Nhà Tiên Tri Được Chọn

Mộc Xích Tố

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Linh Dị, Đam Mỹ, Trinh Thám, Sủng
Cây cầu bắc ngang sông Trường Giang dài 4000 mét đột ngột biến mất.

Mấy trăm chiếc xe cùng hơn một ngàn cá nhân đều hóa thành bụi phấn.

Một ngàn người biến mất bị ép tham gia một trò chơi.

Về sau bọn họ mới nhận ra, chân tướng không hề đơn giản như vậy.

Tôi cho rằng đó là khởi đầu, nào ngờ lại chính là kết cục.

[Trò chơi nhắc nhở] Vui lòng ghi nhớ các quy tắc sau đây:

1. Đồng đội còn có thể đáng sợ hơn cả ma quỷ, xin đừng tin tưởng bất kì ai.

2. Cẩn thận những lời ba hoa xảo trá.

3. Kỹ thuật diễn xuất rất quan trọng, xin khống chế tốt biểu cảm của mình.

4. Trò chơi có thể gây chết người, khi thăm dò hãy cẩn thận.

- --Hướng dẫn đọc:

- Hình thức sinh tồn phó bản Ma Sói.

- Trò chơi lồng trò chơi, liên hoàn bẫy.

- Logic kết hợp trinh thám, tạo thành tình cảnh chém giết hỗn loạn, có thể không đánh mà thắng.

- Ngòi bút vô cảm, con rối có tâm.

- Đóa bỉ ngạn nở, trăm quỷ gào khóc, mời cố nhân chìm vào giấc mộng.

Cảnh báo phó bản: Du viên kinh mộng, Chơi trốn tìm, Jack Đồ Tể, Nhà tâm nguyện, Không gian mê cung,...

- --1, Phiên bản Ma Sói đặc biệt, cốt truyện phó bản tương đối phong phú. Yếu tố thần quái khủng bố không nhiều, mà chú trọng vào manh mối trinh thám.

2, Chủ thụ, 1V1, HE. Đoạn Dịch thụ, Minh Thiên công, niên hạ.

3, Nhà tiên tri miệng linh, biết đánh nhau, lưng cắm đầy Flag, thường xuyên bị cấp dưới dỗi, mang tiếng đào hoa đa tình thật ra là mặt trời nhỏ đứng đắn thẳng nam thụ.

Vô cùng rành kịch bản, giỏi phản công, né Flag điêu luyện, thường xuyên dỗi sếp, bề ngoài cấm dục cao lãnh thật ra nội tâm tự biên tự diễn vô cùng phong phú, lai lịch không rõ, lâu lâu dở chứng bệnh tâm thần công.

- --Đoạn Dịch: "Cậu không cần nghĩ nhiều, tuy tôi là cấp trên của cậu nhưng tôi là thẳng nam, sẽ không quy tắc ngầm cậu đâu."

Minh Thiên: "Anh nghĩ nhiều rồi."

Đoạn Dịch: "?"

Minh Thiên: "Là em quy tắc ngầm anh mới đúng."

Đoạn Dịch: "??"

Minh Thiên: "Thật ra em là kim chủ ba ba của anh đấy."

Đoạn Dịch: "....."

Tag: Cường cường, vô hạn lưu, tương ái tương sát, ngọt văn

Từ khóa: Vai chính: Đoạn Dịch, Minh Thiên vai phụ: Cố Lương, Dương Dạ, Minh Nguyệt, Vương Dư, cùng nhiều nhân vật khác

Một câu tóm tắt: Xin mời bạn bắt đầu biểu diễn.

- --

Cảnh báo của Editor: Game k khó, nhưng quá nhiều cơ chế chồng lên nhau. Vừa chơi Ma Sói vừa phải giải mã cốt truyện phó bản. Nắm k vững luật rất dễ bị hớ hoặc dắt mũi, tệ hơn là đọc chả hiểu mẹ gì. Editor phải đọc 7749 lần, vắt sạch chất xám để giải thích x2 x3 lần sao cho dễ hiểu. Vì thế các bạn đừng đọc lướt nhé.

Mẹo đọc: Không cần đọc giải nghĩa trước đọc truyện sau. Nhưng trong quá trình đọc truyện, thấy gì khó hiểu lập tức mở Sổ tay giải thích đọc luôn, sẽ dễ hiểu hơn. Hoặc k hiểu gì cứ cmt, mình sẽ cố giải thích sớm nhất.

Spoil: CÔNG KHÔNG PHẢI NGƯỜI TỐT. Ẻm thích thụ, simp thụ và làm mọi điều tốt vì thụ, nhưng ẻm k phải người tốt, cũng che giấu nhiều chuyện, đừng hy vọng ẻm sẽ là 1 người yêu chuẩn mực, k nói dối, chịu thương chịu khó chịu hy sinh vì người khác! Chính vì cái tính của ẻm như vậy nên mới chơi Ma Sói giỏi!!! (vả ẻm khá là Trà xanh hơ hơ tui khoái công Trà xanh)

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36

- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76

- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99
- Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103
- Chương 104
- Chương 105
- Chương 106
- Chương 107
- Chương 108
- Chương 109
- Chương 110
- Chương 111
- Chương 112
- Chương 113
- Chương 114
- Chương 115
- Chương 116

- Chương 117
- Chương 118
- Chương 119
- Chương 120
- Chương 121
- Chương 122
- Chương 123
- Chương 124
- Chương 125
- Chương 126
- Chương 127
- Chương 128
- Chương 129
- Chương 130
- Chương 131
- Chương 132
- Chương 133
- Chương 134
- Chương 135
- Chương 136
- Chương 137
- Chương 138
- Chương 139
- Chương 140
- Chương 141
- Chương 142
- Chương 143
- Chương 144
- Chương 145
- Chương 146
- Chương 147
- Chương 148
- Chương 149
- Chương 150
- Chương 151
- Chương 152
- Chương 153
- Chương 154
- Chương 155
- Chương 156

- Chương 157
- Chương 158
- Chương 159
- Chương 160
- Chương 161
- Chương 162
- Chương 163
- Chương 164
- Chương 165
- Chương 166
- Chương 167
- Chương 168
- Chương 169
- Chương 170
- Chương 171
- Chương 172
- Chương 173
- Chương 174
- Chương 175
- Chương 176
- Chương 177
- Chương 178
- Chương 179
- Chương 180
- Chương 181
- Chương 182
- Chương 183
- Chương 184
- Chương 185
- Chương 186
- Chương 187
- Chương 188
- Chương 189
- Chương 190
- Chương 191
- Chương 192
- Chương 193
- Chương 194
- Chương 195
- Chương 196

- Chương 197
- Chương 198
- Chương 199
- Chương 200
- Chương 201
- Chương 202
- Chương 203
- Chương 204
- Chương 205

Chương 1

Sổ Tay: Thuật Ngữ Ma Sói

- ----------

- Kịch bản: Ma Sói là một vở kịch, lá bài là thiết lập, người chơi là diễn viên. Vậy nên chơi game kiểu gì, nói làm sao để dân làng tin tưởng mình,... chính là kịch bản do bản thân người chơi tự nghĩ ra.

- Newbie – người mới. Những người mới tiếp xúc với ma sói, còn chưa rành về trò chơi này.

- Oldbie – người cũ. Những người đã chơi game ma sói lâu và nhiều.

- Chức năng/thần chức: Người nắm chức năng/kỹ năng đặc biệt.

- Fake – Giả dạng. Dùng để chỉ hành động nói ra thông tin không đúng sự thật. Có thể là fake chức năng (chức năng A mà ra nói mình chức năng B) cũng có thể là fake hành động (là tiên tri, soi A mà nói soi B) cũng có thể là fake thông tin (là tiên tri, soi A ra No, mà nói soi A ra yes) Hoặc là kết hợp của tất cả các dạng trên vào cùng 1 thông tin (là sói, ra nhận tiên tri, soi A yes)

- Cạch – nhận cùng chức năng. Là hành động người sau ra nhận chức năng giống với người đã ra chức năng trước. VD: A ra nhận mình là bảo vệ, B cũng ra nhận mình là bảo vệ. Hành động của B gọi là cạch.

- Quay đầu – Phủ nhận: Là hành động phủ nhận các thông tin trước đó. Hoặc xác định bản thân mình đã fake thông tin trước đó. VD: A là dân, ngày đầu, A ra nhận mình là tiên tri soi B ra sói. B ra nhận bảo vệ, không ai cạch với B. A quay đầu = > chứng tỏ A ra thông tin tiên tri soi B là giả.

- Cạch cứng: Nhận vĩnh viễn chức năng, không quay đầu nữa.

- Vote – biểu quyết/bỏ phiếu: Là hành động biểu quyết của cả làng vào ban ngày để quyết định người sẽ chết treo vào ngày hôm đó.

- Lead/lead làng/lead dân: Người dẫn dắt mạch game và đúc kết suy đoán của mọi người. Cũng là người đáng được tin tưởng. Thắng hay thua dựa vào người lead khá nhiều.

- Hùa phiếu: Hành động nhiều người bắt chước nhau, cùng bỏ phiếu một người. Có thể là do dân làng không biết bỏ phiếu ai nên theo số đông; hoặc sói hùa phiếu để ép chết một người tốt.

CÁC THẦN CHỨC/CHỨC NĂNG XUẤT HIỆN TRONG TRUYỆN

1. Phe dân

- Nhà tiên tri/tiên tri: Mỗi ngày được kiểm tra thân phận của 1 người, xem người đó thuộc phe tốt hay phe sói.

- Phù thủy: Có 1 bình thuốc cứu và 1 bình thuốc độc. Mỗi khi có người bị sói cắn sẽ được thông báo riêng, có thể chọn cứu hoặc không. Sau khi dùng bình cứu sẽ không được nhận thông báo riêng nữa. Bình độc dùng để chọn giết bất cứ ai.

- Thủ vệ/bảo vệ: Mỗi ngày chọn bảo vệ một người khỏi bị sói cắn. Không có tác dụng với bình độc.

- Thợ săn: Khi thợ săn chết, lập tức chọn một người và nổ súng giết người đó.

- Thằng ngốc: Nếu thằng ngốc bị vote sẽ không chết, nhưng từ đó sẽ mất quyền vote.

- Ảo thuật gia: Mỗi đêm có thể lén đổi bảng số của hai người. Không được tráo cùng 1 người 2 đêm liên tiếp.

- Người giữ mộ: Có thể biết người bị vote chết cùng ngày thuộc phe sói hay phe tốt.

- Người nhiếp mộng: mỗi đêm chọn một người chìm vào trạng thái

"mộng du" miễn dịch tổn thương ban đêm. Liên tục bị mộng du hai đêm sẽ chết. Nếu người nhiếp mộng bị giết, người bị mộng du cũng chết theo.

2. Phe sói

- Vua Sói Trắng: Có thể tự bạo/tự sát. Khi tự bạo kéo theo một người chết chung (kỹ năng chủ động).

- Vua Sói: Khi chết kéo theo 1 người chết cùng. Chức năng tương tự Thợ săn.

- Quỷ tượng thạch/Quỷ tượng: Nó và phe sói không biết mặt lẫn nhau, có 2 kỹ năng:

- Kiểm tra thân phận cụ thể của một người chơi mỗi đêm.

- Đóng băng kỹ năng người chơi (mở khóa sau khi sói đã bị loại hết)

- Bóng ma ác mộng: Mỗi đêm chọn một người để dọa, người bị dọa sợ không thể sử dụng kỹ năng. Nó và phe sói không biết mặt lẫn nhau.

- Sói mỹ nhân: Chọn một người để quyến rũ. Khi sói mỹ nhân chết, người bị quyến rũ sẽ chết theo nó.

3. Phe thứ 3, chức năng linh hoạt

- Cupid: Chọn hai người bất kỳ và ghép họ thành một cặp (cpl). Trong cặp đôi đó, khi một người chết, người còn lại cũng chết theo.

- Nếu hai người là dân thì theo phe dân. Cupid theo phe dân.

- Nếu hai người là sói thì theo phe sói. Cupid theo phe dân.

- Nếu một sói một dân thì thuộc phe thứ 3. Cupid theo phe thứ 3.

- Ăn trộm: Khi ván chơi có Ăn trộm, bộ bài sẽ được thêm hai lá bài

chức năng và chia đều cho người chơi (vd: 12 người, 14 lá). Sau khi mỗi người đã nhận được lá bài của mình, sẽ có hai lá bài bị dư. Đêm đầu tiên, Ăn trộm được xem 2 lá bài dư và chọn 1 trong 2 làm vai của mình.

- Một trong hai lá bài là Sói: Ăn trộm phải lấy lá Sói.

- Cả hai lá bài đều là Sói: Thu hồi bộ bài và chia bài lại.

- Sau khi Ăn trộm lấy 1 lá, lá còn lại sẽ bị tiêu hủy.

- Người yêu thầm: Đêm đầu tiên, người yêu thầm chọn một người làm đối tượng thầm mến; đối tượng thầm mến không biết mình bị yêu thầm, cũng không biết thân phận của người thầm mến. Khi đối tượng thầm mến giành thắng lợi, người yêu thầm sẽ thắng theo.

- Một trong hai lá bài là Sói: Ăn trộm phải lấy lá Sói.

- Cả hai lá bài đều là Sói: Thu hồi bộ bài và chia bài lại.

- Sau khi Ăn trộm lấy 1 lá, lá còn lại sẽ bị tiêu hủy.

4. Cơ chế, thân phận công khai

- Cảnh sát trưởng: Người chơi được bầu làm cảnh sát trưởng sẽ có Cảnh Huy (Huy hiệu cảnh sát), 1 phiếu vote treo của cảnh sát trưởng tương đương với 1.5 phiếu vote treo. Nếu cảnh sát trưởng vào tù, có thể chọn một người để kế thừa Cảnh Huy, hoặc tiêu hủy Cảnh Huy. Đã giải thích chi tiết tại chương 34. Cơ chế hơi giống lá Trưởng làng.

ĐIỀU KIỆN CHIẾN THẮNG CỦA MỖI PHE TRONG TRUYỆN

1. Phe dân/ Phe tốt: Hoàn thành nhiệm vụ vượt ải của phó bản trước khi sói thắng.

2. Phe phản bội/ Người sói:

- Giết toàn bộ: Loại bỏ toàn bộ người chơi phe tốt. Phó bản áp

dụng: Du Viên Kinh Mộng...

- Giết cục bộ: Loại bỏ tất cả người tốt có chức năng, hoặc dân thường, thì có thể giành chiến thắng. Với cách chơi này, phán đoán xem ai là người có chức năng, ai là dân thường là một chuyện vô cùng trọng yếu. Phó bản áp dụng: Chơi trốn tìm...

3. Phe thứ 3: Loại bỏ tất cả các phe khác (phe Tốt, phe Sói,...)

- --

Du Viên Kinh Mộng 1

Khu khai phá Hưng Hoa.

Tầng cao nhất khách sạn S, phòng 2807.

Đoạn Dịch và người trẻ tuổi đối diện nhìn nhau suốt ba giây, mới hiểu cậu ta tới đây để làm gì.

Đoạn Dịch đành nói: "Mấy người lầm rồi, tôi không phải gay."

Tựa vào ghế sô pha, Đoạn Dịch lấy điếu thuốc châm lửa, rít hai hơi, mở laptop "lạch cạch" gõ đống code dang dở, không ngẩng đầu lên mà hỏi: "Trương tổng kêu cậu tới?"

Người trẻ tuổi rất trắng, sở hữu gương mặt trái xoan thon gầy, dáng người cực kỳ cân đối, có lẽ còn chưa đủ 20 tuổi. Lúc nói chuyện liên tục nắn ngón tay, khá là câu nệ: "Kỳ thật... tôi nghĩ lại rồi. Xin lỗi đã quấy rầy. Tôi ra ngoài ngay đây ạ."

"Từ từ..." Đoạn Dịch bỗng nhớ tới gì đó, gọi cậu ta lại.

Tầm mắt anh rời khỏi máy tính, nhìn người trẻ tuổi, mười ngón tay vẫn đang gõ code. Khóe mắt Đoạn Dịch hơi cong lên, tiệc tối vừa nãy anh có uống vài ly rượu, nên lúc này nói chuyện không lựa lời: "Trương tổng là cái thứ không biết giữ mồm giữ miệng, nếu đêm nay hắn thấy cậu ra khỏi phòng tôi nhanh như vậy, chắc chắn sáng mai sẽ loan tin tôi bị bất lực."

Người trẻ tuổi: "..."

Gõ thêm ba dòng, Đoạn Dịch hỏi tiếp: "Để kêu cậu tới phục vụ tôi một đêm, Trương tổng cho cậu bao nhiêu tiền?"

"Một vạn." Người trẻ tuổi cụp mắt.

"Ừm. Số tiền đó cậu cứ nhận lấy." Ngón tay Đoạn Dịch chỉ vào một phòng, "Cái nơi chim không thèm ỉa này khó bắt xe lắm. Đêm nay cậu vào phòng kia ngủ một giấc. Sáng mai hẵng về."

Người trẻ tuổi kinh ngạc ngẩn đầu nhìn về phía Đoạn Dịch, sau đó cong lưng, dùng tư thế chào truyền thống gập lưng 90 độ: "Cảm, cảm ơn anh nhiều lắm ạ. Nhưng mà..."

"Sao?"

"Cũng không có gì. Chỉ là tôi cảm thấy mình không thể nhận không. Tôi là diễn viên tạp kỹ. Nếu có thể... cho phép tôi biểu diễn một đoạn nhé?"

Đoạn Dịch cạn lời, suy nghĩ của người trẻ tuổi đúng là khác lạ.

Anh làm gì có sở thích xem người ta biểu diễn tạp kỹ trong phòng khách sạn.

Trương tổng tên đầy đủ là Trương Trác, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, muốn lôi kéo Đoạn Dịch làm dự án hố tiền người khác, hợp tác không thành liền xài thủ đoạn bỉ ổi. Đoạn Dịch cực kỳ khinh thường kiểu người như hắn, anh bảo người trẻ tuổi ở lại một đêm, đơn giản là vì tương kế tựu kế đối phó với Trương Trác.

Gẩy tàn thuốc lá, Đoạn Dịch cúi đầu tiếp tục gõ số liệu. "Không cần. Tiền của loại người này, cậu không lấy cũng uổng. Tôi bận lắm, cậu mau đi đi."

Người trẻ tuổi nghe xong, lời muốn nói không thốt ra được, đành thở dài rồi rời đi.

Vẻ mặt cậu ta nhìn qua rất thất vọng, Đoạn Dịch không hiểu, về sau mới biết suy nghĩ của cậu ta: Đoàn tạp kỹ của nhà mình bị phá sản quả nhiên là có nguyên nhân, ngày nay chẳng còn ai thích xem tạp kỹ.

Đêm nay Đoạn Dịch tăng ca đến khuya mới đi ngủ.

Buổi sáng anh bị trợ lý gọi điện thoại khủng bố đánh thức.

Tỉnh lại cùng đôi mắt đầy quầng thâm, Đoạn Dịch nhanh chóng tắm rửa đánh răng, mặc đồ thể dục, nhét máy tính vào ba lô đeo lên vai, đi ra cửa phòng.

Cho dù đã lên chức "Đoạn tổng" rất nhiều năm, Đoạn Dịch vẫn tự xưng mình là dân IT. Anh vẫn không thích mặc tây trang, trừ phi tham dự các sự kiện quan trọng không thể không mặc chính trang, ngày thường đều chọn quần áo đơn giản dễ vận động. Lúc này đầu tóc anh không được chải chuốt, rối bù như tổ quạ, còn đeo balo trên vai, nhìn qua không khác gì sinh viên đại học.

Vừa ngáp vừa mở cửa phòng, Đoạn Dịch liếc mắt nhìn trợ lý đang đứng chờ ngoài cửa.

Trợ lý của Đoạn Dịch tên là Lâm Nhạc Xuyên, "Sơn xuyên nhật nguyệt".

Hắn từng ở nước ngoài từ nhỏ đến lớn, trước kia không có tên tiếng Trung, cái tên này là hắn tự đặt cho mình sau khi về nước.

Đa số cấp dưới của Đoạn Dịch đều là anh em cùng nhau thành lập công ty. Ngày xưa đi khắp nơi màn trời chiếu đất để kéo đầu tư, sau bao gian khổ, cuối cùng bây giờ cũng có chút thành tựu.

Trợ lý Lâm Nhạc Xuyên là do nhà đầu tư lớn thứ hai trong công ty Đoạn Dịch an bài vào.

Ngoài mặt nói là điều người tới giúp đỡ Đoạn Dịch, thực tế là phái người tới giám thị Đoạn Dịch.

Lâm Nhạc Xuyên chỉ vừa tốt nghiệp đại học ở nước ngoài, trong

mắt Đoạn Dịch chẳng khác gì trẻ con chưa lớn. Đoạn Dịch đoán bối cảnh nhà tư bản sau lưng hắn khá khủng. Nhưng lai lịch chính xác thì Đoạn Dịch không rõ lắm.

Quay lại hiện tại.

Mây đen bắt đầu giăng đầy trời, không khí ẩm ướt bức bối.

Lâm Nhạc Xuyên chạy tới đây dưới thời tiết tệ hại, hơi ẩm bám đầy trên người. Tròng mắt như một đầm nước sâu lạnh lẽo, ánh đèn mờ trên hành lang hắt sau lưng hắn, càng khiến không khí thêm phần lạnh người.

Đoạn Dịch đánh giá hắn vài lần, cảm giác trên người hắn có gì đó bất thường.

Không hiểu sao anh cứ cảm thấy khó thở, như thể hôm nay sẽ xảy ra đại sự gì đó.

Lâm Nhạc Xuyên đưa cho anh một sấp tài liệu: "Hợp đồng cần ký tên gấp. Ký xong tôi sẽ chuyển phát nhanh trong sáng nay luôn."

Đoạn Dịch nhận hợp đồng, nhanh chóng xét duyệt một lần, sau đó ký tên.

Trả hợp đồng cho Lâm Nhạc Xuyên, Đoạn Dịch phát hiện ánh mắt hắn dừng lại đâu đó phía sau lưng anh.

Quay đầu lại nhìn, Đoạn Dịch mới nhớ tới sự tồn tại của người trẻ tuổi tối qua.

... Suýt nữa đã quên mất cậu ta.

Người trẻ tuổi nắm tóc, ánh mắt do dự đảo qua đảo lại, cuối cùng nói với Đoạn Dịch: "Đoạn tổng, tạm biệt anh."

"Ừ." Đoạn Dịch gật đầu, nhìn người trẻ tuổi vòng qua mình ra khỏi phòng, đi về phía thang máy. Thu hồi tầm mắt, Đoạn Dịch hỏi Lâm Nhạc Xuyên: "Còn chuyện gì không?"

Lâm Nhạc Xuyên lắc đầu, bỏ hợp đồng bỏ vào túi hồ sơ, liếc Đoạn Dịch một cái.

Đuôi mắt khẽ cong, đám mây xám xịt ngoài cửa sổ phản chiếu trong mắt y. Không biết có phải tại Đoạn Dịch chột dạ hay không, anh thấy ánh mắt y nhìn mình ẩn chứa ý tứ sâu xa nào đó.

Uầy, kỳ thật Đoạn Dịch cũng thấy hơi xấu hổ.

Cô nam quả nam ở chung một phòng bị Lâm Nhạc Xuyên bắt gặp, muốn người ta không hiểu lầm cũng khó.

Nhưng anh không cần phải giải thích chuyện này với Lâm Nhạc Xuyên.

Rít một hơi, bóp tắt đầu thuốc rồi ném vào thùng rác bên cạnh, Đoạn Dịch đi về phía thang máy. "Cùng đến công ty thôi. Kêu tài xế đi."

Đoạn Dịch bị cự tuyệt.

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Tôi lái xe công ty tới đây, còn phải lái xe về. Để tôi đến sảnh làm thủ tục trả phòng giúp anh. Anh đi trước đi, 9 giờ rưỡi sẽ bắt đầu họp hội đồng quản trị, đừng đến muộn."

Đoạn Dịch không nói gì nữa, hai người trầm mặc cùng vào thang máy xuống sảnh khách sạn.

Đoạn Dịch gọi điện thoại cho tài xế, rồi đi thẳng ra cửa lớn khách sạn.

Đi qua cửa lớn, cánh cửa tự động khép lại, không hiểu sao, Đoạn Dịch theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Lâm Nhạc Xuyên đang làm thủ tục trả phòng, sau lưng là cửa kính sát đất, mây đen cuồn cuộn màu xám than ngoài cửa sổ càng lúc càng nặng nề.

Tựa hồ cảm ứng được, Lâm Nhạc Xuyên nghiêng người về phía cửa khách sạn.

Ánh mắt của họ không thể chạm nhau, cánh cửa pha lê đã chặn giữa bọn họ. Bởi vì cửa kính phản quang, Đoạn Dịch không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Lắc đầu, Đoạn Dịch xoay người về phía trước đi xuống bậc thang.

Tài xế đã lái xe tới đón anh.

Chiếc xe Bentley màu đen nhanh chóng rời khách sạn.

Đường phố ở khu khai phá vô cùng trống trải, xuyên qua kính chắn gió, có thể thấy mây đen càng lúc càng hạ thấp, ánh mặt trời gần như bị chúng che lấp.

Có vẻ sắp mưa to rồi.

Đoạn Dịch vô thức nhíu mày, tâm tình cũng càng lúc càng tệ.

Cầm di động đảo qua đảo lại trên tay, tầm mắt Đoạn Dịch đặt ngoài cửa sổ, bỗng thoáng thấy người trẻ tuổi tối hôm qua.

Trạm tàu điện ngầm gần nhất cách đây ít nhất 10 km, hình như cậu ta tính đi bộ đến trạm điện ngầm, tiết kiệm tiền thuê xe.

Đoạn Dịch kêu tài xế dừng xe, kéo cửa sổ xuống chào cậu ta, thuận đường chở cậu ta một đoạn đến trạm tàu điện ngầm ở nội thành.

Người trẻ tuổi liên tục nói lời cảm ơn, quy củ câu nệ mà ngồi hàng ghế phía sau xe, im lặng không nói lời nào.

Đoạn Dịch cũng không trò chuyện nhiều, vẫn ngồi ở ghế phụ lái nghịch di động.

Khoảng 20 phút sau, Đoạn Dịch đang lướt WeChat trên di động thì tài xế đột ngột đạp phanh, khiến anh tuột tay làm rớt di động.

Khom lưng nhặt di động lên, Đoạn Dịch tiếp tục cúi đầu xem tin tức, không ngẩng đầu lên mà hỏi: "Sao vậy?"

Giọng Tài xế có hơi sốt ruột: "Chúng ta vừa lên cầu Trường Giang thì bị kẹt xe."

Đoạn Dịch thuận miệng nói: "Ồ, không có việc gì. Chỉ cần cầu không sụp, chúng ta vẫn có thể chạy về mở hội đồng quản trị."

Tài xế theo bản năng nhíu mày. "Đoạn tổng, ngài đừng nói lời không may mắn."

Đoạn Dịch cười: "Đây chính là cầu lớn Trường Giang, tôi nói một câu mà làm nó sập được à?"

Nhưng ngay khoảnh khắc Đoạn Dịch nói hết câu, phía trước bỗng vang lên một tiếng nổ lớn.

Tiếng vang bén nhọn thê lương, như âm thanh kim loại gõ vào pha lê bị phóng đại ngàn vạn lần. Nó tựa như phát ra từ hư không, trong một giây đã lan khắp nơi, vây trọn cây cầu vượt dài 4000 mét.

Cả cây cầu lớn lập tức bị một kết giới vô hình nuốt chửng.

Mặt sông Trường Giang vẫn không một gợn sóng, vậy mà người trên cầu lớn lại phải nghe tạp âm bén nhọn khó mà chịu nổi.

Đoạn Dịch bị chấn động đến mức đau nhức cả người, nhanh tay che lỗ tai lại. Chợt anh ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, bèn vội nhìn sang bên cạnh, liền thấy tài xế đang gục đầu vào tay lái hộc máu không ngừng.

Đồng tử phóng đại, Đoạn Dịch vươn tay, muốn kiểm tra mạch đập tài xế. Nhưng bàn tay vừa rời khỏi lỗ tai, cổ họng lập tức trào ra vị tanh ngọt, anh nhịn không được hé miệng, phun một ngụm máu.

Tiếng vang bén nhọn xuất hiện khoảng mười giây, nhưng Đoạn Dịch lại cảm giác như đã qua một thế kỷ.

Mười giây sau, vạn vật yên lặng, cầu vượt bỗng bị nghiền thành bụi phấn trong nháy mắt!

Cùng lúc cầu vượt hóa hư vô, hàng trăm chiếc xe cùng tất cả người có mặt trên cầu đều biến mất.

Trước khi mất ý thức, Đoạn Dịch lau khóe miệng dính máu, nhìn bàn tay nhuốm màu đỏ tươi. Vì thế trong nháy mắt ấy, anh nhìn thấy bàn tay mình tan thành bụi phấn.

Thời không phảng phất như ngừng lại tại giây phút này. Bàn tay hóa thành bụi dừng lại trong không trung, kính chắn gió của ô tô cũng hóa bụi mù, xa hơn chút nữa là cầu vượt khổng lồ đã biến mất, mặt sông tĩnh lặng, cùng bầu trời mênh mông màu xám đen.

Hồi lâu sau, một tia chớp xẹt qua, sấm sét vang lên, mưa to tích tụ cuối cùng cũng đổ xuống.

Nước sông cùng sóng gió lao ầm ầm về phía đông, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

...

Đoạn Dịch không ngờ mình còn có thể tỉnh lại.

Thời điểm mở mắt ra, anh đang quỳ rạp trên mặt đất, dưới chân là con đường lát đá cộm cứng.

Thử giật giật tay chân, phát hiện cơ thể vẫn nguyên vẹn, anh bò dậy, đánh giá tình huống chung quanh.

Thời gian đại khái là chạng vạng, nơi này có tiếng nước chảy róc rách, đình đài lầu các, hơi giống một góc lâm viên ở Tô Châu.

Dưới cầu sông nhỏ trong vắt thấy đáy, ven đường lát đá mọc đầy hoa cỏ rực rỡ, hòn non bộ xen kẽ cây xanh... Đây rõ ràng là một đình viện tao nhã kiểu xưa, đẹp thì đẹp đó, nhưng Đoạn Dịch vẫn có cảm giác mông lung, giả tạo.

Xa xa phía trước truyền đến ánh sáng mơ hồ. Đoạn Dịch suy nghĩ một chút, liền đi về hướng đó.

Đi dọc theo con đường lát đá, băng qua thềm đá với mái che hình

vòm, lại vòng qua một hòn non bộ, một tòa nhà gạch đỏ xuất hiện trước mắt anh.

Đây là kiến trúc kiểu Tây thời dân quốc, cửa phòng có treo vài chiếc đèn lồng màu đỏ.

Sắc trời dần tối, mấy ngọn đèn lồng đỏ lắc lư trên cao, trông vô cùng quỷ mị.

Nhìn hình ảnh này, Đoạn Dịch không khỏi liên tưởng đến địa ngục.

Rốt cuộc anh vẫn cảm thấy mình đã chết, chết trong vụ tai nạn quỷ dị trên cầu Trường Giang.

Trong nhà truyền ra tiếng trò chuyện khe khẽ, nghe vẻ có không ít người bên trong.

Đoạn Dịch còn đang do dự không biết có nên vào hay không, cửa nhà đã tự động bật mở.

Ngay sau đó vang lên âm thanh thông báo không biết từ hư không: "Người chơi Đoạn Dịch, ID 072189, chính thức đăng nhập trò chơi《 Vãng Sinh Môn 》. Người chơi đã chết trong một tai nạn, phải vượt qua trò chơi mới được nhận cơ hội sống lại."

"Chúc mừng người chơi Đoạn Dịch thành công gia nhập phó bản thứ nhất."

"Bây giờ, xin mời người chơi vào nhà để tập hợp cùng những người chơi khác."

"Số người chơi gia nhập 9/10, đủ 10 người chơi hệ thống sẽ thông báo quy tắc trò chơi."

Sống lại? Rõ ràng thân thể của mình đã hóa thành tro, còn sống cái gì lại?

Đối với cách nói của hệ thống, Đoạn Dịch ôm tâm lý nghi ngờ, im lặng nhìn chằm chằm cánh cửa mở toang không hé răng.

Nhưng rất nhanh đã có người từ trong nhà chạy ra ngoài, thất thanh gọi anh: "Đoạn tổng."

Đoạn Dịch giương mắt nhìn, không ngờ là người trẻ tuổi tối qua đòi biểu diễn tạp kỹ cho mình xem.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ người mất mạng trên cầu Trường Giang đều tới đây ư?

Đoạn Dịch còn đang nghi hoặc, lại có người đi ra, thế mà lại là kẻ anh ngứa mắt Trương Trác.

Trên cổ người trẻ tuổi và Trương Trác đều đeo một bảng số, lần lượt là số 9 và số 10.

Mặc kệ Trương Trác đang tỏ vẻ khinh khỉnh, Đoạn Dịch đi thẳng về phía người trẻ tuổi: "Số này có nghĩa là gì?"

Người trẻ tuổi dẫn Đoạn Dịch vào nhà, chỉ vào một giá gỗ tại huyền quan.

Theo ngón tay cậu ta chỉ, Đoạn Dịch thấy trên giá treo 2 bảng số, số 7 và số 5.

Kế tiếp không cần người trẻ tuổi giải thích, Đoạn Dịch cũng biết nên làm gì.

Thông báo lần thứ hai vang lên: "Xin mời người chơi Đoạn Dịch chọn bảng số. Chữ số trên bảng tương ứng với số phòng của bạn, đồng thời ứng với thân phận mà bạn sẽ sắm vai. Sau khi chọn xong, vui lòng đeo lên trước ngực để những người chơi còn lại phân biệt. Một khi đã chọn thì không thể thay đổi."

Thông báo phát xong, Đoạn Dịch chạm tay vào số 7, nhưng không hiểu sao anh bỗng rụt tay về, chậm chạp không động.

Người trẻ tuổi hơi sợ sệt, đứng bên cạnh nhắc nhở: "Đoạn tổng sao không chọn? Có phải chúng ta đang ở địa ngục? Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên làm theo yêu cầu, nếu không có thể sẽ phải chịu trừng phạt, hồn phi phách tán..."

Đoạn Dịch nghe xong vẫn không động, tựa hồ có ý thử gì đó.

3 phút sau, hệ thống nói: "Người chơi Đoạn Dịch, vui lòng nghiêm túc chấp hành yêu cầu của hệ thống, nếu không sẽ bị cưỡng chế đăng xuất. Đăng xuất hệ thống nghĩa là hoàn toàn tử vong."

Đoạn Dịch ngẩng đầu, nhìn vào một hướng trên không trung: "Mấy người đã dùng phương pháp nào để phân phối người chơi vào phó bản này. Nếu thiếu tôi, mấy người bắt đầu trò chơi kiểu gì?"

Đoạn Dịch không muốn bị hệ thống dắt mũi.

Thật sự tồn tại hồn phi phách tán thì sao, anh chẳng sợ việc hóa thành tro thêm một lần nữa, anh không muốn lấy bảng số, càng không muốn tham gia trò chơi này!

Nhưng ngay sau đó anh đã phải hối hận.

Mười giây sau, Đoạn Dịch cảm thấy lồ,ng ngực căng cứng, hô hấp khó khăn.

Anh bất giác giơ tay lên, thấy bàn tay mình đang dần tan biến. Như nọc độc cực mạnh khuếch tán, cả cánh tay anh cũng dần trở nên trong suốt.

Dường như có vô số xương khô leo lên thân thể anh, lấp kín miệng mũi, che lấp hai mắt, kéo anh vào địa ngục sâu không thấy đáy.

Trong chớp mắt, Đoạn Dịch bị luồng sức mạnh tử vong ma quái bao phủ. Tựa như anh đã chết vạn lần, lại tựa như bị một vạn oán linh bi thương bao vây anh, khiến tận sâu linh hồn anh phải run rẩy, hốc mắt mất khống chế thi nhau chảy nướớc mắt...

Đến giờ phút này anh mới biết, chân chính tiếp cận cái chết là cảm giác kinh khủng cỡ nào.

Không, không muốn chết.

Tôi không muốn chết.

Đoạn Dịch dùng sức hít sâu, gian nan giơ tay về phía giá treo bảng số. Nhưng tầm mắt anh đã trở nên mơ hồ. Bảng số được xuyên bởi một sợi dây màu lam, Đoạn Dịch muốn nắm lấy nó, sắp chạm vào được thì ngón tay lại thoát lực rũ xuống.

Cúi đầu nhìn, anh phát hiện nửa dưới cơ thể đã tiêu biến, đợi thêm chút nữa, cả người anh sẽ hoàn toàn biến mất.

Lại hít sâu một cái, Đoạn Dịch dùng sức chạm vào bảng số gần nhất, tính dồn hết sức chạm vào nó lần cuối.

Lúc này có một người đã đến gần anh, lấy một bảng số trên giá, rồi xoay người dừng trước mặt anh.

Đoạn Dịch không thể nhìn rõ bộ dáng người đối diện, chỉ mơ hồ phác họa dáng người thon dài cao lớn, có chút quen mắt.

Chỉ kịp nhìn bóng dáng mơ hồ ấy một cái, hai mắt Đoạn Dịch lập tức tối sầm, hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Ngay sau đó, anh được người đó treo bảng số lên cổ.

Thời điểm người nọ thu tay về, ngón tay không cẩn thận cọ qua cổ anh. Ngón tay hắn rất lạnh, làm Đoạn Dịch phải rùng mình. Vậy mà chút lạnh lẽo này lại mang sự sống về cho Đoạn Dịch.

Một lát sau, ánh sáng chiếu rọi, cảm giác khó thở biến mất, một đôi mắt xinh đẹp xuất hiện gần sát mặt mình.

Là Lâm Nhạc Xuyên.

Trên cổ hắn cũng đeo một bảng số, phía trên viết số 2.

Đoạn Dịch lại cúi đầu nhìn mình đang đeo bảng số 7.

Ngũ cảm chậm rãi khôi phục, nghĩ lại cảm giác thoát chết trong gang tấc, lưng Đoạn Dịch chảy đầy mồ hôi lạnh.

Sau vài giây hốt hoảng ngắn ngủi, Đoạn Dịch thở gấp mấy cái, cố

ép mình nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Anh hỏi Lâm Nhạc Xuyên: "Cậu cũng tới đây? Sao cậu chạy đến cầu Trường Giang nhanh thế?"

Lâm Nhạc Xuyên mặc một bộ đồ đen và áo gió dài, hắn chậm rãi bỏ tay vào túi áo gió, nâng cằm lên nhìn chằm chằm Đoạn Dịch, nhàn nhạt nói: "Chắc là bởi, không tìm đường chết sẽ không phải chết."

Đoạn Dịch: "..."

Cái này thì giải thích gì chứ, rõ là đang khịa anh.

Đoạn Dịch lập tức bày ra gương mặt nghiêm túc: "Tôi đây vì nghĩa quên thân, thay người khác thử quy tắc thôi."

Nói xong, Đoạn Dịch phát hiện Lâm Nhạc Xuyên nhìn chằm chằm phía sau một lúc lâu, cuối cùng gật đầu có lệ: "Ừ."

Đoạn Dịch lần thứ hai: "..."

Lâm Nhạc Xuyên không nói gì nữa, xoay người bước về phía cửa số sát đất.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Đoạn Dịch đi theo hắn vào đại sảnh.

Đại sảnh to như vậy mà vô cùng trống trải, giữa đại sảnh đặt một cái bàn lớn hình chữ nhật, cùng 10 chiếc ghế bọc da. Ngoài ra không còn thứ gì khác.

Đa số người chơi đều đang ngồi trên ghế, lúc Đoạn Dịch đi vào, tất cả bọn họ đều tò mò nhìn chằm chằm vào anh.

Anh khựng lại một chút, hình như là do mình là người duy nhất khiêu khích quy tắc hệ thống, cũng là người suýt chút nữa đã mất mạng.

Sắc mặt mọi người đều tái nhợt, hiển nhiên không ai tin rằng mình đã chết, phải vượt qua một trò chơi thì mới nhận được cơ hội sống

lại.

Quan sát một lượt phòng khách cùng các người chơi, Đoạn Dịch phát hiện Lâm Nhạc Xuyên đã tới gần cửa sổ sát đất, tựa hồ đang quan sát.

Theo tầm mắt hắn hướng ra ngoài cửa sổ, Đoạn Dịch trông thấy một mảng màu đỏ rực. Đến gần hơn, anh nhận ra bên ngoài cách cửa sổ 30 mét có một sân khấu màu đỏ.

Hậu viện cũng treo rất nhiều đèn lồng màu đỏ. Trong bóng đêm, đèn lồng bị gió thổi lắc lư, chao đảo tới lui, khiến toàn bộ toàn bộ sân khấu kịch nhuộm màu đỏ như máu.

Có một người đàn ông đứng trên sân khấu. Hắn ta mặc một bộ đồ diễn màu xanh đen, ống tay áo trắng như tuyết, hai má dặm một đống phấn hồng.

Quỷ dị nhất chính là... trên tay người đàn ông đang nâng một con rối bé gái.

Con rối cũng mặc một bộ váy diễn màu đỏ rực, trang điểm kiểu đào kép. Đầu con rối làm bằng gỗ, ngũ quan được khắc nét vô cùng tinh xảo, nhưng lại trét quá nhiều phấn, trắng đến độ quỷ dị, môi bôi son so với đèn lồng còn đỏ hơn.

"Chuyện vừa rồi, cảm ơn cậu." Đoạn Dịch nói với Lâm Nhạc Xuyên một câu, rồi quay đầu nhìn những người chơi khác, "Tình huống này là sao? Mọi người không ai tò mò gì về sân khấu kịch à?"

Lâm Nhạc Xuyên vẫn nhìn chăm chú vào sân khấu kịch: "Trước khi anh vào nhà, bọn họ đã xem qua hết rồi. Chỉ là bọn họ quá sợ, không dám tới gần."

Đoạn Dịch gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, không nói nữa, tiếp tục nhìn sân khấu kịch.

Con rối này dài bằng một cánh tay của người trưởng thành. Người đàn ông vừa bước đều vừa điều khiển con rối nhún nhảy.

Đột nhiên, con rối giơ hai tay lên, múa một điệu vô cùng xinh đẹp. Tay áo tuyết trắng tựa như sương như khói, vút lên cao rồi đáp xuống đất. Vừa xong con rối liền nâng ống tay áo khẽ che gương mặt, tỏ vẻ thẹn thùng. Người đàn ông cũng đi theo nó một vòng, ống tay áo lê dài trên mặt đất.

Nhìn nó nhảy múa đầy linh hoạt, không biết là do tài nghệ tuyệt vời của người đàn ông, hay là con rối này thực sự sinh ra linh hồn.

Cuối cùng nó hạ tay xuống, cái mặt trắng nhách bỗng xoay về phía Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên.

Hai mắt nó trừng to như chuông đồng.

Rõ ràng chỉ là đầu gỗ điêu khắc, vậy mà đôi mắt đen như mực dường như ẩn chứa thâm tình. Tầm mắt nó lướt qua Lâm Nhạc Xuyên, dừng lại trên người Đoạn Dịch, nhìn chằm chằm vào anh, bất động.

Một lúc lâu sau, con rối bắt đầu hé miệng, xướng một câu kịch nam...

"Thì ra trăm hoa đua nở, đều trả lại cho giếng nước hoang tàn."

Thanh âm cực kỳ bén nhọn chói tai, khiến người nghe phải rùng mình.

Nhưng ánh mắt nó nhìn Đoạn Dịch thập phần tình cảm, tựa như Đoạn Dịch chính là phu quân của nó.

Lúc này, người trẻ tuổi cũng đang cẩn thận nhích lại gần.

Cậu ta run rẩy liên tục, dường như chưa thể thoát khỏi nỗi sợ sau khi chứng kiến cơ thể Đoạn Dịch biến thành trong suốt. Không ngờ mới vừa tới gần cửa sổ sát đất, lại nhìn thấy cảnh tưởng quỷ dị trên sân khấu kịch, thế là sợ run tới nỗi giật bắn.

Cậu cảm thấy quá nguy hiểm, bèn dịch đến cạnh Đoạn Dịch, muốn kéo anh một cái, tránh để anh dính phải tà thuật của con rối kia.

Nào biết cậu còn chưa kịp làm gì, đã thấy Đoạn Dịch cử động. Anh nâng tay phải lên, dán sát vào cửa sổ, sau đó... giơ ngón giữa về phía con rối.

Người trẻ tuổi: "..."

"Giả thần giả quỷ." Đoạn Dịch phun ra một câu đánh giá, cười ha hả một cách thống khoái, cười đến mức hơi thô bỉ, nương theo cái cười này, anh xả ra hết sự bức bối vì khi nãy bị hệ thống trừng trị.

"Anh Tiểu Dịch..." Lâm Nhạc Xuyên bỗng gọi anh một tiếng.

Nghe tiếng hắn gọi, Đoạn Dịch có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Văn hóa công ty Đoạn Dịch tương đối trẻ và cởi mở, đa số người nhỏ tuổi hơn đều gọi anh là "Anh Đoạn" hoặc "Anh Tiểu Dịch". Nhưng Lâm Nhạc Xuyên làm trợ lý cho Đoạn Dịch gần một năm, cơ bản chỉ toàn xưng tôi với anh, rất hiếm khi xưng hô thân thiết.

Đoạn Dịch nghĩ là do hắn không phục mình, không muốn gọi mình là anh, cho nên nghe hắn gọi như thế, anh khá là bất ngờ.

Biểu tình Lâm Nhạc Xuyên vẫn như thường. Y ngó lơ người trẻ tuổi, chỉ hỏi Đoạn Dịch: "Xem ra, anh hoàn toàn không tin quỷ thần?"

Đoạn Dịch: "Không tin. Chuyện phát sinh trên cầu vượt quá cổ quái. Không hiểu nổi chúng ta đã gặp cái gì."

"Ồ. Cơ mà tôi tin, tôi cũng rất sợ." ngón trỏ Lâm Nhạc Xuyên gõ vào cửa sổ, mặt vô biểu tình nói, "Vừa rồi con rối kia nhếch miệng cười, đúng là làm người ta sợ đến phát hoảng."

Đoạn Dịch: "..."

Cái mặt của hắn có thể hiện tí sợ hãi nào hả?

Nhưng người trẻ tuổi đã bị lời Lâm Nhạc Xuyên dọa chết khiếp rồi.

"Tôi... tôi đi tìm những người khác tâm sự." ném lại một câu như vậy, cậu ta liền chạy.

Lâm Nhạc Xuyên lười biếng liếc người trẻ tuổi một cái, sau đó đặt tay lên rèm màn cửa dày nặng bên cạnh.

Đoạn Dịch nhận ra gì đó, thấp giọng hỏi hắn: "Sao cậu lại dọa người ta?"

Lâm Nhạc Xuyên không nói, chỉ ngoắc tay với Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch tò mò đến bên người hắn, lúc này mới phát hiện tấm rèm được làm từ loại vải dệt cũ hai lớp, hình như có thứ gì đó bị giấu bên trong.

Đoạn Dịch thấy ngón tay Lâm Nhạc Xuyên xoma nắn tấm vải, chỉ chốc lát sau, hắn tìm được một khe hở giữa hai lớp vải. Hai ngón tay thò vào thăm dò một lát, rút ra một tờ giấy.

Quay đầu xác nhận người chơi khác không chú ý đến chỗ này, Đoạn Dịch tiến đến sát Lâm Nhạc Xuyên, nhìn hắn mở tờ giấy kia.

Trên giấy viết: "Thỏ Cả ngã bệnh, thỏ Hai thăm khám, thỏ Ba mua thuốc, thỏ Tư sắc thuốc, thỏ Năm chết, thỏ Sáu nâng, thỏ Bảy đào hố, thỏ Tám chôn, thỏ Chín ngồi dưới đất khóc, thỏ Mười hỏi vì sao khóc, thỏ Chín đáp, thỏ Năm một đi không trở lại!"

Nhìn qua thì chỉ là một bài đồng dao bình thường, không khác gì mấy khúc hát ru.

Nhưng không biết vì sao, Đoạn Dịch đọc lại mấy lần, cứ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, như thể bài đồng dao đang cất giấu một bí mật, càng nghĩ càng ớn lạnh.

Đoạn Dịch đang tính mở miệng thương lượng hai câu với Lâm Nhạc Xuyên, "Rầm" một tiếng, cửa lớn lần thứ hai tự động mở ra.

Người chơi thứ mười đến rồi.

Lâm Nhạc Xuyên cùng Đoạn Dịch liếc nhau, hắn gấp nhỏ tờ giấy,

lặng lẽ không một tiếng động cất vào túi áo gió.

Rất nhanh, người chơi thứ mười bị hệ thống kêu chọn bảng số.

Đương nhiên hắn ta không còn nhiều lựa chọn, bởi vì chỉ còn thừa một bảng số 5 nằm lẻ loi trên giá gỗ.

Chờ hắn ta đeo bảng số lên cổ, hệ thống phát thông báo lần thứ hai, chỉ đạo các người chơi ngồi xuống theo thứ tự.

Chiếc bàn dài trong phòng cách mỗi bên có năm ghế ngồi, trên lưng ghế có ghi số thứ tự bằng bút màu.

Phía bắc gần cửa sổ kia là từ 1 đến 5, phía nam còn lại là từ 6 đến 10.

Người chơi căn cứ vào bảng số mình có để dò số chỗ ngồi, trong lúc này Đoạn Dịch đếm sơ qua, 10 người chơi gồm 3 cô gái, 7 người đàn ông.

Chờ mọi người an tọa, hệ thống nói tiếp: "Chúc mừng các người chơi chính thức tiến vào phó bản thứ nhất《 Du Viên Kinh Mộng 》."

"Vào năm dân quốc thứ 21, có mười du khách đến Như Mộng Viên tham quan. Nhưng sau khi vào ở tại lâm viên này, các du khách phát hiện khắp nơi giăng đầy bẫy rập chết người, bất cứ khi nào cũng có thể lấy mạng họ. Ngoài ra, bọn họ còn hoảng sợ phát hiện, mình không thể rời khỏi lâm viên này."

"Tất cả người chơi có cùng một mục tiêu vượt ải: Thoát khỏi lâm viên này."

"Nhắc nhở thân thiện: Hãy tranh thủ thời gian thăm dò lâm viên, tìm cách thoát ra ngoài. Quá trình thăm dò ẩn chứa nguy hiểm, người chơi có thể tử vong. Mọi người vui lòng lẩn tránh cẩn thận."

"Cần lưu ý rằng, trong mười du khách, có ba người đã bị chủ nhân lâm viên mê hoặc, cùng ký kết khế ước tà ác: Hiến tế bảy người còn lại cho chủ nhân, đổi lại bọn họ sẽ được tự do..."

"Bảy du khách chưa bị mê hoặc thuộc phe【 người tốt 】; ba người bị mê hoặc thuộc phe【 người sói 】, người sói mỗi ngày được chọn【 giam cầm 】một người chơi, thời gian hạn định trước 9 giờ tối mỗi ngày."

"Từ 9 đến 10 giờ mỗi đêm là thời gian bỏ phiếu, tất cả mọi người đều có quyền bỏ phiếu; người có nhiều số phiếu bầu nhất cũng sẽ bị【 giam cầm 】."

"Khi bị【 giam cầm 】, người chơi sẽ bị nhốt vào【 ngục tù 】, mất khả năng thăm dò phó bản, cùng quyền lợi trao đổi thông tin với những người khác."

"Ngoài ra, trong bảy người tốt có ba người có thần chức (chức năng), bao gồm một【 nhà tiên tri 】, một【 thợ săn 】, và một【 phù thủy 】."

"Mỗi thần chức đều sở hữu một kỹ năng đặc thù, người chơi vui lòng đọc hướng dẫn chi tiết về kỹ năng. Tất cả kỹ năng đều phải kết thúc sử dụng trước 9 giờ tối mỗi ngày."

- --

Lời tác giả:

1. Lâm Nhạc Xuyên là công, tên thật là Minh Thiên

2. Thiết lập nhân vật của Đoạn Dịch là kiên nghị không sợ hãi, đôi khi thậm chí hơi bị hổ báo. Nhân vật này sẽ trở thành điểm mấu chốt để dẫn dắt mọi người vượt cửa ở giai đoạn sau. Hơn nữa chỗ lấy số cũng quan trọng. Đoạn Dịch cũng không phải thăm dò mù quáng mà là đã suy nghĩ kỹ, cụ thể thì sau này sẽ giải thích.

3. "Đồng dao con thỏ" trong truyện được trích từ tập truyện cổ nước ngoài "Đồng dao mẹ ngỗng"

4. Hố mới, cảm ơn mọi người đã ủng hộ ~

- --

Chú thích:

Tiêu đề Du viên kinh mộng: Giấc mộng dạo chơi vườn hoa/hoa viên.

Như Mộng Viên: Hoa viên Như Mộng

Vãng sinh môn: Cổng hồi sinh/tái sinh.

Với người dân Anh-Mỹ, cụm từ "Mother Goose rhymes" được hiểu như là "nursery rhymes", nghĩa là tất cả các bài đồng dao dành cho trẻ em nói chung. Cũng bởi vì vậy mà tập ca dao nhi đồng nào của Anh-Mỹ cũng mang tên "Mẹ Ngỗng".

Chương 2

Đọc xong một loạt các quy tắc, trước mặt mỗi người đều xuất hiện một vật phẩm trong suốt, to bằng bàn tay, khá giống điện thoại thông minh.

Thông báo cứng nhắc tiếp tục giới thiệu: Đây là công cụ hỗ trợ của người chơi trong trò chơi, tất cả thao tác phân vai, sử dụng kỹ năng, và đồng hồ đếm giờ đều có trong này.

Hệ thống hướng dẫn người chơi xác nhận vân tay trên từng thiết bị, đảm bảo chỉ có chủ nhân thiết bị mới mở khóa sử dụng được, những người chơi khác không thể xem nội dung bên trong.

Theo lời hệ thống, dữ liệu vân tay cũng được đồng bộ với cửa phòng của người chơi, tức là người chơi chỉ có thể dùng vân tay để mở phòng của mình, không thể tùy ý vào phòng người khác.

Ngay khi hệ thống dứt lời, gần như mọi người đều vội xác nhận vân tay. Trừ người số 5 vào nhà cuối cùng, thông qua Đoạn Dịch, tất cả bọn họ đều đã chứng kiến kết cục của việc làm trái mệnh lệnh hệ thống.

Hệ thống tiếp tục: "Đêm nay từ 10 giờ đến 10 giờ 30 phút là thời gian rút thân phận. Người chơi vui lòng hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn. Việc rút thân phận và xem mô tả chi tiết về các chức năng, đều được tiến hành thông qua thiết bị."

"Thời gian hiện tại là 6 giờ chiều. Các người chơi có thể nghỉ ngơi, tham quan đình viện, hoặc lên lầu hai nhận phòng. Trong phòng bếp có sẵn thức ăn, nếu người chơi có nhu cầu, vui lòng tự nấu nướng để dùng bữa."

"Phó bản《 Du Viên Kinh Mộng 》, độ khó: 2."

"Sau khi kết thúc phó bản, tất cả Người tốt và Người sói vượt ải, mỗi người đều sẽ được nhận 50 đồng vàng. Có thể dùng đồng vàng để mua đạo cụ hỗ trợ, một số loại đạo cụ có khả năng bảo vệ

người chơi khỏi nguy hiểm hoặc thoát chết. Xin mọi người hãy dùng hết sức mình để đạt được thắng lợi."

"Trò chơi lần này có hai điều cần chú ý: Thứ nhất, các người chơi không thể trao đổi thiết bị, không thể xem thân phận của nhau. Thứ hai, cấm người chơi thực hiện bất cứ hành vi bạo lực nào. Người vi phạm sẽ bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi."

"Đêm nay 10 giờ, trò chơi chính thức bắt đầu."

"Chúc mọi người chơi vui vẻ."

–

Kết thúc màn giới thiệu, phòng khách nhất thời chìm vào im lặng.

Trong một khoảng thời gian dài không một ai cất lời, có người bởi vì bận tiêu hóa quy tắc trò chơi, có người vì đang tính toán gì đó.

Người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc chính là số 10 gian thương Trương Trác.

Bộ dáng như một kẻ tai to mặt lớn: "Đệt, cái này khác gì trò chơi Ma Sói? Tôi từng chơi vài lần rồi. Bị người sói giết hoặc bị bỏ phiếu treo cổ, trong trò chơi này đều được đổi thành【 tù giam 】, nói chung là cùng một khái niệm thôi."

"Vào tù không có nghĩa là chết... Dù Người sói hay Người tốt vào tù, chỉ cần chờ đồng đội vượt ải là có thể cùng nhau ra ngoài. Tôi thuộc hết kịch bản của Người sói rồi, trò này chả có gì khó chơi."

Người chơi số 3 là một chàng trai to cao, để đầu húi cua*, khoảng trên dưới 25 tuổi, từ cách ăn mặc có thể đoán được là kiểu người hay vận động, nhưng mặt mũi hắn ta tròn xoe, nhìn qua khá vô hại.

Người chơi số 3 theo sát mở miệng: "Nhưng mọi người có để ý lời hệ thống nói lúc đầu? Người sói bắt Người tốt nhốt vào tù vì muốn hiến tế cho chủ nhân lâm viên!"

"Cái từ hiến tế này, càng nghe càng thấy ớn, khả năng cao chủ nhân lâm viên sẽ giết người bị nhốt trong tù. Có lẽ chủ nhân lâm viên là quái vật ăn thịt người. Tôi cảm thấy trò chơi không đơn giản như vậy. Sợ là nó muốn đúc đẩy chúng ta giết hại lẫn nhau....."

Nghe lời này, cô gái số 6 ngồi bên cạnh bật khóc, hình như cô vẫn luôn đè nén cảm xúc, bây giờ kìm không nổi nữa, khóc đến mức run vai. "Tôi, tôi không muốn chơi trò chơi. Coi như tôi đã chết trên cầu lớn rồi đi."

Cô gái số 6 vừa khóc, cô gái số 4 cách đó một ghế cũng chảy nước mắt theo. Vội lau nước mắt, số 4 đứng dậy chạy đến chỗ số 6 ôm chặt lấy cô, cả hai ôm nhau rồi khóc ầm lên.

Hai cô là bạn thân của nhau, nhìn tuổi tác và cách trang điểm, có vẻ đều là sinh viên.

3 cô gái khóc hết 2 người, chỉ còn một người vẫn giữ bình tĩnh.

Cô nàng số 1 ăn mặc kiểu nhân viên công sở, trang phục cao cấp đắt tiền.

Gương mặt cô hơi trắng bệch, cố gắng không để rơi nước mắt. Thở phào một hơi, cô ta nói: "Vào tù có thể chết hay không, tôi không biết. Nhưng hệ thống nói, thăm dò đình viện tồn tại nguy hiểm chết người. Lấy ví dụ con rối hát tuồng kia đi, nếu nó thực sự là quỷ quái, mà chúng ta không cẩn thận chọc nó tức giận, rất có thể sẽ bị nó đuổi giết."

"Nếu Người sói thông qua thăm dò, tìm được cách chọc nó tức giận, là có thể lợi dụng điểm này để hại Người tốt. Mấy người ngẫm lại xem, dựa theo cách chơi thông thường, mỗi ngày Người sói chỉ có thể giết 1 người. Nhưng ở phó bản này, họ có thể lợi dụng nhiều thứ khác để hãm hại Người tốt, khiến tỷ lệ chiến thắng cao hơn."

Số 1 ngừng nói, bầu không khí trong phòng khách càng thêm ngưng trọng, số 4 và số 6 khóc dữ hơn, ồn ào chói tai.

Hồi lâu sau, Đoạn Dịch nhíu mày, bấm tay gõ mặt bàn, trầm giọng mở miệng: "Vẫn có cách để thắng cùng nhau."

Vừa nghe anh nói lời này, hai cô gái lập tức ngừng khóc, quay đầu nhìn về phía anh.

Trương Trác sờ sờ mũi, ngoài cười nhưng trong không cười liếc anh một cái. "Em Đoạn có ý tưởng gì hay lắm à. Được đấy, không ngại chia sẻ cùng mọi người chứ, cái gì gọi là thắng cùng nhau?"

Đoạn Dịch nói: "Chú ý hai câu của hệ thống. Câu đầu tiên, tất cả người chơi đều có chung mục tiêu là thoát khỏi lâm viên. Câu thứ hai, Người tốt và Người sói vượt ải đều được nhận 50 đồng vàng."

"Nói cách khác, Người sói và Người tốt đều mục tiêu giống nhau – thoát khỏi lâm viên, vượt ải trò chơi, nhận đồng vàng."

Lời Đoạn Dịch nói chính là sự thật.

Nghe đến đó, các người chơi còn lại đã hiểu ý của anh.

Trong trò chơi này, Người sói và Người tốt thuộc 2 phe khác nhau, phương thức vượt ải cũng khác nhau.

Người tốt là thông qua thăm dò phó bản tìm được biện pháp rời đi, không khác gì chơi game phiêu lưu giải đố.

Còn người Sói thì không cần thăm dò phó bản, họ chỉ cần tống Người tốt vào tù liền có thể trao đổi với chủ nhân lâm viên cơ hội rời đi.

Ánh mắt anh đảo qua mọi người, quan sát phản ứng của các người chơi, Đoạn Dịch nói tiếp: "Trong trò Ma Sói ở thế giới thật, Người sói và Người tốt hoàn toàn thuộc phe đối lập. Nhưng tình huống hiện tại thì khác, Người sói và Người tốt cùng nhất trí mục tiêu, cũng không tồn tại quan hệ đối lập."

"Nói cách khác, nếu Người sói không bắt ai, lúc bỏ phiếu không ai chọn ai, người giữ chức năng cũng không dùng kỹ năng. Như vậy sẽ không có ai bị nhốt vào tù, mười người chơi cùng nhau thăm dò

lâm viên, bảo vệ hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau rời khỏi đây."

Tình cờ mất mạng vì một tai nạn, lại bị kéo vào một trò chơi sinh tử, có lẽ vì thế mà đa số người chơi vẫn chưa phục hồi tinh thần. Bởi vậy khi Đoạn Dịch đưa ra kiến nghị, chỉ có vài người tập trung lắng nghe.

Cuối cùng Đoạn Dịch bổ sung: "Khó khăn duy nhất là sự tín nhiệm. Chúng ta đều gặp tai nạn trên cầu Trường Giang? Lúc đó tôi và số 9 đi chung một xe. Tôi thấy số 4 và số 6 là bạn bè? Những người khác ít nhiều đều biết nhau nhỉ? Xa lạ thì không nói, nhưng dưới tình huống đều quen biết nhau, đồng lòng là điều không khó."

Anh vừa dứt lời, người đầu tiên phụ họa chính là người trẻ tuổi số 9: "Tôi thấy cách này được đấy!"

Đoạn Dịch gật đầu: "Ừm. Dù sao cũng là ý kiến cá nhân. Nếu mọi người nhất trí, thì chúng ta không cần lên phòng ngủ. Chúng ta có thể cùng nhau ngủ ở phòng khách, vạn nhất có quỷ quái xuất hiện cũng dễ đối phó hơn."

–

Nửa giờ sau, buổi thảo luận ngắn kết thúc, mọi người quyết định giải quyết vấn đề cơm chiều trước.

Số 4 và số 6 muốn đến phòng bếp nếu cơm, người trẻ tuổi số 9 và người to cao số 3 cũng đến phòng bếp hỗ trợ. Những người còn lại tiếp tục bàn bạc việc nên ra ngoài thăm dò tình hình hay không.

Đoạn Dịch chọn lên lầu kiểm tra, anh muốn thăm dò cấu tạo tòa nhà này.

Dọc theo cầu thang lên lầu hai, thứ đầu tiên đập vào mắt anh là một hành lang dài âm u. Ánh đèn lập lòe nơi cầu thang không thể chiếu tới, như thể cuối hàng lang ẩn chứa một con quái thú nuốt chửng ánh sáng.

Đoạn Dịch sờ s,oạng trên tường một chút, tìm được công tắc. "Cạch" một tiếng, một loạt đèn tường hành lang được bật sáng, soi

rõ kết cấu hành lang... Mỗi bên hàng lang có năm phòng, một bên đánh số từ 1 đến 5, còn lại từ 6 đến 10.

Tùy ý đến gần một cửa phòng, Đoạn Dịch giơ tay nắm then cửa, đúng là không thể mở. Nhưng đến khi anh thử mở cửa phòng số 7, then cửa nhẹ nhàng chuyển động, "răng rắc" cánh cửa hé mở.

Hệ thống quả nhiên nói thật, chỉ có phòng của mình thì mới mở được cửa.

Căn phòng được bày trí không khác mấy phòng giường lớn của khách sạn. Đồ dùng trong phòng tắm được chuẩn bị đầy đủ, thậm chí cả nội y cũng có.

Đoạn Dịch mở tủ quần áo nhìn kỹ, bên trong có âu phục, áo khoác, đồ thể thao, áo sơmi, quần dài quần ngắn đủ loại.

Quá chu đáo, khiến Đoạn Dịch cảm thấy khó hiểu.

Người chơi tùy chọn một số, sao nó biết người ở phòng số 7 nhất định là nam? Đống quần áo này được chuẩn bị từ khi nào? Hơn nữa... tại sao size quần áo lại vừa khớp với số đo của anh.

Đoạn Dịch không lưu lại lâu lắm, kiểm tra phòng đơn giản liền đóng cửa rời đi, hướng lên lầu 3.

Tới lầu 3, anh bật công tắc đèn, lầu 3 cũng có một hành lang không khác gì lầu 2, tuy nhiên lầu 3 chỉ có hai căn phòng ở đối diện nhau. Trước mỗi phòng treo một bảng tên lần lượt là "Phòng giam 1" và "Phòng giam 2". Đoạn Dịch thử di chuyển then cửa, phát hiện cả hai phòng đều không thể mở ra.

Rời khỏi lầu 3, Đoạn Dịch tiếp tục hướng lên trên, đến nơi tối nhất trong tòa nhà, lầu 4.

Cuối bậc thang vẫn xuất hiện một hàng lang, nhưng cách trang trí của hàng lang lầu 4 hoàn toàn khác hai tầng dưới.

Bật đèn, trước mặt Đoạn Dịch xuất hiện hàng loạt ảnh chụp trắng đen.

Rất nhiều ảnh chụp lớn nhỏ không đồng nhất đính đầy hai bên mặt tường, bố cục hỗn loạn, tứ tung ngang dọc, đúng kiểu bạ đâu treo đó.

Một số ảnh chụp cỡ lớn được lồng khung đàng hoàng, khung ảnh cực kỳ tinh xảo. Số ảnh cỡ nhỏ còn lại thì bị dán lung tung lên tường, xiêu xiêu vẹo vẹo, có tấm gần như sắp rơi xuống đất.

Đến gần nhìn kỹ, Đoạn Dịch phát hiện nhân vật chính trong đống ảnh chụp chỉ có hai người.

Hai người gồm một nam một nữ, bọn họ đều vận phục trang biểu diễn, tạo hình trong các bức ảnh cơ hồ giống y chang nhau, thứ duy nhất khác biệt chính là bối cảnh chụp ảnh, có tấm chụp bên bờ hồ, có tấm chụp trong hoa viên.

Đoạn Dịch đi dọc theo hàng lang, cuối cùng cũng tìm được một tấm ảnh ở hậu trường rạp hát mà họ chụp chung với nhau, sau lưng họ có dán một tấm poster, trên poster ghi sáu chữ lớn "Mẫu đơn đình hoàn hồn ký".

Không khó để nhìn ra, hai người họ có quan hệ rất thân thiết, có vẻ cùng theo nghề hát tuồng, xướng chính của vở Mẫu đơn đình*.

*Mẫu đơn đình hay còn gọi là Hoàn hồn ký hay Đỗ Lệ Nương mộ sắc hoàn hồn ký là một trong những vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Quốc, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời kỳ nhà Minh là Thang Hiển Tổ viết năm 1598 mà đến nay vẫn được người Trung Hoa nghiên cứu dựng lại và diễn xướng.

Đoạn Dịch đứng sát vào tường nhìn ảnh chụp, chỗ cầu thang truyền đến tiếng bước chân.

Hai tay nhét trong túi quần lập tức thay đổi tư thế, Đoạn Dịch nghiêng đầu, thấy Lâm Nhạc Xuyên. "Sao cậu lại lên đây?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Tôi muốn kiểm tra hoa viên, nhưng thiếu công cụ, đang tìm trong nhà xem có gì đó như xẻng hay không thì thấy lầu 4 sáng đèn, liền lên đây coi thử. Thì ra là anh."

Đoạn Dịch liếc mắt nhìn tình huống ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: "Trời tối thui mà còn dám đi hoa viên? Không sợ chết à?"

"Tôi không cho rằng trò chơi này nguy hiểm đến mức dễ chết như thế." Lâm Nhạc Xuyên tới gần mặt tường còn lại, dừng một chút, giải thích thêm, "Ý tôi là, tỷ lệ bản thân bị người chơi khác giết mới cao, chứ tự mình đi thăm dò thì không nguy hiểm mấy. Ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn."

Câu này của hắn thể hiện ý tứ rất rõ.

Đoạn Dịch nhìn hắn thêm một cái, thấy khóe miệng hắn nhẹ nhàng nhếch lên, không hề mang ý cười, ngược lại nặng sự lạnh băng.

Đoạn Dịch hỏi hắn: "Tại sao cậu cho rằng thăm dò phó bản không mấy nguy hiểm?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Bởi vì mục đích của trò chơi. Nếu yếu tố Người sói được thêm vô vì kẻ sau màn muốn nhìn hai phe đấu đá lẫn nhau. Thì khi phó bản ẩn chứa quá nhiều bẫy rập nguy hiểm, số lượng người chơi giảm quá nhanh, lấy đâu ra người tiến hành kịch bản Ma Sói?

Lời này của hắn khá là hợp lý.

Giống như khi ta chơi một ván Ma Sói, trong quá trình chơi nếu có quá nhiều người chết trong thời gian ngắn, số người sót lại quá ít, thông tin cũng không có nhiều, gần như không thể suy luận theo hướng logic, mà chỉ có thể thuần đoán mò, thế thì mất hết lạc thú trò chơi.

Giả dụ dưới tình huống cực đoan, nếu tất cả Chức năng hoặc Người sói đột ngột chết hết vì một tai nạn, thì trò chơi này vừa bắt đầu đã kết thúc luôn rồi.

"Nói gì thì nói, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Đoạn Dịch nhìn hắn, khom người hỏi một câu, "Cơ mà nếu cậu nói như vậy... xem ra cậu không tán thành việc mọi người đồng lòng cùng nhau vượt ải. Cậu cho rằng mọi người sẽ giết hại lẫn nhau?"

"Đúng vậy." Lâm Nhạc Xuyên nói, "Có rất nhiều nguyên nhân chứng minh ý tưởng của anh nhất định không thể thực hiện. Mà một trong số các nguyên nhân quan trọng nhất, chính là thời gian."

Đoạn Dịch: "Thời gian?"

Lâm Nhạc Xuyên gật đầu: "Đúng vậy, thời gian. Thời gian vượt phó bản là hữu hạn. Nhìn lượng thức ăn trữ trong phòng bếp là biết. Vừa nãy ở phòng bếp, mọi người đã kiểm kê và tính toán, áng chừng chỉ đủ dùng cho vài ngày. Từ đó có thể suy ra, thời gian vượt phó bản là 7 ngày đêm."

"Tại đây có 10 người chơi. Nếu dựa theo trò Ma Sói thông thường, trong vòng 7 ngày nhất định có thể phân thắng bại."

"Nhưng nếu dựa theo lời anh nói, xóa bỏ trò chơi Ma sói, tất cả mọi người đồng lòng vượt ải, thì ai sẽ đảm bảo trong vòng 7 ngày nhất định sẽ tìm được cách thoát ra ngoài?"

Đến đây, Lâm Nhạc Xuyên không cần nói nữa, Đoạn Dịch đã hiểu ý hắn.

Trò chơi không thể nào không có hạn chế.

Như vậy rất có khả năng sẽ xuất hiện tình huống, nếu sau bảy ngày vẫn chưa tìm được cách thoát khỏi lâm viên, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Như vậy vấn đề lại xuất hiện, nếu mình là Người sói, mình sẽ mạo hiểm cùng những người chơi khác vượt qua 7 ngày? Tốt nhất là sử dụng kỹ năng tống người khác vô tù, nhanh chóng dành thắng lợi. Rõ ràng vế sau an toàn hơn hẳn.

Mà nếu mình là Người tốt, mình phát hiện sự hạn chế về thời gian, đương nhiên cũng không tin Người sói sẽ thành thật hợp tác với Người tốt, trừ khi sói bị ngu. Vậy thì lúc bỏ phiếu, mình cũng không dám bỏ quyền bỏ phiếu.

"Ừ,song đề tù nhân*." Đoạn Dịch thở dài, nhưng ngữ khí chẳng

chút để ý, cũng không có vẻ uể oải, anh nói với Lâm Nhạc Xuyên, "Cơ mà có một chuyện cậu nói sai rồi."

*Song đề tù nhân, Thế tiến thoái lưỡng nan của người tù: Gốc là khốn cảnh tù nhân.

"Chỗ nào không đúng?" Lâm Nhạc Xuyên hỏi.

Hai tay Đoạn Dịch vẫn cắm túi quần, nâng cằm nhìn chằm chằm vào Lâm Nhạc Xuyên. "Cùng thắng không thể thực hiện, không phải bởi vì thời gian hạn chế, mà là do... tất cả mọi người đều nghĩ giống cậu."

Lâm Nhạc Xuyên bật cười.

Hắn rũ mắt nhìn về phía Đoạn Dịch, thân thể nghiêng về phía anh: "Anh Tiểu Dịch, chẳng lẽ anh có thể tín nhiệm tôi trăm phần trăm?"

Tên nhóc này rõ ràng nhỏ hơn mình 6 tuổi, ỷ vào bằng cấp cao hơn mình mà nhìn lại bằng nửa con mắt.

Đoạn Dịch khó chịu, lập tức nhíu mi. Nhưng anh suy nghĩ một lát, thoải mái trả lời: "Đúng vậy. Tôi cũng không tin cậu."

Hành lang đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong mắt Lâm Nhạc Xuyên lại không hiện chút ánh sáng nào, khiến mặt mày hắn càng thêm u ám.

Đoạn Dịch nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, chợt tiến lên một bước đến bên tai hắn, nhẹ giọng bổ sung một câu: "Đến cái tên này của cậu, tôi cũng không biết là thật hay giả."

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch nhanh chóng nhận ra mình đã đi quá giới hạn, bèn thẳng lưng quan sát mặt tường trước mặt.

Hơi thở nóng bỏng vội lướt qua, ánh mắt Lâm Nhạc Xuyên nhất thời đuổi theo nơi đã lan tỏa nhiệt độ.

Nhìn cánh môi người kia không chút mấp máy, hắn lại nói: "Thật

ra anh biết đề nghị của mình không hề hiệu quả. Nhưng sở dĩ anh vẫn nói, là bởi vì tâm lý may mắn, đúng hơn là ôm một tia chờ mong với nhân tính loài người."

—— cũng là điểm khác nhau giữa chúng ta.

"Nói cứ như cậu hiểu tôi lắm ấy."

"Tôi có kinh nghiệm làm trợ lý của anh một năm. Mà anh cũng không khó hiểu lắm."

Đoạn Dịch nghe xong lại càng khó chịu.

Đương nhiên, hắn công nhận là suy nghĩ của mình quá đơn giản, cuộc sống đơn điệu, sinh hoạt cơ bản đều bị số liệu lấp đầy.

Lời Lâm Nhạc Xuyên dường như làm rõ một sự thật, hắn rất hiểu Đoạn Dịch, nhưng hắn rốt cuộc là người như thế nào, Đoạn Dịch lại hoàn toàn nhìn không thấu.

Lượng thông tin không bình đẳng, loại cảm giác này khiến Đoạn Dịch siêu bực mình.

Vì thế Đoạn Dịch lần thứ hai nghiêng đầu, ném cho Lâm Nhạc Xuyên một ánh mắt khó ở.

Còn Lâm Nhạc Xuyên lại bắt đầu cẩn thận quan sát ảnh chụp trên tường.

Hắn nâng tay lên chỉ vào một ảnh chụp, ngón trỏ khoanh một vòng ảnh chụp nam con hát, nói: "Anh có cảm thấy, người này... Giống người đàn ông múa rối gỗ ngoài sân không."

Đoạn Dịch vừa định đáp lời, đầu cầu thang bỗng truyền đến âm thanh, anh tạm thời dừng miệng.

Có ai đó đang lên cầu thang.

Nhưng thanh âm này rất kỳ quái, như một ông già kéo lê thân thể cồng kềnh, bước chân chậm chạp nặng nề, duy trì tần suất bước

đều, có vẻ vô cùng cực khổ.

Đoạn Dịch hạ giọng: "Đừng nói là nam con hát đó nhá? Hắn là quỷ à?"

Lâm Nhạc Xuyên nhàn nhạt đáp: "...Đôi khi anh Tiểu Dịch khiến người ta phải cạn lời."

Tiếng bước chân đã gần trong gang tấc.

Đoạn Dịch cùng Lâm Nhạc Xuyên đứng sóng vai nhìn về hướng cầu thang, quả nhiên thấy nam con hát ôm con rối bé gái.

Ống tay áo của con rối lê dài trên mặt đất, thướt tha mờ ảo. Người đàn ông thì nện bước nặng nề, dường như đối với hắn bước đi là một việc thập phần gian nan.

Ánh mắt hắn trống rỗng vô thần, chỉ đơn giản là nhìn về phía trước, như thể không nhìn thấy chỗ này vẫn còn hai người sống.

Nhưng con rối kia lại cử động. Cái đầu của nó lạch cạch xoay về phía Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên. Đôi mắt chớp nháy, khóe miệng nhướng cao, nó nhìn bọn họ chằm chằm rồi cười.

Chương 3

Lúc này Đoạn Dịch không tặng con rối ngón giữa nữa, chỉ cười cười thăm hỏi một câu: "Không phải trò chơi 10 giờ tối mới bắt đầu sao? Các người diễn sớm thế?"

Nhưng cả người đàn ông lẫn con rối đều không đáp lời anh.

Người đàn ông nặng nề bước đến trước một cánh cửa, run rẩy lấy xâu chìa khóa ra, mở cửa, ôm con rối vào phòng, rồi chậm rãi đóng cửa lại.

"Cạch" một tiếng vang nhỏ, cửa gỗ đóng kín, ngăn cách tất cả âm thanh.

Đoạn Dịch đến chỗ cánh cửa gỗ, dán tai lên nghe một lát, không nghe được bất kỳ thanh âm nào. Anh trao đổi ánh mắt với Lâm Nhạc Xuyên, hai người ăn ý xuống lầu.

Thời điểm gần tới đại sảnh, Đoạn Dịch phát hiện rất nhiều người chơi đang vây quanh dưới chân cầu thang, hơn nữa sắc mặt đều hơi khó coi.

"Mọi người sao thế?" Đoạn Dịch hỏi.

Người trẻ tuổi biết tạp kỹ sợ sệt mở miệng: "Đoạn tổng, vừa rồi cái tên hát tuồng cầm rối gỗ vào nhà... lên lầu. Nên chúng tôi tới đây xem, muốn hỏi anh xem, có gặp nó hay không..."

Đoạn Dịch hiểu ý cậu ta. "À, có, tôi có gặp hắn. Hắn ở lầu 4. Tôi có thử hỏi hắn mấy câu, hắn không thèm để ý đến tôi."

Người trẻ tuổi nhịn không được cảm khái: "Đoạn tổng to gan ghê."

"Đừng gọi tôi là Đoạn tổng." Đoạn Dịch tiện tay vỗ vai cậu ta, "Còn chưa biết nên xưng hô với cậu thế nào?"

"Dạ, tôi tên Trâu Bình. Là... là một cái tên phổ thông." Trâu Bình

chần chừ nói, "Vậy tôi gọi anh là... anh Đoạn nhé?"

"Được, thế tôi gọi cậu là tiểu Trâu." Đoạn Dịch đáp lại một câu, mắt nhìn vài người chơi lục tục vào phòng bếp phụ nhau bưng thức ăn, anh thấy hơi đói bụng, lập tức chạy về phía phòng bếp, "Tôi qua xem tối nay ăn gì."

Người chơi vây xem NPC đều đã tản ra, Đoạn Dịch cũng đi mất, dưới chân cầu thang chỉ còn Trâu Bình và Lâm Nhạc Xuyên.

Vóc dáng Lâm Nhạc Xuyên vốn đã cao, còn đứng trên hai bậc cầu thang, đầu Trâu Bình chỉ cao tới bụng hắn.

Ngẩng đầu nhìn Lâm Nhạc Xuyên, hắn lớn lên cực kỳ đẹp, nhưng trên mặt chẳng hiện bất cứ biểu tình gì, cũng không tỏ vẻ sẽ chào hỏi cậu ta, làm Trâu Bình cảm thấy có chút xấu hổ.

Đương nhiên, khả năng cao là do vụ gặp mặt đầy xấu hổ hồi buổi sáng, hắn nghĩ mình và sếp hắn có quan hệ nhạy cảm. Trong lòng Trâu Bình nghĩ như vậy, gãi gãi đầu, cũng không nói gì, xoay người hướng về phía phòng bếp.

Bữa cơm chiều kết thúc khoảng 7 rưỡi tối, ai không nấu cơm thì phụ trách rửa bát, Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên đều vào phòng bếp.

Lau bàn và rửa chén xong xuôi, mọi người nhìn hai túi rác mà phát sầu... Thùng rác lớn nằm ngoài sân, nhưng hiện giờ không ai dám ra ngoài vào buổi tối.

Cuối cùng người chủ động nhận việc là Lâm Nhạc Xuyên, mỗi tay xách một túi, lưu loát dứt khoát bước ra cửa.

Đoạn Dịch sợ hắn gặp chuyện gì ngoài ý muốn, vì thế chờ phòng bếp được rửa dọn sạch sẽ, mọi người lục tục rời đi, anh tới phòng khách chờ Lâm Nhạc Xuyên.

Đoạn Dịch không ngờ, Lâm Nhạc Xuyên vừa đi liền đi hết nửa tiếng.

Anh nghịch nghịch điếu thuốc, đang tính ra ngoài tìm người, cửa nhà bật mở, Lâm Nhạc Xuyên đã trở lại.

Vừa thấy cửa nhà mở, Đoạn Dịch châm lửa, hỏi Lâm Nhạc Xuyên: "Đi thăm dò à? Có phát hiện gì không?"

Lâm Nhạc Xuyên liếc anh một cái, chỉ nói câu: "Anh hút thuốc ít thôi."

Đánh trống lảnh? Muốn giấu anh à.

Đoạn Dịch cười cười không chút để ý: "Không sao cả, dù sao cũng đã chết một lần."

Lâm Nhạc Xuyên không nói gì nữa, đi thẳng lên lầu. "Ngủ ngon."

Vê điếu thuốc hít một hơi, sương khói nơi đầu lưỡi xoay vòng rồi chậm rãi được phun ra. Xuyên qua lớp sương mờ nhạt Đoạn Dịch nhìn theo bóng lưng Lâm Nhạc Xuyên, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Phòng khách to như vậy nhất thời chỉ còn mình Đoạn Dịch.

Anh lẳng lặng chờ đến 9 giờ rưỡi, không một người chơi nào xuống lầu, cũng không xuất hiện bất cứ quỷ quái nào.

Đi đến trước cửa sổ sát đất, Đoạn Dịch nhìn sân khấu kịch đỏ rực phía bên ngoài, trong đầu xuất hiện nội dung tờ giấy Lâm Nhạc Xuyên tìm được.

Đồng dao mười con thỏ, tổng cộng có mười con thỏ, người chơi vừa lúc cũng là mười người, nó mang ý nghĩa gì? Đồng dao đang ám chỉ điều gì sao?

Tự hỏi hồi lâu, Đoạn Dịch vẫn chưa tự hỏi ra kết quả gì. Vì thế vào lúc 9 giờ 40, anh lên lầu trở về phòng.

Trước khi lên lầu, anh vào phòng bếp lấy một con dao gọt hoa quả thuận tay, phòng ngừa vạn nhất.

Hệ thống nói người chơi không được sử dụng bạo lực lẫn nhau, nhưng không nói người chơi không thể dùng bạo lực với NPC.

Buổi tối 10 giờ, thứ trong túi đúng giờ rung lên.

Đoạn Dịch dựa vào đầu giường ngáp một cái, móc thiết bị ra nhìn, màn hình hiện hai dòng chữ: "Hệ thống đã phân phối ngẫu nhiên thân phận cho bạn, mời bấm【 trang sau 】để xem chi tiết."

"Quy tắc nhắc nhở: Không được phép để những người chơi khác xem bài chứng nhận thân phận, người vi phạm sẽ bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi."

Đoạn Dịch thoải mái bấm【 trang sau 】, giao diện chuyển đổi, xuất hiện hàng chữ to đùng: "Người chơi số 7, thân phận【 nhà tiên tri 】."

Đoạn Dịch: "....."

Theo kinh nghiệm nhiều lần chơi Ma Sói của anh, cái thân phận Tiên tri hơn nửa đều chết sớm, rất khó sống lâu.

Huống chi dựa vào vận may của anh, sợ là đêm nào cũng bị sói nhắm vào.

Xem xong bài thân phận, Đoạn Dịch đọc mô tả chi tiết về Nhà tiên tri.

Nhà tiên tri mỗi ngày chọn một người người chơi tiến hành kiểm tra thật giả, xem đối phương là Người sói hay Người tốt.

Thời gian kiểm tra được hạn định trước 9 giờ bỏ phiếu mỗi đêm.

Phương thức kiểm tra cũng rất đơn giản, trên giao diện có một icon là【 sử dụng kỹ năng 】. Đoạn Dịch click mở icon, trên giao diện lập tức xuất hiện chân dung của mười người chơi, chỉ cần anh nhấm vào chân dung người muốn kiểm tra, liền có thể xem xét thân phận người đó.

Đoạn Dịch là có hơi rối rắm.

Trò chơi này khác với Ma Sói ngoài đời thực. Từ giờ cho đến 9 giờ đêm mai, lúc nào anh cũng có thể kiểm tra.

Cho nên phản ứng đầu tiên của anh không phải sốt ruột kiểm tra luôn, mà là đợi tới sáng mai thông qua quan sát trò chuyện, nhìn xem ai giống sói thì liệt vào đối tượng cần kiểm tra. Nếu vậy, cơ hội kiểm tra trúng sói sẽ cao hơn.

Nhưng cân nhắc trong chốc lát, Đoạn Dịch sửa lại chủ ý, quyết định trước tiên cứ tùy tiện chọn một người kiểm tra.

Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, có lẽ sáng mai sẽ chia nhóm để thăm dò lâm viên, nếu có người ở bên cạnh liên tục nhìn chằm chằm anh, thì không tiện để anh lấy thiết bị ra kiểm tra, rất dễ bại lộ thân phận.

Thứ hai, vạn nhất đêm nay Người sói khai đao trúng anh thì sao? Càng sớm kiểm tra, anh càng dễ để lại thông tin cho những người còn lại.

Nguyên nhân thứ ba, thuần túy là anh không kìm được lòng hiếu kỳ.

Đoạn Dịch nhìn chân dung của chín người chơi băn khoăn một hồi, cuối cùng chọn số 2 Lâm Nhạc Xuyên.

Giao diện nhảy ra một hàng chữ: "Bạn có chắc sẽ kiểm tra thân phận của người chơi số 2?"

Đoạn Dịch không chút do dự: "Xác nhận."

3 giây sau, giao diện lại nhảy ra một hàng chữ.

"Thân phận của người chơi số 2 là【 người tốt 】."

Người tốt, nghĩa là hắn có thể là phù thủy, thợ săn, hoặc là du khách bình thường.

Tóm lại hắn không phải sói, cùng một phe với mình.

Thở hắt một hơi, Đoạn Dịch cảm thấy nhẹ lòng đi một ít.

Bỏ thiết bị xuống, anh đi tắm rửa, lau khô tóc.

Thời gian đã là 11 giờ, Đoạn Dịch cân nhắc việc ra ngoài thám thính một lát.

Anh nghĩ 3 người sói hẳn sẽ gặp nhau, thương lượng sách lược cụ thể nên xuống tay với ai trước, vậy thì anh có thể rình coi. Hoặc là anh có thể tìm Lâm Nhạc Xuyên tán gẫu một chút, thẳng thắn thân phận.

Nhưng cuối cùng Đoạn Dịch vẫn bỏ qua hết, tùy tiện hành động, dù có gặp Người tốt hay Người sói đều là bất lợi. Chưa kể, ai biết ban đêm con rối có đi lang thang bắt giết người hay không.

Vì thế, sau khi kiểm tra cửa nẻo đã khóa kỹ, Đoạn Dịch đặt dao gọt hoa quả dưới gối đầu, nhắm mắt ngủ.

–

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Dịch bị tiếng hát tuồng đánh thức.

"Không đến lâm viên, sao biết xuân sắc như thế."

Lại là nam con hát cùng rối gỗ?

Đoạn Dịch bò dậy, dựa vào đầu giường gật gù trong chốc lát, chờ hoàn toàn tỉnh giấc, mới chậm rì rì xuống giường.

Tắm rửa rửa mặt đơn giản, anh đẩy cửa phòng, mới vừa nhấc một chân chuẩn bị bước ra hành lang, bỗng nhiên nhạy bén phát hiện ra cái gì, thu chân trở về.

Ngồi xổm xuống, Đoạn Dịch nhìn kỹ sàn nhà hành lang, phát hiện mặt sàn dính không ít bụi bặm, sát chân tường còn sót lại khá nhiều tro bụi, còn mặt sàn lưu lại vết chổi quét qua.

Đứng lên nhìn trước nhìn sau, Đoạn Dịch thấy cuối hành lang cuối có một cây chổi.

Nhìn qua như là, có ai đó cố ý dùng chổi quén dọn hành lang.

... Dưới tình huống không biết mình ở thế giới hiện thực còn sống hay đã chết, bị động tiến vào trò chơi, lúc nào cũng có thể bị giết... Mà thói ở sạch tự dưng trỗi dậy, buổi sáng dậy sớm quét nhà?

Hành động của người này có ý gì đây?

Đoạn Dịch mặt ngoài cà lơ phất phơ, kỳ thật bên trong rất thận trọng.

Anh lặng lẽ ghi nhớ điểm dị thường, mặt không biến sắc nhét tay vào túi đi xuống lầu.

Trong phòng bếp đã có người làm cơm sáng, Đoạn Dịch đi vào chào hỏi bọn họ, rồi đến trước cửa sổ sát đất phía bắc.

Ban ngày ban mặt, sân khấu kịch đỏ rực nhìn qua không dọa người lắm. Nhưng trên sân khấu liên tục diễn hí khúc, ồn ào đau cả đầu. Nam con hát kéo con rối đi tới đi lui trên sân khấu một khắc không ngừng, như thể không hề biết mệt.

Bọn họ vẫn xướng vở《 mẫu đơn đình 》.

Chuyện xưa《 mẫu đơn đình 》, Đoạn Dịch có biết đại khái.

Nhân vật chính gồm hai người, nam tên Liễu Mộng Mai, nữ tên Đỗ Lệ Nương.

Đỗ Lệ Nương trẻ tuổi không cam lòng sống trong khuê phòng mỗi ngày, vì thế có một ngày lớn mật "trốn nhà", chạy đến hậu hoa viên nhà mình đi dạo một vòng, bắt gặp cảnh sắc rực rỡ, muôn hồng nghìn tía.

Sau khi quay về khuê các, Đỗ Lệ Nương khó có thể quên cảnh sắc hoa viên, vì thế khi chìm vào giấc mộng, trong mộng nàng lại tới hậu hoa viên, không chỉ ngắm nhìn vườn đầy sắc xuân, mà còn

gặp một chàng trai tuấn tú, đó là Liễu Mộng Mai.

Hai người ở trong mộng yêu nhau, trò chuyện tâm tình rất tâm đắc, từ đây lưỡng tình tương duyệt.

Mộng đẹp mấy rồi cũng phải tan. Sau khi tỉnh lại, Đỗ Lệ Nương lại trộm chạy tới hậu hoa viên, nhưng không thể gặp được Liễu Mộng Mai ngoài đời thực.

Ái nhân là người trong mộng, có lẽ chàng chưa bao giờ tồn tại ở hiện thực, bản thân cả đời cũng không thể cùng hắn ở bên nhau. Tương tư thành bệnh, Đỗ Lệ Nương ngày càng tiều tụy, cuối cùng lặng lẽ qua đời.

Ba năm sau, Liễu Mộng Mai vào kinh đi thi, gặp du hồn Đỗ Lệ Nương.

Được du hồn chỉ dẫn, Liễu Mộng Mai tìm thấy phần mộ Đỗ Lệ Nương. Đào mồ khai quan, với sự trợ giúp của một đạo cô, du hồn trở về thân thể, Đỗ Lệ Nương sống lại, cùng Liễu Mộng Mai bên nhau lâu dài.

Đương nhiên chuyện xưa mang ngụ ý tốt, rất có sắc thái chủ nghĩa lãng mạn.

Nhưng lập trình viên Đoạn Dịch không thể lý giải chuyện tình yêu xa xưa có bao nhiêu thâm sâu, anh chỉ thấy vô nghĩa.

Đỗ Lệ Nương chôn dưới đất ba năm, thi thể đã sớm bị phân hủy, dù linh hồn nàng có trở về thì sống lại kiểu gì?

Câu chuyện và phó bản này có liên hệ thế nào?

Đoạn Dịch đang cân nhắc, phía sau có tiếng bước chân truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, người đến là Lâm Nhạc Xuyên.

Chào hỏi hắn một câu, Đoạn Dịch quay đầu nhìn về phía sân khấu kịch, thuận miệng nói: "Cậu nói xem, con rối kia sinh ra linh hồn, tự mình hát tuồng. Hoặc là, nam con hát kia biết nói tiếng bụng?

Hay là hắn chỉ múa rối?"

"Không biết. Nhưng tôi muốn hỏi anh một chuyện." Thấy không có ai gần đây, Lâm Nhạc Xuyên hỏi ngược lại anh, "Tối qua anh có ra ngoài, gặp được ai không?"

"Không có. Tôi đi ngủ luôn." Đoạn Dịch lắc đầu, "Sao cậu lại hỏi vậy? Tối hôm qua cậu mượn cớ đổ rác, rốt cuộc đã ra ngoài làm gì?"

Lâm Nhạc Xuyên nhàn nhạt đáp: "Ngày hôm qua trên đường đến tòa nhà này, tôi thấy trong vườn có rất nhiều Thiên trúc quỳ*. Cho nên tối hôm qua vứt rác xong thì đến vườn thu thập chút phấn hoa."

*Quỳ thiên trúc (phong lữ thảo) là loài hoa đẹp được trồng để trang trí nhà cửa, văn phòng... Loài cây này còn được trồng để sản xuất nước hoa và bào chế thuốc. Chi quỳ thiên trúc có tên khoa học là Pelargonium. Đây là chi thực vật có hoa với khoảng 200 loài cây lâu năm.

"Phấn hoa?" Đoạn Dịch nắm bắt điểm mấu chốt, nghiêng người nhìn về phía hắn, "Lấy phấn hoa làm gì?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Sàn nhà lầu hai là màu nâu đỏ, mà phấn hoa Thiên trúc quỳ là màu đỏ. Cho nên, khi rải phấn hoa trên sàn nhà sẽ khó mà thấy được."

Nghe xong lời này, Đoạn Dịch liền hiểu mục đích của hắn, cũng hiểu dấu vết hành lang bị quét dọn là chuyện như thế nào.

Đoạn Dịch mở miệng hỏi hắn: "Cậu cảm thấy đêm qua Người sói sẽ gặp nhau? Cậu đã rải phấn hoa vài giờ trước?"

Lâm Nhạc Xuyên đáp: "Tối hôm qua 10 giờ, lúc mọi người đang bận rút thân phận, hành lang vắng người, nên tôi đã làm. Trước cửa phòng mỗi người tôi đều rải phấn hoa, chỉ tốn 10 phút. Tôi còn kịp rút thân phận trước 10 giờ rưỡi."

"Chiêu này hay đấy. Cơ mà..." ánh mắt Đoạn Dịch hơi trầm xuống,

"Xem ra đã có người phát hiện ý định của cậu. Buổi sáng tôi thấy hành lang đã bị quét dọn."

Lâm Nhạc Xuyên gật đầu: "Ừm. Điều này cũng chứng tỏ, nhóm Người sói tối hôm qua đã gặp nhau."

Tối qua lúc 10 giờ, Lâm Nhạc Xuyên rắc phấn hoa trước cửa phòng mỗi người.

Sáng sớm ngày thứ hai, thông qua việc quan sát dấu chân lưu lại, là có thể biết tối qua những ai đã ra khỏi phòng sau 10 giờ. Nếu vận khí tốt, chân người nọ dính đủ nhiều phân hoa, còn có thể theo dõi lộ tuyến nơi hắn đã đi qua.

Nhưng hành lang đã bị quét dọn sạch sẽ, hiện giờ chẳng nhìn ra thông tin nào.

"Xem ra Người sói quyết định chơi rồi. Nếu chúng phát hiện ra tiểu xảo này, khẳng định đến đế giày cũng được rửa sạch. Nhưng nói ngược lại..." Đoạn Dịch nhìn Lâm Nhạc Xuyên, khóe mắt cong cong hỏi, "Sao cậu dám nói chuyện này với tôi? Không sợ tôi là sói à?"

"Có lẽ tôi cũng là sói. Cố ý diễn như vậy cho anh xem, để lừa gạt lòng tin của anh." Lâm Nhạc Xuyên nhìn Đoạn Dịch, ánh mắt mang chút ý cười bỡn cợt.

Đoạn Dịch cũng cười. Anh rút một điếu thuốc, "tách" bật lửa, đang tính châm lửa thì quay đầu nhìn, thấy ba cô gái đi ra đi vào phòng bếp, lại cất bật lửa vào.

Khóe miệng cắn điếu thuốc chưa châm lửa, Đoạn Dịch liếc mắt về phía Lâm Nhạc Xuyên, thấp giọng nói: "Không. Cậu không phải."

- --

*Phù thủy: Nhân vật này sở hữu 2 lọ thuốc, 1 lọ dùng cứu người và 1 lọ dùng để giết người. Ban đêm, Phù Thủy được báo ai bị Ma sói cắn, Phù Thủy có quyền chọn cứu người đó hoặc không. Ngoài ra, Phù thủy có thể dùng lọ thuốc độc để giế.t chết người mà mình nghi là ma sói.

Chương 4

Buổi sáng 8 giờ rưỡi, các người chơi tụ họp cùng nhau ăn sáng.

Vẫn đầy đủ 10 người chơi, tạm thời chưa có ai phải vào tù.

Không biết bởi vì sói còn chưa bắt ai, hay là nữ vu đã dùng giải dược.

Trong lúc dùng bữa sáng, đa phần người chơi đều cúi đầu im lặng ăn cơm. Bọn họ chuẩn bị đi thăm dò. Nghĩ đến cảnh bản thân có thể chết trong lúc thăm dò, không khác gì đao sắc treo lủng lẳng trên đầu tùy thời rơi xuống, không ai có sắc mặt tốt cả.

Trên sân khấu kịch vẫn đang hát tuồng, giọng hát quỷ quyệt re ré chui vào tai họ, càng làm không khí thêm phần âm trầm.

Ăn xong bữa sáng, Đoạn Dịch cùng Lâm Nhạc Xuyên đều không nấu cơm, vẫn như cũ phụ trách dọn dẹp chén đũa.

Chờ rửa chén xong ra ngoài, thấy những người chơi khác đã rời khỏi tòa nhà đi thăm dò, Đoạn Dịch về phòng một chuyến, lấy dao gọt hoa quả giấu trên người, cũng tính toán đi ra ngoài xem thử.

Thời điểm đi ngang huyền quan, anh phát hiện trừ mình, Lâm Nhạc Xuyên và Trâu Bình vẫn còn ở trong nhà.

Đoạn Dịch đang tính hỏi, thì Trâu Bình đã chạy tới. "Anh Đoạn, em đi với anh được không? Em vừa mới đi WC một lát, mọi người đã đi hết rồi. Em đi một mình thấy hơi sợ..."

"OK. Không thành vấn đề." Đoạn Dịch nhìn phía Lâm Nhạc Xuyên, "Cậu đi không?"

Lâm Nhạc Xuyên ngồi xổm trên mặt đất cột dây giày, không ngẩng đầu lên mà nói: "Tôi đi một mình, lát nữa hội hợp với anh sau."

Đáp án trong dự kiến, Đoạn Dịch gật đầu, nhìn hắn đứng dậy rời

đi.

–

Một lát sau, Đoạn Dịch và Trâu Bình gom rác bỏ bịch xong, cũng bắt đầu đi thăm dò.

Đoạn Dịch mang theo Trâu Bình hướng về phía con đường lát đá mà ngày hôm qua anh đã đi qua.

Gọi là thăm dò, nhưng hai người tạm thời không gặp nguy hiểm, cho nên không khác gì đang đi dạo công viên.

Trâu Bình nói rất nhiều, Đoạn Dịch nhàm chán nghe, dọc đường đi chịu khó nghe cậu ta lải nhải.

"Anh Đoạn ơi, xin lỗi anh nhiều lắm... Hôm qua lúc lúc cơ thể anh biến trong suốt ấy, lẽ ra em phải giúp anh lấy bảng số, thế mà lúc đó em bị dọa đến choáng váng, không không phản ứng kịp."

"Không có việc gì. Không phải vẫn còn Lâm Nhạc Xuyên sao. Mà dù không có cậu ấy, tôi vẫn có thể lấy được. Chỉ là quá trình nhìn hơi bị mạo hiểm."

"À còn nữa, tuy rằng nói là chuyện gì cũng dám làm, nhưng hy vọng anh sẽ không có thành kiến xấu. Đêm đó thật ra là lần đầu tiên em... Em là đoàn trưởng của đoàn tạp kỹ, thiếu đoàn viên mấy tháng tiền lương, có một đoàn viên cần lấy tiền cho mẹ làm phẫu thuật, em thực sự bí bách, vừa lúc quen biết Trương tổng, nói là có một cách nhanh chóng kiếm tiền... Em nhất thời hồ đồ liền..."

"Tôi không có thành kiến gì về cậu. Con người tồn tại không mấy dễ dàng."

Những lời muốn nói đều đã nói ra hết, Trâu Bình thở một hơi thật dài: "Vậy là tốt rồi. Em không làm ảnh hưởng anh nữa. Chúng ta tập trung thăm dò thôi."

Trâu Bình nói hai việc, Đoạn Dịch không để ý, cũng không để trong lòng.

Đi bộ một hồi, anh dừng chân nhìn trước nhìn sau, thấy có vẻ đã tới vị trí hôm qua mình mở mắt tỉnh dậy, bèn hỏi Trâu Bình: "Lúc cậu tới đây, có phải cũng bò dậy từ chỗ này không?"

Trâu Bình gật đầu. "Vâng. Không sai biệt lắm chính là nơi này. Nhưng không phải nằm bò, mà là nằm thẳng. Sau khi đứng dậy, em thấy phía bắc có ánh sáng, nên đi về phía đó."

Đường lát đá hướng bắc, đi qua cầu đá liền tới tòa nhà.

Phía nam đường lát đá hướng vào rừng cây sâu hun hút, nhìn không thấy điểm cuối.

Nghĩ nghĩ, Đoạn Dịch nâng bước hướng về phía nam. "Chúng ta đi qua kia xem có gì không."

Hai bên đường lát đá toàn là rừng cây, càng đi về phía nam, rừng cây hai bên càng cao lớn tươi tốt, ánh mặt trời có thể lọt qua cũng thưa dần, đường lát đá càng lúc càng thu hẹp, cuối cùng gần như tối như hũ nút, mắt không thấy gì cả.

Đoạn Dịch vẫn không sợ, tiếp tục mò mẫn đi tiếp. Đi thêm khoảng 800 mét, trước mắt bỗng trở lên rộng mở thoáng đãng.

Nhưng khi anh tập trung nhìn kỹ, phát hiện mình thế mà đã tới phía sau sân khấu kịch.

Lấy tòa nhà làm mốc, phía bắc là sân khấu kịch, phía nam là suối nhỏ và con đường lát đá.

Đoạn Dịch đi thẳng một đường hướng nam, chẳng hiểu sao lại thành vòng sang phía sau sân khấu kịch.

Đoạn Dịch quay đầu nhìn lại, sau lưng là rừng cây dày đặc, ở giữa có một đường lát đá nhỏ hẹp, chính là con đường họ vừa đi qua. Anh đoán, giờ mình mà đi lại lối cũ hẳn là sẽ quay về góc phía nam lâm viên.

Đi tới đi lui đều quanh loanh ở một chỗ. Tình huống này khá giống

bị.

—— cho nên, đây là nguyên nhân khiến mọi người không thể rời khỏi lâm viên?

Đoạn Dịch đang hình dung bản đồ lâm viên, cánh tay thình lình bị chộp lấy.

Nghiêng đầu, Đoạn Dịch thấy Trâu Bình đang run bần bật. "Anh Đoạn, em sợ muốn chết, con đường hồi nãy quá tối. Nhẽ ra chúng ta nên cầm theo đèn pin."

"Cũng không phải là hoàn toàn không thấy đường, do cây cối quá cao, che khuất ánh mặt trời thôi." Đoạn Dịch đang định rút cánh tay ra, trước mặt bỗng có bóng đen xẹt qua, anh nhìn lại, à là Lâm Nhạc Xuyên.

Lặng lẽ rút cánh tay khỏi tay Trâu Bình, Đoạn Dịch hỏi Lâm Nhạc Xuyên: "Vừa rồi cậu cũng đi một vòng?"

Ánh mắt Lâm Nhạc Xuyên khẽ đảo, tựa hồ lướt qua cánh tay của anh. Đoạn Dịch nghe hắn nói: "Ừ, đi dạo một vòng. Kỳ thật lâm viên không lớn lắm, chỉ có một con đường. Nhưng con đường này nam bắc nối liền nhau. Cho nên chúng ta không thể ra ngoài."

Lâm viên đúng là không lớn. Đoạn Dịch động não nhớ lại toàn bộ cấu tạo lâm viên. Lâm viên lấy hồ nước làm trung tâm, trên hồ có cầu đá bắc ngang, bên hồ có hòn non bộ và mái đình hóng gió. Phía bắc hồ nước có một tòa nhà, một sân khấu kịch. Ngoài ra không còn kiến trúc xây dựng nào nữa.

Trừ bỏ sân khấu kịch, tòa nhà, cầu đá, chỉ còn một con đường. Con đường đá bằng một cách nào đó làm đầu đuôi nối liền, khiến người chơi không có cách nào ra ngoài.

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch nói: "Trên đường không có manh mối gì, có lẽ chúng ta nên vào rừng cây hai bên đường tra xét?"

"Còn một chỗ." Lâm Nhạc Xuyên chỉ vào hai thứ trên sân khấu kịch, "Nam con hát và con rối vẫn đang hát tuồng. Hẳn là trong

phòng hắn không có ai. Chúng ta có thể nghĩ cách vào phòng hắn kiểm tra."

Đoạn Dịch ngẩng đầu nhìn sân khấu kịch. "Chúng ta tạm thời vẫn chưa gặp thêm NPC nào khác. Cho nên tôi mạnh dạn đặt giả thiết, nam con hát này, khả năng cao chính là chủ nhân lâm viên."

"Ừm. Khả năng cao." Lâm Nhạc Xuyên gật đầu.

"Chốt. Thăm dò rừng cây dù sao cũng cần về tòa nhà tìm công cụ. Chúng ta dứt khoát về tòa nhà trước, tìm xem có cách nào lén vô phòng nam con hát không."

Nói xong lời này, Đoạn Dịch dẫn đầu đi về căn nhà lầu xây bằng gạch đỏ.

Từ phía sau sân khấu kịch vòng đến phía trước, Đoạn Dịch bất ngờ gặp bảy người chơi đều đang vây quanh sân khấu kịch, như có ý đến đình viện xem diễn.

Biểu tình của họ đều tự nhiên, phỏng chừng nhìn nhiều riết quen, không còn quá sợ con rối như lúc đầu nữa.

Nguyên nhân bọn họ tụ tập ở đây cũng không khó hiểu.

Lâm viên không lớn, Đoạn Dịch đoán bọn họ cũng giống mình, đi một vòng phát hiện lại quay về chỗ cũ, tạm thời không biết nên làm gì tiếp theo, đành thuận thế tụ tập để thương lượng.

Lúc này đột nhiên có người mở miệng: "Cái kia... Nếu mọi người đều đến đông đủ, tôi muốn mời mọi người vào phòng khách một chuyến. Tôi có lời muốn nói với mọi người."

Người mở lời là cô gái số 6 tối hôm qua khóc dữ nhất.

Nhìn qua cô và số 4 xác thật có quan hệ không tồi, hai người vẫn luôn khoác tay nhau ở cùng một chỗ.

Nhưng vừa nghe cô ấy nói xong, trong lòng Đoạn Dịch giật thót, bỗng nhiên có dự cảm điềm xấu.

Chờ tất cả người chơi trở lại phòng khách trong tòa nhà, người chơi số 6 mở miệng, dùng thanh âm nhát gan yếu ớt nói: "Vì sao chúng ta không thể rời khỏi lâm viên, hẳn là mọi người đều hiểu. Vừa nãy có nhiều người bàn bạc, muốn vào rừng cây kiểm tra thêm."

"Sâu trong rừng cây che kín trời, không biết liệu có quỷ ẩn nấp hay không, tôi sợ sơ sẩy sẽ chết trong đó. Tôi trái lo phải nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy... tôi vẫn nên thú nhận thân phận của mình, kẻo đến khi đột tử trong rừng cây, không kịp lưu lại thông tin gì. Cái đó... tôi là Nhà tiên tri."

Quả nhiên là thế.

Cách nói của cô ta không giống giả thân phận(1).

Nếu không có gì ngoài ý muốn, cô ta chính là Người sói, hiện tại nhảy ra giả làm Nhà tiên tri.

Đoạn Dịch bất động thanh sắc, nhưng trái tim vẫn hơi trầm xuống.

Đến bây giờ vẫn chưa có ai phải vào tù, có khả năng là Người sói đã khai đao, nữ vu dùng hết giải dược. Nếu thế khi Nhà tiên tri nhận chức năng, buổi tối hôm nay khẳng định sẽ bị sói bắt, nhưng khi đó đã không còn giải dược để cứu anh.

Nếu tối qua Đoạn Dịch kiểm tra được một Người sói, nói tin tức này ra, ít nhất còn có thể mạng đổi mạng. Nhưng anh chỉ tra ra được một Người tốt.

Căn cứ vào suy xét này, Đoạn Dịch tạm thời không nhận thân phận.

Nhưng bây giờ một cô gái yếu ớt đáng thương nhảy ra nhận chức năng, thực sự làm Đoạn Dịch lâm vào hoàn cảnh bị động.

Đôi mắt số 6 đong đầy nước mắt, nói một câu rớt một giọt nước mắt, quả thực là lê hoa đái vũ(2), nhìn thấy mà thương.

"Tôi không biết sói đã ra tay chưa, cũng không biết vu nữ có dùng giải dược hay không. Cơ nếu vu nữ đã dùng, mà tôi mất mạng trong rừng, hoặc có thể đêm nay sẽ vào tù, đến lúc đó, tôi không thể giúp gì cho Người tốt. May mắn..."

"May mắn tối hôm qua tôi đã tra ra được một con sói. Vậy thì dù tôi có gặp chuyện, tốt xấu gì mọi người cũng biết được một con sói. Tôi thấy mình không bị thiệt."

"Kia... Cái kia... số 5 là sói. Vô cùng xin lỗi... Người tôi kiểm tra là anh."

Người số 5 chính là người cuối cùng đến tòa nhà.

Mu bàn tay hắn lập tức nổi đầy gân xanh, không thể tin nổi mà nhìn về phía cô gái số 6. Hắn nhịn một hồi, cuối cùng không thể nhịn nữa, vỗ bàn bật dậy: "Cô con mẹ nó đầu óc mắc bệnh hả? Tôi... con mẹ nó..."

Hít sâu một hơi, hắn nhìn trừng trừng vào số 6, phun ra một câu. "Tôi không phải sói, tôi là du khách bình thường."

Nghe số 5 lên tiếng, Đoạn Dịch theo bản năng cảm thấy có điểm khác thường. Nhưng tạm thời chưa rõ cụ thể khác thường ở chỗ nào.

Anh tạm thời phỏng đoán, số 5 không phải người chơi Ma Sói lâu năm, nên khi bị Nhà tiên tri đổ oan là sói, hắn chỉ có thể biện giải một câu khô cằn: "Tôi không phải sói."

Thanh minh một câu như vậy, số 5 nhìn một vòng: "Mấy người... mấy người nói gì đi. Chẳng lẽ mọi người đều tin cô ta? Cô ta chắc chắn là giả. Tiên tri thật đâu? Mau ra mặt đi."

Tầm mắt dừng trên người số 4, hắn cắn răng nói: "Tôi biết hai cô là bạn thân, nhưng đây là trò chơi suy luận logic, cô không thể chỉ nghe lời suông mà tin cô ta. Không thì cô nói thân phận của cô đi?"

Cô gái số 4 chớp mắt, mặt trắng bệch, chần chừ nói: "Tôi chỉ có thể nói mình có chức năng. Cụ thể là gì không thể nói. Lời số 6

nói... tôi tin. Chúng tôi là bạn cùng ký túc xá. Tôi cảm thấy cậu ấy sẽ không lừa tôi."

Đoạn Dịch: "....."

—— ý cô ta là, cô ta hoặc là nữ vu, hoặc là là thợ săn. Nhưng hiện tại cô ta nhảy ra nhận nhằm mục đích gì?

Nếu cô ta thực sự có chức năng, hiện làm thế chính là gom mình thành một phe với tiên tri fake số 6.

Cô ta là newbie(3)? Đừng nói là chơi theo cảm tính nhá?

Đoạn Dịch đau hết cả đầu. Nhìn thế cục hiện tại, số 6 là một con sói, tỏ vẻ nhu nhược giả làm tiên tri, ép người chơi số 5 phải ra mặt, suy ra cô ta và số 5 thuộc hai phe đối lập.

Khả năng cao số 5 thật sự là du khách bình thường, không có chức năng đặc biệt.

Dưới tình huống không có đủ thông tin, Đoạn Dịch chỉ có thể tận lực phân tích ra hai con đường cho mình.

Thứ nhất, anh tiếp tục giấu thân phận, số 5 sẽ bị mọi người bỏ phiếu ném vào tù, đây cơ bản là kết cục đã định.

Thứ hai, anh ra nhận Nhà tiên tri, nói là đã soi ra Lâm Nhạc Xuyên thuộc Người tốt, theo thuật ngữ Ma Sói gọi là "cạnh".

Dưới tình huống mọi người không biết nên tin tiên tri nào, khả năng cao sẽ giữ lại cả hai. Nghĩa là Người tốt sẽ không bỏ phiếu Đoạn Dịch, cũng không bỏ phiếu số 6, mà sẽ tận lực giữ hai người thu thập thêm thông tin.

Thậm chí du khách bình thường số 5 cũng sẽ không bị bỏ phiếu, tạm thời an toàn.

Mà nếu Đoạn Dịch nhảy ra nhận tiên tri, dù sẽ khiến mình bại lộ trước mặt sói, vẫn không thể ảnh hưởng đến kết quả hôm nay thì sao: Tỷ lệ số 5 bị bỏ phiếu vào tù vẫn rất cao.

Tính toán tới lui, Đoạn Dịch cảm thấy còn không bằng đừng nhảy ra.

Anh giấu giếm thân phận, sống lâu thêm một đêm, biết đâu còn có thể soi ra sói. Còn làm sao để mọi người tin anh, đó lại là chuyện khác. Trước mắt anh cần đảm bảo mình còn sống.

Đoạn Dịch vẫn đang tính toán, không ngờ số 2 Lâm Nhạc Xuyên lại lên tiếng.

—— ngón trỏ cong vào, đốt ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, Lâm Nhạc Xuyên mở miệng nói: "Ngại ghê, tôi mới là tiên tri thật."

(1) Giả thân phận = fake chức năng: Hành động nhận Chức năng không phải của mình. Nhằm đánh lạc hướng, tạo niềm tin hoặc moi thông tin từ người khác.

(2) Lê hoa đái vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

(3) Newbie: Người mới, chưa rành cách chơi Ma Sói.

*Đã giải thích chức năng Vu nữ ở chương trước (tương tự phù thủy)

*Soi = kiểm tra thân phận. Nhiều khi mình sẽ đổi từ vì quen xài từ Soi:V

Chương 5

Bổ sung thuật ngữ (quan trọng):

- Cạch: Hành động 2 người tranh nhau 1 chức năng.

Ví dụ, hiện tại đã có 2 người nhận Tiên tri.

- Cạch cứng: Nhận cứng chức năng thật của mình, không đổi nữa.

- Sure: Người đã được chứng minh/xác nhận thân phận. Note thôi chứ mình ít xài.

Mình sẽ chuyển đổi sao cho mạch game dễ hiểu nhất nhé. Miễn là đúng mạch game là ok nhe, lỗi nhỏ xin hãy bỏ qua.

- --

Ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào lưng Lâm Nhạc Xuyên, khiến bóng người hắn nửa sáng nửa tối.

Gương mặt tinh xảo ngược sáng trở nên mơ hồ không rõ, nhưng thanh âm trầm thấp từ tính vang lên rõ ràng bên tai mỗi người.

"Tối qua tôi đã kiểm tra số 7. Anh ấy là Người tốt."

Lâm Nhạc Xuyên nhận tiên tri soi mình?

Đoạn Dịch nghe hắn nói chuyện, ngay lập tức hiểu dụng ý và thân phận của hắn.

Thế cục hiện tại không phức tạp lắm.

Người chơi số 6 giả làm tiên tri, soi số 5 là sói, số 5 lại nói bản thân là du khách bình thường.

Số 4 nói mình có chức năng, tỏ vẻ tin lời bạn thân số 6.

Số 7 là Nhà tiên tri thật, đã soi Lâm Nhạc Xuyên là Người tốt. Hiện giờ Nhạc Xuyên nhảy ra nhận tiên tri, thay Đoạn Dịch "cạch cứng".

Vừa khéo Lâm Nhạc Xuyên ngồi đối diện, Đoạn Dịch nâng mắt, vừa nhìn đã bắt gặp cặp mắt xinh đẹp của hắn.

Đoạn Dịch bỗng nhớ tới cuộc trò chuyện hồi sáng.

Thì ra, Lâm Nhạc Xuyên tìm mình thẳng thắn vụ phấn hoa, không phải vì tình nghĩa 1 năm làm việc cùng công ty, mà bởi vì hắn nắm chắc... mình không phải là sói.

Lý do Lâm Nhạc Xuyên làm vậy không cần nói cũng biết, hắn là phù thủy.

Sở dĩ biết Đoạn Dịch không phải sói, nhất định là bởi tối qua Người sói đã xuống tay với Đoạn Dịch.

Người sói chọn Đoạn Dịch khai đao, phù thủy Lâm Nhạc Xuyên thu được tin tức, đồng thời sử dụng thuốc giải cứu anh.

Vừa mới bắt đầu trò chơi, không phải ai cũng biết chơi Ma Sói, cũng không ai dám tin tưởng nhau, dưới tình huống này, khả năng sói tự cắn là cực thấp, vì chúng đâu biết liệu phù thủy có cứu người ngay ngày thứ nhất hay không.

Cho nên từ tối hôm qua, Lâm Nhạc Xuyên đã xác định Đoạn Dịch là Người tốt. Mà sáng nay khi Đoạn Dịch nói câu kết thúc trò chuyện, hắn đã biết Đoạn Dịch chính là Nhà tiên tri.

Mắt đối mắt cùng Lâm Nhạc Xuyên một lát, Đoạn Dịch liếc nhìn cô gái số 4. Nếu cô ta không nói dối, thì cô ta chỉ có thể là thợ săn.

Thế thì thế cục hiện tại đã rõ ràng. Nhưng Đoạn Dịch không hiểu, không thể nào có chuyện anh bị lộ chức năng vào tối qua, vậy nguyên nhân gì đã khiến sói chọn anh?

Anh tự nhận từ khi vào trò chơi chưa từng đắc tội ai. Chẳng lẽ là thù cũ?

Ai có thù cũ với anh? Chỉ có thể là Trương tổng Trương Trác.

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch không khỏi nhìn sang ghế số 10 Trương Trác. Hắn vẫn ngồi ì ở đó, vẫn là bộ dáng gian thương già dặn, nhưng không hề tiết lộ thông tin nào.

Không nhìn số 10 Trương Trác nữa, Đoạn Dịch tiếp tục nhìn Lâm Nhạc Xuyên, thật sự tò mò không biết kế tiếp hắn sẽ làm gì để khống chế thế cục.

Nào biết Lâm Nhạc Xuyên còn chưa kịp nói tiếp, số 3 to cao đã tranh hỏi trước: "Nói thật nhé, cậu nhận mình là tiên tri... không đáng tin bằng em gái số 6. Em gái không ẩn núp như thợ săn và phù thủy, mà dám đứng dậy nhận chức năng và soi ra sói."

Ngữ khí Lâm Nhạc Xuyên vô cùng bình tĩnh. "Tôi không soi ra sói, hơn nữa không chắc thuốc giải vẫn còn, cho nên tạm thời không muốn nhận chức năng. Nhưng số 6 nhận bừa tiên tri, tôi không thể không đứng ra. Thật ra tôi vốn tính, dù mình có nhận tiên tri thì cũng không nên nói thật, chỉ cần lựa đại một người nói là mình đã soi ra sói, rồi trao khảo để đoán xem người đó có phải sói hay không. Nhưng bây giờ không tiện để chơi theo cách này. Tôi nhận cứng chức năng, soi số 7 ra Người tốt."

Không nhanh không chậm nói một đoạn dài, ánh mắt Lâm Nhạc Xuyên đảo qua những người chơi trước mặt, lại nói: "Mười người chơi Ma Sói, rất dễ biến thành thế cục dân giết dân. Thật ra giải quyết vấn để không khó. Hiện mọi người có hai lựa chọn."

"Một, loại trừ cả 2 tiên tri. Số 4 nói bản thân có chức năng? Nếu cô là phù thủy, tối nay cô có thể ném độc loại số 6 hoặc tôi đều được."

"Nhóm Người tốt không biết nên tin ai, vậy đừng tin ai hết, bỏ phiếu cả hai, mọi người cũng không cần giữ tiên tri làm gì. Tôi thế nào cũng được, vào tù có khi còn an toàn hơn vào rừng thăm dò."

"Lựa chọn thứ 2..." tạm dừng một lát, Lâm Nhạc Xuyên tiếp tục nói, "Đó là giữ lại hai tiên tri thêm một ngày. Số 6 khăng khăng nhận mình là tiên tri, vậy tối nay cô có thể kiểm tra tôi, hoặc số 7."

Đoạn Dịch nghe đến đó, trong lòng không khỏi cảm thán Lâm Nhạc Xuyên quá là biết chơi.

Con sói đầu tiên số 6 sẽ không dám tùy tiện xuống tay với Lâm Nhạc Xuyên, nếu không sẽ chứng thực hắn mới là tiên tri thật, trừ khi sói quyết tâm lấy mạng đổi mạng... Nếu đêm nay sói chọn cắn số 2 Lâm Nhạc Xuyên, sáng mai mọi người sẽ nhất trí số 2 chính là tiên tri thật, rồi bỏ phiếu loại số 6.

Mà Lâm Nhạc Xuyên nói vậy, cũng khiến Người sói không dám đụng vào Đoạn Dịch – người đã được hắn xác nhận thuộc phe Người tốt. Giữ Đoạn Dịch thêm một đêm, ngày mai số 6 sẽ kiểm tra thân phận anh, thuyết phục những người khác rằng anh và Lâm Nhạc Xuyên là hai sói; hoặc có thể thuận thế xác nhận Đoạn Dịch phe dân, tranh thủ sự tín nhiệm từ anh. Dù phe sói chọn cách gì, cũng tốt hơn việc tốt nay cắn Đoạn Dịch thêm lần nữa.

Lời Lâm Nhạc Xuyên nói, số 10 nghe câu được câu chăng. Hắn vươn vai ngáp một cái thật dài, mở miệng nói: "Nói tới nói lui, chốt lại là tối bỏ phiếu ai? Dù sao hôm nay cũng phải loại bỏ một người."

Lâm Nhạc Xuyên trả lời: "Số 6 trong mắt tôi là sói, cô ta soi số 5, tôi tạm thời coi số 5 là Người tốt. Không cần bỏ phiếu số 5. Nếu nhất định phải bỏ phiếu một người..."

Lời nói đến đây, Lâm Nhạc Xuyên bỗng nhìn về phía Đoạn Dịch. "Tôi tin anh là phe tốt, anh thử nói ý kiến của mình đi. Biết đâu chọn trúng sói."

Người có thù riêng với mình, người có khả năng khai đao với mình nhất, chỉ có thể là Trương Trác.

Đoạn Dịch không chút do dự nhìn về phía Trương Trác. "Vậy thì anh, số 10."

Trương Trác không ngờ tiêu điểm lại biến thành mình, lập tức mắng chửi: "Fu,ck. Mày con mẹ nó chọn tao?"

Mắng xong, hắn ta lập tức biện hộ: "Mày không được chọn tao. Tao có chức năng! Tao... tao là phù thủy!"

Đoạn Dịch nhướng mày. "Vậy anh có thể nói cho chúng tôi biết, sói đã động thủ với ai chưa? Anh có sử dụng thuốc giải không?"

Trương Trác: "Tao... Thật ra tao là thợ săn."

Đoạn Dịch: "Đấy, có bỏ phiếu anh cũng không phí. Anh còn tận một ngày để quan sát chúng tôi. Chờ đến tối khi chúng tôi bỏ phiếu anh, anh nhớ nổ súng kéo theo tôi – người đã nói anh là sói vào tù nhé."

Trương Trác đập bàn, tức ói máu: "Được lắm, nhớ lời mày nói đấy Đoạn tổng, đến lúc đó tao nhất định sẽ kéo mày theo, vào tù cũng có bạn ở chung. Đến khi đó chúng ta cứ từ từ mà tâm tình với nhau."

Đoạn Dịch cười. "Được. Chỉ cần anh có súng, cứ việc kéo tôi theo. Vào tù đâu có gì đáng sợ. Mặt khác nếu phe Người tốt thành công vượt ải, có lẽ tôi sẽ được hưởng ké."

Trương Trác đứng dậy, mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng bất đắc dĩ ngồi xuống. "Được rồi, tôi không nhận bừa chức năng nữa. Thật ra tôi... tôi chỉ là du khách bình thường. Tôi chưa từng chơi Ma Sói. Trò này chỉ toàn người trẻ tuổi mới chơi. Tôi bận rộn xã giao kiếm tiền hơi đâu mà chơi mấy cái trò này? Tôi cãi không lại mấy người. Nói chung tôi là người bình thường, không có thông tin gì hết. Tôi không nói nổi nữa."

Chậc, đúng là giỏi làm bộ làm tịch.

Tiên tri giả số 6 nhịn không được lên tiếng.

"Nếu số 10 là du khách bình thường, mấy người một hai phải bỏ phiếu hắn, tôi không có ý kiến gì. Nhưng trong mắt tôi số 2 chính là sói, soi số 7 là Người tốt, vậy được, tối nay tôi sẽ soi số 7. Nhưng nếu đêm nay tôi bị bắt, sáng mai mọi người nhớ bỏ phiếu số 2, buổi tối phù thủy nhớ dùng độc giết số 5. Như vậy chỉ còn sót lại một sói. Con sói cuối cùng, có thể là số 7, dù sao anh ấy

cũng do Người sói xác nhận. Loại số 7 mà trò chơi vẫn chưa kết thúc... Mọi người tự tính tiếp đi."

Rớt một giọt nước mắt, số 6 nói tiếp: "Tôi không rành trò này lắm. Tôi chỉ có thể giúp phe Người tốt tới đây."

Số 5 nghe đến đó, mắt trợn trắng, giọng điệu mỉa mai: "Ái chà, vì nghĩa quên thân, cô thật là cao cả. Thì ra cô làm tiên tri còn mở được thiên nhãn, đoán trước tương lai nữa ha."

Số 6 lập tức hét lên: "Tôi không mở thiên nhãn! Tôi chỉ tra ra số 5 sói, số 2 sói fake tiên tri."

"Chờ, chờ một chút..." người trẻ tuổi số 9 Trâu Bình bỗng mở miệng, "Hiện chúng ta không biết rốt cuộc sói đã động thủ hay chưa. Nếu sói chưa động thủ, chúng ta có thể làm theo kiến nghị hôm qua của anh Đoạn được không. Chúng ta đừng bỏ phiếu ai hết. Mà dù sói đã động thủ, thật ra cũng không nên bỏ phiếu. Nói thật, tôi không biết phải tin ai."

Nghe Trâu Bình nói vậy, Đoạn Dịch tò mò liếc cậu ta một cái.

Trong chớp mắt, rất nhiều ý niệm lướt qua đầu Đoạn Dịch, cuối cùng anh chỉ hỏi: "Mọi người có ý kiến gì khác không?"

Mắt thấy các người chơi bắt đầu mồm năm miệng mười tranh luận không ngớt, cô gái công sở ăn mặc chuyên nghiệp số 1 đứng dậy.

Vỗ bàn vài cái, cắt ngang buổi tranh luận, cô nói: "Nhà tiên tri sợ chết ở lâm viên, nên quyết định nói tin tức cho chúng ta, tôi có thể hiểu. Trước mắt mặc kệ việc ai mới là tiên tri thật, cả hai đều nói thông tin mà mình có, tôi thấy chúng ta cứ đi thăm dò trước. Ban ngày vào đó còn đỡ, buổi tối chỉ sợ sẽ nguy hiểm. Nói chung, chúng ta tranh thủ thăm dò vào ban ngày, còn hôm nay bỏ phiếu ai, buổi tối thảo luận tiếp."

Kiến nghị của người chơi số 1 nhanh chóng được mọi người nhất trí tán thành.

Tạm dừng tranh luận, các người chơi bắt đầu thảo luận và phân

công công tác thăm dò.

Lâm Nhạc Xuyên chủ động đưa ra lời mời chung nhóm với Đoạn Dịch. Hắn đứng lên, đến đối diện Đoạn Dịch: "Anh Tiểu Dịch, anh đã được xác nhận thân phận, tôi chỉ có thể tin anh. Anh từng nhập ngũ, có thân thủ tốt, tôi theo anh cũng có cảm giác an toàn. Anh bảo vệ tôi nhé."

Ngữ khí nói chuyện phối hợp với gương mặt đẹp đẽ của hắn, tạo cho người ta cảm giác nhu nhược dễ bị bắt nạt.

... Nếu không phải Đoạn Dịch là cấp trên của hắn một năm, suýt chút nữa đã tin lời hắn.

Rút một điếu thuốc ra, không đốt lửa, chỉ ngứa tay vân vê trên đầu ngón tay, Đoạn Dịch nhìn Lâm Nhạc Xuyên, nói: "Có thể, dù sao cậu cũng gọi tôi là anh. Nhưng không liên quan đến việc xác nhận thân phận. Ai biết cậu có phải tiên tri thật hay không."

Hai người trao đổi ánh mắt, kỹ thuật diễn xuất phô bày đầy đủ.

Tuy rằng không tín nhiệm lẫn nhau, nhưng hai người không phải kẻ hồ đồ, làm cộng sự hơn một năm, ít nhiều vẫn có sự ăn ý.

Tựa như cảm thấy tình hình rất thú vị, Đoạn Dịch rũ mắt cười thầm, xoay người lên lầu. "Đi thôi, xem thử phòng ở của con hát kia thế nào."

–

10 phút sau, Đoạn Dịch, Lâm Nhạc Xuyên, cộng thêm một cái đuôi Trâu Bình, ba người cùng nhau lên lầu 4.

Khác với lầu 2 và lầu 3, sàn nhà lẫn cửa phòng lầu 4 đều vô cùng cũ kỹ, mang lại cảm giác niên đại thời dân quốc.

Tầng 4 gồm 4 phòng, mỗi bên hành lang là 2 phòng. Ba người quyết định kiểm tra cả 4 phòng, nhưng trước tiên phải giải quyết vấn đề: Mở cửa kiểu gì?

Đoạn Dịch nói trước: "Tối qua lúc nam con hát mở cửa, tôi thấy hắn treo chùm chìa khóa trên lưng quần."

Đi đến chỗ cửa sổ hướng về phía sân khấu kịch nhìn thoáng qua, Trâu Bình nói: "Hắn vẫn đang hát tuồng múa rối. Chúng ta có nên thử trao đổi với hắn, rồi mượn chìa khóa? Hoặc trong lúc hai người trò chuyện đánh lạc hướng hắn, tôi tìm cách trộm chìa khóa?"

Đoạn Dịch không hé răng. Anh bước tới gần cửa, duỗi tay đẩy đẩy cánh cửa, sau đó lui lại vài bước, giơ cao chân: "Khỏi cần phiền phức như vậy. Cửa gỗ quá cũ, rất dễ hỏng."

Vừa dứt lời, một tiếng "rầm" vang dội, Đoạn Dịch trực tiếp đá văng khóa cửa.

Bước vào phòng, Trâu Bình nhìn xuống đất, thấy khóa cửa bị đạp gãy, lập tức hỏi Đoạn Dịch: "Anh Đoạn, anh thật sự biết đánh nhau hả? Người như anh mà từng đi lính sao?"

Đoạn Dịch bước qua cửa phòng, thuận miệng kể chuyện cũ. "Năm cuối tốt nghiệp xong liền cùng anh em chí cốt xây dựng sự nghiệp, ai ngờ trong đám anh em có một người lén trộm mất kỹ thuật nòng cốt. Gây dựng sự nghiệp sự thất bại, lại lỏ lỡ đợt tuyển dụng phù hợp, một ngày nọ thấy trường treo banner kêu gọi nhập ngũ, nhất thời xúc động đi đăng ký. Giờ ngẫm lại vẫn không hối hận, rất có ý nghĩa."

"Ôi? Người đó thế mà phản bội anh? Chắc anh hận người đó lắm nhỉ."

"Chuyện gạo xưa thóc cũ, chưa nói có hận hay không, tôi coi như tên đó đã chết." Liếc nhìn Triệu Trâu Bình một cái, Đoạn Dịch hơi nhíu mày, không trò chuyện nữa mà tập trung quan sát phòng ở.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, một giường gỗ khắc hoa, một cái bàn vuông, hai băng ghế.

Đồ đạc tuy không nhiều lắm, nhưng bày biện vô cùng bừa bộn. Nguyên nhân rất đơn giản, trên giường trên bàn trên ghế trên mặt

đất toàn là trang phục diễn, rơi rớt khắp phòng.

Chú ý quần áo trên bàn tựa hồ đang giấu thứ gì, Lâm Nhạc Xuyên đến gần, giơ tay giật mạnh đống đồ diễn lộn xộn, quả nhiên có một khung ảnh bị che lấp dưới mớ đồ diễn.

Đoạn Dịch lập tức sáp lại gần, ảnh lồng trong khung chụp chân dung trắng đen một người phụ nữ, mặt mày dịu dàng, thần thái sáng láng.

Lúc chụp tấm ảnh này cô ta chưa hóa trang, cho nên lúc mới nhìn Đoạn Dịch chưa nhận ra cô ta là ai. Quan sát ảnh chụp một lát, Đoạn Dịch ngẫm nghĩ một hồi, cầm khung ảnh ra hành lang so sánh, rồi quay về phòng: "Mấy tấm ảnh chụp nữ con hát ở hành lang chắc là cô gái này."

Lâm Nhạc Xuyên hỏi Đoạn Dịch: "Anh thấy tấm ảnh này giống loại ảnh chụp gì?"

Đoạn Dịch lập tức hiểu ý hắn, nghiêm túc hơn hẳn. "Bên ngoài toàn là ảnh hai người chụp chung. Chỉ có tấm ảnh này là chụp đơn, còn không hóa trang. Nhìn qua rất giống... Di ảnh."

"Chính xác. Tôi cũng nghĩ đây là di ảnh." Lâm Nhạc Xuyên nhận khung ảnh, cẩn thận xem kỹ ảnh chụp, lật sang mặt sau khung ảnh. Đôi mắt hơi nheo lại, hắn nói, "Có chữ viết."

Đoạn Dịch tiến lên, cùng hắn nhìn phần lưng khung ảnh.

Trên đó có viết một dòng chữ phồn thể nhỏ vô cùng nắn nót: "Mười năm sinh tử cách đôi đường, không nghĩ tới vẫn khó quên. A Thanh, tình cảm chân thành suốt đời bỗng mất đi, đau như lột da, rút gân, hủy cốt, cũng khó mà bằng. Cho nên ta phải tìm nàng, ta chắc chắn sẽ tìm nàng về. Chúng ta đã xướng Mẫu đơn đình mười năm, chúng ta nhất định sẽ giống vở kịch ấy, cùng nhau sống đến đầu bạc..."

Buông khung ảnh, Lâm Nhạc Xuyên nói: "Trong《 mẫu đơn đình 》, Đỗ Lệ Nương đã chết ba năm. Ba năm sau, Liễu Mộng Mai tìm được linh hồn cùng thi thể nàng, giúp nàng chết mà sống lại, sống

bên nhau mãi mãi."

"Căn cứ theo câu chuyện này để phỏng đoán... Chủ nhân lâm viên yêu đương cùng nữ con hát tên "A Thanh", nhưng A Thanh đã chết, có lẽ đã chết rất nhiều năm. Hiện chủ nhân lâm viên đang tìm cách hồi sinh A Thanh."

Đoạn Dịch không khỏi nói: "Chẳng lẽ nhiệm vụ của chúng ta là giúp chủ nhân lâm viên hồi sinh A Thanh? Có lẽ khi chúng ta thỏa mãn tâm nguyện của hắn, hắn sẽ thả chúng ta ra ngoài."

"Có khả năng." Lâm Nhạc Xuyên thả khung ảnh xuống, "Để tôi lục soát căn phòng này. Anh Tiểu Dịch, ba phòng còn lại giao cho anh."

"Nói bao nhiêu lần với mấy người rồi, trẻ tuổi thì rèn luyện nhiều vào. Cậu và tiểu Trâu còn trẻ mà yếu ớt quá, có cái cửa cũng phá không nổi, lỡ gặp yêu ma quỷ quái thì dựa hết vô người già cả là tôi à?" Đoạn Dịch vừa càu nhàu vừa duỗi vai đi ra ngoài. Lúc bước tới cửa, chợt nhớ ra gì đó, anh quay người lại nhìn Lâm Nhạc Xuyên.

"Sao thế?" Lâm Nhạc Xuyên quay đầu đụng phải ánh mắt anh.

Đoạn Dịch hỏi hắn: "Sống từ bé ở nước ngoài, thậm chí lúc về nước không thành thạo tiếng Trung, thế mà cậu lại biết Mẫu đơn đình?"

"Biết chứ không rành." Ngữ khí Lâm Nhạc Xuyên nhàn nhạt, như thể hoàn toàn không hiểu ý anh ám chỉ: "Chẳng phải sách giáo khoa cao trung có viết về câu chuyện này à. Hồi trước từng suy xét đến việc về nước học đại học, nên tôi từng xem qua nội dung trong sách giáo khoa ngữ văn trung học trong nước. Anh Tiểu Dịch, đừng nói là thành tích hồi trung học của anh kém lắm nhé?"

Đoạn Dịch: "..."

Tức vãi, nhưng chỉ dám cười trừ.

Đoạn Dịch khô cằn đáp lời: "Trong nhà chỉ cần một người có thành tích tốt là đủ. Anh họ tôi thành tích rất cao, được cử đi du học.

Chắc chắn mấy người không giỏi bằng ảnh."

Đoạn Dịch vớt vát mặt mũi vô cùng miễn cưỡng, thế mà Trâu Bình còn chêm thêm một câu: "Haha, không sao đâu anh Đoạn. Thành tích của em cũng không tốt. Hồi tốt nghiệp cấp ba chỉ được 29 điểm môn toán."

Đoạn Dịch nghe mà nghiến răng nghiến lợi: Ông đây tốt xấu gì cũng đạt tiêu chuẩn môn toán nhá. Chúng ta éo giống nhau!

Ra ngoài hành lang, liên tiếp đá văng ba cánh cửa, Đoạn Dịch tưởng tượng mình đang đá vô mặt Lâm Nhạc Xuyên và Trâu Bình: Hừ, thoải mái hơn hẳn.

- --

*Thợ săn: Có 1 viên đạn. Khi chết có thể nổ súng kéo theo 1 người chết cùng.

Chương 6

Đoạn Dịch lưu loát đá văng ba cửa phòng, nhìn cách bày trí trong phòng liền hiểu có tác dụng gì.

Phòng đầu tiên họ vào hiển nhiên là phòng ngủ, cạnh phòng ngủ là phòng luyện tập diễn xướng.

Căn phòng này vô cùng trống trải, có hai mặt tường gắn gương. Chẳng qua hiện tại cả hai mặt gương đều bị đập bể, mảnh gương vỡ rơi đầy đất. Dọc tường còn lắp giá đỡ, dùng để bám tay vào hoặc ép chân.

Đối diện phòng ngủ là phòng chứa dụng cụ diễn như đao thương kiếm kích, cùng trang phục hát tuồng. Trên giá treo đồ có rất nhiều chỗ trống. Không khó liên tưởng, đống quần áo rơi rớt đầy trong phòng ngủ là từ đâu ra.

Cuối cùng là phòng sách, trước mắt đây có thể là nơi tiết lộ nhiều thông tin nhất.

Bên trong phòng sách khá sạch sẽ, trên bàn sách trưng bày một số ảnh chụp, vẫn là ảnh chụp chung của đôi nam nữ.

Trên kệ sách bày biện phần lớn sách vở liên quan đến hí khúc, lịch sử phát triển Côn khúc, phục sức*,... cùng rất nhiều kịch bản diễn, chủ yếu là Côn khúc**.

*Quần áo mặc và đồ trang sức

**Côn khúc hay Côn kịch / Tuồng Côn Sơn: Là một thể loại hí kịch của tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Đây là một trong những loại hình hí kịch cổ nhất của nghệ thuật ca kịch Trung Quốc, ra đời vào khoảng cuối thế kỉ XIV (khoảng cuối thời nhà Nguyên, đầu thời nhà Minh). Côn kịch là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại. (Đọc thêm tại:)

Ngoài ra trên kệ sách còn có hai tầng chuyên dùng để sưu tầm báo chí.

Các bài báo đưa tin rất nhiều về cặp con hát, nhờ vậy Đoạn Dịch cuối cùng cũng biết tên của họ.

Nam con hát tên Chu Chấn An, nữ con hát tên Sở Thanh. Hai người đều thuộc thế hệ danh linh, bọn họ đã kết hôn, được ca gợi là nhân duyên trời cho. Khi bọn họ kết hôn, báo chí đưa tin về câu chuyện tình yêu của họ suốt hai ngày.

Tòa nhà lâm viên tên Mộng Viên, là nơi hai người ở sau khi kết hôn.

Đọc tiếp các tờ báo theo thời gian, suy đoán của đám Đoạn Dịch cũng được nhắc đến: Nữ con hát tên Sở Thanh quả nhiên đã chết.

Báo chí lên bài chi tiết về tai nạn của Sở Thanh.

Một ngày nọ sau khi diễn xong, cô uống một ly trà, khiến dây thanh quản bị hỏng. Không biết là ai ghen ghét tài hoa của cô, hạ độc vào trong trà. Sở Thanh mê diễn như mạng, biết mình không thể hát tuồng nữa, cả ngày buồn bực không vui, tinh thần dần dần uể oải.

Vì để Sở Thanh vui vẻ, Chu Chấn An đặc biệt tìm thầy dạy nói tiếng bụng*. Hắn khuyên Sở Thanh: "Ta có thể nói tiếng bụng để giúp em diễn kịch. Chúng ta vẫn có thể cùng nhau lên đài diễn xuất, thực hiện vở Mẫu đơn đình như cũ."

Nói tiếng bụng (tiếng Anh: ventriloquism hay ventriloquy) là một môn nghệ thuật sân khấu mà người nghệ sĩ cố gắng phát ngôn sao cho khuôn miệng càng ít cử động càng tốt, khiến cho khán giả có cảm giác như âm thanh của họ là do một người khác tạo ra. Người biểu diễn thường sẽ mang kèm một con rối đạo cụ, khi nói, họ đồng thời điều khiển cơ thể con rối (miệng, tay chân), tạo cảm giác như chính nó đang nói chuyện.

Sở Thanh lại thở dài: "Em chỉ sợ khách sẽ không chịu."

Chung quy Sở Thanh vẫn không vui nổi. Không thể hát tuồng, đến tình yêu cô cũng buông tay, cuối cùng chọn tự sát.

Sau khi mai táng cô tại lâm viên, Chu Chấn An sống ở đây một mình, thề suốt đời không cưới ai khác.

Đọc xong đống báo chí, Đoạn Dịch nói: "Mình đoán chuẩn quá. Con rối gỗ biết hát tuồng, không phải vì nó là yêu quái sống, mà vì Chu Chấn An nói tiếng bụng."

"Ừ. Xem ra là vậy." Lâm Nhạc Xuyên nhanh chóng đọc lướt qua bảng tin: "Sở Thanh được chôn tại lâm viên này. Nếu chúng ta vào sâu trong rừng cây, có lẽ sẽ tìm được mộ cô ấy."

Ba người tốn hết buổi sáng ở lầu 4, đến khi xuống phòng khách đã là giữa trưa.

Sau giờ ăn trưa, các người chơi tập hợp trao đổi manh mối, cô gái mặc đồ công sở số 1 bắt chuyện: "Tôi tìm được một mộ phần, bia mộ khắc chữ "ái thê Sở Thanh "."

Phần mộ nằm phía Tây Nam của lâm viên. Nhóm bốn người đi khoảng 15 phút là tới.

Khoảng mộ cô độc, lẳng lặng nằm sâu trong rừng cây, xung quanh toàn là bùn đất, nhưng bia mộ lại được lau chùi sạch sẽ, hơn nữa trước mộ còn đặt một ít trái cây chưa bị héo. Có thể đoán được trước đó nam con hát Chu Chấn An đã tới thăm mộ.

Số 1 lục lọi túi áo, lấy ra một cuốn nhật ký bằng da trâu. "Tôi còn tìm được cái này. Nó nằm gần bia mộ. Có thể là người tảo mộ trước đó không cẩn thận đánh rơi."

Đoạn Dịch tiến lên nhận cuốn nhật ký ố vàng, mở sổ ra đọc.

"Vì sao em không quay lại?"

"A thanh, có phải em trách ta không thể bảo vệ em?"

"Sao bây giờ em vẫn chưa quay về?"

"Không đúng, ta đã làm đúng theo từng bước ghi trong sách thuật pháp. Lấy mạng đổi mạng, lẽ ra em đã quay về."

"Em không quay về, có phải vì em không yêu ta?"

"Không sao, dù em không yêu ta, ta cũng sẽ mang em trở về."

Mấy câu này có vẻ dùng máu để viết.

Sổ nhật ký gồm sáu trang, mỗi trang viết vài câu, khoảng cách thời gian giữa từng câu viết là rất dài, có câu cách nhau tận ba tháng.

Sáu trang giấy này, trang nào cũng viết cùng một nội dung:

"Ta sẽ tiếp tục thử nghiệm, ta chờ em."

"Ta chờ em."

"Ta chờ em."

.....

Khép sổ nhật ký, Đoạn Dịch không khỏi cảm thán. "Đúng là một kẻ si tình. Có phải mỗi lần hắn tới tảo mộ đều sẽ hỏi vì sao vợ mình chưa sống dậy?"

"Chắc vậy." Lâm Nhạc Xuyên nói, "Chúng ta có thể phỏng đoán, để hồi sinh Sở Thanh, Chu Chấn An đã tìm kiếm tà thuật giúp người chết sống lại. Nhật ký có nhắc đến việc "lấy mạng đổi mạng". Có vẻ hắn đã giết người, cũng có ý đồ đổi mạng người khác lấy mạng Sở Thanh về."

"Nhưng hắn thất bại." Đoạn Dịch nhíu mày nói, "Hắn thất bại, nhưng hắn không từ bỏ, hắn nói sẽ tiếp tục thử nghiệm. Ý hắn là... hắn sẽ tiếp tục dùng thuật pháp "lấy mạng đổi mạng"? Tiếp tục giết người, mà đối tượng hắn muốn giết..."

Trâu Bình đứng bên cạnh nghe rõ mồn một. Da cậu ta vốn trắng, bị dọa càng trắng hơn, trên mặt chẳng còn tí máu nào.

"Đừng nói chính là chúng ta? Chúng ta là du khách vào đây tham quan... Người sói muốn hiến tế chúng ta, nghĩa là, chủ nhân lâm viên sẽ giết chúng ta, hồi sinh vợ hắn?"

"Khả năng rất cao." Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, lại nói, "Nếu chủ nhân lâm viên, cũng chính là Chu Chấn An đã từng giết người, như vậy nhất định trong lâm viên sẽ còn sót lại vết tích, ví dụ như thi thể. Chúng ta có thể tìm thi thể người bị hại, xem xem hắn chết như thế nào, từ đó có thể nghĩ cách tránh bị Chu Chấn An giế,t chết."

Số 1 tiếp lời: "Đồng ý. Vừa lúc tôi có xẻng, bắt đầu đào từ chỗ nào?"

Nói xong, cô liền lôi xẻng ra, Lâm Nhạc Xuyên ngăn cô lại: "Buổi sáng chúng tôi đến thư phòng đọc sách báo, trong đó có chuyên mục viết về câu chuyện tình yêu của hai người. Trong mắt Sở Thanh, chồng cô là người ôn tồn lễ độ, thích làm việc thiện."

"Như vậy, nếu tôi là nam con hát, tôi sẽ không giết người trước mặt Sở Thanh, không muốn phá hủy hình tượng của mình trong lòng cô ấy. Nếu hắn giết người chôn xác, tỷ lệ cao sẽ nằm ở khu rừng cây đối diện, cũng chính là phía đông nam của lâm viên."

"Tốt, chúng ta đến rừng cây đối diện trước." Đoạn Dịch dẫn đầu xoay người đi về hướng đông nam, Lâm Nhạc Xuyên và số 1 nhanh chân đuổi kịp anh, Trâu Bình ngơ ngác một hồi, mới chạy chậm đuổi theo mọi người: "Anh Đoạn từ từ đã, khu rừng này đáng sợ quá!"

Xuyên qua ranh giới rừng cây tây nam, thẳng về hướng đông nam, họ liền tiến vào một khu rừng cây khác.

Mới vừa tiến vào rừng cây không lâu, bốn người đang bàn xem bắt đầu đào từ chỗ nào, bỗng nghe thấy hai tiếng thét chói tai.

Hai thanh âm rất quen thuộc, một tiếng của tiên tri giả số 6 nói một câu rớt một giọt nước mắt, một tiếng của bạn thân cô ta, số 4 tự nhận bản thân có chức năng.

Nương theo tiếng thét chói tai chạy tới, Đoạn Dịch phát hiện hai bộ xương người.

Hai bộ xương này được bảo tồn hoàn chỉnh, lặng lẽ nằm trong rừng cây u ám đầy bùn đất, trông cực kỳ kinh dị.

"Đây là do mấy người vừa đào được?" Đoạn Dịch hỏi.

Đáp lời anh là số 3 cao to. "Thi thể này chôn nông lắm, tôi vừa gạt bớt bùn đất đã lộ ra. Vừa nãy là số 6 đi ngang bị vấp vào nó."

Số 1 ngồi xổm xuống quan sát thi thể. "Thi thể phân hủy sạch sẽ, không phải mới chết gần đây. Trong rừng ẩm ướt, độ ấm cao, nhiều côn trùng, tốc độ phân hủy sẽ khá nhanh. Bước đầu phỏng đoán, thời gian hai thi thể này chết ít nhất nửa năm trở lên."

Đoạn Dịch tò mò nhìn về phía cô. "Rất chuyên nghiệp, cô là pháp y?"

Số 1 lắc đầu. "Tôi học y khoa, sau khi tốt nghiệp không theo nghề bác sĩ, hiện đang làm dược sĩ bán dược phẩm. Thành tích của tôi không tốt, kiến thức chuyên môn quên gần hết rồi, chỉ có thể phân tích đại khái."

Đã thấy xác, Lâm Nhạc Xuyên dứt khoát rút xẻng trong ba lô ra. Cánh tay lưu loát vung xẻng sắt, cắ,m vào bùn đất hất lên, bắt đầu công tác khai quật.

Số 3 hỏi anh: "Anh làm gì thế? Chẳng lẽ vẫn còn người bị hại?"

Lâm Nhạc Xuyên yên lặng cúi đầu xúc đất: "Đợi chút sẽ biết."

Quả nhiên Lâm Nhạc Xuyên đoán không sai.

Mọi người hiệp lực đào hai giờ, liên tục đào ra mười xác chết.

Đa số thi thể đã hóa xương trắng, có hai thi thể còn dư lại chút thịt thối, xem ra là mới chết gần đây.

Trong lúc đó số 4, số 6 và Trâu Bình là không giúp được gì, ba

người tìm ba góc cây nôn ói. Không khí trộn lẫn mùi hôi thối của thi thể cùng mùi nôn ói của ba người, thật sự làm người ta khó mà ngửi nổi. Cuối cùng đám Đoạn Dịch bỏ cuộc, thấy sắc trời bắt đầu trở tối, dứt khoát rời khỏi rừng cây, chạy đến chỗ hòn non bộ thmở dốc.

Chờ hít thở đủ, bọn họ mệt mỏi kéo lê thân mình về phòng khách nghỉ ngơi, hai ghế dài đều bị chiếm đóng nằm liệt, cả đám nằm ngay đơ, mãi đến khi bụng một người réo lên vì đói, những người còn lại mới phát hiện đã tới giờ cơm chiều.

Số 6 chủ động đứng dậy vào phòng bếp. "Hồi chiều tôi không ra sức, để tôi làm cơm chiều."

"Tớ giúp cậu." số 4 lập tức đi theo.

Số 3 to cao nhìn bóng lưng hai cô gái, mỉm cười say mê. "Các em gái là tốt nhất."

Thấy hai người đã vào phòng bếp, số 1 ghét bỏ lườm hắn: "Đồ dại gái. Có phải hai cô ấy nói gì cậu cũng tin?"

Số 3 nghe vậy mà không giận, vứt ngay cho cô cái nháy mắt: "Xem chị nói gì kìa. Chị đại cũng được lắm nha! Ấy, mà chị tên gì?"

Số 1 lạnh mặt nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc kệ hắn ta.

–

Trong phòng bếp. Hai cô gái tìm được một miếng thịt bò, đặt dưới vòi nước xả đông, đập vài trái trứng gà vào bát rồi quấy, thời gian trễ rồi, nên hai cô chỉ làm món đơn giản: Cơm chiên trứng gà thịt bò.

Lúc số 4 quấy trứng gà, số 6 lấy thớt ra thái nguyên liệu.

Nhanh tay thái nhỏ hai cọng hành hoa, số 6 ngẩn đầu hỏi số 4: "Cậu thấy số 2 và số 7 thế nào?"

Số 4 đầu cũng không nâng: "Hai con sói, khỏi cần nghĩ. Hai người

họ chung một nhóm, vì sao? Vì họ biết thân phận của người còn lại, nên họ mới dám tín nhiệm nhau. Họ đâu phải bạn thân giống chúng ta, hai tên đàn ông suốt ngày đi kè kè bên nhau làm gì?"

Số 6 lén thở phào một hơi, hỏi thử một câu: "Vậy cậu nghĩ tối nay mình có nên kiểm tra số 7 không?"

Số 4 đáp: "Tớ nghĩ vẫn nên kiểm tra số 7. Anh ta đã được số 2 xác nhận là Người tốt. Cậu không tra anh ta thì không cãi nổi."

Bỏ dao phay xuống, số 6 thở dài: "Nhưng tớ lo đêm nay mình sẽ bị sói bắt. Phù thủy vẫn chưa lộ mặt, không biết còn thuốc giải hay không. Bây giờ vẫn chưa tới 9 giờ, trước 9 giờ tối sói tùy thời có thể bắt người, mình không biết sói đã cắn ai hay chưa..."

Số 4 liền nói: "Dù phù thủy không cứu cậu cũng không sao. Có gì cậu vào phòng tớ kiểm tra, nếu soi ra số 7 là sói thì nói cho tớ biết luôn. Lỡ cậu bị sói bắt, tớ sẽ nói thông tin đó cho mọi người."

Chứng tỏ số 4 không phải phù thủy. Số 4 chỉ có thể là thợ săn.

Nhìn bạn thân số 4 của mình, tim số 6 đập nhanh một nhịp, cô ta đang cực kỳ hưng phấn.

Nhưng cô ta lại tỏ vẻ lo lắng đầy mặt: "So với tớ, thật ra tớ lo cho cậu hơn. Nếu phù thủy còn thuốc giải có lẽ sẽ cứu tớ, nhưng cậu thì không chắc. Nếu tớ bị cắn, liền chứng thực thận phận tiên tri của tớ. Khả năng cao chúng sẽ không đụng vào tớ. Nhưng sáng nay cậu nhảy ra nhận chức năng... Cậu sẽ gặp nguy hiểm hơn tớ mất."

Số 4 thêm chút muối vào trứng gà, đặt bát xuống, nhìn vào gương mặt đầy lo lắng của số 6.

Cô ấy cười trấn an, nói: "Cậu đừng lo cho tớ. Chắc giờ cậu đã đoán ra thân phận của tớ. Nếu sói bắt tớ, tớ lập tức kéo sói theo. Số 2 và số 5 là hai con sói, tớ sẽ chọn đại một người mà kéo."

Số 6 tiến lên nắm chặt tay cô: "Nếu cậu vào tù, đừng sợ nhé. Tớ sẽ cố gắng thăm dò phó bản và giúp cậu vượt ải, cậu nhất định sẽ an toàn vượt ải."

"Ừ, tất nhiên tớ tin cậu." số 4 cười nói: "Thành tích của cậu tốt hơn tớ, còn là trưởng xã đoàn của chúng ta, tớ vẫn luôn được cậu chiếu cố. Trò chơi này cũng giống vậy, tớ thực sự quá cùi bắp, chẳng biết chơi thế nào. Tớ nghe theo cậu hết."

Chương 7

Bổ sung thuật ngữ:

- Lead, lead dân: Người phân tích và điều tiết mạch game, giúp đa số người chơi hiểu thế cục và tìm ra sói.

- Hùa phiếu: Hành động nhiều người bắt chước nhau, cùng bỏ phiếu một người. Có thể là do dân làng không biết bỏ phiếu ai nên theo số đông; hoặc sói hùa phiếu để ép chết một người tốt.

- --

Buổi tối 6 giờ rưỡi, mười phần cơm chiên trứng gà thịt bò được bưng lên bàn ăn.

Cơ mà đa số người chơi ăn uống không được ngon miệng.

Số 1 hồi học trường y từng tiếp xúc qua thi thể, xem như vẫn ăn được, còn lại đa số chưa từng thấy người chết thì không, chứ đừng nói đến những người tận tay đào mười xác chết.

Vội vàng kết thúc cơm chiều, mọi người hẹn nhau trước 9 giờ sẽ hợp tập tại phòng khách, rồi lần lượt quay về phòng mình tắm rửa nghỉ ngơi.

Lần này Đoạn Dịch tắm rửa có hơi lâu, tắm đi tắm lại gần chục lần vẫn cảm thấy cơ thể thoang thoảng mùi hôi thối.

Tắm rửa xong, anh xem thời gian trên thiết bị, vừa đúng 8 giờ.

Tùy tiện lau tóc hai cái, suy nghĩ một lát, anh ra ngoài khóa cửa, đến phòng đối diện số 2 Lâm Nhạc Xuyên gõ cửa.

Lúc mở cửa, Lâm Nhạc Xuyên đang dùng khăn lông lau tóc: "Anh qua đây làm gì?"

Đoạn Dịch ngó nhìn hành lang, thuận miệng nói: "Chả phải cậu

muốn tôi bảo vệ cậu à."

Lâm Nhạc Xuyên cười cười, nghiêng người để Đoạn Dịch vào phòng.

Đóng cửa lại, Lâm Nhạc Xuyên xách ba lô màu đen hồi chiều tới, lấy một cuốn sổ tay ra.

"Sổ tay từ đâu ra thế?" Đoạn Dịch hỏi.

"Buổi chiều đào xác thì thấy, tạm thời không nói cho người khác, tôi lén giấu đấy."

Lâm Nhạc Xuyên mở sổ đưa cho Đoạn Dịch xem, chỉ thấy trang giấy hiện đầy chữ: "Tôi không biết mình còn sống để chạy thoát hay không. Tôi chỉ có thể mượn cuốn sổ này để cảnh báo cho những người khác: ĐỪNG ĐẾN LÂM VIÊN THAM QUAN. Nơi này quá kinh khủng. Hắn muốn giết chúng tôi, muốn giết chúng tôi! Hắn đã giết 47 người, có lẽ tôi sẽ là người thứ 48. Bảy bảy bốn mươi chín... Có lẽ hắn muốn giết đủ 49 người mới chịu dừng tay... Cho nên, đừng tới nơi này! Đừng để số người bị hại tăng đến 49!"

Xem xong dòng lưu bút, tâm tình Đoạn Dịch ngược lại nhẹ nhõm đi một ít. "Sáng mai chúng ta tiếp tục đào thi thể, nếu đào đủ 48 cái xác, thế thì Chu Chấn An có lẽ sẽ chỉ giết một người, gom đủ 49 mục tiêu. Điều này so với tôi dự đoán tốt hơn chút. Ít nhất hắn sẽ không xuống tay với nhiều người chơi."

Lâm Nhạc Xuyên gật đầu, tán thành phân tích của Đoạn Dịch.

Trả đồ cho Lâm Nhạc Xuyên, Đoạn Dịch ngồi trên ghế sô pha nhỏ bên cạnh giường lớn, ngước mắt nhìn hắn: "Này vu nữ, từ khi nào cậu biết tôi là tiên tri? Buổi sáng ở cửa sổ sát đất, khi tôi nói cậu không phải sói hả? Cảm ơn cậu đêm qua đã dùng thuốc giải cứu tôi."

Lâm Nhạc Xuyên lại gật đầu, tiếp tục cầm khăn lông lau tóc. Bọt nước li ti tung bay tung theo động tác của hắn, một ít chảy dọc theo cần cổ, giọt nước đọng trên làn da cực trắng, càng làm đôi mắt thêm phần đen nhánh.

Hắn dùng đôi mắt đen tròn nhìn chăm chú Đoạn Dịch một lát, chậm rãi phun ra ba chữ. "Khỏi khách sáo."

Đoạn Dịch lại hỏi: "Cậu nhảy ra nhận tri, giúp tôi chắn sói. Cậu không sợ vào tù à?"

Lâm Nhạc Xuyên nhàn nhạt nói: "Hơn 50% sói sẽ không đụng vào anh, cũng không đụng vào tôi, trừ khi số 6 dám mạng đổi mạng. Cách này không có lợi với cô ta. Dù sao đây cũng không phải trò Ma Sói bình thường, ai biết vào tù sẽ xảy ra chuyện gì. Số 6 tìm cách thuyết phục mọi người tin mình là tiên tri mới là cách chơi tốt nhất."

Đoạn Dịch hỏi lại: "Vạn nhất đêm nay cậu thật sự bị ném vô tù?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Đây chỉ là suy đoán của riêng tôi. Phe sói có tính toán riêng cho mình, có khả năng chúng sẽ bắt tôi, cũng có khả năng vì tối qua không bắt được anh, nên đêm nay sẽ tiếp tục bắt anh, đảm bảo "tận diệt". Tóm lại, vạn nhất anh phải vào tù, nhớ báo tin cho tôi, tôi sẽ diễn tiếp vai tiên tri. Vạn nhất tôi vào tù, cũng được. Tôi thành công giúp anh chắn sói, anh cố gắng dẫn dắt mọi người chiến thắng."

Đoạn Dịch cười, có chút ý vị sâu xa: "Từ trước tới giờ tôi không biết cậu tin tưởng tôi đến thế."

Trầm mặc trong chốc lát, Lâm Nhạc Xuyên hỏi anh: "Bởi vì bối cảnh nhà tư sản sau lưng tôi, nên anh luôn đề phòng tôi?"

"Không đến mức đề phòng." Đoạn Dịch thẳng thắn thừa nhận: "Nhà đầu tư cho tôi tiền, lo lắng tôi hoạt động không thuận lợi, hoặc lòng dạ hiểm độc kiếm tiền trái pháp luật, nên phái một người trên danh nghĩa trợ lý để theo sát tôi, quá là bình thường. Bọn họ tính toán khá chu toàn, ít nhất không trực tiếp phái một quản lý cấp cao đến chỉ huy tôi làm việc. Mà tôi cũng không làm xằng làm bậy đốt hết tiền đầu tư của họ, mắc gì phải đề phòng cậu?"

Nhìn thoáng qua biểu tình của Lâm Nhạc Xuyên, Đoạn Dịch giải

thích thêm. "Tôi không có đề phòng cậu. Chỉ là tôi quen làm việc độc lập, không thích bị người khác nhìn chằm chằm. Kỳ thật tôi luôn muốn tìm cơ hội trò chuyện với cậu. Không ngờ vào trò chơi này... ngược lại tạo cơ hội cho tôi."

"Vậy thì tốt rồi." Lâm Nhạc Xuyên nhìn Đoạn Dịch, ngữ khí trở nên tha thiết: "Anh Tiểu Dịch, từ khi tốt nghiệp tôi vẫn luôn theo anh, nhờ vậy mà học được rất nhiều."

Hiếm khi thấy Lâm Nhạc Xuyên khách khí dữ vậy, Đoạn Dịch kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói gì.

Anh sửng sốt hồi lâu, kéo đề tài về trò chơi. "Theo ý của cậu, đêm nay ai có khả năng bị cắn lớn nhất?"

–

Buổi tối 9 giờ, mười người chơi đúng giờ tập hợp.

Đoạn Dịch yên lặng ngồi ở vị trí số 7, bình tĩnh thư thái.

Bây giờ chính là thời khắc cô gái số 6 và số 2 Lâm Nhạc Xuyên biểu diễn kỹ thuật diễn xuất.

Số 6 nhìn quanh một vòng, lúc này cô không khóc nữa, nhưng vành mắt và mũi đều ửng hồng, bộ dáng nhìn mà thương.

"Tôi muốn hỏi, hiện giờ phù thủy có muốn ra mặt hay không? Chúng tôi không biết tối qua Người sói đã cắn ai hay chưa. Mọi người muốn bỏ phiếu ai? Chọn ra một người đáng nghi? Hoặc là, bỏ phiếu hai tiên tri kể cả tôi? Nói chung tôi là tiên tri thật, trong mắt tôi có hai sói đã lộ, số 5 do tôi soi ra, và số 2 sói fake tri."

Số 9 Trâu Bình do dự nhìn mọi người, mở miệng nói: "Bỏ phiếu ngẫu nhiên ư, tôi không biết bỏ phiếu cho ai đâu. Lỡ bỏ phiếu trúng Người tốt thì sao? Chơi Ma Sói bình thường nghi ai thì thẳng tay treo cổ. Nhưng trong trò chơi này, tôi cảm thấy..."

Nếu không xác định được tối qua sói đã ra tay, Đoạn Dịch nghĩ mình sẽ suy xét đến việc bỏ quyền bỏ phiếu.

Sói không bắt người, Người tốt bỏ quyền, không ai vô tù, mọi người vui vẻ nắm tay nhau tìm cách vượt ải là xong.

Nhưng người sói đã xuống tay, còn khai đao với Đoạn Dịch. Anh ngu gì mà hủy phiếu.

Không thể bỏ quyền, không bao giờ.

Người tốt chọn không bỏ phiếu, nghĩa là trao cho sói quyền tàn sát, để sói lead dân khống chế phiếu bầu, đẩy Người tốt vào tù.

Đợi Trâu Bình phát ngôn xong, Lâm Nhạc Xuyên mở miệng nói: "Mọi người phải hiểu rõ một việc, Người tốt bỏ quyền bỏ phiếu, Người sói sẽ ném đại một người vô tù ngay lập tức. Ngoài ra việc bỏ phiếu cũng giúp chúng ta có thêm manh mối. Nếu thuận lợi, từ cách hùa phiếu, chúng ta có thể nhìn ra ai theo phe sói. Nhưng nếu chúng ta bỏ quyền, hoàn toàn có hại cho phe tốt."

"Nếu mọi người muốn bỏ phiếu ngẫu nhiên, có thể chọn giữa số 5 và số 10. Trong hai người này nhất định có một sói. Số 10 có khả năng cao hơn một chút. Còn số 5 do số 6 soi ra, trước mắt không phải cùng một phe."

Nói tới đây, Lâm Nhạc Xuyên nhìn về phía số 10 Trương Trác. "Tôi nghĩ số 10 nên phát biểu vài câu, đừng im lặng mãi. Nếu anh không phải sói, hãy cố gắng biện hộ cho mình."

Trương Trác không biết biện hộ. "Tôi... tôi thì biết nói gì? Tôi không tìm được thông tin nào để cung cấp. Lúc mọi người đào thi thể, tôi đang ở trong nhà. Tôi thật sự không biết gì... Cậu, cậu kêu tôi nói, tôi chả biết nói đâu. Cái kia, đúng rồi, số 8, số 8 nãy giờ vẫn luôn im lặng. Sao mọi người không hỏi nó? Mấy người kêu số 8 nói gì đi!"

Số 8 là một nam sinh, từ khi trò chơi bắt đầu đến giờ, gần như chưa từng hé răng một lần, không hề có cảm giác tồn tại. Trước sau im lặng như một, không biết do tính cách hay do trời sinh tự bế.

Nhìn cậu ta có vẻ nhỏ tuổi, chắc còn đang học trung học. Nghe Trương Trác nói thế, cậu ta chỉ tái nhợt cúi đầu không rên một tiếng, một chút tâm tư biện hộ cũng không có.

Thấy số 8 không nói lời nào, số 1 học y quyết định phát ngôn. "Giữ cả hai tiên tri thêm một đêm, kiếm thêm thông tin để suy luận. Số 6 soi số 5 ra sói, số 2 soi số 7 ra Người tốt, hôm nay cũng không nên treo họ.

"Số 7 chọn số 10. Số 10 lúc thì nói mình là phù thủy, lúc thì nói mình là thợ săn, tuy không biết số 10 từng chơi Ma Sói chưa, nhưng nhưng cách nói chuyện hơi kỳ lạ. Mặt khác, tôi cũng thấy số 8 quá im lặng, là người hoặc sói đều có thể. Nếu là tôi, tôi sẽ chọn số 8 hoặc số 10."

Logic của số 1 rất rõ ràng. Dưới tình huống không đủ thông tin, chỉ có thể nghe số 8 và số 10 biện hộ.

Khoảng thời gian kế tiếp, mọi người đều nhìn chằm chằm hai người nọ, bắt bọn họ nói nhiều thêm vài câu.

Chỉ tiếc hai người kia trừ hai câu "Tôi là du khách", "Tôi thật sự là du khách bình thường", thì chẳng nói được thêm câu nào có ích.

Riêng Đoạn Dịch không phân vân việc mình nên chọn ai.

Ngày đầu tiên tin tức hữu hạn, chủ yếu xem thái độ mọi người, mà anh không giỏi trò này, chỉ có thể nghe theo giác quan thứ sáu. Căn cứ vào thù cũ ngoài đời thật, nếu Trương Trác là sói, chắc hẳn sẽ chọn mình khai đao, đây là lựa chọn có căn cứ duy nhất Đoạn Dịch nghĩ được.

Buổi tối 9 giờ 50 phút, hệ thống thông báo: "Thời gian bỏ phiếu còn 10 phút, người chơi vui lòng bỏ phiếu trước thời hạn. Qua mười giờ kết thúc bỏ phiếu, ai chưa bỏ phiếu xem như bỏ quyền bỏ phiếu."

Nghe tiếng thông báo, Đoạn Dịch giơ thiết bị lên, bấm vào trang chủ giao diện bỏ phiếu, mắt lướt qua chân dung mười người chơi, không chút do dự bấm vào số 10 Trương Trác.

Một lát sau, chiếc đồng hồ Tây Dương "cạch" một tiếng, 10 giờ đúng.

Nửa phút sau, thiết bị trên tay mỗi người đều réo vang.

Đoạn Dịch nhìn màn hình thiết bị trước mặt, màn hình nhảy ra danh sách 10 người chơi, chính là kết quả bỏ phiếu.

Số 1, 2, 5, 7, 8, là năm người bỏ phiếu số 10.

Những người bầu số 10, Đoạn Dịch đã đoán được từ trước.

Số 3, 4, 6, ba người này bỏ phiếu số 5.

Số 6 nhận tri soi số 5 là sói, bỏ phiếu hắn là điều dễ hiểu; số 4 là bạn thân của số 6, nên bỏ phiếu theo số 6; số 3 thì, Đoạn Dịch thấy hắn suốt ngày đi theo hai cô gái, nhận nhiệm vụ bảo vệ hai cô, chắc là bị sắc đẹp mê hoặc, cũng có có thể hiểu.

Số 9 Trâu Bình không bỏ phiếu.

Số 10 Trương Trác, bỏ phiếu số 8 ít nói.

Ba phút sau, hệ thống lần thứ hai thông báo: "Mời người chơi số 10 vào tù. Nam vào phòng giam số 1, nữ vào phòng giam số 2. Phòng giam dùng vân tay người chơi để mở cửa, sau khi người chơi vào phòng sẽ tự động khóa cửa. Người chơi vào tù xin đừng quá lo lắng, nếu người chơi cùng phe dành thắng lợi, bạn sẽ được tự do và nhận quà thưởng."

"Trong phòng giam có chuẩn bị đầy đủ đồ ăn và nước uống, người chơi không cần mang gì vào."

"Người chơi số 10, bạn có một khoảng thời gian ngắn cuối cùng để nói đôi lời."

"Vui lòng chú ý thời gian. Bạn cần vào phòng giam trước 10 giờ 30 phút, nếu không sẽ bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi."

Trương Trác nhìn Đoạn Dịch trầm giọng. "Em Đoạn à, mày không cần mang ân oán cá nhân vào đây đâu. Tao chỉ là du khách bình thường thôi. Nếu mày là Người tốt, ok tao không trách mày, chấp nhận vào tù. Chúc mày chiến thắng trò chơi, để tao còn có hy vọng thoát ra ngoài."

Chương 8

Bổ sung thuật ngữ:

- Vote = bỏ phiếu. Từ này ngắn nên mình sẽ hay xài nha.

- Ngược với Newbie là Oldbie = Người chơi lâu năm, nhiều kinh nghiệm.

- --

Buổi tối 10 giờ rưỡi. Trong phòng số 7 ở lầu hai.

Đoạn Dịch tính lúc đi tắm sẽ giặt quần áo cho sạch, nhưng nghĩ ngợi một hồi, anh thấy mình chả cần tiết kiệm hộ hệ thống làm gì, vì thế thẳng tay ném quầ,n lót áo vớ vào sọt sác.

Tắm rửa xong xuôi, Đoạn Dịch nằm dài trên giường, cân nhắc coi hôm nay nên kiểm tra ai.

Thật ra khi thấy Trương Trác gọi tên số 8 im thin thít, cộng thêm mấy lời cuối trước khi hắn vào tù, Đoạn Dịch cảm thấy hắn có lẽ chỉ là du khách bình thường; không thấy hắn có đồng đội, cũng không thấy hắn tương tác với số 2 hoặc số 6.

Nếu Trương Trác là du khách, nghĩa là bây giờ vẫn còn đủ 3 sói, số 6 là sói chắc rồi, hai sói còn lại là ai?

Số 6 soi số 5 ra sói, tạm thời Đoạn Dịch thấy tỷ lệ hai người họ cùng phe là rất nhỏ.

Nếu số 6 nhảy ra nói với mọi người rằng cô ta soi người khác ra Người tốt hoặc Người sói, số 5 nhảy ra phản biện, nhấn mạnh 2 người thuộc phe đối lập, dù Lâm Nhạc Xuyên có mặt thì vẫn đối đầu nhau, thế thì mới đúng kịch bản Sói tự giết Sói.

Nhưng số 5 trực tiếp bị tra ra sói, nếu Đoạn Dịch hoặc Lâm Nhạc Xuyên không ra mặt, khả năng cao số 5 thực sự bị ép vào tù ngay

ngày đầu tiên. Ba sói trên mười người chơi, nếu cùng phe thì làm thế sẽ chỉ còn hai sói, bọn họ không đến mức phải tự hại như vậy.

Cho nên Đoạn Dịch tạm thời loại trừ số 5.

Về phần số 9 Trâu Bình. Cậu ta luôn đi theo Đoạn Dịch, tạm chưa thấy cậu ta có chỗ nào đáng nghi.

Trâu Bình tương đối nhút nhát, một chút cũng không muốn hại người, kiến nghị bỏ quyền bỏ phiếu xem như phù hợp với tính cách cậu ta. Lúc bỏ phiếu, cậu ta không bỏ phiếu ai thật, coi như lời nói đi đôi với hành động.

Đoạn Dịch cũng tạm thời bỏ qua Trâu Bình.

Tiếp theo là số 3. Hắn suốt ngày bám theo số 6 tiên tri giả, lúc bỏ phiếu cũng hùa theo số 6 bỏ phiếu số 5, mồm treo câu "em gái xinh đẹp" nhìn chả khác gì thằng dại gái, nhưng điều này có thể giải thích cho hành động vote 5. Nếu hắn thật sự là sói sao mà dám quang minh chính đại bám riết theo số 6.

Cuối cùng Đoạn Dịch chủ yếu phân vân giữa cô gái số 1 từng học y, và cậu nhóc số 8 im thin thít.

Ngay lúc này, hệ thống bỗng réo vang.

Đoạn Dịch rùng mình. Sói động thủ nhanh quá vậy?

Ôm trái tim đập mạnh hai cái, anh không kịp tự hỏi quá nhiều, vội vàng chọn đại một số kiểm tra thật giả.

Anh sợ người bị cắn là anh, nếu anh lập tức kiểm tra, có lẽ còn kịp dùng chức năng trước khi hết chuông báo động, chạy tới phòng Lâm Nhạc Xuyên ở đối diện để báo kết quả.

"Reng...! Xin mời người chơi số 4 vào tù. Nhắc lại một lần nữa, nam vào phòng giam số 1, nữ vào phòng giam số 2. Trong thời gian vào tù, người chơi không được phép nói lời trăng trối, xin mời người chơi số 4 vào tù trong vòng 10 phút."

"Reng...! Xin mời người chơi số 6 vào tù. Trong thời gian vào tù, người chơi không được phép nói lời trăng trối, xin mời người chơi số 6 vào tù trong vòng 10 phút."

–

Bổi tối, 11 giờ kém, trong phòng giam số 2.

Cô gái số 6 ôm đầu gối ngồi trên giường. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào gương mặt nhỏ của cô đến trắng bệch. Cô ta hất cằm nhọn nhìn chằm chằm cô bạn thân số 4, biểu tình lạnh băng pha chút tàn khốc cùng trào phúng, sắc mặt khác hẳn khi đứng trước mọi người: "Cậu kéo tớ vào tù? Cậu không tin tớ? Tình cảm chúng ta tốt như vậy..."

"Ha....."

Số 4 ngồi trên giường đối diện bật cười.

Trước mặt mọi người hai cô gái đều tỏ vẻ khiếp đảm dễ khóc, nhưng nhìn qua, số 6 sở hữu gương mặt sáng sủa dễ được người khác chú ý hơn, số 4 thì có gương mặt phổ thông, gần như không có cảm giác tồn tại.

Nhưng giờ phút này tóc tai cô xõa tung, đôi mắt vươn vài sợi tóc sáng lập lòe nhìn về phía số 6, dường như vỏ bọc nhu nhược bấy lâu đã bị lột bỏ, lộ ra thần thái sẵn có.

Số 4 cười cười nhìn số 6, nụ cười có chút chật vật, lẫn một chút trút được gánh nặng. "Cậu nói tôi kéo cậu vào tù, lời này nghĩa là... Cậu là sói, đúng không?"

Chỉ dưới tình huống số 6 là sói, xuống tay với số 4, và nghĩ số 4 là thợ săn, thì cô ta mới cho rằng mình bị số 4 kéo vào tù cùng.

Nếu cô ta là Nhà tiên tri, cô ta sẽ không nghĩ như vậy, mà sẽ cho rằng mình bị sói cắn.

Số 6 xanh cả mặt, cánh môi khép mở một hồi, một câu cũng không thốt nổi.

Thu hồi tươi cười, số 4 nhìn cô ta, tàn khốc hỏi: "Nếu thế, là cậu gạt tôi, thế mà cậu còn không biết xấu hổ trách tôi không tin cậu?"

Đến lúc này, số 6 mới phản ứng lại, khó tin mà hỏi: "Ý cậu là gì? Hồi nãy tớ nói câu đó, cậu mới xác nhận tớ không phải sói? Thế... Tớ không phải bị cậu kéo theo? Cậu không phải thợ săn?"

Số 4 lắc đầu, lại cười: "Đương nhiên tôi không phải thợ săn. Cậu vào đây là bởi cậu bị phù thủy ném độc."

"Tôi nhận mình có chức năng, để mọi người nghĩ rằng tôi thật sự không biết chơi trò này, newbie nhận chức năng ngay ngày đầu và đi theo người mình thân quen là điều dễ hiểu; thứ hai, nếu thực sự đã mất bình thuốc giải, tôi nhận chức năng sẽ chắn sói giúp người khác."

"Tôi có thể lừa được sói, nhưng không ngờ cậu chính là con sói bị tôi lừa."

"Tôi vô tình lừa cậu, nhưng cậu cố ý lừa tôi. Sao? Cậu đã nói gì với tôi khi ở phòng bếp? Cậu bảo tôi tin tưởng cậu, nói cậu sẽ mang tôi ra ngoài. Kết quả? Kết quả tối nay cậu cố tình xuống tay với tôi! Cho nên..."

Thở nhẹ một hơi, cô lãnh đạm nói nốt: "Thu lại ngay cái gương mặt đáng thương như thể bị tôi khi dễ đi. Cậu không có tư cách này. Là cậu lừa tôi."

"Khang Hàm Âm! Mày..." Số 6 nhảy xuống giường, đạp chân trần lên mặt đất, bước thẳng đến trước mặt số 4, giơ tay muốn tát vào mặt cô.

Khang Hàm Âm bắt lấy cổ tay cô ta, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta. "Ôn Như Ngọc, không cho cậu đánh tôi, là tôi giúp cậu, cứu cậu. Đừng quên trò chơi này cấm sử dụng bạo lực. Tát tôi? Là cậu tìm chết."

Biểu tình nhạt nhẽo hất tay Ôn Như Ngọc, Khang Hàm Âm lại nói: "Lo mà giữ sức đi. Chắc gì cậu sẽ chết. Nếu phe Người tốt chiến

thắng, cậu chỉ không được nhận thưởng thôi. Ngủ đi. Không phải cậu sợ nhất là ngủ muộn xấu da sao?"

–

Cùng thời khắc đó. Trong phòng số 2 Lâm Nhạc Xuyên.

Lâm Nhạc Xuyên và Đoạn Dịch chia nhau ngồi trên hai ghế sô pha đơn.

Đoạn Dịch cầm cái ly đã uống hơn phân nửa, nhớ lại cuộc đối thoại trước đó của anh và Lâm Nhạc Xuyên.

.

Đoạn Dịch lúc ấy đã hỏi: "Cậu nghĩ tối nay ai sẽ bị cắn?"

Suy nghĩ một lát, Lâm Nhạc Xuyên trả lời: "Số 4."

Gật đầu, Đoạn Dịch nói: "Hợp lý. Cậu là phù thủy, tôi là tiên tri, nếu số 4 có chức năng chỉ có thể là thợ săn. Cô ấy rất tin tưởng số 6, nghĩ cậu và số 5 mới là sói. Cho nên số 6 sẽ xuống tay với cô ấy, đảm bảo rằng cô ấy sẽ kéo theo cậu hoặc số 5 vào tù. Nhưng sao cậu lại loại số 4 khỏi nghi vấn? Cô ấy cũng có thể là sói mà."

Lâm Nhạc Xuyên lắc đầu nói: "Tôi không nghĩ cô ấy là sói. Số 6 khá thành thạo trò này. Nếu số 4 là sói và là newbie, số 6 là bạn thân kiêm đồng đội, nhất định đã dặn dò cô ấy vài câu, điều gì nên nói và điều gì không nên nói. Dưới tình huống này, số 4 làm sói lại ngốc ngếch nhận chức năng rồi hùa theo số 6, nhìn thế nào cũng kỳ cục. Cô ấy không nói mình là phù thủy, cũng không nhận thợ săn, mà chỉ nói chung chung."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Làm sao phe sói biết cô ấy là thợ săn?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Sói biết mình cắn ai, tương tự, phù thủy cũng biết. Số 6 vẫn luôn ở bên cạnh số 4, dò hỏi một chút là biết liền. Số 6 biết số 4 không phải phù thủy, vì số 4 không biết tối qua sói đã cắn hay chưa. Như vậy trong mắt số 6, số 4 chỉ có thể là thợ

săn. Số 4 là thợ săn lại vô cùng tin số 6, nên số 6 sẽ xuống ta với số 4, để số 4 kéo chúng ta vào tù."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Chúng ta có thể thương lượng với số 4 không. Lỡ cô ấy kéo cậu theo thì làm sao bây giờ?"

Lâm Nhạc Xuyên đặt khăn lông ướt nước trên đầu gối, chậm rãi gấp thành một khối vuông vức. Lông mi hắn hơi khép tạo thành bóng đổ, khóe miệng kéo thành nụ cười, hắn nói: "Hôm nay lúc đào thi thể, tôi thử cô ấy hai câu, cô ấy đáp không nổi. Hoặc cô ấy thực sự là du khách bình thường, nói mình có chức năng đơn giản là vì bị người khác chú ý, nhận đại. Hoặc là..."

"Hoặc là, cô ấy là oldbie. Số 6 lừa cô ấy, đương nhiên cô ấy cũng có thể lừa số 6."

.

Thời gian trở lại hiện tại.

Trong phòng, Đoạn Dịch buông chiếc ly trống trơn, nhịn không được cảm khái với Lâm Nhạc Xuyên: "Số 4 đúng là newbie rồi. Kỹ năng diễn cũng khá phết. Bây giờ cô gái nào cũng ghê gớm quá, đều biết gạt người."

Nghe anh nói vậy, Lâm Nhạc Xuyên cười khẽ. Mười ngón tay đan nhau đặt trên đầu gối, hắn nhìn Đoạn Dịch nói: "Tôi tưởng người như anh sẽ không bị các cô gái nhỏ lừa chứ."

Chương 9

"Này này, ý cậu là gì đấy hả?" Đoạn Dịch nhướng lông mày... Lâm Nhạc Xuyên ám chỉ mình dễ bị người trẻ tuổi lừa á? Cái quần gì thế?

Đoạn Dịch há mồm, còn chưa kịp phản bác, Lâm Nhạc Xuyên đã đổi chủ đề: "Tóm lại tình hình trước mắt rất có lợi với chúng ta. Tôi ném độc số 6, cả hai ta vẫn còn sống. Đêm nay anh kiểm tra ai?"

Hai tay gác sau đầu, Đoạn Dịch nửa nằm nửa dựa vào lưng ghế, lẩm bẩm mở miệng: "Số 1. Cô ấy là Người tốt. Tôi vẫn chưa soi ra Sói. Nhưng cậu nói đúng, tỷ lệ thắng của Người tốt rất cao."

Tổng cộng mười người, hiện đã loại 3 người.

Số 10 bị bỏ phiếu loại trừ đầu tiên, số 4 bị sói cắn, số 6 bị chuốc độc.

Trong ba người có thể khẳng định số 6 là sói, mà từ lời trăng trối của số 10, Đoạn Dịch tạm thời xem hắn là Người tốt. Vậy là còn 7 người chơi, cùng hai sói trộn lẫn.

Trong bảy người còn lại, số 1 từng học y là Người tốt, số 2 Lâm Nhạc Xuyên là phù thủy, số 7 Đoạn Dịch là Nhà tiên tri. Sói có thể là số 3,5,8,9; trong đó số 5 ngày đầu tiên bị số 6 soi ra sói, khả năng là sói tương đối thấp, số 3,8,9 có khả năng cao hơn.

Dò lại tất cả thông tin trong đầu, Lâm Nhạc Xuyên nhìn về phía Đoạn Dịch. "Sáng mai thợ săn ra mặt thì chúng sẽ định thắng lợi."

"Ừ" không biết Đoạn Dịch nghĩ tới cái gì, biểu tình không hề thả lỏng, ngược lại có chút nặng nề.

Đoạn Dịch có dáng mày ngài, mắt một mí nhưng không nhỏ, đường nét cũng đẹp, sở hữu đặc điểm, nhưng không quá mị hoặc. Hiện tại anh rũ mắt trầm tư, đuôi mắt hướng lên trên, đôi mày hơi

nhăn lại, rèm mi dài cụp xuống tạo thành bóng sâu.

Lâm Nhạc Xuyên nhìn anh, cảm thấy đôi mắt anh thật giống con người anh, đơn giản, sạch sẽ, thấu triệt.

Lẳng lặng nhìn anh một lát, Lâm Nhạc Xuyên mở miệng hỏi: "Đang nghĩ xem mình có bị Trâu Bình lừa hay không? Khổ sở vì điều này?"

Đoạn Dịch: "?"

Lâm Nhạc Xuyên không giải thích nhiều, lại nói: "Đêm nay..."

Đoạn Dịch nói: "Đêm nay tôi ở đây."

"Ừ."

"Cậu đừng có nghĩ linh tinh. Tôi không nghĩ về vấn đề tôi bị ai lừa." Đoạn Dịch ngồi dậy, biểu tình rất nghiêm túc, "Dự cảm của tôi rất tệ, cứ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra."

Lâm Nhạc Xuyên chớp mắt, không nói.

Tự dưng bắt gặp cái chớp mắt đầy vô tội, Đoạn Dịch đứng lên, mở tủ tìm một bộ chăn đệm trải trên mặt đất, "Ánh mắt gì đó hả, đã bảo đừng có nghĩ linh tinh. Cái kia, tôi thật sự không phải... Tóm, tóm lại tôi ngủ dưới đất."

Đoạn Dịch muốn nói mình không phải gay, cái lời đồn nhảm nhí này là do hiểu nhầm.

Nhưng giải thích cho Lâm Nhạc Xuyên cũng kỳ lắm, vì thế anh dứt khoát không giải thích.

Nửa đêm, ánh trăng chiếu vào phòng.

Đoạn Dịch bị khó ngủ, cứ lăn qua lộn lại dưới sàn nhà.

Nghe tiếng anh xoay người, thanh âm Lâm Nhạc Xuyên xuyên qua bóng tối truyền đến. "Có phải khó chịu lắm không? Anh lên đây

ngủ đi. Tốt xấu gì anh cũng là sếp tôi. Làm gì có đạo lý để sếp ngủ dưới đất."

"Tôi không tranh giường với cậu nhóc da thịt non mịn sống trong nhung lụa." Đoạn Dịch nói, "Tôi không ngủ được, là vì nghĩ về bài đồng dao. Cậu nghĩ bài đồng dao đang ám chỉ chuyện gì?"

"Thỏ Cả ngã bệnh, thỏ Hai thăm khám, thỏ Ba mua thuốc, thỏ Tư sắc thuốc, thỏ Năm chết, thỏ Sáu nâng, thỏ Bảy đào hố, thỏ Tám chôn, thỏ Chín ngồi dưới đất khóc, thỏ Mười hỏi vì sao khóc, thỏ Chín đáp, thỏ Năm một đi không trở lại!" Nhớ lại nội dung bài đồng dao, Đoạn Dịch nói: "Mười con thỏ, vừa khớp với mười người chơi."

Nghe Đoạn Dịch gọi mình là "cậu nhóc", Lâm Nhạc Xuyên nhíu mày.

Nhưng trước mắt hắn không rảnh sửa lại xưng hô, lướt qua nội dung bài đồng dao trong đầu, hắn nói: "Kết hợp với tình hình chủ nhân lâm viên, bài đồng giao này càng nghĩ càng thấy ớn."

"Cậu nghĩ như thế nào?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Thông tin mấu chốt của bài đồng giao là thỏ Cả ngã bệnh, nhưng cuối cùng người chết lại là thỏ Năm. Có vẻ thỏ Năm đã chết thay thỏ Cả. Nếu vậy... ở đây có mười người chơi, liệu có phải sẽ có một người chết thay Sở Thanh?"

Đoạn Dịch nghe đến đó, da gà da vịt nổi hết lên. "Chủ nhân lâm viên Chu Chấn An vì muốn hồi sinh Sở Thanh, không ngừng giết người, hiện đã có 48 người chết, chôn ở rừng cây. Theo hướng chúng ta suy đoán, sẽ có một người trong số chúng ta sẽ chết. Mà bài đồng dao này chính là thứ xác nhận suy đoán của chúng ta. Nghĩa là..."

Nhìn trần nhà đen nhánh, Đoạn Dịch trầm giọng: "Chúng ta muốn vượt ải, thì phải dùng một mạng người để đổi."

"Hoặc, người duy nhất phải chết là số 5." Lâm Nhạc Xuyên bình tĩnh nói.

Thật lâu sau, Đoạn Dịch nằm ngửa trên mặt đất, một tay gác trên trán, anh nhắm mắt lại, khẽ thở dài một hơi, chìm vào giấc ngủ.

Anh ngủ rồi, Lâm Nhạc Xuyên vẫn chưa ngủ.

Nghiêng người nằm bên mép giường, Lâm Nhạc Xuyên mở to mắt, vẫn luôn vẫn luôn nhìn Đoạn Dịch.

Bóng đêm thâm trầm, đồng tử một màu đen nhánh, bên trong cất giấu chút đốm sáng, như những ngôi sao xa xôi ngoài thời không.

–

Ngày hôm sau Đoạn Dịch tỉnh dậy rất sớm.

Sờ lấy thiết bị, mới 6 giờ sáng, anh khép mắt lại, vẫn không tài nào ngủ thêm được, bèn dứt khoát ngồi dậy chạy lấy người. Trở về phòng mình, anh nhanh chóng tắm rửa, đẩy cửa ra khỏi phòng, chạm mặt Lâm Nhạc Xuyên đầu tóc cũng ẩm ướt.

Hai người song song gật đầu, xem như chào hỏi lẫn nhau, cùng nhau đi xuống lầu.

Xuống lầu rồi, Đoạn Dịch mới biết mình không tính là dậy sớm nhất, trong phòng bếp cô gái số 1 và số 9 Trâu Bình đều đang làm bữa sáng.

Ngoài cửa sổ sát đất, nam con hát cùng con rối vẫn chưa xuất hiện, số 3 to cao đang ở ngoài sân hút thuốc.

7 giờ sáng, bảy người chơi tập hợp đông đủ, cùng nhau ngồi ăn sáng.

Số 3 to cao tựa hồ nhịn không nổi, hỏi: "Này, ý gì hả? Tối hôm qua phù thủy ném độc? Phù thủy nghĩ gì vậy hả?"

Lâm Nhạc Xuyên liếc hắn một cái, dùng dao nĩa cắt một miếng trứng gà, nói: "Tôi hôm qua có hai người chết cùng lúc, anh không nghĩ thợ săn dùng súng, mà trực tiếp suy ra phù thủy dùng độc.

Thế nào, anh là thợ săn à?"

"... Đêm qua cậu kiểm tra tôi?" ánh mắt không vui của số 3 ném về phía Lâm Nhạc Xuyên.

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Tôi không cần phải kiểm tra anh. Hôm nay thợ săn nên ra mặt. Tôi là Nhà tiên tri, số 7 là phù thủy, anh là thợ săn, mà số 1 đêm qua tôi đã soi ra Người tốt. Số người dư lại rất dễ đoán."

Số 3 bĩu môi nói: "Số 7 và cậu quen nhau ngoài đời, còn là cấp trên cấp dưới đúng không? Thế nên anh ta tin cậu, ném độc số 6? Nhưng trong mắt tôi, cậu chưa chắc là Người tốt. Vốn dĩ hôm qua đã nhất trí giữ lại cả hai tiên tri, phù thủy con mẹ nó lại chọi độc, vậy cậu đừng hòng giữ chức tiên tri nữa. Hôm nay chúng ta hãy bỏ phiếu loại bỏ cậu ta."

Cắn một miếng trứng gà, Lâm Nhạc Xuyên thong thả nuốt xuống, nhàm nhã húp thêm miếng canh, cuối cùng nghiên đầu nhìn số 3, dưới ánh mắt nghi ngờ và đầy phẫn nộ của hắn, bình tĩnh nói: "Tôi đề nghĩ anh và phù thủy số 7 nên nói chuyện riêng với nhau một lần. Có bất ngờ cho anh đó."

Số 3 nhíu mày, còn chưa kịp cân nhắc ý tứ của Lâm Nhạc Xuyên, cũng chưa kịp nhìn số 7 "phù thủy", đã bị số 9 Trâu Bình đột ngột cắt lời. "Anh Đoạn, em muốn nói chuyện riêng với anh."

Vừa lúc Đoạn Dịch ăn xong bữa sáng, đặt chén đũa lên bàn. "Được."

Mắt thấy hai người đi ra ngoài, số 3 gãi đầu lẩm bẩm câu: "Hai người bọn họ có gì để nói riêng?"

Buông dao nĩa, Lâm Nhạc Xuyên nâng mí mắt, nhìn lướt qua hướng hai người rời đi, lạnh nhạt nói: "Số 8 số 9 hẳn là hai sói; nếu không phải, thì chỉ có thể là số 5. Hiện tại số sói không đủ áp đảo phiếu Người tốt. Cho nên, mặc kệ chúng hùa phiếu kiểu gì, cứ loại bỏ lần lượt 5,8,9, thì phe sói đã định là thua rồi. Trò chơi sẽ sớm kết thúc thôi."

Lâm Nhạc Xuyên ngừng nói, phòng khách an tĩnh bỗng vang tiếng "keng"... số 5 đang quấy sữa đậu nành thì đánh rơi thìa trên bàn.

Nhặt thìa lên, lấy khăn giấy lau lau mặt bàn dính sữa, số 5 uống một ngụm sữa đậu nành, thấy Lâm Nhạc Xuyên đang nhìn mình.

Không biết do hắn chột dạ, hay do ánh mắt Lâm Nhạc Xuyên quá mức kinh khủng, tim hắn đập liên hồi, tay cũng run lẩy bẩy, cũng may Lâm Nhạc Xuyên kịp thời thu hồi ánh mắt, cảm giác áp bách biến mất. Hắn ta thầm hít một hơi, cầm ly sữa đậu nành uống hết sạch.

Những người khác đều bị lời nói Lâm Nhạc Xuyên hấp dẫn, cho nên tạm thời chưa có ai chú ý đến sự khác thường của hắn ta.

Cô gái số 1 nhìn chằm chằm Lâm Nhạc Xuyên, tựa hồ đã hiểu. "Chẳng lẽ cậu... Tôi hiểu đại khái rồi."

Số 3 thắc mắc nhướng mày: "Cô, cô biết cái gì? Hiểu cái gì? Cậu ta xác nhận cô là Người tốt nên cô liền tin lời cậu ta răm rắp?"

Dùng ánh mắt thương hại nhìn số 3 như thằng ngu, số 1 không nhiều lời, đứng dậy bê chén đũa vào phòng bếp.

Số 3 to cao không hiểu nổi, đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn về phía Lâm Nhạc Xuyên: "Ý gì đây? Mắc gì kêu sói không thể điều hướng bỏ phiếu của Người tốt? Tôi thừa nhận tôi là thợ săn, nhưng cậu dựa vào đâu dám khẳng định chúng tôi sẽ bỏ phiếu theo cậu?"

"Anh sẽ." Đứng lên, Lâm Nhạc Xuyên cũng bưng chén đi mất, "Đi thôi, tiếp tục đào thi thể."

–

Đoạn Dịch mang theo Trâu Bình đến khuôn viên bên ngoài.

Trên sân khấu kịch nam con hát bắt đầu ôm con rối hát tuồng, giờ Đoạn Dịch đã nghe quen tiếng hí khúc, coi nó thành BGM thăm dò phó bản. Cơ mà anh vẫn không thẩm thấu nổi loại thưởng thức này, chỉ nghe ra tiếng gà bị bóp cổ rên the thé.

Hai người đi lên cầu đá mới dừng lại.

Nơi này cách khá xa sân khấu kịch, tương đối an tĩnh, là một khu vực phù hợp nói chuyện.

Đoạn Dịch khoác tay lên lan can cầu đá, mắt nhìn thoáng qua sông nhỏ dưới cầu, nước sông trong suốt thấy đáy, nhưng cũng vì quá mức sạch trong, dưới nước không hề có thủy tảo hoặc cá, mùi tử khí âm trầm không khác gì đình viện.

"Tìm tôi có chuyện gì? Thu hồi tầm mắt, Đoạn Dịch nhìn vào sắc mặt trắng bệch của Trâu Bình, "Sắc mặt cậu không tốt lắm nhỉ."

Trâu Bình lắc đầu. "Tại em sợ hãi thôi. Nghĩ đến những thi thể đó, sách cổ tà thuật..."

Tạm dừng một chút, Trâu Bình nói tiếp: "Em còn lo cho những người trong đoàn của mình."

Đoạn Dịch hỏi: "Cậu nói đoàn tạp kỹ kia?"

Trâu Bình sầu đến độ ngũ quan nhăn nhó. "Vâng, em thiếu họ mấy tháng tiền lương. Vốn cũng không có gì, nhưng có một người cần làm phẫu thuật cho mẹ. Giờ... Em vào đây, không biết có thể sống sót hay không. Mà dù có thể sống, sợ rằng cũng nuốt lời..."

Trâu Bình nhìn khoảng 20 tuổi, có lẽ còn chưa đủ 20 tuổi, một người nhỏ tuổi mà đã phải chống đỡ cả một đoàn tạp kỹ sắp giải tán, vì kiếm tiền lương cho nhân viên, thiếu chút nữa đã đi đường tắt bán thân, đúng là không dễ dàng gì.

Nhưng không dễ dàng thì không dễ dàng, nhìn biểu tình của cậu ta, nghĩ tới khả năng nào đó, Đoạn Dịch không khỏi nhíu mày, rút bật lửa đốt thuốc, rít một hơi không nặng không nhẹ. Phun khói một lát, anh hỏi Trâu Bình: "Cậu nghĩ ai là sói?"

Trâu Bình trầm mặc chốc lát, hỏi lại anh: "Anh Đoạn, anh thật sự tin trợ lý của anh là tiên tri? Vì sao?"

Nâng mí mắt nhìn Trâu Bình một lát, Đoạn Dịch lại hút một hơi, nói: "Tôi không tin cậu ta, càng không tin số 6. Cô ta nói mình không rành Ma Sói, không hiểu trò này lắm, cứ khóc liên tục. Nhưng cô ta không phải newbie, thuật ngữ Ma Sói dùng thuật miệng đến lạ. Trước sau đầy mâu thuẫn. Luôn miệng nói mình không muốn chơi, nhưng cách lên tiếng lại thể hiện một tay già đời thường chơi Ma Sói. Qúa vô lý, nên tôi ném độc cô ta."

Trâu Bình tỏ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, thấp giọng nói: "Ôi, anh phân tích hợp lý quá."

Đoạn Dịch suy tư liếc cậu ta một cái, tiếp tục chém gió: "Đương nhiên, tôi không thể khẳng định cô ta là sói, chỉ có thể nghi ngờ. Vừa rồi số 3 nói khá đúng. Nếu tôi đã ném độc số 6, hôm nay chúng ta nên bỏ phiếu số 2 cho cân bằng. Dù sao giữa số 2 và số 6 chắc chắn có một sói. Mặt khác, số 8 quá im lặng, cũng có thể là sói. Tóm lại đây là ý kiến riêng của tôi. Lát nữa còn phải xem ý kiến của mọi người thế nào nữa."

Trâu Bình tự hỏi trong chốc lát, nói: "Cái đó... được ạ. Dù sao em cũng nghe theo anh."

Chương 10

Đặt đống thi thể hôm nay cạnh mười cái xác hôm qua, mọi người đếm vài lần, xác nhận tổng cộng có 48 bộ, vừa khớp với những gì ghi trong sổ tay Lâm Nhạc Xuyên tìm được.

Trừ đống thi thể, buổi sáng lúc đào đất còn có thu hoạch khác.

Trâu Bình tìm được một món đồ tương đối giống sách cổ. Dùng ống tay áo lau qua loa bìa sách, cậu ta đọc rồi tóm tắt nội dung cho mọi người nghe: "Cuốn sách này ghi chép về một loại tà thuật, nó nói sở hữu ngọc Côn Luân có thể khiến người chết sống dậy. Tuy nhiên dùng ngọc Côn Luân sẽ phải trả giá đắt. Muốn hồi sinh ai thì phải dùng mạng của kẻ có cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh để đổi."

Đoạn Dịch nhíu mày hỏi: "Cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh? Đừng nói là cả 48 thi thể này đều có cùng ngày sinh với Sở Thanh nhá?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Tôi nhớ báo chí trong phòng sách từng nhắc đến sơ yếu lý lịch của Sở Thanh. Chúng ta trở về kiểm chứng một chút."

Số 3 to cao nói: "Dù có biết sinh nhật của Sở Thanh thì cũng đâu biết sinh nhật của 48 người chết."

Lâm Nhạc Xuyên thuật lại nội dung trong sổ tay mà tối qua hắn đã giấu. "Để tôi nói cho mọi người nghe thông tin tối qua tôi chưa kịp chia sẻ. Lúc tôi đào thi thể thì tìm được một cuốn sổ ghi chú của người chết thứ 48 viết trước khi mất mạng. Trong sổ có ghi sinh nhật của người viết, chúng ta đối chiếu với sinh nhật Sở Thanh là biết liền."

Thế là đào thi thể xong, mọi người chẳng buồn ăn cơm, cũng chẳng lo tắm rửa, cứ thế leo thẳng lên lầu 4.

Cửa gỗ cả 4 phòng đều bị Đoạn Dịch đá hỏng, thế mà Chu Chấn

An không để ý chút nào. Có lẽ từ sau khi vợ chết, hắn sống như cái xác không hồn, chỉ biết hát xướng《 mẫu đơn đình hoàn hồn ký 》cùng con rối, tự an ủi nỗi đau trong lòng.

Mọi người nhanh chóng tra được sinh nhật Sở Thanh trong đống báo chí.

So sánh thông tin, sinh nhật Sở Thanh là mùng hai tháng bảy, sinh nhật của người bị hại thứ 48 cũng là mùng hai tháng bảy.

Dù không cần chứng cứ xác thực khác, cũng đủ để rút ra kết luận: 47 người chết còn lại đều có sinh nhật là ngày mùng hai tháng bảy. Nghĩa là Chu Chấn An vì hồi sinh Sở Thanh, hắn ta đã giết hàng loạt 48 người cùng ngày sinh nhật.

Sự thật khiến người ta không rét mà run. Lúc ôm sấp báo chí xếp lên kệ sách, tay của số 1 cứ hơi run run, giày cao gót làm cô trượt chân, cả người lảo đảo đánh rơi sấp báo chí, cô vội quơ tay bám vào kệ sách để đứng vững, kệ sách bị tác động mà lắc lư.

Cùng lúc này, Đoạn Dịch nghe được âm thanh cồm cộp bất thường từ vị trí kệ sách.

Số 3 to cao thương hoa tiếc ngọc, vội chạy qua giúp số 1 nhặt báo chí, nhưng lúc hắn ta tính nhét sấp báo lên kệ, Đoạn Dịch ngăn hắn ta lại.

"Làm sao vậy?" To cao thắc mắc hỏi.

Ra hiệu bảo hắn ta tạm đặt sấp báo lên bàn, Đoạn Dịch đi đến trước kệ sách, bắt chước động tác hồi nãy của số 1, bám vào kệ sách mà lắc. Lần này, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng vang kỳ lạ.

.. Nghe như tiếng hộp nhỏ va vào vách gỗ trong không gian kín.

Đoạn Dịch lập tức kết luận: "Ngăn ẩn. Bên trong có giấu đồ."

Các người chơi ba chân bốn cẳng dọn hết sách trên kệ, Đoạn Dịch gõ dọc theo kệ sách, phát hiện ở hàng thứ ba lưng kệ sách có tiếng

rỗng ruột. Dùng tay xê xịch, tấm ván ngăn nhẹ nhàng được đẩy sang một bên. Đoạn Dịch lập tức thò tay vào, rút ra được một đồ vật, là một hộp gỗ tinh xảo.

Thật cẩn thận mở hộp gỗ ra, bên trong là một viên ngọc màu xanh, mặt trên khắc hai chữ "Côn Luân".

Tên to cao kinh ngạc: "Vãi l, tiểu Trâu tìm được sách cổ, giờ thì lòi ra ngọc Côn Luân? Lắm trò thật, chẳng lẽ giết người cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh là có thể hồi sinh Sở Thanh thật?"

"Hẳn là vậy rồi." Trả lời hắn là Lâm Nhạc Xuyên, "Dựa theo sách cổ, hồi sinh Sở Thanh cần hai điều kiện, thứ nhất là ngọc Côn Luân, thứ hai là hiến tế người cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh với Sở Thanh. Thế thì xuất hiện vấn đề, đã thỏa mãn cả hai điều kiện, vì sao Sở Thanh vẫn chưa sống lại?"

Trâu Bình nghĩ đến cái gì, lập tức nói: "Không phải chúng ta tìm được nhật ký của Chu Chấn An trước bia mộ Sở Thanh sao? Chính hắn cũng không hiểu vì sao đã làm theo đầy đủ yêu cầu mà Sở Thanh vẫn chưa sống lại. Hắn còn tự hỏi liệu có phải do Sở Thanh không yêu hắn này nọ."

Rõ ràng đã làm theo nội dung ghi trong sách cổ, vì sao Sở Thanh không sống lại?

Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể hồi sinh nàng? Người chơi nên làm gì để hoàn thành nhiệm vụ vượt ải?

Đây chính là vấn đề mà người chơi nào cũng đang tự hỏi.

Qua một hồi lâu, Đoạn Dịch bỗng nghĩ đến điểm mấu chốt: "Tôi biết rồi. Có phải do sách cổ tiểu Trâu tìm được bị thiếu nội dung?"

"Còn nhớ sổ tay của người bị hại thứ 48 không? Người đó bảo chủ nhân lâm viên muốn giết bảy bảy bốn mươi chín cá nhân. Hắn lấy thông tin "49" từ đâu ra? Có phải ngoài hai điều kiện hồi sinh Sở Thanh, còn có điều kiện thứ 3 bị ẩn giấu?"

Số 3 trợn mắt gật đầu thật mạnh, tựa hồ đã bắt kịp sóng não Đoạn

Dịch. "Chỉ có thể là như vậy. Dù sao sách cổ cũng chỉ có một tờ ghi nội dung, biết đâu còn có tờ thứ hai. Có lẽ chuyện là thế này: Ban đầu Chu Chấn An chỉ tìm được một tờ sách cổ, cũng chính là sách cổ mà chúng ta tìm được, căn cứ theo thông tin này, hắn tìm được ngọc Côn Luân, và người có cùng sinh nhật với Sở Thanh. Hắn giết người kia, nhưng Sở Thanh không sống lại. Vì thế hắn tiếp tục tìm thêm manh mối, mãi đến khi tìm được tờ thứ hai, hắn mới biết phải giết đủ 49 người."

Số 1 học y nghe đến đó, không khỏi khoanh tay trước ngực, muốn mượn động tác này để giảm bớt lạnh lẽo.

Một lát sau cô mở miệng hỏi: "Có lẽ điều kiện vượt ải của chúng ta chính là thỏa mãn tâm nguyện của Chu Chấn An, hồi sinh Sở Thanh. Nghĩa là, trong chúng ta cần có một người hy sinh. Chúng ta... có ai sinh nhật là ngày hai tháng bảy ư?"

Kỳ thật Đoạn Dịch cùng Lâm Nhạc Xuyên đã nghĩ đến chuyện này từ trước, chẳng qua lúc đó chỉ là suy đoán.

Hôm nay mọi người tìm được manh mối, không chỉ làm bước xác nhận suy đoán của họ, mà còn đoán được người có khả năng bị hại sinh ngày hai tháng bảy.

Nhưng còn một thứ, Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên biết, nhưng người khác không biết: Đồng dao Mười con thỏ.

Rất có thể bài đồng đang ám chỉ sự kiện: Khi người chơi số 5 chết, Sở Thanh có thể sống lại.

Nhưng xuất phát từ băn khoăn nào đó, Đoạn Dịch không công bố nội dung về bài đồng dao. Suy tư liếc số 5 một cái, anh chỉ nói: "Trong phó bản này chúng ta chỉ có thân phận du khách, không có thông tin về cốt truyện. Tôi không biết sinh nhật phù thủy. Nếu nói bản thân, cũng không phải ngày sinh của tôi."

Sáu người chơi còn lại lục tục lên tiếng, cũng không có ai sinh ngày hai tháng bảy.

"Quá con mẹ nó kỳ quái." số 3 to cao cào tóc: "Dẹp, chúng ta đi ăn

trưa trước đã, sau đó ngồi nghĩ xem hôm nay bỏ phiếu ai. Rồi xử lý vấn đề mấy con sói. Dù sao tôi vẫn giữ ý kiến cũ, cần phải công bằng. Hai tiên tri, một thật một giả, chúng ta không chắc chắn ai là Người tốt. Nếu không bỏ phiếu số 2... thì số 5 cũng được. Hôm qua em gái số 6 soi số 5 ra sói."

Một lát sau, các người chơi lục tục rời lầu 4.

Cô gái số 1, số 9 Trâu Bình và số 5 vào bếp nấu cơm; số 8 từ đầu tới đuôi không nói lời nào như mắc bệnh tự kỷ vào phòng khách đợi. Lâm Nhạc Xuyên một mình lưu lại tầng 4 tìm thêm manh mối khác; số 3 to cao về phòng ngủ lấy thuốc lá, ra ngoài vườn hút thuốc.

Thu hết hành động của người chơi vào mắt, Đoạn Dịch đi ra khỏi nhà, đến chỗ số 3 vỗ vai hắn một cái: "Người anh em, tôi hết thuốc lá rồi. Cho xin một điếu."

Ở đình viện, số 3 đưa cho Đoạn Dịch một điếu thuốc, rồi lấy bật lửa của mình đốt thuốc. "Hồi sáng tiên tri kêu tôi nói chuyện riêng với anh. Anh tính sao? Tính nói anh không phải phù thủy ngu ngốc? Tôi chả hiểu vì sao anh thẳng tay ném độc số 6."

Nói xong lời này, số 3 nghe thấy Đoạn Dịch bật cười.

Hắn ta hơi bực bội, liếc Đoạn Dịch hỏi: "Anh cười cái gì?"

Răng nanh cắn đầu lọc, khóe miệng Đoạn Dịch hiện má lúm đồng tiền: "Giờ tôi muốn đập đi xây lại."

.

Số 3 nhìn chằm chằm Đoạn Dịch một hồi lâu, trên đỉnh đầu nhảy ra một dấu chấm hỏi.

Đoạn Dịch nhìn hắn ta giải thích: "Trò chơi đã tiến hành đến nước này, không ai tranh chức năng với cậu, cho nên cậu thực sự là thợ săn. Tuy rằng không ai tranh phù thủy với tôi, nhưng tôi không phải phù thủy, số 2 mới là phù thủy."

"Vãi lìn?"

"Không sai. Tôi mới là tiên tri thật."

Số 3 đần người tròn một phút, mu bàn tay bị tàn thuốc rơi trúng, cả người giật mình một cái, cuối cùng phản ứng lại.

"Anh, hai người đổi chức năng cho nhau?" Hắn ta kích động mà nhìn về phía Đoạn Dịch. "Thế, thế, thế tôi nay chúng ta bỏ phiếu ai?"

"Số 8 số 9 chọn một người đi. Nếu trò chơi không kết thúc, đêm nay tôi sẽ soi số 5, sáng mai kiểu gì Người tốt cũng thắng." Đoạn Dịch hỏi hắn, "Cậu muốn vote ai?"

Số 3 nghĩ nghĩ: "Vậy... số 8 trước đi. Trông hơi bị giống sói. Tiểu Trâu nhìn tạm được."

"Có thể." Đoạn Dịch gật đầu, quay đầu xem xét tình hình cửa nhà, bỗng bá vai hắn ta, thấp giọng nói vào tai hắn ta: "Cơ mà cậu vẫn nên diễn sâu tí. Chuyện này đừng vội nói với tiểu Trâu, cứ kiên trì nói là muốn bỏ phiếu số 2."

"Hả? Được thôi đơn giản... Nhưng mục đính là gì?" Số 3 tròn mắt chớp chớp.

Đoạn Dịch nói: "Thử tiểu Trâu. Nếu tôi thử ra kết quả, tôi muốn thương lượng bảo sói ngừng tay. Dù sao sói cũng thua rồi, nhiều người ở ngoài tù thì mọi người sẽ có cơ hội vượt ải lớn hơn. Nếu không, mặc kệ là Người sói hay Người tốt, chỉ sợ đều sẽ chết hết."

Cầm điếu thuốc rít một hơi thật dài, cũng ra vẻ anh em tốt, hắn ta bá vai Đoạn Dịch: "Tôi biết rồi. Tí nữa tôi sẽ tìm cách nói chuyện với số 1, miễn để Trâu Bình phát hiện anh nơi nơi tìm người nói chuyện riêng."

Hai người cứ vậy kề vai sát cánh ở hậu viện hít mây nhả khói, thình lình trên lầu truyền đến tiếng tiếng gõ cửa sổ "Cốp cốp".

Đoạn Dịch ngửa đầu nhìn, là Lâm Nhạc Xuyên vươn nửa người ra

khỏi cửa sổ thư phòng lầu 4, ánh mắt nhìn về phía bên này.

Hắn lớn lên quá xinh đẹp, hình dáng ngũ quan kết hợp cùng kiến trúc tòa nhà gạch đỏ thời dân quốc, như bước ra từ tranh họa. Nếu đổi thành tây trang hoặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, hắn chắc chắn là người đàn ông xinh đẹp nhất thời dân quốc.

"Làm sao vậy?" Đoạn Dịch giương giọng hỏi hắn.

Lâm Nhạc Xuyên nhìn anh vẫy tay: "Anh Tiểu Dịch, anh lên đây, cho anh xem vật này."

"À, được." Đoạn Dịch bóp tắt đóm lửa, vứt lại to cao hít mây nhả khói một mình.

Đến khi lên lầu, Đoạn Dịch phát hiện Lâm Nhạc Xuyên đang đi xuống lầu. "Không phải cậu kêu tôi tới phòng sách à? Phát hiện manh mối gì rồi?"

Lâm Nhạc Xuyên nhàn nhạt nói: "Tôi hoa mắt, nhìn lầm. Không phải thứ quan trọng. Đi thôi, sắp đến giờ ăn cơm rồi."

Đoạn Dịch: "...?"

Chương 11

Lúc bảy người chơi ăn xong cơm trưa đã là 3 giờ chiều.

Cơm nước xong, Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên lại vào bếp rửa chén. Hai người không phải kiểu người hay làm việc nhà, rửa chén mà cứ mạnh tay mạnh chân, phòng bếp liên tục vang tiếng lách ca lách cách, như thể không phải họ đang rửa chén, mà đang đi đánh lộn.

Cô gái số 1 nghe không nổi nữa, chạy vào bếp hỗ trợ, Đoạn Dịch tìm cớ kéo Lâm Nhạc Xuyên rời đi, tiện thể đưa mắt ra hiệu cho số 3. Số 3 lập tức hiểu ý, vừa chạy vô bếp khoa trương sến súa kêu la "Chị gái ơi để em giúp chị", vừa nháy mắt với Đoạn Dịch, tỏ ý "Cứ giao cho tôi."

Trong phòng khách, người chơi số 8 ngồi ngốc trên ghế da, vẫn là bộ dáng chìm vào cõi thần tiên; Trâu Bình ngồi bên cạnh cố gắng bắt chuyện với cậu ta, nhưng cũng không thể khơi được câu nào, thấy Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên đi tới, liền chào hỏi họ: "Buổi chiều chúng ta đi đâu?"

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, nói: "Tôi muốn vào rừng kiểm tra thêm, hoặc đi loanh quanh sân khấu kịch, nếu không tìm được thêm manh mối nào thì quay lại lầu 4 xem sao."

"Được. Ba chúng ta vẫn nên đi cùng nhau." Trâu Bình đứng lên nói.

–

Buổi tối 8 giờ. Các người chơi ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu buổi thảo luận cuối ngày.

Trong lúc thảo luận, số 3 cao to và số 1 phối hợp với Đoạn Dịch diễn kịch: Số 3 kiên trì muốn vote số 2, muốn loại cả hai tiên tri; số 1 nói số 2 soi cô ra Người tốt nên cô tin hắn, cô nghĩ số 8 đáng nghi hơn.

Kỹ thuật diễn của hai người vô cùng chân thật, cãi lộn dữ dằn đến mức mặt đỏ tai hồng.

Cho đến khi đúng 10 giờ, kết quả ra lò, danh sách bỏ phiếu hiện trên từng thiết bị.

Số 8 nhận bốn phiếu, số 1, 2, 3, 7 bỏ phiếu cậu ta.

Số 2 nhận ba phiếu từ số 5, 8, và 9 Trâu Bình.

Thời điểm kết quả được công bố, số 8 tự bế vẫn ở trạng thái bài ngoại, cậu ta hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, đơn thuần chỉ vì không thể tự bỏ phiếu bản thân.

Trước khi vào tù, "di ngôn" của cậu ta là: "Em là du khách bình thường. Em 17 tuổi, học trung học phổ thông, chưa từng chơi trò này. Em không có gì để nói. Cứ... cứ vậy đi, hy vọng Người tốt sẽ chiến thắng."

Kể từ đó, tuy rằng sắp vào tù, nhưng biểu tình của cậu ta vô cùng bình tĩnh.

Ngồi đối diện, số 5 và số 9 Trâu Bình liếc nhau, mặt mũi hai người bỗng trắng bệch.

Kết quả bỏ phiếu đã chứng minh mọi thứ, số 1 và số 3 cãi lộn nãy giờ đều là diễn kịch.

Không, không chỉ có thế.

Trán Trâu Bình toát mồ hôi lạnh... Thời điểm cậu ta tìm Đoạn Dịch "Trò chuyện riêng", Đoạn Dịch cũng đã diễn kịch.

Thu hết biểu tình của hai người vào mắt, thấy bọn họ tính rời đi, Đoạn Dịch đứng lên gọi họ lại. "Chờ một chút. Tôi có chuyện muốn nói với mấy người."

Chờ hai người ổn định chỗ ngồi, Đoạn Dịch dùng ngữ khí bình thản mở miệng: "Ngày hôm qua chúng ta bỏ phiếu số 10. Nếu hắn là sói, vậy thì chỉ còn một sói. Nếu không, bây giờ vẫn còn hai sói.

Nhưng từ phiếu bầu cùng phản ứng của mọi người, tôi đoán hai người đều là sói."

"Hai người mà là sói thì thua chắc rồi. Chúng tôi còn tận bốn Người tốt, đêm nay mấy người khai đao một người, ngày mai ba Người tốt sẽ bỏ phiếu loại một trong hai, nhất định có thể loại bớt một sói. Đêm mai khai đao người nữa, thì ngày kia hai Người tốt sẽ bỏ phiếu con sói còn lại."

Nỗ lực khống chế biểu tình không quá mức kịch liệt, thêm tí nhu hòa, anh dùng ngữ khí phi thường thân thiện nói: "Thật ra đây chính là cách chơi Ma Sói, tôi lừa bạn bạn lừa tôi, cho nên mọi người không cần trách móc nhau. Tôi hy vọng mọi người tháo bỏ khúc mắc, bắt đầu hợp tác với nhau."

"Phe sói đã thua, không thể dùng phương thức hiến tế Người tốt để đổi cơ hội rời đi nữa. Mấy người chỉ có thể cùng chúng tôi vạch trần bí mật của lâm viên, tìm biện pháp thoát ra ngoài. Mấy người vẫn sẽ sống sót, cùng lắm là không được thưởng đồng vàng thôi."

Tạm dừng một lát, thấy Trâu Bình ngẩng đầu nhìn phía mình, Đoạn Dịch mở miệng nói: "Tôi nói nhiều như vậy, bởi vì tôi không muốn tối nay sói lại cắn Người tốt, nó đã trở nên vô nghĩa. Bớt một người vào tù, nghĩa là thêm một người thăm dò phó bản, hy vọng cùng nhau vượt ải cũng sẽ lớn hơn. Vậy nên, tôi nghĩ chúng ta hãy hợp tác với nhau."

Trầm mặc hồi lâu, hốc mắt Trâu Bình đỏ bừng, nhìn Đoạn Dịch khàn khàn hỏi: "Anh Đoạn, em chỉ hỏi một câu, vì sao anh khẳng định số 6 là sói? Lý do hôm nay anh nói với em là giả, đúng không?"

Nghe đến đó, tựa hồ đoán được cái gì, Lâm Nhạc Xuyên đứng dậy đến bên người Đoạn Dịch, giơ tay đè bờ vai anh.

Đoạn Dịch lại nhìn hắn lắc đầu, thẳng thắn nói với Trâu Bình: "Bởi vì tôi mới là tiên tri thật. Lâm Nhạc Xuyên là phù thủy."

Trái tim Trâu Bình chìm hẳn. Thì ra là thế, hèn gì số 1 và số 3 tin tưởng anh không nghi ngờ, anh đã lén nói chuyện riêng với họ,

anh là tiên tri cuối cùng, thân phận tối cao, bọn họ không thể không tin.

Nghe Đoạn Dịch tự lộ thân phận, bàn tay Lâm Nhạc Xuyên đặt trên vai anh không khỏi siết chặt.

Đoạn Dịch biết hắn đang lo chuyện gì, nhìn hắn lắc đầu thêm cái nữa, ánh mắt bình tĩnh đối diện Trâu Bình và số 5: "Việc tráo đổi thân phận là tôi bày ra, không liên quan đến Lâm Nhạc Xuyên. Mấy người có gì bất mãn thì cứ nhắm vào tôi."

–

Buổi tối 11 giờ. Trong phòng số 7 ở lầu hai.

Đoạn Dịch vừa mới bước ra khỏi phòng tắm, tiếng gõ cửa vang lên, người đến là Lâm Nhạc Xuyên.

Vào phòng, Lâm Nhạc Xuyên thuận tay đóng cửa. "Vừa rồi tôi thấy số 5 vào phòng Trâu Bình. Chắc là bọn họ đang thảo luận xem nên làm gì tiếp. Đến giờ vẫn chưa thấy họ xử lý anh, tôi nghĩ họ đã bị anh thuyết phục."

Đoạn Dịch cười nói: "Lời tôi nói có đạo lý quá mà. Một hai chơi nốt, đến cuối chỉ còn hai Người tốt, cơ hội thoát ra ngoài sẽ bị thu nhỏ."

Cười vài cái ngắn ngủi, Đoạn Dịch cầm thiết bị, click mở giao diện kiểm tra thân phận.

Bỏ qua chân dung những người đã vào tù và những người đã kiểm tra mà biến thành màu đen, ánh mắt anh rơi xuống số 5 và Trâu Bình. Thật ra bây giờ không cần kiểm tra nữa, anh tùy tiện click vào chân dung số 5, giao diện lập tức xuất hiện nhắc nhở hắn là Người sói.

Cầm thiết bị dựa vào ghế sô pha đơn, mày hơi nhăn, Đoạn Dịch không khỏi nói ra nghi vấn trong lòng: "Thật ra việc số 5 là sói tôi chả bất ngờ mấy. Số 6 vừa ra mặt đã soi số 5, nghĩ kiểu gì cũng thấy kỳ quái. Cách chơi của sói hơi bị độc đáo nhể."

Tùy ý ngồi trên sô pha đối diện Đoạn Dịch, Lâm Nhạc Xuyên nói: "Có lẽ liên quan đến đề nghị ban đầu của anh."

"Tôi đề nghị?" Đoạn Dịch nhớ lại một chút, "Đề nghị Người sói không cắn, Người tốt không vote?"

Lâm Nhạc Xuyên gật đầu: "Anh đưa ra kiến nghị đó ngay từ đầu, đêm đầu bình an, không ai vào tù. Nếu phù thủy không nhảy ra xác nhận người bị cắn, Người sói có thể lừa Người tốt rằng họ chưa từng cắn. Họ sẽ khuyên bảo mọi người đừng vote, cứ như vậy, số 5 sẽ không bị bỏ phiếu, còn có thể tỏ vẻ ở phe đối lập với số 6."

Nghĩ đến gì đó, đôi mắt Đoạn Dịch khẽ mở to, đồng tử co rụt lại. "Ồ, người từ đầu đến cuối vẫn luôn đề nghị mọi người đừng vote là... Trâu Bình."

Trầm mặc một lát, Lâm Nhạc Xuyên hỏi anh: "Anh biết quan hệ giữa cậu ta và Trương Trác là thế nào chứ?"

Đoạn Dịch lắc đầu. "Trương Trác thu mua một công ty chuẩn bị ra thị trường, muốn tôi nhập cổ phần vào công ty hắn, mượn tên tuổi của tôi để thổi phồng lừa dối người dùng, đưa ra thị trường sẽ mượn xác lừa tiền. Tôi không đồng ý. Tối đó tôi mở họp ở khu khai phá, hắn đến tìm nhưng tôi không gặp hắn, kết quả đêm đó Trâu Bình đến phòng tôi. Trâu Bình nói..."

Nghĩ đến việc có thể lời Trâu Bình đều là lừa mình, Đoạn Dịch im miệng.

Lâm Nhạc Xuyên ngước mắt liếc anh một cái. "Ngày đầu tiên đã bị sói nhắm vào, anh tưởng mình bị Trương Trác mượn cơ hội trả thù. Xem ra là do Trâu Bình giúp hắn xuống tay. Quan hệ hai người họ có lẽ không như anh nghĩ đâu."

"... Đừng có dùng ánh mắt anh dễ lừa thế để nhìn tôi nữa." Đoạn Dịch hơi bực bội cào tóc vài cái, lại thấy buồn cười, bèn rút một điếu thuốc ra, "Người tốt đang tạm thời thắng thế. Vấn đề chủ yếu vẫn là làm sao để vượt ải."

Một lần nữa lấy thiết bị ra xem, quan sát từng bức chân dung của các người chơi, ánh mắt Đoạn Dịch ngừng lại số 5 một chút, rồi nhìn số 4 và số 6. Bỗng dưng, tim anh đập mạnh.

Qúa rõ ràng, manh mối đặt ngay trước mắt mọi người, thế mà lại bị mọi người xem nhẹ.

Trong chớp mắt, như hoa quỳnh nở rồi tàn, một suy đoán lướt qua đầu Đoạn Dịch.

Ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Nhạc Xuyên, anh nói: "Phỏng đoán của cậu có phần hợp lý. Nhưng chỉ vậy không đủ để số 6 soi số 5 ra sói. Đúng là ban đầu tôi đề nghị đừng vote, nhưng đâu có ai hưởng ứng. Hơn nữa, không thể so sánh với cách chơi Ma Sói thông thường, ở phó bản này, cơ hội để người chơi nói chuyện riêng là rất nhiều. Có quá nhiều biến số, bọn họ không thể đảm bảo số 5 sẽ không bị vote. Kế hoạch sói tự cắn quá dễ thất bại. Bọn họ tuyệt đối không dám chơi như vậy."

"Anh cảm thấy vẫn còn nguyên nhân khác?" Lâm Nhạc Xuyên hỏi.

Đoạn Dịch gật đầu: "Trong đồng dao thỏ Năm bị chết. Vì sao thỏ Năm lại chết? Còn có..."

Ngồi thẳng lưng, anh hỏi Lâm Nhạc Xuyên: "Cậu là người thứ mấy vào nhà?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Thứ tám, vào ngay trước anh."

Đoạn Dịch nghiêm túc suy nghĩ, đồng tử đen nhánh hơi tỏa sáng: "Tôi bỗng nhớ tới một sự kiện mấu chốt. Số 4 và số 6 tuy là tình chị em plastic, nhưng trước đó hai cô thật sự rất thân thiết. Thế tại sao lại chọn số 4 và số 6? Vì sao không chọn hai số liền kề? Có phải hai cô cố tình tránh số 5 hay không?"

*Tình bạn plastic: ý nói tình cảm như bông hoa nhựa, biết là giả nhưng vẫn mãi tồn tại.

Chương 12

Không cần biết quan hệ giữa số 4 và số 6 thực sự thế nào, nhưng ngoài mặt từ đầu đến cuối hai cô đều ở chung một chỗ. Dù trước mặt hay sau lưng mọi người, hai cô đều thể hiện sự thân mật lẫn nhau. Một người khóc, nhất định người còn lại cũng khóc; khi đi thăm dò cũng nắm tay nhau như hình với bóng.

Thời gian mỗi người tiến vào không gian trò chơi là khác nhau.

Giả dụ khi số 4 vào trò chơi, theo lý thuyết, nếu thấy bạn mình đã chọn số 6, thì cô nên chọn số 5 hoặc số 7. Chọn hai số liền kề thì hai cô có thể ngồi chung với nhau, dù là nắm tay an ủi hay châu đầu ghé tai thảo luận cũng tiện hơn rất nhiều.

Ngược lại, nếu số 6 vào sau, cô nên chọn số 3 hoặc số 5 mới hợp lý.

... Nhưng vì sao, các cô đều tránh số 5?

Một sợi khói mảnh bay lên từ tàn thuốc giữa hai ngón tay Đoạn Dịch, khiến đôi mắt trong trẻo pha chút mơ hồ.

Cách màng sương khói nhìn về phía Lâm Nhạc Xuyên, Đoạn Dịch nói: "Chúng ta có thể tìm thấy tờ giấy viết bài đồng giao trong lớp màn kép, thì người chơi khác cũng có thể tìm được thứ khác. Tôi đoán số 6 thích khóc đã tới từ sớm, cũng tìm được bài đồng dao con thỏ đầy tính ám chỉ. Thế nên cô ta cố tình nhắm vào số 5."

Sau một lúc lâu, Lâm Nhạc Xuyên gật đầu. "Có khả năng. Số 5 tuy rằng là sói, nhưng cũng liên quan đến cách vượt ải. Chỉ là... nếu theo hướng này, ván này sói rất khó chơi. Làm sao để đảm bảo tính cân bằng?"

Đối với vấn đề của Lâm Nhạc Xuyên, Đoạn Dịch cũng không biết đáp lại thế nào, nghĩ nghĩ một hồi, lắc đầu nói: "Có lẽ phải đợi chúng ta thu thập thêm thông tin từ phe sói mới biết được."

Đêm đó, Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên trước sau tắm rửa, cùng nhau đi ngủ.

Lần này người ngủ dưới đất là Lâm Nhạc Xuyên. Đoạn Dịch ngủ ở trên giường, nhưng ngủ không ngon lắm, anh cứ lo số 5 và Trâu Bình sẽ vì nhất thời tức giận đánh mất lý trí, tiếp tục khai đao Người tốt. Cũng may cả đêm trôi qua trong yên bình, khi tia nắng mai ló rạng, cuối cùng Đoạn Dịch cũng ngủ say.

Sáng ngày kế Đoạn Dịch thức dậy hơi trễ.

Thời điểm anh xuống lầu, những người khác đã ngồi bên bàn ăn. Chào hỏi mọi người, Đoạn Dịch ngồi xuống, có người bưng cho anh một chén cháo... là Trâu Bình.

Nhận chén cháo, Đoạn Dịch nhìn cậu ta một cái, phát hiện vành mắt cậu ta phiếm hồng, dường như cả đêm không ngủ.

Trong lòng có chút thổn thức, nhưng Đoạn Dịch không biết nên nói gì, chỉ đáp: "Cảm ơn."

Suốt buổi cơm sáng mọi người đều trầm mặc, im lặng ăn bánh, uống cháo, không khí ngưng trọng lại hài hòa kỳ lạ.

Nhưng làm người ta ngoài ý muốn chính là biểu tình số 5 vô cùng thư thả.

Số 3 to cao nhìn cái mặt phơn phởn như xuân về của hắn ta, chủ động mở miệng phá vỡ sự im ắng, hỏi hắn ta: "Người anh em, nhìn anh thế này là quyết định hợp tác cùng chúng tôi rồi hả? Nên thế chứ. Đừng ra tay nữa. Mọi người cùng nhau vượt ải."

"Đúng vậy." số 5 uống một ngụm sữa đậu nành, "Coi như chúng ta giờ đã là một phe. Mọi người cùng nhau chiếu ứng hợp tác với nhau, đừng khiến quan hệ căng thẳng hơn."

Nghe số 5 nói vậy, cố gái số 1, số 3 to cao và Đoạn Dịch đều không khỏi thở phào một hơi.

Nhưng Lâm Nhạc Xuyên vẫn nghiêm mặt như cũ.

Đoạn Dịch nhìn hắn, thấy ánh mắt lãnh đạm của hắn đảo qua số 5 và Trâu Bình. "Đừng giở trò. Đêm nay Người tốt sẽ không vote, nhưng nếu mấy người lén bỏ phiếu, vậy thì mấy người sẽ chuyển bại thành thắng. Tốt nhất lúc 9 giờ tối nay, tất cả mọi người thống nhất đặt thiết bị trên bàn, từ 9 giờ đến 10 giờ không ai được đụng vào thiết bị. Một khi phát hiện số 5 và số 9 có gì bất thường, chúng tôi lập tức vote một trong hai người."

Số 5 vội vàng xua tay. "Người anh em, đừng mà, không đến mức thế chứ. Việc đã đến nước này, chúng tôi nhận thua. Không có đồng vàng thì thôi, ok. Không cần thiết. Đã qua vài ngày rồi, chúng ta vẫn nên tìm cách vượt ải đi."

Nói xong lời này, hắn cười hì hì cắn nửa miếng bánh, lại tu ừng ực nửa ly sữa đậu nành, nhấn mạnh: "Thật đấy. Ưu điểm con người tôi chính là nghĩ thoáng. Ôi tôi nói chứ..."

Tiếc rằng điều số 5 muốn nói, không ai biết được.

Một tiếng "rầm" vang đội, đầu hắn đập thẳng xuống mặt bàn. Sữa đậu nành và nước bọt phun ra khỏi miệng, hắn ôm ngực, cả người run rẩy kịch liệt.

Cô gái số 1 tốt xấu gì cũng là sinh viên học y, biết cách cấp cứu cơ bản, nhận ra tim số 5 xảy ra vấn đề, cô lập tức hét to kêu mọi người hỗ trợ đặt hắn nằm thẳng trên sàn nhà, sau khi Đoạn Dịch làm theo lời cô, cô ngồi lên người số 5, cố gắng làm hồi sức tim phổi.

Ấn ngực liên tục vài lần, số 1 bắt đầu hết hơi, Đoạn Dịch nhìn cũng hiểu sơ cách cấp cứu, lập tức tiến lên.

Đoạn Dịch không dám lơi lỏng một khắc nào, liên tục giữ vững cường độ ấn ngực số 5. Thế nhưng số 5 không chút chuyển biến tốt đẹp, ngược lại liên tục hộc mấy ngụm máu to, từ từ xụi lơ trên mặt đất bất động.

Khoảng nửa giờ sau, mặt hắn tái xanh, môi tím ngắt, tử trạng lộ rõ.

Số 1 trầm mặt đến gần, kiểm tra động mạch cổ và hơi thở của hắn, lại nhấc mí mắt hắn lên, đồng tử hắn đã phóng đại hoàn toàn. Cuối cùng cô kết luận: "Anh ta đã chết."

Đoạn Dịch nhíu mày. "Sao lại thế này? Do bệnh tim?"

Số 1 trầm ngâm một lát, đưa ra phán đoán: "Giống trúng độc."

"Độc?" Đoạn Dịch theo bản năng xoay đầu, nhìn về phía ly sữa đậu nành trên bàn, "Ai hạ độc anh ta?"

"Vãi lìn!" số 3 hét ầm lên, vội vàng ném cái bánh nướng áp chảo trong tay, "Chuyện gì thế này? Cái gì độc?"

Cô gái số 1 suy sụp ngồi thụp xuống đất, sắc mặt xám đen. "Tôi quên gần hết kiến thức thời đi học rồi. Chỗ này cũng thiếu dụng cụ cho tình huống trúng độc. Bằng không vừa rồi kịp giúp anh ta rửa ruột, có lẽ đã cứu được một mạng..."

Cô càng nói càng ảo não, ôm đầu rơi nước mắt. "Không, lẽ ra hồi nãy tôi phải móc họng giúp anh ta ói. Tôi thật là..."

Ai cũng không ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không khí trong phòng khách trầm hẳn xuống.

Số 5 nằm trên đất đã chết; số 1 ngồi xổm ôm đầu ảo não; Đoạn Dịch vừa rồi tốn quá nhiều sức, đang ngồi bệt dưới đất thở dốc, vì không cứu được người nên có chút chán nản; số 3 thì chạy vào phòng bếp: "Để tôi tìm manh mối. Hôm nay là ai nấu đồ ăn sáng?"

Ánh mắt Lâm Nhạc Xuyên lặng lẽ đảo qua những người này, cuối cùng rơi xuống Trâu Bình vẫn ngồi lù lù ở chỗ cũ.

Trâu Bình cúi đầu, tựa hồ đang nhìn thứ trong lòng bàn tay.

Lâm Nhạc Xuyên lập tức tới bên cạnh, rũ mắt nhìn tay cậu ta, thấy ngọc Côn Luân lấp lánh như vật sống.

"Do cậu động tay?" Lâm Nhạc Xuyên hỏi Trâu Bình, "Cậu đang xem

ngọc Côn Luân có gì thay đổi hay không?"

"Tôi thấy nó sáng hơn một chút." Ngón tay Trâu Bình phát run, nhưng không biết có phải vì đã bị người khác phát hiện hay không, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, còn bình tĩnh trả lời, "Sau khi giết số 5, có phải Sở Thanh sẽ sống dậy, chúng ta sẽ thoát ra ngoài? Chúng ta nên đi xem tình hình ở rừng cây."

Đoạn đối thoại của hai người lọt vào tai Đoạn Dịch.

Anh cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Từ góc độ logic, quá dễ để đoán được động cơ Trâu Bình, nhưng anh vẫn không thể hiểu nổi. Bản năng thúc đẩy anh đứng dậy, truy vấn Trâu Bình: "Vì cái gì cậu..."

Trâu Bình nghiêng đầu, ngước mắt hỏi anh. "Anh Đoạn, không phải anh biết rõ đáp án sao? Phe sói chúng tôi đã thua. Tôi không thể nhận đồng vàng, nhưng tôi muốn vượt ải. Để vượt ải, phải nghĩ cách giải mã lâm viên, thoát khỏi nơi này."

Ngừng một lát, cậu ta nói tiếp: "Tôi biết, mọi người đều không thể tàn nhẫn ra tay. Tôi đành làm người xấu vậy. Không thể kéo dài thời gian được nữa. Ai biết sắp có chuyện gì xảy ra? Hệ thống nói không được sử dụng bạo lực, nhưng tôi hạ độc, không tính là vi phạm quy định."

Đoạn Dịch bỗng dâng trào lửa giận, bước lên chộp lấy cổ áo cậu ta, gằn giọng: "Tôi không hỏi cậu chuyện này. Trâu Bình, này mẹ nó là một mạng người, cậu..."

Trâu Bình cười, cười đến thê thảm. "Anh Đoạn, tôi và các anh không giống nhau, từ nhỏ tôi đã sống khổ, nếu không đủ tàn nhẫn, tôi đã chết từ lâu rồi. Tôi đối với mình còn tàn nhẫn, huống chi đối với người khác? Không ngờ anh vậy mà... anh thật sự tin tôi. Anh cho rằng cái đêm gặp anh là lần đầu tiên tôi bán thân? Tôi không thích làm vậy, cũng không thích đàn ông. Nhưng tôi phải sống."

Đoạn Dịch không nói, bởi vì anh phát hiện mình không có lời nào để nói với loại người Trâu Bình.

Buông Trâu Bình, ngồi xuống khiêng số 5 lên, Đoạn Dịch đi ra khỏi nhà. "Tôi đi tìm chỗ chôn anh ta."

Lâm Nhạc Xuyên đuổi kịp anh. "Tôi đi với anh."

Số 3 trong phòng bếp cũng nghe được toàn bộ, không biết moi đâu ra được cuộn dây thừng chạy về trói Trâu Bình vào ghế. "Con mẹ nó nhìn mặt mũi như thằng bạch kiểm vô dụng, ai ngờ tâm địa ác độc dữ vậy. Tao phải trói mày, bằng không mày lại xuống ta với bọn tao."

Trói xong Trâu Bình, số 3 kéo tóc cậu ta: "Mày hạ độc kiểu gì? Độc đâu ra? Mấy món ăn khác có hạ độc không? Nói năng rõ vào!"

Tóc bị kéo ngược ra sau, cao to nhìn Trâu Bình không khác gì con hồ ly.

Trâu Bình nhìn chằm chằm hắn nói: "Anh không có quyền đối xử với tôi như vậy. Anh nên cảm tạ tôi. Anh ra ngoài mà xem, có phải đã có thể rời khỏi đây không? Còn nữa, tôi khuyên anh một vừa hai phải, buông tôi ra. Trò chơi cấm hành vi bạo lực, anh quên mất rồi?"

Số 3 nhìn thì cao to, nhưng không biết vì sao khi bị Trâu Bình nhìn chằm chằm, lưng hắn chảy đầy mồ hôi lạnh.

Cùng lúc đó hắn thấy cẳng chân mình bắt đầu trở nên trong suốt.

Đẩy Trâu Bình ra, cao to muốn cởi trói cho cậu ta, nhưng cánh tay hắn bỗng trở nên năng nề khó nhấc nổi.

Hắn rùng hết cả mình, trong lòng tràn ngập sự sợ hãi không tên.

Cô gái số 1 lúc này mới phản ứng lại, chạy vội qua tháo dây thừng trói Trâu Bình. Hành động của cô có tác dụng, sau khi Trâu Bình khôi phục tự do, tên cao to dần dần khôi phục bình thường.

Giơ tay lau mặt một phen, số 3 và số 1 nhìn nhau, hai người đều không muốn tiếp xúc thêm với hung thủ giết người, liền song song

quay người đi ra khỏi nhà, đuổi theo Đoạn Dịch và Lâm Nhạc Xuyên.

Buổi sáng 11 giờ. Hướng Tây Nam chỗ rừng cây.

Đoạn Dịch, Lâm Nhạc Xuyên, cao to số 3 và cô gái số 1, bốn người hợp lực chôn số 5, rồi từ nam đến bắc đi một vòng, cuối cùng trở lại chỗ này.

Cầu đá bóng loáng như bạch ngọc, dưới cầu sông nhỏ trong suốt, đường lát đá xuyên qua rừng cây rậm rạp, tòa nhà xây bằng gạch đỏ, con hát cất giọng hát uyển chuyển hòa cùng làn gió nhẹ thổi từ nam đến bắc, lại từ bắc đến nam.

Khu lâm viên vẫn tinh xảo như lúc ban đầu, vẫn mang sắc thái u ám cũ kỹ, như bị một lớp sương mù hủ bại che lấp.

Số 5 đã chết, nhưng hết thảy đều không có gì thay đổi.

"Duyên sâu đậm, vứt bỏ tuổi xuân. Tình trong mộng có ai hay? Ta muốn thẹn thùng, ôi như giấc mộng, như xuân về khơi mạch nước ngầm." giọng hát kiều diễm uyển chuyển từ xa truyền tới, cùng với sự kiện giết người vừa xảy ra, nghe mà nặng mùi âm tà.

Lồ,ng ngực Đoạn Dịch nghẹn đến mức hoảng, không khỏi thở hắt một hơi thật mạnh. "Người chơi số 5 đã chết, con hát vẫn diễn xướng, trong rừng vẫn không có đường dẫn ra ngoài. Tất cả đều y như cũ. Việc anh ta chết không phải điểm mấu chốt."

Chương 13

Đây là lần đầu tiên có người chơi trong trò chơi này chết.

Lâm viên vốn mang áp lực mười phần càng làm người ta hít thở khó khăn.

Cao to nhịn không được thở dài: "Thật ra chuyện Trâu Bình đã nhắc nhở tôi. Nơi này không phải xã hội đời thật có đạo đức và pháp luật quản thúc. Những người có đạo đức thấp hoặc tư tưởng ích kỷ, chỉ cần bị xúi giục một chút liền ra tay hại người. Chúng ta về sau phải cẩn thận. Ai biết còn thứ gì hố cha chứ. Ai con mẹ nó thằng nhóc kia..."

Nói tới đây, nhớ chính mình thiếu chút nữa bởi vì bạo lực hành vi mà ngỏm củ tỏi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhịn không được lại hung hăng mắng Trâu Bình vài câu.

Mắng té tát một đống từ th,ô tục, tên to cao thoải mái hơn một chút, nhìn về phía số 1 hỏi: "Đúng rồi, cô biết hắn dùng gì hạ độc không? Để chúng ta đề phòng!"

Số 1 lắc đầu, Lâm Nhạc Xuyên mở miệng: "Tôi biết."

Tên cao to kinh ngạc. "Sao cậu biết được?"

Lâm Nhạc Xuyên nâng bước đi phía trước đội ngũ, dẫn ba người đến vị trí gần cầu đá.

Giơ tay chỉ hướng thảm thực vật, hắn nói: "Chỗ này có dấu vết bị ngắt hái."

Theo phương hướng ngón tay hắn, Đoạn Dịch thấy một vườn cây cỏ xanh mượt, trừ một mảng nhỏ trong góc có dấu vết bùn đất bị đào xới, đến gần xem kỹ hơn, còn có thể thấy vài cọng rễ cây lẫn trong đất.

Cao to nhịn không được hỏi: "Cậu nói thực vật này có độc? Thế là

thế nào?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Cây này là một loại thảo dược vùng núi, có thể dùng để nấu rượu thuốc, có hiệu quả hoạt huyết tiêu sưng hiệu quả. Chẳng qua không được uống trực tiếp dược phẩm, nó chứa nhiều chất*, dùng pha trà hoặc ngâm rượu uống đều chứa độc tính mạnh."

Số 1 trợn mắt: "Aconitin? Aconitin là kịch độc, chỉ 3mg cũng có thể gây chết người. Nó có tác động mạnh đến thần kinh, dẫn phát nhịp tim thất thường... rất giống tình trạng phát bệnh của số 5."

Đoạn Dịch nhìn Lâm Nhạc Xuyên, không khỏi hỏi một câu: "Cậu học đại học chuyên ngành gì thế? Thực vật học? Trung y dược học?"

Lâm Nhạc Xuyên bình tĩnh đáp: "Ngành phân tích dữ liệu và quản lý chuyên nghiệp."

Đoạn Dịch: "..."

Một lát sau, bốn người trở về tòa nhà, tìm coi chất lỏng hoặc rượu độc bị giấu ở đâu.

Vào nhà, không thấy Trâu Bình ở phòng khách, không biết là do hắn không còn mặt mũi nhìn mọi người nên một mình trốn vào phòng hay gì.

Cậu ta để lại một tờ giấy trên bàn dài. "Lọ chất lỏng trên tủ giày ở huyền quan là nước chần cỏ độc. Sáng nay tôi đã dùng nước này để pha sữa đậu nành cho số 5, bởi vì chỉ có anh ta uống sữa đậu nành. Những món khác tôi chưa từng động tay."

Xem xong tờ giấy, cao to vô cùng khinh thường. "Tôi éo tin nó. Tôi chả dám ăn đồ ăn trong bếp đâu."

Số 1 suy nghĩ, nói: "Trong bếp có vài món đóng hộp, mấy loại này chắc không bị hạ độc. Chúng ta chia nhau ăn đi."

Cao to đói lắm rồi, lập tức vọt vào phòng bếp tìm một hộp mở ra.

"Chà, thịt kho tàu đóng hộp, không tồi không tồi. Mọi người cũng ăn chút đi. Buổi chiều làm gì thế? Tiếp tục thăm dò? Nhưng tôi thấy chúng ta đã lục tung trời cái khu nhà này rồi mà. Sao vẫn chưa tìm được lối ra nhỉ?"

Đoạn Dịch mở miệng nói: "Đây là phó bản độ khó 2, theo lý hẳn là không khó. Chúng ta bị kẹt ở đây nhất định là bởi cách suy luận của chúng ra có vấn đề."

Nói xong lời này, anh đến chỗ tủ giày, cầm lọ thủy tinh chứa nửa chất lỏng vào phòng bếp. Anh đổ sạch đóng chất lỏng vào bồn rửa, súc lọ bằng nước sạch vài lần, rồi ném vào thùng rác.

Làm xong hết, Đoạn Dịch cũng cầm một món đồ hộp. Nhưng anh không ăn luôn, mà chỉ cầm trong tay.

Anh xoay người, đi ra khỏi nhà.

Lâm Nhạc Xuyên gọi anh: "Anh Tiểu Dịch, anh đi đâu vậy?"

Đoạn Dịch nói: "Tôi đi thăm mộ Sở Thanh một chút."

–

Mộ đơn giữa rừng, cỏ xanh mọc quanh.

Lẳng lặng đứng trước bia mộ, Đoạn Dịch khoanh tay trước ngực nhìn chằm chằm hai chữ "Sở Thanh", trong đầu lướt qua chuyện xưa về nàng.

Sở Thanh và nam con hát là một đôi phu thê ân ái, bọn họ từ diễn kết duyên, sau khi kết hôn thì chuyển vào sống ở Mộng Viên, trải qua cuộc sống thần tiên quyến lữ. Nhưng từ lúc Sở Thanh bị người ta hại mất giọng không thể hát tuồng nữa, nàng sinh ra chướng ngại tâm lí khó vượt qua, cuối cùng tự sát.

Sau khi nàng chết, Chu Chấn An dùng con rối thay thế nàng. Hắn ta cùng con rối hát tuồng, phảng phất như Sở Thanh vẫn còn đối diễn trên đài cùng hắn.

Cùng lúc đó, Chu Chấn An tìm cách hồi sinh Sở Thanh, lấy được một tờ sách cổ, trang sách cổ ghi rằng: Cầm ngọc Côn Luân giết một người cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh, liền có thể hiến tế linh hồn người này cho ngọc Côn Luân, đổi lấy việc Sở Thanh sống lại.

Chu Chấn An tìm được Côn Luân ngọc, giết một người, nhưng Sở Thanh không sống lại, vì thế hắn ta giết thêm 47 người.

Hiện tại bọn Đoạn Dịch đã tìm được 48 thi thể, cũng tìm được nhật ký của người bị hại thứ 48.

Trong nhật ký người bị hại ghi là, Chu Chấn An muốn giết 49 mạng người.

Cho nên các người chơi phỏng đoán, tà thuật hồi sinh và con số "49" liên quan đến điều kiện bị ẩn giấu, có khả năng sách cổ còn có trang thứ hai.

Cũng chính vì tìm được manh mối này, còn nghe các người chơi phỏng đoán mà Trâu Bình nổi sát tâm. Cậu ta cho rằng chỉ cần giết một người chơi là có thể giúp Chu Chấn An đạt mục tiêu "49", và tìm được lối thoát ra ngoài.

Ngoài ra, cô gái số 6 đã tìm được manh mối khác, nên nhắm vào số 5. Trâu Bình cùng phe với cô ta, nên cô ta tiết lộ tin tức cho Trâu Bình, khiến cậu ta quyết hạ độc thủ với số 5.

Nhưng dù số 5 đã chết, Sở Thanh không sống lại, mọi người cũng chưa thể vượt ải.

Từ kết quả này suy ra, số 5 chết không phải là điều kiện vượt ải.

Đoạn Dịch nhẩm lại《 đồng dao con thỏ 》một lần.

Bài đồng dao có hai điểm mấu chốt là "thỏ Cả bị bệnh", và "thỏ Năm đã chết". Trước đó họ không có quá nhiều manh mối, chỉ có thể nghĩ theo hướng số 5 chết là có thể hồi sinh Sở Thanh.

Hiện tại cẩn thận ngẫm lại, số 5 là kẻ thế mạng cho Sở Thanh, là

một phỏng đoán sai lầm.

Bởi vì Sở Thanh đã chết từ lâu, chứ không giống thỏ Cả sinh bệnh hấp hối, như vậy thỏ Năm cũng không phải ám chỉ số 5.

Cho nên dù nhìn từ kết quả hay nhìn theo góc độ bài đồng dao, căn bản không có cái gọi là kẻ chết thay, anh ta thực sự chết oan uổng.

Thế vấn đề nằm ở đâu?

Nhắm mắt lại, Đoạn Dịch cẩn thận nhớ lại nội dung nhật ký của người chết thứ 48.

"Hắn đã giết 47 người, có lẽ tôi chính là người thứ 48. Bảy bảy bốn mươi chín... Có lẽ hắn muốn giết đủ 49 người mới chịu dừng tay... Cho nên, đừng tới nơi này! Đừng để số người bị hại tăng lên 49!"

Từng nét bút hiện lên rõ ràng trong đầu.

Cuối cùng Đoạn Dịch ngừng lại ở cụm từ "Có lẽ", "Bảy bảy bốn mươi chín".

Anh thử tưởng tượng, người bị hại đã viết những dòng này trong bối cảnh thế nào?

Lúc ấy hắn đang bị Chu Chấn An đuổi giết. Lúc chạy trốn, hắn tìm được một chỗ để trốn. Hắn biết mình trốn không thoát, bèn dùng nhưng giây phút cuối cùn để viết nhật ký, mục đích là vạch trần hành vi phạm tội của Chu Chấn An, hy vọng sẽ không còn người bị hại. Mặc dù việc người khác tìm ra cuốn nhật ký là hy vọng xa vời, nhưng đây là chuyện duy nhất hắn có thể làm trước khi chết.

Thế nên hắn nhấn mạnh sự thật về Chu Chấn An, cảnh báo mọi người đừng ai đến lâm viên này.

Nhưng vì sao Chu Chấn An giết người, muốn giết nhiều hay ít, người bị hại căn bản không biết!

Nghe tiếng bước chân Chu Chấn An bồi hồi ở phụ cận, người bị

hại trở nên sợ hãi hốt hoảng. Dưới tình huống này, hắn vội viết vào nhật ký những suy đoán chưa được cân nhắc.

Ở Trung Quốc có nhiều loại truyền thuyết dân gian, thường xuyên có mấy từ chín chín tám mươi mốt, bảy bảy bốn mươi chín.

Nên là, khi thấy Chu Chấn An giết 47 người, người bị hại 48 thuận lý thành chương phỏng đoán theo hướng giết đủ 49 người mới dừng tay, tiện đà dùng mấy chữ "có lẽ", "Bảy bảy bốn mươi chín".

Dưới tình huống thời gian eo hẹp không đủ phân tích luận chứng, hắn đã ghi hết những suy đoán chợt nghĩ ra, cố gắng cung cấp cho người đến sau thêm thông tin để tham khảo.

Bởi vậy, cái gọi là "49", chỉ là một phỏng đoán của hắn.

Huống chi lâm viên cũng không lớn, mọi người thật sự đã lục tung mọi chỗ. Nghĩa là không hề tồn tại sách cổ trang thứ hai. Điều kiện hồi sinh Sở Thanh chỉ bao gồm một trang sách.

Đủ loại manh mối dẫn về một chứng minh: Điều kiện hồi sinh Sở Thanh là cầm ngọc Côn Luân, giết một người cùng ngày sinh với nàng.

Chu Chấn An không ngừng giết người, và con số 49 căn bản không liên quan với nhau.

Chỉ là hắn một lần lại một lần hồi sinh Sở Thanh thất bại, cho nên cứ giết mãi. Chỉ thế mà thôi.

"49", từ đầu tới cuối là một hiểu lầm.

Mọi người đã theo nhầm phương hướng vượt ải.

Mở to mắt, Đoạn Dịch lại nhìn về phía bia mộ.

Phần mộ được xây cẩn thận, không phải chôn vùi qua loa dưới đất, mà dùng loại gạch xanh tốt nhất để xây một phần mộ kiểu tây, vô cùng rắn chắc, đủ để thể hiện sự coi trọng của Chu Chấn An với Sở Thanh.

Nhìn chằm chằm bia mộ hồi lâu, phía sau Đoạn Dịch truyền đến tiếng bước chân, là Lâm Nhạc Xuyên, cao to và cô gái số 1.

"Anh Tiểu Dịch, có phát hiện gì không?" Lâm Nhạc Xuyên hỏi.

Đoạn Dịch chậm rãi mở miệng: "Tôi từng mỉa mai《 mẫu đơn đình 》. Đỗ Lệ Nương sau khi chết ba năm, Liễu Mộng Mai mới tìm được hồn phách của nàng, đào mồ khai quan, giúp hồn phách nàng quay về thân thể của mình. Tôi thấy câu chuyện này quá vô lý, vì Đỗ Lệ Nương đã chết ba năm, thi thể đã sớm hóa thành đống xương trắng. Nàng mượn xác hoàn hồn kiểu gì? Hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

"Câu chuyện này tuy rằng tôi không tin, nhưng Chu Chấn An tin. Đây là vở diễn mà hắn đã diễn từ nhỏ đến lớn, hắn nhất định tin tưởng không nghi ngờ, thậm chí còn sống như đang diễn. Dù Sở Thanh đã chết, hắn cũng không chịu tỉnh lại. Hắn cho rằng, mình như Liễu Mộng Mai chờ hồn phách Đỗ Lệ Nương, sẽ có ngày chờ được hồn phách Sở Thanh. Cơ mà... có lẽ hắn nghĩ sai rồi."

Lời Đoạn Dịch làm người nghe phải sởn tóc gáy, đặc biệt là cao to, hắn không khỏi ôm chặt cánh tay mình. "Người anh em, anh, ý anh là gì?"

"Ý tôi là..." Đoạn Dịch nhíu mày nói, "Theo góc nhìn của Chu Chấn An, hắn sẽ chờ linh hồn Sở Thanh hồn trở về, rồi đào mồ khai quan, dẫn linh hồn nàng về thể xác. Đây là do chịu ảnh hưởng quá sâu từ việc diễn kịch. Nhưng hắn đã xem nhẹ một chuyện, trong sách cổ không ghi lại cụ thể phương thức người chết sống dậy."

Tạm dừng một lát, Đoạn Dịch xoay người đi về tòa nhà, trầm giọng nói: "Hiện giờ việc chúng ta phải làm, là đào cái mả này lên."

Cao to kinh hãi: "Này này, có ổn không? Vạn nhất Chu Chấn An cảm thấy chúng ta vũ nhục Sở Thanh, muốn giết chúng ta thì sao bây giờ?"

Đoạn Dịch lắc đầu: "Chúng ta và Chu Chấn An đều sai hết. Chúng

ta đều cho rằng nàng không trở về là vì tà thuật thất bại. Nhưng mọi người có nghĩ đến chuyện, thật ra đã Sở Thanh đã sống lại từ lâu rồi không?"

Cao to bị anh dọa chảy đầy mồ hôi lạnh.

Ngón tay Đoạn Dịch chỉ vị trí phần mộ. "Có khả năng Sở Thanh đã sống dậy. Nhưng nàng bị nhốt trong quan tài."

"Vãi lìn, ôi cái dcm vãi lìn!!!"

Lông tơ trên người cao to dựng đứng toàn bộ, "Quan tài bị bịt kín mít. Chẳng phải nàng ở trong đó sống rồi lại chết, chết rồi lại sống?!"

- --

*Tra nát gg baidu kết hợp nhờ vả 1814Hz mới ra từ này, mà chưa chắc chuẩn xác nữa nha: <

Chương 14

Bốn người tạm rời rừng cây, trở lại phòng chứa đồ trong nhà kiếm công cụ.

Đại khái nửa giờ sau, bọn họ quay lại chỗ phần mộ Sở Thanh, bắt đầu đào mồ mả.

Đào mộ không khó lắm. Chắc là lúc chôn Sở Thanh, Chu Chấn An đã làm tốt công tác chuẩn bị khai mộ nâng quan để đón nàng về. Phần mộ đá xanh có một nắp ngầm. Phá hỏng nắp ngầm, dỡ nó ra, rồi dùng búa đập hết gạch đá xung quanh, quan tài dưới đất liền lộ rõ.

"Á đù, nhẹ nhàng hơn tôi tưởng." Cao to cảm khái một câu, dùng tay lau mồ hôi, sau đó cong lưng, đổ mớ gạch vỡ sang một bên. Số 1 nín thở quan sát, giơ tay ngăn động tác của hắn. "Chờ đã đừng làm gì hết. Mọi người có nghe... có nghe tiếng gì không?"

Đúng là Đoạn Dịch nghe thấy thanh âm nào đó.

Thanh âm này thật sự làm người ta phải sởn tóc gáy, nó truyền ra từ bên trong quan tài, kẹt kẹt kẹt kẹt, khiến thần hồn người nghe mất bình tĩnh. Tình hình trong quan tài rốt cuộc như thế nào, thật không khó tưởng tượng.

... Có người đang dùng mười ngón tay cào vách quan tài, cào đến mức ngón tay rướm máu, máu thịt lẫn lộn, đầu ngón tay lộ cả xương trắng. Nàng cố gắng tìm cách thoát ra ngoài, bất chấp đốt ngón tay bị mòn mất một khúc. Nhưng vô dụng, nàng không thoát nổi.

"Vãi chưởng, người anh em anh đỉnh vãi. Nàng sống thật kìa. Nhưng nàng vẫn luôn bị nhốt trong quan tài." Thanh âm kia thực sự khiến người ta bồn chồn bứt rứt đứng ngồi không yên, cao to nhịn không được tiến lên một bước, đặt tay trên nắp quan tài.

Đoạn Dịch lập tức đè cổ tay hắn ta. "Khoan mở quan tài. Chúng ta

không biết thứ bên trong rốt cuộc là gì."

Tà thuật kia dùng để hồi sinh thứ gì, không ai biết.

Cho nên tình huống trong quan tài Sở Thanh hiện tại, có vài khả năng.

Khả năng thứ nhất, Sở Thanh sống lại, nghĩa là sống lại như một con người bình thường, nàng cần hít thở cần ăn uống. Nhưng nàng bị nhốt trong quan tài, khi sống lại thì bị tắt thở nghẹn chết.

Qúa trình Chu Chấn An giết 48 người, đồng nghĩa với việc nàng chết đi sống lại bấy nhiêu lần.

Hiện tại nàng sống lại lần nữa, là bởi người chơi số 5 chết. Thời điểm hạ độc hắn ta, Trâu Bình đã nắm ngọc Côn Luân trong tay.

Khả năng thứ hai, từ lần đầu Sở Thanh sống lại, thân thể nàng đã hư thối.

Như vậy cách nàng sống lại không phải là người bình thường, mà biến thành cương thi. Nàng không cần hít thở không cần ăn uống, nằm trong đó không ngủ không nghỉ mà cào quan tài từ năm này qua năm khác.

Khả năng thứ ba.

Đó là ngay từ đầu Sở Thanh đã sống dậy thành người bình thường. Nhưng vì nàng chết đi sống lại quá nhiều lần, chịu quá nhiều thống khổ, oán khí quá nặng, dần dần hóa ma, hiện tại đã biến thành cương thi hoặc quái vật. Dù sao đây cũng là phó bản mang sắc thái huyền huyễn.

Đoạn Dịch liệt kê các khả năng mình nghĩ được, nói: "Vạn nhất bên trong là cương thi biết tấn công, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên không thể tùy tiện mở quan tài."

"Ơ... thế chúng ta làm gì bây giờ?" Cô gái số 1 cảm xúc ngổn ngang nhìn quan tài, "Tôi không thể tưởng tượng nổi, nếu nàng thực sự sống lại, có tư tưởng có lý trí, nàng đã tuyệt vọng cỡ nào..."

Sau một lúc lâu, Lâm Nhạc Xuyên mở miệng nói: "Tôi đến sân khấu kịch thử nói chuyện với Chu Chấn An."

Đoạn Dịch hỏi hắn: "Cậu nói nói với hắn như thế nào?"

Lâm Nhạc Xuyên nói: "Hắn sống mà như chết, biến vai diễn của mình và Sở Thanh thành cuộc đời mình. Dù chúng ta nói gì hắn cũng không đáp lời. Nhưng nếu chúng ta nói Sở Thanh sống lại, hoặc Đỗ Lệ Nương sống lại, chắc sẽ có phản ứng. Tóm lại là phải thử. Đến lúc đó muốn mở quan tài kiểu gì thì tùy hắn."

"Từ từ, từ từ đã, cậu để tôi nghĩ tí. Tôi sợ hắn thấy chúng ta đào mộ sẽ phát rồ chém chết chúng ta mất." Cao to ngăn Lâm Nhạc Xuyên lại, cảm thấy việc này cần bàn bạc kỹ hơn.

Số 1 phản bác với cao to. Cô thật sự không đành lòng để một người sống sờ sờ bị nhốt trong quan tài, vạn nhất Sở Thanh không phải cương thi, mà là người sống thì sao. Nếu không kịp thả nàng ra, sợ rằng nàng ấy sẽ chết thêm lần nữa.

Cao to tự hỏi bản thân một chút, nghĩ không ra ý kiến nào khác, cuối cùng cũng đồng ý. "Được... tiểu Lâm tìm Chu Chấn An đi. Nếu trì hoãn mấy ngày, sợ là cũng chả khác gì mấy. Chết sớm siêu sinh sớm. Chúng ta liều một phen đi!"

Thống nhất ý kiến, Lâm Nhạc Xuyên đi trước, Đoạn Dịch ở lại trông coi.

Lâm Nhạc Xuyên nhìn vào mắt Đoạn Dịch, anh nhìn lại hắn gật đầu, hắn mới xoay người rời đi.

Lâm Nhạc Xuyên đến chỗ Chu Chấn An. Đoạn Dịch, cao to cùng số 1 canh giữ trước quan tài trước.

Gạch đắp mộ bị đập hỏng, bụi gạch vương vãi trên cỏ xanh, xung quanh là rừng cây dày đặc, gần như che kín ánh mặt trời. Mảnh đất trống giữa rừng đến chút gió cũng không có. Cũng bởi vậy, tiếng cào quan tài vang vọng cực kỳ rõ ràng.

Ở trong hoàn cảnh như vậy, nghe âm thanh như vậy, ba người canh quan tài đều chau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Đợi chừng 40 phút, Đoạn Dịch nghe được tiếng bước chân.

Quay đầu nhìn, người tới không phải Lâm Nhạc Xuyên và Chu Chấn An, mà là Trâu Bình.

Phỏng chừng Trâu Bình cũng biết mình không được ai ưa, cậu ta không tới gần họ, tay vịn một thân cây xa xa ngừng lại. Hơn phân nửa cơ thể giấu sau thân cây, thò đầu ra nhìn ngó. Cậu ta không nói gì, chắc là ngồi không yên, mò tới đây để hỏi thăm tình huống.

Cao to vừa thấy cậu ta liền quạo, nhịn không được chất vấn: "Tao hỏi mày, nếu mày giết số 5 mà không có tí tác dụng nào, mày có hối hận hay không?"

Trâu Bình cười, trên mặt hiện nét tái nhợt: "Tôi nói tôi hối hận, anh tin không?"

Cao to cạn lời, Trâu Bình nhỏ giọng nói: "Hiện tại tôi hối hận hay không đều vô dụng. Tôi đã độc chết số 5. Ít nhất xem như tôi thử nghiệm."

"Mạng người là công cụ để thí nghiệm cách vượt ải hả? Mày con mẹ nó, tao khen mày à? Tao nói thế mà mày còn tự hào?" Cao to quả thực tức đến mức muốn bùng nổ.

Hai tay Đoạn Dịch nhét vào túi, dựa vào một thân cây. Tầm mắt Trâu Bình lặng lẽ lướt về phía anh, chỉ thấy Đoạn Dịch biểu tình nghiêm túc, ánh mắt lạnh nhạt, không một chút ý tứ muốn nói chuyện cùng cậu ta.

Trâu Bình tỏ ra thất vọng, cậu ta cúi đầu, không nói gì nữa.

Lại qua mười phút. Trong rừng cây truyền đến động tĩnh.

Là hai tiếng bước chân, tiếng bước chân thứ nhất tương đối nhẹ nhàng, có vẻ là Lâm Nhạc Xuyên.

Tiếng bước chân còn lại thì chậm chạp và nặng nề. Mặt người nọ xuất hiện, quả nhiên là Chu Chấn An ôm con rối.

Còn chưa tới gần quan tài, Chu Chấn An nghe thấy động tĩnh trong quan tài, thần sắc liền thay đổi.

Con rối trân bảo được hắn yêu quý mỗi ngày bị hắn vứt xuống đất.

Chính phẩm xuất hiện, thay thế phẩm hết giá trị.

Con rối nhỏ mặc trang phục diễn điểm lệ, trang điểm cầu kỳ, nằm lẳng lặng dưới bùn đất, không còn chớp mắt hay mỉm cười, mười phần tử khí âm trầm. Không ai điều khiển nó, nó chỉ là một khúc gỗ.

Chu Chấn An lê bước về phía quan tài, hai chân hắn phát run, đôi tay cũng run rẩy.

Nhưng lúc bước qua Trâu Bình, bước chân hắn bỗng dừng lại.

Trâu Bình giật bắn theo bản năng, nghiêng đầu, lập tức đối mặt với một đôi mắt vẩn đục như tro tàn.

"Ông... ông..." Trâu Bình hoảng hốt, vội lùi về phía sau, lại đụng phải thân cây phía sau, không còn chỗ lui.

Cậu ta xoay người, ôm bả vai bị đụng đau muốn bỏ chạy, đột nhiên cổ bị một bàn tay bóp chặt... là Chu Chấn An.

Không ngờ kẻ mang bộ dáng tuổi già sức yếu nửa chết nửa sống Chu Chấn An, lại có sức lực lớn như vậy. Hắn dùng một tay bóp cổ Trâu Bình, nhấc cậu lên cao.

Trâu Bình muốn kêu hắn buông cậu ra, nhưng cậu không thốt được lời nào, mặt biến màu xanh tím.

Chu Chấn An nhìn chằm chằm cậu ta, một tay khác dựng thẳng ngón trỏ đặt lên môi, làm thủ thế im lặng.

"Suỵt, đừng làm ồn. A thanh sợ nhất là ồn ào." Chu Chấn An dùng

giọng nói trầm thấp mở miệng: "Các người ở trong lâm viên làm gì, ta biết hết. Cậu hạ độc người khác, đúng hay không? Ta ghét nhất là người hạ độc. Giọng nói A Thanh bị người ta hạ độc mất giọng, cũng vì thế mà tự sát."

"Cho nên... Nếu em ấy nhìn thấy cậu, em ấy sẽ tức giận. Trước khi em ấy ra ngoài, ta phải trừng phạt cậu."

Chương 15

Nói xong, Chu Chấn An bất ngờ dùng tay đập mạnh vào ngực Trâu Bình.

Lực đập vô cùng mạnh, xương ngực Trâu Bình lập tức bể nát. Chu Chấn An thuận tay ném cậu ta như một chiếc lá khô rũ rượi trượt xuống đất. Trâu Bình quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng hộc máu.

Thân hình Chu Chấn An khôi phục về như cũ, tư thế đi đường vụng về chậm chạp, thẳng bước về phía vị trí quan tài, hai tay run rẩy. "Ta, ta xin lỗi em, A Thanh... Em chịu khổ rồi A Thanh."

Nhìn chằm chằm Chu Chấn An trong chốc lát, Đoạn Dịch xuyên qua hắn nhìn về phía Trâu Bình quỳ rạp trên mặt đất đang run rẩy kịch liệt vì đau.

Trâu Bình gian nan ngẩng đầu lên, cùng Đoạn Dịch bốn mắt nhìn nhau cách đó không xa. Sau đó cậu ta vừa hộc máu, mười ngón tay cắm vào bùn đất, vừa liều mạng bò về hướng Đoạn Dịch, tựa hồ muốn nói gì đó với anh.

"Đoạn, Đoạn... anh Đoạn..." Cậu ta hô lên, khàn cả giọng.

Lực chú ý của những người khác ở trên người Chu Chấn An hoặc quan tài. Bọn họ tập trung cao độ, lo lắng sợ mình sơ ý sẽ bị Chu Chấn An, hoặc quái vật trong quan tài tập kích. Lúc này không có người để ý Trâu Bình, chưa kể cậu ta còn là hung thủ giết người.

Đoạn Dịch nhìn ra cậu ta sắp không chịu nổi nữa rồi, không biết cậu ta muốn lưu lại di ngôn hay gì.

Trầm tư một lát, Đoạn Dịch đi đến trước mặt Trâu Bình, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Muốn nói chuyện gì với tôi?"

Trâu Bình che miệng ho khan vài tiếng, lấy trong ngực một cuốn sổ tay đưa cho Đoạn Dịch.

Sổ tay dính đầy máu của Trâu Bình. Đoạn Dịch tiếp nhận, cau mày mở ra xem, thấy mỗi một tờ giấy đều tràn ngập số "5", hơn nữa mỗi số "5" đều bị bút đỏ gạch chéo, trang sau nghi một câu: "Tao muốn giết mày!"

Đoạn Dịch ý thức được gì đó, nhíu mày. "Đây là..."

Trâu Bình gật đầu: "Đây là manh mối số 6 đến sớm nhất tìm được. Cô ấy đã đưa tôi."

Qủa nhiên là thế.

Mười người chơi, số 6 là người có khả năng tới sớm nhất, cô ta nhặt được manh mối liền giấu đi, cũng quyết định đối phó với số 5.

"Hai bọn tôi cũng chắc nó ám chỉ điều gì, chỉ đoán có lẽ là chủ nhân lâm viên muốn mạng của số 5, muốn chúng ta hiến tế số 5 cho hắn. Thế nên chúng tôi cố ý đẩy phiếu loại bỏ số 5."

Trâu Bình thật sự không còn mấy sức lực, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Cậu ta dùng hết khả năng nói ngắn gọn, miêu tả số 6 tìm cậu ta thương lượng vào đêm đầu tiên. Chờ kể xong, cậu ta gắng sức rút ra một thứ trong túi áo muốn đưa cho Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch theo bản năng cảm giác không ổn, mí mắt giật mạnh.

"Số 6 đã sớm chuẩn bị thuốc độc, cô ấy có dượng là người Tây Tạng, gần nhà ông ấy có rất nhiều thảo dược mọc trên núi tuyết, cô ấy thường giúp ông ấy hái thảo dược ngâm rượu thuốc, có một lần ngâm nhầm cây suýt hại chết chính mình, cho nên cô ấy biết loại cây này chứa kịch độc. Ý của số 6 là, vạn nhất phe sói thua, chỉ cần bỏ tù số 5, rồi hiến tế hắn cho chủ nhân lâm viên, chúng ta có lẽ sẽ được qua ải. Nhưng nếu không thể bỏ tù anh ta, chúng ta sẽ giế,t chết anh ta."

"Mặc kệ anh có tin hay không, ngay từ đầu em thực sự không dám giết người. Khi trò chơi bắt đầu, em không biết điều kiện vượt ải

rốt cuộc là gì, cũng không dám động thủ. Đến khi..."

"Đến khi, chúng ta tìm được nhật ký của người bị hại, ngọc Côn Luân, biết về chuyện xưa tại lâm viên, em tự cho mình đi trước một bước biết mấu chốt để vượt ải. Cuối cùng..."

Bởi vì càng ngày suy yếu, giọng Trâu Bình trở nên cực kỳ khàn khàn vô lực.

Dù thế, Đoạn Dịch vẫn là nghe ra thanh âm phẫn hận của cậu ta. "Cuối cùng em hạ quyết tâm hạ độc số 5, cho rằng giết anh ta là có thể thành công, là vì tờ giấy này."

Tờ giấy? Tờ giấy nào?

Đoạn Dịch hiểu ý cậu ta, lập tức ngồi xổm xuống, lấy tờ giấy trong tay Trâu Bình mở ra xem.

Trang giấy ố vàng ướt đẫm máu, mà nội dung trên giấy, chính là bài《 đồng dao con thỏ 》.

Trâu Bình hơi thở mong manh nói: "Đây là tờ giấy tối hôm qua Lâm Nhạc Xuyên đưa cho em. Anh ta nói, anh ta đã tìm khắp lâm viên nhưng không còn manh mối khác. Từ manh mối này chúng ta chỉ có thể suy đoán, thỏ Năm là kẻ chết thay cho Sở Thanh, thỏ Năm ám chỉ người chơi số 5, Sở Thanh sống dậy là chúng ta có thể ra ngoài..."

Sau khi nghe xong, lòng bàn tay Đoạn Dịch chậm rãi khép lại, thu hồi tờ giấy, sau đó nhét tay vào túi áo.

Nhưng ánh mắt anh không chuyển động, chỉ nhìn chằm chằm vào hư không.

Trâu Bình nhấc mí mắt nhìn anh. "Em biết, anh xem em là kẻ giết người, chán ghét em. Nhưng con người trước khi chết thường nói lời thật lòng. Em thấy số lượng Người tốt không còn nhiều, nên em phải nói chuyện này với anh. Em giết người, đúng, nhưng Lâm Nhạc Xuyên thì tốt hơn chỗ nào?"

"Lâm Nhạc Xuyên, anh ta là kẻ mượn dao giết người. Em là con dao bị anh ta dùng. Em xuống tay rồi mới nhận ra, trễ rồi."

"Anh Đoạn, có phải anh ta cũng biết loại thảo dược đó? Anh ta đã sớm phát hiện mấy cây độc dược bị người khác hái mất? Anh ta cũng sớm nhìn thấu trò xiếc của em và số 6... Anh ta cũng muốn giết số 5 để vượt ải, nhưng anh ta thúc đẩy em làm vậy!"

Đoạn Dịch mở miệng, thanh âm khàn đến mức anh cũng không biết: "Lời cậu nói, tôi không tin nổi."

"Không sao, em chỉ muốn nhắc nhở anh thôi." Trâu Bình nói xong câu đó, lại nôn một ngụm máu to. Cậu ta nói nhiều như vậy là vì hồi quang phản chiếu, ngụm máu to mà cậu ta nôn ra là chút tinh khí cuối cùng, cả người rũ xuống thoát lực, nửa chữ cũng không thốt được.

Nói xong lời đó, Trâu Bình nhắm mắt lại. Cậu ta không còn ngửi được mùi tanh hôi, chỉ ngửi được mùi cỏ tươi thoang thoảng. Con người cận kề cái chết sẽ thấy ảo giác, trước mắt Trâu Bình hiện lên cái đêm đầu tiên cậu ta vừa tới trò chơi.

Đêm đó, trong phòng số 9, cậu ta cầm thiết bị biết mình là Người sói, khẩn trương đến mức không biết làm sao bây giờ.

Cậu ta không dám đi tung lung, liên tục đi quanh phòng. Cho đến 2 giờ sáng, cậu ta ngồi không yên, quyết định ra cửa tìm đồng đội của mình thương lượng kế hoạch. Cậu ta cảm thấy bọn họ nên động thủ ngay đêm nay, bằng không ban ngày mà tìm cơ hội xuống tay sẽ bị người chơi khác phát hiện.

Nào biết Trâu Bình mới vừa đi tới cửa, cửa phòng cậu ta đã bị gõ.

Cửa mở ra, người đứng ngoài của là đồng đội cậu ta số 6.

Nghiêng người, để số 6 nhanh chóng vào phòng, Trâu Bình đóng cửa lại hỏi cô: "Cô cũng nghĩ nên khai đao sớm ư?"

"Đúng vậy." số 6 ôm một đống rễ cây thực vật bỏ trên bàn, nói với Trâu Bình: "Nhưng trước khi ra tay, tôi có chuyện khác cần thương

lượng."

Trâu Bình mời cô ngồi xuống, liền thấy cô lấy ra một cuốn sổ tay.

Mở sổ tay, đưa cho Trâu Bình xem nội dung, số 6 nói: "Cậu nghĩ liệu phe Sói có nhiệm vụ bị che giấu không?"

"Tôi không hiểu, sổ tay này có tác dụng gì?" Trâu Bình hỏi lại.

Số 6 nói: "Tôi là người đầu tiên vào phó bản, Tôi vào vào phòng khách liền thấy cuốn sổ tay này nằm trên bàn dài. Tôi cho rằng nó rất quan trọng, liền giấu nó đi, chưa cho người khác xem."

"Cậu nhìn đi, số "5" bị gạch bỏ, trang sau viết "tao muốn giết mày", này nghĩa là gì? Tôi cho là chủ nhân lâm viên muốn giết số 5. Bạn tôi, chính là số 4, mãi sau cô ấy đến tôi còn bảo cô ấy đừng chọn số 5."

"Nhưng số 5 là đồng đội của chúng ta." Trâu Bình khó hiểu, "Không phải như thế rất khó chơi sao? Chúng ta không chỉ đối phó với Người tốt, còn phải đấu đá nội bộ?"

"Không khó lắm đâu." số 6 nói: "Tôi nghĩ, sáng mai tôi sẽ nhận tiên tri soi 5 ra sói. Cứ tìm cách ném anh ta vào tù trước đã. Chờ chúng ta thắng trò chơi, chủ nhân lâm viên thấy trong tù không chỉ có có 7 Người tốt, mà còn có số 5 hắn muốn giết, nhất định sẽ cho chúng ta ra ngoài. Làm vậy còn có chỗ tốt khác, ngày đầu tiên đã nhận chức năng sẽ dễ lấy được tín nhiệm từ mọi người."

Trâu Bình rất là lo lắng: "Nhưng chuyện này nói thế nào với số 5?"

Số 6 nghĩ nghĩ nói: "Chúng ta nói với anh ta, đây là kịch bản Sói tàn sát Sói, đồng thời chúng ta sẽ thuyết phục mọi người bỏ quyền bỏ phiếu, cùng nhau hợp tác vượt ải, chứ không chơi Ma Sói nữa. Tóm lại, chúng ta cứ nói số 5 yên tâm, không ai bị bỏ phiếu đâu."

Trâu Bình: "Tôi hiểu. Mà mấy rễ thực vật này cô định dùng làm gì?"

Số 6: "Đây là một loại thảo dược mọc trên núi, là loại độc thảo.

Vừa rồi ở dưới lầu làm cơm chiều, những người khác đều muốn ăn cháo, chỉ có số 5 một hai phải uống sữa đậu nành. Tôi nghĩ, vạn nhất kịch bản Sói tàn sát Sói thất bại, thì dùng thứ này hạ độc số 5."

Thương lượng xong, hai người trước sau nhẹ chân đi ra hành lang.

Trâu Bình không dám bật đèn, lấy đèn pin cầm trong tay.

Đèn màu vàng nhạt chiếu xuống sàn nhà, cậu ta nhạy bén phát hiện bất thường, lập tức ngồi xổm xuống quan sát.

Dùng ngón trỏ quệt mặt sàn, Trâu Bình giơ tay lên, đặt ngón trỏ dưới đèn pin.

Số 6 cũng ngồi xổm xuống, liền thấy phấn hoa trên ngón tay cậu ta.

Đè thấp thanh âm, số 6 trừng lớn mắt: "Có người gài bẫy chúng ta! May mà chúng ta thận trọng!"

Trâu Bình giơ đèn pin chiếu sáng, cuối hành lang có một cây chổi. Cậu ta đi qua lấy chổi quét một lượt hàng lang, lại dùng đèn pin kiểm tra mặt sàn, cuối cùng nói với số 6: "Chúng ta về rửa sạch đế giày, 10 phút sau gặp nhau ở phòng số 5."

10 phút sau, trong phòng số 5.

Số 6 thương lượng với số 5, cô sẽ soi số 5, hai người sẽ thực hiện kịch bản Sói tàn sát Sói.

Nhưng mặc kệ cô ba hoa chích choè đến cỡ nào, số 5 vẫn không chịu. Bởi vì hắn không chắc mình có bị bỏ tù hay không.

Ai ngờ ban ngày ngày kế, số 6 vẫn như cũ soi số 5 ra sói.

Số 5 lập tức mắng một câu: "Cô bị bệnh à", bất quá hắn tức thì tức, chứ vẫn miễn cưỡng nhịn xuống, hiện tại tệ nhất là hắn vào tù, chứ hắn nói thêm gì nữa chỉ sợ sẽ làm phe sói thua trận.

Đương nhiên, suy nghĩ của số 5, Trâu Bình sắp chết mới đoán được.

Lúc thương lượng, tuy số 5 cự tuyệt đề nghị của số 6, hai người to tiếng mất lòng nhau, nhưng ba người đều cùng một phe, bèn đổi qua bàn bạc xem nên khai đao ai đêm nay.

Giờ phút này, lẳng lặng nằm trên mặt cỏ lạnh băng, miệng mũi lỗ tai đều đổ máu, Trâu Bình cảm giác như linh hồn mình dần rời khỏi thân thể, lại xuyên qua thời không, quay về đêm đầu tiên trong phòng số 5.

Linh hồn cậu ta lơ lửng trong không trung, nhìn gương mặt thon gầy lạnh lẽo của mình.

Cậu ta nghe thấy chính mình mở miệng nói: "Tôi đề nghị cắn số 7."

Hồi ức đến đây thì tắt ngóm.

Trâu Bình không còn nhúc nhích.

Một bên, Đoạn Dịch vươn tay kiểm tra miệng mũi cậu ta, người đã tắt thở.

Một lúc lâu mà anh không thu tay về, anh cảm thấy toàn bộ tứ chi của mình cứng đờ như đông đá.

Mãi đến khi phía sau truyền đến một thanh âm, miễn cưỡng lôi Đoạn Dịch tỉnh lại.

"Anh Tiểu Dịch, làm sao vậy?"

Là Lâm Nhạc Xuyên.

Nắm chặt tờ giấy trong túi, Đoạn Dịch đứng lên, thời điểm quay đầu lại nhìn về phía Lâm Nhạc Xuyên, trên mặt một chút biểu tình cũng không có. "Không có gì. Trâu Bình đã chết."

–

Sâu trong rừng sâu, ánh mặt trời ảm đạm.

Lâm Nhạc Xuyên mặc một thân áo gió, thân hình thon dài ngược sáng mà đứng.

Chú ý tới biểu tình Đoạn Dịch, hắn hơi nhíu mi, nhưng còn chưa kịp mở miệng, phía sau đã truyền đến một tiếng động cực lớn.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm hiện hữu trong giây lát.

Hai người đồng thời nghiêng người, nhìn theo phương hướng phát ra tiếng động... Thì ra là Chu Chấn An cuối cùng cũng lết đến gần quan tài, hắn giơ tay nắm lấy nắp quan tài, ném mạnh xuống mặt đất.

Đứng từ vị trí này, Đoạn Dịch chỉ thấy miệng quan tài đen nhánh, không biết thứ bên trong rốt cuộc là cái gì.

Im lặng trong chốc lát, một nửa cánh tay hư thối từ trong quan tài vươn dài, đặt lên mép quan tài.

Đây là một cánh tay cực kỳ kinh tởm. Không chỉ bốn đầu ngón tay bị mòn một khúc xương, các khớp tay cũng lộ rõ xương cốt hóa đen cũng thế.

Hình ảnh làm người ta khó có thể tưởng tượng... Không biết nàng đã liên tục cào quan tài trong bao lâu, mới có thể mài rớt cả xương cốt.

Bỗng có một cơn gió bay qua, thổi rơi một miếng thịt trên mu bàn tay nàng, giòn bọ trong thịt lập tức chui ra, chậm rãi bò dọc theo cánh tay nàng.

Cùng với mùi hôi thối nồng nặc, "Kẽo kẹt" một tiếng, nàng ta từ trong quan tài ngồi dậy.

Chương 16

Sở Thanh nửa ngồi trong quan tài, đôi tay vắt hai bên quan tài, làm mọi người thấy rõ bộ dạng hiện tại của nàng.

Cơ thể nàng đã vào trạng thái phân hủy nặng, mí mắt không còn, hốc mắt cũng không có huyết nhục, chỉ còn sót lại vài sợi mạch máu bám trên xương, kỳ lạ nhất là tròng mắt màu lục đậm như ngọc khảm vào.

Tròng mắt nàng đột ngột giật giật, làm mọi người tưởng là nàng có thể thấy xung quanh, nhưng họ nhanh chóng nhận ra, không phải mắt nàng động đậy, mà là một con giòi đang bò ra ngoài.

Bộ phận đôi mắt đã đáng sợ như thế, nửa khuôn mặt còn lại cũng chẳng khá hơn.

Thịt trên mũi đã rơi hết, lộ ra xương cốt bên trong, giữa các khe xương mọc đầy lông trắng, nhìn qua kinh tởm vô cùng. Từ môi đến cằm nàng mọc đầy lông tơ màu xanh lục, không biết là đám vi khuẩn nào làm ổ vị trí này.

Người yêu hoa dung nguyệt mạo ngày xưa giờ đã biến thành bộ dáng khó mà nhìn nổi.

Dường như Chu Chấn An cũng không ngờ chuyện này. Cánh tay hắn vốn giơ lên để đón lấy A Thanh, hiện giờ lại cứng đờ trên không trung, không thể nhích tiếp được, nhưng cũng không thu hồi.

Tay không dám vươn ra, là vì hắn sợ, không dám đụng vào nàng.

Không thu hồi tay, là vì hắn cảm thấy nếu hắn thu tay lại, thì chẳng khác nào phản bội A Thanh, cả đời chung thủy của hắn sẽ biến thành chuyện cười.

Miệng hắn mở rồi khép, khép rồi mở, cuối cùng run rẩy phun một câu: "A Thanh, em, em còn nhớ ta không?"

Không biết Sở Thanh có nghe thấy tiếng hắn ta nói hay không, vì cả hai lỗ tai nàng đều rụng hết. Nàng chậm rãi đứng lên, một chân bước khỏi quan tài, sau đó nàng quay đầu, nhìn về phía Chu Chấn An.

Cách nàng quay đầu cực kỳ độc lạ, người bình thường là cổ xoay theo thân thể, nhưng tựa hồ nàng quên mất cách xoay người, cho nên cổ nàng trực tiếp vặn 180 độ.

Nàng cứ thế "nhìn" thẳng mặt về hướng Chu Chấn An hồi lâu, dường như cổ nàng không chống đỡ nổi, thế là rơi xuống đất bùn quay vài vòng.

"Em..." Chu Chấn An tiến lên một bước, muốn nhặt cái đầu nàng lên.

Không chờ hắn bước đi, cả người hắn bỗng lảo đảo, quỳ sụp trên mặt đất.

Đối mặt với quái vật cương thi không đầu, cuối cùng Chu Chấn An cũng cảm giác được sự châm chọc.

Hắn cười với Sở Thanh, nhưng nụ cười đầy chua xót: "A Thanh, em còn nhớ không, năm đó ta học theo người nước ngoài, cũng quỳ như thế này cầu hôn em? Em, em đã cười ta, nói ta quỳ sai rồi. Người ta quỳ một chân xuống đất, ta lại quỳ cả hai chân... Ta... Hiện giờ ta..."

Sở Thanh bước đến trước mặt hắn, đặt hai tay lên vai hắn.

Nhắm mắt lại, Chu Chấn An tựa hồ quay về cái đêm nhiều năm về trước —— hắn thích nhất là A Thanh bám vào bờ vai hắn, ôm lấy cổ hắn, ôn hương nhuyễn ngọc không gì hơn thế.

Nhưng hiện tại hắn không ngửi được mùi hương êm dịu ấy, vì khoảng cách quá gần Sở Thanh, mùi hôi thối buồn nôn đã tràn ngập miệng mũi hắn, khiến hắn phải đối mặt với hiện thực —— hắn đã hồi sinh Sở Thanh, nhưng nàng không còn là A Thanh của hắn, mà là một con cương thi, chính xác hơn là một con quái vật.

Sở Thanh đã chết, hắn thương tâm đến phát điên, sống mà như chết.

Mà châm chọc nhất là, hắn không để yên cho Sở Thanh an giấc ngàn thu, ngược lại biến nàng thành con quái vật chân chính.

"Không, không liên quan, miễn là đã sống lại. Đôi ta sống bên nhau. Dù thế nào... thế nào cũng được."

Nuốt nước miếng vài cái, phun một câu như đang thuyết phục chính mình, Chu Chấn An mở mắt.

Hắn lẳng lặng quan sát Sở Thanh hồi lâu, rồi giơ hai tay, tựa hồ muốn nắm lấy đôi tay bị phân hủy của nàng.

Nhưng ngay sau đó, hai tay Sở Thanh trườn lên cổ hắn, bất ngờ bóp chặt cổ hắn.

"A Thanh, A Thanh em... Em muốn giết ta sao..." Chu Chấn An gian nan mà phát ra tiếng.

Sở Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, nàng gắt gao bóp chặt cổ hắn, dồn hắn vào chỗ chết.

Chu Chấn An không phản kháng chút nào, mặt mũi nhanh chóng phát tím.

Đến khi Sở Thanh buông tay ra, hắn thẳng người ngã xuống bùn đất, bị bóp chmết tại chỗ.

Cái cổ của cương thi không đầu Sở Thanh rung lên, nàng quỳ xuống mặt đất, hai tay sờ soạn khắp mặt đất, như đang tìm kiếm thứ gì. Cuối cùng nàng sờ thấy cái đầu của mình, liền bưng cái đầu nát lên, đặt về trên cổ.

Mà ngay lúc này, Đoạn Dịch nhạy bén phát hiện xung quanh bắt đầu biến hóa.

Ngày đầu tiên đến đây anh đã nhận ra, lâm viên muôn hồng nghìn

tía đẹp thì đẹp đó, nhưng lại là hoa trong gương trăng dưới nước, luôn bị một tầng sương mờ chết lặng bao phủ, làm người ta không thể sinh ra chút hảo cảm.

Nhưng hiện tại lớp sương ấy đã biến mất, ngay khi Chu Chấn An tắt thở, toàn bộ lâm viên bỗng rực rỡ hẳn lên, khôi phục sinh cơ.

Đoạn Dịch lập tức phản ứng lại, mở miệng nói: "Tôi hiểu rồi, sở dĩ chúng ta không thể ra khỏi lâm viên vì Chu Chấn An đã dùng tà thuật vây khốn chúng ta. Hiện hắn đã chết, tôi đoán tà thuật cũng theo hắn tiêu biến. Chúng ta mau tìm xem, có lẽ đã có đường ra ngoài."

Anh vừa dứt lời, cô gái số 1 bỗng hét ầm lên đầy sợ hãi.

Đối với Sở Thanh giết Chu Chấn An chỉ là một món khai vị. Nàng nằm trong quan tài quá lâu, nên lúc mới ra ngoài động tác còn hơi vụng về, nàng chưa thích ứng được với thân xác này.

Nhưng sau khi giết, chết Chu Chấn An, nàng dần thích ứng nhanh hơn, thân thể di chuyển nhẹ nhàng uyển chuyển hơn hẳn. Một chân dẫm lên thi thể Chu Chấn An, Sở Thanh lấy đà vọt đến trước mặt số 1, hai tay vồ vào cổ cô.

"Vãi lìn đừng hòng khi dễ em gái! Tao thách mày! Đồ quạ đen ngồi máy bay! Tao đánh chết mày!" Cao to lần đầu tiên thực hiện nghĩa vụ của hộ hoa sứ giả, nhanh tay nhặt một nhánh cây đâm vào ngực Sở Thanh.

"Rắc" một tiếng, bàn tay Sở Thanh bắt lấy nhánh cây, bẻ gãy nó. Cùng lúc đó, xương cánh tay vốn mục nát cũng bể thành mảnh nhỏ rơi ào ào.

Đoạn Dịch nhân cơ hội xông lên trước vài bước, cúi người chống một chân, chân còn lại vào Sở Thanh. Sở Thanh dính đòn lập tức ngã xuống đất, thân thể của nàng bị gãy thành hai khúc, tư thế cực kỳ vặn vẹo.

Eo nàng bị gãy đôi, xương ngón tay bong tróc, nhưng thanh âm sột soạt lập tức vang lên, xương cốt nát bét cùng mớ thịt thối nhanh

chóng tổ hợp lại, nàng bắt đầu ngọ ngậy bò dậy.

Đoạn Dịch lấy con dao gọt hoa quả giấu sau lưng, dùng răng cắn lấy bao da quanh lưỡi dao rút ra, anh cầm dao nhắm vào Sở Thanh, nói với mọi người: "Tà thuật hồi sinh không phải thực sự làm người chết sống dậy, mà là biến xác người thành cương thi. Thế thì chúng ta không thể giết nổi nàng, chỉ có thể câu giờ. May mà hành động của nàng không tính là nhanh nhẹn. Trước khi nàng ta hoàn toàn thích ứng được cơ thể, mọi người chạy ngay đi, đừng để nàng ta bắt kịp. Tôi ở phía sau cản đường."

"Nhưng anh..." Số 1 vừa lo lắng vừa sợ hãi, chần chờ không hành động.

Cao to lại nhanh chóng phản ứng lại, túm lấy cánh tay cô chạy thẳng về phía con đường lát đá ngoài bìa rừng. "Chạy! Chạy mau!"

Đúng lúc lúc này, cùng với một tiếng rít gào cổ quái trầm thấp, Sở Thanh vùng dậy đối mặt với Đoạn Dịch, giơ tay muốn cào vào cổ anh. Bàn tay trơ xương trắng dính thịt thối ra đòn vừa nhanh vừa chuẩn, suýt chút nữa đã chạm vào cần cổ Đoạn Dịch cổ.

Trong khoản khắc nghìn cân treo sợi tóc, Đoạn Dịch trở tay xuất dao, lưu loát chém mạnh vào cánh tay của nàng.

Lưỡi đao đâm xuyên làn da hư thối, huyết nhục vỡ thành bùn, toàn bộ xương cánh tay của Sở Thanh rơi xuống đất.

Nhưng cùng lúc đó, vô số giòi bọ cũng văng tung tóe từ vị trí vết cắt, chúng nó tụ thành một cục, như áp suất nước phun ào ào vào người Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch theo bản năng xoay người bỏ chạy, cố gắng né tránh cơn mưa giòn bọ che trời lấp đất.

Cũng may Lâm Nhạc Xuyên kịp thời cởi áo áo khoác gió, ném áo gió qua, vừa vặn che kín phần đầu và da cổ bị lộ.

Tiếng động ghê người lần thứ hai vang lên, là mớ thịt thối và giòn bọ rơi dưới mặt đất trườn về chỗ xương cốt, mau chóng tổ hợp

thành cánh tay, trở về một bộ phận trên cơ thể Sở Thanh.

Lâm Nhạc Xuyên lập tức chạy đến bên người Đoạn Dịch, vừa kéo cổ tay anh chạy nhanh, vừa gỡ chiếc áo gió dính đầy giòn bọ ném về phía Sở Thanh đang đuổi theo.

Sở Thanh bỗng tăng tốc vượt lên trước Đoạn Dịch, giơ cánh tay còn lại cào vào mặt anh.

Tiếng xé gió đánh úp, thổi bay một lọn tóc anh. Đoạn Dịch phản ứng nhanh, lập tức nghiêng người, vòng ra phía sau Sở Thanh, tránh được một kích nguy hiểm. Mà ngay lúc anh nghiêng người, khóe mắt anh chợt lướt qua túi áo gió đầy giòi bọ rơi trên thảm cỏ phía sau, lộ ra nửa tấm ảnh trắng đen đang phản xạ dưới ánh sáng.

"Vút —" Năm ngón tay Sở Thanh vồ vào mắt Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch đẩy Lâm Nhạc Xuyên, thuận thế lăn một vòng đến cạnh vị trí áo gió. Né kịp một đòn trí mạng từ Sở Thanh, đồng thời tránh đám giòn bọ, vươn ngón trỏ và ngón giữa rút tấm ảnh ra khỏi túi áo.

"Anh Tiểu Dịch!"

"Tôi không sao."

Trước có giòi bọ vây quanh, sau có Sở Thanh trực chờ nhào đến, Đoạn Dịch vẫn ứng phó thuận lợi. Anh nhét ảnh chụp vào túi mình, bàn tay khép lại, thân thể bật dậy, chân dài chạy nhanh vài bước, túm chặt Lâm Nhạc Xuyên. "Chạy!"

Hai người chạy về phía trước, cương thi Sở Thanh đuổi theo họ phía sau, nhưng cũng may tốc độ không nhanh bằng họ.

Cuối cùng cũng chạy ra khỏi rừng cây, quay về con đường lát đá, hai người tạm dừng, th,ở dốc vài cái.

Quay đầu nhìn lại, Sở Thanh vẫn đang lắc lư đuổi theo họ.

Lâm Nhạc Xuyên thấy thế, giật lấy dao gọt hoa quả trong tay Đoạn Dịch.

Tay nắm hờ chuôi dao, Lâm Nhạc Xuyên nheo mắt, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chú nàng một lát, tay giơ dao dùng sức ném, "Phập" một tiếng, lưỡi dao chuẩn xác cắm xuyên ngực Sở Thanh, một lần nửa đẩy ngã nàng xuống đất.

Lâm Nhạc Xuyên thừa thắng xông lên, chạy đến cạnh Sở Thanh. Ngực Sở Thanh đang cắm lưỡi dao, cơ thể cong tròn, dáng vẻ muốn nhảy dựng lên. Lâm Nhạc Xuyên không chần chừ, chân dẫm mạnh vào bụng nàng, đạp nàng ngã ngửa về vị trí cũ. Lâm Nhạc Xuyên tiếp tục đạp, một chân dẫm vào ngực, một chân nhấn vào cổ nàng.

Lâm Nhạc Xuyên dùng sức cực kỳ tàn nhẫn, thân thể hư thối của Sở Thanh gần như nát bấy. Thịt thối và xương cốt lại bắt đầu hợp lại, nhưng bởi vì lần này nàng bị thương nặng, phải tốn khá nhiều thời gian để khôi phục.

Thở hắt một hơi, Lâm Nhạc Xuyên trở lại bên người Đoạn Dịch. "Tạm thời an toàn. Chúng ta nhanh tìm đường ra nào."

Hắn thấy Đoạn Dịch lấy ra một tấm ảnh trắng đen.

Trên ảnh chụp có mười hai người, bọn họ xếp thành ba hàng, vị trí trung tâm là Sở Thanh và Chu Chấn An, mười người còn lại thoại nhìn còn rất trẻ tuổi, người nhỏ nhất chỉ tầm bảy tám tuổi.

Lật sang mặt sau tấm ảnh, phía trên viết mấy chữ: "Dân quốc năm thứ mười, Chu Chấn An, Sở Thanh cùng mười đồ đệ chụp ảnh lưu niệm tại Mộng Viên."

Đoạn Dịch đã nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Tại tầng bốn, lúc anh đá văng ba cửa phòng bị khóa, Lâm Nhạc Xuyên và Trâu Bình đang ở phòng ngủ Chu Chấn An lục soát, lúc ấy nếu Lâm Nhạc Xuyên giấu manh mối, anh không thể biết; còn có, lúc anh và cao to ở ngoài sân hút thuốc, những người khác bận nấu cơm, cũng chỉ có Lâm Nhạc Xuyên một mình ở lầu bốn tìm

kiếm.

Giờ này khắc này, nhìn về phía Lâm Nhạc Xuyên, biểu tình Đoạn Dịch lạnh lùng, ánh mắt sắc bén. "Mười con thỏ ám chỉ mười đồ đệ của Chu Chấn An? Căn bản nó không hề ám chỉ người chơi. Ngoài manh mối này, cậu còn giấu manh mối nào nữa? Vì sao cậu cố tình dẫn dắt sai mạch suy nghĩ của chúng tôi?"

Chương 17

Ánh mặt trời phản chiếu trên đường lát đá thành những tia nắng nhỏ vụn, Đoạn Dịch đứng trong ánh nắng, gương mặt lại bị bóng cây che mất.

Nhìn Đoạn Dịch không chớp mắt, Lâm Nhạc Xuyên tiến lên một bước, đang muốn nói gì đó, nơi xa bỗng vang tiếng gọi của cao to.

Hắn vừa chạy hồng hộc tới gần, vừa lớn tiếng nói: "Ôi, hai người không sao thì tốt. Chu Chấn An vừa chết, quỷ đánh tường quả nhiên mất luôn. Tìm được cổng ra rồi. Tôi tới đón hai người nè, cùng đi thôi!"

Quay đầu lại nhìn về hướng rừng cây, thân thể Sở Thanh đã lắp ráp xong lần nữa, loạng choạng đuổi theo họ, Lâm Nhạc Xuyên bước sang, cẩn thận che chắn cho Đoạn Dịch. "Anh Tiểu Dịch..."

"Tôi biết, đi ra ngoài rồi nói." Đoạn Dịch quay đầu nhìn về phía cao to, "Phiền dẫn đường."

Với sự dẫn đường của cao to, hai người men theo con đường lát đá mau chóng chạy về phía nam.

Lúc trước nếu đi dọc theo đường lát đá hướng nam, bọn họ sẽ trở lại sân khấu kịch ở phía bắc, nhưng hiện tại cuối đường không còn bị hai bên rừng cây che kín ánh mặt trời nữa, mà ẩn ẩn truyền đến ánh sáng hy vọng.

Chạy thêm 900 mét, trước mặt bọn họ xuất hiện một cổng sắt.

Cô gái số 1 canh giữ bên cạnh cửa sắt chạm rỗng đẹp đẽ quý giá. Thấy tất cả mọi người đã trở lại, cô thở phào một hơi. "Tới rồi thì tốt. Tôi xem rồi, cửa này không khóa, chúng ta có thể trực tiếp đi ra ngoài."

Nói xong lời này, số 1 xoay người dùng sức đẩy cửa sắt, quả nhiên cổng mở.

Ngoài cửa là một thế giới trắng xoá, nhưng bốn người vẫn gấp gáp bước qua cổng đi ra ngoài. Đối với việc sau khi rời đi lâm viên sẽ thế nào, Đoạn Dịch không yên lòng lắm, nhưng anh vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dựa lưng cửa sắt thở hổn hển mấy hơi, Đoạn Dịch quay đầu lại, thấy trên vách tường bên cạnh có viết ba chữ "Như Mộng Viên". Bỗng nhớ tới chuyện gì, anh quay người, tay vịn trên cửa sắt, muốn mở cánh cổng đã đóng.

Cao to gọi anh: "Người anh em, anh làm gì thế?"

Đoạn Dịch nói: "Thiếu chút nữa đã quên. Còn có mấy người bị nhốt trong tù. Vẫn nên mang bọn họ ra ngoài."

Cao to nghe vậy có hơi do dự, nhưng nghĩ nghĩ một hồi vẫn nói: "Được. Tôi theo anh, xem xem có thể cứu họ không. Thật ra con cương thi không ghê gớm lắm, chắc là không có gì nguy hiểm."

Hai người còn chưa kịp hành động, hệ thống đã phát thông báo: "Số 1 số 2 số 3 và số 7 là bốn người chơi đã rời lâm viên, kích hoạt thành công điều kiện vượt ải. Đã mở khóa phó bản Du Viên Kinh Mộng, phòng giam tự động mở cửa. Người chơi số 4 số 6 số 8 và số 10 vui lòng tự tìm đường rời khỏi lâm viên."

"Một giờ sau, hệ thống sẽ điều xe buýt đến đón người chơi tới khu vực nghỉ ngơi, đồng thời tiến hành kết toán phần thưởng."

Ý của hệ thống Đoạn Dịch hiểu rồi. Người chơi bị nhốt trong tù đã được thả ra, bọn họ có thể tự tìm đường ra ngoài, tuy nhiên trong qua trình tìm đường có khả năng họ sẽ gặp Sở Thanh. Sở Thanh đã hóa cương thi, mất lý trí, có thể công kích người chơi. Cho nên người chơi đang lẩn trốn tìm đường thoát, khả năng cao sẽ bị Sở Thanh tấn công.

Ngoài ra, thời gian để bọn họ thoát ra ngoài là một giờ.

Lâm viên không lớn, tìm cổng sắt khá dễ. Dù sao cũng là phó bản cấp thấp, NPC Sở Thanh cũng không khó đối phó, tốc độ nàng đuổi

theo không gọi là nhanh, bốn người họ muốn bỏ chạy hoàn toàn không khó.

Tuy là như thế, Đoạn Dịch, Lâm Nhạc Xuyên cộng thêm cao to vẫn quyết định giúp bọn họ một phen.

Quay về lâm viên, bọn họ tìm thấy bốn người vừa chạy ra khỏi nhà tù gần sân khấu kịch.

Lúc ấy bọn họ đang ở bị Sở Thanh đuổi giết. Kỳ thật giá trị vũ lực của Sở Thanh không cao, bốn người kia chủ yếu là bị dọa đến quá sức, tinh thần thua trước thể lực. Thời điểm đám Đoạn Dịch chạy tới, cánh tay số 8 ướt máu, chân số 8 rớt miếng thịt. Cô gái số 6 quỳ trên mặt đất thở thoi thóp, nhưng cũng may mọi người đều còn sống.

Đại khái 40 phút sau, tất cả mọi người đều trốn thoát.

Chỉ cố số 5 và số 9 Trâu Bình là vĩnh viễn lưu lại lâm viên này.

–

Bên ngoài lâm viên, trời đất đều là một màu trắng xóa, như một thế giới hư vô.

Đoạn Dịch dựa lưng vào cổng sắt, chân gấp khúc ngồi dưới đất nghỉ ngơi, nhìn chằm chằm hư không phát ngốc, chờ xe buýt tới đón bọn họ.

Trò chơi này rốt cuộc nên chơi thế nào, Đoạn Dịch đã trải qua một lần, bây giờ mới tính là hiểu rõ ràng.

Trò chơi thiết kế phó bản kết hợp lối chơi Ma Sói, các người chơi nửa bị dụ bởi đồng vàng nửa bị dọa mất mạng, kèm hạn chế về thời gian, không thể không tham dự ván cờ này.

Trò Ma Sói và cốt truyện phó bản không liên quan đến nhau, nhưng hành vi NPC lại có liên quan đến nó.

Điều này khiến Đoạn Dịch không khỏi hoài nghi, có lẽ NPC không

phải do hệ thống thiết kế ra. Rất có thể bọn họ có suy nghĩ riêng của mình, đã lập giao dịch nào đó cùng hệ thống.

Logic này có thể lý giải theo góc độ sau:

Chu Chấn An muốn hồi sinh thê tử Sở Thanh, giết 48 người đều không có kết quả, vì thế hắn thay đổi suy nghĩ, xin hệ thống giúp đỡ. Hệ thống bèn phái 10 du khách tới chỗ hắn, giúp hắn đạt thành tâm nguyện hồi sinh Sở Thanh.

Hệ thống cho các du khách các thân phận khác nhau, đồng thời hạn chế Chu Chấn An vài thứ, ví dụ như tù giam, trong lúc du khách bị tạm giam, Chu Chấn An không thể tùy ý xuống tay với bọn họ.

Nhưng hạn chế này là hữu hạn, đó là 7 ngày đêm.

Nếu Người tốt không kịp vượt ải trong thời gian quy định, chờ khi kỳ hạn đến, Chu Chấn An sẽ làm theo ước định với hệ thống, thả "Người sói" ra ngoài, từ đó hắn không còn bị quy tắc hệ thống quản chế. Nghĩa là, đến lúc đó, hắn ta có thể thỏa thích giết người, Người tốt bị nhốt trong tù chỉ sợ đều sẽ chết dưới tay hắn, trở thành vật hiến tế cho ngọc Côn Luân.

Nói chung, đây là phó bản đơn giản cấp thấp, biện pháp vượt ải thật ra vô cùng đơn giản.

Muốn chạy thoát khỏi lâm viên, gi,ết chết Chu Chấn An người dùng tà thuật nhốt họ là được.

Còn các manh mối khác như đồng dao con thỏ, các loại nhật ký, ảnh chụp vợ chồng,... Chỉ có tác dụng cung cấp thông tin bối cảnh của phó bản.

Chẳng qua có người ở giữa làm khó dễ, che giấu một phần manh mối, hơn nữa cố tình hướng sai mạch suy nghĩ, khiến nhóm người chơi hoàn toàn hiểu nhầm.

Mà người khởi xướng mọi chuyện, hiển nhiên là Lâm Nhạc Xuyên.

Lồ,ng ngực Đoạn Dịch có chút đè nén. Anh lấy bật lửa muốn đốt thuốc, nhưng thử vài lần, bật lửa vẫn không hiện lửa.

Bên cạnh đẩy tới một đốm lửa. Anh nghiêng đầu, liếc mắt thấy Lâm Nhạc Xuyên đang rũ mắt nhìn mình.

Lâm Nhạc Xuyên thường khuyên Đoạn Dịch đừng hút thuốc, lúc này lại phá lệ đốt lửa cho anh một lần.

Đoạn Dịch theo bản năng rụt đầu, tránh đi.

Lấy điếu thuốc trong miệng nhét vào bao thuốc bỏ vô túi, Đoạn Dịch nhàn nhạt nói: "Khỏi đốt nữa."

Trầm mặc một lát, thu hồi bật lửa, Lâm Nhạc Xuyên hỏi anh: "Trước khi Trâu Bình chết, cậu ta đã nói gì với anh?"

"Trọng điểm không phải cậu ta đã nói gì..." Đoạn Dịch không nhìn hắn, "Mà là cậu chịu giải thích bao nhiêu với tôi."

Thanh âm Lâm Nhạc Xuyên rất thấp. "Anh muốn biết chuyện gì, tôi đều có thể giải thích cho anh nghe."

Vừa rồi ở lâm viên, lượng thông tin nhận quá nhiều trong thời gian ngắn quả thực làm Đoạn Dịch bội thực, anh thực sự nhịn không nổi nên mới bất chấp nguy hiểm, chất vấn Lâm Nhạc Xuyên một câu. Tâm thế anh khi đó là dù có chết cũng phải chết cho minh bạch.

Nhưng hiện tại chạy thoát rồi, anh ngược lại không vội. Bọn họ có rất nhiều thời gian để giải thích cho rõ ràng.

Tựa đầu lên cổng sắt, Đoạn Dịch nhắm mắt lại. "Được. Lát nữa bàn. Hiện tại tôi nghỉ ngơi một chút."

20 phút sau, xe buýt đến cổng Như Mộng Viên.

Xe buýt dừng lại, tám người chơi lục tục lên xe ngồi.

Ghế tài xế không có người, đây là một chiếc xe buýt không người

điều khiển.

Chờ các người chơi ổn định vị trí, cửa xe tự động đóng lại, ô tô khởi động động cơ, xe buýt chậm rãi chạy về phía trước.

Xe buýt có tận 28 chỗ ngồi, Đoạn Dịch chọn đại một vị trí đơn độc ngồi xuống.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, toàn bộ thế giới vẫn trắng xoá như cũ. Cứ như cả thế giới vốn trống rỗng.

Nếu nhìn không ra thứ gì, cũng không biết xe buýt chạy kiểu gì, Đoạn Dịch dứt khoát chỉnh thấp tựa lưng ghế, đầu ngửa ra sau, nhắm mắt ngủ.

Không biết qua bao lâu, chỗ ngồi bên cạnh trầm xuống, khiến chỗ ngồi của anh hơi lúm xuống theo, Đoạn Dịch nhấc mí mắt, thấy Lâm Nhạc Xuyên vừa mới ngồi xuống.

"Anh Tiểu Dịch, đánh thức anh à?" Lâm Nhạc Xuyên hỏi.

Đoạn Dịch lắc đầu, lại nhắm mắt.

Một lát sau, cảm giác trên vai nhiều thêm một cái đầu, anh trợn mắt nhìn qua, là Lâm Nhạc Xuyên dựa lên đầu vai anh ngủ.

Đoạn Dịch kệ hắn, một lần nữa nhắm mắt nghỉ ngơi, lát sau trên vai nhẹ đi, Lâm Nhạc Xuyên ngồi thẳng dậy.

"Cậu đủ chưa?" Đoạn Dịch mở mắt liếc hắn.

Lâm Nhạc Xuyên nhìn anh, mở miệng nói: "Anh lùn hơn tôi, bả vai quá thấp, dựa vào không thoải mái."

Đoạn Dịch: "..."

Mặc kệ thằng nhóc này. Đoạn Dịch nghiên đầu sang một bên, ngủ tiếp.

Lâm Nhạc Xuyên thấp giọng bên tai anh: "Anh Tiểu Dịch, vừa nãy

anh nói lát nữa bàn. Lát nữa, là vài giờ?"

Đoạn Dịch: "..."

Lâm Nhạc Xuyên: "Có phải bây giờ anh rất có thành kiến với tôi không?"

Đoạn Dịch nghiến răng nghiến lợi: "Đừng quậy, để yên cho tôi ngủ một giấc, thành kiến thì sao, tí nữa rồi nói."

Lâm Nhạc Xuyên gật đầu: "Vâng. Vậy anh ngủ đi. Tới nơi tôi gọi anh."

Đại khái sau 3 tiếng đồng hồ, xe buýt dừng bánh.

Cửa xe tự động mở, hệ thống phát thông báo từ thùng xe. "Đã đến khu vực nghỉ ngơi số S076. Người chơi đừng vội xuống xe. Sau đây hệ thống sẽ tiến hành kết toán phần thưởng."

"《 Du Viên Kinh Mộng 》có 10 người chơi tham gia, 2 người tử vong, còn lại 8 người. Chúc mừng 8 người chơi cùng nhau tiến vào phó bản tiếp theo. Trước khi vào phó bản mới, mọi người được nghỉ ngơi 7 ngày."

"Người tốt đã giành được thắng lợi trong phó bản lần này, mỗi Người tốt nhận 50 đồng vàng. Khu vực nghỉ ngơi có cửa hàng đạo cụ, Người tốt có 7 ngày suy nghĩ nên mua đạo cụ nào để sử dụng trong phó bản tiếp theo."

"Thật đáng tiếc, Người sói không có phần thưởng gì hết."

"Trừ cửa hàng đạo cụ, khu vực nghỉ ngơi còn có trung tâm trị liệu tâm lý, SPA dưỡng sinh, sân vận động, trung tâm vui chơi giải trí. Bản đồ đã được gửi đến thiết bị của bạn, vui lòng kiểm tra."

"Tiền thưởng và số phòng khách sạn đã được gửi đến thiết bị của bạn. Khi sử dụng đồng vàng mua đạo cụ vui lòng thanh toán qua app "Tôi thích tiêu tiền"; chìa khóa mở cửa phòng khách sạn là vân tay của bạn."

"Xin người chơi hãy thả lỏng điều chỉnh bản thân. Hẹn gặp lại ở phó bản kế tiếp!"

Kết thúc thông báo, tám người chơi theo thứ tự xuống xe. Xe buýt dừng cạnh biển tên khách sạn, họ xuống xe ngay cửa lớn khách sạn.

Trời đã vào đêm, Đoạn Dịch ngáp một cái, anh thấy mình vừa lạnh vừa đó. Họ đi vào sảnh khách sạn, nhưng không thấy nhân viên phục vụ nào. Khách sạn trang hoàng rất đơn giản, trước quầy lễ tân có một bảng đen lớn, phía trên ghi thời gian nhà ăn cung cấp buffet, lúc này vừa đúng giờ cơm, mọi người đều đói bụng, vì thế cùng nhau đến nhà ăn.

Buffet nhà ăn cung cấp không tệ lắm. Lấy một miếng bít tết, mỳ ý và trái cây, Đoạn Dịch bưng mâm đồ ăn tìm bừa một chỗ ngồi xuống.

Ăn một miếng bít tết, anh mới rảnh nhìn tình hình nhà ăn, anh nhận ra không khí giữa các người chơi đã xảy ra biến hóa vi diệu. Hai cô bạn thân số 4 và số 6 thế mà tách nhau ra ngồi, hơn nữa chỗ ngồi cách nhau cực kỳ xa.

Nhìn thấu nhưng không nói toạc, Đoạn Dịch nhướng mày, cúi đầu ăn thêm một miếng bò bít tết.

Nuốt miếng thịt bò xuống bụng, một người đi tới trước mặt anh, là Lâm Nhạc Xuyên.

Ngước mắt liếc hắn một cái, Đoạn Dịch nói: "Tôi ở phòng 207. Khuya rồi nói, hiện tại ăn cơm trước."

Lâm Nhạc Xuyên bưng mâm đồ ăn gật đầu, đi đến bàn bên cạnh, không quấy rầy Đoạn Dịch.

Buổi tối 10 giờ, Đoạn Dịch tắm rửa xong, nằm trên giường lớn nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng gõ cửa vang lên, đoán người tới là Lâm Nhạc Xuyên. Đoạn Dịch ngồi dậy đi mở cửa, quả nhiên hắn đang đứng ngoài cửa, tay

cầm một chai rượu vang.

Mời hắn vào phòng, Đoạn Dịch tìm dụng cụ mở nắp rượu, lại tìm hai cái ly rót rượu.

Xong việc anh bưng hai ly rượu vang đỏ đi tới chỗ cửa sổ sát đất, phát hiện Lâm Nhạc Xuyên đã ngồi xuống cạnh cửa sổ.

Hắn mặc một chiếc áo hoodie màu đen có mũ. Không biết vì sao hắn lại đội mũ áo hoodie, cả khuôn mặt bị bóng mũ che khuất, nhìn chả khác gì nhóc thiếu niên bất lương.

Bóng đen che khuất ngũ quan tinh xảo của hắn, thứ duy nhất anh nhìn thấy là cặp mắt sáng.

Lâm Nhạc Xuyên sở hữu đôi mắt rất đẹp, có điểm giống mắt đào hoa, đuôi mắt rất dài, đuôi mắt trái có một nốt ruồi nhỏ như một dấu chấm. Nguyên bản nét bút này sẽ tạo thành nét quyết rũ, nhưng đường cong đôi mắt hắn lại thập phần sắc bén, khiến cảm giác này bị hòa tan, chỉ còn dư lại cái đẹp.

Đặt ly rượu lên bàn tròn thủy tinh, Đoạn Dịch ngồi xuống đối diện hắn. "Rượu đêm nay chúng ta uống là rượu thẳng thắn à?"

"Ừm." Lâm Nhạc Xuyên gật đầu.

"Vậy cậu muốn bắt đầu thẳng thắn từ chỗ nào?" Đoạn Dịch hỏi.

Lâm Nhạc Xuyên kéo mũ choàng xuống, cầm ly rượu nhấp một ngụm, nói: "Vậy bắt đầu từ việc tự giới thiệu đi. Để tôi giới thiệu bản thân một chút."

Đôi môi dính chút rượu vang đỏ như nhiễm máu, Lâm Nhạc Xuyên chậm rãi mở miệng: "Tôi 23 tuổi, giới tính nam, độc thân chưa từng yêu đương, tốt nghiệp đại học chuyên ngành phân tích dữ liệu, nhận chức ở một công ty về khoa học kỹ thuật, chức vị là trợ lý của anh..."

"Từ từ," Đoạn Dịch ngắt lời hắn, "Mấy chuyện cậu nói tôi biết rồi."

Lâm Nhạc Xuyên nhàn nhạt nói: "Cũng không hẳn vậy."

Nghĩ đến câu "độc thân chưa từng yêu đương", Đoạn Dịch nói: "Ờ, nhưng sinh hoạt tình cảm của cậu tôi không có hứng thú. Cậu có thể nói thẳng trọng điểm."

Tạm dừng một lát, nhìn thẳng vào mắt Đoạn Dịch, Lâm Nhạc Xuyên nói: "Tôi họ Minh, Minh Thiên."

Chương 18

"Cậu họ Minh?" Đoạn Dịch trợn to mắt, "Đại cổ đông Minh Hạo Nhiên của tập đoàn Hồng Mộc, hắn và cậu có quan hệ gì?"

Cầm ly rượu nhấp một ngụm, ngữ khí Minh Thiên hờ hững. "Là bố tôi."

Đoạn Dịch thầm chửi má nó.

Tập đoàn Hồng Mộc là nhà đầu tư lớn thứ hai của công ty Đoạn Dịch, chính là kim chủ ba ba trong truyền thuyết.

Minh Thiên là con trai của đại cổ đông tập đoàn Hồng Mộc, nghĩa là gì? Nghĩa là con trai của kim chủ ba ba!

Hai tay đan nhau đặt trên đùi, lông mày Đoạn Dịch hơi nhăn: "Tôi còng lưng cày bừa cung phụng nhà cậu, để cậu tới công ty tôi làm trợ lý?"

Minh Thiên nói: "Tôi tự nguyện. Đều làm ngành IT, tôi theo anh có thể học hỏi được nhiều thứ. Họ "Minh" này khá hiếm gặp, rất dễ để công ty anh đoán được tôi là ai. Tôi không muốn chuyện này sẽ làm ảnh hưởng tới công việc. Cơ mà đây không phải là nguyên nhân chủ yếu. Tôi đổi tên, bởi vì không muốn theo họ bố mình."

Quan hệ cha con bất hòa? Đoạn Dịch không khỏi nhíu mày: "Cậu tự đặt tên mình là Lâm Nhạc Xuyên, mẹ cậu họ Lâm?"

Minh Thiên lắc đầu: "Không phải. Tôi cũng không thích mẹ tôi."

Đoạn Dịch: "....."

Sao quan hệ gia đình tên này phức tạp thế nhỉ? Chà, đúng là xuất thân hào môn. Đoạn Dịch não bổ một đống ân oán hào môn, phân tranh gia tộc cùng drama cẩu huyết.

"Tôi có một người anh ruột, thần kinh có chút vấn đề. Cha mẹ tôi

cảm thấy mình đã tạo ra "sản phẩm thất bại", cho nên bọn họ sinh thêm tôi. Bọn họ đặt tên tôi là "Minh Thiên," ngụ ý "hy vọng". Vì họ khá thích câu "Tomorrow is another day"."

Minh Thiên nghĩa là ngày mới, một ngày tràn ngập hy vọng.

Nghĩ đến đây, Minh Thiên cười trào phúng, "Hai người họ cảm thấy bản thân mang gen ưu tú, cho rằng gen tốt như vậy mà không được truyền thừa thì thật đáng tiếc, thế nên mới chọn sinh con đẻ cái. Anh tin không? Từ bé đến lớn tôi toàn đi theo ba tìm bồ nhí."

Đoạn Dịch cầm ly rượu nhưng không uống, chỉ nhìn Minh Thiên. Sau một hồi anh hỏi: "Vậy tình cảm giữa cậu và anh cậu tốt lắm à?"

Minh Thiên lắc đầu: "Tôi không thân với anh ấy. Chỉ gặp nhau vài lần. Hơn nữa tôi từng bị anh ấy bắt cóc."

Đoạn Dịch: "..."

Rốt cuộc thằng nhóc này sinh ra trong một gia đình quái đản đến mức nào vậy?

Cứng miệng uống một ngụm rượu, mắt thấy bộ dáng Minh Thiên trở nên ảm đạm đáng thương, Đoạn Dịch cúi người về phía trước, vỗ vai hắn. "Có một số việc nhớ lại sẽ gây khó chịu, thế đừng nhớ lại nữa. Người sống vì chính mình. Nếu có thể thoát khỏi trò chơi này, cậu ưu tú, năng lực tác nghiệp mạnh, sau này sẽ đạt được đỉnh cao nhân sinh. Những người những chuyện khiến cậu buồn bực, cứ kệ hết đi."

Nói xong mấy câu an ủi người khác, Đoạn Dịch mới cảm thấy sai sai.

Anh tìm Lâm Nhạc Xuyên, hoặc Minh Thiên để làm gì hả? Anh phải mang tâm thái bị lừa gạt, phẫn nộ chất vấn hắn chứ. Minh Thiên có hiềm nghi cố ý hại người, Đoạn Dịch đã rất tức giận, thậm chí cảm thấy hành động của hắn làm người ta sợ hãi.

Nhưng đêm nay, Minh Thiên vừa nói đã kể sơ yếu lý lịch của

mình, Đoạn Dịch vốn dĩ không muốn nghe, nhưng lòng hiếu kỳ khiến anh bất tri bất giác nghe hết, còn không cẩn thận bị hắn dẫn theo tiết tấu của mình.

Nghe hắn kể về quan hệ gia đình bất hòa, thời thơ ấu thê thảm, lại nhìn biểu tình đáng thương của hắn, Đoạn Dịch vô thức thiên vị hắn, không những tiêu tan lửa giận, mà còn sinh ra tâm lý đồng tình với Minh Thiên.

Thở nhẹ một hơi, Đoạn Dịch hoài nghi Minh Thiên am hiểu tâm lý học, là bậc thầy đàm phán điêu luyện.

Tâm tư của hắn cũng quá nặng.

Dùng mỹ danh thẳng thắn thân thế của mình? Hắn đang bán tình thương tiện thể tranh thủ tâm lý đồng cảm và di dời trọng điểm thì có?

Treo lên thần sắc nghiêm túc, Đoạn Dịch ngồi thẳng trên ghế sô pha, một lần nữa xụ mặt. "Cậu giới thiệu rất kỹ càng tỉ mỉ. Nhưng nó chả liên quan gì đến trò chơi này, cũng không liên quan gì đến nhân phẩm của cậu. Nói trọng điểm đi."

Lấy tờ giấy nhiễm máu đưa cho Minh Thiên, Đoạn Dịch hỏi: "Vì sao lại đưa Trâu Bình bài《 đồng dao con thỏ 》?"

Sau một lúc lâu, Minh Thiên mở miệng, hỏi ngược lại: "Anh có hiểu rõ hàm ý của bài đồng dao không?"

Đoạn Dịch lắc đầu: "Từ tấm ảnh trong áo gió của cậu, tôi chỉ có thể suy đoán mười con thỏ ý chỉ mười đồ đệ của Chu Chấn An."

Minh Thiên gật đầu, tán thành suy đoán của anh, nói tiếp: "Ngoài tấm ảnh anh lấy từ áo gió, tôi còn hai manh mối khác không nói với anh. Thứ nhất, ảnh chụp treo trên tường lầu 4, nếu lấy xuống xem hết, gần như mỗi góc phải bên dưới khung ảnh đều viết một số "5" rất nhỏ. Tôi đoán rằng ảnh chụp đều do người "5" này chụp lại."

"Thứ hai, kệ sách trong thư phòng Chu Chấn An còn có tường kép,

bên trong giấu một phong thư. Thư do Chu Chấn An viết, nội dung là, "Tiểu Ngũ, đại sư huynh không còn sống được bao lâu, mấy ngày gần đây hắn thường nhắc tên các đệ, hôm nào rảnh thì về xem hắn nhé. Hắn bệnh nặng lắm rồi, gặp một lần là thiếu một lần."

Nói xong hai manh mối trên, Minh Thiên nói với Đoạn Dịch: "Cuối cùng, anh nhìn kỹ lại tấm ảnh thầy trò chụp chung đi."

Đoạn Dịch sau khi nghe xong, lập tức rút tấm ảnh thầy trò ra soi kỹ.

Hôm nay lúc ở lâm viên, anh chưa kịp nhìn kỹ, lúc này cẩn thận quan sát mới phát hiện góc ảnh chụp có màu đỏ đánh dấu. Thời gian đã qua rất nhiều năm, vết màu đỏ đã trở nên mờ nhạt, nhưng hiện tại đặt dưới ánh đèn, Đoạn Dịch có thể thấy trên mặt một cô gái bị vẽ một vòng tròn, trong vòng tròn là một số "5" tròn trịa bị gạch xóa."

Đồng dao mười con thỏ, ứng với mười đồ đệ. Đại đồ đệ bị bệnh, ứng với thỏ Cả bị bệnh.

Chu Chấn An viết thư cho Tiểu Ngũ kêu cô trở về thăm đại sư huynh. Mà nội dung của bài đồng dao là, sau khi thỏ Cả ngã bệnh, thỏ Năm chết. Nghĩa là nếu Tiểu Ngũ quay về Như Mộng Viên thăm đại đồ đệ, cô sẽ chết ở nơi đó.

Số 6 đến sớm nhất phát hiện cuốn sổ ghi đầy số 5 cùng câu "Tao muốn giết mày"; Chu Chấn An viết thư cho Tiểu Ngũ; thầy trò chụp ảnh chung... Tất cả manh mối nối thành một câu chuyện.

Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch, nói cốt truyện phó bản do bản thân suy ra: "Tôi đoán hung thủ hãm hại Sở Thanh là Tiểu Ngũ, cô ta là đồ đệ thứ năm của Chu Chấn An. Động cơ có thể vì cô ta yêu Chu Chấn An, cũng có thể là đơn thuần ghen ghét giọng nói của Sở Thanh."

"Sau khi Sở Thanh chết, Chu Chấn An điều tra rõ chân tướng, muốn giết Tiểu Ngũ báo thù cho ái thê. Nhưng Tiểu Ngũ lúc ấy không ở bên cạnh hắn, cho nên hắn lấy cớ đại sư huynh bị bệnh,

gọi Tiểu Ngũ trở về, mục đích là giết cô ta."

"Sư huynh đệ của Tiểu Ngũ, có người giả bệnh, có người mua độc dược, có người chuẩn bị quan tài, có người đào hố... Bọn họ ứng với chín con thỏ còn lại trong bài đồng giao, chính là đồng lõa giết người của Chu Chấn An."

Tạm dừng một lát, Minh Thiên nói tiếp: "Còn vì sao lại xuất hiện《 đồng dao con thỏ 》, có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, có người biết ý đồ của Chu Chấn An, cho nên muốn nhắc nhở Tiểu Ngũ đừng quay về lâm viên. Thỏ Cả bị bệnh, thỏ Năm đã chết, người này mượn bài đồng dao ám chỉ Tiểu Ngũ, nếu cô tới thăm bệnh đại sư huynh thì sẽ toi mạng."

"Khả năng thứ hai, là thời điểm người đó viết đồng dao này, Tiểu Ngũ đã chết. Người này viết đồng dao rồi giấu đi vì muốn dùng phương thức kín đáo lưu lại tin tức, nói với hậu nhân rằng Tiểu Ngũ đã chết như thế nào."

"Ừ. Được. Hiểu rồi." Đoạn Dịch nheo đôi mắt, ánh mắt nhìn về phía Minh Thiên trở nên sắc bén. "Nếu hàm nghĩa thực sự của bài đồng giao cậu đã sớm biết, vậy tại sao cậu đưa nó cho Trâu Bình, nhưng lại giấu giếm chân tướng, dẫn dắt cậu ta giết số 5? Vì sao?"

Phó bản có rất nhiều manh mối liên quan đến số "5", kỳ thật không hẳn hướng vào số 5. Chúng chỉ đang kể về nguyên nhân chuyện xưa: Chu Chấn An muốn giết đồ đệ Tiểu Ngũ.

Sở dĩ các người chơi mặc định bài đồng dao ứng với thứ tự người chơi, tiện đà áp đặt số "5" với người chơi số 5 vì không ai biết Chu Chấn An có mười đồ đệ. Mà manh mối tương quan lại vừa vặn bị Minh Thiên giấu mất.

Minh Thiên từ đầu tới đuôi đều không đề đến việc Chu Chấn An có đồ đệ, không những thế, hắn còn mang hiềm nghi cố tình dẫn dắt sai lệch.

Nghe anh chất vấn, Minh Thiên nhìn thật sâu vào mắt Đoạn Dịch.

Sau đó hắn cầm ly rượu vang đỏ, chậm rãi uống nốt ngụm rượu

còn sót lại.

Hầu kết lăn lộn vài cái, hắn buông ly rượu, nhìn chằm chằm vào mắt Đoạn Dịch hỏi: "Anh nghĩ mục đích tôi làm vậy vì cái gì? Tôi mượn tay Trâu Bình giết số 5 vì để vượt ải? Tôi trong mắt anh là kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích?"

Đoạn Dịch nhíu mày: "Tôi không biết. Cho nên tôi đang đợi cậu giải thích."

"Anh Tiểu Dịch, logic mà anh dùng để lên án tôi bị mâu thuẫn." Minh Thiên dựa vào lưng ghế sô pha, bình tĩnh mà đáp, "Chu Chấn An hồi sinh Sở Thanh, muốn giết chết đồ đệ Tiểu Ngũ, tất cả đều không liên quan gì đến người chơi số 5. Giết số 5, Người tốt không thể vượt ải. Những việc này nếu tôi đã sớm biết, vậy tôi giết anh ta để làm cái gì?"

"Mặt khác, tôi không quen biết số 5 ngoài hiện thực, cũng không tồn tại thù cũ."

"Cho nên tôi không có động cơ giết người. Cái gọi là mượn đao giết người, cũng không hề tồn tại."

Không chê vào đâu được.

Minh Thiên cãi đỉnh quá, thực sự không chê vào đâu được.

Đoạn Dịch nhíu mày, cảm thấy hơi đau đầu, vì thế uống sạch rượu trong ly, rót thêm nửa ly nữa.

Chỉ là lần này vừa nâng ly rượu tính uống, cổ tay anh bỗng bị người ta giữ lấy.

Ngước mắt lên, là Minh Thiên đứng dậy đè tay anh lại.

"Làm gì?" Đoạn Dịch nhướng mày.

Minh Thiên giơ một tay khác lên, tịch thu ly rượu trên tay anh. "Anh uống đủ nhiều rồi."

Đoạn Dịch liếc hắn một cái: "Vừa nói mình họ Minh xong liền bắt đầu quản tôi?"

Minh Thiên thấp giọng nói: "Em không quản anh, em quan tâm anh."

Đoạn Dịch không nói, Minh Thiên nhìn anh thật sâu, lại nói: "Anh Tiểu Dịch, em là người anh có thể tín nhiệm."

Đặt ly rượu lên bàn thủy tinh, Minh Thiên trịnh trọng nói: "Trong trò chơi này, tín nhiệm là yếu tố mấu chốt. Anh không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào, nhưng vẫn cần tín nhiệm một ít người. Nếu cứ mãi hoài nghi người xung quanh, trò chơi này không thể chơi nổi. Đừng vì chuyện này mà có khúc mắc với em. Em hy vọng lần sau vào thời điểm khó khăn, anh sẽ chọn tin tưởng em."

Từ góc độ Đoạn Dịch nhìn qua, vừa vặn có thể quan sát đôi mắt Minh Thiên ở khoảng cách gần.

Nốt ruồi nổi bật ở đuôi mắt trái, hàng mi dày đổ bóng thật sâu, xinh đẹp đến mức hoa lệ.

Trong chớp mắt, đáy lòng Đoạn Dịch chợt nảy sinh một cảm giác rất kỳ quái.

Buổi sáng cái ngày lần đầu tiên anh vào trò chơi, lòng anh cũng có cảm giác kỳ quái y chang. Anh vừa tỉnh dậy trong khách sạn, mở cửa liền thấy Minh Thiên đứng ngoài hành lang, cùng đôi mắt lộ ra chút lành lạnh của hắn.

Đoạn Dịch phát hiện, bắt đầu từ khoảng khắc đó, Minh Thiên mang lại cho anh một cảm giác khác lạ.

Từ trước tới nay trong việc công tác, Minh Thiên hoặc Lâm Nhạc Xuyên là một thiếu niên cao lãnh, có chút ngây ngô, pha tí phản nghịch, đôi khi tuổi trẻ khí thịnh còn chống đối anh. Nhưng ở trong trò chơi, hắn bỗng trở nên thành thục hơn hẳn, thậm chí còn thân thiết với anh.

Quan hệ giữa hai người vốn không tốt cũng chẳng kém, nói chung

gần như chỉ giao tiếp trong công việc.

Cứ cho là nãy giờ Minh Thiên giải thích mấy cái đó có vài phần là thật đi, nhưng dựa vào tính cách trước kia của hắn, vì sao hắn lại nguyện ý nói nhiều như thế với anh?

Từ khi nào hắn bắt đầu coi trọng mình đến vậy?

Lẳng lặng nhìn hắn một lát, Đoạn Dịch hỏi: "Trước khi bảo tôi tin cậu, cậu phải nói cho tôi biết, cậu giấu diếm manh mối nhằm mục đích gì?"

"Sau khi Người sói chắc chắn thất bại, cậu đưa tờ giấy viết bài đồng dao cho Trâu Bình, nếu không phải vì mượn đao giết người, cũng không phải vì vượt ải, mục đích cậu muốn đạt được là gì?"

Chương 19

Một lát sau, Minh Thiên một lần nữa ngồi xuống phía đối diện Đoạn Dịch.

Đôi tay đặt trên tay vịn, hắn thấp giọng nói: "Em muốn thử nghiệm. Dù sao mọi người còn cùng nhau đi đến các phó bản khác. Sớm thử bản tính mỗi người mới kịp thời chuẩn bị tốt phòng bị."

Bàn tay Đoạn Dịch nắm tay vịnh hơi siết. "Cho nên cậu muốn thử Trâu Bình xem cậu ta có tâm thuật bất chính hay không?"

"Hiện tại đã biết cậu ta đúng là có tâm thuật bất chính." Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch, "Cậu ta ngụy trang đến mức gần như không hề sơ hở, đa số mọi người đều tin cậu ta. Thật ra việc cậu ta gặp chuyện sớm có thể xem là chuyện tốt. Giữ cậu ta lại lâu hơn, chưa biết chừng cậu ta sẽ hại chết tất cả mọi người."

Đoạn Dịch không nói tiếp, chỉ rũ mắt nhìn sàn nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Hồi lâu lúc sau, nghĩ đến một khả năng không thể tưởng tượng nổi, biểu tình Đoạn Dịch càng thêm nghiêm túc.

Nếu hắn làm như vậy không phải vì giết 5, chẳng lẽ là vì giết Trâu Bình?

Đoạn Dịch mở miệng, ngữ khí cứng rắn sắc bén. "Giữ cậu ta lại lâu hơn, chưa biết chừng cậu ta sẽ hại chết tất cả mọi người. Câu này của cậu có ý gì. Tại sao tôi nghe như thể, cậu cố ý thiết lập tử cục cho Trâu Bình chết?"

Không đợi Minh Thiên trả lời, Đoạn Dịch lại nói: "Cậu biết loại độc dược tuyết sơn, biết nó có thể dùng để chế độc, cậu phát hiện dấu vết bị ngắt hái, lại thông qua một ít manh mối khác, đoán được hơn phân nửa là Trâu Bình chuẩn bị loại độc này."

"Trâu Bình nghe chúng ta phân tích, thời điểm còn đang do dự

xuống tay hay không, cậu đưa cho cậu ta bài đồng dao khiến cậu ta suy nghĩ sai hướng, trực tiếp đẩy cậu ta vào bước đường cùng. Cuối cùng, cậu ta giết số 5, bản thân cũng chết trong tay Chu Chấn An. Tất cả... Đều do cậu thiết kế?"

Hai tay đan vào nhau, Minh Thiên đón nhận ánh mắt của Đoạn Dịch, đôi mắt đen nhánh không một tia sáng. "Anh Tiểu Dịch, anh cần hiểu rõ một chuyện. Đây là lần đầu tiên em chơi trò này, vẫn đang thăm dò quy tắc trò chơi. Cho nên, người chơi hạ độc người khác sẽ bị NPC Chu Chấn An giết, chết là việc em không thể tiên đoán trước. Bởi vậy, em không thể thiết kế một tử cục như thế chỉ vì hãm hại Trâu Bình."

Sở Thanh bị người ta hạ độc, khiến Chu Chấn An hận người dùng độc, từ đó giết Trâu Bình.

Chuyện này xác thật rất khó đoán trước.

Có lẽ Minh Thiên thật không biết Trâu Bình sẽ bỏ mạng, cũng không có khả năng thiết kế thế cục giết hắn.

Đoạn Dịch duỗi tay xoa bóp giữa mày, nghe Minh Thiên nói tiếp: "Chuyện Trâu Bình giết người, không phải em cưỡng bách. Anh đã biết nội dung bài đồng dao, cũng nghĩ đến việc giết số 5 để vượt ải. Nhưng anh chưa từng có ý niệm giết người. Cho nên, Trâu Bình chết, là tại cậu ta gieo gió gặt bão. Cậu ta động ý xấu."

"Ừm, một mạng đổi một mạng, Trâu Bình chết xác thật không vô tội." Đoạn Dịch hỏi hắn, "Nhưng số 5 thì sao? Cậu thử Trâu Bình thì thôi, thử quy tắc trò chơi cũng được, nhưng số 5 đâu có đáng chết?"

Lần này Minh Thiên trầm mặc thật lâu.

Trước khi mở miệng, hắn thở một hơi nhợt nhạt. "Anh Tiểu Dịch, anh cảm thấy... Nếu em biết Trâu Bình sẽ giết số 5, em thực sự trơ mắt nhìn số 5 bị cậu ta giết à?"

Ánh mắt dời xuống, nhìn đường cong cánh tay căng chặt của Đoạn Dịch hơi thả lỏng, Minh Thiên nhìn vào mắt anh một lần nữa. "Em

giấu manh mối, đơn giản chỉ vì muốn thử người chơi, bao gồm Trâu Bình. Em đoán Trâu Bình sẽ hành động gì đó với số 5, theo suy nghĩ của em, em sẽ tìm cơ hội vạch trần cậu ta, làm cậu ta bại lộ bản tính thật. Nhưng..."

Tạm dừng một lát, thanh âm Minh Thiên hạ thấp: "Em thật sự không nghĩ tới việc cậu ta tàn nhẫn đến vậy, thẳng tay hạ đòn chí mạng."

"Anh Tiểu Dịch, em không dự đoán được việc cậu ta sẽ trực tiếp hạ độc, cũng không kịp ngăn cản việc cậu ta giết số 5. Là do em tự phụ. Số 5 chết, em phải chịu trách nhiệm."

Một hồi lâu, híp mắt nhớ lại các chi tiết, Đoạn Dịch nói: "Trâu Bình nói, độc dược do số 6 chuẩn bị sẵn. Ban đầu cậu ta không biết loại thảo dược đó có độc."

Hai mắt Minh Thiên sáng rỡ. "Vậy đúng rồi. Chỗ đám thảo dược bị nhổ hái, qua sáng ngày thứ hai tôi mới phát hiện. Em biết nó có độc, cho nên từ hôm đó bắt đầu chú tâm tới nó. Nhưng số lượng về sau không thay đổi. Hơn nữa nó không phải dược vật thường thấy, em cứ nghĩ không ai biết nó, sẽ không dùng đến nó, này cũng bình thường."

Trực giác Đoạn Dịch cho rằng Minh Thiên đang nói dối.

Nhưng từ đầu tới đuôi, lời hắn giải thích đều không chê vào đâu được.

Đoạn Dịch không thể quay lại phó bản cũ để so sánh manh mối và tìm dấu vết còn sót lại, dựa vào các thông tin hiện tại, anh thực sự không moi ra được bất cứ lỗ hổng logic nào.

Tên Minh Thiên này thật quái lạ, sâu không lường được, trực giác Đoạn Dịch chỉ phán đoán được bấy nhiêu.

Anh không có chứng cứ, hết thảy chỉ có thể dừng lại ở hai chữ trực giác.

Hơn nữa, Minh Thiên biết vụ dùng độc sẽ bị NPC giết, cố tình thiết

lập bẫy rập hại Trâu Bình; mà để hại Trâu Bình, hắn không tiếc làm số 5 chịu chết lây... Nếu chân tướng thực sự diễn ra theo hướng này, kẻ tên Minh Thiên này không chỉ đáng sợ, mà mục đích cũng quá sức tưởng tượng.

Đoạn Dịch không tìm được động cơ hắn làm vậy.

Nhắm mắt lại, trước mắt Đoạn Dịch hiện lên từng khung cảnh khi họ thoát khỏi phó bản.

Khi bọn họ quay lại lâm viên hỗ trợ bốn người vừa rời tù giam, không thuận buồm xuôi gió gì. Trên đường bỏ chạy số 3 suýt bị Sở Thanh bắt được, là Minh Thiên không màng nguy hiểm cứu hắn.

Từ hành động này đánh giá, có vẻ Minh Thiên không giống kẻ hoàn toàn coi thường sinh mệnh người khác.

Đoạn Dịch chỉ có thể thuyết phục bản thân tạm thời tiếp thu lời giải thích của Minh Thiên.

Thở phào một hơi, Đoạn Dịch dựa hẳn vào lưng ghế sô pha, phát hiện tất cả vấn đề mình hỏi đều không ra kết quả.

Minh Thiên dùng thanh âm khàn khàn hỏi anh: "Vậy, hiện tại anh có thể tin em không?"

Đoạn Dịch chưa nói tin, cũng chưa nói không tin.

Đứng lên, vòng qua Minh Thiên, Đoạn Dịch đi về phía giường lớn trong phòng: "Trễ lắm rồi, nghỉ ngơi đi."

"Anh Tiểu Dịch..."

Đoạn Dịch nằm lên giường, kéo chăn nhắm mắt lại. "Ra khỏi phòng nhớ đóng cửa giùm tôi."

"Vâng, được, anh ngủ ngon." Minh Thiên đi tới chỗ huyền quan, giúp Đoạn Dịch tắt đèn.

Trong bóng đêm đen nhánh, Minh Thiên mở cửa phòng, quay đầu

lặng lẽ nhìn chằm chằm Đoạn Dịch một hồi lâu, rồi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

–

Buổi sáng ngày kế, 8 giờ rưỡi. Tại nhà ăn của khu vực nghỉ ngơi.

Buffet bữa sáng không đa dạng lắm, nhưng vẫn đủ thỏa mãn nhu cầu các người chơi.

Minh Thiên cầm ly cà phê và bánh mì phết bơ, vừa ngồi xuống không lâu đã có người đến gần bắt chuyện, là Trương Trác.

Minh Thiên liếc hắn một cái, không nói chuyện. Trương Trác cứ như thân quen lắm hỏi một câu: "Trợ lý Lâm?"

Gật đầu, Minh Thiên cắn một miếng bánh mì. Trương Trác hỏi hắn: "Cái kia... Sao Tiểu Trâu lại chết vậy?"

Nuốt miếng bánh mì, lau miệng, Minh Thiên nói: "Cậu ta hạ độc số 5, lúc sau bị Chu Chấn An bóp chết, nhân quả báo ứng."

"Như vậy à? Cơ mà... cậu ta là loại người dám làm chuyện đó hả? Vì sao chứ?" Trương Trác kinh ngạc hỏi.

Minh Thiên không đáp lời, cắn thêm một miếng bánh mì.

Trương Trác nhìn hắn ăn, bắt đầu tìm đề tài lôi kéo làm quen. "Thật là đáng tiếc. Tên nhóc này lớn lên đẹp mắt, tôi nghĩ Đoạn tổng thích kiểu người này, cho nên làm cầu nối giới thiệu cậu ta với Đoạn tổng. Hình như Đoạn tổng khá thích cậu ta. Hai người đang trong quá trình tìm hiểu nhau, quan hệ thân thiết phết. Ai ngờ cậu ta đột ngột mất mạng. Đoạn tổng... chắc thương tâm lắm nhỉ?"

Minh Thiên vẫn như cũ không nói chuyện, chỉ liếc nhìn Trương Trác một cái.

Không hiểu sao Trương Trác bị hắn nhìn mà run cả tim, cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình cực kỳ dọa người.

Nghe nói hắn vừa mới tốt nghiệp không bao lâu, một thằng nhóc chưa trải sự đời, sao mà khí tràng mạnh thế?

Trương Trác hậm hực xoa mũi, ngứa mồm trêu chọc một câu: "Cũng kỳ quá ha, bao nhiêu cô gái xinh xắn mà không thích, lại thích mấy cậu trai trẻ đẹp. Tôi nói chứ trợ lý Lâm, nhìn cậu còn đẹp hơn vài cậu trai trẻ đấy. Chà chà nhìn diện mạo này đi, dư sức gia nhập giới giải trí. Trong tay tôi có chút tài nguyên điện ảnh và nghệ thuật đấy, nếu cậu thấy hứng thú thì nói tôi dắt cậu gia nhập nhé."

Minh Thiên yên lặng ăn hết phần bánh mì, nhẹ nhàng bâng quơ: "Anh nghĩ hơi sớm đấy, khi nào ra ngoài rồi nghĩ tiếp."

"Ờm. Ai nói không ra ngoài đâu." Trương Trác cười cười, tiện miệng bổ sung một câu, "Ôi tôi nói chứ, cậu đẹp trai thế này mà không bị quy tắc ngầm à? Chả lẽ Đoạn tổng thỏ khôn không ăn cỏ gần hang? Vậy thì quá kỳ quái, không hợp lý tí nào. Sao Đoạn tổng lại không thích cậu nhỉ?"

Trương Trác không ưa Đoạn Dịch, thành ra cũng không ưa trợ lý của anh.

Nhưng trước mắt hắn không quen biết những người khác, muốn biết hai người chơi bị chết như thế nào, chỉ có thể tìm trợ lý Lâm. Ai biết tên trợ lý này không coi hắn ra gì, làm hắn ôm bực trong lòng, miệng tiện liền nói bậy gây bất hòa cho trợ lý Lâm và Đoạn Dịch.

Trương Trác cân nhắc, tên trợ lý Lâm nghe hắn nói chắc phải tức đến mức hộc máu, hoặc ít nhất khiến tâm tình trợ lý Lâm khó chịu.

Hắn trăm triệu không ngờ " trợ lý Lâm" lại từ tốn nhấp một ngụm cà phê, sau đó vô cùng tán đồng gật đầu. "Vâng, anh nói đúng lắm. Tôi cũng thấy kỳ quái. Chắc là tại mắt anh ấy có vấn đề."

Trương Trác: "..."

Người "mắt có vấn đề" không tới nhà ăn ăn sáng, anh ngủ nướng

cả buổi sáng.

Lúc tỉnh ngủ, cầm thiết bị xem giờ, Đoạn Dịch mới biết đã là hai giờ chiều. Anh không chỉ lỡ giờ cơm sáng, mà cơm trưa cũng lỡ luôn. Nhưng khi mở cửa phòng, anh bất ngờ phát hiện có một phần đồ ăn đóng gói được đặt ngoài cửa phòng.

Tâm tư chuyển vài lần, xách cơm hộp về phòng ăn xong, Đoạn Dịch chạy tới cửa nhà ăn nhìn thoáng qua.

Qúa giờ cơm nhà ăn đóng cửa, bên trong đen thui, cái gì cũng không thấy.

Đoạn Dịch không khỏi nghĩ, khu vực nghỉ ngơi chỉ có 8 người chơi, không còn người sống khác, vậy ai đã nấu hoặc lấy cơm hộ anh?

Lại nói tiếp, khu vực nghỉ phép cũng là một bộ phận của trò chơi này.

Trò chơi này vì sao lại xuất hiện, chỉ có thể chơi tiếp mới biết được.

Rời khách sạn, Đoạn Dịch đi loanh quanh tham quan, tay cầm thiết bị nghiên cứu bản đồ khu vực nghỉ ngơi.

Xem xét xong các khu nhỏ trên bản đồ, anh quyết định đến sân vận động hoạt động, rồi sẽ ghé cửa hàng đạo cụ.

Với anh, ngủ và vận động là hai phương pháp giảm áp lực tốt nhất. Ăn no ngủ đủ, giờ anh cần vận động đổ mồ hôi để loại bỏ cảm giác không thoải mái còn đọng lại từ phó bản thứ nhất.

Sân vận động có ba tầng, tầng một chuyên tập thể hình, bao gồm các loại thiết bị tập thể hình; tầng hai có sân bóng rổ, cầu lông; tầng ba có bể bơi và SPA thư giãn.

Đi vào tầng một sân vận động, nghe loáng thoáng có tiếng chơi bóng rổ từ tầng hai, Đoạn Dịch tò mò đi lên.

Đúng là có người đang chơi bóng rổ, là cao to để đầu cắt moi và Minh Thiên.

Minh Thiên mặc quần áo thể thao, lưng và ngực áo bị mồ hôi thấm ướt, đường cong cơ bắp hiện rõ. Cơ bắp không phải kiểu cuồn cuộn khoa trương, mà thiên về vừa phải đẹp mắt.

Thời điểm Đoạn Dịch đến, vừa lúc thấy cảnh Minh Thiên ôm bóng đột phá phòng thủ của cao to, xoay người nhảy lên, làm động tác úp rổ hoàn hảo.

Hắn mới 23 tuổi, cả người tràn trề sức trẻ, hoạt bát, thần thái sáng láng.

Đâu ai ngờ hắn lại là một kẻ thâm trầm lắm mưu nhiều kế?

Hơi nheo mắt, Đoạn Dịch dời tầm mắt sang góc khác, thấy đôi bạn số 4 và số 6 bằng mặt không bằng lòng. Hai người đang ngồi cạnh nhau xem Minh Thiên chơi bóng rổ, Đoạn Dịch thật sự cảm thấy chuyện này rất buồn cười.

Anh thật sự không hiểu tình hữu nghị của các cô gái, sao bây giờ số 4 và số 6 lại ngồi chung với nhau rồi?

Tự dưng hết hứng chơi bóng rổ, Đoạn Dịch xoay người bỏ đi, bỗng dư quang xẹt nhanh, một quả bóng rổ bay vèo tới chỗ anh đứng.

Đoạn Dịch bèn giơ tay chụp bóng theo bản năng.

Hạ thấp trái bóng, anh thấy Minh Thiên đang cười chào mình.

"Anh Tiểu Dịch, cùng nhau chơi bóng nhé?"

Chương 20

Chưa hỏi người ta có muốn chơi hay không đã ném bóng cho người ta thế à?

Đoạn Dịch cự tuyệt lời mời của Minh Thiên. "Mới vừa cơm nước xong. Lát nữa tính."

Nói xong, Đoạn Dịch ném bóng trả cho Minh Thiên, xoay người đi về phía hàng ghế khán giả.

Tùy ý quan sát trận bóng giữa cao to và Minh Thiên, Đoạn Dịch dần bị Minh Thiên thu hút, bởi vì hắn chơi bóng quá đẹp. Tên đầu cắt moi cao lớn chắc nịch, to gần gấp đôi Minh Thiên, thế mà miệng cọp gan thỏ, mới đánh một tí đã thua Minh Thiên 6 điểm.

Điểm số tiếp theo không còn chênh lệch nhiều hơn, vì cao to đòi nghỉ giữa hiệp.

Cao to chạy đến chỗ Đoạn Dịch, chộp lấy vai anh kéo sang một bên.

"Gì đấy?" Đoạn Dịch hỏi.

Hắn vỗ vai Đoạn Dịch nháy mắt. "Người anh em chả nể nhau tí nào."

Đoạn Dịch thật thà: "Là tại kỹ năng không bằng người ta."

Cao to vội vàng nói: "Ở đây có mấy em gái mà cậu ta chẳng chịu cho tôi chút mặt mũi nào. Anh là sếp cậu ta, hai ta chơi một ván đi. Thương lượng một chút, anh nhường tôi thắng vài trái nha, để tôi khoe khoang trước mặt các em gái một tí."

Đoạn Dịch bật cười. "Cậu không bị hành động của các cô ấy dọa thành bóng ma à?"

Cao to nói: "Ui trời, tôi nghĩ thông rồi, game Ma Sói chính là tôi lừa

bạn bạn lừa tôi. Với lại hai em gái đó có giết hại tôi đâu."

Đoạn Dịch trêu chọc hắn: "Chơi trò này mà cậu vẫn còn tâm tư yêu đương?"

"Không nên nói kiểu đó nha, còn sống ngày nào thì vui ngày đó. Lỡ có ngày mất mạng trong phó bản mà chưa từng yêu đương, chắc tôi chết không nhắm mắt mất."

"Cậu suy nghĩ thoáng thật đấy." Đoạn Dịch bội phục hắn từ tận đáy lòng.

"Tới cũng tới rồi, tâm trạng không tốt thì làm sao bây giờ? Đúng rồi ——"

Quay đầu lại liếc nhìn Minh Thiên đang vừa vào giá bóng rổ nghỉ ngơi, cao to nói tiếp, "Tâm trạng của người anh em kia cũng tốt lắm. Thật ra vừa nãy tôi có mời cậu ta đánh bóng nhưng bị từ chối. Anh xem xem có phải cậu ta cũng coi trọng cô bé nào nên mới chịu trình diễn kỹ thuật đánh bóng rổ?"

Đoạn Dịch lắc đầu: "Sao tôi biết chứ?"

Cuối cùng Đoạn Dịch vẫn đồng ý phối hợp diễn kịch. Dù sao anh đến đây là để vận động đổ mồ hôi, thế nào cũng được.

Nhưng hai cô gái không để anh có cơ hội phát huy nghĩ năng diễn xuất của mình.

Hai cô gái đi lên cầu thang lầu 3, chắc là ghé SPA thư giãn. Cơ mà nói đi nói lại, khu vực nghỉ ngơi không còn người sống nào khác, Đoạn Dịch nghi nhân viên phục vụ SPA toàn là người máy phục vụ.

Mắt nhìn hai cô gái sắp "tới tay" bay đi mất, cao to hít một hơi, ngửa mặt lên trời thở dài đau đớn, nhặt bóng rổ ném sang Minh Thiên. "Được rồi, hai anh chơi đi. Tôi nghỉ ngơi một lát rồi gia nhập sau."

"Ồ... Anh Tiểu Dịch muốn chơi bóng à?" Đứng cạnh giá bóng rổ,

Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch.

Cởi áo khoác tiện tay ném xuống đất, Đoạn Dịch hất cằm với Minh Thiên, "Tới."

Đoạn Dịch, Minh Thiên, cao to, ba người lăn lộn ở sân bóng rổ hết buổi chiều.

Thông qua giao lưu, Đoạn Dịch biết cao to tên là Bành Trình, 26 tuổi, tiến sĩ chuyên ngành lịch sử học.

Giữa trận hắn có vào sân đánh vài trái, nhưng vì không có em gái nào làm khán giả, hắn mất hết động lực, sau lại than đau eo đau chân, nằm liệt trên ghế khán giả. Bởi vậy, trên sân chỉ còn hai người Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Đánh bóng rổ lâu như vậy, Đoạn Dịch cũng rất mệt. Nhưng anh phát hiện Minh Thiên vẫn còn rất khỏe. Sao anh chưa từng biết thể năng của Minh Thiên bền đến thế nhỉ? Chẳng lẽ là tại mình già rồi nên không bằng người trẻ tuổi?

Đoạn Dịch nhất quyết không thể chịu thua, lòng ôm quyết tâm đánh bại hắn thê thảm, tốt nhất là thua không dậy nổi. Bằng không mặt mũi cấp trên là anh quả thực vứt hết vào sọt rác.

Đoạn Dịch không ngờ, mình thế mà thắng hắn thật.

Anh ôm bóng đột phá phòng thủ của Minh Thiên, xoay người nhảy lên, một tay úp rổ. Trong lúc đó Minh Thiên có nhảy lên muốn chắn anh, nhưng không ngăn được. Trái bóng cứ thế rời tay anh lọt qua rổ, rơi xuống đất. Trái bóng đập xuống đất thì nhảy lên vài cái, sân bóng rổ trống trải vang vọng âm thanh va chạm liên tục.

Cong lưng chống gối thở hổn hển mấy hơi, vô tư vén áo thun lau mồ hôi trên cổ, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên. "Đừng nói cậu nhường tôi đấy nhé? Xem thường tôi hả?"

"Không có." Minh Thiên ngồi xổm xuống trước mặt Đoạn Dịch, bàn tay che mắt cá chân. "Lúc nãy bật nhảy em bị trật khớp."

"Sao lại bị trật khớp? Để tôi coi." Đoạn Dịch bước đến gần hắn, thấy mắt cá chân hắn đang sưng lên.

Đoạn Dịch hỏi hắn: "Có bước đi nổi không? Để tôi cõng cậu?"

Xuyên qua hàng mi mướt mồ hôi, Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch cười: "Anh cõng nổi em không?"

Đoạn Dịch nhìn hắn đánh giá, cũng cảm thấy việc hơi quá sức. Anh cao 1m84, nhưng Minh Thiên cao nhỉnh hơn anh một chút.

Minh Thiên lại nói: "Em có thể tự đi, anh đỡ em là được."

Ngồi ở hàng ghế khán giả uống nước nghỉ ngơi Bành Trình muộn màng nhận ra vấn đề, đi tới hỏi: "Không sao chứ?"

Lúc này Đoạn Dịch đã đỡ Minh Thiên đứng dậy.

Cánh tay Minh Thiên vòng qua cổ Đoạn Dịch, hơn nửa cơ thể dựa vào lưng anh. Nhìn Bành Trình, Minh Thiên nói: "Không sao. Tôi nhớ sảnh khách sạn có tủ đựng dụng cụ y tế, trong tủ có một số loại thuốc thường dùng."

"Đúng vậy, tôi cũng thấy. Để tôi đến đó kiếm dầu xoa bóp. Hai người đi từ từ thôi nhé, tôi đi trước."

Bành Trình nói xong lập tức chạy mất, bỏ lại Đoạn Dịch đỡ Minh Thiên chậm rãi bước từng bước.

"Có đụng đến gân hoặc bắp thịt không?" Đoạn Dịch vừa đi vừa hỏi Minh Thiên.

Minh Thiên nói: "Không. Chỉ trật nhẹ thôi. Lâu lắm rồi không vận động."

Đoạn Dịch gật đầu, đánh giá một câu: "Cậu thiếu vận động thật."

"Vâng, không so được với anh Tiểu Dịch. Đợi khỏe lại sẽ chơi bóng với anh tiếp."

Nghe Minh Thiên nói vậy, Đoạn Dịch khó kìm được tò mò mà nhìn hắn một cái.

"Làm sao vậy?" Minh Thiên hỏi.

Đoạn Dịch nói: "Hồi trước ở thế giới hiện thực, sao tôi không biết cậu tốt với tôi vậy nhỉ."

"Hồi trước anh thấy em thế nào?" Minh Thiên lại hỏi.

Đoạn Dịch đánh giá đúng sự thật: "Trẻ tuổi rất cao giá, rất khó ở chung. Lâu lâu phản nghịch và tự cho là đúng."

"Anh hiểu lầm em rồi." Minh Thiên thành khẩn nói.

Đoạn Dịch bật cười, chỉ nói: "Ừ. Xem như nhờ trò chơi này mà tôi được làm quen với cậu lần thứ hai."

Minh Thiên không nói nữa, im lặng đi cà nhắc theo bước chân của Đoạn Dịch.

Hắn rũ đầu, cằm sát bên lỗ tai Đoạn Dịch. Trước mắt hắn là cái đầu ổ gà Đoạn Dịch không thèm chải, cùng vành tai nhỏ ẩn dưới tóc mai đen nhánh.

Có vẻ bởi vì mới vận động xong, da cổ và vành tai Đoạn Dịch đều ửng màu phấn hồng.

Nhìn chằm chằm vành tai hồng phấn một lát, Minh Thiên nghe thấy Đoạn Dịch hỏi mình: "Đến nhà ăn luôn không. Ăn xong bữa tối tôi đỡ lên lầu. Buổi tối nếu cậu cần giúp gì cứ việc tìm tôi."

"Được." thanh âm Minh Thiên truyền ngay bên tai Đoạn Dịch, dòng khí ấm áp thổi vào lỗ tai gây ngứa ngáy. "Anh Tiểu Dịch quả là người tốt. Em cứ nghĩ vì chuyện trước đó anh sẽ sinh khúc mắc với em. Không ngờ anh vẫn chịu giúp em."

Đoạn Dịch sửng sốt một chút, cuối cùng chỉ nói: "Chuyện nhỏ không tốn sức mấy. Hơn nữa... Đây là hai chuyện khác nhau."

"Vẫn muốn cảm ơn anh." Minh Thiên nhẹ giọng nói, cánh tay cố ý hay vô tình siết chặt hơn.

Trong chớp mắt ấy, Đoạn Dịch ảo giác như Minh Thiên cố tình bán manh đáng thương.

Trước kia Đoạn Dịch có nuôi một con chó. Con chó này khá linh tính. Mỗi lần bị ai phê bình sẽ bán manh đáng thương, lúc thì giả què, lúc thì đau đầu. Nhìn nó muốn đáng thương bao nhiêu có đáng thương bấy nhiêu.

Đoạn Dịch thường phạt nó nhịn đói một bữa cơm, nhưng mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấm ức của nó anh đều buông tay đầu hàng.

Cũng không hiểu tại sao anh lại liên tương Minh Thiên với con chó nhỏ trong nhà của mình.

Đoạn Dịch không khỏi bật cười.

Minh Thiên hỏi anh: "Anh cười gì vậy?"

"Tôi không cười, tôi chê cậu nặng quá." Đoạn Dịch nghiêm mặt nói.

–

Buổi tối cơm nước xong, Đoạn Dịch đưa Minh Thiên về phòng, bản thân về phòng tắm rửa, rồi đi cửa hàng đạo cụ.

Cửa hàng đạo cụ là một dãy các nhà trệt, nằm tách biệt bên cạnh khách sạn.

Mặt tiền các cửa hàng đều lắp kính thủy tinh trong suốt, nhìn xuyên qua cửa kính, Đoạn Dịch thấy bên trong không có đạo cụ thực thể, chỉ có màn hình tinh thể lỏng.

Vừa tới cửa hàng đầu tiên, Đoạn Dịch nhận ra có một người đi phía sau mình, là cô gái số 1.

Số 1 đã thay một chiếc váy thục nữ hơn, tóc thắt bím. Cô nhìn Đoạn Dịch mỉm cười, vươn tay: "Còn chưa chính thức tự giới thiệu

nhỉ. Tôi tên Ổ Quân Lan."

Đoạn Dịch bắt tay với cô. "Đoạn Dịch."

Ổ Quân Lan nói: "Tôi muốn nói với anh một câu cảm ơn. Lúc ở lâm viên, là anh nghĩ cách giúp mọi người vượt ải và cứu mọi người."

"Không cần khách khí, mọi người giúp đỡ nhau là điều hiển nhiên."

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch xoay người đi vào cửa hàng.

Cửa kính cảm ứng tự động tách ra hai bên, Đoạn Dịch đi vào, nhìn một loạt các màn hình điện tử.

Ổ Quân Lan đi vào theo: "Buổi sáng tôi đã ghé qua một lần. Tất cả đều là màn hình cảm ứng, chạm vào sẽ xuất hiện giao diện mua bán, phía trên liệt kê đủ loại đạo cụ. Nhấn chọn đạo cụ mình quan tâm sẽ hiện chi tiết hình ảnh, mô tả và công dụng."

"Như lướt web shopping." Đoạn Dịch giơ tay bấm bấm màn hình, đạo cụ đủ kiểu rực rỡ đến lóa mắt, "Khiếp, cái nào cũng mắc."

"Đúng thế. Tôi thấy 50 đồng vàng đủ để mua đạo cụ, mặc dù cực kỳ ít lựa chọn." ngón tay Ổ Quân Lan chỉ vào một chỗ, "Có thể chọn sắp xếp danh sách theo thứ tự từ rẻ đến mắc."

Đoạn Dịch nghe theo cô, ngón tay bấm nút sắp xếp theo giá tiền. Anh chăm chú đọc qua các loại đạo cụ đơn giản có thể mua, tạm thời không biết mua gì, rút tay về.

"Được. Anh cứ xem tự nhiên nhé. Tôi đến sân vận động. Vừa rồi nghe Khang Hàm Âm nói SPA ở đó không tồi, thật sự toàn là máy móc tự động hóa phục vụ." Ổ Quân Lan nói.

Vốn cô muốn đến sân vận động, lúc ngang qua cửa hàng thì thấy Đoạn Dịch, nên mới qua đây chào hỏi anh một tiếng.

Đoạn Dịch nhất thời chưa phản ứng kịp. "Khang Hàm Âm?"

Ổ Quân Lan: "Chính là cô gái số 4. Lần này cô ấy chơi khá được."

"À, ok, vậy cô đi trước nhé. Tôi xem mấy đạo cụ này."

Ổ Quân Lan rời đi, để Đoạn Dịch một mình ở cửa hàng đạo cụ.

Anh nhìn màn hình điện tử cân nhắc trong chốc lát, lựa chọn giá cả từ cao đến thấp... Tuy hiện tại anh mua không nổi, nhưng trước tiên cứ nhắm trước mấy đạo cụ giá cao để sau này mua.

Ánh mắt Đoạn Dịch lướt qua một đống đạo cụ, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh đạo cụ "Con rối nhiếp mộng".

Vô thức nhíu mày, Đoạn Dịch click mở chi tiết đạo cụ, xem hình ảnh mô tả và tác dụng.

Mẫu đạo cụ lập tức được phóng to trên màn hình lớn.

Mà giữa màn hình, chính là con rối bé gái hay ngại ngùng, giống y đúc con rối của Chu Chấn An.

Chương 21

Bảy tuổi Tiểu Thập bị bán vào gánh hát.

Không cha không mẹ từ nhỏ, cũng không có tên. Là đồ đệ thứ mười của Chu Chấn An nên được gọi là Tiểu Thập. Theo ý của Chu Chấn An, chờ khi bọn họ chính thức lên đài hát tuồng sẽ được đặt nghệ danh.

Chu Chấn An chỉ có một nữ đồ đệ, đó là Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ mày mảnh lá liễu, đôi mắt tròn xoe trong sáng, cực kỳ hoạt bát đáng yêu, thường quan tâm tiểu sư đệ Tiểu Thập nhất.

Vì thế Tiểu Thập thích Tiểu Ngũ, là chuyện thuận lý thành chương.

Tiểu Ngũ cực kỳ thích chụp ảnh cho người khác, còn rất biết cách chụp sao cho đẹp. Cô chụp rất nhiều ảnh chung cho Chu Chấn An và Sở Thanh, Chu Chấn An thích những tấm ảnh này, còn mua cho cô một chiếc máy ảnh xịn mà cô mơ ước để khen thưởng.

Tiểu Ngũ cầm máy ảnh dạo khắp lâm viên, thường xuyên lấy cớ chụp ảnh lười biếng trốn luyện tuồng.

Các sư huynh đệ khác đều rất chăm chỉ. Thời điểm bọn họ luyện tập, Tiểu Ngũ hay lén đứng phía sau chụp ảnh họ. Sư huynh sư đệ nào đang tập các động tác xấu khó coi nhất định sẽ tránh để cô chụp lén.

Có một khoảng thời gian Tiểu Ngũ lười biếng tận vài ngày, bị đại sư huynh quở trách.

Cô bị phạt quỳ trong viện, bị cấm ăn cơm chiều.

Đêm đó, thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng, Tiểu Thập lén mang rất nhiều kẹo và màn thầu vào viện đưa cho cô.

Hắn cứ tưởng sẽ thấy Tiểu Ngũ khóc nhè. Nào biết lúc hắn tới nơi

lại thấy Tiểu Ngũ đang cười.

Cô vừa cười vừa cầm bút lông viết viết vẽ vẽ, không biết lại nghĩ ra trò nghịch ngợm mới nào.

"Sư tỷ tính làm chuyện xấu nữa à?" Tiểu Thập đến gần hỏi cô, phát hiện cô đang vẽ lên một tấm ảnh chụp.

Tiểu Ngũ cầm bức ảnh kia đưa cho Tiểu Thập xem. "Lần trước Đại sư huynh luyện tập bị ngã úp mặt xuống đất, mông chổng lên trời, vừa vặn bị ta chụp được. Ta mới vẽ thêm hai cái tai nhọn và một cái đuôi nè. Nhìn huynh ấy giống thỏ quá nhỉ? Ha ha, huynh ấy phạt ta, ta muốn cho mọi người xem tấm ảnh này! Để mọi người chê cười huynh ấy là đồ con thỏ!"

Tiểu Thập vội vàng bịt miệng cô lại. "Sư tỷ, sư tỷ biết con thỏ mang ý nghĩa là gì không? Sư tỷ dám nói đại sư huynh như vậy, không sợ bị đại sư huynh đánh ư? Sư phụ mà nghe được cũng sẽ mắng sư tỷ đấy!"

Tiểu Ngũ chớp mắt, vô cùng khó hiểu. "Con thỏ có nghĩa là gì? Chúng nó đáng yêu lắm. Hồi nhỏ ta từng nuôi một con nè. Đại sư huynh là thỏ Cả, ta là thỏ Năm, đệ là thỏ Mười."

Tiểu Thập thật sự không tiện giải thích lý do, đành phải lừa gạt cho qua.

Đến khi hai người lớn thêm vài tuổi, Tiểu Ngũ mới biết "Con thỏ" là từ ngữ không tốt. Cô ở trước mặt Tiểu Thập chưa từng thấy xấu hổ, thường xuyên lấy chuyện này ghẹo hắn. "Tiểu sư đệ, sao đệ lại ngại không dám giải thích với ta thế?"

Mặt cô không đổi sắc, còn Tiểu Thập mỗi lần đều bị ghẹo đến đỏ mặt.

Vì thế từ "Con thỏ" trở thành bí mật giữa hai người, là một loại ám hiểu mà chỉ hai người mới hiểu.

Thời gian thấm thoát, lại qua vài năm, Tiểu Thập phát hiện Tiểu Ngũ ôm tâm sự thiếu nữ, hình như biết yêu rồi.

Ban đầu Tiểu Thập cho rằng người nọ là Tiểu Cửu. Bởi vì Tiểu Cửu từng công khai hắn thích Tiểu Ngũ, thậm chí còn tặng Tiểu Ngũ hoa hồng.

Nhưng về sau Tiểu Thập phát hiện, người Tiểu Ngũ thích không phải Tiểu Cửu, mà lại là sư phụ của bọn họ Chu Chấn An.

Tiểu Thập đau lòng, nhưng cũng lo lắng.

Ai cũng biết sư phụ yêu sư nương bao nhiêu. Tiểu Ngũ mà yêu sư phụ, về sau chắc chắn chỉ nhận về toàn đau thương.

Nhưng Tiểu Thập không ngờ, Tiểu Ngũ yêu đến mức u mê, đến nỗi sinh ra tâm tư xấu xa: Cô hạ độc phá hỏng giọng nói của sư nương Sở Thanh.

Vì người ta đồn rằng, Chu Chấn An yêu Sở Thanh là bởi nàng có một giọng nói hay.

Lần đầu họ gặp nhau, Sở Thanh ở trong sân nhà hát tuồng, đúng lúc Chu Chấn An đi ngang qua, cách một bức tường nghe thấy tiếng nàng xướng ca, còn chưa thấy người thật đã yêu thanh âm của nàng.

Tiểu Ngũ đâu biết được, dù Sở Thanh đã mất giọng, Chu Chấn An vẫn đối đãi với nàng như lúc ban đầu, thậm chí còn vì nàng đi học tiếng bụng.

Cô càng không ngờ rằng, Sở Thanh sẽ tự sát.

Sở Thanh chết, Chu Chấn An phát điên.

Tiểu Thập thấy tình trạng sư phụ bất thường, nếu hắn tra ra chuyện do Tiểu Ngũ làm, nhất định sẽ giết Tiểu Ngũ. Vì thế Tiểu Thập thuyết phục Tiểu Ngũ bỏ trốn.

Qua một năm, Chu Chấn An bỗng viết một bức thư, ghi rằng Đại sư huynh bệnh nặng, yêu cầu Tiểu Ngũ trở về thăm hắn.

Nhưng Chu Chấn An không biết Tiểu Ngũ đã chạy đến nơi nào, cũng không biết địa chỉ gửi thư, đành cất thư trong thư phòng.

Sau đó, Chu Chấn An tìm phóng viên mình quen đang làm việc ở toà soạn, lấy lý do phát thông báo tìm người thân, truyền tin giả khắp nơi.

Khi đó đại sư huynh đã lên sân khấu biểu diễn, cũng khá nổi tiếng.

Vì thế, Chu Chấn An nổi điên, đại đồ đệ bệnh nặng sắp chết, Như Mộng Viên là nơi âm tà, các tin tức này truyền khắp đại giang nam bắc, hơn nửa thông tin cũng truyền đến tai Tiểu Ngũ.

Tiểu Thập cảm thấy đây là bẫy.

Tiểu Ngũ vẫn còn quan tâm sư phụ và đại sư huynh, nếu cô nghe được mấy tin tức này, nhất định sẽ quay về. Nhưng khi cô trở lại, thứ đang chờ cô chỉ sợ là Chu Chấn An đòi mạng.

Tiểu Thập tính nói với Tiểu Ngũ, bảo cô đừng trở về. Tuy nhiên dù hắn biết địa chỉ của Tiểu Ngũ, nhưng không có cách này truyền tin ra ngoài.

Có một vị quan họ Lý rất thích xem Chu Chấn An diễn tuồng, Chu Chấn An tìm hắn hỗ trợ, hắn hào phóng đưa cho Chu Chấn An mượn một phó quan cùng một đội vệ binh trang bị súng ống canh giữ bên ngoài Như Mộng Viên. Chu Chấn An bắt chín đồ đệ ở lại lâm viên, cấm họ đưa tin tức ra bên ngoài.

Vì trợ giúp Tiểu Ngũ, Tiểu Thập tìm đại sư huynh, đại sư huynh lại thật sự giả nằm liệt giường không dậy nổi, nhị sư huynh phối hợp diễn kịch, mời đại phu tới khám bệnh cho đại sư huynh.

Tam sư huynh đi theo đại phu nấu thuốc, được quyền ra vào lâm viên. Lúc tứ sư huynh hái thuốc sắc thuốc, Tiểu Thập lén trộm đơn thuốc, phát hiện huynh ấy đang thu thập một loại thực vật mọc trên núi tuyết. Đó căn bản không phải phương thuốc trị bệnh cứu người, mà là độc dược.

Độc dược này chỉ có thể chuẩn bị vì Tiểu Ngũ.

Tiểu Cửu đã từng thích Tiểu Ngũ, Tiểu Thập chỉ biết tìm hắn thương lượng. "Có phải Sư phụ muốn giết Tiểu Ngũ?"

Tiểu Cửu chỉ rơi nước mắt, không nói gì.

Tiểu Thập sốt ruột: "Huynh khóc thì có ích gì? Huynh nói thật cho ta biết đi. Ta thấy thất sư huynh đào hố trong rừng, lục sư huynh chặt cây làm quan tài. Mấy người muốn liên hợp cùng sư phụ lừa Tiểu Ngũ có phải không? Mấy người tính lừa cô ấy về liền giế,t chết cô ấy? Chuyện này chỉ có ta không biết?"

Tiểu Cửu lau nước mắt nói: "Đúng vậy. Là sư phụ bảo đại sư huynh xử lý chuyện này. Đại sư huynh biết tâm tư của đệ, cho nên không nói cho đệ. Chỉ cần Tiểu Ngũ quay lại nhất định sẽ chết. Nhưng ta có biện pháp nào đâu? Thực sự là do cô ấy sai trước..."

Tiểu Cửu không giúp Tiểu Thập nghĩ cách cứu Tiểu Ngũ. Nhưng hắn khẳng định suy đoán của Tiểu Thập.

Vì giúp Tiểu Ngũ, Tiểu Thập vò đầu bứt tai rất nhiều ngày, bỗng nhớ tới ám hiệu bí mật giữa hắn và Tiểu Ngũ.

Vì thế, dùng tên các con thỏ, hắn viết một bưu thiếp ám chỉ dưới hình thức bài đồng giao, kẹp vào một quyển sách, nhờ phó quan canh cửa Như Mộng Viên gửi về quê nhà giúp hắn.

Quyển sách kia là sách thơ ca nhi đồng bằng tiếng nước ngoài, có rất nhiều tranh minh hoạ hoạt hình, kẹp một bưu thiếp viết đồng dao là không có gì kỳ lạ. Hắn giải thích với phó quan rằng, đó là sách gửi cho đứa nhỏ của họ hàng thân thích.

Phó quan mở sách ra kiểm tra một phen, xác thật không có gì bất ổn, đồng ý gửi hộ hắn.

Thế là bài đồng dao được gửi đi thành công. Tiểu Thập vẫn không yên tâm, sợ vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Ngũ không nhận được sách.

Vì thế hắn viết bài đồng dao vào một tờ giấy, nhét vào tấm màn

kép trong phòng khách.

Khi còn nhỏ, hắn thường chơi trốn tìm cùng Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ thích nhất là trốn sau tấm màn che.

Sau khi trưởng thành, Tiểu Ngũ vẫn là thích đứng ở chỗ này. Nhưng không phải vì chơi trốn tìm, mà là vì đứng từ góc này có thể quan sát được sân khấu hát tuồng của sư phụ. Trốn sau bức màn, ánh mắt cô nhìn về phía sư phụ luôn tràn ngập sự quấn quýt si mê.

Tiểu Thập nghĩ thế này, vạn nhất cô ấy vẫn quay lại, có lẽ cô ấy có thể nhìn thấy nhắc nhở mình để lại trong bức màn.

Đây không hẳn là phương án toàn vẹn. Chu Chấn An suốt ngày tuần tra khắp nơi trên lầu dưới lầu. Bức màn này ngược lại là thứ kín đáo an toàn nhất. Giấu bài đồng dao ở đây, không biết Tiểu Ngũ có thể thấy hay không, nhưng ít nhất sẽ không bị Chu Chấn An và các sư huynh phát hiện.

Tiểu Thập chỉ biết hy vọng, nếu Tiểu Ngũ trở lại, cô sẽ có cơ hội nhìn thấy tờ giấy, kịp thời bỏ chạy.

Thỏ Cả ngã bệnh, thỏ Hai thăm khám, thỏ Ba mua thuốc, thỏ Tư sắc thuốc, thỏ Năm chết, thỏ Sáu nâng, thỏ Bảy đào hố, thỏ Tám chôn, thỏ Chín ngồi dưới đất khóc, thỏ Mười hỏi vì sao khóc, thỏ Chín đáp, thỏ Năm một đi không trở lại!

Tiểu Ngũ, sư phụ và sư huynh đệ của tỷ muốn giết tỷ, bọn họ chuẩn bị sẵn thuốc độc, đào hố chôn, đóng quan tài và mộ phần hết rồi...

Làm ơn đừng bao giờ trở về.

Nếu đã trở lại, nhìn thấy bài đồng dao, xin tỷ hãy rời đi ngay.

–

Tiểu Ngũ cuối cùng chưa từng quay về Như Mộng Viên.

Chu Chấn An nghi ngờ trong đám đồ đệ có kẻ phản bội báo tin cho Tiểu Ngũ.

Nhưng hắn không có tâm tư tra xem ai là phản đồ, mà thẳng tay giết hết mọi người chôn cùng Sở Thanh

Khoảnh khắc bị viên đạn bắn chết, Tiểu Thập chỉ còn một suy nghĩ duy nhất, may mà Tiểu Ngũ còn sống.

Mấy tháng sau, một con rối nhỏ được gửi đến Như Mộng Viên.

Trước ngực con rối đeo một viên ngọc, trong bọc quần áo nhét một tờ sách cổ và một phong thư.

Sư phụ, con rối này thay mặt con thăm hỏi người cùng các sư huynh đệ.

Con thiếu sư nương một mạng, hiện tại dùng miếng ngọc này để bù đắp.

Tiểu Ngũ tự tay viết.

–

Ở khu vực nghỉ ngơi thả lỏng năm ngày, Đoạn Dịch bắt đầu tự hỏi nên mua đạo cụ gì.

Kỳ thật về chuyện này, mấy ngày nay anh đã tìm các người chơi khác thăm dò ít nhiều. Nếu mọi người cùng nhau tiến vào phó bản tiếp theo, thì khi mua đạo cụ, mọi người có thể bàn bạc với nhau.

Mỗi người chỉ có 50 đồng vàng, đạo cụ có thể mua thật sự hữu hạn, nhưng vài đạo cụ có công năng nhiều người chơi dùng chung, nếu mọi người đồng ý dùng chung đạo cụ, trước tiên có thể thương lượng mua gì với nhau, để tận dụng hết mức tác dụng của đồng vàng.

Đề nghị của Đoạn Dịch không được tán thành. Ổ Quân Lan và Bành Trình đồng ý chia sẻ thông tin đạo cụ, nhưng hai người đã xài đồng vàng rồi; những người khác đều im lặng, không chỉ không

muốn chia sẻ đạo cụ, còn không muốn để người khác biết mình đã mua loại đạo cụ nào.

Kết quả là Đoạn Dịch chỉ lôi kéo được một đồng đội, Minh Thiên.

Về vấn đề Minh Thiên có đáng tin hay không, Đoạn Dịch tạm thời vẫn giữ ý kiến như cũ.

Nhưng dù thế nào, ngày hôm nay, anh vẫn cùng Minh Thiên vào cửa hàng đạo cụ.

Đạo cụ niêm yết giá 50 đồng vàng đổ xuống không nhiều, chỉ có bốn loại, lần lượt là bút manh mối cao, lục lạc báo động trước nguy hiểm, ngọc quay về khởi điểm, và dù chắn công kích. Hai cái đầu giá 10 đồng vàng, hai cái sau giá 15 và 25 đồng vàng.

Tác dụng của đạo cụ vừa đọc tên đã hiểu.

Đoạn Dịch quyết định mua ngọc quay về khởi điểm và dù chắn công kích.

Phương thức sử dụng ngọc quay về khởi điểm: Khi bị lạc trong mê cung, bóp nát hạt châu này, người chơi lập tức quay về điểm xuất phát.

Dù chắn công kích: Có tác dụng ngăn chặn đòn chí mạng một lần.

Hai món đạo cụ tổng cộng tốn 40 đồng vàng của Đoạn Dịch. 10 đồng vàng còn lại anh để dành lần sau xài.

Có một loại đạo cụ anh cảm thấy khá hứng thú: Thời gian chảy ngược. Người sử dụng có thể quay ngược thời gian về 10 phút trước, người sử dụng vẫn giữ được ký ức của 10 phút đó, những người khác thì không.

Trực giác Đoạn Dịch cho rằng nó cực kỳ quan trọng, chẳng qua tạm thời anh mua không nổi, chỉ đành chờ lần sau.

Bấm nút xác nhận trên màn hình, hoành thành thao tác mua sắm, vật thật sẽ tự động được đưa vào phòng người chơi.

Vì thế sau khi rời cửa hàng, Đoạn Dịch trực tiếp về khách sạn.

Vào phòng, anh liền thấy 2 món đồ nằm ở huyền quan, một cây dù màu đen và một viên ngọc xâu dây đỏ.

Đoạn Dịch ngồi xổm nhặt hai món này lên, đeo viên ngọc lên cổ, cất tạm cây dù vào trong tủ giày.

Ngay sau đó tiếng gõ cửa vang lên, là Minh Thiên cầm đạo cụ của hắn tới.

Minh Thiên cũng được nhận những món đã chọn mua ở cửa hàng đạo cụ. Đoạn Dịch phát hiện hắn mua một cây dù chắn công kích, một cây bút manh mối cao, và lục lạc báo động trước nguy hiểm.

Minh Thiên nói với Đoạn Dịch: "Em thấy anh mua viên ngọc quay về khởi điểm khá tốt. Nhưng đôi ta có thể dùng chung đạo cụ, nên em mua hai món khác, nếu anh cần dùng cứ thoải mái lấy đồ của em."

"Ừ, tốt lắm. Cậu cất đồ cho kỹ nhé." Đoạn Dịch gật đầu.

Minh Thiên nghĩ đến cái gì, lại nói: "Hiện tại xuất hiện đạo cụ có thể ngăn cản tổn thương mất mạng, khả năng cao phó bản tiếp theo sẽ khá nguy hiểm. Đến lúc đó anh nhớ cẩn thận."

Đoạn Dịch thầm tán thành. "Ừ, còn hai ngày, chúng ta đều nghỉ ngơi cho tốt. Không biết phó bản bản tiếp theo sẽ như thế nào."

"Được. Em về trước đây. Anh nghỉ ngơi sớm nhé." Minh Thiên nói xong lời này thì tạm biệt anh.

Đoạn Dịch nhìn theo bóng dáng của hắn, trong lòng lại nghĩ, nếu ván tiếp theo hai người ở phe đối lập thì sao?

Chương 22

Kỳ nghỉ bảy ngày chính thức kết thúc.

Ăn xong cơm trưa, tám người chơi lục tục bước lên xe buýt đậu trước cổng lớn khách sạn.

Thông qua mấy ngày ở chung, Đoạn Dịch đã biết hết tên của mọi người.

Số 6 sói fake tri tên là Ôn Như Ngọc.

Số 8 với độ tồn tại cực thấp tên là Tra Tùng Phi.

Tra Tùng Phi là người nhỏ tuổi nhất, 17 tuổi, đang học trung học. Hiện cậu đã bớt sợ người lạ, nói nhiều hơn vài câu, nhưng vẫn ở mức hữu hạn, bảy ngày ở khu vực nghỉ ngơi toàn thấy cậu nhóc ở một mình.

Khoảng hai tiếng sau, xe buýt không người lái chở tám người chơi dừng lại.

Chờ các người chơi đã xuống xe, xe buýt quay đầu rời đi, tiến vào làn sương mờ mịt.

Chung quanh vẫn trắng xoá như cũ. Trong không gian trống rỗng này chỉ tồn tại môt vật thể duy nhất, là một cánh cửa chống trộm. Khác với cổng sắt chạm rỗng khắc hoa ở Như Mộng Viên, cánh cửa này là kiểu cửa nhà chống trộm hiện đại, vô cùng phổ biến tại các chung cư.

Trên cửa chống trộm có dán số nhà, 107.

Đoạn Dịch phỏng đoán, lần này bối cảnh phó sẽ diễn ra trong căn nhà số 7 của tầng 1.

Trên tay cầm then cửa treo 12 bảng số.

Sau đi các người chơi xuống xe buýt, hệ thống phát thông báo. "Số người chơi đã gia nhập 8/12, chờ người chơi đến đông đủ, trò chơi chính thức bắt đầu. Người chơi vui lòng lấy bảng số."

"Thông báo bổ sung quy tắc, để khởi động phó bản mới, hệ thống sẽ phân bổ số lượng các người chơi cho phù hợp. Nhóm người chơi có số lượng lớn vui lòng lấy số thứ tự giống với phó bản trước đó."

Ý của hệ thống rất đơn giản, lần này phó bản yêu cầu 12 người chơi, đám Đoạn Dịch có 8 người, đương nhiên là nhóm có số lượng đông nhất. Vì vậy họ sẽ lấy bảng số giống với phó bản cũ.

Lần trước Đoạn Dịch lấy số 7, lần này phải lấy số 7.

Số 5 và số 9 đã chết ở phó bản trước, hai số này trở thành số vô chủ. Hiện bảng số bổ sung thêm số 11 và số 12. Như vậy bốn người chơi đến sau chỉ được chọn một trong bốn số 5, 9, 11 và 12.

Hiểu rõ quy tắc, Đoạn Dịch nghĩ đến một chuyện, trái tim không khỏi nặng nề.

Có lẽ anh không phải là số 7 đầu tiên, thậm chí rất nhiều người đã từng dùng con số 7 này. Rồi sẽ có ngày nhóm của anh chỉ còn vài người, phải không ngừng gia nhập các nhóm người chơi đông hơn.

Cũng không biết, đâu mới là phó bản cuối cùng.

Ước chừng đợi thêm 30 phút, một chiếc xe buýt chở bốn người tới, hai nam hai nữ.

Biểu tình của bọn họ khá tự nhiên, xem ra đều không phải tay mới.

Hai người đàn ông tầm trên dưới 30 tuổi. Một người đeo kính mặc tây trang, rất là hào hoa phong nhã, hắn chọn số 5; người còn lại nhìn lấm la lấm lét, mắt đảo tới đảo lui, còn không ngừng xoa tay, trông không khác gì phường trộm cướp, hắn chọn số 11.

Hai cô gái, một người mặc váy dài thướt tha khoảng 25 tuổi; người còn lại thì khá nhỏ tuổi, cắt tóc ngắn tiêu chuẩn, có lẽ là học

sinh cấp ba. Hai cô gái lần lượt chọn số 9 và số 12.

Chờ mười hai người chơi lấy bảng số xong, hệ thống phát thông báo lần thứ hai.

"Hoan nghênh các người chơi tham gia phó bản《 chơi trốn tìm 》."

"Hồ Điệp lớn lên đặc biệt xinh đẹp, khi cô bé mặc váy khiêu vũ, quả thực giống như Hồ Điệp vỗ cánh. Hồ Điệp thích nhất là chơi trốn tìm, ba mẹ cô bé thường xuyên không thấy cô đâu. Hồ Điệp ngịch ngợm quá, cứ trốn mãi, khiến mẹ cô bé bực bội cực kỳ!"

"Vào ngày sinh nhật 10 tuổi của Hồ Điệp, ba mẹ và anh chị em của cô bé mua bánh kem tổ chức sinh nhật cho cô. Nhưng mà, Hồ Điệp đâu mất rồi, chẳng lẽ cô nổi hứng muốn mọi người cùng chơi trốn tìm? Chẳng ai tìm thấy cô bé!"

"Hồ Điệp ơi Hồ Điệp, bạn bay đi đâu đi đâu? Người thân của bạn sốt ruột lắm rồi!"

"Em gái Hồ Điệp tên là Trà Hoa, Trà Hoa mời 12 thám tử đến nhà, mong họ có thể giúp cô tìm được Hồ Điệp!"

"Cơ mà, trong 12 vị thám tử, có 4 người bị kẻ xấu xa mê hoặc, bọn họ không chỉ muốn ngăn cản Người tốt tìm được Hồ Điệp, còn muốn xử lý tất cả Người tốt!"

Hệ thống kể chuyện xưa bằng giọng văn truyền cảm, cực kỳ giàu cảm xúc, như thể đang kể chuyện xưa cho bạn bè, nhưng ngữ khí kiểu này làm Đoạn Dịch vô cùng không thoải mái.

Cũng may đến đoạn giới thiệu quy tắc, thanh âm hệ thống liền trở lại bình thường.

Đây là phó bản Ma Sói với cách chơi mới, "giết cục bộ".

Phương thức giành chiến thắng của Người Sói được chia làm hai loại, "giết toàn bộ" và "giết cục bộ".

"Giết toàn bộ", nghĩa là giết hết tất cả phe Người tốt mới tính là chiến thắng. Trong《 Du Viên Kinh Mộng 》, họ đã chơi theo quy tắc này.

"Giết cục bộ" thì khác, Người sói diệt hết Người tốt có chức năng, hoặc diệt hết Người tốt là dân thường, thì có thể giành chiến thắng. Với cách chơi này, phán đoán xem ai là người có chức năng, ai là dân thường là một chuyện vô cùng trọng yếu.

Tổng cộng mười hai người chơi, gồm 4 sói, 4 chức năng, 4 dân thường.

Trong số 4 người sói, có 3 người là sói bình thường không có khả năng gì đặc biệt, trừ【 Vua Sói Trắng 】. Kỹ năng của Vua Sói Trắng* là tự bạo bất cứ lúc nào, bằng cách, nó có thể kéo một người chơi theo, cùng nhau vào tù.

4 chức năng, ngoại trừ Nhà tiên tri, Thợ săn, Vu nữ, trò chơi có thêm chức năng【 Thủ vệ 】

Mỗi ngày Thủ vệ được quyền bảo vệ một người, người được bảo vệ sẽ miễn dịch khỏi công kích của Người sói, không phải vào tù. Mỗi người chơi chỉ được bảo vệ một lần. Nhưng nếu người được bảo vệ, đồng thời bị phù thủy ném dược, người này vẫn phải vào tù.

"Phó bản《 chơi trốn tìm 》, độ khó: 4."

"Người tốt và Người sói vượt ải đều được 100 đồng vàng."

"Sau khi mở cửa nhà số 107, toàn bộ người chơi bước vào nhà, trò chơi chính thức bắt đầu. Trước khi hoàn thành nhiệm vụ, người chơi không được tự ý rời nhà, nếu không sẽ bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi."

"Chúc mọi người chơi vui vẻ!"

Phó bản trước chỉ có độ khó 2, sao tự dưng nhảy cóc lên cấp 4? Nguyên nhân là gì?

Đoạn Dịch chưa kịp nghĩ thêm, cửa chống trộm trước mắt đã tự động bật mở.

Dưới sự thúc giục từ hệ thống, các người chơi lục tục bước vào thế giới trong cửa.

Cửa chống trộm "cạch" một tiếng khép lại, trò chơi chính thức bắt đầu.

Phía sau cánh cửa là vị trí huyền quan. Khác với các căn hộ thường thấy, có đến hai hành lang trong nhà, hướng về hai lối đi ngược nhau.

Mọi người quan sát một lát, quyết định chọn hành lang xa hơn. Đi tầm một lúc, họ thấy có hai căn phòng ở hai bên, lần lượt ghi là "Phòng giam số 1" và "Phòng giam số 2".

Tiếp tục đi, xuất hiện thêm các phòng từ số 1 đến số 6 phía tay trái, và các phòng từ số 7 đến số 12 ở tay phải.

Đi qua dãy phòng này là hết, cuối hành lang chỉ có một vách tường.

Vì thế các người chơi phải quay đầu trở lại huyền quan, đi xem hành lang thứ hai.

Cách huyền quan vài bước, họ thấy một tủ giầy. Trên tủ giày đặt một máy ghi âm cũ kỹ.

Máy ghi âm phủ đầy tro bụi nằm trên tủ giày mới tinh, trông phi thường đột ngột, một manh mối cực kỳ gây chú ý.

Số 3 Bành Trình đánh bạo tiên lên, bấm nút play, ngay sau đó mọi người đều nghe được một giao điệu nhạc thiếu nhi cực kỳ quỷ dị.

"Mẹ giết tôi. Cha ăn tôi. Anh và chị tôi ngồi dưới gầm bàn. Nhặt xương của tôi lên. Chôn trong mộ đá lạnh lẽo."

Nhạc thiếu nhi chạy một lần liền ngừng.

Đó là giọng hát non nớt của một bé gái, hát không mượt lắm, tạp âm nhiều lần xuất hiện, bối cảnh âm thanh khá ồn ào, có thể thấy hoàn cảnh ghi âm rất là kém.

Đa số người nghe xong bài hát đều cảm thấy sởn tóc gáy, nhất thời không dám cử động.

Đoạn Dịch là người đầu tiên di chuyển, anh dẫn đầu đến gần tủ giày, trực tiếp bưng cái máy ghi âm kiểu cũ lên xem xét.

Quan sát máy ghi âm một lát, Đoạn Dịch mở nó ra, thấy băng ghi âm bên trong.

Lấy ra xem, hai mặt trước sau không ghi gì, nhìn không ra bất luận thông tin nào. Vì thế Đoạn Dịch trả nó về máy ghi âm, chỉnh cuộn dây về ban đầu, bấm play.

Vì thế nhạc thiếu nhi phát lại một lần nữa.

Nghe xong đoạn nhạc, Đoạn Dịch bấm nút tua, play ngược lại, nhưng mặt sau băng từ trống rỗng, không còn nội dung khác. Trước mắt xem ra, cuộn băng từ này chỉ ghi lại một đoạn nhạc thiếu nhi.

"Mục tiêu vượt ải lần trước là "thoát khỏi lâm viên", lần này là "tìm được Hồ Điệp"?" Bành Trình nhịn không được nói, "Trong tiệc sinh nhật Hồ Điệp, Hồ Điệp mất tích khi chơi trốn tìm, nên em gái cô bé mời chúng ta đến tìm cô bé. Nhưng theo lời bài hát này... cô bé đã chết. Thế có phải chúng ta tìm được mộ phần của cô bé là có thể vượt ải?"

Cô gái mặc váy dài số 9 vừa gia nhập tiếp lời hắn. "Mẹ giết tôi, cha ăn tôi, anh và chị tôi ngồi dưới gầm bàn nhặt xương của tôi lên... Không khó phỏng đoán, "tôi" chính là Hồ Điệp. Như vậy xương cốt Hồ Điệp tuy đã được chôn trong mộ, nhưng thịt của cô lại ở trong bụng ba cô. Để thông qua, chúng ta không chỉ tìm mộ cô bé, mà còn phải nghĩ cách tìm ba của cô bé."

Bành Trình như được thông não. "Cốt nhục chia lìa, Hồ Điệp bị chia làm hai phần. Phần mộ thì dễ, chứ thịt trong bụng ba cô bé...

Khó là ở chỗ đối phó với ba cô bé kiểu gì?"

Tạm thời Đoạn Dịch ôm thái độ nghi ngờ với suy đoán của Bành Trình và số 9.

Thời điểm họ vào nhà, trên cửa nhà ghi số 107, hiển nhiên là nhà số bảy ở tầng 1. Nghĩa là nơi họ đang đứng là một căn hộ như bao căn nhà chung cư khác.

Nếu phó bản giới hạn khu vực trong nhà, người chơi có tìm được mộ phần hay không chưa nói, chứ đừng nói đến lấy thịt từ trong bụng người sống. Nếu Hồ Điệp bị ba cô ăn thịt, số thịt đó đã sớm bị tiêu hóa hết rồi.

Dưới tình huống không còn manh mối nào khác, Bành Trình và số 9 không thể suy luận tiếp.

Vì thế số 9 đổi đề tài. Cô cầm thiết bị xem đồng hồ, hỏi nhóm Đoạn Dịch: "Tôi muốn hỏi một chút, tám người chung một nhóm từ phó bản trước? Mọi người đã vượt qua bao nhiêu phó bản rồi?"

- --

*Bạch Lang Vương = Vua Sói Trắng.

Chương 23

Cô gái xinh đẹp vừa đặt câu hỏi, Bành Trình lập tức đáp lời.

Thậm chí hắn còn giơ tay, mắt tròn ra sức chớp chớp: "Chúng tôi đã vượt qua một phó bản《 Du Viên Kinh Mộng 》."

Số 9 lộ vẻ kinh ngạc. "Chơi xong phó bản thứ nhất liền đến đây? Chúng tôi nhiều hơn mọi người hai phó bản. Có phải thời gian vượt màn của mọi người quá nhanh nên hệ thống trực tiếp nhảy cóc qua phó bản độ khó 3?"

"Có thể là vậy." ngón tay Bành Trình chỉ vào Đoạn Dịch, "Số 7 của chúng tôi rất thông minh, nghĩ đến cách đào mồ từ sớm."

Đoạn Dịch thình lình bị đẩy ra, thuận miệng nói: "Trời xui đất khiến, trùng hợp mà thôi. Tôi chỉ muốn kiểm tra xem Sở Thanh đã sống dậy hay chưa, ai ngờ nàng động thủ giết chủ nhân lâm viên, chúng tôi tự nhiên thông quan. Nói tiếp thì..." Anh nhìn về phía số 9 hỏi: "Phó bản đầu tiên của mọi người là gì, cũng là《 Du Viên Kinh Mộng 》?"

"Không phải." số 9 lắc đầu, "Phó bản lần lượt có độ khó 1, 2 và 3, cứ thế tới phó bản hiện tại. Chúng tôi chưa từng chơi phó bản《 Du Viên Kinh Mộng 》. Không biết hệ thống sắp xếp như thế nào."

Nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, số 9 nói tiếp với đám người Đoạn Dịch: "Quay lại trò chơi hiện tại đi. Buổi tối phải chia nhau ra nhận chức năng, thể nào cũng có người chơi bị sói giết. Mọi người chỉ mới chơi kiểu "giết toàn bộ" chưa chơi qua "giết cục bộ". Tôi lo mọi người chưa hiểu rõ cách chơi nên nhắc nhở một câu, đêm đầu tiên phù thủy tốt nhất nên dùng giải dược. Phó bản càng ngày càng khó, nhiều người tồn tại vẫn tốt hơn. Lại nói, phó bản càng khó, thời gian suy luận về Ma Sói càng ít, vạn nhất nhà tiên tri chết ngay đêm đầu, người tốt rất khó thắng."

Đối với việc hùa theo gái đẹp, Bành Trình trước nay đều là người tích cực nhất, lập tức hùa theo: "Tôi đồng ý, đêm đầu tiên tốt nhất

phù thủy nên cứu người. Dù sao lần này cũng có Thủ vệ, tốt nhất là tất cả mọi người đều đưa ra thông tin vào thời điểm bỏ phiếu đầu tiên. Dù có nhảy ra bao nhiêu tiên tri cũng có cơ sở để suy luận. Ui, người anh em số 7, nói gì đi chứ?"

Thấy Bành Trình nhìn mình, Đoạn Dịch gật đầu, xem như tán thành.

Bành Trình rất cao hứng, hỏi lại từng người một, mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, ít nhất mặt ngoài không có ai đưa ra ý kiến phản đối.

Thấy thế, số 9 thở phào một hơi, cảm thấy nhẹ lòng hơn, lần này không gặp đồng đội soi mói bắt bẻ.

Từ giờ đến buổi tối 10 giờ vẫn còn dài, các người chơi chưa vội tách ra về phòng riêng, mà thăm dò khắp nơi trước.

Vòng qua tủ giày đi tiếp về phía trước, cách đó không xa là phòng bếp, đối diện phòng bếp là phòng ăn nhỏ, miễn cưỡng nhét đủ cái bàn và 12 cái ghế, mỗi chiếc ghế được đánh số từ 1 đến 12 như cũ.

Đi qua hai gian phòng này là phòng khách.

Phòng khách không tính là lớn, khoảng 30 mét vuông. Trang hoàng không đẹp mắt lắm, lớp sơn trên tường bị bong tróc, vừa nhìn liền biết phòng này khá lâu đời. Tuy nhiên đồ đạc đều mới tinh, ghế sô pha không dính hạt bụi nào, có thể thấy được người ở đây cực kỳ thích sạch sẽ, cũng rất yêu quý căn nhà này.

Phòng khách hình vuông hợp quy tắc, phòng vệ sinh độc lập ở bên cạnh, mặt còn lại của hành lang còn có 3 căn phòng khác, hẳn là một phòng ngủ chính và hai phòng ngủ phụ.

Vậy là, người chơi đã có một cái nhìn toàn cảnh về phó bản này.

Thông qua bước đầu thăm dò đơn giản, trực giác ban đầu của Đoạn Dịch đã được xác minh: Khác với Như Mộng Viên, phó bản lần này rất nhỏ, chỉ là một căn hộ ba phòng một sảnh cùng phòng

ngủ.

Thời gian trôi đến 7 giờ, khi các người chơi đang do dự có nên vào ba phòng ngủ hay không, chỗ huyền quan bỗng vang tiếng mở khóa. Ngay sau đó, cửa phòng mở ra, ngoài cửa truyền đến giọng nói vui vẻ.

"Tiểu Vũ à, vừa rồi lúc mẹ đến trường con, thầy khen con được 100 điểm đó, con giỏi quá."

"Cảm ơn mẹ! Mẹ, ngày mai con muốn ăn pizza!"

"Tối nay đã đưa con đi ăn rồi, ngày mai vẫn muốn ăn? Không được, đừng làm nũng với mẹ, vô dụng thôi!"

"Ba, ba cho con ăn đi! Xem như mẹ chưa nói gì!"

"Con nha, bị mẹ chiều hư rồi!"

Chỉ vài câu đối thoại đã gợi ý đầy đủ về quan hệ của mấy người đó. Họ là một nhà ba người.

Theo tiếng nói cùng tiếng bước chân bước tới gần, trước mặt các người chơi xuất hiện một đôi thanh niên, và một bé gái 6 tuổi cột tóc hai bên.

"Ơ? Mẹ? Bọn họ là ai?"

Bé gái Tiểu Vũ tò mò nhìn 12 người chơi, bộ dáng ngây thơ chưa trải đời.

"Hôm nay đã đưa con đi ăn một bữa tiệc lớn rồi, con về phòng làm bài tập trước đi. Mẹ có việc cần bàn với họ." Người mẹ trẻ nói xong, xoa đầu Tiểu Vũ.

Ánh mắt Tiểu Vũ nhìn về phía các người chơi vẫn tràn ngập tò mò. Tuy nhiên bé rất nghe lời mẹ. Nhón chân hôn má mẹ một cái, bé ngoan ngoãn đeo cặp trở về phòng.

Thấy Tiểu Vũ đã vào phòng, người mẹ trẻ nhìn chồng mình.

"Không phải anh còn công việc cần xử lý sao? Anh về phòng làm việc đi. Để em chiêu đãi khách."

Chồng cô gật đầu, liền rời phòng khách.

Chờ con gái và chồng lần lượt rời đi, người mẹ trẻ xoay người, cười tủm tỉm nhìn về phía các người chơi. "Mọi người là thám tử?"

Đoạn Dịch dẫn đầu hỏi nàng: "Hồ Điệp mất tích, chúng tôi đến tìm cô bé. Cô có quan hệ gì với Hồ Điệp?"

"Tôi tên Mạt Lị, chồng tôi là Hán Vân, đứa nhỏ hồi nãy tên Tiểu Vũ, là con gái tôi." người mẹ trẻ thật lòng trả lời tỉ mỉ chi tiết, đáng tiếc hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Vì thế Đoạn Dịch hỏi lại lần nữa.

Mạt Lị như chợt nhớ ra, mỉm cười nói: "A, đúng vậy, không thấy Hồ Điệp. Phiền mọi người giúp tôi tìm Hồ Điệp. Chúng tôi đã dùng cơm bên ngoài mất rồi, xin lỗi mọi người, thế mà quên mất trong nhà có khách tới, cơm chiều của mọi người..."

"Chúng tôi có thể tự giải quyết." Đoạn Dịch hỏi lại, "Hồ Điệp và cô rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Hồ Điệp à... Cũng là con gái tôi. Tiếc là nó mất tích rồi." Mạt Lị che ngực, than thở.

"Tổng cộng cô có bao nhiêu đứa con?" Đoạn Dịch hỏi dồn, "Người tìm chúng tôi tên Trà Hoa, nghe nói Trà Hoa là em gái Hồ Điệp?"

12 thám tử là do Trà Hoa liên hệ, chứ không phải cha mẹ Hồ Điệp.

Đây là thông tin hệ thống cung cấp từ đầu.

Mạt Lị tự hỏi trong chốc lát, gật đầu, xoa tay nói: "Ừm, tôi có 4 đứa con. Tiểu Vũ, Hồ Điệp, Trà Hoa là ba con gái, còn Tiểu Phong là con trai."

Đoạn Dịch nhìn quanh nhà cô. "Nhưng nhà của cô không giống nhà

đủ cho một gia đình có 4 đứa con ở."

Mạt Lị tốt tính trả lời: "Bọn nhỏ đều còn nhỏ. Tổng cộng có ba phòng, tôi và ba sấp nhỏ ở phòng ngủ chính, bốn đứa nhỏ, hai đứa ở thư phòng, hai đứa ở phòng ngủ phụ là đủ."

Đoạn Dịch tiếp tục hỏi: "Vậy mấy đứa con còn lại của cô đi đâu rồi?"

Mạt Lị giơ tay, vặn ngón tay tính toán: "Để tôi nghĩ đã... Hồ Điệp... Hồ Điệp không thấy, Trà Hoa và Tiểu Phong đi tìm nó. Trong nhà chỉ còn Tiểu Vũ à! A... Phải nói với mọi người một việc nha!"

Từ lúc Mạt Lị vào cửa tới giờ, dù nói chuyện với chồng và con gái, hay trả lời câu hỏi của Đoạn Dịch, cô luôn giữ vẻ tươi cười thập phần tiêu chuẩn, mang cảm giác mưa thuận gió hoà.

Nhưng lúc này biểu tình của cô bỗng trở lên nghiêm túc, thậm chí trong mắt lộ vài phần lệ khí, khiến người ta không rét mà run.

Ánh mắt cô chậm rãi lướt qua từng người chơi, mở miệng nói: "Tôi phải nhắc nhở mọi người một việc, không được kíc,h thích con gái tôi Tiểu Vũ. Khi biết chị nó Hồ Điệp mất tích, nó đã khóc liên tục ba ngày ba đêm, sau đó thì quên mất chuyện này!"

Nói tới đây, Mạt Lị lộ ra một chút đau thương. "Bác sĩ nói, có đôi khi con người gặp chuyện đau thương quá mức chấp nhận, bản năng tự bảo vệ bản thân sẽ cưỡng ép con người quên mất chuyện buồn. Cho nên, Tiểu Vũ quên mất Hồ Điệp, cũng quên mất các anh chị của nó. Mấy người tuyệt đối không được nhắc tới Hồ Điệp trước mặt nó! Nếu không, một khi mấy người làm nó nhớ tới chuyện thương tâm, làm nó khóc đến mức hôn mê, tôi sẽ tìm mấy người tính sổ!"

Nói xong lời cảnh cáo, Mạt Lị thở ra một hơi, quay về gương mặt tươi cười thân thiết. "Được rồi, mọi người cứ tự nhiên nhé. Tôi đi kèm Tiểu Vũ làm bài tập. Mọi người đừng đi lung tung khắp nơi là được. Đây là nhà của chúng tôi mà!"

Vẫy tay tạm biệt khách, Mạt Lị đi vào căn phòng Tiểu Vũ lúc trước

đã vào.

Các người chơi đều nghe hiểu lời cuối cùng cô nói, thật ra cô ta đang ám chỉ: "Nếu làm trò trước mặt Mạt Lị, xâm phạm nhà cô, sẽ khiến NPC tấn công."

Nghĩa là, buổi tối không phải thời gian có thể thăm dò. Chỉ sợ phải chờ tới ban ngày Mạt Lị và chồng đi làm, Tiểu Vũ đi học, trong nhà không có NPC, mọi người mới có thể bắt đầu lục tìm manh mối.

Các người chơi tạm thời nghỉ chân tại nhà ăn nhỏ, thảo luận tối nay ai nấu cơm.

Bất quá mọi người rất nhanh phát hiện vấn đề này không tồi tại: Lần này trong bếp không có cá rau dưa tươi, chỉ có 1 thùng rau củ sấy khô, 1 thùng thịt heo đóng hộp, và 1 thùng lương khô.

Người chơi căn bản không cần nấu cơm, trực tiếp ăn là được.

Nếu dạ dày ai yếu hoặc muốn ăn đồ nóng, cùng lắm là đun đồ hộp, cũng khá tiện lợi.

Phòng bếp và nhà ăn đều rất nhỏ, người chơi thì quá nhiều, thật sự ngộp ngạt đến hoảng.

Cho nên Đoạn Dịch tạm thời chưa ăn, mà vào phòng số 7 một chuyến trước.

Bố cục căn phòng gần như không khác mấy lần trước, vẫn có đủ vật dụng rượu vang đỏ cùng thuốc lá, đều là đồ hệ thống cung cấp.

Mở tủ quần áo ra nhìn, ngăn tủ quần áo chứa đầy quần áo đủ loại phong cách và kích cỡ, trước sau như một đều vừa ý anh, nhưng cũng chính vì mấy thứ này được chuẩn bị quá mức phù hợp, càng làm Đoạn Dịch nhíu mi. Anh cảm thấy bản thân mình kể cả tính cách sở thích, phong cách quần áo, đều bị quy thành số liệu hoặc số hiệu, đưa vào hệ thống trò chơi.

Cảm giác bị người ta khống chế hoàn toàn, thật sự không tốt tí

nào.

–

Hút điếu thuốc, tắm một cái, Đoạn Dịch chậm rì rì rời phòng, lắc lư đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Anh mở một hộp thịt heo, thấy ăn luôn thì dầu mỡ quá, bèn tìm nồi đun nước sôi, thả rau củ sấy khô vào, rồi đổ thịt trong hộp vào nồi đảo đều.

Thế là Đoạn Dịch ra lò một nồi canh rau chỉ trong vài giây, nhất thời cảm thấy trù nghệ bản thân đã đạt đến đỉnh cao.

Thình lình lỗ tai truyền đến thanh âm của Minh Thiên. "Nhìn qua không tồi, muốn nêm thêm chút gia vị không? Em thấy ở đây có đủ các loại gia vị."

Đoạn Dịch cầm muôi sắt to quay đầu lại, thiếu chút nữa đụng vào mũi Minh Thiên.

Thân thể lập tức ngửa về sau, Đoạn Dịch khó khăn né ra, thuận thế nghiên người, cầm muôi sắt đảo đồ ăn trong nồi. "Đi kiểu gì mà không vang tiếng nào thế hả?"

Minh Thiên nhàn nhạt cười: "Chắc là vì anh nấu canh ồn quá."

"Ờ." Đoạn Dịch gật đầu, trả lời vấn đề vừa rồi của Minh Thiên, "Không cần thêm gia vị. Tôi không biết nêm muối. Hơn nữa, tôi có bóng ma với mấy vụ thêm gia vị nước chấm gì đó."

"Bóng ma gì cơ?" Minh Thiên rất là tò mò.

Vẻ mặt Đoạn Dịch như thể sợ hãi sống sót sau tai nạn. "Trù nghệ tổ truyền nhà chúng tôi đều không tốt. Dì cả và mẹ tôi có sở trường suốt ngày nấu thịt kho tàu vị nước máy. Tôi thật sự chịu đủ rồi."

Phải mất một lúc Minh Thiên mới hiểu thịt kho tàu vị nước máy nghĩa là gì.

Nhìn Đoạn Dịch cười cười, hắn học theo anh, xé mở một túi rau sấy, mở thêm một hộp thịt, đổ hết cả hai vào nồi. "Em cũng không biết nấu cơm, cho em ăn chung đi."

"Được thôi." Đoạn Dịch nhìn vào trong nồi, "Có nên thêm ít nước không nhỉ?"

"Được. Thêm đi." Minh Thiên gật đầu.

"Hình như cho hơi lố. Đun thêm tí nữa nhé? Nhưng đun lâu quá đồ ăn có bị nát không nhỉ?"

"Anh xem mà làm. Em thế nào cũng được."

Cuối cùng Đoạn Dịch gãi đầu cười. "Xong đời. Nếu gặp phó bản sinh tồn hoang dã, hai ta ăn gì bây giờ?"

Minh Thiên suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Để em nghiên cứu trước cách nấu ăn vậy, chắc là không khó."

"Chưa chắc mà. Nấu cơm cần có thiên phú. Người anh thông minh của tôi từng có một khoảng thời gian chuyên môn nghiên cứu trù nghệ, kết quả đồ ăn....." Đoạn Dịch tỏ vẻ chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, "Chậc, hương vị đó tôi tả không nổi."

40 phút sau, cùng Minh Thiên ăn đống thịt heo nấu canh rau một lời khó nói hết, Đoạn Dịch về phòng gặm lương khô.

Ăn một gói bánh, nghỉ ngơi một lát, thời gian dần trôi đến 10 giờ tối.

Đoạn Dịch cầm hờ thiết bị. Thấy nó rung bần bật, anh giơ lên rút thẻ nhân vật.

Đoạn Dịch đã quen thao tác.

Ngón tay anh nhấn trên giao diện vài cái, màn hình nhanh chóng xuất hiện một hàng chữ.

"Người chơi số 7, thân phận của bạn là【 phù thủy 】."

–

Đoạn Dịch lên giường ngủ sớm.

Đêm nay anh không tính ra ngoài.

Đêm đầu tiên nhóm Người sói khẳng định sẽ tìm nơi gặp mặt và thương lượng sách lược.

Nếu có người muốn nửa đêm tìm sói, thì người đó cần tìm chỗ núp, lén lút quan sát. Hành lang hoàn toàn không có nơi để trốn. Muốn trốn, chỉ có thể đến phòng khách phía bên kia, ví dụ như sau sô pha.

Nhưng Mạt Lị đã ám chỉ các người chơi không được xâm phạm nhà họ. Buổi tối mà tới khu vực NPC hoạt động chính là hành vi tự tìm đường chết.

Hơn nữa, cũng không ai biết nhóm Người sói sẽ thảo luận ở đâu, ngồi xổm một chỗ suốt đêm rõ là ngu.

So với việc ra ngoài đi lung tung, không bằng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đêm dài, không biết là mấy giờ, Đoạn Dịch đang ngủ say, bỗng nhiên bị thiết bị rung mạnh làm bừng tỉnh.

Mở mắt, anh cầm thiết bị lên xem, thời gian là rạng sáng 3 giờ.

Dùng vân tay mở khóa thiết bị, anh thấy giao diện nhảy ra một hàng chữ: "Người sói phát động kỹ năng giam cầm với người chơi số 2, xin hỏi bạn có dùng thuốc giải hay không? Trong vòng 10 phút vui lòng đưa ra quyết định, nếu không xem như bạn không dùng thuốc giải."

Phía dưới ảnh chụp có hai nút, người trong ảnh đương nhiên Đoạn Dịch rất quen thuộc: Minh Thiên.

Hai nút, một cái ghi "Có", cái còn lại là "Không".

Đoạn Dịch chưa bao giờ chần chờ quá lâu, nhấn "Có" chọn sử dụng.

Vì thế giao diện thay đổi, một chữ mới xuất hiện: "Bạn đã thành công sử dụng thuốc giải loại trừ giam cầm số 2. Người chơi số 2 không cần vào tù."

Tắt thiết bị, mở to mắt nhìn vào bóng đêm vô biên, Đoạn Dịch thở phào một hơi, cảm thấy tim đập quá nhanh.

Bị kíc,h thích như vậy, anh không ngủ nổi nữa, dứt khoát trợn mắt tự hỏi vì sao Minh Thiên bị khai đao đầu tiên. Đợi đến khi anh chìm vào giấc ngủ đã là buổi sáng 5 giờ. Tuy thế anh cũng ngủ không quá sâu, sáng 7 giờ đã tỉnh dậy.

Rời giường, Đoạn Dịch nhanh chóng tắm rửa đánh răng, thay quần áo ra cửa. Anh đến phòng bếp và nhà ăn nhìn thoáng qua, phát hiện không ít người chơi đã tới rồi. Ngồi ở nhà ăn gặm 2 miếng bánh khô queo, anh hơi khát, bèn đến phòng bếp tính đun nước ấm.

Mới vừa cắm ấm nước điện, anh nghe thấy chỗ huyền quan truyền đến tiếng động.

Rời phòng bếp nhìn về phía huyền quan, vừa lúc Đoạn Dịch thấy một nhà ba người đang đi về phía cửa nhà.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang giày da, tay kéo một valy, bé gái Tiểu Vũ hai mắt đẫm lệ kéo tay hắn, dùng thanh âm non nớt hỏi: "Ba, lần này ba đi công tác bao lâu vậy?"

"Một tháng liền về rồi, ba sẽ mua đồ ăn ngon cho con!" Người đàn ông yêu thương xoa đầu cô bé.

Ba chữ "Đồ ăn ngon" có lẽ đã dỗ được Tiểu Vũ, bé lau nước mắt, vội nói một câu: "Con muốn chocolate!"

Tiểu Vũ thay đổi cảm xúc xoành xoạch làm người đàn ông dở khóc dở cười, hắn vỗ đầu cô bé, giả bộ quát lớn: "Con bé này."

"Được rồi được rồi, Tiểu Vũ không khóc." Mạt Lị vừa nói vừa đeo tất.

Cô ngồi xổm xuống tỉ mỉ giúp Tiểu Vũ lau khô nước mắt, lại nói: "Con xem, các anh chị thám tử cười chê con kìa. Con ngoan ngoãn đi học nhé. Mẹ đưa con đến trường."

Lúc này trừ Đoạn Dịch, có mấy người chơi khác cũng nghe thấy động tĩnh mà chạy tới xem.

Mạt Lị trấn an xong Tiểu Vũ thì đứng lên, mỉm cười đối mặt với các người chơi, còn vẫy tay với họ: "Buổi sáng tốt lành."

Đoạn Dịch hơi híp mắt, đáp lời: "Cô cũng vậy."

Mạt Lị cười liếc anh một cái, không nói thêm nữa.

Khom lưng xỏ một đôi giày cao gót, Mạt Lị đến bên chồng Hán Vân giúp hắn thắt cà vạt, lại giúp con gái Tiểu Vũ tết tóc. Cuối cùng cô hôn mỗi người cái, nắm tay họ cùng rời khỏi nhà.

Cửa chống trộm mở rồi đóng lại. Một nhà ba người toàn bộ rời đi.

Đoạn Dịch cứ cảm thấy người một nhà hài hòa đến độ bất thường. Đặc biệt là Mạt Lị, cô ta hiền thê lương mẫu tới mức mẫu mực, ngược lại càng mang vẻ kỳ quái. Người như vậy thực sự tồn tại sao? Chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ cho chồng con, đồng thời luôn duy trì nụ cười tiêu chuẩn, chẳng khác nào đang đeo mặt nạ. Một chút bực bội cũng không có? Không hề thấy mệt?

Nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt suy tư một lát, Đoạn Dịch xoay người, vừa lúc gặp Minh Thiên vừa rời phòng ngủ.

Nhớ tới hôm qua người bị khai đao là hắn, Đoạn Dịch nhìn hắn nhiều hơn vài lần, bất quá không nóng lòng nói gì, chỉ hỏi: "Ăn sáng hả?"

Minh Thiên gật đầu: "Lương khô."

Một lát sau, 12 người chơi tụ tập ở nhà ăn.

Mọi người triển khai thảo luận tình huống đêm qua. Hiện chưa có ai vào tù, nghĩa là có ba khả năng: Vu nữ dùng thuốc giải, Thủ vệ bảo vệ đúng người; đương nhiên còn có khả năng Người sói chưa cắn.

Nhưng thảo luận chỉ tới đây. Không có người nào tiết lộ thân phận của mình.

Thảo luận ngắn gọn kết thúc, các người chơi từng người gặm bánh quy xong, liền nhanh chóng bắt tay vào công tác thăm dò. Một nhà ba người sẽ trở về vào buổi tối, bọn họ cần tranh thủ thời gian ban ngày để xem xét các phòng.

Đoạn Dịch rời nhà ăn đầu tiên. Anh vào phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính không khóa cửa, đẩy cửa một cái là dễ dàng vào phòng.

Trong phòng sạch sẽ ấm áp, nhìn ra được đôi vợ chồng này rất hạnh phúc.

Còn chưa kiểm tra tình hình xung quanh, Đoạn Dịch đã chú ý tới hai cánh cửa trong phòng, một cửa là phòng vệ sinh, một cửa dẫn ra sân sau nhà. Căn hộ số 107 ở tầng một, nên có một sân nhỏ cũng không có gì kỳ lạ.

Nhẹ nhàng kéo cửa kính thông ra ngoài, Đoạn Dịch bước chân vào sân.

Sân vườn hình vuông, khoảng mười mét vuông, diện tích nhỏ nhưng được thiết kế lịch sự tao nhã, có hoa có cảnh, còn có lò nướng BBQ loại nhỏ.

Một khu vườn tinh xảo thơ mộng như vậy lại có một góc um tùng cỏ dại, cực kỳ bắt mắt khiến người khác chú ý.

Vì thế Đoạn Dịch lập tức đến gần, gạt mớ cỏ sang hai bên, phát hiện một bia mộ nhỏ.

Trên bia mộ khắc hai chữ đơn giản: "Hồ Điệp."

Chữ viết không ngay ngắn, cao thấp nghiêng lệch, như trẻ con dùng dao khắc ra.

Phòng ngủ sau lưng truyến đến tiếng bước chân, Đoạn Dịch quay đầu lại, thấy số 1 Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan nhìn thấy Đoạn Dịch, lập tức tới sân vườn.

Thấy bia mộ, cô cũng vô cùng kinh ngạc. Cẩn thận quan sát bia mộ, cô vỗ vỗ bùn đất phía dưới, nói: "Nơi này diện tích quá nhỏ, không giống nơi chôn cả một người, phía dưới có lẽ chỉ chôn tro cốt, hoặc bộ phận xương cốt."

Đoạn Dịch gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Dựa theo băng nhạc thiếu nhi, Hồ Điệp bị ăn thịt, chỉ còn xương cốt, hơn nữa hơn phân nửa xương cốt đã bị nấu nhừ.

Nghĩ đến chuyện Hồ Điệp, Đoạn Dịch nhíu mày, nói với Ổ Quân Lan: "Lại nói tiếp, cô thấy câu chuyện này có gì bất thường không?"

"Tôi thấy chỗ nào cũng sai." Ổ Quân Lan nói.

"Nói thêm đi." Đoạn Dịch nói.

Ổ Quân Lan nói: "Mẹ Hồ Điệp là Mạt Lị, cô ấy đúng chuẩn hiền thê lương mẫu. Thế tại sao cô ấy lại giết Hồ Điệp? Còn nữa, Mạt Lị có bốn người con, Hồ Điệp mất tích, hai đứa nhỏ ra ngoài tìm cô bé, chỉ còn Tiểu Vũ ở nhà. Tiểu Vũ bởi vì quá mức thương tâm quên mất mọi chuyện, lý do này có thể chấp nhận. Nhưng vì sao chồng Mạt Lị biểu hiện cũng quá bình tĩnh? Là người một nhà nhưng không quan tâm Hồ Điệp có mất tích hay không."

Bốn đứa trẻ, một đứa mất tích, hai đứa đi tìm, chuyện này vừa nghe thì khá là hợp tình hợp lý. Nhưng nghĩ kỹ lại thấy bất thường. Vì sao hai đứa nhỏ dầm mưa dãi nắng đi tìm Hồ Điệp, trái

lại cha mẹ là người trưởng thành lại sinh hoạt như thường, cùng con gái Tiểu Vũ trình diễn tiết mục gia đình ba người hài hòa hữu ái.

Đoạn Dịch không khỏi nhíu mày: "Người nhà này không chỉ không để bụng Hồ Điệp, thậm chí việc Trà Hoa và Tiểu Phong đi tìm Hồ Điệp cũng không quan tâm. Nói tiếp, rõ ràng phần mộ Hồ Điệp nằm ngay sau vườn, vì sao tất cả họ làm như không thấy? Quá kỳ quái."

Vấn đề của Đoạn Dịch, nhất thời Ổ Quân Lan cũng không giải đáp được.

Vì thế Đoạn Dịch tự cân nhắc trong chốc lát, nói tiếp: "Lần trước chủ nhân lâm viên không thèm nói chuyện với chúng ta. Nhưng lần này NPC chủ động giao lưu rất nhiều. Tôi nghĩ ngoài việc thăm dò xung quanh, sợ là còn phải hỏi NPC kiếm thêm thông tin."

"Buổi sáng trước khi ra cửa, người ba nói sẽ đi công tác một tháng, như vậy thời gian kế tiếp hắn sẽ không có nhà. Chúng ta chỉ có thể xuống tay từ người mẹ Mạt Lị, và đứa con Tiểu Vũ."

Ổ Quân Lan nhắc nhở anh: "Tối hôm qua Mạt Lị nói, chúng ta không thể hỏi Tiểu Vũ về việc Hồ Điệp, nếu không cô ta sẽ không bỏ qua. Cho nên, nếu chúng ta hỏi Tiểu Vũ liệu có thể sẽ gặp nguy hiểm hay không?"

Lời cô nói không phải không có lý.

NPC Mạt Lị nói một câu ám chỉ quy tắc, nếu người chơi tùy tiện phá quy tắc sẽ mang tới họa sát thân.

Nhưng lui một bước, nếu không suy xét về các loại quy tắc của trò chơi, đơn thuần xem từ góc độ cốt truyện, vì sao Mạt Lị lại nói với người chơi như vậy? Có phải vì Tiểu Vũ nắm giữ tin tức quan trọng, nên cô không muốn nhóm thám tử biết được?

Như vậy xem ra, các người chơi cần nghĩ cách nói chuyện để đào thông tin từ Tiểu Vũ, mới có thể tìm được điểm mấu chốt vượt ải.

Đoạn Dịch phân tích trong lòng, nhưng tạm thời chưa nói gì.

Tùy tiện hỏi Tiểu Vũ về việc Hồ Điệp, khả năng cao người chơi sẽ gặp nguy hiểm chết người, mà hiện tại còn chưa tới thời điểm cần mạo hiểm.

Kiểm tra xung quanh bia mộ Hồ Điệp một phen, Đoạn Dịch đứng lên.

Lúc này Minh Thiên mới tới. Hắn vào trong vườn, cũng liếc mắt một cái liền thấy bia mộ. "Mộ Hồ Điệp ở chỗ này? Xem ra biện pháp vượt ải không đơn giản như mặt ngoài."

Đoạn Dịch thuận miệng hỏi hắn: "Những người khác đâu?"

Minh Thiên nói: "Phân công nhau hành động, có người ở phòng khách, có người ở phòng ngủ phụ."

Vốn Đoạn Dịch tính đến mỗi phòng xem một cái, rồi kiểm tra lại một lượt xem thế nào.

Nhưng liếc Minh Thiên phía sau, anh tạm thời lưu lại phòng này.

Vì thế, một lát sau, Ổ Quân Lan rời phòng ngủ chính tới phòng khác, Đoạn Dịch vẫn còn dựa vào cạnh cửa kính kéo quan sát Minh Thiên.

Cảm nhận được ánh mắt Đoạn Dịch, Minh Thiên hỏi anh: "Anh Tiểu Dịch, sao anh cứ nhìn em thế?"

Đoạn Dịch tùy ý nhét hai tay vào túi áo, tự nhiên trả lời: "Muốn xem cậu giấu manh mối kiểu gì."

Minh Thiên cười. "Lần này em không giấu."

Đoạn Dịch liếc hắn một cái, cũng cười: "Tôi không có ý khác. Cách chơi của cậu, tôi không có quyền phê phán. Chỉ là lúc này phó bản nhỏ, khẳng định người chơi sẽ ở bên nhau tốp ba tốp năm, phỏng chừng không ai có thể giở trò. Nếu cậu muốn làm gì, tự mà cẩn thận."

Nói xong, Đoạn Dịch xoay người đi đến phòng khách, bắt đầu tìm manh mối tại phòng khách.

–

Thời gian trôi đến giữa trưa, các người chơi cùng nhau trở lại nhà ăn nhỏ ăn thịt heo đóng hộp.

Tuy mới ăn đồ hộp hai lần, Đoạn Dịch đã hơi ngán. Vì thế anh cực kỳ hy vọng phó bản sẽ kết thúc sớm, để không còn phải ăn mớ đồ hộp, rau củ sấy và lương khô nữa.

Ăn xong cơm trưa, anh về phòng nghỉ ngơi một lát, buổi chiều tiếp tục thăm dò quanh nhà.

Buổi sáng anh đã tìm tòi sơ bộ mỗi phòng một lượt. Buổi chiều lặp lại công tác cũ, nhưng lần này anh kiểm tra kỹ càng hơn.

Phó bản quá nhỏ, trong quá trình thăm dò, 12 người chơi chỉ quanh quẩn ở ba phòng một sảnh, có thể nói là ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy. Đoạn Dịch đánh giá, lúc này chưa đến mức có người lén lút làm mấy hành động hạ độc đồng đội gì đó.

Cơm chiều đương nhiên là tiếp tục ăn đồ hộp.

Sau khi ăn xong các người chơi dọn dẹp chén đũa, buổi tối 7 giờ rưỡi, mọi người ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu thảo luận.

Đề tài thảo luận rất đơn giản: Đêm nay bỏ phiếu ai.

Cô gái số 9 lên tiếng trước.

Cô là người mới tới nhóm, cũng là người khuyên Vu nữ cứu người vào đêm đầu tiên.

Cô dẫn đầu nói: "Lần này tôi là Nhà tiên tri."

Một câu nói xác nhận thân phận, ánh mắt cô lướt qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên người số 4 Khang Hàm Âm, số 9 nói tiếp:

"Tối hôm qua tôi đã kiểm tra thân phận của cô. Cô là sói."

"Lý do tôi soi cô, là vì tôi thấy cô nhìn qua nhu nhược yếu đuối, không giống người biết nói dối. Tôi cảm thấy nếu cô là sói sẽ khó cãi lại, tương đối dễ đối phó. Không ngờ cô thật sự là sói. Cô có gì để biện hộ không?"

Khang Hàm Âm nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó nói: "Tôi không có gì để biện hộ."

Từ trước đến nay luôn thương hoa tiếc ngọc số 3 cao to Bành Trình sốt ruột. "Sao cô không nói gì thế? Mọi người đều nghĩ cô là sói kìa. Lần trước không phải cô chơi tốt lắm ư? Giúp phe Người tốt chắn sói á. Cô nói vài câu đi."

Khang Hàm Âm vẫn bình tĩnh như cũ. "Cùng lắm thì như phó bản cũ thôi, tôi vào tù sớm là xong, chẳng sao."

"Ôi cô..." Bành Trình vò đầu, "Cô gái nhỏ thật là..."

Khang Hàm Âm nhìn về phía hắn, nhẫn nại nói: "Được. Tôi nói thêm vài câu với anh. Tôi không phải sói, trong phó bản này, tôi là thám tử bình thường, nhưng tôi không muốn nói nhiều. Thân phận của tôi dễ bị phủ nhận."

"Dưới tình huống chỉ biết thân phận của bản thân, nếu số 9 kiên trì nhận tiên tri, nghĩa là cô ta là sói. Thật ra tôi có thể nhận đại một chức năng, ép sói chết cùng mình. Nhưng đây là "giết cục bộ", tôi không muốn làm loạn mạch suy luận, vạn nhất thật sự làm lộ các chức năng, làm người sói tìm ra người có chức năng thật, đó chính là dâng chiến thắng cho phe sói."

Nói tới đây, Khang Hàm Âm nhìn lướt qua từng biểu cảm của người chơi.

Giống như cô đang phân tích biểu tình mỗi người.

Xem qua biểu tình từng người, ánh mắt cô tạm dừng một lát, lặng lẽ thu hồi, rồi nhìn về phía Bành Trình.

Bành Trình cân nhắc lời cô nói một chút, cuối cùng dùng sức gật đầu phụ họa. "Ừ, đúng, lời cô nói rất có đạo lý!"

Nghe Khang Hàm Âm lên tiếng, số 9 nói đã soi thân phận số 4 cười cười, cô nói: "Tôi không phải tiên tri. Tôi fake chức năng, tùy tiện chọn đại một người à. Phản ứng của số 4... thật ra là rất tốt. Hiện tại tôi quay chức năng, không làm Người tốt thêm phiền nữa. Tôi cũng là thám tử bình thường, không có chức năng gì cả."

Số 9 nói xong, hiện trường lâm vào yên lặng.

Đại khái qua 5 phút, số 6 Ôn Như Ngọc mở miệng, khiến mọi người chú ý.

Bởi vì cô nói: "Tôi là Nhà tiên tri. Tôi đã soi số 2 phe Tốt."

Số 6 là tiên tri, Minh Thiên tối hôm qua vừa bị cắn vừa bị soi?

Đoạn Dịch nhìn số 6 một cái, lại nghiêng đầu nhìn về phía Minh Thiên.

Bành Trình trước hết nêu vấn đề: "À, số 6 ơi, vì sao cô soi số 2?"

Ôn Như Ngọc nói: "Còn phải giải thích hả? Ván trước, anh ta nói mình là tiên tri, cuối cùng lại là phù thủy. Anh ta chơi quá tốt. Nếu anh ta là sói, tôi phải bắt anh ta ngay từ đầu. Nếu anh ta là Người tốt, tôi xác nhận thân phận cho anh ta, tôi tin anh ta sẽ dẫn dắt Người tốt chiến thắng. Vô luận thế nào, kiểm tra anh ta đều có chỗ lợi."

Bành Trình lại hỏi một câu: "Cô chỉ tra được Người tốt mà dám nhảy ra sớm vậy?"

Ôn Như Ngọc mất kiên nhẫn trợn trắng mắt: "Đã có Thủ vệ, đương nhiên tôi dám nhảy. Lại nói, dù tôi có vào tù cũng chả sao. Nếu tôi tra ra những người khác là phe Tốt, có lẽ tôi tạm thời không nhảy ra. Nhưng số 2 là Phe tốt, anh ta thật sự rất giỏi. Dù tôi không phải tiên tri, anh ta cũng có thể giúp phe Tốt thắng."

"Không fake chức năng? Không quay đầu?" Bành Trình hỏi lại.

Ôn Như Ngọc chém đinh chặt sắt nói: "Không quay đầu. Tôi là tiên tri thật."

Lần này Ôn Như Ngọc không khóc đến mức lê hoa đái vũ, hơn nữa từ cách cô nói chuyện, cô đã tiến bộ rất nhiều, nói có sách mách có chứng, giống như cô thật sự là Nhà tiên tri.

Đoạn Dịch trong lòng nghĩ như vậy, nào biết ngay sau đó nghe được Minh Thiên nói.

"Ngại quá, tôi mới là Nhà tiên tri."

Ôn Như Ngọc mới vừa dùng rắm cầu vồng ca ngợi Minh Thiên lên tận trời, ai ngờ lại bị Minh Thiên vả mặt?

Đoạn Dịch đang uống miếng nước, thiếu chút nữa đã phun cái toẹt.

Số 6 soi Minh Thiên là Người tốt, Minh Thiên cạch chức năng, thân phận lập tức biến thành người đáng tin nhất. Mà lời hắn nói không khác gì bảo số 6 Ôn Như Ngọc là sói.

Đây là một lập luận logic đơn giản.

Có thể xuất hiện loại tình huống này, cơ bản chỉ có một cách giải thích: Số 6 là sói, cô nhảy ra nhận Tiên tri, tùy tiện nói ai đó là Người tốt, không ngờ chọn trúng tiên tri thật.

Thanh âm Minh Thiên vẫn như cũ không nhanh không chậm, trầm khàn, mang theo chút từ tính. Nhìn về phía Đoạn Dịch, hắn tiếp tục nói: "Số 7 Đoạn Dịch tôi soi ra Người tốt. Anh ấy là cấp trên của tôi. Quan hệ chúng tôi không tồi. Nên tôi muốn kiểm tra thân phận anh ấy trước."

"Vãi chưởng, hai tiên tri cạch nhau." Nghe Minh Thiên nói, Bành Trình lại nhìn về phía số 6, tiếc hận mà nói, "Này em gái ơi... Tiên tri soi trúng tiên tri. Cô còn lời gì để nói?"

Sắc mặt số 6 đặc sắc cực kỳ, vừa xanh vừa trắng, cô há miệng rất

nhiều lần, nhưng tựa hồ không biết nói gì, vì thế nhanh chóng khép lại.

Giờ này khắc này, tất cả mọi người rất muốn biết số 6 kế tiếp sẽ nói gì, còn có thể diễn tiếp thế nào.

Nhưng còn chưa chờ cô mở miệng, giọng của một cô gái vang lên.

"Từ từ, tôi, tôi có chuyện muốn nói."

Theo tiếng nhìn lại, Đoạn Dịch nhìn thấy người mở miệng là số 12.

Số 12 cũng người chơi mới tới, bộ dáng cùng đầu tóc ngắn thập phần ngoan ngoãn, hẳn là trung sinh cao trung.

Cô mở miệng nói: "Tôi mới là tiên tri. Tôi chỉ tra ra Người tốt, vốn muốn che giấu lâu hơn, không muốn nhảy ra sớm, nhưng mọi người... Tôi không hiểu tại sao lại nhiều tiên tri thế. Không biết làm sao, tôi đành phải nhảy ra."

Đoạn Dịch nhướng mày.

Chà, càng ngày càng thú vị.

Liên tục có bốn người nhận tiên tri. Số 9 fake thân phận không nói. Nhưng vẫn còn ba Nhà tiên tri.

Bành Trình ngây ngẩn cả người. Một hồi lâu sau, hắn mới hỏi số 12: "Cô nói cô tra được Người tốt, ai là Người tốt? Lý do soi là gì?"

Cô gái nhỏ số 12 nói: "Số 9, số 9 là Người tốt. Bốn người chúng tôi ở bên nhau tại phó bản trước. Lý do soi là, tôi cảm thấy chị số 9 chơi tốt nên tôi muốn kiểm tra chị ấy."

Vừa nghe Bành Trình nêu vấn đề, Đoạn Dịch vừa tổng hợp thông tin tình hình hiện tại.

Số 12 thế nào tạm không bàn đến. Chỉ xem số 2 và số 6, đương nhiên thân phận Minh Thiên đáng tin hơn.

Hơn nữa Đoạn Dịch là phù thủy, anh biết tối qua người bị sói cắn là Minh Thiên.

Cho nên số 2 Minh Thiên là tiên tri, số 6 là sói, chuyện này gần như không thể nghi ngờ.

Nhưng Đoạn Dịch cứ cảm thấy cảnh này quá mức quen mắt.

Số 6 và số 2 liên tục cạch tiên tri, số 6 liên tục nhận lá Sói, hơn nữa hai lần đều soi trúng tiên tri, còn liên tục dám cạch cứng...

Khéo đến vậy sao?

"Bốp" một cái, Bành Trình bỗng nhiên vỗ đầu mình.

"Trời ạ, rối thế. Chúng ta bàn lại đi ha... số 12 chúng ta phân tích sau." Hắn một lần nữa nhìn về phía số 6 Ôn Như Ngọc: "Vẫn nên nói tiếp chuyện số 6 đi. Em gái số 6, cô chưa trả lời vấn đề hồi nãy của tôi. Người bị cô soi phủ nhận điều cô nói, tình huống gì đây? Bây giờ cô có quay đầu chúng tôi cũng khó lòng chấp nhận."

Sắc mặt Ôn Như Ngọc vô cùng tái nhợt, một câu cũng nói không nên lời.

Cuối cùng chứng nào tật nấy, bắt đầu khóc như hoa lê dính giọt mưa.

Tuy nhiên lúc này nước mắt của cô trông khá thật, nhìn như thể tức muốn hộc máu.

Bành Trình thương hương tiếc ngọc, lập tức đưa cho cô vài tờ khăn giấy.

Nhận giấy lau, Ôn Như Ngọc khụt khịt vài cái, cuối cùng nói một câu: "Tôi không có gì để nói."

Dùng trạng thái này để lên tiếng, quả thực không khác nào trực tiếp nhận sói.

Nói xong câu này, cô úp mặt xuống bàn, im lặng không nói một lời,

lặng lẽ chảy nước mắt.

Em gái khóc đáng thương quá, Bành Trình không đành lòng hỏi nữa.

Hắn nhăn chặt mày, ngũ quan gần như ép thành một nhúm, cứ như mình cực kỳ đồng cảm với sự thống khổ của số 6.

Nhìn bộ dáng của hắn, Đoạn Dịch dở khóc dở cười.

Lúc lắc đầu, đầu ngón tay Đoạn Dịch gõ lên mặt bàn, nhìn về phía số 12: "Cô muốn quay đầu không?"

Số 12 lắc đầu, tóc mái ngố đong đưa bay lên rơi xuống. "Tôi không quay, tôi mới là tiên tri."

Giọng của cô yếu ớt, nhưng rất là chém đinh chặt sắt, "Lại nói, tôi hiện tại cũng không quay nổi. Tôi quay thì mọi người tin không? Tôi mới là thật."

Đoạn Dịch gật đầu, nhìn về phía người còn lại: "Số 2 phủ nhận lập luận, thân phận xác thật đáng tin nhất. Dưới tình huống này, nếu số 12 là sói, vì sao cô ấy vẫn muốn nhảy ra? Chẳng lẽ cô ấy là sói tự sát?"

Người tiếp lời Đoạn Dịch vẫn là Bành Trình.

Hắn thay đổi sắc mặt xoành xoạch, bỗng cười hơ hớ, cảm thấy bản thân đã trở thành nhà trinh thám tuyệt đỉnh thông minh, mắt cũng sáng rực: "Vấn đề anh nói quá hay! Chỉ có một khả năng, số 12 là sói tự sát!"

Bành Trình cảm thấy hiện tại chính là thời khắc hắn đạt tới đỉnh cao cuộc đời. Giọng hắn cao lên vài tông, mặt hướng về phía mọi người giải thích: "Số 6 số 12 là hai con sói. Bọn họ thương lượng để số 6 nhảy ra nhận tiên tri."

"Nhưng trăm triệu không ngờ rằng, số 6 chọn số 2 soi ra Người tốt, số 2 phủ nhận, trực tiếp hạ gục số 6. Nhóm người sói thấy tình thế không ổn, số 12 liền nhảy ra đấu tiếp với số 2!"

"Oa, tôi phân tích được nè, quá ghê gớm, tôi tự phục mình luôn!"

Dưới tình huống không rõ số 12 sâu cạn thế nào, lời số 3 Bành Trình nói cũng là một khả năng.

Đoạn Dịch suy tư nhìn về phía Minh Thiên, tựa hồ muốn nghe hắn lên tiếng.

Trên thực tế trừ Đoạn Dịch, ánh mắt mọi người cũng tập trung trên người Minh Thiên.

Minh Thiên đặt hai tay trên tay vịn ghế, đường cong từ vai cổ đến cánh tay đều thả lỏng thoải mái.

Hắn nhíu mày, tự hỏi một lát rồi mở miệng nói: "Tôi đồng ý với cái nhìn của số 3 Bành Trình. Số 6 cạnh chức năng thất bại, hôm nay khẳng định sẽ bị bỏ phiếu loại trừ. Phe sói không muốn tôi nhận tri dẫn dắt mọi người, nên họ cần phải nhảy ra nhận tri thứ 3."

"Nguyên nhân phía sau có hai điểm. Thứ nhất, đêm qua là đêm bình an, nếu Thủ vệ bảo vệ đúng người, Vu nữ dùng dược thất bại, vậy thì Vu nữ vẫn còn 2 bình dược; hoặc Vu nữ đã hết giải được, chúng ta vẫn còn Thủ vệ. Tôi được tin tưởng cao thế này, nếu đêm nay tôi soi ra sói, tỷ lệ thắng của phe sói sẽ cực kỳ thấp. Cho nên họ cần ra thêm 1 tiên tri để đấu với tôi."

"Thứ hai, sau khi số 6 nhận tri thất bại, tôi được xác nhận thân phận, số 12 vẫn nhảy ra, thật ra khá phản logic... Dưới tình huống bình thường, mọi người nghĩ rằng sẽ không còn con sói nào đám nhảy ra, trừ khi là sói cố tình tự sát."

"Số 12 không phải newbie, cô sẽ không ngu đến mức tự sát vì phe sói, thế thì cô ta chỉ có thể là tiên tri thật. Nếu mọi người thật sự nghĩ vậy, thế thì trúng kế sói rồi. Số 12 làm như vậy là để hạ thấp uy tín của tôi."

Ánh mắt hắn thong thả nhìn mọi người, nói tiếp: "Hôm nay bỏ phiếu số 6, buổi tối tôi và số 12 soi lẫn nhau. Vu nữ và Thủ vệ, đêm nay không cần quản hai bọn tôi, Người sói tuyệt đối không

dám xử lý tôi đâu, nếu không sẽ chứng minh số 6, số 12 là hai con sói, việc số 12 nhảy ra nhận tri sẽ trở nên vô dụng."

"Mà dù Người sói có khai đao tôi, ném tôi vào tù, cũng chẳng quan trọng. Chúng ta đã tìm ra hai sói. Vận khí phe Sói không tốt, soi ai không soi lại soi trúng tôi."

- --

*Nhắc lại các thuật ngữ nhé mn:

- Cạch chức năng: Hai người cùng nhận một chức năng giống nhau

- Quay đầu/ quay chức năng: Phủ nhận chức năng bản thân đã nhận.

- Cạch cứng: Nhận vĩnh viễn chức năng, không quay nữa.

Chương 24

Đèn dây tóc trong phòng ăn nhỏ rất sáng, chiếu lên mặt mỗi người sáng choang.

Các người chơi đang nhiệt liệt thảo luận, thanh âm ồn ào ầm ĩ làm phòng ăn vốn nhỏ hẹp nhà ăn càng thêm chen chúc.

Dù mọi người có đưa ra bao nhiêu suy đoán, ít nhất có thể khẳng định một việc: Người bị loại hôm nay chính là số 6.

Đoạn Dịch không tham gia thảo luận, anh ngồi sắp xếp lại mạch game từ đầu đến giờ trong lòng.

Số 2 số 6 số 12 nhảy ra nhận tiên tri, tiên tri thật chỉ có một, như vậy trong ba người nhất định có 2 sói.

Số 6 Ôn Như Ngọc đã có thể xác định là Người sói, hiện tại chưa xác định được giữa số 2 và số 12 rốt cuộc ai mới là đồng đội sói.

Nếu số 12 là sói, thế thì theo phân tích của số 3 Bành Trình và số 2 Minh Thiên, số 12 nhảy ra nhận tri vì muốn hạ thấp uy tín của Minh Thiên. Vận khí của số 6 quá kém, không ngờ lại chọn soi trúng tiên tri, cho nên cần phải có thêm một sói nữa ra mặt mới đấu lại được.

Nhưng nếu số 2 là sói, mạch game sẽ trở nên phức tạp.

Đầu tiên, số 2 tối qua tự cắn, lừa Vu nữ số 7 Đoạn Dịch dùng giải dược.

Tiếp theo, số 6 soi số 2 là Người tốt, số 2 cạch tri phủ nhận, hai người họ diễn kịch kẻ tung người hứng.

Số 6 cam nguyện khiến bản thân bị nghi ngờ, bị mọi người nhận định là sói, cũng cam chịu vào tù, hy sinh bản thân để đẩy số 2 lên vị trí Nhà tiên tri đáng tin nhất.

Nhưng Đoạn Dịch cho rằng, suy đoán này chưa chắc đã được thành lập trong ván chơi này.

Thời điểm vừa vào phó bản thứ nhất, Đoạn Dịch đã kiến nghị mọi người đừng quan tâm vụ Ma Sói và đồng lòng vượt ải, hưởng ứng của mọi người rất thấp. Lần này về việc phù thủy cứu người cũng tương tự.

Tuy cô gái số 9 kiến nghị phù thủy cứu người ngay đêm đầu, nhưng đó chỉ là kiến nghị. Trừ Bành Trình nhiệt tình ủng hộ, các người chơi khác dù không nêu ý kiến phản đối, cũng không ai thực lòng tỏ ra rằng mình tán đồng.

Phó bản bỗng thăng cấp khó hơn, nguy hiểm tính mạng cũng cao lên. Dưới tình huống không biết kế tiếp sẽ phát sinh điều gì, nào ai dám vào tù? Thậm chí rất có khả năng phù thủy vì bảo vệ bản thân, sẽ giữ lại giải dược duy nhất cho chính mình.

Trong trò Ma Sói ở thế giới thực, có đôi khi phù thủy sẽ phân vân về vấn đề tự cứu, liệu có vi phạm quy tắc chơi hay không. Nhưng trò chơi này thì khác, chỉ cần không phải luật do hệ thống xác minh, các người chơi giao hẹn bằng miệng không có nghĩa là phải làm theo.

Như vậy, khi gặp phải nguy hiểm chân thật, trước khi người chơi hành động càng phải cân nhắc rất nhiều.

Ở hiện thực, có đủ kiểu chơi Ma Sói từ tự sát tự cắn đến giết đồng đội để dành chiến thắng, đôi khi còn là cược tâm lý đối thủ, nếu cược thua thì thôi, cùng lắm là bắt đầu ván tiếp theo.

Nhưng ở thế giới lạ lẫm này, các người chơi sợ là không có cơ hội làm lại tự đầu.

Bởi vậy, nếu muốn kịch bản của số 2 Minh Thiên và số 6 Ôn Như Ngọc được thành lập, đầu tiên phải bảo đảm hai việc.

Thứ nhất, Minh Thiên chắc chắn phù thủy sẽ cứu người.

Thứ hai, số 6 Ôn Như Ngọc phi thường tín nhiệm Minh Thiên, vì

giúp hắn lập uy thân phận mà không màng nguy hiểm vào tù.

Nhưng theo hướng phân tích này, tỷ lệ phù thủy cứu người đêm đầu là 80%, thì vẫn còn 20% không chắc chắn. Theo Đoạn Dịch, Minh Thiên là kiểu người sẽ chủ động khống chế toàn cục. Người như vậy sẽ không mạo hiểm liều mình tự cắn. Hắn sẽ không dễ đẩy bản thân vào tù, dù xác suất chỉ là 20%.

Bởi vậy, dù phe sói có muốn chơi kịch bản phản bội để xác nhận thân phận, Minh Thiên hoàn toàn có thể để Người sói khác làm việc này.

Còn nữa, Ôn Như Ngọc có lẽ đã sinh ra mâu thuẫn với Minh Thiên từ phó bản trước, sao cô lại cam nguyện hy sinh bản thân, giao toàn bộ hy vọng cho Minh Thiên? Cô thật sự tin tưởng Minh Thiên có thể lead làng?

–

Buổi tối 10 giờ. Màn hình kết quả phiếu bầu xuất hiện trên thiết bị của mỗi người:

Tất cả mọi người đều bỏ phiếu 6, bao gồm chính cô.

Thời điểm này, người chồng Hán Vân đi công tác không về, Mạt Lị và con gái Tiểu Vũ đã về nhà. Người chơi không thể lợi dụng buổi đêm để tiến hành thăm dò, nhìn số 6 Ôn Như Ngọc đi vào phòng tù giam, từng người liền trở về phòng.

Đoạn Dịch đi cuối cùng, chờ các người chơi lục tục trở về phòng hết, anh mới đến trước cửa phòng số 7.

Ngón tay dán lên tay cầm then cửa, dùng vân tay mở khóa, Đoạn Dịch cảm giác được gì, quay đầu nghiêng người thì thấy Minh Thiên.

Lần này phó bản tăng thêm hai người chơi, phòng của hai người bọn họ số 2 và số 7 không còn là đối diện.

Bởi vậy Đoạn Dịch lưng dựa cửa phòng, hai tay cắm túi liếc xéo về

phía Minh Thiên, động tác tứ chi khá là cà lơ phất phơ, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa uy hiếp.

Minh Thiên đã đi tới, bàn tay nâng lên chạm vào cánh cửa, rũ mắt nhìn Đoạn Dịch nói: "Anh Tiểu Dịch, tâm sự nhé?"

Đoạn Dịch liếc hắn chán chê, xoay người đẩy cửa đi vào.

Cho Minh Thiên tùy ý theo vào, Đoạn Dịch cầm chai rượu vang đỏ rút cho hai người: "Cậu muốn tâm sự với tôi chuyện gì?"

Minh Thiên hỏi: "Anh nghĩ em nên kiểm tra ai?"

. Đoạn Dịch hiểu, Minh Thiên hỏi chuyện này không phải thật sự tới hỏi mình nên kiểm tra ai, mà là muốn xem anh có tin hắn hay không.

Đoạn Dịch uống nửa ly rượu, thuận miệng nói: "Không phải nói sẽ soi số 9 à?"

Minh Thiên nói: "Thật ra em cảm thấy khả năng cao cô ấy là Người tốt. Nếu soi cô ấy sẽ lãng phí một cơ hội soi."

Đoạn Dịch: "Ừ, nhưng cũng có thể cô ấy đang diễn. Nếu tôi là sói, tôi sẽ làm giống cô ấy, diễn một tí để lấy tín nhiệm từ mọi người. Với lại, mọi người đang chờ hai tri soi lẫn nhau, nếu cậu soi người khác, lời nói việc làm không đồng nhất sẽ khiến người khác hoài nghi."

Minh Thiên cầm ly rượu nhưng không uống, chỉ nhìn Đoạn Dịch nói: "Thật ra em có thể lén kiểm tra người khác. Chờ đến khi thảo luận bỏ phiếu, em nói là mình đã kiểm tra số 9 ra Người sói, đến lúc đó xem tình huống thảo luận rồi sẽ nói kết quả soi thật sự."

Đoạn Dịch cười, thật lòng nói: "Được. Cậu lắm trò thật đấy."

Lẳng lặng ngắm Đoạn Dịch một lát, Minh Thiên nhấc ly rượu nhấp một ngụm, đổi đề tài: "Anh nghĩ thế nào về ván chơi lần này?"

"Chỉ bàn về cách vượt phó bản thì hơi đơn giản, bởi vì có cốt

truyện có manh mối, chân tướng gần như lồ lộ. Nhưng Ma Sói tương đối khó. Nó không giống phá án, có thể thông qua động cơ, tuyến thời gian và manh mối để quy về chân tướng cuối cùng."

Nói tới đây, tạm dừng một chút, Đoạn Dịch đối mặt với Minh Thiên: "Như cậu và số 12 vậy, rốt cuộc ai mới là tiên tri thật, tôi không thể suy đoán đơn thuần. Bởi vì trò chơi này có thể phản biện, nói kiểu gì cũng thấy logic. Chúng ta chơi game đôi khi còn phải dựa vào vận khí cùng thông tin ngoài luồng."

Không bàn về tình huống ba tiên tri của Minh Thiên, lời Đoạn Dịch nói có thể xem là cực kỳ chân thành.

Đoạn Dịch hiểu rằng, đêm nay Minh Thiên đến vì muốn nhìn xem anh có tin hắn hay không. Mà anh thì thông qua lời này thẳn thắn thừa nhận, trong lòng mình có hoài nghi hắn.

Nói xong, thoáng nhìn biểu tình Minh Thiên, Đoạn Dịch cười cười. "Đương nhiên, đây là cái nhìn cá nhân của tôi, có lẽ tương đối nông cạn. Tôi không giỏi phân tích trò Ma Sói lắm..." khép mi mắt, Đoạn Dịch bổ sung một câu, "Như nấu ăn vậy."

Tự thấy buồn cười, Đoạn Dịch cúi đầu uống hết nửa ly rượu còn lại.

Anh không biết rằng, lúc anh cúi đầu, Minh Thiên vẫn luôn quan sát anh.

Mỗi khi anh rũ mắt cười, đuôi mắt sẽ hằn lờ mờ vết sâu, khóe miệng bên phải hiện má lúm đồng tiền nho nhỏ, lộ ra chút nghịch ngợm.

Uống xong rượu, đặt ly lên bàn, Đoạn Dịch nâng mí mắt thu hồi nụ cười, bầu mắt cong cùng má lúm đồng tiền biến mất. Anh duỗi người, ngáp một cái, hỏi Minh Thiên. "Còn việc gì không? Không thì tôi đi tắm rồi ngủ."

Minh Thiên nói: "Cho tôi tắm ở chỗ anh đi."

"Cậu đây là..." Đoạn Dịch chớp chớp mắt.

Minh Thiên trả lời tự nhiên: "Em ngủ dưới đất. Phó bản bỗng nhảy cấp, tuy tạm thời chưa nhìn ra gì, nhưng độ nguy hiểm chắc chắn đã tăng cao. Chúng ta cũng khá thân quen, em có thể bảo vệ anh."

Đoạn Dịch lại cười, giơ cánh tay với cơ bắp cân xứng. "Ai bảo vệ ai hả?"

Nhìn động tác mang vẻ khoe khoang của anh, Minh Thiên chân thành gật đầu. "Vâng, vậy anh bảo vệ em nhé."

Không đợi Đoạn Dịch đáp, Minh Thiên cởi áo khoác treo lên giá áo, vào thẳng phòng tắm. "Em rửa mặt trước."

Đoạn Dịch: "..."

Đợi Minh Thiên đã vào phòng tắm, Đoạn Dịch thu hồi biểu tình vui đùa, nghiêm túc nhìn về phía giá áo.

Trên giá áo treo áo gió của Minh Thiên, túi áo khoác lộ ra một góc thiết bị của hắn.

Tất nhiên Đoạn Dịch không lén xem thiết bị của hắn, đây là hành vi phạm quy tìm đường chết.

Lẳng lặng ngồi trên sô pha, ánh đèn chiếu sáng ngũ quan Đoạn Dịch. Mắt anh vẫn luôn đặt trên thiết bị ấy, ngón tay bất giác gõ từng nhịn lên đầu gối, đó là thói quen mỗi khi anh tự hỏi.

Đại khái qua 20 phút, Minh Thiên rời phòng tắm.

Đoạn Dịch không nói nhiều, nhanh chóng vào phòng tắm tắm rửa đánh răng.

Chờ khi anh khoác áo tắm dài rời phòng khách, Minh Thiên đã trải chăn nằm dưới đất.

Ngồi ở mép giường, cầm máy sấy khô tóc, Đoạn Dịch lần thứ hai liếc về phía vị trí giá áo.

Túi áo khoác Minh Thiên, thiết bị vẫn lộ một góc như cũ, không hề có dấu vết bị động vào.

Thu hồi tầm mắt, Đoạn Dịch bỏ máy sấy vào tủ đầu giường, nằm lên giường.

Tắt đèn, hai người trên giường dưới giường tạm thời chưa ngủ, câu được câu không trò chuyện với nhau.

Đoạn Dịch nhịn không được lại cảm khái lần nữa, hồi ở hiện thực, Minh Thiên thật sự quá là cao lãnh, nhiều khi không thèm để mình vào mắt. Thế mà vào trò chơi này lại chịu nói chuyện với mình nhiều đến vậy.

Hàn huyên hơn nửa giờ, Đoạn Dịch thấy buồn ngủ, nhắm mắt lại đang chuẩn bị ngủ, thiết bị bỗng réo vang:

Người chơi số 11, số 12 vào tù cùng lúc.

Nghe thông báo xong, bầu không khí trong phòng số 7 trở nên an tĩnh.

Một lát sau, Minh Thiên trong bóng đêm mở miệng: "Vào tù cùng nhau? Là phù thủy dùng độc? Hay sói khai đao trúng thợ săn, thợ săn bắn một người chết theo?"

Đoạn Dịch biết mình là phù thủy, anh không dùng độc, như vậy chỉ có khả năng là thợ săn nổ súng.

Nếu số 12 là thợ săn, dưới tình huống nắm chức năng quan trọng, cô không cần nhảy ra nhận tiên tri, càng không cần nhắm vào số 11.

Cho nên thợ săn chỉ có thể là số 11. Khi bị cắn, hắn bắn số 12. Hắn tin rằng số 2 mới là tiên tri thật, cũng không muốn lãng phí kỹ năng, cho nên dứt khoát bắn số 12, cùng nhau vào tù.

3 tiên tri, số 6 bị bỏ phiếu, số 12 bị thợ săn bắn, chỉ còn Minh Thiên không biết là tiên tri thật hay giả?

Cả đêm Minh Thiên đều trò chuyện cùng mình. Thiết bị nhét trong túi áo khoác, áo treo trên giá áo, xác thật không hề có thao tác nào.

Tự hỏi đến đây, Đoạn Dịch nghiêng người, nhìn người nằm dưới đất.

Vóc dáng Minh Thiên rất cao, trong bóng đêm càng có vẻ cực kỳ thon dài.

Đoạn Dịch nhìn hắn một lát, nhẹ giọng mở miệng: "Tôi đoán là thợ săn bị sói cắn, sau đó nổ súng kéo người còn lại."

Hiện tại Đoạn Dịch vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm Minh Thiên, cho nên anh không tiết lộ thân phận Vu nữ của mình.

Kỳ thật ban đầu anh tính nói "Không biết", tỏ vẻ bản thân là dân thường. Nhưng anh nghĩ lại, dù làm dân thường thì việc phân tích thế cục cũng không khó, chỉ nói "Không biết" thì rõ là vô lý, ngược lại chẳng khác nào cố ý giả ngu giấu giếm thân phận.

Vì thế Đoạn Dịch mở miệng giải thích thêm: "Hiện tại tiêu điểm tập trung trên hai tiên tri – cậu và số 12, nếu chỉ có hai người cạch nhau, một người bị bỏ phiếu một người bị ném độc, có thể lý giải. Nhưng cả hai đều chưa cần loại bỏ, khả năng cao phù thủy sẽ không tùy tiện ném độc."

"Thợ săn và phù thủy có chức năng khác nhau. Phù thủy ném độc là kỹ năng chủ động, thợ săn khi bị sói cắn mới nổ súng. Vì vậy khả năng thợ săn nổ súng cao hơn phù thủy ném độc. Suy ra số 11 là thợ săn, hắn cảm thấy thân phận của cậu đáng tin hơn, cho nên hắn bắn số 12."

"Ừm." Minh Thiên ngồi dậy, cách bóng đêm mông lung đối diện với Đoạn Dịch, "Em đồng ý với cái nhìn của anh."

Đoạn Dịch ngáp một cái: "Hiện tại điều duy nhất tôi tò mò là, sao Người sói nhắm chuẩn vô thợ săn thế nhỉ?"

"Anh hỏi lạ thật đấy." thanh âm Minh Thiên trở nên khàn khàn, "Vì sao Người sói muốn xử thợ săn?"

Chính xác. Sau khi Đoạn Dịch phát hiện vấn đề này, anh đã quy Minh Thiên thành sói.

Số 6 Minh Thiên chơi kịch bản phản bội, đẩy uy tín của Minh Thiên lên cao nhất, sau đó khai đao thợ săn, để thợ săn mang số 12 vào tù, tiêu diệt cùng lúc Nhà tiên tri và Thợ săn – hai người có chức năng.

Trước khi thành lập giả thiết này, Đoạn Dịch phải biết vì sao Người sói lại biết số 11 là Thợ săn trước đã.

Không khí bỗng trở nên xấu hổ.

Nói chứ, tư duy của Minh Thiên thật sự nhạy bén qua thể.

Đoạn Dịch chớp mắt hai cái, sờ sờ mũi, lại nói: "Ý của cậu là, Người sói không cố ý xử thợ săn. Bọn họ không biết thợ săn là ai. Bọn họ xử số 11 chỉ do trùng hợp?"

"Đương nhiên, tôi không cho rằng lúc ban ngày thăm dò hay buổi tối thảo luận, thợ săn đã bị lộ thân phận. Người sói không thể nào biết số 11 là thợ săn."

Minh Thiên gật đầu nói, "Cho nên lần này vận khí Người sói rất kém. Đầu tiên là số 6 nhảy ra nhận tri, soi trúng tôi là tiên tri thật; tiếp theo, bọn họ không cẩn thận xử trúng thợ săn, mà thợ săn không tin họ, nổ súng bắn số 12 kèo vào tù."

Đoạn Dịch suy nghĩ trong chốc lát, không rối rắm đề tài này nữa.

Anh ngồi dậy, duỗi tay "tách" một tiếng mở đèn đầu giường.

Ánh đèn vàng chiếu lên cái đầu ổ gà của Đoạn Dịch, cảm giác ấm áp như đang ở nhà.

Ngồi ở dưới giường ngửa đầu nhìn anh, Minh Thiên cười nhẹ, hỏi: "Làm sao vậy?"

Đoạn Dịch nhìn hắn, đột nhiên hỏi: "Cậu còn chưa kiểm tra thân

phận?"

Minh Thiên lắc đầu.

Đoạn Dịch đánh giá hắn vài lần, nói: "Hiện tại người sói đã ra tay, cậu không cần sốt ruột. Nhưng trước khi bọn họ động thủ, cậu không lo chút nào à? Cậu sớm kiểm tra thân phận thì trước khi bị xử và phải vào tù, tốt xấu gì vẫn kịp nói thông tin cho tôi mà."

Minh Thiên bình tĩnh trả lời: "Người sói nhất định không dám xử tôi. Nếu không sẽ chứng thực số 6 và số 12 là song lang, số 12 là tiên tri giả."

"Vậy hiện tại cậu muốn kiểm tra chưa?" Đoạn Dịch hỏi lại.

"Được." Minh Thiên đứng lên, đi đến giá áo lấy thiết bị của mình.

"Cậu muốn xem ai?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Minh Thiên đưa lưng về phía Đoạn Dịch nói: "Không chọn đại nữa, em sẽ kiểm tra số 9."

"Vì sao đổi ý vậy?"

Minh Thiên nói: "Bởi vì đêm nay người bị sói cắn là số 11. Số 5, 9, 11 và 12 là bốn người chơi mới tới. Vừa nãy chúng ta đã thảo luận, người sói không thể biết chính xác ai là Thợ săn. Các chức năng khác cũng khó mà lộ được. Cho nên Người sói chỉ có thể cắn bằng cảm giác."

"Số 11 bị giết, có thể bởi vì bọn họ sinh ra ân oán từ phó bản trước, nhóm chúng ta không biết những tin tức này."

"Cho nên, em sẽ kiểm tra số 5 hoặc 9. Suy xét đến việc số 9 từng nhận tri, rất đáng để kiểm tra cô ấy."

Giờ khắc này, nương ánh đèn đầu giường, Đoạn Dịch thấy ngón tay hắn nhấn nhanh vài cái trên màn hình thiết bị.

"Cho nên... Thế nào?" Đoạn Dịch hỏi.

Thanh âm Minh Thiên khá nhẹ nhàng. "Cơ bản là chúng ta sắp thắng rồi. Số 9 là sói."

Đoạn Dịch đem đầu hướng trên tủ đầu giường một dựa, lười biếng nói: "Vậy theo lời cậu, chỉ còn một con sói chưa tìm được à."

Minh Thiên: "Ừ. Chúng ta có thể chuyên tâm vấn đề phó bản rồi."

Đoạn Dịch thầm nói: Hiểu chứ, nhưng vì sao mình không tin nổi?

Chờ hai người tắt đèn nằm xuống, đêm đã rất khuya.

Đoạn Dịch chưa ngủ ngay, anh cảm thấy thế cục bây giờ quả thực có hơi kỳ lạ.

Bởi vì nó liên quan đến hai chữ "May mắn".

Đoạn Dịch không phải là người tin vào may mắn. Tuy rằng vận khí của anh luôn không tốt lắm.

Anh đồng ý với câu vừa rồi của Minh Thiên, hẳn là thợ săn số 11 không bị lộ chức năng.

Cho nên rất có thể Người sói chỉ vô tình cắn trúng.

Nhưng nếu số 6, 12 là song lang, vậy thì vận khí Người sói thật sự quá kém, không chỉ nhận tri soi ra dân nhưng trúng tiên tri, lúc cắn cũng khai đao trúng thợ săn ghim sói.

Nhưng nếu số 6 và số 2 Minh Thiên là sói, vận khí Người sói lại quá tốt.

Cứ việc phe sói chơi kịch bản phản lập luận quá đẹp đi, nhưng chắc chắn tiên tri thật sẽ ra mặt. Đến lúc cuối có lẽ sẽ phải treo cả 3 tri, dùng một tri đổi hai sói, dân vẫn lời.

Cục diện như thế không hề có lời cho phe sói. Trừ khi vận khí của Người sói tốt, có thể cắn chuẩn như vụ thợ săn bắn số 12, mới có thể cùng lúc loại bỏ 2 chức năng.

Người sói hoặc là vận khí quá tốt, hoặc là vận khí quá kém.

Nghĩ theo hướng nào cũng thấy kỳ quái.

Chịu, vẫn chưa đủ dữ kiện để đoán.

Vì thế Đoạn Dịch quyết định không nghĩ nữa, ngủ.

–

Sáng sớm ngày kế. Trong căn hộ 107.

Người chồng Hán Vân đang trong trạng thái đi công tác, người vợ Mạt Lị thức dậy sớm theo thường lệ, dắt Tiểu Vũ rời nhà đi học, sau đó cô sẽ đi làm.

Lúc hai mẹ con rời đi là thời gian các người chơi lục tục ăn sáng.

Trong phòng ăn, các người chơi vừa gặm lương khô vừa thảo luận vài khả năng khiến đêm qua chết hai người cùng lúc.

Thợ săn chết, khả năng cao Nhà tiên tri cũng chết, trên sân có lẽ chỉ còn hai người nắm chức năng.

Dưới tình huống này, hai người nắm chức năng càng phải ẩn núp thật kỹ. Thành ra Đoạn Dịch chưa muốn ra mặt.

Thế cục này Thủ vệ cũng hiểu, cho nên Thủ vệ cũng không ra mặt.

Thế là bữa sáng hôm nay mọi người không thảo luận ra được thông tin nào có ích.

Gặm xong miếng lương khô, uống chén canh rau củ sấy, Đoạn Dịch đi một chuyến tới phòng ngủ chính.

Ngày hôm qua anh đã kiểm tra một lượt rồi. Hôm nay đơn giản là kiểm kỹ hơn một chút.

Đây là một gian phòng sinh hoạt cực kỳ bình thường, không khác

gì đa số các gia đình khác.

Phòng ngủ sạch sẽ, gồm một giường lớn, hai tủ đầu giường, một bàn trang điểm, và một tủ quần áo to kín một mặt tường.

Trên bàn trang điểm bày nhiều đồ trang điểm và mỹ phẩm dưỡng da, trong ngăn tủ chứa các loại dược phẩm thường thấy.

Tủ quần áo chiếm hẳn mặt tường, trong đó hai phần ba là quần áo phụ nữ, chỉ có một phần ba là quần áo đàn ông, có thể thấy Hán Vân rất thương Mạt Lị, mà Mạt Lị là người thích cái đẹp, cô đặc biệt thích mặc váy hoa.

Trên tủ đầu giường đặt một khung ảnh, ảnh chụp đôi vợ chồng ngày kết hôn. Trong ngăn tủ còn có mấy album ảnh, bên trong có rất nhiều ảnh chụp chung của vợ chồng hai người, có ảnh bọn họ ăn cơm khi đi du lịch thế giới, có ảnh bọn họ đưa con gái Tiểu Vũ đi xem ca nhạc.

Hóa đơn dùng cơm, cuống vé chơi các trò chơi ở công viên trò chơi, vé rạp chiếu phim,... đều được dán vào notebook, vẽ thêm các họa tiết xinh đẹp và viết chữ đủ màu, làm thành một cuốn sổ lưu bút, đặt trên tủ đầu giường.

Đoạn Dịch đang lật xem cuốn sổ lưu bút này.

Đương nhiên, anh không biết cái này gọi là sổ lưu bút, trong đầu gọi là notebook, sổ tay hoặc nhật ký sinh hoạt.

Ngày hôm qua anh chỉ lật xem đại khái, hôm nay thì xem kỹ từng chi tiết một.

Anh kiên nhẫn lật từng tờ một, đọc chậm từng câu từng chữ.

Lúc Đoạn Dịch đang xem sổ tay, Minh Thiên đi tới.

Hiển nhiên hắn cúng không biết nó gọi là sổ lưu bút, vì thế hỏi: "Anh Tiểu Dịch, notebook này có manh mối gì không?"

Đoạn Dịch ngừng ở một trang, kể về lúc Mạt Lị chồng và con gái

Tiểu Vũ đi xem kịch nói《kẹp hồ đào》, trên giấy dán ảnh ba người chụp chung, cuống vé xem kịch, bên dưới viết vài câu cảm nhận do Mạt Lị viết.

Ngẩng đầu nhìn Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Cho tới giờ, tôi chỉ biết đây là một gia đình vô cùng bình thường."

Ngữ khí Đoạn Dịch nghiêm túc hơn: "Nhưng chính vì nhìn qua quá bình thường, ngược lại càng bất thường. Kiểu như... hạnh phúc này quá giả tạo, thậm chí là giả dối. Vì sao ba người họ hạnh phúc đến vậy? Họ quên mất việc Hồ Điệp mất tích à? Vì sao họ ngó lơ bia mộ của Hồ Điệp sau vườn? Còn có..."

"Tổng cộng Mạt Lị có bốn đứa con, Hồ Điệp mất tích, Trà Hoa và Tiểu Phong đi tìm, trong nhà chỉ còn Tiểu Vũ, đây là nguyên văn lời Mạt Lị." Đoạn Dịch nhíu mày, "Nhưng tôi cảm thấy cô ta đang nói dối. Bởi vì dù là ảnh chụp hay nhật ký đều không hề có dấu vết gì liên quan đến Hồ Điệp, Trà Hoa hoặc Tiểu Phong càng không có. Ba người như thể... chưa từng tồn tại."

"Vâng. Tuy nhiên tình hình phòng ngủ chính chưa đủ để chứng minh. Mạt Lị nói bọn nhỏ ở phòng ngủ phụ và phòng sách." Minh Thiên đề nghị, "Muốn đến phòng ngủ phụ và phòng sách xem thử không?"

"Đi, đi thôi." Đoạn Dịch đứng lên, cùng Minh Thiên đến phòng sách trước.

Lúc trước Mạt Lị từng nhắc qua, bốn đứa con, hai đứa ở phòng ngủ phụ, hai đứa ở phòng sách.

Nhưng phòng sách hoàn toàn không có dấu vết từng có trẻ con tồn tại.

Kết cấu phòng rất đơn giản, một bàn làm việc, một ghế dựa, một bộ máy tính, vài chậu hoa và mấy kệ sách to. Trên kệ sách cơ bản đều là sách kiến trúc, thậm chí có rất nhiều sách tiếng Anh bản gốc.

Từ đó biết được người chồng Hán Vân là một kiến trúc sư.

Tạm thời không tiện đọc hết đống sách này, Đoạn Dịch và Minh Thiên xem sơ vài quyển rồi tới phòng ngủ phụ.

Phòng ngủ phụ là nơi Tiểu Vũ làm bài tập và ngủ.

Theo lời Mạt Lị nói trước đó, phòng ngủ phụ là của hai đứa nhỏ.

Phòng ngủ phụ đúng là có giường đôi dành cho trẻ em, là kiểu giường tầng.

Nhưng giường phía trên không có chăn nệm, thay vào đó là vài món đồ chơi, búp bê Barbie chiếm đa số, nghiễm nhiên đã thành nơi cất đồ chơi của Tiểu Vũ,

Giường phía dưới là giường tiêu chuẩn cho trẻ em, chăn nệm hoạt hình đáng yêu màu hồng phấn.

Trên tường ngay mép giường dán đủ loại giấy khen Tiểu Vũ đạt được, như "Đạt giải mười nói tiếng Anh lần thứ năm tại nhà trẻ Hy Vọng", "Huy chương đồng giải thi đấu xếp gỗ lần thứ sáu tại nhà trẻ Hy Vọng",...

Bàn học nhỏ bên cạnh chất đầy sách bài tập. Cô bé đang trong giai đoạn học ghép vần, cho nên trước bàn dán một tranh dạy ghép vần, sách vở trên bàn cũng rất đầy đủ, cơ bản là vài cuốn sách học đọc đơn giản và mấy quyển bảng chữ mẫu.

Mặt khác, từ đống sách vở có thể thấy được trường học cực kỳ gắt đối với việc học của trẻ nhỏ. Tiểu Vũ tuổi còn bé mà đã làm rất nhiều bài kiểm tra, trên bàn có kha khá giấy thi của bé. Toán học không tồi, rất nhiều lần bé được điểm tối đa.

Trong lúc này, những người chơi còn lại vẫn liên tục ra vào căn phòng này, lục tìm manh mối.

Minh Thiên Đoạn Dịch đứng cạnh nhau trước bàn học, nhìn bài thi sách bài tập của Tiểu Vũ lại một lượt.

Cuối cùng, Minh Thiên nói với Đoạn Dịch: "Tất cả sách vở và bài

thi đều chỉ có bút tích từ một đứa nhỏ, hơn nữa phần họ tên cũng chỉ ghi tên Tiểu Vũ. Ở đây chỉ có đồ dùng của Tiểu Vũ, hoàn toàn không có đồ của đứa trẻ khác. Thư phòng càng miễn bàn, nơi đó chỉ có sách cho người lớn đọc."

Đoạn Dịch không khỏi nói: "Quá kỳ quái. Hồ Điệp Trà Hoa Tiểu Phong, ba đứa trẻ gần như mất tích cùng lúc. Nhưng nhà ba người như thể đã quên mất ba đứa trẻ. Dấu vết sinh hoạt của ba đứa trẻ bị xóa bỏ sạch sẽ. Tuy phòng Tiểu Vũ chỉ có đồ dùng của cô bé, nhưng ít nhất vẫn còn giường tầng. Chứ thư phòng đến cái giường còn không có."

Thoải mái nhét tay vào túi áo, Đoạn Dịch nheo mắt. "Hai đứa nhỏ ở phòng sách, sau khi chúng biến mất, tất cả đồ đạc đều bị vứt, từ đó căn phòng biến thành phòng làm việc của ba chúng. Ba của chúng thật sự yên lòng làm việc trong phòng đó?"

Đoạn Dịch ra kết luận: "Tôi thấy ít nhất mình vẫn nhìn ra chút tình hình, ba đứa nhỏ không được yêu quý. Nếu Mạt Lị và chồng cô ta thật sự nhớ thương chúng, hy vọng bọn nhỏ sẽ trở về, thế thì họ đã bảo trì nguyên vẹn căn phòng. Thử hỏi có cha mẹ nào mong chờ con mình về nhà mà lại cải tạo phòng bọn nhỏ thành phòng làm việc à?"

Trầm mặc hồi lâu, Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch, đưa ra một cách nghĩ khác. "Kỳ thật còn có một khả năng."

"Khả năng gì?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Minh Thiên nói: "Ba đứa trẻ vốn chưa từng tồn tại. Tất cả đều là Mạt Lị bịa đặt nói dối."

Mạt Lị nói mình có bốn đứa con, Hồ Điệp, Trà Hoa, Tiểu Phong, Tiểu Vũ.

Trong căn nhà chỉ có đồ của Tiểu Vũ, không hề có dấu vết của ba đứa trẻ còn lại, một nhà ba người sinh hoạt như thường, không quan tâm chút gì đến ba đứa trẻ.

Như vậy, có lẽ ba đứa trẻ không hề tồn tại.

Lời Minh Thiên nói hợp lý và có căn cứ đấy chứ.

Nhưng khi nghĩ sâu hơn về chân tướng phía sau, thật sự làm người ta phải nổi hết da gà.

Đoạn Dịch suy nghĩ một lát, rất là nghiêm túc nhìn về phía Minh Thiên: "Tối nay tôi phải trò chuyện một chút với Tiểu Vũ."

Minh Thiên nhắc nhở anh: "Anh còn nhớ lời Mạt Lị uy hiếp?"

Đoạn Dịch nói: "Không sợ. Tôi có dù bảo mạng mà. Tôi nghĩ mình có thể thử xem."

Minh Thiên gật đầu: "Được, em theo anh."

–

Đoạn Dịch không ngờ, không cần chờ đến buổi tối, chiều hôm nay anh đã thấy Tiểu Vũ.

Ngay khi tiếng mở khóa vang lên, các người chơi ở khắp nơi vội vàng kêu gọi nhau, họ nhanh chóng rời ba phòng một sảnh, chạy tới chỗ huyền quan, sợ bị Mạt Lị bắt quả tang, nói họ xâm phạm nhà cô.

Thở hồng hộc tập hợp ở chỗ hành lang huyền quan, các người chơi nhìn cửa chống trộm mở ra, Mạt Lị dắt Tiểu Vũ vào nhà.

Vừa đến nhà, Mạt Lị đã đuổi Tiểu Vũ đi phòng ngủ phụ làm bài tập.

Chờ Tiểu Vũ ngoan ngoãn chạy chậm về phòng, Mạt Lị nhìn về phía người chơi, cười dịu dàng. "Hôm nay là thứ sáu, Tiểu Vũ chỉ học buổi sáng. Tôi còn phải đi làm tiếp, làm phiền các thám tử giúp tôi chăm sóc con bé. Xin nhớ kỹ lời tôi nói, đừng hỏi con bé về chuyện Hồ Điệp, con bé sẽ buồn. Một khi con bé buồn, tôi sẽ không tha cho mấy người!"

Lời Mạt Lị, Đoạn Dịch nghe tai trái ra tai phải. Cô ta vừa rời khỏi

nhà, Đoạn Dịch liền đến phòng Tiểu Vũ. Đương nhiên, anh không đơn thương độc mã, Minh Thiên đi theo anh, trong tay hai người đều cầm dù chắn đòn tấn công.

Đoạn Dịch tới phòng ngủ phụ gõ cửa, sau khi nghe được hai chữ "Mời vào", anh và Minh Thiên bước vào phòng dưới cái nhìn chăm chú của những người chơi khác.

Qủa nhiên Tiểu Vũ đang làm bài tập.

Chờ Đoạn Dịch và Minh Thiên vào phòng, cô bé nghiên đầu, nhìn họ: "Các chú có việc gì ạ?"

Đoạn Dịch đến gần cô bé, không vội vào thẳng vấn đề chính.

Kệ tủ gần bàn học đặt một điện thoại bàn. Trên điện thoại có dán một tờ ghi chú, viết là: "119 – số điện thoại cứu hỏa; 120 – số điện thoại xe cứu thương; 110 – số điện thoại báo cảnh sát."

Tiện tay chỉ vào tờ ghi chú, Đoạn Dịch tìm đề tài hỏi: "Đây là mẹ con viết à?"

Đoạn Dịch đoán đúng rồi, Tiểu Vũ gật đầu: "Dạ. Tại mẹ sợ con quên."

Đoạn Dịch cười nói: "Mẹ con tốt với con quá."

"Đúng nha." Tiểu Vũ cười, "Mẹ của con là mẹ tốt nhất thế giới."

Liếc qua cái giường tầng, Đoạn Dịch hỏi cô bé: "Sao phòng con lại có giường tầng, con có anh chị em hả?"

Tiểu Vũ lắc đầu: "Không có. Mẹ con nói vốn mẹ hoài song sinh, cho nên mới chuẩn bị giường tầng. Nhưng em gái con vừa sinh ra đã chết. Ừm, hai chú đừng nói chuyện này với mẹ con nha. Mẹ sẽ buồn lắm."

Song thai?

Đứa nhỏ hơn đã chết?

Nghe vậy, Đoạn Dịch cùng Minh Thiên liếc nhau, hỏi tiếp: "Em gái con tên gì? Có phải Hồ Điệp không?"

"Em gái không có tên. Mẹ chưa kịp đặt tên cho em gái, em gái đã chết rồi."

Đoạn Dịch truy hỏi: "Vậy con biết Hồ Điệp là ai không? Sau vườn có một bia mộ, trên bia khắc tên người được chôn là Hồ Điệp."

Tiểu Vũ trả lời rất nhanh: "Con biết chỗ đó chôn Hồ Điệp. Nhưng nó không phải người. Mẹ nói nó là chó mẹ nuôi hồi nhỏ."

Hồ Điệp là một con chó.

Đáp án này thật sự nằm ngoài dự đoán.

Đoạn Dịch nhíu mày hồi lâu, cẩn thận cân nhắc lời Tiểu Vũ nói, hỏi nữa: "Mẹ con từ nhỏ đã sống ở đây?"

Tiểu Vũ suy nghĩ một lát mới mở miệng trả lời: "Hình như thế. Không phải mẹ vẫn luôn ở đây, mà sau khi kết hôn mới dọn về đây. Nhưng cụ thể thì con không biết, hai chú hỏi mẹ con đi! Con còn phải làm bài tập. Viết không xong sẽ bị mẹ la! Mẹ nổi giận đáng sợ lắm!"

Minh Thiên tiến lên xoa đầu bé, thanh âm dịu dàng. "Bạn nhỏ, cho chú hỏi một câu cuối cùng nha?"

Tiểu Vũ nhìn hắn một cái, đồng ý. "Chú hỏi đi."

Minh Thiên hỏi: "Con từng nghe bài nhạc thiếu nhi ở radio chỗ tủ giày chưa? Bài hát đó có ý nghĩa gì thế?"

Tiểu Vũ lắc đầu: "Chưa từng nghe qua ạ. Chỗ đó đâu có radio đâu... Mới xuất hiện á! Mẹ con không cho nghịch đồ linh tinh đâu!"

Tiểu Vũ trả lời xong, liền ngoan ngoãn làm bài tập.

Mặc kệ Đoạn Dịch và Minh Thiên hỏi thêm chuyện gì, cô bé đều

nói: "Con phải nhanh làm bài tập, không nói chuyện với mấy chú nữa. Nếu không buổi tối mẹ về kiểm tra, phát hiện con chưa làm xong sẽ mắng con!"

Thế là Đoạn Dịch và Minh Thiên đành phải rời đi.

Hai người đẩy cửa ra, nghênh đón ánh mắt chăm chú của những người chơi khá.

Kỳ thật mọi người đều muốn hỏi Tiểu Vũ vài câu, nhưng ngại lời uy hiếp của Mạt Lị, bọn họ không dám.

Hiện tại Đoạn Dịch và Minh Thiên nguyện ý lấy thân mạo hiểm, tất nhiên bọn họ vui vẻ nguyện ý ngồi mát ăn bát vàng.

Thấy hai người đã ra, các người chơi nhanh chóng vây quanh, hỏi hai người có moi được manh mối gì quan trọng không.

Đoạn Dịch cảm thấy không có gì cần giấu giếm, bèn kể đúng sự thật.

Nghe đến đoạn Hồ Điệp là chó, mọi người đều vô cùng bất ngờ. Sau khi thương lượng nhiều lần, họ chạy hết vào phòng ngủ chính để ra sau vườn... bắt đầu đào mồ.

Các người chơi chỉ mất một lúc để gỡ bia mộ, đào bùn đất phía dưới.

Dưới đất chôn một hộp gỗ vuông, mở ra xem, bên trong là tro cốt bị hỏa thiêu.

Bất quá lượng tro cốt không nhiều, nói là tro người thì không hợp lý, còn nói là tro động vật nhỏ thì có thể lắm. Các người chơi tạm thời chưa để xác nhận, đành vùi hộp gỗ xuống đất, trả bia mộ về vị trí cũ.

–

Đã đến giờ cơm chiều.

Các người chơi ngồi ở nhà ăn, vừa ăn đống thịt heo đóng hộp một lời khó nói hết, vừa động não nghĩ về quan hệ của Mạt Lị, Hồ Điệp, chó con, bia mộ.

Nhưng bọn họ vẫn không thể thảo luận ra bất cứ kết luận nào có giá trị, ngược lại bắt đầu thảo luận về vấn đề bỏ phiếu vào buổi tối.

Nào biết họ còn chưa chính thức bắt đầu thảo luận, ngoài nhà ăn bỗng vang tiếng giày cao gót thanh thúy.

Nhìn theo tiếng động, các người chơi ngoài ý muốn thấy Mạt Lị xách hai phần bánh kem vào nhà.

Mạt Lị mặc một chiếc váy đỏ diễm lệ, chân đeo giày cao giót đỏ tươi bước vào nhà ăn.

Cô đặt hai phần bánh kem trước mặt Minh Thiên và Đoạn Dịch, gương mặt vẫn hiền thê lương mẫu, mỉm cười đầy tiêu chuẩn. "Hai vị thám tử vất vả rồi. Tôi có mua bánh kem, xin mời dùng."

Đoạn Dịch lập tức phản ứng lại, bánh kem này chắc chắn có độc.

Mạt Lị trước nay không quản bọn họ ăn uống, trong phòng bếp chỉ có thịt heo đóng hộp, lương khô và rau củ sấy, có thể thấy dù lúc đối mặt với họ cô luôn tươi cười, nhưng thật ra thái độ vô cùng có lệ.

Cô ta thực sự chỉ muốn mời họ ăn bánh kem?

Đoạn Dịch biết buổi chiều mình và Minh Thiên tìm Tiểu Vũ trò chuyện, hỏi cô bé chuyện Hồ Điệp, Mạt Lị nhất định vì vậy mà tìm họ, dù sao cô cũng chỉ đưa bánh kem cho anh và Minh Thiên.

Trong nhà không lắp camera, Đoạn Dịch đoán Mạt Lị biết chuyện từ miệng Tiểu Vũ.

Quơ quơ cái hộp trước mặt, Đoạn Dịch nói: "Cảm ơn. Cơ mà tôi không muốn ăn. Thịt heo đóng hộp khá ngon."

Mạt Lị nghe vậy, ngẩng đầu trừng anh, trong mắt hiện rõ tức giận. Nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỉm.

Khóe miệng tươi cười cùng ánh mắt tàn nhẫn cực kỳ mâu thuẫn, khiến vẻ mặt cô ta vặn vẹo. "Đây là loại bánh kem tốt nhất tại cửa hàng dó. Các anh nhất định phải nể mặt tôi!"

Đoạn Dịch lại nói: "Vậy cô đi trước đi. Khuya tôi ăn sau."

"Như vậy sao được?" Mạt Lị vẫn cười, nhưng đã tức đến độ run vai, "Ăn luôn chứ, sao anh lại không ăn? Không tận mắt thấy vị khách yêu quý ăn bánh kem xong, tôi nào có yên tâm? Mua đồ ăn ngon cho khách, nhìn khách vui vẻ ăn xong, đây chính là hạnh phúc của chủ nhà!"

"Được. Vậy tôi ăn." Đoạn Dịch cười với cô, nhấc chiếc bánh lên.

"Đoạn Dịch..." sợ Đoạn Dịch thật sự sẽ ăn bánh kem, dưới tình thế cấp bách, Minh Thiên gọi thẳng tên của anh.

Đoạn Dịch nháy mắt với hắn, lại nhìn về phía Mạt Lị, ngay sau đó dùng tay cầm bánh kem, há mồm hướng vào miệng. Trong quá trình này anh vẫn luôn chú ý biểu cảm của Mạt Lị. Cô ta mím môi, sắc mặt ửng đỏ, biểu tình cực kỳ chờ mong.

Chỉ tiếc, ngay khi bánh kem sắp lọt vào miệng, Đoạn Dịch "Không cẩn thận" run tay, bánh kem "Bẹp" một cái, rơi xuống đất.

"Ai da, tiếc quá. Tôi hậu đậu ghê á." Đoạn Dịch tiếc rẻ mà nói.

Minh Thiên nhìn anh, khẽ cười theo, bắt chước anh "không cẩn thận" đẩy rớt cái bánh trước mặt xuống đất.

Hai miếng bánh đều rớt xuống đất, Mạt Lị tựa hồ giả bộ không nổi nữa. Cô ta trợn to đôi mắt, tức giận đến mức run hết cả người.

- --

*Nhắc lại tí thuật ngữ Ma Sói:

- Lead/ lead làng: Người dẫn dắt mạch game và đúc kết suy đoán của mọi người. Cũng là người đáng được tin tưởng. Thắng hay thua dựa vào người lead khá nhiều.

Chương 25

"A!!!"

Mạt Lị đột ngột rít gào, trừng mắt tức giận Đoạn Dịch và Minh Thiên, ngay sau đó chụp lấy bàn ăn nhỏ, nhấc lên rồi ném mạnh xuống đất.

"A a a a!"

Biểu hiện của người phụ nữ hiền thê lương mẫu ôn nhu đáng yêu mất sạch, Mạt Lị hóa thành kẻ điên cuồng loạn.

Cô ta vừa gào rú, vừa xé toạc váy của mình, cởi giày cao gót ném lung tung về phía các người chơi, hung hăng trừng Minh Thiên và Đoạn Dịch, chân trần chạy chậm rời đi, bỏ lại phòng ăn lộn xộn cùng đám người chơi hết hồn chưa kịp phản ứng.

"Vãi chưởng, hiền thê lương mẫu biến thân thành Mẫu Dạ Xoa!" Bành Trình tru lên một tiếng, nhìn quanh quất, phát hiện Minh Thiên ngồi bên cạnh mình vẫn bình chân như vại. Hắn ngó sang Đoạn Dịch ở đối diện, cũng bình tĩnh không hoảng hốt tí nào.

Bành Trình nhịn không được hỏi: "Sao hai người tỉnh thế?"

Đoạn Dịch trấn định nói: "Có gì đâu mà hoảng? Người vi phạm quy tắc là tôi và Minh Thiên. Cô ta muốn xử ai thì cũng phải xử hai người bọn tôi trước."

"Tôi hiểu chứ. Ủa Tiểu Lâm đổi tên từ khi nào vậy?" Bành Trình vẻ mặt người da đen đầy dấu chấm hỏi.

"Mới vừa sửa không lâu." Đoạn Dịch giơ thiết bị lên, nhanh chóng kéo về đề tài cũ, "Giờ nên thảo luận xem đêm nay bỏ phiếu ai."

–

Tuy nói thế, nhưng ước chừng qua mười lăm phút sau, mọi người

mới bình ổn lại cảm xúc, vào trạng thái thảo luận.

Đương nhiên, mọi người cũng tranh thủ khoảng thời gian này đặt cái bàn bị lật về vị trí cũ, chỉ có bánh kem nằm dưới đất là chưa dọn dẹp.

Trong lúc thảo luận, người gánh vác công tác người chủ trì kiêm người nói nhiều nhất vẫn là Bành Trình.

Hắn ho nhẹ hai cái, đầu tiên là hỏi Minh Thiên: "Hiện tại thừa một tiên tri, cậu đã kiểm tra ai chưa?"

"Tôi soi số 9." Minh Thiên nhìn về phía cô gái số 9, "Thật đáng tiếc, cô là người sói."

Số 9 lập tức tròn mắt, khó có thể tin mà nhìn về phía Minh Thiên. "Anh... thì ra anh là sói? Anh lừa mọi người, anh không phải nhà tiên tri! Số 12 mới là tiên tri!"

Thấy cô trở nên luống cuống, Bành Trình lập tức an ủi: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, cứ từ từ mà nói."

Nuốt nước miếng hai cái, biểu tình hòa hoãn một chút, số 9 nói: "Tôi không có chức năng. Tôi là dân thường. Mọi người nhớ lại đi, ngày hôm qua tôi nhảy ra nhận tri rồi quay, là vì muốn fake chức năng tìm sói. Tôi đang giúp phe Tốt. Số 12 mới thật sự là tiên tri. Cô ấy không phải sói giả trang đâu. Cô ấy dám nhảy ra sau khi số 2 nhận tri, chứng tỏ cô ấy là tri thật!"

"Tối hôm qua có hai người chết cùng lúc, nếu do thợ săn nổ súng, nghĩa là cả tiên tri lẫn thợ săn đều "chết". Đây là ván "giết cục bộ", hiện chỉ còn vu nữ và thủ vệ thôi. Tôi hy vọng mọi người tỉnh táo suy luận thật kỹ. Nếu mọi người để mất thêm một người nữa... Cơ bản là người Tốt thua rồi."

Bành Trình gãi đầu. "Hèn gì hôm qua số 12 nói cô chơi tốt lắm. Lời cô vừa nói đúng là khiến người nghe tin phục. Thế những người khác đâu? Những người khác nói ý kiến của mình đi?"

Đoạn Dịch lần này không im lặng nữa, lập tức mở miệng nói: "Từ

tối hôm qua đến giờ mọi người vẫn luôn thảo luận ai là tiên tri thật. Kỳ thật chúng ta không cần rối rắm vấn đề này. Trong số 2 số 6 số 12, nhất định có một tiên tri thật, hai con sói. Loại cả ba người, đổi một tri lấy hai sói, vẫn lời."

"Nếu mọi người hỏi số 2 soi số 9 sói thì có nên loại cô ấy không, có thể chứ. Dù sao dưới tình huống ván chơi "giết cục bộ", số 9 là dân, có loại nhầm cũng không sao. Nhưng một khi mọi người bỏ phiếu số 9, đêm nay nhất định vu nữ phải hạ độc số 2. Chúng ta cần sự công bằng."

Đoạn Dịch để ý, lúc anh nói những lời này, Minh Thiên có nhìn anh một chút.

Nói xong, Đoạn Dịch thoải mái nhận lấy ánh mắt của hắn, vô cùng thong dong.

"Số 7 nói rất có lý." Bành Trình cầm bút ghi chép vài chữ, hỏi tiếp, "Những người khác đâu? Phát biểu gì đi trời? Đừng nói là bị Mạt Lị dọa sợ đến mức chưa hoàn hồn lại nhé?"

Số 4 Khang Hàm Âm nể mặt Bành Trình, mở miệng nói câu: "Nếu số 2 là người sói, tối hôm qua số 6 hy sinh chính mình, là để thân phận số 2 được tin tưởng? Cái gọi là nhận tiên tri soi người Tốt, soi nhầm tri thật... đều là họ tự biên tự diễn?"

Bành Trình hỏi cô: "Không phải cô là bạn thân của cô ấy sao? Cô hiểu bao nhiêu về cô ấy?"

Khang Hàm Âm cười đến bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt lãnh lẽo cùng cực. "Chưa đến mức đấy. Ngay lúc nhận ra cô ta lừa tôi ngay từ khi bắt đầu phó bản, tôi biết mình không hiểu gì về cô ta. Tôi chỉ có thể nói, chúng ta cần tùy thời đề phòng chứ không nên tin cô ta. Đương nhiên, cô ta cũng chẳng tin bất cứ kẻ nào."

"Cô ta có tin người khác hay không tôi không biết. Nhưng khẳng định cô ta không tin tôi."

Người nói lời này là là Minh Thiên.

Hôm nay hắn mang dáng vẻ săn sóc thân thiệt, lúc nói chuyện cũng mang bóng dáng quý ông trong sạch.

Hắn lướt mắt qua từng người, nói: "Hẳn là tối qua phù thủy không dùng độc. Khả năng cao là thợ săn bị cắn, sau đó nổ súng kéo một người chết theo. Số 6 số 12 đi rồi, trên sân chỉ còn hai sói; còn chức năng thì còn tiên tri, vu nữ, thủ vệ. Đây là thế cục trong mắt tôi."

Tạm dừng một lát, Minh Thiên tiếp tục nói: "Đã có người nghi ngờ tôi là sói giả trang, tôi xin phép được biện hộ nhé."

"Đầu tiên phải nói về vấn đề quan hệ giữa tôi và số 6 không được tốt. Ở phó bản trước, tôi đã đối đầu với cô ấy. Cô ấy thua, bởi vậy cô ấy sẽ không chịu tin tôi, cũng rất ghét tôi. Cô ấy không có khả năng vì tôi mà cam nguyện vào tù."

"Kỳ thật căn cứ vào ân oán phó bản trước, tôi đoán số 6 đã xử tôi vào đêm đầu tiên, thấy tôi không chết, vì cầu ổn thỏa, cô ấy bèn nhảy ra nhận tri và nói tôi thuộc phe người Tốt. Trên thực tế vào đêm đầu tiên lúc mọi người rời nhà ăn, tôi phát hiện ánh mắt cô ấy nhìn tôi khá kỳ lạ, giống như cô ấy đã quyết định chọn tôi."

"Phù thủy không cần ra mặt, nhưng tôi có vài lời muốn nói cho bạn nghe..."

Bành Trình nhịn không được xen mồm. "Khó mà nói đó. Trong mắt phù thủy, có thể cậu đã tự cắn để lấy lòng tin của người ta nha."

Đoạn Dịch nghe lời này, nhìn Bành Trình nhiều hơn vài lần, cảm thấy lời hắn nói rất hợp ý anh, cảm giác như đang chắn sói hộ phù thủy.

Nhìn về phía Bành Trình, Minh Thiên giải thích: "Tuy rằng số 9 kiến nghị phù thủy nên cứu người vào đêm đầu, nhưng đó không phải điều bắt buộc trăm phần trăm phải làm, cho nên việc sói tự cắn rất có thể không lừa được phù thủy, mà còn trực tiếp vào tù."

"Trò chơi này không đơn thuần là bàn luận và giết thoải mái như Ma Sói. Chúng ta còn phải suy xét về vấn đề logic thực tế, ví dụ

như nguy hiểm từ phó bản, quan hệ giữa các người chơi, và tính cách của người chơi đó."

"Đây là phó bản có độ khó 4. Vạn nhất người sói thất bại, người tốt lại không vượt được ải, có khả năng người chơi trong tù thật sự sẽ chết. Mọi người chơi cùng tôi ở phó bản trước ít nhiều có chút hiểu biết về tôi rồi, tôi thích khống chế thế cục, chứ không phải trốn vào tù và khiến mình lâm vào tình cảnh bị động. Cho nên nếu tôi là sói, tôi tuyệt không sẽ không tự cắn."

Kỳ thật lời Minh Thiên nói giống y đúc những gì Đoạn Dịch đã suy nghĩ vào tối qua.

Âm thầm thở ra một hơi, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên, thật sự không biết có nên tin hắn hay không.

Nói xong một đoạn dài, Minh Thiên cầm ly uống ngụm nước, nói tiếp: "Logic ngoài sân đã xong, tiếp theo tôi nói về logic trong sân chơi."

"Số 12 là sói fake tri, cô ấy chơi phản logic, cái này hôm qua tôi đã cùng mọi người phân tích rồi. Hôm nay nhắc lại cho mọi người nắm rõ hơn nhé. Mời mọi người nhớ lại trình tự 3 tiên tri ra mặt."

"Số 6 nhảy ra đầu tiên, nói rằng đã soi tôi ra người Tốt, tôi lập tức nhận tri để phủ nhận thân phận của cô ấy. Đến khi thân phận của tôi được mọi người tin tưởng, số 12 mới muộn màng nhảy ra nhận tri. Rõ ràng là số 6 nhận tri thất bại nên số 12 không thể không ra mặt."

"Nếu tôi là sói, nếu tôi cùng số 6 diễn vở kịch sói giết sói, tôi nên đợi tiên tri thật nhảy ra rồi mới nhận tri chứ. Thử nghĩ xem, nếu số 6 nói tôi là người Tốt, số 12 nhảy ra nhận tri, cuối cùng mới tới tôi ra mặt nhận tri, thế thì thân phận của tôi đã không như bây giờ, bị số 12 hạ thấp uy tín. Thế nên, nếu tôi là sói, tôi sẽ không nhận tri nhanh đến vậy."

Nói đến đây, Minh Thiên nhìn nghiêng về phía Đoạn Dịch đối diện, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Anh Tiểu Dịch, em biết bởi vì đủ loại nguyên nhân, anh thấy tâm tư của em quá phức tạp, hành động

kín kẽ. Vậy em hỏi anh, nếu em là người có tâm tư cẩn thận, nếu em là sói, vì sao lại để lộ một sơ hở lớn như vậy, khiến thân phận của mình bị người ta tranh thủ cơ hội hạ thấp?"

Đoạn Dịch mở miệng, còn chưa trả lời Minh Thiên, Bành Trình đã vội vã tranh nói: "Lời số 2 nói đúng là có lý. Nhưng cậu liên tục bắt được ba con sói, này cũng quá mức... Thật ra tôi cảm thấy lời số 9 nói cũng có thể á."

Minh Thiên khẽ nhíu mày, nói: "Hôm qua số 9 được số 12 nhận tri soi ra người Tốt, đây là một hành động có lợi có hại."

"Thứ nhất, chúng ta đều biết rằng, sau khi số 6 nhận tri thất bại, số 12 nhảy ra cạch tri, nhưng để đảm bảo, cô nhất định sẽ chọn một người để soi ra người Tốt, tránh việc nhảy ra chậm bị người khác nghi ngờ, tạo thành thế cục ba tri hai sói."

"Thứ hai, số 9 lên tiếng đầu tiên và quay đầu đúng lúc, tự nhiên chúng ta sẽ cho rằng số 9 có thân phận người Tốt."

"Tổng hợp hai điều trên, nếu tôi chọn tra thân phận số 9 lập tức sẽ khiến người khác thấy lạ, đẩy vào diện nghi ngờ là sói. Nhưng cố tình số 9 là sói thật. Số 12 bố trí khá ổn thỏa, cô ấy chơi tốt thật."

Minh Thiên nói liên tục, trình bày rõ ràng rất có sức thuyết phục, cũng vô cùng kíc,h thích.

Bành Trình ngơ ngáo hồi lâu, cẩn thận nhẩm lại một lượt, mở miệng nói: "Kỳ thật... Tôi thấy số 2 nói cũng hợp lý phết. Ngay từ đầu số 9 đã tạo ấn tượng người Tốt quá lớn. Ví dụ tôi là sói, tôi sẽ không ngu đến mức chọn soi cô ấy và bảo cô ấy là sói. Tôi sẽ nói mình soi số 9 ra người tốt, kéo cô ấy về phe mình. Hơn nữa số 9 cũng biết chơi, vạn nhất ép chết tôi thì sao bây giờ? Chắc chắn kéo phiếu của cô ấy là phương án tốt nhất."

Minh Thiên nhìn một cái Bành Trình, lại nhìn phía Đoạn Dịch, tổng kết suy luận của mình: "Số 12 nhảy ra nhận tri khá lời, vừa khiến mình có uy tín nhất định vừa giữ số 9 an toàn. Chỉ tiếc, số 12 bị thợ săn mang đi ban đêm. Nếu không tôi đoán cục diện hôm nay sẽ càng thú vị hơn. Một khi tôi nói mình soi số 9 ra sói, số 9 và số 12

nhất định sẽ liên hợp, ép tôi nhà tiên tri thật thà bị loại khỏi cuộc chơi."

"Số 5, 9, 11, 12 bốn người là một nhóm đến cùng nhau. Số 11 số 12 vào tù, số 9 bị soi ra sói, không thể tin lời cô ấy nói. Nhưng số 5 hào có thể phát biểu vài lời chứ nhỉ."

Minh Thiên nhìn phía người đàn ông số 5, "Tôi nghĩ anh nên chia sẻ cái nhìn của anh với mọi người. Theo phỏng đoán trước mắt của tôi, tuy số 12 là học sinh cao trung nhưng cô ấy thích ứng trò này rất nhanh. Có đúng vậy không?"

Biểu tình số 5 hơi nặng nề, có lẽ đang nghĩ đến một trải nghiệm không vui nào đó.

Cuối cùng hắn ta nhăn chặt mày: "Số 12 cô ấy... là một cô bé thông minh, nói chung là chơi Ma Sói nhiều hơn tôi. Tôi chưa từng chưa qua trò này. Có lẽ... cậu nói đúng. Dù sao trong bốn người, hai cô gái hiếu thắng hơn hai người nam chúng tôi rất nhiều."

Khoảng thời gian dài sau đó khi mọi người tự do thảo luận, Minh Thiên gần như không lên tiếng.

Đoạn Dịch cũng không hé răng, anh chỉ cúi đầu, lặng lẽ thu hết những lời thảo luận vào tai... Cơ bản là mọi người đều đồng ý bỏ phiếu loại số 2, đồng thời tỏ ý, nếu phù thủy không tin số 2, đêm đó hạ độc số 2 là được.

Thời gian nhích dần đến 9 giờ 40 phút, thời gian bỏ phiếu chỉ còn 20 phút.

Mắt thấy kết quả sắp đi về hướng, Đoạn Dịch bỗng nhiên mở miệng lần thứ hai.

"Tôi có ý kiến."

Nhận lấy ánh mắt của mọi người, Đoạn Dịch nói: "Vừa rồi tôi nói không đúng. Nếu muốn loại hết ba tiên tri, vậy trước tiên cần giải quyết cho xong vấn đề tiên tri. Hiện tại chúng ta bỏ phiếu loại số 2 ra trước. Còn có ném độc số 9 hay không thì để vu phù thủy

quyết."

"Vừa rồi số 2 cũng nói rồi, ngoài việc suy luận mạch game, chúng ta còn phải nghĩ đến logic bên ngoài. Theo góc nhìn của tôi, bằng hiểu biết của tôi với số 2, cậu ấy luôn gạt tôi. Từ tối hôm qua cậu ấy vẫn liên tục thử thái độ của tôi. Nếu cậu ấy là người tốt thì đã không làm vậy. Nói chung là tôi bỏ phiếu số 2. Hy vọng mọi người tin tôi, nhất định phải bỏ phiếu giống nhau."

.

Buổi tối 10 giờ. Bỏ phiếu kết thúc.

Thông báo vang lên, số 9 là người phải vào tù.

Mà kết quả bầu phiếu cũng xuất hiện trên từng màn hình thiết bị.

Đa số người chơi đều chọn số 9, chỉ có hai người là bỏ phiếu số 2 Minh Thiên.

Một trong hai người tất nhiên là số 9.

Người còn lại thế mà không phải Đoạn Dịch, mà là số 4 Khang Hàm Âm.

Mặc kệ mấy người còn lại, Đoạn Dịch xoay người rời nhà ăn.

Chỉ là trong khoảng khắc quay người ấy, khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

–

Buổi tối 10 giờ một phút, trong phòng số 7.

Đoạn Dịch đang định đi tắm thì tiếng gõ cửa vang lên.

Xuống giường đi mở cửa, Đoạn Dịch ngoài ý muốn thấy số 1 Ổ Quân Lan đứng ngoài cửa.

"Có tiện tâm sự cùng anh không?" Ổ Quân Lan trực tiếp hỏi.

Đoạn Dịch nhìn cô một lát, nghiêng người để cô vào. "Trên đường tới không gặp ai khác chứ?"

Ổ Quân Lan lắc đầu, ngồi vào sô pha: "Không có. Tôi mở hé cửa quan sát hồi lâu, không phát hiện động tĩnh gì mới tới đây."

Chờ Đoạn Dịch ngồi xuống đối diện, cô vào thẳng vấn đề: "Cho tôi hỏi, vì sao lại kêu mọi người bỏ phiếu số 2 nhưng thực tế lại bỏ phiếu số 9? Tôi thật sự không hiểu nổi."

Đoạn Dịch giải thích: "Tôi kêu gọi bỏ phiếu số 2 vì muốn nhìn hướng phiếu bầu, chứ không thật sự muốn bỏ phiếu số 2. Tôi và cậu ấy là người duy nhất phạm vào kiêng kị của Mạt Lị. Tôi còn cần cậu ấy cùng đối phó Mạt Lị."

Ổ Quân Lan nhíu mày: "Vậy anh cảm thấy... số 4 bầu số 2 vì nguyên nhân gì?"

Đoạn Dịch nói: "Trước khi hết giờ bỏ phiếu tôi mới đề nghị, tương đương với việc kéo phiếu lộ liễu. Nhưng dù tôi có kéo phiếu kiểu gì cũng không thể thay đổi thế cục. Thứ nhất, lúc ấy không còn dư thừa thời gian để mọi người bàn luận và thống nhất theo ý kiến của tôi; thứ hai, tôi kéo phiếu khơi khơi không đủ sức thuyết phục, mọi người sẽ không vì một câu "tôi không tin số 2" để phán rằng số 2 là sói. Dưới tình huống như vậy, mọi người đều bỏ phiếu số 9 mới là hợp lý."

"Thảo luận đã đến giai đoạn cuối, mọi người cơ bản đã đồng ý loại số 9 trước. Phù thủy không tin số 2 thì buổi tối ném độc là được. Phù thủy sẽ không ra mặt nhận thân phận, không thể tùy tiện giữ lại số 9. Thủ vệ vì che giấu bản thân cũng sẽ không ra mặt. Dân thường không biết ai có chức năng, chỉ có thể bỏ phiếu giống nhau, họ không việc gì phải nghe câu cuối cùng của tôi và sửa phiếu bầu."

"Nói ngắn lại, tôi đợi sắp hết giờ bỏ phiếu mới lên tiếng một các thiếu sức thuyết phục, không đủ để ảnh hưởng đến quyết định của phe Tốt. Người duy nhất bị ảnh hưởng là người chột dạ, sợ lộ sói hoặc sói hùa."

Sói hùa là một loại chiến lược của phe sói. Ví dụ khi sói nhảy ra nhận tri cạch chức năng với tiên tri thật (chiến thuật fake tri) thì một sói khác sẽ nhảy ra công kích chính đồng đội mình, nhằm mê hoặc phe người Tốt.

(Nói chung tự biên tự diễn ra 2 phe đối lập, thậm chí là hy sinh nhằm đánh lừa suy nghĩ của mọi người. Mn thấy khó hiểu thì nói mình, mình sửa lại câu từ.)

"Tôi hiểu rồi." Ổ Quân Lan thở phào một hơi, "Số 4 rất cẩn thận, suy nghĩ cũng nhiều. Và cũng vì nghĩ quá nhiều, muốn chối bỏ thân phận sói, ngược lại trúng kế của anh. Nhưng theo ý anh nói... số 2 cũng là sói?"

"Đúng vậy." Đoạn Dịch gật đầu, "Số 2 Minh Thiên là sói. Thấy tôi cường thế muốn bỏ phiếu số 2, số 4 sợ tôi có hậu chiêu bèn nghe lời tôi bỏ phiếu số 2, trước tiên cứ tỏ vẻ mình khác phe với số 2."

"Lấy ví dụ, nếu phù thủy không ném độc, nhất định số 2 sẽ sống đến sáng mai. Như vậy đêm mai từ 9 đến 10 giờ, người Tốt khẳng định sẽ bỏ phiếu số 2. Đến lúc đó số 2 hoàn toàn có thể "vô tình" làm lộ thân phận sói của mình. Cậu ấy sẽ "vô tình" xác nhận thân phận dân thường của số 4 và được mọi người tin tưởng. Bởi vì số 4 đã tỏ vẻ mình ở phe đối lập với số 2. Đây là tính toán của số 4."

Tạm dừng một chút, Đoạn Dịch nói: "Cái tôi thắc mắc là, vì sao bọn họ có thể nhắm chuẩn vào thợ săn số 11? Tôi không nghĩ rằng số 11 bị lộ, ít nhất là thời điểm ban ngày không hề lộ. Lúc thăm dò ban ngày cô có thấy hắn lỡ miệng làm lộ gì không?"

Ổ Quân Lan lắc đầu: "Không có. Số 11 ít nói lắm. Nhưng anh nói vậy làm tôi nhớ ra một chuyện..."

"Chuyện gì?" Đoạn Dịch hỏi.

Ổ Quân Lan nói: "Biết đâu số 11 không phải vì nói gì đó làm lộ thân phận, mà do ánh mắt, động tác, biểu tình thì sao. Tỷ như lúc bắt đầu thảo luận, có người nói ai có chức năng thì đừng ra mặt, số 11 đã thay đổi biểu tình."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Làm gì có ai chỉ bằng quan sát sắc mặt người khác liền đoán ra thân phận? Quá khoa trương rồi."

Ổ Quân Lan nói: "Vừa vặn số 4 học tâm lý học. Anh nhớ không, khu nghỉ ngơi lần trước chúng ta ở có phòng trị liệu tâm lý đấy?"

Chỗ trị liệu tâm lý nằm phía sau tòa nhà khách sạn. Nếu người chơi bị phó bản trước để lại bóng ma tâm lý, có thể tới đó để điều chỉnh cảm xúc và trị liệu chấn thương tâm lý.

"Ừ. Tôi có ấn tượng, mặc dù tôi chưa vào xem kỹ." Đoạn Dịch gật đầu nói.

Ổ Quân Lan nói: "Tôi cùng số 4, số 6 vào rồi. Ở phương diện này số 4 thực sự rất chuyên nghiệp. Nếu có thể thông qua biểu tình đoán thân phận, có lẽ chỉ có cô ấy là làm được. Đương nhiên, điều này không phải hoàn toàn chuẩn xác, nhưng cũng có tỷ lệ nhất định."

Chỉ bằng biểu tình để phân tích xuất thần là không đủ.

Chỉ bằng vận khí để đoán, thì càng mơ hồ.

Nhưng nếu mỗi yếu tố chiếm 50%, câu chuyện sẽ trở nên hợp lý.

Số 6 số 2 số 4 đều là sói, số 6 giúp số 2 lập uy thân phận, số 4 phân tích thân phận thông qua biểu cảm người chơi, cảm thấy tỷ lệ cao số 11 có chức năng, cho nên quyết định xử hắn, không ngờ hắn thực sự là thợ săn.

Lời Ổ Quân Lan nói đã giúp Đoạn Dịch giải quyết một bài toán khó.

Chỉ còn vấn đề vì sao số 6 nguyện ý phối hợp diễn kịch với số 2 Minh Thiên là Đoạn Dịch chưa thể hiểu nổi.

Nhưng về việc này, Đoạn Dịch kìm lại, chưa vội nói với Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan cũng trầm mặc theo.

Một hồi lâu sau, như thể đã hạ quyết tâm, cô nói với Đoạn Dịch: "Tôi tới tìm anh vì lòng dạ không yên, muốn tìm một người tham khảo chiến lược. Ở phó bản trước, anh là người muốn quay lại cứu mọi người ở lâm viên. Cho nên tôi cảm thấy anh là người có thể tin tưởng, ít nhất là tin tưởng nhân phẩm của anh. Ngoài ra, nghe anh phân tích nãy giờ, tôi cũng thấy anh không có sơ hở gì... Thế nên, tôi nghĩ mình có thể thẳng thắn nhận thân phận với anh. Tôi hy vọng anh cũng có thể tin tưởng tôi."

Đến lúc này Đoạn Dịch đã đoán được thân phận đại khái của cô.

Quả nhiên, Ổ Quân Lan nhìn anh, mở miệng nói: "Tôi là thủ vệ. Anh nghĩ đêm nay tôi nên bảo vệ ai?"

Đoạn Dịch còn chưa kịp nói gì, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Ánh mắt hơi trầm xuống, cùng Ổ Quân Lan liếc nhau, Đoạn Dịch nói: "Cô trốn vào tủ quần áo của tôi. Tôi ra ngoài xem thử."

–

Một lát sau, chờ Ổ Quân Lan trốn xong xuôi, Đoạn Dịch mới đi mở cửa phòng.

Người ngoài cửa đúng là Minh Thiên.

Hắn lo lắng hỏi: "Sao anh mở cửa lâu thế, anh không gặp chuyện gì chứ?"

Đoạn Dịch tự nhiên nói: "Đi WC tí thôi. Cậu có việc hả?"

Minh Thiên nói: "Chúng ta tìm Tiểu Vũ hỏi chuyện Hồ Điệp, chọc Mạt Lị tức giận. Cô ta còn không dùng được bánh kem để đối phó với chúng ta, tôi lo buổi tối cô ta sẽ ra tay. Đêm nay chúng ta ở cùng nhau cho an toàn."

Đoạn Dịch gật đầu: "Được, cậu về phòng đợi tôi. Tôi hút điếu thuốc rồi sẽ qua."

Minh Thiên rũ mắt, nhìn vào mắt anh: "Tôi ở đây chờ anh được mà..."

"Không cần." Đoạn Dịch nói, "Lần nào tôi hút thuốc cậu cũng ý kiến ý còn. Về đi, tí tôi tìm cậu."

"Rầm" một tiếng, Đoạn Dịch đóng cửa phòng.

Tổng cổ được Minh Thiên, Đoạn Dịch trở lại tủ quần áo.

Mở tủ quần áo, anh làm thủ thế giữ im lặng, nhỏ giọng nói Ổ Quân Lan: "Thời gian không còn sớm. Cô phải dùng kỹ năng trước khi người sói cắn. Ngay bây giờ đi."

"Nhưng tôi..."

"Nếu cô tin tôi, vậy thì tự bảo vệ mình." Đoạn Dịch nói, "Đêm nay tôi sẽ không về phòng. Cô có thể ở trong phòng tôi, tránh vừa ra cửa đã bị sói bắt gặp."

Lời Đoạn Dịch nói là có căn cứ.

Minh Thiên giả tiên tri mà sống qua đêm nay, hôm sau nhất định sẽ bị người khác hoài nghi, như vậy đến lúc đó hắn sẽ bị bỏ phiếu. Nhưng theo tính cách của hắn, khẳng định hắn sẽ không ngoan ngoãn vào tù.

Bởi vậy, Đoạn Dịch cảm thấy trò chơi này sẽ không kết thúc trong đêm nay.

Chia tay Ổ Quân Lan, Đoạn Dịch cầm thiết bị và dù đen chắn công kích ra cửa.

Trong lúc đó anh không quên sử dụng kỹ năng phù thủy, ném độc số 4.

Độc xong số 4, tiếng thông báo vang lên.

Đoạn Dịch rít điếu thuốc, rồi nhấn tắt luôn.

Ném số 4 vào tù xong xuôi, anh đến cửa phòng Minh Thiên gõ hai cái.

–

Chờ Minh Thiên mở cửa phòng, không đợi hắn mở miệng, Đoạn Dịch lập tức vòng qua hắn đi vào phòng, ngồi xuống sô pha: "Lúc nãy hút thuốc tôi chợt nhớ một sự kiện. Lúc Mạt Lị đưa Tiểu Vũ về nhà có bảo hôm nay là thứ sáu. Nghĩa là ngày mai là thứ bảy. Thứ bảy Mạt Lị không đi làm nhỉ? Có phải ngày mai cô ta sẽ ở nhà cả ngày?"

Minh Thiên tạm thời không nói gì, hắn đứng trước sô pha cúi đầu nhìn Đoạn Dịch, ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt an. Hắn nhìn đuôi mắt anh hiện nếp nhăn lờ mờ khi nheo mắt, rồi lại nhìn xương quai xanh nhấp nhô ẩn hiện sau lớp áo thun.

Thật lâu sau, Đoạn Dịch thấy hắn không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn hắn: "Hả? Cậu thấy thế nào?"

Nghe vậy, Minh Thiên ngồi xuống sô pha đối diện. "Em thấy phỏng đoán của anh đúng lắm. Từ sáng mai có lẽ chúng ta không thể tự do thăm dò nữa. Cơ mà chỗ cần kiểm tra chúng đều đã kiểm tra hết rồi."

Đoạn Dịch nhìn hắn: "Nếu không đêm nay chúng ta thử một lần cuối cùng? Phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ có lẽ không thể vào. Trừ phòng khách có thể thử một chút. Chắc bây giờ Mạt Lị và con gái cô ta đã ngủ say. Lại nói, dù sao hai ta cũng lo đêm nay Mạt Lị sẽ giết chúng ta, thay vì trốn ở đây chờ chết, không bằng chủ động nghênh đón, để coi cô ta còn có chiêu gì."

Giơ cây dù trong tay, Đoạn Dịch bổ sung: "Tôi cầm theo cả dù nè."

Minh Thiên nghe xong gật đầu: "Được. Em cũng lấy dù đi chung với anh."

Đoạn Dịch cười, má phải hiệu lúm đồng tiền nhàn nhạt, anh đứng dậy đi ra cửa.

"Không nên để muộn hơn. Giờ chúng ta tới phòng khách luôn."

Đoạn Dịch không ngờ, anh mới tới chỗ cửa, ngón tay vừa chạm vào then cửa, cánh tay bỗng bị Minh Thiên chụp lấy.

"Ơ cậu..."

Đoạn Dịch phát hiện Minh Thiên gần như áp sát phía sau mình

Khoảng cách giữa hai người gần quá mức bình thường, nhưng Đoạn Dịch không nghĩ nhiều, anh tưởng động tác của Minh Thiên đơn thuần muốn ngăn anh ra ngoài, chắc là vì hắn còn có chuyện chưa nói xong.

Đứng sau lưng Đoạn Dịch, Minh Thiên vòng qua cánh tay anh, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của anh. Hơi cúi người, môi hắn dán sát vành tai anh. Dùng tư thế gần như ôm ấp, Minh Thiên nhẹ giọng hỏi anh: "Anh Tiểu Dịch, đừng vội. Chuyện trộm thăm dò phòng khách nói sau, chúng ta có cả một đêm mà. Bây giờ em muốn hỏi anh một chuyện."

"Cậu có vấn đề cứ việc hỏi, nhưng đừng có hỏi kiểu này. Nóng quá, cách xa tôi ra một chút."

Đoạn Dịch chọc chọc cánh tay phía sau.

Môi Minh Thiên môi hơi dịch về phía sau một xíu, nhưng cơ thể vẫn dính chặt sau lưng Đoạn Dịch. "Em muốn hỏi, vì sao anh không tin em?"

Đoạn Dịch cười nói: "Cái gì gọi là tôi không tin cậu? Nếu cậu là phe sói, cậu cần phải lừa tôi, đây là quy tắc của trò chơi. Tao gạt mày mày gạt tao là chuyện quá bình thường. Trò chơi thôi mà. Với lại lần này khác với phó bản trước. Hiện chúng ta đã biết vào tù không có nghĩa là chết luôn, vẫn còn đường sống để cứu vãn."

"Thế nếu đêm nay mọi người bị anh thuyết phục, thật sự bỏ phiếu em, đẩy em vào tù thì thì sao?" Minh Thiên hỏi anh.

Đoạn Dịch không nói mình làm vậy để xem hướng phiếu bầu. Anh

không nghĩ mình bị lộ thân phận phù thủy.

Vì thế Đoạn Dịch chỉ nói: "Nếu cậu vào tù, đương nhiên tôi sẽ dùng hết toàn lực cứu cậu."

Minh Thiên cười cười, nhẹ giọng hỏi: "Thế những người khác thì sao?"

"Người khác vào tù? Tất nhiên tôi cũng sẽ nỗ lực nghĩ cách cứu." Đoạn Dịch đáp rất tự nhiên.

Cuối cùng Minh Thiên cũng chịu buông tha, lùi lại thêm một ít.

Áp lực phía sau chợt rời xa, Đoạn Dịch lập tức xoay người nhìn về phía hắn. "Cậu hỏi mấy câu đó rốt cuộc là..."

Rốt cuộc là có ý gì?

Minh Thiên lẳng lặng nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Em muốn anh tin tưởng em. Anh phải tin em, em sẽ không hại anh. Dù anh ở ngoài hay trong tù, em đều sẽ cứu anh."

Đoạn Dịch cứ cảm thấy lời Minh Thiên chứa ẩn ý gì đó.

Ngoài ra, cũng không biết có phải do ảo giác không, anh thấy Minh Thiên đang cố giấu chút cảm xúc bi ai trong mắt.

Minh Thiên đứng ngược sáng, thân hình thon dài chặn đứng nguồn sáng.

Bởi vậy, Đoạn Dịch không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, chỉ thấy đốm sáng li ti phản chiếu nơi đáy mắt.

Ánh mắt của hắn vô cùng quái lạ, hắn như thể đang một mình đứng giữa chốn vô nhai địa ngục, sau lưng là biển máu tanh tưởi đỏ rực. Hắn tứ cố vô thân, dùng hết sức bình sinh không ngừng không ngừng tiến lên phía trước. Nhưng dù đi tới đâu cũng không thể thoát khỏi biển máu.

Để rồi cuối cùng, hắn chỉ có thể vươn một bàn tay vào hư không

vô biên, cầu mong được cứu rỗi.

... Nhưng không một ai chịu nắm lấy tay hắn.

Ánh mắt của hắn khiến Đoạn Dịch ứ nghẹn không lý do, thế nên anh theo bản năng muốn phá bầu không khí áp lực này, ra vẻ thoải mái trêu chọc một câu: "Nếu tôi không tin cậu thì sao?"

"Em..." Minh Thiên nhìn anh một lát, khóe miệng nhẹ nhàng kéo lên, thấp giọng thủ thỉ, "Em sẽ buồn lắm anh ạ."

Chương 26

Ánh đèn trên hành lang rất mờ.

Thời điểm cùng Minh Thiên đến nơi này, không hiểu sao tim Đoạn Dịch trở nên nặng nề.

Bởi vì anh nghĩ đến câu Minh Thiên vừa nói trong phòng.

Câu nói bất chợt ấy tựa hồ vương chút trẻ con, nhưng ngữ khí lại rất trầm trọng, như một cục đá pha tạp đè nặng trái tim Đoạn Dịch, khiến anh khó có thể bỏ qua.

Đoạn Dịch lắc đầu, hít thật sâu rồi thở ra một hơi, ép bản thân tập trung tinh thần vào phó bản này.

Lúc đi ngang phòng bếp, Đoạn Dịch dừng bước chân, đi vào cầm hai con dao.

Quay lại hành lang, anh đưa một trong hai con dao cho Minh Thiên, còn một cái thì cầm trong tay, cứ vậy tiến đến phòng khách. Nương theo ánh sáng từ huyền quan, Đoạn Dịch quan sát tình hình trong phòng khách một lượt.

Sô pha, bàn trà, quầy TV, giá gỗ đóng đinh trên tường kê TV,... Khu vực này đã được người chơi lục soát nhiều lần, thậm chí một mảnh vụn giấy vệ sinh kẹt giữa khe ghế sô pha cũng bị moi ra.

Theo lý thuyết các người chơi không còn để sót chỗ nào.

Trừ khi có thứ gì đó bị giấu trong sô pha, hoặc dưới tấm thảm đè dưới bàn trà.

Đoạn Dịch dứt khoát đến cạnh sô pha, dùng đao rạch mạnh đệm ghế, làm lộ hết phần ruột ghế sô pha. Trong chớp mắt, bông mềm bung xõa tứ tán như tuyết trắng, bay lả tả khắp phòng khách.

Minh Thiên và Đoạn Dịch nhanh chóng bới tìm trong đống bông

trắng, tận lực tìm kiếm manh mối.

Đột nhiên hai người nghe tiếng lục lạc kêu.

Đoạn Dịch nghĩ đến cái gì, hỏi Minh Thiên: "Cậu có mua một cái lục lạc báo trước nguy hiểm?"

Minh Thiên gật đầu: "Vâng. Thật ra trước khi Mạt Lị đưa bánh kem, nó từng vang 1 lần, chắc anh không nghe thấy. Tổng cộng nó có thể báo trước nguy hiểm ba lần."

Minh Thiên vừa dứt lời, thanh âm giày cao gót bước đi liền truyền tới.

Đoạn Dịch, Minh Thiên: "..."

"Cái lục lạc vô dụng quá thể. Lần sau đừng phí tiền mua nó nữa." Chửi đạo cụ rác rưởi xong, Đoạn Dịch ngồi xổm dưới đất quay đầu lại, liền thấy Mạt Lị bưng bánh kem từ phòng ngủ chính đi tới.

Mạt Lị bật công tắc bóng đèn, mặt cô ta bị ánh đèn chiếu sáng trắng bệch, biểu tình thì gần như chết lặng. Nhìn Đoạn Dịch và Minh Thiên, cô ta nhẹ giọng dò hỏi: "Xin chào khách quý, hai người muốn ăn bánh kem không?"

Lẽ ra đây là một cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Đêm hôm khuya khoắt nữ chủ nhân mặc váy đỏ giày cao gót đỏ, gương mặt cứng đơ, ánh mắt ác độc, ép người ta ăn bánh kem tẩm độc. Nhưng người cô ta lại bị dính đầy bông bay lả tả, tóc đen dài, váy đỏ, thậm chí bánh kem trên tay cũng dính đầy bông, cho nên nhìn qua cứ thấy buồn cười.

Đoạn Dịch suýt thì cười phụt.

Vì tiếng cười của anh tắc nghẹn trong họng khi Mạt Lị giơ tay phải lên.

Mạt Lị dùng tay trái bưng bánh kem, còn tay phải cầm một cây rìu.

"Minh Thiên, cầm chắc dao và đạo cụ."

Ánh mắt Đoạn Dịch trở nên sắc bén. Nhắc nhở Minh Thiên một câu, anh nắm chặt cán dù bên tay trái, tay phải gạt mớ bông rơi rụng đầy đất, chộp lấy con dao phay bị bông che lấp.

Ngay lúc này, lưỡi rìu lóe sáng, bất ngờ bổ xuống đầu anh.

Đoạn Dịch ngửa đầu cực nhanh tránh nhát chém, lưỡi rìu gần như xẹt qua trán anh, vài sợi tóc mái bị lưỡi rìu cắt đứt, không tiếng động lẫn vào mớ bông đang bay lơ lửng. Có thể thấy chất lượng lưỡi rìu này bén đến mức nào.

Theo sát sợi tóc rơi là một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Đoạn Dịch. Nào biết anh khó khắn lắm mới né được một đòn, Mạt Lị đã thu rìu, lấy tốc độ cực nhanh nhào về phía anh. Hai mắt cô ta đỏ bừng, tròng mắt trợn tròn dữ tợn. Cô ta ném bánh kem xuống đất, hai tay cầm rìu giơ lên trên đỉnh đầu, rồi bổ dọc xuống chỗ Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch theo đà ngửa xuống đất lật nghiêng người, quét chân nửa vòng, nhắm vào nửa thân dưới Mạt Lị.

Lực chân của anh đủ mạnh để đạp gãy xương đùi phụ nữ yếu đuối, thế mà Mạt Lị dính trọn đòn đá vẫn đứng vững như bàn thạch. Cùng lúc đó, động tác cô ta không hề dừng lại, tay vung rìu kề sát đỉnh đầu Đoạn Dịch

Động tác cô ta phải nói là nước chảy mây trôi, có lẽ ngay giây tiếp theo, cô ta sẽ bổ đầu Đoạn Dịch dễ dàng như bổ dưa hấu.

Một giây kinh ngạc ngắn ngủi trôi qua, đại não Đoạn Dịch nhanh chóng tự hỏi làm sao để tránh nhát chém tiếp theo, bỗng một tiếng "keng" thật lớn vang dội, là Minh Thiên cầm dao phay đỡ lấy nhát chém ấy. Lưỡi dao va chạm lưỡi rìu vang ken két chói tai. Đoạn Dịch nhân cơ hội lộn người, tránh khỏi phạm vi công kích của Mạt Lị.

Nhanh chóng bò dậy, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên đã gục xuống đất quỳ một gối, mà ả Mạt Lị vẫn đứng im một chỗ, đè rìu lên người hắn.

Hai tay Minh Thiên nắm chặt dao phay, gắng sức cản lưỡi rìu. Để tránh phần đầu bị chém, hắn cố gắng hướng lực đè sang phần vai trái, vì thế lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, Mạt Lị cầm rìu đè nặng dao phay, mà sống dao phay dần dần chạm vào vai trái hắn, chỉ một chút nữa thôi, vai của hắn chắc chắn sẽ đổ máu.

"Anh Tiểu Dịch..." tử vong cận kề gần trong gang tấc, vậy mà Minh Thiên còn thừa sức nghiêng đầu nhìn về phía Đoạn Dịch. Bởi vì đang dùng hết sức lực, miệng vết thương bị xé đau, mặt hắn trắng bệch ướt mồ hôi lạnh, "Cô ta khỏe quá, dao phay ngăn không được, phải dùng dù."

Phía vai trái phát ra tiếng "rắc", Minh Thiên nhận ra ngay, đó là thanh âm dao phay bị mẻ.

Nếu cứ để Mạt Lị tấn công tiếp, vai trái lẫn cánh tay của hắn sẽ bị lưỡi rìu chém đứt.

Minh Thiên theo bản năng nhắm mắt, lông mày nhíu chặt, nhưng đau đớn đoán trước lại không xuất hiện.

Mở mắt ra, hắn thấy Đoạn Dịch chắn trước người mình, mà tại thời điểm một phần ngàn giây trước, khoảng khắc dao phay nứt vỡ, Đoạn Dịch đã kịp mở đạo cụ dù đen ra, che trước mặt hai người.

Dù đen gặp rìu lớn vang lên một tiếng "keng" thật nhỏ, chợt chia năm xẻ bảy, rồi tiêu tán trong không khí.

Cùng lúc cây dù biến mất, rìu cũng bị Mạt Lị thu về.

Mạt Lị trừng mắt nhìn Đoạn Dịch và Minh Thiên đầy oán độc, cô ta nghiến răng, cơ thể run bần bật, sự phẫn nộ của cô ta vẫn chưa được tiêu trừ, nhưng vì ái ngại với quy tắc nào đó mà không thể tiếp tục tấn công.

Một lát sau cô ta xoay người, xách rìu đi về hướng phòng ngủ phụ.

Vai trái đỡ sống dao phay bị đè đến nỗi rỉ máu, nhưng Minh Thiên

không rảnh xem tình hình bản thân, hắn nhìn sang Đoạn Dịch bên cạnh, thấy anh đang ngồi bệt xuống sàn nhà xoa đầu gối.

Minh Thiên phản ứng lại, vừa rồi Đoạn Dịch sợ đứng dậy chạy tới không kịp, vì thế anh trượt cả người tới. Phần đầu gối ma sát sàn nhà rồi quỳ mạnh, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Minh Thiên rất là lo lắng, mới mở miệng dò hỏi một câu thương thế Đoạn Dịch, cửa phòng ngủ phụ thình lình truyền đến một tiếng rầm lớn.

Hai người cùng ngó về phía phòng ngủ phụ, nhìn Mạt Lị vừa bổ một rìu lên cửa gỗ phòng ngủ phụ, ngay sau đó, âm thanh bé gái la khóc cùng tiếng thét chói tai vang vọng khắp phòng.

Tiếng thét chói tai nhanh chóng biến mất, thay vào đó là tiếng xương cốt không ngừng bị băm vằng.

Hồi lâu sau, khi những thanh âm làm người ra sởn tóc gáy biến mất, đêm khuya khôi phục không gian yên lặng vốn có.

Lại sau một lúc nữa, phòng ngủ phụ truyền đến vài tiếng cười khẽ, cùng âm thanh giày cao gót cồm cộp, Mạt Lị đi ra.

Dường như việc giế,t chết con gái Tiểu Vũ đã giúp cô ả phát tiết phẫn nộ, gương mặt cô ta lại trở về biểu tình ôn nhu hòa ái. Lúc đi ngang qua phòng khách thấy Minh Thiên và Đoạn Dịch, thậm chí cô ta còn mỉm cười nhỏ nhẹ: "Đêm đã khuya, các khách quý đi ngủ sớm một chút nhé. Chúc ngủ ngon. Ngày mai... ngày mai tôi lại mời mọi người ăn bánh kem."

Nghe thấy ba chữ "Ăn bánh kem", lại liên tưởng đến tình hình phòng ngủ phụ hiện tại, Đoạn Dịch thấy hơi buồn nôn.

Anh nói với Minh Thiên: "Đại khái tôi biết quy luật Mạt Lị giết người rồi. Ai làm trái yêu cầu cô ta, cô ta sẽ đưa bánh kem tẩm độc. Nếu giết theo phương thức này, số lượng người chơi thụ hại sẽ không bị hạn chế."

"Nếu bánh kem không giết được người, cô ta sẽ chuyển sang dùng

rìu chém người. Sức lực cô ta khỏe đến vô lý, trừ khi sử dụng đạo cụ, các người chơi gần như không thể phản kháng. Chẳng qua cách thức giết người này bị hạn chế, trước mắt xem ra, mỗi ngày cô ta chỉ có thể tấn công một lần. May mà chúng ta có dù."

Minh Thiên và Đoạn Dịch đều vi phạm quy tắc, cho nên Mạt Lị muốn giết hai người bọn họ.

Ban đầu Mạt Lị muốn dùng bánh kem tẩm độc giết bọn họ. Nhưng bọn họ tìm cớ từ chối ăn bánh kem, tránh được việc bị hạ độc. Chưa biết cách dùng bánh kem hạ độc này còn hạn chế nào nữa, nhưng có thể tránh được.

Suy ra Mạt Lị có thể giết người bằng cách này vô số lần.

Nếu hạ độc thất bại, Mạt Lị sẽ chuyển sang dùng rìu.

Đoạn Dịch và Minh Thiên đều là đàn ông khỏe mạnh thế mà đánh không lại một mình cô ta, nghĩa là cách này có cơ chế ngược lại với bánh kem tẩm độc. Dùng rìu chém người, quả thực là kỹ năng tất sát.

Trừ phi người chơi có đạo cụ, nếu không chắc chắn sẽ chết dưới kỹ năng tất sát. Vậy nên hệ thống có thiết lập hạn chế số lần, một ngày nhiều nhất chỉ có thể giết người một lần.

Đây đều là quy luật Đoạn Dịch dựa vào thông tin các sự kiện xảy ra ngày hôm nay để phỏng đoán.

Dùng dù đen chỉ có thể cản được một lần tử vong, mà Đoạn Dịch và Minh Thiên hai người chỉ dùng một cây dù đã có thể khiến Mạt Lị tạm thời thu tay, không tiếp tục tấn công lần thứ hai.

Minh Thiên đồng ý với cái nhìn của Đoạn Dịch, gật đầu nói tiếp: "Chẳng qua ngày mai Mạt Lị sẽ tiếp tục tặng bánh kem. Suy ra sẽ động thủ giết người lần nữa. May mà chúng ta có hai cây dù."

Đoạn Dịch nhích đến gần quan sát phần vai của hắn. "Kệ cô ta đi. Vết thương trên người cậu có nặng lắm không?"

Minh Thiên lắc đầu. "Vết thương da thịt, không sao đâu. Đã mạo hiểm tới đây thì nên thăm dò trước đi."

Đoạn Dịch nhíu nhíu mày, cuối cùng đồng ý. "Được. Lát nữa về phòng tôi giúp cậu băng bó. Chúng ta kiểm tra nơi này trước."

Nói xong lời này, Đoạn Dịch bắt đầu dọn bàn trà, lật thảm.

Minh Thiên phát hiện động tác của anh hơi khác thường, không khỏi mở miệng nhắc nhở: "Anh đừng dùng sức, đầu gối của anh..."

Đoạn Dịch vẫy vẫy tay ý bảo mình không sao.

Ngay sau đó anh nhìn thấy gì đó, đổi thành vẫy tay gọi Minh Thiên lại đây.

Minh Thiên đi qua, phát hiện phía dưới thảm đúng là có giấu manh mối.

Phòng khách được lát sàn gỗ, mà trong số đó có một tấm ván gỗ hình chữ nhật có màu sắc khác hẳn những tấm ván còn lại.

Đoạn Dịch nhìn chằm chằm tấm ván nói: "Chúng ta cùng vi phạm quy tắc, hôm nay dùng mất một cây dù, ngày mai để ngăn cản Mạt Lị tấn công lần hai còn phải dùng nốt cây dù cuối. Tuy rằng những người khác rất có thể cũng mua loại dù này, nhưng chưa chắc họ sẽ chịu cho chúng ta mượn dù. Cho nên..."

Ngẩng đầu, Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên: "Tốt nhất là ngày mai trước khi kết thúc bỏ phiếu, chúng ta phải hoàn tất vượt ải."

"Vâng. Cũng may chúng ta tìm được tấm ván này. Em nghĩ nó là một manh mối mấu chốt."

Minh Thiên đặt tay lên tấm ván, Đoạn Dịch cụp mi, chú ý tới ngón tay hắn phá lệ thon dài.

Ngón giữa cùng ngón cái chuẩn xác chạm vào phần nhô lên, Minh Thiên dùng sức kéo nó, một nửa tấm ván ấy nhanh chóng lỏng ra, bị hắn tách rời sàn nhà.

Manh mối bị tấm ván gỗ che khuất cuối cũng cũng bị phát hiện.

Phía dưới giấu một bức ảnh chụp gia đình. Nhân vật chính trong tấm ảnh là một cô bé đội vương miện được tổ chức sinh nhật, trước mặt cô bé có một chiếc bánh sinh nhật, phía trên cắm cây nến hình số "10".

Bên cạnh cô bé có bốn người vây quanh.

Trong đó có một người nam một người nữ trưởng thành, hẳn là ba mẹ cô bé; ngoài ra còn có hai đứa bé, nhìn quần áo đoán là một nam một nữ.

Chẳng qua chân dung mọi người đều bị xóa mờ. Đoạn Dịch và Minh Thiên không thể phân biệt ai với ai.

Hai người đoán rằng, cô bé được tổ chức sinh nhật là Hồ Điệp, hai người trưởng thành là ba mẹ cô bé, hai đứa trẻ còn lại là anh chị em của Hồ Điệp.

Hai người trưởng thành cùng hai đứa trẻ đều thoải mái thả lỏng tứ chi.

Chỉ có nhân vật chính ăn sinh nhật là cuộn tròn nắm tay, dường như có tâm sự nặng nề.

Đoạn Dịch nhíu mày: "Bức ảnh này có vẻ được chụp vào ngày sinh nhật Hồ Điệp, cũng chính là ngày cô bé mất tích. Hai người trưởng thành là Hán Vân và Mạt Lị, hai đứa trẻ còn lại là con bọn họ. Bọn họ tổng cộng có bốn người con, Hồ Điệp, Tiểu Phong, Tiểu Vũ, Trà Hoa, một nam ba nữ. Bé trai chắc hẳn là Tiểu Phong, nhưng bé gái chỉ có hai, người ăn sinh nhật là Hồ Điệp, thế đây là Tiểu Vũ hay Trà Hoa?"

Vấn đề này, Minh Thiên cũng tạm thời không thể giải đáp.

Hắn chỉ xuống dưới sàn nhà. "Vẫn còn thứ bị giấu."

"Ừ. Cùng nhau xem."

Đoạn Dịch lấy ra một cuốn sổ dưới tấm ván gỗ, thế mà lại là sổ khám bệnh.

Lật trang thứ nhất, trong đó viết: "Người bệnh Mạt Lị, tự thuật từng bị bạo lực gia đình..."

Chương 27

"Mạt Lị, nữ, 28 tuổi, nghề nghiệp hộ sĩ, tốt nghiệp đại học chuyên khoa."

"Thời thơ ấu bất hạnh là nguyên nhân chính khiến Mạt Lị mắc bệnh. Bước đầu chẩn đoán, Mạt Lị có khuynh hướng phản xã hội, chứng cuồng loạn, chứng cưỡng bách, và có dấu hiệu đa nhân cách. Mạt Lị là nhân cách chủ, biết nhân cách phân liệt tồn tại. Nhưng nhân cách phân liệt không biết nhân cách chủ tồn tại. Theo lời Mạt Lị, cô ấy sắp phân liệt ra nhân cách tên Trà Hoa..."

Mặt sau giấy chẩn bệnh còn còn vài chữ, nhưng bị nhòe mực, khó mà nhìn rõ.

Buông giấy chẩn bệnh, Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên: "Người gọi chúng ta tới điều tra là Trà Hoa. Nhưng Mạt Lị nói, Trà Hoa là con gái cô ta. Trà Hoa không ở nhà bởi vì ra ngoài tìm Hồ Điệp. Có thể là..."

Suy nghĩ đổi hướng, Đoạn Dịch nói tiếp: "Mạt Lị là nhân cách chủ, nhân cách chủ tương đối bmiến thái, phản nhân loại, chính cô ta giết Hồ Điệp. Nhưng Trà Hoa mà cô ta phân liệt ra là một nhân cách thiện lương. Cô ấy tìm thám tử, muốn tìm Hồ Điệp, đồng thời vạch trần hành vi phạm tội của Mạt Lị? Như vậy là có thể giải thích, vì sao Trà Hoa không tồn tại. Chỉ là..."

Minh Thiên biết anh nghi hoặc, tiếp lời: "Chỉ là chẳng lẽ hai đứa con còn lại của Mạt Lị, Tiểu Vũ và Tiểu Phong, cũng là nhân cách phụ? Có phải anh muốn hỏi cái này."

"Ừ. Rất kỳ quái." Đoạn Dịch thắc mắc, "Chẳng lẽ giả thiết tại phó bản này là, chúng ta là sự tồn tại trên giả thuyết? Mạt Lị là nhân cách chủ, biết những nhân cách khác tồn tại. Phân liệt ra nhiều nhóm nhân cách, ví dụ như người chồng Hán Vân, con gái Tiểu Vũ... Bọn họ không biết những nhân cách khác tồn tại, nên bọn họ mới không để ý Hồ Điệp, Tiểu Phong và Trà Hoa."

"Điều này không phù hợp lẽ thường." Minh Thiên nói.

Đoạn Dịch hỏi: "Cậu nghĩ như thế nào?"

"Nếu không gian này là thế giới trong tâm trí Mạt Lị, tất cả mọi người đều là nhân cách phụ, vẫn có thứ không thể giải thích. Nhân cách chủ và nhân cách phụ có sự sai biệt quá lớn, bao gồm giới tính, tính cách, tuổi, bối cảnh sinh hoạt. Nhưng xét đến cùng, những người này không thực sự tồn tại, bọn họ cần hấp thu tri thức, chứ không thể sinh ra từ hư vô."

Minh Thiên chỉ thư phòng, "Tủ sách trong phòng em đã xem qua, vô cùng chuyên về kiến trúc, một phần sách báo trong đó là chủ đề toán học mô hình, có rất nhiều tri thức cao cấp. Trong giấy chẩn bệnh ghi rằng, Mạt Lị tốt nghiệp đại học chuyên khoa, hướng học hẳn là hộ lý. Em không nghĩ cô ấy sẽ học các tri thức toán học cao thâm như vậy, cũng không hiểu rõ kiến trúc đến vậy."

"Trong giấy chẩn bệnh viết cô ấy có dấu hiệu "sắp" xảy ra tình huống phân liệt nhân cách. Vậy thì Hán Vân không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn chiếm cứ thân thể này và học hỏi tri thức tương ứng."

Ý của Minh Thiên, Đoạn Dịch đã hiểu.

Mạt Lị đúng là có thể phân liệt ra một nhân cách, người này cách sẽ cho rằng mình là kiến trúc sư, giới tính nam, điều này không thành vấn đề. Vấn đề là người này không thể nào có kiến thức chuyên sâu về kiến trúc.

Đặc biệt là khi giấy chẩn bệnh viết rằng, bệnh trạng của Mạt Lị chỉ sắp xuất hiện.

Như vậy dù cô ta xuất hiện tình huống phân liệt ra nhiều nhân cách, Hán Vân vẫn luôn sử dụng thân thể này học tập, thì trong thời gian ngắn hẳn không có khả năng học được những tri thức cao cấp đến mức cần nhiều năm để trau dồi.

Cũng bởi vậy, nếu phó bản là thế giới trong đầu Mạt Lị não, trí nhớ của cô ta không thể nào đỉnh tới mức lưu trữ nhiều sách vở

chuyên sâu như thế. Bởi vì dựa vào manh mối trước mắt, cô ta không có điều kiện để hấp thu nhiều tri thức.

"Cho nên thế giới này vẫn là chân thật. Trà Hoa là nhân cách khác của Mạt Lị. Chỉ thế mà thôi."

Đoạn Dịch đồng ý với phân tích của Minh Thiên, anh tạm thời không nghĩ nữa, cùng Minh Thiên lục tìm tiếp phòng khách.

Bọn họ đã đập phá hết tất cả đồ đạc đáng nghi, nhưng không thể tìm thêm manh mối có giá trị.

Cuối cùng Minh Thiên cầm bút gợi ý manh mối, đi vòng quanh phòng khách theo phạm vi sử dụng được.

Phần giới thiệu bút đã ghi mô tả chi tiết rằng, loại bút này có phạm vi hoạt động là 10m, vừa đủ bao trùm phòng khách.

Nhưng thật đáng tiếc, không có bất cứ lời nhắc nhở nào vang lên.

Nghĩa là, manh mối trong phạm vi phòng khách đã được tất cả người chơi xem qua.

Phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ, Đoạn Dịch không tính đi, nhưng anh muốn đến phòng sách nhìn xem.

Đứng lên đang tính đi về hướng thư phòng, dư quang bỗng thấy một mảnh màu đỏ. Bước chân dừng lại, Đoạn Dịch nhíu mày nhìn kỹ Minh Thiên, bất ngờ phát hiện toàn bộ phần vai trái của hắn thấm đẫm máu.

"Vết thương nghiêm trọng quá vậy? Sao cậu nói là vết thương nhẹ?"

Đoạn Dịch không rảnh lo tìm manh mối, kéo cổ tay phải Minh Thiên, đi thẳng về phòng số 2.

Hai người một đường băng qua phòng ăn, phòng bếp, tới khu vực phòng ngủ của người chơi.

Vừa bước chân vào hành lang, Đoạn Dịch chú ý đa số cửa phòng đều khép hờ. Hiển nhiên rất nhiều người đều nghe thấy động tĩnh từ phòng khách, chỉ là xuất phát từ sợ hãi nguy hiểm, không có ai thật sự đến phòng khách xem xét tình huống.

Lúc này, mắt thấy Minh Thiên và Đoạn Dịch bị thương trở về, những người này mới nối đuôi ra khỏi phòng, liên miệng dò hỏi bọn họ đã gặp chuyện gì.

Đoạn Dịch tính nói hết, nhưng sắp nói đến manh mối giấy chẩn bệnh, tay anh bỗng bị Minh Thiên nhéo nhẹ. Nhận được ám chỉ, Đoạn Dịch tạm thời dừng câu chuyện, chỉ nói: "Đại khái là thế. Thật sự không ngờ Mạt Lị sẽ giết con gái."

"Cho nên... thật ra Hồ Điệp bị cô ta giế,t chết?" Người mở miệng là Bành Trình, hắn gãi đầu, "Ôi trời, tôi không biết hai người ở phòng khách gặp nguy hiểm. Bằng không tôi liền tới giúp hai người. Tôi ngủ như chết, lúc rời giường thì tiếng leng keng dần biến mất, tôi còn tưởng mình mơ thấy ác mộng. Cho nên tôi chỉ hé cửa nhìn thoáng qua, chưa kịp chạy tới."

"Không có việc gì. Vũ lực của Mạt Lị vũ cao hơn Sở Thanh một chút, nhưng vẫn có thể chống lại. Minh Thiên bị thương khá nghiêm trọng, tôi đi trước giúp cậu ấy." Nói xong lời này, Đoạn Dịch lôi Minh Thiên vào phòng, số 1 Ổ Quân Lan bỗng gọi anh lại "Cái kia ——"

"Chuyện gì?" Đoạn Dịch quay đầu, thấy cô đang từ cuối hành lang đi tới.

"Tốt xấu gì tôi cũng từng học y. Tôi muốn hỏi là, hai anh có cần tôi giúp gì không?" Ổ Quân Lan thần sắc có chút lo lắng.

"Tôi vẫn ổn. Cơ mà Minh Thiên hơi nghiêm trọng. Tôi giúp cậu ta băng bó là được."

Đoạn Dịch nói xong liền kéo Minh Thiên đi mất.

Minh Thiên suy tư nhìn thoáng qua hướng Ổ Quân Lan đi tới, mới đi theo Đoạn Dịch đến phòng số 2.

_

10 phút sau, trong phòng số 2.

Minh Thiên trần trụi nửa thân ngồi trên sô pha, vai trái có một vết dao cứa rất sâu, là do sống dao phay đè nặng xuống vai, nếu dùng lực thêm chút nữa sẽ lộ xương cốt.

Thấy rõ tình trạng vết thương, mí mắt Đoạn Dịch nhảy vài cái.

Mở hòm thuốc, cẩn thận dùng povidone tiêu độc, lại bôi thuốc cầm máu, Đoạn Dịch bắt đầu băng bó cho hắn.

Thấy mày hắn nhăn lại, Đoạn Dịch hỏi: "Sao không rên tiếng nào vậy? Sớm biết cậu bị thương nặng thế này, tôi đã không rủ cậu đi tìm bằng chứng."

"Không sao." Nhìn biểu tình Đoạn Dịch, Minh Thiên cười cười, "Không đau đến mức anh nghĩ đâu."

"Đừng cậy mạnh. Đau thì kêu. Tôi sẽ không cười cậu." Đoạn Dịch nhìn chằm chằm hắn dặn dò, "Mấy ngày nay đừng đụng vào nước. Nếu muốn tắm rửa gì đó, nói tôi giúp cậu."

Độ cung khóe miệng Minh Thiên cao hơn. Nhìn chằm chằm Đoạn Dịch, hắn cười nói: "Được."

Đoạn Dịch thấy cách hắn cười cứ gay gay, lập tức nhíu mày giải thích. "Đừng có nghe đồn đãi vớ vẩn. Mấy cái vụ yêu đương nhăn nhít, tôi chả biết bị lan truyền kiểu gì mà thành ra như thế... kiểu đó đó. Tôi không hề. Tôi là trai thẳng."

"Dạ." Minh Thiên thành khẩn gật đầu, nhưng chả biết có nghe lọt lời Đoạn Dịch nói hay không.

Đoạn Dịch bị hắn nhìn đến mức biệt nữu, vội lái sang chuyện khác. "Vừa rồi vì sao không cho tôi nói vụ giấy chẩn bệnh? Cậu có tính toán gì à?"

"Cũng không có gì đặc biệt." Minh Thiên nhàn nhạt nói, "Anh xông lên phía trước mạo hiểm sinh mệnh đấu tranh anh dũng, bọn họ núp ở phía sau ngồi mát ăn bát vàng, đơn giản là em ngứa mắt."

Đoạn Dịch nghe lời này thì cười. "Giận dỗi? Lòng dạ hẹp hòi thế. Nhưng về sau thể nào cũng phải nói với họ. Nếu tôi không nói việc Mạt Lị tâm thần phân liệt thì khó thảo luận với mọi người lắm."

"Cái này em biết. Em là... ừm, lòng dạ em hẹp hòi, em không muốn để bọn họ biết chuyện nhanh như vậy." Minh Thiên thẳng thắn mà trả lời.

Nghe thế, Đoạn Dịch bật cười.

Có tính cách, đôi khi giận dỗi cáu kỉnh sẽ tỏ thái độ khó ở...

Minh Thiên như vậy, ngược lại làm Đoạn Dịch cảm thấy chân thật hơn.

Làm Đoạn Dịch cảm thấy hắn trông thân thiết hơn, chứ không phải cách mình một màn sương mù mịt.

Minh Thiên quay đầu, trong bầu không khí đầy mùi thuốc khử trùng gay mũi, bốn mắt nhìn nhau với Đoạn Dịch.

Sau một lúc lâu, hắn hỏi: "Anh Tiểu Dịch, vì sao anh nguyện ý xông pha phía trước?"

Đoạn Dịch vô cùng tự nhiên trả lời: "Không thể nào tất cả mọi người đều núp phía sau ngồi mát ăn bát vàng, kiểu gì cũng phải có người mạo hiểm. Đương nhiên tôi biết, nếu tôi không dám lên, rồi sẽ có những người khác vì dụ,c vọng cầu sinh mà vọt lên phía trước. Nhưng nếu tôi cứ ngồi ngu một chỗ, thế thì quá bị động, dựa mãi vào người khác chả đáng tin được bao nhiêu đúng không? Ký thác hy vọng trên người người khác, đối với tôi không khác gì ngồi chờ chết. Theo ý tôi ấy, làm người thì nên chủ động, mới có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình trong tay."

Nói xong đoạn dài, Đoạn Dịch thắt nút băng gạc, xem như đã băng bó tốt cho vết thương trên vai Minh Thiên.

Anh liên tưởng đến cái gì, tiện tay kéo ống quần của hắn. "Lúc ấy cậu quỳ một gối trên mặt đất, đầu gối nhất định cũng bị thương, để tôi xem."

Nhưng ống quần Minh Thiên đang mặc bó quá, Đoạn Dịch rất khó để xắn ống quần của hắn lên trên đầu gối.

Ngẩng đầu, Đoạn Dịch vừa há mồm muốn nói gì, Minh Thiên nhìn vào mắt anh, khóe miệng vểnh lên: "Anh Tiểu Dịch muốn cởi quầ,n em à?"

Đoạn Dịch buồn cười.

Anh lấy một điếu thuốc ra, suy xét đến việc đây là phòng Minh Thiên, ảnh hưởng không tốt cho giấc ngủ của hắn, vì thế không đốt lửa, mà chỉ cắn trong miệng cho đỡ nghiện. Răng nanh in lên điếu thuốc một dấu răng, anh đứng dậy ngồi vào chỗ đối diện Minh Thiên, dáng ngồi rất là tùy ý. Anh vỗ vỗ tay vịn ghế sô pha, mở miệng nói: "Trò chuyện chút đi, cậu nghe được mấy tin đồn nhảm nhí về đức hạnh của tôi như thế nào, hửm?"

"Đại khái là..." Minh Thiên suy nghĩ tìm từ trong chốc lát, nói, "Ba ngày đổi một bạn trai, bạn giường vô số, đặc biệt mê đắm mấy cậu trai trẻ diện mạo thanh tú đơn thuần thành thật, ví dụ như Trâu Bình."

Đoạn Dịch: "..."

Thái dương Đoạn Dịch giần giật đau nhói, anh cắn răng thật mạnh, cuối cùng nhả ra một tiếng thở dài giữa kẽ răng. "Nhiều năm như vậy kiếm không nổi một cô bạn gái, quả nhiên là có nguyên nhân."

Nhìn chằm chằm hai mắt Đoạn Dịch, Minh Thiên dùng ngôn ngữ tùy ý hỏi anh: "Những lời đồn đó truyền đi như thế nào?"

Đoạn Dịch tỏ vẻ chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. "Tắm rửa đi ngủ. Lần sau kể cho cậu nghe."

.

Đêm nay, Đoạn Dịch đỡ Minh Thiên đi rửa mặt, sau đó tự tắm rửa lần nữa. Tẩy hết một thân đầy mùi máu tươi, phun chút povidone vào chỗ đầu gối bị trầy da, anh chuẩn bị đi ngủ.

Lúc này trời đã tối đêm, Đoạn Dịch là lập trình viên, lẽ ra có thói quen thức đêm.

Nhưng hồi xưa đều nhờ cà phê và thuốc lá nicotin để lên tinh thần. Cả hôm nay anh chưa hút điếu nào, mà chỗ này thì không có cà phê để uống, cho nên hiện tại anh đang rơi vào trạng thái cực độ buồn ngủ.

Mở tủ quần áo, Đoạn Dịch ôm giường đệm ra ngoài, Minh Thiên lại gọi anh: "Anh Tiểu Dịch, giường rộng lắm, anh lên đây ngủ đi. Ngày mai còn phải dậy sớm, đêm nay đừng lăn lộn nữa. Nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt, tinh thần no đủ, chúng ta tranh thủ sáng mai vượt ải."

"Tôi..."

Đoạn Dịch mới vừa há mồm đã bị Minh Thiên ngắt lời. "Không phải anh nói tính hướng của mình bình thường à. Em không ngại đâu."

Ờ, thanh niên hoa dung nguyệt mạo trẻ hơn mình nhiều tuổi chủ động nói không ngại...

Ủa có gì mà ngại?

Đoạn Dịch gật đầu, đẩy mớ chăn bông đã kéo ra một nửa về tủ, đi đến cạnh giường, leo lên, nằm bên cạnh Minh Thiên cố ý chừa hẳn một nửa giường.

Anh thật sự quá mệt nhọc, vừa nhắm mắt lại chưa tới ba giây, liền mất ý thức chìm vào giấc ngủ.

Đèn đầu giường tỏa một vòng sáng mờ nhạt, rơi rải rác lên mặt Đoạn Dịch. Người ấy đang nằm, vốn nên chịu sức hút của Trái Đất mà mềm xuống, nhưng ngũ quan của anh vẫn lập thể như cũ, có

loại mỹ cảm được trời ưu ái, đường nét hiện giữa bóng đêm càng thêm rõ ràng.

Cứ thế, lẳng lặng ngắm Đoạn Dịch hồi lâu, Minh Thiên mới giơ tay tắt đèn đầu giường, trong không gian đen nhánh mở miệng thủ thỉ: "Anh Tiểu Dịch, ngủ ngon."

.

Đoạn Dịch không ngờ, anh ngủ một giấc thẳng đến sáng.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ bị tiếng đập cửa gọi tỉnh.

Đứng dậy cầm thiết bị xem đồng hồ, Đoạn Dịch phát hiện đã 8 rưỡi sáng, đã quá giờ mọi người cùng nhau tụ họp ăn sáng. Anh nhanh nhẹn xuống giường chạy đi mở cửa, người gõ cửa là Ổ Quân Lan.

Thấy Đoạn Dịch vừa rời giường cùng Minh Thiên ở phía sau, Ổ Quân Lan chớp mắt vài cái, sau đó nói: "Tốt lắm. Các anh vẫn ổn. Bữa sáng không thấy hai người tới, chúng tôi suýt chút nữa đã tưởng tối hôm qua hai anh lại xảy ra chuyện."

"Xin lỗi, dậy trễ. Tôi rửa mặt xong sẽ qua đi tìm mọi người." Đoạn Dịch nói.

"Được." Ổ Quân Lan nói, "Tiện thể nói với anh một chuyện. Sáng nay tôi và Bành Trình tranh thủ trước khi Mạt Lị rời giường, tới thư phòng tìm tòi một phen. Tôi dùng bút gợi ý manh mối nhưng không tìm được thêm manh mối bị che giấu. Có lẽ tất cả manh mối đều đã bị chúng ta tìm được. Cơ mà cốt truyện đầu đuôi thế nào vẫn chưa rõ."

"Tôi biết rồi. Cảm ơn." Khép cửa lại, Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên, "Trên vai cậu có vết thương, hôm nay đừng tắm nhé?"

"Vâng. Không cần. Anh giúp em tắm phí thời gian lắm. Buổi tối rồi nói sau." Minh Thiên cầm thiết bị lên, "Anh đi tắm đi, em kiểm tra thân phận. Tối hôm qua loạn quá chưa kịp làm. Đúng rồi..."

"Tối hôm qua hệ thống không thông báo gì, là đêm Bình An." Minh Thiên ngáp một cái, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ tỉnh, nói nốt, "Có phải thủ vệ tự bảo vệ bản thân không nhỉ?"

Cái gì đêm Bình An?

Minh Thiên lộ đuôi?

Đoạn Dịch rùng mình trong lòng.

Tối hôm qua không phải đêm Bình An. Có số 4 vào tù. Chẳng qua cô không bị người sói xử lý, mà là bị Đoạn Dịch hạ độc.

Theo góc nhìn Minh Thiên, hắn có ra tay nhưng người nọ không chết, nên mới tưởng là đêm Bình An. Phỏng chừng tối hôm qua cùng Mạt Lị ác chiến một hồi, thế nên Minh Thiên nhất thời sơ sẩy, quên mất vụ số 4 vào tù.

Minh Thiên là sói, chuyện này từ hôm qua Đoạn Dịch đã biết.

Việc hắn lỡ miệng xem như là bằng chứng xác nhận.

Đoạn Dịch tỉnh queo nói lời khách sáo: "Sao cậu biết thủ vệ tự vệ? Ai tự thú chức năng với cậu, nói gì cậu cũng tin?"

"Thủ vệ không phải số 1 Ổ Quân Lan sao?" Vai trái Minh Thiên còn hơi đau, bèn dùng tay phải cài cúc áo sơ mi. Động tác thuần thục tự nhiên, mắt vẫn nhìn Đoạn Dịch, "Cô ấy là thủ vệ. Tối hôm qua tự bảo vệ mình nhỉ?"

Đoạn Dịch khoanh tay trước ngực. "Cho nên cậu đang tự thú luôn nhỉ. Chứ không cậu sao biết sói cắn vào ai? Sao cậu không đoán thủ vệ đã bảo vệ cậu, hả nhà tiên tri?"

Minh Thiên sửng sốt một chút, im lặng không nói.

Đoạn Dịch nói tiếp: "Còn nữa, cậu quên số 4 vào tù. Vì theo góc nhìn của cậu, không tồn tại khả năng số 4 bị sói xử. Tối hôm qua cậu xuống tay với số 1 Ổ Quân Lan, thấy cô còn sống, cho nên cảm thấy cô ấy tự bảo vệ mình."

Thật lâu sau, Minh Thiên gục đầu xuống, thở phào một hơi. "Vâng. Là em sơ sót. Cơ mà em cũng đoán đúng rồi."

"Tối hôm qua lúc em đi tìm anh, anh cố tình tránh em. Lúc ấy người nói chuyện trong phòng anh là Ổ Quân Lan. Dựa vào hiểu biết của em đối với anh, anh sẽ nói cô ấy tự bảo vệ mình, chứ đừng bảo vệ anh. Còn thân phận của anh... Tối hôm qua trước khi kết thúc bỏ phiếu anh cố tình bẫy sói, phi thường xuất sắc, đồng đội số 4 của em bị lừa ngọt xớt. Cho nên anh Tiểu Dịch à... anh là phù thủy."

Nói xong lời này, Minh Thiên đi đến phòng tắm đánh răng, biểu tình rất thờ ơ bình thản.

Đoạn Dịch có chút bất đắc dĩ, sau một lúc lâu đành theo vào, đứng bên cạnh hắn. "Không sợ vào tù?"

Minh Thiên liếc Đoạn Dịch qua gương, cười khẽ. "Không sợ, em tin anh sẽ cứu em."

Minh Thiên dùng khăn lông lau mặt, rồi đi ra ngoài hành lang.

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn chằm chằm bóng dáng hắn, chộp hai túi bánh nén khô, theo đuôi hắn.

Một đường đi theo Minh Thiên vào nhà ăn, Đoạn Dịch phát hiện những người chơi khác đã tập trung ở chỗ này.

Đoạn Dịch thấy Minh Thiên đến trước mặt nam sinh cao trung số 8 Tra Tùng Phi, cúi xuống nói vài cậu bên tai cậu ta.

Tra Tùng Phi lập tức cầm thiết bị của mình lên, thao tác cực nhanh.

Đoạn Dịch lập tức phản ứng lại. Nhưng anh không kịp ngăn cản sự tình phát sinh.

Liền sau đó, hệ thống phát thông báo: "Người chơi số 8 sử dụng kỹ năng Vua Sói Trắng lên người chơi số 1. Xin mời số 1 và số 8 trong

vòng 10 phút vào phòng giam."

Số 1 Ổ Quân Lan sững sờ nhìn về phía Đoạn Dịch, biểu tình lo lắng lẫn sầu lo.

Đoạn Dịch nhìn cô lắc đầu, lại nhìn Minh Thiên.

"Làm gì vậy? Cậu có làm thế cũng vô nghĩa. Tôi biết, cậu muốn diệt sạch chức năng, loại bỏ thủ vệ Ổ Quân Lan, hiện tại trên sân chỉ còn tôi là nữ vu còn sống. Nhưng số 4, 6, 8 là ba sói đúng chứ? Bọn họ đều đã vào tù, người sói chỉ còn mỗi mình cậu."

Hơi nheo mắt, Đoạn Dịch nói: "Tối hôm qua cậu đã xử số 1, hôm nay đã hết cơ hội cắn người. Với số phiếu còn lại của phe tốt, cùng nhau loại bỏ cậu, người tốt liền giành chiến thắng."

Người sói giết người, nhà tiên tri kiểm tra chức năng, đều cần sử dụng trước 9 giờ tối – thời gian bỏ phiếu bắt đầu.

Minh Thiên tối hôm qua đã cắn Ổ Quân Lan, không thể sử dụng kỹ năng trước 9 giờ tối nữa.

Nhưng người tốt có thể bỏ phiếu loại bỏ Minh Thiên trong khung giờ từ 9 giờ tối đến 10 giờ tối.

Người tốt định sẽ thắng rồi.

Một khi đã như vậy, Minh Thiên bảo số 8 Vua Sói Trắng tự bạo kéo số 1 đi để làm gì?

Bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, tim Đoạn Dịch đập nhanh hơn một nhịp.

Minh Thiên mở miệng. "Nếu..."

Âm cuối kéo dài, hơi cao, thanh tuyến vô cùng kỳ dị.

Đón nhận ánh mắt của Đoạn Dịch, Minh Thiên nói, "Nếu em không vô ý lộ đuôi. Và, nếu em... chưa cắn ai thì sao?"

Đoạn Dịch phản ứng lại, răng hàm nghiến chặt, khóe miệng nhả ra một chữ: "Giỏi."

"Anh Tiểu Dịch, anh thua rồi."

Chương 28

Từ 10 giờ đêm hôm trước đến 9 giờ đêm hôm sau là thời gian để người sói và thần chức sử dụng kỹ năng. Tính ra thời gian "trời tối rồi mời mọi người nhắm mắt đi ngủ" trong trò này kỳ thật vô cùng lâu.

Thời điểm Đoạn Dịch rút được chức năng nhà tiên tri ở ván thứ nhất, liền nghĩ tới việc đợi đến ban ngày mới sử dụng kỹ năng. Bởi vì có thể lợi dụng giai đoạn thăm dò xem mặt đoán ý người khác, rồi chọn ra một người khả nghi để kiểm tra, tỷ lệ tìm ra sói sẽ cao hơn. Cơ mà anh sợ mình bị sói xử lý sớm và chưa kịp lưu lại thông tin đã bị tống vào tù, cộng thêm sự tò mò muốn thử, nên đêm đầu tiên nghiệm đại một người.

Tại ván trước, khi Minh Thiên rút ra chức năng phù thủy, cũng sợ người sói cắn mình sớm, dẫn tới việc phí bình độc chưa kịp xài. Cho nên buổi tối vừa qua 10 giờ đêm, hắn liền sử dụng độc dược tiễn số 6.

Đối với người sói mà nói, từ đầu đến giờ họ đều chọn xuống tay lúc đêm khuya là có nguyên nhân cả.

Giai đoạn thăm dò ban ngày, mọi người tốp năm tốp ba tụ tập cạnh nhau, người sói mà sử dụng thiết bị rất dễ bị người khác phát hiện; việc cớ về phòng lén cắn người cũng khó trót lọt. Khi tất cả người chơi trao đổi và tổng hợp tuyến thời gian, tuyến hành động, phe sói sẽ bị hớ ngay; còn nữa, cắn người là kỹ năng yêu cầu các người sói cùng nhau thao tác, nếu liên tục có người tìm cớ tránh mặt, cũng dễ bị bại lộ.

Cuối cùng, người sói càng sớm sử dụng kỹ năng, càng có lợi. Nếu dùng trước khi thủ vệ bảo vệ người, vu nữ ném độc giết sói, thì sẽ đạt được ưu thế cực lớn.

Rất nhiều lý do khiến phe sói cắn người vào ban đêm.

Bởi vậy, dù là chức năng hay người sói, chọn dùng kỹ năng vào

ban đêm, hay chờ đến ngày hôm sau trước 9 giờ tối mới sử dụng, đều có chỗ lợi. Quan trọng là bản thân người chơi tự cân nhắc, có dám đánh cược hay không.

Tuy nhiên tình hình trước mắt, vì thiếu kinh nghiệm chơi trò chơi này, các người chơi cơ bản đều dùng kỹ năng vào ban đêm cho an toàn, hơn nữa bị ảnh hưởng bởi cách chơi Ma Sói ngoài đời thực, đa số mọi người hình thành tư duy quán tính rằng, người sói và chức năng luôn dùng kỹ năng vào ban đêm.

Đoạn Dịch sáng sớm vừa tỉnh ngủ cũng vậy, theo bản năng cho rằng tối hôm qua người sói đã cắn người.

Anh quên mất trong trò chơi này, kịch bản người tốt và người sói chém giết nhau đa dạng hơn nhiều, với vô vàn chi tiết diễn kịch khó lòng phòng bị.

Hiện tại trên sân chỉ còn Đoạn Dịch có chức năng.

Từ tối hôm qua đến bây giờ Minh Thiên chưa cắn người, chỉ cần trước 9 giờ tối nay cắn Đoạn Dịch, người sói liền thắng lợi.

Buổi sáng cứ tưởng Minh Thiên sơ ý lộ đuôi, kẻ thông minh cũng có lúc bất cẩn, ai dè đứa bất cẩn lại là Đoạn Dịch.

Bây giờ ngẫm lại, nào có cái gì gọi là "may mắn", chỉ có Minh Thiên nắm toàn bộ tiết tấu mà thôi.

(Đơn giản là đêm qua sói k cắn, Minh Thiên chơi tâm lý khiến Đoạn Dịch suy nghĩ theo quán tính và lộ chức năng, cũng biết s1 tự vệ nên kêu s8 kéo s1 vào tù. Giờ cắn s7 là sói win -> Giết cục bộ Chức năng)

.

Buổi sáng 10 giờ đúng. Trong phòng số 7.

Đoạn Dịch ngồi trên sô pha hút thuốc, hai mắt hơi híp.

Minh Thiên ngồi ở đối diện, cứ nhìn chằm chằm anh không chớp

mắt.

Hai bên giằng co hồi lâu, cuối cùng Minh Thiên mở miệng: "Anh Tiểu Dịch, anh giận em à?"

"Tôi đây buồn bực." Phun ra một ngụm khói, Đoạn Dịch mở mắt, cách làn sương khói nhìn về phía Minh Thiên, "Nhưng không phải giận cậu, tôi trách bản thân không đủ nhạy bén, bị cậu lừa ngọt quá thôi. Không có gì ghê gớm, có chơi có chịu. Mà hỏi cái... Sao cậu đoán được Ổ Quân Lan có chức năng?"

"Tối hôm qua em đi tìm anh, anh không cho em vào, em đoán là trong phòng có người. Thứ hai, tối hôm qua chúng ta bị Mạt Lị gây thương tích, từ phòng khách trở lại hành lang bên này, khi các người chơi lục tục ra ngoài ấy, Ổ Quân Lan đi từ cuối hành lang tới. Nhưng phòng cô ấy là số 1, nằm đầu hành lang."

"Kết hợp hai manh mối suy ra, cô ấy đi tìm anh, sau đó anh cho cô ấy vào phòng mình. Phòng của anh là số 7, ở nửa sau hành lang."

"Lý do cô ấy tìm anh vô cùng dễ đoán. Số 5 số 8 bàng quang, số 10 Trương Trác không giỏi trò này. Bành Trình thích ghẹo gái, cô ấy sẽ không đến phòng hắn lúc buổi tối. Cho nên nếu gặp chuyện chỉ có thể tìm anh thương lượng."

"Nhưng cô ấy muốn tìm anh thương lượng chuyện gì? Phù thủy không cần trao đổi với ai, ba tiên tri có vấn đề đã được mọi người đặt lên bàn phân tích rõ ràng. Nếu Ổ Quân Lan là phù thủy, trực tiếp ném độc em là xong. Huống chi anh có ý định xử em, cộng thêm chuyện số 9, đã chứng minh khả năng cao nhất anh là phù thủy. Suy ra Ổ Quân Lan chỉ có thể là thủ vệ. Cô ấy không biết nên bảo vệ ai, bèn tìm anh trao đổi."

"Đương nhiên, khi đó em không dám khẳng định trăm phần trăm. Nhưng sáng nay thông qua lời anh nói em đã xác nhận được. Cô ấy chắc chắn là thủ vệ."

Đoạn Dịch không thể không bội phục Minh Thiên. "Tối hôm qua cậu giúp tôi chắn rìu, tôi thực sự cảm kích. Lúc ấy tôi vội lo vết thương của cậu, không để ý cô ấy có từ phòng mình đi ra hay

không."

Minh Thiên nhíu mày: "Anh Tiểu Dịch..."

Đoạn Dịch dang hai tay lên tay vịn, cả người dựa hẳn vào sô pha, liếc Minh Thiên một cái. "Rồi sao? Sao cậu còn chưa động thủ? Tống tôi vào tù đi."

"Anh đừng nóng, từ giờ đến 9 giờ tối còn 11 tiếng đồng hồ." Minh Thiên nói, "Không bằng chúng ta thảo luận tiếp phương pháp vượt ải."

Đoạn Dịch: "Cậu là sói, ném tôi vào tù tự động cậu sẽ qua ải."

"Đúng là người sói sẽ được qua ải, nhưng người tốt trong tù có lẽ sẽ bị Mạt Lị cầm rìu chém chết. Em không muốn anh chịu chết." đồng tử thâm thúy của Minh Thiên chiếu vào Đoạn Dịch, "Cho nên, đối với cách làm của em, anh thấy thế nào?"

Đoạn Dịch nhíu mày ngẫm nghĩ, nói lời thật lòng: "Tôi cho rằng quyết định của cậu rất lý trí. Chúng ta chưa chắc đã tìm được biện pháp vượt ải, cậu cần chuẩn bị đường lui cho mình, cũng chính là phe sói chiến thắng... người tốt thì vô tù. Đương nhiên, cậu vẫn còn lương tâm, ít nhất hiện tại còn suy xét giúp phe tốt vượt ải."

Ánh mắt Minh Thiên trầm lặng. "Ý anh là, em cho phe tốt 11 tiếng đồng hồ để vượt ải? Trễ nhất đêm nay 8 giờ 59 phút, nếu các anh vẫn chưa nghĩ ra biện pháp, em sẽ đưa anh vào tù, sau đó dùng phương thức người sói thắng lợi để rời nơi này?"

Đoạn Dịch: "Cậu nghĩ như vậy là hết sức bình thường. Đây là quy tắc trò chơi. Tôi không có ý trách móc cậu đâu. Đổi lại là tôi, có lẽ tôi cũng sẽ làm như vậy. Yên tâm đi, cậu cứ việc động thủ lúc 8 giờ. Nếu tôi chết, hy vọng cậu vẫn còn sống sót ra ngoài. Ngày lễ ngày tết nhớ đốt tí tiền cho tôi là được..."

Nhìn Đoạn Dịch dùng giọng điệu hồn nhiên nói xong những lời này, vô tâm rít một hơi thuốc lá, rồi từ tốn phun khói, trông cứ như cao nhân đắc đạo, Minh Thiên đứng phắt dậy, bước đến trước mặt anh, giật mạnh điếu thuốc anh đang cầm.

Đoạn Dịch hơi giận. "Cậu làm gì đấy?"

Ngón cái bóp tắt tàn thuốc, vứt điếu thuốc lá vào thùng rác, Minh Thiên chống hai tay lên hai bên sườn sô pha Đoạn Dịch ngồi, cúi gần nhìn vào đôi mắt anh. "Không như anh nghĩ đâu. Còn nữa..."

"Em không cho anh 11 tiếng đồng hồ, em chỉ cho anh 4 tiếng đồng hồ. Đúng 2 giờ chiều, nếu anh chưa tìm được biện pháp vượt ải, em sẽ tiễn anh vào tù."

"Không phải, rốt cuộc cậu có ý gì?"

Đoạn Dịch thật sự không biết Minh Thiên muốn sao, cũng không biết vì sao hắn đột nhiên giở chứng.

Sau khi phát hiện mình bị lừa gạt, cộng thêm việc Minh Thiên vô cớ tỏ thái độ chèn ép, Đoạn Dịch bắt đầu bực bội, giơ tay chạm vai hắn, muốn đẩy hắn ra.

Nhưng ngay lập tức anh nghe thấy Minh Thiên cắn răng rít "ưm" một tiếng, cùng lúc đó, sắc mặt Minh Thiên trắng bệch.

Đoạn Dịch phản ứng lại, kéo vạt áo sơmi hắn, cưỡng chế cởi ra, quả nhiên thấy băng gạc vai trái có vết máu thấm. Cảnh tối hôm qua Minh Thiên cứu mình hiện lên trong đầu, bao nhiêu tức tối khó chịu bay hết sạch. Anh vội vàng lấy hòm thuốc, lần nữa giúp Minh Thiên thoa thuốc, băng bó.

Lăn lộn một hồi, không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người bất tri bất giác tiêu tán.

Đoạn Dịch ngồi trở lại sô pha, giương mắt hỏi. "Còn đau không?"

Là một câu hỏi xuất phát từ thói quen lịch sự. Trong tình huống bình thường, người bị thương với tâm lý không muốn người khác lo lắng sẽ đáp "Không sao", "Không đau" gì đó, Đoạn Dịch cũng nghĩ như vậy.

Ai dè Minh Thiên bình tĩnh nhìn anh, thành thật gật đầu: "Vâng,

đau."

Nếu anh không nhìn lầm, trong mắt hắn thế mà có chút ấm ức.

Đoạn Dịch thấy ánh mắt kia, tay không khỏi run bắn một cái. Làm cái quái gì đấy? Trông khác méo gì mình bắt nạt cậu ta!

Đoạn Dịch không biết nên nói gì tiếp theo, kịch bản nổi giận trong dự kiến nát bét. Đứng dậy lấy bình nước khoáng uống, anh quay về sô pha, tổng hợp một lượt manh mối trong phó bản này.

Kỳ thật manh mối có giá trị vô cùng ít ỏi, cốt truyện cũng đơn giản, xoay quanh cô gái Hồ Điệp.

Cô bé thích chơi trò trốn tìm, vào ngày sinh nhật 10 tuổi, cô bé cùng ba mẹ chơi trốn tìm rồi đột ngột mất tích.

Trà Hoa tìm 12 thám tử, nhờ họ giúp cô tìm kiếm Hồ Điệp. Trong số 12 thám tử có 4 kẻ giả mạo, bọn họ âm mưu muốn tống 8 thám tử còn lại vào tù.

Sau đó, 12 thám tử vào ở trong nhà Mạt Lị, nghe được một bài nhạc thiếu nhi, "Mẹ giết tôi. Cha ăn tôi. Anh và chị tôi ngồi dưới gầm bàn. Nhặt xương của tôi lên. Chôn trong mộ đá lạnh lẽo."

Bài hát được thu âm vào băng ghi âm, máy ghi âm kiểu cũ đặt trên tủ giày.

Theo lời Tiểu Vũ, máy ghi âm gần đây mới xuất hiện. Cô bé chưa từng nghe qua nội dung ghi âm, bởi vì mẹ không cho.

Mạt Lị có chồng tên là Hán Vân, hiện tại đang đi công tác dài ngày, nhóm thám tử không thể lấy được thông tin từ người này. Cho nên rất nhiều chuyện, Mạt Lị nói miệng không bằng chứng.

Mạt Lị nói mình có bốn đứa con, một nam ba nữ, Hồ Điệp là một trong số đó. Cô ta nói rằng sau khi Hồ Điệp mất tích, Trà Hoa và Tiểu Phong đều rời nhà tìm cô bé. Chỉ còn Tiểu Vũ ở nhà, nhưng cô bé không biết mình có 3 anh chị, trong nhà cũng không tồn tại dấu vết sinh hoạt của ba đứa bé.

Tối hôm qua bọn họ tìm được giấy khám bệnh, chứng minh Mạt Lị có dấu hiệu tâm thần phân liệt. Trong thân thể cô ta có một nhân cách khác tên Trà Hoa.

Nghĩa là đứa con gái Trà Hoa căn bản không tồn tại. Về việc Hồ Điệp và Tiểu Phong có tồn tại hay không, cũng thập phần khả nghi.

Cuối cùng, phòng ngủ chính có một cánh cửa thông ra sân vườn sau nhà.

Trong góc vườn có một ngôi mộ nhỏ, bia đá khắc hai chữ "Hồ Điệp".

Theo như lời Tiểu Vũ, Mạt Lị hồi nhỏ đã ở căn nhà này, mà Hồ Điệp là con chó Mạt Lị hồi nhỏ nuôi.

Sắp xếp lại tất cả manh mối, Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên. "Hai phó bản, hệ thống giao cho người sói hai phương pháp chiến thắng khác nhau, chưa chắc là không liên quan gì đến logic bối cảnh. Chúng bắt đầu từ giả thiết trước nhé..."

"Phó bản trước có bối cảnh dân quốc, nhưng phòng giam và phòng ngủ của người chơi không hề ăn nhập với phong cách trang hoàng thời dân quốc. Xem như hệ thống xử lý đặc thù hóa để đối đãi phù hợp với người chơi."

"Tương tự phó bản này, một nhà ba người ở ba phòng một sảnh, lại nhiều ra một hành lang gồm 12 phòng ngủ và 2 phòng giam. Khu vực này có thể cho là một không gian độc lập và không liên quan đến cốt truyện. Nhưng các manh mối khác, nhất định có liên quan đến cốt truyện. Chúng sẽ không sinh ra từ hư vô, đều có lý do tồn tại."

Ngừng lại một lát, Đoạn Dịch nói tiếp: "Tôi thắc mắc là, vì sao hồi ở lâm viên, phòng bếp có đa dạng phong phú nguyên liệu nấu ăn, mà lần này chỉ có đồ hộp và đồ khô?"

Minh Thiên nhất thời không thể trả lời, tựa hồ cũng suy xét vấn đề

này.

Một lát sau, hắn mở miệng: "Cách vượt ải《 Du Viên Kinh Mộng 》là thoát khỏi lâm viên. Tiền đề để chạy thoát là thu phục chủ nhân lâm viên. Từ "thu phục" có hai hàm nghĩa: Thỏa mãn tâm nguyện của hắn, hắn sẽ chủ động thả người; hoặc làm hắn chết, pháp thuật vây khốn mọi người lập tức mất hiệu lực."

"Chủ nhân lâm viên vây nhốt du khách vì muốn du khách giúp hắn hồi sinh Sở Thanh. Đây là chấp niệm của hắn. Nếu du khách không thể hoàn thành tâm nguyện của hắn, hắn sẽ giết hết người trong tù, nhưng kỳ thật chỉ là một thủ đoạn bức ép du khách. Nếu bỏ qua thủ đoạn xem xét bản chất... Hắn muốn nhờ vả người chơi."

"Đúng vậy, ý tôi muốn nói là thế." Đoạn Dịch gật đầu, "Chủ nhân lâm viên Chu Chấn An muốn nhờ vả du khách, tất nhiên sẽ cho mọi người ăn ngon uống tốt. Nhưng lần này chủ nhân căn nhà là Mạt Lị. Cô ta không chào đón chúng ta, cho nên chỉ chuẩn bị đồ hộp và rau củ sấy khô. Cô ta không hài lòng khi chúng ta đến... Cô ta không mời chúng ta, muốn đuổi chúng ta đi, hoặc giết chết chúng ta."

Đoạn Dịch kết luận. "Tối hôm qua chúng ta chỉ suy đoán, nhưng hiện tại cơ bản đã xác định được, chính Mạt Lị đã giết Hồ Điệp. Mời thám tử tới nơi này là nhân cách thứ hai của Mạt Lị, Trà Hoa. Còn nhân cách chủ Mạt Lị thì cố xua đuổi thám tử phe tốt. Hệ thống từng nói "có 4 người bị kẻ xấu xa mê hoặc", kẻ xấu xa chắc hẳn là Mạt Lị, tương ứng với người sói phe đối lập. Đây là liên hệ logic với cốt truyện phó bản."

Động não nhiều quá, Đoạn Dịch cần một chút nicotin.

Điếu thuốc vừa rồi bị Minh Thiên vứt mất, Đoạn Dịch đốt điếu mới.

Rít một hơi đảo quanh đầu lưỡi rồi phun ra, Đoạn Dịch thuận miệng nói: "Nếu thật là Mạt Lị giết Hồ Điệp... Hồ Điệp bị giấu ở chỗ nào? Vì sao Tiểu Vũ nói dưới mộ chôn chó? Một nam một nữ trong ảnh chụp, rốt cuộc có phải Tiểu Phong và Tiểu Vũ..."

Linh hồn Đoạn Dịch tựa hồ trôi dần vào không khí. Anh nhớ lại cấu trúc ba phòng một sảnh hai phòng ngủ, ánh mắt xuyên qua thời không... Trong chớp nhoáng, anh cảm giác mình đã phát hiện điểm mấu chốt, nhưng vẫn chưa nắm bắt được.

Ngay lúc này, cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Đoạn Dịch đi mở cửa, ngoài cửa là ba người đàn ông – số 3 đầu đinh Bành Trình, người mới số 5, và số 10 Trương Trác.

Ba người này, cộng thêm Đoạn Dịch và Minh Thiên, là năm người còn lại chưa vào tù.

Trong đó Minh Thiên là sói, Đoạn Dịch là vu nữ, ba người kia đều là thám tử bình thường.

Căn phòng này không lớn, năm người chen chúc có vẻ hơi bị chật chội.

Vì thế Đoạn Dịch nói: "Có chuyện gì vậy? Chúng ta đến phòng ăn bàn bạc đi."

Trương Trác tranh nói trước: "Nói kiểu gì thế, không phải đám chúng tôi ở bên ngoài đợi hả. Chúng tôi sợ nên mới tìm hai người, nói chung mọi người ở cạnh nhau vẫn an toàn hơn một chút."

Vừa nhìn thấy Trương Trác Đoạn Dịch liền mất kiên nhẫn, lập tức cau mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Bành Trình thấy hai người họ không hợp, lập tức tiếp lời giải thích: "Mạt Lị dậy rồi, đi vào phòng ngủ phụ gây động tĩnh rất lớn, không biết đang làm gì. Chúng tôi sợ cô ấy lại lấy rìu tới xử hai người, bèn tới báo hai người một tiếng."

"Đã biết. Cảm ơn." Đoạn Dịch ngẫm nghĩ, liếc Minh Thiên một cái.

Bành Trình thấy thế, gãi gãi đầu, cũng nhìn về phía Minh Thiên. "Cái kia... người anh em số 2 à, chúng ta cùng đi tới đây, lăn lộn vào sinh ra tử mấy lần... Hiện tại cậu vẫn chưa sử dụng kỹ năng với số 7, có phải cậu ừm... cũng muốn cho chúng tôi vượt ải? Ít

nhất là cậu không chặn hết đường thoát. Cậu lo đám người tốt chúng tôi sẽ chết hả?"

"Không phải." Ngoài dự đoán, Minh Thiên đáp một câu, "Tôi sợ anh Tiểu Dịch giận tôi."

Bành Trình: "..."

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn về phía Minh Thiên, Minh Thiên nhàn nhạt cười cười, không giải thích thêm.

"Tuy nhiên tôi có thể giúp mọi người nhìn xem Mạt Lị đang làm gì. Nếu cô ta muốn chém tôi, tôi có thể dùng đạo cụ dù chắn một lần tấn công; hoặc tôi sẽ đưa anh Tiểu Dịch vào tù, giành thắng lợi kết thúc trò chơi luôn."

Nói xong câu đó, Minh Thiên lập tức đi ra ngoài.

Đoạn Dịch thấy thế, lập tức cất bước đuổi theo. Đi tới cửa, Minh Thiên nhanh tay đóng cửa phòng, tiện thể đẩy anh vào trong phòng. "Em đi một mình được rồi. Anh đợi em nhé."

Trơ mắt nhìn cửa phòng đóng lại, Đoạn Dịch không yên tâm nổi. Anh tiến lên tính mở cửa thì bị Bành Trình gọi tên.

"Anh Đoạn, tôi cảm thấy cậu ta nói có lý lắm. Nếu anh thật sự không yên tâm, năm phút sau hẵng ra ngoài. Tranh thủ vài phút này, tôi muốn hỏi một tí, rốt cuộc ý tứ của cậu ta là gì thế?" Bành Trình nhịn không được hỏi.

Đoạn Dịch nhíu mày nói: "Tôi đoán thôi, cậu ta là sói, không chắc phe tốt nhất định có thể tìm được biện pháp vượt ải, cho nên cậu ta nắm chắc phương pháp thắng của phe sói trước, giữ đường lui cho mình. Nếu trước 9 giờ tối nay chúng ta tìm được biện pháp vượt ải, có lẽ cậu ta sẽ không cắn tôi, mà cùng phe tốt dùng phương thước vượt ải thường quy."

Bành Trình thở ra một hơi. "Thật, thật ư? Thế... thế thì tốt quá."

Đoạn Dịch gật đầu: "Cho nên cậu ta không thể xảy ra chuyện.

Chúng ta qua giúp cậu ấy đi."

"Được." Bành Trình thả lỏng, cùng Đoạn Dịch mở cửa cửa phòng.

Đoạn Dịch mới vừa bước ra hành lang vài bước, Trương Trác âm dương quái khí nói vọng sau lưng anh. "Cậu ta thật sự vĩ đại đến thế á? Tôi chả tin. Mấy người biết rồi đó, đạo cụ chống chịu một đòn tấn công trí mạng là đạo cụ cần dùng đồng vàng đổi! Đồng vàng quá hữu dụng. Chẳng lẽ cậu ta chịu bỏ qua đồng vàng, tặng không cho phe người tốt thắng? Tốn công tốn sức tính toán diễn kịch... lăn lộn đủ trò chỉ để bản thân có một đường lui thôi hả?"

Nghe được lời này, Đoạn Dịch không khỏi cười lạnh, ngoái đầu nhìn Trương Trác, ánh mắt có vài phần khinh bỉ. "Mày có tư cách gì hoài nghi cậu ấy?"

Trương Trác người này có thể nói không chuyện ác nào không làm, buôn bán giả dối xoay vòng dòng tiền, lừa vô số người dân mua cổ phần cửa nát nhà tan. Đoạn Dịch thấy hắn lần nào ghê tởm lần đấy.

"Ha, mắc gì tao không được nói?" Trương Trác the thé cãi lại, "Chả lẽ mày không bị lừa xoay vòng vòng như chó? Bị bán còn đếm tiền hộ? Đoạn tổng, em trai Đoạn, mày điên hay là tao điên?"

Ánh mắt Đoạn Dịch chợt sắc bén, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Trác: "Cậu ấy dựa vào quy tắc trò chơi để giành thắng lợi, hành động không có gì đáng trách. Mày đã chơi thì phải chuẩn bị tâm lý chịu thua. Lúc mọi người thảo luận, mày không tìm được sói, tìm kiếm phương pháp vượt ải, mày cũng đéo rặn được ý kiến ra hồn. Phế vật như mày nói xàm nhiều thế đéo thấy nhột à?"

"Trương Trác, tao nói cho mày biết, mặc kệ Minh Thiên muốn làm gì, có muốn tặng phe tốt cơ hội thắng hay không, đều được hết. Cậu ấy cho chúng ta thời gian nghiên cứu tìm kiếm lối thoát, đây là tình cảm. Nhưng nếu cậu ấy đẩy taovào tù, kết thúc trò chơi, thì chính là bổn phận. Cho nên, mày câm mõm lại ngay."

"Mày con mẹ nó..." Trương Trác nhổ nước miếng, há mồm mắng vài câu quốc dân.

"Bớt nhảy nhót lung tung, kẻo mình chết như thế nào cũng không biết." Đoạn Dịch hung hăng liếc xéo hắn ta, không hề chần chờ, lập tức xoay người đi đến phòng khách.

Trương Trác còn muốn mắng tiếp, nhưng hắn lập tức câm miệng. Bởi vì hắn thấy Mạt Lị.

Bọn họ đang đứng trên hành lang, Mạt Lị đứng ngay cửa nhà.

Hai tay cô ta tay xách một bao nilon lớn màu đen. Nghe thấy động tĩnh, cô ta nghiêng đầu nhìn bốn người, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Đoạn Dịch, ánh mắt kia độc ác tàn nhẫn, làm người không rét mà run.

Nhưng tạm thời cô ta chưa làm gì cả, mà quay người rời khỏi căn nhà ở.

"Phanh" một tiếng, cửa phòng khép lại, Minh Thiên đi đến trước mặt Đoạn Dịch: "Sao anh lại ra ngoài?"

"Không yên tâm cậu." Đoạn Dịch nhìn lướt qua cửa nhà, "Cô ta xách bao nilon rời nhà, chẳng lẽ..."

"Cô ta dọn rửa sạch sẽ vết máu trong phòng ngủ phụ, lúc này đi vứt xác." Minh Thiên nói, "Vừa rồi cô ta cũng trừng mắt nhìn em, nhưng tạm thời không hành động. Chờ cô ta trở lại, có lẽ sẽ xuống tay với chúng ta lần thứ hai."

Chương 29

"Thật đáng sợ, Mạt Lị con mẹ nó quá đáng sợ. Cô ta thế mà lại giết con gái của mình?"

Người vừa nói là Bành Trình, hắn không nhịn được mở miệng: "Bây giờ cô ta giết đứa con gái Tiểu Vũ, vậy có thể năm đó Hồ Điệp cũng do cô ta giết. Nhưng xác của Hồ Điệp ở đâu? Nếu bị ba con bé ăn mất... Hắn đi công tác mất rồi, chúng ta biết đi đâu để tìm hắn bây giờ?"

Suy đoán của Bành Trình vẫn còn dừng ở giai đoạn ban đầu, cho rằng nếu tìm được mộ chôn tro cốt và máu thịt trong dạ dày của người ba nghĩa là tìm được Hồ Điệp hoàn chỉnh.

Tạm thời Đoạn Dịch không sửa lại suy nghĩ của hắn, mà lấy bức ảnh tìm được tối qua ra xem.

Sinh nhật vốn nên là một ngày vui vẻ, nhưng bức ảnh này khiến người xem có cảm giác khó chịu.

Người được tổ chức sinh nhật là Hồ Điệp đang nắm tay thật chặt, dường như hơi căng thẳng, những người còn lại cơ thể thả lỏng, đây là chi tiết mà tối hôm qua Đoạn Dịch đã biết.

Nhưng hiện tại nhìn kỹ lại, anh phát hiện thêm một chi tiết khác.

Hồ Điệp được tổ chức sinh nhật đứng chính giữa, bên trái là hai người trưởng thành, bên phải là hai đứa bé một nam một nữ, họ đều có khuynh hướng cách xa người được tổ chức sinh nhật.

Lẽ ra người được tổ chức sinh nhật đứng chính giữa thì những người bên cạnh sẽ vây quanh cô bé. Thế mà ba mẹ của Hồ Điệp và anh chị em của cô bé đều hướng mũi chân và bả vai sang phía bên ngoài.

"Vậy nên quan hệ giữa Hồ Điệp với ba mẹ anh chị em của cô bé không quá thân thiết..." Đoạn Dịch nhíu mày, "Còn nữa, phần mặt

của họ trên ảnh chụp vì sao đều bị bôi xóa? Là ai đã làm chuyện này?"

Bành Trình bên cạnh thò đầu nhìn thoáng qua. "Có lẽ là do Hồ Điệp làm chăng? Nhóc đó không thích ba mẹ không thích anh chị em, thấy họ ngứa mắt nên bôi xóa mặt của bọn họ."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Vậy tại sao con bé cũng xóa mặt của mình?"

Câu hỏi này Bành Trình không biết trả lời như thế nào.

Đoạn Dịch một bên giơ ảnh lên so sánh, một bên đi tới đi lui trong phòng khách.

Cuối cùng anh phát hiện gì đó, dừng lại bên cạnh kệ tủ đặt TV. "Chỗ tôi đang đứng chắc hẳn là vị trí camera chụp được bức ảnh này. Chỉ là các vật dụng trong ảnh rất cũ kỹ. Có thể thấy rằng tất cả vật dụng trong nhà đều đã bị đổi mới, tại sao nhỉ?"

Bành Trình vỗ ót. "Cái này không phải giống với phòng ngủ phụ à? Tối qua Mạt Lị giết Tiểu Vũ, hủy thi diệt tích. Năm đó cô ta giết Hồ Điệp, chắc cũng từng dọn dẹp vết máu trong nhà một lần."

"Đúng vậy. Rửa sạch vết máu, hủy thi diệt tích. Điểm này rất quan trọng. Nhưng vẫn câu hỏi cũ, nếu cô ta giết đứa con gái Hồ Điệp của mình, chẳng lẽ Hán Vân có giúp cô ta? Mỗi tội chuyện đó không có manh mối. Tôi không phát hiện ra lý do gì để Hán Vân hại con gái của mình cả."

Đoạn Dịch nói ra nghi hoặc trong lòng, sau đó siết chặt ảnh chụp, đi về phía phòng ngủ phụ.

Tối hôm qua, Minh Thiên với Đoạn Dịch ở phòng khách nghe rõ tiếng Mạt Lị dùng rìu chém chết Tiểu Vũ, kèm âm thanh cô ta dùng rìu băm thịt. Dựa vào phản ứng của cô ta tối qua, chắc chắn Tiểu Vũ đã bị cô ta băm thành thịt nát.

Nhưng bây giờ thịt nát và máu loãng đã hoàn toàn bị thanh lý sạch sẽ, phòng ngủ phụ rực rỡ như mới, như thể chư từng xảy ra chuyện gì.

Không chỉ thế, sách bài tập và bài thi trên bàn học, chăn nệm gối trên giường, đồ chơi với đủ loại kiểu dáng... Cũng biến mất toàn bộ.

Đoạn Dịch mở tủ quần áo, liền phát hiện ngay cả quần áo của Tiểu Vũ cũng không còn. "Trách không được vừa rồi Mạt Lị xách hai cái túi bự như vậy. Cô ta không chỉ xử lý xác của Tiểu Vũ, mà còn vứt hết toàn bộ đồ đạc của Tiểu Vũ."

Giọng của Minh Thiên phát ra sau lưng anh. "Thật ra chuyện này đã xác minh một điều, trong phó bản này, tuy phạm vi hoạt động của chúng ta chỉ có ba căn phòng với một sảnh chính, nhưng bên ngoài căn hộ còn có một thế giới hoàn chỉnh, cũng có mà nó đã định."

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch gật đầu: "Đúng vậy. Mỗi ngày Mạt Lị sẽ ra ngoài đi làm, Tiểu Vũ cũng đi học. Có lẽ thế giới bên ngoài khá giống với thế giới thật của chúng ta. Thế nên, Mạt Lị đi tìm chỗ để xử lý thi thể. Điều đó có nghĩa là... Thế giới này có cảnh sát. Mạt Lị sợ cảnh sát phát hiện cô ta giết Tiểu Vũ nên mới cố ý dọn sạch dấu vết. Từ từ... "

Nhìn phòng ngủ phụ gần như không có chút bụi nào trước mặt, trong đầu Đoạn Dịch đột nhiên hiện lên cảnh tối hôm qua Tiểu Vũ nằm trên giường bị băm thành thịt nát, máu thịt văng khắp nơi.

Nhưng chỉ qua một đêm, toàn bộ vết máu đã hoàn toàn biến mất, cứ như chưa từng tồn tại.

Nếu vậy... Rất lâu trước kia thì sao?

Trong ngàn vạn manh mối, đột nhiên có điểm quan trọng bị Đoạn Dịch bắt được.

Anh nhíu mày nhìn về phía Minh Thiên: "Lúc trước chúng ta đã từng phân tích rằng thế giới này là thật, chứ không phải thế giới trong tưởng tượng của Mạt Lị. Trà Hoa là một nhân cách trong cơ thể Mạt Lị, nhưng chồng của Mạt Lị là Hán Vân và đứa con gái Tiểu Vũ đều là thật, công việc của hai người bọn họ đều phù hợp

với logic của người bình thường. Dưới tình huống không còn manh mối nào để làm chứng, chúng ta không nên nghĩ hai người bọn họ quá phức tạp, ví dụ như việc Hán Vân là đồng lõa của Mạt Lị. Cho nên bây giờ tôi nghĩ rằng... "

"Minh Thiên, ban đầu cậu nghĩ không sai. Lúc trước cậu có nói, ba đứa trẻ Hồ Điệp, Trà Hoa, Tiểu Phong không được người trong nhà để ý, có thể là do bọn chúng không tồn tại. Hiện giờ để tôi sửa lại suy đoán của cậu một chút, phải nói là trong mắt của Hán Vân và Tiểu Vũ, ba đứa trẻ không tồn tại. Trong mắt Hán Vân, hắn chỉ có một người con gái, đó chính là Tiểu Vũ."

"Chúng ta nhớ lại tình hình lần đầu tiên gặp Mạt Lị một chút. Tôi hỏi cô ta Hồ Điệp là ai, cô ta dặn Tiểu Vũ trở về phòng ngủ làm bài tập trước, bảo người chồng Hán Vân tới thư phòng làm việc, sau đó mới nói với chúng ta rằng cô ta có tổng cộng bốn đứa con. Vậy nên rất có khả năng, việc cô ta có bốn đứa con hoàn toàn là do cô ta bịa ra để lừa gạt nhóm thám tử. Tại sao chứ?"

Minh Thiên tiếp lời Đoạn Dịch: "Giống với lý do cô ta thanh lý sạch sẽ vết máu. Cô ta lừa thám tử vì sợ thám tử sẽ trình báo vụ việc cho cảnh sát. Ba đứa con là do cô ta cố ý bịa ra nhằm đánh lạc hướng chúng ta."

Đoạn Dịch gật đầu: "Đúng vậy, miệng Mạt Lị toàn lời nói dối, chỉ có thể khai thác từ trên người Tiểu Vũ, Hán Vân. Hán Vân và Tiểu Vũ không biết sự tồn tại của ba người Trà Hoa, Hồ Điệp và Tiểu Phong. Bởi vì Mạt Lị chưa từng sinh ra ba đứa con này."

"Nếu vậy thì vấn đề là, nếu Mạt Lị thật ra chỉ sinh một người con..."

Đoạn Dịch giơ bức ảnh trên tay lên, "Một nam một nữ bên cạnh Hồ Điệp được tổ chức sinh nhật trong ảnh là ai?"

Mạt Lị đưa bánh kem cho người chơi, Hồ Điệp trong ảnh tay nâng bánh kem, lời nói dối dưới mộ chôn Hồ Điệp là một con chó, dụng ý đặt radio phát bài đồng ca trên tủ giày, những gương mặt bị bôi xóa trên bức ảnh chụp tiệc sinh nhật...

Tất cả manh mối nối thành một chuỗi.

Thời gian dần đảo ngược trong đầu Đoạn Dịch, nhớ lại một đêm trước đồ chơi và bài tập của Tiểu Vũ được bày biện khắp phòng.

Thời gian tiếp tục chạy, hình ảnh trong đầu Đoạn Dịch chuyển từ phòng ngủ phụ đến phòng khách, thư phòng, thậm chí là phòng ngủ chính, hình ảnh kia vốn không khác mấy so với hiện giờ, ngập tràn không khí sinh hoạt, chẳng qua đồ đạc khác biệt, chúng cũ kĩ hơn.

Nhưng chỉ trong giây lát, bức tranh ấy tràn ngập máu tươi.

Đoạn Dịch dường như đang trôi nổi trong hư không, thấy xác chết và sắc máu trải khắp nhà.

Phát hiện vẻ mặt Đoạn Dịch đột nhiên trở nên kỳ lạ, Minh Thiên bước đến trước mặt rồi nắm lấy cổ tay anh. "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Đoạn Dịch đắm chìm trong trí tưởng tượng thật lâu, gần như ngã vào căn nhà đầy máu tươi kia, thậm chí miệng mũi của anh có thể ngửi thấy mùi hôi thối của máu cùng thi thể.

Một câu của Minh Thiên, cuối cùng cũng kéo anh ra khỏi thế giới đầy máu tanh kia.

Trở về hiện thực, Đoạn Dịch thở ra một hơi thật dài, mở miệng nói: "Mạt Lị chỉ có một người con gái là Tiểu Vũ. Trà Hoa là nhân cách phụ của cô ta, nhưng Tiểu Phong và Hồ Điệp không phải giả. Lúc trước tôi chậm chạp không thể nào nghĩ ra chân tướng, chính là vì chúng ta đã bị Mạt Lị đánh lạc hướng. Cô ta đã diễn một vở kịch mang tên "thời gian" với chúng ta."

"Lấy Tiểu Phong làm ví dụ, đứa nhỏ Tiểu Phong chắc hẳn là người đã từng thật sự tồn tại, chẳng qua cậu ta không phải con của Mạt Lị, cậu ta chắc là... xấp xỉ ngang tuổi Mạt Lị. Bức ảnh đã được chụp từ mười mấy hai mươi năm trước, chứ không phải gần đây. Mạt Lị nói Tiểu Phong và Hồ Điệp là con của cô ta, mục đích là để chúng ta nhầm lẫn mốc thời gian."

"Mạt Lị đưa bánh kem tẩm độc cho chúng ta, có thể là vì năm đó cô ta đã thành công hại người bằng bánh kem."

"Trên ảnh chỉ có một mình Hồ Điệp mang vẻ căng thẳng, vì cô ta đang có ý định hại người nào đó."

"Mạt Lị giữ lại một tấm ảnh chụp gia đình làm kỷ niệm, lại bôi xóa gương mặt của Hồ Điệp, vì cô ta sợ Hồ Điệp sẽ bị người khác nhận ra. Việc bôi xóa gương mặt của những người khác chỉ là một thủ đoạn nhằm đánh lạc hướng."

"Quan hệ giữa Hồ Điệp và ba mẹ không tốt. Trên giấy chuẩn đoán bệnh có ghi Mạt Lị từng bị bạo lực gia đình..."

"Mạt Lị có chứng cưỡng bách, chứng cuồng loạn, có khuynh hướng phản xã hội..."

"Hồ Điệp không phải trẻ con, cô ta đã trưởng thành."

"Hồ Điệp mất tích không phải chuyện mới xảy ra, mà đã xảy ra vào nhiều năm trước."

"Tôi nghĩ, tôi biết Hồ Điệp là ai rồi."

.

Hồ Điệp là một bé gái lớn lên trông rất đáng yêu, ngây thơ trong sáng, hồn nhiên thiện lương. Tiếc là mẹ của cô qua đời sớm, không thể nhìn cô lớn lên. Đối với Hồ Điệp mà nói, thời gian hạnh phúc nhất đã kết thúc vào ngày ba cô cưới mẹ kế.

Mẹ kế không thích Hồ Điệp, thường xuyên đánh mắng cô. Ban đầu ba Hồ Điệp còn giúp cô. Nhưng sau khi ba và mẹ kế sinh thêm một trai một gái, ông ta không còn quan tâm Hồ Điệp nữa.

Khi Hồ Điệp còn nhỏ, ba mẹ thường chơi trốn tìm với cô. Chờ đến khi cô lớn, mẹ đã chết, ba thay lòng đổi dạ, không còn ai chơi trốn tìm với cô.

Thế em trai em gái có thể chơi cùng mình không? Hồ Điệp nghĩ như vậy, liền mang em trai và em gái vào rừng chơi trốn tìm, làm một trong hai đứa bị té.

Mẹ kế tức giận, trừng phạt Hồ Điệp ba ngày ba đêm không được ăn cơm, còn đánh cô thương tích cả người.

Hồ Điệp cực kỳ đau lòng, cô sợ bị đánh, sợ bị mắng, ngày càng trở nên yếu đuối.

Nhưng chuyện nào có đơn giản như vậy?

Cô sinh ra một nhân cách mạnh mẽ để bảo vệ bản thân. Nhân cách mạnh mẽ kia tự đặt cho mình một cái tên, Mạt Lị.

Nhân cách chủ thích chơi trốn tìm, Mạt Lị cũng thích chơi trốn tìm.

Vì thế cô ta quyết định vào ngày sinh nhật 10 tuổi, cùng ba, mẹ kế và em trai em gái chơi một trò chơi.

Cô ta hạ độc bánh sinh nhật, sau đó rủ mọi người cùng chơi trốn tìm. Ba và mẹ kế không thèm tìm cô ta, chỉ lo ăn bánh kem với em trai em gái.

Sau khi ăn bánh kem xong, tất cả mọi người hôn mê, Mạt Lị bò ra từ trong tủ quần áo, tay cầm một cây rìu.

Mẹ kế hận mình, giết.

Ba không yêu mình, giết nốt.

Em trai em gái vô tội à? Đương nhiên là không, sao bọn nó có thể chiếm đoạt tình yêu của ba chứ? Đương nhiên là giết!

Giết bọn họ, băm bọn họ, lấy máu thịt hầm ăn luôn, không thể ăn xương, vậy thì chôn.

Xương cốt từng chút một bị khiêng lên núi hoang, bị lửa đốt thành tro.

Không ai nghi ngờ mình đâu, Mạt Lị nghĩ thầm... Dù sao thì cô ta chỉ có 10 tuổi thôi mà.

Cơ mà, ba mẹ, em trai em gái, thật ra cô ta rất nhớ mọi người đó.

Nếu không phải do mọi người thường bắt nạt Hồ Điệp, thì sao cô ta có thể xuất hiện trên thế giới này chứ.

Vậy nên, giữ một chút làm kỷ niệm nhé!

Mạt Lị nghĩ vậy, nhặt chút tro cốt mang về nhà. Cô ta không phân chia đống tro cốt đó ra ba hay mẹ kế này nọ, mà trực tiếp gom tất cả vào một hộp gỗ, chôn trong góc vườn.

Lúc làm bia mộ, Mạt Lị viết hai chữ "Hồ Điệp" lên bia.

Nhân cách yếu đuối như vậy, cô ta không cần. Vậy nên cô ta giết cô. Tên cô, cùng xương cốt của họ, hãy mai táng với nhau đi!

Cô ta sẽ đi xa tha hương, sửa tên đổi họ.

Từ nay về sau sẽ không còn người nào biết, thật ra ban đầu tên cô ta là Hồ Điệp.

Trước khi rời khỏi ngôi nhà này, Mạt Lị để lại một bức thư cho cảnh sát. "Hồ Điệp mất tích, ba mẹ, em trai em gái đều đã ra ngoài kiếm cô!"

Mạt Lị còn dùng giọng trẻ con ngây thơ để hát một bài đồng ca: "Mẹ giết tôi. Cha ăn tôi. Anh và chị tôi ngồi dưới gầm bàn. Nhặt xương của tôi lên. Chôn trong mộ đá lạnh lẽo."

Nhạc đồng dao và bia mộ vô cùng khớp nhau, tất cả mọi người đều cho rằng người bị hại là Hồ Điệp.

Mạt Lị cảm thấy kế hoạch bản thân bày ra đúng là hoàn mỹ!

Ngôi nhà đã từng ồn ào từ đây trở thành hung trạch, đổi chủ rất nhiều lần, nhưng không một ai dám ở lại lâu. Mọi người đều cảm thấy nhà bị ma ám.

Mười tám năm sau, Mạt Lị lấy chồng sinh con, hơn nữa còn mua lại căn nhà cũ.

Cô ta cảm thấy cô ta thật hạnh phúc, bởi vì chồng và con gái sẽ chơi trốn tìm với cô ta.

Có lẽ là những ngày tháng hạnh phúc yên bình quá dài, Mạt Lị phát hiện nhân cách của bản thân có vấn đề. Sao lại có một nhân cách lương thiện xuất hiện? Ả còn bảo mình tên Trà Hoa.

Không lẽ thân thể này không cần nhân cách mạnh mẽ để bảo vệ nó ư?

Trà Hoa chết tiệt! Ả ta dám tìm thám tử, nói muốn tìm Hồ Điệp!

Hừ! Hồ Điệp đã chết lâu rồi! Cô ta cũng sẽ giết ả giống như cô vậy! Trà Hoa, cô cứ trốn cho kỹ vào! Đừng bao giờ xuất hiện nữa! Chỉ có tôi mới có thể bảo vệ thân thể này, nếu không nó sẽ bị kẻ khác bắt nạt!

Hầy, thật phiền toái, có thám tử tới thật.

Cô ta muốn đuổi bọn họ đi...

Mạt Lị nghĩ vậy, lục băng ghi âm dự phòng ra, để nhóm thám tử nghe được bài đồng ca.

Nhóm thám tử à, Hồ Điệp đã bị mẹ kế giết từ lâu rồi, xương cốt cô được chôn ở sân sau, mấy người mau đi đi...

Nếu các ngươi không đi, vậy tao sẽ giết hết chúng mày.

Như đứa con gái ngọt ngào của tao vậy, tao cũng băm nát con gái chẳng nương tay chút nào.

–

Tác giả có lời muốn nói: Thân thể này của Hồ Điệp năm 10 tuổi đã giết cả nhà; hiện tại là 18 năm sau, thân thể của Hồ Điệp đã gần

28 tuổi, cô ta đổi tên thành Mạt Lị.

Mạt Lị nói Hồ Điệp là con của mình khiến mọi người hiểu nhầm, ngay từ đầu các người chơi cũng không nghĩ tới việc Hồ Điệp mất tích thật ra đã là chuyện của 18 năm trước.

Chương 30

Dựa vào khung cửa phòng ngủ phụ, Đoạn Dịch nhìn về phía phòng khách một lần nữa, khẽ nói: "Tôi vừa nhớ ra một bộ tiểu thuyết võ hiệp mà tôi từng đọc. Võ lâm minh chủ làm nhiều việc ác, giết người vô số. Có một kiếm khách luyện kiếm được 20 năm, vượt qua nhiều khổ cực và thành công gi,ết chết Võ lâm minh chủ. Hắn kế thừa tài sản, địa vị, thậm chí là tên của Võ lâm minh chủ, tiếp tục dùng cái tên đó để xưng bá giang hồ, cuối cùng gây hỗn loạn cho thiên hạ."

Bành Trình nhịn không được xen mồm vào: "Chà, cái này tôi hiểu. Nói sao nhỉ... Nietzsche có danh ngôn rằng: Chiến đấu với rồng dữ lâu ngày, thì bản thân sẽ bị biến thành rồng dữ; khi bạn nhìn chằm chằm vào vực thẳm, vực thẳm sẽ nhìn lại bạn."

"Đúng vậy, khi một người quyết định dùng bạo lực để áp chế bạo lực, thì người ấy cần phải cẩn thận để bản thân không trở thành kẻ ác tiếp theo."

Đoạn Dịch dựa lưng khung cửa, nói xong câu đó bỗng nghĩ đến cái gì, nghiêng người nhìn vào trong phòng ngủ phụ.

Bên trong phòng ngủ phụ, bên chiếc giường hai tầng dành cho trẻ con, Minh Thiên lẳng lặng đứng tựa vào lan can giường, mặt trầm như nước, không chút biểu cảm. Lúc nghe Đoạn Dịch nói ra những lời này, hắn hơi nghiêng đầu, bốn mắt nhìn nhau với Đoạn Dịch.

Sau một lúc lâu, Minh Thiên cười nhạt mở miệng: "Anh Tiểu Dịch nhìn em như vậy là có chuyện gì đặc biệt muốn nói với em sao?"

Đoạn Dịch liếc nhìn hắn thật lâu, sau đó thở ra một hơi, tạm thời không muốn nhiều lời.

Bành Trình bên cạnh vẻ mặt khó hiểu. "Không phải thì là cái gì? Người anh em, không phải vừa rồi cậu nói cậu biết Hồ Điệp là ai sao? Thế là thế nào?"

Ánh mắt rời khỏi người Minh Thiên, Đoạn Dịch giải thích đơn giản mọi chuyện cho Bành Trình, bao gồm cả manh mối Mạt Lị bị đa nhân cách mà hôm qua anh tạm thời giấu đi.

Cuối cùng Đoạn Dịch tổng kết lại: "Cái gọi là mẹ giết tôi, cha ăn tôi, anh chị tôi chôn tôi, thật ra là ngược lại, chính Hồ Điệp giết ba mẹ anh em, thậm chí còn ăn bọn họ, rồi chôn bọn họ."

"Trên bệnh án của Mạt Lị có ghi, tình trạng đa nhân cách của cô ta mới xuất hiện gần đây, nhân cách vừa xuất hiện tên Trà Hoa. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ bác sĩ cũng bị Mạt Lị lừa. Bởi vì cô ta không thể để bác sĩ biết bản thân từng giết người, cũng không thể để bác sĩ biết đến sự tồn tại của Hồ Điệp."

"Thân thể này có lẽ bị đa nhân cách từ lâu về trước. Ban đầu nhân cách chủ là Hồ Điệp. Sau khi bị bạo lực gia đình thì thân thể này sinh ra nhân cách tên Mạt Lị. Mạt Lị ghét bỏ Hồ Điệp yếu đuối, vậy nên giế,t chết nhân cách chủ, chiếm lấ,y thân thể. Nhưng gần đây cô ta phát hiện thân thể đột nhiên xuất hiện một nhân cách nữa là Trà Hoa."

Bành Trình tiêu hóa một hồi lâu mới hiểu. "Nghĩa là... Trà Hoa không phải Hồ Điệp năm đó? Hoặc nói là, thân thể này có hai nhân cách một thiện một ác, bên ác đương nhiên là Mạt Lị, bên thiện năm đó là Hồ Điệp, Hồ Điệp tạm thời bị Mạt Lị áp chế nhiều năm, sau này trở thành Trà Hoa?"

"Có khả năng là vậy, nhân cách Hồ Điệp đã chết, nhưng sự lương thiện của cô vẫn còn sót lại. Chút thiện ý này sau nhiều năm sinh ra Trà Hoa."

Đoạn Dịch nói, "Chơi trốn tìm, chơi trốn tìm... Thật ra là Hồ Điệp đang chơi trốn tìm với cảnh sát. Trà Hoa muốn tìm Hồ Điệp, nghĩa là muốn tìm lại nhân cách đã từng lương thiện, tìm lại nhân tính, và... Có khả năng cô ta muốn tự thú với cảnh sát."

"Thì ra là vậy... Cuối cùng tôi cũng hiểu rồi." Bành Trình thở phào một hơi, không khỏi cảm thán một câu, "Mạt Lị đáng sợ thật đó. Lúc vừa tới tôi còn tưởng cô ta thật sự là hiền thê lương mẫu đấy? Sao cô ta ngụy trang tốt thế?"

"Cô ta có chứng cưỡng bách, là do chủ nghĩa hoàn mỹ của cô ta sinh ra, đây cũng là một khuyết điểm trong nhân cách của cô ta. Cô ta là sản phẩm của bất hạnh và đau đớn, vậy nên cô ta hy vọng bản thân được sống hạnh phúc, hơn nữa hy vọng hạnh phúc này là do cô ta tự tạo ra. Đồng thời, dụ,c vọng khống chế của cô ta rất mạnh, bề ngoài cô ta chăm sóc cho chồng cho con, như thể đang khom lưng cúi đầu, địa vị thấp kém. Nhưng thực chất, cô ta muốn chồng con mình đều trong tầm kiểm soát của cô ta. Cậu đã thấy bài thi của Tiểu Vũ chưa? Gần như tất cả đều là điểm tuyệt đối. Lúc ra cửa cà vạt của chồng cô ta chỉ hơi lệch một chút, cô ta liền tháo ra thắt lại."

Đoạn Dịch nheo mắt, "Một khi có chuyện gì đó vượt qua tầm kiểm soát của cô ta, cô ta sẽ lập tức phát điên, rồi làm ra mấy chuyện đáng sợ. Ví dụ như việc giết Tiểu Vũ. Tôi nghĩ nếu chồng cô ta không đi công tác thì kết cục chắc không đến nỗi nào."

"Thế nên cô ta luôn diễn cảnh bản thân hạnh phúc." Bành Trình suy nghĩ cẩn thận, cười hai tiếng, "Ha, biết đâu là do chồng cô ta đã nhìn thấu bản chất của cô ta nên mới trốn đi công tác chăng, sống một cuộc sống như vậy, áp lực lớn cỡ nào chứ? Có thể là chồng cô ta cũng đang diễn kịch, lấy lệ cô ta..."

Đoạn Dịch: "Chuyện đó không thể kết luận. Phó bản chưa cho manh mối."

Bành Trình vỗ ót. "Chờ đã... Tôi hiểu bối cảnh rồi, cơ mà bây giờ chúng ta qua cửa như thế nào? Không đến mức chúng ta tình cách thôi miên Mạt Lị, giế,t chết cô ta, rồi tìm cách đưa Trà Hoa hoặc Hồ Điệp ra chứ? Khó làm lắm á? Ai mà biết thôi miên? Với lại, nhiều ngày rồi mà chúng ta vẫn chưa gặp nhân cách Trà Hoa lần nào. Không lẽ cô ta đã bị Mạt Lị giết!"

"Cách qua màn nhất định sẽ liên quan đến những manh mối đã cho chứ không phải nghĩ không mà ra."

Tay Đoạn Dịch đút vào túi đi vào phòng ngủ phụ, ánh mắt do dự đảo một vòng.

Từ tủ quần áo trống trơn tới chỗ vách tường trắng tuyết, Đoạn Dịch nhớ ngày hôm qua chỗ này còn dán đầy giấy khen của Tiểu Vũ, hôm nay lại không có bất cứ thứ gì. Thổn thức một lát, anh nhìn sang chiếc giường trống không và bàn học đặt đối diện giường.

Tầm mắt bỗng bị cố định vào một vật trên bàn học, nhịp tim của anh đập nhanh hơn... Đột nhiên anh nghĩ ra cách để qua màn.

Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, khóe mắt lại nhìn thấy gì đó, cả người sững sờ tại chỗ.

Đoạn Dịch quay phắt đầu lại, nhìn Minh Thiên đang đứng cách mình mấy bước... Hắn rút điện thoại ra khỏi túi áo trái, tay phải mở khóa vân tay rồi nhanh chóng bấm vài cái.

Ngay sau đó, tiếng hệ thống vang lên. "Người chơi số 7 vui lòng vào phòng giam trong vòng 10 phút."

Khóe miệng Đoạn Dịch không tiếng động rít ra mấy từ th,ô tục.

Con mẹ nó rốt cuộc Minh Thiên muốn làm cái quái gì vậy?

.

Lúc rời khỏi phòng ngủ phụ đi tới phòng giam, Đoạn Dịch ngoài ý muốn phát hiện, bản thân mình vô cùng bình tĩnh.

Chắc là bị Minh Thiên lừa nhiều lần quá rồi, dù bây giờ hắn làm ra chuyện gì Đoạn Dịch cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm.

Cũng vì vậy, nháy mắt khi quay đầu nhìn Minh Thiên, ánh mắt của anh không chút gợn sóng.

Minh Thiên đứng ở cửa phòng nhìn theo bóng dáng Đoạn Dịch, cơ thể hắn một nửa đứng dưới ánh mặt trời, một nửa ẩn trong bóng tối sau cánh cửa, ánh mắt kín như bưng, đồng tử tối om không chút ánh sáng.

Hắn cứ nhìn Đoạn Dịch rời đi như vậy, mãi đến khi Đoạn Dịch

quay đầu lại, thấy được sự bình tĩnh trong mắt anh.

Đoạn Dịch bình tĩnh, ngược lại Minh Thiên mất bình tĩnh.

Thấy biểu cảm của anh, đôi đồng tử đen khẽ rung, như đá rơi xuống nước, gợn sóng ngắn ngủi tan đi liền biến mất.

Nam nữ được giam tách biệt nhau, nữ bị giam ở nhà tù số hai, nam thì ở nhà tù số một.

Ngón tay dán lên nắm tay cửa, xác nhận vân tay, Đoạn Dịch vào tù giam số một.

Nơi này đã có hai nam, một người là học sinh cao trung Tra Tùng Phi 17 tuổi, cậu ta là Vua Sói Trắng. Người này nói mình có chứng sợ xã hội nên Đoạn Dịch không nói chuyện nhiều với cậu ta. Người còn lại là thợ săn số 11 bị sói cắn đêm thứ hai, cũng là người mới xuất hiện trong phó bản này, Đoạn Dịch không thân với hắn.

Lúc này hai người đang đánh bài Poker, thoạt nhìn trông rất thoải mái.

Thấy Đoạn Dịch vào, thợ săn số 11 lập tức bỏ bài Poker đứng dậy hỏi: "Tình huống bên ngoài sao rồi? Thân phận của cậu là gì?"

Đoạn Dịch liếc hắn một cái. "Đêm đó anh ghim bắn tiên tri thật."

Trên đầu thợ săn số 11 lập tức xuất hiện một loạt dấu chấm than cùng một đống dấu chấm hỏi.

"Cái, cái gì? Số 2 với số 6 diễn chung với nhau à? Diễn cảnh sói phản bội nhau? Vãi, chuyện này..." Ánh mắt số 11 ngơ ngác khó hiểu, hỏi Đoạn Dịch, "Vậy còn cậu? Cậu rút trúng thân phận gì?"

Đoạn Dịch bình tĩnh nói: "Người chơi bài chung với anh trước mặt là Vua Sói Trắng, sáng hôm nay cậu ta mới tiễn số 1 thủ vệ vào tù. Còn tôi là phù thủy."

"Cái đjt, vậy chúng ta... Không lẽ chúng ta..."

"Đúng vậy. Chúng ta thua rồi."

Ngục giam có 8 cái giường, Đoạn Dịch tùy tiện tìm một giường chưa ai dùng qua, trực tiếp nằm lên.

Ánh mắt trong trẻo phản chiếu ảnh ngược của trần nhà, đôi mày nhợt nhạt của anh nhíu lại, không biết đang nghĩ gì.

Ngay sau đó, tiếng hệ thống lại vang lên. "Toàn bộ thần chức đã vào tù, phe sói giành được thắng lợi. "Kẻ Đại Ác" tuân thủ hứa hẹn, để bốn người sói tự do. Hiện bốn người sói có thể rời khỏi nhà, một tiếng sau sẽ có xe buýt tới đón mọi người."

"Hai cửa nhà giam sẽ tạm thời mở ra năm phút, số 4 số 6 số 8, ba người sói bị giam giữ có thể rời đi. Những người còn lại trong tù không được rời đi, nếu không sẽ bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi và tử vong."

Sau khi giọng nói kết thúc, cánh cửa sắt nhà giam tự động mở ra, Vua Sói Trắng số 8 Tra Tùng Phi run rẩy nhìn sang Đoạn Dịch và thợ săn số 11 một cái, trước khi cửa sắt khép lại liền chạy ra ngoài. Sau đó, bầu không khí trở nên yên lặng.

Một lúc lâu sau, người phá vỡ sự im lặng là giọng nói như sắp sụp đổ của số 11. "Tôi, chúng ta phải làm gì bây giờ? Tôi không muốn chết... Tôi muốn sống! Tôi không! Tôi không..."

Hắn còn chưa nói xong, Đoạn Dịch đã ngửi thấy mùi khai.

Đoạn Dịch bật ngồi dậy trên giường, che miệng mũi nhìn về phía số 11, phát hiện phía dưới quần và khăn trải giường của hắn đã ướt một mảng, đúng là nước tiểu.

"Sao lại bị dọa thành thế này?" Đoạn Dịch nhíu chặt mày hỏi, "Không lẽ anh... Biết phe người tốt khi thất bại sẽ bị gì?"

Số 11 chảy nước mắt, khóe miệng nở một nụ cười thê lương, giọng hắn khàn khàn lẫn chút âm trầm. "Đương nhiên là tôi biết. Ha ha... Đương nhiên là tôi biết rồi."

"Số 5, số 9, số 11, còn có số 12... Bốn người bọn tôi là tới đây cùng nhau. Phó bản trước là bọn tôi cùng qua màn. Cậu biết bọn tôi qua màn như thế nào không?"

Đoạn Dịch lập tức hiểu ra. "Trận trước cả bốn người... Là sói?"

"Đúng vậy. Là do báo ứng chăng..." Nước mắt nước mũi của số 11 chảy xuống không ngừng, nhưng những lời nói ra lại làm người nghe hoảng sợ, "Phó bản trước của bọn tôi là một bản đồ giới hạn. Tổng cộng có mười hai người, ngoại trừ bốn người sói bọn tôi, toàn bộ phe người tốt... Toàn bộ đã chết. Một người, một người cũng không thoát được... Tôi đã thấy cảnh tượng lúc bọn họ chết... Nó thật sự, thật sự quá..."

.

Giờ phút này, trong phòng khách.

Cánh cửa tượng trưng cho việc qua màn mở ra.

Ba người phe sói là số 4, số 6 và 8 dưới giọng thông báo lần lượt rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình số 2 Minh Thiên.

Ngoài ra trong phòng khách còn có ba người tốt, người mới số 5, số 10 Trương Trác và số 3 Bành Trình.

Ba người họ tới gần cửa, nhìn theo mấy người phe sói rời đi, ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ, khát vọng, cùng sợ hãi.

Nhưng hiển nhiên mức độ sợ hãi của bọn họ khác nhau, Trương Trác và Bành Trình không biết tiếp theo phe người tốt sẽ gặp chuyện gì, vậy nên hai người họ không sợ lắm, chủ yếu là vô thức lo lắng.

Nhưng số 5 lại không giống vậy, hắn quỳ sụp xuống chỗ huyền quan, nước mắt nước mũi chảy xuống đầm đìa.

Ngay sau đó, tiếng giày cao gót quen thuộc vang lên trên hành lang sau cánh cửa, số 5 càng hoảng sợ hơn, trợn mắt thật to.

Hắn ta biết âm thanh này biểu thị Mạt Lị đang trở lại.

Kinh khủng hơn là ngoại trừ tiếng giày cao gót vang "cộp cộp cộp" trên hành lang, còn có tiếng vật nặng kim loại ma sát mặt đất cực kỳ chói tai. Âm thanh này vang vọng trên hành lang trống trải, tựa như tiếng chuông báo tử.

Tất cả mọi người rất nhanh nhận ra... Mạt Lị cầm theo một cây rìu.

Ba người Bành Trình, Trương Trác, số 5, trơ mắt nhìn cửa nhà mở, cơ thể vì hoảng sợ mà đứng đơ ra, hai chân dính chặt trên sàn nhà, hoàn toàn không thể động đậy.

Có một người giật mình.

Trương Trác há mồm, dường như muốn nói gì đó, Bành Trình theo bản năng nhanh chóng vươn tay, nhưng không kịp nắm lấy góc áo... Số 5 bật dậy từ dưới đất, chạy như bay về phía cửa.

"Này anh!"

"Số 5 anh làm gì vậy!"

Không ai kịp ngăn số 5, một chân hắn vừa bước ra khỏi cửa, người hắn đột ngột hóa trong suốt, từ chân lan lên đầu. Một người sống sờ sờ cứ thế biến mất trước mặt mọi người.

Trương Trác bị dọa ngây người.

Tự nhiên hắn nhận ra nguyên nhân số 5 làm thế. Hắn ta vượt qua nhiều phó bản hơn nhóm người bọn họ, hắn ta biết phe người tốt khi thua sẽ gặp chuyện gì, hắn ta không muốn chết thảm trong tay NPC, vậy nên lúc nãy mới cố tình dùng phương pháp vi phạm quy tắc để tự sát.

Người tốt sẽ chết thảm?

Ý thức được sự thật, Trương Trác run bắn cả người.

Tiếng giày cao gót cùng âm thanh rìu kéo trên sàn hành lang càng lúc càng lớn, đồng tử của Trương Trác vì kinh sợ mà co rụt thành một đường thẳng. Phía trước hắn, cánh cửa đang mở như tỏa mùi dụ hoặc, nhưng mà hắn không dám bước ra.

Có người chộp lấy tay hắn, kéo hắn từ dưới đất lên, Trương Trác quay đầu lại, phát hiện người kéo mình là Minh Thiên.

Hắn không thể nào hiểu nổi, sao Minh Thiên chưa đi?

Minh Thiên thản nhiên liếc hắn một cái, lại vẫy tay với Bành Trình.

Vì thấy cảnh số 5 tự sát chết, Bành Trình vẫn còn hoảng hốt, hắn chưa hồi thần lại, đến khi Minh Thiên gọi hắn một tiếng, hắn mới nghĩ thông, vội hỏi: "Cậu, rốt cuộc cậu có ý gì?"

Minh Thiên nói: "Đương nhiên là tôi muốn cứu mấy người."

"Bọn tôi còn có thể cứu được?" Bành Trình có chút không tin.

Trương Trác đứng bên cạnh cũng vừa kinh ngạc vừa sợ.

"Hiện tại mấy người chỉ có thể tin vào tôi, nếu không mấy người sẽ bị Mạt Lị chém chết." Minh Thiên nói, "Bành Trình, dù gì anh cũng có chút thân thủ, làm phiền anh đứng ở cửa ngăn Mạt Lị. Tôi mang Trương tổng đi làm nốt bước cuối cùng qua màn."

"Được, tôi..." Bành Trình lập tức chạy vào phòng bếp cầm dao phay ra, nói với Minh Thiên, "Tôi sẽ cố gắng giữ chân cô ta. Tôi chỉ sợ cậu lại gạt tôi thôi, cậu thuyết phục tôi đi, phe người tốt qua màn như thế nào? Cậu định bảo Trương Trác làm gì?"

Minh Thiên mở miệng nói: "Người sói có thể rời khỏi nơi này, nhưng câu chuyện trong phó bản vẫn chưa kết thúc. Nếu phe người tốt muốn sống sót, cần phải xoay chuyển đường sống."

"Mạt Lị chính là Hồ Điệp, cũng là hung thủ giết người. Chúng ta đã tìm được Hồ Điệp, hiện giờ còn một bước đơn giản nữa là qua màn. Các manh mối trong phó bản đều có ý nghĩa tồn tại. Còn nhớ

giấy dán trên điện thoại trong phòng Tiểu Vũ ghi gì không? 110 là số điện thoại báo cảnh sát."

"Hồ Điệp sửa tên thành Mạt Lị, là đang chơi trốn tìm với cảnh sát. Vậy nên Trương tổng chỉ cần nhấc điện thoại, gọi 110 là có thể qua màn. Rất đơn giản."

Tiếng giày cao gót và tiếng rìu ngoài hành lang đã gần trong gang tấc, Bành Trình canh giữ ở cửa, mồ hôi tuôn như mưa. "Tôi biết rồi. Vậy cậu, số 10 cậu mau chạy đi! Tôi giúp cậu chặn nguy hiểm! Cậu mau đi gọi điện thoại nhanh lên!"

Trương Trác nghe xong, lập tức vọt vào phòng ngủ phụ.

Lúc cầm lấy ống nghe điện thoại, hắn vẫn còn hơi run, nhưng lần này là kích động khi sống sót sau tai nạn.

"Tôi hiểu rồi. Bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát, nói mình đã tìm được Hồ Điệp!" Dưới sự kích động, Trương Trác nắm lấy điện thoại, mới vừa ấn xuống hai con số "1", ngón tay hắn run lên, hơi chần chừ.

Hắn quay đầu, nhìn Minh Thiên vừa vào phòng, hỏi: "Nhưng mà cậu, sao cậu muốn cứu tôi?"

Thân hình thon dài của Minh Thiên đứng ở cửa, sống lưng thẳng như một cây lao.

Ngũ quan bị ánh đèn chiếu xuống hiện ra rõ ràng, như một bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ.

Nhìn chăm chú Trương Trác, khóe miệng Minh Thiên lờ mờ có ý cười. "Người tôi cứu không phải anh mà là cấp trên của tôi. Anh ấy vẫn còn trong phòng giam. Đã từng là đồng đội nên tôi không muốn anh ấy bị Mạt Lị chém chết. Anh bên phe người tốt, cuộc điện thoại này chỉ có anh mới gọi được. Dù sao thì phe sói bọn tôi đã qua màn rồi."

Chương 31

Cùng lúc đó, trong nhà giam.

Đoạn Dịch dựa vào mép giường hút thuốc, cố gắng thuyết phục bản thân lơ đi mùi thối khó chịu trong phòng.

Cũng là vào lúc này anh mới hiểu ra, cảm giác chờ chết thật đúng là gian nan.

Bị lưỡi hái Tử Thần cắt phăng cổ, hoặc hóa tro sau cái búng tay của Thanos, mấy cách chết đó đều không khiến người ta cảm thấy thống khổ, ít nhất thì chúng sẽ không tra tấn lâu dài, vì chúng xảy ra trong nháy mắt, ập tới khi ta không ngờ đến.

Nhưng hiện tại Đoạn Dịch không biết bản thân sẽ chết khi nào, chết như thế nào. Thời gian chờ chết đặc biệt lâu.

Cảm giác của tội phạm trước khi bị tử hình chờ bị xử bắn hoặc ngồi lên ghế điện như thế nào? Có cảm thấy bản thân được giải thoát hay không?

Lạ thay Đoạn Dịch phát hiện bản thân không sợ hãi đến vậy, thế nên mới rảnh đến mức phân tâm suy nghĩ vẩn vơ.

Đủ loại suy nghĩ lộn xộn đan xen vào nhau, không ngừng quấn lấy đầu anh, cứ như mây đen tản ra rồi hợp lại, cuối cùng ngưng kết thành khuôn mặt... Minh Thiên.

Đột nhiên anh lại nhớ lại buổi sáng ngày mình tiến vào trò chơi.

Bầu trời âm u, giăng đầy mây đen, Minh Thiên đẫm hơi lạnh xuất hiện, trong mắt như có mây mù vô hình, vẻ mặt ấy hoàn khác với lúc trước làm việc, cứ như hai người khác biệt, cứ như...

Như thể hắn biết trước chuyện bất thường sắp xảy ra.

Đoạn Dịch nhíu mày rơi vào trầm tư, đến khi ngón tay bị bỏng mới

giật mình bừng tỉnh.

Lúc này thông báo của hệ thống bất ngờ vang lên. "Người chơi số 10 đã tìm được Hồ Điệp, kích hoạt điều kiện qua màn. Người chơi qua màn, mở khóa phó bản "Chơi trốn tìm", nhà giam tự động mở cửa. Người chơi trong nhà giam có thể ra ngoài."

Đoạn Dịch sững sờ một lát, ném tàn thuốc vào thùng rác, rất nhanh đã phản ứng lại.

Cửa nhà giam tự động mở ra, anh bước nhanh tới chỗ cửa, khựng lại xoay người nhìn về phía số 11.

Số 11 đờ đẫn ngồi trên giường, nhìn khá chật vật, có lẽ là do thông báo vừa rồi quá mức khó tin nên hắn chưa kịp phản ứng.

Đoạn Dịch tới gần, dùng sức vỗ vào gáy hắn một cái, cái đập này làm hắn bừng tỉnh. Trừng mắt nhảy xuống giường, hắn ta run rẩy nói: "A, cảm ơn! Đi! Hiện tại chúng ta đi mau!"

Ngoài hành lang, Đoạn Dịch mới đi được vài mét đã gặp ba cô gái phe người tốt cũng vừa ra khỏi nhà giam, Bảo vệ số 1 Ô Quân Lan, người mới số 9, và Tiên tri thật số 12. Gật đầu với các cô, Đoạn Dịch đi phía trước nhóm, ý bảo mọi người theo sau lưng mình.

Đi dọc theo hành lang, quả nhiên Đoạn Dịch phát hiện điểm khác lạ... mùi máu tươi nồng nặc bay ra từ hướng phòng khách. Đi kèm là tiếng leng keng của của vật nặng và âm thanh kim loại sắc nhọn va vào nhau.

Đoạn Dịch nhận ra trong phòng khách có người đang đánh nhau, lúc này anh đã đến cửa phòng bếp, chạy vào lấy một con dao, tay còn lại cầm một cái chảo. Trở lại hành lang, anh thấp giọng nói với bốn người phía sau: "Có thể Mạt Lị đang ở đây, tôi tới đó xem thử. Mọi người quan sát tình hình, có thể chạy thì chạy trước."

Nói xong, Đoạn Dịch lập tức đi về phía phòng khách.

Cảnh tượng trong phòng khách thật sự quá sức tưởng tượng của Đoạn Dịch.

Bành Trình tóc ngắn và người mới số 5 không thấy đâu, số 10 Trương Trác đã chết trong vũng máu.

Trạng thái chết của Trương Trác cực kỳ đáng sợ, cổ gần như bị rìu chém đứt, chỉ còn một chút da thịt dính với cái đầu, lúc này máu vẫn đang chảy ra ngoài, đầu của hắn nghiên về phía cửa, chết không nhắm mắt nhìn chằm chằm Đoạn Dịch.

Nhưng Đoạn Dịch không rảnh quan tâm hắn, mà vội quan sát tình hình xung quanh: cánh cửa phòng ngủ phụ đổ xuống sàn, nằm ngang giữa phòng ngủ phụ và phòng khách; sô pha rách toác lòi hết bông; bàn trà thủy tinh đã vỡ tan tành, vô số mảnh thủy tinh nhỏ rơi trên mặt đất, phản chiếu ánh sáng từ chiếc đèn thủy tinh treo trên trần nhà, lấp lánh lóa mắt.

Giữa đống lộn xộn này, Mạt Lị tay xách một cây rìu, đi về phía Minh Thiên trong góc.

Tay trái Minh Thiên có một cây dù đen gấp gọn chưa được căng ra, hiển nhiên hắn không định dùng bùa bảo mệnh ngay. Tay phải hắn vớ lấy chiếc bàn nhỏ hình tròn, quăng về phía Mạt Lị đang, không quên nhìn về phía Đoạn Dịch hô một câu: "Anh Tiểu Dịch, mau rời khỏi đây!"

Bàn gỗ nhỏ bay qua, bay về phía mặt Mạt Lị, bị cô ta dùng rìu chia năm xẻ bảy. Gặp Phật giết Phật gặp Tổ diệt Tổ, cô ta giơ rìu lên cao, bước một bước tới gần Minh Thiên.

Đoạn Dịch quay đầu nhìn Ổ Quân Lan, số 9, số 11 và số 12, thấp giọng nói: "Tôi giúp cậu ấy đánh lạc hướng chú ý của cô ta, mọi người đi đi."

Tuy lúc trước bị Minh Thiên lừa một vố, nhưng hắn làm sói lại chọn lưu lại đánh nhau với Mạt Lị, chọn giúp mọi người. Thấy thế, Đoạn Dịch không nỡ lòng nào để hắn một mình đối phó với Mạt Lị.

Đoạn Dịch mới bước một bước, bả vai đã bị người ta giữ lại.

Anh quay đầu, là Ổ Quân Lan đưa một cây dù đạo cụ cho anh.

"Anh, mấy anh cẩn thận!"

Cầm nhiều đồ rất phiền phức, nhưng cây dù này hiển nhiên tốt hơn cái chảo, thế là anh dứt khoát vứt chảo nhận dù, nói cảm ơn với Ổ Quân Lan, rồi lập tức chạy vào phòng khách nơi Mạt Lị và Minh Thiên đang giằng co.

Tình thế bên trong đang vô cùng gay go, cảnh tượng khá giống với đêm hôm trước, Minh Thiên quỳ một gối xuống đất, dùng dao gọt hoa quả để tạm ngăn sức ép của cây rìu.

Lần này con dao gọt hoa quả cũng đặt trên vai của hắn, thoạt nhìn lúc nào cũng có thể gãy. Nhưng hiển nhiên tình thế lần này còn nguy cấp hơn lần trước, vì Minh Thiên đang bị thương trên vai trái. Sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi không ngừng chảy xuống, đang cố hết sức chống đỡ.

Nhìn cảnh trước mắt, Đoạn Dịch tạm thời buông dù và dao phay xuống, chạy vài bước lấy đà, hai tay chống lên hai bên vai Mạt Lị để mượn lực, bật người nhảy lên cưỡi trên cổ Mạt Lị. Hai chân anh bắt chéo trước ngực Mạt Lị, tạo thành hình chữ X siết chặt cổ cô ta. Đoạn Dịch dùng sức ngả về sau, rầm một cái ngã xuống đất cùng Mạt Lị.

Mặt đất toàn là mảnh vỡ của bàn trà thủy tinh, lúc Đoạn Dịch ngã xuống đất khó tránh khỏi bị thủy tinh đâm vào lưng, anh đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Thở hổn hển hai lần, Đoạn Dịch nghẹn ngào hét ầm lên với Minh Thiên: "Cậu chạy mau!"

Minh Thiên lạnh lùng nói: "Không được, một mình anh không thể đối phó với cô ta. Lúc trước chỉ có hai người chúng ta đắc tội với cô ta, hơn nữa cô ta còn có hạn chế một ngày chỉ có thể dùng rìu chém chết một người. Nhưng bây giờ thì khác, bọn em đã gọi 110 báo cảnh sát, nói cho cảnh sát biết cô ta là thủ phạm. Điều này đã kíc.h thích cô ta, cô ta muốn giết mọi người cho hả giận. Hiểu chưa? Đạo cụ cây dù chỉ có thể chắn được một lần công kích chí mạng thôi. Hiện tại số lần công kích của cô ta hết bị hạn chế rồi!"

"Đệt, làm thế nào bây giờ? Chỉ còn cách để một người khống chế cô ta, một người chạy. Đừng nhiều lời nữa, mau chạy đi!"

"Em mà đi thì anh chắc chắn sẽ chết."

"Mẹ nó nói nhảm ít thôi, cậu mau chạy đi."

"Lúc báo cảnh sát, cảnh sát nói họ sẽ tới trong vòng 30 phút. Bây giờ đã qua 10 phút. Không có phó bản nào chỉ toàn đường chết. Em có thể câu giờ thêm 20 phút!"

Nghe mấy lời này, Đoạn Dịch nhịn không được mà nghĩ —— nếu không có ai sẵn sàng đứng ra khống chế Mạt Lị, để cô ta đến từng phòng giam chém chết người chơi, hoặc nếu cô ta chém chậm một chút, trong vòng 20 phút sẽ không kịp chém hết tất cả mọi người, có khả năng cuối cùng sẽ còn một người sống sót.

Nhưng điều đó là dựa vào may mắn.

Đoạn Dịch không còn rảnh đầu óc để nghĩ thêm chuyện khác, vì lưỡi rìu bỗng vụt vào mặt anh.

Rõ ràng hai chân anh đang siết chặt lấy cổ Mạt Lị, dùng sức rất mạnh, nếu đổi thành cổ người khác thì xương cổ đã gãy rồi, tuy nhiên chút sức này còn chẳng thể khiến Mạt Lị ngạt thở. Sau giây phút hoảng hốt ngắn ngủi, cô ta khôi phục sức lực, không nhìn về sau, cứ thế mà vung rìu thẳng vào đầu Đoạn Dịch.

Phản ứng đầu tiên của Đoạn Dịch là nghiêng người né đi, hai chân cũng cử động thay đổi theo, Mạt Lị thừa cơ thoát khỏi khống chế của anh, sau đó dùng một tốc độ không thể tưởng nổi nhào tới trước mặt anh, đè anh xuống đất, một tay bóp chặt cổ anh.

Đoạn Dịch lập tức bị khống chế, đầu không nâng lên nổi, lưỡi rìu đã gần trong gang tấc...

Phực một tiếng, một cây dù đen bung mở trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, lưỡi rìu và mặt dù xẹt qua nhau, phát ra tiếng cọ xát kỳ dị, mặt dù cũng theo đó rách toang thành năm bảy mảnh, còn cây rìu bị lực phản chấn ngược về phía sau, được tay Mạt Lị

giữ lại.

Là Minh Thiên kịp thời mở dù chạy tới cứu anh.

Ngăn đòn thành công, Minh Thiên một tay chộp lấy cây dù khác mà Đoạn Dịch vừa bỏ xuống, tay kia túm lấy Đoạn Dịch chạy như điên về phía cửa nhà.

Đoạn Dịch bị Minh Thiên kéo chạy dọc theo hành lang, ngay lúc sắp đến chỗ huyền quan, chợt phát hiện đằng sau vang tiếng gió rít sắc bén, sợi tóc rũ bên tai phải khẽ động, Đoạn Dịch gần như dựa vào bản năng, nhanh chóng ôm chặt Minh Thiên, đẩy hắn cùng lăn sang phía bên trái.

Cơ thể Minh Thiên va cái "rầm" vào tường, vết thương bên vai trái lập tức rách miệng chảy máu, một tiếng "phập" vang dội liền sau lưng, cây rìu xẹt qua sát bên tai Đoạn Dịch rồi c,ắm vào vách tường trên đầu bọn họ.

"Đệt, sao thời gian CD của cô ta ngắn thế hả!" Đoạn Dịch nhịn không được mắng một câu.

Minh Thiên nghiêng đầu nhìn Mạt Lị, thở nhẹ một hơi. "Cô ta dùng sức lớn, rìu cắ,m vào tường rất sâu, nếu cô ta muốn rút rìu ra sẽ mất kha khá thời gian. Chúng ta đi mau."

Nói xong, Minh Thiên lần nữa túm lấy Đoạn Dịch chạy ra cửa.

Nhưng mà lúc khoảng cách với cửa chỉ còn hơn một bước dài, Đoạn Dịch lại nghe tiếng gió rít gào quen thuộc, là Mạt Lị lại giơ rìu lên, chém tới chỗ bọn họ.

Cơ mà lần này phản ứng của Minh Thiên nhanh hơn anh.

Đoạn Dịch bất ngờ bị Minh Thiên ôm chầm lấy, nhấc lên, sau đó bị ném ra bên ngoài.

Ngoài cửa không phải hành lang, phó bản đã được mở khóa, Đoạn Dịch bị ném ra ngoài, ngã vào không gian sương mù. Trên cửa phòng dán số 107, bên cạnh là mấy người chơi còn lại dùng ánh

mắt lo lắng hoặc tò mò lẫn hoảng sợ nhìn chằm chằm anh.

Đoạn Dịch không rảnh trả lời mấy câu hỏi dồn dập của bọn họ, vội vã nhìn vào bên trong cánh cửa.

Tình hình bên trong cánh cửa vô cùng hung hiểm.

Vừa rồi Minh Thiên dùng sức ném Đoạn Dịch ra ngoài cửa, đồng thời để né nhát rìu kia, hắn thuận thế nằm sấp xuống. Lưới rìu lướt qua chóp mũi hắn, cắm xuống sàn. Lúc Mạt Lị tốn thời gian rút rìu ra, Minh Thiên tranh thủ lăn một vòng. Rìu nhanh chóng chém tiếp tới chỗ hắn, lần này cắt đứt mấy sợi tóc của hắn.

Lúc này Mạt Lị đã biết chú ý khống chế sức lực, rìu cắm vào mặt sàn không quá sâu, vậy nên động tác của cô ta nhanh hơn rất nhiều, liên tục chém Minh Thiên ba lần, Minh Thiên vì trốn nhát rìu nên lăn ba lần liên tục tại chỗ, một lần so với một lần càng suýt soát hơn, gương mặt bị trầy da chảy máu.

Hắn phát hiện mình không thể né tránh được nữa —— huyền quan quá nhỏ hẹp, hắn đã lăn vào một góc hai mặt tường, sau lưng dựa sát vách tường, một không gian gần như không thể né được nữa.

Liên tiếp gặp khó, đã biết cách ngăn người chơi sử dụng đạo cụ dù, Mạt Lị nhấc tủ giày lên, ném vào người Minh Thiên, một tiếng "ầm" lớn vang lên, tủ giày đè lên tay trái Minh Thiên, khiến hắn lỏng tay buông dù, cũng không thể nhặt dù căng nó ra. Cùng lúc đó, cô ta dẫm giày cao gót lên tay phải Minh Thiên, khiến hắn hoàn toàn mất khả năng phản kháng.

Mạt Lị rít gào phẫn nộ, giơ rìu chém thẳng xuống, Minh Thiên muốn trốn cũng không trốn được.

"Minh Thiên!" Đoạn Dịch hét lớn một tiếng, cả người như một mũi tên nhào tới chỗ Mạt Lị, dùng đầu húc mạnh vào Mạt Lị. Anh đứng vững lại, dùng tốc độ nhanh như chớp đá ba cú trong vòng một giây, công kích vào mặt, bụng và chân của Mạt Lị.

Nhưng trước NPC sở hữu sức lực mạnh đến quỷ dị, sức ngàn quân của anh trở nên quá nhỏ bé, không thể hạ gục Mạt Lị.

Cũng may việc không biết tự lượng sức mình này không hẳn là hoàn toàn vô dụng. Thân thể Mạt Lị bị lung lay, lưỡi rìu bị lệch quỹ đạo.

Nhân cơ hội cơ thể cô ta đang lung lay, Minh Thiên dùng sức rút tay phải dưới chân cô ta. Hắn nằm dưới đất, mũi chân dùng một góc độ xảo quyệt câu lấy cây dù đá sang chỗ Đoạn Dịch.

Hai người như thể đã tập động tác này trăm nghìn lần, phối hợp cực kỳ ăn ý, thân thể Đoạn Dịch căng ra như dây cung, nhảy về phía trước, tiếp được dù đen, không chậm trễ nửa giây, lập tức căng ra. Cây dù xoay tròn rồi bung mở, lập tức đón lấy nhát rìu từ Mạt Lị.

Trong nháy mắt, Đoạn Dịch ngồi xổm xuống đẩy tủ giày đang đè nặng trên tay trái Minh Thiên, rồi kéo hắn lên lưng, khom lưng mượn lực, cõng hắn nhảy ra ngoài cửa nhà.

Sau khi thoát khỏi cửa, Đoạn Dịch ngã ụp xuống đất, Minh Thiên thì trực tiếp đập lên lưng anh, làm anh đau đến mức kêu r.ên. "Cái đệt, đè chết ông đây rồi."

Vội vàng xoay ngoài rời khỏi lưng Đoạn Dịch, Minh Thiên nằm ngửa trên mặt đất t,hở dốc. "Anh Tiểu Dịch? Anh không sao chứ?"

"Không sao, tôi bị thương nhẹ thôi. Tay cậu thế nào?"

"Em không quan trọng."

Đoạn Dịch biết tay của Minh Thiên hơn phân nửa đã gãy xương. Nhưng cũng may cả hai người đều thoát nạn. Anh dần thả lỏng, xoay người nằm trên mặt đất th,ở dốc.

Bên trên đỉnh đầu là một bầu trời mù mịt, không có trời xanh cũng không có mây trắng.

Không biết đã qua bao lâu, trong hư không, dường như anh nghe được tiếng còi xe cảnh sát, chắc là từ phó bản của Mạt Lị, cuối cùng cảnh sát cũng tới nơi.

.

Sau hai mươi phút.

Ổ Quân Lan phí tất cả tế bào não để nhớ lại kiến thức liên quan đến cơ thể người, dưới sự "xúi giục" của Đoạn Dịch lấy hết dũng khí của mình để giúp Minh Thiên sửa lại phần xương cổ tay đang bị lệch.

Cuối cùng đầu cô chảy đầy mồ hôi nói: "Nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, tôi đã tiếp tục đào tạo chuyên sâu để làm bác sĩ ngoại khoa chứ chẳng đi bán thuốc rồi."

Minh Thiên ngồi bệt dưới đất, chiếc áo khoác đầy máu đã được cởi ra, bị Đoạn Dịch xé thành từng mảnh, Ổ Quân Lan dùng mấy mảnh vải đó dùng làm vật cố định tạm thời. Mảnh vải vòng qua cổ Minh Thiên, treo tay trái hắn lên.

Lại một lúc sau, xe buýt không người lái chạy tới, các người chơi lần lượt bước lên xe buýt. Trên xe buýt có hòm thuốc tại chỗ, vừa rồi Ổ Quân Lan chỉ kịp xử lý vết thương cho người bị thương nặng nhất là Minh Thiên, hiện tại liền xách hòm thuốc đi tới chỗ Đoạn Dịch, giúp anh gỡ mảnh thủy tinh từ miệng vết thương sau lưng, rồi giúp anh khử trùng.

Thuốc mỡ mát lạnh bôi lên lưng, đau đớn được giảm bớt, Đoạn Dịch thở phào một hơi, vô thức dựa lên lưng ghế nghỉ ngơi, lập tức "rít" một tiếng.

Ổ Quân Lan cười cười không nói gì rời đi, Minh Thiên lập tức ngồi xuống bên cạnh.

Nghiêng đầu nhìn Đoạn Dịch, Minh Thiên nói: "Anh có thể dựa lên vai em."

Đoạn Dịch liếc hắn trên dưới một lượt. "Dựa vào vai cậu? Cả hai bên vai cậu đều bị thương, tôi dựa vào cậu để vết thương đổ máu nữa à."

Minh Thiên lặng lẽ nhìn anh một lát, đầu nghiêng sang, bờ môi kề sát lỗ tai anh, âm thanh khẽ đến lạ: "Em không ngại. Anh thoải mái là được."

Phản ứng đầu tiên của Đoạn Dịch là ngây người, phản ứng thứ hai là tên nhóc này lại bày trò gì đây?

Đoạn Dịch không nghĩ nhiều, cũng không hiểu ẩn ý bên trong, chỉ cảm thấy lỗ tai mình rất ngứa, theo bản năng quay đầu tránh khỏi Minh Thiên, thuận thế nhìn một vòng quanh xe buýt.

Lúc này anh mới phát hiện thiếu một người. "Lúc ấy cậu, Trương Trác, số 5 và Bành Trình đều ở bên ngoài. Trương Trác bị chém chết, Bành Trình đang ở trên xe buýt, vậy còn số 5 đâu?"

Minh Thiên quay đầu, mắt nhìn về phía trước rồi nói: "Có lẽ phó bản số 5 đã từng tham gia trước đó khá đáng sợ, anh ta cho rằng tử trạng của phe người tốt sau khi thua cuộc sẽ rất thảm, vậy nên khi thấy Mạt Lị về nhà, anh ta liền chạy ra ngoài cửa. Khi ấy phe người tốt chưa báo cảnh sát."

"Ừm." Đoạn Dịch như nhớ ra gì đó, "Lúc tôi định gọi cảnh sát nói biết Hồ Điệp đang ở đâu, tự dưng bị cậu tống vô tù. Lúc đó cậu đã đoán được cách để qua màn rồi hả?"

Minh Thiên gật đầu: "Đúng vậy, sau khi anh vào nhà giam, em đã nói với Bành Trình và Trương Trác biết."

Đoạn Dịch nhìn thoáng qua xung quanh, lúc này xe buýt đã chạy được khá lâu, đa số người chơi đều mệt mỏi dựa ghế ngủ, trong xe buýt vang đầy các tiếng ngáy "Ba dài một ngắn" "Ba ngắn một dài" khác nhau.

Dưới đủ các kiểu ngáy, Đoạn Dịch xích tới gần Minh Thiên, thấp giọng hỏi bên tai hắn: "Rốt cuộc nguyên nhân cậu làm vậy là gì? Chỉ vì thắng sẽ được thưởng đồng vàng? Tôi cảm thấy không đơn giản như vậy."

Minh Thiên nhẹ giọng nói: "Dưới tiền đề là thắng sẽ được đồng vàng, và chắc chắn rằng anh sẽ không bị thương. Chỉ đơn giản như

vậy thôi. Em không có suy nghĩ gì phức tạp. Thật ra thì đây là một thí nghiệm của em. Bây giờ chúng ta đã biết, dưới tình huống phe người sói thắng, vẫn có cách để bảo vệ phe người tốt. Người tốt không thể nhận thưởng, nhưng vẫn có thể sống sót."

Đoạn Dịch nheo mắt nhìn sườn mặt Minh Thiên, thấy đuôi mắt dài mà rộng của hắn, lông mày rũ xuống tạo thành vệt bóng, cùng chiếc mũi thẳng tắp. Độ sáng tối được phân biệt vô cùng rõ ràng trên gương mặt tạo cảm giác tinh tế, gương mặt góc cạnh tựa như được đao gọt đùi đục, thật sự cao cấp hơn hẳn mấy cậu chàng thanh tú đại diện cho công ty anh.

"Tôi chẳng tiếc thương gì với cái chết của Trương Trác. Dù sao thì gã đã làm bao nhiêu chuyện nhà tan người chết. Nhưng tôi vẫn muốn hỏi một câu..." Đoạn Dịch hỏi nhỏ, "Là hắn gọi điện thoại báo cảnh sát?"

"Ừm." Minh Thiên gật đầu.

"Gã ta có thể chơi đùa trong giới tài chính lâu như vậy là vì bối cảnh đằng sau hắn sâu, vòng quan hệ rộng, đám cấp dưới lớp lớp nhân tài. Cơ mà chỉ số thông minh của gã không cao, chỉ tốt hơn mấy thằng não tàn một chút." Đoạn Dịch lại liếc nhìn Minh Thiên, "Hắn ta nghe lời cậu gọi điện thoại?"

Minh Thiên nghiêng mặt sang, đối diện với ánh mắt của Đoạn Dịch. "Em không thể gọi cuộc điện thoại kia, vì người sói đã qua màn, em sợ em sẽ bị tính là người bên ngoài phó bản, vậy nên em nói với Trương Trác và Bành Trình hãy gọi. Sau khi Trương Trác nói chuyện điện thoại xong, Mạt Lị trực tiếp bổ đôi cửa phòng vọt vào, đuổi chém gã, em câu giờ cho Bành Trình nhân cơ hội rời đi, sau đó ở lại tiếp ứng cho mấy người các anh."

"Mạt Lị đuổi chém Trương Trác vì Trương Trác báo cảnh sát." Đoạn Dịch tổng kết bằng một câu, "Hành vi báo cảnh sát tuy là cách để qua màn, nhưng cũng chọc giận Mạt Lị, dẫn tới việc cô ta chuyển sang trạng thái công kích mạnh nhất. Lúc Mạt Lị tấn công hắn, có lẽ còn mạnh hơn so với lúc đối phó với chúng ta. Vậy nên, báo cảnh sát là một việc làm rất nguy hiểm. Tôi lý giải như vậy có đúng không?"

Minh Thiên gật đầu: "Có thể. Nhưng đây chỉ là suy đoán của chúng ta sau khi xong việc. Trước khi báo cảnh sát, chúng ta không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì."

Thật sự không biết?

Hay là đang giả vờ không biết?

Chỉ tính riêng điểm này thì không nhìn thấu được. Nhưng nếu liên hệ với chuyện của Trâu Bình ở phó bản trước, Đoạn Dịch liền nhận ra chỗ kỳ lạ.

Ở phó bản trước, Trâu Bình hạ độc hại chết số 5, dẫn tới việc chủ nhân lâm viên ra tay giết Trâu Bình; lần này, Trương Trác báo cảnh sát, chết trong tay Mạt Lị đang nổi giận.

Hai việc này, Minh Thiên đều tỏ vẻ sau khi xong việc mình mới biết. Nhưng mà, lợi dụng tờ giấy viết bài đồng ca《 Mười con thỏ 》khiến Trâu Bình giết số 5, là Minh Thiên đưa; người bảo Trương Trác gọi điện thoại báo cảnh sát cũng là Minh Thiên.

Trùng hợp đến vậy ư?

Anh nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên từng cảnh tượng kinh hoàng vừa xảy ra: Tủ giày gỗ đè nặng lên tay trái Minh Thiên, đôi giày cao gót bén nhọn của Mạt Lị giẫm mạnh lên tay trái hắn, hai bên vai bị trọng thương của hắn...

Đúng là hắn đã cứu anh, cũng cứu những người còn lại trong nhà giam.

Minh Thiên như một kẻ hai mặt.

Linh hồn của hắn bị chia thành hai nửa, một nửa đặt dưới ánh mặt trời, một nửa lẩn trốn trong bóng tối.

Đoạn Dịch chợt nhớ tới vị kiếm khách giết Võ lâm minh chủ, kẻ tiêu diệt ác long trở thành ác long, và Mạt Lị từng chịu bạo lực gia đình lại xuống tay giết con gái mình...

Mấy câu chuyện chồng lên nhau, như tạo thành một phép ẩn dụ nào đó, cuối cùng hợp thành một cây đao... cắt đôi linh hồn của Minh Thiên.

Đoạn Dịch gần như ngừng thở, anh đột ngột mở mắt, nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt chứa đầy sương mù của Minh Thiên.

"Minh Thiên..."

"Anh Tiểu Dịch, tin em. Em chỉ muốn cứu anh thôi."

- --

CD (Cooldown): Thời gian làm lạnh, thời gian hồi chiêu, là từ thường dùng trong game. Sau khi sử dụng kỹ năng, bạn cần đợi một khoảng thời gian để có thể sử dụng lại nó.

NPC là viết tắt của từ Non-player character, là một nhân vật ảo trong các trò chơi do máy tính điều khiển.

Chương 32

Trong khu nghỉ ngơi có nơi tự khám và chữa trị, bên trong có thiết bị chụp X quang kèm hướng dẫn sử dụng rất chi tiết.

Người duy nhất học y số 1 Ổ Quân Lan trước tiên nghiên cứu nơi này một lượt, sau đó bắt đầu chữa trị cho người bị thương nặng nhất là Minh Thiên. Trên màn hình chiếu X quang, xương cổ tay bị lệch của hắn đã được Ổ Quân Lan thành công nắn trở lại. Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Ổ Quân Lan bắt đầu bó thạch cao giúp Minh Thiên.

Nấu một ấm nước, pha nước ấm bỏ thạch cao vào trong nước ngâm, vắt nước, vuốt thẳng, độn thêm miếng bông, bọc vào cổ tay trái của Minh Thiên, cuối cùng Ổ Quân Lan quấn thêm một lớp băng.

Lúc Ổ Quân Lan làm xong, Đoạn Dịch và Bành Trình đang hút thuốc ở bãi đất trống trước tòa nhà tự khám và chữa trị.

"Vậy là..." Đoạn Dịch hỏi Bành Trình, "Minh Thiên bảo cậu giữ chân Mạt Lị, để Trương Trác có thể thuận lợi gọi điện thoại. Nhưng sau khi Mạt Lị vào nhà thì không thèm nhìn cậu, mà chạy thẳng đến phòng ngủ phụ, trực tiếp nhắm vào Trương Trác?"

"Đúng vậy, không sai, chính là như vậy." Bành Trình thở ra một ngụm khói, trên mặt là biểu cảm may mắn sống sót sau tai nạn, "Tôi cứ tưởng tôi sắp tèo rồi, không ngờ người gặp nạn lại là Trương Trác."

Nói xong, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đoạn Dịch, Bành Trình hỏi anh: "Người anh em, đang nghĩ gì vậy? Sao trông nặng nề thế?"

"Tôi nghĩ tên Minh Thiên này, cậu ta..." Đoạn Dịch muốn nói lại thôi.

Bành Trình lại cười ha hả đập đập vai anh. "Biết rồi, bị cậu ta lừa nên không thoải mái đúng không? Nhưng tôi cảm thấy việc cậu ta

làm rất bình thường mà. Cậu ta rút trúng lá bài sói, muốn lấy đồng vàng, chẳng có gì đáng trách. Cũng là tôn trọng con át chủ bài của trò chơi. Hơn nữa, đồng vàng có thể mua đạo cụ bảo mệnh, rất có ích, ai mà không muốn lấy đồng vàng chứ?"

Đoạn Dịch không nói nữa, Bành Trình nhìn sang tòa nhà tự khám và chữa trị. "Tôi thấy em gái Quân Lan cũng nghĩ vậy. Nếu không thì sao cô ấy lại chịu chữa trị cho Minh Thiên? Mà tôi thấy anh bạn nhỏ thật sự rất thú vị. Cậu ta bảo tôi chạy trước, nói một mình cậu ta đối phó được với Mạt Lị."

Lời Bành Trình nói, Đoạn Dịch đương nhiên biết.

Minh Thiên chưa từng nghĩ tới việc hại anh, điều này dùng mắt thường cũng thấy được.

Nhưng về phần cách làm của hắn, thực sự khiến Đoạn Dịch càng nghĩ càng thấy ớn.

"Nói đi nói lại, tôi nghĩ đến một chuyện... Hình như trò chơi này có rất nhiều quy tắc ẩn nhỉ."

Bành Trình ngậm thuốc lá tính toán một chút. "Ví dụ như Trâu Bình hạ độc hại người khác, chọc giận Chu Chấn An, Trương Trác báo cảnh sát sẽ chọc điên Mạt Lị... Tổng kết lại bài học xương máu, về sau chúng ta cần nghĩ cách để tránh mấy quy tắc ẩn, đề phòng việc đến chết cũng không biết tại sao mình lại chết!"

"Còn nữa, nói về lần này, thần chức mấy anh đều vào nhà giam, ngược lại an toàn hơn hết. Dân thường như tôi ở bên ngoài đều thành đối tượng đứng mũi chịu sào bị Mạt Lị tấn công! Nếu bọn tôi giữ chân cô ta qua 20 phút, các anh trốn trong nhà giam, cuối cùng có lẽ không bị sao. Vậy nên nếu lần sau chúng ta chơi trúng phó bản giống thế này, dù làm Người sói hay Người tốt đều phải suy xét đường đi nước bước mới được!"

Chuyện có liên quan đến bản thân Đoạn Dịch, anh như người trên Lư Sơn.

Hiện tại Bành Trình nói một câu như đánh thức người trong mộng,

kéo anh ra khỏi núi, giúp anh nhìn thấu bản chất thật sự của toàn bộ sự việc.

"Anh Tiểu Dịch, tin em."

"Em chỉ muốn cứu anh mà thôi."

...

Là câu mà Minh Thiên đã nói với Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch không khỏi nghĩ nhiều. Nếu hắn không nói dối, không lẽ lúc anh chuẩn bị gọi số "110" thì cố tình vote anh, thật ra là để bảo vệ anh ư?

Nhưng việc này cũng xác thực một chuyện: Hắn quen thuộc quy tắc của trò chơi này hơn bất cứ người nào.

Trong phó bản《 Chơi trốn tìm 》, nhà giam trở thành nơi an toàn hơn; báo cảnh sát sẽ chọc giận Mạt Lị; hạ độc sẽ chọc giận Chu Chấn An... Không lẽ hắn đã sớm dò ra quy tắc ẩn?

Nếu giả thiết là sự thật, đoán tiếp theo hướng này, Minh Thiên làm vậy đúng là đang cố ý bảo Trâu Bình và Trương Trác đi tìm chết.

Nhìn từ góc độ này, mỗi một hành động của Minh Thiên đều có mục đích riêng, thế thì những hành vi của hắn sẽ trở nên hợp lý.

Điều Đoạn Dịch không hiểu chỉ còn hai chuyện.

Thứ nhất, mục đích của hắn là gì?

Thứ hai, tại sao hắn không muốn thẳng thắn với anh? Hắn còn đang băn khoăn chuyện gì?

.

6 giờ tối.

Các người chơi tụ tập ở nhà ăn dùng bữa.

Thợ săn số 11 rót một ly rượu đi đến trước mặt Minh Thiên, bất ngờ kính rượu hắn.

Lúc này đương nhiên số 11 đã tắm rửa, rửa sạch toàn bộ mùi kỳ lạ trên người mình, cũng thay áo sơ mi và quần dài sạch sẽ do khách sạn chuẩn bị.

Cụng ly với Minh Thiên, hắn một hơi uống hết rượu trong ly, mặt hơi đỏ lên. "Thật sự rất cảm ơn cậu. Lúc đó tôi còn tưởng mình sẽ chết chắc rồi... Nghĩ tới cách làm lúc trước của tôi, tôi thật sự cảm thấy rất xấu hổ..."

"Phó bản trước bốn người bọn tôi là sói, Boss ở đó vô cùng đáng sợ. Bọn tôi không nghĩ ra cách qua màn, cũng không biết cố gắng chiến đấu với Boss... Phe người tốt... Tất cả người bên phe người tốt đều chết hết."

"Hôm nay tôi uống ly rượu này, đầu tiên là rất cảm ơn số 2 Minh Thiên, thứ hai là muốn nói suy nghĩ trong lòng cho mọi người biết. Đồng vàng không quan trọng, thắng thua cũng không quan trọng, dù sao tôi cũng không để bụng việc phe nào thắng phe nào thua, tôi hy vọng về sau mọi người có thể bỏ qua thắng thua, cố hết sức cứu lấy nhau... Có lẽ lời tôi nói có hơi lộn xộn, nhưng tôi rất cảm ơn vì có thể hòa hợp với mọi người. Tóm lại... Mong mọi người về sau sẽ giúp đỡ lẫn nhau!"

Bày tỏ với mọi người xong, số 11 rót thêm một ly rượu cho bản thân, thật lòng nói với Minh Thiên: "Thật sự, thật sự rất cảm ơn cậu. Nếu không có cậu với số 7 thì bọn tôi đã chết hết rồi!"

"Không cần cảm ơn, giúp đỡ cho nhau thôi. Hai tay tôi không tiện cho lắm nên không uống rượu được." Minh Thiên nói.

Một tay hắn bó thạch cao, tay kia quấn băng gạc, không chỉ không thể uống rượu, mà ngay cả cơm cũng không ăn được.

Nhưng hắn ngồi bên cạnh Đoạn Dịch, Đoạn Dịch không thể mặc kệ hắn.

Đoạn Dịch cắt thịt bò bít tết cho hắn, bảo hắn há mồm, dùng nĩa ghim một miếng đút cho hắn.

Minh Thiên nhai mấy cái rồi nuốt xuống, nhìn sang phía Đoạn Dịch: "Cảm ơn, em..."

"Dừng. Hai chuyện khác nhau." Đoạn Dịch nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói bên tai hắn, "Chuyện cậu cứu người là thật, vì cứu người nên bị thương, cũng là thật. Bây giờ tay cậu không tiện, tôi giúp cậu là chuyện đương nhiên. Nhưng cậu giấu tôi chuyện Trâu Bình và Trương Trác. Vậy nên đừng có lôi kéo tôi làm thân. Chả phải tôi chưa từng thấy cậu lừa người."

Cứ như vậy, tuy Đoạn Dịch giúp Minh Thiên ăn cơm uống nước, nhưng nguyên quá trình lại không nói một lời, cũng không nhiều lời với hắn.

Một lát sau, chờ mọi người đã ăn xong, cô gái số 9 đầu tiên cũng nói lời cảm ơn với Minh Thiên, sau đó tỏ vẻ đây là trò Ma Sói, mọi người đều có phe của mình, vốn không có gì đáng trách, cô ta bị lừa cũng tâm phục khẩu phục, còn cam tâm tình nguyện chịu thua. Nhưng cô ta thật sự cảm thấy hứng thú với trò chơi này, muốn phục bàn ván chơi.

Dưới sự dẫn dắt của cô, mọi người đồng ý phục bàn ván Ma Sói.

Đêm thứ nhất, người sói số 2 Minh Thiên tự cắn mình, được phù thủy số 7 là Đoạn Dịch cứu.

Ngày kế tiếp, sói số 6 và sói số 2 diễn màn kịch phản bội nhau, số 12 là tiên tri thật nhảy ra bảo đã soi số 9. Cuối cùng người bị vote nhiều nhất là sói số 6.

Ngày tiếp theo, thợ săn số 11 bị cắn, kéo theo tiên tri thật số 12, hai người thần chức cứ thế chết chung.

Ngày thứ ba, sói số 2 Minh Thiên tiếp tục giết số 9, số 9 bị loại; sói số 4 bị Đoạn Dịch dùng chiến thuật Nhử mồi, bị anh nghi ngờ. Buổi tối cùng ngày đó, số 7 Đoạn Dịch dùng độc giết số 4.

Ngày thứ tư, Vua Sói Trắng tự bạo kéo theo bảo vệ số 1, Minh Thiên cắn Đoạn Dịch.

Sau khi tóm tắt tình huống trong bốn ngày, số 9 không nhịn được hỏi Minh Thiên: "Sao mấy người nhắm chuẩn thợ săn để giết vậy?"

Minh Thiên thản nhiên nói: "Đêm đó tôi không giết người, là số 4 giết."

Số 11 nhịn không được nhớ lại. "Tôi vẫn còn quá cùi bắp. Tôi không nên hỏi nên tin số 2 hay số 12. Lẽ ra tôi nên ám chỉ mình có thần chức, để được thủ vệ bảo vệ là được rồi. Nhưng ban ngày tôi không dám nói nhiều."

Số 4 Khang Hàm Âm liếc hắn một cái: "Xin lỗi vì đã giết anh. Tôi lên tiếng là để quan sát vẻ mặt của mọi người. Trận này thật sự có rất nhiều người giỏi bên phe người tốt. Giống như mấy người Trương Trác, số 5 chẳng hạn, vẻ mặt từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, che giấu rất giỏi, trông như dân thường. Lúc đó vẻ mặt anh hơi do dự, rất nhiều lần muốn nói lại thôi. Vậy nên tôi đoán khả năng cao anh là người có chức năng. Là tôi chọn anh, sói Trắng số 8 nghe theo tôi giết anh."

Lúc này Đoạn Dịch hỏi một câu: "Cơ chế cắn người của phe sói mấy người rốt cuộc là như thế nào?"

Khang Hàm Âm nói: "Chỉ cần có sói chọn cắn một người chơi, lập tức sẽ đếm ngược 30 phút; trong vòng 30 phút, các sói khác có thể lựa chọn người mình muốn giết, anh có thể xem như bỏ phiếu. Người chơi nào nhiều vote nhất sẽ bị cắn. Nếu xảy ra chuyện lượt vote bằng nhau, thì lấy người bị chọn đầu tiên để làm chuẩn."

Thì ra là thế. Đoạn Dịch hạ lông mi, cắt một miếng bò bít tết cho mình.

Cô gái số 9 còn chưa đã ghiền, hỏi tiếp Minh Thiên: "Tại sao anh chọn giết tôi?"

Minh Thiên thản nhiên đáp: "Bởi vì đây là trò Ma Sói. Ngay ngày đầu tiên cô đã nói dối bản thân mình là tiên tri, lúc sau quay đầu

không fake nữa. Biểu hiện này thường là có chức năng. Bởi vì lỡ có ai lấy hành vi này của cô ra để kiếm cớ vote cô, cô có thể dùng sức nặng thân phận để biện minh cho bản thân. Thế nên tôi chọn giết cô."

Số 9 nghĩ một chút, truy vấn: "Nếu tôi thật sự có chức năng thì sao? Anh không sợ tôi quay sang ép chết anh à."

Minh Thiên ngước mắt nhìn cô ta một cái. "Tôi vẫn còn đồng đội sói số 4 cạch chức năng với cô, hoặc Vua Sói Trắng số 8 tự bạo lôi cô theo."

"Vậy, vậy anh..." Số 9 không nhịn được đứng lên, hỏi một câu mấu chốt, "Vậy tại sao anh dám tự cắn bản thân vào đêm thứ nhất? Lỡ không ai cứu anh... Kịch bản này mấy anh không thể chơi được nữa."

Khi số 9 hỏi câu hỏi này, Đoạn Dịch chưa nghĩ ra đáp án.

Trên thực tế vì câu hỏi này, anh cứ luôn băn khoăn mình có nên tin Minh Thiên hay không.

Thành ra bây giờ Đoạn Dịch rất tò mò về câu trả lời của Minh Thiên.

Minh Thiên không trả lời ngay, mà khẽ nói với Đoạn Dịch: "Anh Tiểu Dịch, em hơi khô họng, muốn húp canh."

Đoạn Dịch nhìn hắn một cái, bưng một chén canh nấm hầm bắp lên, cầm muỗng sứ múc một muỗng đút cho hắn.

Minh Thiên lập tức nhíu mày, hình như bị khó nuốt, nhưng không phun ra, chỉ nói: "Nóng quá."

"..." Lông mày Đoạn Dịch hơi nhếch lên, "Được một tấc lại muốn tiến một thước, muốn tôi thổi nguội cho cậu à?"

Bên cạnh, Bành Trình nói không lựa lời. "Minh Thiên à, tôi thấy mấy cô gái đều rất sùng bái cậu. Sao cậu không để mấy cô gái đút canh cho cậu? Sao lại để sếp lớn hầu hạ cho cậu chứ?"

Ổ Quân Lan nghe vậy, trừng hắn một cái. "Anh nói như kiểu con gái sinh ra là để hầu hạ người khác ấy."

"Này, tôi, tôi không... Tôi không có ý đó, oan cho tôi quá!" Nhìn ra được Bành Trình rất sốt ruột, "Chị gái nhỏ à, cô đừng hiểu lầm tôi! Tôi, tôi chỉ muốn nhắc nhở Minh Thiên tí thôi. Đàn ông bị thương rất dễ khiến mấy cô gái thương tiếc, nếu cậu ta có thích cô nào thì phải nắm chắc cơ hội gia tăng hảo cảm với cô ấy! Tôi không có ý giống lời cô nói đâu! Thề không có! Tôi rất tôn trọng con gái mấy cô!"

Đoạn Dịch nghe mà buồn cười, anh không thổi canh cho Minh Thiên, chỉ cầm muỗng khuấy khuấy, thấy nó nguội bớt thì đút hắn một thìa nữa. Lúc húp canh, hàm răng Minh Thiên sát cạnh muỗng, môi hồng sứ trắng tạo ra cảm giác đối lập rất rõ ràng. Hắn khẽ cười với Đoạn Dịch rồi mới húp muỗng canh này.

Húp canh xong, Minh Thiên nhìn về phía số 9, trả lời câu hỏi của cô. "Tôi chọn tự cắn bản thân đương nhiên là vì đề nghị của cô rồi. Đúng là tôi không thể bảo đảm chuyện này. Nhưng lúc nhóm phe người sói thảo luận, ý kiến là do tôi đưa ra, vậy nên có nguy hiểm hay không tôi sẽ tự mạo hiểm."

"Cái, cái này..." Số 9 cau mày, không biết đang nghĩ gì.

Minh Thiên nói: "Kịch bản phe sói không có cái nào gọi là hoàn hảo. Các loại kịch bản đều có lợi ích đi kèm nguy hiểm nhất định. Tôi cược, và tôi cược thắng, nói chung là khá may mắn."

–

Đêm đó, trong đêm khuya tĩnh lặng, có lẽ vì đã ngủ trên xe buýt nên Đoạn Dịch nằm trên giường không thể nào ngủ ngay được. Trong đầu anh không ngừng hiện lên câu nói mà Minh Thiên đã nói trong bữa tối.

Hắn tự cắn thật sự là vì đánh cược hên xui?

Việc làm này không phù hợp với tính cách của hắn chút nào. Hắn

sẽ không bao giờ làm chuyện mà bản thân không nắm chắc.

Nhìn chằm chằm trần nhà đen nhánh, trong đầu Đoạn Dịch đột nhiên hiện lên một suy nghĩ... Trừ khi hắn biết anh chính là vu nữ, hắn mới dám tự cắn. Vì hắn hiểu tính của anh, biết rõ anh nhất định sẽ cứu người.

Nghĩ vẫy, Đoạn Dịch ngồi bật dậy từ trên giường, trái tim đập dồn dập.

Hít thở mấy hơi, đợi nhịp tim đập bình thường trở lại, Đoạn Dịch vào nhà vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó rời khách sạn.

Khu nghỉ ngơi rất giống với khu trước đó Đoạn Dịch ở, nhưng cũng có vài chi tiết khác biệt.

Dù sắc trời đã tối, đèn đường ở đây vẫn thắp sáng khắp nơi.

Ra ngoài khách sạn đi dạo một vòng, cuối cùng Đoạn Dịch đi tới cửa hàng đạo cụ bên cạnh khách sạn.

Bước chân vào cửa hàng, Đoạn Dịch bắt đầu chọn đạo cụ.

Lần này phe của anh thua, không được khen thưởng, trên người anh chỉ còn dư 10 đồng vàng lần trước.

Đạo cụ giá 10 đồng vàng chỉ có bút sáng manh mối và chuông báo nguy hiểm. Cái chuông này vô dụng quá thể, vậy nên Đoạn Dịch đặt hàng bút sáng manh mối.

Đạo cụ sẽ được giao đến phòng khách sạn của anh. Mua xong, Đoạn Dịch không vội rời đi ngay.

Bấm màn hình trở lại giao diện chính, anh xem các đạo cụ còn lại.

Liên tục lướt xuống vài lần, anh nghĩ một lát, chọn hình thức xem vật phẩm có giá từ cao đến thấp.

Có rất nhiều đạo cụ giá cao. Hình ảnh, giá cả chính xác và mô tả đều là dấu chấm hỏi, nhìn cái gì cũng không ra.

Lướt xuống dưới, Đoạn Dịch phát hiện lần này xuất hiện thêm hai món đồ.

【 Rìu của Mạt Lị 】giá: 500.

【 Bánh kem của Mạt Lị 】giá: 400.

Xuống chút nữa là【 Con rối nhiếp mộng 】giá: 300.

Ba món đồ này, Đoạn Dịch đều đã từng gặp trong phó bản.

Anh cân nhắc, lúc trước ba món đạo cụ này trong cửa hàng đều là dấu chấm hỏi, sau khi anh qua màn mới mở khóa đạo cụ tương ứng, chúng hiển thị thông tin chứ không còn là dấu chấm hỏi nữa.

Nhưng ba đạo cụ này không có phần mô tả công dụng chi tiết. Đoạn Dịch đoán người chơi cần kết hợp với suy đoán về nội dung phó bản. Ví dụ như Rìu của Mạt Lị, chắc là một vũ khí sắc bén có thể chém người chăng.

Lướt qua Con rối nhiếp mộng, một lát sau, Đoạn Dịch thấy thứ anh tìm.

Một đạo cụ tên【 Kính nhìn lén 】.

Thông tin về công dụng Kính nhìn lén: Có thể chọn một người người chơi, biết được bài thân phận của đối phương; sau khi sử dụng Kính nhìn lén sẽ tự động biến mất. Không thể xuất hiện trước mặt những người chơi còn lại.

Giá: 250 đồng vàng.

Loại đạo cụ này không thật sự gian lận trong trò Ma Sói.

Vì nếu loại đạo cụ này có tồn tại, giả sử ai đó có Kính nhìn lén, soi thân phận của người chơi khác, việc này sẽ trở thành một kịch bản trong trò Ma Sói. Cách chơi này không khác gì nhận vơ bản thân là nhà tiên tri.

Một người nói mình có Kính nhìn lén, nhưng chỉ có mình hắn biết thật giả, những người khác chắc chắn không tin, không đủ làm bằng chứng.

Đoạn Dịch tìm hiểu cách chơi của Kính nhìn lén, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Sự tồn tại của đạo cụ này xác minh suy đoán của anh: Giả thiết Minh Thiên có Kính nhìn lén, hắn biết anh là phù thủy, thế nên hắn dám tự cắn bản thân. Như vậy thì, kịch bản tự cắn của hắn không phải đánh cược, mà là nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nhưng hắn lấy 250 đồng vàng ở đâu ra?

Hắn không giống với nhóm bọn anh, hắn không phải Newbie?

Chỉ còn một cách giải thích này.

.

Cùng lúc đó. Trong phòng Minh Thiên.

Số 6 Ôn Như Ngọc ngồi trước mặt hắn. "Thật ra lúc anh bảo tôi hạ thấp uy tín thân phận của mình, tôi đã rất do dự."

"Tôi đây không làm cô thất vọng chứ?" Minh Thiên chậm rãi mở miệng, "Tôi đã nói rất nhiều tin tức khác cho cô. Chẳng lẽ cô còn nghi ngờ với những gì tôi nói?"

Ôn Như Ngọc nói: "Không có. Tôi tin. Vậy sau này tiếp tục hợp tác vui vẻ."

Nghĩ đến gì đó, cô ta tò mò hỏi một câu: "Tôi muốn hỏi... Sao anh lại nói chuyện của anh cho tôi biết? Tôi nghĩ anh sẽ nói cho Đoạn Dịch chứ. Thoạt nhìn quan hệ giữa anh và anh ấy rất tốt mà... Sao anh không hợp tác với anh ấy?"

Minh Thiên nghiêng người, xuyên qua mặt kính cửa sổ nhìn về phía hàng đèn đường thắp sáng khu nghỉ ngơi.

Thật lâu sau, hắn nói: "Có một số việc một mình tôi làm là được. Tôi hy vọng anh ấy mãi đứng dưới ánh mặt trời, thuần khiết, sạch sẽ, không chút vấy bẩn."

Giật mình sửng sốt, thấy Minh Thiên không muốn nói chuyện với mình nữa, số 6 Ôn Như Ngọc chào tạm biệt rồi rời đi.

Quay đầu, Minh Thiên nhấp một ngụm Whiskey, khoảnh khắc nhìn về phía bóng lưng Ôn Như Ngọc, ánh mắt đột nhiên lạnh thấu xương.

Đã loại bốn người.

Kẻ tiếp theo, đến lượt mày.

Chương 33

Đêm đã gần khuya, Đoạn Dịch trở lại khách sạn.

Cửa thang máy mở ra, anh bước vào hành lang, vừa ngẩng đầu đã thấy số 6 Ôn Như Ngọc đang rời phòng Minh Thiên.

Ôn Như Ngọc đóng cửa, vì xoay người đưa lưng về phía Đoạn Dịch nên cô ta không nhìn thấy Đoạn Dịch.

Nhìn chằm chằm bóng dáng của cô ta một lát, chờ cô ta trở về phòng, Đoạn Dịch liếc sang cửa phòng Minh Thiên, không tự hỏi nhiều, lập tức trở về phòng của bản thân.

Ngày tiếp theo Đoạn Dịch thức dậy rất sớm.

Sau lưng có vết thương nên tối qua anh nằm sấp ngủ. Nhưng lúc sáng khi tỉnh dậy, anh cảm giác vết thương của mình đã tốt hơn. Vào phòng tắm, cởi áo khoác, tháo băng gạc, Đoạn Dịch quay đầu nhìn sau lưng mình trong gương, phát hiện miệng vết thương đã khép lại kha khá.

Xem ra tại khu nghỉ ngơi, người chơi bị thương sẽ phục hồi nhanh hơn hiện thực.

Miệng vết thương còn hơi ngứa, Đoạn Dịch tự bôi thuốc cho mình, nhưng không quấn băng lại, trực tiếp mặc áo thun rồi ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng, anh đã thấy Minh Thiên phía đối diện cũng vừa ra khỏi phòng.

Tay trái của Minh Thiên vẫn đang bó thạch cao, hành động bất tiện. Đoạn Dịch cân nhắc, vết thương của hắn thật sự rất nặng, vậy nên dù tốc độ phục hồi ở trong khu nghỉ ngơi nhanh hơn, nhưng có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn hắn vẫn không thể tháo thạch cao.

"Định ăn sáng à?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Minh Thiên nhìn anh một cái, sau đó gật đầu.

Đoạn Dịch xoay người đi về phía thang máy. "Trên người có vết thương, về phòng đợi đi. Tôi mang lên cho cậu."

"Cảm ơn, anh Tiểu Dịch, em..."

"Không cần cảm ơn. Vừa lúc tôi muốn nói chuyện riêng với cậu."

Một lát sau, thang máy dừng, Đoạn Dịch tới nhà ăn.

Chọn một ít điểm tâm và cháo, tìm hộp rồi tự đóng gói lại, Đoạn Dịch mới lấy mâm chọn một ít đồ ăn, định ngồi ở đây ăn trước.

Nhìn quanh nhà ăn, anh càng cảm thấy hệ thống này kỳ quái.

Tối hôm qua sau khi mọi người ăn mừng xong, mọi thứ trên bàn rất lộn xộn, không ai dọn dẹp. Nhưng sáng hôm nay nhà ăn đã tự động dọn sạch sẽ như cũ.

Đoạn Dịch đang định ăn một miếng, có người bưng mâm ngồi xuống phía đối diện anh, là số 4 Khang Hàm Âm.

"Không ngại chứ?" Khang Hàm Âm hỏi hắn.

Đoạn Dịch lắc đầu, nhìn cô ngồi.

Liếc nhìn sang cái hộp đã được đóng gói đặt bên cạnh Đoạn Dịch, Khang Hàm Âm hỏi: "Cái này là mang cho anh số 2 sao?"

Đoạn Dịch gật đầu.

Khang Hàm Âm nói tiếp: "Hình như quan hệ giữa hai người không tệ nhỉ."

Đoạn Dịch cắn một miếng bánh bao, không có ý kiến.

Khang Hàm Âm nhìn anh một lát, nói: "Tối hôm qua Ôn Như Ngọc tới phòng của anh ấy, hai người họ nói chuyện rất lâu. Anh biết

bọn họ nói chuyện gì không?"

"Không biết." Đoạn Dịch nhíu mày theo bản năng.

Mắt Khang Hàm Âm hơi híp lại. "Ván trước, lúc phe sói bọn tôi tụ họp thảo luận lần đầu tiên, Minh Thiên thuyết phục Ôn Như Ngọc diễn một màn sói phản bội sói, Ôn Như Ngọc đồng ý rất dứt khoát. Tôi cảm thấy việc này rất không phù hợp với tính đa nghi của cô ta. Tôi nghĩ, trước khi bốn người phe sói bọn tôi tụ lại thảo luận thì hai người họ đã từng thương lượng riêng. Tôi thật sự không hiểu, Minh Thiên thuyết phục cô ta kiểu gì mà có thể khiến cô ta tình nguyện vào nhà giam."

Đoạn Dịch hoàn toàn không để ý chút nào, thuận miệng nói: "Ồ. Tôi cũng không rõ ràng lắm. Thật ra thì đây cũng là nguyên nhân ban đầu tôi không nghi ngờ Minh Thiên. Tôi cũng nghĩ rằng số 6 sẽ không vì hắn mà tự nguyện vào nhà giam."

"Xem ra anh không biết thật?" Khang Hàm Âm đánh giá Đoạn Dịch vài lần, "Tôi cảm thấy số 2 có chút kỳ lạ."

Đoạn Dịch không trả lời, Khang Hàm Âm lại nói: "Đôi khi Ôn Như Ngọc có hơi mê trai, nhưng bản chất cô ta là một người có tư tưởng ích kỷ nặng. Nếu không phải Minh Thiên hứa gì đó với cô ta, thì cô ta tuyệt đối sẽ không chịu làm theo. Nhưng Minh Thiên có thể hứa cái gì với cô ta chứ?"

Khóe miệng mang ý giễu cợt nhàn nhạt, cô nói: "Lúc học đại học, cô ta có rất nhiều lốp xe dự phòng. Cô ta chỉ lợi dụng đàn ông chứ không bao giờ thật sự đáp lại người ta. Mấy phương diện khác Minh Thiên đúng là rất xuất chúng, nhưng tôi không cảm thấy cô ta sẽ vứt bỏ nguyên tắc của bản thân, thật sự yêu thích Minh Thiên hay gì đó. Vậy nên, loại trừ nguyên nhân này, giữa hai người bọn họ nhất định có giao dịch bí mật."

Đoạn Dịch vẫn không đáp lời Khang Hàm Âm.

Qua một lúc lâu, anh cắn một miếng bánh bao, mở miệng hỏi: "Lúc cô mới vào trò chơi, tại sao không chọn số 5?"

Khang Hàm Âm nói: "Ôn Như Ngọc bảo tôi đừng chọn 5. Cô ta nói cô ta có dự cảm không tốt với con số 5."

"Vậy sao cô không chọn số 7 để đứng gần cô ta? Mà lại chọn số 4 cách cô ta một người?"

"Tôi không biết... Hình như lúc ấy tôi không thấy số 7 đâu, nghĩ rằng đã có người chọn nó. Nói chung cô ta bảo tôi đừng chọn số 5, tôi thấy thẻ số 4 gần mình nên thuận tay lấy luôn, sợ chậm trễ sẽ bị trừng phạt. Tôi không có bất cứ ấn tượng gì với số 7."

Nhíu mày suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch hỏi lại: "Cô và Ôn Như Ngọc sao lại lên cầu Trường Giang?"

"Trường học bọn tôi được xây dựng ở cái nơi chim không thèm ỉa. Nhưng khu trường cũ lại nằm ở trung tâm thành phố. Ngày đó khu trường cũ có buổi diễn thuyết, hai bọn tôi đều cảm thấy khá hứng thú. Nên hai bọn tôi gọi xe tới thành phố."

"Tài xế lái xe không vào trò chơi này à?"

"Tôi không biết nữa. Dù sao thì trước mắt vẫn chưa gặp người nọ. Sao thế?"

"Không có gì, tôi cũng không thấy tài xế lái xe chở tôi nên tiện hỏi cô một chút."

Cầm thìa khuấy một vòng tô cháo, Đoạn Dịch lại hỏi: "Buổi sáng ngày cô vào trò chơi có từng đi qua khách sạn S không?"

"Hỏi cái này làm gì?"

"Thử tìm điểm giống nhau giữa mấy người chơi chúng ta. Lần này có bốn người mới tham gia, trước phó bản "Chơi trốn tìm" đã từng trải qua ba phó bản. Nhưng chúng ta thì khác. Tôi cảm thấy đằng sau mọi chuyện có nguyên nhân."

Khang Hàm Âm nghĩ một chút, nói: "Buổi sáng ngày hôm đó tôi không đi qua khách sạn. Nhưng năm ngoái tôi đã từng tới. Năm nay tôi là sinh viên năm hai, năm trước là năm nhất. Tôi là người

ngoại tỉnh, lúc ấy ba mẹ tôi sợ tôi mới lên thành phố thiếu kiến thức, sẽ lạc đường này nọ, vậy nên không ngại xa ngàn dặm đưa tôi đến tận trường học. Bọn họ không thể ở lại trường học nên thuê phòng của khách sạn S bên cạnh. Tôi cũng từng ở lại một đêm. Cơ mà hình như việc này đâu chứng minh được điều gì nhỉ? Khu ấy không có mấy khách sạn tốt. Việc tôi chọn ở khách sạn S là chuyện bất đắc dĩ mà."

Đoạn Dịch lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm. Còn phải tìm hiểu chút nữa mới biết được."

"Vậy số 2 cùng Ôn Như Ngọc..."

"Tôi thật sự không biết hai người bọn họ có quan hệ gì."

"Được rồi. Vậy tôi đi tìm Ôn Như Ngọc nói bóng nói gió đây."

.

Sau khi ăn cơm xong, Đoạn Dịch xách hộp cơm sáng gõ cửa phòng Minh Thiên.

Một lúc sau, Minh Thiên mở cửa.

Nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Đoạn Dịch hỏi hắn: "Cậu bị thương như vậy rồi mà còn tắm rửa?"

"Tay phải chỉ bị thương ngoài da thôi, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi, có thể nắm vòi sen tắm một chút. Nhưng nếu anh đã tới, vậy em ăn trước..."

"Không vội, nước đã chuẩn bị xong thì cậu tắm trước đi." Đoạn Dịch vào phòng, đặt bữa sáng lên trên bàn, ngồi xuống sô pha.

"Được rồi. Thế anh chờ em một lát." Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch một chút rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Lúc đợi Minh Thiên tắm rửa, Đoạn Dịch dựa lưng ghế sô pha, thế mà bất giác ngủ gục.

Chắc là do tối hôm qua suy nghĩ quá nhiều nên mất ngủ chăng.

Vì thế khi Minh Thiên mặc áo tắm dài ra ngoài, vừa nhìn đã thấy Đoạn Dịch đang nhắm mắt ngủ.

Cầm tấm chăn mỏng đắp cho Đoạn Dịch, Minh Thiên ngồi xuống đối diện anh, không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng ngắm anh.

Đoạn Dịch ngủ một giấc rất lâu.

Chờ đến khi anh tỉnh lại, vừa mở mắt đã đối diện với ánh mắt Minh Thiên.

Cái này làm anh hơi sửng sốt. Đừng nói là hắn ngồi đối diện nhìn mình ngủ từ nãy đến giờ nhá?

Giơ tay bóp cổ, Đoạn Dịch ngáp một cái. "Mấy giờ rồi?"

Minh Thiên nói: "10 giờ. Nếu anh mệt thì lên giường nằm một lát?"

Đoạn Dịch lắc đầu, đứng dậy tìm chai nước, khui nắp uống liền mấy ngụm.

Lúc ngồi lên sô pha một lần nữa, anh nghe Minh Thiên hỏi: "Anh Tiểu Dịch, anh ngủ ngon như vậy trước mặt em, nghĩa là trong tiềm thức anh không hề đề phòng em chút nào phải không?"

Đoạn Dịch ngước mắt nhìn hắn, rất tự nhiên trả lời: "Tôi vốn dĩ chưa từng cảm thấy cậu sẽ hại tôi."

Nghe vậy, bàn tay dưới áo choàng tắm Minh Thiên cuộn chặt, ánh mắt thoáng chốc trong trẻo hơn một chút.

Đoạn Dịch lại nói: "Lúc đánh Sở Thanh, cậu đã giúp tôi, cũng giúp Bành Trình và các người chơi khác. Giai đoạn cuối trong phó bản "Chơi trốn tìm", cũng là một mình cậu ở lại ngăn cản Mạt Lị. Toàn là việc không thể là giả."

"Lúc cậu một mình đánh nhau với Mạt Lị, là thật sự đánh cược mạng sống của bản thân. Hành động này không thể nào là vì cậu

muốn lấy lòng tin của ai đó. Tốt xấu gì tôi vẫn có thể phân biệt được. Nếu không tôi đã không bình tĩnh nói chuyện với cậu như bây giờ."

Minh Thiên mở miệng, còn chưa nói gì, Đoạn Dịch nói tiếp: "Nhưng ở phương diện khác, đúng là cậu đã lừa tôi. Minh Thiên, tôi có một câu muốn hỏi cậu. Buổi sáng lúc vào trò chơi, cậu tới khách sạn S để đưa văn kiện cho tôi, tôi đề nghị đi chung xe. Cậu từ chối, cậu nói bản thân sẽ lái xe riêng. Vậy nên tôi muốn hỏi, cậu thật sự đã lên cầu Trường Giang chưa?"

Trả lời Đoạn Dịch là sự im lặng của Minh Thiên.

Đánh giá Minh Thiên một lát, Đoạn Dịch hỏi lại: "Có sự khác biệt về thời gian giữa hiện thực và trò chơi? Cậu có thân phận gì khác hoặc nhiệm vụ đặc biệt à? Tỷ như giết Trâu Bình, Trương Trác, cậu có nhiệm vụ ẩn không? Nếu cậu đang trừ ác dương thiện, cậu có thể nói cho tôi biết. Hay là cậu bị quy tắc quản chế, không thể nói ra?"

Thở hắt một hơi, Minh Thiên nhăn mày, nhìn Đoạn Dịch nói: "Anh nhạy cảm hơn nhiều so với em tưởng tượng."

"Vậy nên?"

"Xin lỗi, em không nói được."

"Được rồi. Cậu không thể nói, cậu tự có lý do của mình, tôi không ép cậu. Nhưng nếu cứ như thế, đối với lai lịch, mục đích của cậu... Tôi chỉ có thể duy trì thái độ này."

"Anh Tiểu Dịch..."

"Lựa chọn của cậu ở phó bản trước, tôi hoàn toàn có thể lý giải. Đã chơi thì phải tuân thủ quy tắc. Đồng vàng rất quan trọng, để có được nó, cậu cần tính toán cho phe mình, không làm phe mình thất vọng, cũng không làm đồng đội cùng phe thất vọng. Việc này không có gì đáng trách."

"Mặt khác, Trâu Bình vì một điều kiện qua màn không có bằng

chứng xác thực đã thẳng tay giết số 5, cậu ta chết là đáng; Trương Trác ngoài thế giới thực là kẻ cõng mạng người trên lưng, bây giờ xem như nhân quả báo ứng. Ngoại trừ số 5 bị Trâu Bình liên lụy, tôi tạm thời không phát hiện bằng chứng cậu hại người vô tội. Thế nên tôi cũng không quá để ý điểm này."

"Nhưng đó chỉ là dưới góc độ cấp trên cấp dưới, hoặc dưới góc độ một người đồng đội bình thường. Bạn bè thì khác."

Đoạn Dịch đứng lên nói nốt với Minh Thiên: "Nếu cậu chỉ là một người trùng hợp chung nhóm với tôi, tất cả cách làm của cậu tôi hoàn toàn không ngại chút nào. Nhưng chỉ dừng tại đây thôi. Tôi không thể nào coi cậu như anh em chí cốt."

Lúc Đoạn Dịch nói ra những lời này còn mang theo chút buồn bực.

Lời nói của anh chính là suy nghĩ trong lòng anh. Là đồng đội bình thường, đứng trên lập trường của Minh Thiên, anh có thể thấu hiểu tất cả hành vi của hắn. Nhưng có lẽ bọn anh không thể nào bước thêm một bước trở thành bạn bè hoặc anh em.

Đối với việc này, Đoạn Dịch cảm thấy khá tiếc nuối.

Hai người cũng coi như đồng sinh cộng tử cùng trải qua hai phó bản, vào thời điểm nguy cấp đã từng giúp đỡ lẫn nhau, vốn có thể trở thành anh em sống chết có nhau. Mỗi tội hiện thực lại cố tình đi ngược với mong muốn của anh. Minh Thiên có quá nhiều bí mật, Đoạn Dịch rất khó bỏ qua bức tường ngăn cách giữa bản thân và hắn.

Thành ra Đoạn Dịch rất tiếc nuối, không khỏi thấy hơi đau lòng.

Cơ mà Đoạn Dịch không ngờ, bày tỏ lời từ đáy lòng xong, Minh Thiên lại nói một câu: "Em vốn dĩ không muốn làm anh em với anh."

"..." Đoạn Dịch tức tới bật cười, xoay người định đi ra ngoài.

Minh Thiên bước lên vài bước, vươn tay vòng qua người anh, câu lấy cổ anh, thân thể thuận đà áp sát, đặt cằm lên vai anh.

"Gì đấy?" Đoạn Dịch nhíu mày, không thể không dừng chân.

"Em không muốn bất cứ thứ gì." Giọng Minh Thiên có chút khàn, "Anh chỉ cần tin rằng em sẽ không hại anh. Thế là đủ rồi."

Chương 34

Lần nghỉ ngơi này vẫn như cũ là 7 ngày.

Bảy ngày sau, theo chỉ dẫn của hệ thống, mười người chơi may mắn còn sống sót tới chỗ bảng hướng dẫn trước cửa khách sạn, chờ xe buýt đón bọn họ đi phó bản tiếp theo.

Nhân lúc xe buýt chưa tới, một vài người chụm lại tám chuyện.

Sau bảy ngày ở chung, mọi người đã quen thuộc với nhau hơn.

Người chơi số 9 cảm thấy hứng thú với Ma Sói, thích phục chế ván chơi tên Hứa Nhược Phàm.

Thợ săn số 11 kéo nhà tiên tri vào nhà giam tên Bạch Lập Huy.

Nhưng tên thật của nhà tiên tri số 12 thì không ai biết cả, vì cô gái nhỏ vẫn không chịu nói.

Dù sao lúc chờ xe cũng khá chán nên mấy người chơi vây quanh cô gái nhỏ hỏi tên.

Bành Trình thích nhất là nói chuyện với mấy cô gái nên liên tục hỏi cô: "Em gái à, rốt cuộc em tên gì? Em nói đi. Chỉ là một cái tên thôi mà."

Cô gái số 12 có mái tóc ngang vai, là một học sinh trung học, vậy nên Bành Trình nói chuyện với cô trông như ông chú đùa giỡn bé loli. Đoạn Dịch không nhìn nổi, duỗi tay kéo hắn một cái. Một lúc sau số 12 nhút nhát nhìn mọi người xung quanh, thấp giọng nói ba chữ: "Oánh oánh oánh."

Bành Trình: "Phụt! Muốn đánh quái hay gì ha ha!"

Cô gái số 12 đỏ mặt, rồi tái mặt. "Em... Em họ Doãn, tên Oánh Oánh, Doãn Oánh Oánh."

Mọi người: "..."

Đoạn Dịch thấy hơi buồn cười, nhưng anh kịp thời xoay người cong eo, kìm nén bản thân để không cười ra tiếng.

... Không thể trách cha mẹ hố con mình được, lúc bọn họ đặt tên, chắc không nghĩ đến chữ "oánh oánh oánh" này.

Doãn Oánh Oánh lầm bầm giải thích: "Em vốn định đi đổi tên, nhưng còn chưa kịp đổi thì đã tới đây. Em, em... Mọi người đừng cười. Em đã nói là không muốn cho mọi người biết mà!"

Mắt thấy cô gái nhỏ sắp khóc tới nơi, số 9 Hứa Nhược Phàm chạy qua ôm cô. "Đừng khóc, không sao. Không ai cười em, để chị đánh họ giúp em."

Doãn Oánh Oánh ôm lại Hứa Nhược Phàm, vùi đầu vào vai cô. "Cảm ơn chị. Vẫn là chị tốt nhất."

Nhìn cảnh tượng này, Đoạn Dịch mới để ý, hai người này vẫn luôn như vậy.

Trong phó bản《 Chơi trốn tìm 》, Doãn Oánh Oánh rút được lá tiên tri, đêm đầu tiên đã soi Hứa Nhược Phàm, quan hệ của hai người chắc hẳn rất thân thiết.

Một lát sau, xe buýt tới.

Theo lời thông báo, các người chơi lúc này mới biết đã có một người trên xe buýt; sau khi mười người chơi lên xe, xe buýt sẽ chở mười một người đến khu nghỉ phép tiếp theo, đón người chơi thứ mười hai, rồi sẽ chở tất cả tới chỗ phó bản.

Đoạn Dịch là người cuối cùng bước lên xe buýt, anh vốn định tùy tiện ngồi đâu đó ở hàng đầu tiên, ánh mắt thoáng nhìn xung quanh, không ngờ lại thấy một người quen.

Người nọ mặc áo sơ mi màu trắng gạo, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cằm cong thành một độ cung rất đẹp.

Làn da trắng nõn, ngũ quan thâm thúy, hốc mắt rất sâu, dưới lông mi thật dài là một đôi đồng tử màu trà hiếm thấy, mặt mày lạnh lùng, thoạt nhìn là người rất khó hòa hợp.

Người này thật sự rất quen thuộc với Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch lớn lên cùng người này, lên lớp cùng nhau, từ sơ trung đến cao trung, cả khi thi đại học, người này đều xuất hiện trước mặt Đoạn Dịch, hóa thành một cây thước đứng đằng sau anh, mỗi lần ác độc vung lên sẽ nghiêm khắc thúc giục anh học tập tiến bộ hơn.

Từ nhỏ Đoạn Dịch đã khá nghịch ngợm, ba mẹ cũng không quản được, chỉ có người này quản được.

Không phải ai khác, chính là người có cấp bậc học bá trong lớp Đoạn Dịch, ba kỳ thi tháng ngoại trừ Ngữ Văn thì không môn nào dưới 140 điểm, được cử đến đại học luật X để học tập, được Đoạn Dịch coi là "Chúa tể vượt qua mọi kỳ thi", nhận làm anh em kết nghĩa, Cố Lương.

Khác với với Đoạn Dịch đang kinh ngạc, Cố Lương cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, quay đầu nhìn thấy anh mà không hề thay đổi biểu cảm.

Đoạn Dịch há miệng, một tiếng "Anh họ" còn chưa hô lên, đã thấy Cố Lương vươn một tay qua: "Kẻ thấp hèn này họ Dương, Dương trong mặt trời tựa núi."

Lòng Đoạn Dịch: Cái đệt mẹ?

Anh còn định hỏi gì đó, Minh Thiên đằng sau nhìn anh: "Anh Tiểu Dịch? Lại đây ngồi đi?"

"Cậu đợi chút. Tôi có chút chuyện muốn nói với người này." Đoạn Dịch làm bộ làm tịch vươn tay, bắt tay với Cố Lương, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh họ.

Một lát sau, xe buýt không tiếng động chạy đi, Đoạn Dịch thấp giọng hỏi anh ta: "Anh có ý gì?"

Ánh mắt Cố Lương lại một lần nữa hướng ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Dì tôi rất thích coi một bộ phim truyền hình."

Đoạn Dịch lập tức phản ứng lại.

Dì của Cố Lương, mẹ ruột của Đoạn Dịch, bộ phim truyền hình bà thích nhất tên《Ẩn nấp》.

Cố Lương đang ám chỉ cái gì?

Suy nghĩ một chút, Đoạn Dịch thử hỏi một câu: "Mục đích của anh khác bọn em?"

Anh tới đây để ẩn nấp chứ không thật sự là người chơi? Cách thức anh đến trò chơi không giống bọn em? Có nguyên nhân gì đó nên anh không thể không ẩn thân? Trò chơi này có hệ thống giám sát, tạm thời không thể giải thích cặn kẽ cho em?

Cố Lương khẽ gật đầu, coi như là trả lời câu hỏi của Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch hiểu, hơn nữa cũng thả lỏng hơn, thở phào một hơi.

Trong mắt anh, vốn không có chuyện gì mà anh họ không giải quyết được.

Cố Lương như hiểu suy nghĩ của anh, quay đầu dùng vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu.

Hai anh em lớn lên chung với nhau, đôi khi còn ngủ chung một cái giường, thật sự quá hiểu nhau, Đoạn Dịch nhanh chóng hiểu ý anh họ: Chuyện phía sau rất phiền phức, Cố Lương vẫn đang kiểm tra thực hư, Đoạn Dịch không được thiếu cảnh giác.

Hiểu ý của Cố Lương, Đoạn Dịch chớp mắt một cái, dựa lưng vào ghế. Dù thế nào đi nữa, tâm tình của anh đã tốt hơn nhiều.

Sau một lúc lâu, anh chợt nhớ gì đó, hỏi Cố Lương một câu: "Cái này thì em hiểu, nhưng mà... Anh họ Dương?"

Cố Lương thản nhiên nói: "Đổi họ thôi. Lần này anh ta họ Cố."

Đoạn Dịch có chút kinh ngạc: "Anh ấy cũng tới? Vậy anh ấy tên gì?"

Vẻ mặt Cố Lương hơi thay đổi, không nói gì, nhắm mắt ngủ. "Trước khi vào phó bản anh phải ngủ một giấc đã."

Đoạn Dịch vui vẻ. "Đừng nói tên là Cố Bạch nhé?"

Ban ngày tựa núi?

"..."

Trầm mặc một lát, Cố Lương nghiêm mặt nói: "Chỉ là anh ta cảm thấy cái tên Cố Bàng Thủy* không dễ nghe."

*chắc là Quay đầu nhìn sông?

Sau đó suốt đường đi Cố Lương đều nhắm mắt, nhìn qua như đang ngủ.

Mấy ngày nay Đoạn Dịch đã nghỉ ngơi đầy đủ, bây giờ thật sự không buồn ngủ chút nào. Anh dựa vào lưng ghế, thật sự quá chán, cuối cùng lấy một điếu thuốc mang từ khách sạn.

Là một thanh niên có đạo đức công cộng, anh không hút thuốc khi đang trên xe buýt. Vậy nên anh chỉ đưa thuốc lên mũi ngửi, giải trí cho bớt chán.

Bất chợt một bàn tay vươn tới trước mặt anh, là Cố Lương.

Đoạn Dịch liền hiểu ý... Người anh họ này trước nay luôn cấm anh hút thuốc.

Trong lòng chợt lạnh, Đoạn Dịch muộn màng nhận ra, nguyên phó bản này có lẽ anh sẽ không thể yên ổn hút thuốc.

Ngoan ngoãn dâng điếu thuốc cho Cố Lương, nào biết tay anh họ không lập tức thu về.

"Đã đưa cho anh rồi." Đoạn Dịch thấp giọng nói.

Cố Lương không nói lời nào, chỉ mở mắt im lặng nhìn chằm chằm anh.

"... Được rồi được rồi." Lấy một hộp thuốc từ trong túi áo, Đoạn Dịch đặt vào tay anh họ.

"Hừm?" Lông mày Cố Lương hơi nhướng lên, ý tứ trong mắt biểu thị rõ ràng.

Đoạn Dịch thở dài, lấy một hộp thuốc nữa trong túi quần giao cho anh họ. "Thật sự không còn nữa!"

Trên xe buýt cách mỗi một hàng đều có một thùng rác, cầm hộp thuốc mới vừa tịch thu, Cố Lương nâng tay, chuẩn xác ném hết tất cả bọn chúng vào thùng rác đặt trước mặt.

Đoạn Dịch dùng ánh mắt đầy đau lòng nhìn theo chúng nó, bày tỏ nỗi tiếc thương vì bọn chúng, đồng tình sâu sắc cùng tưởng niệm lâu dài.

Đoạn Dịch không ngờ, anh nhìn theo, lại nhìn thấy cái thùng rác kia thế mà nằm ngay bên cạnh Minh Thiên.

Hắn đổi chỗ ngồi từ hồi nào vậy?

Minh Thiên nhìn chằm chằm Đoạn Dịch, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó.

Đoạn Dịch bị nhìn không hiểu tại sao. "Cậu sao vậy? Có việc gì à?"

Minh Thiên nhìn anh một lúc, vươn cánh tay trái chưa lành hoàn toàn của mình. Hắn thử làm động tác nắm tay lại, nhưng năm ngón tay không thể nào động đậy được.

Thật ra tình trạng này của hắn đã rất tốt rồi, nếu đổi lại là hiện thực, vết thương nặng như vậy mà muốn lành thì ít nhất phải dưỡng thương nửa tháng trở lên. Nhưng tại thế giới siêu thực của

hệ thống, vết thương của hắn phục hồi rất nhanh, hai ngày trước đã tháo thạch cao.

Mở miệng, Minh Thiên nói với Đoạn Dịch: "Có thể giúp em lột quýt được không?"

"Được." Đoạn Dịch đến bên cạnh hắn ngồi xuống, nhận quả quýt bên tay phải hắn đưa qua.

Trong quá trình này, ánh mắt Minh Thiên lướt qua vai anh, cách một cái lối đi nhỏ và một ghế ngồi, bốn mắt nhìn nhau cùng Cố Lương đang ngồi cạnh cửa sổ. "Ngài Dương? Chào anh."

"Chào cậu." Cố Lương gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Minh Thiên không chút gợn sóng, "Cậu lớn lên nhìn rất giống một người bạn học hồi cao trung của tôi."

"Phải không?" Minh Thiên hỏi hắn, "Người đó tên gì vậy?"

Sau một lúc lâu, Cố Lương mở miệng nói: "Thái âm bỗng nhiên thu, thiên địa một trừng túc."

Giữa trời và đất, giữa mặt trời và mặt trăng, trời gọi là thái dương, trăng gọi là thái âm.

Đọc xong câu thơ này, Cố Lương rất nhanh hỏi tiếp: "Không phải cậu tên Minh Thiên chứ?"

Minh Thiên nói: "Minh Thiên."

Người bạn học hồi cao trung kia của Cố Lương tên Minh Nguyệt, có em trai tên Minh Thiên.

Trong lòng có số, Cố Lương khẽ gật đầu: "Ừm, không khác lắm. Cậu cũng rất ngay thẳng."

Đoạn Dịch tập trung lột quýt nghe không hiểu. "Hai người đang nói gì vậy?"

"Không có gì." Minh Thiên nhận lấy quả quýt từ tay anh, "Cảm ơn

anh Tiểu Dịch."

Chỉ mấy hành động ngắn ngủi Minh Thiên đã để lộ: Hắn cũng không nói thân phận thật của mình cho Đoạn Dịch biết.

Cố Lương nhìn rõ tất cả, nhưng tạm thời không nói gì, hai mắt khép lại chợp mắt một lát.

Bên kia, thấy Minh Thiên dùng tay phải ăn hai múi quýt, Đoạn Dịch không nhịn được mà hỏi. "Hai người nói chuyện gì tôi chả hiểu? Cái gì mà thái âm nhật nguyệt?"

Minh Thiên ghé bên tai anh hỏi: "So với chuyện này, thật ra em có một câu muốn hỏi anh."

Đoạn Dịch chớp mắt: "Cậu muốn hỏi cái gì?"

Giọng Minh Thiên chợt trở nên trầm khàn: "Tại sao em bảo anh đừng hút thuốc, anh không thèm nghe vào. Thế mà lại chịu nghe lời người kia? Anh ta bảo anh không hút thì anh liền không hút?"

Vô nghĩa, đó anh tôi, hai người giống nhau à?

Nhưng Đoạn Dịch không thể nói.

Dù sao thì Cố Lương đã ám chỉ rằng hắn tới đây để "Ẩn nấp".

Vì vậy Đoạn Dịch chỉ nói: "Hai người sao mà giống nhau được chứ?"

Đoạn Dịch chỉ trả lời cho có lệ, nhưng Minh Thiên lại nghiêm mặt. "Vậy anh nói cho em biết đi, không giống chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng không giống."

Đoạn Dịch tách một múi quýt, nhét thẳng vào miệng hắn, "Sao hỏi nhiều thế? Ăn quýt của cậu đi."

–

Xe buýt lại chạy thêm tầm một tiếng, tạm thời dừng lại ở khu nghỉ ngơi, đón một người chơi mới lên xe. Người mới là một người đàn ông khoảng chừng 40 tuổi, thật ra khuôn mặt cũng không tệ lắm, nhưng hơi mập và bị hói, nên giá trị nhan sắc bị giảm sút rất nhiều.

12 người đã tập hợp đủ.

Chạy thêm một tiếng nữa, xe buýt dừng trước một khách sạn.

Phong cách của khách sạn có hơi hướng Phương Tây thời Trung cổ, khoảnh khắc thấy nó, Đoạn Dịch liền nghĩ phó bản này có phải là lấy bối cảnh phương tây cổ hay không.

Lúc xuống xe buýt, nơi người chơi đặt chân là cửa sau của khách sạn.

Một cánh cửa gỗ cũ kỹ có treo những bảng số khác nhau.

Quy tắc trò chơi thì Đoạn Dịch đã nắm rõ, hầu hết bọn họ đều chơi cùng một phó bản trước, vậy nên số của bọn họ vẫn không thay đổi. Cố Lương và người đàn ông hói đầu mới gia nhập cần phải chọn bảng số, bọn họ không có quá nhiều sự lựa chọn, chỉ có thể chọn một trong hai số "5" và "10".

《 Du Viên Kinh Mộng 》số 5 bị độc chết;《 Chơi trốn tìm 》số 5 xem như tự sát.

Đoạn Dịch cảm thấy con số "5" không may mắn, vừa định nhắc nhở Cố Lương đừng chọn nó, tên đầu hói đã giành trước một bước cầm lấy số 10. Vẻ mặt Cố Lương lại như không sao cả, chậm rãi tháo bảng số 5 đeo lên cổ.

Tháo bảng số xuống, phát hiện bộ dáng muốn nói lại thôi của Đoạn Dịch, Cố Lương hỏi anh: "Sao vậy?"

Đoạn Dịch nhíu mày: "Số 5 không may mắn, em sợ anh sẽ xảy ra chuyện."

Cố Lương ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên nói: "Anh cảm thấy sau

khi em nói xong lời này, anh mới xảy ra chuyện."

Đoạn Dịch: "..."

Nhiệm vụ chọn bảng số đã hoàn thành, dưới sự thúc giục của thông báo, các người chơi lục tục mở cửa bước vào khách sạn. Sau khi vào trong không gian phó bản, trừ khi qua màn, người chơi không thể rời đi từ cửa sau.

Vào khách sạn, giọng của hệ thống lại vang lên, giới thiệu bối cảnh của phó bản lần này.

"Chào mừng các người chơi đã vào phó bản《 Jack Đồ Tể 》. Nơi đây là khu Whitechapel*, gần đây đã xảy ra rất nhiều vụ án giết người. Cảnh sát không thể tìm ra hung thủ, vậy nên mời mọi người đến hỗ trợ phá án. Thân phận của mọi người là nhà ngoại cảm, có năng lực xuyên thời gian. Hy vọng năng lực này có thể giúp mọi người thuận lợi tìm được hung thủ. Giúp cảnh sát bắt được hung thủ, mọi người sẽ qua màn."

*Trong QT để là khu giáo đường trắng, theo tìm hiểu thì Jack đồ tể gây án xung quanh khu Whitechapel ở Luân Đôn, white là trắng, còn chapel bên gg dịch bảo là tiểu giáo đường nên để vậy.

"Trong phòng mỗi người chơi đều có một cuốn lịch. Lật lịch, chọn ngày muốn đến và khoanh tròn, là có thể xuyên đến thời gian tương ứng. Nhưng thời gian chọn để xuyên thời gian chỉ có ngày 1 tháng 10, ngày 2 tháng 10 và ngày 3 tháng 10."

"Những việc cần chú ý: Tốc độ dòng chảy thời gian trong khách sạn là bình thường. Năng lực xuyên thời gian đã được nhận từ khoảnh khắc mở cửa khách sạn. Cầm cuốn lịch, chọn ngày, mở cửa chính, là có thể tới một khoảng thời gian khác ở khu Whitechapel. Mỗi ngày người chơi chỉ có thể xuyên thời gian một lần. Ngoài ra, xin đừng quên mọi người phải trở lại khách sạn trước 9 giờ tối để tiến hành bỏ phiếu."

"Kiến nghị người chơi nên xuyên thời gian vào sáng sớm. Vì thời gian xuyên khá nghiêm ngặt, ví dụ, thời gian hiện tại là hai giờ chiều, nếu người chơi chọn xuyên đến ngày 1 tháng 10, thì sẽ đến

thời gian 2 giờ chiều ngày 1 tháng 10, không thể xem được những chuyện đã xảy ra trước hai giờ chiều. Xét thấy một ngày chỉ có một lần xuyên qua, những người chơi chọn xuyên vào buổi sáng sẽ có lợi hơn, không phải sao."

"Vì vậy, hôm nay xin mời người chơi hãy nghỉ ngơi tại khách sạn, đừng ra ngoài. Bà chủ khách sạn sẽ nấu đồ ăn ngon chiêu đãi mọi người."

"Tổng cộng có mười hai nhà ngoại cảm, ba người đã bị thủ phạm mua chuộc, trở thành sói trong phó bản lần này. Trong phe sói có một người là【 Vua sói 】; kỹ năng của Vua sói giống với thợ săn, khi vào nhà giam có thể kéo theo một người."

"Bên phe người tốt, thần chức có thêm chức năng【 Thằng ngốc 】. Vào giai đoạn vote, nếu Thằng ngố bị vote nhiều nhất, có thể không vào nhà giam, nhưng sẽ mất quyền vote."

"Lần này ngoại trừ phe sói, còn có phe thứ ba:【 Cupid 】,【 Ăn trộm 】. Quy tắc cụ thể mời mọi người đọc trên thiết bị."

"Thời gian rút thẻ thân phận vẫn như cũ là buổi tối, từ 10 giờ đến 10 giờ rưỡi. Trong đó, từ 10 giờ 10 phút đến 10 giờ 20 phút, sẽ là thời gian Ăn trộm sử dụng kỹ năng; 10 giờ 20 phút đến 10 giờ rưỡi, là thời gian Cupid sử dụng kỹ năng; thời gian dùng kỹ năng của những người chơi còn lại vẫn như cũ, bắt đầu từ sau 10 giờ 30 phút."

"Phó bản thiết lập cơ chế【 Cảnh sát trưởng 】. Người chơi được bầu làm cảnh sát trưởng sẽ có Cảnh Huy (huy hiệu cảnh sát), 1 phiếu vote của cảnh sát trưởng tương đương 1.5 phiếu vote. Nếu cảnh sát trưởng vào tù, có thể chọn một người để kế thừa huy hiệu cảnh sát, hoặc chọn tiêu hủy huy hiệu cảnh sát."

"Mỗi người chơi đều có thể chọn tham gia hoặc không tham gia tranh cử vị trí cảnh sát trưởng, cũng có cơ hội lên tiếng để kéo phiếu bầu cho bản thân. Người chơi không tham gia tranh cử có thể bầu cho người mình muốn trở thành cảnh sát trưởng."

"Đêm mai từ 9 giờ đến 10 giờ là thời gian bầu chọn cảnh sát

trưởng; đêm mai từ 10 giờ đến 11 giờ, là thời gian bỏ phiếu người chơi vào nhà giam như bình thường."

"Đặc biệt, trong quá trình tranh cử cảnh sát trưởng, nếu có người bên phe sói tự lộ thân phận, buổi tranh cử sẽ bị tạm ngừng, hệ thống sẽ thu hồi Huy hiệu cảnh sát, việc tranh cử cảnh sát trưởng sẽ chuyển sang đêm tiếp theo và tiến hành một lần nữa; nếu ngày tiếp theo lại có một người phe sói ra nhận thân phận của mình, hệ thống sẽ hoàn toàn thu hồi huy hiệu cảnh sát, quy tắc trò chơi sẽ không áp dụng cơ chế cảnh sát trưởng nữa."

Trong trò chơi Ma Sói, cơ chế cảnh sát trưởng là một hình thức rất thường thấy.

Theo thuật ngữ trò chơi Ma Sói, người chơi tham gia tranh cử được gọi là cảnh sát, phát biểu tranh cử gọi là cảnh sát lên tiếng; tương ứng, những người không tham gia tranh cử có thể bầu chọn người trở thành cảnh sát trưởng.

Nếu liên tục có hai người bên phe sói tự nhận thân phận, tranh cử cảnh sát trưởng sẽ bị hủy bỏ, cái này gọi là "Nuốt Cảnh Huy".

Mấy cách chơi này, Đoạn Dịch ít nhiều đã từng tiếp xúc qua.

Nhưng về kỹ năng của Cupid và ăn trộm, anh lại không quen lắm.

Anh dự định buổi tối sẽ cẩn thận nghiên cứu kỹ luật chơi.

Đối với quy tắc của trò Ma Sói lần này, trong lòng Đoạn Dịch đã hiểu sơ sơ. Anh bắt đầu suy nghĩ về phó bản.

Trước mắt xem ra, lần này tuy có năng lực "Xuyên thời gian", nhưng thật ra không phức tạp lắm.

Nơi này là khu Whitechapel, khách sạn cũng nằm trong khu vực này.

Dòng chảy thời gian trong khách sạn là bình thường, mở cửa chính của khách sạn, sẽ đi đến một khoảng thời gian khác ở một nơi khác trong khu Whitechapel.

Trong khoảng thời gian từ ngày 1 đến ngày 3 tháng 10, có lẽ trong khu vực này đã xảy ra một số vụ án giết người. Việc nhóm Đoạn Dịch phải làm, đơn giản là lần lượt đi đến những ngày này, dùng thân phận người quan sát để xem rốt cuộc những ngày đó đã xảy ra chuyện gì, từ đó tìm ra hung thủ.

"Phó bản 《 Jack Đồ Tể 》, độ khó: cấp 5."

"Phe người tốt, phe sói, phe thứ ba khi qua màn, đều sẽ được nhận 150 đồng vàng. Chúc mọi người chơi vui vẻ."

= = = = = = = = = = = = = = = = =

Phần giải thích dành cho người đọc rồi mà vẫn không hiểu cơ chế. Ai hiểu rồi vui lòng qua chương tiếp theo ^^

1. Cảnh sát trưởng

- Bên cạnh các thẻ thân phận kín, cảnh sát trưởng là thẻ thân phận công khai, do các người chơi bầu ra. Nghĩa là người trở thành cảnh sát trưởng sẽ có cùng lúc 2 thân phận: 1 kín, 1 mở.

- Người tranh cử không có quyền bầu cử. Người không tranh cử được phép bầu cử Cảnh sát trưởng.

- Chức năng: 1 phiếu vote bỏ tù của cảnh sát trưởng = 1.5 phiếu vote bỏ tù của dân.

- Thời gian bầu cử Cảnh sát trưởng: 9h-10h Đêm thứ 2. Nếu bị tạm ngừng sẽ chuyển sang Đêm thứ 3. (Đêm đầu tiên là nhận thẻ thân phận).

- Sau khi bầu cử xong, 10-11h tiến hành vote bỏ tù. Các đêm không bầu cử: 9h-10h vote bỏ tù như cũ.

2. Cơ chế xuyên thời gian

- Bản đồ phó bản: Khu Whitechapel

- Khách sạn là mốc.

- Thời gian trôi trong khách sạn là bình thường, theo thời gian thực, không thể thay đổi.

- Có thể xuyên thời gian, quay về quá khứ trong map Whitechapel, trừ khách sạn.

- Tốc độ dòng chảy thời gian quá khứ = hiện tại. VD: Hiện tại là 2h chiều, chọn xuyên lúc 2h chiều => Quá khứ lúc bạn tới là 2h chiều.

- Cách xuyên: Cầm lịch, lật đến ngày muốn xuyên, khoanh tròn (vẽ bùa) ngày đó, mở cửa chính khách sạn => Bên ngoài khách sạn sẽ là quá khứ.

- Cách quay về hiện tại: Vào cửa chính khách sạn.

Chương 35

Nhìn tổng thể khách sạn đã rất cũ, cũng không lớn lắm, tổng cộng có ba tầng.

Tầng thứ ba là phòng giam, tầng thứ hai là phòng ở của 12 người chơi, tầng đầu tiên là đại sảnh tiếp khách của khách sạn, phòng bếp, nhà ăn, phòng kho và chỗ ở của bà chủ.

Sau khi vào khách sạn từ cửa sau, các người chơi đứng ở hàng lang tầng một.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, mọi người quan sát xung quanh một lượt rồi tới chỗ tiếp tân.

Tại quầy tiếp tân có một người phụ nữ trung niên, hẳn là bà chủ trong lời kể.

Bà chủ tóc vàng mắt xanh, mặc một chiếc váy dài liền thân, tuổi không còn trẻ, nhưng vẫn rất có phong thái, đang cầm giấy và bút tính toán. Thấy người chơi tới, bà giương mắt đánh giá mọi người, không nói gì, cúi đầu tính sổ sách tiếp.

Đoạn Dịch tiến lên một bước. "Xin hỏi nên xưng hô với bà chủ như thế nào? Bà biết nói tiếng Trung không?"

Có lẽ NPC tự động điều chỉnh ngôn ngữ tùy theo người chơi, bà chủ trả lời lưu loát bằng tiếng Trung: "Tôi tên Lisa."

"Được. Cho hỏi hôm nay là ngày mấy tháng mấy?" Đoạn Dịch hỏi tiếp.

Lisa cúi đầu cầm bút viết gì đó lên sổ sách, "Ôi trời, ngày tháng mà cũng quên à, hôm nay là ngày 15 tháng 11."

"Đúng vậy, sao có thể quên được chứ. Bà chủ giỏi giang quá, quản lý khách sạn gọn gàng ngăn nắp, người cũng rất đẹp." Đoạn Dịch dựa vào quầy tiếp tân, mỉm cười nhìn Lisa, "Vậy xin hỏi, có phải

hồi tháng trước khu này đã từng xảy ra nhiều vụ giết người?"

"Đúng vậy, là chuyện của tháng trước rồi. Mấy người muốn nghe tình huống cụ thể à?" Hình như Lisa rất vui vì được Đoạn Dịch nịnh nót, lập tức buông bút, vui vẻ nhìn anh, còn bắt tay xoa mặt anh, ánh mắt có chút si mê.

Đoạn Dịch trầm ngâm nhìn chằm chằm Lisa, đang định nghe bà ta nói câu tiếp theo thì đột nhiên bị nắm tay, cả người bị kéo lùi vài bước. Anh quay đầu nhìn, vậy mà lại là Minh Thiên.

"Sao vậy? Tôi đang nói chuyện." Đoạn Dịch thấp giọng hỏi hắn.

Minh Thiên im lặng nhìn anh một cái, không giải thích.

Lisa không đặt hành động của hai người vào mắt, tầm mắt bà ta như xuyên qua bọn họ, dõi tới một nơi xa, lộ ra vài phần mơ màng. "Đã chết rất nhiều người. Thật nhiều người. Đáng tiếc. Người chết đều là những cô gái bán hoa..."

"Bọn họ còn soạn một bài hát. Mấy người muốn nghe không?"

"Jack Đồ Tể đã bị giết, Bảo Lâm và Tịch Phi đi trong giáo đường trắng, tiếng bước chân của tay súng bắn tỉa vang lên, Jack Đồ Tể tới..."

Đọc bài đồng ca xong, vẻ mặt nhẹ nhàng của Lisa biến mất, ánh mắt trở nên nặng nề. Bà ta không phản ứng với người chơi nữa, cúi đầu ghi sổ sách.

Tường giấy phía sau bà chủ đã ố vàng, bên trên treo một chiếc đồng hồ, hiện tại đã gần 2 rưỡi chiều.

Đối diện quầy tiếp tân là cửa lớn khách sạn.

Đang ban ngày ban mặt nhưng lại đóng cửa lớn.

Đoạn Dịch nghĩ một chút, đi đến chỗ cửa lớn, đặt tay lên cửa gỗ.

"Anh làm gì vậy?" Người gọi anh là Bành Trình tóc húi cua, "Không

phải hệ thống đã nói chúng ta nên xuyên vào sáng sớm à."

Đoạn Dịch giải thích: "Không có lịch thì không thể xuyên qua bằng cánh cửa này. Vừa rồi tôi hỏi Lisa, bây giờ là ngày 15 tháng 11. Bà ta nói rằng án giết người xảy ra vào tháng trước, nói cách khác án giết người xảy ra vào năm nay, chứ không phải năm kia hoặc rất nhiều năm về trước."

"Dưới tình huống không dùng lịch xuyên qua, thời gian bên ngoài khách sạn cũng là ngày 15 tháng 11. Hiện chúng ta ra ngoài, tuy không thể biết quá trình xảy ra vụ án giết người, cũng không biết những chuyện đã xảy ra từ ngày 1 đến ngày 3 tháng 10, nhưng ít nhất có thể làm quen bản đồ trước. Mặt khác, nếu án giết người xảy ra vào một tháng rưỡi trước, biết đâu vẫn còn manh mối sót lại."

Bành Trình vỗ ót. "Hợp lý! Vậy chúng ta ra ngoài thử xem!"

–

Mở cửa ra, đập vào mắt người chơi là một quảng trường lớn.

Đối diện khách sạn là một đài phun nước, bên trái có một giáo đường trắng. Trước đài phun nước là hàng loạt ngôi nhà cũ kỹ, thoạt nhìn khá tàn tạ, kể cả khi trang trí một ít hoa tươi ở chỗ cửa sổ cũng không thể giấu được vẻ mục nát. Cũng may tia nước vẩy ra từ đài phun như thêm một lớp filter, làm mọi thứ trở nên mông lung.

Bên phải đài phun nước có một tòa kiến trúc mới tinh, treo biển "Police Station", là Cục Cảnh Sát.

So với hai phó bản trước, sân chơi của phó bản này có vẻ hơi lớn.

Các người chơi chia thành nhiều nhóm bắt đầu tra xét, từng người tốp ba tốp năm tản ra.

Qua hai phó bản, lá gan của mọi người đã lớn hơn. Theo kinh nghiệm của bọn họ, trừ phi bản thân tự tìm đường chết vi phạm quy tắc trò chơi, thì trò chơi sẽ không làm người chơi bỏ mạng

ngay từ giai đoạn thăm dò đầu tiên. Vậy nên sự nhiệt tình của mọi người lúc này còn khá cao.

Đoạn Dịch và Cố Lương tự nhiên kết thành một đội, đương nhiên, Minh Thiên vẫn đi theo anh.

Trong suốt quá trình, Đoạn Dịch phát hiện Cố Lương chưa từng mở miệng. Thật ra thì từ khi vào khách sạn, anh ta đã giữ im lặng. Lúc mọi người xem xét khách sạn, anh ta luôn cúi đầu đi theo sau cùng, vô cùng mờ nhạt.

Đoạn Dịch biết từ trước đến nay anh họ mình rất ít nói, đôi khi còn tỏ vẻ cao ngạo lạnh nhạt không dễ ở chung. Anh ta không chủ động phát biểu bất cứ ý kiến gì, như thể là một người vô dụng. Thực tế tính cách Cố Lương rất mạnh mẽ, rất có tiềm năng lãnh đạo.

Đến gần đài phun nước, thừa dịp lúc này ít người, Đoạn Dịch hỏi anh ta: "Sao anh không nói gì? Anh thấy phỏng đoán của em đúng hay không?"

Cố Lương nhìn anh, thản nhiên đáp một câu: "Súng bắn chim đầu đàn."

Đoạn Dịch hiểu rồi... Anh trai tới đây để ẩn núp.

Trò chơi này có lẽ bị giám sát, Cố Lương đang dùng cách riêng để tránh bị giám thị.

Làm bộ làm tịch thở dài, Đoạn Dịch nói: "Tiêu rồi, em cứ tưởng mình sẽ được để anh dắt vượt ải."

Cố Lương vỗ vỗ vai anh. "Dựa vào bản thân đi. Em có thể."

"Jack Đồ Tể..." Đoạn Dịch đọc tên phó bản một lần nữa, hỏi Cố Lương, "Hình như là một vụ án giết người hàng loạt rất nổi tiếng. Anh biết chi tiết vụ việc không?"

Cố Lương trong mắt Đoạn Dịch là một cuốn bách khoa toàn thư, toàn thân đều mang theo ánh sáng tri thức.

Chính anh không ý thức được, ánh mắt anh nhìn Cố Lương, là ánh mắt tràn ngập sự sùng bái và ngưỡng mộ của em trai dành cho anh trai.

Mà trong mắt Minh Thiên, ánh mắt của anh chứa đầy chờ mong, nóng bỏng tới mức quá lố.

Minh Thiên đứng sau lưng anh, dưới bóng của biển quảng cáo, bất giác nhăn mày.

Cố Lương hơi hé miệng, đang muốn nói gì đó, Minh Thiên đột nhiên mở miệng: "Anh Tiểu Dịch, vụ này em biết nè."

Đài phun nước giữa quảng trường được làm bằng đá cẩm thạch, dưới ánh mặt trời buổi chiều màu cam, từng gợn nước và đá cẩm thạch đều sáng lung linh rực rỡ. Quanh đài phun nước là một loạt kiến trúc phong cách phương Tây thời Trung cổ, chim bồ câu trắng bay ngang qua những nóc nhà, rồi đậu trên đỉnh nhọn của giáo đường trắng.

Phong cảnh như họa, Minh Thiên với ngũ quan cực kỳ tinh xảo đứng tại chỗ đó, trông như một phần bức họa.

Quay đầu nhìn Minh Thiên một lát, Đoạn Dịch mở miệng: "Được rồi. Cậu nói đi."

Minh Thiên liền nói: "Vào thế kỉ 19 thập niên 80, tại khu Whitechapel ở Luân Đôn xảy ra hàng loạt vụ giết người, hung thủ đã giết ít nhất 5 người. Khi đó khu Whitechapel là nơi có nhiều người di cư đến, có thể gọi là một khu bình dân. 5 người bị giết đều là gái điếm dưới đáy xã hội. Hung thủ viết thư tay gửi tới sở cảnh sát, bảo mình là thủ phạm, tự xưng là "Jack Đồ Tể"."

Tạm dừng một chút, nhìn vẻ mặt Đoạn Dịch, Minh Thiên nói tiếp: "Em chỉ biết bấy nhiêu. Chi tiết hơn thì em không rõ."

"Cậu đã nói rất rõ rồi." Đoạn Dịch nói, "Chúng ta chỉ cần hiểu đại khái bối cảnh là đủ. Dù sao thì phó bản cũng có cốt truyện riêng của nó."

Rời đài phun nước, ba người đi tới giáo đường trắng.

Giáo đường không lớn lắm, tầm trăm mét vuông. Cửa giáo đường đang đóng chặt, xung quanh vắng người. Đi dạo một vòng quanh giáo đường, ba người tạm thời không tìm được cách vào trong, nên tới Sở Cảnh Sát.

Sở Cảnh Sát không có bóng cảnh sát nào, chỉ có một ông lão trông cửa.

Ông lão bị lãng tai, nghe không rõ. Đoạn Dịch hỏi đi hỏi lại, vất vả lắm mới hỏi ra, gần đây cảnh sát đang nghỉ phép, không có người ở đây. Vụ án được bàn giao toàn bộ cho nhà ngoại cảm, cũng chính là 12 người chơi lần này.

Về vụ án giết người, hỏi ông lão một cái hết ba cái không biết.

Giống bà chủ Lisa, ông lão chỉ ngâm nga một bài hát: "Jack Đồ Tể bị giết, Bảo Lâm và Tịch Phi đi trong giáo đường trắng, tiếng bước chân của tay súng bắn tỉa vang lên, Jack Đồ Tể tới..."

Cảnh sát không ở đây, nhưng hẳn là vẫn có tài liệu về vụ án giết người.

Nghĩ vậy, ba người Đoạn Dịch đi vào Cục Cảnh Sát.

Cục Cảnh Sát có hai tầng. Tầng một là phòng khách, phòng thẩm vấn và nhà giam; tầng hai là văn phòng, phòng họp và phòng hồ sơ.

Cửa nẻo ở đây không bị khóa. Vào phòng hồ sơ, rất nhanh bọn họ đã tìm được tư liệu: ảnh chụp hiện trường tử vong của những người chết, ghi chép của cảnh sát; trên bảng đen còn có viết phân tích về mối quan hệ giữa các nạn nhân và tóm tắt về vụ án.

Thế nên ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên và Cố Lương dừng lại, ở trong phòng hồ sơ suốt buổi trưa.

Trong lúc đó có mấy người chơi khác lục tục tìm tới, cuối cùng chỉ

có Bành Trình số 3, Hứa Nhược Phàm số 9, và nữ sinh cao trung Doãn Oánh Oánh số 12 là ở lại tìm tư liệu cùng bọn họ.

Thật ra bọn họ đã thu hoạch được rất nhiều thông tin, cơ bản đều kết nối với vụ án giết người hàng loạt.

Vụ án giết người đầu tiên không phải xảy ra vào ngày 1 tháng 10, mà là ngày 1 tháng 9 trước đó, nạn nhân đầu tiên tên Mary; vụ án thứ hai xảy ra vào ngày 3 tháng 9, nạn nhân tên Anne.

Hai người đều là gái điếm, cách chết của hai người cũng giống nhau, đều bị đạn bắn xuyên tim mà chết. Cảnh sát suy đoán, đây là vụ án giết người hàng loạt do cùng một người gây ra, cũng được mệnh danh là "Vụ án giết người hàng loạt tại giáo đường trắng".

Sau gần một tháng điều tra, cảnh sát đã bắt được hung thủ.

Hung thủ bị cảnh sát tình nghi là một người đàn ông tên Tom, là một họa sĩ.

Lý do cảnh sát nhắm vào ông ta, là vì thông qua điều tra mạng lưới quan hệ của nạn nhân, phát hiện ông ta có quen biết với Mary và Anne. Ông ta là khách làng chơi, quan hệ giữa ông ta và hai nạn nhân khá tốt.

Hiềm nghi của Tom thật sự quá lớn, nhưng vấn đề là... Ông ta không biết dùng súng.

Ông ta không biết dùng súng, đương nhiên không thể nổ súng giết Mary và Anne bằng một viên đạn.

Vậy nên cảnh sát đành phải điều tra một lần nữa.

Cuối cùng cảnh sát tìm được súng đạn trong nhà ông ta. Chẳng qua người sử dụng không phải ông ta, mà là vợ ông ta.

Vợ của Tom là Nicole, bị nhận định là hung thủ giết người. Động cơ là vì ghen ghét. Chồng của cô không yêu cô, lại đi yêu thứ gái điếm rẻ tiền ai cũng có thể làm chồng. Nicole không thể chịu được, vì thế giết người.

Ngày 25 tháng 9, Nicole bị giam vào Cục Cảnh Sát, là nhà giam dưới tầng một.

Nhưng ngày 1 tháng 10 xuất hiện vụ án thứ ba: Một gái điếm tên Bảo Lâm bị giết.

Buổi sáng ngày 2 tháng 10, người được cho là hung thủ – Nicole, bị xử tử bằng hình thức treo cổ ở quảng trường trước cửa Cục Cảnh Sát. Tất cả người dân đều chứng kiến cảnh cô tắt thở.

Cùng chiều hôm đó, vụ án thứ tư xảy ra, một gái điếm tên Tịch Phi chết.

Sáng ngày 3 tháng 10, A Gia chết vì bị đạn bắn, cô là gái điếm thứ năm bị bắn chết. Buổi chiều cùng ngày, gái điếm tên Thụy Y cũng bị g,iết chết, cô ta nạn nhân thứ sáu.

Nói cách khác, bắt đầu từ ngày 1 tháng 9 đến ngày 3 tháng 10, tổng cộng đã có 6 gái điếm chết; cảnh sát đã bắt được hung thủ là Nicole, đã xử tử bằng cách treo cổ. Nhưng sau khi Nicole chết, các vụ giết người vẫn tiếp tục xảy ra.

Vụ án giết người chưa dừng lại, khả năng duy nhất là hung thủ thật sự vẫn còn sống, cảnh sát chỉ có thể kết luận rằng Nicole không phải hung thủ. Dân chúng mắng chửi cảnh sát bất tài, cuối cùng cảnh sát bất đắc dĩ mời 12 nhà ngoại cảm.

Bành Trình đi theo mọi người, nhịn không được gào lên: "Con mẹ nó, cái quái gì đây, khó quá. Chúng ta có ai làm cảnh sát không? Ai sẽ phá án chứ?"

Tìm được sổ ghi chú, Đoạn Dịch chỉnh sửa lại tuyến thời gian của toàn bộ sự kiện, sau đó nói: "Tạm thời vẫn chưa nhìn ra điều gì." Anh quay đầu, nhìn Cố Lương, "Anh thấy sao?"

Cố Lương bước đến cạnh anh, nhận lấy cây bút từ tay anh, khoanh tròn cái tên "Thụy Y". Tay khác nhặt một bức ảnh, là bức ảnh trắng đen chụp hiện trường án mạng.

Người chết trong ảnh trắng đen là Thụy Y, cô ta chết vào buổi chiều ngày 3 tháng 10, là người thứ sáu, cũng tức là người bị hại cuối cùng cho đến nay.

Đoạn Dịch hỏi: "Anh thấy có vấn đề gì?"

Ngón tay Cố Lương chỉ vào súng trên ảnh chụp: "Chỉ có thi thể cô ta có kèm súng. Hơn nữa ngón trỏ của cô ta đặt trên cò súng."

Cây súng trong tay thi thể là loại súng lục rất thông dụng vào thế kỷ 19. Loại súng này có đường nét nhẵn, mặt ngoài được hun lửa, thân súng màu xanh đậm, tính cân bằng tốt, độ giật nhỏ, khi bắn có độ chính xác rất cao.

Đoạn Dịch cẩn thận quan sát khẩu súng kia, lại cầm lấy ghi chép cảnh sát mà bọn họ vừa tìm được: "Đúng vậy, ở đây cảnh sát có ghi, nghi ngờ cô ta đã tự sát."

Nói tới đây, mắt Đoạn Dịch sáng ngời: "A? Liệu có khả năng cô ta là hung thủ không? Sau khi giết toàn bộ người muốn giết, cô ta bèn dứt khoát tự sát. Không phải những vụ giết người đã ngừng rồi à. Từ từ... Không đúng..."

Đoạn Dịch tự phản bác: "Nếu là vậy, cảnh sát đã tìm được hung thủ rồi, đâu cần mời chúng ta tới làm gì nữa."

Vụ án giết người hàng loạt có tổng cộng sáu người bị hại, và một người chết bị nghi oan là hung thủ.

Nhưng tại sao chỉ có hiện trường tử vong của nạn nhân thứ sáu là xuất hiện đặc điểm tự sát?

Cố Lương đưa ảnh cho Đoạn Dịch, nói: "Em nói đúng. Nếu người này không phải hung thủ, cô ta cũng không tự sát chết, vậy tại sao hung thủ lại tạo hiện trường giả, chuyện này rất kỳ quái. Để lại xem sau đi."

Xem xét phòng hồ sơ xong, mọi người tới văn phòng cảnh sát, tới giờ ăn cơm chiều thì trở lại khách sạn.

Đoạn Dịch theo thói quen đi trước, không biết Cố Lương đã biến mất khi nào, chắc lại ở cuối hàng. Đoạn Dịch quay đầu dùng mắt tìm, sợ anh họ yêu quý nhà mình đi lạc.

Đã thấy Cố Lương, anh yên tâm quay đầu về.

Minh Thiên thu hết hành động của anh vào mắt, tới gần anh hỏi: "Anh với ngài Dương rất thân sao?"

Đoạn Dịch thuận miệng giải thích: "À, bọn tôi quen nhau từ nhỏ. Tôi gọi anh ấy là anh."

Đoạn Dịch tưởng hắn sẽ hỏi tiếp, nào biết hắn cứ như vậy mà im lặng.

Chớp mắt một cái, Đoạn Dịch tính hỏi hắn hai câu, giọng Bành Trình đã vang lên: "Đúng rồi, cái quán ăn tồi tàn đối diện khách sạn mọi người đã tới chưa? Bên kia đài phun nước ấy..."

Theo ngón tay Bành Trình, Đoạn Dịch nhìn về phía ngôi nhà cũ kỹ. Giờ phút này mặt trời ngả về tây, nước từ đài phun nước như được mạ một lớp kim sắc, ngôi nhà cũ kỹ được ánh nước kim sắc làm nền nhìn nhẹ nhàng hơn, tựa như một bức ảnh chụp cũ kỹ.

Bành Trình nháy mắt với Đoạn Dịch. "Bên kia có rất nhiều NPC, đều là... gái điếm, rất xinh đẹp. Lúc chiều bọn tôi tới, mấy cô ấy chủ động mời bọn tôi vào nhà đó. Ha ha, tôi xấu hổ không biết..."

"Anh mà xấu hổ cái gì?" Hứa Nhược Phàm số 9 không chút lưu tình vạch trần lời hắn, "Tôi thấy lúc ấy Ổ Quân Lan có mặt, nên anh mới giả đò làm chính nhân quân tử thôi."

Bành Trình lời nghiêm nghĩa chính: "Tôi... Sau đó tôi tới Cục Cảnh Sát, xem tư liệu chung với mọi người mà! Tôi rất đứng đắn!"

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, mặt Hứa Nhược Phàm lộ vẻ hóng hớt, nhìn trái nhìn phải, thấp giọng nói: "Người chơi số 10 mới tới kia, vào nhà với một gái điếm. Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Chúng ta chờ xem đi. Gan to ghê, dám để NPC câu dẫn."

Đoạn Dịch nghe mà: "..."

Lá gan của người này quả thật không phải dạng vừa.

–

Bữa tối hôm nay do bà chủ Lisa làm, có khoai tây nghiền, bò bít tết, bánh mì phết bơ và hồng trà, thật ra mùi vị khá giống nhau, nhưng so với rau củ sấy khô và đồ hộp ở phó bản trước, mấy món này quá ổn.

Lúc ăn, chỉ có 11 người chơi có mặt.

Người chơi số 10 chậm chạp không về, đến khi mọi người cơm nước xong định đi tìm hắn ta, hắn ta cùng cái mặt bầm dập xuất hiện trước cửa chính khách sạn.

"Mẹ ơi, người anh em bị sao đấy?" Bành Trình số 3 hỏi hắn ta.

Số 10 đỏ mặt lên, sau đó biến xanh. "Tôi... Cái này... Đi dạo quanh dãy nhà phía đối diện, chỗ đó xem như... Giống khu đèn đỏ. Tôi với một cô gái điếm..."

Vẻ mặt Bành Trình không thể tưởng tượng được. "Không phải chứ? Ông anh ngủ với NPC?"

"Ừ. Sau đó cô ta đòi tiền tôi. Tôi nào có tiền ở phó bản này? Cô ta gọi toàn bộ phụ nữ trong phố tới đánh tôi, may là tôi chạy nhanh, nếu không đã chết ở đó rồi. Nhóm người này quá hung tàn. Đây có phải điều kiện gây tử vong của thế giới này?"

Những người chơi còn lại: "..."

–

Tối 10 giờ, trong phòng số 7.

Đã đến thời gian rút thẻ thân phận.

Đoạn Dịch cầm thiết bị, màn hình hiện mấy chữ to: "Người chơi số

7, thân phận của bạn là【 Ăn trộm 】."

———

Tác giả có lời muốn nói:

Lưu ý:

1. Đã xuất hiện ba bài đồng dao, tất cả đều được chọn từ "Đồng dao mẹ Ngỗng"~

2. Dương Dạ chưa xuất hiện đâu nha ~

Vẫn tập trung vào anh Dịch với Tiểu Minh.

Mặt khác thì Dạ Dạ và Lương Lương sẽ đóng vai trò trong việc xâu chuỗi các sự kiện chính và thế giới quan.

3, Moa~

Chương 36

Đoạn Dịch không quen kỹ năng của ăn trộm nên lập tức cẩn thận xem xét.

【 Kỹ năng ăn trộm 】Hành động đầu tiên sau khi rút được bài thân phận: Rút hai lá bài, xem và chọn 1 trong 2 làm thân phận của mình.

Thiết lập ăn trộm trong ván 12 người chơi, tổng cộng có 14 lá bài thân phận.

Sau khi 14 lá bài chia cho 12 người chơi, sẽ dư ra 2 lá bài.

Người chơi rút được lá ăn trộm, có thể chọn 1 trong 2 lá bài dư để làm bài thân phận của bản thân.

Giả sử dư ra hai lá bài, trong đó một là dân thường, một là nhà tiên tri. Ăn trộm chọn nhà tiên tri, vậy thì lá ăn trộm trong tay người nọ sẽ đổi thành tiên tri, bài dân thường sẽ bị hệ thống thu hồi, gọi là bị "hủy bài".

Đương nhiên, nơi này còn có một số quy định đặc biệt. Nếu hai lá bài dư đều là Người sói, vậy thì phải xào bài lại, chia bài lại từ đầu. Chứ không trong 12 người chỉ có hai sói, là không công bằng với phe sói; Tương tự, nếu hai lá bài dư có một lá Người sói, vậy ăn trộm bắt buộc phải chọn sói, bảo đảm trò chơi sẽ có đủ ba sói.

Sau khi hiểu rõ quy tắc, 10 giờ 10 phút, thiết bị của Đoạn Dịch rung lên, là hệ thống đang nhắc nhở anh sử dụng kỹ năng.

Trên giao diện nhạt nhẽo xuất hiện hai lá bài, một lá là "Sói", một lá là "phù thủy".

Để bảo đảm trong 12 người sẽ có 3 sói, dưới tình huống này, Đoạn Dịch buộc phải chọn bài sói.

Sau khi chọn lá bài sói, lá bài phù thủy và lá bài ăn trộm bị hệ

thống thu hồi, trên giao diện thậm chí còn có hiệu ứng đặc biệt khi tiêu hủy.

Đoạn Dịch biết việc này nghĩa là gì: Trận này không có phù thủy.

Sau khi ăn trộm dùng kỹ năng, thân phận của 12 người chơi đã được cố định.

Đầu tiên là ba Người sói, bao gồm Vua Sói có kỹ năng nổ súng giống thợ săn, và hai Người sói bình thường.

Tiếp theo là bốn thần chức, bao gồm nhà tiên tri, thợ săn, Cupid, thằng ngố.

Cuối cùng là năm dân thường, cũng chính là nhà ngoại cảm bình thường trong phó bản này.

Hiện tại ngoại trừ Đoạn Dịch, không ai biết trò chơi lần này không có phù thủy.

Thả lỏng cơ thể, Đoạn Dịch tự hỏi trận này không biết phải chơi thế nào.

Dưới tình huống mọi người vẫn chưa quen với cơ chế ăn trộm, anh giả làm phù thủy, có lẽ là một cách không tồi.

Nhưng anh còn chưa nghĩ kỹ, thiết bị rung lên lần thứ hai.

Giơ thiết bị lên xem, Đoạn Dịch sửng sốt. Anh và Minh Thiên số 2 vậy mà bị ghép thành một đôi.

Sau khi ăn trộm dùng kỹ năng thì đến lượt Cupid. Cupid là thần tình yêu, có thể chọn hai người để ghép thành một cặp. Trong cặp đôi, khi một trong hai người vào tù, người còn lại sẽ "tuẫn tình", vào tù chung với người yêu.

Nếu cả hai đều là sói, bọn họ sẽ thuộc phe sói. Cupid thì thuộc phe người tốt.

Nếu một người từ phe người tốt và một người từ phe sói, thuật

ngữ gọi là "Xích bẩn", khi đó cặp đôi và cupid, cả ba sẽ thuộc phe thứ ba. Phe thứ ba phải tiêu diệt toàn bộ người chơi còn lại mới giành được chiến thắng.

Đoạn Dịch nhìn thiết bị, Minh Thiên không phải sói. Nghĩa là bọn họ thuộc hai phe khác nhau. Là phe thứ 3, hai người họ cộng thêm Cupid phải giết hết tất cả mọi người, dù là sói, thần chức, hay dân thường.

Đoạn Dịch đỡ trán.

Anh vừa mới loại bỏ phù thủy, còn tưởng mình khá may mắn, đảo mắt một cái đã nhận được "bất ngờ" lớn.

Không biết ai là Cupid mà lại chơi anh một vố thế này.

.

Mắng người xong, Đoạn Dịch vẫn phải phân biệt tình hình, tiếp tục trò chơi.

Đồng đội sói của anh là số 3 và số 4.

Trong đó Bành Trình số 3 là Vua Sói. Khang Hàm Âm số 4 và Đoạn Dịch đều là sói bình thường.

Bỏ thiết bị xuống, Đoạn Dịch mở một chai nước uống ừng ực nửa chai, bắt đầu tự hỏi đêm nay phải tránh tai mắt của mọi người thế nào để hội hợp với đồng đội.

Thời gian chạy đến 10 giờ 15 phút, anh dán lỗ tai lên cửa tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Phòng của người chơi không ăn khớp với bối cảnh lắm. Hiệu quả cách âm luôn rất tốt.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Dựa vào tính truyền âm của vật thể rắn, Đoạn Dịch chỉ có thể nghe loáng thoáng được có tiếng người đi qua lại trên hành lang.

Thanh âm không rõ ràng, Đoạn Dịch cũng không thể xác định bên ngoài có người hay không.

Để đảm bảo an toàn, tạm thời anh chưa ra ngoài, quyết định chờ đến sáng rồi lại nói. Nếu vậy thì sáng sớm anh phải gặp đồng đội để bàn kế hoạch, hiện tại anh nên tranh thủ ngủ bù.

Thế là Đoạn Dịch lập tức đi tắm rửa, không sấy khô tóc mà leo lên giường ngủ luôn.

Sáng sớm lúc 1 giờ 36 phút, Đoạn Dịch tỉnh lại.

Anh cầm thiết bị rồi đi ra ngoài. Mở cửa, đầu tiên nhìn quanh bốn phía, kể cả trần nhà, xác nhận không có gì bất thường, mới đi tới gõ cửa phòng số 3 Bành Trình. Hai người cùng tới phòng số 4 Khang Hàm Âm.

Một lát sau, trong phòng số 4.

Bành Trình khẽ xoa tay, có chút hưng phấn. "Lần đầu tiên làm sói, tôi có chút căng thẳng. Không ngờ tôi lại là Vua Sói. Từ từ không đúng..." lộ vẻ mặt buồn rầu, hắn ta thở dài, "Cũng có nghĩa là... Tôi phải lừa chị gái nhỏ số 1. Khó khăn ghê."

Khang Hàm Âm nghe xong, lập tức trợn trắng mắt.

Ánh mắt này của cô bị Bành Trình bắt gặp, Bành Trình lập tức nói: "Không có không có. Em gái như cô tôi cũng thích."

"Đừng có mà mê gái. Mau thảo luận đi!" Khang Hàm Âm nghiêm mặt.

"Ôi chao, sao cô lại nói thế chứ?"

"Anh nói nhiều quá." Khang Hàm Âm nhíu mày, "Lúc trước anh đã giúp bọn tôi rất nhiều việc, tôi rất cảm kích anh. Nhưng anh thật sự quá đáng khinh. Tôi sợ anh mê gái quá sẽ làm ảnh hưởng đến việc chúng tôi giành chiến thắng."

Bành Trình hiếm khi tức giận. "Mẹ nó ai cơ, tôi đáng khinh khi nào?"

Thấy mùi thuốc súng ngày càng nồng, Đoạn Dịch vội cắt ngang bọn họ, "Thương lượng hai chuyện. Thứ nhất, đêm nay cắn ai; thứ hai, kế hoạch ngày mai như thế nào."

Bành Trình thu liễm tính tình, nháy mắt với Đoạn Dịch, hỏi: "Anh muốn cắn ai?"

Đoạn Dịch nghĩ một lát: "Không cắn."

"Hả? Tại sao?" Bành Trình ngơ ngác, "Người anh em, phương pháp qua màn của anh sao lạ thế?"

Đoạn Dịch giải thích: "Ban đầu tôi rút được bài ăn trộm, bài phù thủy bị xóa bỏ. Không giết là để mọi người nghĩ vẫn còn phù thủy, giai đoạn sau chúng ta có thể giả làm phù thủy, còn có thể giả dân để kéo phiếu."

"Hình như cũng đúng?" Bành Trình tự hỏi một lát, "Vậy ngày mai chúng ta ai sẽ nhận tiên tri? Lần này có cơ chế cảnh sát trưởng, tôi chưa chơi bao giờ. Theo tôi nghĩ nên có hai người tranh cử, một người núp là ổn nhất?"

"Ừm, thường thì là thế. Sói nhận tiên tri, tranh cử cảnh sát trưởng, đồng đội phe sói bầu phiếu cho người nọ, vậy thì cơ hội làm cảnh sát trưởng sẽ lớn hơn. Nhưng tương tự, bàn về tính logic, phe tốt có thể thông qua việc tranh cử cảnh sát trưởng để dụ sói lộ đuôi. Rất nhiều trường hợp câu sói ngay từ giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng."

Người vừa nói là Khang Hàm Âm. Cô nhìn về phía Đoạn Dịch nói: "Thật ra chúng ta có thể chơi lớn. Tất cả chúng ta đều tranh cử. Còn về phần nhận tiên tri..."

Lại nhìn về phía Bành Trình, cô nói: "Không thì anh nhận đi."

.

"Jack Đồ Tể đã bị giết, Bảo Lâm và Tịch Phi đi trong giáo đường trắng, tiếng bước chân của tay súng bắn tỉa vang lên, Jack Đồ Tể tới..."

7 giờ sáng ngày hôm sau, các người chơi bị câu ca dao quen thuộc này đánh thức.

Người hát thì ai cũng biết, Lisa.

Lisa vừa hát để đánh thức mọi người, vừa thúc giục bọn họ dậy ăn sáng.

"Hôm nay tôi phải ra ngoài. Mọi người ăn nhanh một chút, tôi dọn xong là có thể đi sớm. Không biết mọi người có về ăn cơm trưa không, nếu có về, vậy phiền mọi người tự nấu, chứ tôi không nấu được. Nhưng cơm chiều tôi sẽ về nấu!"

Bữa sáng hôm nay rất có lệ, chỉ có sữa bò và ngũ cốc. Lisa không ngừng thúc giục các người chơi ăn nhanh, sau đó bà ta mau chóng thu dọn chén đĩa, thay một chiếc váy dài xinh đẹp, trở lại quầy tiếp tân soi gương tự trang điểm, cuối cùng đội mũ viền hoa ra ngoài.

Trước khi ra ngoài, bà ta mở ngăn kéo chỗ quầy tiếp tân, lấy một xấp tiền. Cửa chính mở ra, bên ngoài có một chiếc xe ngựa đang dừng. Sau khi lên xe ngựa, Lisa quay đầu vẫy tay với các người chơi, lúc này mới rời đi.

Xe ngựa rất nhanh đã chạy khuất, âm thanh dần hòa vào tiếng ồn ào náo nhiệt của khu Whitechapel.

Nhìn qua cửa chính có thể thấy rất nhiều đàn ông ăn mặc rách rưới nằm liệt bên đài phun nước, bộ dáng say như chết. Khu vực này có rất nhiều người say rượu và gái điếm, đúng là khu ô chuột.

Đóng cửa chính khách sạn lại, Đoạn Dịch vào phòng lấy cuốn lịch.

Ổ Quân Lan số 1 vừa khéo đứng cạnh anh, thấy thế liền hỏi: "Bây giờ anh định xuyên thời gian sao?"

"Không vội. Trước khi xuyên thời gian còn phải làm chuyện khác."

Đoạn Dịch đi tới chỗ tiếp tân, mở ngăn kéo vừa rồi Lisa lấy tiền ra.

Minh Thiên đến cạnh anh, đoán được anh tính làm gì. "Anh muốn lấy ít tiền?"

Đoạn Dịch cười nói: "Ừ. Không phải tối qua số 10 chạy tới khu đèn đỏ không trả tiền nên bị đánh à. Trước khi chúng ta thăm dò phó bản này, nên kiếm chút tiền dự phòng, chắc hẳn sẽ có ích. Với lại, chúng ta ăn cơm trưa bên ngoài cũng phải trả tiền."

"Vâng. Em thấy ở đây có rất nhiều lưu dân và gái điếm, muốn lấy thông tin từ miệng bọn họ, không thể không chi tiền. Anh lấy nhiều một chút." Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch nói, "Em với anh một đội."

"Cậu không lấy à?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên liếc anh một cái, nhẹ giọng nói: "Anh quản tiền là được rồi."

Bên cạnh, Ổ Quân Lan hình như nghe ra gì, suy tư nhìn Minh Thiên.

Đoạn Dịch lại rất tự nhiên nói: "Được. Thế tôi giữ tiền. Cậu muốn đi ngày nào?"

Minh Thiên nghĩ một chút rồi nói: "Không thì cứ theo thứ tự."

"Ừm..." Đoạn Dịch đột nhiên nghĩ đến gì đó, tìm được Cố Lương trong đám người, hỏi anh ta, "Anh, anh định thế nào?"

Anh đã thông báo với mọi người rằng anh và Cố Lương lớn lên cùng nhau, từ bé anh đã gọi là "anh trai". Vậy thì không làm lộ quan hệ thật của hai người, cũng tránh việc lỡ miệng gọi "anh" rồi bị lộ.

Cố Lương nói: "Không cần phải đi cùng nhau, mấy người tới ngày 1 tháng 10, anh tới ngày 2 tháng 10. Tối nay chúng ta gặp lại thảo

luận sau."

Cứ thế, sau mười phút bàn bạc đơn giản, các người chơi chia làm ba đội, chọn những mốc thời gian khác nhau để xuyên qua.

Minh Thiên số 2, Đoạn Dịch số 7, Ổ Quân Lan số 1 và Tra Tùng Phi số 8 một đội, tới ngày 1 tháng 10.

Bành Trình số 3, Khang Hàm Âm số 4, Cố Lương số 5, Ôn Như Ngọc số 6 cùng tới ngày 2 tháng 10.

Bốn người còn lại tới ngày 3 tháng 10.

Sau khi phân công xong, mọi người lấy lịch và bút, chuẩn bị làm theo hướng dẫn trên thiết bị để vẽ lên lịch, thực hiện xuyên thời gian thông qua cửa chính khách sạn.

Trước khi rời đi, thấy hai cô gái số 4 và số 5 đứng bên cạnh Cố Lương, Đoạn Dịch không nhịn được tiến tới vỗ vai anh họ.

Thấy anh có chuyện muốn nói với mình, Cố Lương đi sang một bên với anh. "Sao vậy?"

Đoạn Dịch nghiêm mặt nói: "Nghe nói anh hay bị mấy em gái dễ thương lừa?"

Cố Lương rất kinh ngạc: "Ai nói?"

Đoạn Dịch nghiêm túc đáp: "Anh Dương nói."

Cố Lương: "..."

"Tóm lại, hai cô gái số 4 với số 6 kia, dù khóc nhiều cỡ nào, anh cẩn thận đừng để bị lừa. Mấy cô ấy lợi hại lắm." Đoạn Dịch ẩn ý sâu xa nói.

Cố Lương: "Dương... Cố Bạch, không phải, tên Cố Bàng Thủy này rảnh hơi toàn suy đoán linh tinh. Anh chả biết mạch não cậu ta thế nào. Em đừng nghe cậu ta nói nhảm."

"Anh Tiểu Dịch..." Giọng của Minh Thiên đột nhiên vang lên từ chỗ tiếp tân.

Từ góc nhìn của hắn, hai người Đoạn Dịch và Cố Lương đang đứng trong góc lôi lôi kéo kéo nhau.

"Hả? Tới ngay." Đoạn Dịch đáp qua loa một câu với Minh Thiên, vỗ vai Cố Lương, "Tóm lại anh phải cẩn thận."

"Hửm." Cố Lương nghiêng đầu, lướt qua vai Đoạn Dịch đối diện với ánh mắt của Minh Thiên.

Đồng tử hơi co lại, ánh mắt Cố Lương hiện vài phần lạnh lẽo. Anh ta trầm giọng, thì thầm với Đoạn Dịch: "Em cũng phải cẩn thận. Tên Minh Thiên này không đáng tin."

"Anh cảm thấy cậu ấy có vấn đề?" Đoạn Dịch bất giác nhíu mày.

Cố Lương nghiêm mặt. "Tất cả người họ Minh anh đều không yên tâm."

.

Ngòi bút vẽ lên lịch như ẩn chứa ma thuật, đẩy cánh cửa xuyên về quá khứ, cùng với tiếng "Kẽo kẹt", Đoạn Dịch và Minh Thiên quay về một tháng trước... 9 giờ sáng ngày 1 tháng 10.

Vài tên lưu dân say rượu nằm liệt bên đài phun nước, có tên quỳ dưới đất, có tên nằm thành chữ "Đại" trên đất. Gái điếm sau một đêm cuồng hoan cùng đôi mắt thâm quầng đi ngang qua, tay xách một cái rổ, hình như muốn tới chợ mua đồ.

Một cảnh sát vội vàng chạy qua đài phun hướng về phía cục cảnh sát, vừa chạy vừa cài cúc áo, bất cẩn bị vấp vào tên lang thang nằm dưới đất. Tên cảnh sát bực dọc nhổ nước bọt, đạp gã kia một cái.

Một bà lão đi đến cạnh đài phun nước. Bà ném một đồng xu vào, làm dấu hình chữ thập trên ngực, hình như đang cầu nguyện gì đó. Chờ đến khi cầu nguyện xong, bà tùy tiện ngồi bên đài phun nước.

Lấy một ổ bánh mì ra khỏi túi, bà bẻ đôi ăn vài miếng, có con bồ câu trắng bay tới, đậu lên vai bà. Bà lão mỉm cười từ ái với nó, đút cho nó một miếng.

Sáng sớm, chỗ đài phun nước phát sinh những cảnh tượng bình dân, tựa như một bức tranh lâu đời sinh động, miêu tả nhân sinh muôn hình vạn trạng tại khu Whitechapel.

Tra Tùng Phi cúi đầu, duy trì trạng thái tự bế.

Ổ Quân Lan nhìn xung quanh vài lần, không biết nên làm gì tiếp. "Chúng ta nên bắt đầu từ đâu?"

Đoạn Dịch nhìn về phía bà lão. "Có vẻ bà lão kia là một người thiện lương dễ nói chuyện. Để tôi tới bắt chuyện với bà ấy xem sao. Phó bản này có rất nhiều NPC, mọi người cũng có thể tìm đại một người nào đó để nói chuyện. Chúng ta chia ra hành động, 15 phút sau gặp lại nhau tại đây. Mọi người đừng đi xa quá, lỡ gặp nguy hiểm thì kêu cứu, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Đoạn Dịch nói xong, ngoại trừ Tra Tùng Phi tự bế đang nắm góc áo không biết nên theo ai, Ổ Quân Lan và Minh Thiên đều chia ra hành động.

Khẽ vỗ vai Tra Tùng Phi, bảo cậu ta đứng tại chỗ đừng di chuyển, Đoạn Dịch đi đến cạnh bà lão.

Bà lão đã ăn xong bánh mì, đang chuẩn bị rời đi. Thấy Đoạn Dịch đến gần, bà xoay qua chào hỏi anh.

Đoạn Dịch mỉm cười, đứng cạnh bà. "Con có thể tâm sự với bà một chút không?"

Bà lão lại ngồi xuống. "Được thôi, chàng trai trẻ thật có tinh thần. Con muốn hỏi gì?"

"Mạo muội hỏi một chút, cầu nguyện với đài phun nước có linh nghiệm không ạ? Con mới đến đây, có rất nhiều chuyện không biết."

"Cái này à... Ta cũng không biết. Ta cầu nguyện để được an lòng thôi." Bà lão thở dài một tiếng, nụ cười trên mặt biến mất, cả người bà trở nên mỏi mệt.

Thấy thế, Đoạn Dịch thử hỏi: "Xin hỏi có phải dạo gần đây bà gặp chuyện gì phiền lòng?"

Bà lão giơ tay chỉ sang dãy nhà "Khu đèn đỏ", nói: "Ta có nhiều phòng cho thuê ở nơi đó. Trong nhà có hai vị khách thuê. Hai khách thuê đều là gái bán hoa, ta không có con cái, hai cô gái ấy đối xử với ta rất tốt. Đáng tiếc... Đáng tiếc..."

Đoạn Dịch phát hiện bà lão có lẽ là NPC mấu chốt, vội hỏi: "Xin hỏi hai người đó tên gì ạ?"

"Vì mấy chuyện gần đây nên hai đứa nhỏ rất nổi danh. Có lẽ con đã từng nghe qua. Hai đứa nhỏ đó à, một người tên Mary, một người tên Anne. Hai đứa nhỏ bị người ta bắn chết. Thật may làm sao, hung thủ đã bị bắt rồi. Là một người tên Nicole."

Nói tới đây, bà lão lại vẽ hình chữ thập lên ngực. "Là chúa đã phù hộ cho hai đứa nhỏ. Hung thủ đã bị bắt, cuối cùng bọn nó cũng có thể an giấc ngàn thu. Vừa rồi ta mới nói tin tức này cho hai đứa nhỏ. Nguyện linh hồn của hai đứa nhỏ được đến cõi an yên."

Mary và Anne, lần lượt chết vào ngày 1 tháng 9 và ngày 3 tháng 9.

Hung thủ giết bọn họ là Nicole, động cơ là vì ghen ghét các cô ấy, cho rằng các cô cướp chồng mình.

Nicole bị bắt giam vào ngày 25 tháng 9, vụ án giết người hàng loạt tuyên bố đã được phá.

Chúng đều là tin tức mấy người Đoạn Dịch tìm được trong Cục cảnh sát hôm qua.

Nhưng Đoạn Dịch biết, trong hôm nay, cũng chính là ngày 1 tháng 10, cô gái điếm thứ ba tên Bảo Lâm sẽ bị giết.

Nhanh chóng đưa ra quyết định, Đoạn Dịch điều chỉnh vẻ mặt,

nắm bắt tâm lý của bà lão, nói: "Cái gì? Mary và Anne đã chết rồi? Con có quen hai chị ấy, tuy đã là chuyện nhiều năm về trước. Chuyện này, chuyện này thật sự làm lòng người tiếc hận."

Kỹ thuật diễn của Đoạn Dịch rất thật, thậm chí ngữ khí cũng mang theo vài phần chân thật.

Bà lão nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc. "Con thật sự quen biết hai đứa nhỏ ấy sao?"

Kìm không được nước mắt rơi, bà thở dài: "Đúng vậy, ai mà không tiếc chứ. Hai đứa trẻ đáng thương này. Hai đứa nó gặp phải người xấu, gả chồng cho kẻ không phải người, đánh chúng nó đến gần chết mới thôi. Chúng nó chạy trốn tới đây. Tuy làm loại công việc này, thật sự... Thật sự cũng là do cuộc sống bức ép đi vào con đường này."

Đoạn Dịch thành khẩn nhìn bà lão: "Con có thể tới xem chỗ ở lúc hai chị còn sống được không? Con cũng muốn tưởng niệm hai chị ấy. Với lại, hiện tại bà đang ở một mình, chắc là cô đơn lắm. Con với mấy người bạn có thể tới chơi với bà, còn có thể giúp bà nấu cơm."

Bà lão hơi giật mình, cũng hơi cảm động. "Vậy thì tốt quá. Con đúng là đứa trẻ ngoan. Được được được, Mary và Anne có rất nhiều di vật, ta đang không biết nên xử lý thế nào đây. Các con tới đúng lúc lắm. Mong các con nghĩ cách giúp ta. À đúng rồi, đêm nay các con ở đây nhé. Sáng mai là lễ tang của hai đứa nhỏ. Nếu con là bạn của hai đứa nhỏ thì tới tham dự đi."

"Vâng. Bà chờ con một lát, cháu đi kêu bạn con đã, bọn con sẽ theo bà sau."

Đoạn Dịch nói xong, tìm ba người tập hợp. Một lát sau cả bốn người cùng đi tới căn nhà cũ kĩ đối diện khách sạn.

Lúc trước Đoạn Dịch đã quan sát khu nhà từ xa. Khu nhà luôn được phủ một lớp filter từ đài phun nước.

Hiện tại anh vòng qua đài phun nước đến gần các căn nhà, như

đẩy lớp sương mù ra, nhìn thấy hình dạng chân thật của nó.

Khu vực này thậm chí còn lớn hơn tưởng tượng của Đoạn Dịch. Các căn nhà kiểu dáng khác nhau được xây nối tiếp nhau, nhìn cực kỳ dày đặc.

Ngay khi bốn người định đi vào hẻm nhỏ, có hai cô gái xuất hiện trước mặt bọn họ. Các cô mặc váy ren, chiếc váy nhìn rất tinh xảo, nhưng đã rất cũ kỹ, có vài chỗ được vá lại.

Tuổi hai cô gái thoạt nhìn không cách nhau lắm, đều trên dưới 30 tuổi.

Nhìn thấy bà lão, hai cô chào hỏi với bà, bà dừng chân nói chuyện với các cô vài câu.

Thông qua cuộc trò chuyện, Đoạn Dịch biết hai cô gái này một người tên Bảo Lâm, một người tên Tịch Phi.

Mà trong hai người, cô gái Bảo Lâm là người sẽ chết hôm nay.

Nghĩ vậy, Đoạn Dịch nhíu mày theo bản năng.

Ba người trò chuyện với nhau xong, Bảo Lâm và Tịch Phi nắm tay nhau rời đi.

Khoảnh khắc đi ngang qua bọn họ, Đoạn Dịch nghiêng đầu, không cẩn thận đối diện với ánh mắt của Tịch Phi.

Không hiểu sao, anh chợt cảm thấy hơi lạnh.

Tịch Phi có một khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt màu ngọc lục bảo. Nhưng màu xanh kia dường như ẩn chứa bí mật lạnh lẽo, cực kỳ có tính uy hiếp.

Nhưng cảm giác đó chỉ xẹt qua trong nháy mắt, rất nhanh Tịch Phi đã quay đầu, kéo Bảo Lâm rời khỏi khu nhà cũ, đi đến một chỗ khác gần đài phun nước.

Mà nơi các cô đang hướng tới, vừa vặn là giáo đường trắng.

Chiếc thánh giá trên đỉnh giáo đường được ánh mặt trời sáng sớm dát màu ánh kim. Bồ câu trắng bay quanh ánh kim đó, gió nhẹ thổi qua giáo đường, lướt qua đài phun, làm mặt nước khẽ gợn.

Trong bức tranh, Tịch Phi và Bao Lâm đưa lưng về phía mọi người, đi đến chỗ giáo đường trắng, vừa khéo khớp với câu ca dao kỳ quái.

"Jack Đồ Tể đã bị giết, Bảo Lâm và Tịch Phi đi trong giáo đường trắng, tiếng bước chân của tay súng bắn tỉa vang lên, Jack Đồ Tể tới..."

Đoạn Dịch nheo mắt lại, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại câu hát.

Minh Thiên đến bên cạnh vỗ vai anh. Đoạn Dịch phản ứng lại, nhanh chóng đuổi kịp bước chân bà lão.

Vừa rồi anh đi bên cạnh bà lão, hiện tại người đi bên cạnh bà lão là Tra Tùng Phi và Ổ Quân Lan, bất tri bất giác anh đã rơi xuống cuối hàng.

Đi phía sau cùng anh, Minh Thiên hỏi: "Anh Tiểu Dịch, anh nghĩ gì vậy?"

Đoạn Dịch thấp giọng lặp lại bài hát kia, nói: "Hôm nay Bảo Lâm sẽ chết. Chuyện này chúng ta đã biết. Người vừa rồi đứng cùng cô ta trùng hợp là Tịch Phi. Bây giờ cẩn thận ngẫm lại, ca từ bài hát này nghe rất kỳ quái."

"Liên hệ ca từ bài hát với vụ án giết người hàng loạt, thật ra ý nghĩa của ca từ không khó lý giải. Jack đồ tể giết Mary và Anne đã chết, sau đó Tịch Phi và Bảo Lâm tới đây, tên đồ tể bắt đầu giết người lần nữa, hôm nay giết Bảo Lâm, sáng mai giết Tịch Phi. Suy ra có hai khả năng."

"Khả năng đầu tiên, Nicole là hung thủ giết người hàng loạt, cô ta là Jack Đồ Tể. Sau khi cảnh sát bắt Nicole, cũng xử tử cô ta, Jack Đồ Tể giả mạo xuất hiện, cũng chính là hung thủ thứ hai xuất

hiện. Hắn bắt chước Nicole để gây án."

"Khả năng thứ hai, cảnh sát đã bắt sai người. Nicole không phải Jack Đồ Tể thật, cô ta chết oan. Sau khi Nicole bị xử tử, đồ tể thật vẫn tiếp tục giết người."

"Nhưng dù là trường hợp nào, thì ca từ và thực tế đều khác nhau. Dù Nicole là đồ tể thật hay giả, cô ta vẫn sẽ bị treo cổ vào ngày 2 tháng 10. Nhưng hôm nay là ngày 1 tháng 10. Việc này không hợp lý. Mở đầu của bài hát rõ ràng là "Jack Đồ Tể bị giết", rồi Bảo Lâm và Tịch Phi xuất hiện, sau đó bị giết... Nhưng hiện tại chúng ta lại biết, Bảo Lâm chết trước đồ tể. Đây là chỗ sai lệch của lời bài hát so với thực tế."

Nicole bị bắt vào buổi chiều ngày 25 tháng 9.

Dù sau đó có người khác bắt chước cách thức gây án, hoặc hung thủ xuất hiện tiếp tục gây án, thì thực tế vẫn không khớp với lời bài hát.

Nếu ca dao đổi thành "Jack Đồ Tể sa lưới, Bảo Lâm và Tịch Phi đi trong giáo đường trắng, tiếng bước chân của tay súng bắn tỉa vang lên, Jack Đồ Tể tới..."

Như vậy mới khớp với vụ án. Hàm nghĩa của lời bài hát không cần nói cũng biết: Cảnh sát bắt được một Jack Đồ Tể, sau đó xuất hiện thêm một Jack Đồ Tể, giết Bảo Lâm và Tịch Phi.

Nhưng rõ ràng câu đầu tiên của bài hát là "Jack Đồ Tể đã bị giết", Nicole lại chết vào ngày 2 tháng 10, Bảo Lâm chết trước Nicole vào ngày 1 tháng 10, cũng chính là hôm nay. Chuyện này khiến người ta không tài nào giải thích được.

*Cặp đôi = couple = cpl

*Thần tình yêu = Cupid

Gấu: Tóm tắt thế game hiện tại:

- Đã hủy lá bài Vu nữ.

- S2, s7 là cặp đôi, thuộc phe 3.

- Cupid thuộc phe 3.

- S3 s4 phe Sói.

- Còn lại phe người Tốt.

Chương 37

Nhà của bà lão nằm sâu bên trong con hẻm nhỏ.

Nơi này có rất nhiều nhà 2 tầng, chân bà không tiện nên ở lầu dưới, lầu trên thì cho người khác thuê.

Có người đồn rằng căn nhà này bị nguyền rủa. Bà lão nói: "Trên lầu có bốn phòng, vốn là của bốn cô gái, một người đã tự sát vào mấy năm trước, một người bị nhiễm bệnh đường tìn,h dục nên chết trong năm nay, bây giờ ngay cả Mary và Anne cũng..."

Đoạn Dịch trấn an bà vài câu, sau đó thử hỏi: "Bọn con có thể lên trên xem thử được không?"

Bà lão cười nói: "Các con cứ tự nhiên. Hôm nay đẹp trời, ta đi lấy cái chăn đem ra phơi một lát, để buổi tối các con có cái để đắp."

Ổ Quân Lan nghe xong có chút không đành lòng, dù sao 9 giờ tối bọn họ phải trở về, đành phải cô phụ ý tốt của bà lão. Cô bước tới nắm lấy tay bà lão. "Không cần phơi chăn đâu ạ, không cần lo cho mấy người bọn con. Hay là bà dạy con nấu ăn đi. Con có chút tiền, chúng ta có thể đi mua nguyên liệu."

Đưa mắt ra hiệu cho Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan khuyên bà lão cùng ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn.

Vậy nên trong nhà chỉ còn lại ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên và Tra Tùng Phi ở lại thăm dò.

Trước tiên ba người đi lên lầu, căn phòng của hai người vừa mất đã bị khóa. Theo lời bà lão nói, một người tự sát, một người bị nhiễm bệnh đường tìn,h dục, nên không ai muốn thuê ở đây. Còn hai căn phòng không bị khóa là của Mary và Anne.

Ba người lần lượt đi vào hai căn phòng để tra xét, tuy Tra Tùng Phi nói rất ít, nhưng lúc tìm kiếm lại rất tích cực. Cậu ta là người đầu tiên tìm được ảnh chụp của Mary cùng một người đàn ông, sau đó

tìm được ảnh chụp chung của Anne cùng một người đàn ông trong phòng cô ta.

Bên dưới hai tấm ảnh chụp đều có chữ "TK".

"TK?" Đoạn Dịch phản ứng lại, "Người phụ nữ bị nhầm là hung thủ tên Nicole, chồng của cô ta tên Tom Hansen nhỉ? Vậy chắc là người đàn ông này. Ông ta đều rất thân thiết với hai người Anne và Mary."

"Đúng vậy. Điều này hợp lý. Bình thường khách làng chơi sẽ không chụp ảnh kiểu này với gái điếm. Mà nếu đã có ảnh như thế này rồi, chứng tỏ quan hệ giữa ông ta và các cô ấy rất thân mật, có thể xem như tình nhân rồi."

Minh Thiên nói, "Cảnh sát đã đoán đúng động cơ giết người của Nicole. Nếu chỉ do chồng chơi gái thì có vẻ không đủ để khiến cô ta giết người. Sở dĩ cô ta giết nhiều gái điếm như vậy là vì quan hệ giữa chồng cô ta và mấy cô gái đã trên mức bình thường."

"Nếu vậy thì người cô ta nên giết nhất phải là chồng mình chứ không phải mấy cô gái điếm." Đoạn Dịch lắc đầu, lại nói, "Xem ra hiện tại chưa chắc cô ta là hung thủ."

Họ lục tìm hai căn phòng này khoảng hai tiếng.

Họ tìm được một lượng lớn thư qua lại của Tom và hai cô gái, nội dung của bức thư cực kỳ buồn nôn. Hơn nữa từ những câu chữ cho biết, Tom không tính là dư dả. Ông ta là một họa sĩ, sở dĩ ông ta có thể ngủ với nhiều gái điếm như vậy, không phải vì ông ta chịu tiêu tiền cho mấy cô, mà là ông ta rất biết nói lời ngon ngọt, có thể dỗ các cô gái điếm vui vẻ.

Nhìn vào hầu hết các bức thư, đôi khi ông ta còn muốn mấy cô gái điếm tiếp tế cho mình.

Trong đó có một bức thư Anne hồi âm chứa manh mối: "Dear my Hanson, nghe nói cha anh bị bệnh nặng, em và Mary đều rất lo lắng. Gần đây trông anh rất tiều tụy, thời gian tới đây cũng ít đi. Em có hơi nhớ anh, cũng lo lắng cho anh. Em và Mary gom được ít

tiền, nếu rảnh thì anh có thể tới đây lấy. Chúc cha anh sớm ngày khỏe lại!"

Xem bức thư này, Đoạn Dịch không khỏi cảm khái: "Vậy là có thể loại trừ hiềm nghi của Tom. Cảnh sát loại trừ ông ta, chủ yếu là vì ông ta không biết dùng súng. Hiện tại chúng ta biết thêm ông ta không có thù hận với gái điếm. Ông ta thích ngủ với các cô ấy, còn muốn dựa vào sự giúp đỡ của các cô ấy. Ông ta có được tiền và sắc từ trên người các cô ấy. Không có lý do gì để ông ta giết người cả."

Minh Thiên gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng chúng ta nên hỏi thăm xem ông ta đang ở đâu. Chúng ta cũng cần kiểm tra chỗ ở của ông ta."

Một lát sau, bên dưới lầu vang tiếng động, Ổ Quân Lan và bà lão đã trở lại.

Trên lầu không còn manh mối gì nữa, ba người liền xuống lầu tới phòng bếp.

Trong phòng bếp, bà lão dạy Ổ Quân Lan nấu cơm, ba người còn lại làm trợ thủ. Rất nhanh đã nấu xong cơm trưa, năm người quây quần bên nhau ăn cơm. Trong lúc ăn Đoạn Dịch dỗ bà đến vui vẻ, khiến bà không nhịn được mà liên tục cảm thán, đã lâu rồi trong nhà không náo nhiệt như vậy, hy vọng về sau mọi người có thể thường xuyên tới chơi cùng bà.

Đoạn Dịch nghe xong, phản ứng đầu tiên là chua xót, bà lão sống một mình đúng là không dễ dàng gì.

Nhưng phản ứng thứ hai của anh là hơi hoảng hốt... Ai mà biết mấy NPC trong phó bản có năng lực đặc biệt gì, tỷ như Mạt Lị thoạt nhìn yếu đuối, sức lực lại cực kì lớn. Lỡ mà bà thật sự muốn giữ mọi người ở lại, biết đâu sẽ làm gì đó để nhốt mọi người.

Vậy nên Đoạn Dịch bớt quan tâm lại, bắt đầu im lặng ăn cơm.

–

Sau khi ăn xong, bốn người chơi giúp thu dọn chén đũa, trong lúc

đó Đoạn Dịch hỏi bà lão có biết Nicole sống ở đâu không. Bà lão viết địa chỉ đưa cho Đoạn Dịch, sau đấy vì đã mệt nên bà về phòng nghỉ ngơi.

Mọi người thương lượng, trước tiên cứ tìm tòi ở tầng trệt này một chút, rồi đi xung quanh hỏi thăm tình huống, một tiếng sau xuất phát tới nhà của người được cho là hung thủ Nicole coi sao.

Lấy khăn lau một lượt chiếc bàn cũ kĩ, Đoạn Dịch tìm hộp công cụ tới.

Chân bàn ăn bị thiếu một góc, cứ lắc qua lắc lại, nên Đoạn Dịch tước một khối gỗ nhỏ, sửa lại chân bàn giúp bà lão, xem như là chút bồi thường vì đã lừa bà lão.

Trong lúc ba người khác đang tìm tòi quanh phòng khách, Đoạn Dịch hoàn thành công việc, đang chuẩn bị tham gia công tác thăm dò thì được Minh Thiên đưa cho một ly nước.

"Cảm ơn." Đoạn Dịch nhận nước uống một ngụm, "Đúng rồi, lúc sáng cậu tìm mấy người xung quanh để nói chuyện có thu hoạch gì không?"

"Không có." Minh Thiên lắc đầu, "Người em hỏi luôn thổi phồng rằng mấy cô gái ở đây rất tốt."

Ổ Quân Lan bên cạnh nghe xong, phụ họa nói: "Bên chỗ tôi cũng vậy. Tôi thấy hắn ta nói linh tinh lắm."

Thấy Đoạn Dịch uống nước xong, Minh Thiên nhận lấy cái ly từ tay anh rồi vào phòng bếp. "Tóm lại chúng ta cứ tới chỗ Nicole thử xem. Nếu không có thêm manh mối gì, chúng ta cho mấy tên lang thang chút tiền, để xem bọn họ có mở miệng không."

40 phút sau, phòng khách, phòng bếp, phòng để đồ nhà bà lão đều bị bốn người tìm qua một lượt, không tìm được thêm manh mối nào có giá trị. Lúc bốn người chuẩn bị rời đi, cách đó không xa đột nhiên có một tiếng súng vang lên.

Anh và Minh Thiên liếc nhìn nhau. Đoạn Dịch lạnh mặt, dặn Ổ

Quân Lan và Tra Tùng Phi: "Trước tiên hai người cứ trốn ở đây, hành động tùy theo hoàn cảnh."

Nói xong, anh và Minh Thiên cùng nhau ra khỏi nhà, xuyên qua con hẻm nhỏ chật chội dơ bẩn, chạy tới chỗ tiếng súng vang lên.

Nào biết vừa mới chạy ra ngoài được mấy bước, một tiếng "Bằng" vang lên, là âm thanh viên đạn xuyên không khí bay tới. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Đoạn Dịch bị Minh Thiên đẩy ngã, vành tai anh nhói lên hơi xót, là viên đạn vừa xẹt qua tai anh.

"Tôi đệt." Đoạn Dịch không nhịn được mắng một câu, nhanh chóng giương mắt nhìn thoáng qua phương hướng viên đạn bay, tiện đà chộp lấy cánh tay Minh Thiên, chạy như điên về phía viên đạn được bắn ra.

Trong quá trình đó có thêm ba phát đạn bắn tới, nhiều lần xẹt qua gót chân hai người, trong nháy mắt, người nổ súng tạm dừng để áng chừng được tốc độ của hai người, rồi nhắm thẳng vào mặt Đoạn Dịch.

Gần như trong một phần vạn giây, Minh Thiên kịp mở dù đen.

Dù đen bung ra như hắc thiên sứ giang cánh, che kín Đoạn Dịch, để anh không chịu bất cứ thương tổn nào.

Mà trên tầng ba trong dãy nhà cách đó trăm mét, bóng đen trước cửa sổ chợt lóe, tay súng biến mất không tung tích.

Lúc Đoạn Dịch và Minh Thiên đuổi tới căn nhà kia, chỗ cửa đã có vài cô gái điếm tụ tập, hiển nhiên là các cô cũng bị tiếng súng hấp dẫn tới, lúc này đang tụ lại xôn xao thảo luận xem đã xảy ra chuyện gì.

Tiến lên một bước, Đoạn Dịch định hỏi các cô có thấy người nào vừa chạy xuống từ tầng 3 không. Nhưng lời còn chưa kịp nói ra miệng, trên tầng 3 truyền đến một tiếng hét sợ hãi. "Bảo Lâm! Bảo Lâm bị giết rồi! Chúa ơi! Có ai không!"

Nhóm kỹ nữ tụ tập dưới lầu lập tức hoảng hốt, chen nhau chạy

lên lầu 3.

Đoạn Dịch không vội lên lầu ngay, anh đang quan sát các cô.

Nếu không ngoài dự đoán, thì hung thủ đang trà trộn trong nhóm người này.

Tầng ba của tòa nhà này có hơn chục căn phòng, bên trong ít nhiều phải có hơn mười mấy cô gái điếm đang ở.

Nếu hung thủ là một người trong số các cô, vậy thì cách thức ra tay của cô ta đã rất rõ ràng: Trong một căn phòng nào đó trên lầu 3 bắn chết Bảo Lâm, đến cạnh cửa sổ quan sát thấy Đoạn Dịch và Minh Thiên đang chạy tới, vậy nên nổ súng tấn công bọn họ. Nhưng tập kích không thành, mắt thấy các cô gái khác đã tụ tập lại, để tránh bị bại lộ, cô ta đành thu tay, sau đó trà trộn vào trong đám người, giả bộ vô tội làm quần chúng vây xem.

Đoạn Dịch nhịn không được mở miệng: "Đáng tiếc không thể làm kiểm tra phản ứng khói thuốc súng. Nếu không chỉ cần kiểm tra từng người một trong đám người này, hơn phân nửa là có thể trực tiếp tìm ra hung thủ. Chỉ là có một vấn đề tôi không hiểu lắm..."

Nhìn sang Minh Thiên, Đoạn Dịch hỏi: "Độ khó của phó bản tăng lên, nguy hiểm chết người cũng tăng mạnh, điều này tôi có thể hiểu được. Nhưng điều kiện tử vong cần được kích hoạt nhỉ. Lúc đó chúng ta đã làm gì đâu mà tay súng lại muốn bắn chết chúng ta? Tay súng chính là Jack Đồ Tể mà chúng ta đang tìm?"

Minh Thiên ngẩng đầu nhìn về phía lầu 3, nhìn chằm chằm ô cửa sổ vừa rồi tay súng bắn tỉa ở đó, hắn nói: "Phỏng đoán của anh rất hợp lý. Tay súng nhất định là gái điếm. Sau khi bắn chết Bảo Lâm, cô ta lẫn vào đám gái điếm khác đứng bên ngoài. Nếu không có gì bất ngờ, sẽ không ai nghi ngờ tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây, cô ta có thể thuận thế giả vờ làm quần chúng vây xem."

"Những người chúng ta từng tiếp xúc hôm nay có bà lão, tên lang thang, còn gái điếm... Chúng ta chỉ từng tiếp xúc với Bảo Lâm và Tịch Phi."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Chẳng lẽ Jack Đồ Tể là Tịch Phi? Nhưng tư liệu từ chỗ Cục Cảnh Sát ghi rằng, sau đó Tịch Phi cũng chết."

"Chỉ mới là phỏng đoán thôi. Cụ thể thì cần xem lại." Minh Thiên nói.

"Ừm. Vậy chúng ta lên lầu đi, coi có thể tìm thấy súng trong phòng của ai không. Tuy khả năng cao là hung thủ sẽ tìm đại một căn phòng ném súng vào để vu oan giá họa, nhưng tốt xấu gì cũng là manh mối."

Đoạn Dịch nói xong, đang định chạy vào bên trong, đột nhiên nhận ra... anh vẫn đang nắm tay Minh Thiên. Hơn nữa anh dùng sức hơi mạnh, cũng tại vừa rồi hai người đang vội, lúc đó đúng là tốc độ sinh tử.

"Tay cậu còn bị thương nhỉ, có đau không? Xin lỗi, vừa rồi tôi quên mất." Đoạn Dịch vội hỏi.

Minh Thiên lắc đầu: "Không đau."

"Được rồi. Vậy... Chúng ta lên lầu thôi." Buông tay Minh Thiên ra, Đoạn Dịch thuận thế vuốt tóc, rồi chạy vào trong.

"Anh có thể nắm tiếp." Minh Thiên đứng tại chỗ thấp giọng nói.

Đoạn Dịch đã đến chân cầu thang, quay đầu lại hỏi: "Cậu vừa nói gì?"

Tay phải của Minh Thiên nhẹ nhàng nhéo cổ tay trái, lắc đầu đi tới chỗ Đoạn Dịch. "Không có gì. Đi thôi."

Trong tầng ba cũ nát của tòa nhà, trên hành lang có bốn căn phòng liền kề nhau.

Phòng của Bảo Lâm là căn phòng xa nhất.

Trong phòng chỉ có một ô cửa sổ, hướng đối diện tới con hẻm nhỏ vừa rồi Đoạn Dịch và Minh Thiên chạy ra. Không khó đoán lắm, tay súng bắn chết Bảo Lâm đã ở trong căn phòng này. Sau đó cô ta

nhìn qua cửa sổ, phát hiện Đoạn Dịch và Minh Thiên, bèn xuống tay với bọn họ.

Không tìm thấy hung khí, hiện trường chỉ có sáu vỏ đạn.

Sáu vỏ đạn này là do Đoạn Dịch phát hiện cạnh cửa sổ lúc vừa đưa tiền cho gái điếm để xin vào, vừa quan sát manh mối gần cửa sổ. Anh còn cố ý cho mọi người nhiều tiền, dặn các cô hãy tụ tập ở hành lang tầng trệt, coi chừng nhau, đừng để bất kì ai rời khỏi nơi này, vì rất có thể hung thủ là một trong số các cô.

Nhóm gái điếm sôi nổi đồng ý, nhưng khi Đoạn Dịch nhặt đủ vỏ đạn đi xuống thì phát hiện thiếu mất hai người.

Vừa rồi anh có đếm qua, nhóm gái điếm vây xem rõ ràng là có 11 người, nhưng bây giờ chỉ còn 9 người.

Đoạn Dịch nhíu mày: "Mấy người lấy tiền rồi không làm, không đáng tin tí nào. Mấy người mau trả tiền cho tôi. Hai người kia đi đâu rồi?"

Một cô gái vội tiến lên nói: "Hai cô ấy không có chạy mà! Hai cô ấy tới cục cảnh sát để báo cảnh sát!"

"Người rời đi là ai?" Đoạn Dịch hỏi.

Cô ta đáp: "Tịch Phi và Imie."

Đoạn Dịch thầm chửi thề một câu, quay qua quay lại, thế mà để người ta chạy mất.

Có một người tới gần, kéo tay cô gái vừa trả lời câu hỏi của Đoạn Dịch. "Được rồi, ngay cả khi anh ta cho tiền, chúng ta cũng không cần nhìn sắc mặt anh ta để làm việc. Bọn họ không phải cảnh sát. Ai biết bọn họ ở đây làm gì? Lỡ bọn họ là hung thủ thì sao?"

Lời của cô ta như đánh thức mọi người. Mấy cô gái vừa rồi còn vui vẻ cầm lấy tiền của Đoạn Dịch, bây giờ lại nhìn anh đầy cảnh giác.

Đoạn Dịch nhíu mày theo bản năng, cánh tay bị Minh Thiên nắm

lấy.

Cúi người ghé bên tai Đoạn Dịch, Minh Thiên nói: "Phòng ở tầng 3 hầu hết đã bị em kiểm tra một lượt. Vỏ đạn cũng đã bị chúng ta nhặt. Nếu bọn họ đã báo cảnh sát, cảnh sát cũng sắp tới, chúng ta đi mau. Thời điểm này cảnh sát chưa mời nhà ngoại cảm chúng ta tới đây, có thể chúng ta sẽ bị xem là nghi phạm. Nếu vậy thì phiền lắm."

"Ừ, chạy thôi."

Đoạn Dịch đồng ý gật đầu, ném một chút tiền xuống đất, thừa dịp mấy cô gái đang bận giành tiền, nhanh chóng xông ra ngoài cùng Minh Thiên.

Trước khi cảnh sát chạy tới, bọn họ vội vàng trở về nhà của bà lão, gọi Tra Tùng Phi và Ổ Quân Lan, bốn người cùng nhau trở lại chỗ đài phun nước.

.

"Phù..."

Sau một lúc lâu, Ổ Quân Lan cong lưng, thở hồng hộc chống đầu gối, nhìn thoáng qua dãy nhà đối diện đài phun nước, hỏi Đoạn Dịch và Minh Thiên, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đoạn Dịch thuật lại đại khái cho cô, cô bất giác nhíu mày hỏi: "Nếu là vậy, cô gái tên Tịch Phi đúng là rất kỳ lạ."

Đoạn Dịch gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc. "Đúng vậy. Tỷ lệ cao hung thủ là gái điếm, khi cô ta giết người ở đó sẽ không bị nghi ngờ, trong số các cô gái chúng ta từng tiếp xúc cũng chỉ có cô ta. Vừa khéo Tịch Phi sống chung một tòa nhà với Bảo Lâm."

"Ngoài ra, cố tình Tịch Phi lại là người chạy tới Cục Cảnh Sát báo án. Tôi thấy trong khoảng thời gian đó cô ta đã kịp giấu hung khí rồi. Nếu thế, cô ta có thể hoàn toàn thoát khỏi diện tình nghi. Cô ta với một cô gái điếm tên Imie tới cục cảnh sát, nhưng tôi nghĩ trên đường đi cô ta sẽ tìm cớ rời khỏi Imie để hành động một mình.

Dựa vào điểm này, chúng ta tìm cơ hội để hỏi riêng Imie là biết ngay."

Ổ Quân Lan nghĩ một chút: "Nếu không thì chờ lát nữa tôi với Tra Tùng Phi tìm cơ hội trở lại, để bọn tôi tìm cô gái tên Imie kia hỏi thăm, xem cô ta và Tịch Phi có từng tách nhau ra trên đường đến Cục Cảnh Sát hay không. Nếu hung thủ là Tịch Phi, khả năng cao hai người sẽ bị Tịch Phi vu khống thành hung thủ. Nếu hai người bị bắt thì không ổn đâu."

Đoạn Dịch cảm thấy cách này khá khả thi, lại dặn dò một câu: "Hai người cầm tiền tới cửa hàng quần áo mua đồ, cải trang một chút, che mặt lại, cố gắng tránh mặt Tịch Phi. Nếu bị cô ta bắt gặp thì đừng để cô ta nhận ra. Những chuyện còn lại thì dễ nói, nhưng tôi sợ Tịch Phi sẽ xuống tay với hai người."

Cuối cùng Tra Tùng Phi cũng chịu mở miệng, tuy không nói nhiều lắm.

Cậu ta chỉ chỉ chiếc ba lô đằng sau, mở miệng nói: "Dù, em có. Hai cây. Em bảo vệ chị."

Vui vẻ nhìn cậu ta, Đoạn Dịch khẽ vỗ vai cậu ta. "Được. Vậy hai người cẩn thận, tôi và Minh Thiên tới nhà Nicole xem sao. 6 giờ chiều, chúng ta tập hợp tại đây."

.

Đoạn Dịch và Minh Thiên hỏi thăm một chút, nhà Nicole cách nơi này khá xa, vậy nên bọn họ mướn một chiếc xe ngựa.

Lên xe ngựa, xe ngựa vòng qua giáo đường trắng, đi vào trong sương mù.

Vén rèm nhìn ra ngoài, khóe mắt Đoạn Dịch hơi cong lên, cười nói: "Cái này không giống game nhỉ, kiểu đi tới chỗ bản đồ chưa được hoàn thiện ấy? Rời khỏi khu Whitechapel, nơi người chơi không cần thăm dò, nên bọn họ dứt khoát không tạo gì nữa, để nó trống trơn."

"Có khả năng." Minh Thiên nói xong, lấy sáu vỏ đạn trong túi ra, rũ mắt nhìn chằm chằm chúng nó.

Đoạn Dịch thấp giọng hỏi hắn: "Cậu nghĩ gì thế?"

Minh Thiên nói: "Anh nghĩ xem tại sao lúc đó hung thủ lại dừng tay?"

Đoạn Dịch suy nghĩ một lát, nói: "Có ba khả năng. Thứ nhất, NPC không thể giết người chơi không đạt đủ điều kiện, bọn họ cũng bị hạn chế. Hung thủ thấy cậu lấy dù đen ra, nghĩa là hôm nay không thể tấn công chúng ta nữa, giống như Mạt Lị vào mấy ngày đầu; thứ hai, cô ta biết tiếng súng sẽ khiến đám người chú ý, cô ta không có nhiều thời gian, so với việc giết chúng ta, cô ta cần phải thoát thân trước; thứ ba..."

Nhìn viên đạn trong tay Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Cô ta đã hết đạn."

"Ừm." Minh Thiên gật đầu, "Lúc chúng ta nhìn ảnh chụp trong Cục Cảnh Sát, trong tay người chết cuối cùng có một khẩu súng lục. Mà loại súng lục này là kiểu súng, một ổ có sáu viên đạn."

"Lúc hung thủ giết Bảo Lâm đã dùng một viên, không lâu sau khi chúng ta vừa rời hẻm nhỏ, cô ta bắn một phát, sau đó bắn liên tục bốn phát nữa, phát cuối cùng em dùng dù ngăn lại. Cứ thế, sáu viên đạn đã dùng hết, nếu cô ta nạp đạn lại thì không kịp thời gian. Thế nên cô ta chỉ có thể dừng tay."

"Tôi hiểu ý cậu." Đoạn Dịch nhíu mày, "Người giết Bảo Lâm phân nửa khả năng là Tịch Phi. Khẩu súng Tịch Phi dùng là súng Colt Python*."

Giọng điệu dần trở nên nghiêm túc, Đoạn Dịch nói tiếp: "Người chết cuối cùng tên Thụy Y, nghi ngờ là tự sát, mà trong tay cô ta là khẩu súng lục Colt Python, giống của Tịch Phi. Nếu dựa theo điểm này để suy luận thì Tịch Phi chính là hung thủ trong vụ án giết người hàng loạt. Nhưng việc này không hợp lý. Bởi vì Tịch Phi cũng sẽ chết, cô ta chết vào ngày 2 tháng 10."

"Đúng vậy. Thế nên chuyện này trở nên rất kỳ quái." Khép tay lại, ngắm nghía xác đạn trong tay, Minh Thiên hỏi, "Anh còn nhớ lúc chúng ta đọc hồ sơ trong Cục Cảnh Sát không? Về báo cáo tử vong của Bảo Lâm..."

Đoạn Dịch rất nhanh đã nhớ ra, hơi kích động nên tốc độ nói chuyện cũng nhanh hơn. "Tôi nhớ rồi, trong báo cáo có viết, hiện trường nơi Bảo Lâm chết có một vỏ đạn. Bây giờ chúng ta đã xem qua hiện trường, cũng nhặt hết tất cả vỏ đạn."

Minh Thiên thở phào một hơi, nói: "Nghĩa là chúng ta có thể thay đổi lịch sử."

.

Xe ngựa chạy khoảng chừng một tiếng, đưa Đoạn Dịch và Minh Thiên đến đích.

Nơi này là một căn biệt thự hai tầng nằm ở ngoại ô.

Đi dạo một vòng ngoài căn biệt thự, phát hiện bên trong không có ai, mà cửa sổ lại đang mở, thế là Đoạn Dịch và Minh Thiên nhảy qua cửa sổ, dễ dàng tiến vào bên trong.

Tầng trệt bao gồm phòng khách, phòng ăn, phòng để đồ, và phòng ngủ thoạt nhìn không có ai ở.

Sau khi kiểm tra sơ bộ, Đoạn Dịch không phát hiện ra manh mối gì đặc biệt, chỉ là lúc mở tủ giày ra, khóe mắt anh hơi cong lên, lúm đồng tiền cạnh khóe miệng xuất hiện.

Rũ mắt nhìn anh một cái, Minh Thiên hỏi: "Phát hiện ra gì sao?"

Đoạn Dịch nói: "Nam chủ nhân tên Tom, nữ chủ nhân tên Nicole. Nicole bị nghi ngờ là hung thủ giết người, đang bị bắt giam. Chuyện này vừa xảy ra không quá mấy ngày, đã có phụ nữ mới hiên ngang vào nhà. Tên Tom này đúng là rảnh rỗi nhỉ. Ông ta lấy đâu ra nhiều thời gian như thế để ngủ với nhiều phụ nữ vậy?"

Nghe xong, theo ánh mắt Đoạn Dịch nhìn vào trong tủ giày, Minh

Thiên thấy hai đôi giày cao gót kiểu nữ có kích thước khác nhau. Một lát sau, Minh Thiên nói: "Anh Tiểu Dịch tinh mắt thật."

Đoạn Dịch gật đầu: "Đúng vậy, mẹ tôi cũng từng khen tôi, bảo rằng nếu ba tôi ngoại tình thì tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên phát hiện."

Minh Thiên dừng động tác tìm manh mối, nhìn Đoạn Dịch rồi cười. "Vậy nếu sau này đối tượng của anh ngoại tình thì sao?"

"Vậy tôi chắc chắn..."

"Là em hỏi không đúng, anh tốt như vậy mà. Đối tượng của anh không ngoại tình đâu."

"Ais cậu..."

"Tiếp tục lục soát nào."

Đoạn Dịch chớp mắt hai cái, nhất thời không hiểu Minh Thiên đang nghĩ cái gì.

Suy nghĩ của mấy người trẻ tuổi đều thay đổi xoành xoạch vậy à?

Khẽ lắc đầu, Đoạn Dịch tạm mặc kệ hắn, đóng tủ giày lại, anh tiếp tục tập trung tìm manh mối.

Dạo quanh một vòng tầng trệt, phát hiện nơi này không còn bất cứ manh mối nào có giá trị. Vậy nên hai người đi lên tầng hai.

Mới đi được một nửa cầu thang, bọn họ không ngờ cửa chính lại vang âm thanh mở cửa kèm tiếng nói chuyện.

Liếc nhìn nhau, hai người ăn ý chạy lên tầng hai, lập tức mở cửa phòng ngủ chính.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỗ này không cao lắm, Đoạn Dịch thương lượng với Minh Thiên: "Nhảy thẳng xuống sân được không?"

"Được." Minh Thiên gật đầu.

Đoạn Dịch giơ hai tay đặt lên cánh cửa sổ, định đẩy nó ra. Nào biết cái cửa sổ này không hiểu sao bị kẹt. Anh dùng sức đẩy vài cái, không sao đẩy ra được.

Đoạn Dịch không thể dùng bạo lực để đập vỡ cửa sổ, nếu không nhất định sẽ bị người dưới lầu chú ý.

Đoạn Dịch đang suy nghĩ biện pháp, Minh Thiên chợt túm chặt tay anh, giơ tay ra hiệu im lặng.

Đoạn Dịch tập trung lắng nghe, có người đang lên lầu, hơn nữa còn đang càng ngày tiến lại gần phòng ngủ chính.

Mắt thấy cửa phòng sắp bị mở ra, Đoạn Dịch và Minh Thiên nhìn nhau, cả hai ăn ý trốn vào trong tủ quần áo.

Tình huống sau đó, ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Vì nam chủ nhân Tom không trở về một mình. Ông ta mang theo một người phụ nữ.

Âm thanh hôn môi nhớp nháp, tiếng người bị đẩy va vào cửa, tiếng vải vóc cọ xát, âm thanh người ngã lên giường... Tất cả đều xuyên qua cửa tủ mỏng, truyền thẳng vào lỗ tai của Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Đoạn Dịch ngồi xổm trong tủ quần áo tối đen, khuỷu tay đặt trên đầu gối, tạo thành tư thế đỡ trán.

Đột nhiên anh ngẩng đầu, nhìn Minh Thiên ngay sát bên cạnh. Ánh sáng ít ỏi từ phòng ngủ xuyên qua, chiếu sáng đôi mắt Minh Thiên, nếu anh không nhìn nhầm thì hình như tai hắn đỏ lên.

Người trẻ tuổi dễ xúc động là chuyện bình thường. Cậu ta đang muốn phụ nữ à?

- --

*Colt Python là loại súng ngắn ổ xoay dùng đạn.357 Magnum được sản xuất bởi công ty Colt"s Manufacturing Company, sử dụng cơ chế hoạt động kép. Nó được giới thiệu lần đầu vào năm 1955, cùng năm với khẩu Smith & Wesson M27, dùng đạn.44 Magnum. Khẩu Python còn được gọi là "Combat Magnum".

Chương 38

Tủ quần áo vừa nhỏ vừa hẹp.

Hai người đàn ông trưởng thành sát vào nhau, đầu gối chạm đầu gối, cánh tay gần như dính vô nhau, hai cái trán không khỏi kề vào nhau, ngay cả hơi thở cũng quấn lấy nhau.

Tình huống giao chiến bên ngoài ngày càng kịch liệt.

Người đàn ông dùng giọng thô trầm: "Oh Baby..."

Người phụ nữ gào đáp: "Fuck me hard."

Làm mặt Đoạn Dịch cũng hơi đỏ lên.

Anh chỉ có thể mắt nhìn mũi miệng nhìn tim, thầm niệm tứ đại giai không ngã phật từ bi cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nửa tiếng sau, tiếng động bên ngoài cuối cùng cũng dừng lại.

Hai người kia vuốt ve nhau một lát, rồi bắt đầu mặc quần áo.

Qua cuộc trò chuyện, bọn họ bàn việc sẽ tới nhà người khác làm khách.

Dán đầu lên cửa tủ quần áo, nghe tiếng hai người kia đã rời đi, Đoạn Dịch thở phào một hơi.

Đoạn Dịch há miệng muốn nói gì đó với Minh Thiên, đột nhiên phát hiện hắn đang thò tay vào giữa hai đầu gối anh, hơn nữa bắt đầu sờ sờ không biết để làm gì.

"Cái đệt, năng lực kiềm chế của người trẻ tuổi kém thế, cậu coi chừng ảnh hưởng..."

"Nghĩ gì vậy?" Minh Thiên thản nhiên mở miệng, liếc anh một cái đầy ẩn ý, lại thấp giọng nói, "Chỗ này có ngăn ẩn."

Đoạn Dịch "suỵt" một tiếng, bảo hắn trước tiên cứ trốn ở đây đừng nhúc nhích.

Một mình ra khỏi tủ quần áo xem xét tình huống, đi đến cạnh cửa sổ, thấy hai người một nam một nữ kia đã lên xe ngựa rời đi, Đoạn Dịch mở tủ quần áo ra. "Có thể mở ngăn ẩn. Chúng ta xem thử xem bên trong có gì."

Ngón tay Minh Thiên vuốt dọc theo kẽ nứt, tìm được một khối nhỏ nhô lên. Ngón tay chậm rãi kéo lộ một hộp ẩn.

Mở ra xem, bên trong là một hộp đầy đạn.

Rời tủ quần áo, Minh Thiên lấy một viên đạn soi dưới ánh sáng, nói: "Đây là đạn 9 mm. Khẩu súng lục đã bắn chúng ta ngày hôm nay cũng dùng đạn 9 mm."

Đoạn Dịch không khỏi nhíu mày. "Vậy Nicole đúng là có hiềm nghi. Nhưng đâu đến mức giết người hàng loạt chứ? Không lẽ Nicole hợp tác với Tịch Phi?"

"Quay về xem sao." Minh Thiên nói.

.

Ra khỏi nhà Nicole, hai người trở lại nơi đã hẹn với người lái xe ngựa, lên xe ngựa, cùng trở lại khu Whitechapel.

Dọc đường đi, hai người tiếp tục thảo luận về cốt truyện của phó bản này. Đoạn Dịch nhớ tới một chuyện thú vị, nói với Minh Thiên. "Haizzz, cậu nói xem các điều kiện của cậu tốt như vậy, sao không tìm bạn gái đi?"

Minh Thiên liếc nhìn anh, thản nhiên nói: "Chắc là do hoàn cảnh gia đình."

Cũng đúng. Tình cảm của Minh Thiên và cha mẹ không được tốt lắm. Mối quan hệ của cha mẹ hắn còn khá là dị dạng. Sống trong hoàn cảnh này, rất khó để hắn tin vào tình yêu, không muốn gắn

bó một mối quan hệ hai người cũng là chuyện bình thường.

Khẽ vỗ vai Minh Thiên, Đoạn Dịch như đại ca an ủi đàn em. "Có vẻ chuyện gia đình đã ảnh hưởng lớn đến cậu. Nhưng cậu hãy chầm chậm thoát khỏi nó. Nếu không gặp được người thích hợp, vậy thì quên đi. Nhưng nếu gặp được người thích hợp, cậu nên nắm chắc cơ hội nhé."

"Ừm." Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch, hỏi, "Thế sao anh không tìm bạn gái?"

Đoạn Dịch thuận miệng nói: "Còn không phải là vì tôi bận chạy đua với công việc à. Với lại, tôi nghe bảo mấy cô gái đều không muốn gả cho lập trình viên."

"Đúng không?" Minh Thiên nhìn anh hỏi, "Vậy còn anh?"

"Tôi cái gì?" Đoạn Dịch cảm thấy câu hỏi của hắn khá buồn cười, "Tôi chả phải con gái."

Minh Thiên hỏi: "Nếu đối tượng của anh là lập trình viên, anh có quan tâm không?"

"?"Đoạn Dịch lắc đầu, "Hai người ở bên nhau thì nên xem tam quan, tính cách hay gì đó có hợp hay không thôi, những chuyện khác không quan trọng. Thật ra nếu cả hai đều là lập trình viên thì có thể thông cảm cho nhau. Một người tăng ca quá nhiều, một người khác lại quá rảnh rỗi, ngược lại không thích hợp."

Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên, phát hiện ra gì đó, đột nhiên nheo mắt dí sát hắn, trêu ghẹo nói: "Sao cổ cậu lại hơi đỏ này? Quả nhiên người trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm."

Minh Thiên khẽ nhíu mày, trong xe ngựa nhỏ hẹp hơi nghiêng người kề hờ má Đoạn Dịch: "Anh nói như thể, anh rất có kinh nghiệm?"

"Kinh, kinh nghiệm không có, nhưng ăn muối nhiều hơn cậu mấy năm." Đoạn Dịch chớp mắt hai cái, không biết tại sao nhiệt độ trong xe ngựa đột nhiên cao hơn một chút.

Thân thể không tự chủ được ngửa ra sau, cách xa Minh Thiên, Đoạn Dịch xoay người kéo rèm để gió thổi vào.

Khóe miệng Minh Thiên hơi nhếch lên, không nói nữa, cứ nhìn chằm chằm Đoạn Dịch như vậy.

Đoạn Dịch hơi nhướng lông mày. "Cậu cười cái gì?"

"Em cười vì lỗ tai anh đỏ ghê, còn dõng dạc bảo mình ăn muối nhiều hơn mấy năm."

"..."

"Mau đến đài phun nước. Đêm nay tranh cử cảnh sát trưởng với bầu phiếu đấy."

Minh Thiên đổi đề tài, "Anh Tiểu Dịch, hiện tại chúng ta là cặp đôi..."

"Từ từ, dừng một chút..." Đoạn Dịch sờ sờ cái mũi, không hiểu sao nói chuyện xong lại cảm thấy cái từ "Cặp đôi" có chút chói tai, "Lời cậu nói cứ kỳ kỳ."

Minh Thiên bình tĩnh nói: "Có gì kỳ đâu, chúng ta là cặp đôi mà. Nói em biết đi, thân phận của anh là gì?"

Đoạn Dịch: "Tôi nói tôi là vu nữ cậu có tin không?"

Minh Thiên: "Nếu anh hỏi vậy thì em không tin."

Đoạn Dịch bật cười.

Minh Thiên nhìn anh một cái. "Hiểu rồi. Anh là sói. Chúng ta là nhân lang luyến*."

Đoạn Dịch: "..."

.

Lúc hai người trở lại đài phun nước đã là 6 giờ 40 chiều, trễ hơn thời gian hẹn 40 phút.

Ổ Quân Lan lo lắng đến mức mặt trắng bệch, cuối cùng cũng thấy Đoạn Dịch và Minh Thiên, cô thở phào. "Không gặp chuyện gì phiền phức chứ?"

"Không có gì, chỉ là đường hơi xa. Được cái có thu hoạch." Đoạn Dịch kể đại khái những gì anh và Minh Thiên đã trải qua.

Đương nhiên cảnh xuân ngoài ý muốn đã bị anh thẳng tay lược bỏ.

"Các cô thì sao? Có thu hoạch gì không?"

Ổ Quân Lan đáp: "Tôi đã tìm được Imie. Cô ta nói Tịch Phi kéo cô ta tới Cục Cảnh Sát, nhưng trên đường đi Tịch Phi nói mình đau bụng muốn đi WC, nên chạy đi mất, cuối cùng chỉ có một mình Imie đi báo cảnh sát. Đúng là Tịch Phi mượn cơ hội đi báo cảnh sát để rời khỏi hiện trường vụ án, trộm đi giấu súng."

Bốn người trao đổi thông tin, thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, liền về khách sạn.

Mở cửa đi vào, bọn họ cùng nhau trở về buổi tối bảy giờ rưỡi ngày 16 tháng 11.

Trở lại khách sạn, Đoạn Dịch phát hiện nhóm bọn họ là nhóm thứ hai trở về.

Nhóm đi ngày 3 tháng 10 đã đã trở lại, nhưng vẫn còn một nhóm chưa về... là nhóm của Cố Lương.

Đoạn Dịch không khỏi lo lắng. Nhưng hôm nay anh không thể tiếp tục dùng lịch để xuyên qua, không thể tới ngày 2 tháng 10 để xem tình huống anh họ nhà mình. Anh có hơi đứng ngồi không yên, cũng may 10 phút sau, anh nghe được tiếng động phát ra từ phía cửa chính.

Đoạn Dịch lập tức chạy đến cửa chính khách sạn, rồi thở phào nhẹ nhõm... Mấy người Cố Lương đã trở lại.

Nhóm bọn họ cũng có bốn người, ba người bị thương, cả cánh tay Cố Lương đều bị máu loãng nhuộm đỏ.

Không rảnh lo tới nhà ăn ăn cơm, Đoạn Dịch vội đỡ Cố Lương về phòng số 5 của anh họ.

Giúp Cố Lương cởi áo sơmi, chấm bông thấm máu, Đoạn Dịch vừa quan sát miệng vết thương, vừa cầm máu và xức thuốc cho anh ta. "Vết thương do đạn bắn? May là đạn không ghim vào sâu."

Cố Lương thật sự rất đau, sắc mặt tái nhợt, trên trán cũng toát mồ hôi. Nhưng anh ta cắn răng chịu đựng. "Không sao. Máu trên quần áo anh chủ yếu là của Bành Trình. Cậu ta bị thương nặng hơn."

"Em thấy Ổ Quân Lan đi giúp cậu ta rồi. Lát nữa em sẽ tới xem cậu ta. Bọn anh bị sao vậy?" Đoạn Dịch không khỏi hỏi.

"Bọn anh đến ngày 2 tháng 10, buổi sáng bọn anh xem Nicole bị treo cổ tại quảng trường đài phun nước. Buổi chiều bọn anh tham dự lễ tang của Mary với Anne. Có rất nhiều gái điếm đến thăm viếng. Tịch Phi chết trong lễ tang. Mà anh nghi ngờ..." Cố Lương nói, "Hung thủ giết Tịch Phi là A Gia."

"A Gia? Chính là nạn nhân thứ hai đếm ngược trong vụ án giết người hàng loạt à?" Đoạn Dịch nhíu mày.

"Đúng vậy. Shh..."

"Anh, để em bôi thuốc cho anh trước."

Đoạn Dịch không nói nhiều, trước tiên cẩn thận băng bó vết thương cho Cố Lương.

Chờ Cố Lương bớt đau, Đoạn Dịch nói qua một lượt manh mối anh đã kiếm được. "Mary và Anne là hai người chết đầu tiên, người bị nghi ngờ là hung thủ tên Nicole, nhưng sau khi Nicole bị bắt vào ngày 25 tháng 9, Bảo Lâm chết vào ngày 1 tháng 10, em và Minh Thiên nghi ngờ hung thủ đã giết Bảo Lâm là Tịch Phi. Khẩu súng lục mà Tịch Phi dùng giống hệt Nicole, hai người có thể là đồng

phạm."

"Tiếp tục, ngày 2 tháng 10 Nicole bị xử tử, Tịch Phi cũng chết, nghi phạm đã giết Tịch Phi là A Gia. ngày 3 tháng 10 thì hai chúng ta chưa tới, nhưng nhìn từ hồ sơ vụ án, thì buổi sáng ngày hôm đó A Gia cũng đã chết; người chết cuối cùng vào buổi chiều là Thụy Y, bị nghi ngờ là tự sát."

"Ừ." Cố Lương gật đầu, tổng kết lại, "Mary và Anne do ai giết chưa nói đến. Nhưng xem tình huống trước mắt, nghi ngờ Tịch Phi giết Bảo Lâm, A Gia giết Tịch Phi, hung thủ giết A Gia chưa biết, Thụy Y tự sát. Sáng mai anh sẽ tới ngày 1 tháng 10."

"Anh bị thương thế này rồi, có thể đi được không?" Đoạn Dịch nhíu mày.

"Không sao. Em tới ngày 2 tháng 10 đi, có vài chi tiết anh chưa kịp xem. Hơn nữa suy nghĩ của hai chúng ta trước nay luôn khác nhau, không khéo em có thể nhìn ra manh mối gì đó."

Cố Lương mặc lại áo sơmi, một tay cài cúc áo có chút vụng về. Ngồi trên sô pha, anh ta ngước mắt nhìn về phía Đoạn Dịch, "Anh chỉ nhắc nhở em một chuyện, cách xa A Gia. Nếu anh không nhầm thì người bắn lén bọn anh là A Gia."

"Được. Em biết rồi." Đoạn Dịch nói, "Hôm nay Tịch Phi cũng dùng súng lục để tấn công bọn em. Nếu anh tới ngày 1 tháng 10 nhớ đề phòng Tịch Phi, tốt nhất là nên ngụy trang."

"Ừm." Cố Lương nghĩ một chút, lại nói, "Mặt khác, lời hôm nay của em không đúng lắm. Hai cô gái dễ thương không hề gây chuyện. Người trêu chọc A Gia là số 3 Bành Trình. Cậu ta đùa giỡn với NPC."

"Tên Bành Trình này đúng thật là... Cậu ta không biết trên đầu chữ sắc có con dao à."

Đoạn Dịch nhịn không được xỉ vả một câu, lại nhìn về phía Cố Lương, "Khoan, anh cảm thấy số 4 với số 6 dễ thương?"

Cố Lương lắc đầu: "Anh không thấy vậy. Anh nói dựa theo lời của em thôi."

Hai mắt Đoạn Dịch sáng rực. "Em sẽ không nói chuyện này cho anh Dương. Cho em hút một điếu?"

Cố Lương nghiêm mặt. "Giao dịch kiểu này đừng hòng thành lập chỗ anh."

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng gõ cửa, giọng của Minh Thiên vang lên. "Anh Tiểu Dịch, anh không ăn cơm chiều nên em mang đồ ăn cho hai anh."

"Em đi mở cửa?" Đoạn Dịch nhìn về phía Cố Lương.

"Được." Cố Lương gật đầu, suy tư nhìn về phía cửa.

Minh Thiên vào phòng.

Ánh mắt lướt qua băng gạc dính máu trong thùng rác, áo sơ mi dính máu đã được cởi ra, và Cố Lương đang dùng một tay tự cài cúc áo sơ mi. Minh Thiên mặt không đổi sắc đặt mâm đồ ăn xuống. "Ngài Dương không sao chứ?"

Cố Lương lắc đầu.

Đoạn Dịch đi đến trước mặt Cố Lương ngồi xổm xuống, cài nốt mấy cái cúc áo còn lại cho anh ta, rồi tiện tay cầm một chén mì Minh Thiên mang tới. Ngồi đối diện Cố Lương, Đoạn Dịch dùng nĩa cuốn mì giúp anh ta. "Nào, há miệng."

Cố Lương ngoan ngoãn há mồm, ngậm một miệng mì sợi, chậm rãi nhai nhai.

Chợt anh ta cảm nhận được gì đó, nghiêng đầu, liền thấy Minh Thiên đứng đằng sau Đoạn Dịch.

Yên lặng nuốt mì, Cố Lương không há mồm nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Minh Thiên, thử thăm dò: "Hửm?"

Đoạn Dịch cuốn thêm một ít mì cho anh ta. "Hửm cái gì? Ăn tiếp đi. Miệng vết thương còn đau không?"

Minh Thiên: "....."

.

9 giờ tối. Các người chơi ngồi xuống ghế ở nhà ăn theo thứ tự.

Bàn lần này là hình tròn, trên bàn và ghế đều có đánh số, khác biệt là lần này trước mặt mỗi người có một cái nút màu xanh lá.

Sau khi mọi người đã ngồi vào bàn, giọng hệ thống đúng giờ vang lên.

"Đầu tiên là giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng. Mọi người có một phút để quyết định có tham gia tranh cử hay không, những người chơi tham gia tranh cử xin hãy ấn nút xanh lá, nút đổi thành màu đỏ chứng tỏ đã thành công tham gia tranh cử. Trong vòng một phút nếu không ấn nút sẽ coi như không tham gia."

"Người chơi tham gia tranh cử có thể rời tranh cử bất cứ lúc nào. Bỏ quyền tranh cử bằng cách bấm nút thêm một lần nữa, sau khi nút màu đỏ trở lại thành màu xanh lá, coi như đã bỏ quyền thành công."

Một phút sau. Thông qua màu sắc của nút trước mặt, mọi người biết những ai tham gia tranh cử cảnh sát trưởng.

Hầu hết người chơi đều tham gia tranh cử, ngoại trừ bốn người số 5, 6, 8, 11.

Sau khi các người chơi đưa ra lựa chọn, thông báo vang lên lần thứ hai. "Xin mời những người chơi tham gia tranh cử lần lượt phát biểu theo thứ tự. Mỗi người có thời gian hai phút. Trong lúc đó không cho phép bất cứ ai chen lời. Người vi phạm sẽ bị cưỡng chế đăng xuất khỏi trò chơi."

Thông báo kết thúc, số 1 Ổ Quân Lan là người lên tiếng đầu tiên: "Tôi là nhà tiên tri, Hôm qua tôi đã soi số 12."

Cô vừa nói xong, số 12 ấn nút lần thứ hai, trực tiếp bỏ quyền tranh cử.

Ổ Quân Lan khẽ chớp mắt, cười nói: "Tôi đùa thôi. Tôi không phải tiên tri thật, tôi là dân thường, theo cách gọi của phó bản thì là nhà ngoại cảm. Tôi thử số 12 một chút thôi. Số 12 là người phát biểu cuối cùng, vậy mà trực tiếp rời tranh cử, cô ấy không định chờ đến lượt cô ấy bác bỏ lời của tôi, tôi cảm thấy cô ấy là phe tốt."

"Ừm... Tôi là người chơi nhắm mắt*, cũng không muốn nói nhiều. Nhưng tôi không rời tranh cử. Nếu mọi người không biết nên chọn ai làm cảnh sát trưởng, có thể suy xét đến tôi."

Ngay sau đó đến lượt số 2 Minh Thiên phát biểu.

Vừa thấy hắn lên tiếng, tinh thần của các người còn lại đều không khỏi căng thẳng, vẫn còn nhớ rõ sự sợ hãi khi bị hắn chi phối trong phó bản trước. Tất cả mọi người đều nghĩ... Không lẽ hắn định nhận làm nhà tiên tri?

Quả nhiên, không phụ sự mong đợi của mọi người, Minh Thiên lần thứ ba nhận làm nhà tiên tri. "Tôi là nhà tiên tri, tối hôm qua tôi đã soi số 3. Tôi hy vọng mọi người sẽ không mang thành kiến từ hai ván trước. Lần này tôi thật sự là nhà tiên tri. Hy vọng mọi người chọn tôi làm cảnh sát trưởng."

Đến lượt số 3 Bành Trình lên tiếng, lần đầu tiên làm sói, hắn ta căng thẳng đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hắn không ngừng thôi miên bản thân... Mình là người tốt, mình không phải sói, mình không phải. Mình ổn, mình có thể. Mình phải khống chế vẻ mặt, chú ý biểu cảm. Ừ! Cố lên Bành Trình mày có thể!

Thở ra một hơi, Bành Trình trợn tròn mắt, nhìn Minh Thiên một cách phẫn nộ, ánh mắt kiểu "Đồ con sói mày lộ đuôi rồi", lời lẽ chính đáng nói: "Tôi mới là nhà tiên tri thật. Số 2 cậu..."

Bành Trình còn chưa nói xong, Minh Thiên đã ấn nút. Cái nút biến thành màu xanh lá, hắn bỏ quyền tranh cử cảnh sát trưởng. Hơn nữa hành động của hắn cũng chứng tỏ một điều... Thật ra hắn đã làm giống số 1 Ổ Quân Lan, tùy tiện tìm một người để lừa thân phận.

Sự khác biệt của hai người là Ổ Quân Lan đã phủ nhận vai trò nhà tiên tri, nhưng cô không rời cuộc tranh cử.

Minh Thiên lừa người xong liền bỏ quyền tranh cử, nghĩa là đã đạt được mục đích, hắn rời tranh cử để không gây thêm phiền phức cho phe người tốt. Còn những việc khác, hắn có thể đợi tới giai đoạn thảo luận vote phiếu.

Bành Trình đần mặt nhìn Minh Thiên, khóe miệng run rẩy hai cái, nhưng đành phải cứng miệng nói nốt những lời còn lại. "Số 2 muốn lui thì cứ việc lui, dù sao cậu ta cũng không phải nhà tiên tri thật. Bởi vì tôi mới là nhà tiên tri. Tối qua tôi soi số 9. Cô ấy là người tốt. Mọi người hãy tin tôi, bầu chọn tôi."

Người lên tiếng tiếp theo là số 4 Khang Hàm Âm. "Tôi không có thân phận, vốn tham gia cũng chỉ định lừa người, nhưng số 1, số 2 đều đã lừa rồi, vậy nên tôi không định làm phiền nữa. Hay là phân tích đơn giản một chút đi. Trước mắt thì thân phận của số 1, số 12, số 2 đều là người tốt. Số 3 có xác suất nhất định là sói bị số 2 lừa. Nhưng cụ thể thế nào thì còn phải xem những người phát biểu tiếp theo."

Cố Lương số 5 và Ôn Như Ngọc số 6 không tham dự tranh cử, vậy nên đến lượt số 7 Đoạn Dịch lên tiếng.

Đoạn Dịch ngữ khí bình thản, mở miệng nói: "Tôi không phải nhà tiên tri, tôi chỉ là một dân thường. Nguyên nhân tôi tham gia vì trước tôi có 6 người, trong đó có 4 người đã tham gia. Tôi tưởng đến lượt mình sẽ kha khá thông tin, tôi sẽ giúp những người không tranh cử phân tích thế cục một chút. Dù gì chúng ta cũng muốn giao Cảnh Huy cho tiên tri thật, chứ không phải sói. Nhưng đáng tiếc, ngay cả khi những người trước đã lên tiếng, tôi vẫn không nhìn ra điều gì đặc biệt. Thôi xem tiếp những người sau lên tiếng đi."

Nói xong, Đoạn Dịch bỏ quyền tranh cử.

Lúc này, mí mắt Cố Lương hơi nhếch lên, suy tư liếc anh một cái.

Đoạn Dịch buộc bản thân phải xóa cái lớp filter "Hào quang anh họ", ánh mắt cực kỳ bình tĩnh nhìn lại.

Đuôi lông mày nhếch lên trong thoáng chốc, Cố Lương giữ im lặng dời tầm mắt đi.

Đến lượt số 9 Hứa Nhược Phàm lên tiếng.

Cô là người vừa tham gia từ phó bản trước, luôn rất hứng thú với trò chơi này, chỉ tiếc ván trước bị thua vì Minh Thiên.

Số 9 nhìn mọi người một lượt, mở miệng nói: "Tôi không có chức năng, cũng không định lừa ai. Vị trí của tôi ở sau. Tôi tự nhận bản thân có khả năng suy luận logic. Vậy nên tôi nghĩ mình có thể tận dụng thời gian phát biểu tranh cử. Đây là nguyên nhân tôi tham gia. Nhưng giống như lời số 7 nói, hiện tại chỉ có số 3 nhận tiên tri, thế nên... Cứ để đó xem sao."

Lên tiếng xong, số 9 ấn nút, cũng bỏ quyền tranh cử.

Số 10 Tô Chương Nhạc là người mới tham gia lần này, cũng là tên to gan ngủ với NPC kia.

Hắn ngáp một cái, nói: "Thật trùng hợp, nguyên nhân tôi tham gia tranh cử cảnh sát trưởng cũng giống với số 7, số 9. Lời của mọi người tôi đều đã nghe xong. Theo lý thuyết, nếu sói ngồi ở vị trí trước nhận là tiên tri để tranh cử, vậy thì đằng sau chắc sẽ có đồng đội kéo phiếu cho."

"Hiện tại rất tốt, tuy thoạt nhìn số 3 như một con sói bị số 2 lừa ra mặt, nhưng đằng sau lại không có ai kéo phiếu cho cậu ta. Đồng đội của cậu ta đâu?"

"Nói tiếp, số 12 đã rời tranh cử, số 11 không tham gia. Mà tôi thì không phải nhà tiên tri. Vậy chỉ có thể tin số 3."

Đến đây, tất cả người chơi tham gia tranh cử đều đã nói xong.

Giọng hệ thống vang lên. "Tất cả người chơi đều đã lên tiếng, không có người nào bị trừng phạt. Bắt đầu tiến vào giai đoạn bầu phiếu. Xin mời bốn người chơi không tham gia tranh cử bầu chọn. Thời gian bầu chọn là ba phút."

Những người không tham gia tranh cử có Cố Lương số 5, Ôn Như Ngọc số 6, học sinh cao trung tự bế Tra Tùng Phi số 8, cùng người trận trước rút được bài thợ săn, cũng nổ súng mang tiên tri thật vào tù – Bạch Lập Huy số 11.

Những người tham gia tranh cử không bỏ quyền có Ổ Quân Lan số 1, Bành Trình số 3, Khang Hàm Âm số 4.

Ba phút sau, kết quả phiếu bầu được gửi đến thiết bị từng người chơi.

Cố Lương số 5, Tra Tùng Phi số 8, Bạch Lập Huy số 11 bầu cho Bành Trình số 3.

Còn Ôn Như Ngọc số 6, cô bầu cho Ổ Quân Lan số 1.

Trước mặt Bành Trình số 3 bỗng xuất hiện một chiếc huy hiệu.

Giọng hệ thống thông báo kết quả: "Người chơi số 3 trở thành cảnh sát trưởng. Xin người chơi này hãy đeo Cảnh Huy trong vòng một phút. Giai đoạn tranh cử Cảnh sát trưởng đến đây là kết thúc. Giai đoạn bỏ phiếu sẽ bắt đầu vào lúc 10 giờ, kết thúc vào lúc 11 giờ. Chúc mọi người chơi vui vẻ."

.

Tranh cử Cảnh sát trưởng kết thúc, sau khi thấy rõ kết quả bầu, tầm mắt của mọi người hiển nhiên đều tập trung lên người cô gái Khang Hàm Âm số 6.

Dù sao chỉ có một mình cô ta bầu cho Ổ Quân Lan số 1, chứ không phải Bành Trình.

Ổ Quân Lan hiển nhiên cũng tò mò, nhịn không được mà hỏi số 6: "Chỉ có một nhà tiên tri tranh cử, sao cô lại bầu cho tôi?"

Ôn Như Ngọc số 6 nói: "Nguyên nhân tôi chọn số 1 làm cảnh sát trưởng rất đơn giản. Số 1 và số 2 tham gia tranh cử để fake tri, thân phận đều đã sáng tỏ. Nhưng sau khi số 2 fake xong liền rời tranh cử, số 1 lại không rời. Tỷ lệ cao số 2 là thường dân, số 1 là thần chức. Thông thường sẽ có rất nhiều người nhận tiên tri để tranh cử. Nếu nhóm người tốt không biết chọn ai, có thể chọn số 1 làm cảnh sát trưởng, ngay cả khi cô ấy không phải tiên tri, là thần chức, vẫn có thể cầm Cảnh Huy lead dân."

"Đó là nguyên nhân thứ nhất tôi chọn số 1. Nguyên nhân thứ hai là..."

Ôn Như Ngọc ngữ khí kinh người nói: "Tôi mới là nhà tiên tri thật. Vậy nên số 3 chắc chắn là giả. Còn nữa, tối hôm qua tôi đã soi số 4. Hôm nay chúng ta vote 4, buổi tối phù thủy ném độc số 3. Người tốt chắc chắn sẽ thắng."

Khang Hàm Âm số 4 nghe đến đó khẽ cười, không vội lên tiếng.

Ổ Quân Lan số 1 lại nhíu mày nghĩ một lát, truy hỏi: "Nếu cô là tiên tri, vậy tại sao không tranh cử?"

"Chơi Ma Sói online ngoài hiện thực, nhà tiên tri thường sẽ tham gia tranh cử. Đôi khi nhà tiên tri không tham gia tranh cử sẽ nói do mình bị lag, không kịp ấn "đăng ký tranh cử" rồi biện hộ các thứ. Nhưng Trò chơi này thì khác, cũng không có quy tắc hạn chế tương ứng, đương nhiên tôi có thể chơi theo ý của tôi."

Ôn Như Ngọc nhìn lướt qua mọi người, nói: "Mấy người nhất định phải tin tôi. Tôi là tiên tri thật. Sở dĩ tôi không tham gia tranh cử, là vì thứ "lên tiếng" mang tính tương đối. Trước sau đều có khả năng có sói ra nhận tiên tri. Ngay cả khi tôi tham gia tranh cử, chưa chắc sẽ lấy được Cảnh Huy. Tôi đứng quan sát bên ngoài, có thể quan sát rõ ràng hơn. Số 3 chính là sói."

- --

*Luyến: hành động yêu, thương mến nhớ nhung, không nỡ rời ra (người luyến cảnh, tự luyến...)

*Người chơi nhắm mắt: Người chơi k có kỹ năng, thiếu thông tin; chỉ có thể thông qua quan sát/bàn luận để suy đoán.

Chương 39

Ôn Như Ngọc nhận nhà tiên tri soi số 4, nói số 3 là sói fake tri.

Nghe xong, Khang Hàm Âm số 4 bị soi lập tức nói: "Số 6 chắc chắn không phải nhà tiên tri thật. Đầu tiên, cách phát biểu vừa rồi của cô rất tệ. Cô ta phân tích thân phận của số 1 với số 2, là đang nhử thần chức."

"Tiếp theo, về nguyên nhân cô ta không tham gia tranh cử, cũng không có bao nhiêu tính thuyết phục. Cô ta không tham gia tranh cử, dẫn tới việc ngoại trừ cô ta thì tất cả người không tham gia tranh cử đều chọn số 3 làm cảnh sát trưởng, việc này trực tiếp ảnh hưởng đến logic của mọi người để bầu phiếu."

"Cuối cùng, tôi tự biết thân phận của mình, tôi thật sự không phải sói."

Hứa Nhược Phàm số 9 cũng phụ họa cho số 4, nói với Ôn Như Ngọc số 6: "Tôi cũng thấy kỳ quái. Nếu có Vua Sói Trắng, cô sợ nếu tham gia tranh cử sẽ bị Vua Sói Trắng tự bạo mang đi, vậy còn có thể hiểu được. Nhưng ván này chúng ta không có Vua Sói Trắng."

Mọi chuyện trở nên hỗn loạn, mọi người năm miệng nói mười thảo luận, xoay quanh hành vi nhận nhà tiên tri của số 6. Trong khoảng thời gian ngắn, phía số 6 có chút bất lợi.

Vậy nên khi Minh Thiên đột nhiên nói giúp số 6, thì hơi ngoài dự đoán.

Nhẹ nhàng gõ mặt bàn, tạm ngăn tiếng ồn ào lại, Minh Thiên mở miệng: "Thật ra nhìn từ một góc độ khác, có thể số 6 là nhà tiên tri thật. Bởi vì cô ta không còn xem như người mới, nếu cô ta là sói thì không cần làm như thế. Dựa vào ân oán giữa hai người họ, số 6 kiểm tra số 4 đầu tiên là việc rất dễ hiểu. Nếu vậy thì hôm nay nên vote số 4."

Khang Hàm Âm số 4 nhíu mày phản bác: "Lúc tranh cử cảnh sát

trưởng, tôi là người nói sau số 3. Tôi nói, có khả năng số 3 là sói bị số 2 lừa ra."

"Vì hành vi lừa thân phận của số 2 với số 3, nên thân phận của số 3 bị hạ thấp. Dưới tình huống như vậy, nếu tôi là sói, tại sao tôi không nhận là tiên tri? Lỡ số 3 không được tin tưởng, tôi còn có thể cạch tri. Nhưng tôi không làm vậy, vì tôi không phải sói."

Minh Thiên bình tĩnh đáp lại: "Cũng đơn giản thôi. Cô không nhận tiên tri vì cô cảm thấy cô không cần phải làm vậy. Có nghĩa là... rất có thể số 3 là Vua Sói. Nếu cậu ta là Vua Sói, cô là đồng đội của anh ta, hẳn là rõ ràng nhất nhỉ."

"Vị trí số 4 này của cô cũng rất gần. Lúc đến lượt cô lên tiếng, trong mắt cô, số 3 là đồng đội của cô, cũng là Vua Sói, còn tiên tri thật sẽ xuất hiện sau cô."

"Cô không biết tiên tri thật là ai, cũng không biết người nọ sẽ soi ai. Số 3 soi thân phận của số 9 ra người tốt, nếu hai tiên tri đều soi ra người tốt, dưới tình huống hai tri đều đưa ra kết quả tương đương nhau, mọi người rất có thể sẽ dựa vào câu "số 3 là con sói bị tôi lừa ra" để vote số 3 trước."

"Nếu là ván Ma Sói bình thường, đương nhiên cô sẽ ra nhận tiên tri cạch chức năng. Nhưng nếu số 3 là Vua Sói, vậy thì khác. Bởi vì nếu anh ta bị vote, anh ta có thể kéo nhà tiên tri thật theo."

"Nói cách khác, Vua Sói và Tiên tri một đổi một, việc này nằm trong kế hoạch của phe bọn cô. Dưới tình huống như vậy, nếu cô nhảy ra cạch tri, vậy không phải rất xấu hổ à? Ba người nhận làm nhà tiên tri, Vua Sói sẽ kéo theo nhà tiên tri thật, tiên tri còn lại sẽ không được người khác tin tưởng, không cần nói cũng biết. Đến lúc đó phe các cô sẽ lỗ tận hai sói. Vậy nên, mặc kệ thân phận của số 3 có được tin tưởng hay không, cô cũng sẽ không cạch tri."

Đưa mắt nhìn những người còn lại, Minh Thiên nói tiếp: "Dựa theo phân tích vừa rồi của tôi, lát nữa chúng ta không nên vote số 3, nếu không cậu ta sẽ kéo người theo. Tối hôm qua là đêm yên bình, hiển nhiên có phù thủy ở đây. Nếu vậy đêm nay phù thủy độc số 3 đi, số 3 sẽ không thể kéo ai được. Thế... tôi đề nghị hôm nay vote

số 4 trước. Tối nay phù thủy ném độc số 3."

Đề nghị xong, Minh Thiên lại nói: "Trừ việc này, tôi còn có chút ý tưởng. Ván này chúng ta có 3 con sói. Nếu có đến 2 sói tham gia tranh cử, khả năng cao sẽ có 1 sói không tham gia tranh cử. Vì số 6 không phải cảnh sát trưởng, chúng ta không thể bàn logic theo phiếu bầu. May là người không tham gia tranh cử không nhiều. Hay là ba người số 5, số 8, số 11 lần lượt phát biểu xem sao."

Nghiêng đầu nhìn về phía Cố Lương số 5, Minh Thiên hơi nheo mắt: "Bắt đầu từ số 5 trước nhé."

.

Nghe xong, Đoạn Dịch nhíu mày nhìn chằm chằm Minh Thiên, sau đó nhìn sang Cố Lương.

Hiển nhiên Cố Lương vẫn đang bị vết thương ảnh hưởng. Anh ta tựa vào lưng ghế, sắc mặt tái nhợt.

Anh ta che miệng ho hai tiếng, nhẹ giọng: "Tôi không có gì để nói. Số 10 là người tranh cử phát biểu cuối cùng, nên tôi bầu theo ý ông ta thôi. Nếu có ít nhất một sói không tham gia tranh cử, tiên tri không tin có thể soi tôi."

Anh họ biểu hiện như thể mình rất yếu đuối, cứ như kiểu "Tôi không biết gì hết, tôi chưa từng chơi trò này, tôi thảm quá, tôi mất máu nhiều quá tôi không nói nổi".

Chẳng biết anh họ luyện được kỹ thuật diễn sâu từ bao giờ.

Đoạn Dịch cười thầm trong lòng, mặt không đổi sắc dời tầm mắt, nghe Ôn Như Ngọc số 6 lập tức trả lời Cố Lương: "Đêm nay tôi sẽ không soi anh. Tôi soi số 9. Cô ta là người được số 3 soi ra người tốt."

Cố Lương không nêu ý kiến, đến lượt số 8.

Nếu đã quyết định người bị soi, đương nhiên nên thuận theo.

Số 8 bị tự kỷ chỉ nói: "Em cũng bầu theo ý số 10. Em không có chức năng. Mọi người có thể soi em."

Người cuối cùng lên tiếng là số 11.

Hắn sắp cào tới trọc cả đầu, cũng chỉ nói được một câu: "Aiss còn không phải là bầu theo ý mấy người kia à? Tôi cũng giống hai người bọn họ thôi. Tôi là dân thường, không có gì để nói."

Ba người chơi không tham gia tranh cử đều đã nói, nhưng không có thêm thông tin gì có ích.

Sau đó là một màn thảo luận lộn xộn.

Đoạn Dịch thấy mọi người từ nghi ngờ số 6, bắt đầu chậm rãi chuyển hướng gió, cảm thấy hôm nay nên vote số 4.

Chờ khi thời cơ đã đến, Đoạn Dịch mở miệng nói: "Về hai tiên tri, tôi xin phép nêu ý kiến. Đầu tiên, nhìn tình hình tổng thể, số 3 soi số 9, số 9 nghi ngờ thân phận tiên tri số 6 vì số 6 không tham gia tranh cử, vậy nên số 3 số 9 đủ tạo thành một phe; ngoài ra, số 1, 2, 6..."

Lời của Đoạn Dịch bị Ổ Quân Lan số 1 cắt ngang. "Ngại quá, tuy số 6 đã bỏ phiếu tranh cử cảnh sát trưởng cho tôi, nhưng tôi không cùng phe với cô ta. Trước tiên bỏ qua hành vi nhận tri của cô ta. Việc cô ta bầu phiếu cho tôi, chỉ vậy thôi đã rất kỳ quái rồi."

"Nguyên nhân tôi không rời tranh cử rất đơn giản, thông thường trong hoàn cảnh như vậy, sẽ có vài người ra nhận tiên tri, thật giả tranh nhau làm cảnh sát trưởng. Nếu những người không tham gia tranh cử không biết nên tin tưởng người nào thì có thể bầu cho tôi."

"Nhưng lúc đó chỉ có một người nhận tiên tri, hành vi số 6 bầu phiếu cho tôi cứ như là cố tình. Phiếu bầu của cô ta không thể thay đổi kết quả, giống như đang cố ý cho chúng ta xem kết quả bầu phiếu."

Số 6 nghe vậy có chút nóng nảy. "Số 1 cô đừng có ngu thế. Hành

động và logic của tôi chả có vấn đề gì hết. Như cô đã nói, phiếu bầu của tôi không thay đổi được kết quả. Nhưng tôi phải làm việc xứng với lá bài thân phận của mình. Tôi là nhà tiên tri thật, bầu phiếu cho cô là vì thấy cô phát biểu rất tốt, tôi quyết định không tham gia cảnh sát trưởng, việc gì tôi phải giấu mình không dám bầu cho cô chứ? Ngay cả khi tôi bầu cho cô cũng không thay đổi được kết quả, nhưng mắc gì tôi phải bầu cho sói?"

Lời của số 6 có vẻ đã thuyết phục Ổ Quân Lan.

Cô không nói gì nữa, giữ im lặng.

Đoạn Dịch nhìn hai người, nói: "Tôi tiếp tục phân tích nhé. Số 3 là Vua Sói, số 4 cũng là sói, đây là suy luận của số 2. Rất hợp lý. Số 4 cũng không thể biện minh cho thân phận của mình. Đêm nay nên vote cô ấy trước."

"Nhưng tiếp sau đó, ví dụ như thử người như thế nào thì tôi có ý tưởng khác."

"Dù sao thời gian vẫn còn nhiều, chúng ta hãy thảo luận một số tình huống có thể xảy ra. Như tình huống số 2 đưa ra, hai con sói là số 3 số 4. Bây giờ tôi sẽ giả thiết tình huống số 3 là tiên tri thật."

"Nếu số 3 là thật, hơn nữa thân phận của cậu ta bị hạ thấp vì số 2 dụ sói, vậy thì những con sói tham gia tranh cử sau cậu ta, nếu có người định nhận làm nhà tiên tri, rất dễ cạch thành công. Đến lúc đó tỷ lệ cao Cảnh Huy sẽ rơi vào tay sói, chứ không phải số 3. Mọi người thấy sao?"

"Nhưng thực tế là, sau số 3 không có ai nhận tiên tri. Nếu số 3 là tri thật, thì sói chỉ có thể ở đằng trước số 3, cũng chính là số 1 hoặc số 2. Lúc này mọi người hãy cân nhắc một khả năng nữa... có lẽ tối hôm qua người sói đã thương lượng việc ai sẽ nhận tiên tri, thế nên cho dù vị trí cảnh sát đã gần vào tay, nhưng vẫn không có thêm ai nhận tiên tri. Dẫn tới việc sói là số 6 không tham gia tranh cử không thể không ra mặt. Số 6 trực tiếp bầu cho số 1, chi tiết này cũng rất đáng để suy xét."

Đối mặt với mọi người, Đoạn Dịch nói: "Tóm lại, nếu không có vấn

đề gì, đêm nay vote số 4. Nhưng phù thủy đêm nay có độc số 3 hay không thì tự suy xét. Giữ hai tiên tri thêm một đêm, thật ra cũng có thể. Đêm nay số 6 muốn soi số 9 mà số 3 đã soi, cũng được. Nhưng số 3 muốn kiểm tra thì nên chọn một trong hai người số 1 và số 2."

Ổ Quân Lan lập tức nói: "Có thể kiểm tra tôi. Không thành vấn đề."

Ôn Như Ngọc số 6 nhìn Đoạn Dịch nói: "Xin anh hãy tin tôi. Ngay từ đầu tất cả mọi người đều nói giúp cho số 3, đồng đội sói của tôi ở đâu ra chứ?"

Bành Trình số 3 nói: "Số 2 đó. Số 2 là người duy nhất bênh vực cho cô. Tôi cảm thấy phân tích của số 7 rất hợp lí. Có 1 sói giữa số 1 và số 2... Đêm nay tôi chắc chắn sẽ soi số 2."

"Nói không chừng đêm qua phe sói thương lượng để số 2 nhận tiên tri. Giống như phó bản trước số 2 đã nhận tiên tri để lừa mọi người vậy. Chắc cậu ta cảm thấy mình sẽ không được mọi người tin tưởng, nên mới không nhận tiên tri nữa, thế là số 6 không tham gia tranh cử mới không thể không ra mặt."

Minh Thiên số 2 nhìn Đoạn Dịch một cái, lại nhìn về phía Bành Trình: "Cậu nói ngược rồi. Vì tất cả mọi người không ai tin số 6 là tiên tri thật nên tôi mới ra mặt giải thích cho cô ta. Bởi vì tôi thấy cô ta không có đồng đội sói."

"Mục đích mà sói tham gia tranh cử nhận tiên tri là để lấy Cảnh Huy, mà độ nguy hiểm khi nhận tiên tri không tranh cử lại cao hơn, không có lợi. Thay vì nhận là nhà tiên tri, không bằng đừng nhận, chơi đánh úp sói, ngược lại sẽ dễ thắng hơn."

"Nếu vẫn còn người nghi ngờ số 6, để tôi nói cho mọi người logic đơn giản hơn."

"Tối hôm qua là đêm yên bình, phù thủy đã mất thuốc giải, hơn nữa trận này không có thủ vệ. Như vậy, nếu số 3 là tiên tri thật, số 6 không cần thiết phải ra mặt. Tối người sói trực tiếp giết số 3, ngày hôm sau cậu ta khỏi cần kiểm tra thật giả nữa. Tác dụng duy nhất mà thân phận nhà tiên tri của cậu ta có thể làm được là nói số 9 thuộc phe tốt, rồi vào phòng giam."

Câu cuối cùng của Minh Thiên cực kỳ có sức thuyết phục.

Trong lúc nhất thời, mọi sự nghi ngờ về số 6 gần như đã biến mất.

Cuối cùng, Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch. "Phân tích vừa rồi của số 7 cũng không sai, nếu số 3 là nhà tiên tri thật, có khả năng trong số 1 hoặc số 2 sẽ có một sói. Nhưng hành vi và lời nói của tôi cùng số 1 đều rất ổn thỏa, xác suất bọn tôi đều là người tốt rất lớn. Từ góc độ này, số 3 chắc chắn là sói fake tri."

"Nói tóm lại, chúng ta có thể vote số 4, ném độc số 3."

.

Rạng sáng 2 giờ.

Bành Trình số 3 ở trong phòng.

Kết thúc buổi vote đêm nay, hệ thống tuyên bố số 4 bị loại.

Ngoại trừ số 3 số 4 vote số 6, những người còn lại đều vote số 4.

Vốn Đoạn Dịch và Bành Trình đang ngồi trên sô pha, nhưng không bao lâu Bành Trình đã ngồi nổi nữa.

Hắn đứng lên, đi qua đi lại trong phòng, liên tục xoa trán mình. "Chúng ta đúng là quá xui. Tại sao nhỉ? Sao mọi người giết sói quen tay thế? Sao cô ta soi trúng số 4. Phe sói chúng ta sắp mất hết rồi. Với lại, số 6 nhận tiên tri không tham gia tranh cử, vốn dĩ uy tín thân phận rất thấp. Còn số 2 quá biết phản biện, trực tiếp đóng đinh tôi cùng một hố với số 4..."

Có chút bực bội nhìn về phía Đoạn Dịch, hắn ta nói: "Dù sao tôi cũng không sống qua hôm nay, hay là tôi tự cắn bản thân, sau đó kéo số 6 hoặc người khác đi. Chết hai người, anh có thể giả làm phù thủy, nói mình đã ném độc tôi."

Đoạn Dịch nghĩ một chút, bác bỏ đề nghị của hắn ta. "Tôi cảm thấy không ổn. Đầu tiên, Minh Thiên số 2 đã suy ra cậu là Vua Sói, dưới

tình huống đó, nếu tôi nhận làm phù thủy, chưa chắc sẽ thành công. Tiếp theo, phe chúng ta tổng cộng chỉ có ba sói, số 4 đã vào nhà giam. Nếu cậu tự cắn bản thân, chỉ còn một mình tôi thì không dễ hành động."

"Số 2 quá mưu mô. Hôm nay sau khi cậu ấy giải thích tại sao bản thân bênh vực số 6 xong, tôi đã thử ra mặt giảng hòa, dẫn dắt theo hướng cậu là tiên tri thật, số 2 mới là sói, cũng không thành công. Tôi cảm thấy cậu ấy đã nghi ngờ tôi. Vậy nên, trước tiên cả hai chúng ta cố gắng đừng vào tù. Cậu đừng tự cắn, chúng ta cũng không cắn số 6."

Bành Trình nghe đến đó, ngồi trở lại sô pha, chà xát hai tay, nhìn về phía Đoạn Dịch: "Chà... chắc anh không phải phe thứ ba ha?"

Đoạn Dịch cực kỳ kinh ngạc, vô thức hỏi lại. "Ý gì đấy? Cậu đang nghi ngờ tôi?"

"Tôi chỉ phòng ngừa trường hợp đó thôi." Bành Trình xấu hổ cười cười, "Nếu anh là phe thứ ba, anh cần giết hết phe sói, dân thường với thần chức. Số 4 không còn, tôi lại tự cắn, vậy thì phe sói đã bị anh giải quyết xong rồi."

Lời của Bành Trình rõ là đang thử anh.

Đoạn Dịch thở ra một hơi, thân thể ngả về sau dựa lên sô pha.

Lá bài Vu nữ đã bị thu hồi, việc này anh đã nói cho Bành Trình biết.

Vậy nên Bành Trình biết đêm nay bản thân sẽ không bị độc.

Nhất định Bành Trình có thể sống đến thời điểm vote đêm mai. Nếu hắn ta nghi ngờ Đoạn Dịch là phe thứ ba, cũng nói chuyện này ra, không thể nghi ngờ là bất lợi cho Đoạn Dịch.

Thế nên việc Đoạn Dịch cần làm bây giờ là không để hắn ta nghi ngờ anh nữa.

May mà buổi diễn đêm nay, anh và Minh Thiên đã phối hợp ăn ý

hoàn mỹ.

Thở dài một hơi, Đoạn Dịch nói với Bành Trình: "Nếu cậu không tin tôi, vậy phe sói chúng ta sẽ hơi khó chơi."

"Tôi, không phải tôi... chỉ là phòng ngừa thôi à..." Bành Trình lại có hơi ngại ngùng.

"Tôi không phải phe thứ ba."

Đoạn Dịch nhìn hắn ta, nói, "Sau khi số 2 phân tích xong, thế cục đã rất bất lợi với cậu và số 4. Nếu tôi là phe thứ ba, tôi cần gì phải mạo hiểm nói giúp cho cậu và số 4? Tôi cứ để im hai người các cậu bị vote, vậy là xong."

Thấy Bành Trình càng ngại ngùng, Đoạn Dịch nói tiếp: "Đầu tiên tôi là ăn trộm, sau là người sói, chỉ có tôi biết lá bài phù thủy bị thu hồi, ván này không có phù thủy, chuyện này ngay đêm đầu tôi đã nói cho cậu với Khang Hàm Âm. Nếu tôi là phe thứ ba thì tôi nên nói dối, lừa các cậu rằng lá bị thu hồi là dân thường, làm xáo trộn lựa chọn giết người hoặc giết thần chức của các cậu. Nhưng tôi không làm vậy. Tôi biết gì nói hết, cũng không sợ cậu sẽ nói chuyện này ra. Tôi thật sự là người cùng phe với cậu."

Giải thích đến đây, Đoạn Dịch nhíu mày, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn hắn ta, bồi thêm một câu: "Sao cậu lại nghĩ thế?"

Bành Trình nói: "Còn, còn không phải tại số 2 nhảy ra nhử tôi, hạ thấp thân phận của tôi, nên tôi mới cảm thấy hơi kỳ à. Sáng ngày hôm nay hai người đi thăm dò chung với nhau, cũng có đủ thời gian để nói chuyện."

Đoạn Dịch bất đắc dĩ nói: "Hai bọn tôi quen biết nhau từ trước, trong trò chơi luôn đi thăm dò chung với nhau, đâu phải chỉ riêng hôm nay. Bây giờ cậu thấy rồi đấy, tôi với cậu ta không cùng một phe. Cậu ta giống Ổ Quân Lan, chọn đại một người để lừa, kết quả là lừa ra cậu. Thật ra ngay cả khi cậu ta không lừa cậu thì kết quả vẫn vậy thôi. Cái chiêu số 6 là nhà tiên tri nhưng không tham gia tranh cử này... làm người ta đỡ không nổi."

Bành Trình vội gật đầu: "Đúng, đúng đúng, rõ ràng. Là số 6 không chơi theo kịch bản, là do số 2 lừa tôi... Aiss, đều do số 4. Tối hôm qua cô ta bảo chúng ta đều tham gia tranh cử hết, còn bảo tôi ra nhận tiên tri. Nói cái gì mà ngay cả khi tôi bị vote thì cũng có thể kéo người khác theo."

Đoạn Dịch nói giúp số 4: "Trừ khi cậu bị phù thủy ném độc thì mới không thể kéo người theo thôi, nhưng tôi đã nói với hai người là không có bài phù thủy rồi. Dưới tình huống này, cậu giả làm thợ săn, giả làm tiên tri, đều ổn hết, đề nghị của số 4 khá hợp lý, cậu đừng trách cô ấy. Chắc là do mấy phó bản trước cô ấy toàn vào nhà giam sớm, muốn thể nghiệm trò chơi nhiều hơn, nên cô ấy không ra nhận tiên tri. Ai mà ngờ cô ấy bị bạn thân plastic soi giết."

"Đúng vậy." Bành Trình bày mặt tám chuyện, "Mấy hôm trước tôi còn tưởng hai người họ đã làm hòa. Kết quả... Chậc... Trò chơi này à, bạn thân với cặp đôi không chơi được đâu. Anh em bạn bè chơi chung với nhau sẽ cãi lộn, cặp đôi chơi trò này chắc chắn sẽ chia tay!"

Đoạn Dịch cong tay gõ khẽ lên bàn. "Không bằng thảo luận đêm nay cắn ai đi. Tôi có hai đề nghị, đầu tiên có thể cắn số 9. Số 9 là người cậu soi, đêm nay số 6 sẽ soi cô ấy, chúng ta có thể khiến cô ta soi một lá bài chết."

"Hoặc chúng ta cắn số 1. Cô ấy tham gia tranh cử giả thân phân, sau đó không rời khỏi tranh cử. Có lẽ cô ấy có chức năng. Lúc mọi người đang không biết chọn ai làm cảnh sát trưởng, cô ấy có thể dựa vào thân phận thần chức để gánh đội. Không có vu nữ, số 6 là tiên tri. Vậy cô ấy có thể là Cupid, thợ săn, thằng ngốc."

"Nhưng, nhưng số 1 có thể là thợ săn không? Nếu cô ấy là thợ săn, vậy thì cô ấy sẽ kéo tôi chứ?" Bành Trình có chút rối rắm.

"Cậu nói có lý đó." Đoạn Dịch nghĩ một chút, "Vậy cậu tự cân nhắc đi? Dù sao cũng không vội."

Bành Trình không nghĩ lâu lắm, mở miệng nói: "Tôi vẫn nên cắn số

1."

Hắn cởi áo khoác, giơ cánh tay quấn đầy băng cho Đoạn Dịch xem. "Hôm nay suýt chút nữa tôi đã chết đấy. Độ nguy hiểm của phó bản này tăng cao rồi. Mặc kệ số 1 là cái gì, có ghim tôi hay không, cứ bỏ cô ấy vào nhà giam trước đi. Trong nhà giam không khéo còn an toàn hơn. Tuy tôi và cô ấy khác phe, nhưng tôi sẽ nghĩ cách giúp cô ấy qua màn."

Nói xong, Bành Trình nhanh chóng chọn số 1.

Đoạn Dịch đành chọn cắn theo.

Hệ thống rất nhanh phát thông báo, mời số 1 vào nhà giam.

Cũng chứng minh một điều... cô không phải thợ săn.

Bây giờ số 1 rời phòng vào nhà giam, sẽ có người chơi khác ra ngoài xem xét.

Thế nên lúc này Đoạn Dịch không tiện ra khỏi phòng Bành Trình, tiếp tục ngồi tại chỗ.

Cảm thấy vẻ mặt của Đoạn Dịch có chút kỳ lạ, Bành Trình hỏi anh: "Anh đang nghĩ gì vậy? Anh nghĩ không nên cắn Ổ Quân Lan?"

Đoạn Dịch không nghĩ chuyện không nên cắn Ổ Quân Lan, anh chỉ đang cảm thấy, Bành Trình đẩy Ổ Quân Lan vào nhà giam vì muốn bảo vệ cô, mà phó bản trước, Minh Thiên cũng đẩy anh vào nhà giam, hình như cũng vì bảo vệ anh.

Nhưng nếu đúng như thế, không hiểu sao anh vẫn cảm thấy có gì đó không hợp lý.

Khẽ lắc đầu, vứt mấy suy nghĩ lung tung kia, Đoạn Dịch nói: "Tôi chỉ cảm thấy, theo ý của tôi, tôi không muốn vào tù ngồi chờ chết. Tôi chỉ tin tưởng bản thân mình. Tôi có thể tự cứu bản thân, cũng có thể cứu người khác."

Lời Đoạn Dịch vừa nói là thật lòng. Cầu người không bằng cầu

mình, luôn là điều anh đặt ra cho bản thân.

Trên thực tế anh cũng có đủ tự tin, tin mình nhất định có thể tìm được cách qua màn. Anh không thể bó tay mặc phe tốt vote anh vào tù, lỡ người bên phe tốt không tìm được cách qua màn, cả người sói và người tốt đều lưỡng bại câu thương thì sao.

Thế nên anh phải giành chiến thắng trong ván này với tư cách là phe thứ ba, giết tất cả mọi người, đồng thời tìm ra phương pháp qua màn chính.

Rạng sáng 4 giờ, Đoạn Dịch về phòng của mình.

Thật ra thì Ổ Quân Lan là thần chức hay dân thường, đối với anh mà nói đều không quan trọng, bởi vì anh là phe thứ ba "giết toàn cục".

Có điều những lời phân tích vừa rồi nói với Bành Trình anh đều giữ lại. Anh không cho rằng Ổ Quân Lan là Cupid.

Cupid có thể thuộc về phe tốt, cũng có thể thuộc phe thứ ba.

Việc này quyết định bởi thân phận của người còn lại ghép đôi với anh.

Lúc không thể xác định bản thân ở phe nào, thông thường Cupid sẽ không ra mặt ngay từ đầu, nếu không sẽ bị yếu thế trước cặp đôi, sợ bản thân sẽ gặp bất lợi.

Suy ra bài của Ổ Quân Lan sẽ là thằng ngốc, hoặc dân thường cố tình ra mặt để chắn sói cho thần chức.

Cho thợ săn, hoặc người khác.

Vị trí phía trước tham gia tranh cử gồm số 1, 2, 3, 4. Thợ săn không ở trong số đó.

Đằng sau thì có 7, 9, 10, 12, Đoạn Dịch tự loại trừ bản thân.

Tiếp theo, thợ săn ở vị trí tranh cử phía sau, nhất định vì có tính

toán. Ví dụ như khi xuất hiện hai nhà tiên tri, người nọ có thể lợi dụng thần chức của bản thân để kéo phiếu, lấy Cảnh Huy.

Dưới tình huống đó, có thể loại trừ số 12, vì cô ấy là người đầu tiên rời tranh cử cảnh sát trưởng.

Tổng hợp lại, giữa số 9 và số 10 có một người là thợ săn.

Trong lòng Đoạn Dịch sáng tỏ... Chờ đến sáng khi mọi người nói chuyện có thể quan sát một chút, có lẽ sẽ tìm được thợ săn thật.

.

8 giờ sáng ngày hôm sau.

Đoạn Dịch bị tiếng gõ cửa của Minh Thiên đánh thức, mang hai con mắt quầng thâm đi mở cửa.

Minh Thiên nhìn anh một cái, theo anh vào trong. "Anh không ngủ đủ à? Tối hôm qua thương lượng với bọn họ đến khuya?"

"Cậu đã hố chết số 4 rồi, "bọn họ" ở đâu ra?" Đoạn Dịch ngáp dài đi tới phòng tắm.

Minh Thiên cười. "Anh biết là em cố ý mà. Chắc sẽ không ai cảm thấy hai chúng ta là cặp đôi."

"Chúng ta vốn dĩ không phải cặp đôi. Chỉ là Xích bẩn thôi."

Đoạn Dịch vào phòng tắm, vừa đánh răng vừa lẩm bẩm: "Bây giờ chưa biết Cupid là ai, người nọ có dám tìm chúng ta tự nói ra không, có nghi ngờ chúng ta là Xích bẩn không. Lỡ người nọ tưởng chúng ta là hai sói, vậy thì rất phiền phức."

Đánh răng xong, Đoạn Dịch đóng cửa phòng tắm để tắm.

Minh Thiên đứng ngoài phòng tắm nói với anh: "Anh Tiểu Dịch, nhanh chút. Chúng ta xuyên sớm sẽ tốt hơn."

"Ừm. Chờ tôi hai phút. Tôi xong ngay." Đoạn Dịch nói.

Hai phút sau, cửa phòng lại bị gõ.

Minh Thiên tiến lên mở cửa, chưa mở ra hẳn thì Đoạn Dịch quấn khăn tắm đi ra.

Minh Thiên quay đầu nhìn về phía anh, hầu kết khẽ lên xuống, đi tới chỗ anh.

Đoạn Dịch liếc hắn một cái, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Mắt thấy Minh Thiên sắp đi đến gần mình, Đoạn Dịch giành trước một bước chộp cổ tay hắn, tay kia giữ gáy hắn, đẩy hắn lên giường. "Hừ, phản ứng hơi kém."

Toàn bộ quá trình Minh Thiên đều không hề phản kháng, tỏ vẻ mình không chống cự nổi. Hắn xoay đầu, nhẹ giọng nói: "Mức độ này là được rồi. Nếu dùng thêm lực anh sẽ vi phạm quy định đó. Sao thế anh Tiểu Dịch?"

Đoạn Dịch kề sát hắn thêm một chút, híp mắt hỏi: "Ngoại trừ chiến lược trò chơi, nguyên nhân cậu giúp số 6 là gì? Các cậu có lén lút giao dịch cái gì không?"

Lúc ở khu nghỉ ngơi, anh tận mắt nhìn thấy Ôn Như Ngọc số 6 đi ra từ phòng Minh Thiên.

Hơn nữa hai người đã sớm có quan hệ hợp tác gì đó, ngay cả Khang Hàm Âm số 4 cũng nghi ngờ.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Có người đi vào.

Hiện tại nửa thân trên Đoạn Dịch đang trần trụi, bên dưới chỉ quấn độc cái khăn tắm.

Anh ăn mặc thiếu vải, còn đè Minh Thiên trên giường, làm người ta không thể không nghĩ nhiều.

Nghe có tiếng động, Đoạn Dịch nhìn sang phía cửa, liền thấy Cố Lương đứng đó cùng vẻ khiếp sợ khó giấu nổi trong mắt.

Không gian đột nhiên ngưng đọng.

Bầu không khí im bặt.

Cố Lương đối mắt với Đoạn Dịch một lát, rồi nhìn về phía Minh Thiên, giọng khàn khàn: "Em..."

Trầm mặc một lát, Minh Thiên yếu ớt nhíu mi, hé miệng nói: "Không thể trách anh Tiểu Dịch."

Cố Lương: "..."

Chương 40

Một đàn quạ đen bay ngang đỉnh đầu Đoạn Dịch, rơi cả đống lông chim xuống đất.

Lông chim rơi tới đâu, Đoạn Dịch hóa đá đến đó.

Rất lâu sau, chớp mắt hai cái nhìn Cố Lương, Đoạn Dịch nói: "Đúng vậy, chuyện này đừng trách em. Em có thể giải thích..."

Nào biết vừa mới nói xong câu đó, Đoạn Dịch thấy vẻ mặt khiếp sợ của Cố Lương biến cái xoạch thành "Quả nhiên là thế".

Hình như Đoạn Dịch biết Cố Lương đang nghĩ cái gì.

Chỉ sợ trong đầu anh ta đã suy diễn ra cả đống thứ: Hèn gì bao nhiêu năm không thấy tìm bạn gái, thì ra...

Đoạn Dịch buông tay Minh Thiên, nghiêm mặt nói với Cố Lương: "Anh nghe em nói..."

Đoạn Dịch chợt cảm nhận được ngón tay lành lạnh của Minh Thiên sượt qua hông mình.

Cúi đầu nhìn, Minh Thiên đang nắm cái khăn quấn hông anh kéo lên một chút, vẻ mặt rất bình tĩnh rất vô hại. "Sắp rớt."

Đoạn Dịch: "..."

Đoạn Dịch nghẹn lời, ngón trỏ khẽ gõ đầu, sau đó nhanh chóng tới tủ quần áo lấy một bộ quần áo, vội vàng chui vào phòng tắm thay đồ.

"Trước tiên đừng nói việc khác, chúng ta mau xuyên thời gian thôi!"

Nhưng không có ai để ý tới anh.

Đoạn Dịch nhíu mày, không hiểu sao bầu không khí lại có chút kì quái.

Giờ phút này, hai người Minh Thiên và Cố Lương ngồi trên ghế sô pha, đang im lặng đối mặt nhau.

Đôi tay Cố Lương đặt trên tay vịn ghế sô pha, đường cong cánh tay hơi căng dưới lớp áo sơ mi.

Ánh mắt anh ta nhìn về phía Minh Thiên ngập tràn ý chăm chú, nghiên cứu, đánh giá, lẫn chút kinh sợ, nghiêm túc như gió thu cuốn hết lá vàng.

Minh Thiên ngồi thẳng lưng, hai tay giao nhau đặt trên đầu gối, ánh mắt ẩn chứa vài phần chèn ép, uy hiếp và tự tin.

Tự dưng bọn họ giương cung bạt kiếm?

Đoạn Dịch bước tới, đến chỗ bàn trà chính giữa hai người, đập bàn tay lên bàn trà thủy tinh. "Ra ngoài."

Cố Lương thu hồi tầm mắt, ý vị sâu xa nhìn Đoạn Dịch một cái, đứng lên. "Đi thôi. Hôm nay bà chủ Lisa ra cửa từ sớm, cơm sáng do anh làm. Ăn một chút trước đi."

"Mẹ nó, em từ chối ăn thịt kho tàu nấu bằng nước máy." Đoạn Dịch lập tức nói.

"Có ăn là được rồi. Không được kén ăn."

Nói xong, Cố Lương lại liếc Minh Thiên đánh giá một cái, xoay người rời đi.

Nhưng lạ ở chỗ, ngay khi Đoạn Dịch nói hết câu "Thịt kho tàu nấu bằng nước máy", anh phát hiện toàn bộ địch ý trong mắt Minh Thiên biến mất.

"Không phải, cậu..." Đoạn Dịch nhíu mày hỏi.

"Không có việc gì."

Minh Thiên đứng lên, vẻ mặt trở về mưa thuận gió hoà, "Đi thôi. Đi ăn chút gì đó, rồi chúng ta xuyên thời gian."

"Tôi thật sự không muốn ăn bữa sáng do anh tôi làm." Đoạn Dịch nặng nề nói.

Minh Thiên nhìn về phía anh, khuyên một câu: "Tự tay anh trai mình làm, nên nể mặt mũi."

Đoạn Dịch: "...?"

Minh Thiên: "Nếu anh ăn không vô, em ăn giúp anh."

Đoạn Dịch: "???"

.

Buổi sáng, 8 giờ 20 phút.

Đoạn Dịch và Minh Thiên từ ngày 16 tháng 11, xuyên tới ngày 2 tháng 10.

Nhóm bọn anh vì Ổ Quân Lan đã vào nhà giam, hôm nay chỉ có hai người bọn anh dẫn theo Tra Tùng Phi số 8.

Thông qua ghi chép từ Cục Cảnh Sát, cùng lời tường thuật của Cố Lương từng tới ngày này, buổi sáng Cục Cảnh Sát sẽ thực hiện hình phạt treo cổ trước quảng trường, nghi phạm Nicole sẽ bị xử tử.

Chiều cùng ngày, lễ tang sẽ được tổ chức ở khu nghĩa địa sau dãy nhà cũ.

Lễ tang được tổ chức cho nạn nhân đầu tiên và thứ hai trong vụ án giết người hàng loạt – Mary và Anne.

Lễ tang được cố tình tổ chức cùng ngày, nhằm báo cho các cô rằng hung thủ giết các cô đã bị xử tử, an ủi linh hồn các cô được an giấc ngàn thu.

Và trong lễ tang, Tịch Phi sẽ bị bắn chết.

Cố Lương nghi ngờ hung thủ là A Gia, cũng dặn dò Đoạn Dịch cách xa A Gia.

Có kinh nghiệm đối phó với Tịch Phi hôm qua, sau khi xuyên qua Đoạn Dịch không vội đi tra xét, mà tới cửa hàng trang phục chỗ khúc cua dãy nhà cũ cùng Minh Thiên và Tra Tùng Phi.

Hai người Minh Thiên và Đoạn Dịch không chút keo kiệt dùng tiền của bà chủ Lisa, đều đổi thành tây trang đàn ông thế kỉ 19, còn dán râu giả, thoại nhìn giống như hai quý ông thân sĩ. Còn Tra Tùng Phi giả thành người hầu của họ.

Ngụy trang xong, đã là 8 giờ 50 phút.

Tử hình treo cổ Nicole sẽ bắt đầu vào lúc 9 giờ.

Thời gian vẫn còn dư dả, Đoạn Dịch và Minh Thiên thương lượng một chút, đi tới chỗ giáo đường trắng.

Giống như hôm qua, cửa vào giáo đường vẫn đóng chặt.

Đoạn Dịch đi tới kiểm tra, cửa sổ đóng rất kín, không thể mở ra từ bên ngoài.

Mà chỗ này đâu đâu cũng thấy người theo đạo Cơ Đốc, Đoạn Dịch cũng không đến mức phá cửa sổ đột nhập vào trong dưới mắt công chúng, không khéo sẽ khiến dân chúng phẫn nộ kích phát điều kiện tử vong.

Cũng may tuy tạm thời không nghĩ ra cách vào giáo đường, Đoạn Dịch quay đầu liền phát hiện có người tới sân trước giáo đường quét tước vệ sinh, chắc là người này có liên quan gì đó với giáo đường, biết đâu hỏi thăm sẽ có thông tin.

Đi tới chỗ người nọ, Đoạn Dịch bắt chuyện làm quen. "Tôi gặp chút vấn đề, muốn tìm mục sư xin lời khuyên. Sao giáo đường này đóng cửa vậy?"

Ngoài dự kiến của Đoạn Dịch, người nọ lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Hắn ta vẽ chữ thập lên ngực, nói: "Thượng đế phù hộ. Hôm nay mục sư đã rời đi từ sớm. Ngài ấy nói mình cảm nhận được một số thứ không ổn, đã đi tìm người giúp đỡ. Ngài ấy nói trước khi mình trở lại, bất cứ ai cũng không được phép bước vào giáo đường."

"Thứ không ổn? Có ý gì?" Đoạn Dịch hơi kinh ngạc.

Người này nhìn trước nhìn sau, mặt mũi trắng bệch, thấp giọng nói: "Satan, ác ma, ác linh... Đều là mấy thứ không ổn. Chúng rất tà ác... Nếu không thì đã không đến mức ngay cả mục sư già cũng không đối phó được, phải đi tìm cứu viện!"

Đoạn Dịch thầm nói trong đầu, đừng nói là lần này bọn họ phải giao tiếp với tà ma ngoại đạo đấy nhé?

Chẳng lẽ phó bản này ngoại trừ yếu tố xuyên thời gian, còn liên quan đến linh dị thần quái?

Đoạn Dịch chưa kịp nghĩ nhiều, cách đó không xa đã truyền đến âm thanh ầm ĩ.

... Đám người từ bốn phương tám hướng vọt tới, bọn họ tụ tập tại khu đất trống trước Cục Cảnh Sát và đài phun nước, dưới sự chỉ huy của cảnh sát mà đứng thành một vòng tròn.

Một giá gỗ treo cổ được dựng lên.

Một cảnh sát giữ trật tự yêu cầu mọi người yên lặng, hai cảnh sát khác áp giải một người phụ nữ tới.

Người phụ nữ rất gầy, có mái tóc dài màu hạt dẻ, ánh nắng chiếu vào trông như sóng lúa.

Cô ta là Nicole.

Giá treo cổ có hai tầng, ở giữa gắn một tấm ván gỗ, trên giá treo một sợi dây thòng lọng.

Cảnh sát đẩy Nicole lên tấm ván gỗ, tròng cổ cô ta vào sợi dây thừng. Tấm ván gỗ dưới chân cô ta là một khối gỗ hình tròn. Lúc hành hình, cảnh sát sẽ rút tấm gỗ hình tròn, Nicole sẽ rơi xuống lỗ hổng, dây thừng trên cổ Nicole sẽ siết chặt cô ta tới chết.

Đây là toàn bộ quá trình của hình phạt treo cổ.

Hiện tất cả công tác chuẩn bị đều đã hoàn tất, chỉ còn bước cuối là rút tấm gỗ hình tròn.

Cảnh sát không lập tức hành hình, họ đọc công khai tội danh của Nicole cho công chúng nghe, để cảnh cáo mọi người.

Đoạn Dịch ở đằng xa vừa nghe cảnh sát nói, vừa nhìn Nicole.

Anh đang đứng trên bậc thang ở giáo đường, vị trí cao hơn, giá treo cổ vừa khéo đối diện với anh.

Vì thế, cách một cái đài phun nước, anh có thể nhìn thấy thân ảnh mông lung mỹ lệ của Nicole.

Nicole chợt ngẩng đầu, chạm mắt với Đoạn Dịch.

Khoảnh khắc ấy, máu trong người Đoạn Dịch rét run.

Nhìn ánh mắt kia, lần đầu tiên anh hiểu được ý nghĩa của từ mỹ nhân rắn rết: Nicole rất xinh đẹp, nhưng ánh mắt cô ta lại âm lãnh tận xương, tràn ngập oán hận, giống hệt con rắn độc.

9 giờ rưỡi, hành hình bắt đầu.

Khối gỗ hình tròn dưới chân Nicole bị lấy ra, cả người cô ta rơi xuống, cơ thể bị sợi dây thừng trên cổ treo lủng lẳng giữa không trung. Như con cá trên thớt, thân thể của cô ta hơi đong đưa một chút, vài phút sau ngừng nhúc nhích.

10 phút sau, có người đưa thi thể của cô ta đặt xuống đất, dân chúng bắt đầu chọi trứng gà và rau dưa vào thi thể cô ta. Chờ đến khi đám người phát tiết hết sự phẫn nộ rời đi, đã gần giữa trưa.

Trong lúc này Đoạn Dịch lẫn vào đám người, tìm một người cảnh sát bắt chuyện. "Thi thể Nicole sẽ được xử lý như thế nào?"

"Cô ta là hung thủ, có bao nhiêu người hận cô ta? Chồng cô ta không định nhặt xác cho cô ta đâu." Ngón tay cảnh sát chỉ sang dãy nhà cũ, "Bên kia có nghĩa địa, sâu trong nghĩa địa có một rừng cây, cứ ném đại cô ta vào đó, cho sói gặm."

Chờ đến giữa trưa, cảnh sát không trực tiếp xử lý thi thể của cô ta, mà tìm kêu mấy tên lang thang nâng thi thể Nicole vào rừng cây. Đoạn Dịch, Minh Thiên và Tra Tùng Phi lặng lẽ đuổi theo mấy tên lang thang, một đường đi tới sâu vào rừng.

Đoạn Dịch muốn xem thử quá trình xử lí thi thể có vấn đề gì hay không.

Ví dụ, nếu thật sự có người hợp tác với Nicole phạm tội, thì người nọ có tới đây xử lí thi thể Nicole hay không.

Nào biết bọn họ lại thấy một cảnh tượng làm người ta cực kì buồn nôn... Mấy tên lang thang vậy mà bắt đầu dâm loạn thi thể, thay phiên nhau tới.

Cảnh này quá kinh khủng, hơn nữa ở đây có trẻ vị thành niên, Đoạn Dịch vội cởi áo khoác phủ lên đầu Tra Tùng Phi.

Tra Tùng Phi dại mặt, đầu chùng áo khoác, vẫn theo bản năng xoay lưng.

Vất vả chờ đợi một phen, bên kia cuối cùng cũng kết thúc, mấy tên lang thang nhổ nước bọt vào xác Nicole, kéo quần lên rời đi. Một lát sau, thật sự có vài con sói hoang chạy ra từ sâu trong rừng, chia nhau ăn thi thể.

Cứ thế, thi thể Nicole chỉ còn dư mấy mẩu xương rải rác trong rừng, không người hỏi thăm.

Quần áo Nicole chỉ còn thừa mấy mảnh vải rách, thi thể chỉ còn xương cốt, chắc không còn manh mối gì.

Ba người yên lặng rời khỏi rừng cây, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Hiển nhiên nãy giờ Tra Tùng Phi đã cố gắng chịu đựng. Vừa ra khỏi rừng, cậu ta nhịn không nổi nữa, ngồi xổm ven đường nôn thốc nôn tháo. Đoạn Dịch nhìn cậu ta một cái, nghĩ đứa nhỏ này lúc trước ở khu nghỉ ngơi, dành toàn bộ thời gian 7 ngày ngâm mình trong phòng tâm lý, không khỏi thở dài.

Khả năng chịu đựng của mỗi người khác nhau, người ta là học sinh ngoan, sao lại bị kéo vào cái trò chơi tệ hại này chứ.

Nghĩ thế, Đoạn Dịch tiến lên vỗ vai an ủi Tra Tùng Phi.

Tra Tùng Phi vẻ mặt đưa đám nhìn về phía anh: "Em xin lỗi. Em quá vô dụng... Kéo chân các anh."

Đoạn Dịch cười, nói: "Không thấy cậu kéo chân sau đâu. Mỗi người có mức chịu đựng khác nhau. Cứ từ từ. Vào loại trò chơi này đã đủ xui xẻo, cậu đừng đè nặng tâm lý nữa. Nếu không những ngày tháng sau sẽ khó sống lắm."

Nhút nhát cắn môi, Tra Tùng Phi nói: "Em sẽ cố. Ngay cả khi không biết chơi Ma Sói. Vượt thêm phó bản, em sẽ trưởng thành!"

"Cố gắng hết sức là được. Có một số việc cần dựa vào nỗ lực bản thân, nhưng có một số việc, phải dựa theo ý trời. Ví dụ như, quỷ mới biết tại sao chúng ta lại đến đây."

An ủi Tra Tùng Phi xong, Đoạn Dịch phát hiện Minh Thiên vẫn luôn im lặng không lên tiếng.

Nghiêng người nhìn hắn, Đoạn Dịch thấy hắn đang đứng dưới bóng cây cách đó không xa.

"Sao vậy? Cậu muốn nói gì à?" Đoạn Dịch mở miệng nói.

Minh Thiên khẽ nhíu mày: "Không có gì. Chỉ là em không tin ý trời."

"Sao cậu lại nói thế?" Đoạn Dịch hỏi.

"Em không tin, anh cũng đừng tin." Minh Thiên nói.

Đoạn Dịch không nói gì, Minh Thiên bước tới gần anh một bước. "Nếu ý trời muốn anh chết thì sao? Anh vẫn cảm thấy, việc đời đã tận, chấp nhận nghe mệnh trời?"

Mũi chân Đoạn Dịch nâng lên, đá một cục đá ven đường. "Coi lời cậu nói kìa. Ai rồi cũng chết thôi. Có sinh có tử, đây là ý trời. Đơn giản là thời gian sống chết của mỗi người một khác. Lúc còn sống, đương nhiên tôi sẽ cố gắng sống sót. Nhưng nếu thời hạn đã tới, tôi còn có thể nghịch chuyển sinh tử?"

Sau một lúc lâu, Minh Thiên thản nhiên nói: "Anh không sợ chết, không có chấp niệm với sinh tử, vì anh không sợ mất đi."

Nghe được lời này, không cà lơ phất phơ đá hòn đá nữa, Đoạn Dịch đứng thẳng, quay người đối diện với Minh Thiên đang đứng cách anh không xa không gần.

Mây và sương mù sáng sớm ngày ấy, dường như lại xuất hiện nơi đáy mắt Minh Thiên, khiến Đoạn Dịch không rõ ý hắn.

Đoạn Dịch bất giác nhíu mi: "Cậu không đồng ý cách nhìn nhận của tôi?"

Minh Thiên lắc đầu: "Không phải em không đồng ý. Trên thực tế..."

Tạm dừng ngắn ngủi, Minh Thiên nói tiếp: "Anh Tiểu Dịch, anh là người dũng cảm và kiên cường nhất em từng thấy. Trước sau trong lòng anh chưa từng bận tâm vật ngoài thân, cái gì cũng không sợ. Em hy vọng anh có thể mãi mãi như vậy, muốn anh dũng cảm tiến lên, không bị bất cứ kẻ nào trói buộc, vững vàng tiếp bước, cho đến cuối cùng."

"Cuối cùng..." Đoạn Dịch suy tư nhẩm hai chữ này, "Cuối cùng tôi có thể tới đâu?"

Minh Thiên đến trước mặt anh, giọng nói rất khẽ, lại chứa đầy khí

phách: "Sống sót trở về. Sống một cuộc sống bình thường."

.

Rời khỏi rừng cây, ba người tìm một nơi để ăn cơm.

Tra Tùng Phi ăn không vô, được Đoạn Dịch khuyên nhủ mới miễn cưỡng ăn một chút.

Buổi chiều bọn họ cùng nhau tới cửa hàng trang phục, ngụy trang một lần nữa, ba người ai cũng mang một cái mũ quý ông.

Tra Tùng Phi vẫn đi đằng sau hai người, cảm thấy hai người đi phía trước mặc đồ rất đẹp, nhìn như người mẫu phong cách Anh Quốc cổ điển.

Lễ tang của Mary và Anne tiến hành vào lúc 2 giờ chiều.

Trước đó, ba người lại đi một chuyến tới giáo đường. Sau khi thấy cửa lớn vẫn đóng chặt như cũ, thì đi dạo xung quanh. Khu vực bọn họ đi dạo chủ yếu là quanh dãy nhà cũ khu đèn đỏ.

Cũng vào lúc này, bọn họ gặp được bà lão hôm qua.

Bà ăn mặc trang nghiêm, sắc mặt hơi tiều tụy, mặc một chiếc váy đen liền thân, trước ngực cài một đóa hoa cúc nhỏ.

Là hoa trong vườn nhà bà, bà hái một ít bỏ vào rổ, đang bước đi tập tễnh tới khu nghĩa địa trước rừng. Xem ra mấy bông hoa này là bà chuẩn bị cho lễ tang.

Lúc Đoạn Dịch đi ngang qua bà, không làm bà chú ý. Đoạn Dịch nghĩ chắc là do mình dán râu, đội mũ.

Đi dạo một hồi lâu, mắt thấy thời gian đã không sai biệt lắm, Đoạn Dịch đưa mắt ra hiệu cho Minh Thiên, hai người mang Tra Tùng Phi lặng lẽ theo sau đám người, cùng đến chỗ lễ tang.

Lễ tang rất đơn sơ, người tới cũng không tính là nhiều, đơn giản ít người có quan hệ không tệ với Mary và Anne trong khu đèn đỏ.

Cảnh sát cũng có mặt. Bọn họ đưa hai cái xác trong kho đông lạnh tới, rồi mời nhóm công nhân đến đặt vào trong mộ.

Cảnh sát làm theo thông lệ, đứng trước bia mộ hai người nói rằng hung thủ đã bị xử tử, sau khi cầu chúc các cô an giấc ngàn thu, liền vội vàng rời đi.

Mục sư vẫn chưa tới lễ tang. Không biết có phải là do khu vực này chỉ có một mục sư duy nhất hay không.

Mục sư duy nhất tạm thời không có mặt, lễ tang không có ai chủ trì, vậy nên bà lão đảm nhận vị trí chủ trì, cũng tức là chủ nhà của hai người đã chết

Bà đặt hoa đã hái trước mộ hai người, tuyên đọc điếu văn cuộc đời của Mary và Anne, nói thêm những câu ước nguyện các cô an giấc ngàn thu. Tốc độ nói của bà lão chậm rãi, lời muốn nói rất nhiều, phân đoạn khá là lâu.

Lặng lẽ tránh sau đám người, Đoạn Dịch nghe thấy tiếng mấy cô gái bàn luận sôi nổi.

"Cảnh sát chưa tra rõ rõ sự tình à. Ngày hôm qua Bảo Lâm cũng bị giết. Nicole thật sự là hung thủ? Nếu bắt sai người, vậy làm sao Mary và Anne có thể an giấc ngàn thu chứ? Sao chúng ta có thể yên tâm được?"

"Tôi cũng nghĩ vậy. Tôi thấy cảnh sát sợ gây ra khủng hoảng, nên không dời ngày xử tử Nicole. Lại nói chồng cô ta cũng không nói giúp cho cô ta. Lần trước tôi nghe bảo có cảnh sát nói là, áp lực quản lý bình dân của bọn họ rất lớn. Thế nào, chê chỗ chúng ta loạn, không muốn quản à?"

"Nếu bọn họ bắt sai người, khác nào mặc kệ an nguy chúng ta..."

"Ôi đúng rồi, A Gia và Thụy Y không tới? Không phải hai cô ấy có quan hệ không tồi với Mary và Anne à?"

"Ai biết? Mấy người chị em tốt các cô ấy, đều thích tên đàn ông

họa sĩ kia, ai mà biết quan hệ thật sự là gì?"

"Được rồi. Đừng nói nữa, Tịch Phi cũng vậy. Tịch Phi với mấy cô ấy cũng là bạn tốt, các cô không sợ cô ta nghe được, sẽ mách đám A Gia hả? Hai người họ không tới vì Thụy Y mắc bệnh, A Gia ở nhà chăm sóc cô ấy."

Một bên nghe mấy cô gái trò chuyện, một bên Đoạn Dịch đã tìm được Tịch Phi trong đám người.

Các cô gái đang dần xếp thành một hàng dài.

Hai bia mộ Mary và Anne đặt song song nhau, sắp tới phân đoạn các cô gái lần lượt đứng trước bia mộ tặng hoa đọc diễn văn, Tịch Phi cũng đứng trong đội ngũ chờ tới lượt tặng hoa.

Đoạn Dịch nhìn thấy cô ta, trước tiên nói với Tra Tùng Phi: "Em tới dãy nhà cũ kia, tìm chỗ ở của A Gia. Không cần tới quá gần, cũng không được để cô ta phát hiện, em trốn trong chỗ tối, xem xem cô ta có rời đi không, hoặc có trở về hay không là được."

Tra Tùng Phi không hỏi nhiều, lập tức chạy đi.

Bắt gặp ánh mắt Minh Thiên, Đoạn Dịch giải thích cho hắn: "Hôm qua anh tôi nghi ngờ người đã giết Tịch Phi ở lễ tang là A Gia. Vừa rồi lại nghe các cô gái nói A Gia và Thụy Y không tới lễ tang. Tôi đang nghĩ, có lẽ thật sự là A Gia động thủ trong tối. Cậu còn dù không, cho tôi mượn một cái."

Minh Thiên: "Em đi với anh."

Đoạn Dịch nói: "Quanh chỗ này toàn là cây, cũng không có kiến trúc gì. Nếu A Gia muốn ngắm bắn Tịch Phi, vậy thì chỉ có thể trốn trên cây gần đây. Hai chúng ta đi cùng nhau, rất dễ rút dây động rừng."

Nghe thế, Minh Thiên lấy một cây dù đưa cho Đoạn Dịch. "Súng lục không phải súng bắn tỉa, tầm bắn không xa đến vậy. Có lẽ cô ta ở gần đây thôi. Anh phải cẩn thận."

"Biết rồi." Đoạn Dịch hỏi Minh Thiên, "Cậu còn dù không?"

"Còn." Minh Thiên lấy một cây dù ra cho Đoạn Dịch xem.

Đoạn Dịch yên tâm một ít. "Được rồi. Cậu cũng cẩn thận. Đừng đối cứng với cô ta. Không được thì chạy. Mục đích chuyến này của chúng ta không phải ngăn cản A Gia giết người, hoặc bắt giữ A Gia, chúng ta chỉ cần xác nhận hung thủ có phải cô ta hay không là xong."

"Ừm. Hiểu rồi. Anh cũng cẩn thận." Minh Thiên nói.

Đoạn Dịch giơ tay dựng thẳng ngón trỏ, thủ thế im lặng, lập tức bỏ đi.

Anh mặc một thân đen, tay đeo bao tay da, động tác rất ra dáng quý ông nhã nhặn phong lưu.

Nhìn theo bóng lưng Đoạn Dịch một lúc, Minh Thiên mới đi về một hướng khác vào sâu trong rừng, tìm kiếm A Gia.

Nào biết Minh Thiên còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên nghe thấy giọng sắc bén của Đoạn Dịch từ cách đó không xa: "Đứng lại!"

Cùng lúc đó, ba tiếng súng liên tiếp vang lên.

Minh Thiên xoay người, lập tức chạy vội qua chỗ Đoạn Dịch.

.

Sau khi tách ra khỏi Minh Thiên, Đoạn Dịch rất nhanh đã tìm ra nơi trốn của A Gia.

Anh không hành động mù quáng, mà cẩn thận quan sát.

Lúc trước ở Cục Cảnh Sát, Đoạn Dịch đã xem qua ảnh chụp hiện trường cái chết Tịch Phi. Cô ta bị đạn bắn vào trán.

Hiện tại các cô gái tụ tập trước bia mộ rất nhiều, tốp năm tốp ba tụ tập lại nói chuyện, tùy thời còn di chuyển.

Tay súng muốn bắn chuẩn vào Tịch Phi không dễ dàng gì, trừ phi cô ta nhân lúc Tịch Phi đang ở một mình, hơn nữa tạm ngừng di chuyển.

Lúc Tịch Phi đặt hoa tươi trước bia mộ, nói vài lời chúc, không thể nghi ngờ chính là thời cơ tốt nhất để hung thủ động thủ.

Vậy nên, tay súng sẽ ẩn thân đưa lưng về phía bia mộ, đối diện với vị trí có tỷ lệ cao Tịch Phi sẽ đi tới.

Đoạn Dịch đoán đúng rồi. Anh yên lặng men theo phần rừng đằng sau bia mộ, không đi được mấy bước, nhìn lên trên, đã thấy một bóng đen. Toàn thân cô ta mặc đồ đen, thân thể mảnh mai mềm mại, tóc và mặt đều bị che kín, chắc chắn là một cô gái.

Cặp mắt xanh lam của cô ta chạm mắt với Đoạn Dịch, lập tức nhảy xuống khỏi trên cây, xoay người bỏ chạy.

Cô ta không lập tức bắn chết Tịch Phi, mà lại chọn chạy trốn. Điều này làm Đoạn Dịch bất ngờ.

"Đứng lại!" Đoạn Dịch hô lên một tiếng, lập tức đuổi theo.

Tay súng quay đầu lại, bắn liền ba phát về phía anh.

Đoạn Dịch cực nhanh nghiêng người trốn sau thân cây, ba phát đạn "Bằng bằng bằng" đều ghim vào thân cây.

Ló đầu ra, phát hiện tay súng đã nhân cơ hội chạy trốn, Đoạn Dịch nâng bước đang định đuổi theo, cánh tay đột nhiên bị chộp lấy. "Anh Tiểu Dịch, là em."

"Đi. Đuổi theo." Đoạn Dịch hất đầu với hắn, hai người nhanh chóng đuổi theo tay súng.

Những cô gái đứng trước phần mộ đang tham dự lễ tang hiển nhiên rất khiếp sợ. Các cô vừa la hét sợ hãi, vừa chạy về dãy nhà cũ. Dù sao thì nơi đó cũng là nhà của các cô.

Chẳng qua tốc độ tay súng so với tốc độ Đoạn Dịch và Minh Thiên đuổi theo nhanh hơn, giành trước một bước chạy đến khu đèn đỏ.

Lấy tốc độ cực nhanh, tay súng phi thân chui vào một ngôi nhà trong dãy nhà.

Đoạn Dịch và Minh Thiên nhanh chóng tới gần tòa nhà, đang định đuổi vào, đằng sau bọn họ, Tra Tùng Phi chạy ra. "Nãy giờ em luôn theo dõi ở đây! Đây là nhà A Gia và Thụy Y!"

Nghe xong, Đoạn Dịch thầm kêu một tiếng "Không ổn."

Anh vừa dứt lời, trong căn nhà ở lầu 3 nào đó truyền đến tiếng súng.

Trên con đường cách đó không xa lần thứ hai vang giọng thét chói tai của mấy cô gái, lẫn tiếng kinh hô "Báo cảnh sát! Chúng ta mau báo cảnh sát".

Ngay sau đó mấy cô gái tốp năm tốp ba trở lại dãy nhà, Đoạn Dịch còn chưa kịp nói gì, một cô gái tóc vàng mắt xanh đã chạy ra từ trong dãy nhà.

Trên trán cô ta lấm tấm mồ hôi, rõ ràng vừa mới vận động kịch liệt. Cặp mắt màu lam của cô ta, Đoạn Dịch liếc mắt liền nhận ra... Cô ta chính là tay súng có ý định giết Tịch Phi mà chưa thành.

Có người gọi tên cô ta: "A Gia, cô không sao chứ?"

A Gia run bần bật giơ tay, chỉ thẳng mặt Đoạn Dịch, Minh Thiên và Tra Tùng Phi, bắt đầu chảy nư,ớc mắt, gào to: "Bắt lấy bọn họ! Bọn họ là hung thủ! Bọn họ, bọn họ giết Thụy Y!"

- --

Chương 41

Các cô gái tới kéo A Gia ra sau, đồng thời hoảng sợ nhìn về phía Đoạn Dịch.

Một cô gái to gan bước lên bảo vệ mọi người. "Đừng sợ! Vừa rồi bên khu nghĩa địa có tiếng súng, đã có người đi báo cảnh sát rồi. Cảnh sát sẽ đến ngay thôi! Chúng ta cùng ngăn ba tên đàn ông này lại! Đừng để bọn họ chạy trốn!"

"Chúng, chúng ta làm sao bây giờ?" Tra Tùng Phi sắc mặt trắng bệch, nhịn không được mà kéo ống tay áo Đoạn Dịch, trốn sau lưng anh.

Người Đoạn Dịch hơi cong, bày tư thế phòng vệ.

Anh thầm thì với Tra Tùng Phi: "Chạy 300 mét về phía bắc, vào hẻm nhỏ, cởi tất cả đồ ngụy trang trên người, rời khỏi hẻm nhỏ từ một lối khác rồi trở lại đài phun nước. Đến lúc đó sẽ không còn ai nhận ra cậu nữa. Tôi đếm 123, bây giờ bắt đầu, chuẩn bị chạy."

"Nhưng em..." Tra Tùng Phi vừa hoảng loạn vừa do dự.

"1, 2, 3, chạy!" Đoạn Dịch nghiêm mặt quát lớn, nghe vậy, Tra Tùng Phi biết mình không thể ở lại kéo chân sau, lập tức cất bước chạy.

Tra Tùng Phi vừa chạy, lập tức có cô gái to gan đuổi theo cậu ta.

Đoạn Dịch bắt chuẩn cơ hội, nhanh chân chạy ra sau cô gái kia, ôm lấy bụng cô ta, một tay còn lại khóa chặt cổ cô ta.

"Tất cả không được tới đây." Ghì cô gái kia lui về phía con hẻm phía bắc, Đoạn Dịch lạnh lùng nói, "Ai dám lại đây, tôi lập tức bẻ gãy cổ cô ta!"

"Cảnh sát sắp tới rồi! Mấy người chạy không thoát đâu! Mấy người là hung thủ giết người!" Có một người khác tiến lên định ngăn cản

Đoạn Dịch.

Tay Đoạn Dịch lập tức dùng sức, cô gái bị anh siết chặt đến mức gân xanh trên trán nổi lên.

Thấy vậy, không ai dám nhích lên phía trước nửa bước.

Hơi thả lỏng lực tay, Đoạn Dịch nhìn sang phía Minh Thiên: "Còn chưa chạy?"

"Anh Tiểu Dịch..." Minh Thiên nhíu mày, hiển nhiên không yên tâm.

Nhưng hắn rất hiểu tính cách Đoạn Dịch, không nhiều lời nữa, nhanh chóng chạy về phía bắc con hẻm nhỏ.

Liếc mắt nhìn Minh Thiên một cái, Đoạn Dịch quay sang nhìn mấy cô gái, bắt cóc con tin lui nhanh về phía sau, vài giây sau cũng vào con hẻm.

Trong hẻm nhỏ, Tra Tùng Phi đã cởi hết đồ ngụy trang.

Minh Thiên cũng nhanh lẹ cởi bộ đồ thân sĩ, gỡ râu giả.

Đoạn Dịch nhìn hai người gật đầu, rút dao trong lòng ngực ra dùng chuôi dao đập ngất cô, rồi nhẹ nhàng đặt xuống đất.

"Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy. Xin lỗi." Đoạn Dịch thấp giọng nói một câu, cởi bỏ đồ ngụy trang trên người, vung tay chỉ về phía một đầu khác của ngõ, nói với Minh Thiên và Tra Tùng Phi: "Chạy!"

.

Lúc ba người trở lại đài phun nước đều đã đổi về bộ đồ lúc ra khỏi khách sạn.

Bọn họ còn muốn thám thính xung quanh một chút nữa, nhưng có cảnh sát đi tới khu vực quảng trường bên này, tiến hành dò hỏi và kiểm tra từng người. Bởi vì khu nghĩa địa và khu đèn đỏ liên tục

xảy ra sự kiện xả súng, nên toàn bộ khu Whitechapel bắt đầu giới nghiêm.

Thấy thế, Đoạn Dịch và Minh Thiên thương lượng một chút, để đảm bảo an toàn, bọn họ quyết định trở về khách sạn.

Tuy bọn họ đã thay đổi trang phục một chút, nhưng dù sao tay nghề vẫn còn thô sơ, mục tiêu nhóm ba người vốn đã bắt mắt, nếu thật sự bị cảnh sát tạm giam, sẽ khó mà thoát ra được. Huống chi bọn họ cũng không thể kéo dài thời gian đến lúc hết thời gian thảo luận vote mới về khách sạn, một khi bọn họ bị giam, chỉ hơi bất cẩn một chút thôi, khả năng cao sẽ bị kẹt giữa các thời không.

Tuyến thời gian bình thường, 4 giờ chiều ngày 17 tháng 11. Trong khách sạn.

Sau khi Đoạn Dịch, Minh Thiên, Tra Tùng Phi từng người tắm rửa xong, tập hợp ở nhà ăn.

"Vừa rồi dọc đường có phát hiện gì mới không?" Đoạn Dịch hỏi Minh Thiên.

Minh Thiên nói: "A Gia bắn anh ba phát đạn, tất cả đều trúng thân cây. Tuy trên đường em chỉ nhặt được một vỏ đạn, nhưng có thể kết luận, viên đạn này giống với viên đạn lúc trước tìm được trong tủ quần áo Nicole, cũng như viên đạn Tịch Phi dùng để giết Bảo Lâm."

Đoạn Dịch nghe xong khẽ gật đầu, nhíu mày nói: "Tôi muốn tới cục cảnh sát xem thử. Tôi nghi rằng..."

Minh Thiên đối mắt với anh, đồng thanh nói cùng anh: "Chúng ta thay đổi lịch sử."

Hôm nay bọn họ xuyên tới ngày 2 tháng 10, cơ hội xuyên qua đã dùng hết, dưới tình huống không sử dụng bùa chú và cuốn lịch, nếu bọn họ mở cửa lớn khách sạn, bên ngoài sẽ là ngày 17 tháng 11 với dòng chảy thời gian bình thường.

Ngày đầu tiên họ đến phó bản là ngày 15 tháng 11.

Hôm đấy tại phòng hồ sơ Cục Cảnh Sát, bọn họ đã xem qua đầy đủ hồ sơ vụ án.

Mary, Anne chết lần lượt vào ngày 1 tháng 9 và ngày 3 tháng 9.

Nicole bị bắt vào ngày 25 tháng 9, bị hành hình treo cổ vào sáng ngày 2 tháng 10.

Bảo Lâm chết vào ngày 1 tháng 10; Tịch Phi chết vào ngày 2 tháng 10.

Cuối cùng, A Gia và Thụy Y trước sau chết vào ngày 3 tháng 10, trong đó không rõ Thụy Y có tự sát hay không.

Đoạn Dịch và Minh Thiên xuyên qua hai lần, vô tình đã thay đổi lịch sử hai lần.

Sự kiện đầu tiên khá nhỏ.

Lúc trước trong ảnh chụp chứng cứ ở Cục Cảnh Sát, phát hiện vỏ đạn tại hiện trường vụ án Bảo Lâm.

Nhưng lúc Đoạn Dịch và Minh Thiên xuyên đến ngày 1 tháng 10, đã nhặt hết tất cả vỏ đạn trong phòng Bảo Lâm.

Sự kiện thứ hai, có sự thay đổi khá lớn.

Tịch Phi vốn nên chết trong lễ tang vào ngày 2 tháng 10, lại không chết. Bởi vì Đoạn Dịch nên tay súng không thể ra tay.

Tay súng chạy về phía khu nhà cũ, giế,t chết Thụy Y.

Việc này dẫn tới Thụy Y vốn nên tự sát cuối cùng, lại chết trước một ngày.

Đoạn Dịch không khỏi nói: "Thụy Y vốn chết vào buổi chiều ngày 3 tháng 10, không biết tự sát thật hay giả. Bây giờ cô ta lại chết vào ngày 3 tháng 10. Nếu vậy thì... ngày 3 tháng 10 sẽ xảy ra chuyện gì?"

Đứng bật dậy, Đoạn Dịch nhướng mày với Minh Thiên, vẻ mặt thúc giục. "Chúng ta tới cục cảnh sát kiểm tra?"

Minh Thiên đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Tra Tùng Phi ở lại khách sạn đón những người chơi khác, Đoạn Dịch và Minh Thiên cùng nhau đi tới cửa lớn khách sạn.

Nào biết hai người còn chưa mở cửa, cửa đã bị kéo ra từ bên ngoài.

Cố Lương đã trở lại.

"Những người khác đâu? Không có xảy ra chuyện gì chứ?" Đoạn Dịch hỏi Cố Lương.

"Không có việc gì." Cố Lương nói, "Anh đã có thông tin anh cần nên về trước. Bên các em thì sao?"

Đoạn Dịch tóm tắt đại khái cho Cố Lương, Cố Lương liền nói: "Anh đi cùng các em."

"Vết thương của anh..."

"Không sao."

Một lát sau, ba người đẩy cánh cửa lớn khách sạn vừa mới khép lại, đi vào khu Whitechapel buổi chiều ngày 17 tháng 11.

Mặt trời ngả về tây, chim mỏi cánh trở về tổ, toàn bộ quảng trường bị ánh nắng chiều bao phủ, cửa giáo đường trắng vẫn đóng chặt, xung quanh Cục Cảnh Sát cũng không có cảnh sát ra vào, bọn họ vẫn đang trong kì nghỉ phép tập thể.

Trên đường đến Cục Cảnh Sát, Đoạn Dịch hỏi Cố Lương: "Hôm qua sao anh lại nghi ngờ A Gia là hung thủ?"

Cố Lương giải thích: "Anh nghe được, thật ra mấy người bị hại đều là bạn của nhau, theo lý đó các cô ấy sẽ cùng tham gia lễ tang.

Nhưng tại lễ tang, A Gia và Thụy Y lại vắng mặt."

"Sau đó trong lễ tang có người nổ súng, Tịch Phi đã chết, đương nhiên anh cảm thấy hiềm nghi của hai người không tới tham gia là rất lớn, vậy nên thuyết phục những người chơi còn lại tới nhà A Gia và Thụy Y để dò hỏi tình huống. Hai người nọ vừa lúc ở cùng một chỗ."

"Lúc bọn anh tìm tới cửa, A Gia không có ở nhà, Thụy Y thì có. Thụy Y nói, lúc cô ấy chuẩn bị thay quần áo đi lễ tang cùng A Gia, A Gia có rót một ly hồng trà cho cô ấy uống. Uống trà xong, cô ấy bị đau bụng quặn thắt, tiêu chảy. Vậy nên hai người không đi lễ tang. A Gia sợ cô ấy bị bệnh gì đó, ở nhà chiếu cố cô ấy."

"Theo lời Thụy Y, có một khoảng thời gian cô ấy đau đến mức hôn mê. Lúc tỉnh lại thấy A Gia vẫn còn ở bên, nên nghĩ rằng cô ta chưa bao giờ rời đi."

"Dựa theo suy đoán của anh, hung thủ là A Gia, cô ta không đi lễ tang, trốn trong chỗ tối bắn chết Tịch Phi. Chẳng qua, nếu một mình cô ta không đi lễ tang, xác suất bị nghi ngờ là khá lớn. Thế là cô ta bỏ thuốc vào trà Thụy Y, để cô ấy không thể đi lễ tang nữa. Cứ như vậy, cả hai người đều không đi, xác suất bị nghi ngờ giảm xuống. Ngoài ra, Thụy Y cũng có thể làm chứng cho cô ta."

Đoạn Dịch nghe xong, nhíu mày nói: "Mọi chuyện đã rõ ràng. Ngày 1 tháng 10, Tịch Phi giết Bảo Lâm; ngày 2 tháng 10, A Gia bỏ thuốc Thụy Y, lén vào rừng cây bắn chết Tịch Phi, rồi giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra về nhà, lợi dụng Thụy Y làm chứng cho mình không có mặt ở hiện trường."

"Nhưng hôm nay bọn em đã thay đổi thay đổi lịch sử. Ngày 2 tháng 10, A Gia không bắn chết Tịch Phi, nên sau khi cô ta về đến nhà, bắn chết Thụy Y, còn cố tình vu khống cho bọn em."

Sau khi trao đổi xong cụ thể những gì đã xảy ra, ba người ngựa quen đường cũ đến phòng hồ sơ Cục Cảnh Sát.

Quả nhiên lịch sử đã bị thay đổi.

Đầu tiên là ảnh chụp hiện trường vụ án của Bảo Lâm vào ngày 1 tháng 10, tất cả vỏ đạn đã biến mất.

Tiếp theo, ngày 2 tháng 10, người chết từ Tịch Phi biến thành Thụy Y.

Cuối cùng là ngày 3 tháng 10, A Gia chết vào buổi sáng. Buổi chiều cùng ngày người bị hại là Tịch Phi.

Lần này, người đặt ngón trỏ đặt trên cò súng, tự sát không biết thật giả biến thành Tịch Phi.

.

5 rưỡi chiều. Ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên và Cố Lương trở lại khách sạn.

Trong nhà ăn trống trơn, ngay cả Tra Tùng Phi cũng không thấy đâu. Chắc những người chơi khác "xuyên qua" chưa trở về.

Đoạn Dịch cân nhắc một chút, mang Cố Lương và Minh Thiên tới phòng mình.

Sau khi vào phòng, Đoạn Dịch hỏi Cố Lương trước: "Bên anh có phát hiện gì mới không?"

"Có." Cố Lương gật đầu nói, "Hôm nay anh cùng Bành Trình số 3 và Ôn Như Ngọc số 6 thăm dò chung một chút, rồi chia nhau ra hành động. Hôm qua em nói với anh, em tới nhà Nicole và chồng của cô ta – Tom. Vậy nên hôm nay anh hỏi thăm nơi Nicole từng làm việc, một mình tới đó. Nơi cô ta công tác cách nơi này rất xa, cả đi cả về mất tận một ngày. Lúc anh trở lại quảng trường, không biết tìm mấy người Bành Trình ở đâu nên về trước."

Giải thích một cách ngắn gọn, Cố Lương nói tiếp: "Nicole là bác sĩ. Anh giả làm bệnh nhân, tìm đồng nghiệp cô ta xem bệnh, giả vờ vô tình hỏi chuyện về Nicole và chồng cô ta. Đồng nghiệp của cô ta nói, chồng cô ta bị nghiện tì.nh dục, đây là một loại bệnh. Hôm qua các em vào nhà Tom, có tìm được manh mối gì về việc hắn ngoại tình không?"

Đoạn Dịch lắc đầu. "Ngoại trừ trong tủ giày dư một đôi giày cao gót kích cỡ khác biệt, thì không còn gì nữa. Em nghĩ, đôi giày kia mới được để vào sau khi Nicole bị bắt. Lúc Nicole ở nhà, người phụ nữ khác không dám vào nhà một cách nghênh ngang như vậy được."

Cố Lương: "Vậy thì đúng rồi. Đồng nghiệp của Nicole cũng nói thế. Người nọ nói, Nicole là một người phụ nữ cực kỳ cẩn thận. Nên chồng cô ta qua lại với nhóm gái điếm, mua hoa, hoặc quần áo gái điếm đưa cho hắn, hắn chưa từng mang về nhà."

"Hèn gì... Bọn em tìm thấy rất nhiều thư tình ở chỗ Mary và Anne, nhưng trong nhà Tom lại không có lấy một bức." Đoạn Dịch nhăn mặt, "Vậy nên, lúc trước Nicole không phát hiện ra chồng cô ta là loại người như thế à?"

Cố Lương lắc đầu: "Không có. Sau này Tom tới bệnh viện, hắn nhiễm bệnh đường tìn.h dục, không thể không tiếp nhận trị liệu, nhưng trong khoảng thời gian chữa trị hắn vẫn tiếp tục quan hệ với người khác, làm lộ chuyện bị nghiện tì.nh dục, lúc đó mới truyền tới tai Nicole."

Đoạn Dịch không nhịn được nhíu mày. "Nếu hung thủ thứ nhất thật sự là Nicole, cô ta có thể quả quyết xử lý Mary và Anne như vậy, sao không giết luôn Tom? Thật ra em vẫn đang nghĩ, rõ ràng là bên nam không quản được nửa thân dưới, Nicole chỉ giết gái điếm thôi thì có ích gì chứ? Khu đèn đỏ nhiều gái như vậy, giết một người thì vẫn còn người khác, không lẽ cô ta có thể giết hết mọi người?"

Cố Lương lắc đầu, nhất thời cũng không thể nghĩ ra đáp án.

Một lát sau, Minh Thiên chợt mở miệng: "Em có ý này."

Đoạn Dịch: "Nói nghe thử đi."

Minh Thiên trầm giọng: "Nếu Nicole là bác sĩ, biết chồng cô ta bị nghiện tì.nh dục. Dưới góc nhìn của một người làm bác sĩ như cô ta, chồng cô ta bệnh nhân, cô ta phải trị cho hắn, nếu trị không

được, cô ta sẽ cảm thấy vấn đề nằm trên người mình, chứ không phải do chồng cô ta."

"Chồng cô ta bị bệnh, nhưng cô ta không trị được... Vậy nên cô ta đổ tất cả lỗi lên người mình? Cô ta yêu đến mức bệnh luôn rồi." Đoạn Dịch nhíu mày, "Thế, nếu nhìn từ góc độ này, cô ta chẳng những không giết chồng, ngược lại còn thương xót cho hắn. Nhưng xuất phát từ góc độ ghen ghét và hả giận, cô ta giết mấy cô gái điếm có cảm tình với chồng cô ta?"

Đoạn Dịch thở dài, cảm thán nói: "Chế độ phụ quyền, có rất nhiều đàn ông ức hiếp phụ nữ. Nhưng đôi khi... Người mượn danh "tình yêu" giúp đỡ đàn ông bắt nạt phụ nữ, lại là phụ nữ. Đúng là điều đáng buồn."

Dừng một lát, Minh Thiên nói: "Em chỉ đưa ra suy đoán của em thôi. Bây giờ còn chưa xác định được Nicole có phải Jack Đồ Tể hay không."

"Rất thú vị..."

Người đột nhiên nói ba chữ này là Cố Lương.

Đoạn Dịch nhìn về phía Cố Lương, nghe anh ta nói: "Trong thế giới hiện thực, Jack Đồ Tể là một sát nhân rất nổi tiếng. Vì người bị hại đều là gái điếm, ngay từ đầu hung thủ bị nghi là đàn ông, cũng bị gắn cho cái nhãn "thù phụ nữ", "ghét phụ nữ". Cho đến khi Conan – người viết bộ tiểu thuyết《 Holmes 》đưa ra suy đoán mới, cho rằng hung thủ có thể là một người phụ nữ."

"Đối với việc điều tra và suy đoán kế tiếp, tỷ như tại sao người phụ nữ này muốn giết gái điếm, anh chưa đọc tư liệu liên quan, không hiểu hết được. Nhưng suy đoán mà Minh Thiên đưa ra hiện giờ, hiển nhiên là một góc độ mới lạ rất ảo diệu. Nói một cách đơn giản..."

Cố Lương nhìn về phía Minh Thiên, "Đối với một số ít hung thủ là bi.ến thái, phản xã hội, người bình thường rất khó nghĩ ra động cơ của bọn họ. Cơ mà cậu hiểu biết về phương diện này quá nhỉ."

Minh Thiên thản nhiên đón lấy ánh mắt Cố Lương: "Anh nói anh và anh trai tôi là bạn học thời cao trung, anh rất hiểu anh ấy? Có phải vì anh ấy, nên anh có thành kiến với tôi không?"

"Đúng vậy. Tôi có thành kiến với cậu." Cố Lương thẳng thắn thừa nhận, "Nếu không, tôi sẽ không ghép hai người với nhau."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Cố Lương. "Ý anh... Anh là Cupid?"

"Đúng vậy." Cố Lương gật đầu.

"Aiss, sao anh..." Đoạn Dịch ngơ ngác.

Chậc, suýt nữa hớ mồm chửi anh họ.

Ánh mắt Cố Lương nhìn Minh Thiên mang theo chút sức ép: "Tại anh sợ Minh Thiên sẽ gây bất lợi với em, ví dụ như vì thắng đồng vàng mà hố em. Anh phải bảo đảm hai em ở cùng một phe."

Sau một lúc lâu, Minh Thiên hơi cong lưng về phía trước, cười như không cười: "Anh lo lắng nhiều rồi. Người duy nhất tôi sẽ không bao giờ tổn thương là anh ấy. Nhưng tôi vẫn cảm ơn, cảm ơn anh đã ghép chúng tôi với nhau."

Cố Lương ngậm miệng, mày nhăn chặt hơn.

Đoạn Dịch hỏi Cố Lương: "Vậy hiện tại anh cảm thấy bọn em là..."

"Anh biết các em là xích bẩn."

Cố Lương nhìn về phía Đoạn Dịch: "Ngày đầu tiên tranh cử cảnh sát trưởng, số 10 tham gia tranh cử vì nói suy luận của mình về phiếu bầu, anh đồng ý, số 9 miễn cưỡng cũng vậy. Em là số 7, vị trí không tính là quá xa, nhưng em lại nói nguyên nhân mình tham gia tranh cử vì muốn phân tích logic giúp người chơi không tham gia tranh cử, cũng có ý phân tích nên bầu ai. Dựa theo vị trí mà nói, lý do của em có chút gượng ép, nên em hơi khả nghi."

"Chỉ vậy thôi thì chưa thể phán định em là sói được. Em có thể là

thần chức, việc thần chức muốn gánh đội mà phân tích một đợt, đương nhiên là có thể. Nhưng em lại chẳng phân tích gì cả. Thật ra em có thể nói giống số 6, tương tự như số 1 là thần chức, số 2 là phân tích bên phe dân. Bởi vì hai người bọn họ đều fake tiên tri lừa người khác, nhưng số 1 không từ bỏ tranh cử, số 2 từ bỏ, thử phân tích thân phận của bọn họ từ điểm này, rất dễ. Nếu có người dựa vào điểm này hắt nước bẩn vào em, em hoàn toàn có thể mượn thân phận thần chức đáp trả. Nhưng em không dám nói phân tích, sợ có người lấy bám vào ý này phản bác em, suy ra em không phải thần chức."

"Nói tóm lại, bài phát biểu của em có sơ hở. Em không phải thần chức, cũng không phải dân thường giúp thần chức chắn sói. Hành vi số 1 có thể quy là giúp thần chức chắn sói, còn hành vi tranh cử của em hoàn toàn vô nghĩa. Thế nên, em chỉ có thể là sói."

"Sở dĩ em tham gia tranh cử, là để khiến bọn họ tìm sói trong những người chơi không tham gia tranh cử, dời trọng điểm khỏi người mình."

"Số 3 số 4, còn có em, tổng cộng ba con sói. Minh Thiên số 2 không phải sói. Cậu ta là dân thường? Dù thế nào đi nữa, các em là xích bẩn. Nghĩa là..."

Cố Lương chậm rãi nói, "Ba chúng ta là phe thứ ba, cần phải đẩy tất cả những người khác vào nhà giam."

Đoạn Dịch yên lặng nghe xong, rót một ly nước đưa Cố Lương. "Anh, không hổ là anh."

Cố Lương nhận ly nước, thản nhiên nói: "Anh chơi nhiều nên có kinh nghiệm ấy mà."

Tạm dừng một lát, Cố Lương hỏi: "Tối qua chỉ có một người số 1 bị loại, phù thủy không ném độc. Có phải bài phù thủy không còn nữa? Bị kẻ trộm hủy rồi? Kẻ trộm mà hủy phù thủy, chỉ có thể thuyết minh kẻ trộm hóa sói."

"Lại đoán đúng rồi. Kẻ trộm là em." Đoạn Dịch tiếp lời.

"Em muốn fake phù thủy?" Cố Lương hỏi anh.

Đoạn Dịch gật đầu: "Kế hoạch vốn là như thế. Em cũng đã nghĩ kỹ sách lược cụ thể rồi. Trước mắt mà nói, mọi thứ vẫn đang trong tầm kiểm soát."

"Ừm, hiểu rồi. Lần này em và Minh Thiên chơi rất khá. Mặt đối lập của các em đã có, ngoại trừ đồng đội sói của em, chắc là không ai nghĩ các em là xích bẩn đâu. Nếu anh là Cupid..."

Cố Lương nói, "Phù thủy không độc số 3, người nhận phù thủy sẽ dễ bị nghi ngờ. Em đang bị xích bẩn, nếu em mất bài, sẽ không còn sói nào bên phe thứ ba nữa. Để anh nhận phù thủy."

Đoạn Dịch nghĩ một lát, nói: "Anh nhận cũng được thôi, nhưng anh không được nói dùng bình cứu cho em. Để Bành Trình và Khang Hàm Âm tin tưởng, em đã nói với họ mình hủy bài phù thủy. Nếu anh nhận phù thủy mà nói cứu em, Bành Trình sẽ nghi ngờ hai chúng ta là xích bẩn. Còn nếu anh xác nhận thân phận cho người khác, Bành Trình sẽ nghĩ theo hướng khác. Đến lúc đó để em canh chừng cậu ta, một khi cậu ta định nói gì đó, em sẽ tìm cách chuyển hướng."

Cố Lương suy nghĩ một lát: "Anh sẽ cứu số 10. Đến lúc đó các em điều phiếu vote số 8 hoặc số 10. Mục đích của chúng ta đêm nay là tìm ra thần chức thợ săn và thằng ngốc."

Minh Thiên phản bác ý kiến của Cố Lương. "Anh cứu số 8 đi."

Đoạn Dịch suy tư nhìn về phía Minh Thiên: "Tại sao?"

Minh Thiên nói: "Theo như phân tích vừa nãy của ngài Dương, nhận phù thủy sẽ có nguy hiểm, người nhận phù thủy và người được cứu sẽ có thể bị nghi là xích bẩn. Nếu chúng ta giết thợ săn, có khả năng thợ săn sẽ ghim người được cứu."

"Tra Tùng Phi số 8 đi thăm dò cùng bọn tôi, thông tin chỗ cậu ta, bọn tôi đều đã biết. Nhưng ngày đầu tiên Tô Chương Nhạc số 10 đi là ngày 3 tháng 10, chúng ta chưa biết. Từ góc độ qua màn phó bản, ông ta nắm giữ nhiều thông tin hơn. Vậy nên, so số 8 với số

10, để số 10 sống lâu hơn một ngày sẽ tốt hơn."

"Tôi đề nghị cứu số 8. Nếu cậu ta bị thợ săn mang đi, cũng không ảnh hưởng đến việc qua màn của chúng ta."

Đoạn Dịch cân nhắc một chút, nói: "Tôi nghi ngờ một trong hai người số 9 và số 10 tham gia tranh cử, có một người là thợ săn. Mọi người nghĩ xem nên làm thế nào để lừa họ lộ thân phận?"

Minh Thiên suy nghĩ: "Có thể tìm bài thằng ngốc trước."

"Thằng ngốc? Nhưng nếu Thằng ngốc nhảy ra cản, chúng ta sẽ gặp bất lợi. Ván đêm nay rất quan trọng, tốt nhất là chúng ta nên kiểm soát thế trận. Sau đêm nay vấn đề chủ yếu sẽ nằm trên người số 6, rất có thể cô ta sẽ kiểm tra tôi. Ngay cả khi cô ta không kiểm tra tôi, cô ta chỉ cần kiểm tra một người tốt khác, là đã đủ đẩy sói xuống hố."

Đoạn Dịch nhíu mày, "Đêm nay tốt nhất là chúng ta đẩy một người tốt ra ngoài, chứ không phải lừa thằng ngốc ra, để thằng ngốc phá trận."

"Vậy nếu..." Nhìn về phía Đoạn Dịch, Minh Thiên khẽ cười, "Nếu em là tiên tri thật thì sao?"

.

Ba người thương lượng một lát nữa, Cố Lương rời đi trước.

Anh ta cố ý ra ngoài khách sạn lượn một chuyến, định chờ mọi người trở về hết rồi mới về, ra vẻ mình đi thăm dò bệnh viện vào ngày 1 tháng 10 mới về, cũng như chưa từng đơn độc nói chuyện riêng với ai.

Cứ thế, trong phòng chỉ còn hai người Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Tóc Đoạn Dịch vẫn còn chưa khô, bọt nước theo sợi tóc nhỏ xuống, làm ướt cổ áo sau gáy anh. Thấy thế, Minh Thiên vào phòng tắm lấy khăn lông khô. Lúc hắn ra ngoài, phát hiện Đoạn Dịch đang đứng trước cửa sổ ngây người.

Hai tay chống khung cửa sổ, Đoạn Dịch nghiêng người nhìn chăm chú bóng đêm ngoài cửa sổ, để lại cho Minh Thiên một bóng lưng.

Đến sau lưng Đoạn Dịch, Minh Thiên phủ khăn lông lên đầu anh, lau tóc giúp anh. "Đang nghĩ gì vậy?"

Đoạn Dịch quay đầu nhìn Minh Thiên. "Cậu và số 6 đã sớm thương lượng. Cô ta giúp cậu chắn sói. Người đầu tiên hai người soi là số 4?"

"Đúng vậy." Minh Thiên gật đầu, "Đây là yêu cầu để cô ta đồng ý chắn sói cho em, cô ta muốn biết trước thân phận số 4."

Quay đầu lại, Đoạn Dịch nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. "Tôi không biết hai người thân nhau đến vậy từ khi nào."

Động tác lau tóc cho Đoạn Dịch hơi dừng lại, sau một lúc lâu, ngón tay hắn lướt qua vành tai anh, giúp anh vén một sợi tóc ra sau tai. Ngay sau đó, hắn cong người, ghé bên tai Đoạn Dịch hỏi: "Nếu em thân thiết với cô ta, anh Tiểu Dịch, anh có để ý không?"

Chương 42

Đoạn Dịch tạm thời không trả lời Minh Thiên, mà đẩy tay hắn ra, đi đến đầu giường, lấy một điếu thuốc từ tủ đầu giường, đốt lên rồi hít một hơi thật sâu.

Có Nicotin kíc,h thích sau một ngày mệt nhọc, tâm trí anh thanh tỉnh hơn một chút.

Khóe miệng tràn ra chút khói, theo chóp mũi bay lên cao, Đoạn Dịch cách làn khói nhìn về phía Minh Thiên, đột nhiên phát hiện thân hình hắn ẩn hiện trong làn khói tạo cảm giác thần bí, làm người ta không tự chủ được muốn tới gần, quan sát, đánh giá.

Một loại khí chất vô cùng gây kí,ch thích, cũng vô cùng nguy hiểm, giống hệt nicotin trong thuốc lá.

Vậy nên mãi đến khi tàn thuốc trắng rơi xuống đất, Đoạn Dịch mới chợt nhớ ra, mình đã quên hút thuốc được một lúc lâu.

Thuận tay bóp tắt tàn thuốc, mắt thấy Minh Thiên đi đến trước mặt mình, Đoạn Dịch vươn tay, túm cổ áo thun đen của hắn.

Tay Đoạn Dịch hơi dùng sức, cơ thể nghiêng về trước, cùng Minh Thiên bốn mắt nhìn nhau.

"Cô ta dám tin tưởng cậu, chứng tỏ cậu đã cho cô ta rất nhiều thông tin. Nếu cậu muốn hỏi cái này, thế thì tôi để ý đấy. Cơ mà..." khóe miệng hơi nhếch, ánh mắt Đoạn Dịch hiện vài phần bất cần. "Ai tin tưởng cậu, ai bị cậu lừa, tôi để ý làm gì?"

Nói xong, Đoạn Dịch buông Minh Thiên, dứt khoát xoay người đi vào nhà tắm đánh răng, nửa đường nói thêm một câu: "Mọi người sắp về rồi. Cậu đi đi, đỡ khiến mọi người nghi ngờ hai chúng ta."

.

6 giờ 40 phút, người chơi tụ tập ở nhà ăn, bắt đầu thảo luận vote

phiếu vào đêm nay.

Nhà tiên tri số 6 Ôn Như Ngọc dẫn đầu nói: "Số 9 là người tốt. Hôm nay..."

Nhìn về phía số 3, cô có chút do dự, "Tối hôm qua phù thủy không ném độc số 3... Hôm nay chúng ta không thể vote số 3. Số 3 khả năng cao là Vua Sói, anh ta sẽ kéo dân."

Số 9 bị cả số 3 Bành Trình và số 6 Ôn Như Ngọc soi, không thể nghi ngờ đã trở thành người có thân phận đáng tin nhất.

Vậy nên số 9 Hứa Nhược Phàm nói chuyện rất tự tin. Cô tiếp lời: "Sao phù thủy không độc số 3? Phù thủy đang do dự cái gì? Hay còn muốn kiểm tra thật giả thêm một lần nữa? Vậy số 3..."

Nhìn về phía Bành Trình, cô hỏi: "Số 6 kiểm tra xong lập tức nói thông tin soi. Còn số 3 thì sao?"

Bành Trình ho nhẹ một cái: "Tôi đã nói kết quả soi từ lâu rồi! Tôi, số 5 và số 6 là một nhóm. Số 6 fake tiên tri, tôi đã nói với số 5, tôi chọn soi số 2, cậu ta là sói!"

Hứa Nhược Phàm nghe hắn nói như nghe chuyện cười, suýt không nhịn được mà cười ra tiếng.

Cô miễn cưỡng kìm nén cơn buồn cười, nói với các người chơi khác: "Cho tôi hỏi phù thủy, tại sao không ném độc số 3? Tôi cảm thấy hiện tại phù thủy có thể xuất hiện rồi."

"Còn rất nhiều thần chức ở đây, vậy nên phù thủy có ra mặt hay không cũng không sao. Hiện tại tiên tri thật là số 6, số 3 có xác suất cao là Vua Sói, nếu trực tiếp vote anh ta thì không hay lắm. Chúng ta cần phù thủy ra mặt để bàn bạc, nếu không sẽ rất khó chơi..."

"Nếu phù thủy vẫn không ra mặt, tôi nghi ngờ phù thủy đã không còn."

Lúc này Cố Lương mở miệng: "Tôi là phù thủy. Nguyên nhân tôi

không độc số 3 vì tôi và cậu ta cùng một đội. Mọi người thấy đấy, hôm qua cậu ta là người bị thương nghiêm trọng nhất, cậu ta đã bảo vệ bọn tôi. Thế nên hôm qua tôi nghĩ cậu ta là người tốt. Hoặc là, ngay cả khi cậu ta rút được bài sói, tôi cảm thấy nhân phẩm của cậu ta đủ tốt, tôi muốn làm đồng đội với cậu ta thêm hôm nay."

"Vì thế hôm nay tôi và cậu ta cùng tới ngày 1 tháng 10. Thắng ván Ma Sói đương nhiên quan trọng, nhưng với sự giúp đỡ của số 3, tìm kiếm manh mối và mọi người cùng nhau qua màn, cũng quan trọng không kém."

"Còn một nguyên nhân khác tôi không độc cậu ta. Trong lúc thăm dò, tôi, số 3, số 4 và số 6 cùng một đội. Sau khi số 4 vào phòng giam, nhóm bọn tôi chỉ còn ba người. Mọi người có thể thấy, tôi vừa vặn ở trong đội có hai tiên tri. Thành ra tôi có thể quan sát vào ban ngày, rồi tiến hành phán đoán thêm."

"Đó là hai nguyên nhân tối qua tôi không ném độc ai."

Hứa Nhược Phàm nghe anh ta giải thích, nghĩ một chút rồi nói: "Cũng hợp lý. Vậy đêm đầu tiên anh..."

Cố Lương nói: "Đêm đầu tiên tôi cứu số 8. Tôi dùng bình cứu cậu ta. Lát nữa vote ai, mọi người có thể thảo luận lại. Nếu mọi người quyết định đêm nay độc số 3, vậy tôi sẽ dùng bình độc."

Số 5 Cố Lương nhận phù thủy, đã dùng bình cứu số 8 Tra Tùng Phi.

Số 9 Hứa Nhược Phàm được hai tri soi lập tức nhìn sang Tra Tùng Phi. "Việc đêm nay vote ai, hay dùng bình cứu, có ý kiến gì không?"

Tra Tùng Phi chớp mắt hai cái, đáp: "Chị quyết định đi. Thân phận của chị đáng tin nhất."

Hứa Nhược Phàm thở dài một hơi, hơi do dự, đành nhìn về phía số 2 Minh Thiên: "Số 2 thấy thế nào?"

Minh Thiên nói: "Tôi cảm thấy hôm nay phù thủy nhận thân phận

không có vấn đề gì. Nhưng ngoại trừ phù thủy tôi hy vọng một người nữa có thể lộ thân phận. Ai là người rút được bài kẻ trộm?"

Trong một khoảng thời gian ngắn, không có người nào trả lời câu hỏi Minh Thiên.

Hắn nhìn lướt qua mọi người, lại nói: "Nếu kẻ trộm không lộ thân phận, vậy khả năng cao kẻ trộm rút được bài sói, hoặc là phe thứ ba. Nếu không người nọ hoàn toàn có thể ra mặt nói mình đã hủy lá bài nào. Bây giờ kẻ trộm không ra mặt, chúng ta chỉ có thể suy đoán."

"Nhà tiên tri, phù thủy đều đã ra mặt, không biết thằng khờ và thợ săn còn ở đây không. Nếu hai người có ở đây, vậy đừng lộ thân phận, nhưng trong lòng hai người phải tự hiểu. Nếu hai thần chức đều còn, nghĩa là kẻ trộm đã rút bài sói, bỏ bài dân thường. Hiện giờ chưa biết thân phận của số 1 là gì, có khả năng người sói muốn "diệt dân". Cho nên tôi nghĩ hôm nay không nên vote dân thường."

"Về việc hôm nay nên vote ai..."

Tạm dừng một lát, Minh Thiên nói: "Tôi giữ nguyên suy nghĩ hôm qua. Ván này có ba sói, chơi sói đảo phe không dễ dàng gì. Hai sói số 3 số 4 tham gia tranh cử, thì sói còn lại không tham gia tranh cử, để bầu phiếu cho đồng đội mình làm cảnh sát trưởng. Như vậy khá hợp lý."

"Những người không tham gia tranh cử gồm số 5, 6, 8, 11. Số 5 phù thủy, số 6 nhà tiên tri, suy ra một trong hai người số 8 và số 11 là sói. Trong đó số 8 được phù thủy dùng bình cứu. Một trận có ba sói, khả năng sói tự cắn rất thấp. Nếu vậy thân phận số 11 trở nên khả nghi hơn. Nhưng vừa rồi tôi đã nói, không nên vote dân thường. Tôi hy vọng anh không fake thân phận, nhanh chóng nói thân phận thật."

"Tôi, tôi có thể nhận gì chứ? Tôi là dân thường, là người chơi nhắm mắt. Giờ tôi có fake chức năng cũng đâu ổn? Ai tin tôi chứ?" Số 11 đau đớn thở dài, nói tiếp, "Loại trò chơi này, sống sống chết chết, đâu có quy định không được mặt dày. Tôi không dám lấy

mạng ra đùa. Tôi muốn đồng vàng. Tôi thề với trời, tôi là dân thường! Nếu không ngày mai tôi sẽ bị NPC giế,t chết. Tóm lại, nếu không thể vote dân thường, mấy người càng không thể vote tôi!"

Số 11 thề thốt làm mọi người tạm thời không thể tiếp tục bàn luận logic.

Mọi người không còn lời nào để nói, mà hiện tại sắp tới 10 giờ chốt vote.

Số 12 Doãn Oánh Oánh hít một hơi, mở miệng nói: "Em đồng ý với cách nói của số 2. Hiện tại rất có thể là thần chức nhiều dân ít. Tốt nhất là đừng vote dân. Nếu mọi người không biết vote ai thì có thể vote em. Em là thằng ngốc. Ban ngày vote em, buổi tối người sói giết em cũng không sao. Số 4 đã đi rồi, đêm nay số 3 sẽ bị độc. Em dùng thần chức của mình bảo vệ các dân còn lại. Em cảm thấy người tốt chúng ta có thể thắng."

10 giờ tối chốt vote. Số 12 Doãn Oánh Oánh bị vote nhiều nhất.

Giọng hệ thống vang lên: "Số 12 Doãn Oánh Oánh kích hoạt kỹ năng, miễn vào nhà giam, từ bây giờ mất quyền bỏ phiếu."

10 giờ rưỡi tối, Đoạn Dịch thừa dịp không có ai, đi tới phòng số 3 Bành Trình.

.

Bành Trình nốc mấy ngụm nước to. "Không phải chứ, số 5 có ý gì thế? Người anh em cậu đừng lừa tôi. Không phải cậu nói bài phù thủy đã bị cậu hủy rồi sao?"

"Phù thủy thật sự đã bị tôi hủy bỏ. Anh ấy đang nói dối." Đoạn Dịch nói.

"Anh lừa tôi." Mặt mũi Bành Trình càng nhăn hơn, "Tôi là Vua Sói, tôi biết ai là đồng đội sói. Số 8 là người tốt, số 5 nói đỡ cho cậu ta là có ý gì?"

Đoạn Dịch nhìn về phía Bành Trình: "Cậu có nghe tôi gọi số 5 là

anh trai?"

"Đã nghe." Bành Trình nói.

"Tôi khá hiểu anh ấy. Anh ấy biết chơi Ma Sói lắm." Đoạn Dịch nói, "Tôi đoán anh ấy là Cupid, số 8 là một trong hai người anh ấy ghép cặp. Hoặc là, anh ấy và số 8 là cặp đôi."

Thấy Bành Trình còn chưa hiểu, Đoạn Dịch giải thích: "Tôi nghĩ Cupid đã tìm cơ hội nói chuyện riêng với hai người họ, tiện đà thử một chút, thông qua hành vi để phán đoán, xác định thân phận của bọn họ."

"Dưới tình huống đó, nếu số 5 là Cupid, có lẽ anh ấy đã đoán ra, hai người được anh ghép cặp là người tốt. Suy ra Cupid cùng hai người được ghép đôi, đều thuộc phe người tốt, bọn họ sẽ đối địch với phe sói chúng ta."

"Số 8 là một trong hai người bị ghép đôi, nếu cậu ta bị vote thì người còn lại sẽ chết theo. Người tốt sẽ lập tức mất hai người. Đây là lý do số 5 tận lực giữ số 8."

"Còn nhớ tối hôm qua khi vote, số 2 Minh Thiên lên tiếng nói giúp số 5, 8, 11 không tham gia tranh cử không? Tối hôm qua không thể vote bọn họ, nên hôm nay người đáng nghi nhất vẫn là ba người họ. Thành ra để giữ người tốt là số 8, số 5 Cupid fake phù thủy, bảo mình đã dùng bình cứu cho số 8."

"Còn nếu anh ấy không phải Cupid, anh ấy và số 8 là cặp đôi, vậy cũng có thể giải thích hệt như trên."

Bành Trình cái hiểu cái không. "Nhưng tại sao anh ta không trực tiếp bảo mình là Cupid?"

Đoạn Dịch nói: "Đương nhiên anh ta không thể lộ thân phận. Nếu sói muốn "giết cục bộ" thần chức, giết Cupid hoặc phù thủy, thật ra đều không sao, bản thân anh ấy không bị ảnh hưởng lắm. Nhưng một khi anh ấy nói ra hai người anh ấy đã ghép đôi, sói giết một người trong hai, một lần cắn liền mất hai người tốt."

Bành Trình hỏi lại: "Cupid có thể tìm một người tốt khác để thông đồng mà. Ví như anh ta nói đã cứu một người mình không ghép đôi để lừa người sói."

Đoạn Dịch gật đầu: "Cũng có khả năng. Nhưng khả năng này là rất nhỏ, thứ nhất, số 5 là người mới, không có cơ sở quen biết mọi người, khả năng anh ấy có được sự tin tưởng của mọi người là rất thấp; thứ hai, trong lúc thăm dò anh ấy vẫn luôn ở bên cạnh cậu, cậu là người biết rõ nhất anh ấy có trao đổi với người khác hay không; thứ ba, số 5 làm cách nào để phán đoán ai tốt ai xấu, thuyết phục người nọ phối hợp diễn theo mình? Một khi anh ấy phán đoán sai, sẽ làm lộ chức năng Cupid."

"Vậy, vậy cũng có thể là lừa..." Bành Trình khẽ sờ cái mũi.

"Tất nhiên cái cậu đoán cũng là một khả năng. Không thể hoàn toàn loại trừ nó. Nhưng vẫn còn một nguyên nhân khiến anh ấy nhận phù thủy."

Đoạn Dịch giải thích: "Tôi nói rồi đó, tôi quen biết số 5, anh ấy rất thông minh cũng rất nhạy cảm. Lần này anh ấy làm Cupid, chắc là đang đoán coi còn bài phù thủy hay không. Anh ấy nhận phù thủy vì muốn biết có ai cạch phù thủy với mình không."

"Một khi có người nhận, anh ấy lập tức quay chức năng, nhận là Cupid. Việc anh ấy fake phù thủy không có gì nguy hiểm. Nhưng hiện tại không có ai nhận, tôi đoán anh ấy đã biết việc bài phù thủy bị hủy."

"Vừa rồi số 2 phân tích cậu có để ý không. Theo góc nhìn số 2, phù thủy còn sống, cho nên suy đoán sói muốn diệt dân. Nhưng hai chúng ta biết, hiện tại số 5 Cupid cũng biết, phù thủy không còn."

"Tối hôm qua khi số 1 vào phòng giam, không thấy cô ấy dùng kỹ năng. Trong mắt Cupid, có lẽ tạm thời cô ấy bị nhận nhầm thành dân thôi, suy ra ván này còn 4 dân thường, 4 thần chức."

"Vậy nên... Rất đáng tiếc." Đoạn Dịch thở dài một hơi.

Bành Trình hỏi: "Đáng tiếc cái gì?"

Đoạn Dịch nói: "Đáng tiếc ý tưởng của số 5 Cupid rất tốt, nhưng số 12 lại lên tiếng phá hỏng kế hoạch anh ấy. Tôi nghĩ là anh ấy chuẩn bị nói ra suy đoán của bản thân, thuyết phục mọi người rằng chưa chắc sói muốn diệt dân, anh ấy cũng không định để thằng ngốc lộ thân phận. Vừa nãy tôi có nói, anh ấy muốn bảo vệ cặp đôi anh ấy ghép, đồng thời cũng không muốn lộ thân phận Cupid. Chắc anh ấy chưa tìm được lý do thoái thác, làm sao để fake phù thủy mà vẫn thuyết phục mọi người tin rằng sói muốn diệt thần chức... Đúng lúc đó, số 12 nhảy ra nhận chức năng. Thế là bó tay." Thở hắt một hơi, thân thể Đoạn Dịch ngả về sau, dựa lên ghế sô pha.

Bành Trình chớp chớp mắt, vỗ trán bồm bộp: "Thôi, trong đầu Cupid nghĩ cái gì, trước mắt chúng ta cứ mặc kệ. Rồi bây giờ nên làm gì? Chúng ta giết số 12 thần chức, hay vẫn giết số 8, cắn một phát chết cặp đôi hai người?"

Im lặng một lát, Đoạn Dịch nhìn về phía hắn, ngón tay bấm thiết bị: "Giết số 9."

"Này mẹ nó, tại sao?" Bành Trình ngẩn người.

"Tôi đoán cô ta là thợ săn." Đoạn Dịch nói, "Lúc số 2 phân tích sói muốn diệt dân, còn nhớ nguyên văn lời cậu ta không? Thật ra cậu ta không ngầm khẳng định kết luận. Nguyên văn là, thợ săn, thằng ngốc phải tự hiểu nếu cả hai thần chức vẫn còn, nghĩa là còn tận 5 thần chức, nghĩa là khả năng cao sói muốn diệt dân. Vậy cậu nghĩ xem... Tại sao số 12 nghe xong lập tức ra mặt nhận thằng ngốc?"

Hai mắt Bành Trình sáng rực: "Số 12 là thằng ngốc, em ấy biết mình còn, và em ấy... Biết thợ săn là ai!"

"Đúng vậy. Số 6 nhà tiên tri, số 5 phù thủy, Cupid cũng có; số 12 biết bản thân là thằng ngốc, hơn nữa biết thợ săn cũng còn, nên mới tán thành phân tích của số 2 đây là ván diệt dân, thế là nhảy ra chắn cho dân thường."

"Nếu vậy... Ai có quan hệ tốt nhất với số 12, đủ để số 12 tin tưởng?"

"Thợ săn chỉ có thể là số 9."

Bành Trình có chút hưng phấn lẫn căng thẳng. "Nhưng lỡ số 9 kéo tôi theo..."

"Cô ấy sẽ không kéo cậu. Cô ấy nghĩ rằng cậu sẽ bị phù thủy ném độc." Đoạn Dịch nói, "Số 5 rất thông minh, tiếc là anh ấy không rút được bài tốt. Anh ấy sẽ không để lộ người sói biết cặp đôi là ai, nếu không chúng ta có thể cắn một phát giết hai mạng. Anh ấy fake phù thủy, để thử xem kẻ trộm có phải phù thủy hay không, nhưng anh ấy còn chưa kịp giải thích thì số 12 đã giành lên tiếng trước, nhóm người tốt cũng suy đoán sai hướng. Đến khi sắp chốt vote, số 5 muốn giải thích thì đã muộn rồi."

.

Gần như cùng lúc đó, trong phòng số 9 Hứa Nhược Phàm.

Số 12 Doãn Oánh Oánh ngồi trước mặt cô: "Chị nói xem... Liệu bọn họ có giết em không?"

Hỏi xong, phát hiện Hứa Nhược Phàm không trả lời, mà nhíu chặt mày, Doãn Oánh Oánh liền hỏi cô: "Sao vậy? Chị lo lắng chuyện gì?"

Hứa Nhược Phàm đúng là đang lo lắng.

Ngẩng đầu nhìn Doãn Oánh Oánh, cô nói: "Lúc tập trung thảo luận, chị đã quên một điều. Em có phát hiện không, tại sao từ đầu tới cuối, không có bất cứ ai nhắc tới cặp đôi?"

Doãn Oánh Oánh cẩn thận nghĩ lại tình hình lúc thảo luận, hỏi cô: "Chị... Nghi ngờ số 5?"

"Đúng vậy. Chị đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lỡ bài phù thủy không còn nữa, vậy thì số 5 đang fake phù thủy." Vẻ mặt Hứa Nhược Phàm lộ vẻ u sầu, "Nhưng hiện giờ chị nghĩ, nếu anh ta là Cupid, hoặc là anh ta là một trong hai người của cặp đôi, mục đích anh ta fake phù thủy là gì?"

"Giữ lại số 8 Tra Tùng Phi." Doãn Oánh Oánh nói, "Đúng là trong số nhiều người tham gia tranh cử có sói, trọng điểm lại nằm trên người số 8 và số 11. Số 5 nói dùng bình cứu số 8, là để bảo vệ số 8."

"Càng nghĩ càng thấy kỳ quái." Hứa Nhược Phàm nói, "Vấn đề là, nếu số 5 thật sự là phù thủy, vậy thì nhanh chóng ném độc số 3 thì tốt hơn. Nếu không thì không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, nhưng sắp đến 11 giờ... Đến giờ vẫn chưa dùng độc."

Hứa Nhược Phàm vừa dứt lời, thiết bị của cô rung lên.

"Sao vậy?" Doãn Oánh Oánh căng thẳng đứng dậy.

Hứa Nhược Phàm đọc thông báo trên thiết bị, trán đổ mồ hôi. "Bọn họ cắn chị. Hệ thống bảo chị trong vòng 10 phút phải quyết định nổ súng bắn ai."

"Kéo số 5 không?" Doãn Oánh Oánh hỏi.

Suy nghĩ một lát, Hứa Nhược Phàm lắc đầu: "Không... Hai sói số 3, số 4 chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa, trên sân chỉ còn một sói chưa biết. Nếu số 5 fake phù thủy, anh ta bảo vệ số 8... Hai người bọn họ thông đồng lừa gạt người tốt, bọn họ là phe thứ ba!"

"Số 8 có thể là kẻ trộm. Cậu ta hủy bài phù thủy, nên số 5 biết phù thủy không còn nữa, mới dám fake thân phận."

"Số 5 có thể là Cupid, số 8 có thể là một trong hai người anh ta ghép đôi. Nếu số 8 vào nhà giam, người còn lại sẽ đi theo. Tất nhiên số 5 cũng có thể là một cặp với số 8."

"Bắn số 5, nếu anh ta là Cupid, chúng ta sẽ chỉ xử được một người bên phe thứ ba. Nhưng nếu giết số 8, nhất định phe thứ ba sẽ mất hai người, vì dù thành một cặp với số 5, hay là thành cặp với một người khác, trước sau gì số 8 cũng thuộc cặp đôi! Chị bắn số 8 là ổn nhất..."

Ngón tay chạm vào thiết bị, đang định nhấn lựa chọn, Hứa Nhược

Phàm chợt nghĩ đến gì đó, thả tay xuống.

"Sao vậy?" Doãn Oánh Oánh hỏi cô.

"Về việc số 5 và số 8 thuộc phe thứ ba, chị đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Đến giờ vẫn chưa thấy phù thủy ném độc, rất có thể suy đoán của chị là đúng. Nhưng chị không thể đảm bảo một trăm phần trăm được, cũng không thể để Vua Sói số 3 ở lại. Nhưng... Em nhất định phải giúp chị thuyết phục số 3, để cậu ta tin rằng số 8 là xích bẩn, thuyết phục cậu ta mang theo số 8."

Thời gian của Hứa Nhược Phàm còn không đến 10 phút, không kịp tính toán kĩ càng.

Đâylà cách tốt nhất mà cô có thể nghĩ đến, lựa chọn ổn thỏa nhất.

Ngón tay cô hơi run lên, trước khi hết giờ, chọn số 3 Bành Trình.

Ngay sau đó, tiếng thông báo số 9 Hứa Nhược Phàm vào nhà giam vang lên.

Nhưng chưa thấy thông báo số 3 Bành Trình vào nhà giam.

Số 3 đúng là Vua Sói, hệ thống cho hắn ta 10 phút, để hắn ta quyết định nên mang ai theo. Doãn Oánh Oánh và Hứa Nhược Phàm không cần nói cũng biết.

Hứa Nhược Phàm nắm chặt tay Doãn Oánh Oánh. "Mau đi đi, nắm chắc thời cơ thuyết phục số 3 mang số 8 đi. Nếu không phe sói bọn họ không thắng được, người tốt chúng ta cũng không thắng được, phe thứ ba sẽ thắng!"

.

Trong phòng số 3.

Bành Trình nhìn thiết bị ngây ngốc. "Tôi, tôi bị thợ săn bắn. Tôi nên mang ai theo đây? Số 8, hay là số 12?"

Đoạn Dịch nói: "Đều được, nếu số 8 là dân, vậy thì người còn lại

cũng là dân. Mất hai dân thường, khúc sau tôi sẽ diệt dân, kéo số 12 thì khúc sau tôi diệt thần chức, thật ra không khác nhau mấy. Tung đồng xu quyết định nhé..."

"Ồ, mặt ngửa, kéo số 8 đi."

"À à à... Được..."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dưới sự xúi giục của Đoạn Dịch, Bành trình chọn mang theo số 8.

"Tôi nên đưa Cảnh Huy cho ai?"

Đoạn Dịch nghĩ một chút: "Có thể đưa cho số 2. Cậu ta là dân thường không phản kháng lại được. Đêm mai theo trình tự sẽ vote số 5 thuộc phe thứ 3. Tôi sẽ nghĩ cách thuyết phục số 2 vote số 5. Mặt khác, việc cậu đưa Cảnh Huy cho cậu ta, không khác gì hắt bát nước bẩn. Đến lúc đó, mọi người sẽ nghĩ người sói thứ ba là cậu ta, chứ không phải tôi."

Bành Trình bị thuyết phục, thao tác chọn người kế thừa Cảnh Huy.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Đoạn Dịch dùng tay ra hiệu im lặng cho Bành Trình, bản thân thì trốn vào tủ quần áo.

Bành Trình đi mở cửa, vừa lúc đó tiếng hệ thống phát thông báo: "Xin mời người chơi số 3, người chơi số 8 vào nhà giam."

"Người chơi số 3 mất Cảnh Huy, chọn người chơi số 2 là người kế thừa Cảnh Huy."

Cửa mở, đứng tại chỗ, Bành Trình ngẩn cả người... chỉ có một mình số 8? Số 8 không phải cặp đôi.

Hắn ta bị cô gái trước mặt vỗ vài cái mới lấy lại tinh thần, phát hiện người đang đứng trên hành lang là số 9 Hứa Nhược Phàm chuẩn bị vào nhà giam, cùng số 12 Doãn Oánh Oánh đang nhìn mình.

"Cô, các cô có chuyện gì không?" Bành Trình vẫn còn chưa hồi

thần.

Doãn Oánh Oánh gãi đầu: "Vốn định bảo anh mang số 8 theo, vì bọn em nghi ngờ số 8 là cặp đôi phe ba... Nhưng hiện tại xem ra là không phải... Cái kia... Em tiễn số 9 vào nhà giam trước, trở về chúng ta lại phân tích..."

Doãn Oánh Oánh còn chưa nói xong, cửa phòng trước mặt đột nhiên bị đóng lại.

Là Đoạn Dịch trong phòng Bành Trình.

Anh nghe được giọng của Doãn Oánh Oánh, nên yên lặng không gây tiếng động ra khỏi tủ quần áo, lưng dán chân tường tới gần cửa phòng, rồi giơ tay đóng cửa phòng lại, nhìn từ hành lang giống như là tự tay Bành Trình đóng cửa.

Sau cửa, Bành Trình ngây người trừng mắt nhìn Đoạn Dịch: "Ôi mẹ ơi người anh em, anh lừa tôi đấy à?"

Đoạn Dịch nói ngay: "Tôi nhất định sẽ cứu các cậu ra, bao gồm cả Ổ Quân Lan."

Vừa nghe đến ba chữ "Ổ Quân Lan", Bành Trình tự dưng mềm lòng.

"Anh, anh..."

"Tin tưởng tôi." Đoạn Dịch đặt tay lên vai hắn ta, "Phó bản lần này rất khó, NPC là một tay súng thiện xạ. Cậu cảm thấy là nữ sinh như số 12 hay tôi sẽ thắng?"

"Aiss... Cái đó thì tôi hiểu, nhưng trò chơi này mẹ nó đúng là không hợp để xưng anh em mà."

Đoạn Dịch nói lời thấm thía: "Coi như chơi mạt chược, đồng vàng có thua có thắng, rất bình thường. Lát nữa cậu ra ngoài, đừng nói gì với số 12."

"Được. Tôi biết rồi." Bành Trình nhìn thời gian một cái, "Sắp hết

giờ rồi. Coi như tôi vào tù dưỡng thương. Đi đây."

"Nhất định phải tin tôi." Vẻ mặt Đoạn Dịch khẩn thiết.

"Aiss, biết rồi!" Bành Trình đụng bả vai Đoạn Dịch, xem như không so đo hiềm khích trước đó.

Một lúc sau hắn ta mở cửa phòng, đi vào nhà giam.

.

Cùng lúc đó, trong phòng số 2.

"Bây giờ hố phe sói đã rất rõ ràng. Nếu trong những người không tham gia tranh cử không có sói, vậy thì sói là người tham gia tranh cử. Một trong hai người số 7 Đoạn Dịch, số 10 Tô Chương Nhạc là sói."

Số 6 Ôn Như Ngọc nhìn về phía Minh Thiên: "Anh soi ai?"

Minh Thiên đứng trước cửa sổ, không nhìn Ôn Như Ngọc, thản nhiên nói: "Không cần soi. Lúc bàn luận cô cứ nói số 10 là sói."

"Anh... Anh..." Ôn Như Ngọc nghĩ thông suốt, giọng nói chợt cao vút, "Đừng nói anh là tiên tri phe ba? Vậy tôi, giúp anh chắn sói..."

"Lâu lâu thua một trận cũng có sao đâu. Quan trọng nhất là, tôi có thể mang các cô ra ngoài."

Minh Thiên quay đầu liếc một cái, giọng nói rất ôn hòa, nhưng không hiểu sao Ôn Như Ngọc lại run bắn.

"Tôi nghĩ việc đã đến nước này, cô phải rất tin tôi mới đúng."

Ôn Như Ngọc không nói chuyện, chỉ yên lặng nghe Minh Thiên nói. Câu nói đó làm cô ta vô thức cảm thấy bất an.

Ánh trăng phía sau con hẻm nhỏ xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, khiến thân ảnh Minh Thiên nhuốm một tầng sương lạnh.

Hắn dùng ngữ điệu nhạt nhẽo lạnh lùng, nhẹ giọng nói: "Súng của đồ tể đã lên nòng. Tiếng súng sắp vang lên. Mỗi người ở khu Whitechapel đều khó lo thân mình... Đồ tể sẽ gi,ết chết mọi người, một người rồi một người."

"Nếu câu đó mà phe người tốt các người không giải được, vậy thì chỉ có thể tin tưởng nhà tiên tri phe ba này thôi."

Lại nhìn về phía Ôn Như Ngọc, Minh Thiên nói: "Để tôi dạy cô một bài học. Trong trò chơi này, muốn thắng được đồng vàng, muốn sống sót, thật ra trọng điểm không phải là chơi Ma Sói đấu đá lẫn nhau. Người biết được phương pháp qua màn, mới thật sự nắm quyền chủ đạo."

"Ví dụ lần này tôi và cô đều rút được bài người tốt. Cô sớm biết tôi là nhà tiên tri, theo góc nhìn của cô, cô đoán tôi có thể thuộc phe thứ ba. Nhưng là người tốt, cô không tìm được cách qua màn, nên chỉ có thể chọn dựa vào tôi."

Chương 43

7 giờ ngày hôm sau.

Đoạn Dịch dậy sớm tới nhà ăn, rất nhanh các người chơi cũng đến đông đủ.

Hiện tại tổng cộng còn 7 người chơi ở ngoài nhà giam.

Theo việc phân đội thăm dò, đội thứ nhất còn số 2 Minh Thiên, số 7 Đoạn Dịch, hai người đã lần lượt tới ngày 1 tháng 10, ngày 2 tháng 10.

Đội thứ hai còn số 5 Cố Lương, số 6 Ôn Như Ngọc, hai ngày bọn họ xuyên qua ngược lại với đội Đoạn Dịch.

Đội thứ ba còn số 10 Tô Chương Nhạc, số 11 Bạch Lập Huy, cùng số 12 Doãn Oánh Oánh.

Hỏi han kỹ càng trong lúc ăn sáng, Đoạn Dịch mới biết ban đầu nhóm 4 người bọn họ dự tính tới ngày 3 tháng 10. Nhưng lúc phân đội ra, Doãn Oánh Oánh và Hứa Nhược Phàm tới ngày 1 tháng 10, Bạch Lập Huy và Tô Chương Nhạc tiếp tục tới ngày 3 tháng 10. Bọn họ muốn xem lại một số thứ vẫn chưa rõ, vậy nên hai lần tới cùng một ngày để xác nhận suy đoán.

Nghe đến đó, Đoạn Dịch hỏi Doãn Oánh Oánh: "Hôm qua em và đội thứ hai đều tới ngày 1 tháng 10 à? Em có gặp bọn họ không?"

Doãn Oánh Oánh đáp: "Em chỉ thấy Bành Trình với Ôn Như Ngọc thôi, sau đó hai cô gái bọn em đi chung với nhau, Bành Trình thì đi một mình. Bọn em không nhìn thấy số 5 đâu hết."

Cố Lương liền đáp: "Tôi, Bành Trình, Ôn Như Ngọc trước tiên tới ngày 1 tháng 10, sau đó một mình tôi tới bệnh viện Nicole làm việc, hai người bọn họ ở lại quảng trường thăm dò. Tôi nghĩ sau khi tôi đi thì hai cô gái số 9, 12 mới xuyên tới."

Ôn Như Ngọc tán thành lời giải thích của Cố Lương: "Là như thế này. Sau khi số 5 vừa đi, còn tôi và Bành Trình ở lại. Sau đó Oánh Oánh và Nhược Phàm tới. Tôi không yên tâm tên tiên tri giả Bành Trình lắm, bèn đi thăm dò chung với hai cô gái."

Đối với việc hôm qua Bành Trình làm gì một mình, có phát hiện cái gì hay không thì tạm thời không thể hỏi được. Nhưng chắc là hắn ta không phát hiện ra manh mối gì đặc biệt, không thì đã sớm nói ra rồi. Bởi vì dù hắn là sói, nhưng vẫn muốn cứu Ổ Quân Lan.

Cơ mà dựa vào đoạn đối thoại này, Đoạn Dịch đưa ra một suy luận.

Đội của Cố Lương, cùng đội của Doãn Oánh Oánh, chia làm hai đợt đến ngày 1 tháng 10. Nhóm Cố Lương đi trước, Doãn Oánh Oánh đi sau. Người của hai đội chạm mặt nhau, suy ra bọn họ ở cùng một thời không. Vậy nên suy đoán mỗi lần nhà ngoại cảm xuyên qua sẽ xuất hiện một thời không song song tạm thời bị bác bỏ.

Đoán theo hướng này, Đoạn Dịch không khỏi nhìn về phía Bạch Lập Huy và Tô Chương Nhạc hôm qua vừa xuyên tới ngày 3 tháng 10. "Tôi hỏi cái này. Hôm qua tôi tới ngày 2 tháng 10, không cẩn thận thay đổi lịch sử. Cho tôi hỏi, mọi người ở ngày 3 tháng 10 có phát hiện thứ gì khác biệt không?"

Bạch Lập Huy đáp: "Đâu có gì khác. Để tôi nghĩ lại... Buổi sáng A Gia chết, buổi chiều Thụy Y chết."

Tô Chương Nhạc bổ sung thêm: "Hai người bọn tôi đều tới ngày 3 tháng 10 hai lần, lần đầu là quan sát chặt chẽ tình huống A Gia. Bọn tôi nghi ngờ Thụy Y đã giết cô ta. Lần thứ hai bọn tôi ngồi canh bên chỗ Thụy Y để tìm manh mối. Ngày hôm qua lúc bọn tôi xuyên qua, vì đã có kinh nghiệm từ lần xuyên đầu tiên, đã biết rất nhiều thông tin, nên chúng tôi mai phục trong nhà Thụy Y trước. Mọi người đoán được không? Cô ta đúng là tự sát."

Đoạn Dịch không nhịn được nhíu mày: "Hai người tận mắt nhìn thấy cô ta tự sát?"

"Đúng vậy." Tô Chương Nhạc nói: "Cô ta tự lên đạn, đặt trên huyệt

thái dương..."

Mang theo ý cười tràn ngập ác ý, Tô Chương Nhạc nói: "Bằng, cô ta chết ngắc. Chậc, máu văng lên khắp tủ quần áo. Máu phụ nữ... Thật sự rất thơm. Nhưng tôi nghe nói... Máu xử nữ còn thơm hơn!"

Tên Tô Chương Nhạc này, ngày đầu tiên vừa tới phó bản đã dám ngủ với NPC, hành động lang thang tuỳ tiện, giờ lại nói lời bỉ ổi với NPC nữ đã chết... Đủ loại biểu hiện của người này khiến người khác cực kì khó chịu.

Đoạn Dịch theo bản năng nhíu mày, trong lòng tự nhủ không nên giao lưu nhiều với người này.

Nhưng từ lời của hắn, Đoạn Dịch nhận ra một số chỗ không đúng lắm.

Anh lại hỏi hai người Tô-Bạch: "Lúc hai người thấy Thụy Y tự sát là mấy giờ chiều?"

Bạch Lập Huy trả lời: "Chắc là hơn 4 giờ chiều. Đối diện tủ quần áo có đồng hồ, tôi có thấy."

Vấn đề xuất hiện.

Nhóm Đoạn Dịch ngăn cản A Gia bắn chết Tịch Phi, sau đó A Gia đi giết Thụy Y. Đây là chuyện xảy ra trước 4 giờ chiều.

Nếu vậy, nếu Thụy Y đã bị A Gia bắn chết trước 4 giờ chiều ngày 2 tháng 10, lịch sử đã bị thay đổi vào lúc đó, không có khả năng cô ta tự sát sau 4 giờ chiều ngày 3 tháng 10.

Nhưng bên hai người Tô-Bạch lúc 4 giờ ngày 3 tháng 10, Thụy Y tự sát, tình huống giống hệt những gì đã được ghi chép trong hồ sơ ban đầu ở cục cảnh sát. Có nghĩa là lúc đó bên bọn họ vẫn chưa bị ảnh hưởng. Tại sao chứ?

Đội Cố Lương và hai người đội Doãn Oánh Oánh gặp nhau, vậy nên Đoạn Dịch tạm thời đoán là không tồn tại hai thời không song song.

Nhưng những gì Bạch Lập Huy và Tô Chương Nhạc trải qua, lại làm người ta nghi ngờ có nhiều thời không đang tồn tại song song.

Đoạn Dịch đột nhiên nghĩ tới một chuyện cực kì quan trọng.

Anh nhìn về phía Cố Lương và Doãn Oánh Oánh, hỏi: "Vậy lúc hai người tới ngày 1 tháng 10 có gặp bọn tôi không? Bọn tôi từng tới ngày 1 tháng 10, theo lý hẳn là mọi người sẽ gặp nhau."

Ngoài dự đoán một lần nữa, Doãn Oánh Oánh và Cố Lương đều lắc đầu.

Cố Lương không gặp được bọn họ thì còn có thể, dù sao anh ta đã tách ra từ sớm để tới bệnh viện Nicole làm việc.

Nhưng lộ tuyến của ba cô gái Doãn Oánh Oánh, Hứa Nhược Phàm, Ôn Như Ngọc trùng khớp với nhóm Đoạn Dịch, đơn giản là mấy chỗ như đài phun nước, quảng trường hoặc dãy nhà cũ ở khu đèn đỏ.

Vậy mà từ đầu đến cuối bọn họ chưa từng gặp Đoạn Dịch, Minh Thiên hoặc Tra Tùng Phi, Ổ Quân Lan.

Doãn Oánh Oánh mở miệng, miêu tả kỹ càng hàng động ngày hôm đó của cô: "Lúc em mới xuyên tới ngày 1 tháng 10, có thấy một bà lão ngồi ở đài phun nước đang cho bồ câu ăn. Em bắt chuyện với bà ấy, còn tới nhà bà ấy. Bà ấy là chủ nhà của hai nạn nhân đầu tiên Mary và Anne. Thoạt nhìn bà ấy rất tốt."

Lời này của Doãn Oánh Oánh càng làm Đoạn Dịch kinh ngạc.

Hành động của cô, không khác gì hành động của anh tại ngày đầu tiên.

Nếu anh thay đổi lịch sử, bà lão đã đưa anh về nhà. Nhưng thời không đó không hề có dấu vết của mấy người Đoạn Dịch, bà lão thì đưa Doãn Oánh Oánh về nhà.

Chuyện này thật sự kỳ quái.

Đoạn Dịch rất nhanh nắm được điểm mấu chốt, hỏi hai người Tô-Bạch: "Cả hai lần đều tới ngày 3 tháng 10, vậy hai người có gặp được chính bản thân mình không?"

Hai người Tô, Bạch đều lắc đầu. Sắc mặt hai người đều hơi trắng bệch, như vừa phát hiện điểm không thích hợp.

Tô Chương Nhạc, Bạch Lập Huy tới ngày 3 tháng 10 hai lần, nhưng tại lần thứ hai xuyên qua không gặp được bản thân mình lần đầu tiên.

Đoạn Dịch, Minh Thiên tới ngày 1 tháng 10 trước, thế mà sau đó người của hai đội khác tới ngày 1 tháng 10 lại không thấy bọn họ.

Những việc này làm tình huống trở nên phức tạp.

Thời không song song rốt cuộc có tồn tại hay không, cái gọi là xuyên qua rốt cuộc có ý gì...

Vấn đề này đều khiến mọi người hoang mang.

Đoạn Dịch liên tục hỏi mấy câu, các người chơi có mặt ngơ ngác như nhau.

Hồi sáng sớm, mọi người vốn nóng lòng muốn thử bàn luận về ba người "chết" tối qua, ví dụ hai người trong cặp đôi có đổi bài nhau không; nếu như thợ săn nổ súng kéo Vua Sói theo, Vua Sói nổ súng kéo người khác đi, có tỷ lệ nhỏ hay lớn.

Bọn họ còn chưa kịp phân tích đã bị Đoạn Dịch kéo vào cuộc phân tích thời không hỗn loạn.

Thông tin trong phó bản đan xen nhau, mục đích ngăn cản mọi người bàn luận về người sói đã đạt được, Đoạn Dịch kêu gọi mọi người tranh thủ xuyên sớm.

Sau khi bàn bạc đơn giản, hôm nay, những người của hai đội chưa tới ngày 3 tháng 10 sẽ đi cùng nhau: Đoạn Dịch, Minh Thiên, Cố Lương và Ôn Như Ngọc.

Còn dư ba người Doãn Oánh Oánh, Bạch Lập Huy, Tô Chương Nhạc. Ngày đầu tiên bọn họ đã tới ngày 3 tháng 10, ngày thứ hai phân ra hai nhánh, lần lượt đi tới ngày 1 và ngày 3, hôm nay ba người bọn họ hợp lại đi cùng nhau, tới ngày 2 tháng 10.

.

Bằng cách vẽ lên lịch, đội bốn người Đoạn Dịch từ 8 giờ sáng ngày 18 tháng 11, đi tới 8 giờ sáng ngày 3 tháng 10.

Dựa theo dòng thời gian gần nhất bọn họ đã tiếp xúc, A Gia sẽ chết vào 11 giờ sáng, Thụy Y sẽ tự sát vào 4 giờ chiều.

Đó là dưới tình huống lịch sử vẫn chưa bị thay đổi. Ngày đầu tiên đám Đoạn Dịch tới cục cảnh sát xem hồ sơ, tuyến thời gian giống hệt bên hai người Tô Chương Nhạc, Bạch Lập Huy chứng kiến.

Về phần nhóm Đoạn Dịch sau sự kiện thay đổi lịch sử ngày hôm qua, sáng hôm nay người chết vẫn là A Gia, nhưng cô ta chết trước một tiếng lúc 10 giờ sáng. Người tự sát buổi chiều biến thành Tịch Phi, chết lúc 2 giờ chiều.

Đi tới đài phun nước, thấy Đoạn Dịch cau mày, Minh Thiên hỏi anh: "Anh có tính toán gì không?"

Đoạn Dịch nói: "Thứ nhất, hôm nay nhất định phải nghĩ cách vào giáo đường. Tại sao mục sư lại rời đi, ông ta đi cứu viện cái gì, chắc chắn là có liên hệ với cốt truyện chính. Chúng ta vào trong tìm manh mối, có lẽ sẽ giải đáp được rất nhiều nghi vấn."

"Thứ hai, dựa vào cách nói của hai người Tô-Bạch, thời không chưa bị sửa đổi lịch sử, người giết A Gia là Thụy Y. Hai người bọn họ đi tới ngày 3 tháng 10 hai lần để xem chi tiết, chắc hẳn không thể sai được; nếu vậy thì tôi muốn đi coi người hôm nay giết A Gia sẽ là ai."

Cố Lương mở miệng nói: "Để một mình anh đi mục tiêu nhỏ, anh sẽ nghĩ cách vào giáo đường. Các em điều tra bên A Gia đi."

"Anh định vào trong bằng cách nào? Một mình anh đi em không yên tâm." Đoạn Dịch nhíu mày.

"Không quan trọng. Bây giờ gần như đã xác định, những nguy hiểm liên quan đến khả năng tử vong đều từ tay súng bắn tỉa. Anh đi giáo đường sẽ không sao. Với lại, nhỡ có chuyện gì xảy ra, anh có thể quay lại khách sạn ngày 18 tháng 11." Cố Lương vỗ vai anh, "Hẹn gặp lại 12 giờ giữa trưa."

Cứ thế, một mình Cố Lương nghĩ cách đột nhập vào giáo đường. Ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên và Ôn Như Ngọc thì đi đến nơi A Gia ở.

A Gia cùng Thụy Y sống ở một căn nhà trong dãy nhà, dùng chung phòng bếp và phòng khách.

Vậy nên A Gia có điều kiện để hạ độc Thụy Y.

Ngày 2 tháng 10, kế hoạch của A Gia là hạ độc Thụy Y, khiến cô không thể tới tang lễ. A Gia lấy lý do chiếu cố Thụy Y để không xuất hiện tại tang lễ, rồi nhân lúc Thụy Y đang hôn mê, trộm đi tới tang lễ bắn chết Tịch Phi.

Kế hoạch của A Gia đã từng thành công, chẳng qua lần này bị Đoạn Dịch cản trở, cô ta không giết được Tịch Phi, thẹn quá hóa giận quay về phòng giết Thụy Y.

Sáng sớm ngày hôm nay lúc đi vào khu đèn đỏ một lần nữa, Đoạn Dịch phát hiện đường phố vắng lặng phát sợ, một lúc lâu vẫn không nhìn thấy bóng người.

Vì tính chất công việc, buổi tối các gái điếm sẽ làm việc đến khuya, nên thường thức dậy khá muộn. Tuy thế, hai ngày trước lúc nhóm Đoạn Dịch tới nơi này, vẫn nhìn thấy vài cô gái có gương mặt tiều tụy cùng quầng thâm mắt ra ngoài mua đồ. Các cô còn tới tiệm trái cây, làm việc ở cửa hàng quần áo, tiếp khách buổi tối chỉ là nghề phụ. Đời sống khổ cực, các cô phải bỏ rất nhiều sức lực mới có thể nuôi sống bản thân mình.

Cũng bởi vậy, việc sáng sớm hôm nay quá vắng lặng không khỏi có

chút kỳ quái.

Ba người bọn họ theo thường lệ đi tới cửa hàng quần áo trước để mua quần áo và tóc giả ngụy trang. Trong lúc đó, Đoạn Dịch mượn cơ hội tìm chủ cửa hàng hỏi thăm vài câu.

Anh tùy ý hỏi: "Sao hôm nay không thấy cô gái xinh đẹp nào nhỉ? Tiếc ghê."

Chủ cửa hàng lắc đầu: "Bây giờ sợ bóng sợ gió, ai mà dám ra ngoài chứ? Cậu không biết vụ án giết người liên hoàn?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Tôi biết, không phải hung thủ là Nicole à?"

Sắc mặt chủ cửa hàng hơi đổi. "Không, cô ta không phải hung thủ. Sau khi cô ta bị bắt giam, Bảo Lâm lại bị giết. Muốn nói đây là việc ngoài ý muốn, vậy thì quên đi. Nhưng ngày hôm qua Thụy Y bị bắn chết! Quá đáng sợ!"

"Thụy Y? Tôi biết, cô gái này rất ngay thẳng. Người giết cô ấy là ai?" Đoạn Dịch thử hỏi, "Có phải là ba người đàn ông không?"

Chủ cửa hàng không hiểu câu này: "Cái gì mà ba người đàn ông? Tôi không biết nữa. Tôi nghe nói là tay súng bắn tỉa nào đó. Dù sao Jack Đồ Tể cũng không phải Nicole, người nọ vẫn chưa bị bắt!"

"Tôi nghe nói, hôm qua nơi này đã xảy ra vụ việc một người đàn ông bắt cóc gái điếm, ông không biết hả?" Đoạn Dịch chỉ chỉ bên ngoài, "Ngay chỗ hẻm nhỏ phía bắc kia kìa, cách chỗ ông rất gần, 50 mét. Lúc đấy chắc là ông ở cửa hàng chứ!"

"Đương nhiên là tôi có ở đây rồi. Tôi luôn trực ở cửa hàng." Chủ cửa hàng đáp, "Nhưng trong trí nhớ của tôi, chưa từng xảy ra cái gì mà ba người đàn ông giết Thụy Y, hay tên đàn ông bắt cóc gái điếm. A Gia chạy xuống lầu... Bảo Thụy Y bị giết, chuyện này thì tôi biết. Nhưng tôi chưa từng thấy người đàn ông nào."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch nghi hoặc.

Nhóm nhà ngoại cảm xuyên đến một ngày hai lần, không gặp được

bản thân mình, cũng không gặp được nhà ngoại cảm đã từng tới thời không này. Đó là những gì anh tổng kết được hồi sáng.

Hiện tại phát hiện thêm một vấn đề mới.

Hôm qua bọn họ trở lại ngày 2 tháng 10, thay đổi lịch sử, bị A Gia vu oan, vụ việc xảy ra rất ồn ào. Mấy cô gái chạy đuổi theo Đoạn Dịch, Đoạn Dịch và Minh Thiên đuổi theo A Gia, hai ba đợt người chạy từ khu nghĩa địa đến khu đèn đỏ, sau đó bị tiếng hét của A Gia gọi tới một đống người, bảo tên đàn ông này đã giết Thụy Y, Đoạn Dịch để thoát thân đã bắt cóc một cô gái...

Theo lý thì sau khi ầm ĩ như vậy, phần lớn người trên phố đều đã gặp ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên, Tra Tùng Phi.

Chủ cửa hàng bảo mình cũng có mặt, nhưng tại sao ông ta bảo chưa từng thấy bọn họ?

Ý tưởng chợt lóe, Đoạn Dịch hỏi chủ cửa hàng: "Sáng hôm qua ông có nhớ mình từng gặp bọn tôi không? Bọn tôi đã tới mua quần áo."

Chủ cửa hàng ngây người. "Cái gì? Không có. Trước nay tôi chưa từng gặp các cậu, còn định hỏi các cậu là người ở đâu đây."

Kỳ lạ.

Từng sự kiện đều quá kỳ lạ.

Lòng ôm thắc mắc, Đoạn Dịch tùy tiện dán hai miếng râu giả lên mặt.

Khóe mắt liếc thấy gì đó, anh quay mặt hẳn sang, liền thấy Minh Thiên và Ôn Như Ngọc đã hóa trang xong.

Minh Thiên mặc một chiếc áo màu đen giống áo bành tô, khí chất hoa lệ, phong phái rất quý tộc. Hắn đứng cạnh Ôn Như Ngọc mặc một chiếc váy bồng viền hoa, như một tiểu thư quý tộc.

Hai người đứng cạnh nhau, nhìn có cảm giác giống như kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc.

Chậc. Hai người này ăn mặc hợp nhau thế, lại còn tôi giúp anh fake nhà tiên tri, tôi giúp cô fake dân gì đó, Đoạn Dịch không hiểu sao đột nhiên thấy mình như bóng đèn.

Quay đầu lại, nhìn vào gương, Đoạn Dịch phát hiện không biết từ khi nào mà mày anh đã nhăn lại, râu thì dán lệch.

Nhéo lông mày, Đoạn Dịch chỉnh lại râu một lần nữa, lúc này mới phát hiện Minh Thiên đã đứng đằng sau mình.

Đặt tay lên hai bên vai Đoạn Dịch, Minh Thiên hỏi: "Anh sao vậy? Nhìn anh có vẻ không vui?"

"Nghĩ về vụ án thôi. Chủ cửa hàng bảo hôm qua chưa từng thấy chúng ta. Việc này rất kỳ lạ." Nói xong, Đoạn Dịch hơi nhíu mày, lại liếc nhìn một lượt Minh Thiên trong gương.

Minh Thiên hỏi tiếp: "Em mặc thế này trông khó nhìn?"

"Khá tốt. Nhưng chúng ta đang ngụy trang, quá cao điệu."

Nghiêng đầu nhìn chiếc váy xinh đẹp kèm tóc giả màu vàng kim treo bên cạnh, suy nghĩ gì đó, Đoạn Dịch cười: "Này, hay là cậu thử giả gái mặc váy đội tóc giả xem sao, chắc chắn cậu sẽ đẹp hơn mấy cô gái ở nơi này. Cậu đi quyến rũ chồng Nicole, nói không chừng chúng ta có thể dẫn hung thủ ra mặt đấy."

Minh Thiên nghe xong cũng cười, ghé bên tai Đoạn Dịch thấp giọng hỏi: "Anh nghiêm túc à?"

"Tôi giống đang nói đùa?" Đoạn Dịch cực kỳ đứng đắn, "Mỹ nhân kế. Đây chính là mưu kế binh pháp Tôn Tử."

Minh Thiên nhìn anh một lúc lâu, khẽ gật đầu, tiếp tục nhỏ giọng bên tai anh: "Em biết rồi. Anh muốn nhìn em giả gái?"

Đoạn Dịch lắc đầu: "Aiss, không thể nói như vậy. Chỉ là cần thiết để phá án thôi. Tôi thấy ý tưởng của mình không tồi."

Minh Thiên nhạt giọng, nghiêm túc nói: "Thì ra anh Tiểu Dịch có sở thích như thế. Em hiểu rồi."

Đoạn Dịch: "..."

... Không phải, cậu hiểu cái gì?

"Nhưng sắp đến 10 giờ rồi, không kịp thỏa mãn anh. Lần sau nhé. Chúng ta đi tìm A Gia nào."

Nói xong, Minh Thiên vỗ nhẹ vai Đoạn Dịch, dẫn đầu đi ra cửa.

Đoạn Dịch: "..."

.

Lúc đầu, trong tuyến thời gian lịch sử chưa bị thay đổi, buổi sáng ngày hôm nay A Gia sẽ chết vào lúc 11 giờ.

A Gia và Thụy Y xem như ở cùng một chỗ, A Gia có thể lợi dụng hạ thuốc Thụy Y. Trái lại, Thụy Y muốn giết cô ta, thật ra cũng rất thuận tiện, hai người gần như cùng tiến cùng ra, hành tung của nhau cũng dễ nắm bắt.

Hôm nay trước khi xuyên qua, Đoạn Dịch tìm Bạch Lập Huy để tìm hiểu kỹ càng mọi chuyện.

Lúc 10 giờ rưỡi sáng ngày 3 tháng 10, sau khi A Gia và Thụy Y tới cửa hàng quần áo để mua quần áo mới, Thụy Y gặp một vị khách hàng cũ, hai người mắt liếc ngang liếc dọc, Thụy Y liền theo người nọ đi mất.

Thụy Y rời đi, A Gia vẫn ở cửa hàng lựa quần áo. Cô ta tích tiền đã lâu, hôm nay định sẽ mua một chiếc váy xinh đẹp.

Khoảng 10 giờ 55 phút, A Gia mặc một chiếc váy mới vui vẻ rời đi.

11 giờ đúng, chủ cửa hàng quần áo nghe thấy tiếng súng truyền đến từ con hẻm nhỏ cạnh cửa hàng.

Ông ta chạy tới, thấy A Gia đã chết nằm trong hẻm nhỏ.

Người báo cảnh sát là chủ cửa hàng. Sau khi dò hỏi điều tra, cảnh sát loại trừ hiềm nghi của Thụy Y.

Bởi vì lúc ấy cô ta đang đi cùng một vị khách.

Tuy nhiên sau khi Tô Chương Nhạc và Bạch Lập Huy điều tra qua, cho rằng Thụy Y chính là hung thủ.

Bọn họ đã tìm hỏi vị khách kia của Thụy Y. Đúng là hắn ta đã gặp Thụy Y tại cửa hàng quần áo, cũng đi uống chút rượu và lên giường với cô ta. Nhưng hắn ta bảo giữa chừng đã ngủ quên một khoảng thời gian rất dài. Vậy nên trên thực tế, Thụy Y có rất nhiều thời gian để gây án. Cảnh sát chỉ tạm thời loại trừ hiềm nghi của Thụy Y, chứ không nói hung thủ chắc chắn không phải cô ta.

Chẳng qua lúc 4 giờ chiều, Thụy Y cũng tự sát trong phòng.

Hiện giờ nhóm Đoạn Dịch đã thay đổi lịch sử, nghiễm nhiên sẽ diễn ra tuyến thời gian mới.

Tuy chủ cửa hàng quần áo không nhớ rõ ba người đàn ông bọn họ, nhưng thông qua cuộc đối thoại, Đoạn Dịch vẫn xác nhận một chuyện: Thụy Y đã chết vào ngày 2 tháng 10. Nếu cô ta đã chết, vậy thì không thể giế,t chết A Gia giống tuyến thời gian nguyên bản.

Nếu vậy người giết A Gia hôm nay sẽ là ai?

Có phải Tịch Phi không?

Rời cửa hàng quần áo, đi vào ngõ nhỏ nhìn dãy nhà cũ bên kia, Đoạn Dịch nói: "Dựa vào tình huống mà chúng ta đọc được tại Cục Cảnh Sát lần thứ hai ngày hôm qua, lịch sử đã bị thay đổi. Thụy Y chết vào ngày 2 tháng 10; sáng ngày 3 tháng 10, A Gia sẽ không chết lúc 11 giờ trong con hẻm nhỏ cạnh cửa hàng quần áo, mà chết trong nhà lúc 10 giờ. Vậy nên, tay súng bắn tỉa sẽ tìm cách vào nhà để giết cô ta. Thế nào, có vào trong nhà A Gia mai phục không?"

"Tôi có ý này. Mặc kệ là thời không qua lại biến đổi như thế nào, cảm giác như thể mấy cô gái đang giết tới giết lui lẫn nhau. Bây giờ ngoại trừ A Gia, chỉ còn lại một người Tịch Phi. Khả năng cao hung thủ sẽ là Tịch Phi. Có muốn chia ra hai nhóm, cậu tới chỗ Tịch Phi xem cô ta có ra ngoài không, tôi thì đi tìm A Gia?"

Thấp giọng, Đoạn Dịch nói tiếp: "Chúng ta cần rút kinh nghiệm, hành động cẩn thận. Lần này không thay đổi bất cứ gì, chỉ thuần quan sát. Chúng ta xác định hung thủ giết A Gia có phải Tịch Phi hay không là đủ rồi."

Minh Thiên hỏi anh: "Bây giờ chắc là A Gia đang ở nhà, anh định vào nhà cô ta bằng cách nào?"

"Vừa rồi tôi vừa xác nhận một chuyện thông qua chủ cửa hàng. Không biết tại sao, ông ta không có kí ức gì về nhóm nhà ngoại cảm chúng ta. Ông ta không nhận ra tôi. Nếu vậy thì tôi nghĩ, tuy hôm qua A Gia từng chạm mặt tôi trong rừng cây, còn vu oan bảo chúng ta là hung thủ, nhưng có lẽ cô ta cũng không nhớ tôi. Thành ra chuyện này rất đơn giản..."

Đoạn Dịch nói, "Tôi giả làm khách làng chơi tới cửa."

Minh Thiên: "Không được."

Đoạn Dịch nhướng mày: "Ánh mắt cậu là sao đấy? Đừng có xem tôi với tên Tô Chương Nhạc là một. Tôi bịa đại một lý do để vào nhà thôi. Tôi bảo cô ta pha trà rót rượu, nhân lúc đó, tôi có thể trực tiếp trốn vào tủ quần áo để quan sát."

"Anh Tiểu Dịch, nhưng mà..."

"Không thì cậu làm đi?"

Thoáng nhìn vẻ mặt Minh Thiên, Đoạn Dịch cười cười.

Vỗ vỗ vai hắn, Đoạn Dịch chạy thẳng đến nhà A Gia. "Được rồi. Thời gian sắp đến. Chuyện này cứ giao cho tôi. Cậu và cô gái số 6 cứ an toàn tránh ở một bên cạnh nhà Tịch Phi quan sát là được.

Nhớ kỹ, chỉ cần quan sát, đừng ra mặt. Lần này chúng ta thật sự không cần làm gì hết. Chỉ có việc ngày hôm qua là biến số, những việc còn lại không thay đổi, sau khi trở về, hẳn là chúng ta sẽ có thêm thông tin phân tích phó bản này."

Chia tay Minh Thiên, Đoạn Dịch đi đến nhà A Gia.

Nhà của A Gia xa hơn nhà bà lão một chút. Trên đường đến nhà cô ta, Đoạn Dịch gặp lại bà lão vừa cho bồ câu ăn ở quảng trường xong đang chuẩn bị về nhà.

Lúc Đoạn Dịch đi ngang trước mặt bà lão, anh gỡ râu giả tháo mũ xuống.

Bà lão không nhận ra anh.

Sau khi nghe chủ cửa hàng nói, Đoạn Dịch không cảm thấy ngoài ý muốn nữa.

Hơn nữa bây giờ nghĩ lại, hôm qua lúc trên đường đi tang lễ gặp được bà, bà không nhận ra anh. Không phải là vì anh ngụy trang quá tốt, mà là bà cũng giống chủ cửa hàng, hoàn toàn không có ký ức gì về anh.

Đoạn Dịch vẫn thử hỏi bà một câu: "Xin hỏi bà có nhớ con không?"

Bà lão lắc đầu: "Không biết. Bà chưa gặp con bao giờ."

"Vậy bàn ăn cơm trong nhà bà... Có hỏng không?" Đoạn Dịch hỏi.

"Không hỏng! Nhắc tới đúng là kỳ lạ..."

Bà lão lắc đầu, "Mới hôm trước, hình như là ngày 1 tháng 10... Bà đi mua đồ ăn một mình, nấu cơm, ăn cơm, ngủ... Đến lúc tỉnh dậy, cái bàn tự nhiên hết hỏng! Đúng là kỳ lạ."

Bà lão nói ngày 1 tháng 10 đã về nhà một mình, bà không nhớ Đoạn Dịch, cũng không nhớ Doãn Oánh Oánh từng về chung với mình.

Bàn của bà lão được sửa, vậy nên việc Đoạn Dịch sửa bàn cho bà lão đã từng xảy ra, hơn nữa việc này chứng tỏ thời không Đoạn Dịch xuyên đến ngày 1 tháng 10 giúp bà lão sửa bàn, là cùng một thời không với ngày 3 tháng 10 hiện tại.

Ngày 2 tháng 10, A Gia giết Thụy Y, hôm nay chủ cửa hàng quần áo nói Thụy Y đã chết. Kết hợp việc cái bàn của bà lão, hai sự kiện này xảy ra trong cùng một thời không.

Đoạn Dịch phát hiện những việc đã xảy ra đều nằm cùng một tuyến thời gian. Vấn đề duy nhất là, bà lão quên mất anh, chủ cửa hàng quần áo quên mất anh, ngay cả người dùng súng bắn anh, vu oan anh là hung thủ – A Gia, cũng đã quên mất anh.

.

Bên kia.

Trên hẻm nhỏ dần âm u, hai bên là dãy nhà lầu dày đặc phòng ốc, trong số đó có một căn thuộc về Tịch Phi.

Tịch Phi và Bảo Lâm ở trong dãy nhà này. Ngày 1 tháng 10 ngày, Tịch Phi bắn chết Bảo Lâm.

Mà hôm nay, rất có thể cũng là cô ta bắn chết A Gia.

Một ngọn gió thổi qua, Ôn Như Ngọc cảm thấy hơi lạnh.

Cô ta ôm hai vai, nhìn bóng lưng Minh Thiên đi phía trước.

Ánh nắng từ trên trời chiếu xuống thân hình thon dài, tạo thành một cái bóng thật dài trên mặt đất. Hắn mặc một thân đen chẳng hề có độ ấm, hệt như mặt đường con hẻm nhỏ.

"Chúng ta nên trốn ở đâu quan sát Tịch Phi cho an toàn?" Ôn Như Ngọc mở miệng hỏi.

Chương 44

Từ con hẻm nhỏ cạnh cửa hàng quần áo đi về phía đông sẽ tới nhà bà lão, cũng tức là nhà của Mary và Anne.

Từ nhà bà lão đi hướng bắc, là chỗ ở của A Gia và Thụy Y.

Nhà bà lão ở phía nam, đi tiếp sẽ tới nhà Tịch Phi.

Bởi vậy hướng đi của Minh Thiên và Ôn Như Ngọc ngược đường với Đoạn Dịch.

Dưới cơn mưa nhỏ, trên đường như cũ không một bóng người, hạt mưa mảnh như sợi tơ rơi tí tách trên mặt đất lát đá. Cả con hẻm nhỏ cũ xưa bị hơi nước phủ một lớp filter xám xịt.

Minh Thiên mặc trang phục thuần đen, thân thể thon dài băng qua hẻm nhỏ, giày da màu đen bị nước mưa lẫn bùn đất bắn lên có hơi dơ, nhưng thoạt nhìn hắn không để ý chút nào.

Nghe Ôn Như Ngọc hỏi, hắn tạm dừng chân, quay đầu nhìn cô ta: "Không thì cô tìm đại một chỗ mà trốn, khỏi đi. Cô có thể quay đầu về thẳng cửa hàng quần áo. Nơi đó tương đối an toàn. Tịch Phi đi từ nhà mình đến nhà A Gia, không cần đi đường vòng qua cửa hàng. Một mình tôi tới nhà Tịch Phi canh chừng, theo dõi thời gian cô ta ra cửa là đủ."

Ôn Như Ngọc nuốt ngụm nước bọt. "Được, nơi đó rất an toàn... Cũng không nghe nói trong vụ án giết người hàng loạt ngoài gái điếm có ai khác bị giết. Đúng là Tịch Phi không có lý do để giết chủ cửa hàng quần áo... Nhưng mà, nếu chỉ để các anh làm..."

"Không sao. Mọi việc lượng sức mà làm. Tôi từng học võ mấy năm, anh Tiểu Dịch từng đi lính. Cô chỉ là một sinh viên, cứ trốn đi. Một mình tôi theo dõi Tịch Phi ngược lại không dễ lộ."

Minh Thiên nói, "Với lại, chúng ta vốn suy đoán hung thủ chính là Tịch Phi. Chúng ta không cần ngăn cô ta giết A Gia, tất cả việc

hôm nay cần làm là mắt thấy tai nghe, tránh cho sau này suy đoán gặp sai lầm."

Nghe đến đó, Ôn Như Ngọc nói cảm ơn Minh Thiên, rồi xoay người đi về cửa hàng quần áo.

Minh Thiên không trực tiếp tới nhà Tịch Phi, nửa đường hắn rẽ hướng, lẻn vào một nhà dân, sau đó phóng hỏa.

Dưới ánh lửa thấp thoáng, Minh Thiên như không có chuyện gì mà trở lại lối cũ, đi vào một hẻm nhỏ khác.

... Đây là đường tắt ngắn nhất để đi từ nhà Tịch Phi đến nhà A Gia. Vắng người, cũng dễ che giấu tai mắt người khác.

Nửa đường con hẻm có đặt một bốt điện thoại công cộng.

Minh Thiên đi vào, nhét tiền xu, nhấc ống nghe, gọi cho chủ cửa hàng quần áo. "A lô? Nhà ông bị cháy."

Cúp máy, Minh Thiên đè thấp vành nón, che khuất gương mặt bản thân, sau đó nghiêng người, giấu nửa người trong con hẻm.

Hắn lại cầm ống nghe lên, nhưng không gọi cho ai.

Cửa kính bốt điện thoại công cộng không đóng kín, âm thanh nước mưa tí tách va đập không ngừng lọt vào trong bốt điện thoại nhỏ hẹp.

Một lúc sau, Minh Thiên chờ được người hắn đang chờ... Tịch Phi mặc váy, mở dù đi ngang qua. Trên vai cô đeo một cái túi, tay phải luôn đặt trong túi. Không khó để tưởng tượng, trong túi có một khẩu súng.

Minh Thiên kịp thời xoay người, không để cô ả thấy mặt mình.

Tay cầm ống nghe, hắn lớn giọng nói: "Được, cục cưng A Gia, mười phút sau hẹn em ở cửa hàng quần áo xa hoa. Anh sẽ mua cho em một chiếc váy xinh đẹp. Tất nhiên rồi, kim cương cũng mua luôn."

Cách con hẻm nhỏ không xa, giày cao gót dưới chân váy Tịch Phi hơi dừng lại, rồi tiếp tục đi.

Chậm rãi buông ống nghe xuống, Minh Thiên đặt tay trên vành nón xoay người, lẳng lặng nhìn bóng lưng Tịch Phi.

Dưới bóng đen vành nón là khuôn mặt lạnh lùng không chút huyết sắc, hòa vào cơn mưa bụi mông lung trong con hẻm nhỏ.

.

Bên kia.

Ôn Như Ngọc đã trở lại cửa hàng quần áo, thay quần áo mặc từ khách sạn.

Bọn họ không thể trộm tiền bà chủ khách sạn Lisa một cách không tiết chế, vậy nên trong điều kiện ngân sách có giới hạn, Ôn Như Ngọc không mua thêm váy. Cô ta vào phòng thay quần áo thay chiếc váy vừa mua ra, trả lại đưa ông chủ, nói rằng phần eo cần sửa lại nhỏ hơn một chút.

Dựa vào lý do này, Ôn Như Ngọc cảm thấy mình có thể ở chỗ này thật lâu cho đến khi các đồng đội quay lại.

Đa số quần áo trong cửa hàng là do ông chủ tự may, sửa kích thước đương nhiên dễ như chơi, nên ông chủ thoải mái đồng ý. Nhưng ông chưa kịp bắt tay vào làm thì điện thoại trên bàn đột nhiên reo chuông.

Nghe điện thoại xong, ông chủ lo lắng đuổi Ôn Như Ngọc ra khỏi cửa hàng, bảo rằng nhà bị cháy, ông ta phải chạy về nhà. Giải thích qua loa, ông chủ khóa cửa liền chạy đi.

Ôn Như Ngọc sửng sốt đứng tại chỗ một lát, có hơi không biết làm sao, cũng hơi hoảng.

Xung quanh yên lặng, vẫn không thấy bóng người như cũ.

Trong thời điểm vụ án giết người hàng loạt còn chưa được phá, ngoại trừ cửa hàng quần áo này, xung quanh không có cửa hàng nào khác mở cửa. Ôn Như Ngọc không thể trốn vào cửa hàng khác, cũng không dám đi xa chỗ này. Nếu rời khỏi đồng đội quá xa, đến lúc cô ta gặp nguy hiểm gì, kêu cứu chưa chắc sẽ có người nghe thấy.

Tự hỏi một lát, Ôn Như Ngọc đi vào con đường đối diện xéo cửa hàng quần áo.

Nơi này có mấy căn nhà cũ không người ở. Cô ta chọn một chỗ có vị trí quan sát tốt nhất chui vào, đi dọc theo cầu thang lên lầu hai, tới chỗ ban công lầu hai rồi ngồi xổm xuống.

Đối với cô ta, cô ta cảm thấy bản thân đã tìm được một nơi trốn rất lý tưởng.

... Trốn ở đây, cô ta có thể tránh bị NPC nhìn thấy, lại có quan sát rõ ràng tình hình chỗ cửa hàng quần áo, nếu lát nữa Minh Thiên hoặc đồng đội khác tới đây, cô ta liếc một cái là thấy, sau đấy chạy ra tụ họp với họ.

Ước chừng 10 phút sau.

Ôn Như Ngọc trăm triệu không ngờ mình không chờ được bất cứ đồng đội nào, mà lại thấy Tịch Phi xuất hiện trước cửa hàng quần áo.

Cô ta vốn không thấy mặt Tịch Phi, vì Tịch Phi cầm dù, phần mặt bị dù che lại.

Nhưng sau khi đứng trước cửa hàng quần áo nhìn trái nhìn phải, Tịch Phi lại đi tới gần chỗ Ôn Như Ngọc phía đường đối diện.

Cô nghiêng dù về sau, ngửa đầu nhìn về phía nhà lầu nơi Ôn Như Ngọc đang trốn.

Cũng trong nháy mắt này, xuyên qua ban công chạm rỗng, Ôn Như Ngọc thấy rõ mặt cô, nhận ra cô là ai.

Ôn Như Ngọc gần như ngừng thở.

Cô ta dùng hết toàn lực mới kìm được bản thân sợ hãi kêu ra tiếng.

Cô ta thở ra một hơi thật sâu, tạm thời thả lỏng, vì cô ta phát hiện Tịch Phi nhìn sang đây không phải do phát hiện ra mình, mà giống như đang quan sát dãy nhà đối diện.

Rất nhanh Ôn Như Ngọc lại hít mạnh một hơi... Tịch Phi vậy mà khép dù lại, đi vào dãy nhà này!

Làm, làm thế nào bây giờ?

Dãy nhà này không có người ở, sao ả lại vào đây?

Có phải ả đã phát hiện mình trốn ở ban công không?

Lầu hai không cao, hay là... Mình nhảy xuống?

Tiếng giày cao gót của Tịch Phi vang khắp hành lang, tựa như đếm ngược từng giây đến tử vong khiến lòng người sợ hãi.

Mặc dù biết có thể Tịch Phi sẽ không tới lầu hai, nhưng Ôn Như Ngọc vẫn lo lắng quá mức.

Vậy nên cô ta cởi giày cao gót, đứng trên ban công, mắt nhắm nhảy xuống đất.

Lầu hai không cao, không khiến người nhảy xuống ngã chết hoặc tàn phế, nhưng đầu gối Ôn Như Ngọc đập vào bậc thang cạnh đường, người cũng bị thương không nhẹ.

Máu tươi từ đầu gối chảy dọc cẳng chân, đau đến mức cô ta không nhịn được rên rỉ.

Ngay lúc này, gần như trong tích tắc, cô ta nghe thấy tiếng súng lên đạn.

Ôn Như Ngọc quay phắt đầu nhìn về phía chỗ cũ, bất ngờ chạm mắt với Tịch Phi đang đứng trên ban công lầu hai.

Gần như theo bản năng, lấy tốc độ cực nhanh, Ôn Như Ngọc mở cây dù đen có thể ngăn một đòn tấn công chí mạng.

Một tiếng "Bằng" lớn vang lên, viên đạn va phải dù đen. Dù đen hoàn thành sứ mệnh, tan biến vào không khí.

Ôn Như Ngọc lập tức lấy ra một cây dù đen khác. Cô ta hoảng sợ trợn to mắt, bốn mắt nhìn nhau với Tịch Phi.

"Vốn không nhìn thấy cô, ai mà biết cô tự bại lộ. Ai bảo cô... Nhìn vào mắt tôi."

Tịch Phi khẽ cười, ánh mắt lạnh băng âm độc hung hăng trừng Ôn Như Ngọc, nhanh chóng bắn phát thứ hai.

"Bằng", dù đen kịp thời bung ra, giúp Ôn Như Ngọc chặn đạn lần thứ hai.

Ôn Như Ngọc không dám ở lâu, vừa bò dậy liền bỏ chạy, trong lúc đó cô ta lấy thêm dù đen, phòng ngừa Tịch Phi tấn công lần thứ ba. Viên đạn thứ ba quả nhiên đúng hẹn mà tới, bắn cho cây dù đen thứ ba biến mất.

Run rẩy rũ tay, Ôn Như Ngọc bung mở cây dù đen thứ tư, đồng thời cô ta ý thức được, cứ chạy mãi không phải giải pháp, nên cô ta dừng chân liều một phen, quay đầu nhìn về phía Tịch Phi. "Từ từ! Tôi có chuyện muốn nói!"

Hai chân run bần bật, giọng nói cũng bất giác run rẩy, nhưng cô ta gắng gượng nói lời muốn nói.

"Cô không nên lãng phí thời gian ở chỗ này. Cô đã bắn ba phát súng rồi. Cô sẽ dẫn những người khác tới! Đến lúc đó bọn họ sẽ biết cô là hung thủ!"

"Cô nên tranh thủ thời gian đi giết A Gia. Cô giết tôi làm cái gì? Cô nên giữ đạn lại. Tôi, đồng đội của tôi đang ở nhà A Gia bảo vệ cô ấy! Anh ta tên Đoạn Dịch! Cô đi tìm anh ta đi!"

"Cô giết tôi cũng vô ích. Tôi rất ngu, tôi không biết cách phá giải phó bản này như thế nào. Mấy phó bản lúc trước, đều là nhờ Đoạn Dịch phá giải. Hôm nay anh ta trốn trong nhà A Gia chờ cô tới cửa, bây giờ cô lập tức tới đó, cô giết anh ta và A Gia, cô sẽ đạt được mục đích! Tôi, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ thôi... Rất vô dụng! Tôi không đủ sức uy hiếp cô..."

"Đừng giết tôi, cô giết đồng đội tên Đoạn Dịch của tôi kìa! Giết anh ta, cô sẽ an toàn!"

"Suỵt..." Tịch Phi dựng thẳng ngón trỏ, dùng ánh mắt lạnh đến tận xương mà nhìn Ôn Như Ngọc, "Đừng nói nhiều, rất ồn, cũng sẽ dẫn người khác tới. Cảm ơn cô đã báo cho tôi biết A Gia vẫn đang ở nhà. Tiếc là..."

"Cô là nhà ngoại cảm, nhất định phải chết. Hơn nữa cô là người phe tốt."

Nói xong câu đó, Tịch Phi bắn liền hai phát súng.

Phát súng thứ nhất, viên đạn đụng vào dù đen.

Phát súng thứ hai, viên đạn đâm thủng ngực Ôn Như Ngọc.

Bắn xong hai phát, Tịch Phi không nhìn Ôn Như Ngọc nữa, lập tức nhấc giày cao gót rời đi.

.

Nằm trên mặt đất lạnh băng, nhiệt độ cơ thể dần xói mòn, Ôn Như Ngọc cảm thấy toàn thân mình ướt đẫm, không biết là bị mưa xối, hay là bị máu thấm ướt.

Sau một lúc lâu, cô ta nghe thấy tiếng bước chân, khóe mắt nhìn thấy một màu đen.

Gian nan nghiêng đầu, Ôn Như Ngọc thấy Minh Thiên.

Minh Thiên cầm một cây dù đen đi tới gần. Giờ phút này trong mắt cô ta, hắn như Tu La vừa bước ra từ địa ngục.

"Câu, câu nói vừa rồi của Tịch Phi, cảm ơn tôi đã cho cô ta biết A Gia đang ở nhà. Là có ý gì?"

Ôn Như Ngọc gian nan mở miệng, trong giọng nói là hơi thở mong manh, "Vốn dĩ Tịch Phi định đến nhà A Gia giết cô ấy. Sao đột nhiên cô ta lại ở đây? Đối diện cửa hàng quần áo, chỉ có dãy nhà này, vậy nên tôi trốn ở đây... Cô ta cũng tới đây. Cô ta tìm nơi để ngắm bắn đúng không. Cô ta cảm thấy dãy nhà này có vị trí quan sát tốt, cô ta trốn ở đây để ngắm bắn A Gia tại cửa hàng quần áo?"

"Tại sao cô ta nghĩ rằng A Gia sẽ đến cửa hàng quần áo?"

"Tôi... Tôi vẫn luôn tin tưởng anh! Phó bản đầu tiên, anh đã trở lại lâm viên cứu bọn tôi; phó bản thứ hai, cũng là anh một mình đối đầu Mạt Lị..."

Lúc lâu sau, Minh Thiên thản nhiên mở miệng: "Thật ra cô có thể không chết. Thứ nhất, tôi thiết lập cái bẫy này chưa chắc sẽ thành công. Tỷ như tôi không thể bảo đảm cô và Tịch Phi nhất định sẽ đụng mặt nhau tại dãy nhà này."

"Thứ hai, nếu vừa rồi cô không nói câu cuối cùng, tôi sẽ cho cô một cơ hội."

"Cô kiếm được 100 đồng vàng trong phó bản《 Chơi trốn tìm 》, đủ mua bốn cây dù. Nếu vừa rồi cô không nói gì dù chỉ một câu, chờ đến khi cô dùng hết bốn cây dù, tôi sẽ dùng cây dù trong tay cứu cô."

"Chỉ tiếc, sự thật một lần nữa chứng minh, bản tính con người không dễ thay đổi. Để sống sót, cô vẫn bán đứng đồng đội không chút do dự. Tôi đâu còn sự lựa chọn nào khác. Cơ hội sống sót, là tự cô từ bỏ."

"Cuối cùng, câu nói cuối cùng?" Thật ra Ôn Như Ngọc đã cạn sức lực, cô ta có thể chống đỡ đến hiện tại, miễn cưỡng nhờ vào một hơi thở cuối cùng. Vì cô ta nghi hoặc, vì cô ta không cam lòng.

"Là vì... Vì Đoạn Dịch? Anh... Rốt cuộc anh..."

Minh Thiên khẽ thở dài: "Tối qua tôi vừa mới dạy cô bí quyết tất thắng trong trò chơi này. Đáng tiếc, cô không biết áp dụng."

.

Bỏ dù đen vào trong túi, Minh Thiên một tay xách túi, tay kia mở một cây dù bình thường, đè thấp vành nón đi đến cuối con hẻm.

Tại đó có một người đang đứng, dường như đã đứng chờ được một lúc.

Thấy Minh Thiên đi tới, đồng tử của anh ta hơi co lại.

Cán dù xoay nửa vòng trong lòng bàn tay. Hắn nhìn về phía người đang chờ trước mặt, Cố Lương.

"Vào giáo đường?" Minh Thiên thuận miệng hỏi anh ta.

Cố Lương lắc đầu: "Không. Nhưng nhân viên quét dọn cho tôi mượn hai quyển sách bên trong giáo đường. Tôi cảm thấy nó sẽ có ích nên chạy về luôn."

"Được. Vậy chúng ta đi tìm anh Tiểu Dịch." Minh Thiên đi vòng qua Cố Lương, bị anh ta gọi lại.

"Sao vậy, ngài Dương?" Dừng chân, Minh Thiên quay đầu hỏi Cố Lương.

Cố Lương hé miệng, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên muốn nói lại thôi.

"Không có gì." Cố Lương xoay người về phía trước, "Đi tìm tiểu Dịch trước."

.

Giờ này phút này, trong nhà A Gia.

Vừa nãy Đoạn Dịch giả làm khách đi vào nhà, cho A Gia chút tiền

boa, bảo cô pha ly hồng trà.

Nhân lúc A Gia đi vào phòng bếp, Đoạn Dịch vào phòng ngủ, định trốn vô tủ quần áo.

Ai ngờ trong phòng A Gia không có tủ quần áo.

Đoạn Dịch đành chạy sang phòng Thụy Y ở bên cạnh, phòng này thế mà cũng không có tủ quần áo.

Gầm giường, dưới sô pha, không có chỗ nào để trốn, Đoạn Dịch chỉ có thể xấu hổ trở về phòng khách, nhận lấy ly trà A Gia đưa.

Đoạn Dịch tự an ủi bản thân, không có tủ quần áo cũng không sao. Chưa biết lát nữa Tịch Phi sẽ ra tay ở đâu, anh mà trốn trong tủ quần áo, không chừng sẽ chả thấy cái gì.

Nhấp một ngụm hồng trà, Đoạn Dịch thuận miệng hỏi A Gia: "Sao trong phòng cô không có tủ quần áo?"

"À, tôi đã bán tủ quần áo và quần áo bên trong rồi." A Gia nói.

"Tại sao?" Đoạn Dịch hỏi.

A Gia nói thật cho Đoạn Dịch nghe: "Tôi có một vị khách gặp chút khó khăn. Nên tôi và Thụy Y bán tủ quần áo cùng một số món đồ, góp tiền đưa cho anh ấy."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Là Tom Hansen à?"

A Gia hơi kinh ngạc: "Anh... Biết anh ấy sao?"

Đoạn Dịch chỉ hỏi: "Cô, Thụy Y, Tịch Phi, Bảo Lâm, Mary, Anne, tất cả đều thích hắn ta?"

Để tránh cho câu hỏi của mình quá có chủ đích, khiến A Gia nghi ngờ, anh ra vẻ tuỳ tiện nói: "Không gạt cô, bọn tôi là đàn ông, đều muốn biết rốt cuộc tên Tom đó lợi hại chỗ nào. Cô nói xem, bọn tôi tìm các cô phải tiêu tiền mới được tới. Còn hắn ta lại tới nhận tiền? Phải làm cho ra lẽ chứ."

A Gia cười khổ, bưng tách trà nóng nói: "Thật ra tôi biết, anh ấy gặp dịp thì chơi. Nhưng ít nhất anh ấy còn nguyện ý diễn trò. Trước kia tôi từng có một đời chồng, mỗi ngày đều bị đánh, sau đó chạy trốn tới nơi đây. Sau khi đến nơi này, tôi vẫn không có một ngày yên bình. Nhiều vị khách rất thô lỗ, không coi chúng tôi là con người. Còn Tom, ít nhất anh ấy... Hiểu được và tôn trọng bọn tôi. Ở bên anh ấy, bọn tôi như đang thật sự yêu đương, đang hẹn hò, chứ không phải giao dịch ở một nơi dơ bẩn nào đó..."

"Mấy người bọn tôi... Chắc là đều có cảm giác như thế nhỉ."

"Cô có ghen ghét các cô ấy không? Ví dụ hàng xóm hay bạn cùng phòng của cô, Thụy Y." Đoạn Dịch hỏi thăm.

... Hôm qua anh đã thấy A Gia giết Thụy Y.

"Ghen ghét... Đôi khi sẽ có một chút, nhưng vẫn khá tốt. Tôi không thể trách Tom được. Ngoại trừ anh ấy, tôi cũng có những vị khách khác. Tôi không xin Tom thứ gì, chỉ cầu chút vui vẻ thoải mái thôi."

"Lúc Tom tới tìm tôi, đôi khi tôi không rảnh quan tâm anh ấy, bận tiếp khách khác để kiếm tiền, vậy nên không thể không nhờ các chị em tới chơi cùng anh ấy. Mọi người đều có được thứ mình muốn. Thật lòng tôi không có bao nhiêu ghen ghét với các chị em khác."

A Gia nói, "Tom đối xử với phụ nữ rất tốt. Nếu anh ấy tặng cho tôi thứ gì, nhất định sẽ tặng thứ y hệt cho những cô gái khác, chưa bao giờ đối xử nặng nhẹ bên này bên kia."

"Vậy cô cảm thấy... Thụy Y chết như thế nào?" Đoạn Dịch hỏi A Gia.

Hôm qua rõ ràng anh đã thấy A Gia định giết Tịch Phi, chẳng qua sau đó biến thành ra tay với Thụy Y.

Nhưng bây giờ A Gia trông có vẻ rất dịu dàng, thậm chí còn khá phóng khoáng, trạng thái đương nhiên cũng khác xa hung thủ giết

người ngày hôm qua.

"Thụy Y? Tất nhiên là do Jack Đồ Tể giết." A Gia khẽ vỗ ngực, trả lời câu hỏi của Đoạn Dịch, "Nicole không phải hung thủ. Không biết rốt cuộc hung thủ là ai, thật đáng sợ."

"Cô biết dùng súng không?" Đoạn Dịch ép hỏi.

"Đương nhiên là không." A Gia nói.

"Tôi có thể xem tay của cô không?" Đoạn Dịch hỏi.

A Gia mỉm cười, thoải mái đưa tay qua. "Anh đúng là vị khách kỳ quái. Nếu ai cũng giống anh, vậy thì tôi chỉ cần tâm sự với khách là có thể kiếm tiền rồi, thật tốt."

Đoạn Dịch phối hợp cười theo, cầm tay phải A Gia để xem.

Anh quan sát kỹ ngón cái của cô, cùng ngón trỏ và lòng bàn tay.

Thao tác bắn súng của Jack Đồ Tể rất chuẩn, từ ảnh chụp hiện trường tại phòng hồ sơ Cục Cảnh Sát, người chết gần như đều là một phát mất mạng.

Việc này có nghĩa là, đồ tể cần phải luyện tập bắn súng rất nhiều lần, ngón trỏ dùng để bóp cò súng chắc chắn có vết chai.

Nhưng tay A Gia không có những đặc điểm đó.

Vì thường ngày may vá bằng kim chỉ, tay của cô chỉ có vài vết kim đâm, không có vết chai.

Trong lòng có một suy nghĩ mơ hồ lướt qua, Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn đồng hồ, phát hiện chỉ còn vài phút nữa sẽ đến 10 giờ, nhưng Tịch Phi vẫn chưa có dấu hiệu xuất hiện.

Đứng lên, anh nói với A Gia: "Tôi có thể ra ban công nhà cô nghỉ ngơi một lát không? Coi như tôi không ở đây, cô cứ làm việc của mình là được."

A Gia cảm thấy hành vi của Đoạn Dịch rất kỳ lạ.

Song chỉ cần có tiền, cô sẽ không quản nhiều. "Khách nhân cứ tùy ý."

Nhấc chân đi tới ban công, Đoạn Dịch hỏi cô một câu: "Đúng rồi, hai ngày nay Tịch Phi có liên hệ với cô không?"

A Gia ném một ánh mắt quyến rũ cho Đoạn Dịch. "Sao thế, anh ở nhà tôi, trong lòng lại nghĩ tới cô ấy?"

Đoạn Dịch cười cười: "Tiện miệng hỏi thôi."

A Gia nói: "Có, sáng nay cô ấy gọi điện thoại cho tôi, hỏi buổi sáng tôi có ở nhà không. Tôi nói có, nhưng tôi chưa kịp hỏi cô ấy muốn gì thì cô ấy đã cúp máy. Rất kỳ lạ. Bình thường cô ấy nhiệt tình lắm, chưa từng lạnh lùng như thế."

Trò chuyện đơn giản thêm mấy câu cùng A Gia, Đoạn Dịch trốn ra ban công.

Ngồi xổm xuống, chỉ lộ vùng trán và đôi mắt, chờ đến 9 giờ 10 phút, cuối cùng Đoạn Dịch cũng thấy Tịch Phi qua ban công.

Đoạn Dịch hạ thấp cơ thể, đầu cũng giấu sau ban công, dùng mũi chân khép cửa thông phòng khách và ban công lại.

9 giờ 15 phút, anh nghe thấy tiếng gõ cửa.

Từ phòng khách truyền đến giọng của A Gia: "Tịch Phi? Sao cô lại tới..."

Một tiếng "Bằng" vang lên, khiến giọng cô im bặt.

A Gia ngã xuống sàn nhà.

Đoạn Dịch tạm thời không nhúc nhích, anh đang đợi hung thủ Tịch Phi rời đi.

Tiếng súng sẽ dẫn những người khác tới, vậy nên sau khi giết

người xong, hẳn là Tịch Phi sẽ nhanh chóng rời đi.

Nhưng Đoạn Dịch không ngờ, Tịch Phi vẫn chưa đi.

Trong phòng khách nhanh chóng vang tiếng thay băng đạn. Ngay sau đó là âm thanh giày cao gót gõ lên mặt sàn, Tịch Phi mở miệng nói: "Nhà ngoại cảm, tôi biết anh đang ở đây. Đồng đội của anh đã tiết lộ tin tức cho tôi. Ra đây, để tôi nhìn đôi mắt của anh nào."

Đồng đội nói cho cô ta biết anh ở đây?

Ý gì vậy?

Đoạn Dịch đang cân nhắc thì không biết từ nơi nào dưới lầu truyền đến giọng Minh Thiên. "Tịch Phi, tôi không có trong nhà. Tôi ở đây, muốn nhìn mắt tôi? Muốn giết tôi? Tới đây."

"Bằng bằng", Tịch Phi mù quáng bắn hai phát đạn ra hành lang, nhấc giày cao gót đuổi theo.

Đoạn Dịch nhanh chóng đứng dậy chỗ ban công, nhìn thấy cảnh Minh Thiên chạy vội đằng trước, Tịch Phi đang đuổi theo sau.

Chỗ Đoạn Dịch đứng là lầu bốn, không thể nhảy thẳng xuống được, chỉ có cách sốt ruột chạy cầu thang.

Anh nhanh chóng rời khỏi ban công, đi qua phòng khách, nhảy cóc ba bốn bậc thang, dọc đường xuất hiện vài cô gái bị tiếng súng thu hút, đi ra ngoài xem xét.

Một lát sau, Đoạn Dịch chạy tới chân cầu thang, tăng tốc đuổi theo Tịch Phi, tránh việc cô ta nổ súng bắn trúng Minh Thiên.

Đoạn Dịch há miệng định thu hút sự chú ý của Tịch Phi giúp Minh Thiên, đúng lúc này, đầu hẻm đằng trước có người dẫn theo một nhóm cảnh sát chạy vội tới, là Cố Lương.

"Là cô ta! Tịch Phi chính là Jack Đồ Tể. Tôi tận mắt nhìn thấy cô ta tới nhà giết A Gia." Cố Lương hét lên với cảnh sát.

Phía trước có cảnh sát chạy đến, phía sau có các cô gái bị tiếng súng thu hút tới. Lần này, Tịch Phi xem như không còn cách nào giấu được nữa.

Nhưng thái độ của cô ta rất bình tĩnh.

Cô ta dùng đôi mắt âm độc nhìn lướt mọi người xung quanh, dữ tợn cười khẩy: "Đúng, không tồi. Là tôi giết. Bảo Lâm là do tôi giết, A Gia cũng là tôi giết... Tôi, cũng do tôi giết."

Nói xong câu đó, kèm tiếng súng cuối cùng trong ngày: "Bằng!"

Tịch Phi bắn một phát vào huyệt Thái Dương bản thân, ngã xuống trước mắt bao người.

Chương 45

Qua buổi chiều.

Trong hẻm nhỏ yên ắng, ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên, Cố Lương đang ngồi trên băng ghế dài ăn hotdog.

Đoạn Dịch ngồi chính giữa, Minh Thiên và Cố Lương ngồi hai bên.

Ăn hotdog xong, Đoạn Dịch mở miệng nói: "Mỗi lần nhóm nhà ngoại cảm xuyên qua, ít nhiều sẽ thay đổi lịch sử một chút, ví dụ lần đầu em và Minh Thiên tới ngày 1 tháng 10, nhặt hết tất cả vỏ đạn ở hiện trường Bảo Lâm tử vong. Thay đổi nhỏ bé xảy ra rất nhiều, trước tiên chúng ta bỏ qua mấy việc nhỏ không đáng kể, trực tiếp phân tích vụ việc lớn."

Xoay quanh trình tự tử vong của sáu cô gái điếm, Đoạn Dịch tạm thời chia thời không thành hai nhánh.

Thời không đầu tiên, là thời không có lịch sử chưa bị thay đổi.

Hai người chết sớm nhất là Mary và Anne, hung thủ giết hai cô rốt cuộc là ai tạm thời không nói tới.

Từ ngày 1 tháng 10, bắt đầu từ cái chết của Bảo Lâm, các vụ án giết người hàng loạt xảy ra liền mạch rõ ràng:

Tịch Phi giết Bảo Lâm, A Gia giết Tịch Phi, Thụy Y giết A Gia, cuối cùng Thụy Y tự sát.

Bốn người phụ nữ như đánh trống truyền hoa, người này giết người kia cho đến khi người cuối cùng tự sát.

Thời không thứ hai là thời không bị nhóm Đoạn Dịch thay đổi lịch sử.

Tạm thời không nhắc đến hai người chết sớm nhất, bắt đầu từ cái chết của Bảo Lâm: Tịch Phi giết Bảo Lâm, A Gia giết Thụy Y, Tịch

Phi giết A Gia, cuối cùng Tịch Phi tự sát.

Khác với tình huống đánh trống truyền hoa người này giết người kia, lần này Tịch Phi giết hai người Bảo Lâm và A Gia, cuối cùng cô ta tự sát.

Tổng kết đến đây, Đoạn Dịch nói: "Hôm nay em đã cẩn thận hỏi thăm A Gia. Nói ra thì... Tom tiêu tiền của các cô vì nhu cầu bản thân. Còn các cô tiêu tiền cho Tom, chỉ vì tìm kiếm chút an ủi về mặt tình cảm."

"Các cô gái biết rõ, quan hệ giữa các cô và Tom là giao dịch. Các cô ấy thích Tom, nguyện ý ở bên hắn, thậm chí nguyện ý tiêu tiền cho hắn để mua cảm giác yêu đương... Các cô yêu Tom sâu nặng bao nhiêu, ôm ấp ảo tưởng ngây thơ đến mức nào thì không biết. Nhưng hầu như các cô đều tự hiểu hiện trạng của bản thân."

"Cũng bởi vậy..." Đoạn Dịch nhíu mày, "Các cô không đến mức nói là ghen ghét nhau, càng không đáng để tàn sát lẫn nhau. Ban đầu em nghĩ rằng, có khi nào do các cô yêu Tom quá nên mới giết nhau. Hiện giờ xem ra động cơ này không được chắc chắn lắm."

Minh Thiên gật đầu: "Đúng vậy. Theo lời A Gia nói, có thể giả thiết rằng giữa cô ta và Tịch Phi có thù riêng chưa biết, vậy nên cô ta định nhân lúc Tịch Phi tham dự lễ tang để giết người. Nhưng khi giết Tịch Phi thất bại, cô ta lập tức về nhà giết Thụy Y. Điều này hơi đột ngột, cũng không hợp lý. Thoạt nhìn giống như..."

"Cô ta tự giao nhiệm vụ cho mình, trong ngày hôm đó cần phải giết một người, nếu không giết Tịch Phi, thì giết Thụy Y cũng được. Cô ta chỉ cần đảm bảo tạm thời mình không bị coi là hung thủ và bị bắt là được."

"Đúng vậy, chính là cảm giác đó. Việc các cô tàn sát lẫn nhau cứ như kiểu chọn bừa."

Đoạn Dịch gật đầu tán thành, "Loại trừ động cơ các cô tàn sát lẫn nhau, giờ chúng ta điểm qua các manh mối khác. Em đã xem thử bàn tay A Gia, không giống tay người biết dùng súng. Về phần lý lịch các cô gái khác, chúng ta có thể đến phòng hồ sơ Cục Cảnh Sát

kiểm tra. Nhưng theo em nhớ, các cô đều không giống người dùng súng."

Đoạn Dịch kết luận, "Vậy nên hiện giờ em cho rằng, thoạt nhìn các cô đang tàn sát lẫn nhau, nhưng chưa chắc các cô là hung thủ. Khả năng cao là các cô bị ai đó khống chế."

"Tính tùy cơ mà vừa rồi chúng ta phân tích cũng rất quan trọng. A giết B, nếu không giết được thì đổi sang giết C. Tóm lại, các cô bị ai đó dắt mũi, tàn sát lẫn nhau, đến khi chỉ còn một người thì tự sát... Thế là hung thủ đạt được mục đích."

"Nói cách khác, chỉ cần các cô chết hết, vụ án liền kết thúc. Việc cô nào chết trước, cô nào chết sau, ai giết ai, quá trình đó không quan trọng."

"Em đồng ý. Để suy đoán cần chứng cứ, nhưng chúng ta không tìm thấy bất cứ động cơ nào khiến các cô tàn sát lẫn nhau. Ngoài ra, cách A Gia chọn đối tượng giết chóc rất nặng tính ngẫu nhiên." Minh Thiên mở miệng nói, "Em cũng có khuynh hướng cho rằng, không có nhiều hung thủ cùng tồn tại, mà chỉ có một người duy nhất."

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch nói: "Người quét rác trước cửa giáo đường từng nói có tà ma tồn tại đúng không? Có phải các cô bị ai đó khống chế chăng? Ai có năng lực đó nhỉ?"

Cố Lương nãy giờ chưa nói chuyện, vì anh ta ăn hotdog rất chậm.

Chậm chạp gặm xong miếng bánh, anh họ tiếp lời Đoạn Dịch: "Theo hiểu biết của anh về trò chơi này, không có khả năng nó bảo chúng ta mò kim đáy biển tìm hung thủ giữa cả đống NPC. Hung thủ phải tìm từ nhân vật mấu chốt."

"Nhân vật mấu chốt? Nghĩa là ngoài sáu người bị hại, còn một người bị coi nghi phạm không biết thật hay giả – Nicole, chồng của Nicole – Tom... cùng lắm là thêm bà chủ khách sạn Lisa. Hung thủ chỉ quanh quẩn trong số đó. Kể thêm thì... Thật ra Lisa cũng có chút liên quan. Trước mắt bà ấy không liên quan trực tiếp đến cốt truyện phó bản."

Đoạn Dịch nhíu mày nói, "Tại thời không chưa bị thay đổi lịch sử, Thụy Y đã chết, vụ án giết người không còn xảy ra nữa. Bây giờ chúng ta thay đổi lịch sử, hẳn là mọi việc sẽ ngừng lại khi Tịch Phi tự sát."

Nói đến đây, Đoạn Dịch ngồi trên ghế dài nhíu mày trầm tư một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy. "Em nghĩ đến một chuyện. Em đến khu nghĩa địa xem thử đã." Nhìn sang Cố Lương, anh hỏi: "Đi cùng không?"

Minh Thiên đứng lên theo Đoạn Dịch.

Cố Lương bị Đoạn Dịch nhìn lại mở cuốn sách ra đọc, bất động như núi.

"Anh, anh không đi hả?" Đoạn Dịch hỏi anh họ.

Cố Lương nói: "Anh ở đây nghiên cứu mấy quyển sách này, có lẽ sẽ phát hiện manh mối mấu chốt. Các em tới nghĩa địa đi, lát nữa tập hợp ở chỗ này."

Đoạn Dịch suy tư, hỏi anh họ: "Anh không muốn đến chỗ nghĩa địa. Anh sợ quỷ à?"

Cố Lương nghiêng đầu, nheo mắt nhìn Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch cười, xoay người chạy mất.

Chạy theo Đoạn Dịch vài bước, Minh Thiên tò mò hỏi anh: "Vụ sợ quỷ, giữa hai anh có chuyện gì sao?"

Đoạn Dịch cười nói: "Hồi nhỏ không hiểu chuyện, nên anh ấy suốt ngày quản việc học của tôi. Tôi không thích bị anh ấy quản, bèn nghĩ ra trò giả quỷ nhát ma ảnh sau tiết tự học buổi tối. Trường học thường lưu hành truyền thuyết ma quỷ, anh trai tôi lại thường xuyên học đến khuya, đêm khuya tĩnh lặng giả quỷ bao dọa người. Ha, ảnh bị tôi dọa đến mức bị bóng ma tâm lý."

Nói tới đây, Đoạn Dịch hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn Minh Thiên,

phát hiện hắn đang mỉm cười nhìn mình không chớp mắt.

"Cậu cười cái gì?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Minh Thiên nói: "Chỉ là em không ngờ, thì ra anh Tiểu Dịch cũng từng có lúc nghịch ngợm như vậy."

Bị cậu nhóc nhỏ hơn sáu tuổi đánh giá mình "Nghịch ngợm", Đoạn Dịch cảm thấy không dễ chịu lắm, bất giác nhíu mi.

Liếc Minh Thiên một cái, Đoạn Dịch định nói gì đó, đột nhiên ngậm miệng, xoay người đi về phía Cố Lương đang ngồi trên ghế dài cách đó không xa.

"Sao thế?" Minh Thiên hỏi anh.

Đoạn Dịch không quay đầu lại: "Tôi có chút việc muốn hỏi anh tôi. Cậu chờ tôi một lát."

Trở lại bên cạnh Cố Lương, Đoạn Dịch ngồi xuống, ghé bên tai anh họ: "Rốt cuộc Ôn Như Ngọc chết như thế nào? Có thật là giống như lời Minh Thiên nói, cậu ta bảo Ôn Như Ngọc trở lại cửa hàng quần áo chờ, và cậu ta không biết tại sao Tịch Phi đột nhiên tới cửa hàng quần áo giết người? Hồi nãy anh nói anh mượn được sách ở giáo đường rồi về đây từ sớm. Anh, anh có gạt em cái gì không?"

Ngón trỏ Cố Lương lướt qua góc trang sách, nhìn Đoạn Dịch: "Chuyện này, tối anh sẽ tìm em nói chuyện sau."

"Được."

Đoạn Dịch không rối rắm nhiều, đứng dậy khẽ vẫy tay với Cố Lương, trở lại bên cạnh Minh Thiên. "Đi thôi, đến nghĩa địa."

.

Nghĩa địa nằm ở phía bắc khu đèn đỏ.

Nghĩa địa xóm nghèo thiếu nhân viên chuyên nghiệp xử lý, xung

quanh cỏ dại lan tràn, bụi cây đủ loại vô tư sinh trưởng, nhìn qua rất lộn xộn. Các bia mộ bị cỏ dại che khuất, trông cứ như nghĩa địa bị bỏ hoang.

Đi tiếp về phía bắc nghĩa địa, là đến một rừng cây.

Sau khi Nicole bị treo cổ, thi thể bị ném ở nơi này.

Đoạn Dịch và Minh Thiên từng bước đi đến nơi lần trước Nicole bị vứt xác, thấy xương cốt cô ta nằm rải rác ở chỗ cũ.

Tra xét xung quanh thi cốt Nicole, Đoạn Dịch nhặt một nhánh cây, gạt cỏ dại tìm manh mối liên tay.

"Chậc, có. Một cái bánh vòng mốc, một chai rượu vỡ." Đoạn Dịch nói.

"Chai rượu?" Minh Thiên nghĩ đến gì đó, "Liệu ở đây có thi thể của mấy tên lang thang không?"

"Có lẽ." Đoạn Dịch nói, "Tôi nghĩ rằng, ngoại trừ sáu cô gái điếm vẫn còn người khác bị giết, vậy nên tới đằng sau nghĩa địa thử vận may. Dù sao thì ở bản đồ phó bản này, chỉ có nơi này thích hợp để vứt xác nhất."

"Xem ra tôi đoán trúng rồi. Chẳng qua bọn họ bị vứt xác ở nơi hoang dã, hơn nữa tên lang thang không có tên họ, nên Cục Cảnh Sát không có ghi chép."

Đi thêm chừng 3 dặm về phía bắc, Đoạn Dịch tìm được thứ anh muốn tìm: hai cái xác.

Cả hai đều không còn hoàn chỉnh, giống như Nicole, xác bọn họ bị chó hoang gặm đến mức vụn nát, chỉ còn thừa hai khung xương không thể gặm.

Sở dĩ nhận ra bọn họ là kẻ lang thang, ngoại trừ chai rượu bên cạnh xác bọn họ, thì còn mấy vải vụn quen thuộc sót lại trên người bọn họ.

Đoạn Dịch nhặt một chai rượu lên, quan sát tỉ mỉ. "Tôi biết chai rượu này. Hắn ta là... Tên lang thang đã làm chuyện đồi bại với thi thể Nicole."

"Ừm, em cũng nhận ra hắn. Ngày 1 tháng 10 lúc em tìm mấy tên lang thang gần đài phun nước để hỏi chuyện, trùng hợp đã gặp hắn ta."

Minh Thiên nói xong, ngồi xổm xuống vạch một cái xác, chỗ xương ngực có một vết đạn xuyên thủng. "Hắn chết do bị súng bắn."

Dịch sang bên cạnh vài bước, tìm một thân cây, Đoạn Dịch cong chân dựa thân cây suy nghĩ một lúc lâu.

Một lát sau, anh nhìn Minh Thiên, tay chống cằm nói: "Có thù oán với mấy tên lang thang, theo những gì chúng ta biết, hắn là chỉ có một mình Nicole. Chẳng qua..."

Nghiêm mặt hơn, Đoạn Dịch nói tiếp: "Nicole hận bọn họ, là việc xảy ra sau khi cô ta chết. Sau khi cô ta chết, thi thể mới bị bọn họ giày xéo."

Minh Thiên gật đầu: "Hai tên lang thang cũng chết do súng bắn. Dựa theo manh mối có hạn, khả năng cao cũng là do Jack Đồ Tể gi/ết chết."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Như vậy suy ra, chúng ta có thể mạnh dạn suy đoán... Sau khi chết Nicole vẫn có ý thức, biết xác mình bị xúc phạm. Hơn nữa, cô ta có thể giết người dù đã chết."

Giọng nói trầm xuống, Đoạn Dịch lại nói: "Có lẽ cảnh sát vốn không hề bắt nhầm hung thủ. Hung thủ đúng thật là Nicole."

"Nicole chết, vụ án giết người vẫn cứ tiếp tục. Ban đầu chúng ta cho rằng, hoặc Nicole không phải Jack Đồ Tể, cô ta bị oan; hoặc là, phía sau có người bắt chước cô ta để gây án. Nhưng bây giờ hai khả năng này đều bị bác bỏ."

"Trên thực tế vẫn còn một khả năng thứ ba bị chúng ta xem nhẹ: Từ đầu đến cuối hung thủ đều là Nicole. Điều duy nhất mà chúng

ta không rõ là, làm thế nào cô ta thực hiện được những việc đó dù đã chết."

Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch, hỏi: "Anh còn nhớ bài hát kia không? Jack Đồ Tể bị giết, Bảo Lâm và Tịch Phi đi trong giáo đường trắng, tiếng bước chân của tay súng bắn tỉa vang lên, Jack Đồ Tể tới..."

"Đúng vậy, ca từ của bài hát này." Mắt Đoạn Dịch sáng rực, "Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, ca từ bài hát không khớp hiện thực. Tại sao Jack Đồ Tể đã bị giết, câu chuyện vẫn tiếp diễn. Rõ ràng ở hiện thực, lúc đồ tể bị nhốt, Bảo Lâm vẫn bị giết. Thì ra... Hóa ra là thế. Cuối cùng tôi cũng hiểu rồi."

Minh Thiên quay đầu, mặt hướng về phía giáo đường trắng: "Ừm. Jack Đồ Tể bị giết, là khởi đầu cho tất cả."

.

Một giờ sau.

Đoạn Dịch và Minh Thiên trở lại ghế dài nơi Cố Lương đang ngồi.

"Anh, có phát hiện gì không?" Đoạn Dịch vừa hỏi, vừa đi đến cạnh Cố Lương ngồi xuống.

Minh Thiên cũng đi tới, tự nhiên ngồi xuống cạnh Đoạn Dịch.

Cố Lương khẽ gật đầu, lật sách đến một trang, nói: "Tìm được một số thứ liên quan đến nhà ngoại cảm. Để anh đọc cho các em nghe."

"Ngọn nguồn sức mạnh của nhà ngoại cảm nằm ở đôi mắt. Đôi mắt quan sát vạn vật, đồng thời hấp thu năng lượng trời đất."

"Nhà ngoại cảm mạnh mẽ dưới tác dụng của bùa chú có thể xuyên qua thời không trở lại quá khứ. Nhà ngoại cảm trở lại quá khứ có thể thay đổi lịch sử. Khoảnh khắc lịch sử thay đổi, nhiều không gian thời gian sẽ hình thành chồng lên nhau; mỗi đêm lúc 12 giờ khuya, nhiều thời không chồng lên nhau sẽ chuyển biến thành một trạng thái duy nhất... Tức là trạng thái sau khi nhà ngoại cảm thay

đổi lịch sử."

"Cho nên, sau khi nhà ngoại cảm xuyên qua, cần phải trở lại dòng thời gian bình thường trước 12 giờ đêm hôm đó, nếu không sẽ rơi vào vòng xoáy thời không hỗn loạn. Ngoài ra, bởi vì nhà ngoại cảm gian xảo, bọn họ sẽ dùng pháp lực xóa bỏ dấu vết của bản thân trong lịch sử. Ký ức bị viết lại, không ai biết bọn họ đã từng xuất hiện."

Nghe xong đoạn này, trong đầu Đoạn Dịch và Minh Thiên đồng thời hiện lên một khái niệm: Con mèo của Schrödinger*.

Con mèo của Schrödinger, là một thí nghiệm của nhà vật lý học Erwin Schrödinger.

Nói một cách đơn giản, ông nhốt một con mèo trong một cái hộp bị bịt kín, cùng một mẩu vật chất phóng xạ có thể gi/ết chết con mèo. Vật chất phóng xạ này có 50% tỉ lệ phát ra tia phóng xạ. Cũng tức là, con mèo có bị chất phóng xạ gi.ết chết hay không, là một sự kiện ngẫu nhiên.

Từ góc độ vật lý lượng tử, trong lúc đóng hộp, con mèo ở trong hai trạng thái "Sống" và "Chết" chồng lên nhau. Nếu chúng ta không mở hộp ra, thì vĩnh viễn không biết con mèo còn sống hay đã chết, như vậy nó sẽ luôn luôn trong trạng thái sống chết chồng lên nhau.

Nhưng một khi mở hộp, vào khoảnh khắc nhìn thấy nó, trạng thái chồng lên nhau lập tức kết thúc, con mèo chỉ còn một trạng thái duy nhất: Chết, hoặc sống.

Theo một ý nghĩa nào đó, hành động mở nắp hộp kín và nhìn con mèo, giống như thượng đế ném xúc xắc, quyết định con mèo này sẽ sống hay chết.

Giả thiết xuyên thời không của phó bản này, tương tự như thế.

Giả thiết hai người Đoạn Dịch và Minh Thiên xuyên đến ngày 2 tháng 10, thay đổi lịch sử vào lúc 2 giờ chiều, dẫn tới việc A Gia không giết Tịch Phi, mà giết Thụy Y.

Như vậy bắt đầu từ sau 2 giờ ngày 2 tháng 10, sẽ xuất hiện hai thời không chồng lên nhau: Thời không chưa bị thay đổi lịch sử và thời không đã bị thay đổi lịch sử, tồn tại song song.

Cũng vì nguyên nhân này, hai người Bạch Lập Huy và Tô Chương Nhạc đi đến ngày 3 tháng 10 không bị ảnh hưởng gì, bởi vì bọn họ đang ở thời không chưa bị thay đổi lịch sử, cảnh bọn họ nhìn thấy vẫn là A Gia bị Thụy Y gi.ết chết, cuối cùng Thụy Y tự sát.

Về phần mỗi 12 giờ đêm, khoảnh khắc mở chiếc hộp chứa con mèo của Schrödinger, đúng hơn là thời khắc thượng đế ném xúc xắc.

... Các thời không chồng lên nhau kết thúc trạng thái chồng, chuyển thành một trạng thái duy nhất.

Nếu phó bản hoàn toàn giống thí nghiệm con mèo của Schrödinger, có nhiều thời không song song chồng lên nhau, thì thời không cuối cùng tồn tại, cũng giống con mèo chết hoặc sống, là một kết quả ngẫu nhiên.

Nhưng hiện tại do giả thiết pháp thuật từ các nhà ngoại cảm, thời không còn lại không phải sự kiện ngẫu nhiên, mà sẽ do nhà ngoại cảm lựa chọn. Nói cách khác, nhà ngoại cảm có thể lựa chọn nhánh thời không muốn giữ lại, và thời không đó sẽ tiếp tục tồn tại với thế giới này.

"Nhìn giả thiết này, nghi vấn lúc trước của em cuối cùng cũng được giải đáp. Em nói chứ, sao thế giới này tồn tại các thời không song song, mà lại tồn tại như không tồn tại. Thì ra là do nguyên nhân này..."

Đoạn Dịch không kìm được cảm thán, "Thời không song song tồn tại, mỗi lần chúng ta xuyên qua thay đổi lịch sử, sẽ sinh ra một thời không song song khác. Nhưng pháp lực của nhà ngoại cảm mỗi 12 giờ khuya, sẽ tạo thành một hiệu quả cùng loại với "sự sụp đổ hàm sóng", chúng sẽ cộng đồn dẫn tới việc kết thúc trạng thái thời không song song chồng lên nhau."

"Nói cách khác, mỗi 12 giờ đêm, tất cả thời không song song dư

thừa đều sẽ biến mất, chỉ để lại một thời không duy nhất được nhà ngoại cảm lựa chọn. Tương đương với việc nhà ngoại cảm trực tiếp viết lại lịch sử."

Cố Lương vui mừng nhìn Đoạn Dịch: "Vật lý học không đến nỗi tệ."

"Vật lý lượng tử em không rành, chỉ biết da lông thôi." Đoạn Dịch cười cười, "Không ngờ nhà ngoại cảm chúng ta lại mạnh thế, không những có thể thay đổi lịch sử, còn có thể ngăn người khác nhớ mình. Tất cả những người từng gặp chúng ta, đều bị viết lại ký ức."

Nhà ngoại cảm trở lại quá khứ, có thể thay đổi lịch sử.

Mỗi một lần bọn họ thay đổi lịch sử, dù là sự kiện nhỏ bé cỡ nào, cũng sẽ sinh ra một thời không song song.

Nhà ngoại cảm khác nhau tới các thời gian khác nhau, sẽ thay đổi rất nhiều chuyện nhỏ nhặt, từ đó sinh ra vô số thời không song song.

Nhưng mỗi đêm khuya, tất cả thời không song song sẽ sụp đổ, chỉ còn lại một thời không duy nhất tồn tại.

Dưới tác động pháp lực của nhà ngoại cảm, thời không đó sẽ là thời không được nhà ngoại cảm lựa chọn.

Có thể hiểu là, nhà ngoại cảm muốn giữ lại thời không nào, thời không đó sẽ trở thành sự tồn tại duy nhất sau 12 giờ đêm.

Cùng lúc đó, nhà ngoại cảm sẽ xóa ký ức của những người từng gặp mình.

Đó là bí mật thay đổi lịch sử của các nhà ngoại cảm.

Sau khi làm rõ điểm này, giả thiết thời gian phó bản liền trở nên rõ ràng.

Tiếp theo chỉ còn lại một vấn đề: Nicole làm cách nào để tiếp tục hại người sau khi đã chết.

Duỗi người, Đoạn Dịch nhìn về phía quyển sách đang đặt trên đầu gối Cố Lương. "Ngoại trừ vấn đề thời không, anh còn nhắc đến một tin tức quan trọng, năng lực nhà ngoại cảm nằm ở con mắt. Điều này có nghĩa là, nếu người biết chuyện nhìn thấy đôi mắt nhà ngoại cảm, là có thể nhận ra nhà ngoại cảm?"

Cố Lương gật đầu tỏ vẻ đồng ý. "Ngày đầu tiên bọn anh đi là ngày 2 tháng 10. Bọn anh bị A Gia tấn công vì đã nhìn thẳng vào mắt cô ta."

"Bọn em cũng vậy."

Đoạn Dịch nhớ lại lần đầu tiên xuyên đến ngày 1 tháng 10, bắt gặp đôi mắt xanh lục của Tịch Phi.

Ngày hôm đó, Tịch Phi và Bảo Lâm nắm tay nhau đi tới, gặp thoáng qua nhóm Đoạn Dịch, đi về phía giáo đường trắng.

Chính vào lúc ấy, Đoạn Dịch chạm mắt với cô ta.

Khuôn mặt dịu dàng, lại có một đôi mắt lạnh lẽo.

"Vậy là, dù bọn em có ngụy trang hay không... Cũng vô dụng." Đoạn Dịch tự giễu, cười bất đắc dĩ, "Bọn em không được để kẻ đó nhìn vào mắt mình. Nhà ngoại cảm và nhân vật mấu chốt chạm mắt nhau, là điều kiện kích phát tử vong của phó bản này."

Nói đến đây, trong đầu Đoạn Dịch hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Đầu tiên là ngày 1 tháng 10, bản thân từng nhìn thoáng qua đôi mắt xanh lục lạnh băng của Tịch Phi.

Tiếp theo là buổi chiều ngày 2 tháng 10, tại lễ tang Mary và Anne, Đoạn Dịch đoán được nơi A Gia mai phục ngắm bắn, chạy đến chỗ rừng cây sau nghĩa trang, dưới gốc cây đối diện với A Gia trên cây, nhìn thấy cặp mắt màu lam kia của cô ta, đôi mắt độc ác chứa đầy sát ý...

Cuối cùng là sáng ngày 2 tháng 10, lúc Nicole bị xử tử treo cổ, từ

phía xa cách một đài phun nước, Đoạn Dịch thấy Nicole nhìn về phía mình... Ánh mắt âm độc tựa rắn độc.

Màu xanh lục, màu lam... Những đôi mắt chồng chéo lên nhau, cuối cùng ngưng tụ thành một đôi mắt ác độc.

Vào khoảng khắc ấy, các cô gái không còn là bản thân mình.

Linh hồn trong xương cốt đã biến thành một người khác.

Im lặng một lúc lâu, Đoạn Dịch nhìn về phía Cố Lương: "Em chợt nhớ tới câu anh hỏi vào ngày đầu tiên tới Cục Cảnh Sát."

Khi đó bọn họ vừa đến phó bản này, xem ảnh chụp hiện trường tử vong của sáu người trong phòng hồ sơ Cục Cảnh Sát.

Trong sáu bức ảnh chụp hiện trường, chỉ Thụy Y là có trạng thái tự sát.

Lúc ấy Cố Lương đã tò mò hỏi tại sao lại thế.

Hung thủ giết liền sáu người, nhưng chỉ động tay động chân một người cuối cùng, tạo dáng nạn nhân thành tư thế tự sát. Điều này không phù hợp với đặc điểm hung thủ của vụ án giết người liên hoàng.

Nhẽ ra hung thủ nên sắp đặt cả sáu người thành tư thế tự sát, hoặc dứt khoát không làm gì cả.

Đoạn Dịch nói tiếp: "Chúng ta cảm thấy hung thủ làm như vậy là không hợp lý, bởi vì hung thủ không có lý do gì để ngụy trang cái chết Thụy Y thành tự sát. Bây giờ em mới biết, Thụy Y tự sát không phải là ngụy trang."

"Tất cả đều giống chúng ta đã thấy, cô ấy thực sự tự sát, chẳng qua có người nhập vào cơ thể cô ấy, điều khiển cô ấy tự sát."

"Sáu cô gái chết hết, vụ án liên hoàn liền kết thúc. Jack Đồ Tể cũng không cần dùng súng nữa, thế là cô ta dùng phương thức tự sát, kết thúc mạng người cuối cùng. Tại thời không chưa bị thay đổi

lịch sử, cô ta làm Thụy Y tự sát, khẩu súng bỏ lại hiện trường. Tại thời không đã bị thay đổi lịch sử, khẩu súng nằm trong tay người chết cuối cùng Tịch Phi."

"Mà nhất định phải gi.ết chết sáu cô gái. Từ động cơ, thói quen dùng súng, cùng lời khai của những người chứng kiến Mary và Anne bị giết... Hung thủ chỉ có thể là Nicole."

"Cảnh sát ở thế giới này không điều tra nhầm, nhưng vụ án này bọn họ không xử lý được. Thế nên cảnh sát mời nhà ngoại cảm tới, chứ không phải thám tử."

"Anh nghi ngờ Nicole là quỷ?" Minh Thiên hỏi anh.

"Đúng vậy." Đoạn Dịch nói, "Sau khi bị treo cổ, cô ta biến thành lệ quỷ, thông qua cách nhập hồn để giết người."

Minh Thiên hỏi lại: "Vậy anh giải thích như thế nào về việc, Nicole chết vào ngày 2 tháng 10, Bảo Lâm lại chết vào ngày 1 tháng 10?"

Đoạn Dịch nói: "Chúng ta có thể xuyên qua, có lẽ ma quỷ cũng thế."

Nói xong, Đoạn Dịch xoay người đối mặt với Cố Lương, vỗ vai anh họ, nghiêm mặt nói: "Anh, em không ngờ lại gặp phải phó bản ma quỷ thần quái. Em sẽ bảo vệ anh!"

Cố Lương: "....."

- --

*Con mèo của Schrödinger là một thí nghiệm tưởng tượng do nhà vật lý học người Ireland gốc Áo Erwin Schrödinger nghĩ ra: Một con mèo được nhốt vào trong hộp, cùng với các thiết bị sau (mà con mèo không thể tác động vào): một ống đếm Geiger và một mẩu vật chất phóng xạ nhỏ đến mức trong vòng một tiếng đồng hồ chỉ có 50% xác suất nó phát ra một tia phóng xạ. Nếu có tia phóng xạ phát ra, ống đếm Geiger sẽ nhận tín hiệu và thả rơi một cây búa đập vỡ lọ thuốc độc hydrocyanic acid nằm trong hộp và con mèo sẽ chết. Nếu trong vòng một tiếng vẫn không có tia phóng xạ nào

phát ra, con mèo vẫn sẽ sống. Hàm sóng của hệ thống sẽ là sự chồng chập của cả trạng thái con mèo sống và con mèo chết, và cả hai trạng thái chồng chập có biên độ như nhau.

Thí nghiệm nhắc đến trong truyện là phiên bản rút gọn và dễ hiểu hơn.

Chương 46

Sau cơn mưa phùn, mây mù tan đi, cuối cùng cũng có tia nắng chiếu xuống.

Trong không khí tràn ngập mùi bùn đất ẩm ướt sau mưa. Đoạn Dịch phân tích trong đầu thêm lần nữa, cảm thấy phân tích như thế không có lỗi logic. Nói chung, suy đoán của bọn họ hẳn là không có gì sai sót.

"Jack Đồ Tể bị giết, Bảo Lâm và Tịch Phi đi trong giáo đường trắng, tiếng bước chân của tay súng bắn tỉa vang lên, Jack Đồ Tể tới..."

Đọc bài ca dao một lần nữa, Đoạn Dịch mở miệng nói: "Ca từ không nhắc tới hai người chết sớm nhất là Mary và Anne. Thế nên mấu chốt câu chuyện vẫn bắt đầu từ chỗ "Jack Đồ Tể bị giết"."

"Trong ca từ có giấu bẫy, trình tự xảy ra không thể dựa theo ngày được. Phó bản có yếu tố xuyên qua, vậy nên chuyện xảy ra vào ngày 1 tháng 10 chưa chắc xảy ra trước ngày 2 tháng 10, bởi trục thời gian có thể là hồi tưởng."

"Vậy nên cái chết của Nicole, mới là lúc câu chuyện bắt đầu."

"Ngày 2 tháng 10, Jack Đồ Tể chết, cũng chính là Nicole chết. Cơ thể Jack Đồ Tể tử vong, linh hồn biến thành quỷ, quỷ hồn xuyên đến ngày 1 tháng 10... Ngày hôm đó, Bảo Lâm và Tịch Phi đi cùng nhau, Tịch Phi bị quỷ hồn ám vào người, rồi giết Bảo Lâm. Jack Đồ Tể tái xuất. Cứ như vậy, ca từ liền mạch hơn hẳn."

Cố Lương đóng quyển sách trên tay, nhìn về phía Đoạn Dịch: "Bây giờ anh đi trả sách, rồi chúng ta về khách sạn. Anh đã hỏi thăm người trông cửa giáo đường. Mục sư sẽ trở về vào ngày 19 tháng 11, cũng chính là ngày mai ở dòng thời gian bình thường. Đêm nay chúng ta về, trước tiên cứ xong xuôi việc vote, ngày mai sẽ biết làm cách nào để qua màn."

.

Người bên ngoài nhà giam chỉ còn số 2 Minh Thiên, số 5 Cố Lương, số 6 Ôn Như Ngọc, số 7 Đoạn Dịch, số 10 Tô Chương Nhạc, số 11 Bạch Lập Huy, và số 12 Doãn Oánh Oánh.

Trong đó, số 6 Ôn Như Ngọc tuy ở ngoài nhà giam, nhưng đã bị Tịch Phi bắn chết.

Bởi vậy những người có thể vote hôm nay chỉ còn lại 6 người.

Trong 6 người, Minh Thiên, Đoạn Dịch, Cố Lương là phe thứ ba. Minh Thiên được Bành Trình chọn kế thừa Cảnh Huy.

Phe thứ ba trở thành phe khống chế cục diện.

Buổi tối 7 giờ rưỡi.

Các người chơi tập hợp tại nhà ăn, số 12 Doãn Oánh Oánh rút được bài thằng ngốc là người mở miệng đầu tiên, nói một số ý tưởng của cô và thợ săn số 9 Hứa Nhược Phàm bàn bạc được hồi tối qua.

"Vậy nên, lúc ấy bọn em nghĩ rằng số 5 và số 8 là phe thứ ba, số 8 là một trong hai người cặp đôi. Nhưng tối qua lúc số 8 vào tù, không có ai đi theo. Nếu chị số 9 suy đoán không sai, có lẽ... Số 8 mới là Cupid, số 5 là người trong cặp đôi..."

"Thật ra nếu tiên tri Ôn Như Ngọc không chết, dù chị ấy soi ai hay bị sói giết, thì chúng ta vẫn còn cơ hội thắng. Nhưng bây giờ..."

Sắc mặt trắng bệch, ngón tay cũng run lên, Doãn Oánh Oánh nói: "Không ngờ chị ấy lại chết..."

"Đúng vậy, tôi cũng từng nghĩ, tại sao không có ai nhắc tới vụ cặp đôi."

Người mở miệng là số 10 Tô Chương Nhạc, "Ván này e là phe cặp đôi chơi quá giỏi. Ngay từ đầu biểu hiện của họ đã cực kỳ hợp lý, phát biểu cũng rất tốt, tốt đến mức không ai nghi ngờ. Người lead

làng không bàn tới cặp đôi, những người còn lại cũng quên không nhắc tới..."

Nhìn về phía số 2 Minh Thiên, số 10 nói: "Cho nên, người có vấn đề là cậu? Cậu là người đã lead làng từ sớm. Cậu mạnh tay dẫn dắt mạch suy luận, cố tình không bàn về cặp đôi. Cách cậu nói chuyện có vấn đề!"

Minh Thiên hời hợt liếc hắn ta một cái, nói: "Thì sao. Phe thứ ba còn đủ người, tôi là một trong số đó, Cảnh Huy trong tay tôi. Tuy bây giờ là 3 – 3, nhưng bọn tôi nhiều hơn mấy người 0.5 phiếu."

Đoạn Dịch nghĩ một lát, nói tiếp lời Minh Thiên: "Người tốt và người sói đều thua, phe ba bọn tôi thắng chắc rồi. Nhưng bọn tôi chỉ muốn lấy đồng vàng để mua thêm đạo cụ thôi, bọn tôi sẽ giúp mọi người qua màn. Phó bản lần này rất nguy hiểm. Nói thật tôi cảm thấy..."

Nhìn về phía số 12 Doãn Oánh Oánh, Đoạn Dịch nói: "Tôi kiến nghị mọi người hôm nay vote số 12."

Giai đoạn trước của phó bản là giai đoạn thăm dò, hệ thống muốn các người chơi chơi Ma Sói đấu đá nhau, vậy nên mức độ nguy hiểm ở giai đoạn trước không lớn. Nhưng về sau thì không, và sẽ càng ngày càng nguy hiểm hơn.

Đó là quy luật mà Đoạn Dịch và Minh Thiên rút ra từ kinh nghiệm chơi.

Boss phó bản này là một tay súng thiện xạ, các người chơi lại chỉ có mỗi đạo cụ cây dù chắn đạn một lần.

Nguy hiểm khi đối mặt với tay súng thiện xạ là cực kỳ lớn. Dưới tiền đề Đoạn Dịch tự tin có thể giải mã phó bản, so với việc ở ngoài nhà giam đối đầu với Boss, người chơi vào tù sẽ an toàn hơn.

Hiện tại ngoài nhà giam gồm sáu người, có năm người là đàn ông. Theo Đoạn Dịch, đương nhiên là bọn họ phải bảo vệ nữ sinh trung học Doãn Oánh Oánh, đẩy cô bé vào nhà giam.

Bởi vì đã cùng vượt qua phó bản trước, Doãn Oánh Oánh tin tưởng Minh Thiên và Đoạn Dịch.

Cô tự hỏi một lát, nói với Đoạn Dịch: "Vote em cũng được, em cũng muốn vào nhà giam gặp chị số 9. Mặc dù... Em rất cảm kích lòng tốt của các anh, nhưng em cảm thấy, các anh không thể bảo vệ em hoài được. Nếu các anh không biết vote ai, có thể vote em. Từ giờ đến 10 giờ chốt vote còn một lúc nữa, em muốn nói suy đoán của mình về phó bản với các anh."

"Em tin tưởng năng lực của các anh, cũng tin anh thật sự sẽ giúp bọn em, nhưng dù sao các anh vẫn là phe thứ ba. Có lẽ phó bản này không khó như tưởng tượng, các anh có thể dễ dàng giúp bọn em phá giải. Nhưng lần sau thì sao?"

"Phó bản sau các anh giành được thắng lợi, có được đồng vàng, nhưng nếu các anh không tìm được cách giúp bọn em qua màn thì sao? Các anh không còn cách nào khác, chỉ có thể rời khỏi đây. Bọn em ở lại chỉ có nước chờ chết."

"Em cảm thấy, phó thác hy vọng qua màn lên người khác là một việc rất tiêu cực. May mắn là hôm nay em vẫn có thể thăm dò, suy đoán suy luận. Nếu em bắt buộc phải vào tù, bị quy tắc quản chế, bó tay chịu thua thì thôi, dù sao thì phe người tốt cũng đã thua. Nhưng em hy vọng, em muốn trình bày suy nghĩ của mình về phó bản cho anh nghe, xem như bản thân đã góp sức một phần. Như vậy dù em có chết, tốt xấu gì cũng không tự trách."

Không ngờ cô bé tuổi còn nhỏ lại rất hiểu chuyện, hơn nữa rất có chính kiến.

Đoạn Dịch tán thưởng nhìn cô bé. "Không thành vấn đề. Thật ra anh và em đều có chung quan niệm về trò chơi này. Nếu mọi người không còn dị nghị nào khác, hiện tại chúng ta có thể tìm một chỗ trao đổi. Bọn anh đã có suy đoán đại khái về phó bản này, để anh nói cho em nghe."

"Vâng. Em cảm ơn anh." Doãn Oánh Oánh ngại ngùng cười nói.

"Từ từ..."

Người đột nhiên lên tiếng là số 10 Tô Chương Nhạc.

Hắn ta đập tay lên bàn cái rầm. "Dựa vào cái gì hả? Kính già yêu trẻ đâu có áp dụng trong trò chơi này. Với lại nó bé chỗ nào? Trời đất ơi nhảm nhí, con mẹ nó không phải nói nam nữ bình đẳng hả? Mắc cái giống gì ông đây phải nhường cho nó? Chỉ vì nó là một con nhóc, còn ông đây là đàn ông?"

Doãn Oánh Oánh nghẹn đến mức mặt đỏ bừng. Cô bé đứng bật dậy, tức giận nhìn số 10. "Tôi không bảo ông nhường cho tôi. Ông thích xung phong vào tù thì ông đi đi."

"Được thôi, cứ vote tôi. Dù sao tôi cũng không muốn ra ngoài ăn đạn." Tô Chương Nhạc trợn trắng mắt.

"Là vì có loại người như ông tồn tại, nên bọn tôi mới không tin mấy người, không dám bỏ vote, cũng không dám không giết, cố gắng tống hết mấy người vô tù." Đoạn Dịch lạnh giọng nói, đứng dậy, "Nói chung tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cô bé."

"Thằng ngu." Tô Chương Nhạc trào phúng Đoạn Dịch, "Đừng con mẹ nó bày ra cái vẻ mặt như chúa cứu thế. Lần này phe ba chúng mày nghĩ được cách qua màn, nên bây giờ mới giả vờ giả vịt làm người tốt cứu bọn này chứ gì? Nếu thật sự chí công vô tư* thì đừng có thắng nữa? Lừa tới lừa lui như vậy không mệt hả? Lần sau chúng mày nghĩ ra biện pháp thắng, chả lẽ không trực tiếp bỏ chạy lấy người? Bày đặt giả làm người tốt."

*công bằng, không thiên vị

Đoạn Dịch không thích cãi nhau tay đôi, với tính cách của anh, lúc này đã vung tay đấm người luôn rồi.

Nhưng ngại quy tắc trò chơi, anh không thể dùng bạo lực, hai tay nắm chặt không làm gì.

Hít một hơi, một đống từ ngữ chửi bới trào lên họng. Đoạn Dịch mới vừa há miệng định khẩu nghiệp, Minh Thiên đột nhiên đứng dậy.

Sát khí bị che giấu dưới hàng mi mắt, song khóe mắt đuôi lông mày vẫn vô ý toát ra sự sắc bén.

Hơi nâng cằm, từ trên cao nhìn xuống số 10, Minh Thiên thản nhiên nói: "Không ai muốn làm chúa cứu thế đâu. Số 7 không lo, tôi cũng không lo. Đặc biệt, bọn tôi sẽ không làm chúa cứu thế cho ông. Ông đoán mình có thể sống tới phó bản sau không?"

Nghe mấy lời này, trong lòng Đoạn Dịch chợt xuất hiện cảm giác bất ổn.

Dĩ nhiên anh thấy tởm lợm loại người như số 10. Nhưng tởm thì tởm, không đáng để Minh Thiên làm thanh đao trừng trị ông ta.

Đoạn Dịch không còn tức giận mấy với số 10, ngược lại chuyển sang lo lắng cho Minh Thiên.

Đoạn Dịch lập tức nhìn sang Minh Thiên, lại thấy hắn đi đến cạnh mình. "Đi thôi, về phòng nghỉ ngơi. Dù sao phe thứ ba chúng ta đang khống chế cục diện. Vô nghĩa với tên phế vật đó làm gì? Anh đừng nhìn gã nữa."

"Minh Thiên..." Đoạn Dịch nhíu mày.

Minh Thiên chỉ mỉm cười nhìn về phía Doãn Oánh Oánh. "Đi theo bọn tôi."

.

Trong phòng số 7.

Đoạn Dịch, Cố Lương, Minh Thiên và Doãn Oánh Oánh mở một cuộc họp nhỏ.

Đoạn Dịch ngồi nghe Doãn Oánh Oánh nói suy nghĩ của mình về phó bản này khoảng nửa tiếng, thế mà cô bé đoán được gần đúng. Đoạn Dịch cũng nói suy đoán của mình cho cô nghe.

Nghe xong, Doãn Oánh Oánh rất kích động. Đây là lần đầu tiên cô

tự mình tiếp cận được chìa khóa quan trọng để qua màn.

Doãn Oánh Oánh nói với Đoạn Dịch: "Thật ra em... Có một yêu cầu nho nhỏ."

"Yêu cầu gì?" Đoạn Dịch hỏi cô.

Doãn Oánh Oánh liền nói: "Hay các anh vote số 10 Tô Chương Nhạc vào nhà giam đi. Em muốn đi theo các anh để rèn luyện, chỉ cần các anh không chê em kéo chân sau. Em, em còn một cây dù. Em có thể bảo vệ bản thân."

Im lặng một lát, Đoạn Dịch nhíu mày hỏi cô: "Em chắc chứ?"

Doãn Oánh Oánh có chút sợ sệt, mười ngón đan lại hơi siết chặt, nhưng cô vẫn gật đầu: "Em chắc chắn. Em không thể để các anh bảo vệ mãi được. Về sau độ khó phó bản sẽ càng lúc càng cao, nói cách khác độ nguy hiểm cũng ngày càng cao..."

"Nếu em không thừa dịp lúc còn đơn giản mà rèn luyện, sợ về sau càng không có cơ hội."

"Em không thể mãi trốn trong tù chờ cứu."

"Anh... Anh đồng ý với em đi!"

"Đương nhiên là anh đồng ý." Đoạn Dịch không khỏi mắng, "Nhưng tên khốn số 10 sẽ được lợi."

Doãn Oánh Oánh cũng cười, nói: "Ông ta sẽ gặp báo ứng! Trò chơi này không có đối thủ mãi mãi, chúng ta cần bạn bè. Nhân phẩm ông ta thấp hèn, ánh mắt hạn hẹp, sẽ không có kết cục tốt!"

Doãn Oánh Oánh còn nhỏ tuổi đã có tam quan chính đáng, biết suy nghĩ xa, Đoạn Dịch vui lắm.

Chờ đến khi nói chuyện với cô xong, Đoạn Dịch nhìn sang Minh Thiên: "Cậu tiễn cô bé đi? Chờ đến khi vote xong hẵng trở về. Tôi sợ mấy người Tô Chương Nhạc sẽ hại cô bé."

Minh Thiên khẽ gật đầu: "Vâng. Cứ giao cho em."

Nói xong, Minh Thiên đưa Doãn Oánh Oánh ra cửa. Mở cửa, hắn quay đầu lại nhìn Cố Lương một cái, rồi chuyển mắt sang phía Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch thoải mái nhìn lại: "Tôi tâm sự với anh tôi tí."

Minh Thiên nói: "Vâng, được. Lát nữa em đến tìm anh sau."

Sau khi Minh Thiên và Doãn Oánh Oánh rời đi, Đoạn Dịch cố ý đi tới mở cửa nhìn quanh hành lang, lúc này mới ngồi vào chỗ đối diện Cố Lương.

"Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Lương khẽ nhíu mày nói: "Chuyện Ôn Như Ngọc, đúng là anh thấy được một chút, cũng nghe được một ít, nhưng không phải toàn bộ. Không biết toàn diện, không dám nêu ý kiến. Nếu anh tùy tiện nói mò, vậy thì không công bằng với Minh Thiên, cũng chưa chắc sẽ tốt cho em."

Tạm dừng một lát, Cố Lương cầm ly nước lên uống một ngụm, nói tiếp: "Anh không thể luôn đi theo em được, em và Minh Thiên mới là đồng đội sát cánh cùng nhau. Nếu bởi vì lời của anh khiến quan hệ giữa hai em rạn nứt, hiểu lầm, nghi ngờ, có thể sẽ gây bất lợi cho em, ngược lại đẩy em vào nguy hiểm."

"Ván chơi lần này, vốn dĩ anh là người ngoài cuộc, không nên tham dự vào, càng không nói đến việc can thiệp. Vậy nên..."

Ngước mắt nhìn về phía Đoạn Dịch, Cố Lương nói: "Trước hết anh muốn nghe xem, ở những phó bản trước giữa hai em đã từng xảy ra chuyện gì."

"Em và cậu ấy đã cùng tham gia hai phó bản."

Đoạn Dịch mở miệng, nói hết những điều mình thắc mắc.

"Ý của em là, rất có khả năng... Minh Thiên đã cố ý khiến ít nhất

ba người chơi chết?"

Cố Lương nói câu đó xong, mày càng nhăn hơn: "Trong《 Du Viên Kinh Mộng 》, cậu ta giấu manh mối, cố tình nhầm điều kiện qua màn, để Trâu Bình hạ độc chết số 5. Sau đó Trâu Bình bị chủ nhân lâm viên trừng phạt, giết chết. Một mũi tên trúng hai con nhạn."

"Trong《 Chơi trốn tìm 》, Minh Thiên sai Trương Trác gọi cuộc điện thoại báo cảnh sát, dẫn tới việc Trương Trác bị Mạt Lị chém chết. Nhưng thật ra cậu ta đang bảo vệ Bành Trình, bảo vệ em, đặc biệt là em."

Cố Lương không khỏi hỏi: "Cậu ta nắm rõ quy tắc trò chơi... Mấy phó bản đó, liệu có phải cậu ta từng chơi qua một lần rồi không?"

"Không giống lắm." Đoạn Dịch nói, "Lúc thăm dò cốt truyện, bọn em hầu như đều ở cạnh nhau. Rất nhiều chuyện cậu ấy động não, suy đoán cùng em, đâu đến mức diễn kịch 24/7 được. Nhưng mà..."

"Em nghi cậu ấy có khá nhiều đồng vàng. Em nghĩ lúc em gặp lại cậu ấy, cậu ấy không còn là người mới. Theo ý em, đúng là cậu ấy rất hiểu biết về quy tắc trò chơi, nhưng không phải bởi vì đã từng chơi《 Du Viên Kinh Mộng 》 hoặc《 Chơi trốn tìm 》, mà là vì đã từng chơi qua nhiều phó bản khác."

"Minh Thiên từng chơi qua rất nhiều phó bản, vậy nên so với chúng ta, cậu ấy nắm rõ quy luật thiết kế phó bản, dễ dàng đoán được quy tắc nào có thể kích phát điều kiện tử vong hơn chúng ta. Nhưng cốt truyện và cách qua màn thì vẫn cần phải tìm tòi."

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Đoạn Dịch nhìn về phía Cố Lương, nghiêm túc nói: "Đúng là cậu ấy giấu em rất nhiều chuyện, nhưng em không nghĩ rằng lúc nào cậu ta cũng lừa em. Đã từng chơi qua phó bản đó một lần, biết hết cốt truyện, lại giả vờ hoàn toàn không biết gì để cùng đi thăm dò với em... Cậu ấy không làm vậy đâu, không thì quá mức ra vẻ. Tóm lại em cảm thấy cậu ấy không đến mức đấy."

"Bọn em suy luận cùng nhau, tìm manh mối, động não... Thật sự

giống như chiến hữu kề vai chiến đấu. Đôi khi, em cảm thấy mình có thể giao sau lưng mình cho cậu ấy. Em tin tưởng cậu ấy. Vào thời điểm sống chết, cậu ấy cần gì phải diễn kịch."

Nói tới đây, giọng Đoạn Dịch có chút khàn khàn mà chính anh không nhận ra.

Cứ thế, anh dùng chất giọng trầm khàn nói với Cố Lương: "Em không muốn tin, từ đầu tới cuối cậu ta đều diễn kịch."

Cố Lương trầm mặc lâu hơn.

Thân thể ngửa ra sau, đầu tựa trên lưng ghế, ngẩn người ngước mắt nhìn trần nhà một lúc lâu, Cố Lương nói: "Hôm nay anh chạy tới cửa hàng quần áo, là vì nghe được tiếng súng. Lúc đó anh đã mượn sách xong, rời đi từ chỗ giáo đường, vừa lúc ở gần cửa hàng quần áo."

"Tiếng súng vang lên bốn lần liên tiếp. Chờ đến khi anh tới, đã vang lên lần thứ năm. Tịch Phi giết Ôn Như Ngọc, anh không kịp ngăn cản. Sau đó, lúc anh định chạy vào hẻm nhỏ, vậy mà lại thấy Minh Thiên bước ra khỏi góc tối. Thế nên thay vì chạy qua, anh trốn sang một bên, muốn nghe xem bọn họ nói cái gì."

Đứng dậy, nhìn về phía Đoạn Dịch, Cố Lương nói: "Anh sẽ tận lực miêu tả những gì mình quan sát và phán đoán một cách khách quan nhất. Anh thấy Tịch Phi bắn chết Ôn Như Ngọc ở gần cửa hàng quần áo. Minh Thiên cũng xuất hiện ở đó, giữa hai người có liên quan rất lớn. Kết hợp với vụ Trâu Bình và Trương Trác, có lẽ đúng là cậu ta đã thiết kế gì đó, dẫn tới cái chết của Ôn Như Ngọc."

"Chẳng qua... Thông qua cuộc đối thoại của Minh Thiên cùng Ôn Như Ngọc, anh có thể xác định cơ bản một chuyện, cậu ta không có ý xấu với em. Nếu không anh sẽ không kéo dài tới giờ mới nói với em."

Thuật lại đại khái những gì Minh Thiên đã nói với Ôn Như Ngọc, Cố Lương hơi nheo mắt.

Đánh giá trên dưới Đoạn Dịch một lượt, anh ta hỏi: "Ủa mà, em... không bắt nạt thằng nhóc kia chứ?"

"Thằng nhóc? Ai?... À, anh nói Minh Thiên?"

Đoạn Dịch thẳng lưng, kinh ngạc hỏi: "Không, anh, mắc cái gì anh nói em bắt nạt cậu ấy?"

Trong đầu lướt qua tình huống ngoài ý muốn hồi sáng, ánh mắt Cố Lương nhìn Đoạn Dịch càng thêm nghi ngờ.

"ĐM, anh đừng có hiểu lầm..."

Cố Lương cứng mặt. "Anh nghi từ sớm rồi. 5 năm trước em tới 37Bar đón anh, sao em biết đó là gay bar?"

Đoạn Dịch: "..."

Đoạn Dịch vội vàng kéo tư tưởng anh họ về đúng lối. "Anh, anh bị anh Dương bẻ cong là chuyện ngoài ý muốn. Đâu phải ai tới đó đều là gay? Em thật sự không phải!"

Cố Lương hỏi: "Rốt cuộc hai đứa có quan hệ gì?"

"Cấp trên cấp dưới, rất thuần khiết." Nhìn vẻ mặt Cố Lương càng lúc càng chê, Đoạn Dịch gần như nhào tới trước mặt anh họ, "ĐM, em thề không có quy tắc ngầm cậu ấy."

Cố Lương thản nhiên nói: "Kìa em, anh có nói em quy tắc ngầm cậu ta đâu, là tự em khai nhé."

Đoạn Dịch: "..."

"Nói thật về phương diện này, anh cũng không hiểu lắm." Cố Lương nói, "Nhưng dựa theo kinh nghiệm cá nhân của anh, nếu trong phó bản có một người suốt ngày xoay quanh em, chỉ sợ sự tình không đơn giản như em nghĩ."

Đoạn Dịch: "...?"

Cười cười liếc Đoạn Dịch một cái, Cố Lương chợt nghiêm mặt, không trêu anh nữa, trở về nghiêm túc. "Tóm lại, anh sắp rời khỏi trò chơi này. Về việc anh trai Minh Thiên can dự trò chơi sâu bao nhiêu, tại sao Minh Thiên hành động như vậy, anh sẽ điều tra. Nếu lần sau anh còn có thể tới, mọi chuyện sẽ rõ ràng hơn rất nhiều."

"Anh trai Minh Thiên?" Đoạn Dịch nhíu mày nhìn Cố Lương, "Anh, trong mắt em, trò chơi này là một lực lượng siêu nhiên tới quấy phá. Tại sao anh lại cuốn vào..."

"Có liên quan tới việc anh gặp tai nạn giao thông. Tình huống cụ thể anh không thể nói cho em, không hợp quy củ." Cố Lương nói.

"Được rồi. Vừa rồi anh nói, anh sẽ rời khỏi trò chơi?" Đoạn Dịch có chút lo lắng, "Anh sẽ không..."

... Anh sẽ không chết trong trò chơi chứ?

Cố Lương lắc đầu: "Yên tâm. Phương thức anh đăng xuất trò chơi thoạt nhìn giống các em, thật ra khác hẳn. Anh không thể ở lại lâu, sợ sẽ bị theo dõi."

Nghe Cố Lương nói vậy, Đoạn Dịch cuối cùng cũng yên tâm.

Anh hơi khát, bèn đi tới chỗ ngăn tủ lấy một lon bia nhỏ, nhanh chóng ngửa đầu uống cạn.

Trò chuyện với anh họ, lại uống một lon bia, Đoạn Dịch nhẹ lòng không ít.

Người nhẹ nhàng, đầu óc cũng lung lay.

Tay cầm lon bia trống không, Đoạn Dịch nghiêng người nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, bỗng nảy ra một kế.

Nhướng mày, Đoạn Dịch quay đầu nhìn về phía Cố Lương: "Anh, phối hợp với em một phen."

"Muốn anh phối hợp cái gì?" Cố Lương hỏi.

Đoạn Dịch chớp mắt, nói: "Tên nhóc kia gạt em nhiều thứ, nói chuyện thẳng thắng thì không ra hồn. Em đây cũng lừa cậu ta một lần. Anh giúp em diễn một xíu nhé."

.

Nửa tiếng sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Vừa lúc Cố Lương tính rời đi, vậy nên đi mở cửa.

Ngoài cửa là Minh Thiên cầm một chai rượu vang đỏ.

"Các anh nói chuyện xong chưa?" Minh Thiên hỏi Cố Lương.

Cố Lương khẽ gật đầu, liếc chai rượu trong tay hắn, lại nhìn mặt hắn, ánh mắt tỏ vẻ không yên tâm.

Đón nhận ánh mắt săm soi, Minh Thiên hỏi: "Sao thế?"

Cố Lương nghĩ một chút, hỏi: "Tối nay hai đứa..."

Minh Thiên: "Em muốn ngủ cùng anh Tiểu Dịch."

Cố Lương: "....."

Câm lặng hồi lâu, giãy giụa khỏi mớ rối rắm, Cố Lương cố mở miệng: "Hồi bé Tiểu Dịch là tiểu bá vương đầu đường xó chợ, đập cả lũ trẻ con phải quỳ bò, đám bạn cùng lứa đều không phải đối thủ. Sau này em ấy còn đi lính."

Vẻ mặt Minh Thiên rất đứng đắn. "Chuyện anh ấy từng đi lính em biết. Tiểu bá vương đầu đường xó chợ, em không biết."

Cố Lương lại liếc chai rượu vang đỏ trên tay Minh Thiên. "Tửu lượng em ấy cũng rất tốt."

"Ừm, nhìn ra được." Minh Thiên nói.

Cố Lương nói lời thấm thía sâu xa. "Có khả năng sẽ xuống tay không biết nặng nhẹ..."

Minh Thiên lập tức ngầm hiểu, trả lại một ánh mắt em hiểu mà. "Em sẽ chịu trách nhiệm với anh ấy."

Cố Lương: "Có một số việc, chúng tôi là người lớn trong nhà..."

Ánh mắt Minh Thiên cực kỳ thật thà hiền lành: "Là em tự nguyện."

Cố Lương: "..."

Đúng lúc lúc này, Đoạn Dịch mặc áo ngủ đi ra từ phòng tắm. Anh vừa lau mái tóc ẩm ướt, vừa tò mò nhìn về phía Cố Lương và Minh Thiên đang đứng ở cửa. "Hai người đang nói gì đó?"

Cố Lương quay đầu nhìn anh, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

"Hở?" Đoạn Dịch chớp mắt.

Cố Lương: "... Không có gì. Em trưởng thành rồi."

Đoạn Dịch: "?"

"Có một số việc, anh không tiện nhúng tay. Nói chung tự em chú ý một chút. Không cần quá..."

Cố Lương xoay người, rất là không yên tâm bỏ chạy lấy người, để lại Đoạn Dịch mọc đầy dấu chấm hỏi trên đầu.

"Cái gì thế. Hai người vừa nói chuyện gì vậy?" Đoạn Dịch đành phải hỏi Minh Thiên.

Minh Thiên nghe lời đi vào phòng, đặt chai rượu xuống. "À, anh của anh nói anh là tiểu bá vương đầu đường xó chợ. Chắc là anh ấy sợ anh sẽ đánh em."

Đoạn Dịch:???

... Cái gì với cái gì cơ?

—

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Giải thích cho những bạn độc giả chưa đọc《 Chân nhân kịch bản sát 》. Cố Lương trong đó, sau khi vượt qua trò chơi, trở thành người liên lạc của một cơ quan đặc biệt của địa ngục trên nhân gian. Do bị quản chế bởi quy củ cơ quan địa ngục, tạm thời anh họ không thể nói thân phận của mình cho em họ Đoạn Dịch ~

P/s: Hệ thống của hai quyển truyện hoàn toàn khác nhau ~

- --

Chương 47

Nửa đêm. Trong phòng số 7.

Đoạn Dịch và Minh Thiên nằm song song cạnh nhau, cách nhau khoảng ba nắm tay.

Trước khi nhắm mắt, Đoạn Dịch thuận miệng hỏi: "Chưa thương lượng đã tự ý vào, sao đêm nay lại tới ngủ?"

"Phó bản này có quỷ." Minh Thiên nói, "Em bảo vệ anh."

"Ai bảo vệ ai cơ?" Đoạn Dịch bật cười, đột nhiên nhớ tới gì đó, mở mắt ra, bật dậy khỏi giường, "Ừ ha, phó bản này có quỷ. Tôi nên ngủ chung với anh trai. Cậu đừng tưởng anh ấy bình tĩnh thật, anh ấy sợ quỷ nhất đấy."

Minh Thiên bỗng nắm lấy tay Đoạn Dịch.

"Gì thế?"

"Tuy các anh là anh em họ hàng, nhưng lớn hết rồi còn ngủ cùng nhau, không thích hợp."

Đoạn Dịch thấy lời hắn nói kỳ kỳ. "Cái quái gì cơ? Vậy tôi ngủ với cậu là chuyện thích hợp hả?"

Minh Thiên không trả lời, chỉ nằm nghiêng trên giường nhìn Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, hỏi lại: "Ủa từ từ, sao cậu biết anh ấy là anh họ tôi?"

Híp mắt nhìn chằm chằm Đoạn Dịch, Minh Thiên cười: "Thịt kho tàu vị nước máy."

"À... Sơ suất." Đoạn Dịch hiểu rồi.

Minh Thiên mỉm cười: "Không phải anh sơ suất. Tại anh không đề phòng em, anh tin tưởng em."

Nói một câu hắn đáp một câu, Đoạn Dịch không biết nên nói tiếp thế nào.

Cũng chẳng biết vì sao, Đoạn Dịch bị hắn nhìn chằm chằm đến mức xù lông.

Lắc đầu, rút cổ tay ra khỏi tay Minh Thiên, anh nằm xuống nghiêng người đi ngủ.

Đoạn Dịch không đi tìm Cố Lương nữa. Lúc này đã là rạng sáng 1 giờ, chắc anh họ nhà mình ngủ rồi.

Bình thường Cố Lương rất tốt tính, nhưng anh họ mê ngủ thiết tha, lúc rời giường cực kỳ gắt ngủ.

Đoạn Dịch cảm thấy giờ mà mình đi gõ cửa đánh thức anh họ lúc 1 giờ đêm, bắt ảnh đang buồn ngủ mở cửa rồi hỏi câu "Anh, anh có sợ quỷ không"...

Trừ phi anh ngại cuộc sống này buồn tẻ sóng gió chưa đủ lớn mới dám làm như vậy.

.

Tối qua mọi người đều vote số 10 tống vào tù.

Số 10 cũng vote chính mình.

Lúc nhìn thấy kết quả vote, Đoạn Dịch mỉa mai hắn ta một phen.

... Hắn ta biết phe thứ ba có thể giúp mọi người vượt ải. Muốn nằm thắng cũng được, vấn đề là miệng hắn ta quá thối.

Giống như người ăn cơm mềm*, nhưng ít nhất phải biết điều, thái độ phải khiêm tốn phù hợp. Chứ không phải vừa đòi người ta cho cơm ăn, vừa trào phúng người ta, khiến người khác cực kỳ phản cảm.

*Chỉ đàn ông ăn bám, bám váy phụ nữ.

Cái loại người tởm lợm như hắn ta, chửi đã đời thì thôi, sau này đừng ở gần hắn ta là được, chuyện đã xong rồi.

Nếu cứ nghĩ mãi về loại người này, nhớ kỹ mấy lời nhảm nhí ghê tởm, thì chỉ tổ hành hạ bản thân.

Vậy nên Đoạn Dịch mỉa mai chán chê liền dời lực chú ý sang chuyện khác.

10 giờ tối qua sau khi kết thúc vote, tiến vào giai đoạn "Trời tối rồi xin mời nhắm mắt". Là người sói cuối cùng, Đoạn Dịch không cắn ai nữa, vì hiện tại phe thứ ba dư sức khống chế cục diện, thành ra có thêm người phụ thăm dò sẽ tốt hơn. Huống chi số 11 Bạch Lập Huy cũng nguyện ý xuất lực.

Đoạn Dịch, Minh Thiên, Cố Lương, Bạch Lập Huy thêm một người nữa là Doãn Oánh Oánh, năm người bắt đầu một ngày thăm dò.

Đoạn Dịch dậy từ sớm, 5 giờ đã đánh thức mọi người.

Vội vàng ăn sáng xong, theo lời đề nghị của Đoạn Dịch, mọi người không tiếp tục xuyên thời gian, trước tiên tới giáo đường trắng tìm mục sư.

5 giờ 40 phút sáng ngày 19 tháng 11, năm người đến giáo đường trắng.

Đúng như lời Cố Lương, ngày hôm nay mục sư đã trở về.

Tuy trời vẫn còn sớm, cửa lớn giáo đường đã được mở ra.

Mục sư là một ông lão chừng 80 tuổi. Ông đứng ở cổng lớn, bày ra thư thế chờ đợi, như thể sớm đoán được sẽ có người tới tìm mình.

Đi lên bậc thang, Đoạn Dịch nhìn thấy mục sư, còn đang tự hỏi nên bắt chuyện với ông như thế nào, ông đã đi tới trước một bước.

"Các cậu là nhà ngoại cảm?"

"Ông biết bọn tôi?" Đoạn Dịch nhíu mày.

"Đương nhiên. Là ta đề nghị cảnh sát tìm các cậu tới." Mục sư nói, "Nhưng tà ma kia cũng là nhà ngoại cảm. Ta lo rằng trong số các cậu có người làm việc cho tà ma, nên ta đã đặt ấn ký đặc thù lên một trong ba người các cậu, để ba nhà ngoại cảm chắc chắn nghe theo ta. Lúc cần thiết, ba người sẽ giúp ta diệt trừ những nhà ngoại cảm khác. Tà ma kia quá đáng sợ. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót."

Lời của mục sư, xem như đã liên kết mối quan hệ ba phe Ma Sói trong phó bản này.

12 người chơi đều là nhà ngoại cảm, trong đó 3 người sói bị nhà ngoại cảm tà ma mê hoặc, 3 người thuộc phe thứ ba mục sư, những người còn lại thuộc phe người tốt cảnh sát.

Mục sư nói: "Hãy để ta nhìn đôi mắt của các cậu nào, xác nhận thân phận của các cậu, ta sẽ để các cậu vào trong."

Mục sư nâng mặt mỗi người lên, mắt đối mắt mỗi người một phút, sau đó cho phép bọn họ vào giáo đường.

Vất vả mãi mới được vào giáo đường, Đoạn Dịch tranh thủ thời gian hỏi mục sư: "Tà ma kia là ai? Có phải là Nicole không?"

Ánh mắt vẩn đục của mục sư vô thức trôi vào hư không, thì thào: "Ta không biết... Mấy ngày hôm trước ta phát hiện dấu vết tà ma. Ta không biết tà ma là ai... Nhưng ta cảm giác được, tà ma đã giết rất nhiều rất nhiều người... Nơi đây có mùi máu tươi..."

Mục sư lẩm bẩm nhiều quá khiến Đoạn Dịch đau đầu. "Vậy sao mục sư biết tà ma là nhà ngoại cảm?"

"Chỉ có nhà ngoại cảm sau khi chết mới có bản lĩnh như vậy." Mục sư đột nhiên chụp lấy tay Đoạn Dịch, nói, "Nếu người bình thường chết, chết là hết... Nhưng nhà ngoại cảm thì khác, nếu có chấp niệm mãnh liệt chưa tan, bọn họ sẽ không rời khỏi thế gian này.

Chấp niệm giúp bọn họ đạt được năng lực mạnh mẽ, giữ cho họ ở lại nhân gian."

Ông nói tới đây, Minh Thiên đã tới gần. Hắn kéo tay mục sư, bắt ông thả tay Đoạn Dịch ra.

Đoạn Dịch: "?"

Mục sư không để ý hành động của Minh Thiên, chỉ biết nói tiếp: "Chúa ơi... Đáng sợ hơn là, nếu... nếu khi chết bọn họ mang theo hận ý, hoặc lúc chết sinh ra oán niệm, vậy thì sẽ cực kỳ khủng bố! Năng lực của oán linh rất mạnh mẽ, sẽ biến bọn họ trở thành ác ma vô cùng đáng sợ!"

Thở dài một hơi, khuôn mặt mục sư trắng bệch: "Chỉ có nhà ngoại cảm mạnh mẽ, mới có thể sinh ra năng lượng oán linh mạnh mẽ! Ta cảm nhận được!! Thế nên ta vừa đi tìm cứu viện, vừa nhờ cảnh sát tìm nhà ngoại cảm các cậu tới giải quyết!"

Đoạn Dịch lập tức hỏi ông: "Mục sư cảm nhận được năng lượng oán linh từ khi nào? Chẳng lẽ... Là ngày 2 tháng 10?"

Ngày 2 tháng 10, là ngày Nicole bị xử tử bằng hình thức treo cổ.

Những người liên quan mật thiết với chồng Nicole, gồm 6 cô gái điếm. Nicole chưa giết hết tất cả các cô đã bị xử tử, vậy nên lúc cô ta chết, trong lòng có chấp niệm, oán hận chưa được giải, sau khi chết vẫn không chịu rời đi, muốn ở lại nhân gian.

Chưa kể quá trình cô ta chết rất thống khổ, hình phạt treo cổ tra tấn hành hạ cô ta.

Đối với cô ta mà nói, màn tra tấn vẫn chưa có kết thúc... Sau khi chết thi thể cô ta trước bị mấy kẻ lang thang làm nhục, sau bị chó hoang gặ,m cắn. Vậy nên cô ta sinh ra oán niệm nặng nề, cuối cùng biến thành oán linh có năng lực mạnh mẽ.

Những gì xảy ra trên người Nicole, ăn khớp với lời mục sư nói.

Thảo nào linh hồn Nicole cũng có thể xuyên thời gian.

Thảo nào cô ta có thể xác nhận những nhà ngoại cảm khác thông qua đôi mắt.

Bởi vì khi còn sống cô ta cũng là nhà ngoại cảm.

Để điều tra vụ án ngoài đời thực, nguyên nhân gây án có rất nhiều, tìm manh mối không khác gì mò kim đáy bể.

Nhưng trong phó bản lại khác. Manh mối rất có hạn, thế nên người chơi có thể suy đoán cốt truyện dựa trên manh mối đã tìm được.

Hiện giờ dù dựa vào thông tin ghi chép trong các tệp hồ sơ tại Cục Cảnh Sát, hoặc xét theo tính hợp lý cốt truyện, về bối cảnh và hành vi nhân vật, chỉ có Nicole là phù hợp với những đặc trưng của hung thủ nhất.

Nghe Đoạn Dịch hỏi, mục sư thắc mắc nói: "Không, không phải ngày 2 tháng 10. Là... Ngày 30 tháng 9 ta đã cảm nhận được. Nên ta lập tức rời khỏi đây để tìm cứu viện. Trên đường đi ta viết thư gửi Cục Cảnh Sát. Ta khá có uy danh tại khu này, cảnh sát nhất định sẽ nghe theo đề nghị của ta. Quả nhiên, cảnh sát đã tìm các cậu tới. Sau khi trở về, ta ở giáo đường chờ các cậu tới tìm mình."

Ngày 30 tháng 9 mục sư đã cảm nhận được năng lượng oán linh?

Cũng hợp lý.

Nicole chết vào sáng ngày 2 tháng 10, sau đó quỷ hồn xuyên đến ngày 30 tháng 9.

Có lẽ đầu tiên cô ta bám vào người Tịch Phi, dành một khoảng thời gian để quan sát quy luật sinh hoạt của những người cô ta muốn giết. Hơn nữa cô ta cũng cần tới chỗ giấu súng để lấy súng và đạn.

Cô ta trì hoãn đến ngày 1 tháng 10 mới chính thức bắt đầu hành động, giết Bảo Lâm. Như vậy thì hợp lý.

Đoạn Dịch nhanh chóng hỏi tiếp: "Vậy... Cứu viện của mục sư

đâu?"

Sắc mặt của mục sư càng thêm trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu. "Ta tới trấn Sander, nơi đó có một vị mục sư lợi hại. Dù là oán linh nào, ông ấy cũng có thể xử lý. Nhưng đến nơi ta mới hay tin... Ông ấy đã chết."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Có cách nào để bọn tôi bắt oán linh không?"

"Không thể bắt được tà ma... Không có cách nào... Có lẽ chúng ta đều sẽ chết..."

Mục sư lẩm bẩm một câu, nản lòng ngồi bệt xuống đất.

Nghe xong, năm người chơi hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau, Đoạn Dịch ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt mục sư hỏi: "Vậy làm cách nào để giết oán linh?"

Mục sư: "Ta không biết. Ta không biết cách tiêu diệt tà ma. Người duy nhất có thể tiêu diệt tà ma đã chết. Bây giờ oán linh này là nhà ngoại cảm mạnh mẽ nhất, có lẽ còn lợi hại hơn các cậu. Chấp niệm của tà ma quá sâu, oán khí quá nặng, không biết lúc chết đã gặp chuyện gì... Tà ma này, thực sự không ai có thể đối phó được. Ta không biết!"

Đm, NPC quan trọng chỉ cung cấp nhiêu đó thông tin thôi hả?

Không đúng.

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn vẻ mặt ủ rũ của ông, cân nhắc việc trấn an cảm xúc của ông. Chờ đến khi ông bình tĩnh, có lẽ sẽ nghĩ ra biện pháp.

Tốt xấu gì ông cũng là người duy nhất hiểu biết về nhà ngoại cảm. NPC mấu chốt biết về mấy thứ như oán linh, là mục sư duy nhất của khu Whitechapel.

Nhưng Đoạn Dịch còn chưa kịp mở miệng, đằng sau đột nhiên xuất hiện âm thanh ồn ào.

Đứng lên quay đầu lại, Đoạn Dịch thấy có rất đông người đi đến.

Có gái điếm ở khu đèn đỏ, có chủ cửa hàng hotdog, ông chủ cửa hàng quần áo, nhóm sai vặt, thậm chí cóvbà chủ khách sạn Lisa và ông lão trông cửa ở Cục Cảnh Sát.

Lisa và ông lão trông cửa nắm tay nhau, thoạt nhìn tình cảm rất tốt.

Liên tưởng tới tình huống ngày đó bà ta ra ngoài... Không lẽ mấy ngày nay bà ta đều ra ngoài hẹn hò với ông lão trông cửa?

Đúng là có thể lý giải được.

Cảnh sát ở Cục Cảnh Sát đã nghỉ phép nhiều ngày. Ông lão trông cửa không bị giám sát công việc, ông ta có thể bỏ bê nhiệm vụ.

Đám người nhanh chóng ùa vào giáo đường vây quanh mục sư.

Mục sư rời đi quá nhiều ngày, mọi người có rất nhiều chuyện cần ông giải đáp thắc mắc.

Hôm nay vừa khéo là ngày cuối tuần, rất nhiều người vội tới đây nghe giảng đạo. Chỉ một thoáng, giáo đường nhỏ hẹp đã chật như nêm cối.

Năm người Đoạn Dịch, Minh Thiên, Cố Lương, Doãn Oánh Oánh và Bạch Lập Huy bị đám đông chen lấn xô đẩy.

Đoạn Dịch còn muốn hỏi tiếp, chỉ đành không ngừng dùng sức đẩy đám người ra, cố chen vào trong.

Anh chợt nghĩ tới một vấn đề quan trọng, vội lớn tiếng hỏi: "Mục sư, sáng ngày 2 tháng 10 ông đang ở đâu? Xin trả lời tôi, vấn đề này cực kỳ quan trọng!"

"Cậu hỏi cái gì? Ta không nghe rõ!" Giọng nói già nua yếu ớt của mục sư chìm nghỉm vào biển người.

"Tôi hỏi sáng ngày 2 tháng 10 mục sư ở đâu!" Lặp lại câu hỏi một lần nữa, tim Đoạn Dịch chợt đập nhanh hơn, cứ cảm thấy sắp xảy ra chuyện xấu. Anh theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Cố Lương và Minh Thiên.

Ánh mắt lướt một vòng, dư quang Đoạn Dịch thấy ông lão trông cửa Cục Cảnh Sát, ông ta đang đứng trước mặt mục sư, lôi kéo mục sư đi đến giữa giáo đường, nhưng bà chủ Lisa vừa rồi đi cùng ông ta như hình với bóng lại không thấy tung tích.

Cảm giác bất an càng lúc càng dâng cao.

Đoạn Dịch vừa đẩy đám người ra đi về phía mục sư, vừa không ngừng tìm kiếm Lisa.

Anh nhìn một lượt đám đông ở tầng một, không thấy bóng Lisa đâu hết.

Lập tức phản ứng lại, Đoạn Dịch ngẩng phắt đầu nhìn trên lầu.

Giáo đường có hai tầng, trung gian hai tầng được chạm rỗng, từ giá chữ thập đằng trước đại sảnh, vòng quanh giáo đường hình cung.

Nơi đó có văn phòng và phòng khách, là nơi mục sư xử lý công việc hàng ngày.

Ngay khoảnh khắc Đoạn Dịch nhìn về phía lầu hai, có thứ gì đó chợt lóe lên.

May mắn là lúc này Đoạn Dịch đã tới cạnh mục sư.

Bằng trực giác cùng phản ứng nhanh như chớp, Đoạn Dịch nhanh nhẹn nhào lên ôm lấy mục sư, kéo ông lăn một vòng tại chỗ.

"Bằng, bằng, bằng", ba phát đạn xẹt qua thân thể hai người, xuyên thủng sàn nhà.

Thở gấp một hơi, Đoạn Dịch ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu dùng ánh mắt sắc bén nhìn lên, chạm mắt với Lisa đang cầm súng đứng

trên lầu hai.

... Đôi mắt lười biếng phong tình vạn chủng của Lisa nay chỉ còn sót lại âm độc.

"Lisa bị Nicole bám vào người! Mọi người chạy mau!"

Sau tiếng hét lớn của Đoạn Dịch, đám người hốt hoảng giải tán, nhốn nháo trốn khỏi giáo đường trắng.

Thật ra không cần anh hét lên, mọi người cũng chạy hết.

Có người nổ súng.

"Muốn giết mục sư để diệt khẩu? Đừng hòng trốn thoát!" Nhìn về phía Lisa, Đoạn Dịch lạnh lùng nói.

"Không ngờ mấy người cũng tới đây. Vừa lúc, giải quyết một lượt."

Giọng nói lạnh băng của "Lisa" vang lên, "Bằng" một tiếng súng, viên đạn lại lần nữa bắn tới.

Một cây dù đen được căng ra chắn đường đạn bay, phủ trước mặt Đoạn Dịch và mục sư.

Người nọ mặc một thân đồ đen, tay cầm dù đen vững vàng che kín trước người Đoạn Dịch.

Hắn nửa quỳ, chắn một kích trí mạng cho Đoạn Dịch, nghiễm nhiên hóa thân thành kỵ sĩ Trung cổ Anh quốc.

Người này đương nhiên là Minh Thiên.

Dù đen ngăn được viên đạn, một giây sau tan biến.

Minh Thiên quay đầu lại nhìn Đoạn Dịch, ánh mắt hiện rõ lo lắng. "Có bắn trúng anh không?"

"Tôi không sao." Đoạn Dịch lắc đầu, "Chúng ta bảo vệ mục sư."

Mới vừa nói xong, Đoạn Dịch lại thấy Lisa giơ súng lên.

Họng súng chuyển từ trái sang phải, lại từ phải sang trái, như thể mục tiêu quá nhiều, nhất thời không biết nên giết ai trước.

Đoạn Dịch có một khoảng thời gian th,ở dốc ngắn ngủi.

Không phải Lisa rủ lòng từ bi, mà là cô ta đang do dự.

Tranh thủ khoảng thời gian này, trong đầu Đoạn Dịch chạy lướt từng cảnh vừa xảy ra.

Ban đầu là năm người bọn họ tới tìm mục sư.

Sau đó đám người chen vào giáo đường, Lisa và ông lão trông cửa đi giữa đám người, không chút bắt mắt.

Sau đó nữa, Lisa vô thanh vô tức biến mất...

Sở dĩ chú ý tới sự biến mất của cô ta, là vì Đoạn Dịch thấy ông lão trông cửa Cục Cảnh Sát.

Tại sao anh lại nhìn ông lão?

Là vì vừa rồi ông lão cách mục sư gần nhất, nhìn như muốn kéo mục sư đến một vị trí nào đó.

Một dòng điện xẹt qua não anh, Đoạn Dịch hiểu rồi.

... Nếu Nicole bám vào người Lisa, nếu cô ta đi cùng ông lão trông cửa, tất nhiên cô ta có thể lợi dụng ông ta.

Cô ta lặng lẽ đi lên lầu hai, để tìm một vị trí nã súng thuận lợi.

Ông lão trông cửa nghe lời cô ta, dẫn mục sư tới vị trí trung tâm tiện cho cô ta bắn.

Một khi cô ta ra tay, ông lão còn có thể yểm trợ giúp cô ta đào tẩu.

Tiếp tục suy nghĩ, nếu súng của Nicole đã bị cảnh sát thu hồi sau

khi Tịch Phi tự sát, cây súng hiện tại cô ta dùng ở đâu ra?

Chỉ có thể là ông lão trông cửa đưa cho cô ta!

Nghĩ ngược lại từ góc độ này, ông lão trông cửa bị cô ta lợi dụng, là chuyện ván đã đóng thuyền.

Ông ta đang ở đâu?

Lập tức nhìn xung quanh, Đoạn Dịch thấy ông lão đang đứng cạnh cửa lớn giáo đường.

Vừa rồi đám người bị tiếng súng dọa sợ, ồ ạt bỏ chạy. Ông ta giả vờ chạy theo đám người về phía cửa, bây giờ đang vòng trở về.

Hiện tại người đứng gần ông ta nhất...

Ánh mắt lướt nhanh lần nữa, Đoạn Dịch mở to hai mắt, thấy Doãn Oánh Oánh cũng đang đứng cạnh cửa lớn giáo đường.

Cô đánh bạo đứng ở chỗ cửa lớn, hình như muốn canh chừng Lisa sẽ chạy trốn từ cửa chính.

"Doãn Oánh Oánh! Chạy!" Đoạn Dịch vội hô to một tiếng.

Gần như cùng lúc đó, ông lão rút một con dao chém về phía Doãn Oánh Oánh.

Lưỡi dao lóe sáng, phản chiếu gương mặt thiếu nữ non nớt kinh hoàng.

Đoạn Dịch lập tức chạy như bay đến chỗ cô nhóc.

Tiếng súng đồng thời vang lên, thêm một cây dù đen giành trước một bước được căng ra, lần nữa chặn đứng viên đạn.

Người gần Doãn Oánh Oánh nhất là Bạch Lập Huy.

Cũng may lần này hắn ta phản ứng còn tính là nhanh, lập tức chạy tới ôm ngang hông cô nhóc.

Lưỡi dao trắng xẹt qua cánh tay cô, bay nửa vòng trong không trung, vài giọt máu đỏ tươi văng ra.

Thấy Doãn Oánh Oánh chỉ bị vết thương nhẹ, Đoạn Dịch tạm thời yên tâm.

Mắt thấy ông lão sắp chém nhát dao thứ hai, Đoạn Dịch phải mau chạy tới hỗ trợ.

Trước có ông lão cầm dao chém người, sau có Lisa cầm súng bắn từ xa, tình hình của Đoạn Dịch cực kỳ không ổn.

Nhưng ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh.

"Minh Thiên, tiết kiệm dù. Tôi có thể tránh."

Ném lại một câu cho Minh Thiên, Đoạn Dịch nhanh chóng tăng tốc. Trong lúc chạy ra cửa, anh di chuyển rất linh hoạt, đảo trái né phải thành hình chữ S bất quy tắc, làm viên đạn của Lisa mất tính chính xác.

Nhưng Đoạn Dịch không ngờ, phát súng tiếp theo của Lisa cũng mất quy luật, bắn vào cửa sổ sườn phía tây giáo đường.

Bước chân hơi chậm lại, Đoạn Dịch ngẩng đầu lên nhìn, sợ mất mật.

... Không biết từ khi nào Cố Lương đã chạy tới sườn tây trên lầu hai giáo đường.

Không biết anh họ tìm đâu ra một cây cung, căng dây cung, bắn một mũi tên về phía Lisa.

Lisa chú ý tới anh ta, tạm thời không quản người dưới lầu, bắn một phát về phía Cố Lương.

Cố Lương kịp thời nghiên người, viên đạn bắn vào cửa sổ rực rỡ màu sắc phía sau.

"Choang" cửa sổ chia năm xẻ bảy.

Những mảnh thủy tinh bảy màu rực rỡ khúc xạ ánh nắng mai, khiến lầu hai giáo đường trở nên lung linh sáng rỡ.

Trong không gian đầy màu sắc này, Cố Lương căng dây cung, hai mắt híp lại, chân hơi cong, cánh tay dùng sức, quyết đoán bắn mũi tên thứ hai về phía Lisa.

Lisa lập tức giơ súng bắn trả, sau khi phẫn nộ nã một phát súng về phía anh ta, ổ đạn sáu viên đã dùng hết.

Tạm thời buông súng lục, Lisa một bên nhanh chóng đổi băng đạn mới, một bên đuổi qua chỗ Cố Lương.

Cố Lương nhân cơ hội nhìn xuống dưới lầu, đón lấy tầm mắt của Đoạn Dịch. "Em bảo vệ mục sư và mọi người. Anh dẫn cô ta rời đi chỗ khác."

"Anh, chúng ta đổi lại đi. Thân thủ của anh không được..." Đoạn Dịch sốt ruột.

"Không kịp đâu. Bên cô bé kia khá nguy cấp. Anh không sao." Cố Lương dời tầm mắt, hờ hững nhìn Lisa một cái, khiêu khích bắn mũi tên thứ ba về phía cô ta.

Vai trái Lisa bị trúng tên, máu lập tức phụt ra.

Cô ta bị chọc giận, gần như điên cuồng chạy tới chỗ Cố Lương.

Được. Như vậy có thể đảm bảo dưới cơn thịnh nộ, cô ta sẽ luôn đuổi theo mình.

Kế hoạch của Cố Lương đã thành công, xoay người leo qua cửa sổ vừa bị đạn bắn vỡ, nhảy từ lầu hai xuống.

Lisa đã đổi băng đạn xong, lập tức giơ súng đuổi theo, tiện đà cũng nhảy qua cửa sổ xuống mặt đất.

Trong giáo đường, Đoạn Dịch nhìn cảnh này mà sốt ruột, nhưng

một người đàn ông cường tráng như Bạch Lập Huy vật lộn với ông lão trông cửa vậy mà đang ở thế hạ phong. Trên người hắn ta đã trúng một dao, tùy thời có thể bỏ mạng cùng cô nhóc.

Đoạn Dịch không thể thấy chết không cứu, trong giây phút do dự, Minh Thiên gọi anh: "Anh yên tâm. Để em đi giúp anh của anh."

"Ở đây dễ đối phó hơn. Ông lão chỉ có dao. Hơn nữa ông ta không phải Boss. Lisa bị Nicole ám vào người, hiện tại là tay súng thiện xạ, cậu..."

Đoạn Dịch còn chưa nói xong, lập tức câm miệng.

... Bởi vì Minh Thiên một phát rút ra chục cây dù đen từ trong ba lô.

Đoạn Dịch sửa miệng: "Hỗ trợ bảo vệ anh trai tôi. Anh ấy không giỏi đánh nhau. Ảnh từng được huấn luyện nhập môn Quyền anh và Tae Kwon Do, không giỏi lắm."

"Cứ giao cho em."

Minh Thiên đeo ba lô lên, nhanh chóng chạy theo ra ngoài giáo đường.

.

Trong hẻm nhỏ vô danh.

Cố Lương và Minh Thiên một đường rẽ trái rẽ phải chạy vội, lúc này mới có cơ hội thmở dốc.

Nhưng Boss không hổ là Boss, chưa được bao lâu, bên ngoài hẻm cách đó không xa lại truyền đến tiếng bước chân.

Giọng Lisa vang lên. "Tôi biết mấy người đang ở đây. Mấy người trốn không thoát!"

Minh Thiên đưa một cây dù cho Cố Lương. "Chỗ này cách giáo đường rất gần. Anh trốn ở đây. Tôi ra ngoài dẫn cô ta rời đi. Sau

khi tôi dẫn cô ta chạy xa, anh tranh thủ cơ hội đào tẩu, tới giáo đường tập hợp với anh Tiểu Dịch."

Cố Lương khẩn thiết gật đầu, thoạt nhìn rất tán thành đề nghị của hắn, nhỏ giọng nói: "Được, cậu có nhiều dù, tôi đây không khách khí. Nếu không thì tôi ngại lắm."

"Không cần." Minh Thiên nói.

Trong hẻm nhỏ có một thùng rác, Minh Thiên bảo Cố Lương trốn đằng sau nó, hắn cầm hai cây dù, từng bước đi đến đầu hẻm. Lúc tới đầu hẻm, hắn cố tình ho khan hai tiếng, hấp dẫn lực chú ý của Lisa.

Quả nhiên Lisa nhanh chóng đi tới.

Cách đầu hẻm khoảng hơn hai mươi bước, cô ta nâng súng lên, nhắm họng súng đen ngòm vào Minh Thiên.

Minh Thiên đang căng dù ra định chắn, phía sau đột nhiên có một luồng gió ập tới.

Hắn quay đầu nhìn, thấy Cố Lương đột ngột phóng lên trước, hơn nữa còn chính diện đón họng súng Lisa.

"Bằng!"

Tiếng súng vang vọng.

Cố Lương chưa kịp mở cây dù vừa rồi Minh Thiên đưa cho anh ta.

Máu từ ngực lan ra, Cố Lương ngã xuống vũng máu, độ ấm cơ thể xói mòn.

Tay Minh Thiên hơi run lên.

Hắn không thể tin mà nhìn thi thể Cố Lương, không hiểu tại sao anh ta lại chạy ra.

Một ý nghĩ nảy lên trong đầu hắn: Anh ta cố tình.

Anh ta cố tình ăn vạ!

Chương 48

Nắng sớm đẫm sương lạnh chiếu lên thi thể dần cứng đờ nằm đầu hẻm.

Làn da trắng của Cố Lương vì mất máu quá nhiều mà trở nên trắng bệch.

Mà ở đầu hẻm, họng súng đen ngòm lại lần nữa giơ lên, Minh Thiên mở dù đen, chắn thêm một viên đạn.

Bắn hết sáu phát đạn, Lisa cúi đầu thay băng đạn mới.

Minh Thiên nhân cơ hội chạy vài bước áp sát cô ta.

Chân đá cao, Minh Thiên ngửa lưng về phía sau, nửa người trên và một chân gần như song song, tạo thành chữ "Nhất"*, mu bàn chân vụt thẳng vào tay cầm súng của Lisa.

Nào biết tốc độ của Lisa cực nhanh, đổi xong băng đạn trước Minh Thiên nửa giây, trở tay bắn một phát.

Nhưng phát súng cô ta bị trật, có người từ phía sau phi tới, bóp cổ cô ta ấn xuống đất.

... Là Đoạn Dịch.

Lisa rít gào mắng hai tiếng, quơ súng định bắn.

Đoạn Dịch dẫm mạnh lên tay cô ta, xương gãy kêu "răng rắc".

Tay phải bị thương, cô ta không thể bắn súng được nữa.

Một tay khống chế vai trái cô ta, một tay nắm gáy cô ta, Đoạn Dịch cong người bốn mắt nhìn nhau cùng Lisa. "Lisa, à không, phải gọi cô là Nicole, hoặc Jack Đồ Tể."

"Kỹ thuật bắn súng của cô đúng là không tồi, chuyên môn núp chỗ

tối bắn chết mục tiêu. Cơ mà, hình như cô không biết vật lộn nhỉ."

Đoạn Dịch vừa nói xong, đằng sau truyền đến tiếng ầm ĩ.

Có một nhóm cảnh sát đang chạy tới.

... Hôm nay cảnh sát kết thúc kỳ nghỉ phép. Khi nãy Đoạn Dịch giải quyết xong ông lão trông cửa liền đuổi sang dãy nhà cũ tại khu đèn đỏ, tìm kiếm Cố Lương và Minh Thiên.

Trên đường anh chạy ngang Cục Cảnh Sát, thấy lác đác vài cảnh sát bắt đầu đi làm lại, nên báo cảnh sát luôn, nhờ bọn họ phái một nhóm chạy theo sau.

Đã khống chế được Lisa, Đoạn Dịch đang định giao cô ta cho cảnh sát, đột nhiên phát hiện ánh mắt cô ta thay đổi.

Sự âm độc trong mắt cô ta hoàn toàn biến mất, thay thế bằng hoảng sợ và phẫn nộ.

Lisa "Oa" một tiếng khóc lên. "Cảnh sát! Chính là người này! Bọn họ là khách chỗ tôi, bọn họ trộm tiền tôi thì không nói! Bây giờ còn đánh tôi!"

"Hu hu... Tay của tôi không thể động đậy! Tay tôi gãy rồi!"

Đoạn Dịch: "..."

Mục sư già run rẩy chạy tới. "Mọi người cẩn thận! Năng lực của oán linh ngày càng mạnh! Lúc trước nó ám vào người khác cần có vật dẫn, ví dụ ám vào vật tùy thân của người bị ám. Hơn nữa muốn khống chế cơ thể mới cần tốn thời gian thích ứng, không phải ám vào người liền điều khiển được ngay. Nhưng bây giờ sợ là đã khác... Ta cảm nhận được... Linh thể của nó có thể tùy thời di dời..."

Đoạn Dịch hiểu ý ông ta muốn biểu đạt.

Lúc trước Nicole ám vào người các cô gái, cần bám vào đồ vật của các cô trước. Hơn nữa sau khi linh hồn nhập vào thân thể, cần có

thời gian để thích ứng.

Nói ngắn gọn, oán linh ám một người, mượn cơ thể giết người, không phải là việc dễ dàng.

Đó là lý do trước khi Nicole giết người, cô ta cần ngụy tạo chứng cứ ngoại phạm không có mặt tại hiện trường.

Cô ta không có khả năng đổi cơ thể liên tục. Bởi vậy, trước khi ám vào cơ thể tiếp theo, cô ta cần đảm bảo cơ thể hiện có không bị cảnh sát bắt, nếu không cô ta sẽ không kịp giấu súng đạn, từ đó gây phiền phức cho kế hoạch giết người bước tiếp theo.

Nhưng bằng chứng ngoại phạm của cô ta không phải là hoàn hảo.

Ví dụ sau khi cô ta bám vào người Tịch Phi để giết Bảo Lâm, tuy cô ta lẫn trong đám gái điếm, tạm thời không bị nghi ngờ. Tuy nhiên một khi cảnh sát điều tra kỹ càng, thẩm vấn lần lượt từng người, rồi cũng sẽ nghi ngờ Tịch Phi.

Khi nào cảnh sát nghi ngờ tới Tịch Phi, không phải chuyện có thể khống chế.

Vậy nên Nicole chuẩn bị đường lui, rời đi ngay khi có thể, ám vào một người khác.

Vì sao cách một khoảng thời gian Nicole sẽ đổi một cơ thể và tiếp tục giết người, đã lời giải thích hợp lý.

Bảo sao khi cô ta trong thân xác Tịch Phi, bị cảnh sát bao vây chỉ có thể tự sát.

Nhưng bây giờ thì khác. Theo như lời mục sư, năng lực cô ta đã mạnh lên, có thể ám vào người khác bất cứ lúc nào.

Ánh mắt của Lisa đã trở lại bình thường, thế Nicole đâu rồi?

Đoạn Dịch quay đầu, theo bản năng nhìn mục sư, phát hiện ánh mắt hiền lành của mục sư đã trở nên ác độc. Ông ta đổi sắc mặt nhanh hơn lật sách, rút con dao bên hông một cảnh sát bên cạnh,

chém vào cổ cảnh sát đó.

Đm, Đoạn Dịch nhìn mà chán hẳn... Mục sư gì mà một chút phép thuật cũng không biết.

Đường đường là mục sư cứ thế bị ám hả?

Trong thời gian ngắn, linh hồn Nicole không ngừng thay đổi đối tượng bám vào trong đám người.

Một giây trước vẫn là anh em ở cục cảnh sát, giây sau đã quay sang chém giết lẫn nhau.

Đám người bị cuốn vào cuộc hỗn chiến.

Cũng may Nicole là tay súng thiện xạ, tuy sở hữu kỹ thuật bắn súng điêu luyện, nhưng kỹ thuật đánh giáp lá cà không ra gì.

Cô ta chỉ có thể dựa vào việc không ngừng ám vào người khác để tạo hỗn loạn, sau đó tranh thủ chạy trốn.

Đám người hỗn chiến đánh từ đầu này tới đầu kia, Đoạn Dịch tiện tay nhặt súng của Nicole, nhìn đám người càng đánh càng đi xa.

Đầu hẻm yên tĩnh lại, Đoạn Dịch quay đầu nhìn về phía Minh Thiên, đang định hỏi thăm thì thấy thi thể Cố Lương phía sau hắn.

Cánh tay Đoạn Dịch run lên, ngây người tại chỗ.

Một đám mây u ám thổi tới, khiến hẻm nhỏ tối sầm.

Đoạn Dịch nhìn chằm chằm thi thể Cố Lương, bất động hồi lâu.

Mãi một lúc sau, anh ngẩng đầu, chậm rãi đối mắt cùng Minh Thiên.

Hồi tiểu học bị mời phụ huynh, Đoạn Dịch nói dối giáo viên rằng ba mẹ đang đi công tác không có ở nhà; bài kiểm tra bị điểm kém, giáo viên yêu cầu phụ huynh ký tên, Đoạn Dịch tự ký rồi bảo đây là chữ ký mẹ mình; tiết tự học buổi tối trốn học, chạy đi chơi bóng

rổ đến mức mặt đỏ bừng, lúc về nhà sợ bị nhìn ra, hít thở mong manh nói dối mình bị sốt...

Từ nhỏ Đoạn Dịch đã tự bồi dưỡng kỹ thuật diễn đến mức tinh vi, giờ phút này được ấp ủ lên men đến cực hạn.

Nháy mắt anh như bị nam chính truyện Mary Sue nhập vào người, ánh mắt ba phần lạnh nhạt, ba phần thất vọng, ba phần mờ mịt, một phần còn lại là đau lòng đến tận xương tủy.

"Cậu..." Giơ tay chỉ vào Minh Thiên thốt một chữ, cổ họng Đoạn Dịch nghẹn ngào, một câu cũng không nên lời.

Nhìn Minh Thiên một lúc, tất cả cảm xúc của Đoạn Dịch dần chuyển thành phẫn nộ.

Anh cuộn chặt bàn tay đấm vào mặt Minh Thiên, cánh tay nổi đầy gân xanh.

Nhưng một giây trước khi đánh trúng Minh Thiên, Đoạn Dịch thấy hắn lấy trong túi ra một mặt đồng hồ, bấm nút.

Tại khoảnh khắc đó, ngân hà xoay chuyển, thời không chảy ngược.

Thời gian trở lại mười phút trước.

Trong con hẻm nhỏ vô danh.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân Lisa, Minh Thiên đi đến đầu con hẻm, định thu hút sự chú ý của cô ta.

Cố Lương núp cạnh thùng rác, chăm chú nhìn bóng dáng Minh Thiên, tính toán thời cơ hành động.

Minh Thiên đang bận đối phó với Lisa, chú tâm vào cô ta, cơ hội hành động là đây.

Tối hôm qua, Đoạn Dịch thương lượng với anh, hai người sẽ diễn một màn khi Cố Lương đăng xuất trò chơi.

Không biết nên diễn như thế nào, hai người chưa thương lượng cụ thể, nói chung tùy cơ ứng biến.

Mà bây giờ chính là thời cơ tùy cơ ứng biến tốt nhất.

Thật ra anh ta có thể đợi tí nữa diễn cho chân thật hơn. Nếu nhào lên trực diện đón họng súng Lisa thì hơi bị giả trân, trông cứ như ăn vạ ấy.

Nhưng Cố Lương vừa nhận được nhắc nhở thông qua con đường đặc biệt, thời hạn của anh ta sắp hết, không thể chậm trễ nữa.

Thứ hai, tự dưng Cố Lương cảm thấy bản thân không nên diễn quá thật. Anh ta cần phải để lại chút đường sống cho hai người, kẻo hai người bất cẩn gây gổ đến nát bét, mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát, đi đến hướng không thể cứu vãn.

Cố Lương không thể nhìn thấu tính cách con người Minh Thiên.

Lỡ chọc hắn tức điên, hắn làm ra chuyện gì mất trí thì sao.

Hạ quyết tâm, canh lúc Lisa cầm súng xuất hiện ở đầu hẻm, Cố Lương lập tức nhập diễn, chạy cắm đầu về phía cô ta.

Song anh ta trăm triệu không ngờ là, Minh Thiên vốn đang đi tới đầu ngõ không quay đầu, thế mà lấy ra một cây dù, nhanh tay che dù trước mặt anh ta, chuẩn xác chặn giúp anh ta một viên đạn.

Vãi? Biết trước? Cậu ta là tiên tri hả?

Cố Lương nhíu mày liếc Minh Thiên.

Thông báo nhắc nhở đăng xuất liên tục thúc giục, không thể trì hoãn thêm.

"Xin lỗi cậu, sau này có cơ hội, cậu có thể đánh trả."

Nói xong, Cố Lương túm vạt áo Minh Thiên, đấm hắn ba cái.

Cố Lương không dùng sức, nhưng đủ để vi phạm quy định.

Cơ thể anh ta nhanh chóng tan biến vào không khí, hoàn toàn mất dạng.

Minh Thiên: "..."

Minh Thiên hóa đá tại chỗ một giây.

Vừa rồi có thi thể Cố Lương, mọi thứ còn có thể giải thích.

Nhưng giờ ngay cả thi thể cũng không có, mắt thì bị đánh bầm tím.

... Hắn giải thích với Đoạn Dịch kiểu gì bây giờ?

Cách đầu hẻm không xa, Lisa giơ súng lên, bắn một phát đạn về phía Minh Thiên.

Minh Thiên một tay bung dù, một tay lấy đồng hồ.

Suy nghĩ vài giây, hắn thả đồng hồ về túi.

Loại đồng hồ này hắn không còn nhiều, hơn nữa thời gian chỉ quay ngược mười phút, không thể thay đổi được gì nhiều.

Đặc biệt là hành động của Cố Lương quá rõ ràng... Anh ta cố tình tự sát.

Cất【 Đồng hồ đảo ngược thời gian 】, mọi chuyện sau đó xảy ra giống hệt như trước.

... Minh Thiên tiến lên định cướp súng, Đoạn Dịch dẫn theo cảnh sát kịp thời chạy tới.

Đoạn Dịch dẫm lên tay Lisa, linh hồn Nicole rời khỏi người Lisa, không ngừng ám vào người mục sư, cảnh sát, thậm chí là ông lão gần đó. Đám người hỗn chiến dần đi xa, cuối cùng...

Đoạn Dịch chộp lấy tay Minh Thiên, trong mắt là ba phần lạnh nhạt, ba phần thất vọng, ba phần mờ mịt và một phần đau lòng.

"Sao lại thế này? Anh tôi đâu rồi? Cậu đã làm gì anh ấy?!"

"Anh Tiểu Dịch, anh bình tĩnh một chút." Minh Thiên nắm lấy cổ tay anh, nhíu chặt mày, "Em biết, có lẽ lời từ miệng em nói, chưa chắc anh sẽ tin. Nhưng mà anh trai anh... Anh ta tự sát."

"Có quỷ mới tin cậu!" Đoạn Dịch đẩy Minh Thiên ra, đấm mạnh vào mặt tường bên cạnh.

Vừa rồi để khống chế ông lão trông cửa, anh dùng tay không cướp dao, bàn tay vốn đã bị thương. Lúc này anh còn đấm vào tường, máu lập tức tóe ra, nhiễm đỏ một mảng tường.

Thật ra Đoạn Dịch đau phết.

Nhưng để diễn tròn vai, anh phải làm cho thật.

Người bị đau tay là Đoạn Dịch, Minh Thiên lại đỏ mắt, xông tới giữ tay anh.

Đoạn Dịch mở to mắt tức giận trừng hắn, giãy giụa tránh khỏi tay hắn.

Minh Thiên sốt ruột, khuỷu tay vòng qua đỉnh đầu, khóa cổ Đoạn Dịch, tay còn lại nắm chặt eo anh, đè anh lên mặt tường lạnh băng.

Đoạn Dịch thấy phản ứng của hắn, cố ý mở miệng kí,ch thích hắn. "Làm sao? Tiếp theo đến lượt tôi chứ gì?"

Đoạn Dịch biết lời mình nói sẽ kí,ch thích hắn, hơn 50% sẽ ép hắn nói lời thật lòng.

Đúng là Minh Thiên bị kíc,h thích, nhưng anh đâu ngờ phản ứng lại vượt quá sức tưởng tượng.

... Cằm Đoạn Dịch bị Minh Thiên nâng lên.

Anh nhìn Minh Thiên càng lúc càng gần hơn, đôi mắt đen nhánh

xinh đẹp của hắn hiện ảnh ngược tường gạch màu nâu đỏ, tia nắng ban mai sáng rọi vờn quanh đám mây nơi chân trời... Và gương mặt ngơ ngác của mình.

Môi dưới bị ngón cái ấn nhẹ, không biết vì tức giận, nóng vội, sợ hãi hay là thứ gì mà Đoạn Dịch nghe thấy hơi thở Minh Thiên có vẻ nặng nhọc, cùng nhịp đập trái tim thình thịch.

"Cậu..." Đoạn Dịch bất giác mở miệng.

Minh Thiên hỏi từng chữ một, giọng hơi nghẹn ngào: "Anh thật sự nghĩ như vậy? Anh nghĩ em sẽ hại anh?"

Đoạn Dịch há mồm định nói, ngón cái Minh Thiên bỗng rời khỏi môi anh, rồi thay bằng môi hắn.

Minh Thiên muốn in môi mình lên môi Đoạn Dịch. Tâm tình hắn tràn ngập kích động khó dằn, áp lực không thể đè nén, lẫn một chút hốt hoảng.

Chuyện đã đến nước này. Có lẽ do lòng còn đắn đo, môi hắn chếch đi, chạm vào khóe môi Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch không nhúc nhích, ngây ngẩn cả người.

Không biết có phải do phản ứng của anh cổ vũ Minh Thiên, hoặc là cảm giác lần đầu hôn môi thật sự quá mức tuyệt vời. Do dự vài giây, môi Minh Thiên vẫn không khống chế được ham mu,ốn, từng chút từng chút dịch lên, hoàn toàn lấp kín đôi môi Đoạn Dịch.

Động tác tiếp theo của hắn trở nên nóng vội, gần như là gặ,m cắn.

Vì là lần đầu mới lạ, Minh Thiên hôn lung tung loạn xạ cả lên.

Đồng thời, như thể không muốn nghe lời tức giận của Đoạn Dịch, nụ hôn của hắn vừa lâu vừa sâu, không chừa bất cứ đường lui nào.

Về phần Đoạn Dịch, anh chậm chạp không kịp phản ứng, thật sự quá mức giật mình, ngơ ngác cả người.

Giờ anh không khác gì bị vứt vào vũ trụ chân không, bất thình lình bị sét đánh đùng đoàng.

Chuyện đang diễn ra trước mắt quá mức vớ vẩn.

Thế nên mấy suy nghĩ cực đoan như "Cậu ta hôn mình, ép mình đấm cậu ta, mình biến mất, cậu ta lời to" chạy ầm ầm trong đầu Đoạn Dịch.

Dù chỉ là suy nghĩ chợt lướt qua nhanh chóng bị Đoạn Dịch vứt bỏ, cũng đủ để Đoạn Dịch phản ứng lại.

Hai tay anh chụp lấy bả vai Minh Thiên, dùng sức đẩy hắn ra.

Đôi môi tách ra ngắn ngủi, nhưng Minh Thiên nhanh chóng đè gáy anh lại, tiếp tục hôn tới tấp.

Đoạn Dịch nhấc chân định đá người, đầu gối Minh Thiên liền thuận thế chen vào.

Hai cơ thể áp sát vào nhau, Minh Thiên đè anh lên hẳn trên tường.

Cọ sát môi Đoạn Dịch, Minh Thiên thều thào: "Đừng đánh. Nếu không anh sẽ biến mất."

"Vậy buông tôi ra. Cậu phát điên cái gì hả?" Đoạn Dịch nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn sâu vào mắt Đoạn Dịch, Minh Thiên chỉ hỏi: "Anh ghét em ư? Ghét em làm như vậy với anh sao?"

"Không, Minh Thiên cậu..."

Đoạn Dịch mới nói được một nửa, lại bị đè ra hôn.

Nhưng lần này hành động của Minh Thiên không còn diễn ra suôn sẻ.

Đoạn Dịch dùng hết sức đẩy cơ thể hắn ra xa, cũng nắm chuẩn cơ

hội né sang bên cạnh.

Đoạn Dịch khống chế sức lực, cố gắng không để hành vi của mình vi phạm quy tắc "Sử dụng bạo lực với người chơi khác".

Vậy nên nụ hôn này biến thành hai người âm thầm dùng sức giằng co.

Hai người giằng co từ đầu hẻm đến cuối hẻm.

Dưới tình huống này, Minh Thiên cứ đòi hôn môi Đoạn Dịch, thực sự là một chuyện khó khăn.

Vì thế Minh Thiên hôn trán, lông mày, lông mi, chóp mũi, gò má anh.

Đoạn Dịch bị hắn chọc cho tâm phiền ý loạn. Hỗn loạn như vậy mà anh còn có thể nảy ra suy nghĩ, không bằng cứ để cho hắn hôn môi, dù sao cũng đã hôn rồi. Tự dưng bị hôn cả mặt khiến anh có suy nghĩ kỳ quái rằng mình bị thiệt nặng.

"Thằng nhóc này cậu là chó hả?"

Chớp lấy thời cơ, hai tay Đoạn Dịch bóp tay Minh Thiên, đè ngược hắn lên vách tường.

Anh nheo mắt, tức giận gầm: "Nicole dùng tà thuật gì với cậu? Muốn động d,ục thì tới khu đèn đỏ!"

Thẹn quá thành giận, Đoạn Dịch có chút nói không lựa lời.

Ngay sau đó, không biết có phải ảo giác hay không, anh nhìn thấy nỗi bi thương hiện rõ trong đôi mắt xinh đẹp của Minh Thiên.

"Cậu..." Đoạn Dịch há miệng, bỗng không thốt nổi mấy câu nặng lời.

Minh Thiên nhìn anh không chớp mắt, một lát sau nói: "Anh Tiểu Dịch, đôi khi em thấy mình... Thích anh. Đây là chuyện khiến em cảm thấy cô đơn."

"Cậu, cậu nói cái gì?" Đoạn Dịch lại lần nữa ngây người.

Minh Thiên khàn giọng. "Em không biết bắt đầu từ khi nào. Có lẽ mới xảy ra không lâu, có lẽ... đã bắt đầu từ rất nhiều rất nhiều năm trước."

"Rất nhiều năm trước? Không phải, rốt cuộc cậu có ý gì?" Đoạn Dịch nhíu mày.

"5 năm trước em đã biết anh. Chỉ tiếc duyên đơn phương, không thể chân chính gặp mặt anh."

Minh Thiên nắm lấy đồng hồ, nhìn vào mắt Đoạn Dịch, "Chuyện vừa rồi, là em nhất thời khó kìm xúc động. Không có trong kế hoạch của em."

"Đều do em si tâm vọng tưởng một mình. Em vốn không định cho anh biết."

"Anh Tiểu Dịch, em biết anh muốn biết sự thật. Nhưng mà em... Luyến tiếc để anh biết."

Minh Thiên ngừng nói, sử dụng【 Đồng hồ đảo ngược thời gian 】.

Thời gian trở lại 10 phút trước.

Đầu hẻm nhỏ vô danh.

Âm thanh hỗn chiến dần đi xa, Đoạn Dịch nắm vạt áo Minh Thiên đè hắn lên tường, cắn răng hỏi: "Làm sao? Tiếp theo đến lượt tôi chứ gì?"

Hỏi xong, Đoạn Dịch hoảng hốt ngắn ngủi.

Cảnh trước mắt, hình như anh từng trải qua một lần thì phải.

Đối mặt với câu hỏi của Đoạn Dịch, vẻ mặt Minh Thiên rất bình tĩnh. "Nghĩ được cách qua màn chưa? Năng lực của oán linh ngày càng mạnh. Em nghĩ tốt nhất là chúng ta có thể giải quyết trong

hôm nay. Chờ đến khi phó bản kết thúc, anh có thể tìm em nói chuyện bất cứ lúc nào."

Đoạn Dịch không biết Minh Thiên đã xảy ra chuyện gì mà giọng hắn hơi khàn.

Nói xong câu đó, Minh Thiên xoay người bỏ đi, bóng lưng thoạt nhìn rất cô độc.

Phản ứng của hắn làm kế hoạch Đoạn Dịch rối loạn.

Anh dự kiến mình sẽ giả bộ tức giận chất vấn, tỏ vẻ thương tâm đau lòng, cuối cùng diễn cảnh tự kỷ, ép Minh Thiên mở miệng.

Ai dè anh chưa kịp tự kỷ, Minh Thiên đã tự kỷ trước.

Nhìn theo bóng Minh Thiên, không hiểu sao anh lại nhớ đến một bài thơ:

Nếu tình yêu là vĩnh viễn không thể gặp nhau

Vĩnh viễn không thể nói ra

Vĩnh viễn không thể nhắc đến

Tựa như mồi lửa không thể nào bốc cháy

Cô độc ngóng nhìn bầu trời tối tăm. *

.

Buổi sáng 9 giờ 10 phút.

Đoạn Dịch, Minh Thiên, Bạch Lập Huy, Doãn Oánh Oánh tập hợp tại giáo đường trắng.

Mục sư bị dọa sợ, còn bị thương trong trận hỗn chiến, lúc này đang nằm trên giường rê,n rỉ.

Cũng may lần này Doãn Oánh Oánh và Bạch Lập Huy ra sức hỗ trợ,

cứu được mục sư khỏi trận hỗn chiến của đám cảnh sát, hộ tống ông trở lại giáo đường. Nếu không vị mục sư già chân yếu tay mềm chỉ sợ đã bị dẫm chết trong cuộc hỗn chiến rồi.

Kéo mục sư dậy từ trên giường, Đoạn Dịch không rảnh giải thích, đầu tiên ép ông viết một bức thư, sau đó nghiêm túc hỏi ông rốt cuộc buổi sáng ngày 2 tháng 10 ông đã đi đâu.

Nghe mục sư đọc địa điểm cụ thể xong, Đoạn Dịch nói với ba người còn lại: "Bây giờ chúng ta trở lại khách sạn, xuyên đến ngày 2 tháng 10. Minh Thiên, Doãn Oánh Oánh, hai người tìm ông ấy dựa theo địa chỉ mục sư cung cấp, cố gắng mang ông ấy trở lại giáo đường trước khi trời tối."

"Bạch Lập Huy..." Đoạn Dịch nói với số 11, "Chúng ta tới chỗ hành hình treo cổ."

"Được, được. Nhưng mà... Để làm gì?" Bạch Lập Huy không hiểu.

Đoạn Dịch nói: "Ban đầu tôi cho rằng thông tin mục sư cung cấp quá ít, ông ấy không nói cách trừ quỷ như thế nào. Nhưng suy nghĩ cẩn thận, thật ra ông ấy đã cung cấp đủ thông tin."

"Về yêu cầu qua màn, mặt ngoài nói là "bắt được hung thủ", nhưng lúc hung thủ vẫn là người, rõ ràng đã bị bắt rồi. Sau khi cô ta biến thành quỷ, mục sư duy nhất có thể đối phó với cô ta đã chết, bây giờ không còn ai có thể bắt được cô ta. Mà năng lực của nhà ngoại cảm chúng ta là xuyên qua..."

"Suy ra điều kiện qua màn bị ẩn giấu là... Trở lại ngày 2 tháng 10 trước khi Nicole bị treo cổ, ngăn cản ngọn nguồn bi kịch. Cái chết của Nicole là khởi đầu của tất cả bi kịch tiếp theo. Tuy chúng ta không bắt được linh hồn cô ta, nhưng bằng việc xuyên thời gian, ngăn cô ta chết, chúng ta có thể ngăn cản oán linh ra đời."

"Mục sư còn nhắc đến một thông tin rất quan trọng. Ông ấy rất có tiếng tăm ở khu này. Ông ấy có thể dùng một bức thư, nhờ cảnh sát mời mười hai nhà ngoại cảm tới đây. Như vậy, nếu mục sư viết thư ngăn cản cảnh sát hành hình, nhất định cũng sẽ được."

"Chúng ta cầm bức thư của mục sư trở lại quá khứ, ngăn cản buổi hành hình treo cổ, cắt đứt căn nguyên của mọi bi kịch."

"Mặt khác chúng ta cần mời mục sư trở về, để ông ấy và cảnh sát cùng nghĩ biện pháp tiêu diệt chấp niệm của Nicole. Ví dụ nhốt cô ta trong ngục, mục sư sẽ định kỳ vào tẩy não cô ta, khiến cô ta đoạn tình tuyệt ái, xóa bỏ chấp niệm trong lòng cô ta. Nếu không thể xóa bỏ chấp niệm, thế thì nhốt cô ta cả đời, không giết, nhưng cũng không thả. Đương nhiên, chúng ta phải nhắc nhở cảnh sát, không thể để cô ta tự sát."

"Tóm lại, ngăn cản oán linh ra đời, tạm thời nhốt giữ Nicole, cho đến khi cô ta hoàn toàn cắt đứt chấp niệm. Đến lúc đó xử tội giết cô ta cũng được, thả cô ta cũng được, miễn là không để oán linh ra đời. Chỉ có như thế, chúng ta mới tính là bắt được hung thủ, cũng ngăn cản một loạt vụ giết người tiếp theo."

"Thời gian treo cổ Nicole là 9 rưỡi sáng, từ giờ đến lúc đó còn chưa đến mười lăm phút. Chúng ta tranh thủ thời gian. Tóm lại, mục đích hàng đầu là ngăn cô ta bị treo cổ. Còn việc giam giữ cô ta, diệt trừ chấp niệm cô ta thế nào, đến lúc đó bàn sau. Nói không chừng sau khi ngăn cản cô ta bị treo cổ, chúng ta đã được tính là qua màn."

Nói đến đây, Đoạn Dịch ra hiệu về khách sạn, "Hành động."

—

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Chỗ * là bài thơ《 Vô đề 》của Tịch Mộ Dung.

Vậy nên sau khi bị hôn 10 phút, anh Tiểu Dịch quên hết sạch, cũng như bạn Tiểu Minh không có kỹ thuật hôn... Hôn nhẹ.

—

*Chữ Nhất: 一

Note: Bài thơ trên bọn mình k tìm được bản dịch, dịch sơ sơ nên

không được hay lắm. Có gì mọi người góp ý với nha

Chương 49

Buổi sáng 9 giờ 40 phút ngày 2 tháng 10.

Xe ngựa đang trên đường chạy đến thị trấn Sander.

Doãn Oánh Oánh ngồi trong xe ngựa, cầm thiết bị nhìn thoáng qua thời gian, có chút căng thẳng hỏi: "Anh nói xem... Bọn họ có thành công không?"

"Có." Vén rèm lên nhìn lướt ngoài cửa sổ, Minh Thiên nói, "Anh Tiểu Dịch không thành vấn đề."

Doãn Oánh Oánh chợt nhớ gì đó, than tiếc. "Không ngờ số 5 lại xảy ra chuyện. Con số này đúng là không may mắn."

Minh Thiên không mở miệng, Doãn Oánh Oánh liếc nhìn hắn, cảm thấy bóng lưng đang nghiêng người của hắn hình như dần cứng đờ lạnh lẽo.

Không hiểu sao rùng mình một cái, Doãn Oánh Oánh không dám hé răng.

Tựa hồ nhận ra, Minh Thiên thả lỏng gương mặt cứng đờ.

Quay đầu lại, hắn nhìn Doãn Oánh Oánh hỏi: "Cô nhóc, sợ tôi à?"

Doãn Oánh Oánh theo bản năng gật đầu, rồi lắc đầu.

Cõ lẽ do ánh mắt Minh Thiên quá áp lực, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Doãn Oánh Oánh không thể không mở miệng: "Lần đầu gặp anh... Hình như hơi bị sợ. Cảm thấy anh lạnh như băng, có chút dọa người."

"Nhưng em biết anh đã giúp bọn em đối phó Mạt Lị. Vậy nên khá ổn. Ấn tượng đầu tiên về anh chỉ có dọa người thôi. Chắc là vì... Trừ những lúc anh cười với anh Đoạn Dịch, bình thường anh rất ít nói cười. Anh đừng để trong lòng."

"Cô cứ nói, tôi sẽ không để ý. Tôi hỏi vì tôi thắc mắc..." hơi dừng lại, Minh Thiên nói, "Lần đầu tiên anh Tiểu Dịch gặp tôi, anh ấy đã nghĩ thế nào. Có giống như các cô không."

Nói đến đây, thấy Doãn Oánh Oánh mỉm cười, Minh Thiên nói tiếp: "Không cần sợ tôi. Hình như cô có rất nhiều thứ muốn hỏi. Không sao, cứ việc hỏi. Dù sao đường xá cũng dài."

"Được. Cho em hỏi." Nuốt một ngụm nước bọt, Doãn Oánh Oánh tò mò hỏi, "Tại sao chúng ta lại xuyên đến ngày 2 tháng 10?"

Minh Thiên nói: "Vì thời gian tại phó bản này không phải là tuyến tính*."

"Thời gian tuyến tính?" Doãn Oánh Oánh nhíu mày.

Minh Thiên tạm thời không giải thích vấn đề này, mà nói: "Có lẽ cô cho rằng trở lại ngày 1 tháng 10 cứu Nicole, về mặt thời gian như vậy đã đủ, không cần gấp như vậy. Nhưng đừng quên, vào ngày 30 tháng 9, quỷ hồn của Nicole đã xuyên về. Suy ra ngày 1 tháng 10, quỷ hồn đã tồn tại."

"À à, vậy làm thế nào bây giờ? Ngày 2 tháng 10, quỷ hồn đã có mặt rồi còn gì?" Doãn Oánh Oánh hỏi, "Khoan từ từ, mỗi đêm các thời không sẽ không còn chồng lên. Chỗ này... Em hơi bị rối chỗ này..."

Minh Thiên: "Chúng ta là nhà ngoại cảm, Nicole cũng thế. Nhưng mỗi đêm chỉ có một lần 12 giờ khuya, mỗi ngày thời không chỉ chồng lên nhau một lần. Theo tình huống trước mắt, mỗi đêm khi thời gian chồng lên nhau, chính là lúc chúng ta và Nicole lựa chọn. Ví dụ, hôm nay cô ta muốn giết người này, do bị chúng ta ảnh hưởng, không thể không gấp gáp đổi sang giết người khác. Sau khi thời không chồng lên nhau, chúng ta trở lại dòng thời gian bình thường, phát hiện lịch sử đã bị chỉnh sửa."

"Cô có nhớ câu này không... Nhà ngoại cảm cần phải trở về tuyến thời gian bình thường trước 12 giờ đêm, nếu không sẽ rơi vào thời không hỗn loạn?"

Doãn Oánh Oánh gật đầu: "Em có nhớ! Chúng ta cần phải trở lại khách sạn trước nửa đêm. Không chỉ là vì chúng ta cần thảo luận và vote."

Minh Thiên lại nói: "Thật ra vấn đề quan trọng nhất, nằm ở chỗ Nicole xuyên qua bằng cách nào. Cô ta trở thành quỷ hồn, không cần phải trở về giống như chúng ta. Chỉ cần bám vào cơ thể người trong thời không được chọn, cô ta có thể thoát khỏi hạn chế đó."

Doãn Oánh Oánh tròn mắt: "Nói cách khác... Có lẽ Nicole chỉ xuyên qua một lần?"

Minh Thiên nói: "Để dễ hiểu, tôi giả thiết giữa ngày 1 tháng 10 đến ngày 3 tháng 10, cô ta chỉ xuyên qua một lần. Tức là ngày 2 tháng 10 khi cô ta chết, linh hồn đi đến ngày 30 tháng 9, sau đó không tiếp tục xuyên thời gian nữa."

Lấy một tờ giấy và một cây bút, Minh Thiên liệt kê cho Doãn Oánh Oánh hiểu.

Đầu tiên ngày 30 tháng 9, không có chuyện gì bất thường xảy ra.

Ngày 1 tháng 10, không người nào chết.

Sáng ngày 2 tháng 10, Nicole bị xử tử, oán linh xuất hiện.

Sau đó, oán linh Nicole xuyên tới ngày 30 tháng 9, sinh ra một ngày 30 tháng 9 mới... Mục sư cảm nhận được sự tồn tại của oán linh, rời giáo đường trắng, chạy tới thị trấn Sander tìm cứu viện.

Đêm khuya hôm đó, ngày 30 tháng 9 mới chồng lên ngày 30 tháng 9 cũ. Nói cách khác, nhánh thời gian được chọn là ngày 30 tháng 9 mới, ngày 30 tháng 9 cũ biến mất hoàn toàn.

Cũng tức là, bắt đầu từ ngày 30 tháng 9, dưới sự can thiệp của nhà ngoại cảm Nicole, lịch sử bị viết lại, thời không thay đổi.

Sau khi thời không được thiết lập lại, oán linh bắt đầu tồn tại từ ngày 30 tháng 9. Bằng cách bám vào người khác, chiều ngày 2 tháng 10 nó giết Tịch Phi, rồi giết A Gia và Thụy Y vào ngày 3

tháng 10.

Minh Thiên nói: "Tổng kết lại, từ ngày 1 tháng 10 đến ngày 3 tháng 10, chúng ta chia thời không thành 3 loại. Thứ nhất, thời không trước khi thay đổi; thứ hai, thời không sau khi bị Nicole thay đổi; thứ ba, là thời không bị chúng ta và Nicole đồng thời thay đổi. Trong thời không thứ ba bị thay đổi này, người bị hại cuối cùng là Tịch Phi, chứ không phải Thụy Y."

Tới đoạn này, Doãn Oánh Oánh nghe hiểu.

"Em hiểu rồi. Chúng ta có thể đơn giản hóa quá trình nhà ngoại cảm xuyên thời gian để thay đổi lịch sử, tạm thời đặt giả thuyết từ ngày 1 tháng 10 đến ngày 3 tháng 10 là một tuyến. Cứ như vậy việc phân tích sẽ trở nên đơn giản!"

Mặt lộ vẻ nghi hoặc, Doãn Oánh Oánh hỏi lại: "Vẫn còn một vấn đề. Dù thời không được thiết lập lại vài lần, vậy thì xem ra, trước sau gì oán linh đều đã tồn tại. Ngày 30 tháng 9 mới đè lên ngày cũ, mọi chuyện hầu như đều diễn ra dưới tình huống oán linh đã tồn tại... Thế chúng ta làm cách nào để trở lại ngày 2 tháng 10 ban đầu để ngăn cản tất cả mọi chuyện bây giờ?"

"Chúng ta không thể trở lại thời không trước khi thiết lập lại. Hơn nữa việc này còn xuất hiện thêm một vấn đề mới."

Minh Thiên nói, "Đó là trong thời không thứ ba, Nicole đã phát hiện sự tồn tại của chúng ta. Cô ta biết chúng ta sẽ bắt cô ta, vậy nên cô ta chắc chắn sẽ tìm cách can thiệp."

"Giả sử chúng ta xuyên tới ngày 1 tháng 10 một lần nữa, tới Cục Cảnh Sát ngăn bọn họ tiến hành xử tử Nicole, tương đương với việc mở ra thời không thứ tư. Như vừa rồi đã phân tích, mỗi đêm thời không sẽ chồng lên nhau, kết quả do chúng ta và Nicole đồng thời tác động. Đừng quên Nicole có thể ám vào người khác. Sao chúng ta có thể đảm bảo, mọi chuyện sẽ diễn ra đúng như kế hoạch của chúng ta?"

"Phù..." Doãn Oánh Oánh thở ra một hơi, "Em hiểu rồi. Ngay cả khi chúng ta đã thuyết phục được cảnh sát, có lẽ Nicole sẽ ám vào

người khác đến Cục Cảnh Sát, yêu cầu tiếp tục tiến hành xử tử vào ngày kế tiếp. Hơn nữa dù có xử tử cũng không có ý nghĩa gì nhỉ... Oán linh đã tồn tại rồi mà... Làm sao bây giờ? Vấn đề này không thể giải quyết được!"

Minh Thiên nói: "Ừ, nếu là như vậy, bên anh Tiểu Dịch sẽ lập tức thất bại. Bởi vì cho dù anh ấy trở lại ngày 2 tháng 10, thì thời không đã bị thiết lập lại ít nhất ba lần. Ở thời không này, quỷ hồn của Nicole đã tồn tại. Kể cả ngăn được cô ta chết, cũng không thể nào thay đổi mọi thứ."

"Vậy..." Doãn Oánh Oánh nói.

"Không sao. Kiểu gì cũng phải thử một lần. Hôm nay là ngày thứ tư trong trò chơi. Vẫn còn hai người tốt là cô và Bạch Lập Huy." Minh Thiên nhìn cô nói, "Người tốt các cô vẫn còn thời gian."

Doãn Oánh Oánh: "..."

"Đùa thôi." Minh Thiên không dọa cô bé nữa, "Nếu hôm nay không thành công, vậy thì nghĩ cách khác. Chỉ cần là trò chơi thì nhất định có lời giải. Nếu hôm nay thử thất bại, thì là do manh mối bị thiếu. Đừng quên, trong giáo đường có rất nhiều sách, chúng ta chưa kiểm tra đâu."

"Dạ... Được, em biết rồi." Doãn Oánh Oánh chớp mắt.

Đổi chủ đề, Minh Thiên nói: "Quay lại vấn đề đầu tiên cô hỏi. Cái gì là thời gian tuyến tính. Thật ra những phân tích vừa rồi của chúng ta đều dựa trên một điểm... thời gian tuyến tính. Nói cách khác, thời gian từng ngày trôi qua, có trình tự trước sau. Nếu bị phân tách, chia nhánh, nhà ngoại cảm có thể chỉnh sửa lịch sử. Nhưng lịch sử mới sẽ đè lên lịch sử cũ, thời gian vẫn tiếp tục trôi đi. Nhà ngoại cảm cũng không thể thay đổi bản chất thời gian tuyến tính."

"Dưới tình huống thời gian là tuyến tính, dù chúng ta có trở lại ngày 1 tháng 10 hay ngày 2 tháng 10, cũng không có cách nào thay đổi mọi chuyện. Kể cả chúng ta có xuyên qua như thế nào, chuyện tái thiết lập thời không đã xảy ra. Thời không oán linh tồn tại, bao

trùm thời không oán linh không tồn tại. Chúng ta có xuyên bao nhiêu lần cũng không thể loại bỏ oán linh, chỉ có thể tiếp tục tìm manh mối, nghĩ cách khác qua màn."

"Nếu thời gian là phi tuyến tính, vậy thì đơn giản." Minh Thiên nói, "Nicole giống chúng ta, đang không ngừng xuyên qua lại. Mà hàm nghĩa của thời gian phi tuyến tính chính là tương lai – hiện tại – quá khứ ảnh hưởng lẫn nhau. Quá khứ có thể thay đổi tương lai. Tương lai có thể thay đổi quá khứ."

Đầu Doãn Oánh Oánh phình to. "Nếu thời gian phi tuyến tính, sẽ càng khó hơn chứ? Nếu Nicole xuyên qua lại, chẳng phải tình huống sẽ phức tạp hơn à? Cô ta không ngừng xuyên tới xuyên lui thay đổi lịch sử, chúng ta cũng thế. Hai bên đều thay đổi tùng lung, vậy thì phân tích như thế nào?"

"Nếu số lần thay đổi quá nhiều, ngược lại đơn giản. Tại vì chúng ta sẽ lấy được thông tin quan trọng." Minh Thiên nói, "Ví dụ như cô kiểm tra toán học đầu vào vậy. Thật ra không cần dùng tất cả điều kiện đã cho, cũng không cần liệt kê hết công thức để tính ra đáp án, sau đó mới ngồi chọn lựa. Đề thi có sẵn câu trắc nghiệm, liếc một cái là chọn được rồi."

"..." Doãn Oánh Oánh ngơ ngác. "Anh đại ơi, em liếc mắt một cái không thể chọn được đâu!"

Trầm mặc một lát, Minh Thiên nói: "Mỗi ngày nhà ngoại cảm chỉ có thể xuyên một lần. Nhà ngoại cảm xuyên hai lần đến một thời không, sẽ không gặp một bản thân khác. Mấy cái đó là giả thiết người thiết kế trò chơi đặt ra, là đường sống mà hệ thống để lại cho người chơi."

"Đây cũng là định luật hoặc quy tắc mà chúng ta có thể dễ dàng suy ra thông qua việc tự thể nghiệm phó bản."

"Căn cứ vào định luật này, chúng ta có thể mạnh dạn phỏng đoán, trong cùng một khoảng thời gian, sẽ không tồn tại hai người giống nhau như đúc."

"Nicole thông qua việc ám vào người khác để giết người, chứ

không lợi dụng linh thể bản thân để giết người, chính là để tránh định luật này, hoặc nói là tránh né quy tắc."

Doãn Oánh Oánh cái hiểu cái không: "Đại khái thì em hiểu rồi. Cùng một thời không, không thể xuất hiện hai nhà ngoại cảm. Chúng ta xuyên tới xuyên lui, sẽ không gặp bản thân. Nếu Nicole là người, xuyên đến xuyên đi, sẽ không gặp cô ta hồi còn là người. Cô ta trở thành quỷ, quỷ trở lại quá khứ, cũng không thể gặp bản thân là quỷ. Nhưng nếu một người một quỷ, vậy thì có thể gặp nhau. Thế là cô ta tránh né quy tắc..."

Minh Thiên gật đầu: "Đúng vậy. Lấy ngày 1 tháng 10 làm ví dụ, Nicole bị giam trong Cục Cảnh Sát. Nhưng linh hồn cô ta ám lên người Tịch Phi, còn giết Thụy Y. Nếu "Tịch Phi" đến nhà giam ở Cục Cảnh Sát, có thể nhìn thấy Nicole."

"Bằng cách nhập hồn, Nicole biến bản thân thành một người khác, từ đó có thể gặp một bản thân khác, tránh né quy tắc."

"Bởi vậy, điều kiện giải đề, chính là khoảnh khắc oán linh Nicole ra đời, cũng chính là 9 rưỡi sáng ngày 2 tháng 10 cô ta bị xử tử treo cổ. Ở thời điểm này, trong một thời không không thể tồn tại hai oán linh Nicole. Nếu có một oán linh sinh ra từ việc bị xử tử treo cổ, một oán linh khác phải đi tới tương lai hoặc trở lại quá khứ."

"Chúng ta không cần quan tâm trong thời gian đó, cô ta ở đâu, sẽ ám vào ai. Chúng ta chỉ cần biết, oán linh chắc chắn sẽ không xuyên tới mốc thời gian 9 rưỡi sáng ngày 2 tháng 10. Ngay cả khi cô ta xuyên đến, hai người cũng sẽ không ở cùng một tuyến thời gian."

"Thời không phi tuyến tính, tương lai và quá khứ là nhân quả lẫn nhau. Chúng ta ngăn cô ta chết vào 9 rưỡi sáng ngày 2 tháng 10, tương đương với việc ngăn cản linh hồn cô ta ra đời, đồng thời bóp chết oán linh đang ở khoảng thời gian khác."

"Cuối cùng, thật ra vấn đề này có thể suy xét từ một góc độ đơn giản hơn."

"Lúc hệ thống đọc yêu cầu vượt ải đã nói qua, nhà ngoại cảm phải dùng năng lực của bản thân để bắt được hung thủ. Mà năng lực của nhà ngoại cảm vừa vặn là xuyên thời không. Suy ra cách qua màn cũng liên quan đến xuyên thời không."

"Thời gian nhà ngoại cảm xuyên qua chỉ có 3 ngày. Dựa vào đó, kết hợp giả thuyết một thời không không thể đồng thời tồn tại hai nhà ngoại cảm, suy ra chỉ có thời gian buổi sáng ngày 2 tháng 10 là đáp án chính xác."

"Bài ca dao cũng ám chỉ, thời gian "Jack Đồ Tể bị giết", chính là khởi đầu của tất cả mọi chuyện."

Doãn Oánh Oánh suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên lanh trí. "Ồ, em hiểu rồi. Nhà ngoại cảm có khả năng xuyên thời gian, nên cách qua màn nhất định liên quan đến việc xuyên thời gian. Chúng ta lại chỉ có thể tới ba ngày. Cẩn thận đọc lại, thật ra đây là đề bài ba chọn một rất đơn giản. Chúng ta không cần làm rõ chuyện gì đã từng xảy ra, em cũng không cần biết cái gì gọi là thời gian tuyến tính. Đoán bừa cũng biết phải tới buổi sáng ngày 2 tháng 10!"

Minh Thiên cười khẽ, cuối cùng nói: "Ừ, nói tóm lại, nếu thời gian là tuyến tính, chúng ta không thể đơn giản thông qua việc xuyên thời gian để thay đổi mọi thứ, bởi vì phó bản giả thiết rằng mỗi đêm thời không sẽ chồng lên nhau, lịch sử có khái niệm thiết lập lại."

"Nhưng nếu thời gian phi tuyến tính, vậy thì chúng ta chỉ cần chọn một mốc thời gian để xuyên, ngăn cản oán linh Nicole ra đời, là ngăn cản được tất cả. Dưới tình huống đó, cần phải nắm chắc thời gian, bắt buộc là sáng ngày 2 tháng 10 lúc trước khi Nicole bị treo cổ. Vì chúng ta đảm bảo trong thời gian này, hai oán linh sẽ không gặp nhau."

.

Cùng lúc đó. Trong Cục Cảnh Sát.

Đoạn Dịch và Bạch Lập Huy uống một lèo vài cốc nước lớn mới ngừng.

Buổi sáng bọn họ đã trải qua nhiều cuộc hỗn chiến, bao gồm tránh những viên đạn không giới hạn của Nicole, dao của ông lão trông cửa, xong rồi phải chạy về khách sạn, dùng tốc độ bàn thờ lấy cuốn lịch, mở cửa lớn khách sạn, vọt tới quảng trường ngày 2 tháng 10.

Lúc bọn họ đến đây, buổi xử tử đã bắt đầu, tay của cảnh sát đã đặt lên tấm ván gỗ, chỉ cần người nọ nhẹ nhàng kéo một cái, đầu của Nicole sẽ lập tức treo trên dây thừng.

Mặc kệ có thích hợp hay không, Đoạn Dịch giơ thư lên cao, hét lớn "Khoan đã", vội vàng chạy tới.

Sau đó, anh với Bạch Lập Huy hao hết miệng lưỡi, đưa cảnh sát xem thư.

Cũng may mục sư thật sự rất có danh tiếng, cảnh sát vừa nhìn liền biết là thư do tự tay ngài mục sư viết.

Mục sư nói rằng không được hành hình, nếu không sẽ dẫn tới tai nạn kinh hoàng. Các cảnh sát tin răm rắp, tạm nhốt Nicole lại.

Hai người Đoạn Dịch và Bạch Lập Huy tạm thời vào Cục Cảnh Sát ngồi nghỉ ngơi.

Chạy nguyên một buổi sáng, hai người đổ mồ hôi đầm đìa, bụng đói kêu vang cũng không rảnh lo.

Giờ bọn họ chỉ cảm thấy cực kỳ khát.

Giữa trưa, hai người ăn cơm ở Cục Cảnh Sát, nghỉ thêm một lát, khá là rảnh rỗi.

Bạch Lập Huy không nhịn được tìm anh bắt chuyện. "Tự dưng tôi có một thắc mắc. Dù thời gian được thiết lập lại, linh hồn Nicole vẫn tồn tại mà? Thế thì xử lý như nào?"

"Thời gian phi tuyến tính." Đoạn Dịch không giải thích phức tạp như Minh Thiên, chỉ nói, "Chắc chắn quá khứ và tương lai ảnh

hưởng lẫn nhau. Ngay cả khi oán linh Nicole ở ngày 1 tháng 10, chỉ cần khiến oán linh ở ngày 2 tháng 10 biến mất, oán linh ngày 1 tháng 10 cũng sẽ không còn nữa. Nếu không ván này không thể qua màn. Nói chung phải thử trước xem sau. Hiện tại tôi..."

Đoạn Dịch không nói ra lo lắng của mình, chỉ nói: "Hy vọng bọn họ có thể thuận lợi trở về sớm."

Bạch Lập Huy nhìn anh một cái. "Hai anh em các anh không cãi nhau chứ?"

Đoạn Dịch: "Sao lại hỏi như vậy?"

Bạch Lập Huy: "Bình thường hai người suốt ngày đi chung làm chung với nhau, sao hôm nay lại tách ra hành động?"

"Cậu nghĩ nhiều rồi. Tôi bảo cậu ta qua bên đó vì tin tưởng cậu ta. Hành động hai bên đều rất quan trọng. Chúng ta ở đây đảm bảo ngăn cản việc xử tử. Bên cậu ấy đi tìm mục sư, còn phải kể rõ tình huống cho mục sư. Lúc đấy mục sư chưa bị súng bắn dọa sợ, có thể moi thêm thông tin hữu ích từ miệng ông ta, tỷ như làm cách nào để tiêu trừ chấp niệm Nicole."

"Đã hiểu. Hai người tuy là tách ra, song cũng đang phối hợp ăn ý."

"... Cứ cho là vậy đi."

"Thế thì anh vẫn phải nói cho cậu ấy biết rằng mình tin tưởng cậu ấy chứ. Tôi thấy người anh em nhỏ tuổi... Vừa rồi lúc cậu ta và Doãn Oánh Oánh rời đi, trông rất là mất mát. Tôi nghĩ cậu ấy tưởng anh đang tránh mặt mình. Xong việc anh phải nói rõ ràng với cậu ấy nhé, tránh gây hiểu lầm."

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn Bạch Lập Huy: "Cậu..."

... Cậu hiểu quá nhỉ?

Bạch Lập Huy xòe tay. "Tôi hay giúp chị tôi trông con. Con chị ấy cực kỳ nhạy cảm, tôi có kinh nghiệm dày dặn lắm luôn."

Đoạn Dịch: "..."

.

6 giờ tối, Đoạn Dịch càng chờ càng sốt ruột, cuối cùng Minh Thiên cũng mang theo mục sư và Doãn Oánh Oánh trở lại.

Hơn nữa không phụ sự kỳ vọng của Đoạn Dịch, hắn còn hoàn thành đề bài phụ.

Mục sư xuất phát sớm tới thị trấn Sander, nhưng tới tháng 11 mới vội vàng trở về, không phải vì thị trấn Sander ở xa, mà là vì danh tiếng ông quá cao. Mỗi lần đến chỗ nào đó, đều có người mời ông đến nhà làm khách.

Hôm nay là ngày 2 tháng 10, cách hôm ông xuất phát là ngày 30 tháng 9 đã hai ngày, nhưng ông đang làm khách ở một gia đình ngoại ô cách đó 20 km.

Vừa lúc hàng xóm bên cạnh qua biếu một chai rượu vang đỏ. Minh Thiên nhạy bén ngửi được mùi thuốc sát trùng trên người hàng xóm, đoán người nọ là bác sĩ. Minh Thiên lập tức hỏi thăm người nọ, có quen biết bác sĩ tâm lý nào giỏi giang hay không.

Quả nhiên, Minh Thiên nhận về phương thức liên hệ của một bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ tâm lý đã rời thị trấn, không có ở đây. Vậy nên Minh Thiên chỉ mời mục sư về Cục Cảnh Sát.

Trong lúc lắng nghe Đoạn Dịch không quên một việc: Lấy thiết bị ra, bấm chọn chân dung Doãn Oánh Oánh.

Rất nhanh, giọng hệ thống đã lâu không nghe vang lên: "Mời người chơi số 12 vào nhà giam. Do khu vực phó bản quá lớn, thời gian được kéo dài 20 phút."

Doãn Oánh Oánh không để ý, thở dài một hơi, hì hục chạy về khách sạn, rồi vào nhà giam.

Sau khi Doãn Oánh Oánh rời đi, mục sư bắt đầu thương lượng tình huống với cảnh sát, đưa ra quyết định, ông sẽ tìm bác sĩ tâm lý.

Mục sư bảo rằng vị bác sĩ tâm lý kia rất tài giỏi, gần đây người nọ đang nghiên cứu kỹ thuật thôi miên, có thể giúp mọi người quên đi tổn thương từng gặp. Đương nhiên, có thể thực hiện được hay không, còn phải đợi bác sĩ điều trị cho Nicole rồi nói tiếp.

Mục sư có danh tiếng cực cao gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý, bác sĩ lập tức đáp rằng ngày 20 tháng 11 mình sẽ trở về thị trấn.

Nghe thế, trong lòng Đoạn Dịch biết chuyện này đã xong.

Mặc dù hiện tại mọi người đang ở ngày 2 tháng 10, nhưng ở dòng thời gian bình thường, thời gian đã là ngày 19 tháng 11.

Nếu vậy sáng mai sẽ là ngày 20 tháng 11. Việc này có nghĩa là, chỉ cần bọn họ chịu đựng qua đêm nay, là phe người tốt qua màn.

Hơn nữa việc này cũng phù hợp với yêu cầu chiến thắng của phe thứ ba.

Bây giờ chỉ còn một người thuộc phe người tốt ở ngoài nhà giam... Số 11 Bạch Lập Huy.

Dù sao thì đây cũng không phải game online.

Trong game online, nếu là cục diện 1 vs 2 như thế này, hệ thống đã trực tiếp phán phe thứ ba chiến thắng. Nhưng trong trò chơi này, người chơi vẫn có thể chơi kịch bản khác, ví dụ bí mật giao dịch với một người thuộc phe ba, năn nỉ phe ba đừng vote mình; thậm chí là giết người chơi như Trâu Bình.

Kết cục cuối cùng sẽ như thế nào, vẫn chưa biết được.

Chưa đến phút cuối cùng, ai cũng có thể lật ngược thế cờ.

Vậy nên cho dù chỉ còn số 11, phe thứ ba đủ khả năng thắng, hệ thống vẫn chưa chốt kết quả.

Đêm đó vote phiếu, Đoạn Dịch và Minh Thiên chọn bỏ quyền, không để Bạch Lập Huy vào tù.

Bọn họ cần chờ đến sáng khi bác sĩ tâm lý đến, xác định Nicole có thể trị liệu được, mới dám yên tâm ra tay.

Chỉ khi xác định được rằng có thể trị liệu cho cô ta, mới có thể bảo đảm một chuyện... Ngay cả khi tương lai Nicole bị xử tử treo cổ, cô ta cũng không vì chấp niệm quá sâu mà sinh ra oán linh, bi kịch hiện tại mới không lặp lại.

Đến lúc đó, phó bản mới tính là qua màn.

Nếu không, nếu hôm nay bọn họ vote Bạch Lập Huy, phe thứ ba chiến thắng, lỡ chỗ bác sĩ tâm lý xảy ra chuyện gì, những người chơi còn lại chỉ sợ không thể rời đi, không khéo sẽ chết trong tay Nicole.

Đêm đó, tại nhà ăn.

Bạch Lập Huy uống rượu với Đoạn Dịch.

Cụng ly cùng Đoạn Dịch, Bạch Lập Huy nhịn không được mà nói: "Anh Đoạn, anh đúng là trọng tình trọng nghĩa thiện lương. Hôm nay lúc anh quyết định xuyên tới ngày 2 tháng 10, chắc là anh đã nghĩ, chỉ cần chúng ta ngăn Nicole bị giết, là có thể trực tiếp qua màn nhỉ!"

"Theo ý anh nói, trước khi hai người tôi và Doãn Oánh Oánh kích phát điều kiện qua màn, phe thứ ba các anh sẽ đẩy bọn tôi vào nhà giam. Cho nên..."

"Khi anh dùng hết sức giúp chúng tôi, thật ra đã nghĩ đến việc từ bỏ đồng vàng."

Đoạn Dịch khẽ cười không nói chuyện, Bạch Lập Huy một hơi uống hết ly rượu, nói tiếp: "Hôm nay chúng ta chạy tới quảng trường ngăn Nicole bị treo cổ, không chừng đã qua màn rồi. Lúc anh quyết định làm như vậy, đâu chắc rằng bác sĩ tâm lý có thể điều trị cho cô ta hay không. Vậy nên á, tôi hiểu hết. Thật sự cảm

ơn anh."

Đoạn Dịch cũng một hơi uống hết ly rượu, nói: "Không thể nói như vậy. Nếu sự tình cứ kéo dài, khó tránh khỏi đêm dài lắm mộng. Lỡ chờ đến sáng mai chúng ta mới xuyên qua ngăn cản, có thể đêm nay Nicole sẽ đến khách sạn đuổi giết chúng ta. Tôi đây cũng chỉ tự cứu bản thân thôi. Dù sao thì phó bản đang ngày càng nguy hiểm."

"Ôi dào, anh Đoạn khiêm tốn quá. Nào, uống rượu! Thể nào ngày mai chúng ta sẽ được ra ngoài. Quá tốt. Sảng khoái. Nào nào nào, uống, không say không về..."

Hai người liên tục uống ly này tới ly khác. Trong lúc nhậu nhẹt không có bất cứ nguy hiểm ngoài ý muốn nào xảy ra.

Xem ra linh hồn Nicole đã không còn tồn tại, không thể quấy phá nữa.

Nếu không khả năng cao cô ta sẽ ám vào Lisa để vào khách sạn gây chuyện.

Nếu không còn chuyện gì ngoài ý muốn, bây giờ chỉ cần chờ bác sĩ tâm lý tới chữa trị là được.

Nói cách khác, chờ đến ngày mai bác sĩ tâm lý tới xem Nicole, mọi người hẳn là có thể rời khỏi phó bản này.

Đêm dài, không biết đã uống với Bạch Lập Huy bao lâu, chờ đến khi Đoạn Dịch trở về phòng, đã ngà ngà say.

Đi về phòng số 7, anh thấy có người đang đứng dựa lưng vào cửa, dường như đang đợi anh.

Đoạn Dịch đi tới một bước, người ấy ngẩng đầu nhìn sang. Là Minh Thiên.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng đôi mắt xinh đẹp của Minh Thiên, cũng chiếu sáng gương mặt ửng đỏ vì uống rượu của Đoạn Dịch.

Bốn mắt nhìn nhau, Đoạn Dịch chậm chạp mở miệng: "Cậu đang đợi tôi?"

Vì say rượu, giọng anh vương chút lười biếng.

Minh Thiên nhìn anh, lúc lâu sau mới trầm giọng hỏi: "Không phải anh có chuyện muốn hỏi em à. Sao lại đi uống rượu với người khác?"

- --

*Thời gian tuyến tính (trong văn học) là thời gian vật lí trôi đi một cách tự nhiên. Sự việc trong thời gian này diễn ra một cách trình tự có trước, có sau. Sự việc nào xảy ra trước thì kể trước.

Chương 50

Từ lúc trở về khách sạn, Minh Thiên đã đợi Đoạn Dịch tới chất vấn.

Chuyện anh họ biến mất, chuyện Ôn Như Ngọc, thậm chí là ngược dòng về chuyện Trâu Bình và Trương Trác trước đây.

Nhưng Đoạn Dịch không hỏi lấy một câu, cũng không liếc hắn một cái.

Dọc đường đi anh toàn nói chuyện phiếm với Bạch Lập Huy.

Vất vả chờ đến khi cơm nước xong, thời gian vote kết thúc, Đoạn Dịch lại bị Bạch Lập Huy rủ đi uống rượu.

Bạch Lập Huy có hỏi Minh Thiên muốn cùng uống rượu hay không.

Minh Thiên nhìn vào mắt Đoạn Dịch, nói: "Hôm nay thì không."

Lời hắn rõ ràng không phải nói cho Bạch Lập Huy, mà là với Đoạn Dịch.

Nhưng Đoạn Dịch chẳng mảy may phản ứng, đi theo Bạch Lập Huy mất tiêu.

Thành ra Minh Thiên cứ chờ anh đến bây giờ.

Đoạn Dịch uống đến mức choáng váng, nhất thời không nhìn ra cảm xúc trên mặt Minh Thiên. "Rủ cậu uống rượu, cậu không muốn đi còn gì? Với lại, sao tôi phải hỏi cậu? Dù sao cậu cũng đâu chịu nói thật."

Đoạn Dịch từng thử cách hỏi trực tiếp, kết quả không hỏi được gì.

Nên lần này anh chơi sách lược mới, định thông qua cách kí,ch thích Minh Thiên, buộc hắn phải nói thật.

Ai ngờ Minh Thiên lại chơi trò tự kỷ tiếp... Hắn nhìn sâu vào mắt anh thật lâu, rồi xoay người bỏ đi.

Đoạn Dịch: "..."

7 giờ sáng hôm sau.

Ba người đúng giờ tập hợp ở nhà ăn.

Tay Lisa bị thương, không nấu cơm được.

Thế là ba người tìm mấy miếng bánh mì gặm đỡ, mùi vị một lời khó nói hết.

Vội vàng ăn sáng xong, một tay Đoạn Dịch cầm cuốn lịch, một tay cầm thiết bị ra cửa.

Ba người tới giáo đường tìm mục sư trước, hối thúc mục sư gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý.

Người hầu trong nhà bác sĩ nhận điện thoại, xác nhận tối qua bác sĩ đã trở về. Người hầu còn nói rằng, bác sĩ rất để tâm đến lời hẹn với mục sư, đã rời nhà từ sáng sớm, có lẽ là sắp tới nơi.

Nghe vậy, ba người tạm thời thả lỏng, đến Cục Cảnh Sát chờ đợi.

10 giờ sáng. Tại Cục Cảnh Sát.

Bác sĩ tâm lý thong dong tới muộn.

Một mình ông ta vào nhà giam gặp Nicole, lại mất thêm một tiếng.

Đến 11 giờ sáng, trong phòng tiếp khách Cục Cảnh Sát, ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên, Bạch Lập Huy cuối cùng cũng có cơ hội gặp mặt nói chuyện với bác sĩ tâm lý.

Câu trả lời của bác sĩ sẽ quyết định bọn họ có qua màn thuận lợi hay không, Đoạn Dịch không khỏi căng thẳng. "Vậy, có được không?"

Hỏi xong, Đoạn Dịch thấy bác sĩ lộ ra vẻ chắc chắn, mỉm cười tự tin.

"Xin ngài chờ chút." Đoạn Dịch như trút được gánh nặng, lấy thiết bị, sử dụng kỹ năng sói cắn.

... Nếu bác sĩ đã cười kiểu đấy, chứng tỏ mọi chuyện không thành vấn đề.

Giọng hệ thống rất nhanh vang lên: "Xin mời người chơi số 11 vào phòng giam trong vòng 20 phút."

Gần như cùng lúc đó, bác sĩ mở miệng: "Kỹ thuật thôi miên còn chưa thuần thục. Không thể loại bỏ thứ gọi là chấp niệm Nicole bằng cách thôi miên được."

Đoạn Dịch, Bạch Lập Huy đồng thời: "ĐM?"

... Thế ông cười cái gì hả?

May mà bác sĩ nhanh chóng nói nốt. "Nhưng có thể phẫu thuật mở sọ não, tôi sẽ mời bạn bè chuyên gia tới tự tay thực hiện, cắt bỏ một phần thùy trán trong não, vấn đề của người bệnh sẽ được trị tận gốc."

Nghe thế, Bạch Lập Huy mới yên tâm về khách sạn vào nhà giam.

Sau đó, hai thông báo trước sau vang lên.

"Toàn bộ phe người tốt, phe người sói đã vào tù. Phe thứ ba giành thắng lợi. Mục sư đã tranh thủ cơ hội giúp các bạn rời đi. Hiện tại người chơi phe thứ ba có thể rời phó bản từ cửa sau khách sạn. Một tiếng sau sẽ có xe buýt đến đón người chơi."

"Người chơi số 2, số 7 bắt được hung thủ. Jack Đồ Tể sẽ hoàn toàn biến mất, không tái xuất hiện. Điều kiện qua màn được kích hoạt, phó bản《 Jack Đồ Tể 》được phá giải, cửa phòng giam tự động mở. Người chơi trong nhà giam có thể ra ngoài."

.

Những người vẫn còn ở ngoài nhà giam, chỉ còn hai người Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Ở cửa Cục Cảnh Sát, Đoạn Dịch tạm thời không nói chuyện với Minh Thiên, cũng không vội về khách sạn.

Oán linh Nicole đã biến mất, phó bản tạm thời an toàn, bọn họ có thể ở lại đây thêm một tiếng nữa.

Bầu trời trong xanh như được tẩy rửa, Đoạn Dịch đi tới khu nhà cũ.

Anh không đi vào mấy con hẻm nhỏ lòng vòng, chỉ tới đầu hẻm gần nhà bà lão.

Anh gặp lại bà lão nọ. Vẫn là bóng dáng cô đơn ấy, vì dù sao Mary và Anne cũng đã qua đời.

Nhưng một lúc sau, Đoạn Dịch thấy Thụy Y và A Gia khoác tay nhau đi tới.

Lúc đi ngang qua Đoạn Dịch, các cô tò mò nhìn anh một cái, hiển nhiên không nhận ra anh.

Đoạn Dịch khẽ vẫy tay với các cô, hai cô nhìn nhau cười, ngại ngùng đi mất.

Đứng quan sát thêm một lát, Đoạn Dịch chờ được Tịch Phi và Bảo Lâm.

Lần này anh không chào hỏi với các cô, chỉ lẳng lặng đứng dưới đèn đường, nhìn theo hướng các cô rời đi.

Các cô băng qua dãy nhà cũ, vòng qua đài phun nước, đi đến giáo đường trắng.

Tịch Phi và Bảo Lâm đi vào giáo đường trắng, song lúc này, sau lưng các cô đã không còn Jack Đồ Tể.

Đám người tới lui, rộn ràng nhộn nhịp, trong mắt mỗi cô gái đều mang theo ý cười, mỗi người đều toát lên vẻ nhẹ nhàng.

Bởi vì mọi người không còn sống trong nỗi sợ mình sẽ bị giết bất cứ lúc nào.

Bồ câu trắng bay ngang đài phun nước, Cục Cảnh Sát, dãy nhà cũ, cuối cùng đậu trên đỉnh tháp nhọn giáo đường. Chúng đắm chìm trong ánh sáng khúc xạ từ đỉnh giáo đường, vầng sáng chiếu lên bồ câu trắng khiến chúng gần như trong suốt, cũng chiếu sáng toàn bộ khu Whitechapel, xua tan màn sương mù.

Trở lại đài phun nước, Đoạn Dịch lấy một đồng xu thuận tay chôm từ khách sạn, ngón cái búng đồng xu nảy lên không trung, rơi vào hồ nước.

Vài giọt nước bắn lên lấp lánh ánh sáng bảy màu, khiến khuôn mặt Đoạn Dịch trở nên nhu hòa.

Minh Thiên đi đến cạnh anh, hỏi: "Anh đang cầu nguyện à?"

Đoạn Dịch khẽ cười: "Ừm, coi như để lại kỷ niệm đi. Tự dưng tôi nghĩ, nếu sống ở hiện thực... Thời gian có thể lùi lại, lịch sử có thể chỉnh sửa. Có lẽ rất nhiều bi kịch sẽ không xảy ra."

Thở phào một hơi, Minh Thiên nhắm mắt lại, như đang che giấu điều gì. Vậy nên khi Đoạn Dịch quay đầu lại, anh không thấy ánh mắt của hắn.

Mở mắt ra, Minh Thiên hỏi anh: "Anh ước gì thế?"

Đoạn Dịch không đáp, vỗ nhẹ vai hắn. "Đi thôi. Ra ngoài."

.

Xe buýt chở 10 người chơi hòa vào không gian thuần trắng.

Hiếm khi Đoạn Dịch và Minh Thiên không ngồi cùng nhau.

Hai người bọn họ lên xe cuối cùng. Doãn Oánh Oánh và Hứa

Nhược Phàm ngồi cùng nhau, thấy Minh Thiên lên xe, Doãn Oánh Oánh nhớ tới một đề vật lý trước khi vào trò chơi vẫn chưa giải được, bèn tìm Minh Thiên nhờ giảng đề.

Còn bên Đoạn Dịch, Bành Trình tóc húi cua không được tự nhiên chào hỏi anh. Đoạn Dịch biết hắn ta muốn cảm ơn anh đã cứu mình, nhưng bị lừa quay vòng vòng nên trong lòng còn vướng mắc.

Vậy nên Đoạn Dịch tới nói chuyện với hắn một lát, cứu vãn tình hữu nghị cách mạng.

Nhưng chưa được mấy câu Đoạn Dịch đã bị Bành Trình đuổi đi. Hắn bận chạy đến chỗ Ổ Quân Lan xòe đuôi.

"Có mệt không? Buồn ngủ không?"

Ổ Quân Lan: "Nhờ phúc của cậu. Tôi bị cậu giết vào phòng giam từ sớm, nghỉ ngơi rất khá."

Bành Trình hô to oan uổng: "Cái đó, chị gái nhỏ à, tôi thật sự vì bảo vệ cô! Tôi cũng thua mà!"

Ổ Quân Lan trợn trắng mắt, không nói tiếp.

Đoạn Dịch vui vẻ hóng, cười thầm. Đang định tìm một chỗ vắng người để ngồi thì bị số 4 Khang Hàm Âm gọi.

Hai mắt Khang Hàm Âm ửng đỏ.

Nhìn vẻ mặt của cô, Đoạn Dịch đoán được đại khái cô đang nghĩ gì.

Ngồi vào ghế bên cạnh, Đoạn Dịch nghe cô hỏi: "Ôn Như Ngọc... Chết như thế nào?"

"Chắc là ngoài ý muốn." Đoạn Dịch nhíu mày nói, "Lúc đó bọn tôi phân công nhau hành động, cô ta bị Nicole bắn chết."

Khang Hàm Âm lau nước mắt. "Bạn của anh cũng xảy ra chuyện

sao? Tôi nhớ anh ấy họ Dương?"

Đoạn Dịch hơi đen mặt, không phải là diễn kịch, mà là nghĩ tới Minh Thiên, trong lòng bất giác trầm xuống.

Anh thở dài, không đáp.

Hít một hơi thật sâu, Khang Hàm Âm nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. "Trò Ma Sói này, anh gạt tôi, tôi lừa anh, là chuyện rất bình thường. Chỉ tiếc hai bọn tôi từ phó bản thứ nhất đã giận nhau, không hòa giải nổi. Tôi..."

"Có lẽ anh thấy tôi như đang giả vờ giả vịt. Quan hệ của tôi và bạn ấy cũng rõ là plastic. Bạn ấy đã chết, tôi khóc làm cái gì. Bản thân tôi cũng cho là thế. Nhưng có lẽ là vì, nghĩ đến việc sau này đến một người bạn plastic tôi cũng không có, tôi... cảm thấy có chút mất mát."

Tạm dừng một lát, cô lại nói: "Người như bạn ấy đúng là có rất nhiều vấn đề. Tôi biết, nếu trong trò chơi xuất hiện tình huống tôi và bạn ấy chỉ một người được sống, bạn ấy nhất định sẽ không chút do dự bán đứng tôi. Chỉ là... Đôi lúc bạn ấy xấu xa, khiến tôi hận đến ngứa răng. Nhưng người đã chết, tôi lại nhớ những lúc bạn ấy tốt tính. Tôi thất tình, bạn ấy an ủi tôi, tôi bị bệnh, cũng là bạn ấy chăm sóc tôi."

Nhân tính phức tạp. Cảm tình giữa người với người cũng phức tạp.

Một kẻ cực ác từng làm việc tốt, sẽ khiến người ta không thể toàn tâm toàn ý hận kẻ ấy.

Phản ứng hiện tại của Khang Hàm Âm là bình thường.

Đoạn Dịch không đưa ra bất kỳ đánh giá nào.

Kỳ thật lúc này Khang Hàm Âm không cần anh nói gì. Cô có chút khó chịu trong lòng, tìm người kể lể phát tiết cảm xúc là hết.

Quả nhiên sau khi nói xong, cô trở lại là Khang Hàm Âm bình tĩnh

như trước.

Sau đó, Đoạn Dịch từ cuối xe buýt chậm rãi đi lên trước, tùy tiện ngồi xuống một chỗ không có ai.

Trên đường anh quay đầu nhìn, Minh Thiên cũng tìm đại một chỗ ngồi, đầu dựa vào lưng ghế ngủ.

Thấy hắn đã ngủ, Đoạn Dịch không tìm hắn nữa.

Xe buýt chạy không chút tiếng động. Tiếng nói chuyện của các người chơi dần nhỏ lại, nhiều người chìm vào giấc ngủ say.

Đoạn Dịch cũng nhắm mắt lại, nhưng anh không ngủ.

Bình thường mỗi khi không có việc gì, Minh Thiên sẽ luôn tìm anh.

Đặc biệt là dưới tình huống hắn đang nghĩ anh hiểu lầm hắn, kiểu gì cũng sẽ tìm anh giải thích.

Chuyện lần này liên quan tới anh họ của anh, lại còn rất nghiêm trọng, theo lý thuyết hắn sẽ tìm anh nói chuyện.

Lần này sao lại... không nói gì hết?

Đoạn Dịch không hiểu lắm.

Vì sự khác thường của Minh Thiên, dọc đường đi Đoạn Dịch như bị cái gì nghẹn trong lòng.

7 giờ tối, 10 người chơi chơi vào nhà ăn ở khu nghỉ ngơi để ăn cơm.

Đoạn Dịch và Minh Thiên không ngồi cạnh nhau.

Bữa cơm chiều, mọi người ăn uống rất náo nhiệt, chúc mừng một lần nữa sống sót sau tai nạn.

Người chơi số 9 Hứa Nhược Phàm theo thường lệ lại phân tích ván Ma Sói. Cô cầm sổ tay viết đầy chữ, nói với mọi người: "Sau khi

vào phòng giam tôi khá là chán, nên có rảnh rỗi phân tích. Tôi cảm thấy khả năng tổng kết quy nạp của mình đã có chút tiến bộ. Lần sau tôi sẽ chơi tốt hơn!"

Số 11 Bạch Lập Huy và số 12 Doãn Oánh Oánh, hai người cùng số 9 từng là một nhóm, rất cổ vũ: "Cô vốn chơi tốt mà! Mỗi tội hai người số 2, số 7 quá lợi hại, ha ha ha..."

Bên kia, Bành Trình vẫn như cũ quây quanh Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan không để ý hắn ta, đi đến cạnh Khang Hàm Âm, nói liên miên với cô gì đó.

Cả buổi cơm chiều, Minh Thiên đều im lặng ăn cơm không nói lời nào.

Đoạn Dịch cũng không nói chuyện, thỉnh thoảng suy tư liếc hắn một cái.

Cách ngọn đèn cùng sắc rượu, tầm mắt hai người không chạm nhau lần nào.

Bữa cơm kết thúc. Đoạn Dịch một mình tản bộ quanh khu nghỉ ngơi, về phòng tắm rửa rồi đi ngủ sớm.

Sáng sớm hôm sau lúc ăn cơm, anh không thấy Minh Thiên, nên buổi sáng đi chơi bóng rổ một mình.

Giữa trưa ăn cơm, anh không thấy Minh Thiên. Buổi chiều anh lại tới phòng giải trí chơi game.

Chờ đến cơm chiều, Đoạn Dịch vẫn không thấy Minh Thiên đâu.

Hơn nữa sau khi hỏi một vòng, anh phát hiện không ai gặp Minh Thiên.

... Cả ngày hôm nay hắn không ăn cơm à?

Thật sự chơi trò tự kỷ?

Đoạn Dịch nhíu mày, đóng gói đồ ăn, về phòng hút một điếu thuốc rồi tắm rửa một cái, tới phòng Minh Thiên gõ cửa.

Lúc Minh Thiên ra mở cửa, đầu tóc rối bời hiếm thấy.

Bình thường Minh Thiên đều chải chuốt bản thân gọn gàng sạch sẽ, kể cả lúc đang nghỉ ngơi trong phòng. Đoạn Dịch nghi ngờ hắn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế.

Tóc tai rối bù ra mở cửa, đúng là một chuyện hiếm thấy.

Lúc thấy Đoạn Dịch, Minh Thiên không mở miệng, ánh mắt hơi mơ màng.

Đoạn Dịch nhìn hắn một cái, đi thẳng vào phòng. "Ngủ nguyên một ngày? Mới tỉnh?"

Minh Thiên gật đầu, ngồi vào chỗ đối diện anh. "Sao anh tới đây?"

Đoạn Dịch đặt đồ ăn lên bàn. "Sợ cậu chết đói."

Minh Thiên im lặng ngồi vào bàn. Hắn cầm lấy đũa, nhưng không nhúc nhích, cũng không nói lời nào.

Đoạn Dịch nhìn đến nhíu mày. "Cậu bị sao vậy? Không phải muốn tìm tôi nói chuyện à?"

Im lặng một lúc lâu, Minh Thiên nói: "Tối hôm trước em đợi anh. Anh lại đi uống rượu."

"Bạch Lập Huy rủ cậu, cậu không đi còn gì." Đoạn Dịch nói.

"Em nói em không uống rượu, ý là muốn anh cũng đừng đi." Minh Thiên nói, "Chuyện của hai chúng ta, có người ngoài không tiện nói."

Đoạn Dịch nhăn chặt mày hơn. "Cậu không nói sao tôi biết được?"

Minh Thiên ngậm miệng.

Đoạn Dịch nhìn hắn một lúc lâu, lại hỏi: "Sau đó thì sao? Cậu không tìm tôi."

Minh Thiên nói: "Tối hôm đó anh nói không có gì muốn hỏi em."

Đoạn Dịch: "..."

Nhìn về phía Đoạn Dịch, Minh Thiên hỏi: "Chẳng phải anh đã định tội em rồi sao? Dù em có nói gì đi chăng nữa, anh cũng không tin em."

Đoạn Dịch có chút bất đắc dĩ, cũng hơi tức cười. "Tôi định tội gì cậu?"

"Em gài Trâu Bình đẩy vào chỗ chết, Trương Trác chết, sau là Ôn Như Ngọc chết." Minh Thiên nói, "Cuối cùng là anh trai anh. Có phải anh định nói, bởi vì anh trai anh thấy em hại Ôn Như Ngọc, nên em mới giết anh ta để diệt khẩu không?"

Đoạn Dịch nghe thế, khoanh tay nhìn hắn: "Do tôi định tội cậu trong lòng nên cậu không thèm giải thích cái gì hả? Hay là lần này, ngay cả nói dối cậu cũng lười bịa?"

Một lát sau, đôi đồng tử đen nhánh của Minh Thiên dõi sang. "Anh họ anh mai danh ẩn tích, cũng giấu giếm quan hệ thật sự giữa anh và anh ta. Anh ta nói anh ta quen biết anh trai em, nhưng chưa bao giờ nhắc tới tên anh trai em trong trò chơi... Em đoán là, anh ta đang tránh vi phạm quy tắc nào đó?"

Đoạn Dịch không nói, Minh Thiên tiếp tục hỏi: "Suy ra cách anh ta đăng xuất khác với chúng ta. Anh ta biết trò chơi này. Anh ta không phải người chơi. Em nghi ngờ anh ta đã thông qua một cách nào đó, thay thế thân phận của một người chơi, nên hệ thống mới không phát hiện."

"Cậu đúng là nhạy cảm." Đoạn Dịch chớp mắt, đồng thời trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Minh Thiên kết luận. "Anh ta cố ý. Là anh bảo anh ta làm vậy?"

Đoạn Dịch nhíu mày hỏi: "Nếu cậu đã nhìn thấu, thế mà còn nghĩ tôi thật sự cho rằng cậu hại anh tôi, hơn nữa còn là cái loại giết người diệt khẩu?"

"Này Minh Thiên, cậu luôn gạt tôi, tôi vất vả mãi mới lừa được cậu một chút, còn bị cậu vạch trần, cậu đắc ý lắm nhỉ? Thế tại sao lại trốn trong phòng một mình, không ra ngoài không ăn cơm?"

Đoạn Dịch càng nghĩ càng nghi.

Nhưng Minh Thiên không nói gì, lại tự kỷ.

Đoạn Dịch đau đầu quá thể.

Anh nhéo giữa mày, nói: "Cậu ăn cơm trước đi. Cơm nước xong chúng ta nói tiếp. Tôi ra ban công hút điếu thuốc."

Đoạn Dịch ra ban công hút đúng một điếu thuốc.

Chờ đến khi chậm rãi hút xong trở lại, anh vui mừng phát hiện, Minh Thiên đã ăn hết phần cơm.

Đoạn Dịch đi tới thuận tay thu dọn, rồi tìm một chai rượu vang đỏ rót cho hai người.

Sau khi ngồi xuống, Đoạn Dịch hỏi Minh Thiên: "Cậu biết vì sao tôi tới tìm cậu không?"

Cuối cùng Minh Thiên cũng chịu cười nhạt. "Anh sợ em chết đói. Anh lo lắng cho em?"

Đoạn Dịch nhướng mày. "Thiếu một bữa cơm cậu không chết đói được. Không thì cậu đã chả cao lớn như này."

"Vậy vì lý do gì?" Minh Thiên thu nụ cười, nhìn chằm chằm Đoạn Dịch hỏi, "Em nghĩ anh đã..."

Đoạn Dịch nheo mắt. "Rốt cuộc cậu nghĩ tôi là người thế nào vậy? Sao cậu cứ..."

Trạng thái hiện giờ của Minh Thiên, Đoạn Dịch nhất thời không tìm được từ hình dung thích hợp.

Nhấp một ngụm rượu, cuối cùng Minh Thiên mở miệng: "Không có gì. Em chỉ nghĩ... Tại sao anh lại bảo anh trai anh làm thế. Nếu chỉ đơn giản là muốn ép em nói thật, thật ra không cần làm vậy."

Đoạn Dịch: "..."

... Nhưng tôi muốn ép cậu nói thật mà. Chứ không thì sao?

Nói xong câu đấy, Minh Thiên lại im lặng hồi lâu.

Đoạn Dịch liếc hắn một cái, giải thích lý do mình đến.

"Tôi tìm cậu vì tôi nhớ tới một câu hôm qua Bạch Lập Huy nói với tôi."

Minh Thiên tò mò. "Anh ta nói gì?"

Đoạn Dịch nói: "Cậu ta nói cậu là kiểu người khá nhạy cảm."

Minh Thiên không tiếp lời, Đoạn Dịch đột nhiên hỏi: "Cậu có biết chuyện tôi hối hận nhất là gì không?"

Minh Thiên lắc đầu.

Đoạn Dịch nói tiếp: "Bởi vì công việc gặp chút vấn đề, anh tôi bị người ta bạo lực mạng. Sau đó anh ấy mắc chứng trầm cảm, từng cố tự sát. Điều tôi hối hận nhất là, tôi vậy mà lại không biết chuyện này."

Minh Thiên không ngờ Cố Lương từng gặp chuyện như vậy, lập tức nhíu mi.

Đoạn Dịch nói: "Bình thường anh ấy ở trước mặt tôi, biểu hiện rất cứng cỏi, cũng rất kiêu ngạo. Từ nhỏ đến lớn, anh ấy đều được trưởng bối coi là khuôn mẫu khen ngợi. Trong mắt mọi người anh ấy là thiên chi kiêu tử*. Tôi chưa từng nghĩ, vì lý do gia đình, anh ấy bị tổn thương tâm lý từ nhỏ. Anh ấy ngụy trang quá tốt, trước

nay không để bọn tôi biết, chứ thật ra anh ấy vẫn luôn tự ti, thường xuyên tự dằn vặn mình."

"Khoảng thời gian công việc của anh ấy xảy ra vấn đề, tôi có tới tìm anh ấy vài lần, rủ anh ấy uống rượu, muốn tâm sự với anh ấy. Anh ấy nói cười với tôi, thoạt nhìn không khác gì thường ngày. Anh ấy bảo anh ấy không sao, thế là tôi đinh ninh anh ấy không sao thật."

"Lên tận đại học tôi mới thích học tập. Sau khi tiếp xúc với IT, ngày nào tôi cũng vùi đầu nghiên cứu kỹ thuật, vui vẻ đắm chìm. Hơn nữa khoảng thời gian đó tôi lên ý tưởng xây dựng sự nghiệp, thành ra rất bận, không rảnh quan tâm anh tôi. Vì sơ sót của tôi, thiếu chút nữa anh ấy đã chết. Mãi đến khi anh ấy được cứu, tôi tới bệnh viện thăm anh ấy, mới biết anh ấy mắc bệnh trầm cảm."

Thở dài một hơi, Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên: "Tôi nêu ví dụ, để nói tính cách con người tôi là thế... Đôi khi mấy người nhạy cảm như cậu suy nghĩ quá nhiều, tôi không phát hiện được. Vậy nên Minh Thiên này, cậu suy nghĩ cái gì, cậu phải trực tiếp nói với tôi. Tôi tới tìm cậu vì muốn nói chuyện rõ ràng với cậu. Tôi muốn hiểu cậu hơn. Sai lầm đồng dạng, tôi không muốn mắc phải lần hai."

Nghe anh nói xong lời tâm sự từ tận đáy lòng, vẻ mặt Minh Thiên dịu hơn không ít.

Nhìn chăm chú vào mắt Đoạn Dịch, hắn hỏi: "Có phải ý anh là, trong lòng anh, em cũng quan trọng giống anh tra anh?"

Cái này thì sao mà so sánh được?

Không ngờ hắn lại hỏi vậy, Đoạn Dịch bất đắc dĩ bật cười.

Sau đó anh nghiêm mặt, kéo sô pha đơn tới gần Minh Thiên hơn.

Nhìn chằm chằm đôi mắt xinh đẹp của Minh Thiên, Đoạn Dịch mở miệng hỏi: "Từ khi kết thúc phó bản đầu tiên, cậu luôn miệng bảo tôi tin cậu sẽ không bao giờ hại tôi. Hôm nay tôi muốn hỏi ngược cậu một câu, cậu có từng tin tưởng tôi không?"

Minh Thiên nói: "Đương nhiên là em tin anh."

"Thật không?" Đoạn Dịch bày tư thái dù bận vẫn cứ ung dung, cúi người nhìn hắn hỏi, "Vừa rồi cậu nhắc tới anh trai cậu, nhắc tới quy tắc trò chơi, còn nhắc tới anh họ tôi đang tránh quy tắc trò chơi... Chứng tỏ cậu biết rất nhiều về trò chơi này."

"Bỏ qua vụ này đi. Tại sao cậu trữ được nhiều dù đến vậy, mười cây dù quá đủ chứng minh cậu có vấn đề. Túi đồ có thể chứa nhiều đồ giống túi thần kỳ Doraemon, có giá bao nhiêu?"

"Cậu là người chơi lâu năm. Có lẽ đây là lần thứ hai cậu chơi phó bản này. Nhưng tôi tin là cậu không phải. Cậu từng chơi qua rất nhiều phó bản giống như thế, nên cậu dễ dàng nắm bắt quy luật của nó, ví dụ như điều kiện kích phát tử vong."

"Cậu ngụy trang thành người mới trà trộn vào đám bọn tôi. Nếu không phải muốn gây bất lợi cho tôi, vậy điều cậu đang che giấu, cậu muốn gánh một mình?"

"Vừa rồi cậu nói cậu tin tôi. Nếu cậu thật sự tin tôi..." Giọng anh chậm lại, Đoạn Dịch hỏi, "Tại sao cậu không chịu nói cho tôi biết, để tôi phụ cậu gánh vác hả?"

Đoạn Dịch hỏi xong, Minh Thiên lại im lặng lâu hơn.

Đoạn Dịch không thúc giục, chỉ yên lặng uống ly rượu vang đỏ.

Một lúc lâu sau, Minh Thiên mở miệng: "Anh cho em chút thời gian. Để em nghĩ xem nên nói với anh như thế nào."

Tốt. Cuối cùng cũng chịu nhả manh mối.

Đoạn Dịch thở nhẹ một hơi, cầm chai rượu vang đỏ định rót thêm một ly.

Minh Thiên đè tay anh, ngón trỏ vô tình chạm vào mu bàn tay của anh, lại không nỡ buông ra. "Uống ít thôi anh."

Đoạn Dịch liếc hắn, nghĩ đến câu hỏi vừa rồi vẫn chưa giải quyết.

Đoạn Dịch hỏi luôn: "Đúng rồi, quay lại vấn đề đầu tiên. Cậu nghĩ tôi bảo anh tôi làm như vậy, tại sao?"

Nhìn Đoạn Dịch, Minh Thiên nói: "Anh trai anh rất quan trọng với anh. Anh muốn em nghĩ rằng, trong mắt anh, em đã hại anh ta. Viện lý do này, anh lấy cớ phân rõ giới hạn với em."

Đoạn Dịch: "...?"

... Tâm tư người trẻ tuổi thời nay đều nhạy cảm khó đoán thế hả?

Cái này cũng quá khó rồi.

Đoạn Dịch thành khẩn nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi. Tôi chỉ muốn cậu nghĩ tôi muốn trách tội cậu, cậu không muốn tôi trách tội thì sẽ giải thích tất cả cho tôi nghe thôi."

Đoạn Dịch vừa dứt lời, Minh Thiên đột nhiên lanh trí bắt được trọng điểm.

Ngón cái câu lấy chai rượu, đầu ngón trỏ vẫn đặt trên mu bàn tay Đoạn Dịch, Minh Thiên hỏi anh: "Suy nghĩ "em sợ anh trách tội nên giải thích tất cả cho anh nghe" của anh, chứng tỏ trong lòng anh đã tán thành một chuyện... Anh biết đối với em, anh rất quan trọng? Thành thử anh mới nghĩ, nếu em biết anh trách em, em nhất định sẽ tìm anh, giải thích mọi thứ với anh."

Logic này hơi bị loằng ngoằng.

Đoạn Dịch bị hỏi tới mức ngây người.

"Anh Tiểu Dịch à, anh cảm thấy ở trong lòng em, em xem anh là gì?"

"Còn có thể coi là gì? Là lãnh đạo trực tiếp của cậu đó. Cấp trên hiểu lầm trách cứ cậu, không lẽ cậu không biết đường chủ động giải thích? Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị."

"Anh thật sự nghĩ như vậy?"

"Nhìn bộ dạng cậu có vẻ ổn rồi. Tôi đi đây."

"Em không ổn."

"Làm sao?"

"Mắt đau."

"Hở?"

"Anh trai anh đánh em."

"..."

"Ba đấm."

"..."

"Huấn luyện cơ bản không có nghĩa là bình hoa, anh ta đấm ác quá."

"..."

- --

*Thiên chi kiêu tử: chỉ những người thiên tài, có tài năng thiên phú, con cưng của trời. Nhưng thường dùng ám chỉ những đứa con được cha mẹ quá mức cưng chiều mà trở nên kiêu ngạo, xem thường người khác. Ban đầu, cụm từ này được dùng để chỉ tộc Người Hồ mạnh mẽ ở phương Bắc Trung Quốc.

Chương 51

Buổi sáng ngày kế.

Bốn người Đoạn Dịch, Minh Thiên, Bành Trình và Bạch Lập Huy chơi bóng rổ hai tiếng.

Lúc nghỉ ngơi giữa chừng, Ổ Quân Lan và các cô gái khác tới.

Bành Trình lập tức tiện tay kéo Minh Thiên đang trong sân. "Người anh em, giúp tôi."

Minh Thiên suy tư. "Vậy anh thiếu tôi một lần."

Bành Trình nháy mắt đã hiểu. "Cậu giúp tôi theo đuổi Ổ Quân Lan. Sau này cậu coi trọng ai, tôi giúp cậu theo đuổi!"

Ngồi ở hàng ghế khán giả, Đoạn Dịch mỉm cười nhìn Minh Thiên phối hợp diễn với Bành Trình, vặn một chai nước uống một ngụm.

Bạch Lập Huy ngồi bên cạnh đang lau mồ hôi.

Đoạn Dịch liếc hắn ta, bỗng phát hiện hắn ta cho anh một cảm giác rất khác.

Lúc mới gặp hắn ta, Đoạn Dịch cảm thấy hắn ta lấm la lấm lét, khom người cong lưng không ngừng xoa tay, nhìn chung là một người tính toán chi li, thỉnh thoảng rục rịch tâm tư lệch lạc.

Nhưng hiện tại xem ra ấn tượng đầu tiên không phải lúc này cũng chuẩn.

Hành động Bạch Lập Huy cứu Doãn Oánh Oánh khỏi ông già trông cửa, đến giờ vẫn in sâu trong đầu Đoạn Dịch.

Trước mắt nhìn qua, hắn ta là một người không tồi.

Thấy Đoạn Dịch nhìn sang, Bạch Lập Huy cười với anh. "Xem ra

các anh đã hòa giải rồi?"

Không hiểu sao Đoạn Dịch chợt sinh ra cảm giác người lưu lạc nơi xa xôi. Con cái đúng là không dễ chăm.

"Ờ, cứ coi là vậy đi." Đoạn Dịch lại uống một ngụm nước, do dự một chút, hỏi, "Con của chị cậu chắc khó trông lắm nhỉ? Thằng bé bao lớn? Nếu đang trong tuổi thiếu niên phản nghịch, không biết thằng bé nghĩ thế nào? Rồi làm sao để bọn nhỏ nói suy nghĩ của mình, nên quản lý bọn nhỏ ra sao?"

Bạch Lập Huy rất có kinh nghiệm nói: "Không được dùng cách dạy dỗ để đối xử với trẻ con. Con nít bây giờ cái gì cũng hiểu, nhiều cái mình không biết mà nó biết hết đấy. Cho nên đừng dùng cách lên mặt giáo dục dạy đời bọn nhỏ."

"Theo tôi, tâm lý con trẻ có phần nhạy cảm yếu ớt, đúng hơn là không giỏi kiểm soát cảm xúc của bản thân như người lớn. Vậy nên anh nói chuyện trao đổi lý trí là được. Sau đó giảng đạo lý, bọn nhỏ sẽ lắng nghe."

"Nói chuyện trao đổi?" Đoạn Dịch nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

"Ừ." Bạch Lập Huy nói, "Có lẽ ban đầu sẽ không thoải mái cho lắm. Dù sao thì bọn nhỏ cũng rất giàu cảm xúc. Lúc này anh cần dỗ dành một chút. Sau khi dỗ ngoan rồi, cái gì nó cũng chịu nói với anh."

"... Dỗ?" Đoạn Dịch không hiểu lắm.

"Đúng vậy. Dỗ đó! Nó muốn ăn kẹo thì cho kẹo. Muốn chơi cái gì thì chơi chung với nó. Giống như nuôi thú cưng ấy, thuận theo ý nó trước, vuốt cho thuận lông, rồi nó sẽ nghe lời anh."

Bạch Lập Huy nói, "Có một khoảng thời gian, cháu trai và chị tôi cãi nhau, nó bỏ nhà trốn đi vài lần. Chị tôi đánh chửi con khiến thằng bé ngày càng phản nghịch. Thằng bé thích chơi game online, tôi đi net với thằng bé, chơi game thâu đêm với nó, kết quả là vừa chơi game nó vừa kể lể hết cho tôi nghe. Sau đó đúng bệnh hốt thuốc là xong!"

"Thế à..." Đoạn Dịch hơi hơi hiểu ra.

"Đúng vậy. Thật ra rất dễ."

"Ừm..."

Một lát sau.

"Anh Tiểu Dịch?" Minh Thiên ôm bóng rổ đi tới, ngồi vào ghế bên cạnh Đoạn Dịch.

Liếc Bạch Lập Huy một cái, hắn hỏi: "Các anh đang nói gì vậy?"

Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên, nhịn không được mà phì cười.

"Anh cười cái gì?" Minh Thiên hỏi lại.

"Không có gì. Tôi với Bạch Lập Huy thương lượng xem nên giáo dục con trẻ như thế nào." Đoạn Dịch khẽ vỗ vai hắn.

Giáo dục con trẻ? Sao lại nói đề tài này?

Minh Thiên suy tư nhìn Bạch Lập Huy một cái.

Chẳng hiểu sao Bạch Lập Huy rơi lộp bộp trong lòng, vội đứng dậy đi tìm Bành Trình.

Rời sân bóng rổ, buổi chiều Đoạn Dịch tới cửa hàng đạo cụ.

Anh phát hiện sau phó bản này cửa hàng mở khóa thêm một đạo cụ mới:【 Súng của Nicole 】.

Chỉ tiếc thứ này có giá 600 đồng vàng, Đoạn Dịch không mua nổi.

Phó bản trước Đoạn Dịch được 150 đồng vàng, trước tiên anh tiêu 60 đồng vàng mua【 Đồng hồ đảo ngược thời gian 】, tiền còn dư đều dùng mua dù chắn công kích.

Mua đạo cụ xong, cẩn thận xem một lượt danh sách đạo cụ, Đoạn

Dịch tìm được thứ anh muốn tìm.

【 Balo co giãn 】: 250 đồng vàng.

Hướng dẫn sử dụng: Ba lô nho nhỏ, mơ ước to to, tôi vẫn còn đựng được!

Đoạn Dịch: "..."

...Tên nhóc Minh Thiên này nhìn thì nghèo như mọi người, ai dè giàu sụ.

Tính tới bây giờ, dù anh giành thắng lợi ở phó bản Đồ tể, nhiều nhất cũng chỉ có 150 đồng vàng.

Rốt cuộc Minh Thiên đã chơi qua bao nhiêu phó bản?

Mua đạo cụ xong, Đoạn Dịch trở về phòng.

Anh đang tính vứt quần áo cũ như thường lệ, dù sao cũng không cần tiết kiệm thay hệ thống. Nhưng đột nhiên nhớ một chuyện, anh lấy hai tờ giấy ra khỏi túi áo trước khi vứt quần áo.

Đây là thứ buổi tối ngày hôm đó Cố Lương nhét vào túi áo anh. Lúc đi anh họ còn nói một câu: "Chờ đến khi anh đi rồi em mới được xem. Hai tờ giấy không được xem cùng một lúc, ít nhất là cách nhau khoảng một tiếng. Mỗi lần xem xong lập tức tiêu hủy."

Đoạn Dịch đốt một điếu thuốc, mở một tờ giấy ra, trên giấy viết một con số "0".

Nội dung cực kỳ tối giản, chỉ có một con số.

Đọc xong, Đoạn Dịch lập tức dí vào điếu thuốc trên miệng, giấy trắng bắt lửa tối dần, hóa thành tro tàn.

Đoạn Dịch đi tắm, lên giường nghỉ ngơi một lát.

Chờ một tiếng sau, anh mở tờ giấy thứ hai, trên giấy vẫn viết một con số... "1".

Cố Lương để lại hai con số, một là "0", một là "1".

Trong mắt dân chuyên về máy tính, hai con số này rất đặc biệt.

....Mã nhị phân*.

*Mã nhị phân đại diện cho văn bản, hướng dẫn của bộ xử lý máy tính hoặc bất kỳ dữ liệu nào khác bằng cách sử dụng hệ thống hai ký hiệu. Hệ thống hai ký hiệu được sử dụng thường là "0" và "1" từ hệ thống số nhị phân. Mã nhị phân chỉ định một mẫu chữ số nhị phân, còn được gọi là bit, cho mỗi ký tự, lệnh, v.v.

Liên tưởng đủ loại chi tiết trong trò chơi, Đoạn Dịch liền thông suốt vấn đề bị bế tắc.

Cùng lúc đó, lông tơ trên cánh tay anh dựng đứng, không rét mà run.

.

Cẩm Ninh Thị, khu biệt thự Hào Vũ trên đường Hoàn Sơn được núi bao quanh.

Núi Tử Vân yên ắng nằm giữa trung tâm thành phố ồn ào. Khu biệt thự xây ở đây vừa ra vào thuận lợi, vừa có thể hưởng thụ môi trường giàu oxy có núi có nước. Đây được xem là một nơi tấc đất tấc vàng.

Con đường dẫn vào khu biệt thự quanh co lòng vòng, phía Bắc cạnh hồ có một căn biệt thự đơn, được trời ưu ái chiếm cứ một khoảng lớn vị trí đắc địa. Nhưng khu hồ nước rất bí ẩn, xung quanh căn biệt thự đều bị ẩn sau đám mây cùng cây xanh trên núi, khiến người khác rất khó kiếm được.

Hai bác sĩ và ba hộ sĩ liên tục ra vào trong ba ngày.

Đến ngày thứ ba, bọn họ cuối cùng cũng rời đi hết.

Có một người đang nấu cháo khoai thịt và mộc nhĩ trong phòng

bếp biệt thự.

Cháo nấu hai tiếng đặc sệt lại tỏa mùi thơm. Anh ta bưng một chén tới phòng ngủ.

Phòng ngủ ngập mùi sát trùng và thuốc. Người nằm trên giường mặt mũi không chút huyết sắc, trên mu bàn tay cắm kim, nước thuốc trong túi treo lên giá đang chầm chậm truyền vào cơ thể.

Ngửi thấy mùi cháo, người nọ định ngồi dậy, kết quả không nhịn được ho khan hai tiếng.

Người bưng cháo vào nhanh chóng đặt cháo xuống chạy tới, nâng giường lên giúp người nọ, lấy hai cái gối chèn sau lưng người nọ. "Được rồi, đừng nhúc nhích. Anh đút em. Có chuyện gì thì kêu anh. Em đừng cử động."

Người bị viêm phổi sốt cao ba ngày nằm trên giường vừa mới hạ sốt, là Cố Lương.

Người đang đút cháo cho anh họ là Dương Dạ.

Húp hai ngụm cháo, Cố Lương hơi dừng lại, vội vàng hỏi: "Bên chỗ dì út..."

Dương Dạ nghiêm mặt. "Anh cho người đưa bọn họ từ Hawaii tới Bắc Âu chơi. Hôm nay dì út gọi điện thoại, anh nói Đoạn Dịch đang bận chạy dự án, thật sự không rảnh gọi cho dì. Dì ấy hỏi lại, anh chỉ có thể giả vờ nói tín hiệu không tốt."

Cố Lương thở dài. "Là chủ ý của em. Có thể giấu bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Lúc trước Tiểu Dịch bận rộn, cũng từng không liên hệ với mẹ nó một tuần. Còn có thể kéo dài được bao lâu thì kéo. Đúng rồi..."

Nhìn về phía Dương Dạ, Cố Lương hỏi: "Tiểu Tây với Tiểu Bắc đâu? Bên phía mẹ anh thì sao?"

Tiểu Tây và tiểu Bắc là cặp song sinh hai người nhận nuôi, trong khoảng thời gian này để mẹ của Dương Dạ trông giúp.

Dương Dạ nói: "Bọn nhóc đều rất tốt, tưởng chúng ta đang đi nghỉ phép ở Maldives. Tiểu Tây rất nhớ em, muốn gọi video với em. Anh ngăn lại rồi. Chờ em khỏe rồi lại nói."

"Ừ. Vậy được." Cố Lương thở phào một hơi, lúc ở trong trò chơi vẫn luôn bị áp lực. Lúc này đã ra ngoài, bên cạnh chỉ có Dương Dạ không có người khác, anh họ có chút không nhịn được, khóe mắt hơi phiếm hồng.

Bộ dáng này của anh họ khiến Dương Dạ đau nát lòng.

Nắm tay Cố Lương, Dương Dạ trầm giọng nói: "Đừng lo lắng. Ăn hết cháo cái đã. Sau này đừng động vào chuyện này nữa. Để anh đi."

"Em không sao..."

Dương Dạ lập tức đen mặt. "Sao lại không sao? Để lừa gạt cái hệ thống kia, lúc em đăng xuất suýt mất nửa cái mạng! Thế mà anh lại tin lời Tống đế ác độc, để em một mình vào đó."

Nhìn quầng thâm hiện rõ dưới mắt Dương Dạ, Cố Lương biết mấy ngày nay anh ta không ngủ không nghỉ để chăm sóc mình.

Biết anh ta thật sự tức giận, Cố Lương giơ bàn tay không truyền dịch, vỗ nhẹ mu bàn tay anh ta trấn an. "Em thật sự không sao."

Thấy cảm xúc của Dương Dạ hơi chút hòa hoãn, Cố Lương vẫn không yên lòng, hỏi tiếp: "Bên cảnh sát Trần có liên lạc không?"

Dương Dạ gật đầu.

Cố Lương vội hỏi: "Tiểu Dịch em ấy... Thi thể của em ấy đã tìm được chưa?"

Dương Dạ lắc đầu, Cố Lương nhíu chặt mày: "Cục cảnh sát thành phố vứt thi thể, đúng là... Khụ khụ..."

"Em đừng vội. Đoạn Dịch có một trợ lý tên là Lâm Nhạc Xuyên,

hiện đang mất tích. Đội trưởng Trần nghi ngờ Lâm Nhạc Xuyên có liên quan đến vụ này."

Nói tới đây, Dương Dạ ôm lấy vai Cố Lương, giọng điệu chân thành đáng tin, "Lương Lương, bây giờ bệnh của em chưa đỡ. Trước tiên em đừng hỏi gì hết. Anh không trả lời em nữa. Em ăn hết cháo rồi lại nói. Chúng ta sẽ cùng nhau xử lý chuyện này."

"Trợ lý của Tiểu Dịch?" Cố Lương nhăn mi, nghĩ đến gì đó, nhịp tim anh họ đập nhanh hơn.

Dương Dạ: "Lương Lương?"

Cố Lương lập tức nói: "Nhà đầu tư của công ty Đoạn Dịch, tư bản Hồng Mộc, chúng ta cần bí mật điều tra. Chuyện này... Chúng ta tìm đội trưởng Trần bàn bạc."

Đúng lúc này, cạnh cửa phòng ngủ có tiếng chuông vang lên.

Đó là điện thoại Dương Dạ lắp đặt, dành riêng cho đường truyền nội bộ.

Bắt máy, là dì giúp việc gọi tới. "Tôi vừa đi mua đồ ăn về, thấy ở cửa có một bức thư, có cần mang lên không?"

"Có. Làm phiền dì." Dương Dạ nói.

Một lát sau, dì giúp việc cầm một phong thư tới.

Phong thư đen tuyền vương hơi thở âm hàn, như thể đến từ nơi u minh.

Mà khi trông thấy ký hiệu góc phải bức thư, Dương Dạ và Cố Lương liếc nhau, song song nhíu mày.

... Một hình mặt trăng bán nguyệt.

- --

Chìa khóa: Nhân cách tốt của Hồ Điệp tên là gì?

Chương 52

Thời gian bảy ngày nghỉ kết thúc.

Ăn cơm trưa xong, mười người chơi rời khu nghỉ ngơi lên xe buýt.

Trên xe buýt không một bóng người. Theo thông báo nhắc nhở, sau khi mọi người đã lên xe buýt, xe buýt sẽ chở mọi người đi đón hai người chơi khác.

Đường xá dài, trên đường Đoạn Dịch nhắm mắt ngủ.

Dù sao ngoài đường toàn là màu trắng thuần, chẳng có gì hay để xem.

Thời điểm ngủ đến mơ mơ màng màng, Đoạn Dịch bị đánh thức.

Mở mắt nhìn thử, anh phát hiện mình đang dựa vào vai Minh Thiên không biết từ khi nào.

Minh Thiên cúi đầu nói với anh: "Anh Tiểu Dịch, không có việc gì, có hai người chơi mới lên xe thôi. Anh ngủ tiếp đi."

Đoạn Dịch cũng không để ý, ngáp một cái tiếp tục ngủ.

Dù sao thằng nhóc này cũng từng gối vai mình ngủ, lúc này coi như đổi chỗ cho mình hưởng thoải mái.

Chẳng qua nhắm mắt không bao lâu, Đoạn Dịch nghe có tiếng người nói chuyện, vì thế không thể ngủ tiếp.

Giọng nói này rất là xa lạ, hẳn là người chơi mới tới.

Là giọng của đàn ông, hắn ngồi phía sau, mở miệng nói: "Tôi không khách sáo với mọi người. Lát nữa vào phó bản không biết sẽ gặp cái gì, chưa chắc sẽ có thời gian nói này nọ, cho nên tôi muốn nói đôi câu với mọi người trước."

"Có người chưa từng chơi Ma Sói, hoặc có người chưa từng chơi ván có thiết lập Cảnh sát trưởng. Ở phó bản trước của tôi, có hai người nhận tiên tri, còn không bàn sẽ để lại Cảnh Huy cho người ai, thật sự hố chết người."

Để lại Cảnh Huy cho ai?

Đoạn Dịch nhớ phó bản trước của bọn họ cũng không bàn vụ Cảnh Huy.

Thời điểm Bành Trình tranh cử cảnh sát trưởng không nói sẽ để lại Cảnh Huy cho ai, mà hắn ta không biết vụ này, cũng không ai nhắc nhở hắn ta.

Số 4 Khang Hàm Âm là đồng đội sói của hắn ta, nhưng chắc do chưa từng chơi qua, không biết là về tình cảm có thể tha thứ. Riêng Đoạn Dịch không nhắc nhở Bành Trình vì anh là phe thứ ba.

Người chơi mới tới than thở về ván chơi trước của mình, nói tiếp: "Đầu tiên, tôi nhắc nhở mọi người một chút, đêm đầu tiên dù là ai bị sói cắn, hoặc bị ném độc, do cảnh sát trưởng tranh cử trước nên chúng ta không biết tình huống ban đêm. Sau khi tranh cử kết thúc, mới có thông báo đêm đầu ai bị loại."

"Kế tiếp, tôi giải thích cho mọi người nghe cái gì gọi là gán Cảnh Huy."

"Ngày đầu tiên Nhà tiên tri nhảy ra tranh cử cảnh sát trưởng, vì tránh cho mình chết vào ban đêm, sống không đến ngày hôm sau, không thể để lại thông tin mình đã soi, có thể lợi dụng và gán Cảnh Huy. Lấy ví dụ..."

"Hiện tại tôi nhận tiên tri, tôi nói với mọi người rằng đêm nay sẽ soi số 2. Mọi người nhớ quy tắc chứ? Nếu Cảnh sát trưởng vào tù, có thể chọn người kế thừa Cảnh Huy. Như vậy nếu tôi soi số 2 là người tốt, khi tôi vào tù, tôi liền đưa Cảnh Huy cho hắn, để hắn trở thành cảnh sát trưởng."

"Cứ như vậy, tuy rằng đã vào tù, không thể nói với mọi người thông tin đã soi đêm qua, nhưng mọi người có thể thông qua việc

tôi đưa Cảnh Huy cho số 2 để đoán xem số 2 có phải người tốt hay không."

Bành Trình lên tiếng. "Vãi lìn. Tôi hiểu rồi. Nhà tiên tri có thể thông qua cách chọn người kế thừa Cảnh Huy, để ám chỉ kết quả soi."

Người mới nói: "Chính là ý này. Cho nên nhà tiên tri khi lên tiếng tranh cử vị trí cảnh sát trưởng, có thể nói sẽ gán Cảnh Huy cho ai. Nói cách khác, người đó có thể nói trước đêm nay mình sẽ soi ai. Như vậy vạn nhất bị vào tù, phe người tốt chúng ta vẫn có thông tin bàn luận."

Bành Trình hình như đã ngộ ra. "Haizzz, nhóm chúng tôi xác thật chưa nghĩ đến chuyện này. Lần trước tôi nhận tiên tri, chưa nói về vấn đề đưa Cảnh Huy cho ai. Cũng không ai lấy chuyện này công kích tôi."

Thanh âm lạnh nhạt của Ổ Quân Lan truyền đến. "Chủ yếu vì lúc tranh cử chỉ có một mình anh nhảy ra nhận tiên tri. Nói nữa, ai mà ngờ số 6 là tiên tri giả, ai mà ngờ tiên tri thật giấu thân phận kỹ đến vậy, một mắt xích ảnh hưởng cả một dây xích? Dưới tình huống này, có người nhắc nhở anh để lại Cảnh Huy mới là lạ."

"Hơ hơ hơ, cô càng ngày càng thông minh."

"..."

Đoạn Dịch nghe đến đó, nhắm mắt lại nói: "Khi tranh cử, thời gian mỗi người lên tiếng đều có hạn. Cũng là căn cứ duy nhất để bàn logic. Vì hiệu suất trò chơi, mọi người tổng kết được rất nhiều quy luật và cách chơi thông dụng, ví dụ như "tiên tri soi được sói thì ra mặt", "đêm đầu tiên phù thủy có thể cứu hay không" vân vân."

"Nhưng trò chơi của chúng ta thì khác. Thông tin chọn người kế thừa Cảnh Huy cũng khá quan trọng. Nhưng nhà tiên tri bị sói cắn, trước khi vào tù vẫn còn chút thời gian để tìm vài cách để lại tin tức."

"Đương nhiên, ý tôi không phải là không nên báo trước việc gán

Cảnh Huy cho ai. Trong trò chơi này chỉ thuần nghe là không thể. Có thời gian tương đối dư giả, đương nhiên là nên suy xét tất cả các khả năng thì tốt hơn."

Trong trò Ma Sói, nếu tiêu tri bị sói cắn chết ngay lập tức, hoàn toàn không có thời gian để lại di ngôn, chỉ có thể ám chỉ bằng cách chọn người kế thừa Cảnh Huy.

Nhưng trò chơi này lại không giống. Người bị sói cắn tuy rằng không thể công khai phát biểu di ngôn, nhưng vẫn có chút thời gian để lưu lại thông tin.

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch ngáp một cái, muốn tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Nào biết anh càng nghĩ càng cảm thấy giọng người mới này có chút quen tai.

Bỗng nghĩ đến cái gì, sắc mặt anh hơi thay đổi.

Anh mở bừng mắt, nhìn người mới đi tới chỗ mình.

Trên mặt người nọ cũng có chút kinh ngạc: "Tiểu Dịch? Sao cậu cũng vào trò chơi này?"

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, vẻ mặt hắn ta trở nên khá vui vẻ. "Không ngờ lần này lại có cơ hội gặp được cậu."

Đoạn Dịch không nói chuyện. Minh Thiên bên cạnh anh hơi nghiêng đầu, nhìn người mới tới.

Người nọ trông tầm tuổi với Đoạn Dịch, ngũ quan không gọi là rất đẹp, nhưng tinh thần sáng sủa, tây trang giày da, khi mỉm cười với Đoạn Dịch bộ dáng như tắm mình trong gió xuân. Ở thế giới hiện thực, người như vậy rất được các cô gái trẻ yêu thích.

Hắn ta không giống soái ca tuỳ tiện phong lưu khiến người ta thiếu cảm giác an toàn, nhưng cũng không có vẻ quá mức vụng về thành thật.

Nhận ra người này là ai, ánh mắt Minh Thiên khẽ biến.

Tiện đà nhìn về phía Đoạn Dịch, phát hiện sắc mặt anh cũng tối lại.

Đôi khi Đoạn Dịch là người dễ nóng tính, đặc biệt là lúc làm việc. Tính anh dễ nổi giận cũng nhanh hết giận. Nhưng trước nay anh luôn đối xử hòa nhã với mọi người, gần như chưa từng thật sự đen mặt với ai.

Chỉ khi đối mặt với người này, là ngoại lệ.

"Ồ, người mới tới... Tiết Tổng đúng không?" Đoạn Dịch châm chọc mà nói, "Còn sống à?"

Tiết Cảnh vừa nghe lời này, biểu tình cứng đờ, tiếp lời: "Ngày đó mình đến tham dự buổi họp tại khu khai phá, thuê cùng một khách sạn với cậu. Mình có gặp cậu tại sảnh, nghĩ cậu không thích mình nên không tìm cậu chào hỏi. Nào ngờ trên cầu lớn Trường Giang..."

Chỉ chỉ người bên cạnh, Tiết Cảnh nói: "Đây là đối tác* của mình, Chân Cao Kiệt. Bọn mình cùng nhau lên cầu."

"Ờ. Đêm đó là hội thảo IT, anh ở đó là quá bình thường." Đoạn Dịch gật đầu, "Anh không tìm tôi là đúng. Lỡ tôi ngứa tay tạt rượu vào mặt anh, vậy thì không đẹp mặt lắm đâu."

Tiết Cảnh là bạn cùng phòng của Đoạn Dịch thời đại học, ngủ giường dưới Đoạn Dịch.

Hồi xưa Đoạn Dịch rất thân với hắn ta, quả thực xem hắn ta là anh em ruột.

Nhưng trộm kỹ thuật cốt lõi của Đoạn Dịch, phá hủy sự nghiệp đầu tiên Đoạn Dịch gây dựng, cũng là người này.

"Tiểu Dịch, chuyện năm đó, thật ra không phải như cậu nghĩ..." Tiết Cảnh thở dài.

Đoạn Dịch vừa muốn mở miệng thì Minh Thiên gọi anh. "Anh Tiểu

Dịch, chúng ta đổi chỗ ngồi đi. Anh ngồi dựa cửa sổ, em muốn ngồi cạnh lối đi."

"Ừ. Được." Đoạn Dịch đứng dậy vượt qua Minh Thiên, Minh Thiên chợt đứng lên, nhường ghế cho anh.

Ngồi xuống, Đoạn Dịch liền nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

"Tiểu Dịch, thái độ của cậu với mình, mình có thể hiểu. Nhưng ngàn vạn đừng mang cảm xúc cá nhân vào trò chơi. Đây là trò chơi suy luận. Còn nữa, bất kể như thế nào, mình hy vọng chúng ta đều có thể sống sót..." Tiết Cảnh nói liên miên, lại nhìn về phía Minh Thiên, "Vị này xưng hô như thế nào, chúng ta đổi chỗ ngồi được không? Tôi muốn tâm sự với cậu ấy."

Minh Thiên lập tức nhắm mắt ngủ. "Ngại quá. Tôi mệt."

Tiết Cảnh nhíu mày nhìn hắn và Đoạn Dịch, bó tay đành phải về chỗ ngồi đám người Chân Cao Kiệt phía sau.

Các người chơi xung quanh thấy cảnh này thì cảm thấy rất kinh ngạc.

Bởi vì Đoạn Dịch từ trước đến nay đều mang vẻ mặt ôn hoà, vô cùng nghĩa khí, bọn họ chưa từng thấy anh ghét ai ra mặt dữ vậy.

Đợi Tiết Cảnh và Chân Cao Kiệt rời đi, Minh Thiên bỗng mở mắt.

Vừa vặn lúc này Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn hắn.

Đoạn Dịch cực kỳ kinh ngạc.

Trong mắt Minh Thiên là sự lạnh băng mà anh chưa từng gặp qua. Đồng tử đen nhánh tựa hồ chứa đầy sát khí, giờ phút này ngưng kết thành hận ý cực kỳ mãnh liệt, hóa thành sát ý.

Như thể sóng biển tích tụ đã lâu, một cơn gió nhẹ thổi tới cũng đủ để nhấc lên cơn sóng thần hủy thiên diệt địa.

"Minh Thiên?" Đoạn Dịch theo bản năng nhíu mày gọi hắn một tiếng.

Phảng phất như bừng tỉnh từ bóng đè đáng sợ, lại như thể ánh mặt trời chiếu rọi trấn an sóng triều mãnh liệt dưới biển sâu, Minh Thiên nghiêng đầu đón lấy tầm nhìn Đoạn Dịch, ánh mắt đã khôi phục như thường.

"Cậu..."

"Em không sao. Anh ngủ thêm đi."

Cánh tay vòng qua sau cổ Đoạn Dịch chụp vai anh. Minh Thiên ôm kín đầu anh, tự nhiên đẩy anh dựa vào vai mình.

Đoạn Dịch thấy hơi biệt nữu, nhưng nếu anh cố nói gì đó thì ngược lại sẽ càng xấu hổ.

Đang do dự, Minh Thiên thu tay về.

Đoạn Dịch chớp mắt, cuối cùng không nói gì, chỉ nhắm mắt dựa nhẹ vào vai hắn nghỉ ngơi.

.

Buổi chiều bốn giờ. Xe buýt dừng bên ngoài một khu rừng rậm.

Xung quanh xe buýt bị thế giới thuần trắng bao vây, tầng mây phía trên không rừng rậm có màu lam.

Xuống xe buýt nhìn về phía phiến rừng rậm, nhớ tới hai con số Cố Lương để lại "1" và "0". Đoạn Dịch hồi tưởng lại đủ loại phó bản lúc bắt đầu, anh cảm thấy mình đang dần tiếp cận bản chất của hệ thống.

Phó bản thường xuyên sinh ra một ít đồ vật từ hư vô, tỷ như tự động đưa đạo cụ đến phòng khách sạn, bỗng nhiên xuất hiện Cảnh Huy; mỗi người chơi có một phòng riêng tại mỗi phó bản, kích cỡ quần áo hoàn toàn vừa vặn với người chơi; nhà ăn khu nghỉ ngơi tự động sạch sẽ như cũ dù không có ai dọn dẹp...

Hết thảy đều như sản phẩm được lập trình thiết kế.

Ví dụ như sau khi Đoạn Dịch tiến vào trò chơi này, chiều cao, thể trọng, thậm chí số đo 3 vòng đều bị hệ thống nắm lấy, số liệu ghi vào chương trình, chương trình sinh ra mệnh lệnh, trong phòng liền căn cứ theo số liệu của Đoạn Dịch mà sản sinh ra quần áo phù hợp dáng người anh.

Nhà ăn khách sạn cũng vậy, một câu lệnh sinh ra các loại đồ ăn, một câu lệnh dọn dẹp cơm thừa canh cặn mà các người chơi bỏ lại.

1 và 0 cấu thành từ mã nhị phân, là ngôn ngữ máy tính sử dụng, cũng là cách truyền mệnh lệnh, tiếp thu và tính toán.

Cố Lương đang ám chỉ, toàn bộ thế giới hệ thống, đều là chương trình giả lập?

Nếu là như thế, mình tới đây như thế nào? Thân thể của mình ở đâu? Việc tan thành tro bụi trên cầu lớn, rốt cuộc là như thế nào?

Mấy vấn đề này tạm thời không có đáp án.

Anh lắc đầu, bỏ vấn đề này sang một bên. Đoạn Dịch bắt đầu quan sát nơi khởi đầu của phó bản này.

Sau khi xuống từ xe buýt không thể trực tiếp vào rừng rậm.

Ngoài rừng có một con sông sâu rộng không thấy đáy, chặn đường đi của người chơi.

Nước sông màu xanh biển, như một dải lụa quanh co lòng vòng, thậm chí có màu đen, đại khái là bởi nước ở chỗ đó đặc biệt sâu.

Chờ người chơi đều xuống xe buýt, trên mặt sông trống trơn xuất hiện một du thuyền.

Trước du thuyền treo hai bảng số, "5" và "6".

Bọn Đoạn Dịch đông người chơi không cần chọn bảng số, cho nên phân đoạn này vẫn thuộc về hai người chơi mới.

Tiết Cảnh đi đến trước du thuyền, giơ tay sờ so,ạng hai bảng số một chút, lại nhìn về phía Đoạn Dịch bên cạnh. "Tiểu Dịch, cậu nói mình nên chọn cái nào? Vận khí của cậu tốt, thời đại học chơi trò thẻ bài, đều là cậu chọn giúp mình."

Đoạn Dịch hờ hững liếc hắn ta một cái. "Đến nay tôi chưa từng gặp người chơi lấy số 5 mà sống được tới phó bản tiếp theo. Hay là anh khiêu chiến xem sao? Vận khí anh tốt, chọn số 5 thử đi."

"Được. Nghe cậu. Mình lấy số 5." Tiết Cảnh nói.

Chân Cao Kiệt bên cạnh Tiết Cảnh nói: "Anh thật sự dám lấy số 5 hả? Cái miệng khai quang của Đoạn tổng chúng ta nổi tiếng xa gần đấy..."

"Hai thằng đần." Đoạn Dịch trào phúng hai người làm trò, lập tức đi lên tàu thuỷ.

"Tao đệt mày mắng ai đấy?"

Chân Cao Kiệt dễ nổi giận, bị Tiết Cảnh kéo lại. "Bình tĩnh."

.

Sau khi du thuyền chở các người chơi tiến vào phó bản, bầu trời có mây, mặt sông đen nhánh không hề hiện ảnh ngược nào.

Bành Trình nhìn mặt sông, hơi nhút nhát. "Tôi thấy nước đen như mực ấy. Nếu mà không có mọi người, một mình tôi đi trên sông sẽ bị hù chết nhỉ? Tôi cứ có cảm giác đáy sông sẽ có thi thể nổi lên bất cứ khi nào."

Đoạn Dịch bên cạnh bình tĩnh an ủi hắn: "Thứ đáng sợ nhất trên đời này, là bản thân tự não bổ ra."

"Aizzz, nhưng tôi thấy sông này còn đáng sợ hơn so với thây ma." Bành Trình cũng không biết sao nữa, thấy xung quanh mình gần

như đều bị màu nước đen bao phủ, cả người hắn ta đều không thoải mái.

Đoạn Dịch vỗ vai hắn ta, nắm cằm hắn ta, đẩy đầu hắn ta nhìn về hướng mép thuyền, "Nhìn cô ấy thì cậu không sợ?"

Ổ Quân Lan đứng bên mép thuyền dựa vào lan can trông về phía xa, váy màu trắng đỏ, thần thái cùng mặt sông biển rộng như xuân về hoa nở.

"Vãi chưởng." Bành Trình nhịn không được cảm thán, "Quả nhiên là nữ thần của tôi, bình tĩnh cơ trí như vậy..."

Bành Trình si mê, Đoạn Dịch nhìn mà buồn cười, bỗng cảm thấy có tầm mắt đang nhìn mình.

Nhìn qua, quả nhiên là Minh Thiên.

Chạm vào bả vai Minh Thiên, Đoạn Dịch hỏi: "Cậu nghĩ thông chưa? Đã qua mấy phó bản rồi, có thích cô gái nào không?"

Minh Thiên không để ý lời anh, chỉ hỏi lại: "Hiện tại tâm tình anh thế nào?"

Đoạn Dịch liếc đầu bên kia du thuyền, thấy ba người Tiết Cảnh, Chân Cao Kiệt, Tô Chương Nhạc thế mà đứng chung một đám.

Nheo mắt, Đoạn Dịch nói: "Quả nhiên vật họp theo loài. Ba thằng khốn tụ lại với nhau."

"Anh đừng phiền lòng vì bọn họ." Minh Thiên nhìn anh nghiêm túc nói.

"Ừ, sẽ không. Tôi mặc kệ." Đoạn Dịch một lần nữa nhìn Minh Thiên, ngược lại hỏi, "Cậu biết bọn họ là ai?"

Minh Thiên nói: "Cùng một ngành sản xuất. Bọn họ là đối thủ cạnh tranh của anh. Em đương nhiên biết. Lại nói sự tình giữa hai người, người trong vòng ít nhiều đều biết."

Đoạn Dịch lại liếc mắt chỗ kia một cái, nói: "Nghe nói bọn họ sắp phá sản. Bằng không lấy tính tình của tên đó, nào thèm nói chuyện với tôi? Tưởng khi tôi ra ngoài trò chơi này sẽ tha thứ à?"

Minh Thiên nhìn sâu vào Đoạn Dịch, thật lâu sau mới nói: "Anh đã từng tín nhiệm anh ta, coi anh ta là anh em thân thiết. Cho nên khi anh ta phản bội anh, anh mới hận anh ta vậy sao?"

"Tôi nói rồi tôi không còn hận tên đó, coi như đã chết." Đoạn Dịch châm thuốc, lại nhìn về phía Minh Thiên, "Tên nhóc cậu..."

Hình như biết anh muốn nói cái gì, Minh Thiên cười. "Em sẽ không cô phụ tín nhiệm của anh."

Đoạn Dịch không nói, chỉ vừa gẩy thuốc, vừa đặt tay lên lan can, nhìn mặt sông màu đen trước mặt.

Một lát sau, thông báo vang lên. "Hoan nghênh mọi người vào phó bản《 Nhà Tâm Nguyện 》. Ở rừng rậm xa xôi kia, có một căn nhà nhỏ thần bí. Mọi người là mười hai thầy đuổi ma, đến nơi này vì để tìm ra bí mật nhà nhỏ. Phá giải bí mật nhà nhỏ, mọi người liền vượt ải."

Phá giải bí mật nhà nhỏ?

Đoạn Dịch nghe đến đó, động tác hút thuốc khẽ khựng lại.

Khác với các phó bản trước, điều kiện vượt ải này hình như hơi bị khó.

Độ khó trò chơi lại tăng?

Thông báo tiếp tục: "Trong mười hai thầy đuổi ma, có bốn người bị mê hoặc thành người sói, trong đó có một người là【 Vua Sói 】; phía người tốt có nhà tiên tri, phù thủy, thợ săn,【 ảo thuật gia】 tổng cộng có bốn chức năng."

"Ảo thuật gia mỗi đêm có thể lén đổi thân phận của hai số. Nhắc nhở hữu nghị, nếu có người muốn bảo vệ, ảo thuật gia hãy nhớ hành động nhanh chóng nha."

"Lần này trò chơi vẫn áp dụng cơ chế cảnh sát trưởng như cũ. Quy tắc cụ thể mời đọc trên thiết bị."

"Phó bản《 Nhà Tâm Nguyện 》, độ khó: 6."

"Bắt đầu từ phó bản cấp 6, các phương diện đều được thăng cấp, hy vọng người chơi sẽ có những trải nghiệm đa dạng."

"Người tốt, người sói khi qua màn, đều nhận 250 đồng vàng."

Thông báo phát xong, du thuyền cập bờ.

Chờ các người chơi lục tục đi xuống du thuyền, con thuyền tan vào không khí.

Không thể quay đầu vượt qua dòng sông đen, người chơi cũng không thể quay đầu bỏ đi, chỉ có thể tiến lên phía trước.

Rừng rậm có một con đường nhỏ, các người chơi tạm thời không động, hai mặt nhìn nhau, đều có chút do dự.

Đoạn Dịch về tình về lý tiếp tục làm người tiên phong.

Chọn một nhánh cây thô cứng tại chỗ, Đoạn Dịch gạt mấy cành cây xanh sang hai bên, như lột bỏ lớp sương mù, không chút do dự bước vào trong đó.

Minh Thiên lập tức đuổi theo, im lặng đi phía sau Đoạn Dịch, hai cánh tay căng cứng, một khi nguy cơ xuất hiện sẽ lập tức ra tay ôm Đoạn Dịch vào lòng bảo vệ.

Bất quá rừng rậm tạm thời không có gì nguy hiểm.

Sau con đường trống trải, trước mặt các người chơi xuất hiện mấy gốc đại thụ.

Các cây đại thụ khó phân lẫn nhau, những cành cây khô xen lẫn vào nhau, phía trên có rất nhiều nhà cây.

Đi đến gần, Đoạn Dịch ngẩng đầu đếm, có nhiều hơn mười hai căn nhà trên cây.

Nhìn ngó chung quanh, Đoạn Dịch nắm lấy một cành cây cành bò lên, vừa nhìn vừa nói: "Có mười hai phòng treo bảng số, từ 1 đến 12, là phòng người chơi chúng ta. Ngoài ra có hai phòng tù. Các phòng còn lại chưa biết có tác dụng gì."

Đoạn Dịch suy nghĩ... lần này đúng là có chút khác biệt. Trước đây phòng của người chơi sẽ tách biệt với với logic phó bản. Ví dụ như khách sạn không hề có phong cách dân quốc, hay chung cư nhà Mạt Lị thực tế không hề có nhiều phòng như vậy.

Lúc này đây mọi người đều được phân nhà trên cây, bám sát phong cách rừng rậm thần bí, nhưng không biết chúng nó có liên quan đến cốt truyện phó bản hay không.

Ôm nghi hoặc, Đoạn Dịch tiếp tục leo lên phía trước.

Khác với các thân cây nối liền nhau, lối leo lên ở giữa không trung lắt léo khó đi, khá nguy hiểm.

Mắt thấy Đoạn Dịch làm động tác chuẩn bị nhảy lên, Minh Thiên vội tiến lên nắm lấy cánh tay anh. "Cẩn thận một chút. Ai mà biết thân cây này có rắn chắc không."

"Không sao. Tôi cảm thấy sẽ không nguy hiểm đến mức khiến người chơi ngã chết đâu."

Đoạn Dịch lấy đà, giữa không trung đạp lên thân cây cong cong, cầm hất về hướng phía trước, "Cậu xem bên kia..."

Minh Thiên nhìn theo ánh mắt anh, thấy một loạt phòng nhà trệt cách đó không xa.

"Kia hẳn là nhà nhỏ mà chúng ta cần tìm." Minh Thiên nói.

"Đi. Đi xem." Vị trí nhà cây không cao, Đoạn Dịch trực tiếp nhảy xuống.

"Anh Tiểu Dịch, anh cẩn thận một chút."

"Tôi chưa tới bảy tám chục tuổi đâu."

Mười phút sau.

Các người chơi tạm thời không đến phòng mình xem xét, mà đồng thời tới gian nhà nhỏ tra xét trước.

Đẩy cửa vào trước, Đoạn Dịch bị một thứ hấp dẫn lực chú ý.

Ngay cửa nhà nhỏ thế mà có một tấm bia đá.

Nghiêm túc mà nói, nhìn nó rất giống một tấm bia mộ, trên bia viết về cuộc đời căn nhà, giống như cả căn nhà là một phần mộ.

Trên bia đá viết một bài ca dao: "Một người đàn ông đã chết, một người đàn ông không tiền đồ, lười chôn hắn vào mộ phần. Đầu lăn xuống gầm giường, tứ chi tán loạn trong nhà."

"Vãi lìn. Con mẹ nó ý gì thế?" Người hét lên chính là Bành Trình, "Nhà cửa cái quái gì? Đây là phần mộ hả?! Ai con mẹ nó dám vào?"

Lời còn chưa nói xong, Đoạn Dịch đẩy cửa đi vào luôn.

Bành Trình: "Vãi?"

Đoạn Dịch: "Quy luật trò chơi, nguy hiểm ban đầu là rất thấp. Nên nhân lúc còn sớm bắt đầu thăm dò."

Đoạn Dịch và Minh Thiên đi vào nhà trệt, phát hiện bên trong là một phòng khách đơn giản bình thường.

Chẳng qua nhìn ra được chủ nhân rất nghèo, gia cụ đều cũ nát.

Các người chơi còn lại lúc này mới lục tục đi đến.

Đoạn Dịch quay đầu nhìn lướt qua mọi người, đi tới bàn trà.

Nhà ở và gia cụ cũ kĩ, khắp nơi phủ đầy bụi, cả căn nhà đều tỏa

hơi thở lụi bại.

Cũng bởi vậy trên bàn trà xuất hiện một phong thư màu hồng, phá lệ bắt mắt.

Tiến lên cầm phong thư, Đoạn Dịch mở ra, đọc cho mọi người nghe. "Chào mừng đến Nhà Tâm Nguyện. Tại nơi này, bạn có thể thấy đồ vật mà mình muốn nhìn thấy, cũng có thể đạt thành tâm nguyện mà bạn mong muốn. Đến đây, hãy nói tâm nguyện cho nhà nhỏ nghe, nhà nhỏ sẽ lắng nghe!"

Lời nói Đoạn Dịch như chất xúc tác nào đó. Anh có thể cảm giác được, khi anh đọc xong những lời này, bầu không khí trong nhà dần thay đổi, biểu cảm các người chơi cũng không giống nhau.

Bành Trình vừa lúc đứng bên phải cách Đoạn Dịch vài bước. Mới vừa gấp thư, Đoạn Dịch nghiên người, liền phát hiện hắn ta si ngốc nhìn chằm chằm một chỗ, hai mắt dại ra, gương mặt ửng hồng, lát sau máu mũi chảy dài.

Đm, hắn ta thấy cái gì thế?

Theo hướng Bành Trình nhìn qua, Đoạn Dịch chỉ thấy Ổ Quân Lan đang tìm manh mối gần cửa sổ.

Lần thứ hai cảm thán chữ sắc trên đầu có một cây đao, cũng không biết Bành Trình nghĩ kiểu gì, rồi thông qua căn nhà thần kỳ nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy

Tiện tay đưa giấy cho hắn, Đoạn Dịch nói: "Lau, còn để chảy nữa thì buổi tối ăn gan heo xào đi."

Trêu chọc Bành Trình xong, Đoạn Dịch nhớ Minh Thiên đứng phía bên phải mình, liền thuận miệng nói câu: "Chúng ta đi phòng khác nhìn xem."

Nói xong lời này, Đoạn Dịch không nghe thấy Minh Thiên trả lời.

Đoạn Dịch ghé mắt nhìn lại, Minh Thiên đang thẳng lưng đứng bên cạnh.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, anh phát hiện vành tai Minh Thiên hơi đỏ.

"Cậu đây là... Cũng nhìn thấy cái gì à?"

Yên lặng điều chỉnh hô hấp, Minh Thiên mặt không đổi sắc.
"Không có gì."

"Chúng ta đi?" Đoạn Dịch hỏi.

"Đi... Đi chỗ nào?"

Hiếm khi thấy hắn phản ứng chậm chạp như vậy, Đoạn Dịch duỗi tay vỗ vỗ vai hắn. "Không phải chứ, Minh Thiên cậu..."

Đoạn Dịch trăm triệu không ngờ, Minh Thiên lại tránh tay anh.

Đoạn Dịch: "?"

Minh Thiên xoay người đi thẳng vào phòng ngủ chính. "Chúng ta đi phòng khác nhìn xem."

Đoạn Dịch: "....."

- --

*Đối tác ở đây nghĩa là đồng hợp tác kinh doanh. K biết để từ nào cho ổn nên để y chang raw.

Chương 53

"Ái chà... Sao tôi lại không biết xấu hổ chứ?"

"Không thích hợp đâu ha ha ha ha, xung quanh còn có người!"

"Tiểu Lan thấy ghét quá à, được được được, gần một chút, gần một chút, ha ha ha..."

Đoạn Dịch vừa đi đến cửa phòng ngủ chính, liền nghe Bành Trình nói mấy câu như vậy.

Tò mò quay đầu nhìn, Đoạn Dịch vừa khéo được chứng kiến một cảnh tượng xuất sắc.

... Ổ Quân Lan tát cái bốp vào trán Bành Trình. "Tỉnh táo lại hộ tôi cái!"

Để tránh vi phạm quy định bạo lực, Ổ Quân Lan ra tay không nặng.

Nhưng vì đắm chìm vào ảo giác, Bành Trình toàn thân cơ bắp thế mà bị Ổ Quân Lan tát ngã ngửa xuống đất, hơn nửa ngày chưa phục hồi tinh thần.

"Vờ lờ, hồi nãy tôi bị sao vậy?" vẻ mặt Bành Trình ngơ ngác, "Quân Lan, cô đánh tôi làm gì?"

"Đừng có * tôi." Ổ Quân Lan đưa mắt ngầm cảnh cáo, xoay người rời đi.

Khang Hàm Âm đi đến bên cô. "Chúng ta đi phòng ngủ phụ bên cạnh nhìn xem. Đừng nói lý với đàn ông đáng khinh."

Bành Trình không phục. "Này này số 4 cô thù hằn tôi quá mức đấy."

Khang Hàm Âm trợn trắng mắt: "Vậy anh tôn trọng số 1 giùm cái."

Đoạn Dịch xem diễn xong, cùng Minh Thiên vào phòng ngủ chính, phát hiện biểu tình của hắn có hơi lạ.

"Sao thế?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên do dự, thấp giọng hỏi: "Anh Tiểu Dịch, anh cũng cảm thấy Bành Trình... đáng khinh à?"

Đoạn Dịch chớp mắt, nhất thời không biết nên đáp thế nào. "Đại khái có hơi hơi."

Minh Thiên nhíu mi, nói: "Nếu một người có suy nghĩ bậy bạ với mỗi cô gái, thì gọi là đáng khinh. Nhưng nếu có một người, chỉ khi đối mặt với người mình thích, nhất thời khó kìm lòng nổi, vô thức lộ vẻ say mê. Cái này... không gọi là đáng khinh nhỉ?"

"Chắc là không tính." Đoạn Dịch vẫy vẫy tay, "Đối mặt người mình thích... YY cũng là hợp lý. Não bổ thì não bổ, quản tốt thân thể là được."

"Vâng... Được."

"Hỏi cái này làm gì?"

"Không có gì, anh kiểm tra đi."

Đoạn Dịch tính toán tranh thủ thời gian thăm dò. Vì thời gian đã trễ, buổi tối không chắc sẽ gặp chuyện gì, tốt nhất là thừa dịp trời còn sáng thăm dò xong sớm rồi về phòng.

Nhưng đi vào phòng ngủ chính Đoạn Dịch mới phát hiện, nơi này gần như không có gì để kiểm tra.

Toàn bộ phòng ngủ chính chỉ có một cái giường ván gỗ, trên giường không có chăn đệm, nói chung là trống trơn.

Ví dụ giường ván gỗ

Nếu không lật sàn nhà đập vách tường, này nhà có thể nói không

có gì để thăm dò.

Lúc này Bành Trình và Tra Tùng Phi theo vào.

Tình trạng tự kỷ của Tra Tùng Phi vẫn rất nghiêm trọng, nhưng hiện tại khi thấy bọn Đoạn Dịch, cậu ta sẽ chủ động cười một cái, xem như biết chào hỏi.

Vào phòng, cậu ta cũng rất tích cực chủ động vỗ vỗ tường, rồi tới giường gõ gõ ván gỗ.

Tra Tùng Phi gõ hai cái xuống giường, phía dưới có tiếng vang.

Bành Trình bỗng nghĩ đến cái gì, nuốt nước miếng: "Các anh nhớ văn tự trên cửa bia đá không? có một câu là "đầu lăn xuống giường". Thế, thế dưới giường này... liệu có một cái... đầu."

"Có đầu hay không, anh cúi xuống xem chẳng phải sẽ biết à."

Người nói chuyện là Khang Hàm Âm.

Đoạn Dịch nghe vậy quay đầu lại, thấy Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan đi vào.

Ổ Quân Lan gật đầu với mọi người, nói: "Tôi và Hàm Âm đã coi qua phòng ngủ phụ, phòng vệ sinh, phòng bếp, gần như rỗng tuếch. Cho nên chúng tôi vào đây xem thử."

Đoạn Dịch hỏi trọng tâm: "Phòng ngủ phụ có giường không?"

Ổ Quân Lan lắc đầu: "Không có. Căn nhà trệt không lớn, gồm có phòng khách, phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ, phòng vệ sinh, nhà ăn, phòng bếp. Chỉ có phòng ngủ chính là có một chiếc giường."

Đoạn Dịch mở miệng đang muốn nói, Bành Trình bịt kín hai mắt, lại bắt đầu chảy máu mũi. "Không được không được, Quân Lan tôi không thể ở cùng một phòng với cô. Nếu cô không ra ngoài thì tôi ra ngoài."

Ổ Quân Lan: "..."

Đoạn Dịch vỗ vai hắn ta, nhấn đầu hắn ta xuống đất. "Hay là cậu nhìn gầm giường đi, cho bình tĩnh?"

Bành Trình: "Anh đối xử với anh em thân thiết như vậy hả?"

Khang Hàm Âm quạt lửa thổi gió. "Nhát thế mà muốn được chị gái số 1 thích à? Nếu muốn chứng minh mình không đáng khinh, vậy anh cúi đầu xem đi."

"... Mẹ nó, xem thì xem! Tiện thể ông đây cũng muốn làm anh hùng!"

Bành Trình hít một hơi thật sâu, đi đến trước giường ván gỗ, nằm bò xuống đất.

"Thế nào?" Đoạn Dịch hỏi, "Cần tôi chiếu đèn giúp không?"

Sườn mặt Bành Trình dán mặt đất tro bụi, nói: "Không cần, trên giường không có đồ, khe hở ván gỗ lớn, cho nên ánh sáng chiếu xuyên xuống dưới, thấy rõ lắm. Dưới giường... tạm thời không thấy gì. Không có đầu. Nhưng sàn nhà còn đồ gì khác hay không, trong ván giường có giấu gì không, tôi không biết."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch kéo hắn ta đứng lên.

Tạm thời không có gì để xem, mọi người về phòng khách.

Thoáng nhìn bức thư màu phấn hồng trên bàn trà, nghĩ đến cái gì, Đoạn Dịch vòng tay ôm ngực, lông mày hơi nhíu.

"Sao vậy anh Tiểu Dịch?" Minh Thiên hỏi anh.

Đoạn Dịch nói: "Tôi đang suy nghĩ cái gọi là thực hiện tâm nguyện. Nếu nó có thể thực hiện tâm nguyện chúng ta, chúng ta nói muốn "tìm ra bí mật phòng nhỏ" thì sao bây giờ? Nếu nó thật sự có thể làm được, chẳng phải là chúng ta có thể dễ dàng vượt ải?"

"Nhưng tôi không tin nó sẽ nói cho chúng ta biết, đó là nghịch lý. Cho nên, căn nhà "tâm nguyện" nhất định không đơn giản."

Vấn đề Đoạn Dịch nói là điểm cực kỳ mấu chốt.

Trong khoảng thời gian ngắn, vài người đều chìm sâu vào suy nghĩ.

Cuối cùng đánh vỡ trầm mặc là cái bụng Bành Trình réo vang.

Hắn ta xấu hổ che bụng, sau đó chạy vào phòng bếp. "Nãy các cô nói là phòng bếp không có đồ? Thế chúng ta ăn gì? Đừng nói phó bản này không cung cấp đồ ăn nhá?"

Nghe thế, Đoạn Dịch cũng tò mò đi tới phòng bếp.

Thì ra hai cô gái Khang Hàm Âm vừa rồi nói phòng bếp rỗng tuếch, là ý trên mặt chữ.

Nơi này có bệ bếp, nhưng không có bếp lò; có một cái tủ đông, nhưng không cắm điện, hơn nữa bên trong thứ gì cũng không có.

Trong phòng bếp không có ngăn tủ, chỉ có một giá gỗ để đồ. Giá gỗ mốc meo, không bày biện bất cứ món ăn nào.

Nhìn khắp phòng bếp trống trơn, thứ duy nhất có thể xem là đồ ăn, mà còn không chắc có thể ăn hay không... là cái giẻ lau mọc nấm trong thùng nước góc nhà.

Bành Trình quá đói bụng. Hắn không tin, lại chạy tới phòng ăn nhìn thoáng qua, cuối cùng chạy vào phòng khách nơi mọi người tập hợp. "Vãi lìn, không phải chứ. Không có đồ ăn!"

Càng muốn ăn thì càng đói, Bành Trình xoay vòng vòng. Bỗng hắn nghĩ tới một chuyện: "Trên giấy nói thế nào? Nhà Tâm Nguyện có hai tầng ý nghĩa lận. Thứ nhất, chúng ta có thể thấy đồ vật chúng ta muốn. Nhưng mấy cái đó là ảo giác, không phải thật. Giống như tôi nhìn Quân Lan... Khụ khụ..."

"Thứ hai, nó nói... Nó có thể thực hiện tâm nguyện của chúng ta? Có phải đồ ăn cũng có thể?"

Đột nhiên lanh trí, Bành Trình ngồi xổm, chắp tay trước ngực.

"Nhà nhỏ ơi nhà nhỏ, hãy ban cho tôi một bàn đồ ăn ngon lành! Tôi muốn ăn cơm Tây cao cấp kiểu Pháp!"

Bành Trình vừa dứt lời, cảnh tượng thần kỳ liền xảy ra.

Trong phòng khách cũ nát xuất hiện một bàn cơm Tây, kèm hai ghế da cao cấp.

Ngay sau đó, ngọn nến, hoa tươi, các món ăn sang trọng cũng xuất hiện trên bàn.

Đồ ăn khai vị là salad hoa quả cùng súp hải sản kiểu Pháp, món chính gồm 2 món, bò bít tết và thịt heo nướng...

Thậm chí còn xuất hiện rượu nho ngọt cao cấp.

"Ôi vl! Tôi không nhìn lầm chứ! Từ khi vào trò chơi... À không, ở ngoài hiện thực tôi cũng chưa từng ăn cơm Tây cao cấp như vậy." Bành Trình ngồi xuống cầm dao ăn, đương nhiên là bất chấp lễ nghi cơm Tây, cắt bò bít tết chuẩn bị ăn.

Lúc sắp hạ dao, Đoạn Dịch đè lại hắn ta tay, ngăn hắn ta.

"Gì đấy?" Bành Trình hỏi, "Mọi người cũng ngồi xuống ăn đi. Nếu không thích bò bít tết thì ăn món khác. Tôi hơi hối hận, cơm Tây ăn không đủ no. Chúng ta ước thêm một cái lẩu nhé?"

"Đừng ăn. Như tôi vừa phân tích, nếu thật sự có thể thực hiện tâm nguyện chúng ta, chúng ta ước thành công vượt ải là xong. Nhưng "trạm kiểm soát" không thể nào đơn giản như vậy. "Tâm nguyện" nhất định có bẫy."

Đoạn Dịch gạt toàn bộ đồ ăn trên bàn xuống đất, "Thế nên đừng ăn đồ do căn nhà này cung cấp, không được ăn."

Bành Trình ấm ức tủi thân. "Vậy chúng ta buổi tối ăn gì?"

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, nhìn về phía Minh Thiên: "Cậu thấy thế nào? Vào rừng rậm đi dạo?"

"Vâng. Có thể." Minh Thiên nói, "Chúng ta về phòng trước, xem trong phòng có công cụ gì có thể dùng hay không. Ngoài ra, khu vực quanh nhà cây chưa tra xét kỹ. Ví dụ như địa điểm thảo luận bỏ phiếu còn chưa thấy."

Đoạn Dịch gật đầu. "Đúng. Cái này nhà tạm thời nhìn không ra cái gì. Chưa kể, phó bản này trước mắt không có một NPC nào, hơi bất thường. Chúng ta nên chờ xem sao."

"Được. Chúng ta nhanh chóng xuất phát." Minh Thiên dẫn đầu đến khu nhà trên cây.

Nhìn bóng người cao 1m9 đi phía trước lúc ẩn lúc hiện, Đoạn Dịch giật mắt, tự dưng thấy một cảnh lạ.

Lại nói tiếp, ngọn nguồn chuyện này cần ngược dòng về cửa hàng quần áo ở phó bản trước.

Đại loại vì hắn vẫn luôn nắm tay anh cùng tiến cùng lùi, luôn mồm nói anh hãy tin tưởng mình, rồi đùng một cái tổ đội với một cô gái, còn để người ta nhận tiên tri chắn sói gì đó. Lúc ấy trong lòng Đoạn Dịch không quá thoải mái, vì thế trêu Minh Thiên một câu, nói hắn mặc váy đi.

Trước đây Đoạn Dịch thật sự chưa từng nghĩ Minh Thiên mặc váy.

Trong suy nghĩ của anh, đàn ông đàn ang thì mặc váy cái gì? Quá kỳ quặc.

Nhưng không biết sao lại thế này, giờ phút này nhìn bóng lưng Minh Thiên, đầu óc anh bỗng nảy ra một câu "Nếu cậu ấy mặc váy".

Đoạn Dịch thề, trong đầu tự dưng nghĩ vẩn vơ thế thôi.

Anh không ước nguyện, càng không não bổ lung tung.

Nhưng Minh Thiên đi đằng trước thế mà biến thành chàng trai mặc váy.

Hắn mặc một chiếc váy ngắn phong cách cung đình cách tân, chân váy hơi bồng bềnh, chỉ dài tới đầu gối, làm lộ đôi chân thẳng tắp của hắn. Mái tóc màu vàng kim hơi lượn sóng, rũ dài đến phần eo.

Hắn thình lình dựa cửa quay đầu, vòng eo xoay một vòng, lộ ra gương mặt cao quý ưu nhã.

Ngũ quan của hắn quá mức tinh xảo, hơn nữa dáng gầy, nên mặc kiểu váy này không hề khó coi.

Đoạn Dịch không cảm thấy kỳ quặc, còn thấy hắn khá xinh đẹp, y như người mẫu, như hoàng tộc tự mang quý khí.

"Anh Tiểu Dịch? Anh làm sao vậy?"

Giọng nói Minh Thiên lôi Đoạn Dịch ra khỏi ảo giác.

Sau đó Minh Thiên với bộ dáng thật nhìn anh đứng ở cửa nhà, cong lưng cười.

"Anh làm sao vậy?" Minh Thiên tò mò hỏi.

Đoạn Dịch thẳng thắn trả lời: "Thấy cậu mặc váy, không ngờ khá xinh đẹp. Không phải tôi nói cậu này kia, cậu không hề nữ tính, đừng để ý. Đúng là kỳ quái, cậu mặc váy không yểu điệu nữ tính tí nào, nhưng lại khá xinh đẹp, rất khí chất."

Minh Thiên nghe đến đó, khẽ nhíu mi, suy tư nhìn Đoạn Dịch.

Một bên, Bành Trình ôm bụng đã đi tới, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng mà nhìn Đoạn Dịch. "Bro, anh có tật xấu gì thế này? Hiếm khi gặp nhà nhỏ thần kỳ, anh bổ não cái gì không bổ lại đi bổ não cái này? Hăng hái ngắm nhìn một thằng đàn ông?"

Đoạn Dịch: "..."

Bành Trình: "Không phải tôi muốn trả đũa anh nha, tôi thắc mắc thật đấy. Em giai số 2 là cấp dưới của anh mà, đừng nói là anh muốn quy tắc ngầm người ta đó?"

Đoạn Dịch: "....."

Bành Trình nói lời này, chọc Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan bật cười.

Không chỉ hai cô, số 9 Hứa Nhược Phàm và số 12 Doãn Oánh Oánh từ phòng ngủ chính đi ra, vừa lúc cũng nghe được mấy câu cuối.

Vì thế Đoạn Dịch quay đầu lại, thấy bốn cô gái dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, rồi dùng ánh mắt rất là thương hại đồng tình nhìn về phía Minh Thiên.

Này này, cái gì thế hả? Đều nghĩ tôi sẽ bắt nạt Minh Thiên thật hả?

Đoạn Dịch dẫn đầu ra cửa. "Nghiêm túc lên đừng đùa nữa. Chúng ta mau ra ngoài tìm đồ ăn. Bằng không chúng ta đều phải uống gió Tây Bắc."

Minh Thiên nhìn anh một lát, đi theo.

Bành Trình một bên đuổi theo hai người bọn họ, một bên nói: "Từ từ, tôi và các anh đi cùng nhau."

Sau khi ba người rời đi, Tra Tùng Phi và bốn cô gái cũng nối đuôi nhau rời gian nhà.

Hứa Nhược Phàm tò mò: "Không phải chứ? Đoạn tổng muốn đè Minh Thiên..."

Khang Hàm Âm bày vẻ mặt tôi đã sớm nhìn thấu: "Tôi biết ngay mà."

Ổ Quân Lan khó hiểu: "Các cô đều cảm thấy anh Đoạn muốn đè Minh Thiên?"

Doãn Oánh Oánh nháy mắt: "Không thì sao?"

Ổ Quân Lan kinh ngạc: "Theo tôi là ngược lại?"

Khang Hàm Âm: "Không nhầm chứ? Chị cảm thấy anh Đoạn nằm

dưới?"

Ổ Quân Lan: "Chắc là do tôi lớn hơn các cô vài tuổi. Các cô còn trẻ tuổi quá. Các cô chưa rõ bản chất của cậu em trai Minh Thiên rồi. Tra Tùng Phi, cậu nghĩ thế nào?"

Tra Tùng Phi: "... Các chị đang nói gì cơ?"

.

Sau khi tám người rời đi, ba người còn lại bất tri bất giác tạo thành một nhóm.

Kẻ mới gia nhập phó bản trước, ngủ với NPC, nói năng lỗ mãng với con gái, tất cả phương diện trên đều biểu hiện rõ số 10 Tô Chương Nhạc là một thằng khốn. Người vừa gia nhập, số 5 Tiết Cảnh từng phản bội Đoạn Dịch ngoài đời thực, và đối tác của Tiết Cảnh là số 6 Chân Cao Kiệt.

Ba người từ nhà ăn đi tới.

Một bàn đồ ăn bị Đoạn Dịch hất đổ đầy đất. Ba người nhìn cảnh này, thần sắc khác nhau.

Tô Chương Nhạc thèm thuồng nuốt nước miếng. "Anh ta thật sự ném mấy thứ này? Quá lãng phí."

"Có lẽ chúng không thể ăn đâu." Tiết Cảnh ngồi xổm xuống, nhặt một miếng bò bít tết quan sát, lắng nghe một chút, "Nghe và sờ lên đều không có gì khác thường. Nhưng Đoạn Dịch là người nhạy bén thông minh. Chúng ta cũng đừng ăn bậy."

Đứng lên, Tiết Cảnh nói: "Nếu họ đi tìm đồ ăn, chúng ta ở lại nơi này thăm dò đi. Tuy rằng nhà vắng tang hoang, nhưng không thể nào không có gì. Cẩn thận tìm một chút, không chừng sẽ phát hiện manh mối. Nửa giờ sau chúng ta tập hợp tại phòng khách."

Tô Chương Nhạc gọi hắn ta lại: "Phó bản trước tôi và bọn Đoạn Dịch từng cãi nhau. Bọn họ không mấy ưa tôi. Mà trên xe buýt... Anh có mâu thuẫn cùng Đoạn Dịch, chúng tôi đều thấy. Cho nên...

Bọn họ tìm được đồ ăn, sẽ phân cho chúng ta?"

Tiết Cảnh ôn hòa cười cười. "Tôi có chút hiểu biết về Đoạn Dịch. Miệng dao găm tâm đậu hủ. Cậu ấy trông nóng tính, ngoài miệng không tha ai. Nhưng thật ra tâm địa cậu ấy rất tốt. Cậu ấy sẽ không nhìn chúng ta đói chết. Còn nữa, đâu phải chúng ta không xuất lực. Lát nữa chúng ta tìm được manh mối, cũng có thể chia sẻ với bọn họ."

Tô Chương Nhạc nghe vậy, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tiết Cảnh nheo mắt, đi đến phòng bếp rửa tay.

Chân Cao Kiệt tuy nói là phía đối tác, nhưng vẫn luôn đi theo hắn ta, hơn nữa luôn cụp mi rũ mắt, cứ như là đàn em của hắn ta.

Không còn Tô Chương Nhạc, Chân Cao Kiệt nhìn trái phải, cười lạnh nói: "Trong trò chơi này, tốt bụng cũng vô dụng."

Chân chó cười cười với Tiết Cảnh, hắn ta nói tiếp: "Đều là nhờ anh dạy cho tôi."

Tiết Cảnh trầm mặt, trong mắt lướt qua chút âm u. "Cậu vẫn chưa đủ trầm ổn. Đừng có treo mãi mấy lời này bên miệng."

"Hiểu hiểu." Chân Cao Kiệt làm thủ thế khóa miệng, "Tôi sẽ tự quản bản thân, cái gì cũng không nói."

Ba người họ ở chỗ này thăm dò nửa giờ, cuối cùng tập hợp ở phòng khách.

Mà lúc này, bọn họ được chứng kiến cảnh tượng thần kỳ biến dạng.

Vị trí có bàn cơm Tây và ghế da cao cấp toàn bộ biến mất, thay thế bằng mấy bộ xương trắng.

Đồ ăn rơi vãi trên mặt đất, bò bít tết, thịt heo nướng... biến thành một đống tròng mắt.

"Ọe..." người như Tô Chương Nhạc nhìn không nổi, không nhịn được phun ra.

Tròng mắt tỏa mùi tanh tưởi buồn nôn, Tiết Cảnh lập tức che miệng mũi. "Quả nhiên có cổ quái. Chúng ta rời nơi này trước."

.

Trở lại nhà trên cây, đoàn người Đoạn Dịch cẩn thận đi vòng quanh một vòng, phát hiện khu đất sau lưng nhà cây có mười hai cọc cây nhỏ. Cọc cây được đánh số, đây là nơi để mọi người ngồi thảo luận.

Mười hai cái cọc nhỏ vây quanh một gốc cây thô to, có thể dùng làm bàn ăn.

Thế nghĩa là bãi đất trống này chính là khu thảo luận, kiêm phòng bếp và nhà ăn.

Trên thân cây bên cạnh có treo một ít công cụ, có xiên bắt cá, cung tên, đủ loại đao, đá nhóm lửa, thậm chí dưới đất có lượng rơm rạ kha khá.

Bành Trình nhịn không được líu lưỡi. "Vãi thật, đừng nói bắt chúng ta đi săn? Hiện tại đã trễ thế này, rừng cây đen thui ai dám đi?"

Bành Trình hỏi đúng vấn đề Đoạn Dịch đang tự hỏi.

Giờ phút này anh đang đứng sóng vai cùng Minh Thiên. Khuỷu tay chọc vào Minh Thiên, anh hỏi: "Có đi săn không?"

Minh Thiên: "Đi."

Đoạn Dịch: "... Hả?"

Minh Thiên đi đầu lấy công cụ. "Tranh thủ lúc mặt trời chưa lặn hẳn, em sẽ vào rừng."

Đoạn Dịch cầm một cây đao và một xiên bắt cá đuổi kịp hắn: "Tôi

đi cùng cậu. Lỡ mà gặp dã thú gì đó, chúng ta chưa chắc có thể đối phó. À lúc mới tới, tôi nghe loáng thoáng phía bắc có tiếng nước chảy, có lẽ khác với con sông đen chúng ta băng qua, có thể bắt ít cá."

Ổ Quân Lan lúc này nói: "Bọn tôi sẽ tìm rau dại gì đó ở phụ cận."

Bành Trình hô gọi đằng sau lưng Đoạn Dịch: "Để tôi bảo vệ các cô."

Minh Thiên cầm đèn pin, không bật, chỉ nắm trong tay ngắm nghía.

Từ lúc rời nhà nhỏ, Đoạn Dịch đã để ý hắn hơi im lặng.

"Cậu vẫn ổn chứ?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

"Không có việc gì. Chỉ là..." Tạm dừng một chút, Minh Thiên trả lời, "Ở phương diện nào đó, hình như chúng ta có chút hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Đoạn Dịch nhíu mày, "Hiểu lầm cái gì?"

Minh Thiên nghiêm túc nói: "Không có gì, về sau chúng ta sẽ đạt thành nhất trí."

Đoạn Dịch: "...?"

Có đôi khi Đoạn Dịch chẳng hiểu Minh Thiên đang nói cái gì, đang muốn mở miệng dò hỏi, thì trong rừng vang lên tiếng bước chân.

Anh tưởng người đến là bọn Ổ Quân Lan, nhưng cẩn thận lắng nghe, tiếng bước chân rất loạn, hơn nữa là truyền đến từ phía trước.

Đoạn Dịch túm lấy cánh tay Minh Thiên, tạm thời cùng hắn trốn sau một thân cây.

Ngay sau đó anh nhìn thấy một đội người xuất hiện.

Bắt mắt nhất là một cô gái giữa đội người. Tóc cô ta được duỗi thẳng, đeo kính râm to che gần hết khuôn mặt nhỏ, chỉ lộ ra hai

cánh môi đỏ như lửa cháy.

Trên lưng cô ta đeo đàn ghi-ta, thái độ của người bên cạnh xem như cung kính với cô ta, không ngừng gật đầu cúi người.

Nhìn đội người đi qua trước mặt, Đoạn Dịch và Minh Thiên trốn sau gốc cây to, không nói một lời.

Đội người dần đi về hướng nhà trên cây. Đoạn Dịch và Minh Thiên nhìn nhau, ăn ý tạm thời không đi bắt cá, mà theo đuôi bọn họ trở về nhà cây.

Thời điểm tới gần nhà cây, Đoạn Dịch nghe một người trong đội người mở miệng: "Các vị đã tới rồi. Thật tốt quá. Chúng tôi là người mời thầy đuổi ma tới đây. Chúng tôi muốn sử dụng căn nhà nhỏ. Mọi người phải bảo vệ chúng tôi đó."

Nếu họ là NPC đã đối thoại với người chơi, Đoạn Dịch không cần trốn tránh làm gì nữa, bèn đi ra ngoài.

Lúc sau anh phát hiện đội NPC tạm thời có chỗ lợi... bởi vì bọn họ mang đồ ăn tới.

Nhóm lửa ngay tại chỗ, nấu cơm, bọn họ mời mười hai thầy đuổi ma cùng dùng bữa.

Lúc ăn cơm, cô gái đeo kính râm ăn được hai miếng thì ngừng.

Rồi cô ôm đàn ghi-ta ca hát bên lửa trại.

Buổi đêm, bầu trời đầy sao cùng ánh lửa hắt lên mặt cô, làm người ta nhịn không được mơ màng tưởng tượng, nếu cô tháo kính râm xuống, sẽ đẹp biết bao nhiêu.

Chất giọng của cô rất tuyệt, thanh sắc thuần hậu có ý vị, như một bình rượu ngon lâu năm, làm người ta vừa nghe liền say mê.

Chỉ tiếc ca từ làm người nghe khiếp đến hoảng.

"Một người đàn ông đã chết, một người đàn ông không tiền đồ,

lười chôn hắn vào mộ phần. Đầu lăn xuống gầm giường, tứ chi tán loạn trong phòng."

"Được rồi Hoa Hồng, đừng hát nữa. Dạo này không có thông báo, đừng sợ mập, lại đây lại ăn thêm đi."

Người mở miệng có vẻ là người lãnh đạo đội ngũ, cũng là người nói chuyện với người chơi.

Theo lời cô ta nói, thầy đuổi ma là do cô ta mời tới.

Mà từ lời cô ta, Đoạn Dịch không khỏi phỏng đoán... Chẳng lẽ cô gái kính râm là minh tinh?

Suy đoán của Đoạn Dịch được xác nhận. Người tự nhận đã mời thầy đuổi ma tới đây tự giới thiệu, nói Hoa Hồng chính là ca sĩ nóng bỏng tay, còn cô là người đại diện của Hoa Hồng.

Những người còn lại trong đội, cơ bản đều là thành viên của phòng làm việc Hoa Hồng, đương nhiên còn có người dẫn đường mà bọn họ mời đến.

Cơm nước xong, đám người Hoa Hồng dọn vào ở nhà trên cây.

Hoa hồng cực kỳ thờ ơ lạnh nhạt, là người đầu tiên lên nhà cây.

Còn dư lại mấy nhân viên giúp cô ta khuân vác túi hành lý lớn.

Trong đó có một người vẫn ngồi bất động tại chỗ. Vẫn là người đại diện Hoa Hồng tới đỡ hắn đi nhà cây.

Lúc hắn ta đi ngang qua Đoạn Dịch thì vừa vặn nghiêng đầu, đối diện với Đoạn Dịch.

Có lẽ không thể gọi là "Đối diện".

Bởi vì trong nháy mắt, Đoạn Dịch phát hiện hắn không có mắt.

.

Người nọ không có mắt, chứ không phải nhắm mắt.

Chỗ hai hốc mắt của hắn, mí mắt sụp toàn bộ, hơn nữa còn bị kim chỉ khâu kín, anh có thể thấy rõ vết kim khâu trên mí mắt. Một bộ dạng làm người ta ấn tượng khắc sâu.

Thế cho nên buổi tối mãi đến khi bốc bài, hình ảnh đôi mắt bị khâu sống cứ nằm trong đầu Đoạn Dịch không vứt đi được.

Buổi tối đúng 10 giờ.

Thiết bị rung lên, Đoạn Dịch rút bài thân phận lần này của mình.

"Người chơi số 7, thân phận của bạn là【 Ảo thuật gia 】."

Chương 54

Ảo thuật gia, theo hệ thống giải thích, mỗi ngày có thể trao đổi bảng số của hai người chơi, có hiệu quả ngay lập tức, thời gian sử dụng kỹ năng là trước 9 giờ tối. Trong trò chơi này, bảng số chỉ bị tráo đổi một kiểu một lần.

Lấy ví dụ, nếu ảo thuật gia tráo đổi số 5 và số 10, đêm đó nhà tiên tri kiểm tra thân phận số 5, thực tế là kiểm tra thân phận của số 10, nhưng nhà tiên tri không biết. Đổi thành phù thủy, người sói cũng tương tự như thế.

Ngoài đời thực Đoạn Dịch ít khi chơi Ma Sói, chưa từng chơi nhân vật này.

Anh chỉ có thể phân tích bằng kinh nghiệm.

Nếu chơi tốt, đây là lá bài còn mạnh hơn lá Bảo vệ.

Bảo vệ chỉ có thể chống đỡ được kỹ năng người Sói, nhưng nếu ảo thuật gia bám sát đường đi nước bước của phe sói, bằng cách tráo đổi bảng số, không những có thể giống thủ vệ chống đỡ kỹ năng sói cắn, còn có thể giết ngược Người sói.

Đương nhiên, nếu ảo thuật gia phán đoán sai lầm, sẽ dẫn tới việc giết nhầm Người tốt cùng phe.

Cân nhắc trong chốc lát, Đoạn Dịch bỏ thiết bị xuống, quyết định đêm đầu tiên không nên dùng kỹ năng.

Anh sợ tráo nhầm tiên tri kiểm tra chức năng, hoặc phù thủy dùng bình cứu.

Nhà tiên tri vốn rất khó chơi, đêm thứ nhất bởi vì ảo thuật gia đổi bài khiến việc kiểm tra thân phận bị sai thông tin, sẽ làm phe tốt rất khó chơi. Đoạn Dịch cảm thấy vẫn nên từ từ cho chắc.

Đêm nay cất thiết bị, Đoạn Dịch đi ngủ sớm.

Ngày hôm sau 5 giờ sáng anh bị nóng đến tỉnh.

Theo bản năng rời giường muốn đi tắm, Đoạn Dịch chợt nhớ nhà cây không có phòng tắm vòi sen.

Tối hôm qua nấu cơm còn dư nước khoáng, Đoạn Dịch xuống dưới mượn ít nước rửa mặt, rồi trở về phòng.

Anh vẫn thấy nóng, hơn nữa không tắm rửa hơi khó chịu.

Vì thế kiểm tra ba lô mình xách từ khách sạn theo, Đoạn Dịch đeo ba lô ra cửa.

Ngày hôm qua trên đường tới đây đúng là anh không nghe lầm, hướng phía bắc có tiếng nước chảy róc rách, chắc là có sông.

Đoạn Dịch không sợ gặp nguy hiểm, trong ba lô trừ dù chắn công kích, còn có Thần Khí được mang ra từ phó bản trước... súng của Nicole.

Lúc ấy ở đầu ngõ, anh ngăn chặn Nicole bám vào Lisa, thuận tiện lấy cầm súng của cô ta.

Đoạn Dịch chưa kịp tìm thêm đạn, nhưng cũng may trong súng còn sáu viên đạn.

Lúc ấy Nicole vừa đổi băng đạn mới định giết Minh Thiên, Đoạn Dịch kịp thời ngăn cô ta lại.

Mỗi khi vượt qua một phó bản, cửa hàng đạo cụ sẽ mở khóa đạo cụ tương ứng.

Về con rối nhiếp mộng và bánh kem của Mạt Lị, các người chơi không thể mang ra từ phó bản, Đoạn Dịch cũng không tích nổi tiền mua.

Nhưng súng của Nicole anh lại mang ra được, hơn nữa khi vào phó bản này, anh phát hiện súng vẫn không biến mất.

Buổi sáng 6 giờ kém, Đoạn Dịch đi xuyên qua rừng cây, tìm được một nhánh sông nhỏ trong veo.

Nước sông chảy chậm về phía, cũng không thấy có gì nguy hiểm.

Tối hôm qua anh đã quan sát qua, nước dự trữ cực kỳ có hạn, vốn không đủ cho nhiều người chơi uống.

Mà ép người chơi khát chết là quá vô lý, Đoạn Dịch không nghĩ hệ thống không đến mức giấu bẫy trong nước sông. Cho nên các người chơi chắc chắn có thể đến đây lấy nước dùng.

Đoạn Dịch tránh nơi đầu sông, đi đến hạ du tắm rửa.

Mặc quần đùi đi xuống sông, Đoạn Dịch đang cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái, thì nghe có tiếng sột soạt hơi phiền tai.

Tiết Cảnh tới, hắn ta vừa chào hỏi Đoạn Dịch, vừa cởi quần áo bước xuống sông. "Thói quen của cậu vẫn không đổi nhỉ, sáng sớm tinh mơ nhất định phải đi tắm."

Đoạn Dịch lười phản ứng hắn ta, ghé vào bờ sông nhắm mắt dưỡng thần.

Tiết Cảnh lại nói: "Cậu nói xem chúng ta còn dễ. Các cô gái thì tắm rửa như thế nào? Hệ thống thiếu đạo đức quá."

Thấy Đoạn Dịch vẫn như cũ không để ý đến hắn ta, Tiết Cảnh suy nghĩ, nói: "Hôm qua sau khi các cậu rời đi, có biết đã xảy ra cái gì không?"

Tạm dừng một chút, Tiết Cảnh nói: "Lúc Bành Trình ước nguyện, mình ở phòng ngủ phụ, mình cũng thấy phòng khách trống không xuất hiện một bàn ăn. Nhưng đến khi các cậu đi rồi, khoảng 30 phút sau, những món ăn đó biến thành tròng mắt hôi thối. Tiểu Dịch, vẫn là nhờ cậu đoán được trước. Nếu Bành Trình ăn tròng mắt vào bụng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Đoạn Dịch không để ý hắn ta, đứng lên muốn đi.

Tiết Cảnh đứng dậy theo, ở sau lưng bám vào vai anh. "Tiểu Dịch, đừng như vậy. Có gì mâu thuẫn chúng ta ra ngoài rồi nói. Hiện tại chúng ta đều gặp nạn, nên cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn thì tốt hơn. Mình chia sẻ thông tin với cậu vì muốn mọi người có thể cùng mọi người tham khảo bàn luận."

Hít một hơi thật sâu, Đoạn Dịch liều mạng nhịn không chộp cổ tay hắn ta quăng ngã qua vai.

Nhưng anh không ngại hất tay hắn ta, đánh thẳng vào cánh tay Tiết Cảnh

Cánh tay Tiết Cảnh hơi run run, thu tay về.

Đoạn Dịch xoay người liếc hắn ta. "Tôi không đến mức vì chuyện hồi trước mà không hợp tác với anh, càng không bẫy anh. Nhưng đừng có mà ôn chuyện với tôi. Hai ta từ đây gặp mặt coi như người xa lạ. Bớt làm phiền tôi."

"Mình chỉ muốn nhắc nhở cậu cẩn thận một chút." Tiết Cảnh cau mày nói, "Nữ minh tinh đeo kính râm tối hôm qua, ai biết mặt cô ta sau kính râm trông thế nào? Đồ ăn Bành Trình ước ra hóa thành tròng mắt hôi thối, vậy cậu có để ý không, tối hôm qua có NPC không có tròng mắt, mí mắt bị phồng lên. Hai chi tiết này nhất định có liên quan."

Đoạn Dịch liếc hắn ta một cái, không nói chuyện, quay đầu muốn lên bờ thì phát hiện Minh Thiên đã tới.

Thấy Minh Thiên, tâm tình của Đoạn Dịch tốt hơn rất nhiều, ngược lại nghĩ nước sông này thoải mái như vậy, dựa vào đâu mình phải nhường địa bàn cho Tiết Cảnh?

Vì thế Đoạn Dịch vẫy tay gọi Minh Thiên: "Minh Thiên? Xuống tắm rửa?"

Minh Thiên không nhúc nhích, đứng bên bờ xuất thần, sắc mặt đen thui.

Đoạn Dịch thấy thế, nhíu mày gọi hắn một tiếng: "Không sao chứ?"

"Không có việc gì." Ánh mắt Minh Thiên chuyển qua nhìn mặt Đoạn Dịch, hầu kết giật giật, rồi rời tầm mắt đi, dường như không dám xem chỗ khác.

Đoạn Dịch hỏi hắn lần nữa: "Muốn xuống tắm không?"

"Dạ... Được."

Minh Thiên cởi quần dài và áo thun đi xuống sông, nghe thấy Đoạn Dịch "Chà" một tiếng.

"Sao anh?" Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch, phát hiện vẻ mặt anh có chút hâm mộ.

"Không ngờ cậu luyện được dáng người tốt như vậy. Cơ bụng không tồi." Đoạn Dịch đánh giá một câu, "Sau giờ làm việc tôi chỉ rèn luyện sơ sơ."

Minh Thiên cười thầm, tạm thời chưa nói gì, chỉ vòng tới phía sau anh, mặt tỉnh bơ chắn chính giữa anh và Tiết Cảnh.

Thấy Đoạn Dịch chỉ lo nói cười với Minh Thiên, Tiết Cảnh nhăn mày nhiều hơn.

Hắn ta thở dài: "Tiểu Dịch. Dù sao lời mình vừa nói, cậu đều nghe lọt là được. Trước kia đi học, không phải chưa từng đánh nhau cãi nhau, mỗi lần chúng ta đều làm hòa với nhau. Lần này sao lại..."

Đoạn Dịch không thèm để ý hắn ta, chỉ lo quàng vai Minh Thiên tươi cười trò chuyện.

Tiết Cảnh vòng qua Minh Thiên, muốn đến trước mặt Đoạn Dịch.

Nào biết Minh Thiên cũng di chuyển theo, trực tiếp chặn kín mặt Đoạn Dịch.

Tiết Cảnh bất đắc dĩ, đành lắc đầu, đứng dậy rời đi.

Sau khi lên bờ, hắn ta dùng khăn lông lau tóc và cơ thể, thay một

chiếc áo sơ mi sạch sẽ.

Trước khi đi hắn ta quay đầu lại nhìn thoáng qua, Đoạn Dịch đang chui vào trong nước bơi lội, vì thế hắn ta chỉ thấy Minh Thiên.

Thái độ hoàn toàn khác hẳn khi ở trước mặt Đoạn Dịch, ánh mắt lẫn nụ cười đều tràn đầy hơi thở thiếu niên, như một sinh viên mới vừa tốt nghiệp, ra đời từ tháp ngà voi, chưa từng trải qua hiểm ác trong xã hội.

Nhưng hiện tại đối diện hắn ta là một ánh mắt lạnh lẽo âm trầm dị thường, đáng sợ nhất là tròng mắt đó như nhìn thấu hắn ta, mỗi tiếng nói cử động đều bị đối phương nắm trong tay.

Tiết Cảnh nhịn không được rùng mình, nhưng Minh Thiên chợt chìm vào trong nước. Hắn và Đoạn Dịch nổi hứng bơi lội, như hai con cá bơi về phía hạ du xa hơn.

Mà ánh mắt Minh Thiên vừa rồi, tựa như là ảo giác bản thân.

Ôm tâm sự nặng nề, Tiết Cảnh rời đi.

Đoạn Dịch và Minh Thiên bơi trong khoảng 500m, không dám bơi xa hơn, nửa người dưới ngâm mình trong nước, nửa người trên dựa vào bờ phơi nắng.

Thích ý ngáp một cái, Đoạn Dịch nói: "Chắc đây là phó bản duy nhất có một buổi sáng nhẹ nhàng, hôm nay có thể bơi lội, sau này thì chưa chắc có cơ hội. Đúng rồi, sao cậu cũng tới sông thế?"

"Buổi sáng em gõ cửa phòng anh, không thấy anh đáp. Nghĩ đến thói quen thích tắm sáng của anh, em liền tới đây tìm. Không ngờ Tiết Cảnh cũng tới." Minh Thiên nghiêng đầu nhìn Đoạn Dịch, "Có phải khi thấy anh ta, anh sẽ mất hứng?"

"Có hơi hơi. Cơ mà có cậu tới bơi chung, tâm tình tôi khá hơn nhiều." Đoạn Dịch cười nói.

"Qua nhiều năm rồi mà anh ta vẫn ảnh hưởng đến anh lớn như vậy... Anh càng tức giận, càng tỏ vẻ năm đó anh để ý anh ta,"

thanh âm Minh Thiên trầm xuống, "Có thể thấy anh ta từng là một người rất quan trọng với anh. Chính vì vậy khi bị phản bội, anh đã bị đả kích nặng nề, có phải hay không?"

Đoạn Dịch không thể phủ nhận, lời Minh Thiên gần đúng hết.

Năm đó anh nản lòng thoái chí trực tiếp đi tham quân, từ bỏ tiền đồ, từ bỏ sự nghiệp, ước mơ cũng bỏ luôn.

Đoạn Dịch nhất thời không trả lời, nghe Minh Thiên nói tiếp: "Thật ra em rất hâm mộ anh ta."

"Loại người như tên đó có gì hay mà hâm mộ?" Đoạn Dịch kinh ngạc.

Minh Thiên nói: "Em hâm mộ anh ta quen anh từ sớm, còn ở cùng một ký túc xá."

"Ý cậu là sao? Muốn ở cùng tôi?" Đoạn Dịch cười, "Mà tính ra sống cùng tôi sướng phết. Năm đó toàn là tôi lau dọn phòng ký túc xá. Mấy tên khác một người so với một người còn lười hơn. Ừm..."

Nghiêng đầu liếc hướng Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Lời vừa rồi của cậu, cũng đúng, cũng không đúng. Thời trẻ tuổi thích kết giao bạn bè, cũng dễ thân với nhau, cho rằng nhận nhau là anh em thân thiết thì sẽ như thế cả đời, là một kiểu cố chấp ha. Nguyên nhân vì vậy nên khi tôi phát hiện mình bị anh em thân thiết phản bội, chẳng khác nào trời sập."

"Nhưng sau khi đi lính, sinh hoạt tại quân doanh khiến tôi mau quên chuyện cũ, cảm thấy mình chỉ đang suy sụp một chút thôi. Thời gian ấy rất khó quên, cũng giúp tôi trưởng thành rất nhiều. Tóm lại là, bây giờ tôi thật sự không ngại, đơn thuần là thấy tên đó phiền, không đáng quan tâm, không đáng phí miệng lưỡi nói nhảm."

Nói xong lời này, Đoạn Dịch thay đổi tư thế phơi nắng. Anh úp vào bờ, đưa lưng phơi nắng mặt trời.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt sông làm sóng nước lóng lánh, cũng

phác họa vân da lưng và phần eo gầy nhưng rắn chắc của Đoạn Dịch.

Ánh mắt Minh Thiên bất giác nhìn về phía hai chân đong đưa ẩn dưới nước, đến cái mông như ẩn như hiện, tiếp tục hướng lên cái eo thon lộ trên mặt nước, cuối cùng là xương cánh bướm ướt nước. Đường cong cốt cách vị trí này đẹp vô cùng, như một con bướm tùy thời giương cánh tung bay.

Ngay sau đó, chú ý tới vết sẹo khá dài dưới vai phải Đoạn Dịch, ngón tay chạm nhẹ vào nơi đó, Minh Thiên hỏi Đoạn Dịch: "Vết sẹo này bị thương như thế nào?"

Thanh âm Đoạn Dịch trở nên lười biếng. "À, hồi đi lính, bị lật xe. Nói chung là không có gì ghê gớm."

"Cụ thể là chỗ nào?" Minh Thiên hỏi.

"Ừm... Để tôi nhớ, tôi ở Tứ Xuyên một năm, ở Tây Tạng một năm. Vết thương này bị ở Tây Tạng, lúc ấy chúng tôi từ Lạp Tát đi Lâm Chi, bị lật xe ở hẻm núi bên cạnh Yarlung Tsangpo. Chờ đến khi xe cứu thương tới, đội trưởng chúng tôi nói trong núi có gấu, đôi khi sẽ xuống núi đi qua đường để tới sông uống nước, anh ấy sợ đến mức đi đường cứ run bần bật."

Đoạn Dịch cười cười hồi tưởng, "Cơ mà giờ ngẫm lại, nhân sinh được trải qua một khoảng thời gian như vậy cũng khá tốt. Đúng rồi, cậu biết Lâm Chi không? Phong cảnh chỗ đó đẹp cực, được gọi là Tây Tạng Giang Nam. Có cơ hội tôi sẽ dẫn cậu đi, tiện thể gặp đội trưởng chúng tôi. Aizzz... Hiện tại anh ấy cũng lớn tuổi rồi."

Minh Thiên không lập tức trả lời.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lên trời xanh mây trắng giả dối của phó bản, sau một hồi mới khẽ gật đầu, dùng thanh âm nhỏ đến mức khó nghe thấy nói: "Được, chờ chúng ta rời khỏi trò chơi này, anh dẫn em đi Lâm Chi nhé."

"Có lẽ nhân sinh cần vấp ngã vài lần. biết đâu là họa hay là phúc." Đoạn Dịch hiếm khi cảm thán cuộc đời, "Hồi còn ở Kéo Tát, tôi

từng ghé chùa Đại Chiêu, thấy những người từ xa xôi vạn dặm đi ba bước dập đầu một cái, cảm xúc liền dâng trào. Vì một tín ngưỡng, cả đời bọn họ đều làm như thế, không sợ bản thân sẽ chết trên đường. Nếu tôi thích IT, đâu thể bởi vì chút suy sụp liền từ bỏ nó. Cho nên..."

Nghiêng đầu nhìn Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Cho nên sau khi trở lại, tiếp tục ước mơ, còn tạo ra kỹ thuật tốt hơn. Quả nhiên, công ty chúng ta phát triển hơn tốt hơn so với Tiết Cảnh."

Minh Thiên quay đầu, đối diện với ánh mắt anh, một lời hai nghĩa: "Vâng, may mà anh đã trở lại."

Tuy không biết cảm xúc trong mắt Minh Thiên rốt cuộc mang ý nghĩa gì, nhưng lần này Đoạn Dịch nghe ra giọng hắn có vài phần ý vị sâu xa.

Suy tư nhìn Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Vừa rồi có mấy câu tôi nói, thật ra là nói cho cậu nghe."

Minh Thiên: "Câu nào?"

Đoạn Dịch: "Sau câu tôi và Tiết Cảnh chia nhau mỗi người một ngả. Cậu làm tôi cứ có cảm giác, cậu có chấp niệm gì đó. Giống tôi năm đó không thể tha thứ cho Tiết Cảnh."

Trầm mặc một lát, Minh Thiên nói: "Không giống nhau. Tính chất sự việc hoàn toàn không giống nhau."

Đoạn Dịch nhìn hắn: "Ý tôi là, hiện tại cậu còn nhỏ tuổi. Xem ra, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó khiến cậu cảm thấy như trời sập. Cậu thử thay đổi môi trường sinh hoạt một thời gian đi, ví dụ như vào quân đội rèn luyện, đi du lịch, hoặc đi đâu đó mấy năm rồi quay đầu lại, cậu sẽ phát hiện chúng không có gì ghê gớm."

"Nhưng nếu là... huyết hải thâm thù thì sao?"

"Nếu một người rất quan trọng trong lòng bị trước mặt em, cơ thể bị chém 108 nhát thì sao?"

Đoạn Dịch nghe thấy Minh Thiên hỏi như vậy.

Hơn nữa giọng của còn hắn khàn đặc khó nghe.

Vì nửa người đang bám vào bờ sông, Đoạn Dịch không thấy biểu cảm của Minh Thiên. Anh bèn xoay đầu, thấy Minh Thiên đưa lưng về phía mình, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Đoạn Dịch không thấy nắm tay hắn giấu dưới nước, nhưng có thể thấy vai cổ và đường cong cánh tay căng cứng.

Nhanh chóng đứng lên đi tới trước mặt Minh Thiên, Đoạn Dịch nhịn không được hỏi: "Minh Thiên, cậu rốt cuộc... Rốt cuộc đã gặp chuyện gì?"

Thời điểm Minh Thiên ngẩng đầu, vẻ mặt đã trở lại bình thường.

"Không có gì. Em chỉ nêu ví dụ thôi. Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi." Đi lên bờ, vừa mặc quần áo, Minh Thiên vừa hỏi Đoạn Dịch, "Đúng rồi anh Tiểu Dịch, anh chưa nói lần này anh có thân phận gì?"

Đoạn Dịch đi theo hắn lên bờ, nói: "Dân thường. Cậu thì sao?"

Minh Thiên nói: "Em cũng là Dân."

Đoạn Dịch nhướng lông mày, rõ ràng không tin.

Minh Thiên cười nhạt: "Lần này là thật."

Đoạn Dịch nheo mắt: "Tốt nhất là thế."

Dọc theo đường đi hai người vừa nói vừa cười trở về, nhưng nhớ tới hai câu Minh Thiên vừa nói, trong lòng Đoạn Dịch luôn có chút nặng nề.

Nếu cái "nêu ví dụ" vừa nãy là thật...

Vậy người bị lăng trì... là ai?

Đi dưới ánh mặt trời loang lổ trong rừng, tim Đoạn Dịch chợt đập nhanh, như thể lồ,ng ngực bị hổng một lỗ to, gió thổi xuyên qua rừng, lại như xuyên qua lồ,ng ngực.

.

Trở lại khu nhà cây, đã đến giờ ăn cơm.

Tiếp đón các người chơi ăn cơm sáng xong, người đại diện của nữ minh tinh kiểm kê đồ ăn.

Người đại diện tên là Dung Dung, sau khi kiểm kê đồ ăn xong, cô báo với người chơi rằng đồ ăn không còn đủ, mười hai thầy đuổi ma từ bữa sau xin hãy tự giải quyết vấn đề đồ ăn.

Cứ như vậy, buổi sáng nhóm người chơi chia làm các nhóm nhỏ, đầu tiên là thăm dò rừng rậm một chút, dù sao rừng rậm cũng thuộc bản đồ phó bản; thứ hai là tiện đường tìm kiếm đồ ăn.

Thu hoạch của các người chơi khá phong phú, mấy cô gái nhặt được rất nhiều trái cây, hái được rất nhiều rau dại.

Minh Thiên và Đoạn Dịch đến con sông bắt ít cá.

Giữa trưa mọi người ăn chắp vá một bữa, buổi chiều lại tới nhà nhỏ một chuyến.

Điều tra nhà nhỏ kỹ lưỡng một lượt, các người chơi không có thu hoạch mới.

Trên đường đi rừng Đoạn Dịch từng nghĩ tới lời Tiết Cảnh nói, vậy nên đứng trong phòng khách thử ước nguyện.

Anh ước có một nồi lẩu cay, có chay lẫn mặn.

Ngay khi anh ước xong, trong phòng quả nhiên xuất hiện một nồi lẩu đầy ớt, mùi tiêu cay rát thoang thoảng đầu mũi, nồi lẩu có hai ngăn, trong thả đầy đủ nguyên liệu thịt thà. Mọi người liều mạng nhịn xuống mới không đụng tay vào đũa.

Nửa giờ sau, Đoạn Dịch thăm dò một vòng trở về phòng khách, phát hiện cái lẩu biến mất, đồ ăn bên trong cũng không còn.

Thay vào đó là mấy khúc xương trắng xếp thành vòng tròn, hình dạng như cái nồi.

Mà bên trong "nồi" là mười mấy cái tai.

Xem ra chuyện xảy ra ngày hôm qua mà Tiết Cảnh nói là có thật.

Ngày hôm qua Bành Trình ước một bàn ăn kiểu Pháp, chúng biến thành một đống tròng mắt; hôm nay Đoạn Dịch ước một nồi lẩu, chúng hóa thành một đống tai người...

Số tròng mắt và tai này từ đâu mà có?

Nếu ước một thứ không phải đồ ăn, chuyện gì sẽ xảy ra?

Cố nhịn mùi tanh tưởi, Đoạn Dịch tiếp tục kiểm tra quanh phòng.

Nếu tra không ra vật gì, bọn họ đành phải phá nhà tìm...vách tường, sàn nhà, sô pha... Hủy hết, đập phá toàn bộ.

Vòng về nhà cây lấy công cụ, Đoạn Dịch đang định hành động thì bị ngăn lại.

Người đại diện tên Dung Dung xông tới, kinh hãi thét to: "Các anh làm gì thế? Không được phá hư nơi này! May mà tôi bắt gặp! Bằng không tất cả đều xong đời!"

"Vì sao không thể hủy? Các người muốn sao?" Đoạn Dịch nhíu mày hỏi.

Dung Dung nói: "Trước tiên các anh đừng động. Nhà nhỏ là vật sống. Chúng tôi có điều muốn ước với nó, phải đối xử tốt với nó. Các anh ngàn vạn lần đừng làm bậy, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!"

Tuy không biết chuyện lớn sẽ xảy ra là gì, nhưng nếu Dung Dung đã nói vậy, còn hoảng loạn ngăn cản mọi người, bọn Đoạn Dịch

chỉ đành đi ra ngoài.

Không tìm được thêm manh mối trong nhà nhỏ, mọi người dứt khoát tranh thủ thời gian buổi chiều lại tiếp tục thăm dò rừng rậm, thuận tiện dự trữ đồ ăn.

Mãi cho đến buổi tối 9 giờ, dưới sự chủ trì của hệ thống, các người chơi ngồi xuống mười hai cọc cây phân biệt.

Đèn điện được nối dài từ nhà cây qua đây, cho nên lúc các người chơi nói chuyện có thể thấy rõ mặt nhau.

Trên bàn gốc cây lớn có mười hai nút bầu cử cảnh sát trưởng.

Hệ thống thông báo, các người chơi bắt đầu giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng.

Một phút sau, thông qua nút trước mặt người chơi thay đổi màu sắc, các người chơi biết được ai sẽ tham gia tranh cử.

Đoạn Dịch không tranh cử, anh kinh ngạc phát hiện lần này Minh Thiên cũng không tranh cử.

Hắn không tính nhảy ra nhận tiên tri?

Người chơi tranh cử lần này không nhiều, thú vị là số 4, 5, 6 đều tranh cử cảnh sát trưởng, lần lượt là Khang Hàm Âm, Tiết Cảnh, Chân Cao Kiệt.

Trừ ba người bọn họ, còn có hai người tranh cử, số 8 Tra Tùng Phi, và số 10 Tô Chương Nhạc.

Số 4 Khang Hàm Âm trước hết lên tiếng. "Tôi là nhà tiên tri, người tốt xin hãy tin tôi. Tôi đã soi Minh Thiên thuộc phe Tốt. Lý do soi là, tôi tin rằng mọi người chơi lâu đều biết nguyên nhân, bởi vì anh ấy rất lợi hại. Tôi muốn xem thân phận anh ấy đầu tiên."

"Số 5 Tiết Cảnh là người chơi mới, trên đường anh ta dạy chúng ta lợi dụng Cảnh Huy, nên tôi thử xem..."

Ánh mắt đảo qua biểu cảm của từng người chơi, Khang Hàm Âm nói: "Tôi sẽ gán Cảnh Huy cho một người tranh cử và một người không tranh cử vậy. Đêm nay tôi sẽ soi và gán Cảnh Huy cho số 7 Đoạn Dịch, anh ấy rất biết chơi, tôi muốn chắc chắn về thân phận của anh ấy; Nếu tôi sống qua đêm nay, đêm mai tôi sẽ chọn số 8 Tra Tùng Phi."

Khang Hàm Âm nói xong, đến phiên số 5 Tiết Cảnh lên tiếng.

Chỉ nghe Tiết Cảnh nói: "Tôi tranh cử cảnh sát không phải vì tôi là tiên tri. Nhưng tôi có một đạo cụ đặc biệt là【 kính nhìn lén 】. Thứ này không phải mua bằng đồng vàng, là tôi lấy từ phó bản trước. Thời gian phát biểu có hạn, lát nữa tôi sẽ giải thích cho mọi người quá trình tôi có được nó sau. Tóm lại, dùng Kính nhìn lén có thể biết thân phận của một người chơi. Cho nên tôi cũng có kỹ năng của tiên tri. Tuy rằng chỉ có thể dùng một lần... Nhưng cũng đủ rồi."

"Tôi là dân thường, nhưng tôi có kỹ năng như nhà tiên tri. Tiên tri nhảy ra tranh chức cảnh sát là kịch bản thường thấy. Nếu người tốt không biết ai là thật, có thể giao Cảnh Huy cho tôi."

"Tôi không phải tiên tri, kính nhìn lén chỉ có thể dùng một lần, cho nên tôi chỉ có thể gán Cảnh Huy một lần. Đêm nay... Tôi cũng sẽ xem số 7." Nhìn về phía Đoạn Dịch, Tiết Cảnh nói: "Tiểu Dịch, mình muốn xem thân phận của cậu. Nếu mình trở thành cảnh sát trưởng, Cảnh Huy sẽ để lại cho cậu."

Đoạn Dịch không để ý đến hắn ta, chỉ đưa mắt sang người phát biểu tiếp theo.

Người lên tiếng chính là số 6 Chân Cao Kiệt.

Chân Cao Kiệt nói: "Tôi mới là tiên tri thật. Kính nhìn lén của số 5 có thể giữ lại để xem thân phận của tôi. Đợt tranh cử này xin mọi người hãy tin tôi. Số 8 Tra Tùng Phi tôi đã soi ra người tốt. Tôi soi cậu ta vì nghe mọi người nói rằng cậu ta thích nhận dân. Người chơi kiểu này đôi khi sẽ ảnh hưởng tính suy luận của trò chơi, cho nên tôi muốn biết rốt cuộc cậu ta có thân phận gì. Còn việc gán Cảnh Huy..."

"Ai cũng soi số 7, được, tôi cũng gán Cảnh Huy cho số 7. Đêm mai thì... À đúng rồi, số 2 được số 4 soi ra người tốt, tôi đây sửa lại một chút, đêm nay tôi soi số 2 trước, đêm mai sẽ soi số 7 và gán Cảnh Huy cho số 7."

Ba người số 4, 5, 6, lên tiếng đều có hiệu suất cao.

Kế tiếp đến phiên Tra Tùng Phi.

Tra Tùng Phi tranh cử cảnh sát trưởng, Đoạn Dịch trăm triệu không nghĩ tới.

Càng làm anh bất ngờ là nguyên nhân Tra Tùng Phi tranh cử.

Cậu ta dùng giọng nhỏ xíu như muỗi kêu: "Em tranh cử, chủ yếu là không muốn bị hỏi, hỏi sẽ bầu cho ai. Em không biết bầu cho ai... Em... Em bỏ quyền, em không có chức năng. Em là dân thường."

Bốn người đã lên tiếng xong, người cuối cùng tranh cử là số 10 Tô Chương Nhạc.

"Tôi tranh vị trí này vì giúp mọi người tiện phân tích phiếu bầu. Người chơi số 5 tôi tạm thời không bàn, chủ yếu tập trung vào số 4 và số 6. Số 4 soi số 2 ra người tốt, số 6 soi số 8 ra người tốt, mà giữa việc gọi tên số 2 trước và số 8 sau, so sánh ra thì, số 6 có vẻ thật hơn. Bởi vì số 8 tham gia tranh cử cảnh sát trưởng, không thể bầu chọn cảnh sát trưởng. Như vậy số 4 nói soi ra số 2 người tốt, có khả năng là để kéo phiếu."

"Đương nhiên, tôi không dám chắc. Hai người kia lên tiếng, độ xác thực đều tương đương nhau, cho nên tôi chỉ có suy đoán bấy nhiêu."

"Tôi bỏ quyền, mọi người bầu đi."

Tô Chương Nhạc lên tiếng xong, giai đoạn cảnh sát trưởng tranh cử kết thúc, tiến vào giai đoạn bầu chọn.

Hệ thống tuyên bố kết quả: Số 4 Khang Hàm Âm trở thành cảnh

sát trưởng.

Mà ngay khi kết quả cảnh sát trưởng được tuyên bố, Đoạn Dịch còn chưa kịp xem phân bổ phiếu bầu, hệ thống chợt thông báo tình hình cuối ngày.

"Xin mời người chơi số 8 vào tù."

Đoạn Dịch trong lòng rùng mình.

Tra Tùng Phi bị cắn?

Chương 55

Giai đoạn tranh cử có hai người chơi nhảy ra nhận tiên tri.

Đầu tiên là số 4 Khang Hàm Âm, cô đã soi số 2 Minh Thiên ra người tốt, sẽ gán Cảnh Huy và soi số 7 đêm nay, số 8 Tra Tùng Phi đêm mai.

Tiếp theo là số 6 Chân Cao Kiệt, hắn ta đã soi số 8 Tra Tùng Phi ra người tốt, sẽ gán Cảnh Huy và soi số 2 Minh Thiên đêm nay, số 7 Đoạn Dịch đêm mai.

Hiện tại số 8 Tra Tùng Phi bị loại, tương đương với việc thông tin số 6 soi Tra Tùng Phi ra người tốt bị phế.

Tra Tùng Phi có thời gian phát biểu "Di ngôn".

Cậu ấy nói: "Em biết nguyên nhân vì sao phù thủy không cứu em, khả năng cao là vì thấy em ít nói vô dụng... Em xin lỗi, ở phó bản trước em không giúp được gì nhiều. Thật ra em... vẫn hy vọng về sau có thể giúp đỡ mọi người."

Bỏ lại những lời này, đứa nhỏ liền thành thật đi về phía phòng tù giam.

Trong lúc đó, Đoạn Dịch cẩn thận xem phân bố phiếu bầu cảnh sát trưởng.

Tổng cộng có năm người tranh cử là số 4, 5, 6, 8, 10.

Bảy người còn lại, có năm người bầu số 4 Khang Hàm Âm, bao gồm Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Số 9 Hứa Nhược Phàm và số 12 Doãn Oánh Oánh không bầu số 4, mà bầu số 6.

Khi đang nhìn kết quả phiếu bầu suy tư, Đoạn Dịch nghe thấy số 4 Khang Hàm Âm mở miệng.

Cảnh sát trưởng ở phó bản trước là Bành Trình, theo lý thuyết hắn ta có thể đứng ra tổ chức thảo luận và chốt phiếu. Nhưng hắn ta không đủ cường thế, bị kịch bản nhà tiên tri lúc tranh cử làm trở tay không kịp, thêm vụ các người chơi bị logic của Minh Thiên dẫn dắt, khiến việc hắn ta làm cảnh sát trưởng có chút thùng rỗng kêu to.

Khang Hàm Âm hiển nhiên không giống hắn ta, chủ động gánh vác công tác chủ trì: "Tôi nghĩ từng người nên lần lượt lên tiếng, nói lý do vì sao mình bầu phiếu như vậy, cũng có thể nói phân tích của mình về thế cục trò chơi. Lần lượt theo số thứ tự nhé."

Số 1 Ổ Quân Lan dẫn đầu nói: "Lý do tôi bầu số 4 rất đơn giản, có hai lý do. Thứ nhất, chúng tôi đã cùng trải qua vài phó bản, về mặt tình cảm tôi có khuynh hướng tin tưởng cô ấy; Thứ hai, về lý trí, tôi cảm thấy quá trình cô ấy kiểm tra thân phận không có vấn đề gì, là tôi thì tôi cũng sẽ soi số 2 đầu tiên; so sánh với tiên tri số 6 đêm đầu soi số 8 Tra Tùng Phi, tôi không tán thành lắm. Đương nhiên..."

Nhìn về phía Khang Hàm Âm, Ổ Quân Lan nói: "Cô ấy nói sẽ gán Cảnh Huy cho Tra Tùng Phi vào đêm thứ 3, trong mắt cô có suy xét đến cậu ấy. Cho nên tôi muốn biết lý do vì sao cô muốn soi cậu ấy. Dù sao thì lúc tranh cử cảnh sát trưởng, cô không biết số 6 đã soi số 8."

Khang Hàm Âm lập tức nói: "Bây giờ tôi có thể nói lý do vì sao lại chọn gán Cảnh Huy cho số 8. Thật ra lúc "cảnh sát lên tiếng" tôi đã giải thích qua, tôi muốn chọn một người tranh cử cảnh sát trưởng, và một người không tham gia tranh cử. Bởi vì thông thường, giai đoạn "cảnh sát lên tiếng" sẽ có sói nhảy ra tranh Cảnh Huy, hoặc lên tiếng kéo phiếu vì đồng đội. Rồi lúc bầu cũng sẽ có đồng đội kéo phiếu cho sói. Cho nên chọn một người tranh cử một người không tranh cử, tương đối ổn thỏa."

"Căn cứ vào logic này, trong số các người chơi không tranh cử, người tôi tin nhất chính là số 7 Đoạn Dịch. Lý do tôi kiểm tra Minh Thiên cũng vậy."

"Về phía người chơi tham gia tranh cử, theo góc nhìn của tôi, số 5, 6, 10 đều có thể cạch chức năng với tôi, cho nên thân phận bọn họ, tôi có thể đợi bọn họ phát biểu xong rồi tính tiếp, nhưng số 8 Tra Tùng Phi không giống người sẽ cạch chức năng, cho nên tôi tạm thời gán Cảnh Huy cho cậu ấy."

"Đừng quên tôi là người đầu tiên lên tiếng, lúc đó gán Cảnh Huy cho ai tôi chỉ xác định sơ sơ. Chờ nghe mọi người lên tiếng xong, có thêm thông tin để suy luận, tôi có thể sửa đổi. Ví dụ như hiện tại số 8 đã vào tù, đương nhiên tôi cần chọn lại người để gán Cảnh Huy."

Khang Hàm Âm lên tiếng xong, đến phiên Minh Thiên.

Lần này Minh Thiên lên tiếng cực kỳ ngắn gọn, không hề có ý dẫn dắt tiết tấu. "Tôi bầu số 4 vì cô ấy soi tôi ra Người tốt. Cô ấy và số 6 đều đưa ra thông tin không sai biệt lắm. Tôi chỉ có thể bầu bằng cảm giác."

Hiếm khi thấy Minh Thiên biểu hiện như vậy, Đoạn Dịch nhìn hắn thêm vài lần.

Kế tiếp đến phiên số 3 Bành Trình lên tiếng: "Tôi bầu cho em gái Hàm Âm, đương nhiên một phần là do có cảm tình. Mặt khác, việc cô ấy trình bày lý do soi cũng không có vấn đề gì. Cho nên tôi tạm thời tin cô ấy."

Đoạn Dịch mở miệng: "Tôi cũng tán thành logic soi của số 4, hơn nữa là người được chọn gán Cảnh Huy đầu tiên, tôi hoan nghênh cô ấy sẽ soi tôi, nên tôi chọn cô ấy. Ngoài ra tôi đồng ý với cái nhìn của số 1, lý do số 6 soi số 8, tôi không hiểu."

"Nếu số 6 nói mình là người mới tới, không hiểu tính cách mọi người ra sao, bèn chọn đại một người để soi, thế thì không có vấn đề. Nhưng số 6 lại nói rằng, nghe bảo số 8 không thích nói nên chọn soi cậu ấy... Lý do này tôi không thể tiếp thu. Chỉ có số 9 và số 12 bầu số 6, nghe ý kiến của hai vị này đi."

Số 9 Hứa Nhược Phàm chợt nói: "Tôi bầu theo ý kiến của số 10. Thật ra thì tôi tán thành phân tích của số 10. Hai tiên tri, soi ra hai

người tốt, thông tin không có nhiều sự khác biệt, chọn người gán Cảnh Huy cũng không có sơ hở. Số 6 nhận tiên tri soi một người cũng tranh cử cảnh sát trưởng, không phải để kéo phiếu. Tôi chỉ có thể dựa vào điểm này để bầu chọn."

Số 12 Doãn Oánh Oánh thường ở chung với số 9, cũng có suy luận giống cô ấy. Lời cô bé nói không khác mấy với số 9, tỏ vẻ dưới tình huống thiếu thông tin, cô chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Đến đây, những người chơi không tham gia tranh cử cảnh sát trưởng đã lên tiếng xong.

Số 6 Chân Cao Kiệt nhịn không được mở miệng: "Nếu mọi người hỏi logic để tôi kiểm tra thân phận, tôi sẽ giải thích một chút. Tôi không thích người chơi chỉ nhận dân. Trước đó tôi từng bị hố, thế cục khi đó rất căng, tôi là Bảo vệ, có hai người nhận dân rồi im không nói nữa, tôi không có thông tin, không biết nên bảo vệ ai, không biết trong bọn họ rốt cuộc có Thần chức hay không, kết quả cuối cùng là thua."

"Cho nên quan điểm của tôi là, xác nhận thân phận của những người ít nói cho rõ ràng trước. Nếu không đến thời điểm mấu chốt, bọn họ sẽ biến thành thần hố. Mà tôi cũng không hiểu biết nhiều mọi người. Tôi nghe nói cậu ta ít nói liền soi cậu ta. Tôi không cảm thấy đây là vấn đề. Đừng nắm lấy điểm này chèn ép tôi."

"Tôi giúp phe người tốt phân tích một chút, số 8 tranh cử cảnh sát trưởng, phát biểu sau tôi, mà số 4 phát biểu trước tôi tùy thời có thể buông tay từ bỏ tranh cử, trước khi tôi lên tiếng, cô ấy có thể kịp quay chức năng. Như vậy nếu tôi chọn soi số 8 ra người tốt, tôi sẽ không sợ số 8 phản lập luận. Đồng thời sẽ không xảy ra chuyện mọi người nghi ngờ tôi soi ra người tốt để kéo phiếu."

"Nói nữa, nếu tôi là sói, mắc gì tôi lại cắn người tôi đã soi ra người tốt? Thế thì thông tin của tôi bị phế à. Tôi là tiên tri thật. Nếu mọi người tin tôi, đêm nay hãy vote hủy Cảnh Huy."

"Cuối cùng, mọi người đang suy nghĩ theo hướng thân quen. Nếu mọi người hiểu rõ lẫn nhau đủ lâu, thế cho hỏi ai có thù hằn cá nhân với số 8, muốn cắn cậu ta đầu tiên?"

Số 6 tung ra một vấn đề, muốn mọi người thảo luận vì sao số 8 bị cắn.

Nhưng Khang Hàm Âm không để ý đến vấn đề này, mà đi theo tiết tấu của mình.

Cô ấy nói: "Logic bên ngoài hiện tại tôi không bàn, chúng ta hãy bàn logic trong sân. Tôi cảm thấy suy luận của số 10 ở giai đoạn "cảnh sát lên tiếng" không có vấn đề gì. Bởi vì đúng là tôi đã kéo phiếu của người không tranh cử. Tuy rằng tôi thực sự đã soi số 2, và anh ấy thì không tham gia tranh cử."

"Dưới tình huống như vậy, số 9 số 12 bầu chọn không bận tâm về mặt tình cảm, thuần suy xét theo lý trí nên bầu cho số 6, ngược lại không thành vấn đề. Cho nên trong mắt tôi, trong số những người bầu cho tôi, nhất định có sói."

"Trong các người chơi không tranh cử, số 1 lên tiếng đầu tiên, tôi cảm thấy không thành vấn đề, lý do của chị ấy tôi tán thành; số 2 lên tiếng đơn giản, vấn đề cũng không lớn, anh ấy được tôi soi ra người tốt, cho nên bầu tôi là đúng; số 7 được tôi chọn kế thừa Cảnh Huy, bầu tôi cũng hợp lý. Như vậy còn dư lại số 3 Bành Trình."

Khang Hàm Âm tiến lên một bước: "Bành Trình đánh bài cảm tình, nói là việc tôi kiểm tra thân phận không có vấn đề gì. Anh ta hoàn toàn bắt chước lời của chị số 1. Cho nên tôi không tin lắm. Đương nhiên, nếu từ góc độ chắc chắn hơn, nếu tôi là số 6, tôi sẽ tin anh ta. Nhưng nếu mọi người thấy hai tiên tri đều đưa ra thông tin như nhau, hôm nay tôi vote số 3."

"Nói xong vấn đề vote, giờ tôi sẽ nói về phù thủy và ảo thuật gia. Ảo thuật gia không cần quan tâm tôi. Phù thủy xin hãy cứu tôi. Cứ như vậy, đêm nay phù thủy bảo vệ tôi, ảo thuật gia có thể bảo vệ tôi đêm mai, không tính Cảnh Huy, tôi còn có thể kiểm tra thân phận thêm hai lần. Rất có lời. Phe người tốt chúng ta nhất định sẽ thắng."

"Cuối cùng, bởi vì Tra Tùng Phi đã vào tù, tôi sẽ sửa lại một chút

việc gán Cảnh Huy. Đêm nay tôi vẫn soi số 7 Đoạn Dịch; đêm mai tôi sẽ soi một trong hai số 9 và số 12 đi. Nếu số 9 là sói, tôi sẽ đưa Cảnh Huy cho số 12. Và ngược lại."

Khang Hàm Âm tổng kết xong, Bành Trình lập tức phản đối. "Khoan, sao lại vote tôi chứ? Lúc nãy mọi người đều thiếu thông tin, tôi chỉ phân tích được bấy nhiêu. Mắc gì nói tôi bắt chước? Tôi còn có thể nói thêm được gì nữa? Số 2 tài giỏi còn chả phân tích được gì kìa! Còn nữa, số 12 cũng phát biểu y chang số 9, sao cô không vote họ đi?"

"Vừa nói rồi, tôi sẽ soi và gán Cảnh Huy số 12." Khang Hàm Âm nhàn nhạt nói.

Bành Trình có hơi bực. "Cô kỳ cục quá thể. Tôi tuyệt đối là người tốt. Nếu cô cứ như vậy, tôi chỉ có thể theo phe số 6 hủy Cảnh Huy của cô. Tôi cảm thấy số 6 nói rất đúng. Nếu số 6 là sói, cắn số 8, rồi nói đã soi số 8 là người tốt làm gì? Rõ là vô dụng, số 6 chẳng lời gì cả. Thà hắn nói soi người không tham gia tranh cử, còn có thể kéo thêm phiếu bầu!"

Số 6 Chân Cao Kiệt theo sát mở miệng: "Tin tôi, cùng nhau vote số 4. Số 4 là sói đấy. Hơn nữa tôi thấy cô ấy rất biết chơi. Mọi người có nghe cô ấy nói không? Cô ấy kêu phù thủy cứu mình... Ai mà biết có phải cô ấy tự cắn câu bình cứu hay không? Tôi cũng muốn nói với phù thủy, phù thủy có thể ném độc tôi. Hôm nay vote số 4, buổi tối phù thủy ném độc tôi. Chúng ta khỏi cần hai tiên tri. Tôi không đẩy vote lên đầu người khác, tôi tự đánh đổi bản thân, một tri đổi một sói."

Buổi thảo luận tiếp tục, chủ yếu xoay quanh số 4 số 6 PK với nhau.

Buổi tối 10 giờ đúng, tất cả mọi người hoàn thành bỏ phiếu, không khí cuối cùng cũng an tĩnh một lát.

Mà kết quả bỏ phiếu cũng có hơi ngoài dự đoán của Đoạn Dịch.

Số 1, 2, 4, 5, 7, 11, 12, bảy người đều vote số 3 Bành Trình.

Trong đó số 12 Doãn Oánh Oánh lúc tranh cử cảnh sát trưởng đã

bầu số 6, nhưng lần này lại sửa phiếu vote số 4.

Mặt khác, giống giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng bầu số 6, số 9 Hứa Nhược Phàm vote theo ý số 6.

Cuối cùng, số 3 Bành Trình, số 6 Chân Cao Kiệt, số 10 Tô Chương Nhạc ba người này vote số 4 Khang Hàm Âm.

Như thế, số 3 Bành Trình bị loại.

Hệ thống thông báo số 3 vào tù, cũng cho hắn ta thời gian lưu "Di ngôn".

Đối diện với các người chơi, Bành Trình nghiêm túc nói: "Vừa rồi có một câu tôi quên nói, lúc số 6 hỏi vì sao số 8 bị cắn, căn bản không có ai trả lời hắn, không ai thèm thảo luận vấn đề này, là bởi số 4 đã dẫn tiết tấu trật đường ray. Giờ tôi sẽ nói cho mọi người biết lý do!"

"Trước đó ở khu nghỉ ngơi, chúng tôi từng thảo luận qua chuyện này. Lúc đó tôi nghe số 4 từng nói, nếu cô là sói, cô sẽ cắn người ít góp sức nhất. Cô nói trò này khác với game online, nếu chúng ta chơi Ma Sói đơn thuần, đương nhiên phải loại số 2 hoặc số 7 tương đối lợi hại, đặc biệt là số 2 rất rành kịch bản."

"Nhưng trò này thì khác, chúng ta còn phải thăm dò phó bản. Cô ấy là Người sói, trong quá trình thăm dò phó bản vẫn có thể gặp nguy hiểm chết người. Cho nên thời điểm thăm dò, cô ấy cần một người lợi hại cùng tìm manh mối để tránh nguy hiểm, tránh cho mình chết trong phó bản."

"Hiểu chưa? Đó là lý do cô ấy không cắn số 2, mà cắn số 8 đầu tiên."

"Tôi thề, chính miệng cô ấy đã nói thế. Lúc này không phải ứng nghiệm rồi sao? Số 8 ít nói ít tương tác, chứng minh cô ấy là sói."

"Trừ cái này ra, tôi còn một vấn đề muốn hỏi mọi người. Nếu số 6 là sói, đồng đội của hắn đâu? Hắn hoàn toàn không có đồng bọn."

"Giờ tôi vào tù cũng không sao, nhưng tôi muốn phe người tốt sẽ thắng được đồng vàng. Đã chơi qua nhiều ván như vậy, tôi đã hiểu trò này hơn lúc mới vào. Tôi chỉ có thể giúp người tốt bàn tới đây thôi."

Chương 56

Bành Trình vào tù, báo hiệu giai đoạn "Trời tối xin mời nhắm mắt" đã đến.

Đoạn Dịch về phòng luôn, nhanh chóng lấy thiết bị, chọn tráo bảng số của số 2 và số 12. Hai nhà tiên tri dù ai bị cắn, phù thủy đều có thể cứu, nhưng Minh Thiên thì không chắc. Xem tình hình trên sân, Đoạn Dịch cứ cảm thấy giá trị kéo thù hận của Minh Thiên quá cao, cho nên anh muốn bảo vệ Minh Thiên một lần.

Buổi tối 10 giờ rưỡi, cửa phòng Đoạn Dịch bị gõ vang, là Minh Thiên tới.

Thời gian này thường có người chơi đi qua đi lại gõ phòng nhau, nên hắn cũng dám quang minh chính đại lại đây. Nhà cây rất đơn sơ, không có rượu vang đỏ, cũng không có thuốc lá. Cũng may Đoạn Dịch có nước khoáng và kẹo.

Đoạn Dịch ngậm một viên kẹo, nhìn Minh Thiên ngồi xuống thảm cỏ lót. "Sao cậu lại bầu số 4 Khang Hàm Âm?"

Minh Thiên cười cười. "Tâm ý tương thông với anh."

Đoạn Dịch nhướng lông mày. "Đừng giả bộ ngớ ngẩn lừa tôi. Tôi bầu theo cảm tính. Tôi không ưa Tiết Cảnh, cũng không ưa đối tác Chân Cao Kiệt của tên đó. Tính tôi vậy đấy, nên không muốn bầu Chân Cao Kiệt. Cậu thì sao?"

Minh Thiên đứng đắn nói: "Lý do của em giống anh. Dù sao hai người bọn họ cũng là đối thủ cạnh tranh của công ty chúng ta."

Mắt híp lại một chút, Đoạn Dịch cắn viên kẹo trong miệng. "Được, tạm tin cậu một lần. Nếu là như thế... Thế cục khá là kỳ quái. Giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng, chỉ có hai cô gái số 9, số 12 là bầu cho số 6. Mà ở giai đoạn vote bỏ tù, số 12 từ phe số 6 đổi qua phe số 4, vote số 3; hành động vote của số 9 thì không có gì lạ."

"Thật ra dù không tính yếu tố người mới, cũng không thể đơn giản xem ai theo phe ai để đoán sói. Tin nhầm phe là chuyện bình thường, thời điểm tranh cử thiếu thông tin, các cô tạm tin số 6; sau khi nghe tất cả mọi người lên tiếng, thì đổi đối tượng. Điều này có khả năng xảy ra."

"Theo kết quả phiếu vote, những người muốn hủy Cảnh Huy gồm có số 3 Bành Trình, số 6 Chân Cao Kiệt, và số 10 Tô Chương Nhạc."

"Đầu tiên bàn về số 10. Thời điểm tranh cử cảnh sát trưởng, số 10 bỏ quyền, lúc ấy ông ta tỏ vẻ theo phe số 6, đến khi vote bỏ tù thì đổi phe."

"Nói về số 3 đi. Số 3 bị số 4 vote, để biện hộ cho mình nên số 3 đổi qua phe số 6 đòi hủy Cảnh Huy, cũng có thể lý giải." Nhìn Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Nhưng những người khác thì sao? Nếu số 6 là sói, sao tôi thấy nhiều sói đảo phe* thế này?"

Minh Thiên gật đầu, tán thành phán đoán của Đoạn Dịch: "Số 3, 6, 10 cùng vote số 4, muốn hủy Cảnh Huy. Nếu coi bọn họ là sói, như vậy tổng cộng có 3 sói, và một sói nữa chưa tìm được. Nhưng ban đầu số 3 bầu số 4 làm cảnh sát trưởng, đến khi số 4 muốn vote số 3, số 3 mới đổi sang phe số 6. Nếu số 3 là sói, lúc tranh cử cảnh sát trưởng cố tình theo số 4, thì số 3 là sói đảo phe."

"Bởi vậy, hiện tại số 4 đã loại số 3, vẫn còn một con sói đảo phe, đúng là kỳ lạ. Nghĩa là giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng có tận hai sói đảo phe. Thông thường không đến mức như vậy."

"Nhưng nếu thật sự như vậy, lúc bầu số 4, hai ta là vì yếu tố cảm tình. Số 1 Ổ Quân Lan vì lý do gì cần cân nhắc lại. Số 5 có quan hệ tốt với số 6, nhưng lại theo phe số 4, cũng rất kỳ lạ. Tóm lại, trong tình huống này, rất có thể giữa số 1 số 5 có một sói; hoặc là, giữa số 9 số 12 có một sói. Lại nói tiếp..." Minh Thiên hỏi Đoạn Dịch: "Rốt cuộc thân phận của anh là gì?"

Thật ra theo tính cách thẳng thắn của Đoạn Dịch, anh không thích chơi Ma Sói, cũng không thích cái nơi quanh co lòng vòng này.

Anh nhìn chằm chằm Minh Thiên, nói thẳng: "Cậu từng nói với tôi,

trò chơi này muốn chơi lâu dài, cần phải có một người tín nhiệm. Tôi đồng ý. Muốn chơi Ma Sói, muốn vượt qua phó bản... Nếu mãi phải đề phòng người bên cạnh, thật sự quá mệt tâm."

"Tôi nói thẳng với cậu, ván này tôi là ảo thuật gia. Đêm nay tôi tráo số bảo vệ cậu."

"Hồi ở khu nghỉ phép cậu đã hứa hẹn với tôi, khi nào chuẩn bị sẵn sàng, cậu sẽ nói tất cả cho tôi. Nếu bây giờ cậu mà gạt tôi, chơi kịch bản ngầm giấu tôi, cậu sẽ được hưởng đặc cách giống Tiết Cảnh, bị tôi ném vào sổ đen."

Minh Thiên ngồi trên thảm cỏ, chợt vươn tay nắm lấy tay Đoạn Dịch. Đoạn Dịch bị hắn kéo xuống, không thể không thuận thế ngồi quỳ trước mặt hắn. Sau đó anh nghe Minh Thiên nói: "Không lừa anh. Em là dân thường. Nhưng mà em không ngờ..."

Đoạn Dịch hỏi hắn: "Cậu không ngờ cái gì?"

Minh Thiên nhìn anh cười: "Không ngờ anh bảo vệ em. Cảm ơn anh, anh Tiểu Dịch."

Đoạn Dịch liếc hắn một cái. "Được, nhớ lời cậu cảm ơn đấy. Lần này mà gạt tôi thì cậu chính là thằng nhóc lòng lang dạ sói."

Nghe ba chữ "thằng nhóc", mày Minh Thiên rõ ràng nhíu một chút. Tay dùng thêm lực, cố ý vô tình kéo Đoạn Dịch gần mình hơn một chút, lại hỏi: "Đúng rồi, Tiết Cảnh nói anh ta có kính nhìn lén, chuyện này anh thấy thế nào?"

"Kính nhìn lén..." Đoạn Dịch hất cằm, hỏi, "Có phải trong《 Chơi trốn tìm 》, cậu từng dùng nó xem thân phận của tôi?"

Minh Thiên nói: "Quả nhiên không giấu được anh."

Đoạn Dịch bất đắc dĩ mỉm cười. Má lúm đồng tiền nơi khóe miệng hiện ra ngắn ngủi rồi biến mất, anh nói: "Tôi mặc kệ tên đó có xài kính nhìn lén hay không. Nếu tên đó là sói, có kính nhìn lén, hơn 50% đêm đầu tiên đã xem thân phận của tôi, biết tôi là ảo thuật gia. Nhưng nhìn cách tên đó nói chuyện, có vẻ tên đó không biết,

suy ra tên đó không có kính nhìn lén, nói thế chỉ để. Đương nhiên, nếu tên đó là người tốt, hắn biết thân phận tôi thì càng không nên nhiều lời. Nói chung là kệ tên đó."

Đoạn Dịch và Minh Thiên ngồi trên thảm cỏ câu được câu không thương lượng, đến khi trời đã khuya thì nằm xuống nghỉ ngơi. Nhà trên cây không có giường, coi đống cỏ lót là giường. Nhắm mắt lại, Đoạn Dịch nghe thấy Minh Thiên hỏi: "Nằm ngủ như này anh có cảm thấy ẩm ướt không?"

Đoạn Dịch nói: "Vẫn tốt. Tôi lớn hơn cậu 6 tuổi nhưng chưa đến mức loãng xương viêm khớp."

"Anh Tiểu Dịch anh hiểu nhầm em rồi, em nào có chê anh lớn tuổi. Ý em là, em biết giác hơi." Minh Thiên nghiêng người cười với Đoạn Dịch, "Chờ khi nào đến khu nghỉ ngơi, em giúp anh."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, cũng cười gật đầu. "Được thôi." Mở mắt ra, Đoạn Dịch nhìn trần nhà. "Vừa rồi chúng ta bàn chính sự, tình huống nếu số 6 là sói. Nếu hắn là sói, thế cục ít nhất có hai sói lộ đuôi. Thật là kỳ quái. Thế nếu số 4 là sói thì sao, cậu nghĩ con sói còn lại ở đâu?"

Minh Thiên chưa kịp trả lời Đoạn Dịch, hệ thống bỗng phát thông báo. "Người chơi số 4 xin mời vào tù." "Người chơi số 4 chọn người chơi số 7 kế thừa Cảnh Huy. Người chơi số 7 trở thành cảnh sát trưởng mới, có quyền lợi 1.5 phiếu."

Khang Hàm Âm bị cắn? Phù thủy không cứu? Phù thủy nghi cô ấy là sói tự cắn?

Đoạn Dịch lập tức nhíu mi.

Khang Hàm Âm giao Cảnh Huy cho mình, nghĩa là kết quả soi ra mình là người tốt. Nhưng những người khác có tin hay không, không chắc. Dù sao thì trong mắt người khác rất có thể anh và Khang Hàm Âm là hai con sói.

Sáng sớm ngày kế, Minh Thiên và Đoạn Dịch theo thường lệ dậy sớm, bầu trời phó bản còn tối mù, hai người bọn họ lại đi hạ du

con sông tắm rửa một cái.

Lúc trở về, sắp ra khỏi rừng cây, bọn họ thấy phía trước cách đó không xa, chỗ phía sau nhà cây có bóng hai người ẩn hiện. Thấy thế, hai người ăn ý trốn sau gốc cây, giữ im lặng.

Hai người sau nhà cây dần xuất hiện, một trong hai là nữ minh tinh đeo kính râm tên Hoa Hồng. Hôm nay cô ta không đeo đàn ghi-ta. Cô ta mặc một chiếc váy hoa dài, vẻ mặt có chút đau thương. Cả ngày hôm qua cô ta không rời phòng trên cây, người đại diện Dung Dung bận rộn đưa ăn đưa uống cho cô ta. Cho nên thời gian cô ta xuất hiện sau nhà cây có hơi kỳ lạ.

Người còn lại là kẻ không có tròng mắt, một người đàn ông trông vô cùng già nua. Không biết tại sao hôm nay hắn ta quấn một chiếc khăn quàng cổ trên đầu, che kín đầu và hai tai.

Cảnh tượng ngoài dự đoán xảy ra, người đàn ông không mắt ôm Hoa Hồng vào lòng, bàn tay dán vào vòng eo mảnh khảnh của cô ta. Mà Hoa Hồng ôm cằm hắn ta, nhón mũi chân, hôn hắn ta một cái.

Hai người này là người yêu? Nhưng nếu như vậy, bọn họ có vẻ quá mất cân xứng. Một người là nữ minh tinh ngăn nắp diễm lệ, một người mặc quần áo giá rẻ, hơn nữa người đàn ông vừa mù vừa già hơn cô ta hai mươi tuổi.

Sau cái hôn triền miên, Hoa Hồng chỉ vào phần tai đối phương. "Em muốn nhìn một chút."

"Khó coi." Người đàn ông không mắt nói.

Nhưng Hoa Hồng nhất quyết đòi tháo khăn quàng cổ của hắn ta. Thế là tình trạng dưới khăn quàng cổ đập vào mắt mọi người...

Hắn ta không có tai, thay thế là vết sẹo dài đọng máu màu đen. Có lẽ do ngón tay Hoa Hồng không cẩn thận quẹt phải miệng vết thương khiến máu tươi thấm ra, chảy xuôi xuống cổ hắn ta, làm người nhìn có hơi ghê sợ.

Hắn ta không có tròng mắt, là do bệnh cũ. Nhưng mất lỗ tai, là vết thương mới.

Chương 57

Thấy hai người kia rời đi, Đoạn Dịch và Minh Thiên liếc nhau, rời khỏi sau thân cây. Đoạn Dịch như suy tư gì đó, Minh Thiên hỏi anh: "Anh Tiểu Dịch, anh nghĩ gì vậy?"

Đoạn Dịch mở miệng nói: "Tôi đang nghĩ Nhà Tâm Nguyện sao lại như thế. Những cái tai và tròng mắt từ đâu ra? Có phải là từ... người ước nguyện?"

Minh Thiên nghĩ: "Theo hướng anh nghĩ, Nhà Tâm Nguyện thật sự có thể thực hiện tâm nguyện của người ước?"

Đoạn Dịch nói: "Không biết. Chỉ cảm thấy đây là một khả năng. Khi ở trong phòng, tưởng tượng về một hình ảnh liền nhìn thấy ảo giác tương quan; ước muốn ăn món gì liền biến ra đồ ăn từ không khí. Nhưng tôi thấy căn nhà không thể thật sự biến ra đồ ăn, cho nên nó dùng mắt, tai, xương cốt biến đổi thành đồ vật. Thế ước cái khác thì sao?"

"Giả dụ tôi ước... được thăng chức tăng lương, hoặc tôi bị bệnh, tôi ước được hết bệnh. Ước nguyện kiểu này nhà nhỏ thực hiện như thế nào?"

Minh Thiên suy tiếp theo ý Đoạn Dịch: "Theo như chúng ta phân tích trước đó, tâm nguyện có hai tầng. Tầng thứ nhất, mọi người muốn nhìn thấy gì, dù chỉ là ý niệm trong tích tắc, nhà nhỏ cũng có thể biết. Nhà nhỏ có thuật đọc tâm, thông qua ảo giác để thỏa mãn nguyện vọng của con người. Ở trình độ này, nhà nhỏ chỉ tạo ra ảo giác, không chuyển hóa vật chất thực."

"Tầng thứ hai tâm nguyện, là nhu cầu vật chất. Nhà nhỏ thông qua biến đổi vật đơn giản để thực hiện điều ước, ví dụ như tai và mắt, chúng biến thành nồi lẩu và bữa cơm kiểu Pháp. Còn tâm nguyện lớn hơn mà anh nói, nghiêm túc mà nói hẳn là tầng thứ ba."

"Ừ." Đoạn Dịch gật đầu, "Tâm nguyện kiểu này không phải nhu cầu vật chất đơn giản, trước mắt chúng ta chưa thử nghiệm cũng

không biết thử nghiệm như thế nào. Thế... chúng ta có thể vào nhà nhỏ nghiệm chứng một chút. Đương nhiên, để an toàn, tôi nghĩ chúng ta nên tìm hiểu kỹ mấy npc trước đã. Bằng không, tùy tiện ước với nhà nhỏ sẽ gặp nguy hiểm."

Nhà nhỏ và rừng rậm không có nhiều manh mối, tạm thời lại không thể hủy căn nhà. Cũng may vẫn còn NPC. Có lẽ có thể thông qua việc giao lưu với NPC để biết về chuyện xưa của nhà nhỏ.

Vòng qua nhà nhỏ đi đến đằng trước, nhìn nơi đất trống được dùng làm phòng bếp tạm thời. Đoạn Dịch bỗng nảy ra một kế.

Anh nhếch một bên lông mày, khóe miệng kéo lên hiện má lúm đồng tiền. Minh Thiên nhìn biểu cảm của anh liền biết anh đang nghĩ ý xấu. Bước đến trước mặt Đoạn Dịch, Minh Thiên hỏi: "Anh tính làm gì? Cần em phối hợp thế nào, anh cứ nói."

Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn Minh Thiên, chớp mắt: "Chúng ta dậy sớm có lợi phết, chưa tới giờ nấu cơm. Chúng ta trộm đồ nấu cơm sáng... không, cả cơm trưa cơm chiều, trộm hết đi."

Minh Thiên cười: "Được."

Đoạn Dịch nói: "Trộm mấy cái thùng của bọn họ mang vào trong rừng chôn, rồi đôi ta đi bắt cá. Bọn họ muốn ăn ké thì đổi bằng tình báo."

Đoạn Dịch nói xong thấy Minh Thiên im re. "Sao? Có ý kiến?"

"Đương nhiên không ạ. Chỉ là..." Minh Thiên chỉ cảm thấy, mỗi lần Đoạn Dịch trình bày đều vô cùng hấp dẫn. Anh tự tin, nắm chắc, có chủ kiến, có quyết đoán, có thực lực, khiến người ta toàn tâm toàn ý muốn làm đồng đội, tỏa ánh sáng đến mức không thể rời mắt.

Đoạn Dịch cười cười.

Minh Thiên cúi đầu ôm thùng. "Không thể đợi muộn hơn. Chúng ta tranh thủ dọn luôn."

.

40 phút sau. Đúng 7 giờ rưỡi.

Người đại diện Dung Dung trừng mắt nhìn "phòng bếp" trống trơn, mặt trắng bệch, sốt ruột hoảng hốt phái nhân viên công tác tìm đồ. "Sao lại bị mất trộm? Tôi dặn rồi, nhiều người nhiều đôi mắt như vậy, sao không ai canh đồ hả?"

"Tiêu rồi tiêu rồi, Hoa Hồng phải uống sữa bò mỗi ngày. Giờ... giờ không có sữa bò, cô ấy sẽ nổi giận đấy!"

"Cái đám đần mấy người, đứng ngẩn ra làm quái gì! Đi tìm ngay cho tôi!"

Chửi mắng nhân viên công tác một hồi, Dung Dung dậm giày cao gót lo lắng suông. Giọng oang oang của cô ta đánh thức những người chơi đang ngủ say. Các người chơi lục tục từ nhà cây xuống dưới, ngơ ngác không hiểu gì. Đồng dạng không rõ nguyên do còn có Hoa Hồng.

Cô ta mở cửa sổ, thản nhiên nhìn xuống phía dưới. Cô ta vẫn đeo kính râm, nhưng nhìn cái cằm bạnh ra là biết giờ phút này cô ta đang cực kỳ khó chịu.

Không biết vì sao mà Dung Dung đặc biệt sợ cô ta, lập tức hướng về phía nhà trên cây nói: "Bữa sáng có chút vấn đề, tôi chuẩn bị ngay đây."

"Ừ. Đưa ít thuốc lên đây cho Phong Sơn. Anh ấy vào nhà nhỏ cả đêm, tôi cũng đợi ảnh cả đêm, trời sáng mới trở về. Các cô giúp ảnh băng bó vết thương đi. Bây giờ tôi muốn ngủ. Đừng ồn." Hoa Hồng nói xong thì đóng cửa sổ.

Vừa lúc Đoạn Dịch và Minh Thiên mỗi người ôm một xô cá trở về. Nghỉ chân nghe Hoa Hồng nói xong, Đoạn Dịch biết thêm ít thông tin. Thứ nhất, người đàn ông già nua không mắt không tai tên Phong Sơn. Thứ hai, tối hôm qua Phong Sơn đến nhà nhỏ ở cả đêm. Vậy hai tai hắn ta bị cắt lúc tối qua tại nhà nhỏ? Là hắn ta chủ động cắt, hay nhà nhỏ thông qua phương thức nào đó lấy

mất?

Trong đầu Đoạn Dịch lướt qua rất nhiều suy nghĩ, lại không hề biểu hiện trên mặt, chỉ đặt xô cá xuống đất. Cạnh cọc cây có không ít rơm rạ, Minh Thiên đặt nồi sắt lên giá, bắt đầu nhóm lửa. Đoạn Dịch là kiểu người không biết nấu cơm, không biết xử lý hai xô cá thế nào, bèn tìm người chơi khác tới hỗ trợ. Một lát sau, Ổ Quân Lan cắt bỏ nội tạng, Hứa Nhược Phàm tìm gia vị và rượu không bị Đoạn Dịch giấu, khử mùi tanh của cá, bỏ vào nồi nêm muối, nấu một nồi canh cá đơn giản.

Thịt cá tươi béo mỡ, nấu nướng đơn giản vẫn ra được màu canh tuyết trắng. Mùi thơm xộc vào mũi, Dung Dung nhìn mà thèm.

Dung Dung tự nhiên tới gần họ. "Ngày hôm qua chúng tôi chia rất nhiều đồ cho mọi người. Mà mọi người nấu cũng cần dùng muối, rượu, đều là của chúng tôi. Hiện tại mọi người cũng nên chia đồ ăn với chúng tôi."

Ổ Quân Lan không rõ nội tình, vì thế cầm chén múc canh. Lúc cô sắp đưa canh cho Dung Dung thì bị Đoạn Dịch giật mất. Cầm bát canh cướp từ tay Ổ Quân Lan thổi thổi, húp một miếng, Đoạn Dịch nhìn về phía Dung Dung: "Canh này đâu thể tùy tiện cho cô. Cô dùng đồ mà đổi."

"Anh, anh có ý gì?" Dung Dung có chút bực bội, "Tôi tiêu tiền mời mấy anh tới, mấy anh tỏ thái độ gì đấy hả?"

"Các cô mời chúng tôi tới, rốt cuộc để chúng tôi làm gì, cô tự hiểu lấy." Đoạn Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng của Hoa Hồng và Phong Sơn, hạ giọng nói với Dung Dung, "Hoa Hồng tới để ước nguyện? Có phải quá trình ước nguyện sẽ gặp nguy hiểm, chọc ra yêu ma quỷ quái, nên mấy cô mới mời chúng tôi tới để ngừa vạn nhất?"

"Nếu là như thế, chuyện mấy cô muốn làm, và bí mật về nhà nhỏ phải nói cho chúng tôi biết. Chứ không chúng tôi giúp mấy cô kiểu gì? Chúng tôi cần có thông tin để phòng ngừa những tình huống nguy hiểm. Lỡ mà 12 thầy đuổi ma chúng tôi đều tặng mạng cho nó thì biết tìm ai tính sổ?"

Dung Dung không trả lời, nhưng sắc mặt biến đổi, sau đó liếc vội hướng nhà cây của Hoa Hồng. Đoạn Dịch từ động tác của cô hiểu ra điều gì, nói: "Cô ta đang ngủ. Chúng ta trộm trao đổi, cô ta không nghe được đâu. Không phải cô ta muốn uống sữa bò à? Cô có thể dùng canh cá để thay thế. Lỡ cô ta mà nổi giận thì không tốt lắm nhỉ?"

Đoạn Dịch ngửa đầu uống sạch chén canh cá. "Không nói nữa. Dù sao canh này còn chưa đủ chia cho 12 người chúng tôi. Uống xong chúng tôi liền chạy lấy người."

Dung Dung cả giận: "Anh, các anh không đi được. Chúng tôi cũng không đi được. Xung quanh rừng rậm bị sông đen bao vây, chúng ta chỉ có thể đợi tới ngày đó để lên thuyền. Chúng ta tạm thời không thể rời khỏi đây. Anh đừng hòng dùng cái này uy hiếp tôi."

"À, được thôi. Không đi nữa, cứ ở đây chơi vậy. Cô là người đại diện nhỉ... Tôi thấy trong đội của cô có nhân viên tài vụ, người dẫn đường, chuyên viên tạo hình, chuyên viên trang phục và chuyên viên trang điểm? Các cô có thể đi săn hả?" Đoạn Dịch cười cười, dùng đũa gắp một miếng cá mỡ màng bỏ vào miệng. "Các cô không đi săn, chúng tôi thì có. Nếu các cô tính mấy ngày sau chỉ ăn quả dại chua lè, rau dại đắng nghét, thì cô đừng nói nữa. Ồ..."

"Chắc gì các cô có đủ quả dại rau dại mà ăn. Vì chúng nó sẽ bị chúng tôi chiếm hết." Nói đến đây, Đoạn Dịch tỉnh bơ rút súng của Nicole ra ngắm nghía.

"Tôi có súng này."

Nếu nói vừa rồi Đoạn Dịch chỉ vừa đe dọa vừa dụ dỗ. Thì hiện tại chính là không biết xấu hổ chơi lưu manh ép buộc người ta.

Thấy anh lấy súng ra, người đại diện Dung Dung bị dọa sững sờ. Trừ cái này ra, cô thật sự sợ Hoa Hồng. Cô nghĩ nếu mình không sắp xếp việc ăn, ở, đi lại của Hoa Hồng cho đàng hoàng, cô sẽ bị cô ta quở trách, cô lo lắng vô cùng.

Vì thế nên Dung Dung bị khuất phục. "Tôi không thể nói cho quá

nhiều người nghe. Anh... anh tìm một chỗ, tôi nói riêng cho anh nghe."

Đoạn Dịch nâng tay, vô cùng tự nhiên đặt lên bả vai Minh Thiên bên cạnh. "Tôi mang theo em trai, được không?"

"Vậy... vậy đi. Chỉ hai người, không thể nhiều hơn." Dung Dung cau mày nói, "Chuyện này, các anh không thể nói cho những người khác. Nếu không Hoa Hồng không để yên cho tôi đâu!"

.

20 phút sau, bên bờ sông nhỏ.

Đoạn Dịch và Minh Thiên sóng vai dựa lưng vào một thân cây. Dung Dung đứng đối diện hai người, sắc mặt không vui hỏi: "Muốn hỏi cái gì, nói mau lên. Không biết khi nào cô ấy sẽ dậy, không có sữa bò, tôi phải đưa canh cá cho cô ấy!"

Đoạn Dịch nhìn Dung Dung, dẫn đầu hỏi: "Phong Sơn và Hoa Hồng là người yêu?"

Dung Dung mất kiên nhẫn gật đầu.

"Thế..." Đoạn Dịch lại hỏi, "Hai người bọn họ bao nhiêu tuổi?"

Dung Dung nói: "Hoa Hồng 29 tuổi. Phong Sơn... Tôi không biết. Chắc là không sai biệt lắm."

Tuổi tác không sai biệt? Nghi ngờ cùng Minh Thiên liếc nhau, Đoạn Dịch hỏi tiếp: "Tại sao Phong Sơn không có tròng mắt và hai tai? Ngoại hình của hắn và Hoa Hồng quá khác biệt, trông như cách nhau hai mươi tuổi. Có nguyên nhân gì không?"

Dung Dung cau mày, chỉ nói: "Đây là lý do tôi tìm các người. Nhà nhỏ kia... có thể thực hiện điều ước của người ta. Nhưng trong nhà nhỏ có ma quỷ... sẽ biến người ta già đi, móc mắt của người ta... Thế nên tôi mới tìm thầy đuổi ma."

Lời nói đến nơi đây, Dung Dung hơi hoảng loạn mà nhìn Đoạn

Dịch: "Tôi nói đúng sự thật. Nhưng các anh đừng hòng chạy. Các anh là thầy đuổi ma nên có thể đối phó với ma quỷ. Chẳng lẽ chút bản lĩnh đó các anh cũng không có? Nói nữa, tới cũng tới rồi, không có thuyền tới đón, các anh đừng mong vượt sông rời đi."

"Là Hoa Hồng nói cho cô biết? Lần trước cô không đi cùng cô ta?" Đoạn Dịch hỏi.

Dung Dung lắc đầu: "Không có. Đây là lần đầu tiên tôi đi cùng cô ấy. Hồi trước đều là Phong Sơn đi cùng."

Đoạn Dịch bắt được manh mối. "Cho nên chuyện trong nhà nhỏ có ma quỷ đều do Hoa Hồng nói cô mới biết. Kỳ thật bên trong có gì, cô không biết cũng không thấy?"

Dung Dung tiếp tục lắc đầu. "Đúng là tôi không biết."

Lại cùng Minh Thiên liếc nhau, trong mắt hai người đều tỏ vẻ đã hiểu. Lần thứ hai nhìn Dung Dung, Đoạn Dịch hỏi: "Cô là người đại diện của Hoa Hồng đã bao lâu?"

"Từ lúc cô ấy ra mắt công chúng đã theo rồi. Mười năm." Dung Dung nói, "Bảy năm đầu lắm, ba năm gần đây mới trở nên nổi tiếng(1). Chứng tỏ nhà nhỏ linh nghiệm!"

"Vậy Phong Sơn và Hoa Hồng yêu nhau từ khi nào?" Đoạn Dịch hỏi.

Dung Dung ngẫm nghĩ: "Tầm ba năm trước..."

"Ba năm trước Hoa Hồng bắt đầu nổi tiếng. Cũng là ba năm trước cô ta quen Phong Sơn? Thế cô ta đến nhà nhỏ khi nào?" Đoạn Dịch hỏi, "Đừng nói cũng là ba năm trước?"

"Đúng vậy, cũng là ba năm trước." Dung Dung nói, "Hoa Hồng là ca sĩ không mấy tiếng tăm, tính tình hậm hực, sáng tác trì trệ không có đột phá, có khoảng thời gian rất dài không viết được bài hát nào. Có một lần cô đi du lịch giải sầu, thuận tiện sưu tầm phong tục tìm linh cảm. Đó cũng là lúc cô ấy gặp Phong Sơn."

Tạm dừng một chút, Dung Dung nhớ lại, "Ôi đúng rồi, ban đầu Phong Sơn là fan của cô ấy. Sau khi gặp Hoa Hồng, Phong Sơn nói cho cô ấy biết trong rừng này có Nhà Tâm Nguyện, có thể thực hiện tâm nguyện của người ước."

"Phong Sơn vừa nói vậy, Hoa Hồng liền đi theo hắn? Cô minh tinh này gan to ghê." Đoạn Dịch tò mò hỏi.

Giọng điệu Đoạn Dịch như đang bàn việc nhà, dễ dàng khiến Dung Dung đồng cảm. Bất tri bất giác Dung Dung quên mình là người đang bị ép hỏi, lải nhải ngay: "Đúng rồi đấy! Lúc tôi nghe kể mà sợ gần chết. Gan to thực sự. Ai biết Phong Sơn là người nào? Là fan thường, fan cuồng hay antifan(2)? Sao cô ấy dám tin lời hắn nói?"

Lắc đầu, Dung Dung nói tiếp: "Lúc ấy Hoa Hồng chưa nổi tiếng, người đại diện tôi đây còn quản được cô ấy. Tôi từng phê bình cô ấy, nhưng cô ấy có giải thích với tôi. Hiện tại ngẫm lại, lời giải thích cũng hợp lý."

"Hoa Hồng nói bọn họ gặp nhau ở quán bar, Phong Sơn là ca sĩ quán bar. Một đêm nọ, Hoa Hồng ngồi dưới hàng ghế dài, Phong Sơn đứng trên sân khấu, hắn hát rất nhiều bài của Hoa Hồng, tiếng hát thấm vào tim cô ấy. Cho nên Hoa Hồng cảm thấy hắn hiểu mình, nguyện ý tin hắn."

"Còn nữa, lúc ấy sự nghiệp Hoa Hồng gặp trắc trở lớn, bị người ta công kích thậm tệ, cô ấy nói cô ấy mượn cớ đi du lịch tìm linh cảm sáng tác, thật ra là để tự sát. Trong trạng thái tâm lý như vậy, cô ấy không sợ Phong Sơn lừa, ngựa chết coi như ngựa sống chạy chữa."

"Trước khi hai người bọn họ xuất phát, tôi đã gặp mặt Phong Sơn. Lúc ấy hắn vẫn là một thanh niên trẻ đẹp trai. Nhưng khi quay về đã già đi hai mươi tuổi. Cơ mà..." Dung Dung cảm thán nói, "Sau đó một bài nhạc phim của Hoa Hồng hot lên. Từ đấy, cô ấy tin chắc rằng Nhà Tâm Nguyện có thể giúp cô ấy thực hiện, cũng cùng Phong Sơn chính thức ở bên nhau."

"Tôi từng nghe hai người trò chuyện. Phong Sơn hỏi cô ấy, nếu hắn già rồi, cô ấy còn yêu hắn không. Cô ấy nói, mặc kệ hắn thế

nào, cô sẽ không bao giờ rời bỏ hắn. Phong Sơn trả lời, vậy thì hắn yên tâm, hắn sẽ duy trì ước mơ âm nhạc của cô ấy."

Bị Đoạn Dịch vừa đe dọa vừa dụ dỗ thêm lời khách sáo, Dung Dung coi như là biết gì nói nấy, không nửa lời giấu giếm.

Đoạn Dịch đã đoán được đại khái câu chuyện, lập tức hỏi: "Phong Sơn bị mù từ khi nào?"

"Hai năm trước." Dung Dung nói, "Lúc ấy Hoa Hồng muốn tranh Giải Kim Khúc(3), giải thưởng âm nhạc quốc nội lớn. Nhưng mà cô ấy báo danh trễ, tính ra là sẽ bị lỡ. Cô ấy không cam lòng, liền cùng Phong Sơn tới nơi này ước nguyện. Lúc quay về, Phong Sơn mất hai mắt. Còn Hoa Hồng được đặc cách vào danh sách, cuối cùng đoạt giải, từ đó nổi tiếng khắp nơi."

"Được rồi được rồi, tôi phải đi." Dung Dung hơi sốt ruột, "Mãi Hoa Hồng mới nổi tiếng, tôi đi theo cũng kiếm được chút lời. Tôi vừa mua mấy căn biệt thự cao cấp, cần tiền trả khoản vay. Giờ Hoa Hồng càng lúc càng nóng tính, tính tình cũng khó hầu. Lỡ cô ấy hủy hợp đồng với tôi, tôi biết đi đâu tìm cây rụng tiền? Tôi phải đi rồi! Đi hầu hạ cô ấy!"

"Từ từ. Cho tôi hỏi vấn đề cuối cùng." Đoạn Dịch gọi cô lại, "Lần này các cô tới đây vì cái gì?"

Dung Dung nói: "Vẫn là vì tham vọng âm nhạc của Hoa Hồng. Phong cách âm nhạc của cô ấy là nhạc đồng quê, tương đối bắt tai. Hiện cô ấy đã có thanh danh lẫn vinh dự, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy chưa đủ."

"Chưa đủ?" Đoạn Dịch cân nhắc một chút, "Cô ta muốn trở thành ca sĩ sáng tác toàn năng?"

Dung Dung thở dài: "Người ta bây giờ á, lúc thì thích phong cách Trung Quốc, lúc thì thích pha trộn yếu tố hip-hop, có khi lại thích nghe rock and roll, tất nhiên đa số vẫn chuộng kiểu nhạc truyền thống, tình ca này nọ. Phong cách âm nhạc hạn chế rất nhiều cơ hội của cô ấy, cô ấy sợ thời gian dài sẽ đẩy cô ấy trở về ca sĩ nhỏ không danh tiếng, mất đi tất cả hiện có. Cho nên cô ấy muốn thắp

sáng thiên phú của mình, thử đa dạng phong cách."

"Chưa kể dạo này có rất nhiều người bôi đen cô ấy, làm cô ấy vuột mất nhiều hợp đồng đại diện thương hiệu. Cô ấy còn muốn sửa quan niệm trên mạng về đúng thực tế. Cô ấy không muốn nghe bất cứ tin tiêu cực nào nữa."

"A, nửa năm sau có một giải thưởng âm nhạc quốc tế lớn, nếu có thể lọt vào danh sách đề cử, cô ấy sẽ trở thành thiên hậu(4) chân chính. Nhiều người lưu hành giới ca hát bây giờ không so sánh được với cô ấy đâu." Nhắc tới sự nghiệp Hoa Hồng, Dung Dung nhịn không được lảm nhảm, kể lể khá chi tiết.

"Được chưa? Hỏi xong chưa. Các anh đừng tiết lộ bí mật của cô ấy ra ngoài! Tôi sẽ đưa các anh tiền! Chúng ta cần bảo vệ Hoa Hồng, Hoa Hồng tốt, chúng ta cũng tốt. Cô ấy có thể kiếm tiền, thì chúng ta không nghèo được!" Dặn dò xong Đoạn Dịch và Minh Thiên, cô vui vẻ rời đi.

Nhìn bóng lưng Dung Dung, Đoạn Dịch suy nghĩ một lát rồi nói: "Cái gọi là nhà nhỏ có ma quỷ hại người, khả năng cao chỉ là lời nói dối lừa người đại diện. Cô ta vào nhà nhỏ ước nguyện, trong nhà có ma quỷ, Phong Sơn bảo vệ cô ta nên bị ma quỷ làm hại. Chuyện này nghe qua, trông cô ta sẽ không quá ác."

"Nhưng nếu ước nguyện cần trả một cái giá đắt, mỗi lần đều là Phong Sơn hy sinh bản thân, giúp Hoa Hồng ước nguyện. Tương đương với việc để thực hiện tham vọng của cô ta, Phong Sơn phải hủy hoại bản thân. Thế thì nhân phẩm của cô ta quá tệ hại. Là nguyên nhân mà Hoa Hồng lừa Dung Dung rằng nhà nhỏ có ma quỷ."

Minh Thiên im lặng đã lâu mở miệng: "Vâng. Em đồng ý với cái nhìn của anh. Chúng ta có thể động não xâu chuỗi các sự kiện trước đó."

"Nhà nhỏ có thể thực hiện ước nguyện của một người. Nếu đơn giản là mức độ ảo giác, nó có thể trực tiếp làm, không cần trả giá gì hết. Nhưng khi điều ước của Hoa Hồng quá lớn, nó sẽ đòi nợ, ví dụ như hai tai, đôi mắt, tuổi thọ. Tôi cho rằng, không chỉ Phong

Sơn, còn có rất nhiều người từng tới đây ước nguyện, cho nên nhà nhỏ có rất nhiều vành tai và tròng mắt."

Đoạn Dịch nhăn chặt mày.

"Ừm. Hiện chúng ta đã biết tai và mắt trong nhà nhỏ từ đâu mà có. Chỉ sợ là đòi nợ từ trên người kẻ ước nguyện."

Nhà Tâm Nguyện có thể thực hiện ba mức độ nguyện vọng. Đối với ảo giác và nhu cầu vật chất đơn giản, nó sẽ không đòi người ước nguyện bất cứ thứ gì. Tuy nhiên nó không thể tạo ra một vật thể từ không khí, nên nó sẽ lấy tai và mắt từ người ước những nguyện vọng to lớn, hóa thành đồ vật tương ứng.

Nhu cầu đơn giản không quan trọng gì, nhưng một khi ước điều to lớn với nhà nhỏ, nhà nhỏ sẽ giúp bạn thực hiện nguyện vọng, cùng lúc đó sẽ lấy cái giá cần trả.

Đoạn Dịch nhịn không được cảm khái: "Nếu chúng ta tổng kết không sai, cô Hoa Hồng này quả thực là lòng tham không đáy."

"Ba năm trước, Hoa Hồng ước được nổi tiếng, không còn là một ca sĩ vô danh. Fan Phong Sơn thích cô, dùng 20 năm tuổi thọ đổi lấy."

"Hai năm trước, Hoa Hồng ước được giành Giải Kim Khúc, Phong Sơn hy sinh hai mắt của mình."

"Giờ cô ta lại mang Phong Sơn tới... Lần này cô ta muốn nhiều hơn. Nhân tính tham lam, dã tâm càng lúc càng lớn, thế thì trừ mất hai tai, liệu Phong Sơn sẽ còn mất thêm gì khác?"

Minh Thiên cũng rất nghiêm túc. "Tối hôm qua Phong Sơn đã trả giá bằng hai tai, nhưng Hoa Hồng vẫn chưa tính rời đi. Có thể thấy nguyện vọng của cô ta chưa được thực hiện. Nhất định Phong Sơn sẽ trả giá nhiều hơn, sẽ mất mạng."

.

Xuyên qua rừng cây rậm rạp, Đoạn Dịch và Minh Thiên quay về vị trí nhà cây. Vừa rồi bọn họ đi vào rừng, mấy người Tiết Cảnh,

Chân Cao Kiệt còn chưa rời giường. Bây giờ từ xa nhìn qua thì thấy bọn họ ngồi vây quanh nồi sắt, mỗi người bưng một bát canh cá.

"Chậc, lợi cho bọn họ." Đoạn Dịch cụp mắt. Nhấc chân đang muốn đi tới, Minh Thiên chộp lấy cổ tay anh.

"Sao vậy?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên nói: "Sau khi về anh đừng nói gì hết."

Đoạn Dịch chớp chớp mắt, hiểu ý Minh Thiên. "Ừm, tôi hiểu mà."

"Anh cái gì cũng tốt, mỗi tội đối với đồng đội không hề giữ lại gì cho mình. Bọn họ muốn có thông tin thì tự đi mà tìm." Minh Thiên nói, "Ai có thông tin, người đó khống chế thế cục."

Ngước mắt nhìn thật sâu vào mắt Minh Thiên, Đoạn Dịch vỗ vai hắn.

"Đi thôi."

Trở lại bên nồi sắt, Ổ Quân Lan dõi qua ngay. "Dung Dung có nói gì không?"

Đoạn Dịch lắc đầu, tạm thời không đáp.

Tiết Cảnh mở miệng: "Vừa rồi Chân Cao Kiệt báo kết quả soi, nói tối qua soi số 2 Minh Thiên ra Người tốt."

- --

(1) Raw là không hồng, và bạo hồng. Mình đổi qua từ khác cho thân thiện.

(2) Fan = người hâm mộ, antifan = người tẩy chay

(3) Thiên hậu là người nổi tiếng, có sức ảnh hưởng lớn với giới giải trí. K rành showbiz Trung nên để raw, mn có từ nào thay thế hay hơn thì nói mình nhé.

(4) Giải Kim Khúc (Golden Melody Awards 金曲奖) là giải thưởng âm nhạc lớn nhất Đài Loan và là sự kiện trao giải âm nhạc quy mô lớn có uy tín và ảnh hưởng lớn nhất trong làng nhạc Hoa ngữ. GMA được coi là "Giải Grammy của Đại Trung Hoa", được Bộ Văn hoá Đài Loan tổ chức thường niên với lần đầu vào năm 1990. Giải thưởng trao cho các nhạc sĩ, ca sĩ sáng tác và biểu diễn bằng tiếng Hoa cụ thể bao gồm 4 loại thứ tiếng: Quan Thoại (tiếng phổ thông), Đài Ngữ, Khách Gia, và tiếng thổ ngữ ở Nam Đài Loan.

Chương 58

Minh Thiên được xác nhận là Người tốt hai lần, thân phận gần như trở thành người đáng tin nhất.

Đang là giai đoạn đầu, các người chơi bị thiếu thông tin phá giải phó bản, vì thế ngồi vây quanh nồi sắt thảo luận xem hôm nay nên vote ai.

Đoạn Dịch và Minh Thiên tạm thời chưa vào ngồi, chỉ song song dựa vào thân cây gần đấy.

Tiết Cảnh giúp Chân Cao Kiệt báo kết quả soi, Chân Cao Kiệt nói: "Ngày đầu tiên tôi soi số 8 ra người tốt, 8 vào tù luôn; số 2 được số 4 soi ra người tốt, cho nên tôi kiểm tra cậu ấy. Kết quả cậu ấy là người tốt. Về hôm nay vote ai, tôi có chút ý tưởng, mọi người muốn nghe không?"

Số 1 Ổ Quân Lan hỏi hắn ta trước: "Tối hôm qua số 4 bị cắn, anh không bị cắn, không thấy kỳ lạ à?"

Chân Cao Kiệt lập tức nói: "Có gì mà kỳ? Đó là kế hoạch của cô ta. Mọi người nhớ tối qua cô ta mạnh dạn lead dân thế nào không? Cô ta nói ảo thuật gia đừng quan tâm cô ta, phù thủy hãy cứu cô ta. Kế hoạch rõ là lừa bình thuốc của phù thủy, thuận tiện hắt cho tôi bát nước bẩn. Tôi cảm thấy lần này phù thủy CARRY* cả làng. Phù thủy không cứu cô ta là đúng!"

Ổ Quân Lan nhíu mày, tạm thời không nói nữa, Chân Cao Kiệt liền nói: "Số 4 Khang Hàm Âm chính là sói. Số 2 cô ta từng soi tôi đã kiểm tra, là người tốt. Nhưng cô ta là sói, không thể nào soi liên tục hai lần đều thuộc phe tốt. Số 2, cô ta muốn kéo phiếu của cậu thôi. Như vậy người thứ hai bị cô ta soi chắc chắn là sói."

Ngẩng đầu nhìn về phía Đoạn Dịch. "Số 2 giao Cảnh Huy cho anh, nghĩa là cô ta soi anh ra người tốt. Anh là người thứ hai cô ta soi. Căn cứ vào suy đoán của tôi, khả năng cao anh chính là sói. Ai bên phe tốt hôm nay hãy vote số 7 Đoạn Dịch."

Đoạn Dịch nghe vậy, tạm thời không phản ứng, mà nhìn phản ứng của người chơi khác.

Thần sắc của mỗi người khác nhau, nhiều người có vẻ bị lời Chân Cao Kiệt làm rối rắm, dường như không ít người tán thành hắn ta. Nhưng xuất phát từ chút băn khoăn, tạm thời không phát biểu ý kiến.

Lúc này, Minh Thiên đi đến chỗ đám người, ngồi xuống xếp bằng giống mọi người.

Tự múc cho mình một chén canh cá, Minh Thiên nhìn phía Chân Cao Kiệt: "Mép mồm anh còn dính canh cá kìa. Cá này là buổi sáng số 7 bỏ công bỏ sức bắt về. Ăn cá người ta, còn muốn nhai đầu người ta, anh có ý tốt thật đấy."

Mặt Chân Cao Kiệt lộ vẻ hơi nan kham, nhưng cực lực nhịn xuống, nói: "Này... Việc nào ra việc đó. Tôi dùng logic phân tích, liên quan gì đến việc tôi ăn uống."

"Logic? Được, hiện tại chúng ta nói logic." Minh Thiên nói, "Tôi được soi ra người tốt hai lần, thân phận được xác nhận, hẳn là tôi nên lead tiết tấu nhỉ. Tôi không đồng ý hủy Cảnh Huy. Nếu số 4 đã bị loại, hai tiên tri một đổi một. Hôm nay vote anh."

Chân Cao Kiệt nhíu mày, hắn ta không nhìn Minh Thiên, mà nhìn về phía các người chơi còn lại. "Phe người tốt nghe tôi nói. Số 2 và số 7 có quan hệ tốt, thường đi cùng nhau, điều này chúng ta đều thấy cả. Số 2 được soi ra người tốt hai lần, hiện tại thân phận đáng tin. Thân phận của cậu ấy là do tôi xác nhận. Nếu tôi là sói, tôi giúp số 2 xác nhận thân phận, để cậu ta bảo vệ anh trai tốt số 7 của mình, tự đẩy mình vào thế khó à, mắc gì tôi lại làm thế? Tôi sao dám mạo hiểm như vậy? Phe người tốt, nếu tôi là sói, lẽ ra tôi không nên chơi kiểu đó chứ."

Thở dài, Chân Cao Kiệt nói tiếp: "Tôi biết, mọi người cùng trải qua nhiều phó bản nên có cảm tình với nhau, đa số mọi người đều tin tưởng số 4. Làm tiên tri tôi đây chơi mà mệt tâm. Nhưng mọi người ngẫm lại đi, tôi có vấn đề ở đâu không? Số 4 tự cắn để kéo

chết tôi. Mà số 7 là người thứ hai cô ấy soi, dưới tình huống số 2 là người tốt, anh ta nhất định là sói hùa."

Lời Chân Cao Kiệt cực kỳ có sức thuyết phục.

Đoạn Dịch lướt qua biểu hiện của từng người chơi, cảm thấy đa số người chơi đều bị hắn ta thuyết phục.

Minh Thiên không nhìn người chơi khác, chỉ hỏi Chân Cao Kiệt: "Thế tôi hỏi anh, tối nay anh tính kiểm tra ai? Bốn sói gồm những ai?"

Chân Cao Kiệt nói: "Số 4, số 7 là hai sói. Còn thiếu hai... Ván này tổng có bốn sói, hơn phân nửa là sói đảo phe. Số 9 và số 12, khi tranh cử cảnh sát trưởng đã bầu tôi, trong hai cô chắc là có một sói."

"Tôi sẽ soi 9 hoặc 12. Đặc biệt là số 12. Số 9 ban đầu bầu tôi làm cảnh sát trưởng, nhưng đến khi vote bỏ tù thì đổi hướng vote. Số 12 đến cuối đổi qua nghe theo số 4, vote số 3 Bành Trình. Hành động của số 12 rất kỳ quái. Cho nên tôi sẽ soi cô ấy."

Minh Thiên không vội phản bác Chân Cao Kiệt, nhìn về phía số 9 và 12: "Tôi cũng tò mò vì sao các cô làm như vậy. Hay là hai ngươi giải thích chút đi?"

Số 12 Doãn Oánh Oánh mở miệng nói: "Thời điểm bầu cảnh sát trưởng quá thiếu thông tin, đối với hai tiên tri, em chỉ có thể xem ai có ý đồ kéo phiếu để đoán thôi. Cho nên em tạm tin số 6 và bầu làm cảnh sát trưởng."

"Nhưng đến khi bàn luận, em cảm thấy số 4 lên tiếng tốt hơn. Chị ấy nhắn lời với ảo thuật gia và phù thủy, sắp xếp phân phối cho họ nên dùng kỹ năng ra sao, theo em là một hành động rất tốt. So sánh với..."

Tạm dừng một chút, cô nói: "Số 6 nói một câu, làm em cảm thấy anh ta không ổn. Anh ta nói là chịu một đổi một với số 4. Nói chung là em không thích cách nói này. Số 4 Khang Hàm Âm với tâm thái là tìm thêm thông tin cho phe người tốt. Theo góc nhìn

của chị ấy, chị ấy không nói nên làm gì với số 6. Nhưng số 6 cứ đòi 1 đổi 1 với chị ấy..."

"Em không biết đúng hay không. Đó là lý do em sửa vote."

Nói tới đây, cùng số 9 liếc nhau, Doãn Oánh Oánh nói: "Tối hôm qua em và số 9 có nói chuyện với nhau. Nguyên nhân chị ấy bầu số 4 kỳ thật không khác em lắm. Khi tranh cử cảnh sát trưởng, chị ấy chỉ có thể bầu bừa theo lượng thông tin ít ỏi. Sau giai đoạn bàn luận, chị ấy do dự, nhưng không kịp đổi vote nên thôi."

Minh Thiên tiếp lời: "Tôi cảm thấy lời số 9 số 12 nói không có vấn đề gì, lúc đó thiếu thông tin, các cô làm vậy không có gì đáng trách. Thời điểm tranh cử cảnh sát trưởng, mỗi người chơi phát ngôn theo thứ tự, thời gian phát ngôn có hạn, thông tin nói ra cũng có hạn, không đến mức các cô phải chịu trách nhiệm vì đổi vote. Lúc bầu cử, các cô tạm tin số 6, xong việc nghe kỹ càng buổi thảo luận tiện đà sửa vote, là hoàn toàn hợp lý. Bởi vậy..."

Nhìn về phía Chân Cao Kiệt, Minh Thiên nói: "Nếu bàn về người theo phe anh, chúng ta nên tính ngay từ giai đoạn tranh cử xem ai từng bênh anh chứ nhỉ."

"Số 3 Bành Trình, còn có số 10 Tô Chương Nhạc mới là người cuối buổi thảo luận theo cứng phe anh, muốn vote số 4 hủy Cảnh Huy."

"Ván bốn sói, hơn phân nửa sẽ là sói đảo phe. Nguyên văn lời của anh đấy."

Đồng tử hơi co, Minh Thiên trầm giọng, khóe miệng cười khẩy, "Thế xin hỏi trong mắt anh có số 9 số 12 là sói đảo phe, nhưng sao không thấy nhắc số 10?"

Không thèm nhìn Chân Cao Kiệt, ngược lại nhìn về phía các người chơi khác, Minh Thiên nói: "Người tốt nếu không hiểu, tôi sẽ đổi cách nói khác. Số 10 Tô Chương Nhạc tham gia tranh cử cảnh sát trưởng, không có quyền bầu cử, nhưng lúc hắn phát biểu đều là để kéo phiếu cho số 6, tạo bước đệm cho mọi người tin tưởng số 6. Mà vào lúc vote bỏ tù, số 10 vote theo phe số 6, muốn loại số 4 khỏi cuộc chơi. Suy ra số 10 mới thực sự là người theo phe số 6,

trước sau không thay đổi."

"Số 9, số 12 trước tạm theo số 6, sau sửa lại suy nghĩ, không tính là còn theo phe anh ta. Nếu số 9 số 12 là đồng đội của số 4, chơi cái gọi là kịch bản sói đảo phe, hai cô sẽ làm vậy sao? Sẽ không."

"Chỉ có người nhắm mắt chơi mới do dự, mới vì theo sai phe mà đổi phe, bởi vì các cô thiếu thông tin. Còn sói đảo phe sẽ không như vậy."

"Sói đảo phe sở dĩ được gọi là sói đảo phe, là vì ngay từ khi bắt đầu chúng đã soạn sẵn chiến lược. Nó sẽ yên lặng fake tri, rồi nhận cứng từ đầu đến cuối, nó sẽ không sửa đi sửa lại khiến mọi người chú ý và hoài nghi. Thế nên, nếu số 6 là tiên tri thật, người duy nhất có thể là sói đảo phe chỉ có số 10, chứ không phải một trong hai số 9 số 12."

"Một khi đã vậy..." Minh Thiên một lần nữa nhìn về phía số 6, ánh mắt hắn bình đạm, mặt vô biểu tình, giọng nói lại ẩn chứa sự áp bách tột cùng, "Vì sao trong mắt nhà tiên tri anh đây, không có số 10?"

Số 9 số 12 nghe Minh Thiên lên tiếng, hai mắt sáng lên, song song liếc nhau, các cô nhìn về phía số 6, tựa hồ đang chờ hắn ta phản bác.

Nào biết số 6 còn chưa phản bác, số 10 Tô Chương Nhạc đã rú lên: "Đừng có mà lợi dụng logic ép uổng. Mắc cái quái gì tiên tri phải để ý đến tao? Ý nói tao và nó là hai sói? Nói năng nhảm nhí. Tao nói luôn tao là người tốt, là thợ săn. Tao vẫn theo phe số 6 đấy, thế nào là thế nào?"

Minh Thiên mặt không đổi sắc, đứng dậy. "Tôi thấy buổi sáng thảo luận thế là đủ rồi. Số 10 tỷ lệ cao là Vua Sói. Vậy thì chúng ta không thể loại hắn, miễn cho ông ta kéo dân chết theo. Phù thủy buổi tối hãy ném bình độc ông ta. Còn ban ngày, chúng ta vote số 6 fake tri trước."

"Nếu không phải mày được xác nhận hai lần, tức chết tao." Tô Chương Nhạc đứng lên mắng Minh Thiên, ngón tay chĩa vào Đoạn

Dịch, "Rốt cuộc hai đứa mày có quan hệ gì? Nghe bảo chúng mày là hai thằng đồng tính luyến ái, có đúng hay không? Phì, tởm lợm. Hồi trước thấy mày suy luận đàng hoàng lắm mà. Vì bồ mày là sói nên mày giúp nó, chơi tao? Bố mày không phải Vua Sói, là thợ săn. Mày đừng tưởng bố mày bị ngu!"

Ban đầu Đoạn Dịch tính tự thân cãi lộn một phen. Nhưng có Minh Thiên ra mặt, anh vui vẻ ở bên cạnh xem diễn, muốn xem hắn chơi như thế nào, tẩy trắng cho mình ra sao.

Quả nhiên Minh Thiên không làm anh thất vọng, Đoạn Dịch thu hết vào mắt, lý luận xuất sắc, khóe mắt anh cong lên, ánh mắt hiện ý cười.

Nhưng vừa nghe Tô Chương Nhạc nói vậy, ý cười trong mắt Đoạn Dịch tắt hẳn.

Đi lên trước Minh Thiên, Đoạn Dịch nhìn hắn banh cằm, có vẻ tức lắm. Thật ra ngày thường Minh Thiên hiếm khi gắt vậy, phỏng chừng do Tô Chương Nhạc nói năng đã chạm vào điểm mấu chốt của hắn.

Nắm lấy cánh tay Minh Thiên, Đoạn Dịch kéo hắn ra phía sau mình.

Tiến lên một bước, Đoạn Dịch tạm thời không nói lý với Tô Chương Nhạc, mà nói với những người khác: "Số 4 Khang Hàm Âm không cần thiết phải tự cắn câu bình cứu, có ích gì? Chỉ để hạ thấp uy tín của số 6? Cô ấy hoàn toàn không cần làm thế. Lời nói của cô ấy rất có trọng lượng, logic rành mạch, hơn nữa tính cách thiên về bảo thủ, không thích mạo hiểm. Cô ấy hoàn toàn có thể chọn soi từ từ, đợi tới sáng hôm sau dùng suy luận để đấu khẩu với số 6. Cô ấy sẽ không tự cắn."

"Phù thủy không dùng bình cứu, do phù thủy muốn ôm bình* bảo vệ mình, hoặc có người khác cần bảo vệ, hoặc là, phù thủy có sách lược riêng, không tin tưởng người khác, không muốn dễ dàng dùng bình cứu. Dưới tình huống đêm đầu phù thủy không cứu người, không biết rốt cuộc là ai, tính cách như thế nào, số 4 không nắm chắc có thể câu được bình cứu thì không thể nào đánh cược tự

cắn."

"Mà cũng vì cô nói phù thủy hãy cứu mình, người sói liền lợi dụng điều này, quyết định cắn cô ấy, dùng câu nói của cô ấy để dìm cô ấy, nói rằng tối hôm qua cô ấy tự cắn lừa bình. Đúng không, số 6?"

Nhìn về phía số 6 Chân Cao Kiệt, Đoạn Dịch nói tiếp: "Cắn số 4, nói cô ấy tự cắn, không chỉ vu oan cô ấy thành sói, còn có thể nói người kế thừa Cảnh Huy tôi đây cũng là sói. Chiêu này chơi đẹp lắm. Nhưng dưới tình huống như vậy, các anh không thể nói số 2 là sói được. Các anh phải nói số 2 là người tốt, thì mới nói người thứ hai được số 4 soi, cũng là tôi số 7 thành sói. Đồng thời khi số 2 minh oan cho tôi, các anh có thể phủ nhận lập luận của cậu ấy."

Chân Cao Kiệt đứng bật dậy, lớn tiếng nói: "Phe người tốt đừng tin anh ta. Mọi người có nhớ di ngôn tối qua của Bành Trình không? Về lý do vì sao Tra Tùng Phi bị cắn đầu tiên. Chẳng lẽ Bành Trình phân tích chưa đủ rõ ràng? Đó là chủ ý của số 4."

"Số 4 từng nói, nếu cô ta là sói, cô sẽ cắn người ít nói ít góp sức nhất. Đến ban ngày sẽ lợi dụng người mạnh để thăm dò nguy hiểm, rồi sẽ cắn người đó sau, như vậy mới có lợi. Cho nên số 4 chính là sói. Cô ta từng nói thế, cũng đã làm như thế!"

"Có lẽ số 4 đúng là từng nói như vậy. Và đừng quên..." Đoạn Dịch cười, cười đến trào phúng. Thanh âm hơi trầm xuống, anh nheo mắt nói, "Lời này, không phải Bành Trình cũng nghe rồi à?"

Nghe Đoạn Dịch nói vậy, người trong sân phản ứng lại, nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Ngay cả Chân Cao Kiệt cũng á khẩu không trả lời được. Hắn ta há mồm rất nhiều lần, lại không nói nên lời.

Đoạn Dịch cười lạnh, nói: "Nếu số 3 Bành Trình nghe số 4 nói vậy, cậu ta làm sói, cảm thấy số 4 nói rất có lý, đương nhiên sẽ khuyên các anh cắn số 8 đầu tiên. Giả dụ số 3 số 6 là hai sói, số 10 có thể cũng là sói. Thế số 5 thì sao? Có phải là sói đảo phe?"

Tiết Cảnh đứng lên, mở miệng nói: "Tiểu Dịch, mình mặc kệ những

người khác, cậu phải tin mình không phải là sói. Mình đã dùng kính nhìn lén xem thân phận của cậu, nhưng mình chưa nói gì. Cậu phải biết rằng, thân phận của cậu rất quan trọng..."

Đoạn Dịch ngắt lời hắn ta: "Vô nghĩa, dù tôi có chức năng hay dân thường, thân phận của tôi đều rất quan trọng. Khỏi cần anh nhắc, cũng chả cần anh nói hộ tôi. Đều không phải newbie, ai cáo già hơn ai còn không biết đâu?"

Tiết Cảnh: "..."

"Nói thật là các anh chơi rất hay. Nếu chơi Ma Sói ngoài đời thật, có lẽ các anh sẽ thắng. Nhưng trong trò này thì khác. Nãy rồi tôi và Minh Thiên nói logic trong ván game. Bây giờ nói mấy thứ bên ngoài nhé."

Ánh mắt anh sắc bén, nhìn về phía Tô Chương Nhạc: "Tôi khuyên ông giữ mồm giữ miệng tôn trọng người khác vào. Tôi kệ ông là thợ săn thật hay thợ săn giả. Tôi cũng kệ người tốt nãy giờ có nghe lọt lời tôi nói hay không. Bí mật về Nhà Tâm Nguyện, hiện tại chỉ có tôi biết."

"Là tôi giấu đồ ăn của NPC, mượn cớ uy hiếp Dung Dung nói bí mật cho tôi. Giờ tôi sẽ đi tìm cô ta, trả đồ cho cô ta. Hơn nữa tôi sẽ qua bên cô ta canh chừng, tránh để chuyện này xảy ra lần thứ hai."

"Nghĩa là, các người đừng hòng nghĩ tới việc bắt chước tôi moi thông tin."

"Dám vote tôi vào tù, tất cả đợi chết hết ở chỗ này đi."

"Xong. Về thế cục trò chơi, chúng ta đã tranh thủ thời gian cơm nước buổi sáng thảo luận rõ ràng rồi. Buổi tối khỏi cần bàn luận cũng được. Giờ nghe tôi cảnh sát trưởng phát biểu đây, tối nay từ 9 giờ đến 10 giờ, mọi người cùng vote số 6 fake tri. Buổi tối phù thủy tự xem mà dùng độc, ví dụ như số 10 Tô Chương Nhạc. Tất nhiên, phù thủy không độc ông ta cũng không sao."

Nhìn hướng Tô Chương Nhạc, Đoạn Dịch cho hắn ta ngón giữa: "Tống ông vào tù thì lời cho ông quá. Tôi nói cho ông hay, ông còn

dám xàm thêm câu nào, tôi đảm bảo sẽ cho ông chết luôn ở phó bản này."

Ném lại lời dọa dẫm, Đoạn Dịch trực tiếp kéo Minh Thiên đi mất.

.

20 phút sau.

Đoạn Dịch và Minh Thiên tản bộ trong rừng rậm, bất tri bất giác đi tới bờ sông, dứt khoát song song ngồi xuống bờ sông.

Tiết Cảnh, Chân Cao Kiệt, Tô Chương Nhạc, ba người này Đoạn Dịch nhắm mắt làm ngơ.

Tới bờ sông, cuối cùng anh cũng nguôi cơn bực.

Thở dài một hơi tích tụ nãy giờ, Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn Minh Thiên, thấy hắn ngồi bên bờ sông nhìn mình mỉm cười.

Không thể không cảm thán lần nữa, Minh Thiên lớn lên quá xinh đẹp.

Hắn ngồi bên bờ sông như bông hoa soi gương, phía sau là phông nền cây cối, đỉnh đầu là trời xanh mây trắng. Khác với thái độ ngày thường, hắn đang hiền lành cười, một lọn tóc của hắn bị gió thổi tung, toát lên hương vị tuổi trẻ ấm áp.

"Cái kia..." Đoạn Dịch do dự một chút, không biết nên mở miệng thế nào.

Minh Thiên hỏi anh: "Anh Tiểu Dịch, anh muốn nói gì cứ việc nói."

Đoạn Dịch tỏ vẻ đứng đắn. "Chắc là do ngày đầu ở nhà nhỏ tôi nói nhìn thấy cậu mặc váy nên bị người ta hiểu lầm, tạo ảnh hưởng không tốt cho cậu. Tôi xin lỗi. Ngoài ra, tôi từng giải thích với cậu, tôi không phải cái kia... như lời Tô Chương Nhạc, cậu đừng để trong lòng. Tôi sợ cậu ngại."

Đoạn Dịch sợ Minh Thiên sẽ để ý, sẽ cảm thấy khó chịu.

Tô Chương Nhạc vừa dứt lời, Minh Thiên lập tức đen mặt. Đoạn Dịch thấy rõ ràng.

Minh Thiên nghe anh nói, có chút bất đắc dĩ. Nhưng hắn không sửa lời Đoạn Dịch.

Hắn suy nghĩ, chỉ hỏi Đoạn Dịch: "Anh sợ em ngại cái gì?"

"Hở?"

Mình ám chỉ chưa đủ rõ hả?

Đoạn Dịch khép hai mắt, nói: "Sợ... Sợ cậu tưởng tôi muốn quy tắc ngầm cậu. Dù sao tôi cũng là sếp cậu. Cậu đừng để trong lòng, tôi chưa từng nghĩ như vậy. Sao tôi lại nhớ thương cấp dưới của mình? Thế thì khác gì cầm thú."

Từ "Cầm thú" làm Minh Thiên dừng miệng, câu hỏi suýt thốt lên nghẹn trong cổ họng bị nuốt xuống bụng.

"Hửm? Cậu muốn nói gì?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên liếc anh một cái, cười thở dài. "Không có gì anh Tiểu Dịch. Nhân dịp bây giờ rảnh... anh trò chuyện với em một chút đi, vì sao anh bị hiểu lầm là gay."

Hiểu lầm lan truyền như thế nào? Đoạn Dịch nhớ lại, là chuyện từ 5 năm trước.

Có một thời gian mẹ bắt anh đi xem mắt, anh quen biết một cô gái, hai người trao đổi WeChat, cùng nhau ăn vài bữa cơm, xem như giai đoạn thử tìm hiểu nhau, chưa đến bước hẹn hò. Đến nắm tay cũng chưa từng nắm.

Đương nhiên, đó chỉ là Đoạn Dịch nghĩ thế. Anh cảm thấy hai người không biết gì về nhau, mơ màng hồ đồ ở bên nhau là thiếu trách nhiệm. Nhưng cô gái không nghĩ thế, cô cho rằng hai người đã ở bên nhau.

Lúc đấy công ty Đoạn Dịch mới thành lập, liên tục gặp vấn đề, nhà tân hôn mẹ chuẩn bị cho anh bị anh lén cầm đi bán, tiền bán nhà đổ hết vào công ty.

Đoạn Dịch vội trước vội sau, không bận tâm đến cái nhìn của cô gái, không biết trong lòng cô nảy sinh mâu thuẫn, ngày nào cũng phân vân giữa "Anh ấy bận việc chứ anh ấy vẫn yêu mình" và "Anh ấy không hề yêu mình".

Hôm sinh nhật của cô gái, cô hẹn Đoạn Dịch đến nhà mình.

Cô không nói với Đoạn Dịch ngày sinh nhật của mình, nhưng cô chia sẻ rất nhiều bài viết trên vòng bạn bè để ám chỉ, ví dụ "Con gái ăn sinh nhật muốn bạn trai tặng quà gì nhất", "Bài hát phù hợp để nghe ngày sinh nhật", "Hôn nhau vào ngày sinh nhật là lãng mạng nhất", "Điều ước sinh nhật của em chính là anh" vân vân.

Kết quả ám chỉ cho đã, Đoạn Dịch không bắt được tín hiệu. Anh đi tay không, chẳng chuẩn bị cái gì.

Cô gái nhìn anh như vậy, cực kỳ mất vui. Cũng may cô đã tự chuẩn bị bánh sinh nhật, ngầm nhắc nhở Đoạn Dịch hôm nay là sinh nhật của mình, để anh cùng ăn sinh nhật với cô ở nhà.

Chuyện vẫn còn khúc sau.

Hai người thổi tắt ngọn nến chuẩn bị cắt bánh ăn, cô gái cảm thấy bầu không khí khá tốt, nhắm mắt lại, muốn Đoạn Dịch hôn mình.

Hai người "Ở bên nhau" đã lâu mà chưa từng nắm tay hôn môi, đôi khi cô lo mình không đủ hấp dẫn, đôi khi thấy Đoạn Dịch là chính nhân quân tử, hoặc là IT thẳng nam không hiểu phong tình, mấy lập trình viên đều vậy mà.

Nhưng hôm nay ăn sinh nhật cô, bầu không khí hoàn hảo, hai người mà không hôn môi thì quá vô lý.

Nếu không hôn môi, ít nhất cũng nên nắm tay?

Nào ngờ điện thoại Đoạn Dịch bỗng reo chuông.

Buông điện thoại, Đoạn Dịch nhìn cô. "Tôi có việc gấp, có thể mượn phòng sách của cô một lát không. Tôi cần sửa bug."

Xách notebook, Đoạn Dịch vào thẳng phòng sách ngồi.

Cô nhịn không nổi nữa, mở mạnh cửa phòng sách. "Anh đi đi! Anh là thằng khốn nhất tôi từng quen."

Sau ngày đó cô đợi Đoạn Dịch mở lời xin lỗi cầu hòa. Cô không thật sự muốn đuổi Đoạn Dịch đi, chỉ đơn thuần cáu kỉnh.

Nhưng cô không ngờ Đoạn Dịch lại gửi tin nhắn như này cho mình:

"Xin lỗi. Tôi đã cẩn thận suy nghĩ, hiện tại tôi đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp, chưa có dự định kết hôn, qua vài lần tiếp xúc, tôi phát hiện chúng ta cũng không hợp nhau."

Đọc tin nhắn Đoạn Dịch gửi, thêm việc nghe bảo anh đã bán nhà tân hôn, cô gái hoàn toàn hết hy vọng.

Sự tình đến bước này chưa tới mức gây ra hiểu lầm.

Vấn đề là nửa tháng sau, bạn thân của cô gái bắt gặp Đoạn Dịch xuất hiện ở gay bar, hơn nữa gặp tận hai lần.

Lần đầu tiên Đoạn Dịch cùng anh em hẹn uống rượu, trời xui đất khiến vào nhầm gay bar, còn bị một tên 1 vừa mắt, ở quán bar náo loạn một hồi.

Lần thứ hai là Đoạn Dịch đi đón anh họ Cố Lương tại gay bar, bị bạn thân cô gái thấy.

Bạn thân cô gái bất bình, muốn dạy cho "thằng khốn" Đoạn Dịch một bài học, vì thế đăng bài Weibo kể lể trong vòng bạn bè, ám chỉ anh là đồ gay xem mắt lừa hôn. Chuyện này lan truyền tới tận công ty Đoạn Dịch.

Lời đồn đãi càng nói càng đen, Đoạn Dịch không chỉ bị đồn là gay,

còn bị đồn là thằng trăng hoa, mỗi ngày hẹn chị,ch một bé thụ, sinh hoạt cá nhân thối nát.

Nhớ lại chuyện cũ mà kinh, Đoạn Dịch tóm lược nguyên nhân, giải thích sơ sơ cho Minh Thiên. "Nói chung là như vậy. Đều là hiểu lầm. Tôi nghĩ cũng chưa từng nghĩ."

Minh Thiên nghe xong, một lát sau mới hỏi: "Chưa từng nắm tay cô ấy?"

"Cậu đừng cười tôi, thật sự không có."

Đoạn Dịch tưởng Minh Thiên đang chê cười mình, kể ra nghe khắm thật sự.

Nào biết anh nghe Minh Thiên nói: "Anh Tiểu Dịch, tính cách của anh, đôi khi em thấy đặc biệt khó xử. Nhưng đôi khi lại cảm thấy khá tốt. Nếu không phải như vậy, có lẽ em..."

Minh Thiên không nói nốt... Dù sao thời điểm hai người bắt đầu tiếp xúc với nhau, không được coi là sớm.

"Có lẽ cái gì?"

"Không có gì. Em thấy với tính cách của anh, dù người ta có nói thích anh, chỉ sợ anh vẫn không tin. Anh sẽ nghĩ người này nói chuyện tào lao. Thế nên người đó cần nghĩ một cách bày tỏ đặc biệt, để anh không tin không được."

"Tôi, tôi đâu đến mức..."

"Còn không, trừ khi anh chủ động thích người ta thì mới được."

- --

*CARRY: Từ hay dùng trong game online, ý chỉ những người có kỹ năng mạnh "gánh" cả team. Raw là vậy luôn.

*Ôm bình: 1 kiểu chơi "ích kỷ" của Phù thủy: k cứu người khác, để dành bình cứu cho bản thân. Nếu dùng cho người khác thì phải là

người đáng tin ở giai đoạn nửa sau game.

Chương 59

Sau khi tâm sự một lát bên bờ sông, Đoạn Dịch và Minh Thiên đi dọc theo sông nhỏ, dùng hầu hết thời gian buổi sáng để dạo một vòng khu rừng.

Lúc vượt qua sông đen bắt đầu xuất phát, bọn họ đã đi thẳng một đường tới nhà cây, lúc sau thì thường xuyên vào rừng kiếm đồ ăn. Kết hợp với cơ sở thăm dò trước đó và suốt buổi sáng hôm nay, Đoạn Dịch và Minh Thiên lại lần nữa xác nhận, trong rừng rậm không có manh mối gì.

Như vậy muốn tìm hiểu thêm thông tin, trừ việc trao đổi khách sáo với NPC, còn một hướng có thể đi... đến nhà nhỏ.

Ăn xong cơm trưa, Minh Thiên và Đoạn Dịch lại tới nhà nhỏ, vừa lúc gặp Ổ Quân Lan đang bồi hồi ngoài cửa.

Nhìn thấy cô, Đoạn Dịch có hơi ngượng ngùng. Sáng hôm nay Tô Chương Nhạc làm mấy người họ ghê tởm, nhưng lúc ấy Đoạn Dịch giận quá, gần như phát hỏa với mọi người.

Ổ Quân Lan nhìn thấy bọn họ, không chút để ý mà hào phóng cười. "Cùng nhau vào?"

"Được." Đoạn Dịch gật đầu, dẫn đầu đẩy cửa đi vào nhà nhỏ.

Nhìn xung quanh, trong nhà nhỏ không có người khác, Đoạn Dịch liền hỏi Ổ Quân Lan: "Lần này cô không phải phù thủy?"

"Không phải." Ổ Quân Lan nói, "Tôi là dân thường. Thật ra... tôi có vài lời lúc thảo luận chưa nói. Ôm tâm lý tự bảo vệ mình, tôi không muốn gây xung đột mâu thuẫn với số 6 bọn họ. Nhưng thật sự thì, khi nghe các anh nói chuyện trên xe buýt, tôi cảm thấy số 6 không phải người tốt. Nên tôi không muốn chĩa mũi nhọn vào anh ta."

"Ban đầu anh ta chơi khá ổn, với tôi mà nói, anh ta và số 4 có xác

suất 50-50 là tiên tri thật. Nhưng tôi mặc kệ. Trong《 Chơi trốn tìm 》, số 2 là sói đã cứu chúng ta. Trong《 Jack đồ tể 》, hai anh thuộc phe thứ ba, cũng luôn giúp chúng tôi. Cho nên dù các anh là sói tôi vẫn tin tưởng."

Nghe xong lời này, Đoạn Dịch có chút xúc động, hỏi lại cô: "Những người khác đi đâu?"

"NPC từ chối chia sẻ đồ ăn với chúng tôi. Mấy người nam đều vào rừng kiếm đồ ăn." Ổ Quân Lan nói, "Nhược Phàm và Oánh Oánh về phòng nghỉ ngơi. Lát nữa hình như các cô sẽ tới đây."

Nghĩa là Tiết Cảnh, Chân Cao Kiệt, Tô Chương Nhạc và Bạch Lập Huy bốn người đi cùng nhau.

Đoạn Dịch trong lòng có số, tạm thời không nói.

Anh đi qua đi lại trong phòng một lát, cuối cùng ngồi xuống sô pha ở phòng khách.

Minh Thiên nhìn anh một cái, ngồi xuống bên cạnh anh. "Tính ở đây hết buổi trưa?"

"Lần này ở lâu một chút thử xem có thể phát hiện cái gì hay không." Đoạn Dịch nói.

"Được. Em đợi cùng anh." Minh Thiên nghiêng đầu liếc mắt Đoạn Dịch, "Vừa lúc em có hơi mệt mỏi, cho em dựa vào anh chợp mắt nhé?"

"Sao... Sao phải dựa?" Đoạn Dịch sửng sốt một chút, cho rằng Minh Thiên muốn dựa bả vai, nhưng anh không ngờ Minh Thiên nằm thẳng lên đùi mình.

"Ais cậu...." Đoạn Dịch làm động tác muốn duỗi chân, lại thấy Minh Thiên thả lỏng tay chân, nhắm mắt.

Chiếc sô pha cũ rất nhỏ, Minh Thiên chân dài nằm xuống, hơn nửa thân thể bị thừa ngoài ghế. Đoạn Dịch khó hiểu nhìn hắn: "Nằm thế mà cậu ngủ thoải mái được hả?"

"Vâng." Minh Thiên hơi mím khóe miệng, không nói.

Đoạn Dịch đỡ trán, thình lình ngẩng đầu, thấy Ổ Quân Lan bên cửa sổ. Không biết vì sao cô che miệng cười, thấy Đoạn Dịch ngó qua đây thì giấu đầu lòi đuôi hạ tay xuống.

Trực giác của Đoạn Dịch thấy sai sai, nhỏ giọng hỏi cô: "Ý gì đấy?"

"Không ý gì. Tôi... 40 phút sau lại đến, xem các anh có gặp được cái gì không. Hiện tại đi trước. Không quấy rầy nữa." Ổ Quân Lan vẫy vẫy tay, chạy lấy người, bỏ lại Đoạn Dịch đần mặt... Quấy rầy? Quấy rầy cái gì?

Sau 12 giờ là thời gian mệt mỏi rã rời. Một lát sau Đoạn Dịch ngửa đầu gối lên lưng sô pha, cũng ngủ.

Khoảng nửa giờ sau, Đoạn Dịch tỉnh lại, phát hiện anh và Minh Thiên đổi tư thế cho nhau... không biết từ khi nào đã biến thành anh nằm trên đùi Minh Thiên.

Ngáp một cái ngồi dậy bên cạnh, sô pha cũ kêu kẽo kẹt một tiếng, Đoạn Dịch hỏi Minh Thiên: "Không gặp chuyện gì chứ?"

"Không có." Minh Thiên đáp.

"Chứng tỏ suy đoán hồi sáng của chúng ta không sai." Đoạn Dịch nói, "Từ bắt đầu đến bây giờ, chúng ta chưa từng gặp chuyện ma quỷ quấy phá tại nhà nhỏ, bởi vậy có thể thấy rằng, nơi này thật sự không có ma quỷ như lời Dung Dung. Ít nhất chỉ cần chúng ta không ước điều gì to tát, chúng nó sẽ không xuất hiện."

"Vâng." Minh Thiên gật đầu, "Cái gọi là "ma quỷ" hẳn là liên quan trực tiếp với ước nguyện. Nó sẽ không chủ động xuất hiện tấn công con người. Trừ khi có người ước một điều ước lớn, nó mới xuất hiện để đòi giá trao đổi."

"Nhưng chúng ta không thể thí nghiệm, bằng không sẽ gây hậu quả đáng sợ."

Đoạn Dịch đứng lên, tự dưng thấy đầu óc hơi choáng. Anh tưởng mình ngủ trưa bị tụt huyết áp, nhưng ngay sau đó tim anh đập mạnh, trước mắt xuất hiện một bóng dáng mờ ảo.

Bóng dáng kia nhìn rất quen thuộc, cơ mà mọi thứ quá mờ, anh không thấy rõ mặt mũi.

Anh thấy bóng dáng ấy ngã xuống đất, chất lỏng đặc sệt trào ra từ trong cơ thể người đó, có lẽ là máu. Đồng thời, một lưỡi dao sắc bén không ngừng xẹt qua cơ thể người đó, máu nóng chảy đầm đìa, mãi đến cắt người đó thành từng mảnh nhỏ.

Đoạn Dịch lạnh cả người, trái tim đập thình thịch.

"Sao vậy anh Tiểu Dịch?" Phát hiện Đoạn Dịch bất thường, Minh Thiên lập tức nắm chặt cánh tay anh.

"Không sao." Đoạn Dịch phục hồi tinh thần, sau lưng phủ một lớp mỏng mồ hôi lạnh, "Chúng ta đi ra ngoài trước. Căn nhà có thuật đọc tâm... Ở trong này lâu không phải kế hay, chúng ta ra ngoài bàn bạc lại."

Hai người ra bằng cửa sau, trên đường về nhà cây gặp Ổ Quân Lan.

Đoạn Dịch tỏ vẻ trong nhà nhỏ tạm thời không phát sinh chuyện gì, nhưng khuyên cô không nên ở một mình trong nhà lâu, nhà nhỏ có thuật đọc tâm, không cẩn thận sẽ chìm vào ảo giác khó thoát ra.

Ổ Quân Lan đáp ứng, tạm thời không nghĩ được gì hay hơn, bèn một mình trở về nhà cây.

Một lát sau, nhà trên cây số 7.

Đoạn Dịch uống mấy ngụm nước to, cảm xúc dần bình ổn.

Minh Thiên nhíu mày hỏi anh: "Vừa rồi anh thấy gì?"

"Hầy... Không có việc gì... Ảo giác linh tinh ấy mà, có hơi giống ác mộng. Nói chung không có gì."

Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên, "Bàn tiếp về đề tài nhà nhỏ đi. Kết hợp lý do thoái thác của Dung Dung, biểu hiện của Hoa Hồng Phong Sơn, và chúng ta tự mình kiểm chứng tại nhà nhỏ, suy đoán của chúng ta hẳn là chính xác. Đời nào có bánh từ trên trời rơi xuống, muốn thứ gì thì phải trả giá đắt, đây cũng là công thức chuyện xưa thường thấy."

"Hiện tại mấu chốt là... làm sao để vượt ải. Tìm ra bí mật nhà nhỏ, điều kiện quá mơ hồ, rốt cuộc chúng ta đã đến bước nào?"

"Ngoài ra..." Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên, "Tôi đặc biệt tò mò về một vấn đề. Tôi nghĩ cậu có thể giải đáp."

Minh Thiên ngồi thẳng lưng: "Vấn đề gì ạ?"

Ẩn ý liếc hắn một cái, Đoạn Dịch nói: "Cậu nghĩ nguy hiểm chết người tại phó bản này là gì?"

Nghe Đoạn Dịch hỏi như vậy, Minh Thiên sửng sốt một chút.

Đoạn Dịch bám sát: "Đừng giả ngu. Chuyện trước đây coi như cậu đã nhận? Cậu chưa chịu nói nguyên nhân, tôi có thể chờ. Đến lúc đó chúng ta thong thả mở lòng trò chuyện. Tôi không rối rắm vụ này lắm, vì chúng ta còn phải đi tiếp, rối rắm mãi cũng không để làm gì."

Dừng một chút, Đoạn Dịch lại nói: "Nếu cậu đã nhận, mỗi phó bản cậu đều sớm đoán được điều kiện kích hoạt nguy hiểm chết người. Cho nên tôi muốn hỏi về cái nhìn của cậu."

"Bắt đầu từ phó bản chơi trốn tìm, nguy hiểm đã rình rập từ sớm. Jack đồ tể càng sớm hơn, ngày đầu tiên chúng ta ra ngoài thăm dò đã bị Nicole bám vào Tịch Phi nã súng."

"Phó bản hiện tại tăng độ khó, theo lý nguy hiểm phải cao hơn, vì sao tới giờ chúng ta vẫn an toàn?"

Minh Thiên trầm mặc một lát, mở miệng: "Nguy hiểm chết người rốt cuộc là cái gì, em chưa rõ ràng lắm. Em chỉ có thể nói, những

thứ nhìn qua an toàn, ngược lại càng đáng sợ. Thật ra thì hiện người chơi đang có quan niệm sai lầm."

Đoạn Dịch hỏi: "Quan niệm sai lầm?"

Minh Thiên nói: "Bọn họ cho rằng ở trong tù an toàn hơn, điều này không nhất định. Nếu có lực lượng nào đó bao trùm toàn bộ phó bản, người ở trong tù ngược lại sẽ bị vây nhốt, gặp khốn cảnh. Trước đây em từng chứng kiến một lần..."

Nói tới đây, Minh Thiên muốn nói lại thôi.

Đoạn Dịch thấy biểu cảm của hắn kỳ kỳ, đứng dậy đi đến bên hắn. "Làm sao vậy?"

Lắc đầu, Minh Thiên nhìn anh nói: "Không có gì. Nghĩ đến lần đó nên có chút khó chịu. Lần đó em bị loại vào tù sớm, phòng giam tổng cộng có ba người nam. Trong đó một người... giết một người khác, ăn thịt thi thể."

"Giết người? Nhưng trò chơi cấm dùng bạo lực mà." Đoạn Dịch nhíu mày.

"Có lẽ là hắn dùng đạo cụ đặc thù, có lẽ vì hắn bị phó bản ảnh hưởng, nên không được xem là hành vi chủ quan cá nhân. Nói chung hắn không bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi. Hắn ăn thịt người sống ngay bên cạnh em, sau còn có ý đồ giết em."

Thanh âm Minh Thiên có chút khàn, Đoạn Dịch há miệng muốn nói hắn đừng nói nữa, thì hắn kéo chủ đề về. "Tóm lại, tỷ lệ sinh tồn ở bên ngoài cao hơn một chút. Ở trong tù, các người chơi bị nhốt trong không gian kín giết hại lẫn nhau, chẳng qua là phân biệt hai phòng giới tính nam nữ."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch không hỏi nổi nữa.

Anh nhíu mi nhìn Minh Thiên, thật sự không biết một mình hắn đã trải qua những gì.

Thần sắc Minh Thiên nhanh chóng khôi phục như thường.

Nhìn về phía Đoạn Dịch, hắn nói: "Anh Tiểu Dịch, cụ thể nguy hiểm lần này em không biết. Nhưng nhà nhỏ trước tiên anh đừng vào. Nếu vừa rồi anh gặp ác mộng, rất có thể nhà nhỏ có ảnh hưởng mạnh đến tinh thần anh. Chúng ta tạm thời đừng tới gần nó."

Đoạn Dịch gật đầu, Minh Thiên nói tiếp: "Lần này tình huống có chút đặc biệt. Anh nhớ không, NPC có liên hệ với thiết lập người tốt và người sói. Du Viên Kinh Mộng đơn giản nhất, Chu Chấn An là Boss, nhờ vả 10 người chơi giúp hắn hồi sinh Sở Thanh, mê hoặc 3 trong 10 người trở thành người sói, vừa bảo người sói đẩy hết người tốt vào tù để được thoát khỏi phó bản, vừa giục giã người tốt tìm biện pháp."

"Chơi trốn tìm phức tạp hơn, đại diện phe người sói là Mạt Lị, đại diện phe người tốt là nhân cách Trà Hoa của Mạt Lị. Việc Trà Hoa rốt cuộc là ai, chúng ta cần điều tra mới biết được."

"Jack Đồ Tể, phe người tốt do cảnh sát tìm tới, cái này đơn giản; phe người sói là Nicole, cô ta ẩn nấp rất kỹ, chúng ta cần điều tra mới biết cô ta là Boss cuối; còn mục sư là phe thứ ba."

"Lần này chúng ta là thầy đuổi ma, được Dung Dung mời đến. Nhưng có vẻ cô ta không đóng vai trò quan trọng, cũng không giống Boss. Thế ai là người đại diện cho phe sói? Là ai mê hoặc 4 người trong số 12 thầy đuổi ma, dụ dỗ họ trở thành "người sói"?"

Minh Thiên gật đầu, mặt lộ vẻ khen ngợi: "Vâng, góc độ thiết lập của anh không tồi. Nếu vậy thì có khả năng, phe người sói có liên hệ với nhà nhỏ. Bia đá trước nhà nhỏ ghi rằng trong nhà chôn một người đàn ông. Có lẽ người đàn ông hóa thành nhà nhỏ. Từ đó nhà nhỏ có tư tưởng, có ý thức, có thể mê hoặc thầy đuổi ma."

"Một khả năng khác là... thiết lập bên NPC. Trừ Dung Dung thì Hoa Hồng, trợ lý của Hoa Hồng, các nhân viên... thậm chí Phong Sơn đều có thể."

Ước điều lớn lao với nhà nhỏ, sẽ phải trả giá.

Phong Sơn thay Hoa Hồng ước ba lần, hiến tế tuổi thọ, đôi mắt và hai tai.

Đó là những phỏng đoán dựa trên thông tin mà Đoạn Dịch bọn họ có được.

Dựa theo thông tin này, Đoạn Dịch tự nhận đã nắm được bí mật nhà nhỏ. Nhưng làm sao để vượt ải tạm thời chưa có manh mối. Nghĩa là thông tin của anh chưa đầy đủ. Đương nhiên, nếu nghĩ theo hướng tiêu cực, có khi bọn họ đã đoán sai từ đầu.

Nhưng vô luận như thế nào, kế tiếp nên làm gì, Minh Thiên đã kết luận được thiết lập phù hợp nhất.

Nếu tạm bỏ qua nhà nhỏ, có lẽ phải xuống tay từ phía NPC... phân tích xem trong đám NPC ai có thể là Boss.

Đoạn Dịch đã moi được khá nhiều thông tin từ Dung Dung.

Rời nhà cây, anh đặt tầm mắt lên người các NPC.

Đang là giờ sau giấc ngủ trưa, một đống người thuộc phòng làm việc của Hoa Hồng đang bận trước bận sau chuẩn bị cơm chiều cho cô ta.

Đoạn Dịch thử tiến lên bắt chuyện, những người này một cái, hỏi hết ba người không người nào biết. Bọn họ không biết Hoa Hồng tới nơi này làm gì, càng không biết cô ta nổi tiếng nhờ ước nguyện với nhà nhỏ.

Đoạn Dịch thử đổi cách nói, bọn họ đều chỉ nói "Hoa Hồng nhà chúng tôi tới tìm linh cảm! Sau khi về cô ấy sẽ viết album mới, chúng tôi đi cùng hỗ trợ cô ấy sưu tầm phong tục."

"Các anh là ai? Các anh không phải là vệ sĩ Dung Dung mời đến à? Bọn họ nói trong rừng có dã thú. Các anh đến để giết dã thú còn gì!"

Phía nhân viên hỏi không ra thông tin, Đoạn Dịch nghe ngóng chỗ của người dẫn đường, rồi cùng Minh Thiên đi tìm hắn ta.

Người dẫn đường đang ngồi bờ sông câu cá, Hoa Hồng nói món canh cá khá ngon, Dung Dung bèn đưa tiền cho hắn ta đi câu cá.

Mặt trời chiều ngả về tây, mặt sông và cây xanh đều được phủ một lớp filter màu cam.

Đứng bên bờ sông nhỏ, Đoạn Dịch hỏi: "Xin hỏi anh rành vùng này lắm đúng không? Anh biết về chuyện nhà nhỏ chứ?"

Người dẫn đường liếc Đoạn Dịch, giơ tay "suỵt", lại chỉ chỉ mặt sông, chắc là sợ thanh âm nói chuyện sẽ dọa cá chạy mất.

Đoạn Dịch lập tức nói: "Cứ để chúng tôi bắt cá, anh khỏi cần mất công. Chúng tôi có nghĩa vụ giúp đỡ anh. Làm điều kiện trao đổi, anh có thể nói đôi câu về chuyện nhà nhỏ không?"

Người dẫn đường tự hỏi một lát, làm tư thế xòe tay. "Bắt người tiền tài, thay người làm việc. Không nên nói tôi sẽ không nói."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, nói: "Bí mật của Hoa hồng chúng tôi đã biết. Chúng tôi là thầy đuổi ma. Cô ta nhờ vào nhà nhỏ phát tài... Đều hiểu, đều biết."

Người dẫn đường nghe vậy, thần sắc có chút buông lỏng.

Đoạn Dịch thấy thế, thừa thắng xông lên. "Việc nhà nhỏ có thể thực hiện tâm nguyện, anh cũng biết? Người anh em, giúp chúng tôi với. Chỗ này có ma quỷ hay không, anh cho chúng tôi ít cảnh báo đi. Hai ngày nay chúng ta cùng nhau câu cá cùng nhau ăn cơm, chẳng lẽ anh trơ mắt để chúng tôi đi chịu chết? Thời nay kiếm tiền không dễ tẹo nào, chúng tôi trèo đèo lội suối tới đây đã đủ khổ, chết trong nhà nhỏ thì không cam lòng."

"Ma quỷ gì mà tôi chưa từng nghe qua. Các anh yên tâm đi."

Người dẫn đường nói, "Chỉ cần đừng ước nguyện là được. Tôi chỉ phụ trách dẫn mọi người từ thôn chúng tôi tới đây, chuyện khác tôi mặc kệ. Mấy năm nay tôi đã thấy không ít người tới nhà nhỏ ước nguyện. Vài lần đầu thì không có gì, nhưng lòng tham càng

ngày càng lớn, cái giá trả trả cũng càng lúc càng lớn, rất nhiều người đều rơi vào kết cục không tốt lành."

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Anh là thôn dân ở phụ cận?"

Người dẫn đường gật đầu.

Đoạn Dịch hỏi tiếp: "Vậy sao anh biết đến Nhà Tâm Nguyện?"

Người dẫn đường nói: "Hồi đầu tôi không biết đâu. Năm xưa tôi trẻ khỏe hành nghề chèo thuyền. Cạnh thôn chúng tôi có một con sông lớn, tôi thức khuya dậy sớm mỗi ngày chèo thuyền đến giữa sông bắt cá, rồi trở lại bến tàu bán cá. Một ngày nọ có một người đàn ông trẻ tuổi cho tôi một số tiền lớn, nói tôi chèo thuyền chở hắn tới một chỗ. Chà, chính là nơi này. Hắn chỉ đường cho tôi. Trước khi gặp hắn, tôi chưa bao giờ biết gần thôn chúng tôi có một khu rừng rậm. Lại nói tiếp..."

Cười cười, người dẫn đường nói: "Hắn cho tôi nhiều tiền cực, tôi sợ lắm, cũng không dám nhận. Thật ra đường đi không xa, tôi chở hắn một đoạn ngắn thôi mà, cần gì nhiều tiền thế?"

Nghe đến đó, cùng Minh Thiên trao đổi ánh mắt, Đoạn Dịch hỏi: "Nói cách khác, lần đầu anh tới nơi này nhờ một người trẻ tuổi dẫn đến đây?"

Người dẫn đường gật đầu, Đoạn Dịch tiếp tục hỏi: "Sau đó thì sao? Những người ước nguyện, sao anh gặp được bọn họ rồi dẫn họ tới đây? Làm sao bọn họ biết được Nhà Tâm Nguyện?"

Người dẫn đường nói: "Những người ước nguyện? Bọn họ đến từ khắp nơi. Làm sao bọn họ biết được Nhà Tâm Nguyện thì tôi không biết. Nói chung là sau này có thêm người ngoài lục tục tới thôn chúng tôi, nơi nơi hỏi thăm có ai biết gần thôn chúng tôi có sông đen, sông đen vây quanh một khu rừng không. Người trong thôn không ai biết, chỉ có tôi là biết. Dù sao cũng có thù lao, so với bắt cá nhẹ nhàng hơn, tôi nhận dẫn đường, lâu lâu dẫn ít người lại đây."

Đoạn Dịch hỏi: "Anh không thường xuyên đến đây?"

Người dẫn đường lắc đầu: "Sông đen vây quanh cả khu rừng, chỉ có thể đi vào bằng thuyền. Mà sông đen bên ngoài rừng tà môn lắm, mỗi tháng chỉ một khoảng thời gian cố định có thể đi thuyền. Thuyền đến đây vào thời gian khác nhất định sẽ xảy ra chuyện. Cho nên á, nơi này không phải thích tới là tới. Tới rồi, cũng không thể muốn đi khi nào thì đi."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Những việc này đều là người trẻ tuổi nói cho anh? Anh không thể tự tổng kết được, bình thường anh đâu có đến đây."

"Đúng. Đều là hắn nói cho tôi." Người dẫn đường nói, "Lúc lần đầu tiên tôi đưa hắn tới, hắn hẹn tôi thời gian tới đón hắn, còn dặn dò là không có việc gì thì đừng nổi hứng tới đây. Trừ thời gian cố định, sông đen sẽ nổi sóng gió, không an toàn."

Chuyện này quả thực càng nghe càng kỳ lạ.

Đoạn Dịch nhịn không được hỏi: "Người nọ trông như thế nào, anh còn nhớ không?"

"Đã là chuyện nhiều năm trước, không nhớ nổi." Người chèo thuyền nói, "Nhìn chung bộ dạng rất bình thường, ăn mặc đơn sơ. Hắn thường cúi đầu, vẻ mặt tang thương, nhìn qua không có tiền đồ gì."

Không có tiền đồ?

Từ ngữ nghe có vẻ mấu chốt.

Bia đá trước nhà nhỏ cũng có dòng chữ "người đàn ông không tiền đồ."

Người dẫn đường ngẫm nghĩ một lát, nói thêm: "Cậu nói Nhà Tâm Nguyện... Kỳ thật ban đầu tôi không biết việc ước với nhà nhỏ. Có một lần chở người, tôi tò mò nên đi theo những người đó vào sâu trong rừng, mới thấy được nhà nhỏ kia. Dọc đường đi nghe lén bọn họ nói chuyện, tôi biết đây là nhà nhỏ có thể thực hiện tâm nguyện của con người. Tôi từng vào nhà nhỏ vài lần, thật sự

không thấy ma quỷ."

Đoạn Dịch tò mò quan sát hắn ta. "Vậy anh có từng nghĩ tới việc... Vào nhà ước nguyện?"

Người dẫn đường lắc đầu: "Cuộc sống của tôi đã quá tốt, cần gì phải ước? Vợ tôi xinh đẹp con cái khỏe mạnh, không cần bắt cá nữa, trong thôn có mảnh ruộng trồng trọt, đủ tự cấp tự túc. Dẫn đường đưa mọi người tới đây là có thêm nguồn thu nhập. Nói chung là tôi thấy đủ."

"Chưa kể, tôi tận mắt thấy những người đó trước khi đi vào nhân mô người dạng, khi đi ra không phải mất mắt thì là mất tai, có người mất luôn tay chân. Tôi cảm thấy không đáng ước nguyện. Con người tôi không có dã tâm gì lớn lao."

"Được rồi. Các anh nói sẽ giúp tôi bắt cá mà? Sắp đến giờ cơm rồi, mau bắt nào!"

Người dẫn đường thúc giục Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Thế là hai người tìm xiên bắt cá, rồi bắt đầu bận rộn công tác xiên cá.

Đến giờ cơm chiều, Đoạn Dịch tính nhân cơ hội gợi chuyện với Hoa Hồng và Phong Sơn.

Nào biết Hoa Hồng không xuống lầu, Còn Phong Sơn vừa câm vừa điếc, toàn dựa vào đám người Dung Dung hỗ trợ lấy đũa gắp cơm, toàn bộ quá trình một câu đều không nói, nhanh chóng cơm nước xong liền về phòng.

Đoạn Dịch buông chén đũa đuổi theo gõ cửa.

Phong Sơn không nghe thấy, anh không chờ được Phong Sơn ra mở cửa, nhưng anh chờ được Hoa Hồng.

Nhẩm lại kịch bản chào hỏi, Đoạn Dịch đang muốn mở miệng, Hoa Hồng trực tiếp gọi tên Dung Dung. "Tại sao anh ta đến đây? Tôi nói rồi còn gì, tìm người lung ta lung tung là chuyện của cô. Cô làm ơn

xử lý cho tốt. Đừng để ảnh hưởng tới tôi và Phong Sơn, cấm bọn họ đến gần nửa bước! Còn nữa, nếu chuyện của tôi bị người ngoài biết, tôi sẽ cho cô đẹp mặt!"

Dung Dung suýt bật khóc vì Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch cũng bất đắc dĩ, đành rời đi.

Xem ra tạm thời anh không moi được thông tin từ trên người Hoa Hồng và Phong Sơn.

Lại đến thời gian vote.

Đoạn Dịch không đến tham dự thảo luận, trực tiếp vote số 6 Chân Cao Kiệt.

Đúng 10 giờ, hệ thống báo kết quả, trừ số 6 và số 10 Tô Chương Nhạc vote Đoạn Dịch, tất cả mọi người đều vote số 6 Chân Cao Kiệt.

Chân Cao Kiệt bị loại.

Bỏ phiếu xong, tới thời gian thần chức có thể sử dụng kỹ năng.

Ảo thuật gia nên dùng kỹ năng trước khi mọi người dùng kỹ năng.

Cầm thiết bị nhìn chân dung từng người, Đoạn Dịch nhanh chóng trao đổi bảng số của mình với số 5 Tiết Cảnh.

Minh Thiên đã bị đổi một lần, anh không thể bảo vệ hắn lần nữa.

Nhưng Minh Thiên được xác nhận là dân hai lần, còn là một người giàu kinh nghiệm vượt ải, lần này phù thủy sẽ cứu hắn. Cho nên Đoạn Dịch không lo lắng cho hắn.

Buổi tối 11 giờ kém, Đoạn Dịch nghe thấy thông báo.

Số 10 Tô Chương Nhạc, số 5 Tiết Cảnh vào tù.

Đến bây giờ, số 3 Bành Trình, số 5 Tiết Cảnh, số 6 Chân Cao Kiệt,

số 10 Tô Chương Nhạc, tổng cộng bốn người bị nghi sói đã vào tù.

Nhưng trò chơi vẫn chưa kết thúc.

Chương 60

Vừa lúc Minh Thiên đang ở trong phòng Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nhìn phía hắn, hỏi: "Xác nhận với cậu một chút. Nếu trò chơi kết thúc, thiết bị sẽ thông báo khóa tất cả kỹ năng, tôi nhớ ván chúng ta thuộc phe thứ ba đã như vậy."

Minh Thiên gật đầu: "Vâng. Nghĩa là ván chơi này chưa kết thúc. Cơ mà chắc chỉ còn một sói."

Đêm đầu tiên số 8 Tra Tùng Phi bị cắn.

Ngày kế có hai tiên tri nhảy ra cạch nhau.

Số 4 Khang Hàm Âm soi số 2 Minh Thiên ra người tốt, số 6 Chân Cao Kiệt soi số 8 ra người tốt.

Số 4 nhận được Cảnh Huy, ép phiếu loại số 3 Bành Trình khỏi ván chơi.

Bành Trình ủng hộ số 4 trong giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng, bị số 4 ép phiếu nên đổi sang phe số 6. Hơn nữa hắn ta để lại di ngôn rằng, số 4 là sói cắn số 8 là có nguyên nhân.

Cùng đêm đó, số 4 bị loại.

Số 3, số 4, số 8 là ba người chơi đã vào tù.

Khi số 4 Khang Hàm Âm bị loại, cô chọn số 7 Đoạn Dịch là người thừa kế Cảnh Huy, ám chỉ số 7 được cô soi ra người tốt.

Đến ban ngày, số 6 Chân Cao Kiệt nhận đã soi số 2 Minh Thiên ra người tốt.

Theo góc nhìn của hắn ta, số 4 là sói, cô không thể liên tục soi ra hai người dân thật, như vậy dựa vào thông tin hắn ta soi số 2 ra người tốt, số 7 Đoạn Dịch hơn phân nửa là sói, cho nên hắn ta

muốn vote Đoạn Dịch.

Hôm nay Đoạn Dịch và Minh Thiên liên hợp phủ nhận lập luận của số 6, loại hắn ta ra ngoài.

Mà đêm nay, người bị loại tiếp theo là số 5 và số 10.

Nhưng trước đó Đoạn Dịch đã tráo đổi bảng số của mình với số 5, cho nên thực tế lẽ ra người bị loại là số 10 và số 7 Đoạn Dịch.

Ấn theo phân tích của Đoạn Dịch, số 4 là tiên tri thật, suy ra số 6 nhất định là sói.

Căn cứ theo di ngôn của Bành Trình, người khai đao số 8 rất có thể là Bành Trình, vì hắn ta tán thành sách lược chơi game của số 4, như vậy số 3 Bành Trình chắc suất một sói.

Hiện tại số 3, 4, 5, 6, 8, 10 tổng cộng 6 người đã vào tù, dưới tình huống số 4 là tiên tri, số 3, số 6 là hai sói, ván chơi vẫn chưa kết thúc, vì số 5 số 10 không thể đều là sói.

Nằm xuống đệm cỏ, Đoạn Dịch nói: "Về hai người đêm nay bị loại, có hai khả năng. Thứ nhất, người sói cắn tôi, đồng thời phù thủy ném độc số 10. Thứ hai, phù thủy không dùng độc, người sói cắn số 10, số 10 ghim tôi, nhưng nếu ông ta là Vua Sói thì cần gì phải tự cắn, làm thế không lừa được bình cứu của phù thủy. Dưới tình huống này, ông ta chỉ có thể là thợ săn thật."

Minh Thiên nói: "Thời điểm số 6 ép phiếu anh, lý do hắn nói thật ra rất hợp lý. Chỉ cần đợi tới ban ngày, hắn cùng đồng đội phối hợp bác bỏ lập luận của anh là sẽ trên cơ anh. Bọn họ không cần phải cắn anh. Dù có nguyên nhân phó bản, người tốt không muốn vote anh, nhưng nếu người sói cắn anh, ngược lại sẽ chứng tỏ anh là người tốt. Bọn họ không thể chơi như vậy."

"Cho nên người bọn họ cắn là số 10. Bởi vì 10 nhảy ra nhận thợ săn, còn đứng ra bênh số 6 fake tiên tri."

Đồng tử khẽ co một chút, Minh Thiên nói: "Hôm qua số 6 muốn vote anh, em muốn biện hộ cho anh nên hỏi hắn muốn soi ai. Em

nói nhử để dụ Vua Sói ra mặt, không ngờ lại nhử ra thợ săn thật. Xem ra lần này phe sói rất biết chơi."

Đoạn Dịch nói: "Tôi tin số 4 là tiên tri thật. Đơn giản là cảm thấy việc cô ấy tự cắn là không cần thiết, chưa kể cô ấy đã ám chỉ tôi là người tốt, đưa Cảnh Huy cho tôi, biểu hiện đi đôi với lời nói. Tâm thái khi chơi của cô ấy rất tốt."

"Quay lại phân tích hồi đầu của chúng ta. Tại giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng, chỉ có số 9, số 12 bầu số 6. Số 3 Bành Trình ban đầu bầu số 4, sau lại không thể không đứng sang bên số 6."

"Đến cuối buổi người muốn theo số 6 hủy Cảnh Huy chủ yếu là số 3 Bành Trình và số 10 Tô Chương Nhạc. Theo chúng ta phân tích lúc đó, nếu số 3, số 6, số 10 cả ba đều là sói, như vậy trừ số 3 Bành Trình, còn một con sói đảo phe. Nhưng nếu số 10 là thợ săn thật, nghĩa là..."

Hai người nhìn nhau, đồng thanh nói: "Đồng đội của số 6 đều là sói đảo phe."

Lắc đầu, Đoạn Dịch nói: "Đa số mọi người ở cùng nhau đã lâu, có cơ sở để hiểu nhau. Tôi có ân oán cá nhân với số 5, số 6, mặt khác còn phải suy xét nhân tố phó bản... Nếu không có chúng ảnh hưởng, thuần chơi Ma Sói, không chuẩn tôi cũng đến tài."

"Vâng." Minh Thiên gật đầu, "Đồng đội đều là sói đảo phe, cùng lắm bị thiệt Cảnh Huy thôi. Vu oan số 4 tự cắn, vùi dập tiên tri thật, để đồng đội sói ẩn thân thật sâu, một công đôi việc."

"Tiếp... thật ra số 6 không như chúng ta đoán. Hắn cố ý nói như vậy, khiến chúng ta cho rằng trong mắt hắn chỉ có số 9, số 12, mà không có số 10. Kỳ thật từ đầu đến cuối, họ cố tình chừa số 10 ra. Ngược lại là em mắc mưu, cho rằng hắn không thấy số 10, ép số 10 nhảy ra nhận thợ săn."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên một cái. "Không, không tính là cậu mắc mưu, vì cậu muốn biện hộ cho tôi thôi. Mà thợ săn ngu như vậy giữ cũng vô dụng."

Minh Thiên cười, nhìn thật sâu vào mắt Đoạn Dịch, hắn lại nói: "Tóm lại, tình huống hiện tại là, sau khi số 10 nhảy ra nhận thợ săn, người sói cắn ông ta, muốn ông ta kéo đại một người theo, kết quả ông ta ghim anh. Cũng may anh là ảo thuật gia."

"Hầy..." Đoạn Dịch thở dài, "Số 5 có phải là sói không. Nếu tên đó là sói, trong sân chỉ còn một sói, là Vua Sói. Nếu tên đó không phải sói, trong sân còn tận hai sói."

Hiện tại ngoài tù chỉ còn 6 người, tiếp tục chơi cũng không khó.

Số 1 Ổ Quân Lan, số 2 Minh Thiên, số 7 Đoạn Dịch, số 9 Hứa Nhược Phàm, số 11 Bạch Lập Huy, số 12 Doãn Oánh Oánh.

Minh Thiên nghĩ nghĩ nói: "Số 6 không bị lời em làm loạn mạch suy luận, logic luôn rất rõ ràng, cũng rất có sách lược. Nhưng em thấy hắn không giỏi đến thế, hẳn là số 5 dạy hắn. Cho nên số 5 là con sói thứ ba."

Đoạn Dịch nghe đến đó, suy nghĩ một lượt rồi nói: "Nếu số 5 là sói, không thể nào hắn không dùng kính nhìn lén. Chứ không hắn biết tôi là ảo thuật gia, khẳng định sẽ châm chước một chút, chứ không dám cắn luôn số 10. Có lẽ hắn từng gặp người có kính nhìn lén, hoặc thấy đạo cụ bán ở cửa hàng nên vạch ra kịch bản như vậy."

"Vâng." Minh Thiên nói, "Dù sao đến bây giờ, ván Ma Sói xem như đã thắng. Còn lại là chuyện phó bản."

"Đúng vậy. Phó bản..."

Đoạn Dịch nằm trên cỏ lót, cảm thấy phó bản thiếu thông tin quả thực khiến người ta đau đầu.

Anh đành tóm tắt lại câu chuyện về Hoa Hồng và Phong Sơn, sau đó nhẩm lại lời của người dẫn đường.

"Chuyện của Phong Sơn và Hoa Hồng chỉ chứng minh việc Nhà Tâm Nguyện thực hiện tâm nguyện của người ước và đòi giá đắt. Nhưng về bí mật của Nhà Tâm Nguyện, nó từ đâu mà đến, vì sao ở chỗ này, dẫn người tới đây rồi đòi trả giá. Điều này đáng để suy

nghĩ thêm."

"Trước mắt, mỗi phó bản đều có liên hệ với một bài đồng dao. Mà bài đồng dao thường chứa nhắc nhở. Đồng dao nhắc tới "một người đàn ông không tiền đồ", người đàn ông nhất định là nhân vật quan trọng. Người trẻ tuổi mà người dẫn đầu từng nhắc đến, có lẽ chính là người này."

"Người dẫn đường nói, là người trẻ tuổi chủ động tìm hắn, dẫn hắn đến khu rừng này. Tôi lý giải là vì người trẻ tuổi đến từ khu rừng này, nên người trẻ tuổi biết rõ địa hình khu vực, biết khi nào mới có thể vượt sông đen tới rừng"

Nói tới đây, nghĩ đến cái gì, Đoạn Dịch lập tức ngồi dậy. "Có vấn đề. Người dẫn đường nói, người trẻ tuổi thuê hắn chở mình về rừng, rồi hẹn người dẫn đường lần sau tới đón mình. Nghĩa là người trẻ tuổi không có thuyền, cũng không có con đường khác để rời khỏi rừng. Nếu là như thế, lần đầu tiên người trẻ tuổi rời khỏi rừng kiểu gì?"

Trầm mặc chốc lát, Minh Thiên mở miệng: "Lúc anh nói chuyện với người dẫn đường, đã hỏi một câu mấu chốt: Làm sao những người đó lại biết đến nơi này. Người chèo thuyền trở thành dẫn đường, là bởi vì gặp được người trẻ tuổi, giúp hắn đi đường. Sau này có thêm nhiều người tìm đến người dẫn đường, nhờ hắn chở mình tới khu rừng đen, hết thảy đều phát sinh sau khi người dẫn đường gặp người trẻ tuổi."

"Không có ai kể thì không ai biết, trên đời này tồn tại một khu rừng đen, trong rừng có một căn nhà nhỏ có thể thực hiện ước nguyện. Càng ngày càng nhiều người biết chuyện, nhất định là có người cố tình rải tin tức."

Ngày xửa ngày xưa, tại một địa phương xa xôi có một con sông đen, sông đen vây quanh một khu rừng rậm, trong rừng rậm có một Nhà Tâm Nguyện.

Nghe nói Nhà Tâm Nguyện có thể thực hiện ước nguyện, nhưng mọi người không tin chuyện này, trừ phi thấy tận mắt.

Nghe được lời đồn đãi, bọn họ trèo đèo lội suối đến nơi này, đi vào nhà nhỏ.

Bọn họ phát hiện, chỉ cần mình nghĩ đến cái gì liền thấy ảo giác tương ứng; nếu muốn ăn uống, nhà nhỏ cũng có thể biến ra cho bạn.

Sau khi được thể nghiệm, bọn họ tin rằng... nhà nhỏ thật sự có phép thuật.

Kế tiếp bọn họ ước nguyện và được ưng thuận, bị nhà nhỏ bắt trả giá. Bọn họ tự nhiên sẽ cho rằng, đây là một cuộc giao dịch đáng giá.

Cùng lúc đó, có vô số người biết đến lời đồn về Nhà Tâm Nguyện, kèm vị trí cụ thể.

Nhất định là có người ôm mục đích nào đó lan truyền lời đồn ra ngoài.

Trước phòng nhỏ có bia đá viết câu đồng dao: "Một người đàn ông đã chết, một người đàn ông không tiền đồ, lười chôn hắn vào mộ phần. Đầu lăn xuống gầm giường, tứ chi tán loạn trong nhà."

Đồng dao nói rằng một người đàn ông không tiền đồ đã chết trong nhà.

Hiện tại họ đã biết có một "người đàn ông không tiền đồ" rời khỏi rừng rậm, gặp người chèo thuyền.

Rất có khả năng hắn chính là người rải tin đồn về Nhà Tâm Nguyện.

Manh mối lẻ tẻ dần xâu thành một chuỗi sự kiện trong đầu.

Đoạn Dịch mở miệng: "Cho nên, phòng nhỏ chế tạo ảo giác biến hóa đồ ăn, là hai tầng nguyện vọng chúng ta đã phân tích, kỳ thật là thủ đoạn dụ dỗ mọi người. Thủ đoạn khiến người ta tưởng rằng căn nhà có phép thuật. Đến khi họ ước điều ước lớn lao sẽ đòi trả giá."

"Còn người đàn ông kia... có thể là sau khi chết ở chỗ này, linh hồn hắn biến thành một loại năng lượng khiến nhà nhỏ trở thành vật sống? Hắn là Nhà Tâm Nguyện, Nhà Tâm Nguyện là hắn, có thể thoát ly Nhà Tâm Nguyện tồn tại độc lập. Hắn rời rừng rậm, đầu tiên là đến thôn xóm phụ cận, thông qua việc thuê người chèo thuyền chở hắn về rừng, nói cho người chèo thuyền biết khi nào có thể dùng thuyền đến..."

"Hắn tự bồi dưỡng ra một người dẫn đường. Cứ như vậy, sau khi hắn rải tin đồn Nhà Tâm Nguyện, lục tục có người nghe danh mà đến, bọn họ chỉ cần hỏi thăm thôn phụ cận liền tìm được người có thể dẫn bọn họ tới chỗ này."

Đoạn Dịch càng nói, càng cảm thấy hướng suy đoán này hợp lý.

Ánh mắt anh hơi tỏa sáng, anh nói: "Nghe khá giống Người đàn ông không thể để chuyện nhà nhỏ ai ai cũng biết, cũng không thể để người biết chuyện dễ dàng tìm tới đây, làm vậy sẽ làm giảm tính thần bí và sức dụ hoặc của nhà nhỏ. Thế nên hắn chỉ sắp xếp một người dẫn đường, để mọi người nơi nơi tìm hiểu mới biết người dẫn đường, tiện đà tìm được khu rừng này."

"Cuối cùng, chỉ có những người có khát khao mãnh liệt muốn một thứ gì đó, mới tin vào một lời đồn vượt bao trắc trở để tìm nhà nhỏ, mới tìm được thôn dân duy nhất biết đường đến đây."

Minh Thiên tiếp lời Đoạn Dịch: "Suy đoán của anh cơ bản là em đồng ý. Không muốn tốn nhiều sức để tìm hiểu nghĩa là ham muốn thực hiện tâm nguyện không đủ mãnh liệt. Những người thực sự tìm được nhà nhỏ đều phải tốn rất nhiều công sức. Nếu bọn họ có thể vì một lời đồn mà trèo đèo lội suối, cũng sẽ vì ước nguyện to lớn mà chịu trả giá đắt."

"Nếu tất cả mọi người đều có thể dễ dàng vào nhà nhỏ, bọn họ nghe nói muốn gì thì phải trả giá liền lùi bước. Ví dụ người dẫn đường, hắn ta không muốn trả giá để ước nguyện."

"Đi ra ngoài rải rác một số lời đồn thật giả đan xen, rồi tìm được thôn dân chèo thuyền chở mình về rừng, cố tình chỉ cho hắn biết

cách vượt sông đen và đường vào rừng, biến hắn trở thành "người dẫn đường" tiềm ẩn... Một thủ đoạn đơn giản lại khéo léo, "người đàn ông không tiền đồ" đang tìm "khách hàng" thích hợp cung cấp cho nhà nhỏ."

Minh Thiên nheo mắt. "Suy ra người đàn ông đã cẩn thận sắp xếp mọi thứ, những người nghe danh mà đến cũng nguyện ý trả giá đắt để ước nguyện. Nhưng tác dụng thực sự của nhà nhỏ, người đàn ông kia tồn tại như thế nào... là ai giết "người đàn ông không tiền đồ", chúng ta còn phải tìm hiểu tiếp."

.

Sáng sớm hôm sau.

Sáu người chơi ngoài tù ngồi vây quanh nhau uống canh cá.

Đoạn Dịch liếc mọi người một vòng, nói: "Tôi cảm thấy thần chức đã có thể ra mặt. Chắc chỉ còn một sói. Ai là phù thủy? Tôi tò mò về phù thủy lắm đấy."

Số 12 Doãn Oánh Oánh trả lời anh trước. "Thật ra... Em càng xem càng hồ đồ. Nếu tối qua trò chơi kết thúc còn đỡ, nhưng trò chơi chưa kết thúc. Đừng nói anh là sói nhé?"

"Sao em nghĩ anh là sói?" Đoạn Dịch hỏi lại.

"Số 4 lên tiếng rất tốt, hơn nữa khả năng cao không phải tự cắn, chị ấy là tiên tri thật. Nhưng hiện tại... Em không hiểu thế cục. Em thấy số 6 không có đồng đội sói."

Nói tới đây dừng một chút, Doãn Oánh Oánh tiếp tục giải thích. "Em tự coi mình là át chủ bài, em cũng tin số 9 chị Hứa Nhược Phàm là người tốt, thời điểm tranh cử cảnh sát trưởng, chỉ có hai bọn em theo số 6. Sau thì bọn em sửa vote lại. Cuối cùng chỉ có số 3, số 10 theo phe số 6, cùng nhau vote số 4 hủy Cảnh Huy. Hiện tại..."

"Số 3 bị ép đổi qua phe số 6. Còn số 10, em thấy ông ta không giống sói, mà là thợ săn thật. Vậy, đồng đội sói của số 6 đâu? Càng

nhìn càng cảm thấy số 6 là tiên tri thật."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, hỏi: "Em có thể khẳng định số 10 là thợ săn, là bởi vì tối hôm qua phù thủy không ném độc ai? Em và số 9, một trong hai là phù thủy?"

Doãn Oánh Oánh gật đầu, nhưng không nói cụ thể ai là phù thủy.

Đoạn Dịch liền nói: "Đây là lần đầu họ chơi kịch bản này. Tất cả bọn họ đều là sói đảo phe."

Doãn Oánh Oánh chớp hai mắt. "Cơ mà... bàn logic theo hướng nào cũng hợp lý. Ngày hôm qua đã vote số 6, hôm nay nên vote anh mới công bằng. Theo lý hôm nay chúng ta sẽ hủy Cảnh Huy. Tất nhiên là em nói từ góc độ giết sói. Nhưng suy xét đến phó bản, em sẽ không vote anh. Em tin tưởng nhân phẩm của anh, cũng tin thực lực của anh."

Đoạn Dịch không phản bác, chỉ hỏi: "Phù thủy còn bình thuốc độc, cũng còn bình thuốc giải?"

Doãn Oánh Oánh gật đầu.

Đoạn Dịch nói tiếp: "Để tôi nói luôn. Tôi là ảo thuật gia, đêm đầu tôi không tráo số; đêm thứ hai tráo số của Minh Thiên và cô; tối hôm qua tráo số của tôi và số 5. Đêm nay tôi có thể bảo vệ em, phù thủy thì còn nguyên hai bình. Cộng thêm Cảnh Huy trong tay tôi, chúng ta hoàn toàn có thể thắng, dù còn hai sói cũng đấu không lại chúng ta."

"Chúng ta đã đi cùng nhau đã lâu, số 1, số 9, số 12, tôi cảm thấy mình khá hiểu biết về ba người. Nếu còn hai sói thì khác. Nhưng nếu chỉ còn một sói ở đây..."

Đoạn Dịch nhìn về phía số 11 Bạch Lập Huy, "Tôi có khuynh hướng cho rằng, anh là sói. Từ đầu tới giờ anh luôn giữ im lặng, hầu như không hề hé miệng, không làm người khác chú ý... Anh là sói cuối cùng, là Vua Sói. Hay là anh nhận luôn đi, đừng giả bộ nữa. Ở phó bản trước chúng ta đã hợp tác vui lắm mà."

Bạch Lập Huy: "....."

Một lát sau, hắn gãi gãi đầu: "Đừng vậy mà. Tốt xấu gì cũng để tôi diễn nốt chứ."

Đoạn Dịch cười. Bạch Lập Huy ho nhẹ. "Lần này đồng đội sói của tôi chơi tốt phết ấy, mỗi tội..."

Nhìn Đoạn Dịch và Minh Thiên, Bạch Lập Huy ngượng ngùng cười cười, nói: "Lần trước tôi và Đoạn Dịch cùng bị nhốt trong tù của phó bản《 Chơi trốn tìm 》, không sợ mọi người chê cười, tôi vừa nghe thông báo người tốt thua cuộc, đã sợ tới mức tè ra quần..."

"Trước khi gia nhập nhóm mọi người, tôi và số 5 khi đó, còn có Nhược Phàm, Oánh Oánh, chỉ có bốn người sói chúng tôi còn sống, những còn người còn lại đều chết hết. Cho nên lần đó tôi thật sự rất sợ. Nhưng về sau tôi phát hiện... Minh Thiên chịu ở lại giúp chúng ta, cùng Đoạn Dịch chống lại Mạt Lị. Hồi ở《 Jack đồ tể 》cũng thế, các anh là phe thứ ba nhưng không bỏ chúng tôi. Ván này tôi tôn trọng át chủ bài của mình và đồng đội, giai đoạn trước nghiêm túc chơi. Nhưng việc đã đến nước này... Tôi không cần diễn nữa."

"Số 3, 5, 6 là sói. Tôi là sói cuối cùng. Hôm nay mọi người vote tôi, hoặc mai vote cũng được. Nhưng nếu mọi người tin tôi thì cho tôi vào tù trễ một chút nhé. Tôi muốn góp một phần sức lực vào công tác thăm dò phó bản."

.

Thảo luận xong ván Ma Sói, buổi sáng sáu người đi một chuyến đến nhà nhỏ.

Nhà nhỏ vẫn là nhà nhỏ, không có biến hóa gì mới.

Đoạn Dịch lần thứ hai muốn đập nhà, rồi lại bị Dung Dung không biết từ nơi đột nhiên chạy tới ngăn cản.

Dung Dung cầu xin bọn họ ngàn vạn lần đừng xằng bậy, chiều nay Phong Sơn còn muốn tới, nhà nhỏ vẫn còn hữu dụng với hắn ta và

Hoa Hồng.

Nghe đến đó, Đoạn Dịch biết chờ tai Phong Sơn đỡ hơn, hắn ta sẽ giúp Hoa Hồng thực hiện nguyện vọng tiếp.

Xem ra phần diễn của NPC chưa kết thúc.

Vì thế các người chơi quyết định buổi chiều sẽ trốn ở gần xem diễn, coi cốt truyện xong rồi lại nói.

Giữa trưa sáu người cùng nấu bữa cơm, tất nhiên Đoạn Dịch và Minh Thiên chủ yếu làm trợ thủ.

Trong lúc đó, Minh Thiên nhờ Ổ Quân Lan chỉ cách mổ cá, rửa sạch nội tạng, khử mùi tanh.

Liếc Đoạn Dịch nhặt củi đốt lửa ở cách đó không xa, Ổ Quân Lan thấu hiểu hỏi Minh Thiên: "Thời nay nằm trên là người nấu cơm? Nằm dưới chỉ cần ngồi hưởng thụ thôi hả?"

Nghe vậy, Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh ngồi rửa chén bên cạnh lập tức kinh ngạc nhìn Minh Thiên, tựa hồ cũng đang đợi hắn trả lời.

Minh Thiên cực kỳ bình tĩnh gật đầu: "Ừm. Tôi muốn chăm sóc anh ấy."

Ổ Quân Lan vừa lòng mỉm cười, nhướng mày đá mắt với Hứa Nhược Phàm và Oánh Oánh.

Các cô còn non lắm.

Hứa Nhược Phàm, Doãn Oánh Oánh: "???!!!"

Bạch Lập Huy cầm bó rau dại đi đến gần. "Hả? Các cô nói cái gì nằm trên nằm dưới?"

Ổ Quân Lan cúi đầu: "Nấu cơm nấu cơm. Không có gì hết."

Vừa vặn lúc này Đoạn Dịch nhặt rơm rạ lại đây, đốt một ít nhét

dưới nồi.

Bạch Lập Huy chộp cánh tay Đoạn Dịch. "Bọn họ đang nói cái gì nằm trên nằm dưới, anh biết bọn họ đang nói gì không?"

Đoạn Dịch thắc mắc. "Dưới? Cái gì nằm dưới? Chúng ta đang bận nấu ăn đấy, anh tỉnh ngủ đi."

Bạch Lập Huy: "À."

Minh Thiên cùng ba cô gái: "....."

.

Sau giờ trưa, mọi người ăn uống no đủ, tìm gốc cây gần chỗ nấu ăn dựa vào nghỉ ngơi tạm thời.

Bọn họ không lên nhà cây, ở lại đây ngủ gật, hiển nhiên vì chờ Hoa Hồng và Phong Sơn đi Nhà Tâm Nguyện.

Minh Thiên và Đoạn Dịch sóng vai dựa vào gốc cây.

Bất tri bất giác, Minh Thiên lưng dựa cây ngủ thiếp đi.

Hắn tỉnh lại vì bị bị một âm thanh đánh thức.

Âm thanh kia sâu lắng như đến từ cõi u minh, lại như thể vọng ra từ nội tâm của hắn.

Minh Thiên mở mắt đứng lên, âm thanh kia phát ra từ hướng nhà nhỏ.

Ngay sau đó, cây cối và người xung quanh đều trở nên vặn vẹo, cả không gian bị thứ gì đó xoay chuyển.

Trong nháy mắt, trước mắt Minh Thiên xuất hiện một đấu trường cổ đại.

Trong đấu trường, trên khán đài có hai phòng tù giam.

Cửa phòng tù được đóng bằng các cọc gỗ, giữa các cọc gỗ có khe hở rất lớn.

Xuyên qua khe hở có thể rõ cảnh tượng phát sinh trên sân đấu.

Người như Minh Thiên nhìn thấy cảnh này, thế mà hai tay run bần bật.

Mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ào ạt sau lưng.

Loáng thoáng có bóng người bị đẩy lên đấu trường, Minh Thiên nhìn chằm chằm người đó, khóe mắt muốn nứt toác, hắn muốn chạy tới bên người đó. Nhưng hắn đang bị nhốt trong tù, dù hắn đấm đá cỡ nào cũng không thể thoát ra.

Người đó bị đẩy đến giữa sân.

Mặt trời chói chang cháy bỏng, chiếu thẳng lên da thịt người đó, có thể thấy lờ mờ làn da người đó bị xiềng xích thít chặt thành vết thương.

Một lưỡi dao chém xuống, nhát đầu tiên vào trán.

"Không!" Minh Thiên nghe thấy bản thân rít gào, thanh âm phẫn nộ như dã thú.

Nhưng hắn là con thú vô dụng bị vây nhốt. Hắn nghĩ không được biện pháp nào.

Hắn chỉ có thể bất lực gào rống, chất lỏng ẩm ướt không ngừng chảy xuống từ hốc mắt.

Nhưng chất lỏng sẽ che khuất bóng dáng người đó, vì thế hắn dùng sức quẹt hai mắt.

Nghe thấy tiếng hắn gào, người đó giãy giụa đứng dậy, máu tươi nhiễm đỏ lông mi. Cách một lớp máu tươi, Minh Thiên thấy anh và mình chạm mắt nhau.

Dưới ánh nắng chói chang, cơ thể đau nhức, anh nhìn về phía hắn

mỉm cười. "Tiểu Thiên, tôi không đau. Em đừng khóc."

"Tiểu Thiên, tôi muốn em... sống sót. Thay tôi sống sót. Sống đến ngày rời khỏi nơi này."

Minh Thiên không muốn khóc. Nhưng nước mắt cứ chảy mãi, nước mắt làm mọi thứ trở nên vặn vẹo mơ hồ.

Thân hắn như chìm vào vũng bùn âm u lạnh băng, nhìn không được nghe không thấy.

Hắn muốn tìm Đoạn Dịch. Áp lực đè nặng lâu dài khiến cảm xúc của hắn đứng trên bờ vực sụp đổ.

Mà ngay lúc này, hắn nghe thấy giọng nói của một người đàn ông.

"Minh Thiên, ta nghe thấy tâm nguyện của cậu. Ta biết cậu muốn thay đổi sự thật. Kẻ khởi xướng là ai, không phải cậu đã biết sao? Ta còn biết cậu đã mua rìu Mạt Lị. Lấy ra đi. Lấy ra rồi, cậu sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi."

"Ừ... Kẻ thù của cậu đều vào tù đúng không? Ta giúp cậu thực hiện tâm nguyện, ta giúp cậu mở cửa nhà tù, cậu có thể đi vào chém chết bọn họ, không bị trừng phạt cưỡng chế đăng xuất."

"Để thực hiện điều này, cậu sẽ dùng thứ gì làm điều kiện trao đổi?"

"Đôi mắt của cậu thật xinh đẹp, nhưng chỉ có chúng nó, thì không đủ."

Chương 61

Dường như âm thanh hỗn loạn đau đớn từ sâu trong lồng ngực phát ra quá lớn, át hết tất cả tiếng động xung quanh. Vì thế mỗi khi nhớ lại tình cảnh ngày đó, cả vùng ký ức như phát một đoạn phim câm mang màu sắc rực rỡ.

Giơ lên chém xuống, lưỡi dao nhuộm màu đỏ tươi, vô số giọt máu rơi xuống đất.

Động tác không ngừng, không ngừng lặp lại, Minh Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhìn từng nhát từng nhát dao.

Lưỡi dao vung loạn, máu đỏ tươi văng đầy đất, một nhát, lại một nhát, lại một nhát... Mỗi một lần máu bắn tóe tung, cảnh tượng trước mắt Minh Thiên cũng không ngừng nhiễm đỏ, đỏ dần, đỏ dần.

Hắn vẫn luôn đếm, 108 nhát dao, những đốm đỏ tươi không ngừng gia tăng, biến thành lớp màn đỏ thật lớn thấm đẫm giác mạc.

Trời cao xanh thẳm, mặt trời chói chang như đốt, xa xa là núi rừng xanh ngát... Mọi thứ đều bị lớp màn đỏ che lấp.

Ấn tượng của Minh Thiên về ngày ấy chỉ còn lại một chữ: Đỏ.

Thế giới của hắn bị máu nóng nhiễm đỏ.

Nhiều... nhiều máu như vậy, anh ấy đau đến mức nào?!

Minh Thiên không biết trong phòng giam đã xảy ra chuyện gì.

Hắn chỉ biết người trước mắt sống sờ sờ bị cắt thành từng mảnh.

Đến khi bừng tỉnh quỳ rạp xuống đất, hắn phát hiện người mình đầy máu, mười ngón tay mất hết móng... Có lẽ là hậu quả của việc liều mạng thoát khỏi tù giam.

Nhưng hắn không cảm giác được đau đớn.

Như thể giác quan cảm nhận cơn đau đã ngưng kết vào trái tim, bị cắt mất theo người nọ, đau đến chết lặng. Lục phủ ngũ tạng đều đóng băng, thậm chí tứ chi cũng không còn cảm giác.

Về sau...

Về sau một mình Minh Thiên vượt qua rất nhiều rất nhiều phó bản, để kiếm đủ đồng vàng, đổi một cơ hội cứu Đoạn Dịch.

Chỉ là phó bản càng ngày càng cao cấp, người chơi càng ngày càng thông minh, đồng thời cũng càng thêm tàn nhẫn.

Tỷ như người chơi ăn luôn đồng bạn trong lao tù, máu tươi làm hắn nhớ tới Đoạn Dịch bị lăng trì.

Khi đó hắn từng nghĩ tới việc cứu đồng đội bị hại kia, nhưng hắn không thể. Hắn còn ít kinh nghiệm, đồng vàng còn lâu mới đủ, hắn không mua được những đạo cụ hắn thật sự cần.

Cho nên hắn phải tiếp tục bước đi, hoàn toàn nắm giữ quy tắc trò chơi này mới được.

Hắn trở nên mạnh mẽ, trở nên lạnh nhạt, cũng muốn trở nên tàn nhẫn, giống với những kẻ về sau hắn gặp được.

Trò chơi này nếu cứ chơi mãi, chỉ sợ người thiện lương sẽ không thể sống nổi, kẻ ở lại toàn là ác nhân.

Đây là chiến tranh mày chết tao sống, giây phút do dự và mềm lòng sẽ đẩy mày vào vạn kiếp bất phục.

Thật ra từ rất sớm, hắn đã thẳng thắn với Đoạn Dịch về thân thế của mình.

Đoạn Dịch từng nói với hắn, đến nay hắn vẫn nhớ rõ rành mạch. "Đừng để gia đình ảnh hưởng đến cậu. Sai lầm của họ, thậm chí là tất cả hành vi phạm tội của họ đều không liên quan đến cậu. Tiểu

Thiên, tôi thấy cậu là người trẻ tuổi đơn giản tỏa sáng như ánh mặt trời. Trên người cậu có một loại hương vị rất sạch sẽ. Hiếm có lắm đấy."

Đã từng là người mà Đoạn Dịch cảm thấy sạch sẽ.

Nhưng một mình bôn ba đến giờ, Minh Thiên tự biết bản thân đã nhuốm đầy máu.

"Kiếm khách khổ luyện võ công giết minh chủ Võ lâm vì dân trừ ác, cuối cùng trở thành minh chủ Võ lâm; Hiệp sĩ diệt rồng trở thành ác long; Mạt Lị muốn báo thù cho chính mình, cuối cùng lại trở thành hung thủ giết con gái..."

"Khi một người muốn dùng bạo chế bạo, mong muốn là ý tốt. Nhưng đừng biến bản thân thành ác ma tiếp theo."

Đó là những lời Đoạn Dịch từng nói với hắn.

Minh Thiên biết mình hiện tại, nhất định sẽ bị Đoạn Dịch ghét bỏ.

Nhưng hắn đã bước lên con đường này, đã không thể quay đầu.

Như kẻ ước nguyện vì một lời đồn liền bôn ba ngàn dặm tìm đến khu rừng đen, Minh Thiên lẻ loi độc hành lâu như vậy, chẳng qua chỉ vì thay đổi một kết cục.

Thời gian không phải tuyến tính, hắn từng muốn chồng lên cắt ra, tìm kiếm kết cục hoàn mỹ nhất.

Hiện tại hắn tới Nhà Tâm Nguyện, quan hệ của hắn và Đoạn Dịch dần hòa hoãn, hết thảy còn chưa đi đến kết cục không thể vãn hồi. Mà ba người đã bị nhốt trong tù...

Thừa ba người bọn họ. Giết bọn họ, mọi thứ liền kết thúc.

Kết cục hoàn mỹ mà hắn muốn ở ngay trước mắt.

...chỉ cần hắn đáp ứng nhà nhỏ.

Tâm nguyện được ưng thuận, phòng tù mở cửa, hắn cầm【 rìu của Mạt Lị】đã mua sau khi kết thúc phó bản thứ hai, đi vào tù chém chết ba người liền có thể...

Dễ dàng cỡ nào? Hắn sẽ không cần tính toán mưu toan gì nữa, hắn chỉ cần nhẹ nhàng chém chết bọn họ liền có thể...

Không, từ từ...

Nhà Tâm Nguyện mê hoặc mình. Mình không thể trúng kế.

Mình nỗ lực bấy lâu mới tới được đây. Tự tao có thể giết bọn họ, tao không cần dựa vào mày.

Đúng... rìu Mạt Lị, cầm rìu Mạt Lị có thể trực tiếp bổ nát cửa phòng tù. Tự tao cũng có thể. Tao không cần mày mở cửa, giờ tao chém chết bọn chúng cũng được.

Mở túi tùy thân, tìm một cây rìu, Minh Thiên vươn tay, nắm chặt nó trong tay.

.

Bên kia, khoảng nửa giờ trước.

Đoạn Dịch bật dậy từ ác mộng.

Trong mộng tràn ngập mùi máu tanh ngọt, cảm giác tim đập nhanh lần thứ hai xuất hiện, làm anh bất an bừng tỉnh, tiện đà đứng lên.

Bên cạnh là Minh Thiên nhìn qua ngủ rất sâu, cách đó không xa Ổ Quân Lan và Bạch Lập Huy chia nhau dựa vào hai gốc cây ngủ gật.

Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh không ngủ, đi tới nói với Đoạn Dịch, họ vừa mới thấy Phong Sơn và Hoa Hồng xuất hiện.

Phong Sơn một mình đi vào nhà nhỏ, Hoa Hồng đứng gần nhà nhỏ chờ đợi, thần thái cô ta có chút sốt ruột, không ngừng véo lòng bàn tay.

Việc này không nên chậm trễ, Đoạn Dịch suy nghĩ, tạm thời đi theo hai người qua đó, tạm thời không gọi Minh Thiên.

Anh cảm thấy mấy ngày nay Minh Thiên ngủ không ngon giấc. Điều kiện nhà trên cây quá kém, ẩm ướt oi bức, ban đêm Đoạn Dịch thường xuyên nghe Minh Thiên nằm trên cỏ lót lăn qua lộn lại.

Đoạn Dịch nghĩ cùng lắm là anh đi xem thử tình huống, biết thêm về chuyện xưa của nhà nhỏ, chắc là không đụng vào cái gì nguy hiểm, để Minh Thiên an tâm ở chỗ này nghỉ ngơi.

Thế là Minh Thiên, Ổ Quân Lan và Bạch Lập Huy tiếp tục ngủ bên gốc cây.

Ba người Đoạn Dịch, Hứa Nhược Phàm, Doãn Oánh Oánh tránh né Hoa Hồng, lặng lẽ núp gần Nhà Tâm Nguyện.

Ba người ở quan sát phía sau nhà nhỏ, xuyên qua cửa sổ có thể thấy Phong Sơn đang đứng trong phòng khách.

Hắn ta lẩm bẩm trong miệng, mặt mũi si ngốc, giống như đang đối thoại với ai đó trong không trung.

Đoạn Dịch dán tai lên cửa sổ nhưng không nghe rõ hắn ta đang nói cái gì.

Lần trước từ cuộc trò chuyện của Phong Sơn và Hoa Hồng, thời điểm Phong Sơn hiến tế hai tai, hắn ta đã ở trong nhà nhỏ suốt đêm.

Nhưng lần này hắn ta chỉ lẩm bẩm một lát rồi nhanh chóng rời đi.

Nếu ba người đều từ phía sau nhà nhỏ vòng ra ngoài theo dõi hắn ta, quá dễ bị lộ.

Vì thế Đoạn Dịch nói với hai cô gái: "Tôi theo dõi hắn. Hai cô trốn ở đây, có thể nhìn qua cửa sổ xem trong nhà có xảy ra hiện tượng gì không."

Hai cô gái gật đầu đồng ý, Đoạn Dịch liền khom lưng, mượn bụi cây bên đường che giấu thân hình, bám theo Phong Sơn.

Phong Sơn chống gậy người mù, đi đường rất thong thả.

Có vẻ vì đã mù một thời gian rất dài, hoặc do đã quen đường lối chung quanh nhà nhỏ, hắn ta đi đường rất thông thuận. Nếu không biết, có khi nhìn không ra hắn ta là người mù.

Trước nhà nhỏ, Hoa Hồng đang đợi Phong Sơn.

Cô ta vẫn đeo kính râm, lần này có thêm một cây dù, gần như che khuất nửa người trên.

Không biết có phải do thói quen trốn paparazzi hay không, cô ta đến nơi núi sâu rừng già cũng không đổi được thói quen giả trang.

Phong Sơn tự nhiên đến trước mặt Hoa Hồng, hai người nói chuyện qua lại.

Đoạn Dịch trốn sau một thân cây nghe lén.

Giọng Hoa Hồng cao lên có chút kinh ngạc, cũng hơi sốt ruột. "Sao hôm nay anh ra sớm thế?"

Hỏi xong lời này mới nhớ Phong Sơn không nghe rõ, Hoa Hồng liền viết chữ vào lòng bàn tay hắn ta.

Một lát sau, Phong Sơn mở miệng: "Tôi đã nói chuyện với nhà nhỏ. Lần này... nó đòi cái giá hơi lớn."

Động tác Hoa Hồng lộ ra một chút chần chờ, rồi sau đó tiếp tục viết chữ vào lòng bàn tay Phong Sơn hỏi chuyện.

Chắc là Hoa Hồng hỏi nhà nhỏ đòi trả giá bằng cái gì, giọng Phong Sơn khàn khàn trả lời: "Điều em ước quá nhiều, nó muốn một chân, một cánh tay, cộng thêm 20 năm thọ mệnh của tôi."

Hoa Hồng lại viết xuống một câu gì đó, Phong Sơn hỏi cô ta: "Tôi mù, điếc, nếu không có tay không có chân, còn biến thành ông

già... Lớn hơn em 40 tuổi, em thật sự sẽ không rời bỏ tôi?"

Hoa Hồng ném dù, vội vàng nắm tay hắn ta tiếp tục viết chữ.

Phong Sơn nói: "Nhưng tai tiếng trước đây của em, tôi có nghe nói."

Hoa Hồng càng ngày nóng nảy, gào một câu: "Tai tiếng sao có thể tin? Bây giờ có quá nhiều người bôi đen em, cho nên lần này em muốn thu phục đám người bôi đen em. Em muốn ước, vĩnh viễn không bị bội đen nữa, em muốn fans vĩnh viễn thích em!"

Gào xong câu này, Hoa Hồng mới nhớ hắn ta không nghe được.

Cô ta tức muốn hộc máu trừng mắt lườm hắn ta một cái, bứt lá cây đạp thân cây bên cạnh, hung hăng dậm giày cao gót.

Cũng may Phong Sơn bị mù, hoàn toàn không biết gì cả.

Hít một hơi, Hoa Hồng một lần nữa viết vào lòng bàn tay hắn ta, hắn là đang giải thích vấn đề tai tiếng.

Phong Sơn mở miệng, ngữ khí nặng nề hỏi một câu: "Nhưng mà, còn một điều kiện nữa tôi chưa nói cho em. Nhà nhỏ nói, nó muốn tình yêu của tôi. Nói cách khác, tôi giúp em thực hiện mộng tưởng, mù, điếc, già rồi, về sau còn sẽ thiếu tay thiếu chân. Đều có thể. Nhưng nếu tình yêu của tôi bị lấy mất, em sẽ hết yêu tôi. Nếu như vậy, chúng ta ở bên nhau cả đời như thế nào được?"

"Nhưng, nhưng... nhưng em..." Hoa Hồng nóng nảy luống cuống, nói năng hơi lộn xộn.

"Nếu phòng nhỏ muốn mạng của tôi, thật ra tôi có thể đưa." Ngữ khí Phong Sơn tràn ngập chua xót, "Nhưng nó không cần mạng của tôi. Nó muốn lấy chút tình yêu của chúng ta. Hoa Hồng... Tôi thà chết cứ không muốn mất em. Nhưng em thì sao?"

"Hiện tại đáp án của em... Vẫn muốn tôi trao đổi với nhà nhỏ?"

Hồi lâu sau, Hoa Hồng rơi nước mắt, rơi vào lòng bàn tay Phong

Sơn, làm bàn tay hắn ta run lên.

"Xin lỗi... em xin lỗi..." Hoa Hồng khóc lóc nói, cô ta vừa viết vào lòng bàn tay Phong Sơn, vừa nói, "Em sẽ không bỏ anh. Thật ra... thật ra Phong Sơn à, có rất nhiều cặp vợ chồng sống đến cuối đời, quan hệ giữa bọn họ không có tình yêu, mà là tình thân. Cho nên không liên quan. Dù anh biến thành thế nào, em đều sẽ chăm sóc anh. Chúng ta vẫn có thể bên nhau cả đời."

"Được. Tôi biết đáp án của em." thanh âm Phong Sơn khản đặc như sỏi cát cọ qua giấy trắng.

Hắn ta đứng giữa rừng cây, cơ thể hao gầy, vô cùng cô đơn.

Vài cơn gió thổi qua bọn họ, Phong Sơn chậm rãi xoay người, tiếp tục chống gậy đi về phía trước. "Tôi, tôi nói chuyện lại với nhà nhỏ. Hoa Hồng, tôi và em không giống nhau. Không có tình yêu của em, tôi dùng hình dạng này tồn tại, căn bản không có ý nghĩa. Một khi đã như vậy, còn không bằng đi tìm chết. Tôi sẽ hỏi nhà nhỏ có thể cho tôi chết hay không. Nếu tôi không thể ra ngoài, nghĩa là tôi đã chết."

Nói xong câu đó, Phong Sơn không quay đầu mà đi thẳng về hướng Nhà Tâm Nguyện.

Nhìn chằm chằm bóng dáng hắn ta, Đoạn Dịch không khỏi suy nghĩ: Thì ra là chuyện xưa về một * đến cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng?

Lúc này hắn ta vào nhà nhỏ sẽ phát sinh chuyện gì? Thật sự sẽ bỏ mạng?

Đoạn Dịch một đường đi theo Phong Sơn trở lại nhà nhỏ, nhìn hắn quen đường quen nẻo đẩy cửa đi vào.

Nhìn cánh cửa đóng chặt trong chốc lát, ánh mắt Đoạn Dịch chuyển qua bia đá khắc câu đồng dao trước cửa nhà.

Tự hỏi đồng dao và nhà nhỏ có liên hệ và ngụ ý gì, Đoạn Dịch tạm thời không chú ý tình hình trong nhà nhỏ, cũng không vòng ra phía

sau nhà nhỏ xem Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh.

Anh vừa ngẩng đầu liền phát hiện Phong Sơn trong phòng khách đã biến mất.

Đoạn Dịch cảm thấy kinh ngạc, tiến lên vịn cửa sổ nhìn kỹ, đúng là không thấy Phong Sơn.

Suy nghĩ nhanh, Đoạn Dịch đi vào nhà nhỏ, anh tìm quanh phòng khách, phòng ngủ phụ một lượt, hoàn toàn không thấy bóng dáng Phong Sơn. Hắn ta là một người sống, thế mà đột ngột biến mất vào không khí.

Chẳng lẽ hiến tế sinh mệnh cho nhà nhỏ, nghĩa là hắn ta sẽ biến mất?

Đoạn Dịch đang kinh ngạc, bỗng nhiên nghe phía sau nhà nhỏ truyền đến tiếng Doãn Oánh Oánh thét chói tai.

Mở balo sau lưng lấy dù đen, Đoạn Dịch chạy vội ra phía sau.

Phía sau nhà nhỏ không xuất hiện dã thú hoặc yêu ma quỷ quái, nhưng Hứa Nhược Phàm bỗng nhiên mất trí, lúc Đoạn Dịch đuổi tới thì thấy cô đang đập đầu vào tường.

Sức Doãn Oánh Oánh ngăn không nổi, làm cô ấy đụng thành công đập vào vài lần, vỡ đầu chảy máu. Nếu cứ để cô đập đầu tiếp, chỉ sợ cô ấy sẽ tự đập đầu đến chết.

Nhưng Hứa Nhược Phàm không hề có cảm giác. Cô ấy không sợ chết, chỉ đơ mặt đẩy Doãn Oánh Oánh, muốn đập đầu thật mạnh vào tường.

Đoạn Dịch lập tức tiến lên túm chặt tay Hứa Nhược Phàm, dùng lực kéo xoay cô ấy ra sau.

Hứa Nhược Phàm đâm vào tường tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, Đoạn Dịch xoay mạnh làm cô ấy đổi hướng ngã quỵ, phần lưng nện mạnh xuống mặt đất.

Như thế, Đoạn Dịch vừa tránh cho cô ấy tự đập đầu chết, lại tránh mình vi phạm quy tắc dùng bạo lực.

Chẳng qua bởi vậy, Đoạn Dịch cũng bị quán tính làm té ngã, phía sau lưng và phần hông bị trầy da.

Hứa Nhược Phàm ngã trên mặt đất, ngơ ngác một lúc.

Doãn Oánh Oánh lập tức chạy đến bên người nắm lấy tay cô ta, khóc lóc hỏi cô rốt cuộc bị sao vậy.

Thấy thế, Đoạn Dịch đứng lên, mới vừa thở phào nhẹ nhõm, nào biết Hứa Nhược Phàm một tay đẩy Doãn Oánh Oánh, lại muốn đâm đầu vào tường.

Đoạn Dịch dở trò cũ, lần thứ hai làm Hứa Nhược Phàm té ngã. Anh lấy chai nước khoáng từ ba lô, xối vào trán cô, rồi tạt khắp người cô.

Anh không biết có tác dụng không, Hứa Nhược Phàm nhìn như bị bóng đè, dưới tình huống không được dùng bạo lực với người chơi khác, anh chỉ có thể dùng phương pháp tạm bợ gọi cô tỉnh.

"Nhà nhỏ có điểm cổ quái. Trước tiên kéo cô ấy cách xa nhà nhỏ đã."

Không rõ hiệu quả bị nước lạnh xối như thế nào, ánh mắt Hứa Nhược Phàm vẫn dại ra, nhưng tạm thời an tĩnh lại, không nhào lên đòi đập đầu nữa.

Đoạn Dịch lập tức cõng cô chạy về phía nhà cây.

Một đường chạy thẳng đến nhà cây, Hứa Nhược Phàm đều không nháo loạn.

Đoạn Dịch thả cô ấy xuống, phát hiện ánh mắt cô khôi phục chút tỉnh táo.

"Xem ra cách xa nhà nhỏ có tác dụng. Oánh Oánh, lấy nước qua đây. Nếu cô ấy lại mất trí thì dùng nước lạnh tạt vào mặt. À, đừng

quên véo người cô ấy."

Đoạn Dịch mới vừa nói xong lời này, liền nghe thấy chỗ gốc cây nghỉ trưa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của con gái, và tiếng đàn ông rống giận.

Thầm kêu một tiếng không ổn, Đoạn Dịch cất bước chạy vội qua.

Lần này, anh nhìn thấy một cảnh cực kỳ khiếp sợ.

Cả người Minh Thiên như tắm máu Tu La, hắn giơ một cây rìu, bước đến chỗ Bạch Lập Huy.

Ổ Quân Lan hoảng sợ mở dù đen đỡ lấy.

Một nhát chém, dù đen rách toác.

Minh Thiên hờ hững liếc cô ta một cái, đi về hướng Bạch Lập Huy.

Trán và má Bạch Lập Huy đều có vết trầy da, quần áo toàn thân dính đầy bùn, xem ra vừa rồi hắn ta vì trốn rìu đã lăn vài vòng trên mặt đất.

"Mẹ nó, Minh Thiên cậu tỉnh lại đi! Tôi và cậu không thù không oán! Tôi con mẹ nó, sao hệ thống không phán cậu vi phạm quy định. Tôi vừa có ý đồ phản kích thiếu chút nữa đã biến thành trong suốt!"

Gào lên một câu, Bạch Lập Huy xoay người bỏ chạy.

Hắn ta vừa tránh qua, Minh Thiên liền cầm rìu bổ xuống chỗ hắn ta, tạo thành một hố to dưới đất.

Trong lúc chạy như điên, Bạch Lập Huy nhìn thấy Đoạn Dịch, cứ như thấy ánh sáng cứu tinh.

"Đoạn Dịch, Minh Thiên nổi điên! Còn nữa, cậu ta kiếm rìu đâu ra vậy? Tôi thấy giống rìu của Mạt Lị quá! Cậu ta nổi điên giống Mạt Lị? Chúng ta làm sao bây giờ aaaaaa!"

"Từ từ tính, trước đừng động vào cậu ta. Mau chạy đi! Chạy mau!"

Đoạn Dịch không chạy, anh đứng tại chỗ, nhìn thẳng về phía Minh Thiên.

Minh Thiên không thấy Đoạn Dịch, cũng thấy bất luận kẻ nào.

Im lặng rút rìu khỏi mặt đất, hắn tiếp tục đuổi theo Bạch Lập Huy.

Mặt mang sát khí, hai mắt đỏ đậm, cả người tỏa hơi lạnh, thô bạo, như ác quỷ bò ra từ địa ngục lấy mạng.

"Minh Thiên!" Đoạn Dịch gào với hắn, "Sao cậu muốn giết người ta?"

Giọng nói của Minh Thiên vô cùng nhạt nhẽo. "Bởi vì anh ta ngăn tôi đến phòng tù. Tôi muốn vào tù giết người. Anh ta thấy, anh ta dám cản tôi."

"Tại sao cậu muốn giết người trong tù?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

"Không liên quan đến anh. Nếu anh cản tôi, tôi giết anh." Minh Thiên lạnh nhạt nói.

Đoạn Dịch lập tức nhíu mày: "Cậu biết tôi là ai không?"

"Không biết. Không ai có thể ngăn tôi giết người, kẻ dám ngăn tôi cứu anh ấy là tội nhân. Mà tội nhân, không đáng được tha."

Minh Thiên nói lời này, chợt bước chân nhanh hơn, nhanh chóng bắt kịp Bạch Lập Huy.

Đoạn Dịch hoảng sợ, chạy như điên vội vàng dí theo Minh Thiên.

Một bên chạy, một bên Đoạn Dịch hỏi dồn: "Anh ấy là ai? Cậu muốn cứu ai?"

Trầm mặc vài giây, Minh Thiên mở miệng: "Đoạn Dịch. Người tôi muốn cứu... Là Đoạn Dịch."

Đoạn Dịch lập tức nói: "Nhưng tôi chính là Đoạn Dịch. Minh Thiên, cậu dừng lại. Cậu quay đầu nhìn tôi đi."

Minh Thiên ngoảnh mặt làm ngơ, một thân đồ đen như mũi tên nhọn rời cung, chỉ vài giây đã đến sau lưng Bạch Lập Huy, vung rìu lên.

Đoạn Dịch ở phía sau rống to: "Minh Thiên, dừng lại. Tôi là Đoạn Dịch. Tôi là anh Tiểu Dịch của cậu!"

Cũng không biết vì sao, trước mặt Đoạn Dịch bỗng xuất hiện một bóng người ngã vào vũng máu, bị dao cắt xẻo không ngừng.

Nhưng lần này anh thấy rõ hơn.

Anh phát hiện bóng dáng kia hình như chính là anh. Bởi vì bất tri bất giác, anh cùng bóng dáng kia chồng lên nhau.

Anh thấy trên đỉnh đầu là ánh mặt chời chói chang nóng cháy mặt đất, trước mắt anh là mưa máu hình thành từ vô số giọt máu. Máu văng ra từ miệng vết thương khi lưỡi dao lướt qua cơ thể.

Xuyên qua màn mưa máu, anh thấy một lao tù làm bằng các cọc gỗ.

Nơi đó có một người đang liều mạng muốn thoát ra.

Hắn điên cuồng dùng cánh tay phá cửa gỗ, không ngừng dùng lưng, chân, đầu gối, thậm chí đầu va chạm vào phần gỗ mỏng ít rắn chắc nhất.

Nhưng lớp cửa mỏng bền chắc như cổ thụ, hắn không thể lay động mảy may.

Vết thương chồng chất cả người hắn, nơi nơi đều là máu.

Đoạn Dịch còn thấy rõ giọt chất lỏng không thể kìm nén chảy dài từ hốc mắt hắn.

Là nước mắt...

Đoạn Dịch nghe mình nói với hắn: "Tiểu Thiên, em đừng khóc. Tôi không đau."

Tiểu Thiên. Tiểu Thiên. Tiểu Thiên.

Trái tim đột nhiên đập mạnh, Đoạn Dịch tỉnh lại từ ảo cảnh.

Bóng lưng màu đen và ảo cảnh vây nhốt con thú dần chồng lên nhau, Đoạn Dịch ghim chặt bóng lưng Minh Thiên, khàn giọng thét lên hết cỡ: "Tiểu Thiên, là tôi, tôi là Đoạn Dịch, cậu quay lại nhìn tôi đi!"

"Tiểu Thiên, cậu dừng lại, đến bên tôi đi!"

Đoạn Dịch hét xong, ở phía trước, cánh tay giơ rìu của Minh Thiên khựng lại.

Thanh âm lưỡi rìu sắc bén cắt không khí chợt im bặt, bàn tay Minh Thiên nắm rìu tựa hồ khẽ run lên.

Đoạn Dịch không ngừng nửa giây, lập tức chạy đến phía sau Minh Thiên.

Anh vươn hai tay vòng qua trước người Minh Thiên... Ôm chặt lấy hắn.

Minh Thiên vẫn duy trì tư thế giơ rìu, chậm chạp không cử động.

Cả người hắn đông cứng như hóa thành pho tượng, cứ sững sờ tại chỗ.

Đoạn Dịch dùng thêm sức ôm chặt eo bụng Minh Thiên, để hắn dựa gần vào mình, có thể cảm giác được độ ấm thân thể mình, thậm chí là hô hấp của mình.

Chóp mũi dán sau cổ Minh Thiên, Đoạn Dịch thủ thỉ: "Tiểu Thiên, cậu tỉnh táo lại nào. Cậu đừng sợ. Tôi ở đây. Tôi còn đây. Có thể cảm nhận được không? Tôi ở ngay phía sau cậu."

Phảng phất đã qua một thế kỷ, cuối cùng Đoạn Dịch cũng nghe thấy Minh Thiên mở miệng: "Anh... anh Tiểu Dịch...?"

Nghe thế, Đoạn Dịch thở hắt một hơi nghẹn trong họng nãy giờ.

Minh Thiên rũ cánh tay, bàn tay buông rìu "Đinh" một tiếng, rìu khảm sâu vào bùn đất.

"Tiểu Thiên, không có chuyện gì đâu. Đều là ảo giác. Vừa rồi Hứa Nhược Phàm cũng..."

Đoạn Dịch còn chưa nói xong, phát hiện Minh Thiên gỡ tay mình, đẩy mình ra.

Đoạn Dịch sửng sốt, nhưng Minh Thiên lập tức xoay người, ôm lấy eo anh, rồi ôm chặt anh vào lòng.

Đoạn Dịch không biết hắn đã thấy ảo giác gì, cũng không biết nên nói gì trấn an hắn, chỉ đành liên tục vỗ nhẹ vào vai và lưng hắn. "Không sao không sao. Không có việc gì."

Minh Thiên không nói gì, chỉ ôm Đoạn Dịch trong chốc lát, cong lưng tựa đầu lên vai anh, gần như vùi cả mặt vào hõm cổ anh.

Hơi thở Minh Thiên phà vào phần cổ Đoạn Dịch, làm anh ngứa ngứa rụt cổ.

Vóc dáng Minh Thiên cao hơn anh một chút, tư thế của hai người quả thực hơi kỳ kỳ.

Nhưng kỳ thì kỳ, Đoạn Dịch lo cho hắn, tạm thời không động.

Qua rất lâu sau đó, Minh Thiên bình tĩnh lại một ít, Đoạn Dịch nghe thấy hắn nói bên tai mình: "Em xin lỗi, làm anh lo lắng. Nhưng..."

Thanh âm mang theo sự run rẩy gần như không thể nghe thấy, Minh Thiên hỏi anh: "Sao tự dưng anh gọi em... gọi em là Tiểu Thiên?"

- --

*Liếm cẩu: là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh.

Chương 62

Tại sao lại kêu "Tiểu Thiên", bản thân Đoạn Dịch cũng không rõ lắm.

Anh nhớ lại cảm tưởng vừa rồi, nói: "Hình như tôi thấy ảo giác, ảo giác đôi ta đều chảy máu đầm đìa. Tôi thấy tôi trong ảo giác gọi cậu là "Tiểu Thiên". Tên này hay đấy, sau này tôi gọi thế tiếp được không?"

Nghe vậy, Minh Thiên ôm chặt Đoạn Dịch hơn chút nữa, không nói gì.

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, lại nói: "Chắc là nhà nhỏ thông qua ảo thuật gì đó ảnh hưởng đến chúng ta. Chúng ta ít nhiều đều sinh ra ảo giác. Chẳng qua trước mắt cậu và Hứa Nhược Phàm chịu ảnh hưởng lớn nhất, chỉ sợ cũng là điều kiện nguy hiểm gây chết người. Làm rõ lý do vì sao hai người bị ảnh hưởng là chúng ta có thể tránh né nó."

Nói xong lời này, Đoạn Dịch liền cảm giác được bàn tay Minh Thiên dán lên eo mình, áp sát cơ thể mình hơn.

Khoảng khắc nguy hiểm gang tấc, hai người cho nhau cái ôm an ủi là chuyện bình thường.

Nhưng hiện tại tư thế hai người bọn họ có hơi... Có hơi quá mức thân mật.

Đoạn Dịch thình lình ngẩng đầu, phát hiện Bạch Lập Huy và Ổ Quân Lan đều tò mò ngó qua chỗ này.

Đoạn Dịch bị hai đôi mắt nhìn chằm chằm đến mức ngượng ngùng, duỗi tay vỗ vỗ cánh tay Minh Thiên. "Ổn chưa? Ổn rồi thì..."

Anh còn chưa dứt lời, Minh Thiên đã giơ cánh tay còn lại lên, đè vào gáy anh.

Đoạn Dịch: "..."

... đã biết, xem ra chưa ổn.

Đoạn Dịch suy nghĩ, phỏng chừng vừa rồi Minh Thiên lâm vào ảo giác nên bị kíc,h thích cực lớn. Tốt nhất là anh không nên làm gì hết, cứ đứng im cho hắn ôm một lát.

Nhưng chưa được bao lâu, hướng nhà cây bỗng truyền đến tiếng kinh hô.

Bạch Lập Huy và Ổ Quân Lan lập tức chạy qua.

Đoạn Dịch lần thứ hai vỗ vỗ Minh Thiên, kéo cánh tay hắn. "Chúng ta đi xem."

Nói xong, thấy biểu tình Minh Thiên lúc này có vẻ hơi ảm đạm, Đoạn Dịch cũng không biết mình bị sao mà nắm bàn tay hắn, kéo người ta tới chỗ nhà cây.

Minh Thiên ngẩn ra một chút, hắn nhìn anh, thở phào một hơi, khóe miệng cong cong, sau đó đuổi kịp bước chân anh.

Người hét lên ở nhà cây, quỳ dưới đất đầy hoảng loạn là Dung Dung.

Mà người ngã nằm trước mặt cô ta là Hoa Hồng.

Thấy không phải đồng bạn xảy ra chuyện, tim Đoạn Dịch hơi buông lỏng.

Đứng cách đó vài bước là Hứa Nhược Phàm. Trông cô hơi yếu ớt, dựa vào Doãn Oánh Oánh để đứng thẳng, có vẻ đã tạm thời khôi phục tỉnh táo, không còn bị ảnh hưởng bởi ảo giác nhà nhỏ.

Đoạn Dịch xác nhận tình trạng Hứa Nhược Phàm, đồng thời, Minh Thiên đi đến trước mặt Hoa Hồng, duỗi tay kiểm tra hơi thở, quay đầu nói với Đoạn Dịch: "Đã chết."

Đối mắt với Minh Thiên, Đoạn Dịch thấy ánh mắt hắn đã khôi phục sự trong trẻo, trở về bộ dáng bình tĩnh trí tuệ.

Lời Minh Thiên như tuyên án một sự thật.

Dung Dung lập tức trào nước mắt. "Cô ấy... sao cô ấy lại chết? Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi còn khoản vay mua nhà chưa trả nổi. Tôi... tôi nên làm gì bây giờ... hu hu hu... Tại sao ra nông nỗi này... Sao cô ấy đột nhiên chết?"

Đoạn Dịch hỏi: "Cô ta đột nhiên chết?"

Dung Dung khóc lóc kể lể: "Tôi... Tôi không biết... Cô ấy nói muốn cùng Phong Sơn đi nhà nhỏ, bảo tôi đừng quản chuyển này. Buổi chiều tôi ngủ dậy, phát hiện cô ấy chưa trở về, bèn ra ngoài xem thử. Ai... ai mà ngờ..."

Giọng nói dồn dập, Dung Dung hoảng sợ mà nhìn Đoạn Dịch, lui về sau một chút. "Đừng nói là mấy người giết cô ấy? Rốt cuộc mấy người muốn gì? Này... Này..."

Biểu tình Dung Dung bỗng nhiên thay đổi. Cả người ngẩn ra, hai mắt tan rã, mặt mày si ngốc.

Ngay sau đó cô ta rút dao gọt hoa quả mang trên người, đâm thẳng vào Minh Thiên gần cô ta nhất.

"Tiểu Thiên! Cẩn thận!" Đoạn Dịch hét lớn, bật chạy về phía Dung Dung.

Minh Thiên hai chân không động, nghiêng người né tránh, mũi dao sắc bén lướt qua chóp mũi cao thẳng.

Minh Thiên ung dung giơ cánh tay phải, một tay chế trụ tay Dung Dung, kéo ra phía sau mình, chân chống trụ, tay trái ôm lấy phần eo Dung Dung, trực tiếp quăng cô ta qua vai.

Dung Dung bị quăng ngã ăn một mặt bùn, Minh Thiên lập tức xoay người dẫm vào cổ tay cô ta, dao gọt hoa quả trượt khỏi tay cô ta.

Mu bàn chân câu dao gọt hoa quả, một chân đá lên không trung, Minh Thiên lưu loát trở tay chụp dao, chuôi dao nằm gọn trong lòng bàn tay phải. Hắn theo bản năng nhìn về phía Đoạn Dịch vừa chạy tới bên người.

Đoạn Dịch hướng hắn gật đầu, rồi nhìn Dung Dung.

Đại loại nhờ cú quăng mà cô ta tỉnh táo lại, ngồi dưới đất ngơ ngác, sau đó trợn to mắt. "Á... Đã xảy ra cái gì? Sao mấy người đánh tôi? Có phải Hoa Hồng bị các người giết?"

Cô ta hỏi xong, lại bắt đầu ngơ ngơ như bị ma nhập.

Doãn Oánh Oánh kịp thời cầm chai nước tới, đổ lên đầu Dung Dung.

Dung Dung lần thứ hai tỉnh lại.

Doãn Oánh Oánh vội vàng giải thích. "Không phải chúng tôi. Chúng tôi không động vào Hoa Hồng. Bạn chúng tôi gặp ảo giác, tinh thần vẫn luôn không tốt. Tôi ở chỗ bãi đất trống trước nhà cây để chăm sóc chị ấy. Tôi thấy rõ ràng, cô ta đột nhiên ngã xuống đất bỏ mình mà không hề có dấu hiệu. Không có ai động vào cô ta!"

Nhìn tình cảnh này, Đoạn Dịch không khỏi cảm thấy sự tình phát triển càng ngày càng bất lợi với người chơi.

Đầu tiên là người chơi lần lượt chìm vào ảo giác, hoặc đâm tường tự sát, hoặc lấy rìu chém đồng đội.

Hiện tại Đoạn Dịch còn phát hiện, hiện tại NPC dính ảo giác không có tính công kích ví dụ Dung Dung còn đỡ. Cơ nếu tình thế tiếp tục chuyển biến xấu, càng ngày càng nhiều NPC gia nhập hàng ngũ tấn công người chơi thì làm sao bây giờ?

Người đại diện, chuyên viên trang điểm, các nhân viên công tác nhìn qua không có sức công kích, nhưng nhà nhỏ sẽ gây ảnh hưởng hành động của bọn họ tới mức nào, không ai dám xác định.

Đoạn Dịch nhíu mày, đưa mắt ra hiệu với các người chơi.

Tạm thời không quản Hoa Hồng và Dung Dung, anh mang chúng người chơi về phòng mình.

Phòng trên nhà cây rất nhỏ, sáu người chơi đi vào, ngồi xếp bằng thành vòng tròn trên lớp cỏ khô, không gian cực kỳ chen chúc.

Đoạn Dịch và Minh Thiên hai người đều rất cao, chỉ có thể cuộn chân rúc trong góc. Mà ở góc độ người chơi khác không thấy, tay Minh Thiên nắm chặt tay Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch mặc hắn nắm tay mình, nghiêm mặt nhìn những người còn lại, trước mở miệng tổng kết các manh mối vừa phát hiện, và trình bày suy luận.

"Nhiều năm trước, có một người đàn ông không tiền đồ, từ khu rừng này đi ra ngoài. Đầu tiên hắn tới thôn xóm phụ cận, thuê một người chèo thuyền chở mình về rừng, hắn nói cho người chèo thuyền vị trí khu rừng, cùng cách vượt qua sông đen; sau đó hắn đi đến những nơi xa hơn, rải truyền lời đồn về Nhà Tâm Nguyện có thể thực hiện điều ước của con người."

"Nghe được lời đồn, có người lục tục tìm tới, tìm hiểu ở thôn phụ cận xem gần đây có khu rừng đen tồn tại hay không. Người chèo thuyền từng chở hắn nghe có người đang tìm tin tức, liền dẫn đường cho bọn họ, kiếm thêm chút thu nhập."

"Ba năm trước, Hoa Hồng gặp Phong Sơn. Phong Sơn là fan cô ta, kể cho cô ta chuyện nhà nhỏ. Trước hôm nay, Phong Sơn đã giúp cô ta ước ba nguyện vọng, trả giá bằng 20 năm thọ mệnh, đôi mắt, hai tai."

Tạm dừng, Đoạn Dịch nói tiếp: "Hôm nay, Phong Sơn lần thứ tư giúp Hoa Hồng hứa nguyện, cái giá cần trả là một chân, một tay và tình yêu. Hắn và Hoa Hồng đã thương lượng chuyện này. Nhưng Hoa Hồng khăng khăng muốn hắn tiếp tục trả giá cho mình."

"Phong Sơn trả lời, hắn thà chết chứ không muốn trả giá bằng tình yêu, hắn muốn trao đổi lại với nhà nhỏ, xem nhà nhỏ có thể lấy mạng hắn mà không phải tình yêu không."

"Tôi tận mắt thấy hắn ở trong nhà nhỏ tan biến vào không khí."

"Cuối cùng, Hoa Hồng chết trước chỗ nhà cây mà không rõ lý do. Theo lời Oánh Oánh thì cô ta đột tử. Có thể do cô ta bị bệnh tim, nhồi máu cơ tim gì không?"

Số 1 Ổ Quân Lan mở miệng nói: "Không giống. Nhồi máu cơ tim do tắc nghẽn động mạch, mao mạch và tĩnh mạch nửa thân dưới thi thể sẽ có biểu hiện rõ ràng, phần da hiện màu đỏ tím bầm. Vừa nãy tôi có nhìn qua, thi thể cô ta không có dấu hiệu bất thường. Vừa khéo cô ta mặc váy ngắn đi giày xăng đan, rất dễ chẩn đoán sơ bộ."

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Phó bản này có giả thiết huyền ảo. Nếu loại trừ nguyên nhân bệnh tật, vậy có thể do một loại ma pháp nào đó cướp linh hồn cô ta, khiến cô ta đột tử?"

"Tôi chỉ mới nhìn qua loa, chưa thể khẳng định với anh. Có gì lát nữa tôi đi kiểm tra kỹ lại cơ thể cô ta xem sao." Ổ Quân Lan cẩn thận đáp, "Anh nghĩ thế nào?"

Đoạn Dịch ngẫm nghĩ, nói: "Vừa rồi tôi có nói, hôm nay Phong Sơn đi ra khỏi nhà nhỏ, mặt lộ vẻ do dự thương lượng với Hoa Hồng. Hắn không muốn trả giá bằng tình yêu. Nhưng có một chi tiết tôi xem nhẹ nên chưa nói."

"Hắn nói với Hoa Hồng rằng, khi nhà nhỏ nói muốn lấy tình yêu của mình, hắn đã hỏi có thể thay bằng mạng hắn không. Hắn nói nhà nhỏ từ chối hắn. Lúc sau Hoa Hồng trả lời là, dù hắn không còn tình yêu cũng không sao, giữa người với người vẫn còn tình thân, cô ta nói mình nguyện ý chăm sóc hắn."

"Nghe thế, Phong Sơn tỏ vẻ mặt ảm đạm buồn thương. Trước khi quay về nhà nhỏ, hắn nói hắn sẽ nghĩ cách thương lượng lại với nhà nhỏ, xem có thể xin nó lấy mạng hắn, mà không phải tình yêu hay không."

"Nói cách khác, hôm nay này lần thứ tư hắn ước nguyện, trên thực tế Phong Sơn không thống nhất được giá cả với nhà nhỏ, cũng

không đạt thành nhất trí với Hoa Hồng. Hoa Hồng vì mộng tưởng của mình, từ bỏ tình yêu của Phong Sơn."

Nhíu mày, Đoạn Dịch nói: "Tôi nghĩ là... Nếu nhà nhỏ đã đưa ra yêu cầu, nó sẽ không dễ dàng sửa đổi. Mà Hoa Hồng thì đột ngột chết... Liệu có khả năng là, Phong Sơn đã thay đổi điều ước?"

Để thực hiện điều ước, nhà nhỏ cần hắn ta trả giá bằng tình yêu.

Phong Sơn thà chết chứ không chịu mất tình yêu, nhà nhỏ không thực hiện điều ước.

Lần đầu nhà nhỏ đã không đáp ứng, thì Phong Sơn đi lần thứ hai cũng khó mà xin nó đổi ý được.

Đối với Phong Sơn, tình yêu còn quan trọng hơn mạng mình.

Nhưng hôm nay hắn ta mới hiểu được, thứ quan trọng nhất trong mắt Hoa Hồng không phải Phong Sơn, không phải tình yêu của họ, mà mãi mãi là mộng tưởng của cô ta.

Nản lòng thoái chí, Phong Sơn quay lại nhà nhỏ, hắn ta đã ước một điều gì đó khác... Trả giá bằng sinh mạng của mình, bảo vệ tình yêu?

Đoạn Dịch đưa ra suy đoán, làm tất cả mọi người càng nghĩ càng thấy ớn.

Ổ Quân Lan mở miệng đầu tiên.

Cô nhíu chặt mày hỏi: "Ý anh là, lần thứ hai Phong Sơn vào nhà nhỏ, hắn không ước cho mộng tưởng âm nhạc giúp Hoa Hồng nữa. Hắn ước điều khác? Hắn ước nhà nhỏ giết Hoa Hồng, cái giá hắn trả là... mạng chính mình?"

"Đúng. Rất có khả năng." Đoạn Dịch kết luận, "Câu chuyện về một liếm cẩu đến cuối chỉ còn hai bàn tay trắng, quyết định đồng quy vu tận cùng nữ thần. Cốt truyện đã tạm rõ ràng, hiện tại chúng ta cần làm rõ quan hệ giữa cốt truyện và điều kiện vượt ải."

"Người đàn ông không tiền đồ, rốt cuộc là có ý gì. Và vì sao Hứa Nhược Phàm cùng Minh Thiên tự dưng mất trí..."

Nhìn Hứa Nhược Phàm, Đoạn Dịch hỏi: "Cô bị dính ảo giác do nhà nhỏ chế tạo? Nó mê hoặc cô?"

Trầm mặc chốc lát, Hứa Nhược Phàm mặt tái nhợt mở miệng: "Nói nó mê hoặc tôi, không bằng nói nó cho tôi thấy thứ tôi sợ nhất."

Nhận ra cảm xúc của cô có chút không thích hợp, như muốn kể một chuyện khó nói, Đoạn Dịch bất giác nghiên đầu, nhìn Minh Thiên bên người. Hình như anh cảm thấy Minh Thiên nắm tay mình chặt hơn.

Hứa Nhược Phàm nói: "Cha tôi là kẻ không phải người, ông ta thường xuyên bạo hành tôi và mẹ tôi, nhất là khi say sỉn. Thuở bé tôi bị ông ta tra tấn dã man, vừa thấy liền đập đầu vào tường, thiếu chút nữa đập chết tôi. Mà hôm nay..."

"Hôm nay tôi như quay về thời còn nhỏ, tôi thấy cha tôi cầm chai bia đến gần, cho nên tôi nghĩ, mình thà tự đập chết mình còn hơn, đỡ phải chịu đánh chửi tra tấn."

Nhìn về phía Đoạn Dịch, Hứa Nhược Phàm tiếp tục nói, "Cho nên vấn đề anh hỏi không chính xác. Ảo giác chúng tôi thấy đều là sự thật từng phát sinh, chứ không phải nhà nhỏ hư cấu ra."

"Ít nhất... Ít nhất đối tôi là như thế. Theo ý tôi, phòng nhỏ có thuật đọc tâm, nó có thể nhòm ngó sự tình hoặc cảnh tượng chúng ta sợ nhất giấu dưới đáy lòng, thông qua ảo giác tạo dựng nỗi sợ, đồng thời dẫn dắt chúng ta ước nguyện."

Thứ người chơi nhìn thấy, không phải do nhà nhỏ hư cấu.

Nó chỉ phát lại sự thật từng xảy ra, khiến bạn sợ hãi, sử dụng ảo giác để tác động tâm trí bạn.

Cũng tức là, người chơi tuy biết đó là ảo giác, nhưng nó không phải do nhà nhỏ bịa ra, mà đến từ sâu thẳm trong nội tâm người chơi, hoặc nói là đến từ những ký ức chân thật hằn sâu trong óc

người chơi.

Lời Hứa Nhược Phàm thật sự làm Đoạn Dịch kinh hãi.

Nếu cảnh tượng mình bị giết, Minh Thiên điên cuồng phá cửa tù mà anh nhìn thấy, không phải do nhà nhỏ hư cấu, chẳng lẽ nó là sự thật từng xảy ra? Thế vì sao anh không nhớ gì hết?

Chương 63

Trái tim đập mạnh, Đoạn Dịch quay đầu, lần thứ hai nhìn về phía Minh Thiên.

Khoảng cách cực gần, ánh mắt hai người đụng vào nhau.

Minh Thiên nhấp môi một chút, mở miệng nói: "Ảo giác chúng tôi nhìn thấy, đều là sự thật từng phát sinh trên người mình, hoặc nỗi sợ hãi trong tiềm thức chúng tôi. Vừa rồi Dung Dung tấn công tôi vì cô ta nghi ngờ chúng ta giết Hoa Hồng."

"Cô ta lo lắng những thầy đuổi ma chúng ta có ý đồ khác, tiềm thức cho rằng là chúng ta gây bất lợi cho họ. Thế nên cô ta sợ hãi, tạo điều kiện cho nhà nhỏ mê hoặc, rồi tấn công chúng ta."

"Điều kiện bị nhà nhỏ mê hoặc, hoặc nói là điều kiện kích phát nguy hiểm chết người..." Minh Thiên nhìn phía Đoạn Dịch, "Hai ta lúc nào cũng ở bên nhau, từng chạm qua cái gì, đi qua nơi nào, hai chúng ta không mấy khác nhau."

Đoạn Dịch nhớ lại một lượt, tán thành phán đoán của hắn, nhíu mày nhìn về phía Hứa Nhược Phàm. "Cô thì sao?"

Hứa Nhược Phàm nói: "Tôi và Oánh Oánh cũng luôn ở bên nhau. Thật ra lúc ngồi nghỉ ngơi dưới nhà cây, tôi đã cẩn thận nhớ lại một chút. Tôi cũng cho rằng tôi và Oánh Oanh không làm chuyện gì khác lạ."

Minh Thiên suy nghĩ chốc lát, hỏi Doãn Oánh Oánh: "Không phải tôi muốn tọc mạch. Nhưng để làm rõ tình huống, tôi muốn hỏi một chút. Cô có từng gặp chuyện gây ảnh hưởng rất lớn cho mình? Ví dụ như bị bạn bè bắt nạt tạo thành bóng ma tâm lý?"

Doãn Oánh Oánh lắc đầu: "Không có. Gia cảnh nhà em bình thường, nhưng ba mẹ đều khá tốt. Em sống rất hạnh phúc. Bạn bè và thầy cô thân thiện hiền lành. Trường học em chưa từng xảy ra bạo lực học đường. Còn về bóng ma tâm lý, sau khi vào trò chơi

thì mới có."

"Có lẽ phó bản này tương đối đặc biệt. Phạm vi nhà nhỏ mê hoặc bao trùm cả khu rừng, hoặc ít nhất là bao trùm khu vực quanh nhà nhỏ, cho nên người đến gần nhà nhỏ đều sẽ bị ảnh hưởng"

"Mỗi người chịu một mức độ ảnh hưởng khác nhau. Người chơi có bị chìm sâu vào ảo giác, xuất hiện tình trạng mất trí, thậm chí là uy hiếp đến tính mạng bản thân và người khác, có lẽ hoàn toàn quyết định bởi nội tâm mỗi người."

"Hứa Nhược Phàm có bóng ma nghiêm trọng thời thơ ấu, bị phòng nhỏ ảnh hưởng nặng. Nhưng Doãn Oánh Oánh trưởng thành yên ấm, tiềm thức không đặc biệt sợ hãi thứ gì, cho nên cô ấy không sao."

"Tôi nghĩ, nếu người chơi hoàn toàn vô dục vô cầu, cũng không có nỗi sợ hãi quá đà, người đấy có thể bình an vượt qua phó bản này."

Tạm dừng hồi lâu, Minh Thiên gian nan nói tiếp: "Tôi và anh Tiểu Dịch cũng thế. Anh Tiểu Dịch có ý chí kiên định, con người cứng cỏi, cho nên tuy anh ấy cũng thấy ảo giác, lại không có phản ứng nghiêm trọng. Tôi khác, tôi vì ít chuyện từng trải qua trong quá khứ mà bị mất bình tĩnh, suýt chút nữa bị nhà nhỏ mê hoặc, ước nguyện với nó."

Giờ phút này Đoạn Dịch có rất nhiều câu muốn hỏi, nhưng có người khác ở đây, anh không tiện hỏi rõ Minh Thiên.

Anh khó tránh khỏi lo lắng, lập tức nhíu mày nói với Minh Thiên: "Cậu và Hứa Nhược Phàm cách nhà nhỏ càng xa càng tốt, về sau đừng đến gần nó nữa."

Minh Thiên giật giật một, tạm thời không phản bác Đoạn Dịch.

Hắn chỉ nhéo nhẹ vào tay Đoạn Dịch, nói: "Còn một chi tiết cần chú ý. Em và Hứa Nhược Phàm xuất hiện tình huống như vậy sau khi Phong Sơn biến mất. Em không nghĩ chỉ là trùng hợp. Nhưng em chưa nghĩ ra nguyên nhân. Chúng ta nên suy xét thêm về quan

hệ của hai người này."

"Ừ." Đoạn Dịch gật đầu nói, "Thật ra... Hiện tại Hoa Hồng đã chết, chúng ta có thể làm nốt một việc."

Minh Thiên nhanh chóng hiểu ý anh. "Anh muốn hủy nhà nhỏ?"

Đoạn Dịch trả lời: "Đối với nhà nhỏ, dưới tình huống chưa rõ ràng mọi chuyện, tôi không dám mạnh tay phá nhà. Nhưng tôi nghĩ có thể phá gia cụ xem sao. Ví dụ cái giường, không phải câu ca dao ghi là "đầu lăn xuống gầm giường" à? Bành Trình đã thử xem qua gầm giường, không có vật gì. Nhưng tôi muốn gỡ ván giường ra xem, cùng lắm thì phục hồi như cũ."

Minh Thiên trầm giọng: "Việc này nguy hiểm lắm, em phải đi theo anh."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Cậu không thể đến gần nhà nhỏ."

Minh Thiên nói: "Nãy em ở dưới nhà cây mà vẫn bị. Chứng tỏ phạm vi nhà nhỏ mê hoặc rất rộng, em ở lại cũng chưa chắc sẽ an toàn."

"Không phải, Tiểu Thiên cậu nghe tôi nói..."

"Nếu một mình em ở trong nhà cây lại gặp ảo giác, không có anh canh chừng mới xảy ra chuyện."

Mẹ nó, cậu ấy nói hợp lý thế nhỉ.

Đoạn Dịch nghe mà sửng sốt.

Lúc lâu sau, Đoạn Dịch đành nhìn về phía Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh. "Tôi và Minh Thiên đi xem. Hai cô về phòng nghỉ ngơi trước. Để ngừa vạn nhất, hai người ở bên nhau liên tục nhé."

Doãn Oánh Oánh gật đầu: "Được. Để em canh chị ấy. Các anh cẩn thận. Nếu cần em giúp gì, cứ việc tìm em."

Nâng Hứa Nhược Phàm dậy, Doãn Oánh Oánh dẫn cô rời đi.

Tầm mắt lướt qua lướt lại Đoạn Dịch và Minh Thiên, Ổ Quân Lan đứng lên. "Tôi đi chung với các anh. Vừa rồi náo loạn một hồi, tôi thấy hai người nên nghỉ ngơi một chút. Đặc biệt là Minh Thiên, điều chỉnh tâm thái cho tốt, cậu an toàn, chúng tôi cũng an toàn."

"Ừm. Tôi biết. Chuyện hồi nãy, xin lỗi." Minh Thiên gật đầu với cô.

"Không sao, đều do phó bản tác quái thôi." Ổ Quân Lan đi tới cửa, nhớ tới cái gì quay đầu lại, nhìn Bạch Lập Huy vẫn ngơ ngác ngồi trong phòng không nhúc nhích.

"Bạch Lập Huy, không đi hả?" Ổ Quân Lan hỏi.

Bạch Lập Huy hỏi cô: "Đi làm gì? Tôi ở chỗ này nghỉ ngơi chung với họ. Tôi có ý tưởng thế này..."

Chả có mắt nhìn tí nào.

Ổ Quân Lan tiến lên vỗ vai hắn ta. "Trên người anh còn thương tích đấy. Bên NPC có thuốc, anh theo tôi đi đi, tôi giúp anh xử lý vết thương. Tiện thể anh cùng tôi đi kiểm tra thi thể Hoa Hồng, tránh cho chúng ta suy đoán sai."

.

Căn phòng trở nên trống trải, chỉ còn Đoạn Dịch cùng Minh Thiên.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, Đoạn Dịch cảm giác như không khí bốn phía đều tràn ngập tiếng Minh Thiên hít thở.

Duỗi tay vỗ vai hắn, Đoạn Dịch đứng lên: "Cậu nghỉ ngơi cho đàng hoàng."

Xoay người qua phải, Đoạn Dịch mới phát hiện Minh Thiên chưa chịu buông tay mình.

Minh Thiên chẳng những không buông tay, còn dùng lực túm Đoạn Dịch, tay còn lại ôm eo anh, kéo anh cùng nằm nghiêng trên lớp cỏ khô.

"Sao đấy? Tôi muốn đi lấy nước giúp cậu." Đoạn Dịch hỏi.

Hai cánh tay Minh Thiên vòng qua bên sườn Đoạn Dịch, chia nhau nắm hai tay anh, bốn bàn tay giao nhau đặt lên bụng anh.

Cảm nhận được Minh Thiên đặt cằm lên đỉnh đầu mình, Đoạn Dịch dở khóc dở cười. "Làm gì thế? Cứ như trẻ con."

Minh Thiên nhẹ giọng: "Em chỉ muốn ôm anh."

"Cậu không nóng?"

"Em không nóng. Anh nóng à?"

"... Thôi, cứ như vậy đi. Cậu có thể nghỉ ngơi, có thể bình tĩnh lại là được."

Im lặng một lát, Minh Thiên hỏi anh: "Anh không hỏi em đã từng gặp chuyện gì ư?"

Đoạn Dịch nghiêm túc đáp. "Đúng là tôi tò mò và thắc mắc, có cả vạn vấn đề muốn hỏi cậu. Nhưng hiện tại không phải lúc để tâm tình. Tôi nhìn ra được, chuyện đó ảnh hưởng rất lớn với cậu. Nếu tôi cứ hỏi cậu hoài, chẳng khác nào ép cậu liên tục nhớ lại chuyện xấu, cậu sẽ bị mệt mỏi dằn vặt, có lẽ sẽ bị nhà nhỏ ảnh hưởng nặng hơn."

"Dù sao cậu cũng đã đồng ý rồi, sẽ có ngày chúng ta thật sự thẳng thắn với nhau. Cho nên chuyện này, khi nào về khu nghỉ ngơi rồi bàn lại. Trọng điểm hiện tại là cậu phải dời lực chú ý, nghĩ về những chuyện vui."

"Thế, cậu thấy chuyện gì sẽ làm mình vui vẻ?"

Minh Thiên cười, ôm Đoạn Dịch chặt hơn. "Thế này là tốt rồi."

Đoạn Dịch chớp chớp mắt. "Được. Nghỉ ngơi một lát đi. Một giờ sau, chúng ta đi tìm bọn Ổ Quân Lan."

Vì thế Đoạn Dịch với tư thế bị Minh Thiên ôm chặt từ sau lưng, cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tầm hai mươi phút sau, Đoạn Dịch đang ngủ mơ màng, bỗng nhiên bị Minh Thiên đẩy ra.

Không ngờ sẽ bị đẩy ra, Đoạn Dịch ngơ ngác mở mắt, quay đầu kinh ngạc nhìn hắn. "Sao thế?"

Minh Thiên xoay người đưa lưng về phía anh, tiện tay túm cái chăn bên cạnh che cơ thể. "Không có gì, tự dưng em thấy nóng quá."

Đoạn Dịch nhíu mày, nhìn hắn bọc chăn toàn thân kín mít, chỉ lộ ra một vành tai phiếm hồng.

"Nóng mà đắp chăn?"

"Vâng, giờ lại thấy hơi lạnh."

"..." Đoạn Dịch ngáp một cái, nằm xuống đệm lót, "Tùy, cậu vui là được."

.

Buổi chiều 5 giờ.

Đoạn Dịch, Minh Thiên, Ổ Quân Lan và Bạch Lập Huy bốn người tới trước cửa Nhà Tâm Nguyện.

Bọn họ không đi tay không, mỗi người đều cầm theo công cụ.

Địa điểm đầu tiên là phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính chỉ có một giường ván gỗ, không vỏ chăn hay đệm trải giường.

Bốn người hiệp lực, đại khái qua 15 phút, vặn đinh ốc, tách ván giường mở ra, xác nhận dưới giường không có vật gì hết, bọn họ bắt đầu kiểm tra từng miếng ván gỗ.

Người dẫn đầu tìm được manh mối chính là Bạch Lập Huy: "Trên tấm ván này có khắc chữ!"

Đoạn Dịch hỏi hắn ta: "Chữ gì?"

Bạch Lập Huy nói: "Một từ đơn tiếng Anh, gift, món quà."

"Tấm ván của tôi không có, hai người thì sao?" Đoạn Dịch dò hỏi.

Minh Thiên và Ổ Quân Lan lắc đầu, các tấm ván gỗ còn lại đều không có manh mối, chỉ có tấm gỗ trên tay Bạch Lập Huy là có một chữ.

Đoạn Dịch đứng dậy đi hướng phòng khách. "Chúng ta tìm trên các đồ đạc khác nào, có thể sẽ tìm được thêm từ đơn."

Đoạn Dịch đoán đúng rồi.

Sau một phen kiểm tra, bọn họ phát hiện mặt dưới ghế sô pha có thêu một chữ đơn: from.

Chân bàn trà có khắc một từ đơn tiếng Anh: A.

Đoạn Dịch lập tức nói: "A gift from... Món quà từ người nào đó. Vẫn thiếu một chữ. Mọi người tìm kỹ lại coi. Có lẽ từ thứ tư sẽ là thông tin mấu chốt!"

Chỉ tiếc tìm thêm gần một giờ, mọi người lục tìm tất cả gia cụ, không phát hiện thêm từ đơn còn thiếu rốt cuộc là cái gì.

Bạch Lập Huy muốn hộc máu. "Mệt quá mệt. Chỉ còn một từ đơn. Đừng nói thất bại trong gang tấc chứ!"

Ổ Quân Lan nói: "Mọi người bình tĩnh một chút. Cùng nhau ngẫm lại xem chúng ta đã bỏ sót chỗ nào. Chỗ nào trong tối, hoặc chỗ nào nhìn rõ ràng ràng nhưng bị mọi người vô thức bỏ qua?"

Lời Ổ Quân Lan đánh thức Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch lập tức đẩy cửa phòng khách chạy ra ngoài.

Mọi người đuổi kịp bước chân anh, thấy anh dừng lại chỗ tấm bia đá trước nhà.

Nhìn mọi người đều ra ngoài, Đoạn Dịch nói: "Đồ đạc trong nhà chúng ta đều đã kiểm tra. Góc nhà, vách tường chúng ta cũng kiểm tra kỹ lưỡng. Cẩn thuận ngẫm lại, chỉ còn thừa mỗi cái này. Tính ra thì tấm bia đá cũng là một phần của căn nhà."

Nói xong lời này, Đoạn Dịch cầm xẻng trong tay, dùng sức xúc tấm bia đá khỏi nền đất.

Sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay gạt bỏ bùn đất phía dưới tấm bia đá.

Quả nhiên dưới tấm bia đá có một từ đơn: Zeus.

Kết hợp với những từ đơn tìm được trong nhà nhỏ, ráp thành một câu đơn giản: A gift from Zeus.

"Món quà đến từ Zeus. Ý là gì?" Đoạn Dịch nhíu mày, "Zeus trong thần thoại Hy Lạp?"

Nghe anh nói, tất cả mọi người đều động não suy nghĩ.

Một lát sau, Minh Thiên chậm rãi mở miệng, nói một câu làm các người chơi có hơi kinh hãi. "Chiếc hộp Pandora."

Chương 64

Chiếc hộp Pandora, điển cố thứ nhất trong thần thoại Hy Lạp.

Khởi nguyên ma hộp từ câu chuyện mồi lửa.

Lửa đối với con người là thứ cực kỳ trọng yếu. Chúng thần Zeus cho rằng, nếu nhân loại không thể nắm giữ mồi lửa huyền bí, chúng sẽ luôn ở thời đại hoang dã, vĩnh viễn sống ngu muội vô tri.

Nhưng Prometheus ăn trộm mồi lửa, đưa cho nhân loại, làm thế giới nhân loại dần dần phồn vinh.

Dưới cơn thịnh nộ, không muốn nhân loại sinh tồn trong hoà bình, Zeus quyết định đưa tai hoạ xuống nhân gian.

Zeus ra lệnh cho thần thợ rèn Hephaestus nặn ra một người phụ nữ hoàn mỹ nhất, đặt tên là Pandora.

Zeus cho Pandora một cái hộp chứa vô số ôn dịch, chiến tranh, bệnh tật, tội ác, ghen ghét.

Pandora sở hữu dung mạo hoàn mỹ nhất, cô ta câu dẫn em trai Prometheus, đi vào thế giới nhân loại, cũng tò mò mở chiếc hộp mà Zeus cho cô ta, khiến mọi điều xấu xa độc ác trong đó thoát ra.

Có một phiên bản nói rằng, "Hy vọng" nằm ở đáy hộp Pandora, trước khi thoát ra đã bị đóng lại.

Đối mặt với các người chơi, Minh Thiên nói: "Pandora là món quà Zeus tặng cho nhân loại... một cái hộp.

Nhưng chiếc hộp tượng trưng cho tai nạn. Tóm lại chiếc hộp Pandora là thứ tôi có thể liên tưởng đến món quà của Zeus. Hơn nữa... "hy vọng" nằm trong hộp, liên tưởng đến tác dụng của nhà nhỏ, khá là thú vị."

Nghe được lời này, Đoạn Dịch không khỏi lui về phía sau vài bước,

thử quan sát cấu trúc nhà nhỏ.

"Theo ý cậu nói, đây không phải một căn nhà, mà là một cái hộp. Nhà Tâm Nguyện thật ra là chiếc hộp Pandora."

"Đúng vậy." Minh Thiên nói, "Theo thần thoại, Zeus hận Prometheus, hận nhân loại, dưới cơn thịnh nộ chi phối làm ra chuyện này, muốn trừng phạt nhân loại. Zeus đưa Pandora ma hộp tràn ngập đủ loại tai hoạ, nhưng vì sao Zeus lại bỏ "hy vọng" có thể cứu vớt nhân loại vào trong hộp? Không hợp lý lắm."

"Cho nên còn có một cách nói khác, cuối cùng không phải Pandora đóng hộp, mà là Athena xuất phát từ thiện ý với nhân loại, lưu "hy vọng" đáng sợ nhất ở trong hộp, miễn cho nó làm hại nhân gian."

Đoạn Dịch tiếp lời Minh Thiên: "Hy vọng, theo hướng tốt là lời ca ngợi, nhưng một khi quá độ sẽ trở thành tai họa."

"Những thứ từ hộp tràn ra nhân gian gồm có "tham lam", "ghen ghét", "thù hận" vân vân. Một khi hy vọng quá độ, nhân loại sẽ sinh ra tham lam, ghen ghét, thù hận. Cho nên, ở một mức độ nào đó, có thể lý giải "hy vọng" là nguồn cơn vạn ác."

"Nói tiếp, con người khi có hy vọng liền hứa nguyện, cầu nguyện... Đúng là có thể liên tưởng với tác dụng của nhà nhỏ."

"Vâng." Minh Thiên gật đầu, "Có thể mạnh dạn phỏng đoán, chiếc hộp Pandora thông qua phương thức nào đó, dùng hình dạng căn nhà xuất hiện ở nhân gian, tại khu rừng này. Có người tới nơi này, mở cửa phòng, tương đương với mở nắp hộp Pandora, tiện thể thả "hy vọng" còn sót lại trong hộp. Bởi vậy nhà nhỏ nhìn thấu sợ hãi tham lam trong nội tâm con người, thậm chí sẽ kích phát dụ.c vọng, dụ họ ước nguyện."

Có người mở nhà nhỏ, mở ma hộp, thả "Hy vọng" ra, kích hoạt công năng dụ hoặc nhân loại của ma hộp.

Mà trên thực tế, trước khi dẫn dắt con người ước nguyện, ma hộp đọc thấu nội tâm con người, phóng đại hy vọng của con người thành dụ.c vọng, nuôi lớn lòng tham bọn họ, luôn không thỏa mãn,

càng ngày càng ước nguyện nhiều điều với nhà nhỏ.

Ma hộp càng ngày càng đòi hỏi nhiều thứ trên người họ, cuối cùng là đòi mạng bọn họ.

Một lát sau, Đoạn Dịch nói: "Chuyện về Hoa Hồng và Phong Sơn đã rõ ràng. Lai lịch nhà nhỏ cũng rõ ràng, nó là chiếc hộp Pandora, mang mỹ danh món quà Zeus tặng cho nhân loại. Nhưng vẫn còn ba thứ chưa rõ lắm, chắc là phải xác định xong mới có thể vượt ải."

"Chuyện thứ nhất là, theo suy đoán lúc trước của chúng ta, có lẽ điều ước cuối cùng của Phong Sơn là Hoa Hồng chết, cái giá là mạng hắn. Hiện nhà nhỏ đã giết Hoa Hồng, nhưng không lấy thi thể cô ta, thế vì sao Phong Sơn lại tan vào không khí?"

"Chuyện thứ hai là, việc Phong Sơn biến mất có thật sự liên quan đến việc mọi người mất trí? Nếu có liên quan, thì liên quan kiểu gì."

"Vấn đề cuối cùng... "người đàn ông không tiền đồ" rốt cuộc là ai?"

Đoạn Dịch đưa ra một loạt vấn đề, vài người đều nhíu mày suy nghĩ.

Một lát sau, Ổ Quân Lan nêu cái nhìn của mình: "Nếu nhà nhỏ là chiếc hộp Pandora, thế thì chuyện xưa cũng có liên hệ với Pandora."

"Pandora có vẻ ngoài hoàn mỹ nhất, lúc cô ta ra đời, Zeus còn kêu chúng thần ban cho cô ta rất nhiều thứ, tỷ như trí tuệ, giọng nói thánh thót... Nhưng vì cô ta câu dẫn em trai Prometheus, đem tai hoạ tới nhân gian, cô ta bị rất nhiều người phỉ nhổ."

"Hy Lạp có một nhà thơ cổ tên Hesiod, ông có ác cảm với phụ nữ, từng nói thế này... Pandora là người phụ nữ thuỷ tổ đáng sợ của nhân loại."

Tạm dừng một chút, cô nói: "Trong phó bản này, Hoa Hồng là một người phụ nữ, một cô gái xinh đẹp, và là một người tham lam.

Liệu cô ta và ma hộp có liên hệ gì đó không?"

Hai mắt Đoạn Dịch sáng rực, giải nghĩa theo hướng này. "Hướng suy đoán này rất hay. Nếu bản thân ma hộp có linh tính, nó đương nhiên biết Pandora, cũng sinh ra tâm đề phòng phụ nữ. Mà Phong Sơn..."

"Phong Sơn là kẻ mù quáng vì một người con gái, hy sinh đôi mắt hai tai và thọ mệnh. Theo cách nhìn thế tục, có thể xem hắn là "người đàn ông không có tiền đồ". Trong mắt hắn chỉ có tình yêu, không có chủ kiến riêng, hoàn toàn không bận tâm đến tiền đồ và người nhà của mình."

Minh Thiên hơi nhướn đuôi lông mày, căn cứ theo ý của Ổ Quân Lan và Đoạn Dịch để đoán.

Nhìn về phía Đoạn Dịch, hắn mở miệng: "Anh còn nhớ một chi tiết không. Theo ý của người đại diện Dung Dung, là Phong Sơn dùng giọng hát thu hút cô ta, nói rằng mình thấu hiểu mộng tưởng của cô ta, lấy được sự tin tưởng của cô ta. Sau đó Phong Sơn nhắc về sự tồn tại của Nhà Tâm Nguyện. Cho nên, có khả năng..."

"Ma hộp vì chuyện Pandora, mà có thành kiến và đề phòng với phụ nữ. Có lẽ... là nó để Phong Sơn tiếp cận Hoa Hồng, dụ dỗ cô ta đến đây, cũng nuôi lớn lòng tham cô ta?"

Chuyện xưa xoay ngược lại.

Hơn nữa càng động não tưởng tượng, càng làm người ta cảm thấy ớn ớn.

Một lát sau, Đoạn Dịch nói: "Trước mắt đây là phó bản chúng ta tìm được ít manh mối nhất. Nếu không trao đổi trò chuyện với NPC, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, chúng ta sẽ chẳng lấy được thông tin gì."

"Phó bản này rất khó. Nhưng dù khó thì vẫn có logic, chứ đâu thể nào bắt chúng ta đoán bậy bạ. Như vậy nếu hiện tại chỉ có Phong Sơn là nhân vật người đàn ông quan trọng, có phải có nghĩa là..."

"Phong Sơn chính là "người đàn ông không tiền đồ"?"

"Phong Sơn ngoài ý muốn đi vào khu rừng này, mở chiếc hộp Pandora, bị ma hộp gi,ết chết. Hắn trở thành nô lệ ma hộp? Sau đó hắn đi rải rác tin đồn về Nhà Tâm Nguyện, không ngừng dụ dỗ người khác đến đây."

"Nhìn từ mặt ngoài, Hoa Hồng lòng tham không đáy, làm tổn thương Phong Sơn. Nhưng thực tế là Phong Sơn mê hoặc Hoa Hồng, hơn nữa Hoa Hồng không phải là người đầu tiên bị hắn mê hoặc."

Đoạn Dịch, Minh Thiên, Ổ Quân Lan ba người đứng ngoài cửa nhà nhỏ thảo luận khí thế ngất trời như cơn lốc thổi ầm ầm.

Nhưng khi cơn lốc ngừng thổi, ba người lại trầm mặc.

Bạch Lập Huy nhìn bọn họ, chỉ ra nguyên nhân bọn họ trầm mặc: "Có lẽ một phần suy đoán không khớp với tình huống thật, được cái tôi cảm thấy mỗi người đoán một ý, ráp vào nhau đã gần chạm vào sự thật. Vấn đề là... qua màn kiểu gì?"

"Nếu Nhà Tâm Nguyện là chiếc hộp Pandora, chúng ta giải quyết như thế nào?"

"Vật trong ma hộp, ôn dịch, chiến tranh, bệnh tật, đều bị thả ra. Hiện tại hy vọng cũng bị thả ra. Nhưng chẳng lẽ chúng ta có thể nhét hy vọng trở về? Phó bản không cho chúng ta gợi ý gì hết vậy!"

Chương 65

Phong Sơn là một người thích đi phượt.

Có một ngày hắn ta lên thuyền cao su xuất phát, phiêu lưu vô mục tiêu.

Ngoài ý muốn, hắn ta đi tới một sông đen. Sau khi vượt qua sông đen, hắn ta tìm được một khu rừng rậm.

Vừa lúc cần bổ sung nước và đồ ăn, Phong Sơn bắt đầu vào rừng tìm đồ ăn và nguồn nước ngọt.

Nhưng trước khi tìm được nhu yếu phẩm, hắn ta tìm thấy một căn nhà.

Trong rừng có người ở?

Mình có thể xin chủ nhà tiếp viện ít đồ không nhỉ?

Ôm ý nghĩ như vậy, Phong Sơn tiến lên gõ cửa.

Không có ai mở cửa, hắn ta lớn mật đẩy cửa nhà.

Ngay lúc đấy, hắn ta nghe được một thanh âm nói với mình: "Cuối cùng cũng có người tìm thấy ta. Người có duyên, để cảm ơn vì đã thả ta ra, ta ban cho anh cuộc đời vĩnh sinh. Anh có đồng ý nhận hay không?"

Phong Sơn nhíu mày: "Tôi không có hứng thú bất tử."

Thanh âm kia tò mò hỏi: "Vậy anh có hứng thú với thứ gì?"

Phong Sơn cảm thấy mình đã gặp thần linh, vì thế nói: "Tôi... Tôi thích Hoa Hồng. Cô ấy là một ca sĩ! Tôi thích cô ấy lắm! Tuy rằng... tuy cô không nổi tiếng, nhưng tôi và cô ấy khác nhau một trời một vực, tôi cũng không có hy vọng chiếm được cô ấy."

Giọng nói kia có chút hận sắt không thành thép, nói: "Anh là đồ đàn ông không có tiền đồ! Đàn bà là sinh vật đáng sợ nhất trên đời. Năm xưa một người đàn bà đã reo rắc tai họa cho nhân gian các anh. Anh có biết nếu tiếp cận Hoa Hồng, anh sẽ có kết cục gì không?"

"Tôi... Tôi không biết. Cô ấy tốt lắm. Cô ấy là người con gái tốt nhất trên đời. Tôi ngưỡng mộ cô ấy, tôi yêu cô ấy!" Phong Sơn nói.

Giọng nói kia lại nói: "Anh ra ngoài nhìn xem, ta đã khắc xong bia mộ cho anh."

"Mộ của tôi? Rủa tôi đấy à?"

Phong Sơn nói xong liền đi ra cửa, nhìn bia đá ngoài cửa bị khắc một hàng chữ: "Một người đàn ông đã chết, một người đàn ông không tiền đồ, lười chôn hắn vào mộ phần. Đầu lăn xuống gầm giường, tứ chi tán loạn trong nhà."

Phong Sơn có hơi sốt ruột: "Ý gì thế hả?"

"Ý của ta là, nếu anh cố gắng tiếp cận Hoa Hồng, đây sẽ là kết cục của anh. Cô ta sẽ khiến anh chết trong nhà này. Hơn nữa không phải kiểu chết tử tế gì đâu. Anh sẽ bị cắt tay, chân, thậm chí đầu, cơ thể anh bị tách rời, chết cực kỳ thảm!"

Phong Sơn cả giận nói: "Không thể nào, Hoa Hồng không phải người như vậy! Cô ấy vô cùng thiện lương! Tôi đã nhìn cô ấy đam mê ca nhạc nhiều năm, tôi biết rõ!"

Thanh âm thần bí cười hai tiếng: "Chúng ta cược đi."

Phong Sơn: "Cược gì?"

Thanh âm kia nói: "Ta có thể thực hiện tâm nguyện của anh, cũng ban cho anh sức mạnh mê hoặc nhân tâm. Anh mang sức mạng của ta rời nơi này trở về nhân gian, rải tin đồn về một căn nhà có thể thực hiện điều ước, người bị cám dỗ sẽ lục tục đến đây."

"Đúng rồi, khi nào về, anh hãy tìm một người chèo thuyền chở anh

về rừng. Sông đen không phải khi nào cũng chảy yên ả. Ngày thường sẽ nổi sóng gió, nuốt chửng những con thuyền đi qua. Bí mật này, anh có thể nói cho người chèo thuyền."

"Sức mạnh của ta hữu hạn. Nếu có quá nhiều người tìm đến đây, tìm ta ước nguyện, ta sợ mình lo liệu không nổi nha!"

Phong Sơn nghi hoặc: "Thế thì liên quan gì Hoa Hồng? Chúng ta cược cái gì?"

"Anh đừng vội. Hãy rải tin đồn về Nhà Tâm Nguyện ra ngoài, thông báo khắp nơi, Hoa Hồng cũng sẽ nghe được. Không phải anh nói cô ta không nổi tiếng à? Chắc chắn cô ta sẽ muốn tìm tới đây ước nguyện, ước mình được nổi tiếng, trở thành ca sĩ mà mọi người đều thích. Đứa trẻ ngoan, buông tay mà làm. Không ai có thể tránh được sức dụ hoặc này, cô ta sẽ đến."

"Chờ đến khi cô ta vào đây, thấy ta có thể thực hiện điều ước, cô ta sẽ cảm ơn anh, cũng chịu ở bên anh. Mà đến lúc đó, chính là lúc chúng ta chứng kiến kết quả đánh cược. Nếu anh thua, ta sẽ đòi anh một cái giá lớn."

"Nếu tôi thua, tôi sẽ trả giá cái gì?"

"Nếu anh thua, ta ban cho anh sự vĩnh sinh, anh vĩnh viễn lưu lại nơi này cùng ta, trở thành người canh gác. Nếu ta thua, anh sẽ được như ý nguyện có được tình yêu Hoa Hồng. Thế nào? Có dám đánh cược hay không?"

"Tôi cược. Tôi sẽ không thua. Tôi sẽ làm Hoa Hồng tin rằng, tôi là người yêu cô ấy nhất trên đời này. Cô ấy thấy tôi trả giá, nhất định sẽ yêu tôi, cùng tôi bên nhau cả đời! Cô ấy sẽ không giết tôi!"

Một năm sau.

Phong Sơn trở lại nơi này, phẫn nộ chất vấn: "Ông gạt tôi! Tôi rải rác tin tức nhà nhỏ có thể thực hiện hứa nguyện nơi nơi. Nhưng Hoa Hồng không có tới. Cái sức mạnh mê hoặc của ông toàn là gạt người!"

"Đương nhiên ta không lừa anh. Chẳng qua một mình anh truyền bá sức lực hữu hạn, Hoa Hồng nào có thể biết chuyện nhanh như vậy. Nếu anh thật sự thích cô ta, mà cô ta là nhân vật công chúng, anh hỏi thăm hướng đi của cô ta, chắc là không khó nhỉ?"

"Anh hãy tin tưởng sức mạnh của ta. Chỉ cần anh gặp được cô ta, nói một lời với cô ta, cô ta liền tin tưởng anh. Chỉ cần anh mở miệng, cô ta nghe xong nhất định liền tới nhà nhỏ. Chẳng ai có thể kháng cự sức mạnh "hy vọng". Ta có thể mang đến hy vọng cho cô ta."

Nửa năm sau, Phong Sơn được như ý nguyện.

Thời điểm hắn ta vào nhà nhỏ, bộ dạng rất là vui mừng. Bởi vì Hoa Hồng không chỉ tới, khi cô ta vào nhà nhỏ, ước được uống một ly cà phê, trong nhà quả nhiên xuất hiện một ly cà phê. Cô ta đã tin rằng nhà nhỏ có thể thực hiện tâm nguyện của người ước.

Cô dùng sức ôm Phong Sơn, cũng hôn môi hôn mặt hắn ta.

Phong Sơn được hôn đến lâng lâng, cực kỳ hạnh phúc, thế nên khi cần trả giá 20 năm tuổi thọ vì Hoa Hồng, hắn ta không chút do dự.

Lúc ấy, Hoa Hồng chờ hắn ta ở ngoài nhà.

Phong Sơn vào nhà đối thoại với nhà nhỏ.

"Chậc, cam tâm tình nguyện nộp thọ mệnh cho ta. Không có tiền đồ."

"Tôi chỉ cần cô ấy yêu tôi là tốt rồi!"

"Ta có thể ban cho anh sự vĩnh sinh, lấy mạng của anh thật vô nghĩa. Ta chỉ muốn anh thấy rõ hiện thực. Đứa nhỏ, cô ta nói anh dâng thọ mệnh, tiếp theo thì sao?"

"Tôi sẽ thắng."

Phong Sơn thề son sắt dẫn Hoa Hồng rời đi.

Một năm sau, Hoa Hồng có tâm nguyện mới.

Phong Sơn lại lần nữa trở về nhà nhỏ, trả giá bằng hai tròng mắt.

"Anh thật là ngày càng không tiền đồ, bị người đàn bà ác tâm lừa dối thành như vậy."

"Em ấy thấy tôi trả giá tuổi thọ và hai mắt vì em ấy, em ấy sẽ cảm động!"

"Cảm động cái rắm."

"Ông là thần, ông không hiểu tình yêu. Tôi sẽ dùng hành động thực tế thuyết phục ông."

Mà lúc này đây, Phong Sơn lại tới nữa. Hắn ta để nhà nhỏ cắt hai tai mình.

Hắn ta trở nên già nua, vừa điếc vừa mù.

Đã trả giá nhiều như vậy, Hoa Hồng đã đủ cảm động? Em ấy sẽ thật lòng yêu mình?

Vì thế, Phong Sơn đi đến trước mặt Hoa Hồng hỏi cô ta, nếu nhà nhỏ đòi tay, chân, thậm chí là tình yêu, cô có còn muốn mình trao đổi hay không.

Như nhà nhỏ dự đoán từ trước, Hoa Hồng vì mộng tưởng bản thân, có thể từ bỏ tứ chi Phong Sơn, bao gồm cả tình yêu.

Phong Sơn tặng Hoa Hồng điều ước, nhưng Hoa Hồng "tách rời" hắn ta từng chút một.

Lời tiên đoán từ nhà nhỏ đang chậm rãi ứng nghiệm.

Nếu tiếp tục vô điều kiện đồng ý yêu cầu của Hoa Hồng, Phong Sơn phát hiện có lẽ mình sẽ hiến tế toàn bộ đầu và tứ chi tại nhà nhỏ, hoặc nói là hiến tế cho mộng tưởng của Hoa Hồng.

Mà đáng sợ nhất là, Phong Sơn nhận ra chỉ một mình mình coi tình

yêu của họ là điều cao thượng. Còn trong mắt Hoa Hồng, nó chỉ là một điều kiện trao đổi, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Hắn ta có thể hiến tế đầu mình thậm chí là cả cơ thể, nhưng hắn ta không thể chịu nổi, tình yêu trân quý trong mắt mình bị Hoa Hồng đạp xuống bùn.

Lần cuối cùng đi vào nhà nhỏ, Phong Sơn không thể không thừa nhận. "Tôi thua. Đã đánh cược thì phải chịu thua."

Nhà nhỏ vui mừng mà nói: "Tốt. Hiện tại ta đây ban cho anh sự vĩnh sinh, để anh trở thành một bộ phận của nhà nhỏ. Để cảm ơn anh, ta ban cho anh một điều ước. Anh muốn gì?"

"Tôi... Tôi muốn mạng Hoa Hồng. Tôi muốn em ấy vĩnh viễn ở lại nơi này cùng tôi."

Đến đây, Phong Sơn biến mất, hòa thành một phần của nhà nhỏ.

Cùng thời gian đó, Hoa Hồng cũng chết.

"Ha ha ha... Quá hợp ý ta. Cam tâm tình nguyện hiến dâng linh hồn cho ta, quả nhiên là nguồn sức mạnh thuần túy nhất cường đại nhất!"

"Ta quá vừa lòng! Hoa Hồng đương nhiên có thể lưu lại. Hương vị linh hồn cô ta, tuy rằng không bằng linh hồn anh cam nguyện lưu lại, nhưng có chút ít còn hơn không."

"Ồ, sức mạnh của ta tăng lên một ít."

"Quả nhiên, trên đời này khó lấy nhất chính là bốn chữ "cam tâm tình nguyện". Linh hồn cam nguyện ở lại ăn quá ngon, đây mới là món quà khó được nhất trên đời này. Hy vọng rồi tuyệt vọng... Đúng là tiết mục xem trăm lần không chán!"

.

Giờ phút này, trước nhà nhỏ.

Bốn người chơi trả tấm bia đá về chỗ cũ, câu ca dao lại xuất hiện ở mặt trên.

Ánh mặt trời chiếu vào bia đá khiến nó phản quang loá mắt dị thường. Nó như một ngôi mộ, lại như lời tiên đoán tà ác, tràn ngập tác dụng mê hoặc nhân tâm.

Nghe Bạch Lập Huy nói xong, Đoạn Dịch mở miệng nói: "Sau khi Phong Sơn trở về nhà nhỏ, cũng chính là chiếc hộp Pandora, các người chơi bắt đầu xuất hiện tình trạng chìm vào ảo giác. Nghĩa là sức mạnh nhà nhỏ được tăng cường. Có lẽ Phong Sơn chính là hóa thân nhà nhỏ, hoặc một bộ phận của nhà nhỏ. Khi hắn ta trở về, nhà nhỏ được tăng thêm sức mạnh."

"Nhà nhỏ mạnh lên, tương ứng, người chơi cũng càng dễ gặp nguy hiểm. Chúng ta phải mau tìm cách vượt ải."

"Nhưng Bạch Lập Huy nói đúng. Chỉ sợ chúng ta không thể nhốt "hy vọng" lại, phải nghĩ cách khác."

"Ở phó bản trước, chúng ta là nhà ngoại cảm, tốt xấu gì cũng có năng lực xuyên qua thời không. Nhưng thầy đuổi ma chỉ là một hư danh. Chúng ta được Dung Dung một người đại diện thiếu năng lực mời tới. Hơn nữa cô ta bị Hoa Hồng lừa, cho rằng nơi này có ma quỷ. Chúng ta là thầy đuổi ma, không được phó bản cấp cho năng lực giả thiết, cũng không có phương pháp nào để thu gom "hy vọng", manh mối lại quay về nhà nhỏ..."

Suy nghĩ một hồi, Đoạn Dịch nhăn chặt mày.

"Từ đầu tới giờ manh mối rõ ràng nhất có được từ Nhà Tâm Nguyện, chính là ước nguyện. Có phải chúng ta cần thông qua ước nguyện để qua màn?"

Minh Thiên lập tức nghiêm mặt đi đến trước Đoạn Dịch, nắm chặt cánh tay anh. "Ước nguyện phải trả giá đắt. Anh muốn dùng cách ước nguyện để vượt ải? Em không cho."

"Em không cho" ăn nói cái kiểu gì thế hả?

Đoạn Dịch nhìn chằm chằm Minh Thiên, nói: "Tôi không ngu, sẽ không thật sự trả giá. Theo như biểu hiện của Phong Sơn, và mấy câu thương lượng cùng Hoa Hồng, người ước cần trò chuyện với nhà nhỏ trước."

"Tôi tính trao đổi với nhà nhỏ, để xem tôi cần trả giá thế nào. Đương nhiên tôi sẽ không đồng ý trả giá, nhưng khi ước nguyện sẽ có được manh mối quan trọng."

"Được. Nguyện vọng để em ước. Anh ở lại đây." Minh Thiên nói.

"Không được." Đoạn Dịch phản bác, "Cậu bị ảnh hưởng nặng, tôi sợ cậu nói chuyện với nhà nhỏ sẽ xảy ra chuyện."

Minh Thiên không chịu buông tay. "Nhưng để anh ước em cũng không yên tâm."

Đoạn Dịch liếc hắn. "Là ai khen tôi có tố chất tinh thần tốt hả. Ai nói bản thân tâm lý yếu ớt hả."

Minh Thiên: "... Em không yếu ớt, em chỉ có bóng ma tâm lý thôi. Em có thể làm được. Anh tin em đi."

Đoạn Dịch: "Được rồi, cậu đừng nhọc lòng. Chuyện này giao cho tôi. Tôi nói với nó một câu thôi mà."

"Đoạn Dịch, anh nghe em nói..."

"Hửm? Đột nhiên gọi thẳng tên tôi? Không gọi anh nữa?"

Trong lúc hai người lôi kéo, một tiếng gõ cửa truyền đến.

Đoạn Dịch nghiêng đầu, thấy Ổ Quân Lan đứng trước cửa nhà.

"Trong khi hai người giằng co nhau, tôi đã thử thầm ước nguyện, thành công được nhà nhỏ hồi đáp."

Đoạn Dịch, Minh Thiên: "..."

Trong sự im lặng chết chóc, Đoạn Dịch thành khẩn nói: "Khiến cô

chê cười rồi."

Ổ Quân Lan liếc tay hai người đang nắm chặt nhau, "chẹp" một tiếng, không trả lời.

Đoạn Dịch hỏi: "Nhà nhỏ nói như thế nào?"

Thu hồi thái độ vui đùa trêu chọc, Ổ Quân Lan trở nên nghiêm túc. "Nhà nhỏ nói, muốn qua ải chỉ có một cách, hiến tế một người chơi. Nó thích linh hồn cam nguyện lưu lại. Nếu tôi giống Phong Sơn nguyện ý ở lại trở thành "canh gác", nó sẽ thả những người khác rời đi."

"Cho nên... Nếu chúng ta muốn rời đi, thì phải để một người chơi ở lại. Đây là bí mật của nhà nhỏ."

Lời của Ổ Quân Lan, làm biểu tình mọi người đều trở nên nghiêm túc nặng nề.

Bạch Lập Huy mềm nhũn chân, trực tiếp quỳ sụp xuống đất.

Sau một hồi, Đoạn Dịch nghiêm mặt. "Phương thức vượt ải không khỏi quá tà ác, trước đây chưa từng gặp qua. Không đúng, đó là bẫy, nhất định là có cách khác. Ma hộp Pandora am hiểu mê hoặc nhân tâm. Chúng ta không thể để nó lừa. Nhất định có thể tìm được biện pháp khác."

Minh Thiên đứng bên cạnh, ánh mắt trở nên lạnh lùng đầy sát khí, đáy mắt lại ẩn ẩn chút đau thương và mờ mịt... Như thể hắn từng trải qua cảnh tượng này.

...đã từng có một lần, có một đám người chơi vì vượt ải, đã chọn một người hiến tế cho phó bản.

Khi bầu không khí ngày càng ngưng trọng, phía nhà cây bỗng truyền đến hai tiếng vang lớn.

Đoạn Dịch sầm mặt, liếc mắt với Minh Thiên, cùng chạy vội về phía nhà cây.

Nửa đường, bọn họ bắt gặp Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh chạy như điên về phía nhà nhỏ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đoạn Dịch không khỏi hỏi.

Hứa Nhược Phàm thở hổn hển: "Phòng giam mở cửa! Có người nổi điên, cầm dao đuổi giết chúng tôi!"

Nghe đến đó, trong lòng Đoạn Dịch hoảng hốt.

Chẳng lẽ người chơi trong lao tù cũng có thể ước nguyện?!

Có người ước mở cửa tù giam? Hắn ta đã trao đổi bằng điều kiện gì?

Chương 66

Người chơi trong tù nổi điên, đây là điều Đoạn Dịch lo lắng nhất.

Lúc trước Minh Thiên mất trí đuổi chém Bạch Lập Huy, Bạch Lập Huy nói hắn ta vừa nghĩ đến việc phản kích đã suýt bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi.

Nghĩa là người chơi phát cuồng có thể tấn công, nhưng người chơi bình thường chỉ có thể tránh né, không thể phản kích.

Nếu đối tượng phát cuồng chỉ là NPC, ví dụ như người đại diện Dung Dung, Đoạn Dịch hoàn toàn không sợ gì cả, bởi vì anh có súng của Nicole, Minh Thiên có rất nhiều đạo cụ để dùng.

Nhưng gặp người chơi thì mệt rồi.

Đúng là chơi xiếc trên dây.

Phó bản độ khó sáu sao rốt cuộc có gì? Nếu Boss biến thành thần trong truyện thần thoại, thế thì quá khó.

Cẩn thận nhẩm lại lời Hứa Nhược Phàm, Đoạn Dịch nhận thấy có gì đó sai sai.

Nguyên văn là: "Phòng giam mở cửa! Có người nổi điên..."

Hiện tại trong tù nhốt số 3 Bành Trình, số 4 Khang Hàm Âm, số 5 Tiết Cảnh, số 6 Chân Cao Kiệt, số 8 Tra Tùng Phi, số 10 Tô Chương Nhạc. "Người" rốt cuộc là chỉ ai?

Nhưng ngay sau đó Đoạn Dịch biết Hứa Nhược Phàm bị hoảng loạn, vì muốn nhanh chóng khái quát sự tình, chỉ nói "người phát điên"... Đó là một nhân viên công tác, Đoạn Dịch nhớ cô ta là nhân viên tạo hình cho Hoa Hồng.

Cô ta cầm kéo cắt tóc đuổi theo Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh, nhìn qua lực uy hiếp không lớn.

Chẳng qua mặt mũi cô ta vặn vẹo, hơn nữa gào to dọa hai cô gái, bởi vậy nên hai cô mới hoảng đến thế.

Tạm thở phào nhẹ nhõm, Đoạn Dịch một tay xách xẻng vừa rồi cạy tấm bia đá, một tay cầm súng của Nicole, chạy tới phía trước gọi mọi người theo mình. Anh đang định nhẹ nhàng giải quyết, nào ngờ ngay sau đó có nhiều NPC phát cuồng từ nơi xa chạy lại.

Sáu người chơi tụ tập trước nhà nhỏ, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Cách bọn họ phía trước vài trăm mét, là các NPC điên cuồng. Bọn họ đều là nhân viên của Hoa Hồng, trên tay cầm kéo, thậm chí là bút vẽ mắt, vũ khí khá buồn cười, nhưng thần thái bọn họ quá mức đáng sợ, rất có tư thế không gi.ết chết mày quyết không bỏ qua.

Người không sợ chết là người khó đối phó nhất. Bởi vì khi bản thân sợ chết, người chơi sẽ bị bó tay bó chân.

"Vãi lìn, rốt cuộc sao lại thế này?" Bạch Lập Huy nhịn không được chửi thề.

Có một người chạy tới từ bên cạnh, nhanh chân hơn đám NPC, là người dẫn đường.

Biểu cảm người dẫn đường vẫn bình thường, có vẻ không chịu ảnh hưởng.

Đoạn Dịch lập tức cao giọng hỏi hắn ta: "Người anh em, sao lại thế này?"

Người dẫn đường hô: "Tôi tới báo với các anh. Vừa rồi bọn họ đang xem thi thể Hoa Hồng, càm ràm Hoa Hồng chết không có ai phát lương cho bọn họ, bọn họ còn bị nhốt trong rừng không thể rời đi."

"Vốn bọn họ chỉ càm ràm, sau Dung Dung nói mình nghi ngờ các anh không phải thầy đuổi ma, mà là kẻ bắt cóc tống tiền. Thế là

bọn họ liền phát cuồng tức giận, nói là các anh chặt đứt tài lộ của bọn họ."

Người dẫn đường vừa dứt lời, nhân viên tạo hình dẫn đầu đám NPC đằng trước đã chạy đến trước mặt Đoạn Dịch, cầm kéo đâm vào mắt anh.

Đoạn Dịch giơ xẻng lên chắn, nào biết kéo nhân viên tạo hình không bị gì, xẻng lại bị đâm lõm một chút.

"Gào!" nhân viên tạo hình há mồm, muốn cắn xé Đoạn Dịch.

Lúc này Đoạn Dịch mới phát hiện miệng cô ta không có lưỡi.

Chẳng lẽ cô ta dùng lưỡi trao đổi với nhà nhỏ, lấy buff vũ khí, hoặc cường hóa giá trị vũ lực?

Người như Đoạn Dịch, trong lòng cũng không khỏi "Lộp bộp".

Anh biết đây là kế hoạch của nhà nhỏ.

Nó thích linh hồn, hy vọng có thật nhiều linh hồn lưu lại, cho nên nó sẽ dùng đủ biện pháp để đạt được mục đích của nó... Nó mê hoặc NPC ước nguyện, kêu bọn họ trả cái giá vừa phải, và ban cho họ sức mạnh giết chết người chơi.

Nhân viên tạo hình đâm trượt một nhát, nhanh chóng đâm nhát thứ hai.

Đoạn Dịch không dùng xẻng cứng đối cứng nữa, mà nghiêng người tạm thời né tránh.

Người dẫn đường hô một tiếng: "Cái kia, xuất phát từ ý tốt báo cho các anh một tiếng. Nhưng tôi sợ, tôi đi trước đây. Tôi sẽ đến bờ sông chỗ bến tàu tạm thời chờ các anh. Các anh cố gắng kiên trì hai ngày. Hai ngày sau, thuyền có thể đi. Đến lúc đó tôi đưa các anh đi!"

Hô xong những lời này, người dẫn đường cất bước bỏ chạy.

Đoạn Dịch tập trung đối phó nhân viên tạo hình tấn công, thông suốt vấn đề trong chớp nhoáng.

Tính chất phó bản này cực kỳ đặc biệt.

Nó đặc biệt ở chỗ, thật ra phó bản có thời hạn sinh tồn.

Người dẫn đường là nhân vật mấu chốt.

"Người đàn ông không tiền đồ" đã gặp hắn ta đầu tiên. Hắn ta đã tới khu rừng này từ sớm, sau đó vài lần đưa đón các nhóm người, hơn nữa còn từng vào nhà nhỏ.

Nhà nhỏ có tác dụng mê hoặc nhân tâm mạnh, nhưng người dẫn đường chưa từng dính chiêu.

Đoạn Dịch nhớ lúc trước ở cạnh sông nhỏ nói chuyện cùng hắn ta, từng hỏi hắn ta vì sao chưa từng ước nguyện.

Người dẫn đường nói cuộc sống sinh hoạt hiện tại đã đủ thỏa mãn, hắn ta không tham lam, không có gì muốn cầu xin. Nhất là hắn ta từng chứng kiến kết cục bi thảm của người ước nguyện, cho nên hắn ta tuyệt đối sẽ không ước nguyện với nhà nhỏ.

Sự tình lần này đồng dạng như thế.

Bị chuyện Hoa Hồng chết không được phát tiền lương k,ích thích, NPC đều bị nhà nhỏ mê hoặc, ước có sức mạnh để đuổi giết thầy đuổi ma báo thù, thậm chí là cướp của.

Người dẫn đường cũng mất tiền. Nhưng hắn ta vẫn tỉnh táo, vẫn không bị nhà nhỏ ảnh hưởng.

Người dẫn đường ý chí kiên định, hắn ta là NPC mấu chốt, có thể khai thuyền, dẫn mọi người thoát khỏi nơi này.

Cho nên lần này vượt ải, cần đảm bảo giữ mạng cho bản thân, sống đến ngày sông đen lặng gió, người dẫn đường sẽ khai thuyền đưa người chơi rời đi.

Mà tiền đề là phá giải được "bí mật nhà nhỏ".

Biết bí mật nhà nhỏ trao đổi giá, sở hữu sức mạnh mê hoặc nhân tâm, bảo vệ tâm trí mình, chính là chìa khóa sống sót.

Một người muốn làm được điều trên, thật ra cũng không khó.

Nhưng mỗi một người chơi đều làm được điều trên, thì cực kỳ khó khăn. Bởi vì cuộc sống mỗi người trải qua không giống nhau.

Tổng kết lại, thứ nhất, tìm được NPC người dẫn đường, kết thân với hắn ta, hắn ta sẽ đưa bạn đi.

Thứ hai, phá giải bí mật nhà nhỏ, tiện đà bảo vệ tâm trí, không được ước với nó, không đáp ứng điều kiện trao đổi.

Thứ ba, sống sót giữa những người chơi giết hại lẫn nhau.

Thứ tư, chống lại sự đuổi giết của đám NPC nhân viên Hoa Hồng.

Làm được bốn điều trên, chờ đến ngày người dẫn đường có thể khai thuyền, người chơi liền có thể vượt ải.

Liên tiếp lui về phía sau ba bước tránh nhát kéo của nhân viên tạo hình, Đoạn Dịch nói phỏng đoán cho mọi người nghe, giọng nói tràn ngập sự chắc chắn trấn an mọi người. "Mọi người yên tâm. Chỉ cần mọi người bảo vệ tâm trí mình, ngàn vạn đừng để nhà nhỏ mê hoặc, thì sẽ không có việc gì. Chống đỡ đủ hai ngày, chúng ta có thể rời đi."

Sống sót khỏi đám NPC không khó. Đoạn Dịch có súng của Nicole, trong ổ cũng có đủ đạn.

Sở dĩ Đoạn Dịch chậm chạp không dùng súng, đơn giản là vì lòng trắc ẩn quấy phá.

Trước mặt tuy là NPC, nhưng bọn họ nhìn như người sống, mấy ngày nay cùng ăn cùng uống, tổng thể có thể coi là vui vẻ. Nếu thật sự nổ súng bắn bọn họ, đối với Đoạn Dịch mà nói, không khác gì kết liễu một sinh mạng sống.

Anh khó lòng bỏ qua được khúc mắc này.

Chỉ tiếc Đoạn Dịch không có khả năng khống chế diễn biến tiếp theo.

Trong vài lần va chạm chớp nhoáng, Đoạn Dịch hẵng còn tỏ vẻ ngăn cản mọi người, bởi vì chỉ có nhân viên trang điểm xông tới. Nhưng tình thế đã xảy ra biến hóa.

Nhân viên tạo hình liên tục đâm nhanh về phía Đoạn Dịch.

Cô ta khom lưng đâm kéo vào đùi Đoạn Dịch. Đoạn Dịch nhấc chân tránh đi, nghiêng người vòng sang bên hông cô, hung hăng đạp vào lưng cô ta, rồi nhảy bật lên, chân dí mạnh vào phần lưng cô ta, ép cô ta nằm rạp xuống đất.

Nhân viên trang điểm chỉ có thể quờ quạng nằm bò, vì không có đầu lưỡi, há miệng gào rống mấy từ "ô ô ô" khó nghe.

Gào được mấy tiếng, cô ta chống bàn tay xuống đất, dùng sức lực cực mạnh muốn xoay người.

Đoạn Dịch nhanh chân dẫm vào cổ tay cô ta, đè cô ta như đè cá xuống thớt, không cho nhúc nhích.

Trong quá trình khống chế cô ta, Đoạn Dịch cảm giác sức lực cô ta quá khỏe, chỉ cần anh lỏng chân một chút, liền tạo cơ hội cho cô ta phản kích.

Mà đúng lúc này, dư quang liếc thấy một NPC khác vọt lại đây, Đoạn Dịch ngẩng phắt đầu. Hắn ta là nhân viên phụ trách tuyên truyền cho Hoa Hồng, mấy ngày nay Hoa Hồng không cần tuyên truyền, hắn ta cùng những người khác quản lý việc ăn, mặc, ở, đi lại của Hoa Hồng.

Cái giá hắn ta trả rõ ràng hơn nhân viên tạo hình... Hắn ta thiếu một cánh tay.

Cụt tay không ảnh hưởng việc hắn ta tấn công. Chỉ thấy hắn ta

phóng đến, dùng tốc độ cực nhanh túm cổ Doãn Oánh Oánh, như diều hâu quắp gà con, giơ cánh tay lên cao muốn ném cô thật mạnh xuống đất.

Dưới chân hắn ta không phải thổ địa mềm xốp trong rừng, mà là tấm bia đá khắc câu ca dao trước cửa nhà.

Nếu Doãn Oánh Oánh bị quăng đập ót vào tấm bia đá, cô sẽ phải chết ngay tại chỗ.

Khi hắn ta vừa giơ Doãn Oánh Oánh lên, động tác quăng ném bị khựng lại, "cách" một tiếng, khẩu súng trên tay Đoạn Dịch lên đạn.

"Hứa Nhược Phàm! Đỡ lấy em ấy!" Đoạn Dịch hét với Hứa Nhược Phàm gần Doãn Oánh Oánh nhất, lập tức giơ súng trong tay.

Nhắm mắt lại, ở một phần ngàn giây, trong đầu lướt qua hai con số Cố Lương để lại cho anh.

"1" và "0" cấu thành thế giới, đều là chương trình.

Chúng không có thật.

Mở mắt ra, ánh mắt Đoạn Dịch đã trở nên sắc bén.

Trong nháy mắt viên đạn rời nòng, "phập" một tiếng, Đoạn Dịch bắn một phát trúng trán hắn ta.

Máu tươi phun ào ào, người nọ ngửa về phía sau ngã xuống đất.

Hứa Nhược Phàm lập tức chạy như điên, nhào lên ôm lấy Doãn Oánh Oánh bị quăng, lăn vào phần bùn đất mềm mại bên cạnh. Hai người lăn trên mặt đất vài vòng, may mắn đều tránh được tấm bia đá, không bị thương nặng.

Lúc mọi người ở đây thở hắt một hơi, phía nhà cây lại truyền đến một tiếng thét chói tai.

Người phản ứng đầu tiên là Ổ Quân Lan. Cô nghiêm túc nói: "Khang Hàm Âm! Là tiếng Khang Hàm Âm!"

Đoạn Dịch có chút khó xử.

Trước mặt anh còn rất nhiều NPC chưa được giải quyết, đang đi về hướng bên này. Thế bên Khang Hàm Âm ai đi cứu?

"Anh Tiểu Dịch..."

Anh nghe thấy tiếng Minh Thiên.

Minh Thiên đến cạnh anh, đưa rìu Mạt Lị rìu cho anh. "Anh Tiểu Dịch, anh cầm lấy."

"Nhưng cậu...."

Minh Thiên nói: "Để em qua đó. Yên tâm, em có đủ đạo cụ. Anh từng được huấn luyện xạ kích chuyên nghiệp, nơi này giao cho anh."

Đoạn Dịch chỉ có thể nói: "Cũng được. Tôi giải quyết xong bên này, lập tức qua đó tìm cậu. Cậu vòng qua sau lưng Nhà Tâm Nguyện, đừng để đụng mặt chính diện đám NPC phát cuồng."

"Tôi cũng đi." Ổ Quân Lan đi đến bên Minh Thiên, "Tôi qua hỗ trợ."

Minh Thiên không tỏ ý kiến mà gật đầu với cô, nói với Đoạn Dịch: "Lát nữa tập hợp trước nhà cây."

Nói xong lời này, vẫy tay chào Đoạn Dịch, Minh Thiên lưu loát xoay người, mặt không cảm xúc ánh mắt lạnh băng đi vào rừng cây.

Chương 67

Trong phòng giam số 2.

Đây là phòng giam của nữ. Trước mắt chỉ có Khang Hàm Âm một mình ở chỗ này.

Cô nắm chặt cây dù trong tay. Khác với dù đen có thể chắn sát thương, cây dù này có màu xám bạc.

Là cây dù Minh Thiên cho cô, nghe nói có thể bắn ngược đòn tấn công.

Nguyên nhân phải quay về đêm đầu tiên trong phó bản này.

Phòng ở của người chơi nằm trên các cành cây đại thụ đan xen vào nhau, không sắp thẳng hàng như các phó bản trước, mà quanh co lòng vòng.

Phòng số 4 Khang Hàm Âm ở vừa khéo nằm khúc ngoặt, cực kỳ kín đáo, còn có một thang đơn dẫn xuống mặt đất.

Một đêm kia, Khang Hàm Âm ẩn ẩn có trực giác.

Vì thế, chờ vừa đồng hồ điểm đúng 10 giờ, cô bò lên hành lang khu nhà cây, vào phòng của mình. Nhưng thực tế cô không vào phòng, mà vòng sang chỗ thang bên cạnh, trốn trong góc tối quan sát hướng đi người chơi, đồng thời rút bài thân phận và sử dụng kỹ năng kiểm tra thân phận.

10 giờ 10 phút, xác nhận hành lang không còn ai, hơn nữa sẽ không có ai qua bên này, Khang Hàm Âm nhanh chóng chạy đến gõ cửa phòng Minh Thiên.

Vào phòng, Khang Hàm Âm nói thẳng: "Lần này tôi là nhà tiên tri. Tôi soi anh ra người tốt, nên tôi mới dám trực tiếp tìm anh. Anh không có lý do gì để không tin tôi. Thời điểm thảo luận ngày mai, anh nói giúp tôi đi."

Minh Thiên nhìn cô một cái, chưa nói tin, cũng chưa nói không tin.

Hắn lấy một【 Dù phản sát thương 】trong balo ra.

"Đây là..." ánh mắt Khang Hàm Âm sáng lên, "Tôi từng thấy trong cửa hàng đạo cụ. Nó mắc lắm. Anh mua kiểu gì vậy?"

Minh Thiên chỉ nói: "Cầm đi. Dù cô là tri thật hay tri giả, nguy hiểm khi vào tù đều rất lớn. Phó bản lần này có độ nguy hiểm chết người lớn hơn hẳn. Vào tù chưa chắc sẽ an toàn."

"Bình thường người chơi không thể tấn công người chơi. Nhưng nếu dùng dù này, bắn ngược sát thương trở về kẻ tấn công, sẽ không tính là cô chủ động tấn công, hệ thống cũng không phán định cô vi phạm quy định."

"Tác dụng của đạo cụ, tôi hiểu rồi. Nhưng tại sao anh biết phó bản rất nguy hiểm? Mới vừa bắt đầu mà." Khang Hàm Âm nghiêm túc hỏi hắn.

Minh Thiên nói: "Tuy rằng chỉ là ngày đầu tiên, nhưng chúng ta đã kiểm tra nhà nhỏ, cũng bước đầu xem qua rừng rậm. Nơi này cực kỳ thiếu manh mối. Thiếu manh mối, độ khó phó bản là cấp 6. Nghĩa là phó bản ẩn chứa nguy hiểm cực lớn. Người vào tù cũng sẽ không may mắn thoát khỏi. Tôi đã gặp tình huống cùng loại, tận mắt thấy đồng đội trong tù giết hại lẫn nhau. Cho nên, cầm phòng thân đi."

"Giết hại lẫn nhau? Anh từng thấy một lần?" Khang Hàm Âm trừng lớn hai mắt, vô cùng kinh ngạc, "Chả lẽ anh... Lúc anh gia nhập nhóm chúng ta, anh không phải người mới?"

Minh Thiên lắc đầu: "Tôi không phải người mới. Tôi đã đáp ứng anh Tiểu Dịch sẽ thẳng thắn với anh ấy chuyện này. Đến lúc đó sẽ không cần giấu các cô nữa. Về sau tôi sẽ giải thích cụ thể."

Khang Hàm Âm ngây ngẩn cả người. "Nhưng dù thế nào, đây cũng là đạo cụ quý báu. Anh cứ thế cho tôi..."

"Tôi tin được cô." Minh Thiên nhàn nhạt nói, "Còn nữa, tôi và anh Tiểu Dịch..."

Khang Hàm Âm hiểu ý hắn ngay. "Lúc trước anh che giấu thân phận, hiện tại nếu thẳng thắn, sợ anh ấy sẽ giận mình? Anh muốn tôi nói đỡ giúp anh? Không thành vấn đề. Vậy dù này... thật sự cảm ơn."

"Không cần khách khí." Minh Thiên gật đầu.

Lần đầu Khang Hàm Âm vào tù, kỳ thật rất là khẩn trương.

Sau này đã rõ ràng cơ chế, cô không còn hoảng hốt mấy.

Nhưng lúc này vì lời nói của Minh Thiên, cô không dám thả lỏng, vẫn luôn đặt dù trong tầm tay mình.

Hồi nãy sau một tiếng vang lớn, không biết vì sao cửa phòng giam bỗng mở ra, nhưng hệ thống không thông báo phe người chơi nào đã qua màn.

Nhận thấy bất thường, Khang Hàm Âm lập tức trốn vào tủ quần áo trong phòng.

Ngồi trong không gian tối đen, nắm chặt cây dù bạc, Khang Hàm Âm nghe thấy trên hành lang cách đó không xa có tiếng động cổ quái, giống như có người cầm dao phá cửa.

Ngay sau đó một tiếng bước chân rối loạn khác chạy vào phòng giam.

Người nọ gần sát nơi đây, hai tay Khang Hàm Âm nắm dù không khỏi có chút run rẩy.

"Số 4... số 4 chị có ở đây không?"

Là tiếng Tra Tùng Phi.

Không biết tình trạng của Tra Tùng Phi, Khang Hàm Âm nhất thời không dám trả lời.

Tra Tùng Phi từ trước đến nay khiếp đảm tự bế không thích nói chuyện, nhưng lúc này khác hẳn, cao giọng hô: "Số 4, chị có ở đây không? Số 10 điên rồi, có thể ông ta muốn tìm chị, ông ta..."

"Suỵt!" Khang Hàm Âm đẩy tủ quần áo, vội bịt miệng Tra Tùng Phi, kéo cậu ta vào tủ quần áo, lại nhanh chóng đóng cửa tủ.

"Làm sao vậy?" Khang Hàm Âm thều thào hỏi cậu ta.

"Chúng ta ở trong tù cũng có thể ước nguyện với nhà nhỏ. Tuy em... em không nghe được cái gì. Nhưng các người chơi khác nói nghe được giọng nhà nhỏ. Đặc biệt là số 10, số 10 nói..."

Tựa hồ cái này hơi khó mở miệng, Tra Tùng Phi không nói nổi ra miệng.

"Không sao. Em nói đúng sự thật cho chị là được." Khang Hàm Âm nói.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tra Tùng Phi nói: "Ông ta nói muốn giết phụ nữ. Nhưng trong phòng giam không có phụ nữ, ông ta ước với nhà nhỏ, ông ta muốn ra ngoài tìm phụ nữ, ông ta nói muốn trước giết đàn bà sau... sau đó làm cái đó."

"Cửa phòng người chơi có khóa vân tay, ông ta không mở được, nên bây giờ đang cầm dao phay phá từng cánh cửa, chắc sắp tìm đến đây. Nhà nhỏ thật sự có thể thực hiện nguyện vọng. Em thấy sức lực ông ta mạnh hơn rất nhiều. Nơi này chỉ có một cô gái. Thấy ông ta nói thế, em sợ ông ta sẽ giết chị. Em... chúng ta chạy đi..."

Khang Hàm Âm sau khi nghe xong, suy nghĩ, nghiêm túc nói: "Không chạy thoát được đâu. Không bằng chúng ta đấu trực diện, diệt trừ ông ta."

"Như, như thế nào là trực diện diệt trừ?" Tra Tùng Phi hỏi.

Khang Hàm Âm gỡ một cái váy ném cho Tra Tùng Phi. "Em mặc vào, sau đó đi ra ngoài dẫn ông ta vào phòng này. Em có thể nói

vài câu k.ích thích chọc giận ông ta, chờ ông ta muốn cầm dao chém chết em, chị sẽ rời tủ quần áo mở dù này ra. Dù này có thể bắn ngược thương tổn, phản ngược sát thương."

Tra Tùng Phi có chút do dự: "Dẫn tới có thể, chọc giận... Em thử xem. Nhưng váy..."

"Không phải chị bắt nạt em, cũng không phải cố ý đẩy việc nguy hiểm cho em. Chỉ là nếu chị tự đi, sẽ rơi vào đường chết không thể xoay chuyển. Hai ta khác nhau."

Khang Hàm Âm vội vàng dặn dò cậu ta, "Em mặc váy gây chú ý với ông ta. Nếu em thấy nguy hiểm, lập tức cởi váy ra. Ông ta ước được giết phụ nữ, em cởi váy ra, ông ta biết em là nam, sẽ không tấn công em nữa. Đến lúc đó, kế này không thành thì nghĩ kế khác. Cơ nếu chị đi, vạn nhất thất bại, có lẽ chị sẽ chết."

Nghe được lời này, Tra Tùng Phi không dám do dự nữa, đồng ý luôn. Khang Hàm Âm nhắm mắt lại. "Thay đồ đi."

Tra Tùng Phi cũng không có thời gian chú ý, nhanh chóng khom lưng thay váy trong tủ quần áo, liền chạy ra ngoài.

Một lát sau, Khang Hàm Âm mở hé cửa tủ, thấy Tra Tùng Phi dẫn số 10 Tô Chương Nhạc chạy lại đây.

"Mẹ nó đồ đàn bà đĩ điếm. Không ngờ vào phó bản, gặp được nhà nhỏ đồng ý kiến với anh hùng tao đây! Nhà nhỏ nói rất đúng! Đàn bà là loại sinh vật hạ tiện, mẹ nó, đàn bà ngoài đời thật, có đứa dám đạp lên mặt mũi tao! Chúng mày xứng đáng bị tao ngủ, bị tao giết! Bố mày chưa được thử cảm giác giết trước hiếp sau đâu. Bố mày phải thử!"

Nghe thế, Tra Tùng Phi tuy là nam sinh cũng giận đến đỏ mặt.

Cậu ta vừa lui đến trước cửa tủ quần áo, vừa nói: "Ông, ông mới hạ tiện. Ông là thằng khốn!"

"Còn dám mắng tao, bố mày phải giết mày! Ha ha ha, tao xem mày trốn đi đâu?!"

Tô Chương Nhạc giơ dao phay chém vào Tra Tùng Phi.

Đúng lúc này, Tra Tùng Phi nhảy phắt sang bên cạnh, nhát chém của Tô Chương Nhạc theo quán tính vẫn lao lên phía trước.

"Rầm" một cái, tủ quần áo chợt bị đẩy mở, dao phay nhắm thẳng vào ngực Khang Hàm Âm.

Trực diện đón nhận sát ý như vậy, Khang Hàm Âm vô thức kêu một tiếng sợ hãi, nhưng cô vẫn bung mở dù bạc kịp thời.

Lưỡi dao lóe sáng chạm vào mặt dù, sau đó dùng góc độ và tốc độ vật lý học không thể giải thích nổi, văng ngược vào ngực Tô Chương Nhạc.

Tô Chương Nhạc ngã thẳng xuống đất.

Hắn ta trợn tròn mắt, dường như không kịp phản ứng chuyện vừa phát sinh xảy đến như thế nào.

Máu tươi nóng bỏng chảy ra từ trong cơ thể hắn ta, dù bạc trên tay Khang Hàm Âm biến mất, cô quỳ rạp xuống đất, hai tay bắt đầu run bần bật không kiềm chế nổi.

Tra Tùng Phi không rảnh lo đổi váy, tiến lên đỡ cô dậy. "Chúng ta rời chỗ này trước. Số 5 nhìn còn bình thường. Nhưng số 6 cũng nổi điên rồi. Số 5 hiện tại còn khống chế được số 6, không biết khi nào sẽ mất khống chế. Chúng ta rời nơi này, đi tìm các anh Đoạn Dịch?"

Trong lúc Tra Tùng Phi và Khang Hàm Âm đang bàn bạc, có hai người xuất hiện trước cửa phòng giam.

... Là Minh Thiên và Ổ Quân Lan.

Thấy thi thể Tô Chương Nhạc, Ổ Quân Lan mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, Minh Thiên thì vẻ mặt hờ hững.

Nhìn về phía Khang Hàm Âm và Tra Tùng Phi, Minh Thiên hỏi: "Tôi

nghe thấy tiếng hét sợ hãi nên đến đây. Các cô có thể đến chỗ anh Tiểu Dịch tập hợp. Hai người số 5, số 6 ở đâu?"

Tra Tùng Phi nói: "Hai người trốn trong tủ quần áo trong phòng giam. Lúc em ra ngoài, nghe số 5 nói, nếu nhà nhỏ có thể làm người chơi trong tù cũng nghe được giọng nó, chỉ sợ lực mê hoặc của nó rất mạnh. Phó bản này không hề đơn giản. Có lẽ người bên ngoài đều đã phát điên, tự tiện ra ngoài sẽ bị họ tấn công, còn không bằng trốn trong tù, lấy bất biến ứng vạn biến. Anh ta nói chắc nịch, em nghĩ họ sẽ không ra ngoài."

"Đã biết. Ba người đi tìm anh Tiểu Dịch trước. Tôi đi tìm bọn họ." Minh Thiên quay lưng đi.

Tựa hồ nhận thấy giờ phút này trên người hắn tỏa ra khí chất khác lạ, quá mức máu lạnh, hơi thở lạnh lùng dị thường, Ổ Quân Lan bất giác kêu một tiếng. "Cậu... không sao chứ?"

"Tôi không sao." Minh Thiên lập tức rời đi, hướng về phía phòng giam số 1 giam giữ người chơi nam.

Một lát sau. Trong phòng giam số 1.

Một chân đá văng cửa tủ quần áo, Minh Thiên nhìn tủ quần áo rỗng tuếch.

... Người đâu?

Đồng tử co rụt, Minh Thiên nhanh chóng chạy đi.

Đứng trên nhà cây chỗ cao nhìn xuống, thấy Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Tra Tùng Phi ba người đã vào rừng cây, hướng về phía Nhà Tâm Nguyện, Minh Thiên xoay người, đi qua từng phòng người chơi, kiểm tra từng phòng một, đi tới phòng cuối cùng, vẫn không thấy dấu vết hai người kia đâu.

... Lời Tra Tùng Phi vừa nói, phù hợp với tính cách số 5.

Căn cứ vào hiểu biết của Minh Thiên, hắn ta là kiểu người sẽ chọn trốn trong tù.

Tại sao hắn ta đột nhiên rời đi?

... Chẳng lẽ, hắn ta cũng mua đồng hồ quay ngược thời gian?

Mình từng giết hắn ta một lần?

Nhăn chặt mày, Minh Thiên nhấc chân đang muốn rời nhà cây, thì nghe thấy hướng rừng cây phát ra vài tiếng vang lạ.

Ý thức được không ổn, Minh Thiên nhanh chóng chạy vào rừng cây.

Hắn tìm thấy ba người ngã vào vũng máu... Đúng là đám ba người Khang Hàm Âm.

Ổ Quân Lan chưa tắt thở, Minh Thiên đến bên cạnh người cô, cô chụp lấy cổ chân hắn. "Là số 6. Số 6 biến thành quái vật giết người tốc độ cực nhanh. Cậu phải cẩn thận. Còn nữa, không biết vì sao, số 6 hoàn toàn nghe lệnh số 5 chỉ huy. Họ, bọn họ..."

"Đừng lo." Minh Thiên nhìn thoáng qua thời gian, nhanh chóng lấy mặt đồng hồ quay ngược thời gian, khiến thời gian trở về mười phút trước.

.

Thời gian đảo ngược. Cách Nhà Tâm Nguyện vài trăm mét.

Ổ Quân Lan và Minh Thiên chạy xuyên qua rừng cây, hướng về chỗ nhà trên cây.

Dọc đường đi Ổ Quân Lan có chút lo lắng sốt ruột. "Hàm Âm sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tôi cũng lo cho Tra Tùng Phi, em ấy chỉ là học sinh trung học."

Hỏi xong những lời này, Ổ Quân Lan thấy Minh Thiên bỗng dừng chân.

"Phát sinh chuyện gì hả?" Ổ Quân Lan hỏi.

Minh Thiên nói: "Khang Hàm Âm và Tra Tùng Phi không sao. Cô đến phòng giam số 2 đón bọn họ. Gặp bọn họ rồi, đừng đi vào rừng, mà đi dọc theo sông nhỏ quay về Nhà Tâm Nguyện. Tôi ở chỗ này mai phục. Đến lúc đó bảo anh Tiểu Dịch đến chỗ bờ sông đợi tôi tập hợp."

"Cái, cái gì? Sao cậu biết? Còn có... cậu mai phục cái gì?" Ổ Quân Lan kinh ngạc.

Minh Thiên quay đầu, mặt mày ẩn ẩn tỏa sát ý. "Vừa rồi, cô và Khang Hàm Âm, Tra Tùng Phi đã băng qua đây, đi hướng Nhà Tâm Nguyện, muốn tìm đám anh Tiểu Dịch. Tại khu vực này, các cô bị số 5 và số 6 giết."

Đồng tử Ổ Quân Lan nở to, máu chảy ngược, cả người rét run.

Cô nghe thấy Minh Thiên nói tiếp: "Tôi đã đảo ngược thời gian mười phút. Hiện tại, cô đi tìm Khang Hàm Âm và Tra Tùng Phi. Tôi mai phục tại đây, tuyệt hậu hoạn. Việc này không nên chậm trễ."

"Biết... Đã biết. Tôi đi liền."

Ổ Quân Lan tiếp tục hướng nhà cây chạy như điên.

Minh Thiên giấu thân thể sau một thân cây lớn.

Rừng cây nhất thời an tĩnh.

Khoảng ba phút sau, có hai tiếng chân truyền đến.

Nghiêng người, Minh Thiên khẽ nheo mắt, cặp mắt xinh đẹp hiện ảnh ngược cây xanh trời xanh... cùng số 5 Tiết Cảnh, và số 6 Chân Cao Kiệt.

Chương 68

Rừng cây ngợp bóng, chỉ có chút tia sáng le lói xuyên thấu.

Có hai người vội vàng băng qua rừng, trong đó một tiếng bước chân nặng nề, thở hồng hộc, thi thoảng gầm nhẹ một tiếng, tiếng bước chân còn lại thì trấn định, chỉ là thần sắc rất đề phòng, hắn ta không chỉ đề phòng khu rừng, còn đề phòng người bên người.

Hai người này đúng là số 6 Chân Cao Kiệt có dấu hiệu phát cuồng, và số 5 Tiết Cảnh còn giữ tỉnh táo.

Trừ bỏ ánh mắt đề phòng, thần sắc Tiết Cảnh có chút may mắn sống sót sau tai nạn.

Bởi vì vừa rồi hắn ta dùng đồng hồ chảy ngược thời gian cứu mình một mạng.

Hắn ta cảm thấy cực kỳ may mắn vì đã mua đạo cụ đảo ngược mười phút.

Trước khi thời gian chảy ngược, hắn ta kéo Chân Cao Kiệt trốn trong tủ quần áo, tính toán lấy bất biến ứng vạn biến.

Có người đá văng cửa tủ quần áo, là Minh Thiên.

Chỉ trong chớp mắt, Tiết Cảnh cảm giác được trên người hắn không mang ý tốt.

"Cậu muốn gì? Có ý gì?" Tiết Cảnh hỏi.

Minh Thiên nói: "Các người chơi khác đều đã chết, bị NPC phát cuồng giết chết. Hiện tại phương pháp vượt ải bình thường không thể dùng được nữa. Chỉ còn một cách."

Tiết Cảnh lạnh lùng nói: "Cậu nói tôi liền tin? Cậu tính bày trò gì?"

"Ước nguyện với nhà nhỏ được qua màn, nó sẽ nói yêu cầu cho anh

nghe. Mà với hiểu biết của tôi, anh chắc chắn sẽ đồng ý."

Minh Thiên nói xong, thấy Tiết Cảnh trầm mặc một lát, sau đó sắc mặt thay đổi.

... Xem ra hắn ta đã nói thầm trong đầu, thử trao đổi với nhà nhỏ, dò hỏi yêu cầu của nó.

Lui về phía sau vài bước, Minh Thiên ngồi lên lớp cỏ lót, để hai người trong tủ có thể đi ra.

Bày ra tư thế thoải mái, Minh Thiên nói: "Tôi vất vả mãi mới thoát được. Những người chơi còn lại đều bị NPC bao vây, chắc là chết gần hết rồi, cho dù còn người sống, cũng không còn đủ sức. Nếu chỉ còn ba người chúng ta, chúng ta sẽ chọn ai hiến tế để vượt ải?"

"Cơ mà tôi nghĩ, các anh sẽ không muốn hiến tế tôi."

Minh Thiên lấy từ ba lô một cái ghim cài áo nhỏ.

Vừa thấy nó, hai mắt Tiết Cảnh liền dính chặt vào nó. "Là... là huy hiệu "Nhà tiên tri được chọn", sao cậu có được nó?"

"Biết nó à? Xem ra hai anh đã vượt qua không ít phó bản. Kiến thức rất phong phú." Minh Thiên nói, "Một khi đã như vậy, hẳn là các anh biết, tôi không thể bị hiến tế. Tôi nắm giữ nhiều tin tức, có nhiều đạo cụ. Lần sau gặp phó bản khó hơn, tôi sẽ là người hữu dụng nhất trong ba chúng ta. Vậy thì..."

Khóe miệng hơi nhếch, Minh Thiên mỉm cười ác ý: "Hay là các anh chơi kéo búa bao?"

Tiết Cảnh không trả lời, chỉ đứng ở khoảng cách cực gần đối mặt cùng Minh Thiên.

Lông mi Minh Thiên vừa dài vừa dày, thế nên hai mắt mang nét cuốn hút, đôi mắt mỹ lệ như sương mù như mây lững lờ, nhưng đuôi mắt hắn cong lên sắc bén, giờ phút này chứa đầy sự lạnh lùng và hận ý không chút che giấu.

Thấy rõ nỗi hận trong mắt hắn, Tiết Cảnh hoàn toàn tỉnh lại.

... Minh Thiên toàn nói lời lừa dối mê hoặc nhân tâm. Những người chơi khác vẫn chưa chết.

Nhà nhỏ có thuật đọc tâm và sức mê hoặc lớn, nếu vừa rồi mình bị kích động bởi lời nói Minh Thiên, sinh ra tâm lý hoảng loạn, lo lắng, sợ hãi, muốn rời khỏi nơi này ngay, tâm trí mất kiên định sẽ bị rơi vào bẫy.

Minh Thiên dựa vào tính chất nhà nhỏ lừa hắn ta mắc bẫy!

Có phải hắn muốn mình và Chân Cao Kiệt giết hại lẫn nhau?

Lạnh lùng cười nhạt, Tiết Cảnh nói: "Lý do thoái thác rất k.ích thích động lực. Nhưng tôi không dễ tin đâu."

Nói ra những lời này, trong lòng Tiết Cảnh lại sinh ra cơn hoảng loạn không thể nói rõ.

... Hắn ta kết thù cùng người này từ khi nào? Tại sao hắn hận mình, khinh thường che giấu thù hận, lộ rõ rành rành ý tính kế và rắp tâm bất lương?

"Chậc. Không trúng kế? Tiếc thật đấy." Đôi mắt Minh Thiên hơi nhíu lại, liếc sang Chân Cao Kiệt bên cạnh.

Hắn cười cười: "Đáng tiếc, anh em tốt của anh trúng kế rồi."

Tiết Cảnh không kịp suy nghĩ, gần như xuất phát từ bản năng tự cứu, nhanh chóng lấy ra một vật nho nhỏ.

Trước khi Chân Cao Kiệt cầm búa đập vỡ đầu hắn ta, hắn ta vặn kim đồng hồ, đảo ngược thời gian.

Thời gian trở lại mười phút trước.

Chỉ có người sử dụng đạo cụ có mười phút ký ức vừa rồi.

Cho nên Tiết Cảnh biết đã xảy ra cái gì, nhưng Chân Cao Kiệt hoàn

toàn không biết gì cả.

Vài phút sau, Chân Cao Kiệt theo Tiết Cảnh đi ra khỏi tủ quần áo, thấy bộ dáng hắn ta, khó tránh khỏi hết hồn. "Anh bảo trốn trong tủ mà, sao đột nhiên kêu tôi ra ngoài? Còn nữa, hai ta vừa trốn vào tủ, cái gì cũng chưa làm. Sao nhìn anh già quá vậy? Anh... tóc bạc trắng, đuôi mắt cũng có nếp nhăn."

Tiết Cảnh nói lời thấm thía: "Thử coi sức lực của anh có phải tăng lên rồi không?"

"Ý gì?" Hỏi xong, Chân Cao Kiệt thử nâng tủ quần áo lên một chút, hắn ta kinh hãi phát hiện, mình có thể một tay nhấc bổng tủ quần áo cồng kềnh.

"Búa chúng ta lấy được từ phó bản trước, luôn để cho cậu cầm, đại biểu cho việc tôi tin tưởng cậu." Tiết Cảnh nói, "Mà vừa rồi tôi đã ước với nhà nhỏ, dùng mười năm tuổi thọ để cậu được tăng cường sức mạnh. NPC bên ngoài đã phát điên, đang đuổi giết người chơi, chúng ta có thể đối phó với họ. Mặt khác, chúng ta cần dùng biện pháp uy hiếp người chơi khác."

"Uy hiếp... Uy hiếp người chơi khác..." Chân Cao Kiệt khó hiểu, "Vì sao?"

Lo Chân Cao Kiệt nghe nói cần chọn một người chơi hiến tế, sẽ quay sang tấn công mình, Tiết Cảnh nói: "Nhà Tâm Nguyện ghét phụ nữ. Điều kiện vượt ải là hiến tế một người chơi nữ cho nó. Chúng ta trên đường hành sự tùy theo hoàn cảnh. Đụng mặt người chơi nữ, lập tức trói lại hiến tế."

Nghe hai chữ "Trói lại", Chân Cao Kiệt không đưa ra ý kiến phản đối.

Ánh mắt hắn ta trở nên đăm đăm, biểu tình cũng kỳ lạ.

Tiết Cảnh đoán được, hắn ta nghe lời mình nói xong, sinh ra khát vọng "giết phụ nữ", nhà nhỏ đọc thấu khát vọng của hắn ta, cho nên mê hoặc hắn ta. Hắn ta sẽ không cảm thấy trói người chơi là vi phạm quy định trò chơi.

Vừa rồi chảy ngược thời gian mười phút, quay về trong tủ quần áo, Tiết Cảnh làm hai việc.

Thứ nhất, hắn ta đối thoại với nhà nhỏ, xác nhận lại điều kiện vượt ải.

Khớp với lời Minh Thiên nói lúc trước, xác thật nhà nhỏ muốn linh hồn tự nguyện lưu lại. Nói cách khác, các người chơi muốn qua màn, cần một người tự nguyện hiến tế cho nhà nhỏ.

Nhưng làm sao để một người tự nguyện?

Trong thời gian suy nghĩ cực kỳ ngắn ngủi, Tiết Cảnh chỉ nghĩ được một cách... bắt cóc một người chơi, ép người chơi khác muốn cứu người đó, tự nguyện hiến tế bản thân; hoặc trực tiếp bắt người bị bắt cóc ước với nhà nhỏ, tự mình hiến tế, không đồng ý liền tra tấn.

Nhưng chuyện này Tiết Cảnh không thể tự làm. Bởi vì bắt cóc người chơi, tra tấn người chơi, sẽ vi phạm quy định.

Cho nên hắn ta đành tiêu tốn thọ mệnh, ước cho Chân Cao Kiệt tăng mạnh sức lực, để hắn ta hoàn thành thay mình.

So với sống sót, thiệt hại mười năm thọ mệnh không coi là to tát.

Vì thế, dùng mười năm đổi Chân Cao Kiệt trở thành cánh tay phải cho mình, Tiết Cảnh trốn trong tủ quần áo thực hiện điều thứ hai.

Tiết Cảnh không thể nghi ngờ là một kẻ có ý chí và quyết đoán hành động rất mạnh.

Cả hai việc hắn ta chỉ dùng một phút là xong toàn bộ.

Sau khi ra khỏi tủ, thấy Chân Cao Kiệt được tăng sức mạnh, mình thì già hơn hẳn, Tiết Cảnh xác nhận một sự kiện... Cho dù cách xa nhà nhỏ ước nguyện, nó vẫn có thể thực hiện.

Chẳng qua có một điều ngoài dự đoán Tiết Cảnh, biểu cảm của

Chân Cao Kiệt có chút không thích hợp, không biết nhà nhỏ đã chủ động trò chuyện với hắn ta, mê hoặc hắn ta cái gì.

Tiết Cảnh sợ Chân Cao Kiệt xác nhận với nhà nhỏ, biết được điều kiện thông quan sẽ đối phó mình.

Vì thế Tiết Cảnh vội nói dối hắn ta, nói rằng cần hiến tế phụ nữ.

Mở một chai nước khoáng đổ lên đầu Chân Cao Kiệt, thử giúp hắn ta tỉnh táo lại, để mình tiếp tục sai khiến hắn ta chứ không bị nhà nhỏ mê hoặc, sinh ra chuyện ngoài tầm khống chế.

Làm xong hết thảy, Tiết Cảnh nhanh chóng túm hắn ta chạy ra ngoài nhà cây.

"Đi mau. Lát nữa một người tên Minh Thiên sẽ đến giết chúng ta. Những người khác chắc là đang ở chỗ nhà nhỏ. Hiện chúng ta nhanh chân đi mai phục gần đó, chọn đại một người chơi nữ bắt cóc, ép cô ta hoặc bạn cô ta tự nguyện hiến tế. Như vậy là chúng ta có thể vượt ải."

"Cao Kiệt, cậu phải tin tưởng tôi. Xô vàng đầu tiên cậu kiếm được là tôi đã giúp cậu. Ở hiện thực, tôi có thể mang cậu phát tài, trong trò chơi, tôi cũng đã mang cậu vượt từng màn chơi. Lần này cũng thế."

"Muốn đi Nhà Tâm Nguyện cần băng qua rừng cây. Nhưng Minh Thiên có thể sẽ ở trong rừng. Chúng ta đừng vào thẳng, vòng qua bên cạnh đi. Trên đường nhớ bước chân nhẹ một chút, che giấu hành tung. Nếu đụng phải người chơi nữ, chúng ta liền ra tay."

Kể từ đó, hai người nhảy xuống nhà cây, đi đường vòng tiến vào rừng.

Một lát sau, Tiết Cảnh trợn mắt há hốc mồm thấy... Minh Thiên xuất hiện trước mắt mình.

.

Bóng dáng thon dài của Minh Thiên hòa lẫn vào bóng cây loang lổ.

Hắn mặc đồ đen toàn thân chậm rãi đi ra, thời điểm nhìn về phía Tiết Cảnh, trong mắt có chút trào phúng nhẹ. "Nhìn thấy tôi kinh ngạc vậy hả. Chứng tỏ anh đã sử dụng đạo cụ chảy ngược thời gian. Thế thì tôi nói cho anh một chuyện nhé, thời gian đã đảo ngược hai lần."

"Lần đầu tiên, tôi đi tìm anh, anh và Chân Cao Kiệt trốn trong tủ quần áo. Hắn ta bị nhà nhỏ ảnh hưởng, muốn giết anh. Anh kịp thời dùng đạo cụ chảy ngược thời gian. Đoạn thời gian này tôi không dùng đạo cụ, không có ký ức. Nhưng chắc là tôi không đoán sai."

"Thời gian chảy ngược. Lần thứ hai, anh và Chân Cao Kiệt chạy vào rừng cây giết người. Lúc ấy tôi chạy tới chỉ thấy thi thể bọn họ. Tôi đoán là, anh chỉ huy Chân Cao Kiệt giúp anh bắt cóc, ép người chơi tự nguyện hiến tế. Các anh không có lý do để giết người chơi, nhưng vì để vượt ải mà không từ thủ đoạn."

"Chẳng qua, tôi đoán là Chân Cao Kiệt bị nhà nhỏ mê hoặc, hành vi mất khống chế, giết hết tất cả bọn họ."

"Bởi vậy, tôi dùng đồng hồ chảy ngược mười phút lần thứ hai. Ở chỗ này ôm cây đợi thỏ."

"Anh đã vượt phó bản đủ nhiều, nhưng không có nhiều đồng vàng để mua nhiều đạo cụ. Anh sẽ không có cơ hội lần nữa đâu." Minh Thiên nhàn nhạt nói, "Hoặc là, dù anh có còn, lần này tôi nhất định sẽ giết anh trước."

"Mày..." Tiết Cảnh giận không thể kìm, "Cao Kiệt, nó muốn giết chúng ta! Tôi giao búa cho cậu, còn trả giá bằng tuổi thọ để nhà nhỏ ban cho cậu sức mạnh. Cậu giết nó đi! Bằng không nó sẽ giết chúng ta!"

Hắn muốn giết chúng ta.

Mình không giết hắn, mình sẽ chết!

Chân Cao Kiệt hai mắt đỏ đậm, xách búa nhào lên nhắm vào đầu

Minh Thiên.

Tiết Cảnh cười lạnh: "Búa này là bọn tao lấy từ Boss phó bản, một khi ra tay, chắc chắn mất mạng! Dù mày có tạm thoát được, nó vẫn sẽ đuổi theo mày, thẳng đến khi đập chết mày mới thôi! Mày chịu chết đi!"

"Ồ. Cảm ơn đã báo."

Minh Thiên cong khóe miệng, ngón tay cử động, dù bạc sau lưng giơ lên trước mặt bung mở.

Búa đụng phải mặt dù, lập tức bắn ngược.

Lưỡi búa phản chủ xuyên thủng đầu Chân Cao Kiệt.

Liếc mắc nhìn tử trạng của Chân Cao Kiệt, đầu hắn ta bị đập mạnh tới mức lún sâu vào bùn đất, Minh Thiên hờ hững dời tầm mắt, nhìn về phía Tiết Cảnh. "Giờ, đến phiên anh."

"Mày... mày... Tao không tin mày dám giết tao... Mày sẽ bị cưỡng chế đăng xuất trò chơi!"

"Dù phản sát thương đúng không? Ha ha ha... Mặc dù mày có công cụ này, tao không đụng vào mày, mày làm gì được tao chắc?"

"Mày không dám giết tao. Trừ phi mày muốn đồng quy vu tận! Ha ha ha, chẳng lẽ vì giết tao, mày sẽ chịu chết cùng tao?"

Tiết Cảnh nắm tay, cực lực giữ bình tĩnh.

Nhưng hai mắt vẫn tơ máu đỏ rực gần như muốn xé rách hốc mắt, bại lộ sự hoảng loạn của hắn ta.

Minh Thiên không trả lời, chỉ lấy một con dao găm từ trong lòng ngực ra.

Thanh dao cực kỳ đẹp, mặt trên điêu khắc những đóa hoa, đường cong trang nhã, nhưng cuối chuôi dao lại gắn một cái đầu lâu trắng hếu quỷ dị.

Những đóa hoa từ đầu lâu kéo dài, mọc lan tràn khắp thanh dao.

Giơ thanh dao găm ngắm nghía dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Minh Thiên phản chiếu trên lưỡi dao.

Hắn mở miệng, thanh âm trầm như địa ngục A Tu La: "Khi thanh dao này giết người, máu tươi sẽ chảy xuôi xuống hoa văn, tẩm ướt cánh hoa. Trông tuyệt đẹp như hoa tươi nở rộ. Máu chảy đến giọt cuối cùng, cơ thể sẽ bị đầu lâu ăn thịt. Nó thích máu tươi, thích hương vị thịt người."

"Tôi từng được thưởng thức cảnh nó giết người một lần. Nó đã cắt cơ thể người thành 108 mảnh vụn."

"Tôi hao hết trăm cay ngàn đắng mới lấy được nó, chính là để... nhìn nó được dùng trên người anh."

Chương 69

Một đám mây kéo tới, khiến ánh sáng trong rừng tối sầm.

Tiết Cảnh bước lùi về sau, ánh mắt nhạy bén trừng Minh Thiên.

Mồ hôi trên trán hắn ta không ngừng chảy xuống.

"Mặc kệ nó là dao gì, nếu mày dùng nó giết tao, chính là trái với quy định! Mày không thể dùng bạo lực với tao!"

Minh Thiên cười tươi, ánh mắt lại lạnh lẽo tương phản hoàn toàn. "Tôi sẽ không dùng bạo lực với anh. Nó khát máu, có linh tính. Nó sẽ tự đi tìm anh."

"Chuyện, chuyện này không có khả năng..." Nghe thế, hai chân Tiết Cảnh nhịn không được bắt đầu run lên.

"Sao không có khả năng?" Minh Thiên nói, "Kể cả anh có dùng đồng hồ chảy ngược thời gian, cũng không trốn nổi. Nó có thể xuyên qua thời gian tìm thấy anh. Thật ra..."

"Anh biết đấy, đồng hồ này không quý báu lắm. Nó chỉ có thể đảo ngược mười phút, nó thường được dùng trong lúc thảo luận chơi Ma Sói, ngoài ý muốn chơi sai kịch bản hoặc vote sai gì đó, có thể dùng nó để thu hồi hành động. Nhưng ở phương diện thay đổi sinh tử, công năng của nó không quá thần kỳ. Nhất là so với đạo cụ lợi hại gấp mấy trăm lần."

Nói xong lời cần nói, Minh Thiên không nhìn hắn ta nữa, lấy ra một tờ giấy.

Minh Thiên niệm một đoạn chú ngữ với dao găm trước mặt, mũi dao bỗng bùng lên ngọn lửa.

Ngọn lửa đốt trụi tờ giấy, gần như không chừa chút tro bụi.

Ngay sau đó dao găm bay lên, tự chuyển động, mũi nhọn nhắm

thẳng vào Tiết Cảnh.

"Mày, mày..." Tiết Cảnh nhìn chằm chằm thanh dao, tựa hồ gợi nhớ ra ký ức nơi sâu thẳm trong đầu.

Nhưng hắn ta không động đậy.

Hắn ta có thể ngẩng đầu, có thể xoay người, có thể giơ tay, nhưng hắn ta không thể bước đi.

Cứ như có bàn tay vô hình vươn lên từ dưới nền đất, nắm chặt hai chân hắn ta.

"Trên giấy viết tên và ngày sinh nhật của anh. Đọc chú ngữ, dao găm thiêu hủy tên và ngày sinh, liền khóa mục tiêu vào anh, sau đó giết anh. Cảnh này có quen mắt không?"

Con dao đã phi đến sát mặt Tiết Cảnh, cắt phăng một nửa khuôn mặt hắn ta.

Một tia máu văng lên trời, bông hoa hồng xinh đẹp trên thanh dao bạc nở rộ.

Giây lát sau, màu đỏ bị đầu lâu xương khô cắn nuốt.

Vì thế dao găm lại thèm khát, chém nhát thứ hai vào Tiết Cảnh.

"Cần hiến tế một mạng người để qua ải. Cục diện hôm nay... thật là giống ngày đó."

"Cách hiến tế, tờ giấy đặc thù, chú ngữ, dao găm, lúc đó chúng ta đều tìm được đủ... Chỉ cần giao họ tên và ngày sinh giả cho dao, khởi động chú ngữ là xong."

"Thời điểm vào phó bản đó, các đồng đội tuy thân quen nhau, nhưng vẫn chưa thân đến mức cho nhau biết ngày sinh của mình. Nhưng các anh là bạn đại học, bạn cùng phòng, thậm chí là giường trên giường dưới. Các anh biết ngày sinh của nhau."

"Đã từng bị anh hại, anh ấy hận anh. Nhưng anh ấy chưa từng

muốn mạng anh. Anh ấy không khai ngày sinh nhật của anh. Anh thì sao?"

Tiết Cảnh dùng chút sức lực cuối cùng chất vấn: "Mày... rốt cuộc mày là ai?"

"Không cần biết tôi là ai. Anh chỉ cần biết rằng mình có lỗi với Đoạn Dịch. Mọi thứ phát sinh bây giờ, đều do anh gieo gió gặt bão."

Máu đổ trước mắt càng ngày càng đỏ, đè chồng lên bóng ma đáng sợ nhất trong ký ức.

Tinh thần Minh Thiên khẽ lung lay, lại nghe thấy tiếng Nhà Tâm Nguyện.

"Dùng dao găm lăng trì hắn, có ý nghĩa gì đâu? Cầm lấy dao, tự tay đâm chém hắn đi."

"Hắn còn thở, còn chưa chết. Cậu tự tay giết hắn mới tính là chân chính báo thù."

Minh Thiên hít một hơi thật sâu. "Tao không muốn báo thù. Tao chỉ muốn cứu anh ấy."

"Đừng trốn tránh. Ta biết rõ nội tâm của cậu. Cậu hận hắn, cậu muốn giết hắn!"

"Không tự tay giết hắn, làm sao cậu có thể hả giận?"

"Thật ra là cậu ghen ghét hắn! Đoạn Dịch năm 18 tuổi đã quen biết hắn. Hai người cùng đi thư viện, cùng viết chương trình, cùng nhau gây dựng sự nghiệp. Lúc ấy, cậu ở đâu?"

"Thời điểm bọn họ ngày đêm ở chung với nhau... thậm chí cậu còn không quen biết anh ấy."

"Mày con mẹ nó câm miệng. Ngày xưa bọn họ chỉ là bạn thân. Bọn họ..."

"Nhưng giữa các cậu không phải tình anh em. Đoạn Dịch nói anh ấy không tin cậu, sẽ không coi cậu là anh em thân thiết đâu nhỉ?"

"Trên tay cậu đã dính đầy máu tươi, dựa vào cái gì để được ở bên anh ấy? Cậu biết mà, anh ấy ghét nhất loại người như cậu. Vì sao... cậu không cùng Tiết Cảnh đồng quy vu tận?"

Mùi máu tươi càng lúc càng nồng, xuyên qua màn mưa máu, Minh Thiên thấy gương mặt Đoạn Dịch, và cơ thể bị lăng trì.

Không, không, đây là giả.

Mình đã giế.t chết Tiết Cảnh.

Chuyện đó sẽ không phát sinh lần nữa.

Minh Thiên dùng hết sức bình sinh, hung hăng đấm vào mặt mình một cú, lúc này mới thanh tỉnh một chút.

Hắn nhắm mắt lại, cưỡng ép bản thân hồi tưởng, nhớ lại Đoạn Dịch đã ôm mình thật chặt.

Hai người lúc ấy ôm sát lẫn nhau, như chạm đến linh hồn của nhau.

Đoạn Dịch dán sau cổ hắn nói chuyện với hắn, răng môi truyền đến độ ấm nóng cháy, đủ để hòa tan cơ thể lạnh lẽo sau một chặng đường dài.

Hắn nghe thấy Đoạn Dịch kêu mình là "Tiểu Thiên". Anh nói: "Tiểu Thiên, đến bên tôi."

Mở mắt ra, đáy mắt Minh Thiên khôi phục tỉnh táo.

Hắn biết mình không thể chậm trễ. Máu quá dễ khơi gợi cảnh tượng Đoạn Dịch bị giết, tạo cơ hội cho nhà nhỏ mê hoặc tâm trí, dụ dỗ mình chìm vào ảo giác lần thứ hai.

Huống chi nơi đây rất gần Đoạn Dịch, anh sẽ sớm tìm tới.

Không lề mề trì hoãn, Minh Thiên nhanh chóng xoay người rời đi.

Minh Thiên không lập tức đi tìm Đoạn Dịch, mà đến chỗ bọn họ thường nấu cơm lấy bật lửa và xăng.

Tiết Cảnh đã tắt thở, hành vi phóng hỏa sẽ không bị phán định dùng bạo lực. Hắn rải xăng xung quanh thi thể Tiết Cảnh và Chân Cao Kiệt, đốt lửa, thi thể và khu rừng nên đốt quách hết đi.

Giữa ánh lửa thấp thoáng hắn chạy ra ngoài bìa rừng. Còn chưa chạy ra khỏi rừng, Minh Thiên đã thấy bóng dáng Đoạn Dịch chạy tới.

Biểu tình Đoạn Dịch rất sốt ruột. Chắc là vì anh thấy cháy rừng, lo mình gặp chuyện ngoài ý muốn.

"Tiểu Thiên! Tiểu Thiên cậu có ở đây không! Nghe thấy tôi nói thì đáp một tiếng!" Đoạn Dịch vừa chạy vừa gào thét khắp nơi.

Ở phía sau anh là Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh chạy theo.

"Ấy ấy, anh đừng vội vào. Thế lửa càng lúc càng lớn. Không an toàn." Hứa Nhược Phàm mở miệng, ý đồ ngăn anh lại.

Hiển nhiên là cô ngăn không nổi Đoạn Dịch.

Trước đấy, Ổ Quân Lan đưa Tra Tùng Phi, Khang Hàm Âm đến chỗ bờ sông, tìm được Bành Trình lạc đường vô tình chạy tới bờ sông.

Không hiểu sao Bành Trình ngâm mình dưới nước, cũng không biết là đang làm gì.

Xác nhận hắn ta còn sống, Ổ Quân Lan kệ hắn ta, nói hai người còn lại canh chừng hắn ta, tự đi tới chỗ đám Đoạn Dịch.

Trở lại khu nhà cây, ở trên cao trông thấy lửa chỗ nhà nhỏ đã lắng xuống, cô bèn chạy đường vòng đến đó, hỏi Đoạn Dịch tình huống.

Đoạn Dịch đã giải quyết hết NPC, cũng hết sạch đạn, súng của

Nicole biến mất. Lúc này thấy Ổ Quân Lan, anh hỏi tình huống của Minh Thiên.

Nhưng Ổ Quân Lan không biết xuất phát từ băn khoăn gì, không dám nói tỉ mỉ.

Đoạn Dịch chỉ đành tìm xung quanh nhà nhỏ một vòng.

Anh không tìm được người, lại thấy trong rừng có đám cháy, lòng cực kỳ lo lắng.

Anh tạm dừng bước chân, cởi áo thun, xin Doãn Oánh Oánh một chai nước khoáng, mở ra xối lên áo thun, còn nửa chai thì dội lên nửa thân trần.

Làm xong công tác chuẩn bị, anh dùng áo thun ướt bịt miệng mũi, chạy vào rừng cây nơi thế lửa đang lớn dần.

Cách chỗ cháy rừng khoảng 50 mét, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên chạy ra từ bên trong.

Ánh lửa nhiễm đỏ cây xanh trời xanh, cũng chiếu rọi đồng tử hắn đến mức sáng ngời.

Hắn từ sâu trong ngọn lửa đi tới, như từ địa ngục trở lại nhân gian.

"Tiểu Thiên?! Cậu có ổn không!" Đoạn Dịch lập tức chạy đến bên người hắn.

Dang hai tay, Minh Thiên choàng ôm Đoạn Dịch vào trong lòng.

Thật lâu sau, hắn dùng giọng điệu mỏi mệt lẫn yên lòng nói: "Em ổn. Chỉ kém một chút, đều giải quyết xong rồi."

Chương 70

Không trung bị chia thành hai nửa.

Một nửa là trời mây xanh biếc, một nửa bị ánh lửa hun đỏ.

Giữa hai nửa không có ranh giới rõ ràng, chỗ giao nhau như màu sáp trên tấm vải hoa, đỏ xanh hòa lẫn vào nhau.

Trời về cuối ngày, hoàng hôn màu đỏ phủ khắp không trung.

Cả ngọn lửa đều không thể tranh nhau tỏa sáng cùng với ánh hoàng hôn nữa, ánh lửa tắt dần.

Khu vực này quá ẩm ướt, một mảnh rừng cháy chung quy không thể lan đến hết cánh rừng.

Màn đêm đã đến.

Bên bờ sông, những người chơi may mắn còn sống sót đang nghỉ ngơi.

Đoạn Dịch ngồi xếp bằng cạnh lửa trại gần tắt, Minh Thiên tựa lên vai anh nghỉ ngơi.

Cách đó không xa, Bạch Lập Huy đang rửa chén. Bốn cô gái, Tra Tùng Phi và Bành Trình ngồi vòng tròn chơi trò thật hay thách.

Tất nhiên, Tra Tùng Phi không thực sự tham gia, chỉ im lặng ngồi coi. Tính ra ngày hôm nay cậu ta đã nói nhiều hơn ba phó bản trước cộng lại.

Đoạn Dịch uống một ngụm nước, nghe Bành Trình nói: "Ai da, tôi chả biết chuyện gì đã xảy ra cả! Tôi vào tù liền ngủ, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ. Lúc có biến, tôi bị tiếng động lớn gọi tỉnh. Nhưng tôi không tỉnh táo hẳn."

"Sau tôi thiếp đi một chút, tôi thề tôi chỉ chợp mắt một xíu! Ai ngờ

bất cẩn ngủ quên. Đến lúc tỉnh dậy, trong phòng vắng tanh không có ai. Tôi bèn đi ra ngoài tìm mọi người."

Bành Trình toàn ngủ thế mà tránh được Nhà Tâm Nguyện mê hoặc?

Cũng coi như lợi hại. So với...

Đoạn Dịch nghiêng đầu liếc cái đầu trên vai, cụp mí mắt xuống, thở dài một hơi.

Bên kia Bành Trình vẫn đang nhiệt tình kể. "Tôi chạy đến bờ sông tìm mọi người, nghe có người nói chuyện với mình. Nó nói trong sông có con gái Thần Sông, đẹp như thiên tiên. Tôi không cẩn thận nhảy xuống, thiếu chút đã chết đuối. Tôi cảm thấy mình không thể trúng kế, liền đánh nhau với nó dưới nước. Á không nghe không nghe, vương bát niệm kinh!"

Nói một hồi, Bành Trình giật mình, ánh mắt đảo qua các cô gái, thấy Tra Tùng Phi liền sáng mắt, hai mắt dính chặt vào cậu ta. "Chu choa, em gái này từ đâu ra thế? Mặc váy xinh quá nha!"

Khang Hàm Âm liếc xéo hắn ta, chỉ ngón tay qua chỗ sông. "Em gái tốt của anh ở kia kìa."

"Ha ha ha, tuyệt." Bành Trình xoay người vừa chạy đến phía trước vừa kêu, "Em gái ở đâu! Tôi tới đây!"

"Ào ào", Bành Trình rơi xuống nước lần hai, Khang Hàm Âm vỗ tay, mọi người cùng bật cười vui vẻ.

Đoạn Dịch cũng không khỏi cười.

Cười xong, bả vai anh run rẩy một chút, sau đó nhẹ đi. Là Minh Thiên nhấc đầu lên.

"Đánh thức cậu?" Đoạn Dịch nhẹ giọng hỏi.

Minh Thiên lắc đầu, chỉ vòng tay ra sau lưng ôm bụng anh, đặt cằm lên trên vai anh.

Vỗ cánh tay hắn, Đoạn Dịch hỏi: "Sao mà càng ngày càng dính người thế?"

Minh Thiên không đáp lời, ghé bên người anh thì thầm: "Anh Tiểu Dịch, thật ra từ rất nhiều năm về trước em đã biết anh."

Lửa trại chưa lụi hẳn, mặt sông trong vắt hiện ảnh ngược mặt trăng.

Cách đó không xa đám người đang cãi nhau ầm ĩ, như là tận hưởng lạc thú trước mắt.

Đại khái là bởi bọn họ không biết thời gian được đùa giỡn thoải mái này, liệu có thể đến tiếp hay không.

Vì thế, dưới bóng đêm, tiếng cười cứ ồn ào mãi.

Hai người ngồi tách xa đám người, dùng thanh âm thủ thỉ trộm thì thầm với nhau.

Cái này có tính là quang minh chính đại đánh lẻ không nhỉ.

"Rất nhiều năm về trước?" Đoạn Dịch hơi chút kinh ngạc.

Minh Thiên nói: "Vâng, 5 năm trước. Khi đó sản phẩm công cụ tìm kiếm* do anh thiết kế lần đầu ra mắt."

Đoạn Dịch ngẫm nghĩ: "Khi đó cậu mới 18 tuổi ha. Sớm như vậy đã quan tâm đến kỹ thuật này à?"

"Không phải em chủ động quan tâm. Em bị bắt." Minh Thiên cười cười, hỏi anh, "Anh còn nhớ TheMoon không?"

"Mẹ kiếp? Cậu và nó có quan hệ gì?" Đoạn Dịch kinh ngạc thật sự.

Một lát sau, Minh Thiên nói: "Người sáng lập TheMoon, là anh trai ruột của em, Minh Nguyệt."

"……?!!"

Đoạn Dịch muốn đứng bật dậy, hỏi Minh Thiên cho rõ ràng.

Minh Thiên kịp thời giữ eo anh lại, một tay đè lên vai anh. "Đừng nóng. Từ từ rồi em giải thích cho anh."

TheMoon, Đoạn Dịch quá khắc sâu ấn tượng cái tên này.

Nó là một tổ chức phạm tội ẩn trên dark web. Bạn không thể tìm được nó, hoặc truy cập trực tiếp. Nó chủ động tìm đến khách hàng có nhu cầu thông qua thuật toán dữ liệu lớn.

Ánh trăng ở khắp mọi nơi, không thể nắm giữ.

Đó là tuyên ngôn của tổ chức.

Tổ chức phạm tội thường có liên quan đến mua bán m,a túy, vũ khí phi pháp, buôn lậu, hướng dẫn phạm tội...

Nhưng nó chỉ cung cấp các dịch vụ kỹ thuật, như thể thú vui là cạnh tranh CNTT với chính phủ các nước, chứ không phải kiếm được nhiều tiền.

Bởi vì người sáng lập cung cấp kỹ thuật quá lợi hại, tổ chức này phát triển theo mô hình hơi giống truyền giáo. Các giáo đồ tôn vinh người sáng lập như một vị thần truyền kỳ, coi việc phát triển tổ chức, cải tiến kỹ thuật IT là mục tiêu theo đuổi suốt đời.

Cũng tức là, Minh Nguyệt người sáng lập kỹ thuật gốc, hấp dẫn nhiều người vào tổ chức, rồi những người đó truyền dạy kỹ thuật cho vô số người khác. Bọn họ sùng bái Minh Nguyệt, sùng bái kỹ thuật, theo chủ nghĩa vô chín,h phủ, mà bọn họ sẽ dùng kỹ thuật đó để làm cái gì, là điều Minh Nguyệt không thể khống chế.

Cũng bởi vậy, tổ chức dần phát triển lớn mạnh, thoát khỏi khống chế của Minh Nguyệt.

Tám năm trước, Minh Nguyệt đã chết. Tổ chức bị đình trệ một thời gian, về sau dần hồi phục.

5 năm trước, công ty Đoạn Dịch ra đời sản phẩm đầu tiên, chuyên phục vụ lĩnh vực công cụ tìm kiếm vuông góc.

Tuy nhiên, trong quá trình thử nghiệm nội bộ sản phẩm, có vài người dùng tự sát.

Cảnh sát vào cuộc điều tra. Chính TheMoon đã xâm nhập máy chủ công ty, phân tích số liệu người dùng và chọn ra những người có xu hướng trầm cảm nặng.

Khi những người này sử dụng sản phẩm công ty Đoạn Dịch, TheMoon sẽ từng bước dẫn dắt vào một trang web chứa đầy các gợi ý tự sát, buộc người sử dụng phải xem những câu chuyện, hình ảnh,... để tăng độ tiêu cực và cuối cùng là tự sát.

Cũng bởi vậy, Đoạn Dịch bị nghi ngờ hợp tác cùng TheMoon.

Sau khi cảnh sát điều tra rõ ràng, Đoạn Dịch được trả trong sạch.

Đoạn Dịch cũng ngày đêm bôn lao, nghĩ cách củng cố tường lửa, tránh bị sự cố lần hai. Thậm chí còn phối hợp với cảnh sát truy tung ngược TheMoon.

Nanh vuốt TheMoon trải rộng khắp cả nước, lần đó Đoạn Dịch phối hợp cảnh sát, tìm ra vị trí một căn cứ nhỏ, nhưng không đủ lay động căn cơ tổ chức.

Tại sao tổ chức đáng sợ như vậy lại có quan hệ với Minh Thiên?

Minh Thiên nói ngay: "Anh trai em nói, anh ta đã gieo một hạt giống, muốn xem nó sẽ kết ra loại trái cây gì. Nhưng sự tình phát triển theo hướng anh ta không ngờ."

"Anh trai em là kẻ cả đời sống... cách rất xa cuộc sống người thường. Anh ta là nhân vật số một nằm trong danh sách truy nã đỏ quốc tế. Tám năm trước, FBI và Interpol phát hiện tung tích anh ta ở New York, triển khai kế hoạch bắt giữ. Anh ta tính bày kế lừa họ một vố, nhưng cuối cùng anh ta lại nhảy lầu tự sát trước bao người."

"Động cơ tâm lý anh ta, em không rõ lắm. Em không thân với anh ta. Năm ấy em tròn 15 tuổi đã bị bắt cóc tới một căn cứ ngầm của TheMoon."

Đoạn Dịch nghe đến đó, mày nhíu chặt, theo bản năng nắm lấy tay Minh Thiên.

...Lúc ấy hắn mới 15 tuổi đã phải ngày đêm ở chung với đám tội phạm nguy hiểm?

"Lần trước em nói chưa đủ nội dung cho anh. Không phải là anh ta bắt cóc em, mà là tổ chức bắt cóc em. Phỏng chừng khi đó anh em đã chuẩn bị xong kế hoạch tự sát nghệ thuật. Một thành viên nòng cốt phát hiện ra, bọn họ lo lắng nếu anh ta chết, căn cơ tổ chức sẽ bị dao động. Thử nghĩ xem, nếu giáo đồ biết thần của mình chết sẽ như thế nào?

"Cho nên bọn họ cần sự chuẩn bị, tìm một kẻ thay thế tốt nhất."

"Thế là bọn họ bắt cóc em, tuyên bố rằng em và anh ta có gene giống nhau, sở hữu tiềm năng IT trời phú, có thể dẫn dắt tổ chức phát triển hưng thịnh. Cứ như vậy, cho dù anh ta đã chết, thành viên nòng cốt vẫn có thể thông qua việc khống chế em, khống chế toàn bộ tổ chức."

"Em bị nhốt ở nơi không thấy ánh mặt trời học code ba năm. Em cực kỳ bài xích mấy thứ này, cũng cực kỳ ghét mấy nhân viên nòng cốt. Khi đó em không có đủ năng lực đối phó bọn họ, chỉ biết mỗi ngày nguyền rủa họ một cách buồn cười. Hy vọng bọn họ bị gô cổ hết. Sau thì..."

Ôm Đoạn Dịch chặt hơn, Minh Thiên mỉm cười: "Khi em 18 tuổi, cũng chính là 5 năm trước, có một lần bọn họ thua. Bọn họ cho rằng, tấn công một sản phẩm quốc nội có thể mở rộng cánh cửa sổ ảnh hưởng đến người dùng Trung Quốc. Nhưng bọn họ thất bại. Anh Tiểu Dịch, đó là sản phẩm của anh."

"Ban đầu mọi việc diễn ra suôn sẻ. Họ xâm lấn server lúc anh chưa kịp chuẩn bị, dẫn dắt một số người dùng tự sát. Sau anh gia cố lại tường lửa, bọn họ thử vài lần, thế mà không vào được."

"Bọn họ vừa chửi bới, vừa tiếp tục đấu với anh. Nhưng bọn họ lại thua."

"Đó là lần đầu trong ba năm, em thấy bọn họ ăn quả đắng. Em cảm thấy hả dạ lắm."

"Càng hả dạ hơn là, anh và cảnh sát bộ kỹ thuật hợp tác triển khai, bắt đầu truy tung ngược TheMoon. Sau vài lần đấu nhau, phía thành viên nòng cốt trúng kế, bị lộ IP. Địa chỉ tổ chức bị bên anh khoanh vùng phạm vi. Cảnh sát quốc tế lập tức xuất quân truy lùng."

"Đối ngoại, mấy thành viên nòng cốt bận rộn ứng đối. Đối nội, em lẻn vào phòng máy, cắt mạng internet, cũng phá hỏng tất cả bảng điều khiển, rồi trốn khỏi nơi đó."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch ngắt lời hắn. "Từ từ, kế hoạch của tôi có thể thành công là bởi trước đó tôi nhận được một một chuỗi ký tự được mã hóa. Nhờ có nó, tôi và phía cảnh sát mới có thể khoanh vùng phạm vi. Bằng không dù có truy tung ngược ra IP cũng vô dụng, trước khi cảnh sát đuổi tới họ đã kịp rời đi. Người gửi thông tin cho tôi... là cậu?"

"18 tuổi, cậu vượt tường lửa, truyền tin cho tôi? Đồng thời tránh khỏi sự giám sát của các thành viên nòng cốt? Bọn họ không phát hiện hả?"

Minh Thiên cười cười: "Chắc là vì bọn họ đoán đúng. Em có phần nào tài năng giống anh trai mình. Hoặc là do di truyền."

Đoạn Dịch không rảnh lo cái gì di truyền, vội hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Minh Thiên nhẹ giọng nói, "Sau đó em tò mò, thường xuyên lên mạng kiếm thông tin về anh. Vì từng bị ép học hành, em cực kỳ ghét lĩnh vực này. Huống chi em từng xem họ dùng kỹ thuật thực hiện vô số hành vi phạm tội, lại còn kêu hãy tôn sùng kỹ thuật, bản thân nó vô tội. Thật nực cười."

"Mãi đến một lần em xem video anh thuyết trình tại trường đại

học. Tuy rằng mục đích chính là tuyên truyền giảng dạy, mục tiêu của anh là thông báo tuyển dụng, thu hút sinh viên tốt nghiệp đến công ty anh. Cơ mà..."

"Em cảm thấy anh phát biểu tuyệt lắm. Anh dùng kỹ thuật làm việc tốt. Lý tưởng của anh làm em thay đổi cái nhìn về kỹ thuật. Suy cho cùng, nó tốt hay không phụ thuộc vào người sử dụng nó."

Đoạn Dịch hơi ngại ngại. "Đừng nói là... Cậu nghe tôi phát biểu cái gì mà sẽ dùng kỹ thuật thay đổi thế giới, đưa cuộc sống mọi người đến tương lai tốt đẹp hơn? Đó là một trạng thái lý tưởng hóa thôi. Tôi tận sức làm điều gì đó thiết thực là đủ rồi. Tôi không cao thượng đến thế, không gánh vác nổi trọng trách xã hội. Đừng mù quáng..."

Minh Thiên lại cười. "Được. Coi như em bị bài thuyết trình của anh lừa đi. Dù sao mục tiêu cũng là lừa người tới công ty anh mà. Chứng tỏ anh đã thành công. Mỗi tội..."

"Mỗi tội lúc đó anh yêu cầu... sinh viên đại học chính quy. Thế nên em quay về nhà trường đi học, tốt nghiệp đại học mới tranh thủ được cơ hội vào công ty anh."

"Tóm lại, anh Tiểu Dịch..."

"TheMoon sớm đã từ một hạt giống trưởng thành cây đại thụ che trời, nhánh cây đan xen khó gỡ, thẩm thấu vào từng mặt thế giới. Dù các thành viên nòng cốt bắt cóc em chưa sa lưới toàn bộ, tổ chức cũng không dễ diệt tận gốc, bọn họ sẽ tiếp tục tìm "tín ngưỡng tinh thần" mới, kéo dài sự phát triển."

"TheMoon không biến mất, nó sẽ tiếp tục làm việc ác. Có lẽ anh cảm thấy lúc ấy mình chỉ phối hợp cùng cảnh sát tham gia một đợt hành động, chỉ chịu khó xuất vài phần lực, không có gì đáng khoe khoang, hay đáng được ghi tạc. Có khi anh đã sớm quên sạch chuyện này."

"Đối với anh, đó chỉ là một sự kiện nhỏ không quan trọng. Anh giúp cảnh sát, giống như đi đường gặp người ăn xin thì cho họ vài đồng tiền lẻ. Đúng, một việc nhỏ đơn giản không tốn mấy sức,

không đáng nhắc đến."

"Nhưng em vẫn muốn nói với anh, nếu không có anh, có lẽ em sẽ không có cơ hội thoát khỏi địa ngục chồng chất tội ác. Thậm chí là bị bọn họ đồng hóa, không còn muốn chạy trốn, trở thành kẻ giống bọn họ."

"Tiểu Thiên..."

"Em nói nhiều như vậy, chỉ vì muốn cho anh biết 5 năm trước anh đã cứu em. Em muốn nói với anh một tiếng, cảm ơn."

Không biết vì sao, nghe được hai chữ "Cảm ơn", lòng Đoạn Dịch chợt rung rinh, lẫn chút bối rối khó hiểu.

Anh không biết lý do tim mình đập nhanh, cũng không thể tưởng tượng được thời kỳ thanh xuân của Minh Thiên khác người thường như thế nào.

Anh có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, cuối cùng chỉ thốt được một câu: "Tiểu Thiên... Sao cậu không tìm tôi sớm hơn?"

Lúc lâu sau, Minh Thiên trả lời anh bằng thanh âm nặng nề. "Đúng vậy. Bây giờ em hối hận, lẽ ra không nên chờ bốn năm. Lẽ ra vào năm 18 tuổi, em đã phải tìm anh."

...Lẽ ra em không nên nghĩ rằng... anh sẽ không thèm để mắt đến một thằng nhóc 18 tuổi.

Chương 71

Để tránh cho người chơi ở một mình trong phòng bị nhà nhỏ mê hoặc tự hại bản thân, đêm nay các người chơi không về nhà cây, mà nghỉ ngơi tập thể bên bờ sông. Hiện tại còn 9 người chơi, bọn họ chia ba người một đội thay phiên nhau ngủ.

Đoạn Dịch phụ trách gác đêm ca thứ hai.

Rạng sáng bốn giờ đến lượt anh đi ngủ. Nhắm mắt dần thiếp đi, anh mơ về hồi 5 năm trước.

Lúc ấy anh vì gây dựng sự nghiệp, bán nhà tân hôn mà mẹ chuẩn bị cho mình, ở nhờ nhà anh họ Cố Lương.

Cố Lương mới vừa ở cùng Dương Dạ không lâu, nhà này cách xa công ty nên ít khi về. Nhưng Cố Lương thường xách theo một đống đồ ăn Dương Dạ nấu về tiện thể kiểm tra Đoạn Dịch, đảm bảo thằng em mình không vì suốt ngày thức đêm mà đột tử.

Ngày đó công ty Đoạn Dịch mới vừa ra mắt sản phẩm mới, anh đã thức trắng mấy đêm update. Lúc mệt quá đang muốn ngủ thì notebook vang lên thông báo.

Mở ra xem, cửa sổ tự động bắn ra, hiện một chuỗi ký tự mã hóa chưa được giải.

Rất kỳ lạ, đoạn mã có hình dạng "SOS", cách truyền tin và mã hóa có dấu vết đặc trưng của TheMoon.

Bởi vì dính vào vụ TheMoon, bên Cục Cảnh Sát từng nói qua với Đoạn Dịch, người của tổ chức này cực kỳ sùng bái kỹ thuật. Ấn theo thói quen của bọn họ, chắc hẳn sẽ tấn công server Đoạn Dịch lần nữa, mong Đoạn Dịch hỗ trợ lưu ý. Nếu có thể thì thử truy tung ngược.

Gần đây cảnh sát quốc tế đang tập trung truy lùng TheMoon, nếu bên họ được cung cấp thêm thông tin, sẽ cực kỳ có lợi cho đợt truy

bắt lần này.

Thật ra phía cảnh sát nói theo thủ tục thôi. Chuyện này đối với Đoạn Dịch mà nói, làm như không làm.

Họ không trông cậy anh có thể truy ngược IP và khoanh vùng phạm vi địa chỉ. Vì bên cảnh sát quốc tế đã có nhân viên kỹ thuật chuyên xử lý chuyện này.

Đã thức trắng mấy đêm, Đoạn Dịch vốn có thể coi như không thấy.

Nhưng chính vì chữ "SOS" mà anh buồn ngủ díu mắt vẫn ngồi kiểm tra chi tiết.

Anh nhớ rõ đêm đó mình đun một bình nước, mở tủ lạnh lấy hộp gà nấu ớt nhãn hiệu họ Dương do Cố Lương mang về, dùng lò vi sóng nấu lên rồi trộn với mì ăn.

Vừa ăn mì vừa thức đêm, anh giải được đoạn mã hóa, tra ra tên một thành phố.

Sau đó lúc truy tung ngược, anh thu nhỏ phạm vi vào thành phố này, bỏ qua rất nhiều thông tin quấy nhiễu, mới có thể nhanh chóng lấy được IP TheMoon, cũng kịp thời báo cảnh sát.

Lúc ấy anh từng nghĩ... có phải một nhân tài kỹ thuật cao bị TheMoon bắt cóc, bị hiếp bức bắt làm việc cho chúng. Hắn muốn thoát khỏi TheMoon nên mới gửi tin cầu cứu với anh. Dù sao đâu phải ai cũng có thể vòng qua TheMoon, vượt tường lửa do Đoạn Dịch và cảnh sát liên hợp gia cố, trực tiếp gửi tin vào máy tính Đoạn Dịch.

Hiện tại Đoạn Dịch mới biết, thì ra khi đó mình đã đoán gần đúng sự thật.

Chẳng qua người muốn chạy trốn không phải nhân tài kỹ thuật cao gì hết, chỉ có một Minh Thiên 18 tuổi.

Đoạn Dịch cảm thấy may mắn ghê. Hên là năm đó mình vừa nhận được tin liền chọn xem xét, chứ không phải ngả đầu đi ngủ.

Vì sau này anh phát hiện, để phòng ngừa bị lộ dấu vết, đoạn mã hóa có hạn chế thời gian, nếu trong nửa giờ anh không kịp thấy, nó sẽ biến mất vào biển internet mênh mông.

Minh Thiên thân ở trong địch, muốn lặng yên không một tiếng động gửi tin tức đi, quả thực quá mức khó khăn.

Mà dù đã vượt qua muôn vàn khó khăn gửi được thông tin ra ngoài, cũng có thể biến thành đá chìm đáy biển, không thể đến tay Đoạn Dịch.

May là Đoạn Dịch thấy được, suốt đêm phá giải, cuối cùng còn thành công tìm được vị trí của hắn.

Đoạn Dịch không tưởng tượng nổi, nếu anh bỏ lỡ nửa giờ ấy, có phải sẽ không được gặp Minh Thiên bây giờ?

Chắc là tại nghĩ mà sợ, Đoạn Dịch đang ngủ thì giật mình tỉnh dậy.

Theo bản năng nhìn sang bên cạnh, anh thấy Minh Thiên nằm nghiêng bên người mình.

Có lẽ vì đã trải qua một ngày vất vả, Minh Thiên ngủ rất là an ổn.

Nhìn mắt hắn, tự dưng Đoạn Dịch thấy vui vui, trong lòng cũng kiên định hơn.

Về mặt lý trí, anh cảm thấy mình nên hỏi rõ mọi chuyện.

Ví dụ như ba người số 5, 6, 10 rốt cuộc chết như thế nào, hắn căn cứ vào đâu và đã làm những gì.

Theo góc nhìn của anh, Tiết Cảnh chỉ trộm kỹ thuật gốc của anh, chứ không đến mức tội nặng đáng chết.

Nhưng về mặt tình cảm, Đoạn Dịch phát hiện mình tin tưởng Minh Thiên.

Đại khái là vì, hắn từng ở chung ba năm với đám tội phạm đáng sợ

vô đạo đức mất tam quan, hơn nữa hồi đó còn là thanh thiếu niên đang trưởng thành dễ bị ảnh hưởng. Hắn có thể bảo vệ tâm trí mình, không bị đồng hóa, đủ chứng tỏ rằng bản chất hắn là người thiện lương, có giới hạn lương tri con người.

Lẳng lặng ngắm Minh Thiên một lát, Đoạn Dịch đang muốn nhắm mắt ngủ tiếp, bỗng nghe Hứa Nhược Phàm kinh hô: "Ôi không! Mọi người tỉnh đi! Không thấy Tra Tùng Phi đâu hết!"

Tra Tùng Phi? Sao thế này?

Đoạn Dịch lập tức ngồi lên, thấy Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh đầu tóc đều ướt dầm dề đứng ở bờ sông.

Chạy nhanh chạy đến cạnh hai người, Đoạn Dịch hỏi: "Có chuyện gì?"

Các người chơi lục tục tỉnh lại, Doãn Oánh Oánh lau nước mắt, nói: "Em, con gái chúng em mấy ngày nay chưa được tắm rửa. Vừa rồi hai bọn em thương lượng, thừa dịp ban đêm yên ổn, bọn em bảo Tra Tùng Phi canh ở chỗ này, bọn em xuống sông tắm một cái. Nhưng trở về... cậu ta, không thấy cậu ta nữa!"

Hứa Nhược Phàm sắc mặt trắng bệch nói tiếp: "Cậu ta sẽ không sao chứ. Tôi còn chưa nói xin lỗi cậu ta. Tôi là phù thủy, đêm đầu tiên không cứu cậu ta vì cảm thấy cậu ta là dân thường, vào tù cũng không sao. Nào ngờ trong tù nguy hiểm như vậy. Vạn nhất không có ai hứa ước mở cửa tù, có lẽ cậu ta sẽ bị mấy tên còn lại nổi điên giết chết... Tôi còn đang tìm cơ hội nói xin lỗi cậu ấy..."

"Đừng vội. Hai người đi bao lâu?" Đoạn Dịch hỏi.

"Khoảng mười phút. Rất nhanh. Chúng tôi không dám đi quá xa." Hứa Nhược Phàm nói.

"Vậy hai người trước canh ở đây, nếu cậu ta trở về, các cô có thể kịp thời đón cậu ta. Những người khác, chúng ta chia ra như phân công gác đêm, ba người một đội đi tìm xung quanh."

Đoạn Dịch chỉ ngón tay theo hai hướng, nhanh chóng phân công

nhiệm vụ: "Nếu hai cô tách ra mười phút, cậu ta sẽ không đi quá xa. Mười lăm phút sau tập hợp chỗ này. Nếu không thấy cậu ta... thì xem như cậu ta đã biến mất như Phong Sơn. Đến lúc đó chúng ta nghĩ biện pháp khác."

Mười lăm phút sau.

Trừ Tra Tùng Phi, các người chơi tập hợp ở bờ sông.

Bọn họ đã tìm hết chung quanh khu vực con sông, nhưng hoàn toàn không có dấu chân Tra Tùng Phi.

Nhưng trên con đường từ bờ sông đi Nhà Tâm Nguyện họ phát hiện một chiếc giày của Tra Tùng Phi.

Đủ loại tình huống đều cho thấy... Cậu ta bị nhà nhỏ mê hoặc đi đến nhà nhỏ, khả năng cao đã biến mất như Phong Sơn.

Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh tự trách hối hận, hoảng hốt quá mức.

Đoạn Dịch lấy đồng hồ chảy ngược thời gian, mở miệng nói: "Vẫn còn cơ hội cứu vãn. Tính đến giờ cậu ấy đã mất tích 25 phút. Chỉ cần dùng ba đồng hồ, tôi nhất định có thể dẫn cậu ấy trở về. Bây giờ có ai chịu cho tôi đồng hồ không?"

Minh Thiên trả lời anh đầu tiên, "Em còn một cái. Cần thêm một cái. Những người khác..."

Những người khác thật ra không có nhiều đồng vàng.

Ba phó bản trước thắng cuộc được nhận lần lượt là 50, 100, 150 đồng vàng, mà đồng hồ có giá 60 đồng vàng, căn cứ vào tình hình trước mắt, trừ Đoạn Dịch và Minh Thiên, chỉ có hai người mua nổi: Tra Tùng Phi và Khang Hàm Âm.

Đoạn Dịch lập tức hiểu ý Minh Thiên, theo bản năng liền nhìn về phía Khang Hàm Âm.

Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan một tổ, cô tương đối tương đối nhỏ

gầy, trừ bỏ phó bản thứ nhất cố tình tỏ ra yếu thế, trước nay đều mạnh mẽ, tâm lý kiên cường.

Lúc này, đối mặt ánh mắt mọi người, cô nhìn thoáng qua Ổ Quân Lan bên mình, rồi nghiêng đầu đối mắt với Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nói: "Đồng hồ cực kỳ mắc. Cô không cần có áp lực tâm lý. Nếu cô thật sự băn khoăn không muốn đưa, sẽ không ai trách cứ cô."

Hứa Nhược Phàm đi đến trước mặt Khang Hàm Âm, mở miệng: "Nếu cô không muốn đưa, tôi sẽ trả đồng vàng. Hiện tại coi như tôi mượn cô. Chờ phó bản kết thúc, phe người tốt thắng được đồng vàng, tôi sẽ trả cho cô."

Doãn Oánh Oánh nói theo: "Cả em nữa. Đều là em sai. Là tại em một hai đòi đi tắm. Bằng không chúng ta canh chừng cậu ấy, cậu ấy đã không xảy ra chuyện. Đều là tại em. Nhóm ba người không nên tách xa nhau, phải chiếu cố lẫn nhau. Là tại em..."

Bạch Lập Huy thở dài: "Tiếc quá tôi không đủ đồng vàng. Lúc này tôi còn là sói... Các cậu, Minh Thiên nhớ vote tôi."

Bành Trình cào đầu: "Rủ nhau khóc cái gì, còn tranh nhau làm anh hùng? Chúng ta có thể chia đều mà. Mỗi người trả mười mấy đồng vàng được chưa? Em gái Hàm Âm à, đừng do dự nữa, lấy ra đi. À đúng rồi..."

Nhìn về phía Ổ Quân Lan, Bành Trình nói, "Quân Lan ơi, phần của cô tôi trả cho nha!"

Ổ Quân Lan cau lông mày. "Tôi còn 10 đồng vàng. Tôi gánh nổi. Tôi tự trả."

Trăng hoa như nước, sao trời tựa biển.

Các người chơi trước sông nhỏ lớn tiếng ồn ào, tựa hồ tấu thành một âm điệu vô cùng êm tai.

Đoạn Dịch thu cảnh này vào mắt, bỗng dưng có chút cảm động.

...Ở trong trò chơi sinh tử có thể gặp những đồng đội này, thật sự quá khó được.

Ngay sau đó anh nhìn Khang Hàm Âm vênh mặt lên trời lườm mọi người một cái thật sắc, đồng thời phỉ nhổ: "Tôi còn chưa kịp nói một câu, các người đã tranh nhau lải nhải, tôi nói tôi không muốn đưa à? Thì ra tôi trong mắt các người là tên độc ác máu lạnh nhỉ?"

Lấy đồng hồ chảy ngược thời gian, Khang Hàm Âm ném cho Đoạn Dịch. "Nè, cầm đi đi. Giúp chúng tôi đưa Trà Trà trở về."

- --

Về biệt danh Trà Trà của Tra Tùng Phi (茶 茶 và 查丛飞)

Vì k biết tiếng Trung nên đã nhờ chị gg giúp đỡ chỗ này: 3 chữ trong tên của ẻm khi gom lại sẽ ra chữ Trà. Ai biết cách giải thích hợp lý hơn thì giúp mình với

Chương 72

Ảnh ngược bầu trời đầy sao ẩn hiện giữa mặt sông trong vắt, dây dưa lay động, như thể ánh sáng phát ra từ dưới đáy nước.

Trò chơi thần bí, phó bản đồng thoại, cảnh tượng trước mắt tựa như ảo mộng, Tra Tùng Phi cảm giác như mình đang nằm mơ.

Nhìn con sông trước mắt, cậu ôm đầu gối ngồi xuống, an tĩnh chờ Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh tắm rửa xong trở về.

Nhưng bỗng nhiên, cậu ngửi thấy mùi máu tươi truyền đến từ phía sông.

Con sông trong lành loang màu đỏ, Tra Tùng Phi cúi lại gần, phát hiện có cá chết ngửa bụng trôi đến.

Chỉ trong một giây, lòng sông mộng ảo đã bị cá chết thay thế, số lượng cá chết không ít, gần như che kín toàn bộ mặt sông, bốc mùi hôi tanh tưởi.

Sông này không thể tắm, mình phải tìm hai người về!

Nghĩ vậy, Tra Tùng Phi vừa tính chạy xuống hạ du, dư quang thoáng thấy mảng nước trở nên đỏ hơn.

Cậu ta dừng bước chân, nhìn hai thi thể trôi từ xa dạt vào bờ sông.

... Là Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh.

Nửa người trên bờ, phần chân còn ở dưới sông. Có cá chết nhào lên gặ.m cắn chân các cô, sau khi ăn thịt các cô, da thịt bong tróc của cá hồi lại, cá bắt đầu nhảy nhót tung tăng.

Hai con cá ăn thịt người hấp dẫn sự chú ý của các con cá khác, chúng nhanh chóng bu quanh xác. Chỉ trong vài giây phần chân hai cô treo toàn là cá, làm người nhìn không rét mà run.

Nôn khan một cái, Tra Tùng Phi khiếp sợ quay đầu, muốn gọi những người khác, lại phát hiện tất cả mọi người đều đã chết.

... Từng người nằm la liệt dưới mặt đất, trợn trừng chết không nhắm mắt.

Sao, sao lại thế này?

Làm sao để cứu mọi người?

Tra Tùng Phi vô lực ngồi bệt dưới đất, bỗng nghe được một thanh âm. "Có cảm thấy bản thân vô dụng không tiền đồ? Từ khi trò chơi bắt đầu đến bây giờ, cậu chơi Ma Sói toàn dựa vào đồng đội gánh, thăm dò phó bản cũng không ra sức mấy. Cậu xem, đêm đầu tiên bị sói cắn, phù thủy không muốn dùng bình thuốc cứu cậu kia kìa."

"Không sao, bọn họ chê cậu vô dụng. Ta không chê đâu. Ta thích người không có tiền đồ. Hãy trở thành "người canh gác" của ta, cậu sẽ cứu được bọn họ!"

"Có cảm thấy đồng đội đều ghét bỏ cậu? Lần này đến phiên cậu làm anh hùng, đến phiên cậu cứu bọn họ!"

"Từ nhỏ đến lớn, cậu học hành thành tích bình thường, diện mạo bình thường, tính cách bình thường. Có bao giờ cậu nghĩ mình chưa bao giờ được người khác nhớ kỹ? Thật ra cậu có rất nhiều lời muốn nói cùng mọi người. Thế mà chẳng biết vì cái gì, cuối cùng cậu vẫn nói không nên lời? Không sao, nói không nên lời, thì chúng ta dùng hành động thực tế chứng minh."

"Đến, đi đến trước mặt ta. Bọn họ không để cậu vào mắt. Ta biết. Trong khu rừng này, ta có thể thấy rõ nội tâm mỗi người. Ta nói cậu nghe này, cậu sở hữu một linh hồn thuần khiết nhất."

"Linh hồn thuần khiết sạch sẽ, ta thích nhất! Ha ha ha ha..."

"Nhớ năm đó, lúc ma hộp mở ra... Nhân loại trở nên hư hỏng. Mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều tham lam, ghen ghét. Trong lòng bọn họ tràn ngập suy nghĩ xấu xa khó có thể mở miệng. Nhưng chỉ có cậu là sạch sẽ."

"Cậu rất giống ta... Trước khi Zeus bỏ hết thảy tà ác vào cơ thể ta, ta cũng sạch sẽ như cậu. Đến đây, hãy trở thành người canh gác."

"Cam tâm tình nguyện hiến dâng bản thân, để đáp lại, ta sẽ giúp đồng đội của cậu qua màn."

"Hãy dùng hành động để biểu đạt, để tất cả mọi người nhớ kỹ cậu."

"Đứa trẻ ngoan, cậu sẽ không còn tồn tại, cậu sẽ là anh hùng."

Cùng với những lời này, Tra Tùng Phi bất tri bất giác băng qua rừng cây. Đến khi phản ứng lại, cậu đã tới Nhà Tâm Nguyện.

"Nói cho ta nghe, cậu nguyện ý không?"

Tra Tùng Phi mới vừa há mồm nói một chữ "Tôi" thì bị người bịt kín miệng từ sau lưng. "Đừng đáp ứng."

"Anh là..." Tra Tùng Phi quay đầu lại thấy anh, cả kinh nói, "Anh Đoạn? Em... không phải em thấy anh đã chết sao?"

"Em trúng kế nhà nhỏ. Cùng anh về trước đã. Về rồi nói tiếp." Đoạn Dịch nói xong, vẫn không quá yên tâm, xối hết chai nước khoáng lên đầu Tra Tùng Phi, rồi túm cậu ta đi hướng bờ sông.

Lúc này, tại bờ sông.

Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh hoảng sợ đánh thức mọi người, nói không thấy Tra Tùng Phi.

Ngay sau đó mọi người hốt hoảng phát hiện Đoạn Dịch cũng mất tích.

Minh Thiên lập tức mở ba lô ra xem, nói: "Tôi thiếu một đồng hồ chảy ngược thời gian. Đồ đạc của mọi người thì sao?"

Các người chơi nhanh chóng kiểm tra, Khang Hàm Âm nói: "Tôi cũng mất một cái."

"Có lẽ anh Tiểu Dịch đi tìm Tra Tùng Phi. Mọi người bình tĩnh. Để tôi đi xem..."

Minh Thiên xoay người chưa dứt lời, đã thấy Đoạn Dịch dắt Tra Tùng Phi trở lại.

Đến bên người Minh Thiên vỗ vai hắn, Đoạn Dịch tóm tắt ngắn gọn sự tình vừa xảy ra.

Tra Tùng Phi nghe anh giải thích xong, tựa hồ rất là mất mát, một lần nữa đi đến bờ sông không nói một lời.

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, đi tới chỗ cậu ta: "Em muốn hy sinh vì mọi người, bọn anh đều thấy. Bọn anh đều rất bội phục em. Đổi lại là bọn anh, chưa chắc bọn anh dám làm việc vĩ đại như vậy."

Tra Tùng Phi lắc đầu: "Đều do em. Thì ra... em nghĩ mình không đáng tồn tại, bản thân em cũng sai. Em không nên có suy nghĩ như vậy, bằng không đã không trúng kế. Em không chỉ vô dụng, còn lãng phí ba đồng hồ của mọi người. Em thực sự..."

Đoạn Dịch chớp mắt, muốn lựa lời an ủi, nhưng nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Khang Hàm Âm lại đây. "Để tôi tâm sự với Trà Trà."

Đoạn Dịch nhớ cô từng học tâm lý, lập tức nhường vị trí, đổi thành cô ngồi bên Tra Tùng Phi.

Cơ mà Đoạn Dịch không đi quá xa. Anh muốn tham khảo lấy kinh nghiệm.

Đứa nhỏ Minh Thiên cũng có gánh nặng tâm lý.

Đoạn Dịch đang nghĩ cách giúp hắn cởi bỏ khúc mắc.

Anh nghe Khang Hàm Âm nói: "Vừa rồi nhà nhỏ đã nói gì với em, có thể thuật lại cho chị nghe được không?"

Tra Tùng Phi nói đại khái một lần, Khang Hàm Âm suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng: "Toàn luận điệu vớ vẩn. Nó gài bẫy logic. Chẳng qua lúc ấy em bị kẹt bên trong, không phát giác ra thôi."

"Đầu tiên nó nói em "không tiền đồ", đánh thẳng vào nội tâm yếu ớt; sau đó nói đồng đội em không thích người không có tiền đồ, ngược lại nó thích người không có tiền đồ, để dao động ý chí và tạo đồng cảm với em; rồi cổ vũ em làm anh hùng, đánh vào nỗi đau của em, cũng là bước cuối để dụ em vào tròng."

"Để dụ em tự hy sinh, nó tiếp tục lừa dối. Nó bảo chỉ cần cậu hiến tế cho nó, sẽ đổi được cơ hội sống cho đồng đội, em sẽ trở thành anh hùng."

"Em cẩn thận ngẫm lại đi, nó thích "người không tiền đồ", nhưng nó lại muốn em trở thành anh hùng. Anh hùng sẽ không có tiền đồ à? Không phải hai vế này mâu thuẫn với nhau à?"

Nhìn về phía Tra Tùng Phi, Khang Hàm Âm tiếp tục nói: "Đôi khi con người sẽ bị biểu tượng mê hoặc, nhìn không thấu bản chất phía sau. Hình dáng Lư sơn không thấy thật, chỉ vì thân giữa núi non này*. Mỗi người đều có khuyết điểm. Chúng ta không phải người thiết kế trò chơi này, chúng ta sống đều mang trên mình điểm riêng đặc biệt, em dựa vào đâu mà đòi bản thân cũng giỏi chơi Ma Sói, giỏi thăm dò phó bản?"

"Số 7 Đoạn Dịch ở phó bản thứ nhất từng đề nghị, dù phe sói hay phe tốt, đều nên hợp tác với nhau để đi xa hơn. Càng ngày chị càng cảm thấy anh ấy nói đúng. Cho nên, có lẽ cậu không đủ thông minh, không hiểu kịch bản Ma Sói, cũng không biết thăm dò phó bản. Nhưng em có phẩm cách thiện lương. Em sẽ tin tưởng người khác, cũng đáng được tin tưởng. Biết đâu đến cuối cùng... Tính cách đặc biệt của em sẽ là mấu chốt để chúng ta vượt ải."

"Cho nên hãy tiếp tục đi cùng nhau, bọn chị không thể thiếu em. Em cực kỳ quan trọng. Em tuyệt đối không phải thứ không đáng tồn tại như nó nói. Bọn chị, mọi người đều để mắt đến em."

"Đừng quên, nếu hôm nay không phải em cứu chị, có khi chị đã chết dưới tay Tô Chương Nhạc."

"Nói chung, từ đầu tới đuôi đều là quỷ kế nhà nhỏ. Mấy lời đánh giá của nó, nửa chữ cũng không thể tin."

.

Trời dần sáng.

Ầm ĩ một hồi, Đoạn Dịch không ngủ được nữa, dứt khoát cùng Minh Thiên tản bộ dọc theo bờ sông.

Đoạn Dịch nhịn không được cảm khái: "Phó bản lần này, biểu hiện của mọi người làm tôi rất vui. Hy vọng mọi người sẽ luôn hòa thuận đồng hành. Chịu đựng hết hôm nay, sáng mai sẽ kết thúc."

"Vâng. Nhưng đừng quên cho người sói còn lại Bạch Lập Huy vào tù." Minh Thiên nói, "Chúng ta có thể thỏa thuận bồi thường đồng vàng cho anh ta. Để tránh việc ở một mình trong tù bị mê hoặc, trước khi qua màn thì phù thủy ném độc."

"Ý kiến hay." Đoạn Dịch duỗi lưng, bụng bỗng kêu rột rột.

Anh thấy hơi xấu hổ, mất tự nhiên nghiêng đầu.

Minh Thiên nhìn anh cười: "Anh đói bụng không? Em bắt cá cho anh ăn?"

Đoạn Dịch không hé răng, Minh Thiên nói: "Em học cách làm cá từ Ổ Quân Lan. Em cảm thấy em có thể."

Đoạn Dịch liếc hắn một cái, cũng cười: "Tính ra hồi cậu làm trợ lý chưa từng thấy cậu nấu đồ ăn hối lộ cấp trên."

"Lúc đấy em toàn nghĩ cách nâng cao kỹ thuật, đuổi theo bước chân anh. Không có thời gian học nấu ăn." Minh Thiên nghiêm túc trả lời, "Em có thể bắt đầu học từ bây giờ."

Nhìn vẻ mặt đứng đắn của Minh Thiên, Đoạn Dịch bật cười: "Tôi giỡn thôi, tưởng thật hả. Không được thì tôi tới nhà anh tôi cọ cơm. Anh rể tôi nấu ăn ngon lắm."

Minh Thiên sửng sốt một chút: "Anh rể?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Ừ. Chả biết theo đuổi anh họ tôi kiểu gì. Có một lần ổng dõng dạc nói là anh tôi theo đuổi ổng. Tôi chả tin. Tôi không hiểu ảnh chắc, anh họ trước đây là thẳng nam thẳng tắp, là kiểu đàn ông siêu lạnh nhạt ấy."

"Cơ mà, tôi nghĩ tới nghĩ lui, ổng có tay nghề nấu ăn được phết. Nhưng đâu đến mức anh tôi vì ăn mấy miếng sườn liền thay đổi tính hướng và tính cách, chạy đi theo đuổi ổng?"

"Ồ..." Minh Thiên chìm vào suy tư.

Nhưng chưa kịp hỏi anh, Đoạn Dịch đã cởi áo nhảy xuống sông. "Nào, cùng bắt cá. Đói bụng quá!"

.

Sáng sớm ngày kế. Những người chơi may mắn còn sống đến bờ sông đen, gặp được người dẫn đường.

Người dẫn đường thấy mọi người còn sống, cao hứng vẫy tay với họ.

Đoạn Dịch nhân cơ hội tiến lên dò hỏi, biết được một giờ sau mọi người có thể lên thuyền. Thuyền sẽ đậu nửa giờ.

Vì thế cách thời gian lên thuyền còn 15 phút, số 9 là phù thủy ném độc Bạch Lập Huy.

Bạch Lập Huy vào tù, hệ thống tuyên bố phe người tốt chiến thắng.

Mười lăm phút sau, toàn bộ người chơi lên thuyền, mọi người nghe hệ thống thông báo.

"Số 1, 2, 7, 9, 12 năm người chơi chưa bị vào tù, tìm được bí mật nhà nhỏ, bảo vệ bản tâm, và thành công thông qua người dẫn đường lên thuyền rời đi."

"Lên thuyền kích hoạt điều kiện qua màn, mở khóa phó bản《 Nhà Tâm Nguyện 》, cửa phòng giam đã tự động mở, người chơi trong tù vui lòng tự kiếm đường rời đi. Một giờ sau sẽ có xe buýt đón mọi người đi khu nghỉ ngơi."

"Mở khóa phó bản độ khó cấp 6, nghĩa là người chơi có quyền được biết làm thế nào để thoát trò chơi, trở lại hiện thực."

"Hệ thống xin thông báo, những người chơi vượt ải phó bản cấp 6, các bạn có cơ hội được nhận danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn": Người chơi rút được bài thân phận nhà tiên tri 7 lần mà không bị vào tù, giành thắng lợi cho phe tốt và qua màn phó bản, sẽ đạt được danh hiệu này."

"Trò chơi Vãng Sinh Môn là trò chơi chỉ dẫn mọi người từ cửa tử đến cửa sinh. Người chơi đạt được danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn" có thể rời trò chơi, trở lại hiện thực; Tất nhiên, hệ thống cũng cho người chơi lựa chọn thứ hai: Người chơi tiếp tục trò chơi, tiến vào giai đoạn tiếp theo, có cơ hội nhận được bí mật chung cuộc của trò chơi."

*Bất thức Lư Sơn chân diện mục,

Chỉ duyên thân tại thử sơn trung.

Chương 73

Trong khách sạn tại khu nghỉ ngơi.

Minh Thiên tắm rửa xong ra ngoài, đi đến trước cửa sổ sát đất, ánh mắt dừng trên huy hiệu nằm trên bàn trà.

Huy hiệu tượng trưng cho danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn", cũng là điều kiện để hắn đi đến cuối trò chơi.

Hắn nhớ rõ thời điểm chiếc huy hiệu xuất hiện, thiết bị của hắn xuất hiện một hàng chữ: "Chúc mừng người chơi đạt danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn", bạn có thể chọn tiếp tục trò chơi hoặc không."

Trò chơi này tràn ngập hiện tượng siêu nhiên, dù Đoạn Dịch đã bị lăng trì chết, cũng chưa chắc đã chết thật sự.

Mà ở rất nhiều phó bản hắn đã thấy đủ loại kỹ năng xuyên thời không. Cho nên hắn tin mình có thể tìm cách quay về quá khứ thay đổi hết thảy.

Không cần cân nhắc xem bản thân có làm nổi hay không, Minh Thiên không chút do dự, chọn "Tiếp tục".

Ôm ý tưởng trở lại quá khứ sửa đổi lịch sử cứu Đoạn Dịch, có lẽ chỉ có hắn một bên tình nguyện.

Dù có sống đến cuối trò chơi, dù biết rốt cuộc trò chơi là cái gì, có lẽ dù cố đến mấy cũng không thể cứu Đoạn Dịch trở về, nhưng hắn vẫn cố chấp quyết tâm, muốn tiếp tục chơi trò chơi này.

Sau khi mất Đoạn Dịch, ký ức Minh Thiên từ đó đến hiện tại mà nói, có hơi mơ hồ. Hắn như một du khách tha phương bị lạc giữa vô số phó bản. Hắn không biết mình đến từ nơi nào, càng không biết điểm cuối ở nơi đâu.

Hắn chỉ có một ý niệm... Hắn phải sống sót.

Sống sót qua mỗi phó bản, sống sót trên cơ cở lấy được đồng vàng nhiều nhất có thể. Đây là mục tiêu duy nhất của hắn.

Mà chỉ dẫn cho mục tiêu này, là khao khát đưa Đoạn Dịch quay về.

Hắn coi việc cứu Đoạn Dịch là chỗ dựa tinh thần.

Minh Thiên không đếm được số phó bản mình đã vượt qua, càng không biết mình đã chứng kiến bao nhiêu cái chết, hắn chỉ biết khoảng khắc khi thấy nơi tiên cảnh đào nguyên, cơ thể đã chồng chất vết thương, cạn kiệt sức lực.

Tín đồ bôn ba ngàn dặm vạn dặm, chỉ vì cầu xin một thần tích. Hắn không biết mình đào đâu ra ý chí, liều một hơi đi qua lối vào đào nguyên.

Gợi ý trên thiết bị ghi rằng, chỉ cần hắn tìm được lối vào đào nguyên, là có thể tiếp cận sự thật về trò chơi.

Bước chân chạm lên mảnh đất này, hắn mới yên tâm ngã xuống đất, hôn mê.

Trước khi nhắm mắt, hắn ngửi thấy hương hoa đào vương trên chóp mũi, nghe thấy tiếng suối róc rách cách đó không xa, thấy bầu trời xanh thẳm cùng những đóa hoa đào ửng đỏ... Hình như còn có một thân áo bào trắng dừng trước mặt mình.

Lần thứ hai tỉnh lại, Minh Thiên phát hiện mình đang ở một gian nhà trúc cổ xưa.

Trước mắt là không gian đơn giản lịch sự tao nhã, mùi hoa đào nhàn nhạt và hương trà hòa quyện tràn ngập trong khoan mũi.

Hắn nghe được một giọng vừa quen thuộc vừa xa lạ. "Thiết lập đủ loại quy tắc như vậy mà em vẫn là người chơi đầu tiên vào đây. Quả nhiên gene nhà chúng ta không tệ chút nào."

Minh Thiên ngồi dậy trên giường tre, nhìn về phía người nói chuyện.

Người này mặc một thân áo bào trắng, tóc không biết bao lâu chưa cắt, rũ dài chạm mặt đất. Người này đang pha trà, hành vi cử chỉ lẫn cách ăn mặc đều như một cổ nhân.

Nghiêng đầu nhìn về phía Minh Thiên, người nọ cười khẽ, mặt mày tươi vui. "Em trai nhỏ, lại đây ngồi đi."

Người này chính là anh trai ruột của Minh Thiên, Minh Nguyệt.

Người như Minh Nguyệt như tiên giáng trần, với gương mặt của hắn ta, thực sự gánh nổi cái tên này.

Hồi hắn học cấp hai không biết hắn ta là người sáng lập TheMoon, càng không biết hắn ta là đối tượng bị gán lệnh truy nã đỏ. Mọi người cho rằng hắn ta qua đời vì chết đuối ngoài ý muốn.

"Tôi không hiểu. Lần trước thấy anh tôi đã muốn hỏi. Không phải anh đã chết rồi à?" Minh Thiên ngồi đối diện hắn ta.

Minh nguyệt đẩy một ly trà qua. "Người em muốn cứu, Đoạn Dịch không phải cũng đã chết sao? Anh nhớ là bị tai nạn xe cộ nhỉ. Bằng không sao mà hai đứa vào trò chơi này được?"

Minh Thiên nhíu mày: "Không phải tai nạn xe cộ, là thiên tai."

Minh Thiên nhớ cực kỳ rõ cái ngày đã khiến bọn họ phải vào trò chơi.

Hắn đến khách sạn S tại khu khai phá, đưa văn kiện cho Đoạn Dịch, sau đó cùng Đoạn Dịch, Trâu Bình lên xe.

Đoạn Dịch ngồi ghế phụ, Trâu Bình và Minh Thiên ngồi ghế sau.

Khi xe chạy lên cầu lớn Trường Giang, mặt sông bỗng nổi sóng to gió lớn. Một đoạn cầu bị sóng gió đập sụp, hàng chục chiếc ô tô nhào xuống lòng sông, các xe phía sau vội vàng thắng gấp, gây tai nạn giao thông liên hoàn.

Xe chở Đoạn Dịch dính vào vụ tai nạn giao thông liên hoàn.

Chiếc xe lật ngửa, đè nặng nửa sau xe cũng là hàng ghế Đoạn Dịch và Trâu Bình ngồi.

Tài xế và Minh Thiên có thể thoát ra ngoài, nhưng Đoạn Dịch và Trâu Bình bị kẹt bên trong.

Tài xế tạm thời chạy ra xa, Minh Thiên không chịu đi, mà đến cạnh cửa chỗ ngồi Đoạn Dịch tìm cách kéo anh ra.

"Có nghe không? Đoạn Dịch, anh có nghe tôi nói gì không!" Minh Thiên vừa đánh thức anh, vừa dùng cánh tay tông mạnh cửa sổ xe, tính đập cửa sổ chui vào.

Tài xế đứng ở xa không dám lại gần. "Trợ lý Lâm, mùi xăng nồng quá, thân xe bốc khói kìa, sắp bén lửa nổ. Không kịp đâu, cậu mau chạy đi! Đừng để cứu người không được còn mất luôn mạng!"

Minh Thiên mím môi, chỉ im lặng hành động, hắn không nghe được giọng Đoạn Dịch, mà lại nghe được tiếng Trâu Bình, và bàn tay cậu ta vươn tới. "Đoạn tổng đã tắt thở. Muộn rồi. Anh có thể... có thể cứu tôi không?"

Đoạn Dịch đã chết?

Minh Thiên khó có thể tin nổi, sững sờ tại chỗ.

Đúng lúc này, "Ầm" một tiếng, ô tô nổ mạnh.

Một giây trước khi xe nổ, tài xế chạy tới kéo hắn đi, xem như cứu hắn một mạng.

Minh Thiên quỳ trên mặt đất, ngơ ngẩn nhìn ô tô bốc lửa cháy hừng hực.

Vào lúc đó, hắn thấy một người không thể nào xuất hiện ở chỗ này: Anh trai ruột chết sớm, Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt khoác áo bào trắng, đi xuyên qua chiếc ô tô đang cháy mà khoa học không thể giải thích được. Hắn ta bước qua ánh

lửa cháy rực, đến trước mặt hắn. "Anh tới xử lý vài việc ngoài ý muốn. Không ngờ lại gặp em."

"Chuyện gì đây? Anh... anh..." Bây giờ Minh Thiên nghĩ lại, cảm thấy lúc ấy chắc là mình bị kíc.h thích quá độ mới hỏi một câu khá đần, "Anh là Bạch Vô Thường tới câu hồn?"

Minh nguyệt chỉ nói: "Đây là thiên tai ngoài ý muốn. Hết thảy đều có thể cứu vãn, nhưng có điều kiện. Em muốn cứu người trong xe? Người đó sẽ tiến vào một trò chơi, nếu em muốn cùng người đó trở về, có thể gia nhập trò chơi này. Chỉ cần các em vượt qua trò chơi, liền có thể quay về."

Lúc này Minh Thiên còn chưa nhận ra mình thích Đoạn Dịch.

Hắn chỉ nghĩ là, Đoạn Dịch đã từng cứu mình. Hiện tại không lý do gì mà mình khoanh tay đứng nhìn.

Vì thế hắn đáp lời Minh Nguyệt: "Tôi đồng ý. Tôi cần làm gì để vào trò chơi?"

Minh Nguyệt nói: "Nếu em muốn vào, hãy chuẩn bị một chút. Bởi vì thân thể hiện tại của em sẽ phải tử vong. Chờ ba ngày đi. Ba ngày sau, anh đến đón em."

Ba ngày này Minh Thiên có rất nhiều chuyện phải làm.

Đa số chúng đều liên quan đến Đoạn Dịch.

Các ban ngành chính phủ liên hợp xử lý sự cố, thi thể vốn thống nhất xử lý, giao cho người nhà. Nhưng người ta phát hiện phần ngực thi thể Đoạn Dịch bị đâm một dao, bị liệt vào án kiện hình sự đặc biệt, chuyển đến Cục Công An làm giám định.

Trong lúc bọn họ di chuyển thi thể, Minh Thiên ăn trộm thi thể Đoạn Dịch giữa đường, mang thi thể anh trốn vào một căn nhà mà hắn chuyên dùng thực nghiệm.

Mua một tủ đông cỡ lớn, sắp xếp bàn giao các hạng mục công việc, Minh Thiên ôm xác Đoạn Dịch không còn nguyên vẹn nằm vào tủ

đông.

Hắn làm như vậy vì cố chấp cho rằng, linh hồn bọn họ sẽ cùng nhau tham gia trò chơi, thân thể cũng nên ở bên nhau.

"Trò chơi sắp bắt đầu. Để người chơi không biết sự thật về thiên tai, chúng tôi sẽ dựng một đoạn ký ức giả cho bọn họ. Trong mắt bọn họ, hiện tại đang là tối hôm qua, cũng tức là Đoạn Dịch bên cạnh em nghĩ mình đang ở khách sạn S."

"Anh sẽ lén đưa em vào. Để giấu giếm hệ thống, anh sẽ đảm đương người dẫn độ linh hồn em."

"Từ giờ trở đi, em sẽ tỉnh lại cùng bọn họ, cũng lên cầu vượt Trường Giang. Nhưng lúc này, sông lớn Trường Giang bọn họ thấy, thực tế không phải Trường Giang, mà là hoàng tuyền. Họ cũng không biết cầu vượt sông Trường Giang, là cầu nại hà."

Thế là, Minh Thiên và Đoạn Dịch cùng nhau tiến vào trò chơi.

Tài xế là người duy nhất sống sót, hắn ta không vào. Nhưng kẻ chết cùng Đoạn Dịch trong biển lửa, Trâu Bình cũng trở thành người chơi.

Thấy Trâu Bình, không khó để Minh Thiên liên tưởng đến vết đâm trên ngực Đoạn Dịch từ đâu ra.

Khi đó ô tô sẽ nổ bất cứ lúc nào, Minh Thiên có lẽ chỉ kịp cứu một người. Nên Trâu Bình đâm Đoạn Dịch một nhát, muốn Minh Thiên thấy anh đã tắt thở, để mình được cứu.

Vì thế hắn ôm lòng đề phòng Trâu Bình. Nhưng Minh Thiên không rành quy tắc trò chơi, thêm việc sau khi vào trò chơi Trâu Bình giả dạng quá tốt, được đa số người chơi tin tưởng, cậu ta đi thẳng một đường đến giai đoạn sau.

18 tuổi, từ khi biết Đoạn Dịch, Minh Thiên đã ôm lòng cảm kích anh. Xem tư liệu và video diễn thuyết của anh, hắn coi anh là thần tượng mình. Hắn muốn làm việc cùng anh, hy vọng sẽ có một ngày mình được sóng vai cùng anh.

22 tuổi, hắn trở thành trợ lý của Đoạn Dịch. Trải qua một năm ở chung, hắn càng khẳng định cái nhìn của mình là đúng. Làm việc cùng Đoạn Dịch, hắn học được rất nhiều, không chỉ là mặt công tác, mà còn thái độ đối nhân xử thế và nhân sinh đầy hứa hẹn.

Vì nguyên nhân gia đình, từng bị bắt cóc, hắn mất phương hướng sống. Nhưng nhờ có Đoạn Dịch, hắn tìm được đúng hướng, dần sống tốt hơn.

23 tuổi, Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch chết vì tai nạn xe cộ, theo anh tiến vào trò chơi này.

Trong trò chơi sinh tử, hắn nhận thức rõ ràng hơn về con người Đoạn Dịch.

Anh luôn dũng cảm trách nhiệm, không sợ nguy nan xông lên phía trước, bất chấp mọi nguy hiểm để cứu mình, một lần lại một lần.

Mãi đến khi vào một phó bản, trơ mắt nhìn anh bị lăng trì, Minh Thiên mới ý thức được lý do mình chấp chận chết ở ngoài hiện thực. Lúc ấy, hắn mới hiểu được, rốt cuộc mình có tình cảm gì với Đoạn Dịch.

Hắn không biết cảm tình này bắt đầu từ khi nào, nảy sinh ra sao. Nhưng khi hai người sóng vai chiến đấu, cùng vượt qua ranh giới sống chết, nó đã cắm rễ thật sâu trong lòng, không cách nào nhổ bỏ.

.

Thôi hồi tưởng, hít hương trà nhàn nhạt, Minh Thiên nghe Minh Nguyệt mở miệng: "Anh trong mắt "thế giới hiện thực" thực sự đã chết. Nhưng sinh mệnh anh được chuyển sang hình thái khác. Dùng cách nói của người sống, có thể gọi anh là "quỷ"."

"Nói về trò chơi này đi. Tuy em là em trai anh, mọi việc vẫn phải theo quy củ. Em đến được đây, đại biểu em có quyền biết sự thật về trò chơi. Là người thiết kế trò chơi, anh đặc biệt tới gặp mặt em, giải đáp thắc mắc cho em."

"Ngoài ra, anh có thể thỏa mãn một nguyện vọng của em."

Minh Thiên nghiêm túc hỏi: "Nguyện vọng? Tôi muốn bất cứ cái gì, hệ thống các anh có thể đáp ứng hết? Tôi không tin có chuyện tốt như vậy."

Minh nguyệt cười: "Đúng là không có chuyện tốt như vậy. Quyền giải thích do anh sở hữu. Nếu anh cảm thấy nguyện vọng của em hợp lý, anh sẽ đồng ý thực hiện. Đương nhiên, trước đó, anh hỏi em một câu: Em có nguyện ý làm việc vì anh? Em đã vượt qua rất nhiều thử thách đi đến đây, đủ để chứng minh em là người có năng lực."

Minh Thiên nghiêm túc nói: "Làm việc vì anh? Thế anh nói cho tôi biết hệ thống rốt cuộc là chuyện như thế nào. Hơn nữa, anh thực hiện nguyện vọng của tôi trước đã."

Trầm ngâm chốc lát, Minh Nguyệt nói: "Thật ra thì anh đoán được em muốn gì. Cơ mà em xác định muốn làm vậy thật à?"

"Tại sao không?" Minh Thiên hỏi ngược.

Lẳng lặng ngắm hắn, Minh Nguyệt đột nhiên hỏi: "Em biết vì sao em được sinh ra đời không?"

Minh Thiên lắc đầu.

Minh Nguyệt nhàn nhạt nói: "Mẹ chúng ta cho rằng kết hôn sinh con là một việc cực kỳ lãng phí thời gian, em cũng thấy đấy, tinh lực suốt đời bà ta là để dành cho ai. Vì bà ta cảm thấy thất vọng về anh. Anh vốn nghĩ là, bà ta sẽ không sinh con nữa, nào biết khi anh tám tuổi, bà ta và cha có thêm em."

"Hồi anh tám tuổi, bà ta mang anh đi gặp bác sĩ tâm lý, sau khi chơi vài board game, vẽ mấy bức tranh, bác sĩ nói nhân cách anh có khuynh hướng phản xã hội."

"Anh nghĩ bà ta không cam lòng, cảm thấy gene của mình lẽ ra phải dựng dục ra một đời sau hoàn mỹ."

"Em trai, anh trong mắt bọn họ là sản phẩm tàn khuyết, sản phẩm thất bại. Còn em là sản phẩm hoàn mỹ."

"Em nói xem... nếu anh đáp ứng tâm nguyện của em, biến em thành đao phủ, cuối cùng em sẽ biến thành dạng người gì?"

"Có lẽ anh em chúng ta, đến cuối cùng vẫn là cùng một loại người."

Chương 74

Nhìn Minh Nguyệt, Minh Thiên chỉ nói: "Tôi sẽ trở thành dạng người gì, không cần anh nhọc lòng. Anh tuân thủ quy tắc, nói cho tôi biết trò chơi này rốt cuộc là như thế nào và tôi có thể cứu anh ấy về hay không là được."

Uống một ly trà, Minh Nguyệt nói: "Linh hồn các em đều bị cầm tù. Mà ý thức các em thoát ly linh hồn, bị ép chuyển vào một thế giới trò chơi. Em có thể hiểu đơn giản là anh dùng số liệu xây dựng một thế giới, ý thức các em dưới dạng số liệu, đăng nhập vào trò chơi."

"Như lời anh đã nói, chỉ cần trò chơi kết thúc, các em sống sót, liền có thể trở lại hiện thực. Những chuyện đã phát sinh ngoài hiện thực cũng có thể sửa chữa lại."

Minh Thiên nắm chặt chén trà. "Nhưng trò chơi này khi nào mới kết thúc? Chuyện đã phát sinh sửa chữa thế nào?"

Minh Nguyệt nói: "Thời gian chưa tới. Cho nên nếu em muốn làm gì, vẫn còn kịp."

Minh Thiên hỏi: "Nếu đây là thế giới xây dựng bằng số liệu, có phải là có thể quay ngược thời gian?"

Minh Nguyệt gật đầu nói: "Có thể. Nhưng không chỉ là đơn thuần quay ngược thời gian. Em có thể xóa bỏ số liệu đoạn thời gian em đã trải qua, thả em hiện tại vào khoảng thời gian khởi đầu, thay thế cho em quá khứ. Nói cách khác, em có thể giữ ký ức và đạo cụ, quay về điểm khởi đầu, bắt đầu một lần nữa."

"Thời gian không phải tuyến tính, hiện tại và tương lai ảnh hưởng lẫn nhau. Khi em quay về quá khứ thay đổi số liệu của mỗi người, cũng có thể đồng bộ số liệu người chơi chuyển dời về tuyến thời gian mới nhất. Chúng ta có thể nói đơn giản là... trò chơi tái sinh."

"Nhưng theo giả thiết của anh, việc tái sinh có điều kiện. Sự vật

phát triển tuần hoàn bằng nguyên tắc trao đổi. Tại một điểm nào đó ở tương lai, khi tất cả kết thúc và sống lại, tổng số người tồn tại trong trò chơi sẽ không thay đổi."

Đưa cho Minh Thiên một thiết bị, Minh Nguyệt: "Em có thể nghiên cứu chương trình mô phỏng, sẽ dễ hiểu nguyên lý trò chơi và lời anh nói hơn. Trên thực tế, trước khi tái sinh, số liệu hiện có đều có thể thay đổi, bao gồm lựa chọn phó bản, người chơi tạo thành. Mỗi lần thay đổi lịch sử sẽ hình thành một thời không song song, có bao nhiêu thay đổi thì có bấy nhiêu thời không song song."

"Trước khi tái sinh, tất cả thời không đều ở trạng thái chồng lên nhau."

"Em có thể tách chồng tất cả thời không, tìm ra cách tối ưu thực hiện tâm nguyện của em. Cuối cùng, thời điểm số liệu hợp nhất chính là thời khắc sinh tử đảo ngược, âm dương đảo điên."

Nói tới đây, Minh Nguyệt đứng lên đi ra ngoài. "Vẫn cho em thời gian ba ngày. Nghỉ ngơi cho tốt. Đến lúc đó em sẽ tự thiết lập bản thân, xem em muốn bắt đầu từ nơi nào. Ở đây có đồ ăn, em tự nấu nhé. Ba ngày này anh không ở đây."

Minh Thiên gọi tên hắn ta: "Cảm ơn."

Minh Nguyệt dừng chân quay đầu lại, cười khẽ. "Không cần khách khí. Đây là thứ em nên có. Hơn nữa anh tò mò thật đó, em sẽ làm thế này để đảm bảo số lượng người chơi không đổi."

Minh Thiên đáp: "Có thù báo thù, có oán báo oán, rất đơn giản."

"Ừ. Anh cực kỳ chờ mong đáp án của em." Nói xong, Minh Nguyệt biến mất sau cửa nhà trúc.

Thời điểm Minh Nguyệt rời chốn đào nguyên, thập điện địa phủ Luân Chuyển Vương gửi một phong thư đến tam điện Tống đế vương.

Luân Chuyển Vương gọi là Tiết Thiên Thu, phụ trách chuyện áp giải quỷ hồn.

Dẫn sinh hồn đến hoàng tuyền, qua cầu Nại Hà, phân chia chúng đến các tầng địa ngục chịu hình; hết hạn thi hành án, thì dẫn đi uống canh Mạnh bà, dẫn đến vãng sinh lộ; Những kẻ mắc tội không thể tha, cần chịu hình phạt nặng, áp giải đến nơi hành hình tương ứng, chịu khổ vĩnh thế...

Đó chính là chức trách của Tiết Thiên Thu.

Nói đơn giản, ngài là đệ thập Diêm Vương, ngài không phụ trách phân xử tội ác, không phụ trách thẩm phán, không phụ trách các hạng mục hành hình, quỷ hồn có công đức hay mắc tội ác gì, nên đưa đi đâu, không phải việc của ngài.

Sau khi các Diêm Vương khác phán xử xong, ngài sẽ phụ trách công tác áp giải.

Gần đây Tiết Thiên Thu vô cùng buồn rầu. Bởi vì ngài bị mất hơn ngàn sinh hồn.

Lúc dẫn sinh hồn đến cầu Nại Hà, một luồng sức mạnh không biết từ nơi nào xuất hiện, cướp sạch toàn bộ.

Địa phủ tổng cộng có mười vị Diêm Vương, đối tượng nghi ngờ của Tiết Thiên Thu đương nhiên là chín vị Diêm Vương còn lại.

Nhưng địa vị thấp nhất, đứng hàng đệ thập Diêm Vương, ngài chỉ có thể cẩn thận tra chứng cứ, từng bước cẩn thận, ai cũng không dám đắc tội.

Hôm nay, cuối cùng ngài cũng tra được ít manh mối, liền gửi một phong thư đến Tống đế vương đứng hàng đệ tam.

Tống đế vương mở phong thư, đọc chữ viết trên giấy: "... Xin kiểm chứng, việc này có quan hệ cùng bảy điện Thái Sơn Phủ Quân. Quãng đời còn lại của sinh hồn không xuất hiện trong hệ thống Sổ Sinh Tử, nguyên nhân bọn họ chết ngoài ý muốn, đang đợi điều tra; nguyên nhân Thái Sơn Phủ Quân cướp quãng đời còn lại của ngàn sinh hồn, đang đợi điều tra."

"Hiện tại Thái Sơn Phủ Quân có một thủ hạ kiêm cánh tay phải đắc lực, tên là Minh Nguyệt. Nghe nói người này từng là thuộc hạ của Tam ca, năm trước vừa mới bị điều chức. Không biết Tam ca và người tên Minh Nguyệt có quan hệ như thế nào, liên quan bao nhiêu đến Thái Sơn Phủ Quân. Có lẽ có thể lấy được thông tin từ trong miệng Minh Nguyệt."

.

Trong khách sạn khu nghỉ phép.

Trước cửa sổ sát đất bày hai ly rượu vang đỏ trên bàn.

Bên cạnh rượu vang đỏ đặt một huy hiệu nhà tiên tri, Minh Thiên không e dè để nó trước mặt Đoạn Dịch.

Huy hiệu kim loại ánh màu rượu vang đỏ.

Đoạn Dịch nhìn chăm chú nó một lát, ngước mắt nhìn về phía Minh Thiên. "Thế, hôm nay là lúc thẳng thắn?"

Minh Thiên mỉm cười. "Để em nói từ đầu. Thật ra từ giây phút anh tỉnh dậy ở khách sạn, cũng chính là lúc em gọi điện thoại đánh thức anh, kêu anh dậy lấy văn kiện, anh đã không còn ở thế giới thực. Anh đã chết trong tai nạn xe cộ. Em cũng đã chết. Anh thử nhớ lại xem, có phải ngày hôm đó khác với ngày thường?"

Đoạn Dịch ngồi nhớ một chút, ngày đó anh tỉnh dậy, liền cảm thấy tâm tình áp lực vô hạn.

Anh tưởng là do thời tiết khí áp thấp.

Sương mù nặng nề, giăng đầy mây đen, không khí ẩm ướt, làm tinh thần cả người uể oải.

Mặt khác, lúc Minh Thiên xuất hiện trước mặt anh, hay gọi là Lâm Nhạc Xuyên, anh cũng cảm thấy hắn là lạ.

Khi anh mở cửa, Minh Thiên đứng trên hành lang khách sạn mờ tăm, tròng mắt hiện vài phần lành lạnh. Cơ thể mang hơi ẩm rét

lạnh, Đoạn Dịch chợt ngộ ra... Minh Thiên là quỷ.

Hiển nhiên, lúc ấy anh cũng là quỷ.

"Sau anh lên cầu vượt Trường Giang, thấy cơ thể mình hóa thành bột phấn, thật ra đó là cầu Nại Hà. Thân thể hóa bột phấn vì linh hồn bị cướp đoạt rồi duy độ sang trạng thái khác. Những sự kiện sau đấy anh biết rồi, anh đăng nhập vào một trò chơi."

Đoạn Dịch cầm chiếc huy hiệu nhà tiên tri lên. "Vì sao cậu biết rõ những chuyện này? Có liên quan đến huy hiệu?"

Hồi lâu sau, Minh Thiên gật đầu.

Đoạn Dịch nhận ra điều gì, không khỏi nắm chặt huy hiệu.

Minh Thiên kịp thời giữ ngón tay anh. "Cẩn thận cắt vào tay."

Đoạn Dịch nhăn nhíu mày. "Nhận huy chương này, cậu không chọn quay về hiện thực, mà ở lại?"

Minh Thiên: "Vâng. Em ở lại, đi đến cuối cùng. Như hệ thống đã thông báo, em biết được sự thật về trò chơi. Em gặp người thiết kế trò chơi, biết bí mật mà mọi người không biết."

"Vì sao làm như vậy? Sao cậu không quay về? Tiểu Thiên..." Đoạn Dịch nắm ngược lấy tay hắn, không hiểu sao trái tim bất giác đau đớn.

"Thời điểm em chết, em đã thấy anh trai em. Anh ta nói mình là Bạch Vô Thường." Minh Thiên mở miệng, đôi mắt lại cụp xuống, "Nếu em nói, em muốn tiếp tục trò chơi chỉ vì hứng thú với hệ thống chương trình, muốn gặp trai anh mình. Anh có tin không?"

"Nhảm nhí, đương nhiên tôi không tin."

Đoạn Dịch đứng lên kéo tay Minh Thiên, vòng qua bàn trà đến trước mặt Minh Thiên, thật gần nhìn sâu vào hai mắt hắn, "Cậu từng nói hai người không thân với nhau. Hai người còn chưa từng sinh sống cùng nhau. Anh ta không quan tâm cậu, cậu gặp anh ta

làm cái gì?"

"Còn nữa. Cậu nói tôi chết vì tai nạn xe cộ. Mà lúc cậu tới khách sạn tìm tôi, cậu đã là quỷ. Vậy cậu chết từ khi nào? Tiểu Thiên, bây giờ, nói thật cho tôi nghe. Cậu đang băn khoăn cái gì?"

Hắn băn khoăn cái gì?

Điều hắn băn khoăn lớn nhất tới nay, đơn giản là không muốn Đoạn Dịch có gánh nặng.

Minh Thiên cứu Đoạn Dịch, nhưng không muốn Đoạn Dịch cho rằng, cơ hội để anh sống lại được thành lập từ mạng những người khác. Dù cho những người đó từng mưu hại anh, dù bọn họ đều là kẻ khốn nạn chết tiệt, nhưng người phán xử không nên là Đoạn Dịch hoặc Minh Thiên.

Nếu anh biết sự thật, cần phải hại chết những người đó mới có thể sống sót, anh sẽ tự trách đến mức nào?

Anh có thể yên tâm thoải mái sống sót? Anh có thể mang vác tội nghiệt cả đời?

Nếu anh biết "trao đổi ngang bằng để được tái sinh", liệu anh có sống trong nỗi áy náy cả đời?

"Em không có gì băn khoăn. Em chỉ muốn anh sống thật thoải mái."

"Tiểu Thiên..."

"Anh Tiểu Dịch." Minh Thiên nắm ngược bàn tay Đoạn Dịch, cơ thể áp sát, đẩy anh dựa vào cửa sổ sát đất.

"Gì đấy? Hai ta chưa nói xong đâu..."

"Em hôn anh được không?"

Việc đã đến nước này, sự tình đang phát triển theo hướng Minh Thiên kiểm soát trong lòng bàn tay.

Nhưng Đoạn Dịch, vĩnh viễn là biến số hắn không thể đoán trước.

Bởi vì để ý Đoạn Dịch, nên hắn bận tâm quá nhiều, do dự rất nhiều.

Nhưng ngay tại giây phút sắp phải tự vạch trần, trong đầu hắn lướt qua trăm ngàn ý niệm, cuối cùng bị một ý niệm và trực giác mãnh liệt đàn áp.

Hắn không muốn quan tâm bất cứ thứ gì nữa. Hay là cứ tới gần người trước mặt mà mình đã mong ước từ lâu thật lâu... Hôn đi.

Minh Thiên biết, sự tình phát triển kế tiếp, có lẽ sẽ hoàn toàn đi ngược lại sách lược mình đã định ra từ trước.

Đoạn Dịch trải qua bao việc, vậy mà vẫn chọn tin tưởng hắn; khi ấy hắn mới ý thức được, thì ra rất nhiều thời điểm Đoạn Dịch đều ở trong tối ngoài sáng bảo vệ cho mình; thậm chí giờ phút này còn tận lực thu hồi những câu chất vấn, ánh mắt quan tâm không chút che giấu...

Chung quy, với anh, Minh Thiên để bản năng nói ra ý niệm ấp ủ trong lòng mình.

"Chuyện khác, em không muốn quản nữa. Cho em hôn anh một chút, được không?"

Chương 75

"Em có thể hôn anh không?"

Hôn chỗ nào? Hôn kiểu gì?

Đoạn Dịch nghe thế, phản ứng đầu tiên là... Cậu ta muốn tránh thẳng thắn nên lại bày kịch bản dắt mũi gì à?

Có phải cho rằng mình nghe vậy sẽ khiếp sợ hoặc phẫn nộ, tóm lại mình sẽ phủi tay rời đi, thế là cậu ta tránh được cảnh thẳng thắn?

"Tôi nói cho cậu biết Minh Thiên, chiêu này vô dụng. Tôi không mắc mưu đâu. Tưởng tôi sẽ bỏ chạy lấy người hả."

"Anh không đi, thế thì tốt quá. Em coi như anh đã đồng ý."

Minh Thiên nghiêng đầu cầm ly rượu vang đỏ uống một ngụm, sau đó cúi sát mặt Đoạn Dịch, khoảng cách giữa hai người lập tức thu hẹp cực kỳ.

Đoạn Dịch không nhúc nhích tí nào.

Anh dựa hờ vào cửa sổ sát đất, tứ chi thả lỏng.

Nhướng mày, anh nhìn Minh Thiên nói: "Quả nhiên còn nhỏ tuổi, làm chuyện này còn phải uống rượu tiếp cam đảm?"

Minh Thiên đoán ý anh. "Anh cảm thấy... Em không nghiêm túc muốn hôn anh?"

"Vô nghĩa. Cậu bày trò dọa tôi chứ gì? Tôi sẽ không đi, cũng sẽ không trốn. Tôi chả tin cậu dám hạ miệng. Cậu chỉ dám làm đến nước này thôi."

Đoạn Dịch nhấc cằm, ánh mắt chứa chút khiêu khích. "Cho nên, cậu khai ra được rồi đấy. Ngồi về chỗ cũ, thành thật nói rõ ràng cho tôi nghe."

Hình như bị sự khiêu khích trong mắt Đoạn Dịch kíc.h thích, Minh Thiên tiến lên một bước, môi hai người gần sát vô cùng.

Từ góc nhìn thứ ba, môi hai người gần như dán vào nhau, nếu ai há miệng nói chuyện, hoặc không cẩn thận cử động, môi liền chạm hôn người còn lại.

Đoạn Dịch nhất quyết phân cao thấp cùng Minh Thiên, bởi vậy biểu cảm mặt anh vẫn thả lỏng như cũ.

Nhưng dù như thế, có lẽ do khoảng cách thật sự quá sát, thân thể Đoạn Dịch bất giác căng chặt.

Hai bên giữ khoảng cách này khá lâu.

Qua một hồi lâu, xác nhận Minh Thiên không nhúc nhích, bả vai Đoạn Dịch mới chậm rãi thả lỏng.

... Ờ, biết ngay là cậu ta không dám. Chỉ là kịch bản để tránh thẳng thắn với nhau thôi.

Minh Thiên biết anh là thẳng, không có khả năng dùng mỹ nhân kế.

Cậu ta muốn dọa mình bỏ chạy mới làm như vậy.

Hiện tại hai người xem như đang phân cao thấp nhỉ.

Hắn cược anh sẽ nhịn không nổi bỏ chạy. Còn anh cược hắn sẽ không dám cúi đầu.

Đoạn Dịch không ngờ, Minh Thiên bất ngờ dồn sức không báo trước, thân thể cong về phía anh.

Đoạn Dịch muốn tránh cũng không kịp, theo bản năng nghiêng đầu, nhưng Minh Thiên dễ dàng thuận thế đuổi theo.

Âm thanh vải vóc cọ xát nhỏ vụn giữa cuộc giằng co ngắn ngủi, đôi môi hai người chạm vào nhau, ẩm ướt, tràn ngập mùi rượu

vang đỏ thơm ngát.

Mở to hai mắt, Đoạn Dịch thấy cặp mắt xinh đẹp của Minh Thiên gần trong gang tấc, đáy mắt chứa sương mù, cất giấu thâm tình không thể kìm giữ.

Đoạn Dịch chưa từng nghĩ quan hệ hai người theo hướng đó.

Thế nên đến tận bây giờ trong đầu anh toàn suy nghĩ: Má ơi, cậu ta dám làm thật hả?

Suy nghĩ thứ hai là... Nếu bây giờ mình đẩy cậu ta ra nổi giận bỏ đi, chẳng những bị cậu ta hôn một cái, vụ thắng thắn còn kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thế thì mình bị thiệt gấp đôi à?

Không được, nhất quyết không thể để cậu ta lại xài chiến thuật tránh né trọng điểm.

Đoạn Dịch lườm cháy mắt Minh Thiên, nghiêng đầu tránh môi hắn, nói vội: "Tôi nói chiêu này vô dụng. Cậu đừng hòng chọc tôi tức giận, tôi không tức đấy làm gì nhau. Cậu phải giải thích cho tôi... ưm..."

Hắn không rảnh hơi nói chuyện, đôi môi chưa cách xa lần thứ hai kề sát.

Đầu lưỡi vươn tới, dọc theo hai cái cánh môi hơi hé, linh hoạt chui vào.

Suốt ba giây, Đoạn Dịch bất động.

Vì anh quá mức khiếp sợ.

Cơ thể anh nháy mắt cứng còng. Minh Thiên một tay ôm chặt gáy anh, một tay siết eo anh áp lên cửa sổ sát đất, nhanh chóng khiến nụ hôn này sâu hơn.

Nụ hôn ở hẻm nhỏ lần trước, Minh Thiên biết nó là vở kịch một vai, sẽ biến mất sau mười phút. Khi ấy trong lòng hắn tràn ngập sự cấp bách khó dằn, cũng buồn bã vì biết sẽ chỉ có bản thân nhớ

được.

Cái hôn lần đó quá không chân thật, thậm chí với Minh Thiên mà nói, chứa vài phần bi ai.

Đối với Đoạn Dịch, đây là lần đầu họ hôn nhau.

Mà đối với Minh Thiên, dường như cũng là lần đầu tiên hắn thực sự được hôn Đoạn Dịch. Khác với vở kịch một vai trong hẻm nhỏ, cũng khác với vô số giấc mơ ướt át nửa đêm.

Hơi thở Đoạn Dịch là thật, răng môi nóng bỏng là thật. Đầu lưỡi vô thức uốn cong, hàm răng chỉnh tề, thậm chí hai cánh môi khẽ run... Đều bị mình vuốt ve, đụng chạm.

Cảm giác hôn người mình yêu thương chân thật đến vậy ư?

Tốt đẹp đến mức linh hồn lơ lửng, cũng còn xa mới đủ để hình dung.

Hắn đã từng quyết định yêu thầm Đoạn Dịch, không nói cho anh bất kỳ điều gì.

Ban đầu hắn đã quyết định như vậy.

Hắn muốn giữ Đoạn Dịch dưới trời xanh mây trắng, không bị vấy bẩn, cũng không bị mình lây nhiễm.

Nhưng hiện tại hắn mới phát hiện, bản chất hắn vẫn là kẻ ích kỷ.

Đoạn Dịch là ánh sáng, là thứ hắn luôn cố gắng truy đuổi, không thể buông tay.

Hắn không thể nhịn được nữa, không nhịn được nữa thì hôn đi, không nhịn được nữa thì đòi lấy độ ấm trên người mà hắn vẫn luôn theo đuổi đi.

Nếu Đoạn Dịch không tín nhiệm hắn, ôm thái độ lạnh nhạt với hắn, có lẽ hắn có thể kiên trì, cô độc đi tiếp. Song Đoạn Dịch không hề như vậy. Kể cả từ góc nhìn của anh, hắn là nghi phạm

đao phủ tội ác tày trời, anh vẫn chịu tin tưởng hắn, nói với hắn rằng: "Tiểu Thiên, đến bên tôi."

Nếu yêu là vĩnh viễn không thể mở lời, vĩnh viễn không thể đốt cháy mồi lửa, chỉ có thể cô đơn ngắm nhìn bầu trời đêm.

Cảm giác cô đơn này, thật sự quá khổ quá mệt.

Cũng may, vài giây ngắn ngủi hôn môi cuồng nhiệt, đã đủ đền bù.

Thế giới tối tăm muôn thuở của hắn chợt nở rộ pháo hoa rực rỡ bắt mắt. Lộng lẫy, lóa mắt, cuối cùng ngưng kết thành mồi lửa vĩnh hằng không điêu tàn, đủ để an ủi những năm tháng hắn một mình vượt qua gian khổ, cũng duy trì bước đi trên cuộc hành trình kế tiếp.

.

Đối với Đoạn Dịch, Minh Thiên hôn chả ra thể thống gì.

Hắn hôn cực kỳ trực tiếp, không chứa ý vị khiêu khích, không tiến lui dụ dỗ, không thử mấy cái như gần như xa, mà chỉ đơn thuần tiến quân thần tốc, như muốn thông qua nụ hôn tuyên cáo điều gì.

Thật ra thời gian mới chỉ trôi qua có vài giây.

Nhưng đầu óc trống rỗng kéo dài thời gian thành vô hạn, Đoạn Dịch cũng chậm chạp không phản ứng lại.

Tới khi vạt áo thun anh bị kéo lên, ngón tay thon dài lạnh băng của Minh Thiên chạm vào eo anh, anh choàng tỉnh lại.

Vội vã đẩy Minh Thiên ra, Đoạn Dịch trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, há miệng muốn nói gì đó, lại phát hiện bản thân quá mức khiếp sợ nên không thốt nổi một chữ.

Một suy nghĩ xưa nay chưa từng có xuất hiện trong đầu anh.

... Cậu ta làm đến mức độ này, không thể nào là diễn kịch.

Tại sao?

Cậu, cậu ta... Cậu ta thích mình?

Đâu đến mức đó? Tại sao?

Cậu ta nhỏ hơn mình 6 tuổi.

Hai người đều là đàn ông, mình còn già hơn...

Rũ mắt, Đoạn Dịch dựa vào cửa sổ sát đất đỡ trán ba giây, tránh qua bên cạnh Minh Thiên, tự rót cho mình một ly đầy rượu vang đỏ tu ừng ực.

Sau đó anh phát hiện, vị rượu làm anh nhớ tới cảm giác hôn môi vừa rồi.

...Chắc là tại Minh Thiên uống một ngụm rượu rồi hôn mình.

Lại còn hồi tưởng nữa chứ. Cái mặt già của Đoạn Dịch không chịu nổi, buông ly rượu, vội vàng bỏ chạy.

Trở lại phòng mình, Đoạn Dịch hút tầm ba điếu thuốc mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Vào phòng tắm mở vòi nước rửa mặt bằng nước lạnh, anh chợt nhớ... Con mẹ nó, vụ thẳng thắn vẫn bị cậu ta lấp liếm cho qua.

Tắt vòi nước, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, Đoạn Dịch nghĩ tiếp... mẹ nó sao mặt mình đỏ thế hả.

.

Bởi vì ban đêm ngủ không ngon, 10 giờ sáng ngày hôm sau, Đoạn Dịch vẫn đang gối đầu ngủ nướng.

Anh bị tiếng đập cửa đánh thức. Ngáp một cái, anh giương giọng hỏi: "Ai đấy?"

Ngoài cửa đáp: "Em. Minh Thiên."

Đoạn Dịch lập tức tỉnh ngủ.

Anh nghe thấy Minh Thiên nói: "Anh ra ăn chút gì nhé?"

Đoạn Dịch: "Không muốn ăn. Tôi muốn ngủ."

Trầm mặc ba giây, Minh Thiên hỏi: "Có phải anh xấu hổ không, ngày hôm qua..."

Đoạn Dịch lập tức nhảy xuống giường, chạy chậm tới mở cửa, vội kéo Minh Thiên vào phòng, "rầm" đóng cửa lại, chỉ tay vào mũi hắn: "Hành lang người đến người đi, cậu đừng có nói hươu nói vượn, lớn tiếng như vậy muốn làm gì? Còn nữa, có cái con khỉ mà xấu hổ, tôi không phải em gái yếu ớt, cậu ăn nói kiểu quái gì thế?"

"Vậy anh... Có giận em không?" Minh Thiên nhíu mày nhìn anh, giữa mày hiện rõ sự nghiêm túc.

Trả lời Minh Thiên chính là sự im lặng cực dài.

Cuối cùng Đoạn Dịch lấy đồ trên tay hắn, nói "Cảm ơn" xong, một lần nữa mở cửa, đẩy hắn ra ngoài.

Dựa lưng vào cửa đứng thẳng, Đoạn Dịch nhìn thoáng qua túi đồ ăn xách trong tay, thở dài một hơi.

... Mẹ nó, sao mình biệt nữu thế hả?

Tắm rửa, ăn đồ ăn, Đoạn Dịch tiếp tục ngủ.

Buổi chiều 1 giờ, tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên.

Cơ mà lúc này người tới không phải Minh Thiên, là Bạch Lập Huy và Bành Trình.

Cho hai người vào, Đoạn Dịch hỏi: "Làm sao vậy?"

Bành Trình nói: "Chơi bóng rổ đi, 2v2."

Đoạn Dịch: "2v2?"

Bành Trình: "Hai ta một nhóm, Bạch Lập Huy và Minh Thiên một nhóm?"

Đoạn Dịch: "... Mệt. Đánh không nổi."

"Khu nghỉ phép có phòng karaoke, hay là chúng ta đi hát ha? Bành Trình hỏi, "Mấy cô gái buổi tối muốn đi. Tôi mà đi một mình, kiểu gì cũng bị Khang Hàm Âm dỗi. Mọi người cùng đi nhé."

Đoạn Dịch: "Ừm... Lại là hoạt động tập thể?"

"Chúng ta đều là đồng đội ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, nhưng ít khi hoạt động tập thể." Bành Trình kinh ngạc nhìn anh, "Anh cãi lộn với ai hả?"

Đoạn Dịch: "Ờ, không phải."

Bành Trình nhớ tới cái gì, nói: "À tại tôi thấy số 2 có hơi là lạ. Chúng ta nên tổ chức hoạt động tập thể để cậu ấy vui hơn."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Minh Thiên? Cậu ta làm sao cơ?"

Bành Trình lập tức kể: "Hồi trưa lúc ăn cơm, cậu ấy không ăn miếng nào, một mình uống rượu giải sầu. Nên giờ tôi mới rủ rê cậu ta chơi bóng, hoặc hát hò gì đó nè. Ôi chao, thằng nhóc còn nhỏ tuổi, vào trò chơi này chắc là nhiều gánh nặng lắm. Ngày thường tôi toàn tôn sùng cậu ta là đại ca, hôm nay đột nhiên phát hiện cậu ta rõ là đáng thương. Cậu ta vẫn còn là đứa trẻ mà."

Bạch Lập Huy phụ họa gật đầu: "Cậu ấy đúng thật là không ổn. Đoạn Dịch, anh có quan hệ tốt với cậu ấy, anh hỏi thăm cậu ấy xem?"

Chương 76

Đoạn Dịch không đi chơi bóng rổ, nhưng anh đáp ứng buổi tối đi hát karaoke.

Buổi chiều 6 giờ, các người chơi ở nhà ăn ăn cơm. Minh Thiên không đến.

Buổi tối ca hát, trong phòng karaoke mọi người vui chơi rất náo nhiệt. Minh Thiên vẫn không tới.

Đoạn Dịch ngồi bên cạnh Bành Trình, đụng bả vai hắn ta. "Không phải cậu nói kêu Minh Thiên à?"

"À, buổi chiều có gặp cậu ấy rồi, cậu ấy nói mình buồn ngủ."

Không ăn cơm không xuất hiện.

Lại chơi trò tự kỷ?

Đoạn Dịch nhướng mày.

Bạch Lập Huy hát xong một bài hát, ngồi xuống bên Đoạn Dịch. "Sao mà mặt ủ mày ê thế?"

Đoạn Dịch: "Ừm... Giả dụ có một đứa trẻ, nó không chịu làm gì hết, tự kỷ một mình, không ăn cơm không ra khỏi cửa không để ý người khác, thì nó bị gì vậy?"

Bạch Lập Huy suy nghĩ: "Áy náy hả, sợ phụ huynh nổi giận, nên không dám tìm bọn họ trò chuyện. Tâm hồn trẻ con non nớt lắm. Làm phụ huynh phải biết chủ động bắt chuyện gỡ khúc mắc."

Khang Hàm Âm bên cạnh tự nhiên cầm một ly nước, hai mắt nhìn thẳng màn hình phía trước. "Anh nói đúng đấy."

Đoạn Dịch: "..."

Tự dưng bị cưỡng hôn là mình, bị bơ vụ thẳng thắn cũng là mình, nhìn thế nào cũng là tại Minh Thiên. Mắc cái gì hiện tại mình còn phải đi dỗ cậu ta?

Càu nhàu càu nhàu trong lòng, thân thể vẫn thành thật.

Rốt cuộc anh vẫn không yên tâm, cầm theo chút trái cây, đi thang máy lên lầu tìm Minh Thiên.

Minh Thiên đầu tóc rối xù mở cửa.

Đoạn Dịch nhìn hắn, cứ cảm thấy cảnh trước mắt vô cùng quen.

Căn cứ vào kinh nghiệm của anh, đừng nói là lần này chơi kịch bản giả đáng thương nhá?

Vòng qua Minh Thiên vào phòng, Đoạn Dịch nói: "Cậu làm sao thế? Tôi thấy tâm lý cậu đâu có yếu ớt tới vậy. Ở trong ổ tổ chức tội phạm ba năm, vào trò chơi một đường giết đến cuối biết được bí mật trò chơi của cậu đâu rồi?"

Minh Thiên liếc anh một cái: "Bởi vì em để ý anh, cho nên suy xét tương đối nhiều."

Đoạn Dịch: "..."

Đặt trái cây lên bàn, Đoạn Dịch đỡ trán. "Ăn chút gì đi."

Minh Thiên nhìn anh một cái, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn trái cây.

Đoạn Dịch nhịn không được sờ soạ,ng rút một điếu thuốc, rồi sau đó bị Minh Thiên nhanh tay lẹ mắt tịch thu.

Đoạn Dịch: "....."

"Anh hút ít thôi, không tốt cho thân thể." Minh Thiên cắn tiếp một miếng táo.

Đoạn Dịch nhăn mày, nhìn chằm chằm hắn, một lúc lâu sau vẫn mở miệng hỏi. "Ý cậu là gì? Đừng nói cậu đối với tôi... Có chút ý

đó?"

Minh Thiên buông vật trong tay, nâng mắt nhìn về phía Đoạn Dịch: "Không thể ư?"

Đoạn Dịch muốn xổ ra hết cả đống câu chửi bới tích góp được.

Nhưng lúc này đối diện với đôi mắt xinh đẹp của Minh Thiên, anh bỗng nói không lên lời.

Huống chi anh nên nói cái gì?

... lẽ nào nói "không thể"? Tuy chuyện này quả thật anh không thể tưởng tượng nổi, nhưng mình đâu có lập trường quản người ta thích ai?

Không chờ Đoạn Dịch trả lời, Minh Thiên nói ngay: "Lúc em 18 tuổi, anh đã cứu em, em coi anh là anh hùng đời em... Sau này xem anh diễn thuyết, bị khí chất và lời nói của anh hấp dẫn, coi anh là thần tượng. Rồi em vào công ty anh, ban đầu không nghĩ theo hướng đó, đối đãi với anh như bình thường, nhưng từ khi nghe đồn anh là gay, em cảm thấy... có lẽ em cũng có thể."

"... Ý cậu là, vấn đề là tại tôi? Hồi cậu còn nhỏ tuổi, tại tôi dẫn đường sai cho cậu phải không?" Đoạn Dịch có chút dở khóc dở cười, "Cậu muốn tôi chịu trách nhiệm với cậu đấy à?"

Minh Thiên cười nhạt, nói: "Em nhớ lại chuyện xưa thôi, cảm thấy chắc đó là quá trình em thích anh. Thực ra là em không biết mình có suy nghĩ như vậy từ khi nào. Nhưng khi em phát hiện, nó đã tồn tại rồi."

Nhấc mí mắt lên, nhìn thoáng qua anh, hỏi ngược: "Trước khi em hôn anh, anh không cảm nhận được chút nào?"

Đoạn Dịch: "Làm gì có ai nghĩ anh em kết nghĩa theo hướng này hả? Đàn ông thích đàn ông, xác suất thấp lắm. Bằng không đám con trai ở ký túc xá, bạn bè suốt ngày cãi nhau ầm ĩ, tắm phòng tắm công cộng trong ký túc xá, mọi người đều thấy nhau trần trụi. Nếu theo lời cậu nói, vậy thì có dễ nghĩ theo hướng cậu nói không,

hả?

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch hiếm khi nhạy bén phát hiện Minh Thiên nhấp môi, đồng thời rũ mắt, nhìn giống như... Không cao hứng?

"Aiss cậu?"

"Anh cùng bạn bè mình đùa giỡn, có nắm tay nhau không?"

"Tôi... sao tôi nhớ nổi?"

"Lúc tắm rửa... thôi."

Sao lại chơi trò tự kỷ rồi?

"Này, Tiểu Thiên..."

"Em không sao. Nếu anh biết em thích anh, hẳn là anh có thể tưởng tượng được, em biết mấy chuyện này, khó tránh khỏi cảm thấy ghen ghét. Tuy em không có lập trường gì, thậm chí còn không có đối tượng cụ thể ghen ghét, biết bao nhiêu người cùng tầng lầu tắ,m chung với nhau. Đúng là cuộc sống đại học bình thường. Nhưng lòng em... Thôi anh hiểu là được."

Đoạn Dịch: "....."

Quay đầu, Minh Thiên nhìn về phía anh: "Lần trước anh nói, em có suy nghĩ gì cứ nói thật với anh, bởi vì anh không đoán được. Bây giờ em nói hết lòng mình cho anh nghe, anh có thấy em quá đáng lắm không? Em sẽ ghen ghét với tất cả người bên cạnh anh. Ai nhiều lời với anh một câu, em đều ghét hết, có thể chứ?"

Đoạn Dịch: "....."

Đoạn Dịch á khẩu không trả lời được, anh thật sự không biết nên nói cái gì.

Minh Thiên ngồi bên cửa sổ, đường cong sườn mặt có nét mềm mại.

Biểu tình của hắn hơi ảm đạm, lông mi dài cụp xuống, ỉu xìu buồn thương. Nếu không phải giới tính không đúng, Đoạn Dịch thấy hắn cứ như mỹ nhân khốn khổ vì tình.

Kẻ phụ lòng cậu ta là ai? Mình hả?

Đoạn Dịch có chút đau đầu, một câu nặng lời cũng nói không nổi.

Im lặng một lúc ngắn, Đoạn Dịch hồi tưởng một loạt những chuyện đã xảy ra trong trò chơi, nhưng anh thật sự không thể nào đoán được Minh Thiên thích mình tới mức độ nào.

Bất tri bất giác nghiêm mặt, Đoạn Dịch hỏi hắn: "Tiểu Thiên, cậu chắc không?"

Lẳng lặng ngắm Đoạn Dịch, Minh Thiên mở miệng: "Ngày hôm qua em không muốn trốn tránh. Chỉ là em nhớ chuyện quá khứ, hơn nữa bị tái hiện trong phó bản Nhà Tâm Nguyện, nhất thời khó kìm lòng nổi."

Cúi đầu thoáng nhìn bàn tay Đoạn Dịch vô thức nắm mép quần, Minh Thiên nói: "Anh biết từ khi nào anh bắt đầu gọi em là Tiểu Thiên không?"

Đoạn Dịch lắc đầu.

Minh Thiên nói tiếp: "Từ trước có một lần em bất cẩn kích hoạt điều kiện tử vong, thiếu chút nữa hại chết một đồng đội. Sau anh tới an ủi em, thấy hiệu quả quá thấp, bèn gọi "Tiểu Thiên" để dỗ em."

Từ trước? Bao lâu từ trước?

Tại sao mình không nhớ?

Đoạn Dịch cau mày, Minh Thiên nhìn anh nói: "Khi là trợ lý của anh, cảm tình của em với anh còn hơi mông lung. Lúc ấy em thường xuyên chống đối anh, chọc anh giận, em làm như vậy vì nghĩ anh thấy bối cảnh sau lưng em, phòng bị em, không tin em.

Thành ra em thường dùng cách này để phát tiết bất mãn, hoặc cố tình gây sự chú ý với anh."

"Giờ nhớ lại, lúc ấy em đúng là trẻ con."

"Nếu không vào trò chơi này, em không biết khi nào mình mới nhận rõ trái tim của mình."

"Anh Tiểu Dịch, như em từng nói, anh là người đáng tin cũng là người dũng cảm nhất. Em bị anh hấp dẫn, không có gì kỳ lạ. Anh nói đàn ông và đàn ông..."

"Em chưa từng nghĩ tới phương diện giới tính. Em không biết mình bẩm sinh đã thích nam, hay là gì khác. Nhưng lớn đến tầm này, em chỉ thích mỗi một người."

"Mà khoảnh khắc em thực sự hiểu rõ, là khi thấy anh chết."

"Anh Tiểu Dịch, nếu trong phó bản Nhà Tâm Nguyện thấy ảo giác đáng sợ... Ví dụ cảnh mình bị chém chết. Đó không phải ảo giác, đó là sự thật từng xảy ra, chẳng qua đối với anh mà nói, sẽ xảy ra trong tương lai."

"Em ở trong tù, trơ mắt nhìn anh chết. Khi đó em mới tỉnh ngộ rằng, tình cảm của em đối với anh rốt cuộc là gì."

"Thế nên, vừa rồi anh hỏi em có chắc không, em dám khẳng định với anh, em cực kỳ chắc chắn. Bởi vì cái chết của anh đã xác nhận, và em từng mất anh cũng là thật."

Đoạn Dịch hoàn toàn chìm vào trầm mặc, không biết tự hỏi ra sao.

Sinh tử, luôn là điều nặng nề.

Tính anh hơi biệt nữu, ít cảm xúc, còn không giỏi nắm bắt tâm tư người khác... Tất cả đều trở nên không còn quan trọng.

Minh Thiên nhận ra, kịp thời đi đến bên người nắm lấy tay anh. "Không chỉ anh. Rất nhiều người đều đã chết. Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Bành Trình... Đều đã chết. Em làm lại từ đầu để sửa

chữa sai lầm, mang mọi người trở về."

"Những thứ đã phát sinh chưa phải là kết cục đã định. Vì chúng ta là số liệu trong trò chơi. Số liệu chịu tải ý thức chúng ta. Người quản lý hệ thống nói với em, bọn họ sẽ căn cứ vào số liệu tử vong để phán định xem, linh hồn chúng ta ai sẽ được trả lại."

"Nhưng ít nhất em muốn bảo đảm, số liệu ý thức chúng ta sống sót trước."

"Anh Tiểu Dịch, đây là những gì em muốn thẳng thắn."

"Em xin lỗi. Do đủ loại băn khoăn, sợ anh có gánh nặng, trước đây em đã che giấu mọi chuyện."

"Hiện tại em nói hết cho anh. Từ nay sẽ không bao giờ lừa anh nữa."

Vì vậy Minh Thiên mới không chọn rời đi?

Chẳng trách vừa vào trò chơi, Đoạn Dịch liền cảm thấy thái độ của hắn thay đổi rõ rệt.

Sáng sớm ngày đó tại khách sạn S, hắn đã nhìn sâu vào mắt mình.

Vừa vào phó bản đã gọi ba chữ "Anh Tiểu Dịch" vô cùng tự nhiên.

Đau lòng vì mình không tin tưởng hắn.

Và mỗi lần lặp đi lặp lại "Anh phải tin em sẽ không hại anh" đầy nghiêm túc.

Đồng vàng và đạo cụ của hắn từ đâu mà đến.

Vì sao hiểu rõ nguy hiểm phó bản như lòng bàn tay...

Tất cả, đã có câu trả lời rõ ràng.

Chỉ tiếc... Chỉ tiếc anh không thể cùng Minh Thiên đi qua giai đoạn ấy.

Đoạn Dịch không biết một mình hắn đã đi qua bao nhiêu phó bản, mới có thể hiểu biết phó bản cặn kẽ đến vậy; anh không biết hắn đã chịu khổ đến mức nào, mới có thể thiên sơn vạn thủy quay ngược quá khứ, đứng trước mặt mình.

Đoạn Dịch càng không biết... Mình đã quên mất đoạn ký ức quý báu dày nặng giữa hai người.

Thấy Đoạn Dịch cúi đầu đứng tại chỗ không nhúc nhích, Minh Thiên thử niết bàn tay anh. "Em biết, không phải ai cũng có thể dễ dàng tiếp nhận một người thích mình. Chưa kể em là đàn ông."

"Còn nữa, tất cả lựa chọn em làm ra đều dưới tình huống anh không biết gì. Nếu anh cảm thấy gánh nặng quá nặng, em hoàn toàn có thể lý giải. Có lẽ anh không muốn nhìn mặt em..."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch giơ tay, ý bảo dừng lại.

"Anh Tiểu Dịch..." Minh Thiên nhíu mày.

Đoạn Dịch lắc đầu, khóe mắt hơi đỏ, nghẹn ngào nói: "Cậu nghĩ, tôi sẽ vì gánh nặng mà không muốn nhìn mặt cậu? Nếu tôi thật sự làm vậy, có khác gì lòng lang dạ sói?"

Chương 77

Bảy ngày sau.

Các người chơi bước lên xe buýt chở đi phó bản.

Đoạn Dịch và Minh Thiên ngồi ở hàng đầu.

Trên đường đi, các người chơi hầu như đều ngủ.

Đoạn Dịch quay đầu lại, ánh mắt đảo qua mỗi gương mặt người chơi.

Trong quá trình này anh luôn nhíu mày, anh nhớ Minh Thiên từng nói... những người có mặt ở đây đều giống mình, tương lai đã từng chết một lần.

Nếu so sánh với trò chơi trên máy tính, bọn họ là đám người chơi đều đã chết hết, sau khi Minh Thiên thắng trò chơi, mang theo trang bị và ký ức trở về điểm khởi đầu. Hắn thay đổi bản thân của quá khứ, cùng mình và đoàn người chơi lại từ đầu.

Chẳng qua khác biệt là, hệ thống lựa chọn phó bản cho người chơi, căn cứ vào năng lực tổng hợp và phó bản hiện có.

Cũng bởi vậy, bị Minh Thiên ảnh hưởng, mức khó phó bản đầu tiên bọn họ vào là cấp 2.

Lần đầu bọn họ vào phó bản, cũng là lần đầu Minh Thiên trải qua phó bản đó.

Nhưng vô luận như thế nào, đoàn người vẫn có thể đi tiếp, đều là nhờ Minh Thiên.

Không muốn anh gánh mạng người, cái gì Minh Thiên cũng tự thân gánh hết.

...Lúc mình hiểu lầm cậu ấy, có phải cậu ấy đã buồn lắm không?

Đất khách người lạ, Đoạn Dịch tưởng tượng nếu mình bị anh em bạn bè hiểu lầm, mình sẽ cực kỳ thất vọng buồn lòng.

Huống chi Minh Thiên... còn ôm tình cảm đặc biệt với mình?

Đêm đó Minh Thiên bày tỏ nỗi lòng cùng Đoạn Dịch, lo lắng Đoạn Dịch không muốn nhìn mặt mình nữa, Đoạn Dịch trả lời là, nếu mình thật sự như lời hắn, có khác gì lòng lang dạ sói?

Minh Thiên lập tức đáp: "Đương nhiên không phải. Anh chịu nhìn mặt em là quá tốt rồi. Anh Tiểu Dịch, em biết tình huống hiện tại đặc thù, không phải lúc nói chuyện này. Em vốn muốn giấu đến chết, nhưng sau phó bản《 Nhà Tâm Nguyện 》em sửa lại chủ ý, muốn nói cho anh nghe. Nhưng chỉ nói cho anh thôi. Em sẽ không nói cho người khác."

Lời của hắn, Đoạn Dịch nghe mà trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trong đầu anh lướt qua rất nhiều hình ảnh, 15 tuổi bị bắt cóc, 18 tuổi thoát khỏi tổ chức, và cặp mắt 23 tuổi tới khách sạn đón mình đi cầu Nại Hà...

Rồi Đoạn Dịch nhớ tới một chuyện hắn từng kể... thời điểm bị nhốt trong tù, hắn thấy đồng đội ăn thịt đồng đội.

Hơn nửa là chuyện xảy ra sau khi mình và mọi người chết.

Hắn một thân một mình bôn ba đường dài bao lâu, mới đến được điểm cuối, rồi tìm đường quay trở về?

Trong Nhà Tâm Nguyện, Minh Thiên chìm vào ảo giác, nổi điên xách rìu chém Bạch Lập Huy.

Đoạn Dịch nhớ mình đã nói với hắn: "Tiểu Thiên, đến bên tôi."

Khi đó mình đâu có biết... hắn thực sự đã hao hết trăm cay ngàn đắng, để đến được bên mình?

Đoạn Dịch bất giác thở dài, bị Minh Thiên nghe được.

"Anh sao vậy?" Minh Thiên nhìn về phía anh, giúp anh lột vỏ quả quýt.

"Không có gì." nhận quả quýt, Đoạn Dịch chớp mắt, nghiêng đầu nhìn hắn, cuối cùng chỉ nói, "Quả quýt cũng là số liệu."

"Vâng. Đúng vậy." Minh Thiên nói, "Nhưng số liệu bắt chước sinh hoạt chân thật mức độ cao. Nếu chúng ta ở trong trò chơi không ăn đồ ăn, chúng ta sẽ bị đói chết."

"Hình thái sinh mệnh nếu đa dạng nhiều loại như vậy..." Đoạn Dịch cười cười, "Ai biết hiện thực chúng ta thấy, có phải cũng là một trò chơi cỡ lớn? Có lẽ hiện thực mà chúng ta nghĩ, từ góc độ nào đó cũng mang ý nghĩa "giả dối". Trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi mới phát hiện thế giới này cấu thành... không giống những gì tôi từng nghĩ. Linh hồn, ý thức, đều là một hình thái sinh mệnh. Tính ra thân thể tồn tại, cũng chỉ là một trong số các hình thái."

"Anh Tiểu Dịch..."

"Không có gì, tôi cảm thán một chút thôi. Mặc kệ thế nào, cảm tình giữa chúng ta là thật, không phải giả. Cho nên, vứt bỏ hình thức bên ngoài, có ký ức, có cảm tình, nghĩa là chúng ta còn sống."

Cắn một múi quýt, Đoạn Dịch cười nói, "Ví dụ hiện tại, tôi nếm được vị quýt ngọt rõ ràng. Thế nghĩa là tôi còn tồn tại."

"Cậu đừng quá lo lắng cho tôi. Cách hệ thống vận hành ngày đó cậu giảng, tôi có thể hiểu hết. Cho dù cơ thể tôi đã chết ở "hiện thực", tôi không thấy bị đả kích lắm."

Dừng một chút, Đoạn Dịch nói tiếp: "Điều duy nhất tôi lo lắng là bên cha mẹ. Cơ mà nhìn anh họ, chắc là anh ấy biết khá nhiều về hệ thống hoặc thông tin về cái gọi là địa ngục. Anh ấy có thể nghĩ cách giúp đỡ. Còn tôi thì cần làm tốt phần mình, cố gắng sống sót, rời khỏi nơi này."

Minh Thiên cười. "Vâng. Phản ứng của anh giống em dự đoán lắm. Anh vẫn luôn cứng cỏi như vậy."

Trí nhớ Đoạn Dịch thiếu hụt một đoạn thời gian của hai người.

Vì vậy trong mắt anh, Minh Thiên từ một thanh niên lạnh nhạt ngoài hiện thực suốt ngày chống đối mình, có bối cảnh nhà tư sản tới công ty để giám thị mình, bỗng biến thành Tiểu Thiên hở ra là gọi "anh Tiểu Dịch", động một chút là khen ngợi mình, thích bám dính theo mình.

Trước đây đối với sự thay đổi này, Đoạn Dịch không hiểu gì cả.

Anh không nghĩ sâu xa, cũng không cảm thấy có vấn đề gì, Minh Thiên thích khen thì khen.

Cơ mà giờ anh đã biết lý do, đối mặt với Minh Thiên thường xuyên treo miệng mấy câu khen ngợi, cùng ánh mắt sáng trưng nhìn chằm chằm mình, anh ngại quá trời ngại.

Cúi đầu ném mấy múi quýt vào miệng, Đoạn Dịch nghĩ đến cái gì, dời đề tài. "Đúng rồi... Cho nên tôi lý giải là, cậu dùng cách trả thù hung thủ, kéo các đồng đội lẽ ra phải chết trở về. Vậy lần trước..."

"Cậu chạy ra từ trong rừng, nói với tôi "còn một kẻ cuối cùng", là có ý gì?"

Minh Thiên nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Đoạn Dịch đuổi theo hắn ánh mắt trông ra, vẫn như cũ là một thế giới sương mù thuần trắng.

Đoạn Dịch nghe thấy thanh âm nặng nề của Minh Thiên truyền đến. "Em đã tính toán cẩn thận. Phó bản tiếp theo, hẳn là sẽ gặp kẻ đó."

.

Xuống xe buýt, Đoạn Dịch lấy bảng số xong, đứng chờ ba người mới tới.

Ba người lục tục lấy bảng số, tự giới thiệu đơn giản.

Số 5 gào họng tên Bạch Tư Niên, giới tính nam, có vẻ là sinh viên, da dẻ trắng trẻo, bị cái là không cao. Cậu ta có đôi mắt rất lớn, mặt hơi giống shota, nét đẹp khiến nữ tính dễ kíc.h thích tình thương mẹ hiền.

Số 6 là một người phụ nữ tên Cao Vận, trước mắt là người lớn tuổi nhất Đoạn Dịch gặp được, khoảng 40 tuổi. Biểu cảm nghiêm túc, ít khi nói cười, cả người tản ra hơi thở phụ nữ thương trường chức cao.

Cuối cùng là người chơi số 10 tên Ứng Khải, tầm 30 tuổi, diện mạo sạch sẽ, dáng người bình thường, nhìn qua có vẻ chất phác, nhưng Đoạn Dịch quan sát vài lần, cảm thấy ánh mắt người này trầm lắng, rất có nội hàm, có lẽ là kiểu người giả ngu điển hình.

Đoạn Dịch phá lệ nhìn số 5 nhiều hơn vài lần.

Không vì cái gì khác, chỉ vì từ đầu đến giờ anh chưa từng gặp số 5 nào sống đến phó bản thứ hai.

Trừ Đoạn Dịch, người chơi khác cũng khó tránh khỏi nhìn 5 thêm vài lần, ở trong lòng yên lặng thắp nến hộ cậu ta.

Đánh giá xong người chơi mới, Đoạn Dịch nhìn xung quanh.

Anh phát hiện phó bản lần này tương đối đặc biệt.

Nơi này chỉ có một trạm xe buýt, trừ hàng ghế chờ, toàn bộ thế giới chìm trong sương mù, cái gì cũng không có.

Bản đồ phó bản lần này ở đâu vậy?

Ngay lúc này, hệ thống phát thông báo.

"Hoan nghênh vào phó bản《 Mê cung 》. Mời tất cả người chơi vào trong phạm vi trạm. Ba phút sau, trạm sẽ xuất hiện ánh sáng truyền tống, đưa người chơi vào mê cung."

"Nhắc nhở lần nữa, trong vòng 3 phút vào phạm vi trạm. Sau ba phút chưa vào phạm vi trạm, người chơi sẽ bị cưỡng chế đăng

xuất trò chơi, xem như tử vong."

Nghe đến đó, các người chơi hai mặt nhìn nhau, nghe lời đi vào trong phạm vi trạm xe.

Ba phút sau, có một quầng sáng xuất hiện, làm các người chơi không thể nhìn thẳng, vội nhắm mắt lại.

Ba phút sau mở mắt ra, Đoạn Dịch thấy mình đang đứng trong một ô vuông kỳ lạ.

Cứ như lập thể của trò đại phú ông anh chơi thời còn bé, cho nhân vật đứng vào ô, ném xúc xắc để quyết định hành động và nước đi tiếp theo.

Nhưng chơi đại phú ông có thể xem toàn cảnh bản đồ.

Trò này thì không có. Anh nhìn chung quanh một lượt, trước sau hoàn toàn không thấy gì, chỉ thấy hai bên trái phải có hai ô vuông dài ra xa. Hơn nữa anh cũng không biết bước lên hai ô vuông sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà lần này khác biệt nhất chính là, chỉ có một mình Đoạn Dịch đứng trong ô vuông này.

Anh không thấy những người chơi khác.

Nhíu mày, Đoạn Dịch chú ý có chữ viết dưới chân.

Anh ngồi xổm xuống, nhận ra đó là một bài ca dao.

"Một người đàn ông vặn vẹo, đi một dặm đường vặn vẹo; tay cầm sáu xu vặn vẹo, bước lên bậc thang vặn vẹo; mua một mèo con vặn vẹo, mèo con vồ chuột già vặn vẹo; họ cùng sống trong ngôi nhà nhỏ xiêu vẹo."

Trước mắt mỗi phó bản, người chơi đều sẽ tìm được một bài ca dao nhắc nhở điều kiện vượt ải.

Nhưng Đoạn Dịch không thể không chửi bậy, bài ca dao này là bài

duy nhất anh nhìn không ra tí manh mối nào.

Đọc ca dao ba lần, trong đầu anh chỉ có bốn chữ: Chả hiểu kiểu gì.

Bỗng nhiên, dưới chân Đoạn Dịch xuất hiện một tai nghe.

Thanh âm hệ thống lần thứ hai vang lên: "Bởi vì người chơi có thể không chạm mặt nhau, khi thảo luận bỏ phiếu Người Sói, có thể sử dụng tai nghe để đối thoại. Các người chơi chọn số để nói chuyện riêng, hoặc chọn kênh công cộng để công khai nói chuyện."

"Đêm mai 9 giờ là thời gian tranh cử cảnh sát trưởng, đến lúc đó người chơi vui lòng chỉnh tai nghe mở kênh công cộng để tiến hành thảo luận."

"Hữu nghị nhắc nhở. Các người chơi sẽ có những trải nghiệm khác nhau tại mê cung. Kiến nghị thống nhất thời gian thảo luận cố định vào buổi tối 8 giờ. Buổi tối sau 8 giờ là lúc nguy hiểm tại mê cung hạ thấp nhất, thuận tiện cho người chơi bàn luận và bỏ phiếu."

"Lần này 12 người chơi đều là "người lạc đường", ra khỏi mê cung là chiến thắng."

"Trong đó có 4 người thuộc phe Người sói, nếu làm tất cả Người tốt vào tù, có thể rời mê cung ngay."

"Phe Người sói bao gồm 3 sói bình thường, và một quỷ tượng thạch."

"Quỷ tượng thạch và Người sói bình thường không biết thân phận của nhau. Khi Người sói tồn tại, quỷ tượng thạch bị khóa kỹ năng giam cầm; nhưng sau khi 3 người sói đều vào tù, quỷ tượng thạch kế thừa kỹ năng: giam cầm người chơi; ngoài ra, mỗi đêm quỷ tượng thạch có thể kiểm tra thân phận cụ thể của một người chơi."

"Phe Người tốt gồm 4 thần chức là nhà tiên tri, phù thủy, thợ săn, người giữ mộ."

"Mỗi ngày thông qua bỏ phiếu người chơi vào tù, người giữ mộ có thể biết người vào tù là Người tốt hay Người sói."

"Phó bản《 Mê cung 》, độ khó: 9."

"Người chơi vượt ải được nhận 500 đồng vàng. Chúc mọi người chơi vui vẻ!"

- --

*Xem thêm về bản gốc đồng dao: There Was a Crooked Man

Kỹ năng giam cầm = bỏ tù = cắn. Nhắc lại kẻo bị lẫn: Trò chơi Ma Sói này không có khái niệm Cắn. Mọi người khi chơi game quen xài từ cắn nên lúc bàn luận cũng xài Cắn. Chứ hệ thống thì không nha.

Chương 78

Đoạn Dịch nhặt tai nghe mang lên, nghiên cứu giao diện trên thiết bị, thấy trên thanh menu có một icon điều chỉnh tai nghe.

Cũng vào lúc này Đoạn Dịch mới phát hiện, số liên lạc của người chơi không giống bảng số người chơi treo trên người.

Một người chơi muốn liên lạc riêng với người chơi khác, cần phải biết ID của người đó, chứ không phải bảng số.

Đoạn Dịch có ID 072189.

Về người chơi khác, anh chỉ biết Minh Thiên có ID 070001.

Đoạn Dịch chưa kịp liên lạc, Minh Thiên bên kia đã chủ động kết nối với anh.

Màn hình thiết bị bắn ra khung nhắc nhở: "Người chơi 070001 gửi lời mời trò chuyện, vui lòng xác nhận hoặc không."

Đoạn Dịch nhanh chóng nhấn nút "xác nhận", ngay sau đó nghe thấy giọng Minh Thiên: "Anh Tiểu Dịch, bên anh thế nào?"

Đoạn Dịch nói: "Trái phải có hai ô vuông, cái khác chưa xác định."

"Ừm, bên em cũng giống anh. Chúng ta cẩn thận thăm dò, giữ liên lạc." Minh Thiên nói.

Cách tai nghe nghe tiếng Minh Thiên, hơi khác ngày thường.

Đại khái là vì hiệu quả điện từ, giọng của hắn nghe trầm ấm hơn.

Đoạn Dịch nghe hắn, ngồi xổm xuống lấy dù chắn sát thương ra.

Dùng đỉnh dù kim loại xẹt qua mặt đất, Đoạn Dịch phát hiện có thể vẽ lên, liền nói: "Lúc phó bản đầu tiên kết thúc, tôi có mua ngọc trở lại điểm khởi đầu. Cái này giá rẻ, hơn nữa về sau không

gặp mê cung nên tôi chưa xài. Tôi phát hiện mặt ô vuông có thể khắc chữ. Cậu nhớ vẽ ký hiệu, miễn bị lạc đường."

"Vâng, được ạ." Minh Thiên nói, "Tùy thời giữ liên lạc."

Đoạn Dịch tiện tay vẽ trên mặt đất hai chữ cái đầu tên mình "D" "D", vẽ thêm hai mũi tên hai bên. Quay đầu nghĩ nghĩ, anh quyết định đi hướng trái trước, bèn vẽ móc câu dưới mũi tên bên trái.

Lúc vừa tới bản đồ này, anh thiếu chút nữa tưởng mình vào bàn cờ trò chơi cùng loại đại phú ông, ôm chờ mong được ném xúc xắc. Nhưng hiện tại xem ra, không có xúc xắc, bù lại mỗi ô vuông anh đều có thể bước lên.

Ngay khi đặt chân lên ô vuông thứ nhất, Đoạn Dịch phát hiện trên mặt đất có vẽ một hình vuông, viết hai chữ: "Tiếp tế."

Ngồi xổm xuống, Đoạn Dịch sờ tay chung quanh hình vuông, sờ được một chỗ sần sùi... trên mặt đất có khảm một ngăn ô vuông.

Kéo ngăn ẩn lên, Đoạn Dịch thấy bên trong chứa nước và đồ ăn.

Từ ô khởi điểm bắt đầu, hiện tại Đoạn Dịch có【 Trái 1 】là nước uống và đồ ăn.

Ghi nhớ điểm này, Đoạn Dịch lấy một chai nước và một bịch bánh mì.

Quay đầu lại, anh phát hiện mình chỉ có thể nhìn thấy ô khởi điểm, và ô phải 1 cạnh ô khởi điểm, còn ô phải 2 bên cạnh phải 1 hồi nãy còn thấy đã chìm vào sương mù.

Nhưng nhìn về phía trước, Đoạn Dịch có thể thấy lờ mờ ô trái 3.

【 Trái 3 】xuất hiện khi Đoạn Dịch bước lên ô【 Trái 1 】.

Đoạn Dịch đã hiểu phạm vi tầm nhìn.

Tạm thời xem ra, dù anh đi theo hướng nào, anh đều có thể thấy được phạm vi trước sau là hai ô vuông.

Anh bước qua ô【 trái 2 】, tạm thời thấy là ô trống.

Nhưng khi bước lên hai ô, cũng tức là ô【 trái 3 】, ô này có sự khác biệt.

Có một cô gái đang đứng.

Cô gái khoảng mười lăm tuổi, cột tóc bánh quai chèo, mặc một bộ váy thời dân quốc.

Đoạn Dịch xác nhận mình chưa từng gặp qua cô gái, nhưng mặt mày cô tạo cảm giác rất quen mắt.

"Tôi thấy NPC. Nhưng cô ta đứng không nhúc nhích cũng không cười, như người gỗ. Chắc là muốn tôi chủ động mới kích hoạt." Đoạn Dịch hỏi Minh Thiên bên kia tai nghe, "Chỗ cậu thế nào?"

"Em cũng gặp NPC. Em từng gặp NPC này ở một phó bản." Dừng một chút, Minh Thiên bổ sung, "Là trước khi tìm được anh, một mình em vượt phó bản."

"Người nọ nguy hiểm không?" Đoạn Dịch hỏi.

"Có." Minh Thiên gật đầu, "Nhưng đừng lo. Em vượt qua vô số phó bản, chưa từng gặp tình huống đòi mạng ngay từ ban đầu. Chúng ta có thể thử nói chuyện với họ."

"Tóm lại cậu nhớ cẩn thận, có việc lập tức kêu tôi." Đoạn Dịch nhắc nhở.

Minh Thiên đáp, hắn đồng ý.

Nếu nơi này có NPC, nhất định là có tác dụng.

Như vậy hiện tại hỏi thăm NPC là rất cần thiết. Càng kéo dài về sau, ngược lại càng nguy hiểm.

Tuy rằng biết thế, Đoạn Dịch không vội lập tức mở lời với NPC. Anh nhìn chằm chằm NPC cô gái nhỏ trước mặt hồi lâu, lại nói:

"Tôi đổi qua kênh công cộng, xem tình hình mọi người thế nào đã. Sau đó liên lạc lại."

Minh Thiên nói: "Vâng. Anh cẩn thận."

ID của người chơi trong trò chơi, tương đương với số thẻ căn cước ngoài đời thật.

Trừ phi quen thuộc với nhau mới biết, chứ đa số người chơi sao mà biết ID của người khác.

Nếu không phải thích trò chuyện riêng với ai cũng được, thì việc trò chuyện qua kênh công cộng, trao đổi tin tức phó bản trở nên cực kỳ quan trọng.

Đổi qua kênh công cộng, quả nhiên Đoạn Dịch nghe thấy các người chơi ồn ào tranh nhau nói chuyện.

Bành Trình gào một câu: "Vãi nhái, có đại ca lão làng nào ở đâu không! Có ai có thể cho tôi biết ID của họ không! Cần cứu viện gấp! Quá dọa người! Các anh chị em bạn dì ơi, chúng ta trao đổi chéo ID đi?"

Bành Trình ngừng kêu rên, một giọng nam trầm thấp vang lên.

Đoạn Dịch phân biệt được, hình như là số 10 Ứng Khải.

"ID người chơi đừng tùy tiện nói ra ngoài. Chúng tôi từng gặp người lợi dụng ID hại người. Mọi người cần xin giúp đỡ thì nói trên kênh công cộng, duy trì trật tự, không ầm ĩ là được."

Ứng Khải nói xong lời này, cả kênh nhất thời an tĩnh.

Người gào lên đầu tiên vẫn là Bành Trình.

Hắn ta hoảng đến bật khóc. "Tôi mẹ nó, mê cung này tôi không đi nổi. Phía trước tôi là Mạt Lị. Tôi không dám nói chuyện với cô ta. Con mẹ nó, hình ảnh cô ta cầm rìu băm chết Trương Trác ngay trước mặt tôi là ác mộng cả đời này."

Mạt Lị?

Minh Thiên gặp được NPC ở một phó bản từng vượt qua, Bành Trình gặp Mạt Lị.

Thế người trước mặt mình là ai?

Cô mặc áo váy phong cách dân sơ, thân phận rõ như ban ngày.

Tiếng Ổ Quân Lan ngay sau đó vang lên. "Chỗ tôi cũng không ổn chút nào. Người tôi gặp là Nicole."

Nghe ra được cô đang cực lực che giấu cảm xúc nội tâm.

Nhưng giằng không được âm cuối run rẩy, bại lộ sự sợ hãi của cô.

Đoạn Dịch mở miệng nói: "Mọi người trước đừng hoảng hốt. Mặc dù phó bản khó cấp độ 9, nhất định vẫn có phương pháp vượt ải. Trước mắt chưa xuất hiện tình huống vừa mới bắt đầu thăm dò liền chết người. Cho nên chúng ta có thể bắt chuyện với NPC. Người bên tôi có thể là..."

Nheo đôi mắt nhìn cô gái đứng trong ô vuông trước mắt, Đoạn Dịch nói: "Tiểu Ngũ trong《 Du Viên Kinh Mộng 》."

"Trước mắt xem ra, NPC chúng ta gặp được đều từng xuất hiện ở các phó bản trước. Trừ Minh Thiên, phó bản chúng ta vượt qua hữu hạn, có lẽ sẽ xuất hiện hai người chơi gặp một NPC giống nhau. Cứ như vậy, hai người kia tuy rằng địa lý vị trí không gặp nhau, nhưng khả năng cao mê cung của họ có cùng các giải."

"Nếu ai gặp được NPC giống nhau, có thể trao đổi với nhau nhiều hơn, cùng nhau tìm cách giải quyết, hai so với một luôn mạnh hơn."

"Ba người mới tới tôi không rõ lắm, chúng tôi thì đã đi cùng nhau khá lâu, có người đi chung từ ban đầu. Ví dụ Hứa Nhược Phàm và Doãn Oánh Oánh. Hai cô có thể trao đổi riêng với nhau. Lát nữa nếu gặp ai, có thể kể cho tôi nghe để cùng phán đoán bước đầu. Để xem các cô mỗi người gặp được cái gì."

"Nửa giờ sau, chúng ta trao đổi tiếp trên kênh công cộng nhé. Hiện tại tôi lui ra ngoài, trao đổi thử với Tiểu Ngũ xem sao."

Nguyên nhân rời khỏi kênh công cộng, đơn giản vì người chơi thường xuyên nói chuyện, rất là ồn ào.

Nếu vì tiếng ồn ào mà không nghe được thông tin mấu chốt từ miệng NPC, sẽ cực kỳ bất lợi cho việc vượt ải.

Cho nên Đoạn Dịch rời kênh.

Trước khi rời khỏi, anh nghe được tiếng Minh Thiên: "Tôi gặp được quái may vá. Nếu có ai gặp được, chúng ta trao đổi thêm với nhau. Tôi lui trước."

Nhìn chằm chằm thiết bị, giao diện nhanh chóng bắn ra avatar Minh Thiên.

Đoạn Dịch bấm "Xác nhận", tiếp tục cùng hắn liên lạc riêng.

Cơ mà hai người đều ăn ý không nói chuyện.

Biết hắn đi tìm quái may vá quái, Đoạn Dịch tháo một bên tai nghe, đi đến gần người phía trước.

Thật ra trong mê cung không có phải trái, tự Đoạn Dịch phân chia cho tiện đánh dấu, căn cứ vào ô đầu tiên anh đặt chân, chia hai hướng riêng biệt là Trái và Phải.

Hiện tại đã đi được 3 ô bên trái.

【 Trái 1 】là ô tiếp tế có thức ăn nước uống,【 trái 2 】 là ô trống, ô anh đang đứng là【 trái 3 】có một cô gái, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cô ta là Tiểu Ngũ.

Bởi vì trước mắt Đoạn Dịch chỉ gặp qua một phó bản bối cảnh dân quốc.

Xem bộ dáng cô gái này, không giống Sở Thanh.

Mà Đoạn Dịch từng xem ảnh chụp Tiểu Ngũ. Theo anh phỏng đoán, người này chỉ có thể là Tiểu Ngũ.

"Xin chào..." mặt hướng cô gái này, Đoạn Dịch hỏi, "Cô là Tiểu Ngũ hả?"

Tiểu Ngũ bất động như rối gỗ chợt quay đầu cười với Đoạn Dịch. "Hả, sao anh biết tôi? Đúng vậy, tôi tên Tiểu Ngũ, năm nay mười lăm tuổi! Hôm nay sư phụ sư nương lên đài biểu diễn, tôi đi theo rao bán vé. Anh là diễn viên nghiệp dư? Nếu chúng ta có duyên, tôi cho anh một vé, anh tới xem sư phụ sư nương tôi hát tuồng nha?"

Tiểu Ngũ dứt lời, Đoạn Dịch lập tức phát hiện hoàn cảnh thay đổi.

Trước sau anh không còn là ô vuông, sương mù bên ngoài ô vuông cũng biến mất, vật đổi sao dời. Mê cung biến mất, anh đang đứng trước một cổng sắt.

Cửa sắt cực kỳ quen thuộc, bên cạnh viết ba chữ "Như Mộng Viên".

Anh nghiêng đầu nhìn phía sau, có một con đường lát đá, bên đường có hai ba người bán rong đang thét to, rao bán bánh kẹo bạc hà và tào phớ. Có rất đông người dân đi qua đi lại, có nông phụ mặc áo tang vải thô, cũng có phụ nữ mặc âu phục mô đen.

Trước người anh có một ông chủ ôm hộp bán vé, bên cạnh là Tiểu Ngũ cột tóc quai chèo.

Lục tục có người đi tới đưa tiền cho ông chủ, rồi nhận vé xem diễn trên tay ông chủ đi vào Như Mộng Viên.

Tiểu Ngũ giơ một tấm vé, cười hì hì nhìn về phía Đoạn Dịch: "Tới nha, cầm vé đi, cùng tôi vào Như Mộng Viên!"

"Tiểu Thiên, nghe thấy không?" Đoạn Dịch theo bản năng gọi tên Minh Thiên.

Nhưng đợi mãi không thấy Minh Thiên trả lời.

Cúi đầu nhìn màn hình thiết bị, Đoạn Dịch mới phát hiện cuộc trò chuyện của họ đã bị ngắt.

Chương 79

Phía sau là hẻm nhỏ dân quốc ầm ĩ, trước mặt là Như Mộng Viên, cùng cô bé năng động Tiểu Ngũ.

Đoạn Dịch biết mình đã kích hoạt cốt truyện, tiến vào bối cảnh tương ứng, hơn nữa trong lúc này không thể liên lạc với bên ngoài.

Tình cảnh nguy hiểm hay không không biết, nhưng không vào hang cọp sao bắt được cọp con, Đoạn Dịch chỉ đành ôm ý nghĩ như vậy đi vào.

Cầm vé xem diễn đi vào Như Mộng Viên, Đoạn Dịch phát hiện quang cảnh nơi đây cực kỳ khác lần trước.

Vẫn là con đường lát đá quen thuộc, nhưng hàng cây hai bên không còn cao chót vót. Dưới tàng cây không có cỏ dại và cây bụi mọc lộn xộn, bùn đất mềm xốp được san phẳng, hiển nhiên từng được người xử lý qua.

Tiếp tục đi phía trước, đến cầu đá và hồ nhỏ, mặt hồ trôi lơ lửng mấy bông hoa súng, bên bờ trồng đan xen các khóm hoa hồng. Đoạn Dịch quan sát kỹ, trong đám thực vật dưới cầu không có loại cây độc tuyết sơn kia.

Đi qua cầu đá, là đến tòa nhà lầu nhỏ.

Ngoài tòa lầu vẫn treo những chiếc đèn lồng đỏ vui tươi.

Lần đầu tiên anh tới nơi này, sắc trời đã lặn, hơn nữa khuôn viên mang áp lực nặng nề, những lồng đèn đỏ quỷ mị trôi nổi giữa bóng đêm. Nhưng lần này khác hẳn, ánh mặt trời xán lạn, chung quanh đông người qua lại không ngừng truyền đến âm thanh náo nhiệt, đèn lồng màu đỏ cũng mang chút không khí vui mừng.

Loáng thoáng nghe thấy sân khấu kịch bên kia có tiếng khua chiêng gõ trống ồn ào, đánh giá một lượt tòa nhà lầu, Đoạn Dịch nghe thấy Tiểu Ngũ thúc giục. "Sư phụ sắp lên đài, chúng ta mau

qua đó đi!"

Nghe vậy, Đoạn Dịch nâng bước về phía trước, nào biết mới vừa đi ngang qua đèn lồng màu đỏ, cảnh tượng trước mắt bắt đầu vặn vẹo.

Trời đất quay cuồng, thế giới quanh Đoạn Dịch như hóa thành bức tranh nhòe màu, các sắc khối vốn chia ranh giới rõ ràng, nay như bị người ta dùng bút quệt qua vẽ bậy lung tung.

Vì thế màu trời xanh lồng đèn đỏ quyện vào nhau, hồ nước trong vắt đan chéo với hoa súng...

Cảnh quan xoay tròn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhiều màu sắc trộn vào nhau, cuối cùng như ba màu cơ bản hợp nhất, tất cả biến thành màu sắc thuần trắng.

Hơi hoảng thần, Đoạn Dịch phát hiện mình đã quay về mê cung.

Nơi anh đứng không có ai, nhưng phía trước anh có một cô gái đang đứng... vẫn là Tiểu Ngũ.

Cô vẫn cột tóc bánh quai chèo, ăn mặc áo váy, tư thế đứng thẳng như một con rối, cũng như một người mẫu.

Đoạn Dịch nhíu mày hồi lâu, tạm thời xoay người, trở về ô trước đó.

Ô trái 2 vẫn là ô trống, bước thêm một ô, trở về ô trái 1, anh nhìn hai chữ "tiếp tế" nằm dưới đất.

Lướt qua ô trái 1, anh tiếp tục đi, thấy ký hiệu dưới sàn ô vuông... là dấu hiệu anh tự khắc để biết【 khởi điểm 】.

Đoạn Dịch có thể xác nhận cơ bản, sau khi anh ra vào ảo cảnh cốt truyện, không có bị truyền tống đến vị trí khác trong mê cung.

Vừa rồi anh đi đến ô【 trái 3 】, gặp Tiểu Ngũ, kích hoạt cốt truyện cô mời mình đi Như Mộng Viên xem diễn.

Cốt truyện rất đơn giản kết thúc rất nhanh. Sau khi trở về, anh đi đến ô【 trái 3 】, chẳng qua Tiểu Ngũ đã biến mất.

Cùng lúc đó, phía trước【 trái 3 】, ô【 trái 4 】xuất hiện một Tiểu Ngũ.

Đoạn Dịch tự hỏi trong chốc lát, đi vào ô【 trái 4 】, thử bắt chuyện với Tiểu Ngũ này.

Tiểu Ngũ này nhớ Đoạn Dịch: "Ủa? Vừa rồi mang anh vào vườn, bỗng nhiên anh biến mất. Mở màn diễn một lúc rồi! Chạy nhanh theo tôi! Không là anh bỏ lỡ phân đoạn xuất sắc nhất đấy!"

Thời gian và không gian vặn vẹo lần thứ hai ập đến.

Sau chút hoảng hốt, Đoạn Dịch phát hiện mình đã tới trước sân khấu kịch màu đỏ máu.

Bất đồng với cảnh tượng tiêu điều lần trước, hiện giờ vở diễn đã bắt đầu, nơi sân khấu kịch náo nhiệt cực kỳ.

Dưới sân khấu kịch ngồi đầy người, trước mặt bọn họ đặt bàn vuông, trên bàn bày trái cây, điểm tâm và nước trà. Nhưng mọi người không rảnh cắn hạt dưa, mà an tĩnh xem diễn. Nhìn ra được, bọn họ thật sự thích xem hai người hát tuồng trên sân khấu kịch.

Người hát tuồng trên sân khấu đúng là Chu Chấn An và Sở Thanh.

Lúc này Chu Chấn An phong hoa chính mậu, mặt mày quan ngọc, cười đến xuân phong, quả là một người đàn ông kiệt xuất.

Sở Thanh bên cạnh cũng không phải là xác thối Đoạn Dịch từng gặp. Mi tựa núi xa, mắt như hàm yên, từng cái liếc mắt mỉm cười đều mang theo hơi nước mảnh đất Giang Nam, mỹ miều như tiên trên trời.

Nghe thanh âm xướng kịch quen thuộc lại xa lạ của người nam, hoàn toàn khác với Chu Chấn An《 Du Viên Kinh Mộng 》, Đoạn Dịch nhất thời không khỏi sinh ra cảm giác như đã trôi qua mấy

đời.

Sau vài phút thất thần, Đoạn Dịch phục hồi tinh thần.

Anh không thấy Tiểu Ngũ, không xem diễn nữa, mà lẫn trong đám người tìm kiếm bóng dáng Tiểu Ngũ.

Một lát sau Đoạn Dịch tìm được cô.

Cô bưng ấm trà rót nước cho hai vị khách, sau đó chạy chậm trở về tòa lầu.

Đoạn Dịch không chút do dự, trực tiếp đuổi theo.

Vào trong tòa nhà, Đoạn Dịch thấy Tiểu Ngũ buông ấm trà, chạy đến bên cửa sổ sát đất.

Cô đang xem sư phụ hát tuồng.

Cửa sổ sát đất nhiều người ở gần. Qua một hồi lâu, hình như mới nhận thấy vấn đề này, không dám trắng trợn táo bạo xem nữa, Tiểu Ngũ trốn sau bức màn, chỉ lộ ra một đôi mắt nai con.

Trốn xa xa nhìn phía sân khấu kịch, ánh mắt cô có chút si ngốc, trong mắt tràn ngập khát khao thiếu nữ.

Đoạn Dịch không thấy cảnh tượng kết thúc, bèn đến bên người cô hỏi: "Cô thích xem diễn?"

"Ừm... Tôi cảm thấy sư phụ và sư nương xướng diễn thật tốt." Tiểu Ngũ nháy mắt cũng không nháy, nhìn chăm chú sân khấu kịch, "Tốt đến mức tôi cảm thấy... Nếu người đứng trên sân khấu kịch là tôi, tôi có thể phối hợp diễn cùng sư phụ tốt đến thế không."

Đoạn Dịch nhíu mày hỏi: "Vì sao cô phải trốn xem?"

Tiểu Ngũ chớp hai mắt. "Đúng vậy... Vì sao tôi phải trốn? Kỳ thật đấy... ừm... vì sao trốn nhỉ? Tôi... tôi sợ người biết tâm sự của mình? Nhưng vì sao tôi lại sợ người biết?"

Đôi mắt Tiểu Ngũ bỗng ươn ướt. "Mọi người nói có tật giật mình. Hiện tại xem như tôi đã hiểu. Anh quả nhiên là người có duyên với tôi, đánh thức tôi..."

Ảo cảnh Như Mộng Viên kết thúc.

Đoạn Dịch quay về ô【 trái 4 】trong mê cung.

Khác với lúc chơi trò chơi nhìn chằm chằm giao diện máy tính thay đổi, cảm giác cơ thể trực tiếp xuyên qua đánh mạnh vào thị giác, làm lưng Đoạn Dịch chảy một lớp mồ hôi mỏng.

Hít thở vài hơi, anh chợt nhớ một chuyện, cầm thiết bị lập tức gọi cho Minh Thiên.

Minh Thiên bên kia bắt máy rất nhanh. Đoạn Dịch nghe thấy tiếng hắn thở hổn hển hai lần, xem ra bên hắn cũng không nhẹ nhàng gì.

"Anh Tiểu Dịch, không có việc gì chứ? Nửa giờ sau hẹn vào kênh công cộng, không thấy anh xuất hiện."

Đoạn Dịch nhìn thời gian, thế mà đã qua hai giờ.

Kinh ngạc cực kỳ, Đoạn Dịch nhanh chóng tóm lược tình huống. "Bên cậu thế nào?"

"Em còn ổn, tình huống bên em không sai biệt với anh. Nhưng em chỉ xem một đoạn cốt truyện. Vào kênh công cộng, em không nghe được tiếng người chơi khác, em chỉ gặp người mới số 5 Bạch Tư Niên."

"Bạch Tư Niên?" Đoạn Dịch ngẫm nghĩ, hỏi, "Trước cậu nói còn thiếu một. Không phải là hắn chứ?"

Đầu kia tai nghe kia im lặng một lát, Đoạn Dịch nghe thấy Minh Thiên nói: "Em không chắc. Những kẻ trước em giải quyết em đều xác định bọn họ đã hoặc sẽ hại người khác, tận mắt em thấy thật. Nhưng người này vì em thay đổi lịch sử nên sẽ là uy hiếp tiềm tàng trong tương lai. Qua tính toán em biết hắn sẽ xuất hiện,

nhưng em không biết là ai."

Đoạn Dịch nghe đến đó, theo bản năng nhíu mày. Minh Thiên lại nói: "Tình huống lần này đặc biệt. Chúng ta nhảy thẳng lên phó bản cấp 9, không phải do mình em ảnh hưởng. Cho nên em nghĩ, ba người mới từng vượt qua nhiều phó bản cấp cao. Vừa rồi trên kênh công cộng, Bạch Tư Niên bảo hắn gặp NPC giống em, đều là quái may vá."

"Hắn đọc ID cho em, vừa rồi em đã liên hệ riêng trao đổi, xác nhận đúng là hắn từng vượt qua phó bản giống em. Không quá khác thông tin của em, em chưa rõ lắm, chờ..."

Nghe Minh Thiên bên kia tạm dừng, Đoạn Dịch hỏi hắn: "Làm sao vậy?"

Minh Thiên nói: "Không có gì. Bạch Tư Niên bên kia lại gọi cho em, em tạm thời ngắt. Chắc là hắn xem xong đoạn cốt truyện thứ hai muốn bàn bạc với em. Cốt truyện thứ hai em chưa kịp xem, em đang đợi tin tức bên anh."

Đoạn Dịch hỏi: "Hai ngươi có đoạn cốt truyện thứ nhất giống nhau à?"

Minh Thiên gật đầu: "Vâng, giống nhau."

Đoạn Dịch nghĩ nói: "Nếu các cậu có cốt truyện thứ hai giống nhau, cơ bản có thể khẳng định, mê cung các cậu gặp giống nhau như đúc. Vậy cậu mau thẩm tra đối chiếu với hắn đi, hai cậu có thể thương lượng cách vượt ải, so với một người thăm dò sẽ dễ hơn."

Giọng Minh Thiên lại có chút do dự, không yên tâm Đoạn Dịch. "Anh Tiểu Dịch..."

"Tôi lên kênh công cộng xem tình huống những người khác. Mặt khác, tôi tạm thời không đi kích hoạt cốt truyện mới. Tôi chờ bên cậu kết thúc. Lát liên lạc lại nhé." Đoạn Dịch nói xong, chủ động ngắt trò chuyện riêng.

Đoạn Dịch bấm ngắt cuộc gọi Minh Thiên, đoán hiện tại hắn đang trao đổi với số 5.

Theo bản năng nhéo giữa mày, Đoạn Dịch mới phát hiện mình nhăn mặt nãy giờ.

Thật ra anh có thể ý thức được tâm tình lúc này của mình có chút vi diệu.

Cảm giác vi diệu này không xa lạ gì... Trong phó bản Đồ tể, Minh Thiên và Ôn Như Ngọc "Tổ đội", hắn chỉ nói thân phận nhà tiên tri với Ôn Như Ngọc, mà không phải mình. Lúc biết được chuyện này, Đoạn Dịch cũng có tâm lý vi diệu y chang.

Mình làm sao vậy? Có phải tại thói quen thường tổ đội với hắn, biết hắn cùng người khác tổ đội, thế nên không vui?

Xỉ vả bản thân ấu trĩ, Đoạn Dịch hít một hơi, tiếp tục thăm dò mê cung.

Vừa rồi ở【 trái 3 】【 trái 4 】anh đều gặp Tiểu Ngũ, mỗi ô kích hoạt một đoạn cốt truyện, nhưng nội dung hai đoạn cốt truyện đều không lẫn vào nhau hoặc bị tua, mà nối liền trước sau.

Hiện tại hai Tiểu Ngũ tạm thời đều biến mất, Đoạn Dịch tiếp tục đi phía trước.【trái 5】là WC,【 trái 6 】là phòng tắm,【 trái 7 】có một chiếc giường.

Cảm thán hệ thống thật là tri kỷ, Đoạn Dịch phát hiện tại【 trái 7 】xuất hiện biến hóa.

Ở【 khởi điểm 】anh thấy hai con đường ngược hướng nhau, anh chia hai con đường thành Trái và Phải, rồi đi thẳng một đường đến ô trái 7.

Sáu ô đã đi qua không có lối rẽ, nhưng từ【 trái 7 】có thêm hai lối rẽ hai bên.

Đoạn Dịch đi tiếp phía trước,【 trái 8 】không có lối rẽ hai bên.

Tự hỏi trong chốc lát, Đoạn Dịch ngồi xổm xuống đánh dấu, chia hướng hai bên【 trái 7 】thành【 trên 】và【 dưới 】. Anh tạm thời không đi nữa, ngồi xuống uống nước ăn bánh, bổ sung năng lượng.

Sau nửa giờ nghỉ ngơi, thử liên hệ lần một với Minh Thiên.

Không thể liên hệ, anh đợi thêm nửa giờ.

Vẫn không liên hệ được, anh chỉnh tai nghe vào kênh công cộng. Lần này gặp được Doãn Oánh Oánh và Hứa Nhược Phàm, biết Doãn Oánh Oánh cũng gặp NPC Tiểu Ngũ.

Nhưng sau khi trao đổi, Đoạn Dịch nhận ra cô không gặp Tiểu Ngũ cùng tuổi với bên mình.

Theo như lời Doãn Oánh Oánh, cô gặp được Tiểu Ngũ 17 tuổi.

Tạm thời không kịp suy nghĩ nhiều, mắt thấy thời gian lại qua nửa giờ, Đoạn Dịch rời kênh công cộng, lần thứ ba thử liên hệ Minh Thiên.

Mà cũng chính lúc này, thiết bị rung lên, nhắc nhở đã đến giờ rút thân phận.

Đoạn Dịch cau mày, nhanh chóng rút thẻ thân phận.

Một lát sau, anh nhìn màn hình thiết bị hiện dòng chữ: "Người chơi số 7, thân phận của bạn là【 Dân thường 】."

Khó nhịn châm một điếu thuốc, Đoạn Dịch vừa rít một hơi vừa nghĩ... Hay, lần này chơi Ma Sói anh chẳng có tí thông tin nào, là một người chơi nhắm mắt.

Chương 80

Rút xong bài thân phận, Đoạn Dịch mở mô tả kỹ năng, đọc kỹ thông tin về hai nhân vật mới【 quỷ tượng thạch 】và【 người giữ mộ 】.

Kỹ năng người giữ mộ rất đơn giản, cùng ngày người chơi bị vote loại, người giữ mộ có thể biết thân phận của người đó.

Như vậy, nếu có hai người nhảy ra nhận nhà tiên tri, cùng ngày vote loại một người, người giữ mộ có thể xem thân phận của người bị vote, biết người còn lại có phải tri thật hay không; nếu có các thần chức khác nhảy ra nhận cũng vậy.

Nhưng một khi nhảy ra phân tích thế cục, người giữ mộ sẽ phải lộ thần chức. Cho nên người giữ mộ cần căn cứ tình huống thực tế để cân nhắc. Chưa kể, người giữ mộ khó tự chứng minh thân phận, người sói có thể fake người giữ mộ.

Kỹ năng của quỷ tượng thạch tương đối đặc biệt.

Bài của nó quả thực siêu mạnh... mỗi đêm có thể kiểm tra thân phận cụ thể của một người.

Quỷ tượng thuộc phe người sói, nhưng nó và Người sói không biết mặt lẫn nhau, nghĩa là bọn họ "Ban đêm sẽ không gặp mặt."

Cho nên quỷ tượng không thể cắn người. Trừ phi ba sói thường đều vào tù, nó mới được sử dụng cùng lúc hai kỹ năng.

Quỷ tượng khó ở chỗ, đầu tiên nó cần đoán xem ai là sói, có cơ sở rồi, nó sẽ tìm cách mở lời, người sói biết nó là quỷ tượng, sẽ tránh không cắn nó, đồng thời giúp nó che giấu để phe người tốt không phát hiện thân phận của nó.

Đoạn Dịch tính toán một chút, nếu mình là quỷ tượng, hơn phân nửa sẽ không nhảy ra nhận tiên tri.

Khẳng định phe sói sẽ bàn bạc tốt kịch bản cạch tri. Nếu quỷ tượng tùy tiện nhảy ra, sẽ phá hỏng chiến lược đồng đội sói. Vạn nhất có ba nhà tiên tri nhảy ra bị loại sạch, thì khác nào đổi 1 tri lỗ 2 sói.

Trừ phi quỷ tượng kiểm tra thân phận trúng nhà tiên tri. Vậy thì nó sẽ tự tin nhảy ra, trực tiếp loại luôn tri cho lời.

Nhưng có qua có lại, nếu tồn tại tượng quỷ với khả năng "tiên tri", thì phe người tốt, tiên tri thật, thần chức, dân thường thật ra đều có thể chơi ngược lại, khiến người sói cho rằng mình chính là quỷ tượng.

Tính toán xong kỹ năng và cách chơi hai nhân vật mới, Đoạn Dịch giơ tay sờ tai nghe, nhìn màn hình. Anh không khỏi nghĩ... lần này người sói không thể gặp mặt nhau, hệ thống chắc sẽ thiết lập cho họ một kênh riêng để liên lạc.

Nói đến liên lạc...

Đoạn Dịch nhăn mày, ngón tay bấm màn hình, lại gọi cho Minh Thiên.

Cuối cùng bên kia cũng bắt máy.

"Tiểu Thiên? Tình huống bên cậu thế nào rồi? Sao lâu vậy?" Đoạn Dịch lập tức hỏi.

Giọng Minh Thiên khá ổn định. "Có chút phiền toái nhỏ, đã giải quyết. Đi lâu vì em kích hoạt cốt truyện dài. Đoạn cốt truyện thứ hai của em và số 5 Bạch Tư Niên không giống nhau."

"Nói cách khác, hai cậu ở trong mê cung gặp NPC giống nhau, cốt truyện đoạn thứ nhất cũng giống nhau, đoạn thứ hai không giống nhau?" Đoạn Dịch nói, "Tôi vừa gặp Doãn Oánh Oánh trên kênh công cộng. Cô ấy và tôi đều gặp Tiểu Ngũ. Nhưng tôi gặp Tiểu Ngũ 15 tuổi dẫn tôi đi xem diễn. Oánh Oánh thì gặp được Tiểu Ngũ 17 tuổi."

"Tiểu Ngũ nắm chặt tay em, nói mình có tâm sự thiếu nữ muốn tìm

người chia sẻ. Lúc sau em vào một đoạn ảo cảnh, Tiểu Ngũ đang đi dạo hội hoa đăng. Có một hoa đăng hình Ngưu Lang Chức Nữ, cô ta đến chỗ hoa đăng đó ước nguyện, nói mình muốn ở bên sư phụ. Hôm nay cô ta phát hiện mình yêu sư phụ mình."

... Đây là nguyên văn lời Doãn Oánh Oánh kể cho Đoạn Dịch.

Minh Thiên bên kia im lặng một lát, sau đó nói: "Quái may vá em gặp được không xem là cấp bậc Boss phó bản. Tiểu Ngũ cũng không phải, ít nhất không phải ở Du Viên Kinh Mộng."

Đoạn Dịch gật đầu: "Ừm. Cơ mà Bành Trình và Ổ Quân Lan lần lượt gặp Mạt Lị, Nicole, họ lại là hai Boss."

Minh Thiên nói: "Hai NPC này có một điểm chung, tinh thần và tâm lý họ có vấn đề. Mạt Lị mắc chứng cuồng loạn và nhân cách phân liệt, Nicole cắt bỏ thùy trán, Tiểu Ngũ vì yêu sư phụ mà hạ độc sư nương, tâm lý cũng có chút vặn vẹo."

Đoạn Dịch liên tưởng, lập tức nói: "Câu ca dao nhắc nhở phó bản lần này, có phải đang ám chỉ liên quan đến trạng thái tinh thần? "Một người đàn ông vặn vẹo..." trong mắt hắn, tiền, bậc thang, mèo, chuột già đều vặn vẹo. Thế giới trong mắt hắn vặn vẹo bởi tinh thần hắn có vấn đề?"

Minh Thiên nói: "Có khả năng. Có lẽ chúng ta đang ở trong thế giới tinh thần người nào đó. Vì tinh thần họ hỗn loạn, nên thế giới này là mê cung. Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán bước đầu."

"Ừm, chờ thăm dò xong rồi xem xét cụ thể đi. Cậu bên kia..." Đoạn Dịch giơ tay kéo tai nghe xa ra hai cm, "Không bị thương chứ?"

"Không có."

"Thật không?"

"Trầy da một chút. Anh đừng lo. Nhưng bên anh, đoạn sau nhớ chú ý nhiều hơn."

"Ừ. Yên tâm." Đoạn Dịch gật gật đầu, lại hỏi, "Hiện tại cậu đang

làm gì? Tìm được giường chưa?"

Minh Thiên nói: "Tìm được rồi. Cạnh ô giường là ô phòng tắm. Lát nữa em đi rửa mặt rồi ngủ. Anh thì sao?"

"Vừa nãy tôi đã tắm rồi, hiện tại đang nằm."

Đoạn Dịch đang nằm trên giường thật.

Mê cung thuần trắng chuyển thành màu đen.

Nhưng bầu trời đen nhánh không trăng không sao, Đoạn Dịch nằm ngửa nhìn trời, cảm thấy hết thảy trước mắt đều có vẻ không chân thật.

Dưới tình huống này, thứ duy nhất chân thật, chính là tai nghe truyền đến từng tiếng hít thở rõ ràng hữu lực, cùng giọng trầm khàn của người nọ khi nói chuyện.

"Anh Tiểu Dịch..." hai bên an tĩnh một hồi lâu, Minh Thiên chợt gọi tên anh.

Đoạn Dịch: "Hửm? Làm sao vậy?"

Minh Thiên thấp giọng hỏi: "Anh có nhớ em không?"

Không đợi Đoạn Dịch trả lời, Minh Thiên tự nói tiếp: "Bắt đầu từ Du Viên Kinh Mộng, cơ bản em đều ở gần anh trong trò chơi. Lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cả ngày nay em không được gặp anh. Em có hơi nhớ anh."

Giọng Minh Thiên hơi hướng trầm lắng, vừa nghe cũng thấy bình dị. Ngữ điệu hắn lại rất lạnh nhạt, y như cái mặt lạnh băng mỗi khi gặp người lạ.

Cho nên hắn nói lời này, phảng phất chỉ đang tự thuật suy nghĩ trong lòng mình, không hề có ý lừa tình.

Thế nhưng Đoạn Dịch bị lời hắn kíc"h thích đến mức lỗ tai tê rần.

Đoạn Dịch sửng sốt, nhất thời có chút không biết đáp lại như thế nào.

Qua hơn nửa ngày, anh chỉ nói một câu: "Buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút. Ban ngày thăm dò nhớ chú ý an toàn. Đừng để bị thương."

Tai nghe truyền đến vài tiếng cười nhẹ.

Đoạn Dịch hỏi: "Cậu cười cái gì?"

Minh Thiên hỏi lại: "Có phải anh lo lắng cho em không?"

"Tôi, tôi lo lắng là bình thường." Đoạn Dịch xoa nhẹ mặt mình. Minh Thiên hỏi tiếp: "Có lo lắng cho đồng đội khác không?"

Đoạn Dịch suýt bật cười: "Không thế thì sao?"

Tạm dừng một lát, Minh Thiên cười hỏi: "So sánh giữa các đồng đội thì sao? Trong tất cả, có phải anh lo cho em nhất không?"

Đoạn Dịch: "..."

Đoạn Dịch quen tay rút ra một điếu thuốc, Minh Thiên bên kia như đoán được, nói ngay: "Đừng có mà tại em không thấy anh, anh liền trộm hút thuốc."

Đoạn Dịch "chậc" một tiếng, "Cái gì mà trộm hút? Cấp trên hút thuốc còn phải đợi cậu cho phép à?"

Minh Thiên nghĩ nói: "Là đồng đội anh lo lắng nhất, em không cho anh hút thuốc."

Đoạn Dịch bị chọc cười. "Cậu biết tôi lo cho cậu nhất? Aiss Tiểu Thiên..."

"Ừm, em biết." Minh Thiên nói, "Có phải cả đêm anh chỉ liên lạc với mỗi mình em?"

Đoạn Dịch đỡ trán, quyết định lảng sang chuyện khác. "Lần này

cậu rút được bài gì?"

"Một bài thần chức." Minh Thiên nói, "Anh thì sao?"

"Quỷ tượng thạch." Đoạn Dịch đứng đắn nói.

Minh Thiên: "À. Tốt nhất là phù thủy đêm đầu đừng cứu anh. Nhưng nếu anh quy hàng, em sẽ cứu anh."

Đoạn Dịch: "Tôi là Quỷ tượng cậu vẫn cứu?"

Hỏi xong lời này Đoạn Dịch thấy hối hận.

Quả nhiên, Minh Thiên lại nói một câu làm anh không biết đáp thế nào: "Tại vì em thích anh."

Không trăng không sao đêm, cả thế giới đều đen nhánh.

Nghe hắn nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không biết sao Đoạn Dịch chợt nhớ tới đôi mắt Minh Thiên.

Nếu bóng đêm lóe lên chút ánh sáng, nhất định là vì đôi mắt ấy cất giấu một tình yêu.

Mỗi lần cùng Minh Thiên bốn mắt chạm nhau, hàm nghĩa ánh mắt hắn, giờ này khắc này nhớ lại, Đoạn Dịch mới hiểu ý nghĩa của nó.

Mỗi khi dõi theo anh, đôi mắt hắn luôn sáng rọi. Đoạn Dịch thấy, nhưng lòng không hiểu, cho tới bây giờ.

Bỗng dưng anh cảm thấy chua xót, chua xót cho Minh Thiên.

Anh phát hiện mỗi lần Minh Thiên ở trước mặt anh đều trở nên yếu thế, còn anh bỏ qua ánh sáng trong mắt hắn, nhìn không thấy sự chân thành.

Hiện tại hai người phân tách hai nơi, không nhìn thấy mặt hắn, thế nên Minh Thiên trong ký ức Đoạn Dịch dần hiện lên rõ ràng.

Nghe lời bày tỏ lòng yêu không hề che giấu qua tai nghe, ngẩn

người nhìn bầu trời đen, Đoạn Dịch thấy... đôi mắt trong trí nhớ mình đang đè chồng lên bầu trời, dù không có trăng sao vẫn lấp lánh, vẫn đủ để chiếu rọi mê cung khó bề phân biệt, tựa hồ cũng đủ khiến con đường phía trước sáng lên.

"Có một số việc, tôi cần thời gian suy nghĩ kỹ. Nhưng dù thế nào chăng nữa, chúng ta cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt nhé."

Đoạn Dịch dùng giọng chắc chắn nói với Minh Thiên: "Tiểu Thiên, tôi nhất định sẽ mang cậu rời khỏi nơi này. Chúng ta sẽ cùng nhau ra ngoài."

.

Ngày hôm sau Đoạn Dịch bị Minh Thiên bên kia tai nghe đánh thức. "Anh Tiểu Dịch, dậy chưa?"

Đoạn Dịch ngáp một cái ngồi dậy. "Ờ, mới tỉnh."

"Em nghe không thấy bên anh có động tĩnh, vốn dĩ không tính đánh thức anh, nhưng hơn 8 giờ rồi." Minh Thiên nói.

Đoạn Dịch xoa nhẹ hai mắt, tối hôm qua ngủ thiếp đi mất, không ngờ lại kết nối với Minh Thiên cả đêm. "Tôi không ngáy đấy chứ?"

"Không có. Chúng ta từng ngủ chung một phòng. Giờ anh lo lắng cái này làm gì?" Minh Thiên hỏi.

"Sợ làm phiền cậu thôi." Bây giờ Đoạn Dịch cứ nhiều lời hai câu với Minh Thiên là ngập mùi mập mờ, anh vội nói: "Được rồi, tranh thủ thăm dò đi. Cậu rửa mặt chưa?"

"Dạ rồi." Minh Thiên gật đầu, "Em chuẩn bị đi kích hoạt đoạn cốt truyện thứ ba."

"Tôi đi tắm xong cũng lập tức kích hoạt." Đoạn Dịch nghiêm túc nói, "Giữ liên lạc."

Đoạn Dịch tắm rửa xong, không dọc theo con đường ngày hôm qua

tiếp tục đi, mà là quay đầu lại xem.

Anh về chỗ ô【 trái 3 】【 trái 4 】. Đây là hai ô hôm qua anh đã kích hoạt hai đoạn cốt truyện.

Sau khi kết thúc cốt truyện【 trái 3 】, Tiểu Ngũ biến mất, xuất hiện ở【 trái 4 】. Khi đoạn cốt truyện thứ hai kết thúc, Tiểu Ngũ tại【 trái 4 】cũng biến mất.

Đoạn Dịch cho rằng, nếu đã kích hoạt cốt truyện tại vị trí nào, Tiểu Ngũ tại vị trí đó sẽ biến mất luôn.

Nhưng hôm nay anh trở lại nơi này, phát hiện【 trái 3 】có Tiểu Ngũ đang đứng... Tiểu Ngũ 15 tuổi cột tóc bánh quai chèo, mặc áo váy.

Tạm thời không có thời gian nghiệm chứng, Đoạn Dịch chỉ có thể phỏng đoán, nếu bắt chuyện với Tiểu Ngũ này, sẽ kích hoạt cốt truyện giống ngày hôm qua.

Quan sát Tiểu Ngũ vài lần, Đoạn Dịch tiếp tục đi theo hướng【 trái 】, anh về ô【 trái 7 】, nhìn thoáng qua giường tối hôm qua ngủ mình ngủ, tiếp tục đi qua ba ô đến【 trái 10 】.

Tại【 trái 10 】có một Tiểu Ngũ đang đứng.

Nhưng Tiểu Ngũ này không cột tóc bánh quai chèo, cũng không mặc áo váy. Cô xõa tóc, mặc một bộ đồ diễn không vừa người, nhìn qua lớn hơn 15 tuổi một chút.

Đoạn Dịch không trực tiếp nói chuyện với cô, mà đi ngang qua tới ô【 trái 11】.

Quả nhiên, không đối thoại cùng Tiểu Ngũ, thì không kích hoạt ảo cảnh.

Vẫn chưa vội vào đoạn cốt truyện thứ ba, Đoạn Dịch tiếp tục đi phía trước thêm sáu ô, tới【 trái 17 】.

【 Trái 17 】có một Tiểu Ngũ hoàn toàn mới.

Cô trang điểm tinh xảo, tóc cuốn cao, mặc bộ âu phục trang nhã, không giống con hát, mà như đại tiểu thư của gia đình giàu có.

Đoạn Dịch lấy giấy bút, liệt kê các Tiểu Ngũ trước mắt đã gặp.

1, Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo, 15 tuổi, trái 3, trái 4.

2, Tiểu Ngũ thả tóc, tuổi không biết, trái 10.

3, Tiểu Ngũ âu phục, tuổi không biết, trái 17.

Viết xong, anh tiếp tục đi theo hướng【 trái 】, đi qua bảy ô đến【 trái 24 】, phát hiện Tiểu Ngũ thứ tư.

Tiểu Ngũ này rất nhỏ tuổi, quần áo rách tung toé, như dân lưu lạc trên đường.

Đoạn Dịch viết vào giấy: Tiểu Ngũ ăn mày, tuổi không biết, trái 24.

Từ【 trái 24 】tiếp tục đi phía trước thêm 6 ô, Đoạn Dịch gặp một chuyện vượt ngoài dự kiến.

Anh thấy đánh dấu mà mình đã vẽ.

Nghĩa là anh đã trở về ô khởi điểm.

Chương 81

Đoạn Dịch gặp được tổng cộng năm Tiểu Ngũ.

Trong đó【 trái 3 】【 trái 4 】đều là Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo, hôm qua anh đã bắt chuyện.

Đầu tiên Đoạn Dịch gặp Tiểu Ngũ【 trái 3 】kích hoạt đoạn cốt truyện thứ nhất, sau khi Tiểu Ngũ【 trái 3 】biến mất thì Tiểu Ngũ【 trái 4 】xuất hiện y đúc. Bởi vậy Đoạn Dịch kích hoạt đoạn cốt truyện thứ hai.

Hai đoạn cốt truyện tiếp nối nhau, đoạn thứ nhất Tiểu Ngũ mời Đoạn Dịch xem diễn, chưa bắt đầu diễn; đoạn thứ hai buổi diễn đã bắt đầu, Tiểu Ngũ trốn sau rèm trộm xem diễn, nói chuyện vài câu với Đoạn Dịch.

Có thể phỏng đoán, cốt truyện【 trái 4 】 bị cốt truyện【 trái 3 】thúc đẩy mới xuất hiện.

Nghĩa là Tiểu Ngũ【 trái 4 】 sinh ra từ Tiểu Ngũ【 trái 3 】.

Đoạn Dịch suy đoán, nếu mình không kích hoạt cốt truyện【 trái 3 】, thì sẽ không có Tiểu Ngũ【 trái 4 】, cũng không xem được đoạn cốt truyện thứ hai.

Ngày hôm nay Tiểu Ngũ lại xuất hiện ở【 trái 3 】, 【 trái 4 】thành ô trống. Điều này xác minh suy đoán Đoạn Dịch, đồng thời cũng chứng tỏ Tiểu Ngũ【 trái 4 】có thể bị người chơi kích hoạt tuần hoàn.

Như thế, có thể gọi Tiểu Ngũ【 trái 3 】là lớp bên ngoài,【 trái 4 】là lớp bên trong bị che giấu, yêu cầu kích hoạt cốt truyện【 trái 3 】mới xuất hiện; tạm thời bỏ qua các nhân vật bị che giấu, Đoạn Dịch hiện chỉ gặp bốn Tiểu Ngũ.

Cứ như vậy, cách sắp hàng của các cô trở nên có quy luật.

Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo, Tiểu Ngũ xõa tóc, Tiểu Ngũ âu phục, Tiểu Ngũ ăn mày, lần lượt ở ô【 trái 3 】【 trái 10 】【 trái 17 】【 trái 24 】.

Khoảng cách giữ các cô đều là 6 ô.

Đoạn Dịch từ khởi điểm, một đường đi thẳng theo hướng Trái, hôm nay phát hiện mình quay về chỗ cũ.

Tạm thời không quan tâm nguyên nhân quay trở lại, Đoạn Dịch cẩn thận đếm, tổng cộng đã đi được 28 ô vuông.

Nói cách khác, qua 7 ô sẽ xuất hiện một Tiểu Ngũ. Khoảng cách giữa các cô rất đồng đều.

Xác nhận điểm này, Đoạn Dịch tạm thời vẫn dựa theo phương pháp đánh số, một lần nữa đi qua 28 ô vuông, đánh dấu ở từng ô, từ 【 trái 1 】đến 【 trái 28 】.

Trong 28 ô, chỉ có 2 ô xuất hiện lối rẽ... 【 trái 7 】có giường, và【 trái 21 】ô trống.

Đoạn Dịch đi tới ô【 trái 21】trước.

Giờ phút này hai bên người anh có 2 hướng, đối mặt anh là hướng tạm được đánh dấu【 trên 】. Sau lưng anh là hướng【 dưới 】.

Trên dưới trái phải anh có 4 lối đi, tạo thành một ngã tư tại ô【 trái 21 】.

Đi dọc theo hướng Trái, sẽ trở về ô khởi điểm. Đoạn Dịch suy đoán, nếu anh đi thẳng theo hướng【 trên 】, có thể sẽ trở lại vị trí hiện tại. Nghĩ trong lòng, Đoạn Dịch liền hành động.

Nhưng anh không ngờ là, sau khi đi qua 13 ô, anh đến ô vuông có giường, cũng chính là【 trái 7 】.

Nhìn phương hướng xung quanh,【 trái 7 】 và【 trái 21 】là 2 ô vuông duy nhất có ngã tư hình chữ thập.

Tại sao đi hướng【Trên】, từ【 trái 21 】qua 13 ô sẽ đến【 trái 7 】?

Đoạn Dịch bắt đầu thử vẽ mặt phẳng bản đồ trên giấy, nhưng tạm thời chưa hoàn chỉnh vì anh chưa đi hết các hướng.

Trừ bỏ chuyện này, còn có một việc đáng chú ý là... vừa rồi trên đường anh gặp hai Tiểu Ngũ.

Hai Tiểu Ngũ lần lượt có tại ô【 trên 3 】 và 【 trên 10 】, khoảng cách giữa các cô vẫn là cách nhau 6 ô.

Tiểu Ngũ đầu mặc áo bông, mặt bị lạnh có chút đỏ; Tiểu Ngũ sau đầu tóc lộn xộn, ánh mắt hiện rõ sự điên cuồng.

Đoạn Dịch ghi chú các cô vào:

5, Tiểu Ngũ áo bông, tuổi không biết, trên 3.

6, Tiểu Ngũ điên khùng, tuổi không biết, trên 10.

Viết đến đây, Đoạn Dịch nhìn lại một lượt các phát hiện.

Tuy rằng vẫn chưa hiểu cấu tạo mê cung, tạm thời chưa vẽ xong bản đồ. Nhưng anh phát hiện có sự đối xứng.

Hướng【 trái 】tổng cộng có 28 ô vuông, 4 Tiểu Ngũ.

Hướng【 trên 】anh vừa đi có 14 ô vuông, từ ô【 trái 21 】 đi tới【 trái 7 】. Trong lúc đi anh gặp hai Tiểu Ngũ.

Liệu có khả năng hướng【 trên 】thật ra cũng có 28 ô vuông, 4 Tiểu Ngũ?

Nếu là như thế, khi anh tiếp tục dọc theo hướng【 trên 】sẽ trở lại ô【 trái 21 】, hơn nữa sẽ gặp được hai Tiểu Ngũ, các cô sẽ xuất hiện ở ô【 trên 17 】【 trên 24 】vẫn cách nhau 6 ô.

Vì xác minh suy đoán, sau khi nghỉ ngơi vài phút ở【 trái 7 】, Đoạn Dịch tiếp tục đi theo hướng【 trên 】thăm dò.

Lại đi thêm 13 ô, quả nhiên anh về ô【 trái 21 】.

Mà trong quá trình, anh gặp hai chuyện không tầm thường.

Đầu tiên, tại ô【 trên 17 】có một Tiểu Ngũ. Chẳng qua lúc này Tiểu Ngũ không đứng, cô ngã vào vũng máu, ngực cắm một thanh chủy thủ, chưa tắt thở, thân thể run rẩy với biên độ nhỏ.

Tiếp theo, không có Tiểu Ngũ tại ô【 trên 24 】, ô này đặc biệt có... Con rối Chu Chấn An thường ôm trên tay. Ngực con rối thấm máu, mỉm cười quái dị, làm người ta cảm thấy khó chịu.

Đoạn Dịch không dừng lại, lập tức rời ô vuông này.

Đến đây, Đoạn Dịch bổ sung sổ tay:

7, Tiểu Ngũ nằm giữa vũng máu, tuổi không biết, trên 17.

8, Con rối máu, thân phận không biết, trên 24.

Đoạn Dịch tổng kết một các manh mối mấu chốt đã phát hiện đến bây giờ.

Một, tổng cộng gặp bảy Tiểu Ngũ và một con rối, cứ đi 7 ô gặp một người, cũng có nghĩa khoảng cách giữa các cô là 6 ô.

Hai, tạm thời không biết con rối và Tiểu Ngũ có quan hệ gì, bước đầu coi các cô đều là NPC phó bản. Có 8 NPC chia đều hai tuyến đường【 trên 】và【 trái 】, mỗi tuyến đường có 4 NPC.

Ba, anh đã đi hết bản đồ theo hai hướng duy nhất. Cả hai con đường đầu đuôi nối liền nhau, tạo thành lối tuần hoàn.【 Trái 】có 28 ô,【 trên 】cũng có 28 ô.

Trong đó【 trái 21 】và【 trái 7 】là ngã tư chữ thập, đi từ【 trên 0 】đến【 trên 13 】, cũng tức là từ【 trái 21 】đi dọc theo hướng Trên sẽ đến【 trái 7 】.

Ghi chú đến điều thứ ba, Đoạn Dịch đã mường tượng được hình

dáng mê cung.

Anh cứ cảm thấy bản đồ này rất quen thuộc, ngẫm nghĩ thêm là có thể tìm được đáp án.

.

Tốn hơn nửa buổi sáng thăm dò mê cung. Trong quá trình thăm dò Đoạn Dịch cũng phát hiện nhiều ô tiếp tế thực phẩm, liền dừng lại ăn vài thứ. Cùng lúc đó anh còn xác nhận một việc... Tuy rằng Doãn Oánh Oánh có lẽ gặp mê cung giống anh, nhưng hai người không thể nào ở chung một không gian, bọn họ chỉ có đề thi giống nhau thôi.

Gặm xong một cái bánh mì, Đoạn Dịch nhận được lời mời trò chuyện từ Minh Thiên.

Đoạn Dịch lập tức hỏi: "Cậu bên kia thế nào?"

Minh Thiên nói: "Em phát hiện một thông tin mấu chốt. Ngày hôm qua em kích hoạt hai đoạn cốt truyện đúng không. Hôm nay em không đi kích hoạt cốt truyện thứ ba, mà đi kích hoạt cốt truyện thứ nhất. Trong cốt truyện này, em không làm theo yêu cầu NPC. Sau khi em ra ngoài, em không thấy NPC kích hoạt cốt truyện thứ hai. Nhiều đoạn cốt truyện khác cũng không thể kích hoạt."

Phát hiện của Minh Thiên thật sự ngoài dự đoán Đoạn Dịch.

"Được, tôi biết rồi. Để tôi cũng đi thử." Đoạn Dịch cũng kể phát hiện bên mình cho Minh Thiên.

Suy nghĩ một lát, Minh Thiên nói: "Nói cách khác,【 trái 】 và【 trên 】là hai đường thẳng, không chỉ đầu đuôi nối liền nhau, mà còn có hai giao điểm."

"Đúng. Hai đường thẳng, hai giao điểm..."

Đoạn Dịch ánh mắt sáng ngời, đứng thẳng dậy, "Bản đồ này thật ra không khó! Chỉ cần chúng ta không vẽ nó trên mặt phẳng ngang! Mê cung này là..."

Hai người trăm miệng một lời, đồng thời mở miệng: "Trên đồ họa ba chiều."

.

Tạm ngưng liên lạc với Minh Thiên, Đoạn Dịch về vị trí【 trái 3 】.

Hôm qua Tiểu Ngũ này đưa anh vé vào cửa, anh đã nhận và đi vào Như Mộng Viên.

Thế nên sau khi ra khỏi ảo giác Như Mộng Viên, anh gặp Tiểu Ngũ【 trái 4 】, cũng kích phát một đoạn cốt mới... cô trốn sau rèm xem sư phụ hát tuồng, ảo tưởng nếu sư nương đổi thành mình đứng trên sân khấu kịch sẽ thế nào.

Bắt chuyện với Tiểu Ngũ【 trái 3 】, cảm giác vật đổi sao dời lần thứ hai ập đến.

Đoạn Dịch thấy mình đang đứng trước cổng Như Mộng Viên.

Người bán rong thét to náo nhiệt, Như Mộng Viên cây xanh tươi mát, y như lần trước.

"Tới nha, cầm vé đi, cùng tôi vào Như Mộng Viên!"

Tiểu Ngũ mỉm cười, giọng điệu cũng giống như đúc lần trước.

Nhưng lần này Đoạn Dịch không nhận vé vào Như Mộng Viên.

Anh quay đầu thấy bên đường có bán kẹo hồ lô, bèn tiến lên thuận tay lấy hộp tiền ông chủ bán vé đang ôm, một tay khác kéo tay cô. "Đừng xem diễn, tôi mời cô ăn kẹo hồ lô."

"Cái gì mời tôi! Đây là tiền sư phụ! Anh không thể cướp!" Tiểu Ngũ tức giận, giật tay ra khỏi tay anh.

Đoạn Dịch bất chấp. "Thế cô bắt tôi đi, lấy tiền về đi ha."

Đoạn Dịch quay đầu liền chạy.

Chạy nửa đường anh nghiêng đầu nhìn, Tiểu Ngũ đang đuổi theo anh.

Xem ra cô rất quan tâm sư phụ mình.

Chạy vào hẻm nhỏ quanh co lòng vòng, Đoạn Dịch không biết chạy bao lâu, con đường này có nguy hiểm không. Nhưng khi anh thấy mọi thứ trước mắt mờ dần, anh cảm giác được đã đến giờ.

Quả nhiên, vài giây sau, màu sắc thế giới vặn vẹo, khôi phục thành thuần trắng.

Anh về ô【 trái 3 】.

Mà lúc này đây, Tiểu Ngũ【 trái 4 】không xuất hiện.

Cốt truyện【 trái 4 】 là Tiểu Ngũ đi vào xem diễn, ảo tưởng mình thay thế sư nương, cùng sư phụ hát tuồng.

Hiện tại Đoạn Dịch không cho cô vào, dụ cô đuổi theo mình, như vậy cốt truyện 【 trái 4 】cũng không còn tồn tại.

Tiểu Ngũ【 trái 3 】tạm thời không thấy, chắc là vào trạng thái chờ đổi mới.

Ngày hôm qua cô cũng biến mất, hôm nay mới xuất hiện.

Đoạn Dịch lại đi một lượt các ô vuông, các Tiểu Ngũ khác và con rối vẫn còn ở chỗ cũ, không có gì thay đổi.

Khi anh trở lại【 trái 3 】, Tiểu Ngũ lại xuất hiện.

Từ đó có thể thấy được... mỗi một ô vuông có Tiểu Ngũ, đều kích hoạt được cốt truyện. Người chơi có thể kích hoạt cốt truyện nhiều lần, cũng có thể bị người chơi sửa đổi.

Còn đoạn cốt truyện này sẽ dẫn đến phân đoạn kế tiếp thế nào, có che giấu một Tiểu Ngũ ẩn khác hay không, ví dụ như Tiểu Ngũ【 trái 4 】hôm qua Đoạn Dịch gặp được, thì không nhất định.

.

Đến đây, Đoạn Dịch đã dần dần hiểu rõ bản đồ và cơ chế mê cung.

Buổi chiều anh nghỉ ngơi, lên kênh công cộng xác nhận tình huống bên phía các đồng đội khác.

Trao đổi ngắn gọn cùng vài đồng đội, thời gian trôi đến buổi tối 8 giờ.

Thời gian thăm dò phó bản tạm thời kết thúc, bắt đầu ván chơi Ma Sói.

- --

Chương 82

Buổi tối 8 giờ, các người chơi điểm danh theo số thứ tự.

Xác nhận người chơi có mặt đông đủ, Khang Hàm Âm mở lời: "9 giờ sẽ bắt đầu thời gian tranh cử cảnh sát trưởng, chúng ta có thể thảo luận trước. Hay là chúng ta lần lượt lên tiếng dựa theo thứ tự hoặc vòng tròn nhé? Chờ đến 9 giờ, dưới sự chủ trì của hệ thống phát biểu một vòng nữa. Mọi người thấy thế nào?"

Nói xong câu đó, thấy không có ai hưởng ứng, Khang Hàm Âm nói tiếp: "Thật ra phe sói đừng cảm thấy không công bằng. Thời gian để chúng ta thảo luận nhiều, còn có thể trò chuyện riêng, theo cách chơi Ma Sói mà nói, đúng là có lợi cho phe người tốt. Nhưng quan sát toàn bộ thế trận ván chơi, người sói loại đúng người liền có thể thắng đơn giản mà? Hơn nữa dù người sói thua, bị vào tù cũng chưa chắc sẽ chết. Bên người tốt không chỉ cần tìm sói, còn phải tìm biện pháp vượt ải mới có thể sống sót."

Đoạn Dịch suy nghĩ, cố ý giành trước nói: "Không thể nói như vậy. Nếu hệ thống nói 9 giờ bắt đầu, vậy 9 giờ bắt đầu đi. Hiện tại thảo luận vụ cảnh sát trưởng, không có quy tắc hệ thống áp đặt, mọi người sẽ tùy ý chen lời nhau, thế thì không công bằng với phe sói. Nhân dịp mọi người đông đủ, không bằng thảo luận về mê cung. Mọi người có phát hiện gì mới không?"

Bành Trình tiếp lời: "Mé, đừng nói nữa. Tôi không dám nói chuyện cùng Mạt Lị, tôi chỉ đi vòng quanh mê cung, đi tới đi lui đều là một vòng tròn. Ai biết sao lại thế này?"

Đoạn Dịch nói: "So với phó bản khác, điều kiện vượt phó bản này chắc chắn hà khắc hơn. Không biết mọi người có chú ý lượng đồ ăn không. Ở phó bản thứ nhất, nếu ăn hết đồ ăn trong bếp, cùng lắm là ra vườn gặm cỏ. Còn ở đây, định lượng đồ ăn chính là thời hạn. Dù chúng ta không bị Boss đuổi giết, chậm chạp không giải được mê cung, thì sẽ đói chết."

Bành Trình: "Ai da tôi thật sự... Tôi sợ Mạt Lị lắm. Nicole còn đỡ,

bắn một phát súng là xong. Còn Mạt Lị... cô ta con mẹ nó băm thịt người trước mặt tôi!"

Ổ Quân Lan theo sát nói: "Tôi đã kích hoạt bốn đoạn cốt truyện, gặp bốn Nicole thời kỳ khác nhau, xem như tiến thêm một bước hiểu biết động cơ tâm lý cô ta. Bao gồm bản thân cô và chồng cô ta. Tạm thời không có nguy hiểm."

Bành Trình lập tức nói: "Ơ... Tiểu Lan nói không nguy hiểm, thế sáng mai tôi đi tìm Mạt Lị bắt chuyện thử ha!"

Đoạn Dịch nghe lời này mà vui vẻ.

Tuy rằng anh không thấy hai người, nhưng đủ để tưởng tượng Bành Trình vẻ mặt lấy lòng, và Ổ Quân Lan trợn trắng mắt Bành Trình.

Sau một tiếng thảo luận tình huống mê cung, đúng 9 giờ, hệ thống phát thông báo, các người chơi bắt đầu tranh cử cảnh sát trưởng dưới sự chủ trì của hệ thống.

Lần này người chơi không được nhìn mặt nhau, cũng không bấm nút tham dự tranh cử, tất cả hành động đều thông qua thiết bị, cảm giác cứ như chơi Ma Sói online.

Đoạn Dịch chọn tham gia tranh cử cảnh sát trưởng. Hết giờ, anh phát hiện trừ anh, còn có số 1, 2, 4, 5, 8, 9, 10, 12, tổng cộng chín người tham gia.

Chỉ có ba người số 3, 6, 11 là không tranh cử.

Số 1 Ổ Quân Lan lên tiếng. "Tôi là nhà tiên tri. Tôi soi số 6 ra người tốt."

Số 6 là người chơi tên Cao Vận, là người chơi nữ mới gia nhập, tầm 40 tuổi, trông như nữ quan chức cao.

"Lý do do tôi soi số 6 rất đơn giản. Tối hôm qua nửa đêm, tôi lên kênh công cộng, vừa lúc gặp chị ấy, chị ấy nói mình cũng gặp Nicole. Nếu hai bên gặp mê cung giống nhau, chúng ta có thể cùng

nhau thương lượng cách phá giải. Nhưng tôi nghĩ, vạn nhất chị ấy là người sói, phát hiện bẫy rập tử vong trong phó bản, lợi dụng để hố tôi thì sao bây giờ? Cho nên tôi phải kiểm tra thân phận chị ấy trước cho chắc."

"Còn việc gán Cảnh Huy... Thế cục hiện tại chưa có nhiều thông tin. Tôi đã soi ra một người tốt trong những người không tranh cử, vậy tiếp theo tôi sẽ soi trong số những người tranh cử. Tôi tạm thời chọn số 2 Minh Thiên, số 4 Khang Hàm Âm. Tôi muốn xem thử thân phận của họ."

"Hiện tôi chưa được nghe người khác phát biểu, đợi mọi người phát biểu xong, nếu tôi nhận được Cảnh Huy, có lẽ tôi sẽ sửa người gán Cảnh Huy. Mong người tốt tin tưởng tôi."

Ổ Quân Lan kết thúc, đến phiên Minh Thiên.

Đoạn Dịch lúc này không thấy biểu tình Minh Thiên, nhưng khi hắn vừa mở lời, từng nét mặt sinh động lại hiện lên trước mắt anh như thật... Phó bản trước hắn không nhảy ra nhận tiên tri, lần này thì sao? Sẽ nhảy chứ?

Đoạn Dịch liền nghe hắn nói: "Tôi là số 2 Minh Thiên. Tôi mới là nhà tiên tri thật."

Đoạn Dịch cười thầm, vì thấy buồn cười.

Minh Thiên nói: "Hôm qua tôi soi số 3 Bành Trình, là người tốt."

"Chiều hôm qua Bành Trình nói mình sợ Boss Mạt Lị trong mê cung, hoàn toàn không dám nói chuyện, càng đừng nói kích hoạt cốt truyện. Căn cứ điều này, nếu anh ta là sói, anh ta hoàn toàn không dám dùng cách thường quy để vượt ải, chỉ có thể dựa vào cách loại người tốt. Thế nên anh ta đáng để soi."

"Gán Cảnh Huy à... Thật ra trong lúc phát biểu, nhà tiên tri báo trước người sẽ soi và gán Cảnh Huy, chủ yếu là sợ người sói sẽ tự cắn. Nhưng trong trò chơi này, dưới tình huống thế cục chưa định, người sói tuyệt không dám dễ dàng tự cắn. Ví dụ ở phó bản trước, người chơi ở trong tù ngược lại sẽ gặp nguy hiểm cao hơn. Cho

nên, chờ tôi nghe mọi người lên tiếng một lượt, nhận được Cảnh Huy, sẽ quyết định gán Cảnh Huy cho ai cũng không muộn."

Số 1 phát biểu, soi số 6 ra người tốt.

Số 2 phát biểu, soi số 3 ra người tốt.

Kế tiếp đến phiên số 4 Khang Hàm Âm lên tiếng.

Khang Hàm Âm nói: "Nếu số 1 và số 2 là người tốt, hai người đừng quấy rối nữa. Báo thông tin soi ra hai người tốt, trong mắt tôi là hành vi cực kỳ tệ. Tôi không biết hai người chơi kịch bản tung hỏa mù gì. Nhưng nếu hai người không quay chức năng, thì trong mắt tôi hai người chính là sói. Bởi vì tôi mới là tiên tri."

"Tôi soi số 8 Trà Trà ra người tốt. Tôi thích soi người ít nói. Trà Trà ơi không phải tôi cố tình nhắm vào cậu, nhưng trong trò chơi này, tôi không còn cách nào khác. Thân phận số 1 và số 2, tôi sẽ căn cứ vào việc bọn họ có quay đầu hay không để xác nhận phe. Tôi nói vụ gán Cảnh Huy trước. Đầu tiên tôi sẽ soi số 7 Đoạn Dịch, sau đó soi số 10 người mới đi. Tôi nhớ số 10 gào to tên mình là Ứng Khải?"

Theo sau đến phiên số 5 Bạch Tư Niên lên tiếng.

Cậu ta là người trẻ tuổi mặt shota, tỏa nắng mặt trời.

Lúc này cậu ta cười hai tiếng, tiếng cười cũng vô cùng xán lạn. "Ha ha, sao có tới tận 3 người nhận tri thế? Tôi mới là tiên tri mà. Tôi đã soi số 12."

"Nói thật là tôi không hiểu số 1, 2, 4 đang làm cái gì. Số 1 và số 2 đều nói mình soi ra người tốt, theo đạo lý thì hai người sẽ không quay đầu. Thế nên lời số 4 nghe hơi lạ, sao cô biết bọn họ chơi tung hỏa mù?"

"Tôi đã soi ra số 12 là sói, một người trong số những người tranh cử. Nếu số 3 và số 6 đã được số 1 và số 2 soi ra người tốt, tôi đây sẽ soi tiếp số 3 và số 6."

Thế cục càng ngày càng loạn.

Bởi vì đến giờ đã có tận bốn người nhảy ra nhận tri.

Đấy là chưa kể số 7 Đoạn Dịch cũng fake nhận tri.

Ngón trỏ ấn nhẹ tai nghe, Đoạn Dịch mở miệng: "Tôi mới là nhà tiên tri. Tôi không biết vì sao nhiều người nhảy ra cạch tri với tôi thế. Nhưng tôi không nghĩ là sẽ có nhiều sói nhận tri, tôi đoán có người tốt quấy rối. Đương nhiên, ván này còn có một Quỷ tượng mà."

"Tối hôm qua tôi soi số 5 Bạch Tư Niên. Bạch Tư Niên là người tốt."

"Cho nên số 5 à, nãy cậu phát biểu đã soi số 12 ra sói, tôi chỉ có thể cho rằng cậu đang lừa thân phận số 12. Nhưng cậu được tôi soi ra người tốt, cậu có thể quay đầu."

Tạm dừng một lát, Đoạn Dịch tiếp tục nói: "Vì sao tôi soi số 5? Đầu tiên vì cậu là người mới. Tôi không quá hiểu biết về ba người mới. Chúng ta đã cùng vượt qua nhiều phó bản, nhân phẩm đều không tồi, dù có là sói, đến cuối cùng vẫn có thể hợp tác vượt ải. Trong người mới nếu có sói, sẽ không nguyện ý cùng người tốt hợp tác phá giải phó bản. Đây là một nhân tố không xác định, tôi bèn chọn một trong ba để soi vậy."

"Trong ba người, số 5 là một con số đặc biệt, qua nhiều phó bản, ai cũng thấy nó thật sự không may mắn. Căn cứ vào tính đặc thù con số 5, tôi chọn ưu tiên soi số 5."

"Gán Cảnh Huy thì... Tôi sẽ tiếp tục soi người mới. Nếu số 5 là người mới, tôi sẽ gán Cảnh Huy cho số 6 hoặc số 10, cụ thể chờ tôi lấy Cảnh Huy rồi tính tiếp. Mặt khác, chưa ai đụng vào số 11 Bạch Lập Huy không tranh cử. Thế đêm kế tôi sẽ gán Cảnh Huy cho số 11."

9 người chơi tranh cử, hiện tại có 5 người chơi đã lên tiếng theo thứ tự, cả 5 đều nhận nhà tiên tri.

Đến phiên số 8 Tra Tùng Phi lên tiếng, cậu rõ là ngơ ngác. "Thật ra lần này em tranh cử, không để nhận dân thường, mà là để thảo luận. Em thấy người liền khẩn trương, mọi người cũng biết rồi. Lần này vất vả mãi mới cho nói chuyện không nhìn mặt. Em nghĩ mình sẽ nói được rất nhiều thứ."

"Nhưng, nhưng mọi người như vậy... 5 người đều nhận tiên tri... Em suy luận không nổi. Em, em bỏ."

Số 9 Hứa Nhược Phàm theo sát lên tiếng.

Ngữ khí của cô cũng thập phần kinh ngạc. "Nói thật, tôi cũng ngu người. Thôi tôi... Tận lực bàn một chút đi. Số 1 và số 2 cùng soi ra người tốt, đúng là hơi bị khó quay đầu. Đến giờ cũng chưa thấy họ quay, rất có thể bên trong có một sói, một nhà tiên tri thật."

"Vấn đề là số 4 Khang Hàm Âm cũng nhận tri. Cô ấy soi số 8 một người phía sau ra người tốt, không sợ bị phản lập luận. Tôi... tôi hết biết thế nào."

"Vị trí tôi ở phía sau, nghĩ có thể hỗ trợ bàn logic. Nhưng lần này tôi không nói được gì nhiều."

Số 10 là người mới tên Ứng Khải, đàn ông trung niên 30 tuổi.

Hắn ta nói: "Người như tôi rất thích phân tích thế cục, miễn để người bầu cử bị mù mờ. Nhưng tình thế hôm nay phức tạp, vượt khỏi tưởng tượng. Tôi chỉ có thể nói, trong 5 người nhận tri, không hẳn là người tốt quấy rối sói, mà là người tốt muốn dụ người sói, để sói tin rằng mình là quỷ tượng. Nói chung là sách lược có lợi có hại."

"Số 9 vừa nói trong số 1 số 2 có một sói, một tri thật. Nhưng tôi lại cảm thấy thân phận số 4 khá đáng tin, vì cô ấy không sợ bị phản lập luận. Vậy mọi người có nghĩ rằng, có lẽ số 4 và số 8 là hai sói. Cô ấy cố ý nói vậy để làm chứng cho thân phận của mình?"

"Tóm lại, hiện tại người sói không rõ ai là nhà tiên tri, ai là quỷ tượng. Chúng ta là người chơi nhắm mắt càng không hiểu ra sao. Tôi chỉ có thể nói, ít người bầu chọn, nghĩa là có nhiều sói tranh

cử, khả năng cao là để chứng minh thân phận lẫn nhau. Tôi xin hết, bỏ qua."

Số 12 Doãn Oánh Oánh là người cuối cùng phát biểu.

Cô nói: "Em trong sạch. Số 5 nói em là sói, số 7 soi số 5 ra người tốt. Em có lời muốn nói với số 5, nếu anh là người tốt, anh hãy quay đầu đi. Em không cần phải đấu với anh. Anh muốn lừa thân phận em thì lừa, em không sao hết, vì em không sợ."

"Em chỉ có thể nói, em tán thành lời số 10. Trong 5 người có người tốt có quỷ tượng. Theo góc nhìn số 5, đương nhiên người sói biết em không phải người sói. Nhưng anh nhất quyết nói em là sói, nghe giống như ra ám hiệu cho người sói... Anh ta muốn loại người tốt. Thế là quỷ tượng vừa có thể giả người tốt, vừa lừa được thân phận em."

Doãn Oánh Oánh nói đến đây, Đoạn Dịch thấy màn hình thiết bị hiện lên dòng nhắc nhở: "Người chơi số 5 rời cuộc tranh cử."

Giọng Doãn Oánh Oánh dừng một chút, hiển nhiên cũng thấy thông báo.

Thanh âm cô mang chút ý cười: "Xem ra em phản biện thành công rồi, số 5 fake tri, phát hiện em thật sự không phải sói nên quay đầu? Tạm thời em không muốn nói nhiều. Tiếp tục phân tích việc người tốt fake quỷ tượng sẽ giúp phe sói. Không cần thiết."

Sau đó, Doãn Oánh Oánh rút lui.

Gần như cùng một lúc, số 9 Hứa Nhược Phàm, số 10 Ứng Khải cũng rút khỏi tranh cử.

Những người đã nhận tri, không quay không bỏ quyền gồm số 1 Ổ Quân Lan, số 2 Minh Thiên, số 4 Khang Hàm Âm, và số 7 Đoạn Dịch.

Hệ thống phát thông báo: "Kết thúc giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng. Không ai vi phạm. Bắt đầu giai đoạn bầu cử cảnh sát trưởng. Xin mời ba người chơi không tham gia tranh cử đưa ra

quyết định trong vòng ba phút."

Ba phút sau, một Cảnh Huy xuất hiện trên ô vuông Đoạn Dịch đang đứng.

Cùng lúc đó màn hình thiết bị hiện kết quả phiếu bầu của ba người.

Số 3 số 6 đều chọn hủy phiếu bầu. Chỉ có số 11 Bạch Lập Huy bầu cho Đoạn Dịch.

Giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng kết thúc, bước vào giai đoạn thảo luận vote.

Bạch Lập Huy nói trên kênh công cộng: "Tôi biết mọi người muốn hỏi tôi vì sao bầu số 7, để tôi giải thích trước luôn, có hai nguyên nhân ha. Thứ nhất, tôi bầu cho ảnh, không sợ ảnh soi mình. Thứ hai, ảnh là người đặc biệt đáng tin cậy, mặc kệ thế nào, tôi đều muốn ảnh làm cảnh sát trưởng. Còn có á..."

Bạch Lập Huy còn chưa kịp nói xong, đã bị hệ thống ngắt lời.

Đoạn Dịch lập tức phản ứng lại... là hệ thống thông báo người bị loại tối hôm qua.

Nhưng thông báo lần này khác với Đoạn Dịch dự kiến.

"Tối hôm qua người chơi bị loại là số 12. Mời số 12 vào tù. Lưu ý rằng, phó bản lần này không tồn tại nhà tù. Khi người chơi bị vào tù, nghĩa là bị cắt liên lạc, không thể tiếp tục sử dụng tai nghe. Một mình bạn sẽ tự thăm dò phó bản mê cung."

"Người chơi vào tù trước khi tranh cử cảnh sát trưởng có 10 phút nói lời cuối."

Nghe đến đó, kênh công cộng lặng ngắt như tờ.

Đoạn Dịch lập tức nghiêm mặt, vội nói: "Oánh Oánh, đọc ID của em cho anh. Anh chủ động liên lạc với em, nói phát hiện của mình cho em nghe. Về việc đêm nay vote ai, mọi người có thể thảo luận

trước. 10 phút sau tôi sẽ quay về kênh công cộng."

Doãn Oánh Oánh theo lời Đoạn Dịch nói, báo ID, thanh âm run rẩy.

Đoạn Dịch không dám chậm trễ, lập tức rời kênh công cộng, trò chuyện riêng cùng Doãn Oánh Oánh.

Tận lực nói hết tất cả thông tin mình có cho Doãn Oánh Oánh, Đoạn Dịch nói: "Hiểu chưa? Đầu tiên, bên ngoài có bảy Tiểu Ngũ và một con rối, nhưng thông qua kích hoạt cốt truyện, sẽ dẫn ra Tiểu Ngũ và cốt truyện ẩn khác. Hẳn là cốt truyện kế tiếp có thể bị thay đổi."

"Hôm nay tôi thay đổi cốt truyện【 trái 3 】, cốt truyện【 trái 4】 không hề xuất hiện, Tiểu Ngũ ở các ô khác không có gì thay đổi. Có hai khả năng, thứ nhất, cốt truyện【 trái 3 】không quá quan trọng, quá nhỏ bé để thay dổi hướng đi của các cốt truyện khác. Khả năng thứ hai, chính là cốt truyện tại các ô khác có sự thay đổi, chỉ là tôi chưa có thời gian kiểm chứng, cho nên không thể biết nó thay đổi cái gì. Rốt cuộc là loại khả năng nào, chúng ta cần phải đi nghiệm chứng."

"Vừa rồi là phương diện cốt truyện. Để anh nói một chút về bản đồ mê cung."

"Mê cung thật ra chỉ có hai con đường. Hai con đường này đầu đuôi liền nhau, hơn nữa có hai giao điểm. Dưới tình huống này, bản vẽ mặt phẳng không thể miêu tả chính xác bản đồ. Có thể chúng ta đang ở trên một hình cầu, hoặc là hình lập phương."

"Nếu là hình cầu, hai con đường giao nhau ở góc 90 độ, đổi sang trên địa cầu, có thể lý giải một đường là trục hoành, vĩ tuyến xích đạo 0 độ, đường còn lại là trục tung, kinh tuyến gốc 0 độ."

"Nếu mê cung là hình lập phương, thì mỗi mặt phẳng có chiều dài là 7 ô."

"Từ đó nhìn ra, tuyến đường là thẳng tắp, không có độ cung, cũng không có góc ngoặt 90 độ. Cho nên, đường thẳng cấu thành hình lập phương như thế nào, chỗ ngoặt ở ô vuông nào, cần phải

nghiệm chứng."

Doãn Oánh Oánh nghiêm túc nghe, cũng nhớ kỹ lời anh.

Giọng cô khó tránh khỏi chút rưng rưng nức nở. Nhưng cô cố gắng nhịn xuống. "Em, em hiểu rồi. Cảm ơn anh."

"Không cần cảm ơn." Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, lại nói, "Không, giữ lấy lời cảm ơn. Em phải đảm bảo mình sẽ sống sót. Hãy kiên trì, chờ bọn anh cứu em. Đến lúc đó rồi cảm ơn anh sau."

"Em, em thật sự có thể ra ngoài ư?" Doãn Oánh Oánh hít một hơi thật sâu.

Đoạn Dịch gật đầu: "Ừm, nhất định có thể. Hiện tại còn chưa thấy người chơi nào vào tù mà bị tuyệt đường sống. Trò chơi thiết kế yếu tố người sói, vì muốn xem chúng ta đấu đá nội bộ. Nếu tù giam là tử cục, tính toán của họ sẽ không được như ý. Thế nên, em cố gắng kiên trì là ổn."

Sau khi cắt liên lạc với Doãn Oánh Oánh, Đoạn Dịch tạm thời không trở lại kênh công cộng, mà liên hệ với Minh Thiên.

Minh Thiên nhanh chóng bắt máy.

Đoạn Dịch hỏi trước: "Cậu rời kênh công cộng có bị người khác chú ý không đấy?"

"Sẽ không. Mọi người đều im lặng. Không ai nói chuyện, chắc là đang nghiền ngẫm quy tắc." Minh Thiên nói.

"Vậy là tốt rồi." Đoạn Dịch níu lông mày, "Rốt cuộc cậu tính làm thế nào?"

Minh Thiên cười khẽ, tiếng cười rất nhỏ xuyên thấu tai nghe, đánh thật mạnh vào màng nhĩ Đoạn Dịch.

Rồi hắn hỏi: "Anh đoán xem?"

Răng nanh Đoạn Dịch cắn môi dưới, cũng cười. "Tôi đoán là cậu

cũng giống tôi, muốn fake quỷ tượng?"

"Đúng. Nhưng em là người tốt." Minh Thiên nghiêm túc nói.

Đoạn Dịch thầm mắng... Hay lắm, cậu là người tốt, tôi cũng là người tốt. Hai chúng ta nhảy ra tranh nhau quỷ tượng à?

Chương 83

Ngửa đầu nằm trên giường, Đoạn Dịch nhìn bầu trời đêm đen, bất tri bất giác lại như thấy được đôi mắt xinh đẹp của Minh Thiên.

Đoạn Dịch nghe ngữ khí hắn có chút nghiêm túc mà nói: "Nói thật anh Tiểu Dịch, em từng vượt qua nhiều phó bản, nhưng chưa từng thấy phó bản nào tách người chơi riêng lẻ. Em thật sự là phù thủy. Em không cứu Doãn Oánh Oánh, khi em bỏ dùng thuốc giải, em không ngờ em ấy sẽ rơi vào hoàn cảnh như vậy."

Đoạn Dịch nghe thế không khỏi nhíu mi: "Chuyện này đương nhiên không thể trách cậu. Đừng nói tôi chưa chắc ở cùng một mê cung giống em ấy. Dù tôi và em ấy gặp mê cung y đúc nhau, tôi cũng không thể tùy thời liên lạc, nhắc nhở em ấy chỗ nào ẩn chứa nguy hiểm. Nói đến cùng... phó bản lần này, là chiến đấu cá nhân. Việc trao đổi thông tin mê cung qua tai nghe cũng có hạn, chủ yếu là dùng khi chơi Ma Sói thôi."

"Xét từ một góc độ khác, ngược lại công bằng đấy chứ. Mỗi người một kiểu mê cung, vậy thì người có cùng loại mê cung không thể lừa hại đồng đội đạp trúng bẫy rập."

"Dưới tình huống này, thân phận trở thành át chủ bài duy nhất. Không thể ác ý hại người khác, các người chơi cần thắng ván Ma Sói theo đúng quy tắc, vì át chủ bài mà chiến, sau đó dựa vào thực lực cá nhân sống sót trong mê cung. Rất công bằng."

"Đi đến hiện tại, chuyện này tôi thấy rõ, đồng đội khác hẳn là cũng thấy rõ. Tôi nghĩ, ván này dù mọi người chơi như thế nào, ai đào hố cho ai... Mọi người đều có thể thông cảm cho nhau. Mỗi người đều có nỗi bất đắc dĩ, không có nhiều sự lựa chọn."

Đoạn Dịch hơi cảm khái nói một câu: "Ván này, là chân chính, thuần túy chơi Ma Sói."

"Vâng." Minh Thiên gật đầu, thanh âm có chút trầm.

Đoạn Dịch cảm nhận được cái gì, nhưng không thể nắm bắt lý do hắn xuống giọng.

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch nói: "Nói tiếp, bởi vậy, nếu tôi vào tù sớm cũng không sợ. Tôi tin tưởng bản thân mình, dựa vào bản thân cũng có thể nhanh chóng vượt ải. Nhưng những người còn lại thì chưa chắc, biết đâu họ cần tai nghe để nhờ người khác giúp đỡ mình."

Minh Thiên cười thật lòng. "Hay là để em vào. Anh có thể dẫn dắt mọi người chiến thắng. "Di ngôn" Doãn Oánh Oánh để lại không nói mình có chức năng gì, hơn phân nửa là dân thường. Có lẽ ván này sẽ là thế dân thường, thần chức chắn sói cho dân."

"Ngưng, không nói nữa. Tốt nhất là hai ta đều không vào tù." Đoạn Dịch nhìn đồng hồ, "Thời gian không sai lệch lắm. Trước khi về kênh công cộng, tôi hỏi cậu một chuyện. Thế cục hiện tại, cậu thấy thế nào?"

Minh Thiên đáp: "Nếu không hiểu biết về các người chơi, em không dám nói, quá nhiều khả năng có thể xảy ra. Nhưng may là chúng ta đã đủ quen thuộc với họ. Ổ Quân Lan từ trước tới nay rút bài gì cũng thế, chưa từng nhận cứng tiên tri. Tại《 Jack đồ tể 》cô ấy chỉ nhảy ra chọn đại Oánh Oánh để thử. Oánh Oánh lui, cô ấy lập tức lui theo."

"Nhưng lần này cô ấy phát biểu cực kỳ logic, ngữ điệu cũng nghiêm túc xưa nay chưa từng có. Theo em, khả năng cao cô ấy là tiên tri thật. Mặt khác..."

"Bành Trình tương đối khả nghi." Minh Thiên nói, "Anh ta không tin em là bình thường. Từ phó bản đầu tiên, em đã chơi đủ kiểu kịch bản. Được em soi ra người tốt, anh ta không bầu cho em cũng bình thường. Vấn đề là tại sao hủy phiếu?"

"Dựa theo tính cách anh ta, lẽ ra phải bầu cho Ổ Quân Lan mới đúng. Ở phó bản thứ nhất, anh ta rút được bài thợ săn, lập tức theo phe em gái nhỏ Ôn Như Ngọc. Vì Ôn Như Ngọc là nữ."

"Ổ Quân Lan không chỉ là nữ, anh ta còn có ý tứ với Ổ Quân Lan.

Lui một vạn bước, Ổ Quân Lan phát biểu hoàn toàn không có vấn đề, tại sao anh ta không dám bầu?"

"Hoặc là anh ta không bầu Ổ Quân Lan, mà thích bầu cho Khang Hàm Âm cho anh, em đều có thể tìm được lý do. Nhưng anh ta hủy phiếu. Người chơi nhắm mắt không sợ theo sai phe, chỉ cần biện hộ đúng, sẽ không ai lập tức vote anh ta."

"Vẫn dựa theo tính cách Bành Trình. Khi anh ta có thân phận người tốt, rất có cảm giác cường thế nắm chắc, dám theo phe. Đoán ra sói, liền vote sói luôn. Còn bây giờ anh ta không dám chơi sói đảo phe, cũng không dám tiên phong, chỉ có thể hủy phiếu."

Minh Thiên nói: "Nếu xem Ổ Quân Lan là tiên tri thật... Như vậy có người đã quấy nhiễu quyết định của Bành Trình, hình như là em. Vì sao anh ta không dám làm sói đảo phe, vì sao không dám tiên phong? Bởi vì anh ta nhận ra đồng đội."

Đoạn Dịch đã hiểu ý Minh Thiên, mở miệng nói: "Cậu ta là sói. Cậu soi cậu ta ra người tốt. Cho nên cậu ta nghĩ cậu là quỷ tượng thạch."

Nếu Bành Trình là sói, theo tính cách hắn ta, nếu bốn nhà tiên tri hắn ta không biết ai với ai, thì hắn ta bầu cho ai cũng hợp lý. Bầu Ổ Quân Lan, với tác phong hắn ta hoàn toàn thuận lý thành chương. Bầu Đoạn Dịch, có thể là do con người Đoạn Dịch đáng tin; mà khi phát hiện quỷ tượng, hắn ta ngược lại không dám bầu, bởi vì hắn ta không dám theo phe rõ ràng.

Thế là hành động hủy phiếu làm hắn ta lộ đuôi sói.

Đoạn Dịch lại nói: "Còn nữa. Khang Hàm Âm đề nghị chúng ta thảo luận trước khi tranh cử cảnh sát trưởng. Khi đó tôi cố ý nói, như vậy không công bằng cho phe sói, nên thảo luận về mê cung trước. Bành Trình đã phụ họa tôi, kéo đề tài đến vụ mê cung. Mà cậu ta là kiểu người không rành chơi kịch bản, theo tôi khả năng cậu ta phản kịch bản là không lớn. Suy ra cậu ta thực sự là sói. Cơ mà đây đều là suy đoán bước đầu, cần xem xét lại."

Minh Thiên gật đầu: "Vâng. Được."

Thấy mình và Minh Thiên trò chuyện riêng hơi lâu, Đoạn Dịch nói: "Được rồi. Chúng ta về thôi. Vừa rồi cậu nói mọi người đều im lặng, tôi nghĩ, trừ việc cảm khái vào tù và Oánh Oánh mất liên lạc, cũng có cả người trò chuyện riêng. Chúng ta về kênh công cộng cẩn thận nghe ngóng nào."

.

Trở lại kênh công cộng, Đoạn Dịch phát hiện kênh vẫn im re như cũ.

Xem ra mọi người đều tận dụng 10 phút để trò chuyện riêng và bàn bạc trao đổi.

Xem thời gian, lại đợi thêm năm phút, Đoạn Dịch mở miệng nói: "10 giờ sẽ chốt vote. Là cảnh sát trưởng, tôi phải tranh thủ thời gian chủ trì buổi thảo luận hôm nay. Đầu tiên tôi muốn xác nhận mọi người có ở đây không, phiền mọi người báo số thứ tự."

Mọi người có mặt đông đủ, điểm số xong, Đoạn Dịch xác nhận có tổng 11 cá nhân.

Anh nói tiếp: "Bắt đầu từ nghe người bầu phiếu lên tiếng nhỉ. Số 11 Bạch Lập Huy đã nói lý do chọn tôi. Mặt khác còn có số 6, số 3 hủy phiếu. Số 6 nói trước đi, lý do vì sao chị hủy phiếu."

Người mới số 6 Cao Vận nói: "Tại sao tôi hủy phiếu? Tôi cảm thấy không cần giải thích. Năm người nhận tiên tri, chỉ có một người lui, mà logic soi của mỗi người đều hợp lý, ít nhất tôi không thấy lỗ hổng rõ ràng. Cho nên tôi không biết bầu ai. Nếu tôi từng ở chung với mọi người thời gian dài, có lẽ tôi có cái để nói. Nhưng tôi chẳng biết ai hết, thật sự không thể nào phán đoán. Bất đắc dĩ tôi đành hủy phiếu."

Đoạn Dịch bảo Cao Vận nói trước, khiến Bành Trình lâm vào hoàn cảnh xấu hổ.

Vì sao hủy phiếu, Cao Vận chủ yếu biểu đạt là, bốn tiên tri đều phát biểu khá tốt, dưới tình huống như vậy, muốn phán đoán chỉ

có thể căn cứ vào tính cách và phong cách chơi Ma Sói của người chơi.

Nhưng là người mới tới, không hiểu biết gì về mọi người, cho nên không thể nào phán đoán.

Lý do này, Bành Trình không thể lấy dùng.

Chưa kể hắn ta nói sau Cao Vận, vô cùng bị động.

Trầm mặc một hồi lâu, Bành Trình mới nói: "Tôi đây, tôi không hiểu gì hết! Đầu tiên Minh Thiên soi tôi ra người tốt, tôi không dám tin. Kia Đoạn Dịch... Đoạn Dịch và Tiểu Lan có độ uy tín không sai biệt lắm ha. Tôi thật sự không biết nên bầu ai."

Bành Trình dứt lời, Khang Hàm Âm nói một câu: "Trong mắt anh không có tôi à."

Bành Trình nói: "Lúc tranh cử có người phân tích, có thể cô và Trà Trà xác nhận thân phận lẫn nhau mà. Ít người không tranh cử, nhiều người tranh cử, nghĩa là có ít nhất hai sói tranh cử để nói đỡ cho nhau."

Khang Hàm Âm: "Nhiều sói tranh cử, nhưng ít nhất phe sói sẽ lưu lại một người để điều phiếu. Tỷ lệ cao trong số ba người không tranh cử có một sói."

Bành Trình: "Đâu thể khẳng định như thế chứ. Trong《 Jack đồ tể 》, chính cô từng nói, muốn phản kịch bản, người sói đều tranh cử hết. Lần này biết đâu tất cả sói cũng tranh cử. Nói chung tôi không phải sói."

Khang Hàm Âm: "Tôi cứ tưởng anh sẽ bầu cho Ổ Quân Lan. Với cái đức hạnh của anh..."

Bành Trình: "Tôi là người trưởng thành đấy! Chả lẽ tôi suốt ngày sa vào sắc đẹp?"

Khang Hàm Âm: "..."

Đoạn Dịch cẩn thận nghe các người chơi nói, lúc này lên tiếng: "Được rồi. Mọi người không thấy mặt nhau, chen lời dễ loạn lắm. Để tôi tiếp tục chủ trì. Tôi biết không thể nào nhiều tiên tri như vậy đều là sói fake. Người tốt hoặc muốn quấy rầy, hoặc muốn tung hỏa mù tầm mắt sói, hiện tại có ai muốn quay chức năng không? Chỉ cần nói đúng đủ lý do, tôi khẳng định sẽ không dồn phiếu vote người đó."

Nói xong câu này, Đoạn Dịch mơ hồ nghe thấy tiếng Minh Thiên: "Tôi..."

Đoạn Dịch thót tim... Chẳng lẽ hắn muốn quay đầu, giúp mình tăng uy tín thân phận, để mình trở thành quỷ tượng duy nhất trong mắt phe sói? Có lẽ sói sẽ không cắn mình, nhưng sẽ cắn hắn.

Tuy rằng hắn là phù thủy có thuốc giải, nhưng hệ thống không nói phù thủy tự cứu được hay không, lỡ...

Đoạn Dịch nhíu mày, Ổ Quân Lan giành nói trước: "Tôi quay."

Không biết có phải ảo giác hay không, anh cứ cảm thấy mình nghe ra được vài phần không cam lòng, thậm chí ẩn ẩn vài phần buồn bã và bất đắc dĩ... Lúc nãy cô ấy trò chuyện riêng với ai đó, nên đổi cách chơi?

Sau khi nói ra hai chữ trên, thanh âm Ổ Quân Lan khôi phục bình thường. "Lần đầu tôi chơi ván có quỷ tượng, đọc xong kỹ năng thì cảm thấy, là người tốt, tôi có thể giả làm quỷ tượng, quấy nhiễu tầm mắt người sói."

"Tôi là người đầu tiên phát biểu tranh cử, nhiều người tranh cử, ít người không tranh. Nếu tôi giả làm quỷ tượng thành công, sói nghĩ tôi cùng phe họ, bọn họ sẽ không cạch chức năng nữa. Cứ như vậy, gần cuối tôi quay, liền biết được ai là tri thật, khi đó chúng ta sẽ có một tiên tri duy nhất."

"Tôi là người đầu tiên phát biểu, fake quỷ tượng có chỗ tốt, cũng có chỗ hỏng. Bởi vì thực tế tôi là người chơi nhắm mắt, tôi không biết trong số những người tranh cử, ai mới là sói. Cho nên tôi không dám chọn soi người tranh cử ra dân hoặc sói, chỉ có thể

chọn người không tranh cử cho chắc."

"Về phía người không tranh cử, nếu tôi tùy tiện soi một người ra sói, sẽ gây bất lợi cho người nọ. Giai đoạn bầu phiếu không được nói chuyện, biết tôi fake tri, người nọ bèn chuyển qua bầu cho sói. Thế nên tôi chỉ có thể chọn soi ra người tốt."

"Như tôi đã nói, tôi và số 6 đều gặp Nicole. Tối qua tôi có trao đổi riêng với chị ấy, lúc đó đã rút bài thân phận. Tôi tạm thời không cảm thấy chị ấy là sói, nên trong ba người, tôi chọn soi chị ấy."

"Số 7 là cảnh sát trưởng, đây là lúc tôi nên quay. Hy vọng mọi người tin tôi. Tôi thật sự là dân thường."

Chương 84

Sau khi nghe một lượt các người chơi tranh cử cảnh sát trưởng phát biểu, Đoạn Dịch cho rằng Ổ Quân Lan có tỷ lệ cao là tiên tri thật.

Hiển nhiên điểm này Minh Thiên và anh không mưu mà hợp.

Nhưng ngay khi hai người gần như xác nhận Ổ Quân Lan là thật, cô bỗng quay chức năng, xác thật có hơi vượt quá Đoạn Dịch dự kiến.

Trong lúc chờ người chơi còn lại lên tiếng, Đoạn Dịch cẩn thận nhẩm lại lời Ổ Quân Lan.

Vừa mới nghe, lời Ổ Quân Lan khá là hợp lý.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Đoạn Dịch phát hiện có chỗ logic không thông.

Ý của Ổ Quân Lan chủ yếu là, người tham gia tranh cử có tận 9 người, nhất định là có sói, khả năng cao là sói fake tri, khi lên tiếng sẽ bao che làm chứng cho nhau.

Dưới tình huống này, cô là người đầu tiên phát biểu, nếu lừa được tốt, khiến người sói nghĩ cô là quỷ tượng, như vậy người sói sẽ thay đổi chiến lược, sẽ không nhảy ra cạch nữa. Đến lúc đó trừ cô ra, chỉ còn một tiên tri thật cạch chức năng với cô.

Sau đó cô buông tay quay đầu, trên sân chỉ còn lại một tiên tri duy nhất, phù thủy có thể bảo vệ tiên tri thêm một ngày, tiên tri có thể kịp soi và gán Cảnh Huy, tổng cộng có thể báo được 3 lần kết quả soi, đủ để phe người tốt suy đoán ra sói.

Ổ Quân Lan trình bày đến đây không có vấn đề gì.

Nhưng khi cô nói lý do mình chọn soi người không tranh cử, logic xuất hiện lỗ hổng.

Nếu nhiều sói tranh cử, Ổ Quân Lan tùy tiện chọn đại một người tranh cử, nói mình soi ra người tốt, thế là giả thành quỷ tượng được rồi, cũng không sợ bị thiệt.

Nếu vận khí tốt soi trúng người sói, người sói sẽ cho rằng cô có thể là quỷ tượng.

Nếu soi trúng người tốt, cũng sẽ không tạo bất lợi cho cô. Trong mắt người tốt, thân phận của cô là hợp lý, vì cô soi ra người tốt chứ không phải ra sói.

Trên thực tế Đoạn Dịch đã dựa theo logic này để chơi.

Trước khi Đoạn Dịch phát biểu tranh cử, có bốn người nhảy ra nhận nhà tiên tri, anh thiên hướng tin tưởng Ổ Quân Lan là tri thật; mà Minh Thiên nói mình là phù thủy, Đoạn Dịch tin hắn.

Như vậy theo Đoạn Dịch, nhân tố không xác định chủ yếu là số 4 Khang Hàm Âm và số 5 Bạch Tư Niên, nếu bọn họ không ai quay, ít nhất trong hai người có một sói.

Giữa hai người này, Khang Hàm Âm là đồng đội thân quen, thân phận của cô có thể căn cứ vào Tra Tùng Phi lên tiếng, và tính cách của cô để phân tích thêm.

Nhưng với Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch rất khó để căn cứ hành vi thói quen và tính cách để phân tích, cậu ta chọn một người phía sau soi ra sói. Cho nên ngồi giữa hai người, Đoạn Dịch chọn soi Bạch Tư Niên ra người tốt.

Vạn nhất Bạch Tư Niên là sói, trong mắt cậu ta, Đoạn Dịch là có thể là quỷ tượng thạch.

Bởi vậy, khi Ổ Quân Lan biểu đạt mình muốn fake quỷ tượng, lời nói liền có sai sót logic.

"Tôi không biết trong người người tranh cử như vậy, ai mới là sói. Tôi không dám chọn người tranh cử ra phe tốt hoặc người sói, chỉ có thể chọn soi một người không tranh cử."

Đối lập, Đoạn Dịch cũng fake quỷ tượng, nhưng sau khi nghe vài người phát biểu, anh chọn một người tranh cử soi ra người tốt.

Mà Minh Thiên tuy rằng cũng soi một người không tranh cử – Bành Trình ra người tốt, nhưng Đoạn Dịch phỏng chừng mục đích ban đầu hắn nhảy ra nhận nhà tiên tri không phải fake quỷ tượng.

Minh Thiên nghe Ổ Quân Lan lên tiếng xong, cảm thấy khả năng cao cô là tiên tri thật, nên nhảy ra chắn sói.

Dù sao đối với việc nhận tri, hắn đã quá thuần thục rồi.

Bành Trình đã liên tục làm sói hai lần, nhẽ ra không nên là hắn ta tiếp. Cho nên Minh Thiên soi hắn ta ra người tốt.

Minh Thiên chọn đại ai dè trúng sói, thành ra hiện tại bị nhầm thành quỷ tượng, đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nói chung, Ổ Quân Lan bảo mình muốn sắm vai quỷ tượng, không dám chọn người tranh cử để soi ra người tốt, là không hợp lý.

Một khi đã như vậy, từ logic đẩy ngược về, nguyên nhân cô nhảy ra nhận tiên tri không phải là fake quỷ tượng.

Chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, cô là người sói, nhảy ra nhận tri đầu tiên, nhưng không hiểu vì sao quay đầu.

Thứ hai, cô chính là tiên tri thật.

Chẳng qua, nếu là nhà tiên tri, vì sao cô không cạch chức năng nữa? Vừa rồi cô trò chuyện riêng với ai sao?

Đoạn Dịch loại trừ Minh Thiên đầu tiên.

Đoạn Dịch liên lạc với Oánh Oánh xong, lập tức tìm Minh Thiên. Sau đó toàn là hai người nói chuyện với nhau, thời gian để Minh Thiên gây án quá hữu hạn. Nói nữa, hai người gần như có gì khai hết, Minh Thiên không lý do gì đi lừa mình.

Tiếp theo, loại trừ Bành Trình.

Ổ Quân Lan chủ động đưa ID của mình cho Bành Trình, để hắn ta tìm cơ hội trò chuyện riêng... Đoạn Dịch thật sự tưởng tượng không ra chuyện này phát sinh kiểu gì.

Các người chơi còn lại... Đoạn Dịch nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Khang Hàm Âm có tỷ lệ cao nhất.

Chiều hôm qua khi mọi người lần đầu gặp nhau trên kênh công cộng, người mới số 10 Ứng Khải từng nói, đừng tùy tiện cho người khác ID của mình. Bởi vì Ứng Khải từng vượt qua một phó bản, tại phó bản đó thấy người chơi lợi dụng ID hại người, nên hắn ta mới nhắc nhở mọi người, xuất phát từ thiện ý nhắc nhở.

Vừa rồi Đoạn Dịch kêu Oánh Oánh báo ID trên kênh công cộng vì tình huống khẩn cấp bất đắc dĩ.

Riêng Minh Thiên là dân vượt ải lão làng, chắc là không sợ, nên khi biết Bạch Tư Niên gặp mê cung giống mình, mới dám đưa ID cho Bạch Tư Niên, để hai người tiện trao đổi thông tin.

Còn những người khác dám báo ID, hơn phân nửa cần hai điều kiện: Thời điểm kênh công cộng không có ai khác; và bọn họ đủ tin tưởng nhau.

Ổ Quân Lan nói qua, tối khuya hôm qua vô tình gặp số 6 Cao Vận trên kênh công cộng, hai người với mục đích chung đối phó Nicole, có thể trao đổi ID lẫn nhau. Nhưng trừ Cao Vận, người có khả năng cao biết ID của Ổ Quân Lan, chỉ có thể là người đã từng tiếp xúc lâu và thành lập mối quan hệ hữu nghị, Khang Hàm Âm.

Nếu Ổ Quân Lan là tiên tri thật, Khang Hàm Âm nhảy ra nhận tri, có lẽ lý do giống Minh Thiên... chắn sói cho Ổ Quân Lan.

Hành vi chắn sói này chưa qua thương lượng cùng Ổ Quân Lan.

Cho nên, lợi dụng thời gian Doãn Oánh Oánh nói "Di ngôn", Khang Hàm Âm trò chuyện riêng Ổ Quân Lan, khuyên cô quay chức năng.

Cứ như vậy, Khang Hàm Âm thay cô trở thành nhà tiên tri, lừa gạt người sói, để Ổ Quân Lan tiên tri thật ngầm kiểm tra thân phận những người khác.

Nếu từ góc độ này phỏng đoán logic hành vi hai người, tựa hồ đều thuận lý thành chương.

Chưa kể, dân fake thần chức cũng là kịch bản Khang Hàm Âm thường hay chơi nhất.

Có điều vẫn còn một chuyện Đoạn Dịch chưa hiểu, vì sao Ổ Quân Lan tỏ vẻ muốn lui, cảm xúc nghe có vẻ sai sai. Kể cả dù Ổ Quân Lan là người sói, cũng không nên tỏ thái độ như thế. Lời cô nói có lỗ hổng, Đoạn Dịch nghe ra được, người chơi khác cũng nghe ra được. Theo như lời Minh Thiên, phó bản nhảy cấp rất nhiều, ba người mới chỉ sợ đều không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Đoạn Dịch nhanh chóng ngăn mọi người tự do thảo luận.

Anh lớn giọng kéo tiết tấu về tay mình, tận lực để người sói không kịp bắt bẻ Ổ Quân Lan.

Đoạn Dịch nói: "Hiện tại số 1 quay đầu, chỉ còn số 2 và số 4 cạch tri với tôi. Tiên tri tôi đây thật sự đã soi số 5 ra người tốt, nên số 2 và số 4 trong mắt tôi, khả năng cao một người là quỷ tượng, một người là sói."

"Đương nhiên, tôi biết trong mắt người chơi nhắm mắt, có lẽ mọi người vẫn không biết tin ai. Nhưng cả ba chúng tôi đều soi ra người tốt, thông tin không khác nhau mấy. Về việc hôm nay nên vote ai, mọi người nghĩ thế nào?"

Khang Hàm Âm hưởng ứng đầu tiên. "Thời gian sắp hết rồi. Chưa bàn các thông tin khác, tôi đề nghị vote Bành Trình."

Để giả bộ làm quỷ tượng, Đoạn Dịch cố ý làm giọng mình lộ sự do dự, rồi mới nói: "Chúng ta không nên chỉ dựa vào hành động hủy phiếu liền gán cho cậu ta cái danh người sói."

Khang Hàm Âm bình tĩnh đáp: "Anh Đoạn, tôi vẫn luôn biết ơn anh. Chúng ta cãi nhau chỉ giới hạn trong ván Ma Sói, không ảnh hưởng tình hữu nghị giữa chúng ta. Anh cũng đừng ý kiến với tôi. Bây giờ tôi là tiên tri thật, nếu anh nhất quyết không quay, trong mắt tôi anh chính là sói."

"Nhưng hôm nay tôi không muốn động vào anh, cũng không tính vote anh. Nhân phẩm anh tốt, sẽ tận lực giúp phe tốt. Thông tin về mê cung, anh cũng sẽ chia sẻ cùng mọi người. Quay về Bành Trình đi..."

Dừng một chút, Khang Hàm Âm nói tiếp: "Tôi đề nghị mọi người quay lại vấn đề bàn luận trước buổi tranh cử cảnh sát trưởng, anh nói làm thế không công bằng với phe sói, Bành Trình là người phụ họa đầu tiên. Kết hợp với hành vi hủy phiếu, trong mắt tôi số 3 chính là sói. Nói nữa, không vote số 3 thì vote ai? Coi như hôm nay vote đại một người đi, tính ra chỉ có Bành Trình là đáng nghi hơn mặt bằng chung."

Đoạn Dịch thở dài: "Tôi nói "không công bằng với người sói", không phải bởi vì tôi là sói, chỉ vì tôi nghĩ mọi người nên tuân thủ quy tắc. Loại sự tình này là có tới có lui. Vạn nhất lần sau chúng ta là sói thì sao? Tương tự, tôi không cho rằng Bành Trình phụ họa mình liền chứng tỏ cậu ta là sói. Cậu ta bị Mạt Lị dọa sợ quá, vừa nghe tôi nói mê cung liền chuyển đề tài, cũng là bình thường."

"Tất nhiên, tiên tri tôi đây chỉ soi ra người tốt, không biết ai là sói. Nếu nhất định phải vote một người... Như vậy đi, còn nửa tiếng nữa là 10 giờ, mỗi người nói từ một đến hai phút, rồi tôi chốt vote cuối cùng."

"Lúc tranh cử cảnh sát trưởng toàn bắt đầu từ số 1. Bây giờ chúng ta lên tiếng ngược lại, bắt đầu từ số 11 Bạch Lập Huy."

Số 11 Bạch Lập Huy nói: "Tôi là người chơi nhắm mắt. Mọi người vote ai thì tôi theo. Bành Trình cũng có thể. Nói về anh Đoạn, anh nói kiểu gì ấy làm tôi không tin anh. Anh đang nói đỡ cho Bành Trình?"

Số 10 Ứng Khải lập tức nói: "Chưa đủ bằng chứng nhận định Bành

Trình có thân phận gì. Có thể vote số 3. Nhưng vote cậu ta xong, người tốt hãy cẩn thận. Nếu cậu ta là người tốt, số 12 cũng là người tốt, người sói sẽ có lợi thế hơn phe dân."

"Sau khi Bành Trình bị loại, người giữ mộ có thể xem thân phận cậu ta rốt cuộc có phải sói hay không, từ đó suy ra thân phận số 4. Người đầu tiên đề nghị vote Bành Trình là cô ta, hai người thuộc hai phe đối lập, thời điểm tất yếu, người giữ mộ có thể ra mặt để giúp phe tốt nhìn rõ tình hình. Mặt khác, số 1 quay đầu chưa chắc đã là người tốt. Số 1 vẫn còn hiềm nghi là sói."

Số 9 Hứa Nhược Phàm: "Tôi đồng ý vote Bành Trình."

Số 8 Tra Tùng Phi: "Mọi người... Mọi người quyết đi. Em theo ý cảnh sát trưởng."

Số 6 Cao Vận: "Tôi đồng ý vote Bành Trình. Trong ba người không tranh cử có một sói. Số 3 số 11 và tôi là ba người không tranh cử. Trong mắt tôi, tôi là người tốt, giữa số 11 Bạch Lập Huy và số 3 Bành Trình có một sói. Bạch Lập Huy bầu cho số 7, có lý do đàng hoàng. Hơn nữa cách nói chuyện của số 11 không hẳn theo phe số 7. Suy ra tỷ lệ cao số 3 là sói."

Đến lượt số 5 Bạch Tư Niên, cậu ta dùng giọng cười xán lạn nói. "Vote số 3 không phải là không thể, không thì cũng không biết vote ai. Cơ mà tôi sợ vài người chưa hiểu rõ tình hình, cho tôi phân tích hai câu nhé."

"Trước đó số 4 nói số 7 cảnh sát trưởng là sói, anh ta có ý nói đỡ cho số 3. Đúng là kỳ quái. Nếu số 7 là sói, người bầu cử chỉ có mỗi số 3 Bành Trình là đồng đội sói, thế còn một sói lẫn trong những người tranh cử. Số 3 là sói hùa, thế các sói khác đang làm gì? Không thể nào cũng là sói hùa, thậm chí là sói đảo phe chứ? Nếu số 7 là sói, anh ta nhận cứng tiên tri, không có sói nào tiên phong cho anh ta à?"

"Thời gian hữu hạn, tôi không thể bàn quá nhiều, ném một vấn đề, mọi người vote xong thì từ từ suy nghĩ nhé. Hôm nay chúng ta vote số 3 trước, còn lại ngày mai bàn tiếp. Tôi hy vọng ngày mai vẫn còn tồn tại để được nghe giọng mọi người. Cũng hy vọng mọi

người đều còn tồn tại."

Bạch Tư Niên lên tiếng xong, Khang Hàm Âm, Minh Thiên, Ổ Quân Lan đều đồng ý vote Bành Trình.

Bành Trình giận dỗi, đến phiên hắn ta thì không thèm lên tiếng biện hộ: "Qua."

Cuối cùng đến phiên Đoạn Dịch chốt phiếu. "Tôi cũng chịu thôi. Bành Trình, tôi chỉ có thể vote cậu. Hoặc mọi người vote tôi cũng không sao. Tôi phát hiện được manh mối quan trọng về mê cung, cậu nói ID của mình cho tôi, tôi nói riêng với cậu."

Lời nói đến đây, tạm dừng trong chốc lát, Đoạn Dịch ẩn ý mở miệng: "Những người khác... Xin lỗi, về bí mật mê cung, tôi tạm thời không nói nhiều. Nếu mọi người cảm thấy tôi là sói, vì tránh để mọi người vote tôi hủy Cảnh Huy, hôm nay tôi chỉ để lại lời này. Bí mật gì tôi sẽ không nói, trừ phi đến cuối ván."

Thời gian đếm ngược đến 10 giờ chốt vote chỉ còn chưa đầy 10 phút.

Đoạn Dịch dùng 7 phút giải thích cho Bành Trình về cấu tạo mê cung.

Cùng lúc đó anh cầm thiết bị vote Bành Trình.

Trước khi kết thúc trò chuyện riêng, Đoạn Dịch hỏi Bành Trình: "Haizz, rốt cuộc cậu có phải sói không. Có thể tiết lộ không?"

Bành Trình hỏi ngược lại anh: "Không phải, tại sao anh soi tôi ra người tốt."

Đoạn Dịch có chút buồn cười, cũng không biết nói gì.

Bành Trình nói tiếp: "Người anh em, đi cùng nhau cả một đường, anh biết, tôi sẽ không hại mọi người, có thể giúp tôi sẽ tận lực giúp. Tuy nhiên phó bản này đặc thù, gần như phải dựa vào bản thân. Tôi phải chơi theo át chủ bài. Đây là quy tắc trò chơi. Cho nên tôi không nói thân phận cho anh được, anh đừng trách tôi. Xin

lỗi."

"Được, tôi hiểu mà. Vậy cậu vạn sự cẩn thận." Đoạn Dịch nói.

Bành Trình gật đầu: "Ừm. Cảm ơn anh đã nói cấu tạo bản đồ mê cung."

Đoạn Dịch đều hiểu.

Nhưng xem ra, lời Bành Trình đã tiết lộ chút thông tin... Cách nói không khác gì nhận mình là sói.

Nếu hắn ta là người tốt, dù hắn ta có thuộc phe tốt, vẫn không thể không đối mặt với Mạt Lị, dùng phương thức thường quy vượt ải.

Sâu trong nội tâm hắn ta thật sự không muốn đối mặt Mạt Lị, vì thế ký thác hy vọng lên phe sói sẽ chiến thắng... Người sói thắng, hắn ta trực tiếp qua màn, không cần giải mê cung.

10 giờ, hệ thống tuyên bố Bành Trình vào tù.

Trừ Bành Trình, tất cả mọi người đều vote hắn ta.

Lúc này thế cục ván Ma Sói vẫn còn mơ hồ.

Nhưng kết quả cuối ngày với Đoạn Dịch mà nói, rất sáng sủa... Đi một dân, một sói.

Chương 85

Vào đêm, Đoạn Dịch tắm rửa xong nằm lên giường, đeo tai nghe, trò chuyện riêng cùng Minh Thiên.

Ngáp một cái, Đoạn Dịch nghe Minh Thiên hỏi: "Tiếp theo anh tính chọn ai để soi, anh sói?"

"Anh sói? Nghĩ tôi là sói thật à?" Đoạn Dịch cười, "Tối hôm qua hai ta nói cả đêm, tôi không tin cậu đoán không ra thân phận tôi?"

Tai nghe bên kia truyền đến giọng điệu trầm thấp đứng đắn của Minh Thiên: "Anh Tiểu Dịch, em kết nối với anh cả ngày, không phải để thử thân phận anh. Vì em..."

"Ờ ờ được rồi được rồi..." Đoạn Dịch lại nhột tai, vội cướp lời, "Nói chính sự, vấn đề soi."

Tạm dừng một lát, Minh Thiên hỏi: "Nói thật, tiếp theo anh tính nói như thế nào? Vừa rồi lúc bàn luận, anh không nói sẽ gán Cảnh Huy cho ai, anh chưa nghĩ xong?"

"Đúng là chưa nghĩ ra." Đoạn Dịch nói, "Tôi cẩn thận phân tích lời Ổ Quân Lan, thân phận cô ấy hơi khó nói. Hoặc là sói, hoặc là tiên tri. Nếu tôi là quỷ tượng, đêm nay đương nhiên là phải soi Ổ Quân Lan."

"Người mới đều là người chơi dày kinh nghiệm, mà các đồng đội đi cùng đến hiện tại, cũng dần nắm bắt được cách chơi Ma Sói. Đêm nay sau khi bàn bạc, nhóm người sói nhất định sẽ đặt sự chú ý lên Ổ Quân Lan. Cho nên, nếu tôi không soi Ổ Quân Lan, nhất định sẽ bị người sói nghi ngờ không phải quỷ tượng thật."

"Vấn đề ở chỗ, Ổ Quân Lan rốt cuộc có thân phận gì. Nếu là phe tốt, tôi nên soi ra sói. Nếu là người sói, tôi nên soi ra người tốt. Cậu thấy thế nào?"

"Em vẫn cảm thấy tỷ lệ cao là nhà tiên tri." Minh Thiên nói, "Kỳ

thật nghe Ổ Quân Lan phát biểu lần một xong, em liền cảm thấy cô ấy là tiên tri. Cho nên em nhảy ra để giúp cô ấy chắn sói."

"Hừm. Giống tôi đoán." Đoạn Dịch gật đầu.

Nghe vậy, Minh Thiên cười khẽ, rồi mới nói: "Vì biểu hiện trước đó của em... Không phải ai cũng chịu tin em như anh. Thế nên, khi thấy em nhận tri, Khang Hàm Âm không nghĩ em chắn sói, mà là sói nhận tri cạch Ổ Quân Lan. Bởi vậy cô ấy cũng nhảy ra chắn sói cho Ổ Quân Lan. Đây là hướng phỏng đoán tương đối hợp lý."

"Cẩn thận nghĩ xem, vì sao Khang Hàm Âm nóng lòng đẩy Bành Trình ra ngoài?"

Đoạn Dịch nhíu mày nói: "Lúc tranh cử, Ổ Quân Lan đã nhận cứng tri, soi ra người tốt trong số những người không tranh cử. Nhưng sau khi kết thúc tranh cử, cô quay chức năng, lời giải thích có lỗ hổng. Điều này khiến cô mang hiềm nghi sói rất lớn. Nếu không đẩy Bành Trình ra... Nhất định sẽ có người đặt nghi ngờ lên Ổ Quân Lan."

Minh Thiên gật đầu: "Vâng. Cho nên Khang Hàm Âm không cần chắc chắn Bành Trình là sói. Bành Trình không rõ thân phận. Như vậy trong mắt cô, Bành Trình hoặc là sói, hoặc là dân. Hy sinh Bành Trình cũng được, vì cô cần giữ Ổ Quân Lan nhà tiên tri thật."

"Để tránh có người lấy hành vi quay đầu để gắn cho Ổ Quân Lan cái mác người sói, dồn phiếu vote cô, Khang Hàm Âm chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường, mạnh mẽ biến Bành Trình thành tiêu điểm."

"Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan có quan hệ cộng sinh. Cũng có thể hai cô là hai sói, nhưng Khang Hàm Âm và Bành Trình không cùng phe, Bành Trình thì cơ bản xác định là sói. Kết hợp với tính cách hai cô, khả năng cao hai cô là tiên tri thật và dân thường."

"Vâng. Cho nên trừ phi ngoài ý muốn, cơ bản đã có thể khẳng định Ổ Quân Lan là tiên tri."

Đoạn Dịch tán thành phán đoán của Minh Thiên.

Quay về vấn đề hiện tại... Đoạn Dịch có nên soi Ổ Quân Lan ra sói không?

Nếu Ổ Quân Lan là tri thật, Đoạn Dịch soi Ổ Quân Lan ra sói, nhất định có thể lừa được phe sói, làm bọn họ cho rằng anh là quỷ tượng.

Nhưng thế sẽ sinh ra một vấn đề mới.

Vạn nhất anh nói soi ra Ổ Quân Lan ra sói, dẫn đến việc phe sói dồn phiếu vote Ổ Quân Lan, thế thì khác gì chơi giúp người sói.

Suy tư một lát, Đoạn Dịch nói: "Tôi biết rồi. Tôi sẽ không soi Ổ Quân Lan ra sói. Theo như cậu phân tích vậy, tôi trực tiếp kéo quan hệ ngầm của Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm lên bàn là xong, đến lúc đó tôi sẽ nói, trong mắt tôi, cậu và Khang Hàm Âm là sói, nhất định ban đêm Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm đã thương lượng với nhau, cũng chính là hai sói, tôi không cần phải soi chi cho phí lượt soi."

Minh Thiên nói: "Được. Như vậy tương đối ổn thỏa. Anh chọn đại một người soi ra người tốt, sau đó chúng ta xem tình huống tính tiếp."

"Quả nhiên là dân vượt ải lão làng." Đoạn Dịch khen Minh Thiên một câu, nghĩ đến cái gì, lại cười hỏi, "Chẳng qua... Xem ra cậu không muốn quay, muốn tranh quỷ tượng với tôi hả."

"Không tranh." Minh Thiên cười đáp, "Ngày hôm qua em chưa quay, để khi nào tìm được thời cơ thích hợp sẽ quay."

Đoạn Dịch: "Cậu quay chậm quá sẽ thành tiêu điểm đấy."

Minh Thiên: "Không sao. Em có thể lộ thân phận thật. Chỉ là nếu thế, khả năng cao đêm mai em phải xài thuốc giải, tốt nhất là hôm nay em xài thuốc độc trước, bám theo trình tự, để chúng ta khỏi lâm vào thế bị động."

"Cậu xài thuốc độc bây giờ thì mai không thể chứng minh thân phận đâu." Đoạn Dịch nhíu mày, "Vạn nhất người sói cạch phù

thủy với cậu thì sao?"

Minh Thiên: "Nếu có người cạch chức năng với em theo kiểu lý luận, vậy thì khó lắm."

Đoạn Dịch cười cười, ngón tay vuốt chóp mũi, chỉnh gối đầu thấp xuống: "... Ừm, cũng đúng."

Minh Thiên: "Em là người duy nhất quay ngược thời gian. Em không nghĩ người tốt ép vote được em dễ dàng đâu."

Đoạn Dịch bật cười, Minh Thiên lại nghiêm mặt nói: "Em không nói giỡn, em nghiêm túc... thật ra phe tốt dễ thắng hơn. Khang Hàm Âm và Bành Trình đối lập phe nhau, người giữ mộ kiểm tra Bành Trình, sẽ đoán được thân phận Khang Hàm Âm. Mà Khang Hàm Âm sẽ bảo vệ Ổ Quân Lan. Em chỉ lo... người tốt nghĩ anh là quỷ tượng thật, sẽ vote anh. Em không muốn ai bị loại."

"Chỉ có quỷ tượng thật mới biết tôi fake. Như vậy theo phe tôi có lẽ chỉ có hai sói. Nếu cậu buộc phải nhận phù thủy, đừng nói đỡ cho tôi. Nếu không sẽ lộ vụ tôi fake quỷ tượng..."

Đoạn Dịch cân nhắc một chút, "Số 1, 2, 4, ba người, thêm một quỷ tượng, khả năng cao sẽ vote tôi. Tốt nhất là chúng ta dụ được quỷ tượng thật ra mặt."

Minh Thiên ngẫm nghĩ, nói: "Em nghĩ thế này. Nếu người đó là đồng đội cũ, khả năng cao sẽ soi em và anh trước, xác suất đêm nay soi anh cũng rất lớn. Phát hiện anh là dân thường, người đó có thể đoán ra lý do Khang Hàm Âm không quay tri. Tóm lại, người đó sẽ biết anh đang fake quỷ tượng, nhất định sẽ có động tác."

Đoạn Dịch gật đầu: "Ừ. Tóm lại chúng ta tạm thời không thay đổi sách lược, tôi sẽ chọn một người soi ra người tốt để lừa sói, tiện thể dụ quỷ tượng ra mặt. Còn phần sau buổi thảo luận... Nếu có người muốn dồn phiếu vote tôi, trước khi hết giờ vote, chúng ta cố gắng lừa quỷ tượng ra. Đến lúc đó tôi quay tri nhận dân thường, thuận thế đẩy sự chú ý lên quỷ tượng, là ván chơi có thể kết thúc sớm, nói chung đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh. Quay về vụ..."

Đoạn Dịch hỏi rõ: "Đêm nay cậu muốn ném độc ai?"

Minh Thiên hỏi lại: "Anh có gợi ý gì không?"

Đoạn Dịch nhướn lông mày: "Sao tôi nghe như thể cậu đang thử tôi đấy hả? Cậu còn cần tôi gợi ý à?"

Minh Thiên thành khẩn nói: "Em muốn nghe ý kiến của anh thật mà."

Đoạn Dịch liền nói: "Ừm... Ổ Quân Lan nhà tiên tri, Khang Hàm Âm thân phận không biết. Nhưng cô dám chắn sói, có lẽ là thợ săn. Như vậy số 1 tiên tri, số 2 phù thủy, số 4 thợ săn, số 3 là sói, tôi số 7 dân, số 12 Oánh Oánh dân."

"Còn lại không rõ thân phận gồm số 5, 6, 8, 9, 10, 11."

"Trong đó số 5, 8, 9, 10 tham gia tranh cử."

"Số 8 Trà Trà, tôi không thấy cậu ấy giống sói. Còn thừa số 5, 9, 10. Với thế cục nhiều người tranh cử, chỉ có Bành Trình đã bị loại là không tranh cử, ba sói còn lại đều tranh cử. Nghĩa là cả ba người còn lại số 5, 9, 10 đều là sói. Trừ khi giữa số 6 và số 11 có một sói. Nếu số 6 là người tốt, thì sói chính là số 11 Bạch Lập Huy."

"Nếu số 5, 9, 10 không phải ba sói. Chúng ta cần tiến thêm một bước bàn luận xem ai giống sói nhất."

"Người sói tranh cử vì muốn cạch tri. Nhưng thực tế những người nhận gồm Khang Hàm Âm, Ổ Quân Lan, cậu và tôi... Chúng ta đều là người tốt. Chỉ có thể vì người sói không dám nhận tri."

"Vì sao sói không cạch tri? Bởi vì cậu soi Bành Trình ra người tốt, bị nhận lầm thành quỷ tượng. Trong mắt họ, quỷ tượng đã cạch tri, thì họ không cần cạch nữa, miễn xảy ra tình trạng mất 2 đổi 1."

Lời nói đến đây, Đoạn Dịch tổng kết: "Chỉ tiếc số thứ tự của cậu ở

đầu. Số 5, 9, 10 đều ở phía sau."

Minh Thiên im lặng chốc lát, nói với Đoạn Dịch: "Ba người này, số 5 và số 10 đều là người chơi kinh nghiệm, còn số 9 biết em rành kịch bản. Dù em có dát một lớp quỷ tượng bên ngoài, chưa chắc họ đã tin. Thế cục hỗn loạn, làm gì họ không đánh cuộc một phen, cũng cạch tiên tri? Nhiều người nhận tri như vậy, đâu thể loại hết tất cả tiên tri."

"Bọn họ không nhảy, nhất định là bởi họ biết quỷ tượng đã ra mặt."

Đoạn Dịch lập tức hiểu ý Minh Thiên. "Cậu nghĩ... số 5 là sói?"

Minh Thiên và Đoạn Dịch, mỗi người soi một người tốt, lần lượt là số 3 Bành Trình và số 5 Bạch Tư Niên.

Hai người tốt fake quỷ tượng, đều soi sói ra người tốt, xác xuất này quá thấp, cho nên người sói có thể khẳng định, giữa hai người có ít nhất một quỷ tượng thạch thật.

Dưới tình huống này, bọn họ cảm thấy không cần cạch tri, bèn buông tay.

"Đúng vậy, dưới tình huống này, số 5 phe sói, trong số 9 và số 10 có ít nhất một sói. Có lẽ trong số những người không tranh cử, số 6 và số 11 có một sói." Minh Thiên nói, "Đêm nay em ném độc số 5 là ổn thỏa nhất."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ: "Cậu và cậu ta đều gặp quái may vá trong mê cung. Cậu ném độc số 5 thì sẽ không thể trao đổi thông tin với cậu ta nữa."

Minh Thiên: "Năng lực cá nhân của cậu ta đủ mạnh, tự phá giải mê cung không thành vấn đề. Em cũng vậy. Với lại, em giữ liên lạc với anh là đủ rồi. Liên hệ với người khác chỉ tổ chiếm thời gian chúng ta nói chuyện."

Đoạn Dịch: "..."

Ngón trỏ lại vuốt mũi, Đoạn Dịch khụ hai tiếng: "À ừ... cậu tự tin đấy. Ngủ sớm đi, ban ngày còn thăm dò mê cung. Buổi tối thảo luận, chúng ta cứ theo sách lược đã vạch. Về sau hành sự tùy theo hoàn cảnh."

"Được. Anh chuẩn bị ngủ?" Minh Thiên hỏi.

Đoạn Dịch: "Ừ, cũng sắp ngủ."

Minh Thiên hỏi tiếp: "Anh Tiểu Dịch, em không thấy anh, anh có hút thuốc đúng không?"

Đoạn Dịch "chậc" một tiếng: "Giờ quản tôi dữ vậy luôn hả? Về sau tính quản gắt cỡ nào nữa?"

Ngập ngừng chốc lát, thanh âm Minh Thiên khàn khàn truy vấn: " "Về sau" mà anh nói, là kiểu "về sau" gì?"

Đoạn Dịch nói: "Tôi thuận miệng nói thôi. Ma Sói và mê cung không đủ cậu phí đầu óc à? Vẫn còn sức cãi lộn với tôi?"

Minh Thiên: "Không gì quan trọng hơn anh."

"... Ngủ ngon." Đoạn Dịch cúp trò chuyện riêng.

Nhưng Minh Thiên nhanh chóng gọi lại: "Anh Tiểu Dịch?"

"Lại gì nữa?"

Minh Thiên im lặng một lát, hỏi: "Anh giận em à?"

Đoạn Dịch: "....."

Nếu anh không nói mình giận, thì nên nói gì? Nói mình cả nghĩ, tự dưng thẹn thùng?

Bóng đêm mênh mông bao trùm mê cung màu trắng quanh co tuần hoàn.

Mà giữa không gian này, Đoạn Dịch nằm trên giường lớn bất đắc

dĩ đỡ trán, hơn nửa ngày mới nhả ra một câu: "Tiểu Thiên, ngủ đi."

Bóng đêm đậm hơn.

Không biết ngủ bao lâu, Đoạn Dịch bị thông báo thứ nhất gọi tỉnh.

Đêm nay người vào tù, thế mà là số 4 Khang Hàm Âm.

Cân nhắc một hồi, nhận ra dụng ý người sói, Đoạn Dịch khó tránh nhíu mi thật sâu.

Người sói lần này, không đơn giản như anh nghĩ.

Chương 86

Trong phó bản, người chơi không chỉ cần giải mã phó bản phức tạp và chơi đấu trí Ma Sói, còn bị áp lực tử vong tứ phía, khó mà ngủ ngon. Đêm khuya vất vả lắm mới vào giấc thì bị hệ thống đánh thức. Đoạn Dịch uống một ngụm nước, cố kìm nén cơn gắt ngủ, chải vuốt thế cục một chút, cũng cân nhắc nguyên nhân sói cắn số 4 Khang Hàm Âm.

Tổng cộng có 12 người chơi, phe sói vẫn là 4 người. Nhưng bởi vì tính đặc thù của quỷ tượng thạch, người sói không biết rốt cuộc ai mới là đồng đội sói thứ tư, cho nên "Ban đêm" chỉ có 3 sói biết mặt và bàn luận chiến thuật với nhau.

Quỷ tượng thạch khác sói thường, kỹ năng khá lỗi, giống với nhà tiên tri phe người tốt.

Dưới tình hình khó xác định, người sói mà chơi kịch bản sói phản sói, mạnh tay hiến tế một sói chỉ để tìm ra thân phận của sói thứ tư là quá mức tiểu nhân.

Khang Hàm Âm đã mạnh dạn đẩy Bành Trình ra ngoài, khả năng cô là sói rất nhỏ.

Tương tự, dưới tình huống Bành Trình là một sói đã bị loại, khả năng sói tự cắn cũng cực nhỏ.

Vốn chỉ có 3 sói thường, đã mất một, còn hai, nếu sói mà tự cắn, lỡ phù thủy không cứu, trên sân chỉ còn một một sói. Đấy là chưa tính sói chưa xác nhận được ai là quỷ tượng thạch thật, sẽ rất khó chơi tiếp.

Trừ cái này ra, phó bản mê cung còn ảnh hưởng đến phán đoán và quyết định của phe sói.

Người sói tuyệt không dám dễ dàng tự cắn, nếu không rất có thể phải một mình tự giải mê cung.

Kết hợp logic trong và ngoài sân, khả năng sói tự cắn là bằng không.

Cho nên việc Khang Hàm Âm bị cắn, cô không thể là sói.

Nếu nói phía trước đã thảo luận cân nhắc cùng Minh Thiên, Đoạn Dịch còn chưa dám xác nhận, hiện tại biết Khang Hàm Âm bị cắn, đã có thể xác định cô là người tốt.

Khang Hàm Âm đẩy Bành Trình ra ngoài, để ngầm giữ lại số 1 Ổ Quân Lan. Hai cô có tầng quan hệ ẩn, liếc mắt qua khó có thể phát hiện hai cô cùng phe.

Mà Ổ Quân Lan khi phát biểu tranh cử không giống fake thân phận, cũng không giống fake quỷ tượng. Động tác của cô dứt khoát như muốn nhận cứng.

Căn cứ vào việc người tốt có thể trò chuyện riêng, anh đoán Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm từng liên hệ tráo thân phận cho nhau. Hiện tại Khang Hàm Âm đã chắn sói thành công, nghĩa là Ổ Quân Lan chính là tiên tri thật, Khang Hàm Âm giúp cô chắn sói.

Ban đầu Đoạn Dịch cảm thấy Khang Hàm Âm là thợ săn.

Nhưng sau khi bị cắn, không thấy cô sử dụng kỹ năng thợ săn. Có lẽ cô là dân thường.

Đoạn Dịch mới vừa phục bàn đến đây, thì hệ thống thông báo: "Người chơi số 5 vào tù."

Số 5 Bạch Tư Niên bị phù thủy Minh Thiên ném độc, không cần nói cũng biết.

Xem ra Minh Thiên nói ném độc là ném độc.

Minh Thiên đã nói mình soi số 3 ra người tốt, đủ để giả làm quỷ tượng.

Nhưng số 5 hiển nhiên cũng rành kịch bản, không dễ dàng mắc mưu, cho nên cậu ta chọn một người soi ra sói.

Bạch Tư Niên là người sói, ban đêm cắn 12, lúc tranh cử lại nói đã soi số 12 ra sói, hành vi nhìn như làm ra vẻ, nhưng kỳ thật là một nước đi có thể tiến có thể lui.

Nếu cậu ta nhận cứng tiên tri, có thể giải thích theo hướng phản logic: "Nếu tôi là sói, tôi cắn xong liền chọn soi làm gì cho bị phản biện", để mọi người tin cậu ta là tiên tri thật.

Số 12 tham gia tranh cử, hắn có thể dựa vào lý do "Tôi chọn đại một người phía sau soi ra sói, để lừa thân phận thôi", sau đó buông tay quay đầu.

Vô luận như thế nào, hiện tại số thứ tự từ 1 đến 5 cơ bản đều là người tốt, và sót lại số 6 Cao Vận là người Ổ Quân Lan nói soi ra người tốt.

Xét thấy Ổ Quân Lan sau khi trò chuyện riêng cùng Khang Hàm Âm mới quay chức năng, như vậy lần đầu cô lên tiếng không phải vì fake tri, mà là thực sự đã soi số 6 ra người tốt.

Lấy giấy bút, Đoạn Dịch ghi lại kết quả suy luận trước mắt.

– Số 1 nhà tiên tri, số 2 phù thủy, số 3 sói, số 4 dân thường, số 5 sói, số 6 người tốt (không rõ chức năng).

Những người phía sau thì chưa thể xác định.

Tất cả người nhảy ra nhận tri đều là người tốt. Vì sao người sói không nhận tri, chỉ có thể là bởi vì khi tranh cử cảnh sát trưởng, cho rằng giữa Đoạn Dịch và Minh Thiên, ít nhất có một người là quỷ tượng thật.

Khả năng thứ nhất, phía sau số 7 Đoạn Dịch không có sói. Sói duy nhất nhảy ra cạch tri chỉ có số 5 Bạch Tư Niên, hơn nữa cách cậu ta lên tiếng, rõ là đã được chuẩn bị sẵn.

Chẳng qua cuối cùng cậu ta quay chức năng.

Có hai nguyên nhân cậu ta bỏ: Thứ nhất, số 12 Doãn Oánh Oánh

lên tiếng không có vấn đề gì, cô rất giống người tốt; thứ hai, cậu ta cho rằng giữa Đoạn Dịch và Minh Thiên, có một quỷ tượng trong hai người.

Kết hợp hai điểm trên, cậu ta cảm thấy mình quay sẽ có lời hơn, cho nên cậu ta buông tay.

Với khả năng này, suy ra không phải nhiều sói tranh cử, mà là nhiều sói không tranh cử.

Chỉ có ba người số 3, 6, 11 là không tranh cử. Số 6 người tốt, như vậy số 3 Bành Trình và số 11 Bạch Lập Huy chính là hai sói.

Ngoài ra, vẫn còn một quỷ tượng thạch ẩn núp trong số 8, 9, 10.

Khả năng thứ hai, trừ bỏ Bạch Tư Niên, phía sau số 7 vẫn còn một sói sẵn sàng nhảy ra bổ sung vị trí cạch tri. Chẳng qua sói này bị loạn bởi kịch bản của Đoạn Dịch và Minh Thiên, hoặc nhất thời không kịp phản ứng, cuối cùng không nhảy ra nữa.

Dưới tình huống này, số 11 Bạch Lập Huy không tranh cử không phải sói.

Như vậy trong số 8, 9, 10, có một sói một quỷ tượng thạch.

Đó là nội dung suy luận lúc sau, bây giờ Đoạn Dịch cần biết vì sao người sói cắn Khang Hàm Âm.

Hiện tại có ba tiên tri chưa quay, gồm Khang Hàm Âm, Minh Thiên, Đoạn Dịch.

Người sói biết ai là đồng đội sói, cho nên trong mắt bọn họ, trong ba người chắc suất một quỷ tượng, một fake quỷ tượng, và một tiên tri thật.

Cắn Khang Hàm Âm, trong sân chỉ còn hai nhà tiên tri. Đến lúc đó hai người chắc chắn trở thành tiêu điểm bị chú ý nhất. Bởi vì Khang Hàm Âm vừa chết, người tốt sẽ nghĩ Khang Hàm Âm là tri thật, và nghi ngờ Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Người tốt nghi rằng, hai tiên tri giả này rất có thể là một sói, một quỷ tượng.

Một khi bị hoài nghi, hai người phải khai thân phận thật, lên tiếng lúc bàn luận chung. Đến lúc họ quay đầu khai thân phận thật, sói sẽ thu về rất nhiều thông tin.

Từ đó dễ dàng đoán được, ai mới là quỷ tượng thật, hoặc cả hai đều là giả.

Mặt khác, nếu hai người họ mà nhận mình là thần chức, đối với sói càng có lợi... Tiện để phe sói hố người tốt lẫn thần chức.

Vì thế, để thấy rõ thế cục, phe sói không tiếc đẩy đại ca quỷ tượng lên đài PK. Đúng là một chiêu tàn nhẫn.

Tình huống hiện tại bất lợi nhất với Đoạn Dịch ở chỗ... Anh và Minh Thiên đều không phải quỷ tượng thạch.

Nếu Đoạn Dịch tiếp tục nhận tri, bọn họ sẽ biến thành người tốt đấu đá lẫn nhau. Nhưng nếu hai người đều quay chức năng, thân phận át chủ bài liền bị người sói biết.

Tổng kết lại, vì kiếm thêm thông tin, phe sói dứt khoát gán Minh Thiên và Đoạn Dịch cái danh sói. Đoạn Dịch vốn cho rằng người sói chọn cắn Khang Hàm Âm là thế.

Nhưng khi ngẫm nghĩ kỹ thế cục hiện tại, anh phát hiện vấn đề khác... Nếu Khang Hàm Âm không phải thợ săn, không nổ súng, mà là dân, hiện tại phe người tốt đã mất hai dân thường, nghĩa là người sói đang muốn diệt dân thường.

... Liệu phe sói có đoán ra mối quan hệ cùng phe của Khang Hàm Âm và Ô Quân Lan?

Bọn họ làm thế nào để xác định trong hai người, Khang Hàm Âm nhất định là dân chắn sói, chứ không phải thợ săn?

Đoạn Dịch không nghĩ Khang Hàm Âm sẽ chủ động tiết lộ thông tin. Thời điểm tám chuyện trên kênh công cộng, không thấy cô lộ

gì. Cũng không có khả năng cô trò chuyện riêng với sói.

Có lẽ có người dùng kính nhìn lén.

Người đủ đồng vàng mua kính nhìn lén, người có khả năng là sói cao nhất, chỉ có thể là người mới số 10 Ứng Khải.

Nhưng nếu không dùng kính nhìn lén, thì còn một khả năng khiến người ta ớn lạnh... quỷ tượng thạch đã bí mật liên hệ cùng phe sói, cũng thành công được phe sói tin tưởng.

Hiện tại đại khái chắc suất hai dân, hai sói bị loại.

Trong sân còn 8 người, bao gồm 4 thần chức, hai dân, một sói, một quỷ tượng thạch.

Phù thủy hết bình thuốc độc, tuy vẫn còn thuốc giải, nhưng thế cục người tốt không tính là lạc quan, ở lần vote thứ hai, nhất định không thể để dân bị loại.

.

Đêm nay Đoạn Dịch không ngủ ngon, buổi sáng cũng phá lệ dậy sớm.

Tạm thời không nghe thấy động tĩnh bên Minh Thiên, Đoạn Dịch gỡ tai nghe, đến ô vuông phòng tắm tắm rửa.

Rửa mặt xong, lấy chút đồ ăn trở về, Đoạn Dịch bày hai phần bữa sáng, đeo tai nghe lên, bắt đầu suy tư phương hướng thăm dò mê cung hôm nay.

Nhưng tối qua ngủ quá ít, anh cực kỳ buồn ngủ, cần bổ sung một chút nicotin, bèn theo quán tính sờ túi lấy một điếu thuốc.

Ngón tay kẹp điếu thuốc, tay còn lại cầm bật lửa, "tách" một tiếng, Đoạn Dịch sắp châm lửa bỗng nhớ tới cái gì, lập tức tắt lửa, tháo tai nghe ra, tính ném vào trong chăn bọc kín.

Một loạt động tác còn chưa kịp hoàn thành, đã nghe thấy giọng

Minh Thiên: "Anh Tiểu Dịch? Anh dậy rồi?"

"Ừm..." Đoạn Dịch một lần nữa đem tai nghe lên, "Tôi mới tỉnh được một lát, cậu cũng mới tỉnh?"

Minh Thiên hỏi: "Có phải anh vừa dùng bật lửa?"

Đoạn Dịch: "..."

Im lặng một lúc lâu, răng nanh cắn nhẹ vào điếu thuốc chưa đốt, Đoạn Dịch nói: "Cậu nhầm à. Tôi đang ăn."

"Đừng nói là anh đang ngậm điếu thuốc?" Minh Thiên hỏi.

"Không có. Không phải." Đoạn Dịch trợn mắt nói dối.

Ơ hay? Từ từ? Không phải? Mắc gì mình sợ cậu ta biết? Điếu thuốc này mình thích đốt thì đốt chứ?

Đầu bên kia tai nghe, Minh Thiên nói lời thấm thía. "Anh Tiểu Dịch, em lo cho cơ thể anh thôi. Anh đừng tùy hứng."

Đoạn Dịch: "....."

Bị một thằng nhóc nhỏ hơn sáu tuổi lên giọng giáo dục, Đoạn Dịch cực kỳ khó chịu.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, đến khi phản ứng lại, anh phát hiện mình đã cất bật lửa, còn lấy điếu thuốc trong miệng ra.

Cắn một miếng bánh mì, Đoạn Dịch đỡ trán. "Tôi đang ăn bánh mì thật mà. Cậu bên kia thế nào?"

Minh Thiên: "Đi tắm rửa, vừa trở về thì nghe anh dùng bật lửa."

Đoạn Dịch: "... Tí nữa cậu tính làm gì?"

Minh Thiên: "Tính đi theo cốt truyệt một lần, biết chuyện xưa quái may vá, rồi suy xét biện pháp vượt ải."

Đoạn Dịch gật đầu: "Cậu nghĩ giống tôi đấy. Tại《 Du Viên Kinh Mộng 》, chúng ta chủ yếu là gặp Chu Chấn An và Sở Thanh. Về Tiểu Ngũ, chúng ta chỉ biết cô ta hạ độc Sở Thanh, thích chụp ảnh, và Chu Chấn An muốn giết cô ta. Còn chuyện riêng về Tiểu Ngũ, chúng ta không biết gì hết, phải xem mới biết được."

Cùng Minh Thiên thương lượng vài câu, Đoạn Dịch không tắt trò chuyện riêng, đi về phía ô【 trái 3 】.

Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo đang đứng trên ô【 trái 3 】, đối thoại với cô, sẽ kích hoạt đoạn cốt truyện cô mời người chơi đi Như Mộng Viên xem diễn.

Lần đầu Đoạn Dịch vào đoạn cốt truyện này, đồng ý đi xem diễn, dẫn tới Tiểu Ngũ【 trái 4 】xuất hiện, cùng một đoạn cốt truyện mới: Tiểu Ngũ trốn sau bức màn trộm xem sư phụ và sư nương diễn kịch, ảo tưởng mình thay thế sư nương.

Lần thứ hai Đoạn Dịch kích hoạt đoạn cốt truyện này, làm ra hành động tương phản: Không đi vào Như Mộng Viên xem diễn, còn dụ Tiểu Ngũ chạy theo. Nên Tiểu Ngũ【 trái 4 】không xuất hiện.

Hôm nay, để biết rõ toàn bộ chuyện xưa Tiểu Ngũ, Đoạn Dịch lựa chọn dựa vào NPC, cũng chính là làm theo mong muốn Tiểu Ngũ. Anh không thay đổi cốt truyện, mà để chuyện xưa phát lại một lượt.

Lần thứ ba Đoạn Dịch kích hoạt đoạn cốt truyện【 trái 3 】, làm các hành động giống với lần đầu: Đồng ý đi Như Mộng Viên.

Ra khỏi【 trái 3 】, 【 trái 4 】xuất hiện Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo.

Đoạn Dịch giao lưu cùng Tiểu Ngũ này, xem đoạn cốt truyện giống như trước... Tiểu Ngũ trốn sau bức màn xem diễn và ảo tưởng.

Đảm bảo mình không thay đổi cải biến làm ảnh hưởng cốt truyện chỉnh thể, Đoạn Dịch đi tới ô【 trái 10 】, kích hoạt cốt truyện mới.

Tiểu Ngũ【 trái 10 】trông có vẻ lớn hơn Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo một chút.

Đi đến trước mặt cô, Đoạn Dịch hỏi: "Cô tên Tiểu Ngũ đúng không?"

Tiểu Ngũ này mặc một bộ đồ diễn không vừa người.

Cô nghiêng đầu nhìn Đoạn Dịch, lộ ra gương mặt lã chã chực khóc. "Tôi gặp vấn đề khó khăn, anh chịu giúp tôi không?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Đương nhiên chịu."

Tiểu Ngũ: "Được, thật tốt quá. Anh cùng tôi tới..."

Vật đổi sao dời, Đoạn Dịch đi tới một sân khấu kịch lúc chạng vạng.

Sân khấu kịch này không phải cái ở Như Mộng Viên, mà là một sân khấu phủ đầy bụi bặm, cũ nát bị bỏ hoang.

Tiểu Ngũ hóa trang tinh xảo, mặc diễn phục rộng hơn thân hình, nhìn qua có chút buồn cười.

Cô bước lên đài, xướng đúng câu kia: "Thì ra trăm hoa đua nở, đều trả lại cho giếng nước hoang tàn..."

Thanh âm của cô nhanh chóng thu hút hai người.

Hai người nọ mặc áo vải thô, tay cầm chổi, chắc là hạ nhân quét tước ở phụ cận.

Đi đến trước sân khấu kịch, một người nói thẳng: "Xướng cái gì thế hả? Giọng của cô đừng hát tuồng thì hơn!"

Một người khác trêu chọc: "Không đến mức thế, người này ca hát gì chứ, gà trống gáy sáng thì có!"

Tiểu Ngũ lập tức rớt nước mắt, cãi lại một câu: "Hai, hai người nói bậy!"

Người cầm đầu nói: "Vương phủ tôi tuy xuống dốc, sân khấu kịch cũng hoang phế. Nhưng chỗ này trước đây thường xuyên hát tuồng, ai nấy đều có danh tiếng, chúng tôi làm việc tại vương phủ, ngày nào cũng được nghe diễn. Con hát nào xướng hay, con hát nào xướng tệ, chúng tôi nghe một chút liền biết. Tiểu cô nương, từ bỏ đi, cô không hợp đi con đường này."

Bình phẩm thêm hai câu về giọng hát Tiểu Ngũ, hai người bỏ đi, tiếp tục quét dọn.

Tiểu Ngũ đầy mặt nước mắt chạy đến trước mặt Đoạn Dịch, nói: "Vương gia phá sản, bán vương phủ, rạp hát trong phủ cũng suy tàn. Tôi nghe nói có người mua nơi này, nhưng chưa kêu người tới thu thập, cho nên tôi trộm chạy tới đây, muốn lên đài thử hát tuồng, không ngờ ở đây vẫn còn người ở. Còn bị bọn họ nghe được... Anh nói đi, có phải là tôi thật sự không có thiên phú?"

Vấn đề này quả thực làm khó Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch thành thật đáp: "Tôi không trả lời được, tôi không hiểu diễn. Cô phải hỏi người hiểu diễn."

"Người hiểu diễn... Có phải tôi nên đi hỏi sư phụ sư nương?" Tiểu Ngũ nhíu mày, "Sư nương từng uyển chuyển phê bình tôi. Tôi có nên đi hỏi sư phụ không?"

Chương 87

Hoàng hôn chìm xuống, không trung phiếm đỏ dần bị nhiễm màu đen.

Sân khấu kịch cùng vương phủ hoang tàn hòa tan vào đêm đen, phảng phất như khúc ca chia ly, mọi thứ đều sẽ tới thời điểm hạ màn.

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn Tiểu Ngũ trước mặt, nói thẳng ra là giọng cô ta hát chẳng khác gì gà trống gáy sáng. Anh cân nhắc, cốt truyện hẳn là Tiểu Ngũ đi tìm sư phụ, dần dà yêu hắn ta, cuối cùng hạ độc sư nương.

Quyết định tạm thời không sửa đổi cốt truyện, chỉ bàng quan xem một lượt, Đoạn Dịch nói: "Mỗi người một khác, có người yêu nắng xuân tuyết trắng, có người thích đồ vật phố phường phổ thông. Hí khúc cũng vậy. Sư nương cô cảm thấy cô xướng không tốt, nhưng biết đâu sư phụ cảm thấy cô là nhân tài đáng bồi dưỡng thì sao. Nếu không tại sao lại thu cô làm đồ đệ?"

Nghe Đoạn Dịch nói xong, Tiểu Ngũ lã chã chực khóc chuyển thành vui sướng, cô vỗ tay nói: "Tôi biết rồi! Đêm nay tôi sẽ tìm sư phụ nói chuyện!"

Cốt truyện đến đây kết thúc, Đoạn Dịch về ô【 trái 10 】.

Vài lần ra vào ảo cảnh cốt truyện giúp Đoạn Dịch quen dần cảm giác hoa mắt.

Anh nhanh chóng thích ứng, sau đó thấy ô【 trái 11 】 phía trước xuất hiện một Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ này cũng mặc bộ đồ diễn không vừa người, giống Tiểu Ngũ【 trái 10 】như đúc.

Hít thở vài hơi điều chỉnh hô hấp, Đoạn Dịch đi đến ô【 trái 11 】.

"Cô là Tiểu Ngũ?"

"Ai? Lại gặp anh. Tôi nghe đề nghị của anh, nhưng tự dưng không thấy anh đâu. Bây giờ tôi muốn đi tìm sư phụ, anh đi cùng tôi nhé!"

Tiểu Ngũ dứt lời, Đoạn Dịch lại vào ảo cảnh.

Anh đến bờ hồ nước nhỏ cạnh đình hóng gió trong Như Mộng Viên.

Nhìn về phía đình hóng gió, Chu Chấn An ôn nhu như ngọc đang ngồi dưới đèn mái hiên, hình như đang đọc thư từ.

Tiểu Ngũ túm tay áo Đoạn Dịch đến gần đình hóng gió, giơ ngón trỏ "suỵt" một cái với Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch thuận thế trốn sau núi giả, Tiểu Ngũ một mình chạy vào trong đình hóng gió.

Vừa vào đình hóng gió, Tiểu Ngũ liền quỳ xuống.

Thấy thế, Chu Chấn An nhanh chóng buông thư, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Ngũ nói ngay: "Con làm sư phụ mất mặt. Bọn họ nói con không thể hát tuồng."

Đứng lên, Tiểu Ngũ kể lể một năm một mười cho Chu Chấn An nghe, cuối cùng hỏi: "Sư phụ, có phải con thật sự không có thiên phú? Hoặc là... Con căn bản sẽ không thể hát tuồng?"

Chu Chấn An mời Tiểu Ngũ ngồi xuống, nói: "Đương nhiên là con sẽ hát tuồng. Nếu không ta nhận con là đồ đệ làm gì. Nhưng con cần biết rằng, Tổ nghề cho ai ăn bát cơm này, là điều không thể cưỡng cầu. Bao nhiêu con hát trên đời, có mấy người được nổi danh?"

"Con, con không hiểu." Tiểu Ngũ nhíu mày.

Chu Chấn An giải thích: "Các ngành các nghề đều có người vừa sinh ra đã sở hữu thiên phú xuất sắc, trở thành người nổi bật ăn bát cơm đời. Những người như thế là số ít. Đa số mà nói, bọn họ có thể đi bao xa, kỳ thật vẫn quyết định bởi sự nỗ lực. Để bò lên đỉnh núi, có lẽ bọn họ thiếu chút thiên phú. Nhưng có rất nhiều vị trí cao xa không yêu cầu phải có thiên phú."

Tiểu Ngũ: "Cho nên... Con không cần để ý đánh giá của bọn họ, con nỗ lực là được?"

"Đương nhiên. Tiểu Ngũ, con có tư chất nhất định, vào Như Mộng Viên thì an tâm mà hát tuồng. Con chỉ cần chăm chỉ luyện kiến thức cơ bản, ngày sau nỗ lực lấy bát cơm này, tuyệt đối không thành vấn đề." Chu Chấn An hỏi cô, "Con còn nhớ lúc ta nhận con làm đồ đệ, ta hỏi con vì sao chịu theo ta hát tuồng, con đã trả lời thế nào?"

Tiểu Ngũ gật đầu: "Nhớ ạ! Con nói con thích hát tuồng! Lúc đó con là ăn mày ăn xin trên đường cái, chỉ cần rạp hát có người hát tuồng, con đều nấp ở ngoài tường viện nghe!"

"Đúng vậy." Chu Chấn An cười nói, "Con thích hát tuồng, thế thì cứ hát. Còn ngày sau con có thể đi bao xa, có thể nổi danh hay không, hiện tại đừng suy xét nhiều. Chuyện hát tuồng, con cảm thấy vui vẻ là được. Ta không cần con rạng danh môn mi, ta và sư nương, còn có nhiều sư huynh đệ che chở con, sẽ không thiếu con một miếng cơm ăn, cũng không đến mức để con lại lưu lạc đầu đường."

Tiểu Ngũ nhịn không được hỏi: "Sư phụ, có phải sư nương chính là kiểu người được Tổ nghề cho bát cơm này?"

Nghe người ta nhắc tới Sở Thanh, mặt mày Chu Chấn An nháy mắt trở nên vô cùng hiền hòa. "A Thanh à... Em ấy tính là người như thế. Năm đó ta nghe em ấy xướng một câu, liền không thể nhấc nổi chân..."

Cười cười, Chu Chấn An đứng lên. "Lê hầm đường phèn của sư nương con chắc là nấu xong rồi, ta đi phòng bếp nhìn xem. Con nghỉ sớm một chút nhé. Hồi ta bằng tuổi con không cân nhắc nhiều như vậy. Quản bao nhiêu người chê cười làm gì? Chúng ta an tâm

xướng cho bản thân là tốt rồi."

Chu Chấn An rời đi.

Chờ hắn ta đi xa, xác nhận chung quanh không có ai, Đoạn Dịch đi vào đình hóng gió.

Trong đình hóng gió, Tiểu Ngũ ngồi chống má trên bàn đá, si ngốc nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Chấn An vòng qua cầu đá, biến mất ở cửa tòa nhà lầu.

Bộ dáng cô làm Đoạn Dịch không khỏi nhíu mày.

Suy nghĩ một lát, đi tới ngồi bên cạnh cô, Đoạn Dịch hỏi: "Cô đang nghĩ cái gì?"

Tiểu Ngũ nói: "Hôm nay bị mấy người kia nói, tôi cảm giác như thể bầu trời sụp đổ. Nhưng sư phụ nói với tôi mấy câu, tôi lại cảm thấy trời xanh trở về. Sư phụ... thật là dịu dàng. Sư phụ tốt với tôi quá!"

Đoạn Dịch càng nghe càng không ổn, trực tiếp tạt một gáo nước lạnh: "Sư phụ dịu dàng với cô vì hắn là sư phụ của cô. Hắn đối đãi với cô như cha đối đãi với con gái. Cô đừng nghĩ linh tinh. Đừng quên, cô còn có sư nương. Cả đời này sư phụ cô chỉ yêu sư nương cô."

"Đúng vậy... Sư nương..." Nghe được lời này, tươi cười trên mặt Tiểu Ngũ rút đi, "Thanh âm sư nương dễ nghe, sinh ra để hát tuồng. Năm đó sư phụ chưa thấy mặt sư nương, chỉ nghe được giọng đã yêu sư nương... Tôi so ra thua kém hơn sư nương. Không chỉ kém giọng nói, còn kém nhiều năm quen biết sư phụ."

"Biết điều này thì tốt. Trong mắt sư phụ cô, cô cùng lắm chỉ là một đứa trẻ."

Cốt truyện hiện tại, Đoạn Dịch thật sự khó có thể nắm chắc.

Anh chỉ có thể nghiêm túc khuyên nhủ bằng cảm giác. "Đừng ôm ý niệm không nên có, một chút cũng không nên, miễn đến lúc đó hại

người hại mình. Sư phụ cả đời này chỉ có thể sư phụ, các cô không có khả năng khác. Người xưa nói một câu rất đúng, dưa hái xanh không ngọt. Không phải cô thì vĩnh viễn không thể là cô. Hy vọng cô có thể nghe lọt."

Tận tình khuyên bảo nói một đống đạo lý cho Tiểu Ngũ, Đoạn Dịch cảm thấy ảo cảnh này hình như thời gian kéo dài hơn bình thường.

Cũng may khi anh nhận thấy điểm kỳ lạ, thế giới trở về màu thuần trắng, anh quay về ô【 trái 11 】.

Từ đình viện dân quốc trở lại mê cung thuần trắng, Đoạn Dịch hơi nghẹt thở, vội vàng điều chỉnh lại.

Anh quay đầu, nhìn Tiểu Ngũ mặc bộ đồ diễn không vừa người, so sánh hai đoạn cốt truyện hôm nay mới kích hoạt, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào, Đoạn Dịch tạm thời chưa nắm bắt được.

Anh đành tiếp tục đi thăm dò.

.

Cách sáu ô【 trái 10 】là【 trái 17 】có Tiểu Ngũ mặc âu phục.

Tuổi của cô so với Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo và mặc đồ diễn lớn hơn một chút.

Đi vào ô【 trái 17 】, Đoạn Dịch chào hỏi cô.

Tiểu Ngũ trông thấy anh, ánh mắt sáng lên: "Đã lâu không gặp! Anh đi đâu! Anh giúp tôi một việc gấp được không? Tôi gặp chút phiền toái!"

Đoạn Dịch tất nhiên đồng ý.

Không gian lần thứ hai thay đổi. Anh lại tới thời kỳ dân quốc.

Chẳng qua lần này vị trí anh đứng đã thay đổi.

Y hương tấn ảnh, tửu sắc phiêu hương... Anh đang đứng trong phòng ca vũ nào đó.

Tiểu Ngũ túm cổ tay anh chạy hướng lên lầu.

"Đây là tiệm cơm người Đức mở." Mang Đoạn Dịch vào một căn phòng, Tiểu Ngũ nói, "Mấy tháng trước tôi bắt đầu lên đài hát tuồng, có một thiếu gia coi trọng tôi. Tôi phụ họa hắn vài câu, ai ngờ hôm nay hắn ép tôi tới nơi này."

Nuốt một ngụm nước bọt, Tiểu Ngũ khẩn trương nói: "Thiếu gia nói bạn bè hắn đều mô đen, bọn họ biết hắn chơi với con hát, sẽ chê cười hắn, cho nên hắn bắt tôi trang điểm như này. Nhưng tôi..."

"Nhưng vừa nãy tôi nghe trộm bạn bè hắn bàn chuyện, đêm nay... sẽ giúp hắn giữ tôi qua đêm. Anh mau giúp tôi! Hắn kêu tôi ở trong phòng này chờ tôi, hắn sắp tới rồi. Dưới lầu toàn là bạn bè hắn, tôi chạy không thoát! Tôi nên làm gì bây giờ? Anh làm ơn nghĩ giúp tôi! Tôi... tôi thích sư phụ! Nếu tôi bị hắn... còn không bằng đi tìm chết!"

Nhiệm vụ một cái so một cái càng kỳ quái không nói, hiện tại còn máu chó nữa chứ.

Thầm chửi một câu, Đoạn Dịch đồng ý giúp cô.

Cốt truyện này chắc chắn là bước ngoặt quan trọng.

Còn chưa thăm dò được cách vượt ải, Đoạn Dịch không thể nhìn Tiểu Ngũ tự sát, nên anh không thể không giúp.

"Thiếu gia mặc quần áo gì? Diện mạo thế nào?" Đoạn Dịch hỏi.

"Mặc âu phục trắng, vóc dáng rất cao, rất dễ thấy." Tiểu Ngũ nói.

"Tôi tới đại sảnh gây loạn thu hút sự chú ý. Cô tranh thủ trốn đi."

Đoạn Dịch nói xong, lướt mắt quanh căn phòng, cầm theo hai chai rượu mạnh.

Đi vào đại sảnh, Đoạn Dịch dễ dàng tìm được tên thiếu gia. Bởi vì chỉ có hắn ta là mặc âu phục trắng.

Hắn ta đang ngồi cùng một đám con trai, một bên đùa giỡn vũ nữ, một bên nói lời hạ lưu cười đùa, cũng thương lượng đêm nay nên làm gì Tiểu Ngũ.

Xác nhận mình không tìm lầm người, Đoạn Dịch bắt đầu hành động.

Mở một chai rượu, đi đến trước mặt thiếu gia, Đoạn Dịch đơn giản trực tiếp tưới cả chai rượu lên đầu hắn ta.

Thiếu gia lập tức vỗ bàn bật dậy. "Con mẹ nó thằng đéo nào từ đâu chui ra! Dám đụng đến tao, chán sống hả?!"

Đoạn Dịch chẳng thèm nói chuyện vô nghĩa, cầm vỏ chai rượu chọi vào đầu hắn ta.

Thiếu gia hốt hoảng tránh né, gào to một tiếng: "Đập chết thằng chó này cho tao!"

Hắn ta ra lệnh một tiếng, lập tức có hai người vây lấy Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch không nhanh không chậm giơ chân, đá mạnh cái bàn về phía hai người, đá đến mức bọn họ ngã ngửa xuống đất.

Mắt thấy càng lúc càng nhiều người vây quanh mình, anh vừa lui về phía sau, vừa mở chai rượu còn lại, không ngừng vẩy tới vẩy lui.

Ngay khi có năm người sắp áp sát anh, Đoạn Dịch nhanh tay mở bật lửa, ném về phía trước, "lách tách" một tiếng, ngọn lửa bùng lên, tóc người cầm đầu bị bén lửa.

Thật ra diện tích sàn nhà phòng khiêu vũ bị cháy không nhiều.

Nhưng bởi vì ngọn lửa cháy thành một đường dài, nửa phòng khiêu vũ đều bị đốt sáng rực.

Phòng khiêu vũ một giây trước còn hoạt sắc sinh hương bỗng trở nên hỗn loạn.

Giữa cơn hỗn loạn, đám vũ nữ thét chói tai bể họng, nửa bên mặt Đoạn Dịch bị ánh lửa chiếu đỏ, nửa khuôn mặt giấu sau bóng tối. Anh đứng lưng thẳng tắp, ánh mắt trong trẻo, bộ dáng tuấn tú, nhìn qua có chút phong độ nhẹ nhàng. Tuy anh bị lửa vây quanh, lại khiến đám vũ nữ vây xem cách đó không xa không biết có nên sợ anh hay không.

Cách đám lửa cháy rực, Đoạn Dịch liếc mắt về phía tên thiếu gia, ánh mắt đầy khiêu khích.

Thong dong nâng một bàn tay, Đoạn Dịch vẫy tay với hắn ta, mỉm cười mở miệng: "Có ngon thì tới, não tàn!"

"Mày mẹ nó mắng ai não tàn! Bố mày phải cho mày biết bố mày là ai!" Thiếu gia hét lớn. Một gã sai vặt chạy tới xem hắn ta có bị thương không, cũng dẫn hắn ta đi sang phòng không bị cháy; sau đó vô số nhân viên phục vụ chạy tới dập lửa. Chờ đến khi lửa tắt, thiếu gia quay về xem phòng khiêu vũ, nào còn bóng người Đoạn Dịch.

Hắn ta giận sôi máu: "Gọi lính tuần tra, tìm cậu của tao, kêu bọn họ lục soát tìm người! Nhất định phải bắt thằng chó đấy về cho tao!"

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Đoạn Dịch không chạy xa, mà trốn vào hẻm nhỏ bên cạnh tiệm cơm quan sát tình huống.

Hẻm nhỏ chồng chất rất nhiều rương và gỗ, đủ để anh che giấu thân mình.

Trốn tránh xong xuôi, Đoạn Dịch thoáng nhìn đầu ngõ tụ tập rất nhiều lính tuần tra. Không bao lâu sau bọn họ tản ra, chắc là đi tìm Đoạn Dịch. Mà đúng là không ai đi vào hẻm nhỏ tìm anh.

Thở phào một hơi, Đoạn Dịch tạm thời thả lỏng, cũng chọn án binh bất động.

Vừa rồi đánh đấm vài đứa chưa đủ hoạt động gân cốt, anh duỗi người, vỗ vỗ bả vai, nhẹ nhàng thay đổi tư thế.

Đúng lúc này, nương ánh trăng ít ỏi, dư quang Đoạn Dịch chợt thấy cái gì.

Theo bản năng cảm thấy không ổn, Đoạn Dịch đứng lên đi đến gần đồ vật trước mặt, cẩn thận quan sát.

...Anh thấy một con rối bé gái.

Chương 88

Đoạn Dịch có ấn tượng sâu sắc với con rối này.

Ngày đầu tiên anh vào trò chơi đã gặp nó.

Lúc ấy nó mặc bộ đồ diễn đỏ thẫm, được Chu Chấn An bế trên tay, múa may vũ điệu xinh đẹp. Trong đêm tối, xuyên qua cửa sổ sát đất, Đoạn Dịch liếc mắt liền thấy gương mặt bị bôi phấn trắng bệch, và đôi môi đỏ hơn máu.

Khi đó Đoạn Dịch ngáo ngơ mới bị bắt vào trò chơi đang trong trạng thái phản nghịch, thẳng tay giơ ngón giữa cho con rối.

Ở phó bản thứ nhất, Đoạn Dịch cho rằng sau khi Sở Thanh qua đời, Chu Chấn An mới tìm người làm con rối. Hắn ta dùng con rối hát tuồng cùng mình, mượn nó để giảm bớt nỗi khổ tương tư.

Đoạn Dịch chưa từng nghĩ con rối này xuất hiện sớm hơn thế.

... Chẳng lẽ cốt chuyện còn có ẩn tình khác?

Tiến lên nhặt con rối, Đoạn Dịch cẩn thận quan sát một lát, phát hiện sau lưng con rối che khuất các linh kiện điều khiển.

Cái nào điều khiển con rối chớp mắt hé môi, cái nào khống chế tứ chi hoạt động, không tốn bao lâu, Đoạn Dịch đã nghiên cứu xong.

Con rối biết chớp mắt, biết mở miệng, đều thông qua thao tác của người sử dụng.

Tạm thời nhìn bề ngoài, con rối không bị ám tà thuật thần quái gì.

Ngồi trong hẻm nhỏ u âm nghịch con rối một lúc lâu, Đoạn Dịch phát hiện trên cổ con rối có một sợi dây mảnh màu đỏ, hình như trên cổ đeo thứ gì đó.

Đoạn Dịch kéo món đồ treo trên sợi dây đỏ ra.

... Thế mà là một miếng ngọc cổ, mặt trên khắc hai chữ "Côn Luân".

Con rối bé gái, ngọc Côn Luân, hai món đồ đồng thời xuất hiện, lại còn xuất hiện sớm như vậy?

Thế trang giấy ghi ngọc Côn Luân có thể hồi sinh người chết đâu? Liệu có giấu trên người con rối luôn không?

Đối mặt với một khúc gỗ điêu khắc, Đoạn Dịch không rảnh bận tâm cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, lập tức lột đồ con rối, muốn xem bên trong có giấu tờ giấy nào không.

Ngay lúc này, anh nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Chắc là lính tuần tra, Đoạn Dịch vội ôm con rối trốn phía sau một thùng hàng.

Ghé mắt cẩn thận nhìn ra phía ngoài ngõ nhỏ, Đoạn Dịch thấy người đến là Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ vừa ngoái đầu phía sau, vừa lén lút chạy tới, nhỏ giọng hỏi: "Này, anh có ở đây không?"

Nhíu mày, Đoạn Dịch đi ra ngoài. "Sao cô biết tôi ở đây?"

Tiểu Ngũ nói: "Nhờ anh hỗ trợ, tôi mới trốn được khỏi phòng khiêu vũ. Nhưng tôi cảm thấy vứt anh ở lại thì quá khốn nạn, bèn đi tìm anh. Các khu vực khác đều bị lính tuần tra bao vây, tôi bồi hồi gần phòng khiêu vũ, thấy nơi này vắng người nên tới thử vận may."

Tạm dừng một chút, Tiểu Ngũ nói tiếp: "Anh gan to thật đấy, dám trốn ngay bên cạnh phòng khiêu vũ. Cơ mà cũng nhờ vậy mà bọn họ không đến đây tìm. Ơ...?"

Chú ý tới con rối trong lòng Đoạn Dịch, đôi mắt Tiểu Ngũ hơi sáng lên. "Con bé thật xinh đẹp! Anh tìm được ở đâu vậy? Có thể cho tôi không?"

Đoạn Dịch còn chưa biết có nên đưa con rối cho cô không, bỗng dưng ảo ảnh biến mất, anh quay về mê cung.

Sau khi Tiểu Ngũ【 trái 17 】biến mất, giống như hai lần trước, vị trí【 trái 18 】xuất hiện một Tiểu Ngũ mới. Cô vẫn mặc bộ âu phục, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy ánh mắt và thần sắc có sự khác biệt rất nhỏ.

Đi đến trước mặt cô, Đoạn Dịch gọi: "Tiểu Ngũ?"

Qua một hồi lâu, ánh mắt cô mới chầm chậm dời qua, không được linh động lắm.

Nhìn chằm chằm Đoạn Dịch một lúc, trên mặt Tiểu Ngũ mới xuất hiện tươi cười quen thuộc. "A, anh lại tới. Đêm đó tôi tìm được anh ở hẻm nhỏ, nhưng anh đột nhiên biến mất, thế nên tôi nhặt con rối của anh về. Cái này không tính là tôi ăn trộm đồ đâu nhỉ? Hì hì... Tôi đang nghe sư phụ hát tuồng, anh muốn nghe không?"

Trái tim Đoạn Dịch không khỏi trầm xuống, nhíu mày gật đầu: "Được."

Sau khi hai người đối thoại, Đoạn Dịch nhập ảo cảnh.

Bối cảnh là trong tòa nhà Như Mộng Viên.

Đèn đóm đều tắt hết, thứ duy nhất chiếu sáng là vài lồng đèn màu đỏ.

Trăng lên giữa trời, bóng đêm hun hút, mọi người đều đã ngủ.

Tiểu Ngũ tránh sau bức rèm, lộ mỗi cái đầu. Nghiêng đầu, cô cười nhạt với Đoạn Dịch: "Anh đến rồi."

Nói xong, cô không nhìn Đoạn Dịch nữa, mà tập trung nhìn hướng sân khấu kịch, ánh mắt dần trở nên quấn quýt si mê.

Đêm hôm khuya khoắt, không gian im ắng, chỗ sân khấu kịch Tiểu Ngũ đang nhìn đen thui.

Cô đang xem cái gì?

Đoạn Dịch nhịn không được hỏi: "Cô nói cô đang nghe sư phụ hát tuồng, hát ở đâu?"

Tiểu Ngũ hất cằm về phía trước. "Sư phụ đang đứng trên sân khấu kia kìa. Sư phụ xướng hay quá... Tôi còn thấy, tôi cũng đang đứng trên sân khấu hát tuồng. Tất cả mọi người đều khen chúng tôi xướng tốt. Tôi nghe mọi người nói... Tôi sinh ra là để phối hợp hát tuồng cùng sư phụ. Tựa như Liễu Mộng Mai cùng Đỗ Lệ Nương... Chúng tôi trời sinh một đôi."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Tiểu Ngũ, cô còn nhớ đêm đó tôi từng nói gì với cô không? Sư phụ là sư phụ, cô còn có sư nương. Sư phụ và sư nương là vợ chồng, bọn họ mới là Liễu Mộng Mai và Đỗ Lệ Nương."

"Đúng vậy... Anh nói đúng... Anh nhắc nhở tôi..." Tiểu Ngũ nhìn chằm chằm sân khấu kịch, bỗng nhếch miệng cười, "Nhưng nếu không có sư nương? Người bên cạnh sư phụ nên là tôi."

Đoạn Dịch cảm thấy không thích hợp, vươn tay kéo tấm rèm che Tiểu Ngũ.

Cùng lúc này, anh thấy con rối bé gái Tiểu Ngũ đang ôm trong lòng.

"Đừng kéo rèm! Tôi sẽ bị phát hiện mất! Tôi không muốn quấy rầy sư phụ hát tuồng!" Thanh âm bén nhọn của Tiểu Ngũ khiến động tác Đoạn Dịch khựng lại.

Từ lần đầu Đoạn Dịch gặp cô, cô luôn mang dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, là một cô gái nhỏ dịu dàng, chưa từng dùng giọng điệu the thé như vậy.

Đoạn Dịch cảm thấy cực kỳ bất thường.

... Con rối có vấn đề. Nó ảnh hưởng Tiểu Ngũ như thế nào?

Đoạn Dịch mở miệng: "Con rối này cô nhặt trong hẻm nhỏ, cô..."

"Suỵt, đừng nói chuyện, sẽ quấy rầy tôi xem sư phụ hát tuồng." Tiểu Ngũ ôm con rối quay đầu, thần sắc không vui lườm Đoạn Dịch, miệng cũng nghịch ngợm dẩu lên.

Ngoài cửa sổ đen nhánh, ánh trăng mờ cùng đèn lồng màu đỏ lẫn lộn vào nhau, chiếu lên mặt Tiểu Ngũ và con rối đầy quái đản.

Hai đôi mắt bị đèn lồng chiếu đỏ, cả hai nhìn chằm chằm Đoạn Dịch một lúc lâu không hề nháy mắt.

Sau đó cả hai đồng thời há mồm, nói một câu: "Cảm ơn anh nha, anh đã giúp tôi rất nhiều!"

Đoạn Dịch không sợ quỷ quái, nhưng cảnh trước mắt quá mức quỷ dị, làm lòng bàn tay anh đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Anh nghe thấy hàng hiên bên kia chợt truyền đến tiếng bước chân, một giọng nam vang lên. "Ngũ sư tỷ, là tỷ hả? Hình như đệ nghe thấy tiếng tỷ nói chuyện. Tỷ có việc gì không?"

"Không có gì đâu." Tiểu Ngũ mở miệng đáp, "Thập sư đệ đi ngủ đi. Lát nữa ta đi ngủ."

.

Đến đây, ảo cảnh biến mất. Đoạn Dịch trở về mê cung màu trắng.

Đến giờ anh đã trải qua sáu đoạn cốt truyện:

1, Tiểu Ngũ đưa anh vé xem diễn;

2, Anh đi vào Như Mộng Viên xem diễn;

3, Tiểu Ngũ hát tuồng bị người ta cười nhạo;

4, Tiểu Ngũ tìm sư phụ tâm sự;

5, Đoạn Dịch cứu Tiểu Ngũ, nhặt được con rối;

6, Tiểu Ngũ ôm con rối nhìn sân khấu kịch trống không, nói rằng mình đang xem sư phụ hát tuồng.

Thật ra từ lúc Tiểu Ngũ bị người ta cười nhạo, Đoạn Dịch đã cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Hiện giờ cảm giác này càng rõ ràng hơn.

Ôm suy nghĩ như vậy, mắt thấy thời gian đã tới chạng vạng, Đoạn Dịch không tiếp tục thăm dò theo trình tự, mà đi thẳng một đường tới ô【 trên 24 】.

Trong lúc đi tới ô【 trên 24 】, anh đi ngang qua Tiểu Ngũ ngã xuống đất, ngực cắm một thanh đao, cơ thể ở run rẩy, máu không ngừng trào ra từ ngực.

Ô【 trên 24 】không có Tiểu Ngũ, chỉ có một con rối.

Ngực con rối nhiễm máu, gương mặt khắc gỗ không chút biểu tình, khóe miệng hơi kéo lên, là một nụ cười được khắc sẵn. Nụ cười giả tạo đặt trong hoàn cảnh này trông phá lệ tà khí quỷ dị.

Tiểu Ngũ lúc nãy trên ngực có máu, con rối này cũng dính máu trên ngực.

Liên tưởng điểm tương tự, Đoạn Dịch thử hỏi một câu: "Mày là Tiểu Ngũ hả?"

"Hì hì, anh tìm Tiểu Ngũ sao? Tiểu Ngũ ở trên người tôi. Anh cũng lên trên người tôi đi!"

Con rối mở miệng, thốt lên một câu như vậy, Đoạn Dịch có cảm giác cơ thể bị hút mất thứ gì đó, ý thức chuyển rời, anh đến phòng khách Như Mộng Viên

Cúi đầu nhìn nhìn, Đoạn Dịch phát hiện một chuyện ly kỳ: Anh bám lên người con rối.

Con rối được đặt trong góc đại sảnh tòa nhà Như Mộng Viên. Đoạn Dịch thông qua đôi mắt con rối nhìn hoàn cảnh hạn chế xung

quanh.

Đoạn Dịch thử cử động, nhận ra mình không thể thể hoạt động tay chân.

Rơi vào đường cùng, anh chỉ có ngồi bất động, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh trước mặt.

Trong quá trình quan sát, tim Đoạn Dịch càng lúc càng nặng nề, bởi vì cảnh trước mắt quá mức quen thuộc.

Anh ở Như Mộng Viên, ở trong tòa nhà, nhưng không phải thời đại Tiểu Ngũ trốn sau rèm nhìn lén sư phụ.

Sảnh trước mặt không có sô pha bàn trà, thay vào đó là một bàn dài hình chữ nhật cùng mười chiếc ghế.

Tim Đoạn Dịch hung hăng đập mạnh... Đây, đây là phó bản thứ nhất?

Tiếng thông báo bỗng vang lên, cửa lớn bị ai đó đẩy ra.

Đoạn Dịch mượn đôi mắt con rối nhìn về phía cửa tòa nhà, tiếng bước chân vang lên, một đôi chân dài xuất hiện trước mắt anh, hướng lên trên là áo gió màu đen, cuối cùng là khuôn mặt Đoạn Dịch vô cùng quen thuộc... Minh Thiên.

Minh Thiên đi vào sảnh chính, biểu tình có chút ngơ ngác, dường như không biết mình đang ở đâu.

Ánh mắt hắn hiện vẻ non nớt, không có hương vị trầm lắng lành lạnh, khác biệt rất lớn so với bộ dáng hiện tại.

Dưới sự thúc giục từ hệ thống, hắn đi tới chỗ giá gỗ treo hàng loạt bảng số, do dự không biết nên chọn cái nào.

Ngay sau đó, một bóng đen nhanh như chớp đánh úp hắn.

Minh Thiên theo bản năng muốn né tránh, nhưng tốc độ so ra kém người nọ.

Người nọ dùng một tay bịt miệng hắn, một tay nhanh chóng rút chủy thủ.

Ánh sáng lóe qua đôi mắt con rối, Đoạn Dịch thấy có biến, vội hét lên: "Tiểu Thiên, cẩn thận!"

Chỉ tiếc hiện tại anh là một con rối, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tia máu bắn tung tóe, Minh Thiên ngã xuống đất.

Người nọ bước ra khỏi góc tối, khống chế Minh Thiên, cửa cổ chớp nhoáng, một loạt động tác liền mạch tốn không đến một phút.

Ai có bản lĩnh như vậy?

Sự tình phát sinh quá nhanh, nhanh đến độ Đoạn Dịch không kịp đau thương, tất cả cảm quan đều không kịp phản ứng. Anh ngơ ngẩn nhìn về phía huyền quan, vết máu và thi thể Minh Thiên cứ thế biến mất ngay dưới mí mắt anh.

Kế tiếp, hung thủ lưu loát giết Minh Thiên xoay người lại, trông thấy con rối thì dừng lại một lát, rồi hờ hững dời tầm mắt.

Trong chớp mắt nhìn thấy gương mặt hung thủ, Đoạn Dịch ngây ngẩn cả người.

... Là một Minh Thiên khác.

Minh Thiên này là người Đoạn Dịch quen thuộc, toàn thân tỏa hơi lạnh, như thể bò ra từ sâu trong địa ngục.

Xuyên qua đôi mắt con rối, Đoạn Dịch trơ mắt nhìn Minh Thiên này gỡ bảng số "2" trên giá đeo lên cổ, lấy thêm bảng số "7" cất vào túi áo gió.

Làm xong xuôi, Minh Thiên đi vào đại sảnh, vơ vét một lượt, tìm được một quyển nhật ký cạnh bình hoa.

Trong lúc lật xem cuốn nhật ký, hắn đứng cạnh cửa sổ, ánh mặt trời hoàng hôn rọi lên khiến sườn mặt lạnh lùng cứng rắn nhu hòa vài phần.

Xem xong nhật ký, hắn hơi nhíu mày tự hỏi chốc lát, đặt sổ nhật ký lên trên bàn, sau đó rời đi từ cửa chính.

Đại khái qua nửa giờ sau.

Cửa lớn lần thứ hai bị mở ra, người đi vào là Ôn Như Ngọc.

Thời điểm lấy bảng số, tay cô run run, hình như chưa hiểu vì sao mình lại tới nơi này.

Lúc đeo bảng số "6", cô cũng chú ý tới con rối.

Xuyên qua con rối, cô vừa chạm mắt cùng Đoạn Dịch, liền run rẩy dời tầm mắt.

Cuối cùng ánh mắt cô bị cuốn sổ nằm trên bàn dài hấp dẫn.

Ôn Như Ngọc đến cạnh bàn, lật xem sổ nhật ký, miệng thấp giọng lẩm bẩm: "Năm... Có người muốn giết năm? Đây là manh mối mấu chốt gì à..."

Chương 89

Người vào sau Ôn Như Ngọc là Tra Tùng Phi.

Lúc này Ôn Như Ngọc đã giấu nhật ký đi. Tra Tùng Phi đứng lặng trước giá gỗ một lát, lấy bảng số 8, lẩm bẩm mãi hai câu: "Số 8 là con số may mắn của mình, cầu phù hộ."

Khang Hàm Âm vào sau Tra Tùng Phi.

Thời điểm cô đi đến huyền quan, vừa lúc Ôn Như Ngọc đi tới.

Trong nháy mắt đối diện nhau, trong mắt hai người đều chứa nỗi khiếp sợ.

Nhưng khiếp sợ trong mắt Ôn Như Ngọc nhanh chóng chuyển thành vui mừng vì thấy bạn. Đi đến cạnh Khang Hàm Âm, Ôn Như Ngọc thì thầm hai câu, Khang Hàm Âm liền lấy bảng số 4.

Tiếp sau đó, Trâu Bình và Trương Trác chân trước chân sau đi vào nhà, gặp nhau tại huyền quan.

Biểu cảm hai người đều có chút nghiêm túc. Bọn họ liếc nhau, ăn ý chọn hai bảng số cạnh nhau: số 9 và số 10.

Bành Trình đi vào sau hai người, lấy đại số 3.

Hắn ta mới vừa đeo bảng số lên thì Ổ Quân Lan đến.

Bành Trình hai mắt tỏa sáng nhìn sang, Ổ Quân Lan cau mày liếc hắn ta một cái, rồi đặt tầm mắt lên giá gỗ. Tay cô lần lượt lượt đụng vào "1" và "5", do dự không biết lấy cái nào.

Đúng lúc này, một bàn tay khớp xương rõ ràng vươn ra từ phía sau cô, nhanh chóng lấy mất số 5.

Ổ Quân Lan không chọn nữa, đành lấy số "1".

Nhưng người phía sau cô lại trả số "5" về giá gỗ.

Những người chơi khác bị cách bày biện đồ đạc trong đại sảnh hấp dẫn, không chú ý động tác của hắn. Nhưng xuyên qua con rối, Đoạn Dịch chứng kiến người nọ làm bộ đứng vu vơ, còn "Thuận tay" trả bảng số "7" trở về.

Sau lớp áo áo gió màu đen lộ một góc bảng số, Đoạn Dịch biết, đó là bảng số "2".

Hắn là Minh Thiên.

Đoạn Dịch nhớ lần đầu tiên chơi trò thẳng thắn cùng Minh Thiên, anh từng hỏi hắn: "Cậu là người thứ mấy vào trò chơi này?"

Minh Thiên: "Thứ tám, ngay trước anh."

Giờ anh mới biết, người thứ tám cái quái gì chứ, người thứ nhất thì có.

Kéo bảng số giấu sau áo gió ra ngoài, Minh Thiên làm bộ lần đầu vào đại sảnh. Cùng lúc này, Chu Chấn An đi xuống lầu, lấy con rối bé gái, rời khỏi tòa nhà, đi tới sân khấu kịch sau nhà.

Lúc này bóng đêm đã đến, sân khấu kịch bị đèn lồng chiếu đỏ rực như màu máu tươi.

Đoạn Dịch bám trên người con rối, bị bắt lên sân khấu kịch khiêu vũ hát tuồng.

Cơ mà diễn hát không phải anh hoặc con rối, mà là Chu Chấn An nói tiếng bụng.

Ở trên sân khấu nhảy xướng hồi lâu, Đoạn Dịch thông qua đôi mắt con rối nhìn phía cửa sổ sát đất, mãi mới thấy chính mình.

... Chính mình và Minh Thiên từng đứng trước cửa sổ sát đất nói chuyện.

Cùng lúc chính mình nhìn qua đây, Đoạn Dịch cũng nhìn thẳng vào

chính mình.

Một cá nhân, hai linh hồn, cách một đoạn thời gian, đối diện trong cùng một không gian, cảm giác này thật sự quá mức huyền diệu.

Rồi ngay sau đó, Đoạn Dịch được trải nghiệm cảm giác huyền diệu hơn... Anh thấy chính mình giơ ngón giữa chĩa vào mặt anh.

Đoạn Dịch: "..."

Đoạn Dịch tự nhận mình là người có sức tưởng tượng không tệ lắm.

Nhưng anh chả bao giờ tưởng tượng được cảnh, một ngày kia anh sẽ thấy một "anh" khác giơ ngón giữa với mình.

Đoạn Dịch không khỏi hồi tưởng lần đầu mình nhìn thấy con rối qua cửa sổ sát đất... Anh cảm thấy con rối có linh hồn.

Đoạn Dịch trăm triệu không ngờ rằng, linh hồn đó lại là mình của tương lai.

Đoạn Dịch đang muốn xem tình hình tiếp theo, bỗng nhiên nghe được tiếng rung của thiết bị.

... Hồn anh bị kéo vào ảo cảnh, bám vào trên người con rối, thiết bị ở đâu ra mà rung?

Còn chưa kịp tự hỏi xong, Đoạn Dịch đã quay về mê cung. Không biết ngồi bệt xuống đất từ khi nào, anh như thể ngủ mơ bật tỉnh giữa đêm, đổ mồ hôi đầm đìa.

Ngồi dưới đất một hồi lâu, Đoạn Dịch nhận được "Điện thoại" của Minh Thiên.

Thanh âm Minh Thiên có chút lo lắng: "Anh Tiểu Dịch? Không sao chứ? 8 giờ rồi, những người khác đều đã vào kênh công cộng."

Đoạn Dịch lắc đầu, thanh âm phá lệ khàn khàn: "Tôi không sao. Tôi vào liền."

Cúp điện thoại của Minh Thiên, Đoạn Dịch chỉnh tai nghe qua kênh công cộng.

Anh có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Minh Thiên. Nhưng những lời đó không thể một chốc là có thể phân bua rõ ràng. Sắp đến giờ vote Ma Sói, anh cần mau chóng tham dự buổi thảo luận.

Trong lúc đổi kênh, đầu óc Đoạn Dịch suy nghĩ chớp nhoáng.

Anh suy nghĩ về lý do mình rời khỏi ảo cảnh.

Từ ban đầu hệ thống đã kiến nghị mọi người nên thảo luận vào buổi tối 8 giờ, bởi vì từ lúc 8 giờ, độ nguy hiểm trong mê cung sẽ hạ xuống thấp nhất. Lúc đó Đoạn Dịch đã suy nghĩ, độ nguy hiểm thấp, tại sao không cho người chơi thăm dò, mà bảo bọn họ thảo luận? Hiện tại anh phát hiện, là bởi vì sau 8 giờ, ảnh ảo mê cung sẽ bị "Đóng cửa".

Đây là nguyên nhân Đoạn Dịch bị đá khỏi ảo cảnh.

Giờ ngồi nhớ lại trải nghiệm nhập hồn, có chút làm người ta sởn tóc gáy.

Không phải chuyện bám vào con rối, hay là con rối có bao nhiêu khủng bố.

Thứ làm người ta sởn tóc gáy là, Đoạn Dịch càng ngày càng có cảm giác mình trong câu chuyện《 Du Viên Kinh Mộng 》, hoặc nói là cuộc đời Tiểu Ngũ từng trải qua, là tồn tại chân thật.

Có vài lần ở chung cùng Tiểu Ngũ, anh cứ cảm thấy sai sai.

Hiện tại anh mới biết sai sai chỗ nào: Anh phát hiện mình gây ảnh hưởng đến Tiểu Ngũ.

Ở trong mê cung, lần đầu tiên anh gặp Tiểu Ngũ cột tóc bánh quai chèo, Tiểu Ngũ mời anh xem diễn.

Anh đi theo Tiểu Ngũ vào Như Mộng Viên, mới vừa đi đến sân

khấu kịch, anh quay về mê cung.

Vì thế khi gặp lại Tiểu Ngũ, câu đầu tiên Tiểu Ngũ nói là: "Bỗng nhiên anh biến mất."

Hôm nay tại ô【 trái 10 】anh gặp Tiểu Ngũ mặc đồ diễn ở sân khấu bỏ hoang hát tuồng bị người khác phê bình. Tiểu Ngũ muốn tìm sư phụ hỏi mình có thể hát tuồng không, trước khi đi tìm sư phụ, cô hỏi ý kiến Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch đề nghị cô có thể đi tìm sư phụ, rồi sau đó quay về mê cung.

Tại mê cung, Đoạn Dịch đi đến【 trái 11 】bắt chuyện Tiểu Ngũ, cô nói với anh là: "Tôi nghe đề nghị của anh, nhưng tự dưng không thấy anh đâu."

Sau đó cô xin Đoạn Dịch đi cùng mình tìm sư phụ.

Sau đó nữa, Đoạn Dịch gặp Tiểu Ngũ âu phục.

Câu đầu tiên Tiểu Ngũ âu phục nói với anh là: "Đã lâu không gặp! Anh đi đâu!"

Chờ tới khi Đoạn Dịch cứu cô, trốn vào hẻm nhỏ kết thúc đoạn cốt truyện, gặp lại cô sau một khoảng thời gian, lời cô nói là: "Đêm đó tôi tìm được anh ở hẻm nhỏ, nhưng anh đột nhiên biến mất."

.....

"Bỗng nhiên anh biến mất", "Tự dưng không thấy anh đâu",... những lời này ứng với lúc Đoạn Dịch trở lại mê cung.

"Đã lâu không thấy", "Lại gặp được anh",... ứng với mỗi khi anh vào ảo cảnh.

Đủ loại chi tiết làm Đoạn Dịch không thể không tự hỏi: Chẳng lẽ anh không vào ảo cảnh? Mà là vào chính cuộc đời Tiểu Ngũ, có thể gây ảnh hưởng đến nhân sinh và lựa chọn của cô ấy?

Nếu là như thế, mê cung này không phải là thế giới tinh thần Minh Thiên suy đoán, mà là sự kết hợp đặc thù không-thời gian nào đó.

Các Tiểu Ngũ bất đồng thời gian là tiết điểm, ô vuông các cô đứng liên tiếp là trục thời gian, Đoạn Dịch cho rằng mỗi lần mình bắt chuyện tiếp xúc kích phát kịch tình là ảo cảnh, nhưng thật ra anh không tiến vào ảnh ảo, mà là một loại xuyên không-thời gian.

Anh từ mê cung, xuyên đến thời không Tiểu Ngũ từng tồn tại.

Suy đoán này khiến Đoạn Dịch không rét mà run.

Các chi tiết hiện tại đều đang xác minh suy đoán này. Ví dụ như con rối bé gái.

Trốn vào hẻm nhỏ, đối với Đoạn Dịch là sự kiện ngẫu nhiên, hoàn toàn do chính anh lựa chọn.

Để trốn, anh xê dịch rất nhiều thùng hàng, chừa chỗ để mình ẩn thân.

Cũng bởi vì anh dọn dẹp các thùng gỗ, mới làm con rối xuất hiện.

Nếu không phải anh nhặt được con rối, thời điểm Tiểu Ngũ tìm anh, sẽ không thấy con rối anh cầm trên tay...

Những chuyện sau đó, có phải cũng sẽ không phát sinh?

Mặt khác, nguyên nhân vì Đoạn Dịch từng chơi phó bản《 Du Viên Kinh Mộng 》, cho nên anh biết chuyện Tiểu Ngũ yêu sư phụ, dẫn tới một loạt bi kịch. Cô hạ độc sư nương, hại sư nương tự sát, rồi sư phụ vì hồi sinh sư nương, hại chết vô số người khác.

Thế nên khi gặp được Tiểu Ngũ, Đoạn Dịch nhiều lần nhắc đi nhắc lại việc bạn đời sư phụ là sư nương, sư nương đối với sư phụ là không thể thay thế được, giọng của sư nương cũng là độc nhất vô nhị.

Đoạn Dịch muốn cô đánh mất ý niệm, thôi si tâm vọng tưởng.

Nhưng hiện tại Đoạn Dịch không khỏi tưởng, liệu có khả năng bởi vì lời của mình, ngược lại làm cô ý thức được vấn đề: Chỉ cần cô hạ độc sư nương, tính chất đặc biệt "Độc nhất vô nhị" của sư nương biến mất, sư phụ không thể thiếu người xướng cùng, thế thì cô sẽ có cơ hội trở thành người bên sư phụ?

Nếu anh không nói những lời đó, có phải Tiểu Ngũ sẽ không sinh ra tư tưởng sư nương là kẻ địch?

Nếu anh không nói những lời đó, có phải những chuyện sau này sẽ không phát sinh?

... Cuộc đời bạn, tôi đã chứng kiến một lần, tôi biết hành động của bạn dẫn tới phát sinh bi kịch, nên tôi quay về quá khứ, khuyên nhủ bạn, ngăn chặn căn nguyên bi kịch.

Nhưng tôi không biết rằng, nguyên nhân chính vì tôi từ tương lai mang theo ký ức quay về ảnh hưởng bạn, ngược lại khiến bạn đi vào con đường bi kịch đã định.

Tai nghe truyền đến âm thanh người chơi thảo luận trên kênh công cộng, nhưng Đoạn Dịch ngoảnh mặt làm ngơ.

Anh ngồi giữa mê cung thuần trắng, Tiểu Ngũ, con rối, thậm chí mê cung trong đầu anh đều biến mất.

Anh nghe thấy Minh Thiên nói bên tai mình: "Em làm lại từ đầu, chỉ vì muốn sửa chữa sai lầm, mang các anh trở về."

"Anh Tiểu Dịch, em chỉ muốn cứu anh mà thôi."

"Nếu anh không tin em, em sẽ rất đau lòng."

Biển xác chết hiện lên trước mắt Đoạn Dịch, xương cốt chồng chất xếp thành núi cao.

Có một người từ tầng chót đang bò lên trên, là Minh Thiên.

Hắn mở to đôi mắt tuyệt vọng, vươn một bàn tay.

Ngón tay anh không khỏi run lên. Trước mắt Đoạn Dịch đổi thành tình cảnh vừa xuất hiện trong "Ảo cảnh".

Hắn khoác áo gió đen, như đao phủ được huấn luyện chuyên nghiệp, một kích mất mạng, cứa cổ bản thân mình.

Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

Minh Thiên xuyên qua thời không trở lại quá khứ như thế nào?

Có phải hắn cũng đi qua một mê cung như này?

Trong thế giới trò chơi này, rốt cuộc cái nào là thật, cái nào là giả?

Rốt cuộc nơi nào là khởi điểm thế giới mê cung? Nơi đâu mới là kết cục?

"Anh Tiểu Dịch? Anh Tiểu Dịch nghe được không? Anh sao vậy?"

Tai nghe truyền đến thanh âm Minh Thiên, đánh thức Đoạn Dịch khỏi bóng đè.

"Tôi không sao. Chỉ là... Hôm nay gặp được phó bản đặc biệt, có hơi mất tập trung. Mọi người bàn đến chỗ nào rồi?" Đoạn Dịch hắng giọng mở miệng. Đứng lên đi về ô tiếp tế, anh lấy một chai nước khoáng uống cạn, đầu óc mới tỉnh một chút.

Số 6 Cao Vận mở miệng.

"Để tôi tổng kết những gì vừa thảo luận được. Số 4 Khang Hàm Âm bị loại ban đêm, rất có thể là tiên tri thật. Như vậy thân phận hai tiên tri chưa quay là số 2 và cậu bị nghi ngờ. Hiện tại chúng tôi yêu cầu hai cậu quay chức năng."

Minh Thiên mở miệng, tràn ngập tính ám chỉ: "Tôi đã nhận phù thủy."

Đoạn Dịch dừng một chút, ấn bóp giữa mày, nói: "Tôi là tiên tri thật. Số 2 Minh Thiên giúp tôi chắn sói."

Cao Vận không khỏi hỏi: "Vậy số 5..."

"Số 5 là sói. Tôi nói phù thủy ném độc số 5, bởi vì tôi soi số 5 ra sói." Đoạn Dịch giải thích, "Ngày đầu tiên tôi nói soi số 5 là người tốt, vì tôi muốn fake quỷ tượng thạch. Trong số những người không tranh cử nhất định có sói, tôi nghĩ là, nếu sói thấy tôi xác nhận thân phận người tốt cho mình, sẽ bầu cho tôi, giúp tôi lấy được Cảnh Huy. Số 3 chắc suất một sói, số 5 bị tôi soi ra sói, còn một sói một quỷ tượng thạch."

Chương 90

Mở miệng nhắc mình là tiên tri, Đoạn Dịch hắng giọng, uống thêm ngụm nước, tiếp tục nói: "Như vừa rồi tôi nói, tôi là tiên tri thật. Đêm đầu tôi soi số 5 ra sói, cậu ta là sói. Tối hôm qua tôi soi số 6."

"Số 1 Ổ Quân Lan fake tri nói đã soi số 6 ra người tốt, sau đó quay chức năng, lời cô ấy giải thích có chỗ chưa hợp lý, cho nên tôi nghĩ cô ấy có thể là sói. Nhưng tôi không trực tiếp kiểm tra cô ấy, mà chọn soi số 6 trước."

Tạm dừng, Đoạn Dịch lại nói: "Số 6 là người tốt. Từ đó suy ngược về, số 1 Ổ Quân Lan là người tốt fake quỷ tượng thạch để lừa phe sói. Logic rất đơn giản... Mọi người có nhớ không, thời điểm tranh cử cảnh sát trưởng, số 6 không bầu cho cô ấy?"

Số 11 Bạch Lập Huy lập tức đặt câu hỏi. "Hôm qua lúc số 1 quay chức năng và lên tiếng, lúc đó tôi không nghe ra vấn đề, xong việc mới cảm thấy có vấn đề. Tại sao cô ấy lại chọn người không tranh cử để soi ra người tốt? Trông cô ấy hơi bị giống sói. Mặt khác, vì sao số 6 không bầu cho cô ấy, ngược lại chứng minh thân phận cô ấy là người tốt? Logic anh nói tôi không hiểu."

Đoạn Dịch giải thích: "Người tranh cử có tận 9 người, nên ban đầu mọi người đều cho rằng có nhiều sói tranh cử. Ổ Quân Lan là người phát biểu đầu tiên, nhận tiên tri và soi một người là người tốt, một khi soi trúng sói, khả năng cao cô ấy sẽ fake quỷ tượng thạch thành công, chiến lược làm xáo trộn phe sói thành công một bước. Nhưng cô ấy lại chọn soi một người không tranh cử, thành ra chiến lược quấy nhiễu phe sói không có tác dụng. Không sai, đây đúng là một nước đi đáng nghi. Tuy nhiên mọi người và tôi đã xem nhẹ một vài chi tiết."

"Tổng cộng có 3 người sói, đại khái 2 sói tranh cử, 1 sói không tranh cử. Ổ Quân Lan muốn fake quỷ tượng thạch, soi người sói ra người tốt. Trừ cô ấy ra, còn 8 người tranh cử, xác suất chọn trúng sói chỉ có 2/8, cũng chính là 1/4; mặt khác, khả năng cao trong số những người tranh cử có quỷ tượng thạch, xác suất soi trúng quỷ

tượng thạch là 1/8. Nếu chọn soi người tranh cử thì không có lời."

"Mọi người tính thử đi, chọn soi người không tranh cử có xác suất trúng sói cao tới 1/3. Cho nên trên thực tế cách chơi của Ổ Quân Lan không thành vấn đề. Chẳng qua mục đích cô ấy nhảy ra không phải là quấy nhiễu phe sói, mà là quan sát kết quả phiếu bầu."

"Nếu Ổ Quân Lan là người tốt, tùy tiện chọn một người không tranh cử để soi ra người tốt, chính là để fake sói. Cô ấy chọn soi số 6 ra người tốt, nhưng số 6 không bầu cho cô ấy. Như vậy trong mắt cô ấy, số 6 chắc suất phe người tốt. Nếu không, nếu số 6 là sói, nhận ra số 1 có thể là quỷ tượng thạch, rất có thể đã bầu cho số 1 rồi."

Nói đến đây, Đoạn Dịch tiến thêm một bước: "Tới đây chưa thể dám chắc số 1 số 6 đều là người tốt, chỉ có thể nói nếu Ổ Quân Lan là người tốt, khả năng cao số 6 cũng là người tốt. Nhưng mọi người cẩn thận ngẫm lại xem số 1 Ổ Quân Lan quay chức năng khi nào."

"Nếu cô ấy là sói, cô ấy có thể đục nước béo cò. Dù sao cũng có nhiều người nhảy ra nhận tiên tri, ai mà biết ai đáng tin hơn ai? Nếu cô ấy là quỷ tượng thạch hoặc sói, cô ấy hoàn toàn có thể tiếp tục fake tri."

"Nhưng cô không fake nữa, cô buông tay quay đầu. Vì sao? Bởi vì thấy số 6 không bầu cho mình, và sau khi cô lên tiếng, Ổ Quân Lan cảm thấy chị ấy không phải là sói. Dưới tình huống này, Ổ Quân Lan tự nhận không soi trúng sói. Là một người tốt, cô không nên tiếp tục nhiễu loạn thế cục, thế nên cô dứt khoát quay đầu."

Cho mọi người một khoảng thời gian ngắn để tiêu hóa, Đoạn Dịch tiếp tục nói: "Tôi biết, mọi người sẽ bàn Ổ Quân Lan là quỷ tượng thạch, nên số 6 không dám bầu cho cô ấy. Nhưng nếu Ổ Quân Lan là quỷ tượng thạch, cô ấy đâu cần quay đầu."

"Quỷ tượng thạch có thể kiểm tra bài thân phận. Sở hữu một lá bài chức năng mạnh như vậy, nếu cô ấy nhận tiên tri, đương nhiên có đủ thông tin để fake cứng. Cô ấy không cần phải quay đầu. Cô ấy nhận cứng tiên tri thì không sao, nhưng quay đầu liền biến thành

tiêu điểm, không hề có lời. Quỷ tượng thạch không thể chơi như vậy."

"Nếu Ổ Quân Lan là người tốt, tỷ lệ cao số 6 cũng là người tốt. Thông qua việc nhận soi số 6 ra người tốt, thấy chị ấy không bầu cho mình, Ổ Quân Lan mới dám quay đầu. Theo logic này, thông tin "Ổ Quân Lan và số 6 đều là người tốt" có thể thành lập."

"Đương nhiên, sau buổi thảo luận tối hôm qua, tôi từng nghĩ liệu có khả năng cả hai cô đều là sói không. Ổ Quân Lan là sói tiên phong, trước nhảy ra nhận tiên tri soi đồng đội số 6 là người tốt, sau thấy tình huống không ổn nên quay đầu; mà số 6 không bầu cho số 1, hành động không có gì đáng nghi, như vậy tạm thời sẽ không có ai bàn các cô là cùng một phe. Để phòng các cô chơi kịch bản này, tôi quyết định soi số 6."

"Kết quả soi ra số 6 là người tốt. Suy ra thân phận Ổ Quân Lan cũng là người tốt. Bằng không logic nói không thông." Đoạn Dịch miệng lưỡi lưu loát, ngữ khí khẩn thiết. Minh Thiên nghe vào tai, nhấm nháp được vài phần khí thế hồi xưa anh tuyên truyền tại trường đại học, lừa khoá sinh viên sắp tốt nghiệp đến công ty anh làm việc.

Nhàn nhạt cười, Minh Thiên nghe Đoạn Dịch nói tiếp: "Ổ Quân Lan là người phát biểu đầu tiên, áp lực rất lớn, tôi cảm thấy nên bao dung cô ấy một chút. Cô ấy là người chơi nhắm mắt muốn fake quỷ tượng thạch, nhưng không rành cách fake, giải thích có chút sai sót, vẫn có thể tha thứ. Thấy số 6 không bầu cho mình, cô ấy liền quay đầu, đủ để mọi người biết rằng mình là người tốt fake quỷ tượng thạch. Chỉ là do khẩn trương quá, lúc ấy không thể trình bày rõ ràng logic của mình."

Thở ra một hơi, Đoạn Dịch nói: "Số 5 là sói, số 3 chắc suất sói, việc này người giữ mộ hẳn là biết rõ. Như vậy hiện tại trên sân còn hai sói. Vị trí trước tôi có số 1, 2, 6 là người tốt, tôi là tiên tri. Như vậy trong số 8, 9, 10, 11 có hai sói."

"Phó bản này không cho chúng ta thời gian giao lưu. Là cảnh sát trưởng, tôi sẽ tiếp tục chủ trì buổi thảo luận, tôi đề nghị mọi người lên tiếng bắt đầu từ số 11 ngược lên. Tôi cho mỗi người một

khoảng thời gian đủ để biện hộ cho mình."

.

Số 11 là Bạch Lập Huy, hắn ta đột nhiên không kịp phòng ngừa bị Đoạn Dịch liệt vào danh sách đối tượng trọng điểm bị hoài nghi, hơn nữa là người lên tiếng đầu tiên, nhất thời không kịp phản ứng.

Sửng sốt một hồi lâu, hắn ta mới nói: "Tôi không biết nói gì. Tôi là dân thường. Nếu số 7 là tiên tri thật, vậy số 4 là gì? Giúp tiên tri chắn sói? Số 4 số 12 là hai dân đi rồi. Giết cục bộ dân, vậy không nên vote tôi."

Kế tiếp đến phiên số 10 Ứng Khải lên tiếng: "Số 7 cảnh sát trưởng thao thao bất tuyệt, chính vì giữ số 1. Tôi có thể bàn hai người là hai sói không? Vừa rồi số 7 lên tiếng rất có tính mê hoặc."

"Theo như lời số 7 nói về 1, số 1 là người tốt fake quỷ tượng thạch, thấy số 6 không bầu cho mình, cho rằng mình không lừa trúng sói, nên quyết định quay đầu, logic này không thành vấn đề. Nhưng tôi không đồng ý với cách nói... Số 1 là người đầu tiên phát biểu có sai sót là bình thường, chúng ta nên bao dung một chút."

"Đúng là khi tranh cử cô ấy là người đầu tiên phát biểu. Nhưng đến khi sắp xong buổi tranh cử không thấy cô ấy quay. Cô ấy quay khi chuyển qua giai đoạn bàn luận, không trình bày rõ quy trình mình fake thân phận và soi người không tranh cử. Đây là sai sót lớn nhất của cô ấy."

"Tôi không biết vì sao cô ấy quay đầu, rất có thể cô ấy đã trò chuyện riêng với đồng đội sói. Ai có thể trò chuyện riêng cùng cô ấy? Đương nhiên là những người chơi cũ biết ID của cô ấy. Chúng tôi mới gia nhập không thể biết được."

Tạm dừng một lát, Ứng Khải tiếp tục nói: "Tôi từng trải qua giai đoạn giống mọi người, coi trọng tình nghĩa. Nhưng mọi người cũng thấy đấy, mê cung này... Trước mắt tôi chưa tìm được phương hướng vượt ải. Cho nên dưới tình huống này, vì sống sót, người sói sẽ không bận tâm cái gọi là tình đồng đội cũ. Là người

mới gia nhập, tôi hy vọng mọi người chơi theo đúng phe người tốt, không bị tình cảm ảnh hưởng che mắt."

"Số 1, 2, 7 là một phe. Nếu những người khác không rõ thế cục, người tốt chúng ta chỉ có thể thua. Thời gian chúng ta phá giải mê cung sẽ bị ngắn lại. Nếu đến khi dân thường hoặc thần chức cuối cùng bị "vào tù", chúng ta vẫn chưa thể phá được mê cung, chúng ta sẽ chết hết."

"Hiện tại nói về tôi đi..." Ứng Khải nói, "Tôi là bài dân thường. Nói thật tôi cảm thấy số 3 chắc chắn là sói. Người giữ mộ biết chính xác hơn. Nếu số 3 là sói, bị số 4 mạnh tay dồn vote. Hơn nữa số 4 bị loại vào ban đêm. Ngại quá, tôi cảm thấy số 4 mới là tiên tri thật."

"Ngày hôm qua lúc tranh cử, số 4 đã soi số 8 ra người tốt. Cô ấy nói mình là tiên tri thật, muốn fake quỷ tượng thạch. Tôi cho rằng, thật ra đêm đầu tiên cô ấy đã soi số 3 Bành Trình ra sói. Bành Trình không tranh cử, mà cô ấy muốn thu hoạch thêm thông tin từ những người tranh cử, cho nên cô chọn một người người tranh cử để soi ra người tốt. Nếu cô ấy soi trúng sói, cô ấy có thể thuận thế fake quỷ tượng thạch."

"Giờ tôi sẽ bàn về sói... Số 1, 3, 7 là sói, trong đó số 7 là quỷ tượng thạch. Số 5 bị phù thủy ném độc, số 7 phù thủy mù quáng tín nhiệm số 7, cái này chúng ta không thể chỉ trích. Nhưng tôi cảm thấy số 5 khả năng cao là người tốt. Như vậy còn dư một sói, sẽ nằm trong số 6, 8, 9, 11."

Đến phiên số 9 Hứa Nhược Phàm mở miệng.

Ngữ khí của cô cực kỳ do dự. "Đầu tiên nói về bản thân, tôi là người chơi nhắm mắt, là dân thường. Tôi thật sự không biết nên tin ai. Nếu số 7 là tiên tri thật, như vậy trong số 8, 9, 10, 11 có hai sói. Dưới tình huống bản thân tôi là người tốt, trong số 8, 10, 11 có hai sói."

"Vừa rồi logic của số 10... Tôi cảm thấy không có vấn đề. Theo logic này, trong số 6, 8, 9, 11 có một sói. Tôi cũng bỏ qua bản thân mình, suy ra trong số 6, 8, 11 có một sói."

"Tuy rằng không biết tin ai, nhưng tôi thấy cả hai số 8 và số 11 đều bị dính nghi vấn sói. Nếu không biết vote ai, hôm nay có thể vote số 8 hoặc số 11."

8 và 11?

Lời nói của Hứa Nhược Phàm có hơi kỳ lạ.

Đoạn Dịch nhíu mi.

Đến phiên số 8 Tra Tùng Phi lên tiếng. Anh hơi sợ Tra Tùng Phi sẽ nhảy ra nhận thợ săn. Với tiền đề không biết số 1 Ổ Quân Lan và số 6 Cao Vân không tin mình, Tra Tùng Phi nhận thợ săn, sẽ có tính nguy hiểm nhất định cho phe người tốt.

Vạn nhất mọi người thật sự cho rằng số 11 là sói, mà số 11 lại là dân, phe người tốt sẽ rất nguy hiểm.

Số 8 Tra Tùng Phi nhanh chóng mở miệng.

Cách tai nghe, hiếm khi cậu ta nói không ít lời. "Em cũng cảm thấy logic của mọi người không có vấn đề gì. Nhưng có một câu của số 10 em không tán thành. Anh Đoạn nói nên bao dung một chút cho chị Lan, em thấy không có gì sai. Mê cung này rất kỳ quái, không ai biết người khác đã gặp cốt truyện đáng sợ gì. Khi đó chị Lan có hơi hoảng thần, em nghĩ không thể dựa vào điểm đó để phán định chị ấy là sói. Em đồng ý với anh Đoạn, nếu chị ấy là sói, chị ấy không cần phải quay, rồi biến mình thành tiêu điểm để làm gì?"

"Tạm thời em không theo phe ai hết. Em muốn lát nữa nghe chị ấy giải thích rồi quyết định sau. Em chỉ có thể nói, em là dân thường, là người chơi nhắm mắt, không thể nói quá nhiều."

Chương 91

Tra Tùng Phi lên tiếng xong, đến lượt số 6 Cao Vận.

Cao Vận nói: "Việc lên tiếng trong trò chơi này rất quan trọng. Nhưng mọi người nên phân rõ logic chủ yếu và logic thứ yếu, cũng nên xem hành vi người lên tiếng có phù hợp logic chủ yếu hay không. Tôi lấy số 7 làm ví dụ."

"Hôm qua số 1 biện hộ quay đầu có chỗ không ổn, vừa rồi số 7 lên tiếng giữ số 1 lại cũng có chỗ không ổn. Số 7 nói Ổ Quân Lan fake quỷ tượng thạch, mục đích không phải quấy nhiễu phe sói, mà là quan sát kết quả phiếu bầu và đoán sói trong số ba người không tranh cử. Lời này có hơi sai."

"Nếu Ổ Quân Lan soi trúng sói không tranh cử, trong mắt sói tranh cử, có khả năng cô ấy là quỷ tượng thạch, nên bọn họ sẽ chần chừ không cạch chức năng. Thế thì sao lại nói mục đích cô ấy không phải là quấy nhiễu phe sói?"

Tạm dừng một chút, Cao Vận nói tiếp: "Nhưng hồi tưởng một chút, thời điểm vừa mới bắt đầu thảo luận, chúng ta gọi số 7 mãi không thấy trả lời, có thể thấy số 7 chịu ảnh hưởng rất lớn từ phó bản. Vậy nên lên tiếng có sai sót, chúng ta có thể thông cảm."

"Mấu chốt ở chỗ, đây là lỗi logic thứ yếu, không ảnh hưởng đến nội dung chính mà số 7 muốn biểu đạt. Vì sao Ổ Quân Lan chọn người không tranh cử để soi, số 7 chỉ đang phỏng đoán mục đích mà cô ấy chưa trình bày rõ ràng. Điều này có thể lý giải. Số 7 không phải Ổ Quân Lan, đáp sai là chuyện bình thường. Đây là thứ yếu thôi. Còn về phần logic chủ yếu, tôi thấy không có vấn đề gì."

"Ổ Quân Lan chọn một người không tranh cử soi ra người tốt, muốn fake quỷ tượng thạch, vì làm như vậy tỷ lệ thành công sẽ cao hơn soi người tranh cử. Suy ra hành vi fake chức năng của Ổ Quân Lan không có lỗ hổng; cô ấy thấy tôi không bầu cho mình, lên tiếng cũng không có vấn đề, nhận ra tôi là người tốt, bèn buông tay quay đầu. Đây là hành động thiện ý, phân tích cũng

không thấy vấn đề."

"Tôi cực kỳ tán thành một câu của số 7. Nếu số 1 là sói, khi đó cô ấy quay là vô cùng thiệt thòi. Trừ phi cô ấy và số 4 là hai sói, hai người không thể cùng cạch cứng tiên tri, nên số 1 mới phải quay chức năng."

Thanh âm trầm vài phần, Cao Vận nói: "Cho nên tôi không đồng ý với lập luận của số 10. Nếu trong mắt số 10, số 4 là người tốt, vậy tại sao số 1 không thể là người tốt? Số 10 chỉ nhấn mạnh số 1 lên tiếng có sai sót, và số 7 cố gắng vớt số 1 để buộc hai người vào thân phận sói. Nhưng số 10 không thể đưa ra bằng chứng chứng minh số 1 là sói. Cuối cùng..."

Cao Vận cười nói: "Đáng tiếc, vừa rồi tất cả mọi người đều nhận dân. Không có ai dám fake chức năng của tôi. Theo ý tôi, số 7 nói mọi người phát biểu ngược lên là có dụng ý. Tôi được số 7 soi ra người tốt, đoán trong số 8, 9, 10, 11 có sói. Số 7 hy vọng tôi có chức năng, như vậy nếu trong bốn người có ai cạch chức năng với tôi, số 7 sẽ biết ai là sói ngay."

"Đúng là tôi có chức năng. Tôi là người giữ mộ. Tôi xác nhận số 3 bị vote đầu tiên là sói. Mọi người đoán xem vì sao không có sói nào dám nhận người giữ mộ? Bởi vì bọn họ cũng đoán được lý do số 7 bảo mọi người lên tiếng ngược theo thứ tự. Chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ trong mắt bọn họ, số 7 là tiên tri thật, mà tôi thì thuộc phe tốt."

"Tôi là người lên tiếng sau bọn họ. Nếu tôi có chức năng, mà số 7 là cảnh sát trưởng, đến lúc đó nhất định sẽ dồn vote cho người dám cạch chức năng với tôi. Cảnh sát trưởng có 1.5 phiếu, người sói lại không chắc sẽ được mọi người tin tưởng, cho nên không dám đánh cược. Sói chọn fake dân thường, cảnh sát trưởng sẽ không dám vote người nọ. Nhưng số 1 cảnh sát trưởng dám ra mặt cứng đối cứng, là cảnh sát trưởng mà sói ngại nhất."

"Bởi vậy, tuy rằng số 7 lên tiếng còn chút sai sót, nhưng biểu đạt lập luận và dụng ý lên tiếng ngược theo số thứ tự, theo tôi là rất tốt. Số 7 làm thế khiến sói không dám fake thần chức, chỉ dám nhận dân, coi số 7 là tiên tri thật, và cũng là tiên tri thật trong mắt

tôi. Hôm nay tôi sẽ vote theo ý số 7."

Sau Cao Vận, đến phiên số 2 Minh Thiên.

Đoạn Dịch rất tò mò không biết Minh Thiên sẽ nói gì.

Cũng là lúc này anh chợt phát hiện, mình rất chờ mong được nghe Minh Thiên lên tiếng.

Minh Thiên bình tĩnh nói. "Số 7 là tiên tri thật. Vừa rồi số 6 nói rất nhiều về logic chủ yếu, phân tích logic thứ yếu không phải ai cũng chấp nhận. Để tôi nói trắng ra luôn."

"Nếu số 7 là sói, số 1 cũng là số, vì sao số 7 phải nói soi số 6 ra người tốt, rồi nói rất nhiều giúp số 1, để mọi người hiểu nhầm mình đang cố "vớt" số 1? Không phải quá phức tạp à? Sao anh ấy không trực tiếp soi số 1 ra người tốt? Anh ấy không cần phải lằng nhằng như thế."

Tạm dừng một lát, Minh Thiên nói: "Thế cục hiện tại rất đơn giản, số 7 là tiên tri thật, tôi là phù thủy, số 6 là người giữ mộ. Số 8, 9, 10, 11 bốn người đều nói mình là dân, bên trong nhất định có sói không dám fake thần chức. Vừa rồi số 6 phân tích vô cùng xuất sắc dựa trên thông tin có sẵn. Tôi nói cái khác nhé.

Lúc chúng ta ở nhà ga, tôi đã lấy huy hiệu "nhà tiên tri được chọn" cho mọi người xem. Tôi có rất nhiều đạo cụ, bao gồm kính nhìn lén.

Cho nên số 10 nói tôi là phù thủy mù quáng tin tưởng số 7, là không đúng. Tối hôm qua tôi đã nói chuyện riêng cùng số 7, anh ấy nói anh ấy đã tra ra số 5 sói, lúc phát biểu nói số 5 là người tốt vì muốn fake quỷ tượng thạch lừa phe sói. Nhưng phó bản lần này đặc thù, tôi không dám dễ dàng tin anh ấy, nên đã dùng kính nhìn lén kiểm tra thân phận số 5. Số 5 thực sự là sói, tôi mới ném độc số 5."

"Từ đó suy ra, số 7 là tiên tri thật."

"Mọi người nhớ lại lúc số 5 lên tiếng đi. Số 12 bị cắn đầu tiên, số 5

ra vẻ mình soi trúng người bị cắn, một động tác vừa có thể tiến vừa có thể lui. Số 7 nói số 5 là người tốt, số 12 biện hộ thân phận ổn thỏa, số 5 mới quay chức năng."

"Cứ như vậy, dựa vào cái gì số 10 nói số 5 không thể là sói? Mọi người thăm dò mê cung đều không dễ dàng, lúc lên tiếng đều có vấn đề. Nhưng cách nói chuyện của số 10 là có vấn đề nhất. Tôi nghĩ hôm nay nên vote số 10."

Thở ra một hơi, Minh Thiên tiếp tục nói: "Phù thủy tôi đây theo phe số 7. Vì sao sói không dám fake phù thủy? Vì nếu sói cạch phù thủy, bàn tôi là sói, số 1 là sói, số 7 là sói, số 6 được soi là người tốt chẳng lẽ cũng là sói? Gán cho quá nhiều người là sói, phe sói cần lập luận số 3 là người tốt. Nhưng nếu số 3 là người tốt, dựa vào cái gì để bảo số 4 Khang Hàm Âm là tiên tri thật?"

"Còn một vấn đề nữa, nếu bốn sói chúng tôi ở đây, Cảnh Huy nằm trong tay phe sói, chúng tôi nói nhảm nhiều thế để làm gì? Trực tiếp hùa vote là xong. Phe sói chúng tôi thắng chắc rồi. Hiển nhiên, trên sân không có nhiều sói như vậy. Sói đều đang nhận dân, cũng không có hành động nào, vì số lượng còn lại không nhiều lắm. Số 3 số 5 đã bị loại, chỉ còn 1 sói 1 quỷ tượng thạch."

"Sói rất thông minh, không cạch phù thủy với tôi. Tôi là người duy nhất nhận phù thủy, số 6 người giữ mộ theo phe số 7. Người tốt còn lại cũng theo chúng tôi đi."

Cuối cùng đến phiên số 1 Ổ Quân Lan lên tiếng.

Cô nói: "Tôi quay đầu biện hộ có vấn đề, vì lúc ấy cảm xúc không ổn định. Để tôi giải thích cụ thể hơn. Đúng là tôi muốn fake quỷ tượng thạch. Tôi là dân thường, số 4 cũng bốc được bài dân thường. Lúc vừa mới vào mê cung, chưa rút bài thân phận, hai chúng tôi đã trò chuyện riêng với nhau. Ván này nên chơi thế nào, ai rút được bài dân thì fake quỷ tượng thạch, là sách lược hai chúng tôi cùng vạch ra."

"Chỉ là lúc phát biểu tranh cử, chúng tôi chưa kịp bàn bạc cụ thể. Kết quả cả hai đều là dân, đều nhảy ra nhận tiên tri. Đến lúc số 12 bị loại, tranh thủ 10 phút "di ngôn", hai chúng tôi vào kênh trò

chuyện riêng. Ý số 4 là, hành động fake quỷ tượng thạch rất nguy hiểm, fake giống quá sẽ bị người tốt dồn vote, fake không chuẩn sẽ bị người sói coi là tiên tri mà cắn."

"Cho nên cô ấy khuyên tôi quay chức năng, giao nhiệm vụ nguy hiểm này cho cô ấy hoàn thành... Số 4 nói, cô ấy gặp được NPC Phong Sơn trong mê cung. Mọi người biết đấy, đó là NPC Nhà Tâm Nguyện. Nhà Tâm Nguyện là phó bản cực kỳ tà môn, tôi không muốn cô ấy một mình đối mặt với Phong Sơn dưới tình huống không thể liên lạc với chúng ta. Nhưng cô ấy nói..."

"Số 4 nói, phó bản này cực kỳ nguy hiểm, dù cô ấy có giữ liên lạc với mọi người, cũng không có nhiều tác dụng. Cho nên, dù cô ấy bị vote hay bị cắn, một mình đối mặt với Phong Sơn, có tai nghe hay không đều không khác gì nhau. Nhưng cô ấy cảm thấy, phó bản Nicole tốt hơn một chút. Hy vọng bên tôi sống sót cao hơn, thế nên cô ấy nhường cơ hội này cho tôi."

Cách một tai nghe, giọng Ổ Quân Lan có chút khàn khàn.

Đoạn Dịch nghe đến đây, trong lòng xúc động mạnh.

Ổ Quân Lan đang phối hợp với Đoạn Dịch, nói mình và Khang Hàm Âm đều là dân.

Nhưng thực tế là, Ổ Quân Lan là tiên tri thật, Khang Hàm Âm là dân.

Tuy rằng không chính miệng nhận thân phận, Ổ Quân Lan không nói chức năng thật cho mọi người nghe. Nhưng nội dung cuộc trò chuyện riêng của cô và Khang Hàm Âm, có vẻ là chuyện thực sự đã xảy ra. Bởi vì cảm xúc ngôn ngữ rất khó làm giả.

Như vậy tình hình thực tế là: Ổ Quân Lan nhận tiên tri, Khang Hàm Âm cảm thấy làm thế quá nguy hiểm, muốn giúp cô chắn sói. Tranh thủ 10 phút "di ngôn", Khang Hàm Âm chuyển sang kênh trò chuyện riêng, khuyên Ổ Quân Lan quay chức năng.

"Mê cung bên em liên quan đến phó bản Nhà Tâm Nguyện, cực kỳ hung hiểm, dù có vào tù hay không đều sẽ chết. Nhưng chị không

giống em. Chị có cơ hội sống, chị hãy nắm chắc. Chị phải nghe lời em."

Ổ Quân Lan thuật lại lời Khang Hàm Âm từng nói với mình, giọng cô xen lẫn tiếng nức nở. Cô im lặng phục hồi một lúc lâu, mới thấp giọng mở miệng: "Tôi và cô ấy thân nhau. Lúc đó tôi quá khổ sở, bị cảm xúc ảnh hưởng, không thể trình bày rõ ràng. Tôi thực sự là dân thường."

"Mặt khác... Bỏ qua phân tích cảm xúc. Tôi chỉ có thể nói, nghe mọi người lên tiếng một lượt, tôi cho rằng số 10 có thể là sói nhất."

Câu cuối cùng của Ổ Quân Lan, Đoạn Dịch nghe ra ý tứ ám chỉ: Cô ấy muốn vote số 10.

Rất có thể tối hôm qua cô đã soi số 10 ra sói.

Đoạn Dịch làm cảnh sát trưởng, mạnh tay điều hướng vote lên người số 10.

Sau đó là thời gian thảo luận tự do.

Buổi tối 10 giờ, kết quả vote ra lò: Trừ bản thân số 10, tất cả mọi người đều vote số 10.

Đoạn Dịch thở dài một hơi.

Chỉ cần hôm nay vote đúng người, người tốt cơ bản sẽ thắng chắc.

Ván Ma Sói tạm thời bớt lo.

Nhưng tim Đoạn Dịch vẫn treo trên cao.

Những chuyện xảy ra trong mê cung, anh càng nghĩ càng thấy ớn.

Đặc biệt là tận mắt nhìn thấy cảnh Minh Thiên giết chết bản thân hắn.

Đêm đó, sau khi chốt vote, Đoạn Dịch đang tính gọi cho Minh

Thiên, Minh Thiên gửi lời mời kết nối trước.

Kết nối thành công, Minh Thiên quan tâm hỏi thăm. "Anh Tiểu Dịch, trạng thái lúc anh thảo luận không ổn lắm. Hôm nay anh đã gặp cái gì?"

Hầu kết Đoạn Dịch lăn lộn lên xuống, anh mở miệng: "Tiểu Thiên, về chuyện làm thế nào cậu quay trở lại quá khứ, đã làm gì tại phó bản thứ nhất, cậu có thể nói cụ thể cho tôi biết không?"

Chương 92

Số 6 Cao Vận bình tĩnh nhạy bén, hơn nữa vì khá quen với số 10, đoán số 10 tỷ lệ cao là sói, cô chọn tin tưởng Đoạn Dịch.

Số 10 Ổ Quân Lan là tiên tri thật, tối hôm qua không kiểm tra Minh Thiên hoặc Đoạn Dịch, mà chọn kiểm tra số 10. Cô soi số 10 ra sói, ám chỉ cho Đoạn Dịch.

Hai người đưa ra phán đoán chuẩn xác khiến thế cục chuyển biến tích cực. Nếu không, trong bốn người nhận dân có hai sói, tỷ lệ vote trúng sói là 50:50. Một khi vote lỗi, phe người tốt sẽ rơi vào tình thế căng go.

Thế cục ván Ma Sói tạm ổn, Đoạn Dịch dồn tinh lực lên mê cung và Minh Thiên.

Hỏi Minh Thiên xong, anh xòe lòng bàn tay, lúc này mới phát hiện mình khẩn trương đến mức nào.

"Phó bản thứ nhất?" Thanh âm Minh Thiên chậm rãi truyền đến, "Em đến đầu tiên, cố ý đặt nhật ký Chu Chấn An ở vị trí dễ thấy. Vì em muốn anh lấy số "7", nên đã giấu số "7" đi. Cái này thì anh biết rồi."

"Nếu kể kỹ hơn... Ở《 Du Viên Kinh Mộng 》người đầu tiên em muốn thử là Ôn Như Ngọc, chứ không phải Trâu Bình. Lúc ấy trong số những người hại anh, số 6 Ôn Như Ngọc không tính là chủ mưu. Cho nên em không bắt buộc cô ta phải chết. Em cho cô ta một cơ hội."

Lược tạm dừng, Minh Thiên tiếp tục nói: "Cô ta có họ hàng là người Tây Tạng, biết cỏ tuyết sơn có độc. Cho nên khi thấy sau vườn Như Mộng Viên có cỏ tuyết sơn, em cố ý cho cô ta thấy nhật ký Chu Chấn An để thử cô ta. Em muốn xem, khi biết rằng giết số 5 có thể qua màn, cô ta có chọn hạ độc số 5 hay không. Kết quả là cô ta đã hái cỏ tuyết sơn pha nước độc."

"Việc cô ta là sói fake tri, em là phù thủy, có thể ném bình độc đẩy cô ta vào tù, là chuyện em không thể đoán trước. Việc cô ta đưa nước độc cho Trâu Bình không nằm trong dự tính của em. Nhưng sau khi em nhận ra, em thuận thế thử Trâu Bình luôn. Quả nhiên Trâu Bình chưa bao giờ là người tốt, nghĩ rằng giết số 5 là có thể qua màn, liền không chút do dự dùng độc của Ôn Như Ngọc giết số 5."

Đoạn Dịch than nhẹ một hơi. "Ừm, tôi đã biết."

Minh Thiên nhíu mày: "Số 5 là một trong số những người động tay hại chết anh. Sau đó em tra ra được, Ổ Quân Lan cũng là do hắn giết. Hắn chết vì độc, chết chưa hết tội."

Qua một hồi lâu, Đoạn Dịch hỏi hắn: "Trừ cái này ra, cậu còn giấu tôi chuyện gì quan trọng nữa?"

Giọng anh trở nên khản đặc, Đoạn Dịch hơi khựng lại, vẫn trực tiếp hỏi: "Ví dụ như cậu có giết chính mình hay không?"

Tai nghe bên kia im lặng một lúc lâu, Đoạn Dịch như thể nhìn thấy bộ dáng Minh Thiên nhíu mày.

Anh nghe Minh Thiên hỏi: "Vì sao anh hỏi như vậy? Anh đã thấy những gì?"

Đoạn Dịch thở hắt một hơi, kể hết mọi thứ từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ mà hôm nay mình đã thấy cho Minh Thiên nghe.

Nghe Đoạn Dịch kể xong, Minh Thiên cũng trở nên phá lệ nghiêm túc.

Đoạn Dịch hỏi: "Cậu nói cậu trở lại quá khứ thay thế chính mình, rốt cuộc là thay như thế nào?"

Minh Thiên nói: "Không phải như anh nghĩ, em không có giết bản thân mình. Nếu bắt buộc phải làm thế, tất nhiên em sẽ làm như vậy. Gi,ết chết một bản thân khác, chỉ là xóa bỏ số liệu quá khứ của mình. Nhưng em không có."

Lời nói Minh Thiên không chút kẽ hở, nhưng không hiểu sao Đoạn Dịch nghe ra vài phần trầm trọng.

Không chờ anh dò hỏi, Minh Thiên nói tiếp: "Anh Tiểu Dịch, có một chi tiết làm chứng cho lời em nói.《 Du Viên Kinh Mộng 》là phó bản có độ khó cấp 2. Vì sao không bắt đầu từ cấp độ 1? Bởi vì khi hệ thống tính toán số liệu người chơi để phân phối phó bản phù hợp, nó đã tính cả nhân tố là em từng vượt qua nhiều phó bản."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Logic Minh Thiên nêu ra rất đơn giản.

Giả thiết Minh Thiên quá khứ là 1.0, Minh Thiên hiện tại là 2.0.

Nếu đồng đội của anh là Minh Thiên 1.0, dưới tình huống bọn họ đều là người mới, hệ thống sẽ không phân phối cho họ phó bản độ khó 2.

Lúc bọn họ tiến vào Như Mộng Viên, bọn họ đã được hệ thống phân cho phó bản độ khó 2《 Du Viên Kinh Mộng 》.

Điều này chứng tỏ, đồng đội của bọn họ là Minh Thiên 2.0.

Cho nên, người tiến vào Như Mộng Viên chỉ có thể Minh Thiên hiện tại, chứ không phải Minh Thiên quá khứ.

"Anh Tiểu Dịch..." Minh Thiên lại nói, "Em trực tiếp bao trùm số liệu quá khứ. Quá khứ là một mốc thời gian, em của quá khứ biến mất và thay thế bằng em của tương lai. Tương đương với việc em đi ngược theo trục thời gian trở về điểm xuất phát, sau đó cùng các anh bắt đầu một lần nữa. Chứ không phải như những gì anh thấy."

"Phù, vậy là tốt rồi." Nhưng giọng điệu Đoạn Dịch vẫn chưa thả lỏng.

"Dù em có thật sự giết chính mình, thì cũng chỉ là số liệu trò chơi thôi. Thật sự không sao hết." Minh Thiên nói, "Anh đừng lo lắng cho em."

"Ừ. Tôi biết rồi..." Đoạn Dịch nhíu mày.

Minh Thiên nói: "Xem ra mê cung này rất kỳ quái. Vừa rồi anh kể, trừ việc em không xuất hiện giết bản thân, các chi tiết khác đều khá giống thực tế. Trong ảo cảnh《 Du Viên Kinh Mộng 》, anh dùng thân phận con rối chứng kiến mọi chuyện xảy ra. Trong mê cung, trừ Tiểu Ngũ, con rối cũng xuất hiện. Cô ta và con rối, có lẽ có khả năng vượt thời gian, xuyên qua hai không gian khác biệt... Mê cung, và thế giới nguyên bản của họ."

"Con rối quan sát những chuyện chúng ta đã trải qua trong phó bản, sau đó nó xuyên qua không gian thời gian, tới mê cung, bày ra ảo cảnh giả dối, muốn mê hoặc anh."

"Anh Tiểu Dịch?"

"Anh Tiểu Dịch, anh còn nghe không?!"

Đoạn Dịch đang ngơ ngẩn, Minh Thiên gọi tên vài lần mới tỉnh lại. "Sao vậy?"

Ngữ khí Minh Thiên vô cùng trầm. "Anh đang lo lắng chuyện gì à?"

"Tôi... Không có gì." Đoạn Dịch mở miệng nói, "Chỉ là tự dưng não bổ một khả năng."

"Khả năng gì vậy?" Minh Thiên hỏi.

Đoạn Dịch nói: "Tôi nghĩ... Liệu có khi nào cậu vẫn luôn ở trong mê cung? Trong thời không trò chơi này, tôi đã chết. Cậu sống sót, tiếp tục đi, đến một trạm kiểm soát nào đó thì gặp mê cung."

"Mà hiện tại tôi... Người cậu gặp thật ra là một NPC. NPC này phục chế số liệu, tính cách và ký ức của tôi... Làm tôi tưởng rằng mình thực sự tồn tại. Tôi bị nhốt trong mê cung. Cậu cũng bị nhốt trong mê cung. Cậu muốn cứu tôi một người đã chết, nên rơi vào bẫy rập mê cung, vĩnh viễn không thể thoát ra."

"Anh Tiểu Dịch, tuyệt đối không có chuyện như vậy." Giọng nói

Minh Thiên vô cùng khàn, nhưng ngữ khí cực kỳ nghiêm túc, thậm chí là tàn khốc, lôi Đoạn Dịch ra khỏi mớ cảm xúc tiêu cực.

"Ừ, tôi... Hình như là tôi nghĩ quá lên thôi." Đoạn Dịch cười khổ.

Nằm dài trên một ô vuông trống, Đoạn Dịch mở to hai mắt nhìn lên bầu trời đêm đen nhánh.

"Đừng lo cho tôi. Hồi trước tôi còn quan niệm, có giác quan có tư tưởng, nghĩa là tôi còn sống. Tôi rảnh rỗi suy nghĩ linh tinh ấy mà. Nhưng..." Đoạn Dịch nói, "Tuy là tôi não động suy nghĩ vẩn vơ, nhưng nó nhắc tôi nhớ một việc. Cậu nói mình bao trùm số liệu bản thân mình, tìm kiếm trong dòng lịch sử kết cục hoàn mỹ nhất. Nhưng quá trình này không khác gì mò đường mê cung, chẳng qua là thay bằng thời gian và số liệu. Tiểu Thiên, tôi lo cậu sẽ lạc đường mất."

Hơi mím môi, Đoạn Dịch nói tiếp: "Chắc là tại lớn tuổi nên đôi khi nói mấy câu rối rắm khó hiểu. Nói chung ý tôi là, cậu đã làm quá nhiều chuyện vì tôi, cậu nói tôi hãy tin cậu sẽ cứu được tôi. Quãng đường cậu đã đi, gian khổ trong đó tôi khó có thể tưởng tượng. Cho nên, tôi cũng muốn cho cậu biết thái độ của mình."

"Đồng dạng, tôi cũng hy vọng cậu có thể tin tưởng tôi, thậm chí là dựa dẫm tôi. Dù sao thì "cho đi" là tương tác hai bên, đúng không? Tôi sẽ không đứng tại chỗ chờ cậu cứu tôi. Cậu biết tính tôi cũng không phải vậy mà. Chúng ta nên sóng vai chiến đấu. Nếu cậu gặp nan đề, đáp ứng tôi, đừng cố gánh vác một mình. Hãy nói với tôi, chúng ta chia sẻ cùng nhau."

Cuối cùng không biết do xuất phát từ trực giác hay tiềm thức, Đoạn Dịch thốt lên một câu: "Tiểu Thiên, nếu cậu thật sự lạc đường, tôi nhất định sẽ đi tìm cậu, sau đó mang cậu về nhà."

.

Hồi lâu sau, Đoạn Dịch nghe được giọng Minh Thiên xen lẫn ý cười. "Được."

Lúc này Đoạn Dịch đã điều chỉnh tốt tâm tình, khôi phục ngữ khí

ngày thường, trêu chọc hắn: "Được cái gì mà được? Được cái nào? Nói rõ ra."

Minh Thiên nghiêm túc trả lời: "Cái gì cũng được ạ. Nếu..."

Mang theo ý cười, Minh Thiên nói nốt: "Nếu có một ngày, có người hỏi em tại sao lại yêu anh đến vậy, chắc là ba ngày ba đêm em vẫn chưa giải thích xong."

"Không phải, Tiểu Thiên..."

"Em nói thật lòng mà. Anh đừng có ngại."

"... Bàn về mê cung đi. Hôm nay cậu gặp được cái gì? Có ý tưởng gì không?"

.

Sau cuộc trò chuyện với Minh Thiên, Đoạn Dịch phát hiện hắn có cùng cảm giác với mình: Thực sự tham dự vào cuộc đời NPC, không hề bàng quan đơn giản.

Mặt khác, cốt truyện Du Viên Kinh Mộng cũng có rất nhiều thứ đáng để suy nghĩ sâu xa.

Chu Chấn An cố chấp, vì ái thê giết đồ đệ, bệnh hoạn quá mức.

Nhưng cái đêm Đoạn Dịch nhìn thấy hắn ta, rõ ràng là một người đàn ông bình thường, hiền hòa lý trí.

Tiếp theo là các sư huynh đệ Tiểu Ngũ.

Đúng là Tiểu Ngũ hạ độc sư nương, tội ác tày trời. Nhưng cô không muốn giết sư nương. Sư nương tự sát có lẽ là chuyện ngoài dự kiến của cô. Đoạn Dịch phân tích như vậy không phải vì biện hộ cho Tiểu Ngũ, chỉ là anh cảm thấy, hạ độc sư nương không phải là động cơ khiến nhiều sự huynh đệ hợp tác dồn cô vào chỗ chết.

Trong câu chuyện này, hình như thần trí mọi người đều không

được tỉnh táo. Hành động của bọn họ không thể dùng lẽ thường giải thích. Một câu chuyện có một hai kẻ tâm thần, còn tính là bình thường. Nhưng tinh thần mọi người đều bất thường, chỉ sợ phía sau có ẩn tình khác.

Nghĩ tới đây, trước mắt Đoạn Dịch hiện lên gương mặt tươi cười của con rối.

... Bởi vì nó chăng?

Đêm nay tâm sự với Minh Thiên xong, Đoạn Dịch cảm thấy trong lòng an ổn không ít.

Ăn chút đồ ăn bổ sung thể lực, tắm rửa một cái, anh lên giường đi ngủ sớm.

Sáng hôm sau anh dậy thật sớm, rửa mặt rồi bắt đầu một ngày thăm dò.

Dựa theo lệ thường, từ hôm nay trở đi nguy hiểm trong phó bản sẽ tăng cao.

Đoạn Dịch không vội nắm hết cốt truyện phó bản, tiếp tục từng bước chạy cốt truyện.

Anh đi tới ô【 trái 17 】.

Ô này có một Tiểu Ngũ mặc âu phục, Đoạn Dịch từng trình diễn cảnh "Anh hùng cứu mỹ nhân", nhặt được con rối ở hẻm nhỏ. Sau đó anh kích hoạt cốt truyện ô【 trái 18 】: Nửa đêm Tiểu Ngũ ôm con rối nhìn sân khấu kịch, nói là thấy sư phụ, biểu tình kỳ lạ, phản ứng chậm chạp.

Anh đối thoại với Tiểu Ngũ【 trái 17 】, lần thứ hai đi tới ảo cảnh phòng khiêu vũ, bị Tiểu Ngũ kéo chạy vào một căn phòng.

Lần trước Đoạn Dịch chọn cách gây hỗn loạn, để Tiểu Ngũ nhân cơ hội chạy trốn.

Lần này anh đi vào phòng quan sát khắp nơi, thấy phía bên ngoài

cửa sổ là đường phố.

Tầng này không tính là cao, anh nhảy xuống không có vấn đề gì, nhưng sợ là Tiểu Ngũ sẽ khó khăn.

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch giật mạnh tấm rèm trong phòng, cột rèm vào lan can ban công.

Kéo kéo tấm rèm, thử độ bền của nó, Đoạn Dịch cảm thấy khá ổn, một tay túm rèm, một tay bế Tiểu Ngũ lên, ôm cô trực tiếp nhảy ra khỏi ban công, đáp xuống đất.

Sau khi chạm đất, Đoạn Dịch cẩn thận dặn dò: "Tôi cứu cô, chỉ có một yêu cầu. Lập tức về Như Mộng Viên, đừng đi đâu hết."

Tiểu Ngũ đồng ý. Đoạn Dịch tận mắt nhìn cô chạy xa.

Một lúc sau, Đoạn Dịch quay về mê cung.

Lần trước ở ô【 trái 3 】, anh thay đổi cốt truyện, không vào Như Mộng Viên xem diễn, nên Tiểu Ngũ【 trái 4 】không xuất hiện.

Nhưng lúc này trở lại mê cung, Đoạn Dịch phát hiện Tiểu Ngũ【 trái 18 】 vẫn xuất hiện.

Hơn nữa bộ dáng của cô giống lần trước Đoạn Dịch nhìn thấy: Ánh mắt rời rạc, như đã bị con rối mê hoặc.

Anh không đi tìm con rối, sao cô vẫn bị nó mê hoặc?

Bắt chuyện với cô, Đoạn Dịch nghe cô giải thích. "Ai? Là anh. Ngày đó tôi quay đầu muốn tìm anh hỗ trợ. Nhưng tự dưng anh biến mất? Tôi kể anh nghe cái này, tôi tìm được một con rối bé gái xinh đẹp cực kỳ..."

"Cô nhặt được con rối này ở đâu?" Đoạn Dịch nhịn không được ngắt lời.

Tiểu Ngũ nói: "Trâm cài sư phụ cho tôi bị mất, chắc là bị rơi lúc anh dẫn tôi nhảy xuống ban công. Sắp về tới Như Mộng Viên thì

phát hiện, nên tôi quay lại tìm. Đường phố chỗ ban công không tìm được... Tôi vào ngõ nhỏ bên cạnh tìm. Sau đó tôi thấy con rối xinh đẹp này nè!"

Đoạn đối thoại sau đó, giống như đúc cốt truyện hôm qua Đoạn Dịch đã trải qua.

Chẳng lẽ dù mình có cứu Tiểu Ngũ hay không, sử dụng cách cứu như thế nào, cô ta đều sẽ nhặt được con rối?

Đến đây, Đoạn Dịch xem như hiểu rõ một số việc.

Không phải đoạn cốt truyện nào cũng có thể thay đổi. Người chơi có thể sửa đổi một số phân đoạn không quan trọng. Nhưng ít nhất "nhặt con rối" là sự tình quan trọng đối với Tiểu Ngũ, không thể bị thay đổi.

Có một số việc chắc chắn phải phát sinh.

Vượt thời gian trở về quá khứ thay đổi tương lai, biết trước tương lai muốn ngăn cản việc sắp phát sinh... Cuối cùng chỉ ảnh hưởng đến thời gian sẽ xảy ra chuyện đó. Hoặc sớm hoặc muộn, chung quy rồi sẽ đến, mọi người trốn không thoát, cũng tránh không nổi.

Nếu là như vậy, người chơi nên vượt ải như thế nào?

Ôm nghi vấn, Đoạn Dịch đi tới ô【 trên 3 】.

Đây là ô vuông có Tiểu Ngũ mặc áo bông. Xem ra thời gian là mùa đông.

Đoạn Dịch chào hỏi cô, chỉ thấy cô bỗng nhiên ngẩng đầu, nhếch miệng cười một cách cổ quái. "Ồ, đã lâu không gặp. Đúng lúc tôi đang cần anh hỗ trợ! Thiếu gia kia muốn tôi làm thiếp, có lẽ sẽ kêu người tới Như Mộng Viên gây sự. Tôi muốn tìm người thương lượng. Tôi không tính quấy rầy sư phụ. Nhưng thập sư đệ là tên đầu gỗ. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tìm anh. Anh tới quán trà đối diện Như Mộng Viên chờ tôi được không, lát nữa tôi qua liền."

Tiểu Ngũ nói xong, Đoạn Dịch tiến vào ảo cảnh.

Trước mặt anh là Như Mộng Viên, anh xoay người, phía sau là đường phố quen thuộc đã tới vài lần.

Bên đường chỉ có một quán trà, rất dễ tìm.

Trong quán trà có tiếng người kể chuyện và khách khứa trò chuyện, khá náo nhiệt.

Ngay lúc Đoạn Dịch sắp đi vào quán trà, anh vô tình đụng vào một bà lão.

Bà lão mặc đồ rách tung toé, hình như là ăn xin ngoài đường.

Đoạn Dịch va nhẹ vào bà lão, một đống chai lọ vại bình trên người bà ta liền rơi xuống.

Phản ứng đầu tiên của Đoạn Dịch là bà ta ăn vạ, nhưng anh vẫn ngồi xổm xuống giúp bà lão nhặt các loại chai lọ.

Bà lão trước mặt anh nhếch miệng cười. "Cảm ơn tiểu tử*. Để cảm ơn cậu, ta cho cậu chút đồ nhé. Đừng nhìn bà già ta ăn mặc rách rưới, ta là thầy thuốc đấy. Ta có rất nhiều thuốc quý, có muốn một lọ không? Tất nhiên... thuốc độc cũng có. Ta không lấy tiền."

- --

*Tiểu tử: Cách gọi người nhỏ tuổi thời xưa.

Chương 93

Bán thuốc? NPC mấu chốt? Hay là kiểu NPC đi ngang sân khấu?

Đoạn Dịch nhíu mày liếc bà ta một cái, xua tay đuổi bà ta. "Bà đi đi. Tôi không cần."

Thế là bà ta túm chặt ống tay áo của anh. "Ấy từ từ, ta thiếu một lọ thuốc. Cậu không được chơi xấu. Cậu tìm lại cho ta lọ đó đi."

Ăn vạ thật hả?

Đoạn Dịch đẩy bà ta ra, bà ta lập tức khoa trương ngã ngửa, kêu la í ới: "Giết người! Bới người ta giết người!"

Đoạn Dịch: "....."

Đám người mau chóng vây quanh xì xào, gã sai vặt quán trà cũng đến xem.

Gã sai vặt tới gần Đoạn Dịch, thì thầm: "Ôi trời ơi, bà ta là kẻ lừa đảo bán thuốc giả, chuyên môn tống tiền, ăn vạ người trẻ tuổi. Người trên phố có thể không biết, chứ tôi biết thừa. Lần trước tôi ở bến tàu làm việc, thấy bà ta ở đó lừa người khác. Tôi quen mặt bà ta quá rồi."

"Chắc là người dân bên đó đuổi đánh, bà ta không lăn lộn được nữa, bèn chạy tới đây lừa người. Tóm lại nếu anh không mua thuốc, bà ta sẽ quấn chặt anh! Bà già phiền phức, hay là anh bỏ ít bạc mua thuốc đuổi bà ta đi cho lành! Nếu anh không chịu mua, cứng đối cứng với bà ta, thôi chúc anh may mắn!"

Bán thuốc giả? Nếu là kẻ ăn vạ bán thuốc giả lừa tiền người qua đường, Đoạn Dịch không lo. Vì nhân vật kiểu này hơn phân nửa là người qua đường Giáp.

Nhưng Đoạn Dịch còn chưa kịp cao hứng, trong lúc anh bị đám người vây quanh, bị bà già lôi kéo, Tiểu Ngũ đi đến.

Bà lão lập tức hướng về phía cô ta nhỏ giọng hỏi: "Ái chà cô gái xinh đẹp ơi. Ta cho cô thuốc biến cô xinh đẹp hơn, có lấy không? Hì hì, ta còn có thuốc độc nữa nha. Cô có muốn trả thù ai không?"

Lời bà ta chọc trúng tình tiết quan trọng. Tuy rằng gã sai vặt nói bà ta bán thuốc giả, nhưng Sở Thanh sẽ bị hạ thuốc mất giọng. Đoạn Dịch không dám mất cảnh giác, ôm tâm lý thử sửa chữa cốt truyện, anh đẩy mấy người che trước mặt, túm tay Tiểu Ngũ bỏ chạy.

Vừa kéo Tiểu Ngũ chạy đi xa, Đoạn Dịch vừa quay đầu liếc phía sau, không thấy bà lão đuổi theo.

Bà ta không đuổi theo, nhưng tầm mắt luôn dõi theo họ, ánh mắt cực kỳ âm tà, làm người ta cảm thấy không thoải mái.

Đoạn Dịch không khỏi nghĩ... có lẽ đây là đoạn cốt truyện bà lão và Tiểu Ngũ quen nhau. Hôm nay Đoạn Dịch có thể kéo Tiểu Ngũ chạy, nhưng tránh được nhất thời, không trốn được cả đời.

Theo lời gã sai vặt quán trà nói, hồi trước bà ta trà trộn ở bến tàu, gần đây mới tới phố này lăn lộn. Như Mộng Viên tọa lạc trên con phố này, Tiểu Ngũ sống ở đây. Bà ta có thể nghe ngóng xem cô ta ở đâu, quan sát cô ta, tùy thời tìm gặp cô ta, không phải việc khó. Huống chi Tiểu Ngũ không phải cô nương khuê phòng, mà là con hát xuất đầu lộ diện.

Kéo Tiểu Ngũ chạy đến góc đường, Đoạn Dịch vẫn nhắc nhở cô một câu: "Bà lão kia là phường lừa đảo. Cô tránh xa bà ta ra nhé, đừng tiếp xúc bất cứ cái gì với bà ta."

"À... Được. Tôi biết rồi." Tiểu Ngũ nói.

Đoạn Dịch thầm nghĩ, tin cô mới lạ.

Lần trước kêu cô về thẳng Như Mộng Viên, cô vẫn quay lại, kết quả là nhặt được con rối.

Nhưng lời nói ra khỏi miệng, áp lực tâm lý trong lòng Đoạn Dịch

giảm bớt không ít.

Lúc trước anh tưởng mình ảnh hưởng cốt truyện dẫn tới bi kịch, không phải người đứng xem, mà là người tham dự.

Nhưng hiện tại anh phát hiện, dù anh có thật sự đi đến thời không Tiểu Ngũ tồn tại, dù anh thật sự thông qua mê cung vượt thời gian, những gì anh ảnh hưởng đến Tiểu Ngũ là vô cùng hữu hạn.

Vận mệnh như nước lũ, đi ngược chiều khó khăn trắc trở. Vận mệnh của vô số người xung quanh cấu thành dòng nước lũ, ngăn bạn tiến lên phía trước. Nếu ý chí yếu ớt, tâm trí không kiên định, bạn sẽ bị dòng nước lũ đẩy đi xa, hoàn toàn lạc đường.

Cuộc đời là quán trọ*, cần giữ vững bản tâm. Cũng như phó bản Nhà Tâm Nguyện, nếu tâm trí đủ vững sẽ không bị mê hoặc. Có lẽ con rối nhiếp mộng cũng có cơ chế tương tự.

Kết cục của Tiểu Ngũ, chung quy là do chính cô lựa chọn.

Ý thức được điều này, Đoạn Dịch hoàn toàn thoát khỏi cảm xúc tiêu cực.

Dặn dò Tiểu Ngũ xong, anh hỏi: "Cô nói tìm tôi thương lượng, muốn thương lượng cái gì? Tên thiếu gia sắp tìm cô gây sự hả?"

"Thật ra... Thật ra tôi không sợ lắm! Ở đây có một vị quan chức rất lợi hại, mọi người gọi là hoàng đế địa bàn. Ông ta có quân đội, người ở đây đều do ông ta quản! Ông ta thích xem sư phụ tôi hát xướng, hai người cũng là bạn bè thân thiết. Trước lúc tôi rời Như Mộng Viên có gặp ông ta, ông ta nói dạo này mình rảnh rỗi, có thể phái một đội bảo vệ tới Như Mộng Viên. Thiếu gia kia ỷ mình là cháu trai của trưởng đội lính tuần tra mới ngang ngược thế. Hắn không dám xông vào Như Mộng Viên!"

Đoạn Dịch nghe vậy thì thắc mắc. "Thế cô tìm tôi thương lượng cái gì?"

Tiểu Ngũ nói: "Tôi không quá lo lắng chuyện này. Nhưng tôi sợ sư phụ sẽ cảm thấy tôi và thiếu gia kia từng có gì đó. Nếu sư phụ

hiểu lầm tôi thì làm sao bây giờ?"

Đoạn Dịch cạn lời. Anh cứ tưởng Tiểu Ngũ tìm mình vì sợ thiếu gia cậy quyền cưỡng ép chiếm đoạt.

Ai dè người ta không lo cái này, ngược lại sợ sư phụ mình hiểu nhầm.

Đoạn Dịch không thèm khách khí: "Hiểu lầm hay không hiểu lầm, đều không liên quan đến cô. Sư phụ là sư phụ. Cô vẫn chưa ý thức được vị trí của mình hả?"

Tiểu Ngũ nghe được lời này, mặt lộ vẻ không vui, không nói.

Đoạn Dịch nhíu mày hồi lâu, nhận ra mình bó tay không thể khuyên nổi, bèn không nhiều lời nữa, chỉ hỏi thăm vài câu về vị quan chức quân sự.

Thì ra vị quan chức này là fan não tàn của Chu Chấn An.

Sau này Chu Chấn An che giấu được nhiều vụ giết người ở Như Mộng Viên, hơn phân nửa là có liên quan với vị quan chức này.

Theo lời Tiểu Ngũ, gần đây vị quan chức này thường xuyên tới Như Mộng Viên. Nếu ông ta không phải fan não tàn mà vẫn trợ giúp Chu Chấn An nổi điên giết người, có lẽ ít nhiều đã bị con rối ảnh hưởng.

Một lúc sau, Đoạn Dịch quay về mê cung.

Hôm chạy một đoạn cốt truyện, Đoạn Dịch thu hoạch khá nhiều: Mở đầu Tiểu Ngũ nói mình sợ bị ép cưới, muốn tìm Đoạn Dịch hỗ trợ, nhưng bởi vì cốt truyện có thiết lập lính bảo vệ, cô sẽ không bị ép cưới. Thành ra chuyện này hoàn toàn không cần Đoạn Dịch đụng tay vào.

Tiểu Ngũ bị ép cưới xem như là một nhánh nhỏ. Vị quan chức giúp Tiểu Ngũ đối phó thiếu gia, hay sau này giúp Chu Chấn An nổi điên giết người, sự tồn tại của ông ta không ảnh hưởng đến cốt truyện chính. Nếu không, vạn nhất người chơi phải thay đổi cốt truyện để

vượt ải, Đoạn Dịch không nghĩ mình có thể tay không đối đầu với mấy ngàn quân lính.

Bỏ qua vị quan chức, nhân vật mấu chốt chỉ còn lại bà lão bán thuốc.

Vừa rồiĐoạn Dịch kích hoạt đoạn cốt truyện【 trên 3 】, hiện tại anh đi đến ô【 trên 4 】, ô này xuất hiện một Tiểu Ngũ mới.

Tiểu Ngũ này mặc quần áo khác, nhưng dung mạo không thay đổi mấy.

Những lần trước Đoạn Dịch kích hoạt cốt truyện ẩn, đều là nối tiếp đoạn cốt truyện trước, ví dụ đi xem diễn, Tiểu Ngũ nhìn lén sư phụ; hát tuồng bị phê bình, sau đó Tiểu Ngũ tìm sư phụ xin lời khuyên...

Tiểu Ngũ trong cốt truyện ẩn này lại đổi quần áo, chứng tỏ cốt truyện không còn tính liên tục.

Nhưng cô vẫn mặc áo bông, từ đó phỏng đoán, thời gian cốt truyện vẫn là mùa đông, có lẽ không cách quá xa thời gian Đoạn Dịch gặp cô tại quán trà.

Bước vào ô【 trên 5 】bắt chuyện, Tiểu Ngũ nhìn sang hướng Đoạn Dịch, ánh mắt càng ngày càng lạ lẫm.

"Anh tới rồi. Anh biến mất vài ngày lận đó." Tiểu Ngũ cười nói, "Tôi nghe lời anh, không đi tìm bà lão kia. Cơ mà bà ta tới tìm tôi. Tôi hỏi bà ta... Bà nói bà biết chế thuốc câm, anh muốn đến xem không?"

Lại tiến vào ảo cảnh cốt truyện, Đoạn Dịch không thấy bà lão, nhưng thấy nơi cô ta đang đứng.

Một tấm lều được dựng dưới gầm cầu vượt, trong lều rải đủ loại chai lọ vại bình, bốc mùi thuốc gay mũi.

Ngoài lều chất đống xác động vật, dơi, mèo, rắn cái gì cần có đều có, không ít xác chết đã hư thối.

Xưa nay gầm cầu vượt luôn là vùng giao tranh của dân ăn mày. Nhìn thấy đống xác động vật, Đoạn Dịch biết lý do đám vô gia cư không tranh địa bàn với bà lão rồi... Gã sai vặt quán trà nói không đúng, có lẽ thuốc quý mà bà ta bán là đồ giả, riêng thuốc độc là hàng thật.

Đoạn Dịch đi vào lều, thấy trong góc có một bếp lò đang cháy tí tách.

Tiểu Ngũ đi vào cùng anh, ngồi xổm cạnh bếp lò ném than vào, cầm quạt phe phẩy thổi lửa.

Đoạn Dịch rũ mắt, nhìn cục than đen bị gió thổi đỏ, hắt lên gò má và đôi mắt Tiểu Ngũ đến tỏa sáng.

Trong không gian tanh tưởi, lều nhỏ rách nát, Tiểu Ngũ tươi cười lộ ra vài phần ngây thơ đáng sợ. "Bà nói... thuốc này đợi thêm một tháng là có thể chế thành. Mong ước của tôi sắp được thực hiện rồi!"

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Đây là thuốc gì?"

Tiểu Ngũ nói: "Làm người ta không thể nói chuyện không thể hát tuồng. Sư nương... Tôi không muốn hại người. Tôi chỉ là muốn người không thể hát tuồng thôi. Người đã lớn tuổi, đã đến lúc nghỉ ngơi. Tôi giúp người hát tuồng... Hì hì..."

Đáy mắt Đoạn Dịch lướt qua chút chán ghét, hỏi lại: "Bà lão đi đâu rồi?"

"Bà đi hái thuốc. Còn thiếu một loại thảo dược." Tiểu Ngũ cười nói, "Thiếu gia kia tặng tôi không ít đồ đắt tiền. Tôi bán lấy tiền, đưa cho bà. Bà sẽ giúp tôi."

Đoạn Dịch: "Cô không thích tên thiếu gia đó, tại sao lại nhận đồ của hắn? Thật sự là hắn cường thế ép cưới, hay là cô ám chỉ với hắn?"

"Gặp dịp thì chơi ấy mà." Tiểu Ngũ nói, "Người tôi thích chỉ có sư

phụ!"

Đoạn Dịch: "..."

Thời gian đã trôi qua kha khá, nhưng Tiểu Ngũ chỉ ngồi xổm canh nồi thuốc, nói là đợi bà lão trở về, cho nên Đoạn Dịch cũng không trải qua cốt truyện phức tạp.

Anh không đi chỗ khác, đứng ngoài cửa lều chờ.

Nhưng đợi mãi Đoạn Dịch không thấy bà lão về.

Bỗng nghĩ đến một chi tiết, để xác nhận, Đoạn Dịch hỏi Tiểu Ngũ: "Cách lần gần nhất chúng ta gặp nhau đã bao lâu? Tính từ lần chúng ta đến quán trà."

Tiểu Ngũ nhìn chằm chằm ấm thuốc, không quay đầu lại mà đáp: "Ba ngày."

Đoạn Dịch gật đầu, thử hỏi: "Cô xem tôi giúp cô nhiều thứ như vậy, cô có thể cho tôi chút tiền không?"

Tiểu Ngũ hào phóng đưa Đoạn Dịch một chiếc đồng hồ đeo tay. "Của thiếu gia cho. Anh đến hiệu cầm đồ đổi tiền đi."

Đoạn Dịch còn chưa kịp hỏi hiệu cầm đồ ở chỗ nào, đã bị đẩy về mê cung.

Anh không chờ được bà lão trở về, nhưng ngoài ý muốn thu hoạch được một chiếc đồng hồ.

Cúi đầu nhìn, nó không có biến mất, còn nằm tên tay anh.

Đoạn Dịch ngẫm nghĩ, cất nó vào túi, lấy giấy bút ghi chép:

– Trên 3: gặp người bán thuốc.

– Trên 4: Tiểu Ngũ nấu thuốc. Cô đã gặp người bán thuốc, không rõ quá trình hai người trao đổi, không thể can thiệp giao dịch mua bán thuốc mất giọng.

Đoạn Dịch đã hiểu tình hình. Anh muốn xem cốt truyện kế tiếp, có lẽ là loạt sự kiện Tiểu Ngũ hạ độc, Sở Thanh tự sát, Chu Chấn An nổi điên. Không làm rõ cốt truyện phía trước, anh sẽ không đến ô【 trên 24 】.

... Hôm qua tại ô vuông đó, anh thấy cảnh Minh Thiên giết chính hắn.

Cốt truyện đã xem qua gần hết, có lẽ anh sắp tiếp cận chân tướng, nhưng là chân tướng liên quan đến cuộc đời Tiểu Ngũ. Về phần mê cung, Đoạn Dịch vẫn còn chưa hiểu lắm.

Bởi vậy lần này, anh không lập tức đến gặp Tiểu Ngũ【 trên 10 】, mà ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát từng ô vuông. Trừ ô tiếp tế, giường, phòng vệ sinh, phòng tắm, mê cung còn rất nhiều ô trống.

Ô vuông có Tiểu Ngũ, chỉ dùng để kích hoạt cốt truyện.

Chẳng lẽ trừ bỏ hai thứ này, mê cung không còn gì khác? Các ô vuông trống chỉ bày ra cho có?

Hay là vẫn còn tác dụng khác?

Tìm kiếm xung quanh một hồi lâu, anh trở lại ô【 trên 4 】, Tiểu Ngũ tại ô này đã biến mất.

Ô【 Trên 3 】 lại xuất hiện một Tiểu Ngũ mặc áo bông mặt ửng hồng vì lạnh.

Đoạn Dịch biết, nếu mình chào hỏi cô, cô sẽ bảo mình tới quán trà, sau đó mình sẽ gặp bà lão.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Ngũ【 trên 4 】biến mất, Tiểu Ngũ【 trên 3 】xuất hiện. Nghĩa là hai đoạn cốt truyện đã đổi mới, trở lại lúc ban đầu.

Đi vào ô【 trên 3 】, Đoạn Dịch cẩn thận quan sát ngoại hình Tiểu Ngũ, rồi ngồi xuống nhìn kỹ mặt sàn ô vuông. Chính vào lúc này anh phát hiện một thứ... Phía sau giày cao gót Tiểu Ngũ có hai

vạch rất mảnh.

Hai vạch kẻ cực kỳ nông, như kiểu vết xước nho nhỏ.

Chúng tạo thành một góc vuông, Tiểu Ngũ đứng trong góc vuông này, gót giày gần như chạm sát góc vuông, như thể không dám vượt qua Lôi Trì* nửa bước.

Trước đó Đoạn Dịch bị Tiểu Ngũ hấp dẫn lực chú ý, không để ý tới hai vạch trên mặt sàn. Sau khi cẩn thận quan sát hai đường mờ, anh lập tức đến ô【 trên 4 】, phát hiện ô này cũng có một góc vuông.

Ngồi xổm suy nghĩ hồi lâu, Đoạn Dịch chạy hai vòng quanh mê cung.

Vòng thứ nhất đi theo hướng【 trái 】; Vòng thứ hai đi theo hướng【 trên 】.

Hai đường thẳng, hai giao điểm, đây chắc chắn là mê cung lập thể.

Mà hiện tại Đoạn Dịch chạy xong hai vòng, phát hiện mỗi ô vuông xuất hiện Tiểu Ngũ, kể cả Tiểu Ngũ bên ngoài hay là Tiểu Ngũ cốt truyện ẩn, vị trí các cô đứng đều có một góc vuông.

- --

*Câu đầy đủ là "Nhân sinh như nghịch lữ, Ngã diệc thị hành nhân" (đời người như quán trọ, ta là khách qua đường): Là câu thơ của thi hào Tô Đông Pha, một trong Bát đại gia Đường Tống.

*Lôi Trì (tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc): thành ngữ không dám vượt qua thành Lôi Trì một bước, ví với không dám vượt qua một phạm vi nhất định.

Chương 94

Mê cung được cấu thành từ đường thẳng giao tại hai điểm, mỗi đường thẳng có 28 ô vuông, tổng cộng 54 ô vuông.

Cứ cách 7 ô là có một Tiểu Ngũ có thể tiếp xúc kích hoạt cốt truyện; sau khi người chơi đối thoại với Tiểu Ngũ và kích hoạt đoạn cốt truyện, có thể sẽ dẫn ra một Tiểu Ngũ ẩn ở ô tiếp theo.

Nếu gọi 2 loại Tiểu Ngũ là "Tiểu Ngũ trực tiếp" và "Tiểu Ngũ giáp tiếp", như vậy mỗi con đường có 4 Tiểu Ngũ trực tiếp, 4 Tiểu Ngũ giáp tiếp, tổng cộng 8 Tiểu Ngũ.

Nhìn chung toàn bộ mê cung, tổng cộng có 16 Tiểu Ngũ.

Hiện tại Đoạn Dịch phát hiện, tại 16 ô có Tiểu Ngũ, tất cả đều có một góc vuông rất khó phát hiện. Mỗi một Tiểu Ngũ đều đứng trong góc vuông, tổng cộng có 16 góc vuông.

Mở thiết bị, Đoạn Dịch muốn liên lạc với Minh Thiên, nói phát hiện này cho hắn.

Mỗi tội bên kia mãi không kết nối được, chắc là Minh Thiên đang chạy cốt truyện. Thấy không thể liên lạc được, thiết bị cũng không có tính năng nhắn tin, Đoạn Dịch đành tạm thời gác qua một bên.

Đoạn Dịch trở lại ô tiếp tế ăn ít đồ, rồi bắt đầu cẩn thận kiểm tra các ô vuông trống.

Anh kiểm tra một vòng, tạm thời không phát hiện gì mới, chỉ có thể tiếp tục đi cốt truyện.

Nhưng trước khi vào cốt truyện, Đoạn Dịch đến ô tiếp tế kiểm kê đồ. Kể cả đã cực kỳ tiết kiệm, thức ăn nước uống cũng chỉ đủ cho ba ngày. Giờ cầm cái đồng hồ đi cầm đồ có thể mua đồ ăn trong ảo cảnh không nhỉ.

Đoạn Dịch khó tránh khỏi cân nhắc nhiều về phó bản mê cung.

Phó bản này thật sự rất đặc biệt, nguy hiểm tử vong cũng vậy.

Lấy ví dụ ở phó bản cũ, thật ra người chơi có thể chết ngay ngày đầu tiên vì bị Nicole bắn.

Nhưng ở phó bản mê cung, cho tới bây giờ, Đoạn Dịch lại không bị bất kỳ cái gì gây nguy hiểm.

Anh nhịn không được suy nghĩ... Đừng nói nguy hiểm của mê cung là khiến người ta chết đói nhé? Tuy rằng là một cách chết thong thả, nhưng dằn vặt hơn nhiều so với một phát đạn bắn vỡ đầu. Đúng là kỳ lạ.

.

Thấy Tiểu Ngũ nấu thuốc, Đoạn Dịch đoán bước tiếp theo cô sẽ hạ độc.

Sự tình phát triển giống dự đoán của anh, chẳng qua trung gian nhiều thêm một đoạn "Lấy thuốc".

Đương Đoạn Dịch đi vào ô【 trên 10 】, gặp Tiểu Ngũ. Lần đầu tiên gặp Tiểu Ngũ này, anh đã cảm thấy biểu tình cô ta quá lạnh lùng, ánh mắt, anh ghi chú trong sổ tay là "Tiểu Ngũ điên khùng".

Đối thoại với Tiểu Ngũ điên khùng, Đoạn Dịch tiến vào cốt truyện.

Cốt truyện lần này không ngắn, nhưng không phức tạp: Tiểu Ngũ lấy thuốc từ chỗ bà lão, trở lại Như Mộng Viên.

Tiểu Ngũ nhờ Đoạn Dịch bảo vệ mình, Đoạn Dịch bèn đi theo cô cả một đường.

Tuy rằng cốt truyện này đơn giản, Đoạn Dịch lại thu hoạch không ít.

... Anh tranh thủ giai đoạn này tìm hiểu tình hình giao thông huyện thành nơi Như Mộng Viên, cũng biết huyện thành này tên là Bình Thành.

Đi hết con đường, Đoạn Dịch quay về mê cung.

Giống trước đó, ô【 trên 11 】xuất hiện Tiểu Ngũ thay đổi quần áo, nhưng biểu cảm vẫn là Tiểu Ngũ điên khùng.

Đoạn Dịch khỏi xem cũng đoán được Tiểu Ngũ này tính hạ độc.

Quả nhiên, vừa vào cốt truyện【 trên 11 】, anh bắt gặp Tiểu Ngũ đứng trước cửa phòng bếp tòa nhà.

Sân khấu kịch chỗ xa xa truyền đến tiếng diễn xướng, khi thì vang dội, khi thì thanh thúy, khi thì bi thương, khi thì thẹn thùng.

Đoạn Dịch không biết do người nọ xướng quá giỏi, hay do dạo này anh nghe diễn nhiều, thế mà nghe ra vài phần hương vị.

Một đoạn chuyện xưa tươi đẹp, phảng phất như con chữ từ trên giấy bay tới nhảy múa trước mặt Đoạn Dịch:

Một mỹ nhân ở đình viện muôn hồng nghìn tía nhớ lại kỷ niệm đẹp xưa cùng ái nhân, mặt lộ vẻ ngây thơ; nhưng khi biết mình không thể tìm thấy ái nhân tại lâm viên, thanh âm nàng chuyển thành đau thương, trái tim tan vỡ.

Đây là đoạn kịch Sở Thanh hát tuồng, xướng đến uyển chuyển đa tình, khiến người ta không khỏi nghiêng tai lắng nghe.

Giây phút này, trong phòng bếp.

Người hầu tiếc hận nói: "Dạo này ít thấy phu nhân lên đài. Hiếm khi thấy phu nhân lên sân khấu như hôm nay... Ta, ta muốn đi xem!"

"Vậy đi đi. Bỏ lỡ thì tiếc lắm. Hôm nay xướng xong, năm nay sư nương sẽ không hát tuồng nữa." Người nói chuyện là Tiểu Ngũ. Cô ta đi vào phòng bếp, không nói nửa câu dư thừa, khuyên người hầu đi xem diễn.

Người hầu nói: "Phu nhân sắp xướng xong phân đoạn đầu, lúc

chuyển phân đoạn nhất định phải uống Bích Loa Xuân! Thêm chút mật ong cho đỡ khát!"

Tiểu Ngũ nói: "Yên tâm, giao cho ta. Trà cũng sẽ thêm mật ong, mau đi đi."

"Ôi, cảm ơn Tiểu Ngũ nhiều nha." Trước khi đi người hầu vẫn chưa yên tâm, "Đừng cho nhiều mật ong quá, một chút thôi, nếu không sẽ làm dính giọng, ảnh hưởng hát tuồng, phu nhân sẽ tức giận."

"Ta biết. Ta hiểu mà, đi đi." Tiểu Ngũ vẫy tay đuổi người hầu nữ.

Người hầu rời đi, người chung quanh cũng bị giọng Sở Thanh hấp dẫn qua đó, phòng bếp chỉ còn Tiểu Ngũ và Đoạn Dịch.

Liếc nhìn phòng khách trống trải, Đoạn Dịch nhìn Tiểu Ngũ, hỏi: "Trong thành có bác sĩ không? Tôi không tin chút thuốc này sẽ khiến người ta mất giọng. Thực sự có thể à?"

Tiểu Ngũ vừa pha trà, vừa nói: "Trước kia tôi cũng không tin, tưởng là lừa đảo. Nhưng bà ta đã thử nghiệm cho tôi xem. Thật!"

Thở dài, Đoạn Dịch cố khuyên lần cuối. "Cô xác định muốn làm vậy?"

Tiểu Ngũ không quay đầu lại: "Anh đừng cản tôi. Dù sao anh cũng thường xuyên biến mất, anh không cản được tôi. Chuyện này anh quản không được!"

Đúng vậy. Tiểu Ngũ đã nói điểm mấu chốt.

Đây cũng là nguyên nhân Đoạn Dịch không thử cướp thuốc của Tiểu Ngũ.

Hai đường thẳng có 28 Tiểu Ngũ, Đoạn Dịch chỉ có thể gặp cô ta 28 lần trong cả cuộc đời dài. Anh không thể nào thay đổi được quyết định của cô ta, mỗi lần chỉ nói được vài câu đơn giản mà thôi.

Trong cuộc đời Tiểu Ngũ, Đoạn Dịch ở bên cạnh cô không tới 28 ngày.

Cuộc đời nhân sinh Tiểu Ngũ, anh hoàn toàn không thể can thiệp.

Giống như sự kiện Tiểu Ngũ lấy thuốc, Đoạn Dịch chỉ có thể ngăn cản một lần. Dù lần đó ngăn cản thành công, Tiểu Ngũ không lấy được thuốc, cô ta vẫn có thể đi lấy lần thứ hai. Chỉ cần bà lão còn tồn tại, người còn ở Bình Thành, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp bà nhờ chế thuốc, từ đó lấy được thuốc.

Không phải Đoạn Dịch không nghĩ tới việc dứt khoát giết bà lão.

Nhưng anh nghĩ, đây là thế giới có thế giới quan hoàn chỉnh, có quân đội đóng quân, Tiểu Ngũ còn liên lụy không rõ với thiếu gia quyền thế, có thân thích làm việc ở tuần bộ. Lỡ đâu anh giết người, rồi bị cảnh sát bắt giữ, có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, dẫn tới việc không thể trở lại mê cung.

Phó bản này có độ khó rất cao, tuyệt không phải dựa vào phương pháp giết NPC đơn giản thô bạo là qua màn. Phó bản có bẫy khắp nơi, tuy đôi khi Đoạn Dịch hành sự hổ báo cáo chồn, nhưng anh nghĩ kỹ mới làm, tuyệt đối không dám tùy tiện giết NPC.

Chưa kể, Đoạn Dịch đã thấy Tiểu Ngũ giúp bà lão nấu thuốc.

Có thể Tiểu Ngũ đã biết cách chế thuốc. Vậy nên bây giờ Đoạn Dịch giết bà lão cũng uổng công.

Đoạn Dịch càng cân nhắc, càng cảm thấy vô luận như thế nào, muốn ngăn cản Tiểu Ngũ hạ độc Sở Thanh đều quá khó.

Vấn đề cuối cùng, rốt cuộc nên vượt ải như thế nào, có cần thay đổi cốt truyện hay không, đến giờ anh vẫn chưa rõ ràng lắm. Cho nên anh cần xem tình huống thế nào đã.

Không tiếp tục thử khuyên can vô dụng, đỡ phí thời gian, lần này Đoạn Dịch khoanh tay nhìn, làm người đứng xem.

Anh trơ mắt nhìn Tiểu Ngũ bỏ độc vào bát trà, rồi lại nhìn cô ta

bưng bát trà đến cánh gà sau sân khấu.

Đoạn Dịch tận mắt nhìn thấy Sở Thanh đi xuống đài, nhận bát trà từ Tiểu Ngũ và uống.

Ngay sau đó nàng phun một búng máu. Buổi diễn đã trôi qua một nửa, nhưng nàng không thể mở miệng xướng tiếp.

Như thế, ở hai đoạn cốt truyện【 trên 10 】và【 trên 11 】, Đoạn Dịch lần lượt xem Tiểu Ngũ lấy thuốc, hạ thuốc câm cho Sở Thanh. Kế tiếp anh trở lại mê cung, đi thẳng đến ô【 trên 17 】, gặp Tiểu Ngũ ngã vào vũng máu.

"Cô là Tiểu Ngũ?" Đoạn Dịch đi đến trước mặt cô ta, hỏi.

Tiểu Ngũ gian nan xoay người nhìn anh, câu hỏi đầu tiên là: "Có người muốn giết tôi, anh có thể cứu tôi không?"

Tiểu Ngũ dứt lời, Đoạn Dịch tiến vào ảo cảnh mới.

Nơi đây là căn phòng trong một tiệm cơm cao cấp, thảm, rèm, vật trang trí đặt trên bàn... Tất cả đồ đạc đều trông rất cao cấp, cách biệt một trời một vực với tiệm cơm nước Đức.

Tiểu Ngũ lúc này nhìn qua cực kỳ tiều tụy, không chỉ vì bị thọc một dao, còn vì vành mắt thâm đen, tuổi còn trẻ mà có rất nhiều nếp nhăn.

Trên mặt và cánh tay cũng che kín vết thương.

Đoạn Dịch cố ý nhìn móng tay cô ta, phát hiện móng tay biến thành màu đen, kẽ móng có máu đông. Không khó để nhận ra, vết thương trên người cô đều do cô ta tự cào, có lẽ là vì khẩn trương lo âu.

Đây là tiệm cơm chỉ có ở thành phố lớn mới có, ví dụ thời kỳ dân quốc có Thiên Tân, Thượng Hải. Tuyệt không phải nơi huyện thành nhỏ Như Mộng Viên có được.

Đoạn Dịch đoán thời gian này, Sở Thanh đã tự sát.

Sự việc bại lộ, Tiểu Ngũ sợ bị Chu Chấn An gi,ết chết, chạy trốn tới thành phố lớn.

Đoạn Dịch đang muốn hỏi, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Quay đầu lại nhìn, anh kinh ngạc nhìn thấy... Một con rối bé gái cầm dao đang đi tới gần.

Lưỡi dao dính máu, khóe miệng cười cứng đờ, bước từng bước kiên định. Nhìn kỹ sẽ phát hiện tư thế nó đi đường có hơi yểu điệu, mang theo chút bản năng múa nhảy.

"Mày... mày... mày còn muốn thế nào? Tao đã làm theo yêu cầu của mày, viết thư gửi sư phụ. Lát nữa sẽ có người đến, mang thư và mày về. Mày còn muốn gì nữa? Mày, rốt cuộc mày là ai?"

Trừng lớn hai mắt, Tiểu Ngũ the thé nói: "Tao biết rồi! Mày là Sở Thanh đúng không! Có phải mày muốn trả thù! Thế thì mày giết tao luôn đi! Tại sao lại muốn tra tấn tao?!"

Con rối không đáp, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Ngũ, tiếp tục đi đến gần cô ta.

Cả quá trình nó không hề nhìn Đoạn Dịch, xem anh như người tàng hình.

Đi đến trước mặt Tiểu Ngũ, con rối giơ dao lên, đâm vào ngực cô ta.

Đồng tử Tiểu Ngũ run rẩy điên cuồng, sau đó nở rộng hết cỡ... Cô ta tắt thở.

Lưỡi dao sáng như tuyết cắt da thịt, vạch tận xương, cùng thanh âm "xèn xẹt xèn xẹt", con rối móc ra trái tim Tiểu Ngũ.

Nâng trái tim trên tay, con rối nhìn hồi lâu, sau đó hé miệng, há miệng cắn từng miếng nuốt xuống bụng.

Đoạn Dịch không di chuyển, trơ mắt nhìn cảnh này phát sinh.

Anh không thấy cảnh này khủng bố, hoặc quá máu me.

Anh thấy chỉ thấy một kẻ trả thù.

... Mày từng ăn thịt tao, uống máu tao, giờ tao làm vậy, cùng lắm là trả lại mày.

Ăn xong trái tim, con rối chậm rãi quay mặt, hướng Đoạn Dịch. Nó nghiêng đầu, như thể đang cười.

Máu đỏ tươi dính đầy hai tay, nhiễm đỏ nửa khuôn mặt nó.

Máu nóng bỏng dần trở nên lạnh lẽo, nụ cười vươn máu của nó tựa hồ càng lúc càng xinh đẹp.

.

Sau khi ở ô【 trên 17 】thấy con rối giết Tiểu Ngũ, ăn trái tim cô ta, Đoạn Dịch đi đến ô【 trên 18 】.

Ô này xuất hiện cốt truyện ẩn, tuy nhiên vật thể kích hoạt cốt truyện không phải Tiểu Ngũ, cũng không phải con rối, mà là một cái hòm.

Không biết nên giao tiếp với cái hòm kiểu gì. Liên tưởng Tiểu Ngũ vừa nãy nói câu "Lát nữa sẽ có người đến, mang thư và mày về", Đoạn Dịch vỗ cái hòm, hỏi: "Mày là con rối bé gái hả?"

"Cộp, cộp, cộp", trong hòm truyền đến ba tiếng gõ, là con rối trả lời Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch một lần nữa tiến vào ảo cảnh.

Lần này, Đoạn Dịch đến một bến tàu nhộn nhịp.

Không trung xanh thẳm, mây bay tụ rồi tan.

Cách đó không xa, dưới trời xanh trên biển rộng, từng tiếng còi hơi

vang dội, thúc giục lữ khách lên thuyền.

Bến tàu chen chúc đầu người, Đoạn Dịch nhất thời không biết mình nên đi đâu.

Nhưng cũng may không quá lâu, anh tìm được mục tiêu: Anh thấy có người ôm một cái hòm.

Cái hòm này, vừa nãy anh vừa thấy ở mê cung, anh biết bên trong hòm có con rối.

Đi đến trước mặt người này, Đoạn Dịch hỏi: "Sao anh lấy được cái hòm này?"

Người nọ nói: "Tôi là dân chuyên chạy vặt mà. Tối hôm qua một tiểu thư tìm tôi, kêu tôi sáng nay giao đồ hộ."

Nghe được lời này, Đoạn Dịch nhịn không được nhíu mày.

Người này không thấy thi thể Tiểu Ngũ?

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Có thể miêu tả kỹ lúc anh lấy hòm như thế nào không? Anh không gặp tiểu thư hả?"

Người nọ tính tình tốt, giải thích: "Hôm nay tôi không gặp tiểu thư, nhưng không sao, tiền bạc đã thanh toán xong xuôi. Tiểu thư hào phóng lắm, nhưng mặt mũi thờ thẫn, chắc là đầu óc có vấn đề."

"Nói chung hôm qua tiểu thư hẹn tôi hôm nay đến chỗ tiểu thư lấy một cái hòm, mang tới Bình Thành. Tiểu thư cho tôi địa chỉ tiệm cơm và số phòng. Hôm nay tôi tới, hòm này đặt ngoài cửa phòng. Tôi gõ cửa mấy lần, không thấy ai mở cửa, nên tôi kệ luôn. Thời nay lắm thiếu gia tiểu thư thích ngủ nướng, chắc là tiểu thư còn chưa dậy."

Người này không nói nữa, hắn ta che chúc giữa đám người, ôm hòm lách qua biển người tới bến tàu, lên tàu thủy. Đoạn Dịch nhìn tàu thuỷ rời đi, đoán ngọc Côn Luân và con rối đều nằm trong hòm, bị người nọ mang về Như Mộng Viên.

Rồi sau đó, Như Mộng Viên sẽ trở thành địa ngục nhân gian.

.

Lần này rời khỏi ảo cảnh, Đoạn Dịch không tiếp tục chạy cốt truyện.

Dù anh cảm thấy mình đã thích ứng tiết tấu, nhưng "Xuyên qua" không ngừng thật sự tạo áp lực tinh thần rất lớn, anh cần nghỉ giải lao.

Còn một nguyên nhân khác anh không chạy cốt truyện, thời gian hiện tại đã gần 8 giờ tối.

Nếu bây giờ anh tiếp tục kích hoạt cốt truyện, sẽ đến lượt ô【 trên 24 】.

Ngày hôm qua mới vừa thấy Minh Thiên giế,t chết chính mình ở ô đó. Anh không muốn xem lại lần hai, hơn nữa cũng không kịp thời gian.

Ngồi xuống tại chỗ, Đoạn Dịch mở chai nước khoán uống hai ngụm, nhận được thông báo từ thiết bị: Minh Thiên gọi đến.

"Tiểu Thiên? Có khỏe không?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

"Vâng, trước mắt vẫn ổn." Minh Thiên nói, "Anh thế nào?"

Đoạn Dịch tóm tắt những gì mình vừa trải qua, nói: "Phía trước tôi đã thử thay đổi cốt truyện một lần, nhưng chỉ sửa được da lông, không có tác dụng gì."

Đoạn Dịch nói lần không đi Như Mộng Viên xem diễn, dụ Tiểu Ngũ chạy theo mình, không để cô nhìn lén sư phụ.

"Tôi chỉ có thể ngăn cản cô ta nhìn lén nàng sư phụ một lần, không thể lần nào cũng ngăn được. Cho nên sớm hoặc muộn, cô ta vẫn sẽ lén lút coi sư phụ hát tuồng, chậm rãi yêu hắn ta, cũng cảm thấy mình có thể thay thế sư nương."

Đoạn Dịch lắc đầu, nói tiếp: "Không chỉ đoạn cốt truyện này, toàn bộ cốt truyện tôi đều cảm thấy mình không thể nào thay đổi Tiểu Ngũ. Nếu mê cung muốn chúng ta thay đổi nhân sinh, thế thì quá khó. Trước mắt tôi chưa nghĩ ra điểm đột phá."

"Còn nữa... Vừa rồi phát sinh một chuyện, làm tôi cảm thấy con rối chính là Sở Thanh. Sở Thanh giết Tiểu Ngũ, nói Tiểu Ngũ viết thư, gọi gã chạy vặt mang thư và con rối về. Nhưng như vậy thì vô lý."

"Trang sách cổ viết về Côn Luân nói cái gì? Dùng ngọc Côn Luân, giết người có thể đổi mệnh, hướng dẫn Chu Chấn An giết người đổi Sở Thanh. Nhưng việc này không nên là Sở Thanh làm chứ. Chẳng lẽ trong câu chuyện này tất cả mọi người đều là kẻ ác? Sở Thanh muốn sống lại, nên ám chỉ Chu Chấn An giết người hả?"

Minh Thiên suy nghĩ một lát, đáp: "Chắc là không phải. Bởi vì đó không phải thuật pháp hồi sinh đúng nghĩa. Con rối làm vậy không có ích gì."

"Ừ... Để xem tiếp coi sao." Nghĩ đến cảnh phải nhìn Minh Thiên giế,t chết chính mình lần nữa, Đoạn Dịch khó tránh khỏi im lặng.

Trong lúc anh im lặng, sắc trời tối dần, cho đến khi tia sáng mặt trời cuối cùng biến mất.

Đã đến 8 giờ tối.

Đoạn Dịch ngẩng đầu nhìn không trung, đang định cùng Minh Thiên thương lượng, chuẩn bị cùng nhau chỉnh tai nghe sang kênh công cộng.

Mà ngay lúc này, anh rũ mắt, nương chút ánh sáng từ màn hình thiết bị, thấy ô vuông xảy ra chuyện lạ.

Anh đang ở ô【 trên 18 】. Vừa rồi chỗ này có một cái hòm.

Hiện tại cốt truyện đổi mới, cốt truyện ẩn biến mất, cái hòm cũng biến mất.

Nhưng anh đã cẩn thận quan sát, trước khi cái hòm biến mất, nơi này có một góc vuông.

Hiện tại Đoạn Dịch lại thấy góc vuông cũng biến mất.

Để xác nhận, anh lấy đèn pin soi một lượt, phát hiện góc vuông thực sự đã biến mất.

"Tiểu Thiên, cậu qua kênh công cộng trước đi. Nói là tôi cần kiểm tra vài thứ, vào trễ mười phút." Đoạn Dịch vừa nói với Minh Thiên qua tai nghe, vừa giơ đèn pin chạy hai vòng quanh mê cung.

Anh không thấy tất cả góc vuông.

Chương 95

Bầu trời tối đen không chút nắng, chân đạp mê cung sương trắng vô ngần, Đoạn Dịch chuyển đèn pin, ánh đèn ố vàng chiếu sáng mặt đường mê cung, phản xạ mấy tia sáng nhạt, như đom đóm bay tà tà trên mặt đất, rồi mất hút vào bóng đêm.

Trong tình cảnh này, anh tròn mắt nhìn các góc vuông biến mất, như thể chúng nó chưa từng tồn tại.

Buổi tối 8 giờ, nhất định là thời gian mấu chốt.

Vừa vào phó bản hệ thống liền nhắc nhở, từ ngữ mấu chốt là "Sau 8 giờ tối mê cung có độ nguy hiểm thấp nhất", "Kiến nghị người chơi tiến hành thảo luận sau 8 giờ tối".

Tối hôm qua khi Đoạn Dịch đang ở trong ảo cảnh Minh Thiên giết chết chính mình, thời gian vừa điểm 8 giờ, anh tự động rời khỏi ảo cảnh, về mê cung.

8 giờ, 16 góc vuông trong mê cung biến mất.

Đoạn Dịch cẩn thận quan sát, hiện tại thời gian đã qua 8 giờ một chút, 8 Tiểu Ngũ bên ngoài vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Vào ban ngày, Đoạn Dịch thông qua bắt chuyện Tiểu Ngũ kích hoạt cốt truyện, hơn nữa những cốt truyện có liên quan với nhau, có trình tự thời gian trước sau rõ ràng.

Hiện Đoạn Dịch tìm một Tiểu Ngũ thử bắt chuyện, không thấy cô trả lời, cái gì cũng không phát sinh.

Nói cách khác, vừa đến 8 giờ, tất cả ảo cảnh cốt truyện đều ngừng hoạt động

Đoạn Dịch phát hiện rằng nếu coi thế giới Tiểu Ngũ đang sống là không gian bốn chiều, mọi thứ sẽ trở nên dễ hiểu.

Trong không gian bốn chiều này, chiều dài, chiều rộng và chiều

cao là ba chiều, tạo thành một thế giới ba chiều mà cô ấy có thể cảm nhận trực tiếp trong cuộc sống của mình.

Còn thời gian là chiều thứ tư, chỉ có thể cảm nhận và ghi nhận thông qua đồng hồ cát, kim đồng hồ và khuôn mặt già nua của con người.

Các ô vuông cấu thành mê cung là chiều thứ tư của thế giới Tiểu Ngũ đang sống: Thời gian.

Theo cách này, bao gồm cả Tiểu Ngũ ẩn, có tổng cộng 16 người đứng trên 16 ô, nhưng thực tế họ đều là một người. Quá trình người chơi đi trong mê cung thực chất là quá trình vượt thời gian.

Người chơi đi đến ô vuông định sẵn, gặp Tiểu Ngũ ở các giai đoạn bất đồng, tham gia vào cuộc sống cô ta trong một thời gian ngắn.

Với những manh mối hữu hạn, Đoạn Dự tạm thời sử dụng giả thuyết này làm cơ sở để phân tích.

Nếu căn cứ vào giả thiết này, về sau không phân tích được tiếp thì nói sau. Bây giờ anh phải xem liệu anh có thể phân tích được gì hữu ích dựa trên giả định này hay không.

Ví dụ như, theo giả thiết này, mỗi khi 8 giờ, cốt truyện không thể khởi động, người chơi cũng không thể tiến vào cuộc đời Tiểu Ngũ. Như vậy có thể coi là... dòng thời gian của chiều thế giới thứ tư tạm thời mất hiệu lực?

Tiếp tục suy luận theo hướng này.

Nếu ô vuông mê cung là trục thời gian, trục thời gian tạm thời bị vô hiệu, liệu có khả năng... Trục thời gian có thể bị thay đổi?

Nghĩa là... Người chơi có thể di chuyển mê cung?

Vừa rồi Đoạn Dịch tốn tầm 10 phút để kiểm tra toàn bộ 16 góc vuông. Hiện tại thời gian là 8 giờ 10 phút. Anh giơ cao đèn pin chiếu hai bên con đường, sương mù dày đặc hai bên bị nhiễm màu vàng ấm theo động tác của anh.

Đoạn Dịch chưa từng nghĩ tới việc đi vào sương mù dày đặc.

Trực giác của anh bảo rằng đi vào sương mù sẽ bị rơi tự do.

Các ô vuông trong mê cung không hề nhỏ, đặt một cái giường đôi vẫn còn dư chỗ, dài khoảng hơn hai mét.

Mê cung là lập thể, giả thiết nếu đi vào sương mù, từ mặt mê cung này rớt đến một mặt khác, khoảng cách giữa hai mặt tuyệt đối không ngắn.

Nếu là hình lập phương, khoảng cách ngắn nhất cũng phải tới $2\times7=14$ mét. Nếu là hình cầu, sẽ rớt thẳng theo đường kính hình cầu, dài đến $2\times28/\pi=18$ mét. Con người mà ngã xuống từ độ cao đó, không chết cũng hấp hối.

Thứ hai, vạn nhất hệ thống gài bẫy, quy định sương mù dày đặc là khu vực bên ngoài bản đồ phó bản, tùy tiện bước ra liền vi phạm quy định. Như vậy một khi bước vào sương mù dày đặc, rất có thể người chơi sẽ trở thành trong suốt và biến mất.

Do nguyên nhân này, hiện tại Đoạn Dịch vẫn như cũ không lỗ mãng đi vào sương mù thử nghiệm. Nhưng anh nhịn không được bắt đầu tự hỏi, hay là thử chuyển dời các ô vuông vào sương mù.

Trong lòng mới vừa nhen nhóm suy nghĩ này, Đoạn Dịch lập tức hành động.

Anh đang đứng ở ô【 trái 10 】. Ô vuông này có một Tiểu Ngũ không nhúc nhích.

Vòng ra phía sau Tiểu Ngũ ngồi xổm xuống, hai tay Đoạn Dịch bám vào mặt đất ô【 trái 11 】, sau đó dùng hết sức lực kéo sang bên trái. Vài giây sau, có tiếng nghe "Cạch cạch" vang lên, ô vuông thật sự bị anh di động!

Đoạn Dịch thở hắt một hơi, kéo ô vuông dịch về chỗ cũ.

Sau đó anh đi đến【 trái 11 】, lại thử đẩy【 trái 12 】, thành

công.

Liên tục thử năm lần, Đoạn Dịch đều thành công di chuyển ô vuông. Đẩy tất cả ô vuông về chỗ cũ, anh trầm tư một lát.

Anh nghĩ mình nên tiếp tục thăm dò mê cung.

... Anh bỗng nhớ một việc. Tối hôm qua trước khi vào thảo luận, bởi vì ảo cảnh cốt truyện kia khiến anh bị sốc, tâm trạng nặng nề ngồi tại chỗ. Chỗ anh ngồi bất động là ô【 trên 24 】.

Mãi đến khi chốt vote, anh mới vừa trò chuyện cùng Minh Thiên, vừa chậm rãi đi về ô có giường【 trái 7 】. Trong quá trình đó anh không phát hiện điều dị thường.

Cho nên hiện tại anh nhận ra, rất có thể "Mê cung có thể di động", "Cốt truyện ngừng hoạt động", "Trục thời gian tạm thời mất hiệu lực" đều là sự kiện hạn chế thời gian

Ít nhất anh có thể xác định, sau 10 giờ, tất cả sẽ trở về bình thường.

Nhìn lướt đồng hồ, hiện tại là 8 giờ 30 phút.

Đoạn Dịch lấy đèn pin, quyết định đi thêm một lần dọc theo hai đường thẳng trong mê cung, xem có thể phát hiện gì khác không.

Anh đi vào ô【 trái 15 】, cúi đầu chiếu đèn pin xuống mặt đất, cẩn thận quan sát trên mặt đất, đảm bảo mình không để sót manh mối nào.

Lúc này Đoạn Dịch đặt toàn bộ sự tập trung trên mặt ô vuông, thỉnh thoảng liếc hai bên đường. Anh liên tục ngó nghiêng trái phải, thấy hai bên ô vuông trước sau vẫn bị sương mù dày đặc bao phủ, bèn chuyên tâm nhìn chằm chằm mặt đường.

Anh đi qua từng ô một, đi được nửa đường thì bước chân thả chậm. Trực giác mách bảo, anh cầm đèn pin giơ cao lên một chút.

Đây là động tác vô thức từ bản năng phát giác nguy hiểm... Phía

trước thế mà xuất hiện sương mù dày đặc!

Vừa rồi toàn bộ lực chú ý của anh đều đặt dưới mặt đất, đi về phía trước không ngẩng đầu lên, thế nên căn bản không để ý phía trước có đường hay không. Nếu vừa rồi anh không dừng lại, chỉ cần bước thêm một bước, anh sẽ trực tiếp rơi vào sương mù!

Chầm chậm thở ra một hơi, Đoạn Dịch giơ cao đèn pin chiếu vào sương mù dày đặc trước mặt, cẩn thận quan sát một chút, không thể không xác nhận sự thật... Con đường mê cung bị đứt đoạn.

Đoạn Dịch đang đi theo hướng【 trái 】, đi tiếp sẽ trở về ô khởi điểm.

Hiện tại giữa ô【 trái 17 】 và ô kế【 trái 18 】xuất hiện sương mù, chặn đường đi của anh.

Đầu đường này bị chặn, thế đầu khác thì sao?

Đoạn Dịch lập tức quay đầu lại, tay cầm đèn pin soi phía trước, vừa chạy chậm, vừa lưu ý phía trước sẽ xuất hiện sương mù, tránh cho mình sẩy chân rơi vào.

Đổi hướng đi, băng qua tròn 28 ô, Đoạn Dịch mới lần nữa thấy được sương mù.

Lúc này anh ở vào ô【 trái 18 】.

Dưới chân góc phải ô vuông có số thứ tự do anh viết từ trước, "Trái 18".

Con đường【 trái 】vốn đầu đuôi nối nhau, nhưng hiện tại giữa ô 17 và 18 lại bị ngăn cách.

Vậy con đường【 trên 】thì sao?

Con đường【 trên 】và 【 trái 】có hai giao điểm, ô vuông giao điểm lần lượt là【 trái 21 】và【 trái 7 】.

Đoạn Dịch đi tới trước ô【 trái 21 】.

Nhìn bằng mắt thường, ô vuông này vẫn ngã tư hình chữ thập, điểm giao của hai đường.

Đoạn Dịch đi từ ô【 trên 1 】đến ô【 trái 3 】thì con đường bị chặn.

Đoạn Dịch chỉ có thể quay đầu lại, về【 trên 1 】đi ngược theo hướng khác. Đi qua 7 ô đến【 trên 25 】, anh phát hiện nơi này cũng xuất hiện sương mù dày đặc.

Nhịn không được nhíu mày, Đoạn Dịch trở lại giao điểm ô【 trái 21 】, chạy chậm một đường đến【 trái 7 】.

Ô【 trái 7 】có giường ngủ của người chơi, đồng thời là một ngã tư, cũng là một giao điểm.

Xuất phát từ giao điểm này, trước đi thẳng một hướng, Đoạn Dịch đi vào ô【 trên 4 】, phát hiện nơi này bị sương mù chặn đường.

Vì thế anh quay đầu rút lui, đi thẳng đến ô【 trên 24 】, đường bị chặn.

Tuyến đường【 Trái 】bị cắt đứt.

Tuyến đường【 trên 】cũng bị cắt đứt, vị trí bị cắt nhiều hơn.

Qua đợt kiểm tra này, nhận thức của Đoạn Dịch về mê cung đã rõ ràng hơn.

Cuối cùng anh đi bộ trở lại【 trái 17 】, đây là nơi đầu tiên anh phát hiện sương mù dày đặc cắt đứt đường đi.

Ngồi xổm tại chỗ, Đoạn Dịch cắn đèn pin trong miệng, lấy giấy bút bắt đầu thử viết và vẽ.

Đoạn Dịch viết vào sổ tay:

1, 8:00pm, cốt truyện ngừng hoạt động. 16 góc vuông biến mất, ô vuông mê cung có thể di chuyển.

2, 8:30pm, tại ô【 trái 17 】lần đầu tiên phát hiện mê cung xuất hiện tình trạng bị cắt đứt.

Có thể suy đoán, tại thời điểm nào đó trong khoảng thời gian từ 8 giờ đến 8 giờ 30, mê cung bắt đầu xuất hiện tình huống bị cắt đứt. Có thể là nháy mắt bị cắt đứt, cũng có thể là quá trình thay đổi từ từ.

3, Tuyến đường【 trái 】có tổng cộng 28 ô, có hai chỗ bị cắt đứt, 【 trái 17 】 và【 trái 18 】. Khoảng cách sau khi hai ô vuông bị cắt đứt là 26 ô.

Sau khi bị cắt đứt, tuyến đường không còn đầu đuôi nối liền, trở thành đường thẳng thực sự, hoặc chính xác hơn là đoạn thẳng.

4, Tuyến đường【 trên 】cũng có tổng cộng 28 ô, vị trí bị cắt đứt ở khắp nơi, lần lượt là【 trên 3 】,【 trên 25 】,【 trên 4 】và【 trên 24 】.

Sau khi bị cắt đứt, tuyến đường này không còn đầu đuôi nối liền. Nhưng khác với tuyến đường【 trái 】ở chỗ, tuyến đường【 trên 】không phải một đoạn đường, mà là hai đoạn.

Trong đó, một đoạn tương đối ngắn, chỉ có 7 ô, từ【 trên 3 】đến【 trên 25 】.

Đoạn còn lại tương đối dài, có 21 ô, từ【 trên 4 】đến【 trên 24 】.

5,.....

Ghi đến đây, Đoạn Dịch tạm thời hết cái để nhớ, bèn bỏ bút xuống.

Nhưng khi giơ đèn pin chiếu hướng phía trước, anh phát hiện sương mù vươn ánh đèn ố vàng đang chầm chậm loãng dần.

Đoạn Dịch lập tức mở màn hình thiết bị, nhìn đồng hồ hiện 9 giờ 5 phút.

Một lát sau, sương mù dày đặc hoàn toàn tan đi.

Thời gian là buổi tối 9 giờ 10 phút.

Sương mù dày đặc tan hết, Đoạn Dịch đi tới phía trước, từ【 trái 17 】đến【 trái 18 】. Tuyến đường【 trái 】đã khôi phục tình trạng đầu đuôi nối liền.

Đi hết tuyến đường【 trái 】, Đoạn Dịch lại đi hướng【 trên 】một vòng, tuyến đường này cũng đầu đuôi nối liền.

Tiếp tục kiểm tra, 16 góc vuông một lần nữa xuất hiện.

Ngồi xổm xuống thử kéo ô vuông, không thể xê dịch ô vuông.

Đoạn Dịch lấy bút, viết trong sổ tay chỗ trống số "5" đoạn kết luận.

5, 9:10pm, sương mù dày đặc cắt đứt con đường tan đi, mê cung phục hồi trạng thái cũ, 16 góc vuông xuất hiện trở lại.

- --

Chương 96

Kênh công cộng, 8 giờ 5 phút.

Sau khi tạm biệt Đoạn Dịch, Minh Thiên chỉnh tai nghe sang kênh công cộng.

Hiện tại còn 7 người ở ngoài tù, số 1 Ổ Quân Lan, số 2 Minh Thiên, số 6 Cao Vận, số 7 Đoạn Dịch, số 8 Tra Tùng Phi, số 9 Hứa Nhược Phàm, và số 11 Bạch Lập Huy.

Hôm qua Ổ Quân Lan tra được số 10 là sói, cũng lên tiếng ám chỉ; số 6 Cao Vận chọn tin tưởng Đoạn Dịch, phe người tốt hữu kinh vô hiểm*, nhất trí vote số 10.

Thế cục hiện tại rất đơn giản.

Chỉ cần Ổ Quân Lan ám chỉ kết quả soi hôm nay cho Đoạn Dịch là xong. Dù lúc này bỗng có người nghi Đoạn Dịch không phải tiên tri, cũng không sao, Đoạn Dịch làm cảnh sát trưởng có 1.5 phiếu vote.

Số 1, 2, 7 ba người có thể hùa vote, với 3.5 phiếu vote, chỉ cần lôi kéo thêm 1 vote là thắng 3 phiếu những người còn lại rồi.

Nếu Ổ Quân Lan soi được sói là tốt nhất, trò chơi kết thúc, đêm nay người tốt trực tiếp thắng lợi.

Nếu tra được người tốt, thì loại trừ trong số 8, 9, 11.

Tình huống tệ nhất là cô soi trúng thợ săn, giả dụ số 11 là thợ săn, một trong hai số 8 và 9 có một sói.

Phe sói chỉ còn lại quỷ tượng thạch, vẫn "sống" tới bây giờ, phỏng chừng đã kiểm tra gần hết người chơi. Việc Ổ Quân Lan và Đoạn Dịch trao đổi thân phận, hoặc thợ săn fake dân thường, có lẽ không thể gạt được quỷ tượng thạch.

Nhưng Minh Thiên không khó để đoán ai là quỷ tượng thạch thật sự.

Thế cục vốn nên rất đơn giản.

Ngón tay câu dây tai nghe, Minh Thiên nói trên kênh công cộng: "Bên anh Tiểu Dịch có chút chuyện. Chúng ta có thể bắt đầu trước. Những ai có mặt mời điểm số. Bắt đầu từ số 1."

Một lát sau, thanh âm Minh Thiên trầm xuống, hỏi: "Số 1 có mặt không?"

Chờ đến 8 giờ 10 phút, Đoạn Dịch không có mặt, Ổ Quân Lan cũng chưa xuất hiện.

Đoạn Dịch nói với hắn rằng anh cần kiểm tra mê cung, Minh Thiên yên tâm về sự an nguy của anh. Nhưng tình huống bên Ổ Quân Lan như thế nào, không một ai biết.

Lại lẳng lặng đợi 3 phút, Minh Thiên mở miệng nói: "Chúng ta tiếp tục. Tôi là số 2."

Kế tiếp là giọng số 6 Cao Vận. "Số 6 Cao Vận có mặt."

Số 7 Đoạn Dịch tạm thời vắng họp, tiếp theo đến lượt Tra Tùng Phi nói.

Nhưng Tra Tùng Phi không lên tiếng.

Lại qua năm phút, mới có một giọng nữ nói: "Số 9 Hứa Nhược Phàm có mặt."

Người cuối cùng điểm danh trên kênh công cộng là số 11: "Số 11 Bạch Lập Huy có mặt."

Im lặng khoảng ba phút, Bạch Lập Huy hỏi lại: "Số 1 số 8 đã vào chưa?"

Đáng tiếc trước sau không người trả lời.

Nếu đang chơi game trên app, có người chơi ngoại tuyến, không nói năng tiếng nào, thì mọi người chỉ than thở hai câu. Nếu vừa khéo tiên tri là người ngoại tuyến, phe dân sẽ bất đắc dĩ cười khổ.

Nhưng có tận hai người chơi không xuất hiện ở kênh công cộng. Bọn họ "ngoại tuyến" nghĩa là đã gặp chuyện bất trắc. Lúc này thật sự không ai cười nổi.

Hai người biến mất ảnh hưởng rất lớn đến logic phán đoán của người trên sân.

Số 6 Cao Vận trước hết đưa ra nghi ngờ. "Cho hỏi thợ săn có ở đây không? Đừng núp nữa, cũng đừng fake dân chắn sói. Đã đến ngày thứ ba, người sói cuối cùng chắc chắn là quỷ tượng thạch, có lẽ đã biết thân phận của đa số người. Thợ săn ra mặt, chúng tôi mới có thể phân tích thế cục."

Cao Vận nói xong, Bạch Lập Huy mở miệng: "Tôi là thợ săn. Hôm qua cảnh sát trưởng nói mọi người lên tiếng ngược, tôi là người đầu tiên lên tiếng, lúc ấy không nắm chắc, không dám nhận. Tôi nghĩ, nếu ai dám nghi tôi vote tôi, tôi sẽ kéo người đó vào tù. Dù sao ngày hôm qua có nhiều chức năng ra mặt, tôi có thể chắn sói. Nếu ai không tin tôi thì có thể vote tôi thử xem."

"Nếu cậu là thợ săn... Tôi phải lật đổ suy đoán trước đó của mình." Cao Vận không khỏi nghiêm túc, "Trước đây tôi từng gặp tình huống, người chơi tử vong vẫn có thể ảnh hưởng đến thắng bại trò chơi, hơn nữa hệ thống sẽ lập tức công bố kết quả, không chờ đến buổi tối kết thúc vote."

"Số 1 và số 8 không có mặt, khả năng cao đã chết. Nhưng hai người họ chết, trò chơi chưa kết thúc, nghĩa là hai người không thể đều là dân thường, nếu không sói đã thắng. Trong hai người cũng không có sói. Bởi vì theo chúng ta phỏng đoán hôm qua, trong sân chỉ còn một sói, nếu sói chết trong mê cung, người tốt trực tiếp thắng."

Số 9 Hứa Nhược Phàm tiếp lời Cao Vận: "Tôi biết rồi, số 1 và số 8 gồm một dân một chức năng, như vậy cục diện mới hợp lý. Số 6 là người giữ mộ, số 2 là phù thủy, số 11 là thợ săn, tôi là dân. Như

vậy... số 7 là người sói cuối cùng? Anh ấy không phải tiên tri, anh ấy là quỷ tượng thạch!"

Minh Thiên nhíu mày hỏi: "Nếu cô nói số 1 là tiên tri thật, vì sao không tin số 7?"

Hứa Nhược Phàm không khỏi nói: "Vì Ổ Quân Lan chưa soi số 7? Đêm đầu cô ấy tra được số 6 là người tốt, đêm thứ hai... đêm thứ hai là số 10..."

Cao Vận tiếp lời: "Tôi nhớ rõ tình hình ngày hôm qua. Số 1 lên tiếng cuối cùng, đề nghị số 7 dồn phiếu vote số 10. Cô ấy tin số 7 là người tốt chắn sói cho mình, cho nên ám chỉ kêu số 7 vote số 10. Thật ra số 10 là người cô ấy đã soi. Ổ Quân Lan chỉ soi hai người mới, tôi và số 10. Cô ấy tin tưởng số 7, có lẽ là vì tình cảm."

Tạm dừng một chút, cô nói tiếp: "Cô ấy liên tục soi hai người mới là tôi và số 10, đủ để nhìn ra tính cách cô ấy. Cho nên... Là tôi sai lầm, số 7 đúng là biết chơi. Ổ Quân Lan bị số 7 lừa rồi. Về phần phù thủy..."

Hứa Nhược Phàm nhỏ giọng tiếp lời: "Phù thủy Minh Thiên và số 7 rất thân nhau. Chúng tôi đều cảm thấy phù thủy thích số 7. Có thể vì thế nên phù thủy tin tưởng số 7... Hơn nữa, phù thủy dùng kính nhìn lén xem thân phận số 5, chứ không trực tiếp xem thân phận số 7? Hoặc là..."

"Hoặc nói là phù thủy quá tin tưởng số 7... Những việc số 7 từng làm, chúng tôi đều nhớ kỹ. Nói thật, tôi vẫn luôn tin tưởng Đoạn Dịch. Nhưng lúc này...

"Phó bản cấp 9 quá mức phức tạp, đến cả Đoạn Dịch cũng không tìm được biện pháp qua ải. Anh ấy là sói, chỉ có thể chơi thắng Ma Sói rồi tính tiếp. Tôi, chúng tôi không có ý trách cứ anh ấy..."

Nói tới đây, không biết vì cái gì, Hứa Nhược Phàm không thể nói được nữa.

Cắn răng không bật khóc, nhưng thanh âm cô run khủng khiếp.

Minh Thiên bình tĩnh mở miệng: "Cô đang nói bản thân mình thì đúng hơn. Ở phó bản trước, để cứu Tra Tùng Phi trở về, cô đồng ý trả đồng vàng, bản chất con người cô là tốt. Ý cô là trò chơi ép cô đến nước này, phải không?"

"Rút được bài người sói, cô vốn không muốn đấu với người tốt, nhưng cô sợ chết trong phó bản này. Cô quá sợ hãi, muốn dùng phương thức người sói thắng lợi để rời đi. Không người nào là không sợ chết. Sẽ không ai trách cô. Tôi sẽ không, anh Tiểu Dịch cũng sẽ không."

"Tôi... Tôi không phải... Là trò chơi này nó..." Hứa Nhược Phàm đột nhiên ý thức được, lập tức bịt miệng.

Minh Thiên nói chuyện quá mức tình cảm, như thể bản thân mình đồng cảm với cô, làm cô thiếu chút nữa đã nói theo ý hắn, lỡ miệng kể hết tất cả điều bất đắc dĩ.

Nhưng mà một khi như vậy, không khác gì cô nhận mình là sói.

Phản ứng lại, Hứa Nhược Phàm lập tức im lặng, che miệng rơi một giọt nước mắt.

Cô vô cùng áy náy. Nhưng cô không muốn thua, bởi vì cô thật sự sợ.

Cô cũng gặp NPC Mạt Lị, vừa rồi còn bị đuổi giết.

May mắn kéo dài tới 8 giờ, cô mới có thể rời khỏi ảo cảnh. Cơ mà mê cung này phá giải như thế nào, một chút manh mối đều không có. Nếu không nay cô bị vote loại, cô biết mình sẽ xong đời.

Âm thanh cô run đến mất giọng, một phần do sợ, một phần chủ yếu vì áy náy mà suy sụp.

Hít một hơi thật sâu, Hứa Nhược Phàm khuyên nhủ chính mình, muốn trách chỉ có thể trách trò chơi quái ác này. Là nó thiết kế tình cảnh cực đoan, ép người ta không thể không bày mặt tối của mình ra.

Hứa Nhược Phàm tự hỏi mình sẽ không vô cớ hại người, thậm chí nguyện ý hy sinh nhất định vì đồng đội. Song nếu phải hy sinh tính mạng của mình, cô không thể không cân nhắc.

Cô rút được bài người sói, cô chỉ đang ấn theo quy tắc trò chơi. Cô đang chơi sòng phẳng.

Nỗ lực trấn an lương tâm mình, Hứa Nhược Phàm dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: "Xin lỗi. Buổi tối trước 8 giờ tôi bị NPC đuổi giết, cũng bị thương khá nặng. Tôi rất sợ, nên vừa rồi giọng bị run, nói năng lộn xộn."

"Ý tôi muốn biểu đạt là, số 2 đặc biệt, có huy hiệu Nhà tiên tri được chọn, không biết vì sao lại vào nhóm người mới chúng tôi, hay là đang làm nhiệm vụ đặc biệt gì đó. Nhưng hệ thống nói, danh hiệu Nhà tiên tri được chọn có phần thưởng. Có lẽ anh không để ý thắng thua một phó bản, có biện pháp khác sống sót và rời đi. Vậy nên thời điểm người anh thích Đoạn Dịch là người sói, tuy rằng là phù thủy, anh vẫn muốn giúp anh ấy."

"Tôi không có quyền chỉ trích anh thân là phù thủy lại không tôn trọng át chủ bài. Đây là trò chơi sinh tử, anh không muốn người mình thích bị chết, không có gì đáng trách. Nhưng chúng tôi cũng muốn mình thắng."

"Cuối cùng, mọi người cũng biết, tôi rất thích trò Ma Sói, tôi hưởng thụ quá trình chơi Ma Sói, không nghĩ nhiều về yếu tố bên ngoài. Nhưng hiện tại tôi không còn cách nào."

Im lặng thêm một lát, Minh Thiên khẽ nhíu mày, mở miệng nói: "Cô vừa áp dụng logic ngoài sân với mọi người. Cô nói tôi bảo vệ Đoạn Dịch, lừa gạt mọi người. Đồng dạng, cô muốn sống sót, cũng có thể lừa gạt mọi người. Ai cũng muốn sống, chúng ta vẫn nên phân tích hành vi người sói trong sân thôi."

"Hôm qua anh Tiểu Dịch nói mọi người lên tiếng ngược thứ tự, số 11 nói đầu tiên, nhận mình là dân; số 10 cũng nhận dân, tiện thể hắt bát nước bẩn cho anh Tiểu Dịch, nói số 4 là tiên tri thật, anh Tiểu Dịch là quỷ tượng thạch. Thế cô thì sao?"

"Đến lượt cô số 9 Hứa Nhược Phàm, thật ra nếu cô bàn Khang Hàm Âm là sói, hoặc Đoạn Dịch là sói, ok không có vấn đề gì. Nhưng nguyên văn cô đã nói gì?"

"Cô nói số 8 số 11 một trong hai có sói, muốn vote một trong hai người. Cô là quỷ tượng thạch, hôm qua lúc bàn luận chỉ mới kiểm tra được hai lần. Số 8 và số 11 ai là dân, cô không biết. Cho nên khi nói chuyện, cô fake dân, sau đó tốt nhất là chọn đại một người để vote."

Tạm dừng trong chốc lát, Minh Thiên tổng kết: "Cách số 9 nói chuyện hôm qua đã đủ bại lộ ý đồ "giết dân". Cô mới là người sói cuối cùng, cũng là quỷ tượng thạch."

"Số 1 Ổ Quân Lan biết chơi. Nếu cô ấy còn sống, hẳn là tối qua đã kiểm tra số 9. Số 9 chắc chắn là sói. Chỉ tiếc cô ấy tạm thời không xuất hiện."

Đến đây, Minh Thiên im lặng một hồi lâu, hắn ngồi trong ô vuông màu trắng, nâng cằm nhìn lên bóng đêm hun hút.

Bầu trời đêm không trăng không sao, một màu đen thuần. Nguồn sáng mông lung phát ra từ màn hình thiết bị, chiếu sáng cơ thể thon dài. Được dát một lớp ánh sáng nhạt, tròng mắt hắn lại đen vô cùng, dường như còn đen hơn cả bầu trời đêm.

Chờ mãi không thấy ai đáp lời, hắn nói: "Tôi chỉ giải thích một lần. Người tốt tự phán đoán. Ngày đầu tiên, số 1 là tiên tri thật, nghe cô ấy lên tiếng xong, tôi liền nhận tri. Tôi nhận tri khi phát biểu tranh cử, là để giúp cô ấy chắn sói."

"Số 4 không chắc tôi nhảy ra vì giúp số 1 chắn sói. Theo góc nhìn số 4, tôi có thể là sói, nên số 4 cũng nhận tri, muốn giúp Ổ Quân Lan. Quan hệ của số 1 và số 4, tối qua Ổ Quân Lan đã giải thích."

"Số 7 anh Tiểu Dịch là dân thường. Ban đầu anh ấy fake quỷ tượng thạch, muốn gây nhiễu loạn phe sói. Đúng là vì anh ấy nói mình soi số 5 ra người tốt, hai sói số 9 và số 1 mới buông tay."

"Vì người sói cắn Khang Hàm Âm, số 7 không thể không nói mình

là tiên tri thật. Đương nhiên, anh ấy làm vậy còn có một chỗ tốt, anh ấy và tiên tri thật đổi thân phận cho nhau, tránh cho sói "diệt dân". Tất cả hành động của anh ấy đều là vì phe người tốt."

"Ngày hôm qua anh ấy yêu cầu lên tiếng ngược, cũng là vì thế. Từ đó thế cục trên sân trở nên rõ ràng hơn. Nếu số 1 số 8 có mặt, hôm nay vote số 9 xong, phe người tốt lập tức thắng cuộc. Mỗi tội hai người họ lại vắng mặt, làm phe người tốt lâm vào cục diện bế tắc."

.

Bên kia 9 giờ 10 phút, Đoạn Dịch đứng ở ô【 trái 17 】thấy sương mù dày đặc biến mất, con đường một lần nữa nối liền đầu đuôi. Đến khi anh đi quanh mê cung thêm một vòng nữa, thời gian là 9 giờ rưỡi.

Anh đã bỏ lỡ hơn phân nửa thời gian thảo luận.

Nhưng đây là nan đề, bẫy rập hệ thống thiết lập, Đoạn Dịch cũng chịu thôi. Mê cung biến đổi dị thường từ 8 giờ đến 10 giờ, anh cần tranh thủ thời gian này để điều tra đầy đủ.

May mắn phía Ma Sói có Minh Thiên.

Đoạn Dịch tin tưởng Minh Thiên có thể carry. Dù có gì bất ngờ xảy ra, anh, Minh Thiên, Ổ Quân Lan ba người thuộc một phe, thêm Tra Tùng Phi chắc cũng theo phe mình. Người tốt thắng là cái chắc.

Nhưng Đoạn Dịch không dự đoán được rằng, Ổ Quân Lan và Tra Tùng Phi không có mặt.

Bởi vậy khi anh vào kênh công cộng lúc 9 giờ rưỡi, vừa lúc nghe Cao Vận nói: "Hôm qua tôi nghi số 10, vì tôi biết cậu ta giỏi chơi Ma Sói. Nghe cậu ta lên tiếng xong, tôi xác định số 10 là sói. Số 10 dùng sức dìm số 7, nên tôi nói giúp số 7. Nhưng bây giờ tôi hơi nghi, rất có thể số 10 và số 7 cố tình đối nghịch nhau."

"Hiện tại tôi không dám tin số 7. Đêm qua lên tiếng, số 7 luôn giữ

suy đoán số 1 là người tốt, số 10 nghi ngờ số 7, tôi hung hăng bác bỏ số 10. Lý do lúc đó tôi đưa ra là, lập luận logic của số 7 về số 1 không có vấn đề, hơn nữa số 7 nói soi tôi ra người tốt. Nhưng hiện tại ngẫm lại... Nếu số 7 không phải tiên tri thật, nếu không phải số 7 muốn vớt số 1, mà là tranh thủ hảo cảm của số 1, để số 1 cho rằng mình đang chắn sói..."

"Hơn nữa nghĩ lại, phù thủy chưa cứu ai. Tôi có thể lý giải theo logic ngoài sân mà vừa rồi số 9 bàn, số 2 muốn giúp số 7 chơi sói thắng không?"

"Tôi mặc kệ. Tôi vote đầu tiên. Tôi phát hiện manh mối, tôi muốn thăm dò mê cung thêm một lát trước khi đến 10 giờ."

Mới vừa vào liền nghe nói như thế, Đoạn Dịch ngơ ngác.

Anh dò hỏi vài câu, được Minh Thiên giải thích, mới biết Tra Tùng Phi và Ổ Quân Lan chưa xuất hiện.

Thợ săn là số 11, nếu hai dân chết, trò chơi sớm nên kết thúc. Thành thử Cao Vận nghi ngờ thân phận Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch vừa định mở miệng, chưa kịp giải thích gì, số 11 Bạch Lập Huy bỗng nói: "Được rồi, vote đi. Tôi vote rồi. Ngại quá Đoạn Dịch, tôi vote anh."

Đoạn Dịch mệt tâm không nói lên lời. Bên số 6, Đoạn Dịch không quen cô, tạm thời không nói chuyện.

Nhưng Bạch Lập Huy có quan hệ không tồi với anh. Lẽ ra hắn ta phải tin anh chứ.

Không chờ Đoạn Dịch hỏi ra miệng, Bạch Lập Huy chủ động giải đáp nghi hoặc của anh. "Tôi tin nhân phẩm của Hứa Nhược Phàm, nếu không phải cô ấy thật sự không giải được mê cung, cô ấy sẽ không làm như vậy. Cô ấy đã cố hết sức. Nếu đêm nay chúng ta đẩy cô ấy vào tù, khả năng cao sáng mai cô ấy sẽ chết. Thế nên... Mặc dù cô ấy là người sói, tôi vẫn muốn cô ấy thắng. Chúng ta..."

"Mấy người chúng ta... Chúng ta nghĩ cách, xem có thể làm được gì

không."

"Còn Minh Thiên... Tôi xin lỗi cậu. Cậu có người muốn bảo vệ, tôi cũng vậy."

.

Minh Thiên, Đoạn Dịch, hai phiếu vote số 9 Hứa Nhược Phàm.

Số 6 Cao vận, số 11 Bạch Lập Huy, số 9 Hứa Nhược Phàm đều vote Đoạn Dịch.

2.5 phiếu và 3 phiếu. Đoạn Dịch biết hôm nay mình sẽ vào tù.

Đoạn Dịch muốn nói gì đó, Minh Thiên như đoán được, lập tức nói: "Anh Tiểu Dịch, em trò chuyện riêng với anh."

Không đợi Đoạn Dịch trả lời, Minh Thiên đã rời khỏi kênh công cộng, gửi yêu cầu cho Đoạn Dịch.

Cách 10 giờ không đầy 30 phút, Đoạn Dịch nhìn thoáng thời gian, bấm nhận cuộc gọi từ Minh Thiên.

Tai nghe vừa vào kênh riêng, Đoạn Dịch nghe Minh Thiên nói ngay: "Anh đừng lo lắng. Bên em có công cụ trò chuyện cùng đồng đội, chúng ta thông qua thiết bị nói chuyện, không thông qua tai nghe, hơn nữa không bị hạn chế "tù giam". Sau khi vào tù, anh không thể liên lạc những người khác. Nhưng anh liên lạc với em là được."

Đoạn Dịch chớp mắt, nói: "Được, tốt. Không biết sau khi người sói thắng lợi, phó bản sẽ cho người tốt bao nhiêu thời gian... Tôi đã tìm được hướng giải mê cung rồi."

Minh Thiên hỏi: "Mê cung có thể di động?"

"Chậc, quả nhiên là dân lão làng." Nghe ngữ khí Minh Thiên quá nặng nề, Đoạn Dịch trêu chọc hắn một câu, thử làm hắn thả lỏng một chút, rồi mới nói những gì mình vừa phát hiện.

Dừng một chút, Minh Thiên nói: "Vâng, khá giống dự tính của em,

suy ra mê cung này là..."

Đoạn Dịch tiếp lời nói: "Hình lập phương. Mê cung là hình lập phương. Đúng 8 giờ, hình gấp lập phương được mở ra. Mà ý nghĩa bài ca dao "vặn vẹo", ám chỉ chúng ta có thể thông qua vặn vẹo thời gian và không gian, thay đổi toàn bộ thế giới."

Bí mật phá giải mê cung chỉ còn một bước cuối cùng, gần ngay trước mắt, Đoạn Dịch dùng ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng nói những lời này.

Đến khi anh dứt lời, trái tim rơi xuống thật mạnh.

Đầu tiên, anh sắp vào tù. Người sói thắng, người tốt thua. Anh không biết hệ thống sẽ cho người tốt thời gian vượt ải là bao lâu.

Tiếp theo, anh ôm tâm tình kích động vui sướng trở về, tính toán chia sẻ tin tốt cho mọi người... Anh đã tìm được cách phá giải mê cung.

Cùng lúc này anh phát hiện, có lẽ rất nhiều người đã chết, ví dụ Ổ Quân Lan, ví dụ Tra Tùng Phi. Tin tức này, trừ bỏ Minh Thiên, anh không người chia sẻ.

- --

*Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện kinh sợ nhưng không có hiểm nguy

Chương 97

Đoạn Dịch tay phải cầm thiết bị, tay trái nâng lên, ngón cái và ngón trỏ nhéo sống mũi.

Anh nghe Minh Thiên nói: "Xem ra chúng ta chỉ gặp NPC bất đồng, còn bản chất mê cung là giống nhau. Hôm nay em cũng phát hiện góc vuông. Em nghĩ rằng nó ám chỉ hình lập phương. Hình cầu cũng là một khả năng, sẽ phức tạp hơn rất nhiều. Nhưng từ các vị trí cắt đứt mà anh đánh dấu, mê cung là hình lập phương thì chính xác hơn. Suy ra vị trí các NPC bên ngoài, chính là mỗi mặt cạnh bên của hình lập phương."

"Em tán thành cái nhìn của anh. Nếu chúng ta không thể ảnh hưởng hành vi NPC để thay đổi hướng đi cốt truyện, chúng ta có thể dựa vào việc vặn vẹo không gian và trục thời gian, thay đổi hoàn toàn thế giới bọn họ."

"Thời gian vượt ải tính từ buổi tối 8 giờ đến 9 giờ 10 giờ. Trước tiên chúng ta nghĩ biện pháp cụ thể, rồi tranh thủ trong khoảng thời gian này thay đổi lối đi mê cung."

Những điều Minh Thiên nói, cũng là suy nghĩ trong lòng Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch đoán, bên hắn cũng tra xét được thông tin không sai biệt lắm. Chẳng qua vừa đến 8 giờ tối, hai người phân công nhau hành động, một người thăm dò mê cung, một người vào kênh công cộng tham dự thảo luận.

Chẳng qua sự tình vượt quá dự kiến của hai người.

Đoạn Dịch không lập tức đáp lại, Minh Thiên nhận ra cái gì, lại nói: "Chúng ta có thể ra ngoài. Anh đừng lo."

"Ừ. Tôi biết. Tôi sẽ lập tức thăm dò cụ thể. Cốt truyện mê cung đã khôi phục, hiện đã có thể kích hoạt. Xem xong các đoạn cốt truyện ẩn, hẳn là sẽ nghĩ ra biện pháp." Đoạn Dịch cố gắng khiến giọng

điệu mình nhẹ nhàng hơn, "Để tôi nói cái nhìn của mình, "nhà tiên tri được chọn" nghe xem đúng hay không nhé."

"Ở《 Du Viên Kinh Mộng 》,《 chơi trốn tìm 》, hoặc《 Jack Đồ Tể 》, nếu người tốt không qua ải, hơn phân nửa sẽ bị nhốt trong tù, từng người một bị Chu Chấn An bóp chết, bị Mạt Lị chém chết, bị Nicole bám vào người bà chủ khách sạn bắn chết. Nhưng chỉ cần người chơi tìm được cách qua ải trước khi điều đó xảy ra, người tốt vẫn còn cơ hội sống sót rời đi."

"Huống chi phó bản lần này rất đặc biệt. "Vào tù" đồng nghĩa bị tước quyền liên lạc. Người tốt không thắng, cùng lắm là bị nhốt trong mê cung, đến nay tôi chưa gặp NPC nào vọt vào mê cung chém tôi. Hiện tại cũng mới qua ba ngày. Chỉ cần hệ thống cho chúng ta sống đến 9 giờ 10 giờ đêm mai, chúng ta vẫn còn cơ hội ra ngoài."

Tai nghe truyền đến ý cười nhàn nhạt của Minh Thiên. Hắn nói: "Vâng, anh Tiểu Dịch nói đúng. Hôm nay chúng ta thức xuyên đêm, thêm buổi ban ngày, hẳn là không thành vấn đề."

"Đúng vậy." Đoạn Dịch cười cười, "Với lại, còn chưa tới 10 giờ. Tiệc... chưa tàn, mọi việc cũng chưa trần ai lạc định. Người tốt chưa chắc sẽ thua."

Thời gian trôi đến 9 giờ 45 phút. Còn mười lăm phút.

Minh Thiên không tiếp lời Đoạn Dịch, tạm thời giữ im lặng.

Kỳ thật bọn họ đều biết, hai người kia khả năng cao đã xảy ra chuyện.

Hôm nay là ngày thứ ba, ba sói đã bị loại, quỷ tượng thạch nhận kỹ năng cắn người.

Nếu quỷ tượng thạch cắn người, Minh Thiên sẽ biết, hơn nữa nhất định sẽ dùng thuốc giải cứu người. Bởi vì hắn cần bảo vệ dân, cũng muốn nghe nhà tiên tri đã soi ai. Số 1 và số 11, vô luận ai bị cắn, Minh Thiên đều sẽ cứu.

Nhưng hắn không nhận được bất kỳ thông báo nào, số 9 quỷ tượng thạch muốn thắng, không thể không cắn người. Số 9 dùng kỹ năng giam cầm người chơi, hệ thống lại không phát thông báo, chỉ có thể vì cô đã cắn người chết.

... Số 9 chọn cắn ai đó, nhưng người đó đã chết, cho nên hệ thống không thông báo ai vào tù.

Bây giờ có thể khẳng định rằng, Ổ Quân Lan và Tra Tùng Phi, một người đã chết, người còn lại tỷ lệ sống sót không lớn.

Nhưng Minh Thiên không đề cập. Ngón tay hắn kéo gần tai nghe, nói với Đoạn Dịch: "Vâng, em chờ cùng anh. Anh muốn chờ ở chỗ này, hay là... vào kênh công cộng?"

Đối với vấn đề này, Đoạn Dịch im lặng một lát.

Minh Thiên phản ứng lại, hỏi: "Về Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy..."

"Thật ra lựa chọn ban đầu của Bành Trình, cũng giống hai người bọn họ." Đoạn Dịch thở nhẹ một hơi, nói tiếp, "Trò chơi này dồn ép con người ta đến cực đoan. Liên quan chuyện sống chết, bọn họ không có gì đáng trách. Bọn họ chỉ muốn sống mà thôi. Mà bản thân muốn sống... Đâu có gì sai? Chỉ là tôi..."

Chỉ là mình đã làm rất nhiều chuyện vì mọi người, vậy mà cuối cùng vẫn không được mọi người tin tưởng hoàn toàn. Tâm tình Đoạn Dịch không thể nói là không mất mát.

Cười khổ một tiếng, thanh âm anh khôi phục bình thường, thậm chí mang theo vài phần phóng khoáng và khí phách: "Không sao. Bọn họ không cho tôi dẫn dắt bọn họ thắng, là tổn thất của bọn họ. Bọn họ không đáng ảnh hưởng đến tâm tình tôi. Nói trở về, Tiểu Thiên..."

Minh Thiên lập tức đáp: "Dạ?"

"Cũng không có gì." Đoạn Dịch cười cười, cảm khái, "Lúc này cậu vẫn đứng phía bên tôi, cảm ơn."

"Anh Tiểu Dịch, em vượt qua vô số phó bản, gặp qua vô số người, chỉ riêng anh là người duy nhất giữ vững bản tâm. Vậy nên em sẽ luôn đứng bên anh. Kể cả như thế nào..." Minh Thiên tạm dừng một chút, trầm giọng nói, "Anh sẽ tiếp tục đi, cho đến khi rời khỏi nơi này. Anh sẽ trở về cuộc sống bình thường."

Thời gian đến 9 giờ 50 phút.

Đoạn Dịch và Minh Thiên trở lại kênh công cộng.

Đoạn Dịch mở miệng, đầu tiên hỏi Ổ Quân Lan và Tra Tùng Phi có trở lại không.

Nhưng trước sau không người đáp lại.

Thời khắc 10 giờ chung quy vẫn tới.

Ổ Quân Lan và Tra Tùng Phi không có mặt, số 6 Cao Vận không biết đi đâu, kênh công cộng trừ Đoạn Dịch và Minh Thiên, chỉ có Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy.

Kênh một lần nữa im phăng phắc, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nức nở, là Hứa Nhược Phàm không kìm nổi mà khóc.

Đúng 10 giờ. Hệ thống phát thông báo.

"Xin mời người chơi số 7 vào tù. Bạn có 10 phút nói lời cuối."

Cuối cùng Đoạn Dịch vẫn chọn mở miệng, thanh âm hơi khàn khàn, kể một lượt những manh mối mình phát hiện được, rồi nói: "Vốn đang có đầy đủ thời gian thăm dò và khai quật các đoạn cốt truyện. Tìm được bước ngoặc mấu chốt, sắp xếp lại mê cung, chúng ta liền qua ải. Chỉ là hiện tại... Không biết người tốt có thể chờ đến 8 giờ đêm mai, để di chuyển mê cung hay không. Chúc may mắn đi. Tranh thủ thời gian "di ngôn", tôi đã tận tình tận nghĩa, không nợ nần ai. Về sau có lẽ sẽ không gặp lại. Tạm biệt."

Phát biểu "Di ngôn" xong, Đoạn Dịch rời kênh công cộng.

10 giờ 10 phút, icon tai nghe trên màn hình thiết bị biến mất, không thể sử dụng nữa. Nghĩa là anh đã mất khả năng liên lạc cùng những người chơi khác.

Cùng lúc này, anh nghe được thông báo từ tai nghe. "Tất cả dân thường vào tù, hệ thống tuyên bố ván chơi người sói kết thúc, người sói giành chiến thắng. 12 người chơi đều là "người lạc đường", nhưng mê cung chỉ cho người sói phương hướng rời khỏi đây, cảm ơn người sói đã giúp nó đấu với phe người tốt."

"Phe người sói tổng cộng có 4 người chơi, còn sống 2 người. Số 5 và số 9 là hai người chơi còn sống, vui lòng làm theo hướng dẫn trên thiết bị để rời khỏi mê cung. Một giờ sau sẽ có xe buýt tới đón mọi người."

"Phe người tốt gồm người chơi số 2, số 7, và số 11 còn sống. Chúc các bạn may mắn."

Thông báo kết thúc, Đoạn Dịch không nghe thấy gì nữa. Tai nghe trở thành vật trang trí.

Nhưng rất mau, màn hình thiết bị của anh nhảy ra một icon cái tai.

Click mở cái tai này, Đoạn Dịch lập tức nghe thấy giọng Minh Thiên.

Tâm tình Đoạn Dịch thật sự không dậy nổi, nhưng anh không muốn tăng thêm gánh nặng tâm lý cho cả hai, bèn miễn cưỡng cười, hỏi: "Cậu đấy hả?"

Minh Thiên gật đầu, hỏi: "Dạ. Anh nghe rõ không?"

"Ừ, rất rõ." Đoạn Dịch nói.

"Vậy là tốt rồi." Minh Thiên nói, "Anh Tiểu Dịch, đừng lo lắng. Thông thường, giống như các phó bản trước, chúng ta chỉ còn một tiếng vượt ải. Bởi vì một tiếng sau xe buýt sẽ đi mất, dù chúng ta rời mê cung cũng không có tác dụng gì. Ở trong mê cung tốt xấu có nước có đồ ăn, sau khi rời khỏi đây ngược lại cái gì cũng không có. Nhưng em có..."

Đoạn Dịch hỏi hắn: "Đừng nói cậu có thể gọi xe buýt nhá?"

Minh Thiên gật đầu: "Không thể gọi xe buýt, nhưng trong túi em có xe máy mini. Cho nên anh đừng lo. Hiện tại chúng ta tranh thủ thời gian thăm dò, sau khi rời khỏi mê cung, em có thể nghĩ cách mang anh về khu nghỉ ngơi."

"Quay lại vấn đề hiện tại. Sau khi vào ảo cảnh, công cụ trò chuyện sợ là không dùng được, còn lại chúng ta duy trì liên lạc bình thường. Khuyết điểm duy nhất là anh không thể chủ động liên lạc với em. Nhưng đừng lo, một khi em ra ngoài cốt truyện, em lập tức gọi cho anh."

"Được." Đoạn Dịch đi hướng phòng tắm. "Giờ tôi đi tắm một cái, ăn gì đó, nghỉ ngơi nửa giờ, rồi tiếp tục chạy cốt truyện. Cậu cũng nghỉ ngơi một lát đi. Bảo tồn thể lực mới dễ làm việc."

Tạm đặt thiết bị trên mặt đất, Đoạn Dịch vào phòng tắm tắm rửa, tiện thể sửa sang lại dòng suy nghĩ.

Thời điểm trò chuyện cùng Minh Thiên, anh tận lực nhịn xuống.

Nhưng lúc này một mình đứng dưới vòi sen, áp lực đè nặng trồi lên ồ ạt, làm anh có chút khống chế không được.

Ra ngoài phòng tắm vòi sen, hốc mắt Đoạn Dịch hơi phiếm đỏ.

Anh không vội nhặt thiết bị lên trò chuyện cùng Minh Thiên, mà ngồi bệt tại chỗ, không thể kìm được mà rút một điếu thuốc.

Ngọn lửa bùng cháy, thời điểm châm điếu thuốc, Đoạn Dịch xuyên qua nó, nhìn về phía bầu trời đêm đen nhánh.

Anh bỗng nhớ tới trước khi phó bản cũ kết thúc, mọi người tụ tập ở bờ sông nhỏ.

Khi đó ngọn lửa nơi xa rừng cây mới vừa tắt, lửa trại bờ sông được thắp sáng.

Ánh sao phô bày trên không trung, ảnh ngược dưới đáy nước lóe sáng màu bạc, như là ngân hà chảy tới nhân gian.

Đoạn Dịch bị Minh Thiên ôm ngồi bên bờ sông, bên tai anh là tạp âm Bạch Lập Huy rửa chén, trộn lẫn tiếng bốn cô gái cười đùa ríu rít ngây thơ. Tra Tùng Phi cùng các cô chơi trò thật hay thách, há miệng muốn nói, rồi lại ngượng ngùng, mặt nghẹn đến mức đỏ bừng. Bành Trình đảm nhiệm vai trò tấu hài, vừa kêu "em gái xinh đẹp" vừa thò một chân xuống sông...

Lúc ấy mọi người một đường giúp đỡ, phối hợp ăn ý, nguyện ý cống hiến cho nhau, mọi thứ đều hoàn mỹ.

Vậy mà chỉ qua mấy ngày, đa số đã chết trong mê cung. Người còn sống thì đường ai nấy đi, chung quy đường ai nấy đi.

Bóng đêm nặng nề này, giống như bầu trời sau khi ngân hà rơi xuống. Giữa người với người, tụ rồi tan đều có thời hạn.

Chỉ là người chết đã đi xa, người còn sống vẫn phải tiếp tục tiến tới.

Đoạn Dịch thề, anh nhất định phải đi đến cuối.

Anh từng bị phản bội, cũng từng được tín nhiệm tuyệt đối.

Đồng đội tin tưởng anh, đều là người có giao tình thân quen.

Anh đạp lên thi hài và máu tươi đi về phía trước, lưng cõng theo ước nguyện mà bọn họ chưa đạt thành.

Anh sẽ sống sót, sẽ đi đến tận cùng.

Anh sẽ không rời đi, sẽ tìm kiếm bí mật trò chơi, tìm được quy tắc trói buộc hết thảy.

Trò chơi mới chính là lao tù thực sự, nó tra tấn tâm trí con người đến thay hình đổi dạng.

Đoạn Dịch thề, anh phải báo thù vì người đã mất, phải tháo gỡ

gông xiềng hệ thống trói trên người, anh còn phải vì Minh Thiên báo thù. Hắn đã bị trò chơi này tra tấn quá nhiều.

Hút hết điếu thuốc, Đoạn Dịch lưu loát đứng dậy đi về phía trước.

Vứt bỏ suy nghĩ tiêu cực và nản lòng, anh nhanh chóng nhặt thiết bị lên, ngữ khí cứng cỏi: "Tiểu Thiên, tôi chuẩn bị xong rồi. Chúng ta bắt đầu nghĩ cách qua màn."

Chương 98

Phóng mắt toàn bộ mê cung, đứng ở bên ngoài, có 8 Tiểu Ngũ để người chơi kích hoạt cốt truyện. Đoạn Dịch đã bắt chuyện với 7 người, trong đó có một đoạn cốt truyện anh chưa chạy hết đã bị cưỡng chế quay về mê cung.

Hiện tại chỉ còn 1 Tiểu Ngũ chưa bị Đoạn Dịch kích hoạt cốt truyện. Cô ta đứng ở ô【 trái 24 】.

Tiểu Ngũ này tuổi rất nhỏ, ăn mặc rách nát, như ăn mày trên phố. Lầm đầu Đoạn Dịch gặp cô, ghi chú là "Tiểu Ngũ ăn mày".

"Em tên Tiểu Ngũ đúng không? Em bao nhiêu tuổi?" Đi đến trước mặt Tiểu Ngũ, Đoạn Dịch hỏi.

Tiểu Ngũ nói: "Em 6 tuổi! Lâu lắm rồi em chưa được ăn cơm, nhưng không ai cho em tiền. Em, em không tranh nổi địa bàn với bọn họ. Anh có thể giúp em không?"

Đoạn Dịch gật đầu, thoải mái trả lời: "Được. Anh giúp em."

Vào ảo cảnh, Đoạn Dịch tới một hẻm nhỏ.

Hai bên hẻm nhỏ đầy rẫy nhà cửa lụp xụp, cư trú bên trong đều là người nghèo. Con đường lát đá mọc rêu cực kỳ bẩn, nơi nơi chất đống tạp vật, miễn cưỡng đủ đi lại.

Tiểu Ngũ ở chỗ này ăn xin, hiển nhiên không xin được tiền. Nơi này cách đường phố náo nhiệt rất xa, xung quanh toàn là người nghèo hơn cả nghèo.

Tiểu Ngũ mặt bẩn như mèo, lôi kéo Đoạn Dịch chạy đến đầu ngõ, ngón tay chỉ tòa nhà hoành tráng nơi xa: "Băng qua tòa nhà đó là tới chợ bờ sông. Chỗ đó nhộn nhịp lắm, rất dễ xin tiền. Nhưng nếu em qua đó xin tiền sẽ chiếm chỗ kiếm tiền của ăn mày khác. Bọn họ sẽ đánh em. Anh giúp em được không?"

Đoạn Dịch đáp ứng Tiểu Ngũ.

Trên cầu là địa bàn ăn xin, bị mấy thằng nhóc 15-16 tuổi chiếm cứ. Nhưng một người hồi bé suốt ngày đánh nhau, được vinh danh là tiểu bá vương đầu đường xó chợ, Đoạn Dịch đối mặt với lời đe dọa của thằng nhóc, chẳng khác gì ngựa quen đường cũ.

Bày ra tư thế "Tao mới là đại ca đường phố", Đoạn Dịch đi lên, há mồm bắt bọn nó nhường chỗ.

Bọn nhóc đầu để chỏm nào chịu nhường, lập tức cầm vũ khí nhào lên đánh Đoạn Dịch.

Vì tiền, vì sống sót, bọn nó dám liều mạng. Cho nên Đoạn Dịch đánh đấm hơi bị vất vả, hơn nữa còn gây sự chú ý, rước lấy một đống quần chúng vây xem.

Anh bất ngờ bị đấm vào mũi, mũi chảy máu ròng ròng.

Tiểu Ngũ bị dọa, vội chạy tới muốn kéo anh chạy trốn.

Tiểu Ngũ chạy rất gấp, trên đường không cẩn thận đụng vào một người, vừa khéo là Sở Thanh đang đến xem có chuyện gì xảy ra.

"A Thanh, em không sao chứ?" Người hỏi là Chu Chấn An.

Tiến lên nhìn Sở Thanh, phát hiện nàng không việc gì, Chu Chấn An dịu dàng trách cứ nàng. "Đã nói em đừng hóng náo nhiệt rồi. Đám lưu manh đánh nhau, em tới nhìn cái gì? Có bị thương không?"

Sở Thanh lắc đầu, nhìn Tiểu Ngũ ngồi dưới đất khóc.

Sở Thanh ngồi xổm xoa đầu cô bé, nói với Chu Chấn An: "Anh nói đúng, cơ mà đứa nhỏ đụng vào em thì sao mà bị thương được? Ngược lại làm đứa nhỏ bị ngã ngồi dưới đất."

Một lần nữa nhìn về phía Tiểu Ngũ, Sở Thanh nhẹ giọng hỏi: "Con muốn đi nơi nào?"

Tiểu Ngũ kể ngọn nguồn sự tình. "Anh ấy vì giúp con mới bị vậy. Con phải ngăn anh ấy đánh nhau!"

Sở Thanh cho Tiểu Ngũ ít tiền. "Những tên lưu manh đơn giản là muốn tiền, con đưa tiền cho bọn họ, sau đó tới tìm ta nhé."

Mắt thấy Tiểu Ngũ cầm tiền đi xa, Chu Chấn An hỏi Sở Thanh. "A thanh, em đây là..."

Sở Thanh nói: "Một bé gái nhỏ xíu, phải tranh địa bàn cùng nhiều đứa con trai như vậy? Nếu em đã thấy thì không có chuyện mặc kệ. Thế đạo loạn lạc, có thể giúp đỡ thì giúp đỡ."

Cách đó không xa, Đoạn Dịch vừa đánh nhau, vừa thu hết cảnh này vào mắt.

... Thì ra người muốn thu lưu Tiểu Ngũ là Sở Thanh.

Một lát sau, những tên lưu manh nhận tiền Tiểu Ngũ đưa. Đứa nào đứa nấy mặt mũi bầm dập, không chiếm được lợi từ trên người Đoạn Dịch, cầm tiền liền chuyển thái độ, không tiếp tục động thủ.

Đoạn Dịch không hiểu quy củ thời đại này lắm, noi theo nhân sĩ giang hồ ôm quyền chào đám lưu manh, rồi đi theo Tiểu Ngũ đi tìm Sở Thanh.

Lúc này Đoạn Dịch mới ý thức được, nguyên lai là vì mình giúp Tiểu Ngũ đánh nhau, cô chạy ra giúp mình, mới gặp Sở Thanh và Chu Chấn An, sau đó có cơ hội bái sư.

Nếu là trước đây, Đoạn Dịch sẽ thử thay đổi lựa chọn.

... Anh không giúp Tiểu Ngũ đánh nhau, cô ta sẽ không gặp được vợ chồng Chu Chấn An.

Mỗi tội thông qua khoảng thời gian thăm dò, Đoạn Dịch đã biết đây là bẫy vận mệnh mê cung.

Dù lần này anh ngăn Tiểu Ngũ gặp vợ chồng Chu Chấn An, nhưng vận mệnh đã sớm an bài xong xuôi. Hoặc sớm hoặc muộn, Tiểu

Ngũ đều sẽ vào Như Mộng Viên.

Cứ như vậy, các người chơi sẽ lâm vào trạng thái lạc lối.

Bọn họ sẽ không ngừng kích hoạt các đoạn cốt truyện, một lần lại một lần thử thay đổi cuộc đời và kết cục NPC. Song bọn họ chẳng những không thay đổi được gì, mà thần trí còn chịu ảnh hưởng, rơi vào tình trạng lẫn lộn.

Vì thế, Đoạn Dịch không làm gì hết, chỉ nhìn theo Chu Chấn An và Sở Thanh dẫn Tiểu Ngũ rời đi.

Dưới ánh mặt trời, trên phố xá, đôi vợ chồng mỗi người nắm một tay Tiểu Ngũ, nhìn qua ấm áp hài hòa.

Nhìn hình ảnh này, chẳng ai đoán được tương lai ba người bọn họ sẽ nhận về kết cục thê thảm.

Đoạn Dịch cảm khái, đầu ngón tay quẹt đầu mũi, đang muốn rời đi, bỗng nhớ lại hình ảnh nào đó.

... Vừa nãy, vừa nãy Sở Thanh đi tới xem, anh thấy cái gì thế hả?

Mặt mày rùng mình, Đoạn Dịch lập tức đuổi theo đôi vợ chồng, gọi một tiếng: "Sở Thanh!"

Nghe có người gọi, Sở Thanh dừng chân, quay đầu.

Nàng mặc sườn xám, da thịt trắng như sứ, phần eo sườn xám bó nhỏ, quả là một giai nhân tuyệt sắc.

Chung quanh vô số người dùng ánh mắt tán thưởng nhìn nàng.

Nhưng Đoạn Dịch chỉ chú ý mặt ngọc đeo trên cổ nàng.

Bạch ngọc rũ xuống, đè lên một nút cài sườn xám cùng màu.

Nhìn chằm chằm nó hồi lâu, Đoạn Dịch hỏi Sở Thanh: "Đó là... Ngọc Côn Luân?"

Sở Thanh có chút kinh ngạc nhìn anh: "Đúng, là Côn Luân ngọc, anh biết nó?"

Đoạn Dịch lập tức hỏi: "Biết. Mạo muội hỏi một chút, cô lấy nó từ chỗ nào, muốn nó để làm gì?"

"Từ một người tặng thôi, cũng không phải thứ gì hiếm lạ..." Gương mặt Sở Thanh lộ vẻ ngượng nghịu, không nói gì nữa, bị Chu Chấn An thúc giục rời đi.

Đoạn Dịch đuổi theo muốn biết thêm, nhưng mê cung không cho anh thời gian, anh nhanh chóng bị đẩy khỏi ảo cảnh về ô vuông.

Đoạn cốt truyện【 trái 24 】kết thúc, phía trước Đoạn Dịch【 trái 25 】xuất hiện Tiểu Ngũ ẩn.

Bắt chuyện cùng Tiểu Ngũ này, Đoạn Dịch tiến vào đoạn cốt truyện đơn giản: Anh cùng Tiểu Ngũ đi tìm Chu Chấn An xin một máy ảnh.

Chu Chấn An đáp ứng, vỗ đầu cô rời đi.

Tiểu Ngũ vui vẻ ra mặt nhìn bóng lưng sư phụ, đôi mắt lấp lánh như ngôi sao.

Hết đoạn cốt truyện, Đoạn Dịch trở lại mê cung.

Đến bây giờ, trừ đoạn cốt truyện con rối, Đoạn Dịch đã xem xong tất cả cốt truyện.

Tiểu Ngũ 6 tuổi gặp Chu Chấn An và Sở Thanh trên phố, được đưa về Như Mộng Viên. Một năm sau khi bái sư, cô xin Chu Chấn An mua cho một chiếc máy ảnh.

Tiểu Ngũ 15 tuổi giúp sư phụ sư nương bán vé buổi diễn, mời Đoạn Dịch vào xem. Sau đó cô trốn sau rèm cửa xem sư phụ, hâm mộ sư nương đứng bên cạnh sư phụ.

Tiểu Ngũ 16-17 tuổi mặc đồ diễn lên đài, bị cười nhạo, tìm sư phụ tâm sự, đồng thời xác nhận mình yêu sư phụ.

Một thời gian sau, Tiểu Ngũ mặc âu phục cùng một thiếu gia đi tiệm cơm, sợ bị khi dễ, nhờ Đoạn Dịch hỗ trợ, nhặt được một con rối bé gái, con rối đeo ngọc Côn Luân.

Ôm con rối này, Tiểu Ngũ xuyên qua cửa sổ nhìn sân khấu kịch vắng vẻ trong bóng đêm, ảo tưởng người hát tuồng cùng sư phụ là mình.

Từ khi nhặt được con rối, Tiểu Ngũ bắt đầu trở nên cố chấp.

Sau đó nữa, cô gặp bà lão bán thuốc độc, cũng là đoạn thời gian Đoạn Dịch không thể tham dự. Cô đặt thuốc độc từ bà ta, thậm chí tham dự quá trình chế thuốc.

Khoảng một tháng sau thuốc ra lò, cô bỏ thuốc vào Bích Loa Xuân, tự tay bưng cho sư nương uống.

Sau đoạn này, khi Đoạn Dịch gặp lại cô, cô ở nơi tha hương đất khách, bị con rối giết chết.

Tiểu Ngũ viết phong thư, con rối giết cô ta, rồi tự bỏ mình vào trong hòm, chờ gã chạy vặt thuê từ trước, ôm hòm đi thuyền mang về Như Mộng Viên.

Cuộc đời Tiểu Ngũ đến đây kết thúc.

Trước mắt, Đoạn Dịch đã xem xong cốt truyện, chỉ còn thiếu ô【 trên 24 】cùng cốt truyện ẩn liên quan.

Cốt truyện này nằm trên người con rối.

Bộ dáng của nó không khác gì trước đó, vẫn dính máu trước ngực, mặt mang tà khí.

Đối thoại với nó, bám vào con rối, Đoạn Dịch lần nữa tiến vào đoạn cốt truyện này.

Thông qua đôi mắt con rối bé gái, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên giết chính mình, người chơi một người tiếp một người đi vào...

Tất cả đều giống như đúc lần trước.

Cuối cùng, con rối bị Chu Chấn An bế lên sân khấu múa may, cách cửa sổ sát đất Đoạn Dịch cùng bản thân trong quá khứ bốn mắt nhìn nhau.

.

Trước đó Đoạn Dịch đã xem qua đoạn trên một lần.

Nhưng lần này thời gian còn dư dả, anh tiếp tục xem cốt truyện.

Chu Chấn An ôm con rối xướng ca hồi lâu, mới mang con rối về phòng nghỉ ngơi.

Từ sân khấu kịch vòng qua cửa lớn tòa nhà, đi vào phòng khách, Chu Chấn An ôm con rối lên lầu.

Cầu thang phát ra thanh âm kẽo kẹt, Đoạn Dịch bám trên con rối, quan sát biểu cảm nghiêm túc hoặc sợ hãi của người chơi xung quanh.

Cũng là lúc này anh phát hiện, biểu cảm Trâu Bình cực kỳ bình tĩnh.

... Người luôn tỏ vẻ mình sợ hãi con rối, đúng thật là giả bộ?

Một lát sau, Đoạn Dịch theo Chu Chấn An tới lầu 3.

Bám trên người con rối, Đoạn Dịch quay đầu, nhìn về phía bản thân quá khứ và Minh Thiên, chớp chớp đôi mắt.

Anh nghe thấy bản thân quá khứ hỏi: "Các người diễn sớm thế?"

Trong lòng sinh ra vài phần khinh bỉ ghét bỏ bản thân, Đoạn Dịch đi theo Chu Chấn An vào phòng ngủ.

Hình như Chu Chấn An không thích đèn điện. Hắn ta đốt một ngọn đèn dầu hoả.

Ngọn đèn dầu bé như hạt đậu, Chu Chấn An lấy một phong thư từ dưới gối đầu.

Mở ra, Đoạn Dịch thấy trên thư viết là: "Tù binh lần này thế nào? Không đủ cứ nói, chỗ tôi còn một đám."

Tù binh?

Thấy hai chữ này, tim Đoạn Dịch không khỏi hung hăng đập mạnh.

... Những người bị Chu Chấn An giết, thân phận bọn họ là tù binh?

Ai đưa tù binh cho hắn ta giết sướng tay?

Chỉ có thể là vị quan chức fan não tàn.

Chương 99

Trong căn phòng u ám, ngọn đèn dầu bỗng cháy bùng lên, rồi dần nhỏ lại, có chút tro tàn rớt xuống.

Chu Chấn An đốt phong thư thành tro.

Kế tiếp xảy ra cái gì, Đoạn Dịch không biết. Bởi vì anh bị đẩy về mê cung.

Cẩn thận nhớ lại nội dung phong thư, Đoạn Dịch bắt được manh mối kỳ lạ.

Trước đó anh cho rằng vấn đề nhất định nằm trên người con rối, nó mê hoặc Tiểu Ngũ, mê hoặc Chu Chấn An, lâm viên và các sư huynh đệ, thậm chí bao gồm cả vị quan chức quân đội thích nghe Chu Chấn An hát tuồng.

Bằng không thì không thể giải thích vì sao hành vi của những người này đều vượt quá lẽ thường.

Nhưng phong thư lại làm Đoạn Dịch nghi ngờ suy đoán này.

Vị quan chức muốn giải quyết tù binh, những người đó sớm muộn gì cũng bị giết.

Vừa lúc Chu Chấn An muốn hồi sinh Sở Thanh, vị quan chức dứt khoát đưa người cho hắn ta giết.

Trong mắt vị quan chức, những người đó là người chết. Bị cấp dưới xử bắn, hay là giao cho Chu Chấn An, đối với vị quan chức mà nói đều không khác gì nhau.

Cho nên đơn thuần từ việc trợ giúp Chu Chấn An giết người, chưa đủ để kết luận vị quan này "bị điên".

Các sư huynh đệ hợp tác trợ giúp sư phụ tính kế Tiểu Ngũ cũng vậy, lúc trước Đoạn Dịch nảy ra ý nghĩ, hoài nghi bọn họ cũng bị

con rối ảnh hưởng, cho nên hành sự có chút cố chấp.

Cơ mà hiện tại anh phát hiện, sự thật chưa hẳn là như thế.

Sư phụ Chu Chấn An của họ có vị quan chức chống lưng, có thể dùng quyền lực ép bọn họ phải đối phó với Tiểu Ngũ.

Không nghe lời sư phụ, khả năng cao Chu Chấn An sẽ trực tiếp bắn chết bọn họ, thành thử bọn họ không thể không phối hợp kế hoạch của sư phụ.

Theo《 đồng dao con thỏ 》, người duy nhất không động thủ là đồ đệ thứ mười. Như vậy rất có khả năng người viết bài đồng dao cảnh báo Tiểu Ngũ, chính là người này. Có lẽ hắn ta thích Tiểu Ngũ, nên dù tính mạng bị uy hiếp, hắn ta vẫn muốn truyền tin ra ngoài, ám chỉ Tiểu Ngũ đừng trở về.

Điều này cũng xác minh một sự kiện: con rối không thật sự khiến tâm trí mọi người trở nên bất bình thường.

Nếu những người này không có quan hệ với con rối, mà đều là hành động hợp lý, suy ra người có vấn đề tinh thần, chỉ có Chu Chấn An và Tiểu Ngũ.

Chu Chấn An phát điên, vì bị cái chết của Sở Thanh kích, thích.

Tiểu Ngũ thì sao? Tiểu Ngũ có kết cục tồi tệ, rốt cuộc có liên quan đến con rối hay không?

Con rối tên là "Nhiếp mộng", hai chữ này ám chỉ cái gì?

Một suy đoán lướt qua đầu, Đoạn Dịch nhìn về phía trước.

Con rối nhiễm máu trên ngực【 trên 24 】biết mất, xuất hiện ở ô【 trên 25 】.

Con rối này đứng thẳng, ngực đeo ngọc Côn Luân.

Đoạn Dịch đi đến bắt chuyện, nó quay đầu cười, Đoạn Dịch tiến vào ảo cảnh.

Lần này vào ảo cảnh, Đoạn Dịch vẫn bám vào con rối bé gái.

Anh nhìn hoàn cảnh chung quanh, phát hiện mình ở trong rừng cây.

Quang cảnh trước mắt vô cùng quen thuộc.

Nhưng rồi góc nhìn của Đoạn Dịch nhanh chóng thay đổi.

Con rối nằm im dưới mặt đất, anh nhìn Chu Chấn An bóp ch.ết Trâu Bình, nhìn Sở Thanh từ trong quan tài bò ra, bất ngờ giết Chu Chấn An.

Cuối cùng là Sở Thanh toàn thân thịt thối đuổi theo Minh Thiên và Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nghe được loáng thoáng giọng mình chất vấn Minh Thiên: "Ngoài manh mối này, cậu còn giấu gì nữa? Vì sao cậu cố tình dẫn dắt sai mạch suy nghĩ của chúng tôi?"

Chớp mắt một cái, Đoạn Dịch cảm giác mặt ươn ướt, phản ứng đầu tiên là mình khóc. Ngay sau đó anh nhận ra không phải mình khóc, mà là con rối khóc. Còn nữa, không biết có phải vì nguyên nhân bám vào con rối hay không, Đoạn Dịch đồng cảm như thể bản thân mình là con rối, cảm nhận rõ ràng sự bi thương.

Các người chơi nháo nhào thoát khỏi Như Mộng Viên.

Cổng sắt lớn đóng lại, chỉ còn Sở Thanh đi lang thang không có mục tiêu trong lâm viên hoang vắng.

Không chồng, không đồ đệ, không người chơi... Trời đất này chỉ còn một mình nàng.

Thậm chí nàng không có linh hồn, thứ lượn lờ trong vườn là một cái xác rỗng tuếch.

Đi tới đi lui, chân nàng bị vướng khúc cây khô, cơ thể ngã xuống đất.

Cẳng chân lập tức vỡ nát, vô số giòi bọ bò ra. Nhưng trong vòng một giây, bằng phương thức Đoạn Dịch quen thuộc, chúng nó tụ vào nhau, một lần nữa hợp thành chân Sở Thanh.

Nàng gian nan đứng lên, tiếp tục lững thững lang thang không mục tiêu.

Cùng lúc này, Đoạn Dịch cảm thấy con rối khóc to hơn.

Cả khuôn mặt nó ướt đẫm nước mắt.

Sự tình ly kỳ xuất hiện, con rối đứng lên. Đầu tiên nó đi đến chỗ Trâu Bình, lấy ngọc Côn Luân trong tay cậu ta. Sau đó nó đi tới trước mặt Sở Thanh, ôm lấy cơ thể nàng.

Con rối không cao, chỉ ôm tới eo Sở Thanh. Vùi đầu vào bụng Sở Thanh, gương mặt chảy nước mắt, cánh tay không ngừng siết chặt, làm cái ôm càng thêm thân mật.

Bám trên người con rối gỗ, cùng con rối ôm xác chết treo đầy giòi bọ, Đoạn Dịch phản cảm kinh khủng. Mỗi tội giờ phút này anh bó tay không để ý được nhiều. Bởi vì anh cảm nhận được tâm tình con rối hiện tại: nó ôm Sở Thanh, giống như ôm một cố nhân cửu biệt trùng phùng.

Chính xác hơn là... Nó đang ôm chính mình.

Rất nhiều hình ảnh thoáng hiện, như đèn kéo quân chạy trong đầu Đoạn Dịch.

Sở Thanh và Chu Chấn An lần đầu gặp nhau qua đầu tường; hai người thổ lộ cõi lòng dưới ánh trăng; hai người học theo giới trẻ thời thượng đi hẹn hò; bọn họ kết hôn, chuyển vào sống trong Như Mộng Viên...

Đến sau cùng, là hình ảnh hai người ở bên nhau.

Hình như một người là Liễu Mộng Mai, một người là Đỗ Lệ Nương, bọn họ trời sinh một đôi.

Nhìn từng cảnh tượng mộng ảo tốt đẹp, đến khi Đoạn Dịch phản ứng lại, anh phát giác trên mặt mình vẫn luôn mỉm cười. Giống như, giống như... Anh biến thành Sở Thanh.

Bị cảm giác này dọa lạnh người, Đoạn Dịch lập tức tỉnh táo lại. Sau đó anh chợt nhận thấy không đúng chỗ nào.

Ban đầu anh cho rằng con rối có thể phóng đại ham muốn và mặt tối của con người, sau đó mê hoặc người ta đi đến kết cục không thể vãn hồi. Tỷ như Tiểu Ngũ thích sư phụ, con rối lợi dụng tâm lý cô ta, khiến cô ta từng bước hại chết sư nương.

Nhưng giờ Đoạn Dịch phát hiện, sự tình không phải là như thế.

Anh đâu có thích Chu Chấn An, sao tự dưng lại sinh ra cảm giác mình chính là Sở Thanh?

Trừ phi...

Trừ phi con rối chính là Sở Thanh, bản thân nó có ký ức Sở Thanh.

Cho nên, khi mình bám vào nó, Tiểu Ngũ ôm nó, không phải bị nó mê hoặc, mà là thấy ký ức của nó.

Ký ức con rối sở hữu, chính là ký ức Sở Thanh về Chu Chấn An, chứa đầy tình yêu tình thân.

Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

"Tôi biết anh không phải người thế giới này. Tôi nghe nói anh có thể thay đổi thực tại. Vậy anh hãy giúp tôi, được không? Có người nói với tôi, đau khổ và oán niệm của tôi kết tinh thành một mê cung, tôi bị kẹt bên trong, anh cũng bị vây nhốt. Nếu anh có thể giải thoát cho tôi, anh cũng sẽ giải thoát cho chính mình."

Rõ ràng không có kẻ nào nói chuyện, vậy mà giọng nữ dịu dàng vẫn vang đều bên tai Đoạn Dịch.

Đây là một cảm giác rất thần kỳ, dường như anh cùng người nào

đó cộng hưởng linh hồn trong con rối, giao lưu bằng một phương thức kỳ quái.

Mà lời nói này hiển nhiên cực kỳ quan trọng, nó cung cấp cho người chơi phương pháp qua màn cụ thể: giúp nàng giải thoát.

Đoạn Dịch thăm dò, dùng suy nghĩ thử hỏi: "Cô là Sở Thanh?"

Anh nghe thấy Sở Thanh trả lời: "Đúng. Tôi là Sở Thanh."

"Muốn tôi giải thoát cô như thế nào?" Đoạn Dịch hỏi.

Ngoài dự đoán, anh nghe Sở Thanh đáp: "Giết tôi. Cầu xin anh giết tôi. Giết cơ thể hư thối bất tử, giết linh hồn thống khổ bất kham này!"

"Cơ thể cô... Tôi biết đại khái là chuyện như thế nào." Đoạn Dịch hỏi, "Nhưng linh hồn cô rốt cuộc..."

"Nó ở trên người con rối bé gái." Thanh âm Sở Thanh thống khổ không thôi, "Sau khi tôi tự sát, linh hồn liền bám chặt vào nó."

.

Nhớ năm đó, Sở Thanh mới mười ba tuổi. Mẹ nàng tìm người bói cho nàng một quẻ.

Đoán mệnh số của nàng xong, thầy bói liên tục thở dài, nói mệnh nàng có một đại kiếp nạn, sẽ sớm ly thế.

Mẹ Sở Thanh trong lòng sốt ruột, tốn nhiều năm tìm kiếm khắp nơi nhờ người hóa giải việc này. Song cao nhân bà tìm được, sau khi tính qua mệnh số Sở Thanh, đều bỏ lại một tiếng thở dài.

Không biết mẹ nàng hỏi thăm từ nơi nào, tìm được hai đồ vật, một là con rối nhiếp mộng, một là ngọc Côn Luân.

Sở Thanh ngày đêm ở cùng con rối nhiếp mộng, bầu bạn mười năm, nó sẽ có được toàn bộ ký ức của Sở Thanh, đồng thời dung nhập linh hồn Sở Thanh.

Cứ như vậy, đến ngày Sở Thanh chết, linh hồn nàng lập tức bị con rối nhiếp mộng thu về, phong tỏa. Cứ như vậy, nàng sẽ không xuống âm tào địa phủ, cũng sẽ không trở thành dã quỷ.

Còn ngọc Côn Luân, là để phối hợp sử dụng cùng con rối nhiếp mộng.

Nếu cơ thể Sở Thanh tử vong, ngọc Côn Luân có thể thông qua hấp thu huyết nhục linh khí của người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, làm thân thể nàng một lần nữa sống lại.

Nhưng chỉ có ngọc Côn Luân, không đủ để khiến nàng thực sự sống lại. Cần có người biết dẫn linh hồn Sở Thanh bị nhốt trong con rối nhiếp mộng vào cơ thể, Sở Thanh mới có thể hồi sinh đúng nghĩa.

Ngọc Côn Luân ban cho nàng trái tim và máu thịt tươi sống, con rối nhiếp mộng lưu trữ ký ức xây dựng mộng cảnh. Thời điểm Sở Thanh tỉnh lại dưới tác dụng của hai món đồ này, nàng sẽ như ngủ một giấc dậy, mơ một giấc mà thôi.

Không muốn làm mẹ đau lòng, Sở Thanh đành thuận theo ý bà.

Cho dù gả cho Chu Chấn An, nàng vẫn ngày ngày ôm con rối. Đủ mười năm, con rối chịu tải sở hữu ký ức tình yêu của nàng và Chu Chấn An.

Sau này mẹ Sở Thanh qua đời, nàng không muốn giả bộ nữa, liền vứt bỏ con rối và ngọc Côn Luân.

Nàng không cho Chu Chấn An biết chuyện này, cũng hoàn toàn không muốn dùng mạng người khác đổi mệnh cho mình.

Nhưng ai cũng không ngờ, trời xui đất khiến, con rối kia thế mà đến tay Tiểu Ngũ.

.

Thuật lại chuyện xưa, Sở Thanh nói với Đoạn Dịch: "Từ lúc nhặt

được con rối, Tiểu Ngũ thường xuyên trốn tránh tôi. Cho nên tôi không biết con bé nhặt được con rối ở đâu. Bằng không tôi sẽ không để mọi chuyện phát sinh... Tôi nhớ mẹ từng nói, đừng để con rối cách tôi quá xa, nếu không thuật pháp sẽ vô dụng. Nếu thời điểm tôi chết, Tiểu Ngũ và con rối không ở gần tôi, tôi sẽ không trở thành bộ dáng hiện tại."

"Ngoài ra, tôi cũng không biết Chu Chấn An từ đâu có được trang sách mô tả tác dụng ngọc Côn Luân. Trang giấy không đề cập ngọc Côn Luân chỉ giúp tái tạo cơ thể. Cơ thể không có linh hồn... sẽ trở thành một xác chết bất tử. Nghĩ tới nghĩ lui, chắc là do ai đó mang trang sách đến đây. Trách tôi, không tiêu hủy cả nó."

Thở dài một tiếng, Sở Thanh nói: "Tôi không hối hận việc mượn tay con rối giết Tiểu Ngũ. Con bé ôm con rối, trong giấc mơ nhìn thấy ký ức của tôi cất giấu trong con rối, biết được quá trình tôi và Chu Chấn An quen nhau yêu nhau. Tuy rằng cảnh trong mơ tuyệt đẹp, nhưng con bé không nên cho rằng, giết tôi là có thể trở thành chủ nhân giấc mơ, càng không nên cho rằng, cảnh trong mơ có thể biến thành hiện thực của mình."

"Tôi... Tôi sống lại trên người con rối, thật sự là chuyện vượt ngoài dự kiến. Tôi càng không ngờ, Chu Chấn An sẽ nổi điên vì tôi chết. Lúc sống lại nghe tin chàng từ Tiểu Ngũ, tôi đã nghĩ, chờ giết Tiểu Ngũ báo thù xong, dù dùng hình dạng con rối này... Tôi sẽ trở về bầu bạn bên Chu Chấn An. Ít nhiều chàng có thể cảm giác được sự tồn tại của tôi, được trấn an chút đỉnh, có lẽ chàng sẽ chậm rãi tốt lên. Đâu ngờ... Đâu ngờ chàng giết nhiều người như vậy. Chàng biến toàn bộ Như Mộng Viên thành bãi tha ma."

"Người xa lạ... " Sở Thanh nói với Đoạn Dịch, "Tôi sống quá đau khổ. Anh giết tôi đi, anh cứu tôi với."

"Nhưng tôi cứu cô như thế nào? Đốt cái xác, đốt con rối có được không?" Đoạn Dịch cố ý hỏi vậy để moi thêm thông tin.

"Tôi không biết... Tôi đã sớm muốn chết. Có người không cho tôi chết, tôi mới khổ như vậy... Cầu xin anh giải thoát cho tôi... Cầu xin anh, thay đổi tất cả..."

Chương 100

Có người tính mệnh Sở Thanh sẽ mất sớm, nên mẹ nàng tìm con rối nhiếp mộng và ngọc Côn Luân, một vật khóa trụ hồn phách nàng; một vật tái tạo lại cơ thể đã chết của nàng, như con người bình thường, chẳng qua khuyết thiếu linh hồn và tư duy suy nghĩ.

- --

Chỉ cần có người biết kết hợp hai thứ này lại, là nàng sẽ thực sự hồi sinh.

Đáng tiếc trời xui đất khiến, hai thứ này phát huy tác dụng riêng biệt.

Sau khi Sở Thanh chết, linh hồn nàng bị khóa trong con rối, nhưng không phải mang ý nghĩa cầm tù; mà là vì cơ thể ngọc Côn Luân tái tạo nằm dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời, giãy giụa qua vô số ngày đêm, hóa thành thây ma bất tử.

Sở Thanh truyền ý thức thông qua con rối, ám chỉ phương pháp vượt ải: giải thoát cho nàng.

Đoạn Dịch thầm nghĩ, nhưng làm thế nào mới có thể giải thoát cho nàng?

Chẳng lẽ theo như lời nàng nói, giết nàng là được?

Mà giết Sở Thanh cũng không phải việc dễ dàng, không chỉ tiêu hủy xác chết biết đi, đồng thời còn phải tiêu hủy con rối nhiếp mộng.

Tiêu hủy con rối nhiếp mộng kiểu gì? Nó làm bằng gỗ, dùng lửa đốt được không?

Trước mắt lời nói Sở Thanh là từ một phía, hoặc dù nàng không nói dối, chỉ sợ nàng cũng không hiểu hết về tác dụng con rối. Lỡ chọc nó phát cáu, nó đuổi giết mình thì sao?

Con rối khó đối phó, cái xác càng khó hơn.

Không phải bởi vì xác chết có lực công kích mạnh, nó không lợi hại lắm, Đoạn Dịch có thể nhẹ nhàng đối phó được. Vấn đề là Đoạn Dịch không đánh chết được nó. Dưới tác dụng của ngọc Côn Luân, nó vĩnh viễn ở trong trạng thái bất tử.

Nếu Đoạn Dịch không đối phó được chúng nó, chẳng lẽ đi tìm cứu viện?

Nhưng thời gian anh ở mỗi đoạn cốt truyện đều không lâu lắm, thế giới Như Mộng Viên rộng như vậy, núi cao sông dài, anh biết đi đâu mà tìm cao nhân diệt trừ hai thứ này?

Giết không chết chúng nó, vậy chỉ có thể lui một bước tìm cách khác.

Có rất nhiều lý do tạo thành bi kịch Sở Thanh, tỷ như mẹ nàng đưa đi đoán mệnh, mang con rối nhiếp mộng và ngọc Côn Luân về nhà.

Đoạn cốt truyện này hiển nhiên Đoạn Dịch không thể tham dự.

Mặt khác, việc Chu Chấn An tìm được trang sách mô tả ngọc Côn Luân, nổi điên giết người, anh cũng không thể can thiệp.

Thành ra anh chỉ có thể tận dụng yếu tố Tiểu Ngũ. Cẩn thận suy nghĩ, có hai điểm để người chơi can thiệp: Thứ nhất, ngăn cản Tiểu Ngũ nhặt con rối và ngọc Côn Luân; thứ hai, ngăn Tiểu Ngũ hạ độc.

Cả hai điểm này, Đoạn Dịch đã phân tích và giả thiết, thậm chí còn thử thực tế.

Anh kết luận là, nội dung cốt truyện người chơi có thể tham dự vô cùng hữu hạn, nếu thật sự mạnh tay thay đổi cuộc đời NPC, không chỉ có khả năng sẽ đưa tới nguy hiểm không thể dự tính, mà còn khiến bản thân mất trí.

Đoạn Dịch mày mò mê cung đã lâu, phó bản này khác với các phó

bản trước, cũng không thấy trong mê cung xuất hiện thứ gì có thể trực tiếp g.iết chết người.

Người chơi cảm thấy sợ hãi, không phải bởi bọn họ đối mặt sinh tử, mà chủ yếu vì bọn họ gặp NPC tạo bóng ma tâm lý rất lớn ở các phó bản trước, ví dụ Mạt Lị chém người, Nicole giết người không chớp mắt.

Mê cung đối xử công bằng với mỗi người chơi. Đoạn Dịch không thấy con rối hoặc Tiểu Ngũ trực tiếp tấn công mình, người chơi khác hẳn là không gặp nguy cơ cùng loại. Nói cách khác dưới tình huống bình thường, Mạt Lị sẽ không vô cớ chém bọn họ.

Cho nên đến lúc này, Đoạn Dịch không khỏi hoài nghi: người chơi chết hàng loạt, khả năng cao không phải do NPC trong mê cung, mà là do bọn họ kích hoạt cốt truyện, ý đồ thay đổi lịch sử, thế nên bị mất trí.

Đoạn Dịch cho rằng, rất có thể bọn họ đã bị quẫn trí, vừa ra khỏi ô vuông mê cung thì rơi vào lớp sương mù dày đặc.

Hành vi này bị quy thành vi phạm quy tắc, cưỡng chế đăng xuất trò chơi; hoặc rơi tự do từ mặt lập phương này tới mặt khác, ngã chết.

Đoạn Dịch tự xem xét bản thân, cảm thấy mình cũng thiếu chút nữa lâm vào trạng thái này.

Lúc đấy anh cho rằng bản thân dẫn tới bi kịch Tiểu Ngũ, Sở Thanh và vô số người khác, còn tận mắt nhìn thấy Minh Thiên giết chính hắn. Cho nên khi đó tâm tình anh tràn ngập tuyệt vọng, sau khi ra khỏi ảo cảnh mê cung, cảm xúc của anh bất ổn xao động.

Cũng may xong việc Minh Thiên gọi qua, giúp anh nhanh chóng kéo lý trí trở về.

Hiện tại anh quyết định xem lại một lượt cốt truyện, không thử gì hết, miễn cho bị lạc lối.

Sau khi ra khỏi cốt truyện, anh lấy sổ tay, vẽ tay bản đồ triển khai

mê cung. Xác định hình dạng mê cung xong, anh suy nghĩ nên di chuyển ô vuông mê cung như thế nào để thay đổi hoàn toàn hướng đi cốt truyện, từ đó đạt hiệu quả giúp Sở Thanh giải thoát.

Trong lúc suy nghĩ, Đoạn Dịch khá lo lắng cho tình huống bên Minh Thiên.

Tiếc là anh không thể chủ động liên lạc, chỉ đành bị động chờ đợi.

Anh cực kỳ ghét cảm giác bị động này, bực bội rút một điếu thuốc.

Đoạn Dịch vừa mới châm điếu thuốc, thiết bị sáng lên, là Minh Thiên gửi yêu cầu liên lạc.

"Tiểu Thiên? Thế nào? Không sao chứ?" Nhanh chóng bắt máy, Đoạn Dịch lập tức hỏi.

Giọng Minh Thiên truyền đến. "Em không sao. Mọi việc đều ổn. Cốt truyện bên anh xong hết chưa?"

"Ừ. Chạy xong rồi." Đoạn Dịch lấy bút vẽ vài nét trên giấy, "Tôi có đánh dấu các điểm cốt truyện. 8 Tiểu Ngũ bên ngoài, 8 Tiểu Ngũ ẩn, tổng cộng 16 đoạn cốt truyện."

"Ừm. Khoan cho em hỏi cái này trước..." Minh Thiên hắng giọng, hỏi, "Anh lại ngậm thuốc lá?"

Trầm mặc một lát, Đoạn Dịch nhỏ giọng lầu bầu: "Quản nhiều thế..."

Minh Thiên: "Vậy hiện tại anh... Hửm?"

Thế nào?

Sao cái từ "Hửm" nghe áp lực thế quái nào nhỉ?

Hầy. Bàn mê cung trước.

Bóp tắt đầu thuốc, Đoạn Dịch đỡ trán thở dài. "Rồi rồi, nói chính sự."

"Chà, anh tính vượt ải như thế nào?" Minh Thiên hỏi.

Đoạn Dịch bỗng bật cười: "Tôi thì tính như thế nào, giọng điệu như tra hỏi tôi thế hả?"

Minh Thiên đáp: "Em muốn nghe cái nhìn của anh thôi mà."

Ngồi xếp bằng dưới đất, đặt sổ tay trên đùi, Đoạn Dịch nói: "Có 11 cách gấp mở hình lập phương. Sau khi mở ra, mỗi mặt mê cung có bảy ô vuông. Bằng cách di chuyển các ô vuông đến các mặt khác nhau của hình lập phương, chúng ta có thể thay đổi từng con đường trên bề mặt mê cung. Chờ đến khi mê cung được gấp lại, mê cung sẽ thay đổi hoàn toàn."

"Mỗi Tiểu Ngũ bên ngoài mê cung, là một mặt góc vuông của hình lập phương. Chúng ta gọi 8 Tiểu Ngũ này là điểm A. Kích hoạt 1 Tiểu Ngũ bên ngoài sẽ dẫn ra 1 Tiểu Ngũ ẩn, đều ở rìa phía bên kia của mê cung, Chúng ta gọi Tiểu Ngũ ẩn là điểm B."

"8 A và 8 B có một giao tuyến, đường giao nhau này tạo thành một phần cạnh của hình lập phương. Mỗi điểm A đều có thể dẫn đến một điểm B bị ẩn, gọi là A1, B1, A2, B2, A3, B3... vân vân."

"Nếu không có sự can thiệp của người chơi, mê cung sẽ không thay đổi mỗi đêm. Ví dụ: A1 luôn được kết nối với B1, phân biệt ở hai mặt mê cung, cốt truyện B1 chỉ được dẫn ra từ A1."

Dừng một chút, Đoạn Dịch nói: "Ý tưởng của tôi là, bây giờ chúng ta di chuyển và sắp xếp lại bảy ô vuông này. Chờ đến 9 giờ 10 phút, mê cung sẽ được gấp lại. Khi đó... Nếu A1 nối liền tới A2, liệu cốt truyện B1 có biến mất hay không? Bởi vì đường từ A1 tới B1 đã bị ngắt."

Nghe Đoạn Dịch nói xong, Minh Thiên nói: "Vâng. Em và anh nghĩ giống nhau. Em bổ sung một ý, di chuyển ô vuông không phải việc dễ dàng. Chúng ta chỉ có một lần di chuyển ô vuông, đồng thời phải cẩn thận không bước vào sương mù."

Lời Minh Thiên nói, Đoạn Dịch thầm đồng ý.

Đây không phải game xếp hình trên điện thoại, động động ngón tay là nhẹ nhàng xếp xong bản đồ.

Hiện tại bọn họ đứng trong mê cung, chung quanh toàn là sương mù dày đặc đe dọa tính mạng, cho nên muốn di chuyển ô vuông, chỉ có thể nhích từng bước.

Ví dụ Đoạn Dịch đang ở ô khởi điểm, muốn kéo【 trái 2 】sang vị trí cách đó 2 ô, thì không thể trực tiếp nhấc qua được.

Anh đứng ở【 trái 1 】, cùng lắm là đẩy ô【 trái 2 】tới vị trí cách đó 1 ô, là hết cỡ. Mỗi ô vuông dài khoảng hai mét. Muốn kéo【 trái 2 】ra xa hơn, anh phải nhảy vào【 trái 2 】, kéo【 trái 1 】lại gần, rồi nhảy về【 trái 1 】, mới có thể kéo【 trái 2 】tới vị trí chỉ định.

Công việc cần làm rất nhiều. Người chơi cần lên ý tưởng trước và nhảy qua nhảy lại giữa các ô vuông.

Một lát sau, Minh Thiên tiếp tục nói: "Phó bản này không phải không thể giải. Nhưng chúng ta chỉ có một tiếng. Bù lại, chúng ta không cần thay đổi quá nhiều. Chỉ cần sắp xếp lại các ô then chốt, thay đổi hướng đi cốt truyện trên hình lập phương, sau đó điều chỉnh sơ bộ bản đồ mê cung, là chúng ta có thể vượt ải."

Đoạn Dịch nói: "Ừ. Tôi đã phân tích qua. Bước ngoặc cốt truyện bên tôi là Tiểu Ngũ nhặt được con rối; gặp người bán thuốc câm và hạ độc. Bên cậu thế nào? Cậu muốn kể cốt truyện bên cậu cho tôi nghe không, chúng ta cùng nhau phân tích?"

Minh Thiên nhanh chóng trả lời: "Em không sao. Em nghĩ ra rồi. Chờ đến 8 giờ tối làm thử là biết được hay không. Vị trí các đoạn cốt truyện bên anh là ở đâu, em phân tích cùng anh..."

Đoạn Dịch ngắt lời hắn. "Không cần. Từ giờ tới lúc mê cung mở ra còn sớm. Để tôi tự nghĩ."

Minh Thiên cười nhẹ. "Được. Thế em chỉ yêu cầu một việc."

Đoạn Dịch: "?"

Minh Thiên: "Lúc suy nghĩ đừng hút thuốc."

Đoạn Dịch: "....."

.

Miệng không ngậm thuốc, nhưng mỗi khi động não Đoạn Dịch có thói quen ngậm cái gì đó, anh bèn thuận miệng cắn đầu bút đậy nắp.

Từ bé anh đã thích cắn bút. Anh cắn hỏng không ít bút, bị ba đánh bao nhiêu lần vì cái tật này. Song thói hư tật xấu ăn sâu bén rễ vào tiềm thức, đối với Đoạn Dịch mà nói, thật sự rất khó bỏ.

Vừa cắn nắp bút, Đoạn Dịch vừa đánh dấu 16 ô cốt truyện trên bản đồ mê cung sau khi bị mở ra.

Anh khoanh vài vòng ở các ô vuông mà anh cho rằng rất quan trọng.

Ô đầu tiên là【 trái 17 】: Tiểu Ngũ nhặt được con rối.

Tiếp theo là【 trên 3 】: Tiểu Ngũ gặp bà lão bán thuốc câm.

Cuối cùng là【 trên 10 】: Tiểu Ngũ lấy thuốc.

Vừa rồi Minh Thiên bổ sung rất đúng. Thay đổi bản đồ mê cung sẽ tiêu phí rất nhiều thời gian. Nếu mê cung chỉ mở ra trong vòng một tiếng, người chơi sẽ không đủ thời gian để hoàn thành.

Vì vậy, người chơi cần thay đổi càng ít càng tốt.

Muốn ít thay đổi, lại muốn đạt hiệu quả cao, chắc chắn hai mặt hình lập phương là điểm then chốt.

Trong mê cung, hai con đường giao tại hai điểm, nếu đặt hai giao điểm này vào khối lập phương, thì chúng là hai cạnh duy nhất có đường giao nhau.

Nếu người chơi muốn thay đổi hai mặt giao nhau này, công việc chỉnh sửa cần thực hiện là rất phức tạp.

Tốt nhất là không đụng vào hai mặt phẳng chéo này, mà đi sửa đổi ô vuông khác.

Hình lập phương tổng cộng có sáu mặt. Sau khi hình lập phương được mở ra, tốt nhất là không động vào hai mặt này. Thay vào đó, lấy chúng làm cơ sở chuẩn, di chuyển các mặt còn lại.

Bám theo ý tưởng này, anh xem xét kỹ càng ba bước ngoặc cốt truyện.

Đầu tiên là【 trái 17 】, Tiểu Ngũ nhặt con rối.

Ô này nằm ở phía ngoài cùng bên trái của sơ đồ sau khi mở ra. Tức là sau khi khối lập phương được mở ra, ô này nằm rìa mê cung. Nếu muốn di chuyển nó, chắc chắn sẽ cần rất nhiều bước di chuyển.

Có bảy ô vuông ở mặt này. Để đảm bảo rằng mê cung vẫn là một khối lập phương sau khi được gấp lại, bảy ô vuông này phải được di chuyển cùng nhau và tất cả chúng phải được di chuyển xuống dưới【 trên 24 】. Trong quá trình này còn phải bẻ cong 90 độ, rất bất tiện.

Cho nên Đoạn Dịch tạm thời loại trừ phương án này.

Bỏ tuyến cốt truyện Tiểu Ngũ nhặt được con rối, kế tiếp Đoạn Dịch xem xét tuyến cốt truyện thuốc câm.

【 Trên 3 】【 trên 10 】, hai ô này vừa khéo nằm trên một đường thẳng song song của sơ đồ mặt phẳng mà anh đã vẽ.

Nội dung hai ô này cũng tương đối liên tục: lần lượt là Tiểu Ngũ gặp người bán thuốc, đi lấy thuốc.

Trung gian hai ô này chỉ có ô【 trên 4 】: Tiểu Ngũ và người bán thuốc thỏa thuận riêng, Đoạn Dịch không thể tham dự.

Cốt truyện【 trên 4 】không phải là cốt truyện bên ngoài, mà là cốt truyện ẩn được dẫn ra từ【 trên 3 】.

Nói cách khác,【 trên 4 】thuộc nhóm cốt truyện B mà Đoạn Dịch phân chia.

Giờ... Nếu kéo【 trên 3 】và【 trên 4 】lại gần nhau, chuyện gì sẽ xảy ra?

Liệu cốt truyện【 trên 4 】sẽ hoàn toàn biến mất?

Từ từ.

Không, không chỉ đơn giản là ghép hai ô【 trên 3 】và【 trên 4 】đến cạnh nhau.

Đoạn Dịch nhanh lẹ phản ứng lại, anh vẫn phải vào cốt truyện và thực hiện một số thay đổi nhỏ.

Không dám giết NPC, tránh bị rủi ro khó lường khác, thế nếu... nhốt NPC lại thì sao? Đoạn Dịch tính toán nhanh, lấy một vật trong túi ra, chính là chiếc đồng hồ Tiểu Ngũ đưa cho anh.

Cốt truyện ngày ấy, Đoạn Dịch đi theo Tiểu Ngũ tới lều bà lão bán dược dưới gầm cầu vượt.

Lúc Tiểu Ngũ canh lò than nấu thuốc, Đoạn Dịch hỏi cô ta, đã qua bao lâu kể từ lần cô ta hẹn gặp Đoạn Dịch ở quán trà.

Tiểu Ngũ đáp ba ngày.

Ba ngày. Đồng hồ. Hiệu cầm đồ...

Trong đầu lướt qua một lượt các yếu tố, Đoạn Dịch nảy ra một cách qua màn tuyệt vời.

Mê cung có 16 ô cốt truyện, có thể gấp lại bằng nhiều cách khác nhau. Vì vậy trên thực tế, phá giải mê cung không có câu trả lời tiêu chuẩn, mà tồn tại rất nhiều lời giải.

Đoạn Dịch không chắc cách anh nghĩ được có phải đáp án tốt nhất không.

Nhưng theo anh, anh chắc kèo vượt ải rồi. Dù sao đi nữa, đêm nay cũng phải thử một lần.

Trong mê cung còn dư đồ ăn, sau khi rời khỏi đây, Minh Thiên có xe máy chở họ đi.

Cho nên Đoạn Dịch không quá mức lo lắng. Nếu hôm nay không được, cùng lắm thì ngày mai thử lại lần nữa.

Nghĩ được một cách, Đoạn Dịch lấy thiết bị, trao đổi sơ bộ cùng Minh Thiên.

Xác nhận Minh Thiên cũng nghĩ được biện pháp, cả người Đoạn Dịch thả lỏng hơn hẳn.

Việc kế tiếp anh cần làm là chờ đợi.

Đợi đến ban ngày, thực hiện thay đổi nhỏ trong cốt truyện; đến 8 giờ tối mê cung mở ra, thông qua việc di chuyển ô vuông để thay đổi cốt truyện; cuối cùng, chờ đến 9 giờ 10 phút mê cung gấp lại... Anh và Minh Thiên sẽ ra ngoài.

.

Nháp xong kế hoạch, Đoạn Dịch đi về giường nằm chợp mắt một lát.

Thức trắng đêm làm anh hơi mệt. Anh cần bảo tồn thể lực, đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra.

Sau khi ngủ một giấc, 4 giờ chiều, Đoạn Dịch đi đến ô【 trên 3 】.

Ô này có một Tiểu Ngũ mặc áo bông, mặt ửng hồng vì lạnh.

Đoạn Dịch đang muốn nói chuyện với cô, bỗng nghĩ đến cái gì, mí mắt giật giật liên tục.

Trong đầu anh nhanh chóng lướt qua toàn bộ chuyện liên quan Sở Thanh, Tiểu Ngũ, cuối cùng nghĩ tới con rối.

Anh chợt nhận ra mình đã bỏ qua một thứ vô cùng quan trọng.

Nếu những gì Sở Thanh nói về con rối nhiếp mộng là thật, nó chưa từng mê hoặc Tiểu Ngũ, chưa từng mê hoặc Chu Chấn An, cũng chưa từng mê hoặc sư huynh đệ, và vị quan chức tặng Chu Chấn An rất nhiều tù binh...

Thế thì cảnh mình nhìn thấy, nên giải thích như thế nào?

Vị quan chức đưa tù binh, không tính là bị điên. Bởi vì kiểu gì ông ta cũng sẽ giết tù binh.

Trừ đồ đệ thứ mười, các sư huynh đệ còn lại hại Tiểu Ngũ, không phải vì hận cô ta thấu xương. Bọn họ bị sư phụ bắt ép, dí súng vào đầu. Chỉ có thập sư đệ vì yêu không sợ chết, muốn truyền tin cho Tiểu Ngũ.

Hành động của những nhân vật này, có thể coi là không liên quan gì đến con rối.

Người phát điên chỉ có Chu Chấn An và Tiểu Ngũ.

Chu Chấn An bị cái chết của Sở Thanh kí.ch thích; Tiểu Ngũ ôm con rối, bị ký ức Sở Thanh lây nhiễm...

Những việc này, thực sự phù hợp với những gì Sở Thanh đã nói.

Con rối nhiếp mộng có tác dụng ghi lại ký ức, bảo tồn ký ức, người ôm nó có thể thấy ký ức qua những giấc mơ, khiến người ta hóa thân thành vai chính, tự mình trải qua mọi chuyện.

Đoạn Dịch không khỏi tưởng tượng, nếu con rối chỉ có tác dụng này, không có tác dụng mê hoặc, như vậy khi anh bám vào con rối, cũng chỉ chứng kiến một lượt những gì nó từng trải qua mà thôi.

Chức năng của con rối giống như camera.

Nó biến những gì nó chứng kiến thành một bộ phim.

Thời điểm bám vào con rối, Đoạn Dịch thông qua góc nhìn Sở Thanh, trải nghiệm quá trình nàng và Chu Chấn An gặp nhau hiểu nhau yêu nhau, cũng thông qua góc nhìn của nó, nhìn các người chơi đi vào Như Mộng Viên như coi phim điện ảnh.

Nhưng nếu... Nhưng nếu như vậy, cảnh Minh Thiên giế.t chết chính hắn, chẳng lẽ thực sự đã xảy ra?

Chương 101

"Anh Tiểu Dịch, anh Tiểu Dịch? Chuẩn bị vào cốt truyện chưa? Bên em chuẩn bị vào." Giọng Minh Thiên xuyên qua thiết bị vang lên.

Trong lòng Đoạn Dịch ôm nghi hoặc, có gì rời nơi này rồi hỏi sau.

Bên Minh Thiên hiện cũng tồn tại nguy hiểm, Đoạn Dịch không thể ảnh hưởng hắn.

Vì thế Đoạn Dịch dùng ngữ khí như thường nói: "Tôi không thành vấn đề. Xuất phát đi."

Chào hỏi Tiểu Ngũ áo bông, Đoạn Dịch tiến vào ảo cảnh quen thuộc.

Đây là đoạn cốt truyện Tiểu Ngũ hẹn Đoạn Dịch đến quán trà chờ cô ta, cô ta có việc thương lượng cùng anh.

Lần trước trên đường Đoạn Dịch đi quán trà, bị bà lão bán thuốc câm ăn vạ.

Lần này Đoạn Dịch không lập tức đi quán trà, mà đi hiệu cầm đồ trước.

Hồi chạy cốt truyện cùng Tiểu Ngũ lấy thuốc và về Như Mộng Viên, Đoạn Dịch nhân cơ hội làm quen bản đồ Bình Thành, biết hiệu cầm đồ cách đó không xa, chạy hai bước là đến.

Anh chạy đến hiệu cầm đồ, khách tới lui không nhiều. Đoạn Dịch không cần nhiều tiền, bán đồng hồ đổi bừa một số tiền.

Đổi xong tiền, Đoạn Dịch chạy tới gầm cầu vượt. Nơi này đa số là ăn mày và lưu manh đầu đường. Đoạn Dịch nhìn bọn họ một lượt, không biết bên trong có đám lưu manh nhiều năm trước từng đánh nhau với mình không.

Vẫy sấp tiền, Đoạn Dịch nhướng mày cười. "Có việc, ai làm

không?"

Sử dụng quyền lực tiền tài, Đoạn Dịch sai mấy tên lưu manh dọn sạch đồ đạc chỗ lều bà lão ở, đặc biệt là dược vật và dụng cụ chuyên dùng để nấu thuốc; sau đó anh dẫn đám lưu manh trở lại phụ cận quán trà.

Bảo đám lưu manh trốn đi, một mình Đoạn Dịch đi đến quán trà.

Lần này đến muộn hơn, nhưng bà lão vẫn chạy tới đâm vào Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch chuẩn bị sẵn tinh thần bị ăn vạ, nhanh lẹ nghiêng người, nhẹ nhàng né được bà ta.

"Chính là bà ta! Thấy một lần đánh một lần, thuốc độc của bà ta đã bị chúng ta thủ tiêu, đừng sợ. Không dám đánh thì trói bà ta lại, trói một tháng! Tôi đưa trước cho mỗi người 20 nhân dân tệ! Xong việc cho thêm mỗi người 20 tệ*!"

Giơ tiền vung tay hô, đám lưu manh nhào lên vây quanh, nháy mắt kéo bà lão đi mất.

Bà lão vừa bị kéo đi thì Tiểu Ngũ đến, nên cô ta không gặp được bà ta.

Với sự can thiệp của đám lưu manh, trong vòng một tháng tương lai, khẳng định Tiểu Ngũ không thể hợp tác giao dịch cùng bà ta.

Đoạn cốt truyện【 trên 3 】Đoạn Dịch có thể tham dự, là lần đầu Tiểu Ngũ và bà lão gặp nhau.

Đến khi vào đoạn cốt truyện【 trên 4 】đã là ba ngày sau, Tiểu Ngũ cũng đã đạt thành giao dịch với bà lão.

Thời gian ba ngày này, Đoạn Dịch không thể tham dự, không thể can thiệp.

Thế thì anh mượn người có sẵn ở thế giới này can thiệp giúp anh.

.

Rời cốt truyện【 trên 3 】, Đoạn Dịch đi vào ô【 trên 10 】ngồi xuống, lẳng lặng chờ đến 8 giờ tối.

Trong lúc này anh phục bàn kế hoạch của mình một lần, tự giác tranh thủ tính toán.

Kế hoạch của anh là di chuyển ô vuông, nối liền【 trên 10 】và【 trên 3 】.

【 Trên 3 】, Tiểu Ngũ và bà lão gặp mặt nhau.

【 Trên 4 】, Tiểu Ngũ nấu thuốc.

【 trên 10 】là Tiểu Ngũ đi lấy thuốc. Chuyện này phát sinh một tháng sau【 trên 4】.

Chỉ cần trong vòng một tháng Tiểu Ngũ không quen biết bà lão, Đoạn Dịch cho rằng kế hoạch mình chắc suất thành công.

Thật ra để kế hoạch Đoạn Dịch thành công, anh cược rằng các đoạn cốt truyện trên trục thời gian mê cung sẽ không tùy ý sửa đổi.

Nói cách khác, nếu cốt truyện "Lấy thuốc"【 trên 10 】không bị thời gian đã định ảnh hưởng, vô luận như thế nào cũng sẽ xuất hiện, thế thì dù Đoạn Dịch bắt nhốt bà lão một tháng, ô【 trên 10 】vẫn sẽ xuất hiện cốt truyện Tiểu Ngũ tìm bà ta lấy thuốc. Chẳng qua trục thời gian sửa lại, cốt truyện【 trên 10 】bị sửa thành hai tháng sau, thậm chí nửa năm sau.

Dưới tình huống như vậy, kiểu gì Tiểu Ngũ đều sẽ "Quen biết bà lão", "Lấy thuốc". Ngay cả khi thay đổi cách thức gấp mở hình lập phương, kế hoạch Đoạn Dịch vẫn có khả năng thất bại.

Nghĩa là tất cả các đoạn cốt truyện trong mê cung được kết nối bởi các sự kiện.

Cho dù người chơi làm như thế nào, đều không thể thay đổi kết

cục câu chuyện.

Thay đổi một đoạn cốt truyện, thay đổi phương thức kết nối của mê cung, toàn bộ chi tiết cốt truyện liên quan đến Tiểu Ngũ, đều sẽ phát sinh biến hóa cực lớn, nhưng cuối cùng Tiểu Ngũ vẫn sẽ đi đến kết cục đã định.

Thế thì mê cung gần như không thể giải. Đoạn Dịch cho rằng khả năng này khó xảy ra.

Cho nên Đoạn Dịch cược là, cốt truyện【 trên 10 】chắc chắn phát sinh sau【 trên 3 】một tháng, khoảng thời gian giữa hai ô là cố định bất biến. Đồng nghĩa với việc ô vuông mê cung chính là trục thời gian.

Đoạn Dịch muốn làm hai việc.

Thứ nhất là ảo cảnh cốt truyện.

Đoạn Dịch nhờ vả người trong thế giới Tiểu Ngũ nhốt bà lão một tháng, ngăn hai người gặp nhau, hợp tác với nhau.

Thứ hai là mê cung.

Bằng cách di chuyển ô vuông, anh kéo hai ô【 trên 4 】và【 trên 3】tách ra khỏi nhau.

Như thế, dưới sự can thiệp kép của di chuyển mê cung và thay đổi cốt truyện, miễn là khoảng thời gian giữa【 trên 10 】và【 trên 3 】không thay đổi, về cơ bản kế hoạch có thể thành công.

.

Thế nên, sau khi rời ảo cảnh【 trên 3 】, Đoạn Dịch đi thẳng đến【 trên 10 】, chờ đợi buổi tối 8 giờ. Đúng 8 giờ, Đoạn Dịch không lập tức hành động, mà quan sát đợi góc vuông biến mất, mới bắt đầu di chuyển mê cung.

Cách mê cung mở ra vẫn không thay đổi.

Hình lập phương gồm sáu mặt. Sau khi mở ra, bốn mặt ở giữa, hai mặt trên và hai mặt dưới. Mặt trên và mặt dưới thẳng hàng.

Trên bản đồ mở ra,【 trên 3 】và【 trên 4 】bị cắt đứt, thật ra là nằm ở hai mặt khác nhau.

Trong đó ô【 trên 4 】nằm trên cùng một mặt phẳng với【 trên 10 】, và cả hai đều nằm ngay phía trên giao điểm【 trái 7 】.

Hiện tại Đoạn Dịch cần phải di chuyển tổng cộng 7 ô vuông từ【 trên 10 】đến【 trên 4 】, tới phía trên【 trên 3 】.

Cứ như vậy, sau khi mê cung gấp lại, hình lập phương mới được tạo thành,【 trên 10 】sẽ thay thế【 trên 4 】, nối liền với【 trên 3 】

Muốn chỉnh sửa mê cung như vậy, di chuyển 7 ô vuông tới vị trí cách đó 14 ô, lượng công việc khá là lớn.

Đoạn Dịch khỏe vậy mà tốn khoảng 50 phút mới hoàn thành công trình này.

Đoạn Dịch đi đến ô【 trên 3 】, lẳng lặng chờ đợi kết quả.

Tại【 trên 3 】và【 trên 10 】, mỗi ô có một Tiểu Ngũ đang đứng.

Một người là Tiểu Ngũ mặc áo bông mặt mũi bị đông lạnh, hẹn Đoạn Dịch tại quán trà.

Một người là Tiểu Ngũ đã có vài phần điên khùng, quyết tâm hạ độc sư nương.

Trước 8 giờ Đoạn Dịch có thể chào hỏi các cô, lần lượt kích hoạt cốt truyện đi quán trà; và đi gầm cầu vượt lấy thuốc rồi trở về Như Mộng Viên. Hiện tại mê cung trải ra, cốt truyện ngừng hoạt động, Đoạn Dịch tạm thời không thể trò chuyện cùng các cô để kích hoạt cốt truyện.

Anh chỉ có thể chờ đợi.

9 giờ 10 phút.

Đoạn Dịch đứng giữa【 trên 3 】và【 trên 10】.

Anh nhìn chằm chằm vị trí phía sau gót chân hai Tiểu Ngũ.

Anh trơ mắt thấy hai vị trí đều xuất hiện góc vuông.

Ngay sau đó xảy ra cảnh tượng thần kỳ: Tiểu Ngũ【 trên 10 】nhoáng cái biến mất.

Ơ... Sau này tiếp tục thế nào?

Đi về phía trước bảy ô, Đoạn Dịch tới ô【 trên 4 】.

Trước 8 giờ, đây là ô vuông có cốt truyện ẩn, chỉ được kích phát bởi【 trên 3 】.

Nhưng hiện tại cốt truyện ẩn có thể kích hoạt bởi【 trên 3 】, biến thành【 trên 10 】.

【 Trên 10 】nguyên bản thuộc về loại A, sau khi Đoạn Dịch sửa đổi mê cung, nó biến thành cốt truyện loại B. Nói cách khác,【 trên 10 】vốn có một Tiểu Ngũ bên ngoài. Nhưng hiện tại cô ta biến mất, người chơi cần kích hoạt cốt truyện【 trên 3 】mới dẫn ra cốt truyện ẩn【 trên 10 】.

Mà ô【 trên 4 】nguyên bản thuộc loại B – cốt truyện ẩn, lại xuất hiện một Tiểu Ngũ.

Nói đơn giản,【 trên 4 】thay thế【 trên 10 】, trở thành loại A. Mê cung vẫn có 8 NPC bên ngoài.

Đến bước này, Đoạn Dịch đi về ô【 trên 24 】.

Đây là nơi câu chuyện bắt đầu: Tiểu Ngũ gặp sư phụ.

Mê cung tạm thời không xảy ra chuyện gì, có lẽ người chơi cần kích hoạt một lượt cốt truyện mới được.

Bởi vậy, Đoạn Dịch lại lần nữa theo chân Tiểu Ngũ chứng kiến cuộc đời cô ta.

Đầu tiên là Tiểu Ngũ gặp Chu Chấn An và Sở Thanh, theo bọn họ vào Như Mộng Viên sinh sống. Tiểu Ngũ thích chụp ảnh, xin Chu Chấn An mua cho một chiếc camera. Lớn lên, Tiểu Ngũ giúp sư phụ sư nương bán vé xem diễn, nhìn lén sư phụ hát tuồng, mơ mộng ước ao.

Tiểu Ngũ hát tuồng bị cười nhạo, được sư phụ an ủi.

Sau đó cô ta nhặt được con rối nhiếp mộng và ngọc Côn Luân, bị ký ức Sở Thanh chứa đựng trong con rối ảnh hưởng.

Sau đoạn cốt truyện này, là cốt truyện quán trà.

Tiến vào cốt truyện, Đoạn Dịch phát hiện cốt truyện không đổi mới.

Đám lưu manh không bắt trói bà lão, Đoạn Dịch suýt chút nữa lại bị bà ta ăn vạ.

Xem ra nguyên nhân mê cung tạm thời không có gì xảy ra ở chỗ này.

Đoạn Dịch đã xem nhẹ một việc: mỗi đêm mê cung mở ra, một lần nữa gấp sau, nội dung cốt truyện cũng sẽ tùy theo đổi mới, khôi phục về ban đầu.

Cho nên người chơi cần kích hoạt cốt truyện một lần nữa, cũng tạo ra thay đổi, mới có thể thực sự thay đổi toàn bộ chuỗi cốt truyện.

May mắn tiền lần trước còn dư, Đoạn Dịch dở trò cũ, tìm đám lưu manh nhờ bắt nhốt bà lão một tháng.

Sau khi ra khỏi【 trên 3 】, Đoạn Dịch phát hiện ô vuông phía trước【 trên 10 】, quả nhiên xuất hiện một Tiểu Ngũ mới.

Tiểu Ngũ này vẫn ăn áo bông, mặt đông lạnh đến ửng hồng, nhưng

áo bông mỏng hơn, thời gian chắc là đầu xuân.

Thấy thế, Đoạn Dịch yên tâm hơn hẳn.

Chiếu theo trục thời gian phỏng đoán, Tiểu Ngũ ẩn【 trên 10 】vẫn như cũ là sau【 trên 3 】một tháng. Cũng có thể nói rằng, mỗi một ô vuông đại biểu cho trục thời gian không có sự thay đổi.

Coi như Đoạn Dịch cược thắng rồi.

Tại ô【 trên 3 】, Tiểu Ngũ bị đám lưu manh quấy nhiễu, không thể gặp bà lão trong vòng một tháng, bà lão không thể dụ dỗ cô ta mua thuốc...

Thế thì【 trên 10】sẽ phát sinh chuyện gì?

Đoạn Dịch thở nhẹ một hơi, đi đến ô phía trước, bắt chuyện cùng Tiểu Ngũ【 trên 10】, tiến vào một đoạn cốt truyện hoàn toàn mới.

Anh thấy thiếu gia ái mộ Tiểu Ngũ đưa cho cô ta một con dao.

Thiếu gia khoe khoang về con dao này, nói nó chém chết người như thái rau.

Tiểu Ngũ vô cùng mừng rỡ, mang con dao về nhà.

Ảo cảnh biến mất, Đoạn Dịch trở lại mê cung.

Kế tiếp, vẫn là mỗi bảy ô có một Tiểu Ngũ. Nhưng Đoạn Dịch đi một lượt, phát hiện bộ dáng các cô đều thay đổi, hơn nữa tại ô vuông cuối cùng, không thấy con rối nhiễm máu.

Sau khi mê cung gấp lại, tương đương với việc ô【 trên 10】và【 trên 4 】đổi vị trí cho nhau.

Sự tráo đổi này đã thay đổi toàn bộ cốt truyện: Không quen biết bà lão, Tiểu Ngũ không biết thủ đoạn hạ độc câm thần không biết quỷ không hay, mà cô ta cũng không bỏ thời gian chậm rãi suy nghĩ một kế sách vẹn toàn. Dù trước hay sau khi Đoạn Dịch thay đổi mê

cung, bị con rối ảnh hưởng, Tiểu Ngũ vẫn lộ vẻ điên khùng.

Tiểu Ngũ vội vàng muốn xuống tay với sư nương, vì thế cô ta gấp không chờ nổi tìm thiếu gia và xin con dao đặc thù.

Xác nhận điểm này, Đoạn Dịch tiếp tục từ【 trên 10 】đi kích hoạt cốt truyện.

【 Trên 4 】, Tiểu Ngũ giấu con dao trong ống tay áo, ban đêm lén lút ám sát sư nương thất bại.

Trong cốt truyện ẩn【 trên 11 】được kích hoạt bởi【 trên 4 】, biểu tình Tiểu Ngũ càng thêm bệnh trạng, bất chấp thử giết sư nương lần nữa. Trông cô ta gần như mất trí, không giết sư nương thề không bỏ qua.

Nhưng lần này, cô ta bị Chu Chấn An đương trường bắt quả tang.

【 Trên 17 】, Tiểu Ngũ bị Chu Chấn An đuổi khỏi Như Mộng Viên.

【 Trên 18 】, Chu Chấn An cùng Sở Thanh đi dạo phố, Sở Thanh thiếu chút nữa bị một nữ ăn mày giết chết. Nữ ăn mày là Tiểu Ngũ đã hoàn toàn phát điên, khiến Chu Chấn An nổi giận.

Cuối cùng Đoạn Dịch đi vào【 trên 24 】.

Anh rất tò mò, kết cục câu chuyện lần này rốt cuộc sẽ là gì.

Chương 102

Từ sớm Đoạn Dịch đã đoán ô vuông đại biểu thời gian, là chiều không gian thứ tư của thế giới Tiểu Ngũ.

Qua lần thực nghiệm này, Đoạn Dịch cược thắng rồi.

Tiểu Ngũ ở ô【 trên 10 】thay đổi, nhưng vẫn kém nhau một tháng, chứng tỏ khoảng cách thời gian mỗi ô vuông là cố định bất biến.

Ban đầu ba đoạn cốt truyện【 trên 3 】,【 trên 4 】,【 trên 10 】có khoảng cách thời gian lần lượt là ba ngày, một tháng.

Hiện tại Đoạn Dịch thay đổi trình tự thành【 trên 3 】,【 trên 10】,【 trên 4 】, khoảng cách thời gian biến thành một tháng, ba ngày.

Nói cách khác, một tháng sau sự kiện quán trà, Tiểu Ngũ nhận được một con dao; ba ngày sau, cô ta dùng con dao này ám sát Sở Thanh, nhưng thất bại.

Trình tự các ô vuông trước đó không có gì thay đổi, khoảng cách thời gian cũng không có biến hóa.

Nói ngược lại, thông qua thay đổi lần này, Đoạn Dịch xác định một sự kiện: Ở thời gian【 trên 10 】, Tiểu Ngũ gần như điên loạn. Cô ta phải xuống tay với sư nương.

Ban đầu Đoạn Dịch tưởng rằng ngăn cô ta gặp bà lão là có thể ngăn cô ta xuống tay với Sở Thanh, như vậy về sau mới thay đổi câu chuyện. Nếu không, Đoạn Dịch khó tránh khỏi lo lắng nhiệm vụ sẽ thất bại. Mặc dù không quen biết bà lão, nhưng lỡ Tiểu Ngũ quen biết người khác giúp cô ta hại Sở Thanh thì sao?

Cơ mà giờ Đoạn Dịch phát hiện, sau khi Tiểu Ngũ nhặt được con rối, tâm trí đã dần trở nên thất thường. Dù có thuốc câm hay không, khi thời gian chín muồi, tâm trí Tiểu Ngũ đạt tới giá trị bất

ổn nhất định, chắc chắn cô ta sẽ làm ra hành động không thể cứu vãn.

Chỉ khác ở chỗ cô ta dùng thuốc độc, hoặc dùng dao.

Cho nên điểm mấu chốt không phải Tiểu Ngũ có động thủ với Sở Thanh hay không, mà là thời điểm cô ta động thủ có bị người khác phát hiện hay không.

Suy ra bà lão bán thuốc đúng là bước ngoặt cốt truyện.

Vào thời điểm Tiểu Ngũ tiệm cận phát điên quyết định xuống tay, bà ta gãi đúng chỗ ngứa cho cô ta một bình thuốc hạ độc câm, còn không sợ bị người khác phát hiện.

Mỗi khi diễn xong một màn Sở Thanh luôn uống trà; trùng hợp một tháng sau sự kiện Đoạn Dịch bị bà lão ăn vạ tại quán trà, Sở Thanh muốn lên đài hát tuồng, cũng là lần cuối cùng nàng hát tuồng...

Một khi thiếu yếu tố hạ độc vô thanh vô tức, Tiểu Ngũ tâm trí thất thường cần được giải tỏa, cô ta không có biện pháp nào khác, chỉ có thể áp dụng thủ đoạn cực đoan: Dùng dao giết Sở Thanh.

Mà thời gian mấu chốt làm ra chuyện này, chính là【 trên 10 】.

Không thể sớm, cũng không thể trễ hơn, phải vừa đúng một tháng sau sự kiện quán trà, trung gian không xuất hiện bước ngoặt nào khác.

Đây là thứ Đoạn Dịch cần thay đổi, cũng là nguyên nhân anh đồng thời thay đổi khoảng cách thời gian và chi tiết quan trọng trong cốt truyện.

.

Trong cốt truyện gốc, do Tiểu Ngũ hạ thuốc câm không bị phát hiện, mới gây ra một loạt bi kịch về sau.

Lần này cô ta dùng dao, bị phát hiện, lập tức bị đuổi khỏi Như

Mộng Viên.

Sau đó Chu Chấn An luôn đi theo Sở Thanh một tấc không rời.

May mắn là nhờ vậy, Sở Thanh đi trên đường bị Tiểu Ngũ ám sát, có thể lần nữa né tránh tai nạn.

Thế kết cục của Sở Thanh và Tiểu Ngũ đâu?

Tại ô vuông【 trên 24 】từng có một con rối ngực nhiễm máu, được thay thế bằng Tiểu Ngũ quần áo tả tơi, lã chã chực khóc.

Bắt chuyện với cô ta, Đoạn Dịch tiến vào ảo cảnh Như Mộng Viên.

Tiểu Ngũ quỳ gối ngoài cổng Như Mộng Viên. Phía sau cô ta là chín sư huynh đệ cũng đang quỳ.

Có một chiếc xe đậu ngoài cổng sắt, mơ hồ thấy được bóng dáng Sở Thanh trên xe.

Người đứng trước mặt Tiểu Ngũ chính là Chu Chấn An.

Chu Chấn An nhìn cô ta, biểu tình hờ hững, nghiêm túc nói. "Ta tha cho cô vì Sở Thanh không muốn so đo với cô, và Tiểu Thập quỳ cả một đêm. Nó nói nếu ta muốn giết cô, nó nguyện ý chết thay."

Tiểu Ngũ dập đầu vài cái với Chu Chấn An. "Sư phụ, con không cố ý... Con nhất thời bị ma quỷ ám... Con..."

"Không quan trọng. Sư nương cô không muốn lên đài hát tuồng nữa, chúng ta cũng không cần ở lại nơi này. Thật ra em ấy đã muốn thoái ẩn từ lâu. Là do lòng ta vương vấn, chậm chạp không đồng ý. Hiện tại ta đã suy nghĩ thông suốt, cùng em ấy thoái ẩn, sau này đôi ta hát tuồng cho nhau nghe là đủ rồi."

Chu Chấn An nói xong lời này, nhìn Tiểu Ngũ, rồi nhìn một lượt mười đồ đệ: "Từ nay về sau ta và Như Mộng Viên không còn liên quan. Sau này mười người các con, cũng không còn quan hệ với ta."

Tiểu Ngũ rơi lệ đầy mặt: "Sư phụ... Đừng như vậy... Là con làm sai, ít nhất các sư huynh đệ... Bọn họ không sai. Xin sư phụ đừng đuổi chúng con đi, sư phụ..."

"Tiểu Thập có thể vì cô quỳ một đêm, ai mà biết những người khác có giúp cô sát hại Sở Thanh không?" Chu Chấn An lạnh lùng cười nhạt, "Còn nữa, nếu ta mang theo bọn họ, thế thì không gọi là thoái ẩn. Ta lớn tuổi, nhưng bọn họ thì không. Đến lúc đó ta còn phải nhọc lòng sinh kế nửa đời sau của bọn họ, lo liệu cho bọn họ. Huống chi... Bọn họ sẽ nói cho cô biết ta và Sở Thanh đang ở nơi nào. Cô lại tìm tới đòi giết em ấy thì sao?"

Tiểu Ngũ khó có thể tin, hỏi: "Sư phụ... Sư phụ hoàn toàn cùng con, cùng chúng con cắt đứt quan hệ. Đời này... không bao giờ gặp nhau?"

"Các con vốn không hề liên quan với ta. Hiện tại bất quá là trở lại ban đầu. Mấy năm nay, ta và Sở Thanh không làm gì có lỗi với các con. Ta đi rồi liền được bình yên. Nhưng chỉ sợ cả đời các con lòng mang áy náy."

Nói xong, Chu Chấn An quay lưng lên xe.

Chiếc ô tô chạy hướng ngoại thành Bình Thành, không quay đầu lại, bỏ lại Tiểu Ngũ không tiếng động khóc thút thít.

Vài sợi mây bay lượn phía chân trời, cuối cùng tan biến giữa không trung không lưu lại dấu vết.

Cốt truyện kết thúc, Đoạn Dịch rời ảo cảnh.

Tiểu Ngũ【 trên 24 】biến mất, cốt truyện ẩn【 trên 25 】xuất hiện.

Lần này không xuất hiện con rối hoặc Tiểu Ngũ, mà xuất hiện một cánh cửa sắt, giống y đúc cổng lớn Như Mộng Viên.

Điều này khiến toàn thân Đoạn Dịch nổi da gà.

Cứ như anh chưa từng thật sự rời khỏi Như Mộng Viên《 Du Viên

Kinh Mộng 》.

Có lẽ bước qua cánh cổng này là anh qua màn.

Nhưng Đoạn Dịch không lập tức đi qua cổng, mà cầm thiết bị chờ đợi Minh Thiên.

Đi một lượt cốt truyện không chỉ hao phí thời gian, mà còn tiêu hao tinh thần con người cực kỳ.

Bởi vậy trong lúc đợi Minh Thiên chủ động liên lạc, Đoạn Dịch ngồi dưới đất tu ừng ực hai bình nước khoáng lớn, còn ăn không ít đồ, miễn cưỡng khôi phục một ít thể lực.

Anh lại thức xuyên đêm. Thời gian hiện tại là buổi chiều 4 giờ.

Ba giờ sau, mê cung sẽ bị mở ra một lần nữa.

Đoạn Dịch nghỉ ngơi một đoạn thời gian, thời gian trôi đến 5 giờ 10 phút.

Thiết bị sáng lên, cuối cùng Đoạn Dịch cũng đợi được Minh Thiên.

"Sao vậy?" Đoạn Dịch lập tức hỏi.

"Em ra ngoài rồi. Bên anh thế nào? Có thấy một cánh cửa không?" Minh Thiên hỏi Đoạn Dịch.

Hắn đã ra ngoài?

Đoạn Dịch thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật đầu nói: "Có."

"Đi ra là được. Cửa ra mê cung giống cửa ra cốt truyện phó bản liên quan." Minh Thiên nói, "Trên đường đi ra ngoài, anh sẽ trải qua đoạn cốt truyện cuối cùng, sau đó hoàn toàn rời khỏi mê cung. Trên đường đi... Anh sẽ thấy một số hình ảnh không thoải mái. Anh Tiểu Dịch, đến lúc đó anh nhắm mắt lại, đừng nhìn là được."

"Được, tôi biết rồi."

Đoạn Dịch nói xong, nghe thấy Minh Thiên thanh sắc nặng nề: "Được. Em chờ anh tại trạm xe."

Đoạn Dịch sửng sốt một chút, anh không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ "một số hình ảnh không thoải mái" làm cảm xúc Minh Thiên hơi dao động.

Tắt màn hình, Đoạn Dịch bước một chân qua cổng sắt.

Đoạn Dịch không đếm được đây là lần thứ mấy mình bước vào Như Mộng Viên.

Nếu có thể, anh hy vọng đây là cuối cùng thấy nó.

Đoạn Dịch không bước vào vườn, mà đứng ngoài phòng giam trên lầu hai.

Phòng giam này khác phòng giam người chơi, chỉ dùng mấy khúc gỗ nhốt người bên trong.

Phạm nhân bị nhốt trong tù giam là Tiểu Ngũ.

Cô ta ôm con rối ngồi góc tường, cả người dơ hầy, mặt mũi si ngốc cười hề hệ, như đang chìm vào mộng đẹp nào đó.

Một lát sau có người đem đồ ăn đến cửa phòng, là Tiểu Thập.

Nhìn thấy Tiểu Ngũ, Tiểu Thập liên tục thở dài. "Sư tỷ... Ăn chút gì đi. Hôm nay đệ kiếm được ít tiền, nấu thịt kho tàu cho tỷ. Còn có, đệ tìm được cao nhân rồi. Cao nhân nói, nhất định phải lấy con rối của tỷ đi..."

"Không được!" Tiểu Ngũ bỗng la hoảng lên, lập tức vọt tới cửa tù. Cô ta thò tay qua khe hở giữa các khúc gỗ, muốn bóp chết Tiểu Thập, "Ai cũng không được cướp nó! Ai cũng không được! Sư phụ không cần ta. Cả đời này ta không thể thấy sư phụ nữa. Ta chỉ có thể... Chỉ có thể thông qua con rối thấy sư phụ... Mày không được lấy nó!"

Tiểu Thập bất đắc dĩ lui về phía sau. "Sư tỷ... Cũng thế... Tỷ nhớ

ăn uống là được."

Thở dài, Tiểu Thập gục đầu lầu bầu: "Sợ tỷ tấn công người khác, đệ và các sư huynh thương lượng, chỉ có thể nhốt tỷ ở trong này. Nhưng nhốt tỷ cả đời, khác nào nhốt ta cả đời... có lẽ..."

"Có lẽ vận mệnh chú định, ta và tỷ đời này đều không được giải thoát."

"Giải thoát... Giải, thoát?"

Nghe hai chữ ấy, Tiểu Ngũ bỗng nhiên nở nụ cười.

Ngay sau đó Đoạn Dịch phát hiện cô ta nhìn về phía mình.

Tóc tai bù xù dơ bẩn rũ xuống trán, che khuất nụ cười quỷ dị và ánh mắt buồn đau của Tiểu Ngũ.

Cô ta nói: "Anh... Tôi biết anh. Anh không phải người của thế giới này? Anh giúp sư nương giải thoát đúng không? Nhưng anh cứu sư nương, ai sẽ cứu tôi?"

Đúng vậy, ai sẽ cứu cô ta?

Từ lúc Đoạn Dịch vào mê cung, người anh thường gặp nhất là Tiểu Ngũ.

Cho nên anh cho rằng mình cần thay đổi cuộc đời Tiểu Ngũ.

Anh không ngờ người gợi ý cách qua màn lại là "Sở Thanh", hoặc nói là hồn phách sống nhờ trên con rối.

Kể từ đó, rất rất nhiều Tiểu Ngũ trong mê cung biến thành công cụ.

Đoạn Dịch không khỏi nghĩ, nếu mỗi ngày anh di chuyển một ít ô vuông, cải tạo hoàn toàn mê cung, ngăn chặn căn nguyên từ lúc Tiểu Ngũ nhặt được con rối, thì sẽ thế nào?

Đáng tiếc việc đã đến nước này, Đoạn Dịch không có đáp án.

Tiểu Thập không bị con rối ảnh hưởng, thì vẫn bị tình yêu vây khốn.

Có lẽ chỉ bản thân họ mới có thể cứu được chính mình.

Rất nhiều chuyện không tồn tại lời giải tối ưu.

Đoạn Dịch trấn an mình, thế giới này đều là số liệu cấu thành, phó bản là giả, Tiểu Ngũ cũng là giả.

Mọi thứ đều là hư ảo, gây loạn tâm trí mà thôi.

Nhắm mắt thở phào một hơi, Đoạn Dịch lại mở mắt ra, trước mắt đã là cổng sắt Như Mộng Viên.

Đoạn Dịch quay đầu liếc nhìn Như Mộng Viên lần cuối, hoàng hôn ngả tây, lâm viên như ảo, quá khứ như mộng.

Hai mắt khẽ nheo, Đoạn Dịch lắc đầu, xoay người đi về phía trước, hoàn toàn rời khỏi Như Mộng Viên.

.

Khoảng khắc Đoạn Dịch bước qua cánh cổng sắt, thế giới xung quanh chợt vỡ vụn.

Không gian ba chiều thế giới màu trắng trước mặt bỗng nứt toách, biến thành từng khối từng ô vuông, Doạn Dịch cùng chúng nó đều rơi xuống.

Bỗng nhiên "rầm" một tiếng, có người từ chỗ cao rơi xuống, đập mạnh vào ô vuông trước người Đoạn Dịch. Máu tươi lẫn óc bắn toé ra, nhiễm đỏ ống quần và giày Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch mở to mắt nhìn xuống, liền thấy một cô gái trừng mắt chết không nhắm mắt, Ổ Quân Lan.

Một tiếng "rầm" thứ hai, thêm một thi thể rơi xuống trước mặt Đoạn Dịch. Là thi thể Khang Hàm Âm.

Đoạn Dịch chạy tới kiểm tra hai thi thể, trên người Ổ Quân Lan không có ngoại thương, chỉ có phần đầu chịu tổn thương nghiêm trọng.

Cách chết của cô phù hợp với dự đoán của Đoạn Dịch: Rơi vào sương trắng ngã chết.

Khang Hàm Âm chết thảm hơn. Cô bị người ta thọc rất nhiều nhát dao.

Đoạn Dịch nhớ cô gặp NPC Phong Sơn. Nhưng Phong Sơn vừa điếc lại câm, không có bao nhiêu lực công kích. Hơn phân nửa là trong thế giới Phong Sơn, cô bất cẩn kích hoạt cốt truyện, bị người trong thế giới giết chết.

Xem xét xong hai thi thể, cánh tay Đoạn Dịch hơi run rẩy.

Lần thứ ba nghe thấy tiếng va đập, thấy rõ người nọ là ai, tâm tình Đoạn Dịch phá lệ phức tạp.

Đó là Bạch Lập Huy.

Từ góc độ cá nhân, Đoạn Dịch cảm thấy Bạch Lập Huy phản bội mình.

Lúc Đoạn Dịch nói "Di ngôn", anh hy vọng về sau không gặp lại nhau.

Buông lời hung ác cho đã, nhưng đến khi nhìn thấy thi thể Bạch Lập Huy, trong lòng Đoạn Dịch không dễ chịu gì.

Đoạn Dịch còn nhớ lần đầu tiên vào tù thấy Bạch Lập Huy. Khi hệ thống thông báo người sói chiến thắng, hắn ta sợ tới mức tiểu ra quần. Nhưng hiện tại hắn lại chết vì Hứa Nhược Phàm. Nhất thời Đoạn Dịch cũng không biết đánh giá như thế nào.

Xung quanh rơi xuống với tốc độ không đổi dần dừng lại. Đoạn Dịch ngẩng đầu, phía trên anh có vô số mê cung trôi nổi, chậm rãi xoay tròn, nhưng Đoạn Dịch không thể thấy toàn cảnh, chỉ có thể

thấy bóng dáng méo mó của chúng.

Mê cung là không gian bốn chiều. Đoạn Dịch đang ở trong thế giới ba chiều, không thể nhìn được toàn thể không gian bốn chiều, chỉ có thể thấy những cái bóng rời rạc mà chúng tạo ra trong không gian ba chiều... Tất cả các mê cung dung nhập vào nhau.

Hít một hơi thật sâu, Đoạn Dịch cúi đầu, rồi nhìn về phía trước.

Trước mặt anh chậm rãi xuất hiện một con đường. Đoạn Dịch đi dọc theo con đường này, cảnh tượng phía trước càng thêm rõ ràng.

Xuyên qua thế giới màu trắng mênh mông, anh lờ mờ thấy một bến xe.

Bên cạnh trạm xe, loáng thoáng có bóng người đang đứng chờ.

Chỉ là con đường đến trạm xe bỗng trở nên dài đằng đẵng.

Bởi vì không ngừng có đồng đội từ các mê cung bất đồng trên không trung rơi xuống, để lại những thi thể lạnh lẽo.

Vừa rồi là Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Bạch Lập Huy, hiện tại tới Tra Tùng Phi, Ứng Khải.

Hai thi thể lần lượt rơi xuống trước mặt Đoạn Dịch.

Đầu tiên là Tra Tùng Phi.

Cậu ấy bị móc ruột, tử trạng thảm thương. Dạ dày và đại tràng theo xác rơi xuống, văng rải rác cạnh chân Đoạn Dịch.

Sau đó là Ứng Khải. Tình huống hắn ta tốt hơn một chút, tứ chi bẻ ngoặc, phần đầu trọng thương, phỏng chừng cũng bị ngã chết.

Kế tiếp là Cao Vận, Bành Trình.

Cao Vận không biết vì sao bị điện giật, cả người cháy đen. Phần trán bị cạy mở, lộ hộp sọ và óc trắng.

Đêm đó cô vội vã vote đã có điềm báo mất lý trí.

Cô vội vàng vote phiếu như thế, có phải vì nghĩ mình tìm được phương pháp qua màn? Nhanh chóng vote xong, 9 giờ 10 phút cốt truyện mê cung khởi động, cô lập tức vào cốt truyện. Có phải cô cho rằng mình sắp qua màn?

Tử trạng Bành Trình khác hẳn.

Trong miệng hắn ta nhét đầy bánh kem, thậm chí lỗ tai, hai mắt, lỗ mũi đều có kem bơ, bị bánh kem làm nghẹn chết... Bánh kem liên quan đến Mạt Lị?

Mỗi người rơi xuống, Đoạn Dịch lại thấy một kiểu chết.

Người này chết thảm hơn người khác, tất cả đều là đồng đội cũ của anh.

Đoạn Dịch không kìm được nghĩ về những gì họ đã trải qua.

Anh tự nhận mình đủ cứng cỏi.

Thế mà chưa đi hết con đường, chân anh đã mềm nhũn mất sức.

Hốc mắt đỏ rực, Đoạn Dịch xoa nhẹ hai mắt, lại nghe thấy "rầm", "rầm rầm rầm rầm rầm", tổng cộng sáu tiếng.

Thả tay mở to mắt, Đoạn Dịch nhìn thấy nguồn gốc sáu tiếng động... một cái đầu, cơ thể, cuối cùng là tứ chi.

Là Doãn Oánh Oánh. Cô bé bị phanh thây.

Đoạn Dịch dừng chân, quay đầu lại, nhìn con đường phía sau... Xác chết méo mó nằm trên những ô vuông có hình dạng kỳ lạ bay lơ lửng giữa không trung, giống như một thế giới mê cung bốn chiều với những hình chiếu méo mó.

Hình ảnh này dường như trùng khớp với bài đồng dao khởi đầu.

"Một người đàn ông vặn vẹo, đi một dặm đường vặn vẹo; tay cầm

sáu xu vặn vẹo, bước lên bậc thang vặn vẹo; mua một mèo con vặn vẹo, mèo con vồ chuột già vặn vẹo; họ cùng sống trong ngôi nhà nhỏ xiêu vẹo."

Con đường này tạo cho Đoạn Dịch một cảm giác cực kỳ cổ quái.

Tổng cộng có tám xác chết lần lượt rơi xuống, như tạo thành con đường anh đã đi qua.

Như một ngụ ý nào đó.

Đoạn Dịch giẫm lên thi thể bọn họ để đi tiếp. Mạng anh được đổi bằng cái chết của họ.

Nếu bạn muốn đi tiếp, bạn phải đạp lên xương máu vô số đồng đội, phải chứng kiến họ chết đi chết lại bằng nhiều cách thảm thiết...

Bạn còn dám đi tiếp hay không?

Đoạn Dịch bất giác suy nghĩ... Nếu, nếu anh có thể phá giải mê cung sớm hơn một chút, nói cách qua màn qua kênh công cộng cho mọi người, có phải sẽ không ai phải chết? Hoặc cho dù có chuyện gì xảy ra thì ít nhất cũng không thê thảm như vậy...

Máu chảy ngược lạnh thành băng, toàn thân Đoạn Dịch đông cứng, tứ chi cứng đờ, hành động cực kỳ chậm chạp, thế giới màu trắng và trạm xe tựa hồ càng lúc càng xa, phảng phất vĩnh viễn không thể với tới.

Một lúc sau, Đoạn Dịch thấy một người mặc áo gió màu đen chạy tới gần mình.

Lòng bàn tay ấm áp bao trùm mu bàn tay, người ấy cong năm ngón tay, mười ngón tay đan vào nhau.

Đoạn Dịch ngẩng đầu, va vào một đôi mắt phủ sương mù.

"Tiểu Thiên..." Anh nhẹ giọng mở miệng, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Anh bị Minh Thiên ôm chặt vào lòng. "Anh Tiểu Dịch, anh đừng sợ. Coi như... Là một giấc mơ, được không?"

Mơ? Làm sao có thể coi cảnh bi thảm này nhẹ nhàng như một giấc mơ?

Đoạn Dịch cười khổ, nắm lấy cổ tay còn lại của Minh Thiên. Lúc này anh phát hiện trong tay Minh Thiên có cái gì.

Đoạn Dịch nhíu mày, giơ cổ tay hắn lên xem xét, trong tay hắn cầm một đồng hồ cát màu bạc.

Cát trong đồng hồ đã rỉ ra ngoài.

Như thể thời gian đã kết thúc.

"Sau khi tôi thay đổi mê cung, Tiểu Ngũ vẫn nhặt được con rối, nhưng Chu Chấn An không phát điên. Tiểu Ngũ sát hại Sở Thanh hai lần, nhưng Chu Chấn An vẫn tha cho cô ta. Chứng tỏ trong cốt truyện gốc Chu Chấn An trở thành sát nhân điên cuồng, lý do duy nhất chỉ có một – Sở Thanh chết. Chỉ cần Sở Thanh không chết, hắn ta sẽ không điên, sẽ không trở thành sát nhân. Chu Chấn An phát điên và con rối không có quan hệ. Tác dụng duy nhất của con rối là ghi chép. Tiểu Thiên..."

Đoạn Dịch nắm chặt cổ áo Minh Thiên, hai mắt đỏ đậm nhìn hắn, thanh âm gần như run rẩy: "Có phải cậu đã giết chính mình? Quá khứ tương lai là nhân quả lẫn nhau. Giết quá khứ, cậu của tương lai cũng không còn tồn tại. Giống Nicole, đúng hay không?

"Cậu nói ngay cho tôi biết, đồng hồ cát có tác dụng gì?"

Chương 103

Giữa những mảnh nhỏ thế giới, tại điểm giao nhau của không gian ba chiều và bốn chiều, Minh Thiên nắm tay Đoạn Dịch từng bước đi đến trạm xe.

Đoạn Dịch đi theo hắn qua đoạn đường này. Anh quay đầu nhìn, lối đi giữa mê cung bốn chiều và không gian ba chiều đã bị đóng lại, những ô vuông vặn vẹo biến mất, những thi thể mất tăm, thế giới chỉ còn lại một màu thuần trắng.

Đến trạm xe, Minh Thiên giơ đồng hồ cát màu bạc lên, Đoạn Dịch thấy dưới đáy có khắc một chữ: "Mượn."

Chần chờ một lát, Minh Thiên vẫn nhìn vào hai mắt đỏ đậm của Đoạn Dịch, mở miệng: "Nó tên là "mượn". Em mượn nó một khoảng thời gian."

Trò chơi nghiêm cấm dùng bạo lực với đồng đội. Bản thân thương tổn một bản thân khác, cũng tính là vi phạm quy định. Bởi vì cả hai đều là người chơi.

Dưới giả thiết thời gian của trò chơi, tương lai và quá khứ là nhân quả lẫn nhau, gi,ết chết bản thân tại tuyến thời gian này, bản thân tại tuyến thời gian về sau cũng sẽ biến mất.

Bởi vậy, dù là như thế nào, khi Minh Thiên chọn trở lại ban đầu, giế,t chết bản thân trong quá khứ, hắn đã chuẩn bị tâm lý chết.

Minh Thiên thay đổi hết thảy, diệt trừ bọn bại hoại trong đội ngũ. Muốn làm được việc này, hắn giấu giếm thân phận thật sự, trà trộn vào trong đội ngũ. Hắn phải gi,ết chết quá khứ và thay thế chính mình. Để tránh bị chết ngay khi giết người và có đủ thời gian thực hiện kế hoạch, hắn mượn thời gian từ đồng hồ cát.

Khoảng thời gian trễ giữa tuyến thời gian hắn đã chết và tuyến thời gian hắn chưa chết được sinh ra. Trước khi hai tuyến thời gian chồng lên và thiết lập lại, hắn có thể đồng hành cùng Đoạn

Dịch thêm một quãng đường.

"Em xin lỗi, lúc ở trong mê cung, em sợ ảnh hưởng anh, không dám nói thật." Minh Thiên chậm rãi nói, "Thực tế là, em nhận được danh hiệu "nhà tiên tri được chọn", đi đến cuối cùng, gặp người thiết kế trò chơi, đưa ra tâm nguyện, trở lại quá khứ gia nhập nhóm các anh. Hệ thống phân phối phó bản đã tính cả yếu tố em đến từ tương lai, cho nên..."

"Cho nên vừa vào các anh liền gặp phó bản cấp 2..."

"Em và quá khứ không thể tồn tại song song. Nếu em không giết quá khứ, quá khứ cũng sẽ vì nguyên nhân khác giết em, đây là sự kiện chắc chắn sẽ xảy ra. Quá khứ giết em, quá khứ cũng sẽ chết. Mà em giết quá khứ, chỉ cần trước tiên sử dụng đồng hồ cát này, em sẽ nhận được một khoảng thời gian bất tử, tiếp tục ở lại đội ngũ, làm xong chuyện muốn làm."

Nghe thế, Đoạn Dịch chụp lấy vạt áo Minh Thiên, răng hàm cắn chặt, thanh âm khản đặc rít qua kẽ răng: "Một khoảng thời gian, là bao lâu?"

Trầm mặc trong chốc lát, Minh Thiên đáp: "Như em đã nói với anh, ở phó bản thứ nhất, ban đầu em muốn xử lý số 5, thuận tiện thử Ôn Như Ngọc. Lúc đó em tính qua phó bản sau mới xử lý Trâu Bình, cơ mà trời xui đất khiến, cậu ta chết trước."

"Qua phó bản thứ hai, ban đầu em chỉ tính xử lý Trương Trác. Kế hoạch của em là dụ hắn gọi điện thoại mà chết. Người dư lại đến Jack Đồ Tể Nhà Tâm Nguyện, đều dễ giải quyết, ngược lại không cần tính kế nhiều."

"Nhưng vừa khéo số 5 đang ở ngoài phòng giam. Em đoán hắn sẽ tự sát vì sợ bị rìu chém chết. Em quá hiểu hắn là loại người gì. Cho nên em không vội nói mình là người sói vẫn giúp Người tốt qua màn. Chờ hắn chạy ra ngoài cửa biến mất, em mới nói với Bành Trình và Trương Trác, em có thể giúp Người tốt, dẫn dắt Trương Trác gọi điện thoại báo cảnh sát. Thế nên, tại phó bản thứ hai, em giải quyết thêm hai người."

"Ở phó bản thứ ba, em thử Ôn Như Ngọc. Cô ta không chút do dự muốn bán đứng anh một lần nữa. Nước độc tại phó bản thứ nhất, cũng là cô ta chuẩn bị. Quan niệm của cô ta lệch lạc, người như vậy không thể giữ lại đội ngũ. Em gài cô ta, làm cô ta bị Nicole bắn chết."

"Phó bản thứ tư... Anh không hỏi em nhiều, nhưng ba người đều do em giết."

Bàn tay ôm gáy Đoạn Dịch rời đi, Minh Thiên dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chặn môi Đoạn Dịch.

Rũ mắt nhìn chăm chú cánh môi Đoạn Dịch trong chốc lát, Minh Thiên nói tiếp: "Lần này không cần anh hỏi, em sẽ nói tất cả cho anh nghe."

"Rất lâu trước đây, tại phó bản anh chết, là ván mười người giết cục bộ. Mười người gồm anh, em, Tiết Cảnh, Tô Chương Nhạc, Chân Cao Kiệt, Ôn Như Ngọc, Trâu Bình, Trương Trác, và hai số 5, lần lượt tên là Vương Càng, Lý Nhiên."

"Phó bản yêu cầu hiến tế một người cho một thanh chủy thủ. Viết ngày sinh nhật của người bị hiến tế lên một tờ giấy đặc thù, đưa cho thanh chủy thủ đốt cháy, hoàn thành nghi thức hiến tế."

Tạm dừng hồi lâu, Minh Thiên lần lữa mở miệng.

Chuyện này là sóng to gió lớn trong lòng hắn.

Nhưng hắn bất ngờ nhận ra, hiện mình đã có thể bình tĩnh tự thuật mọi chuyện.

"Lúc đấy chúng ta đều tương đối có kinh nghiệm. Ngày đầu tiên chúng ta tìm được manh mối liên quan hiến tế. Anh nói thẳng với mọi người, không được hiến tế bất kỳ ai. Phó bản chắc chắn có biện pháp qua màn khác."

"Ván đó anh là tiên tri, em là dân thường. Đêm đầu tiên em bị sói cắn, phù thủy không cứu."

"Sau này em mới biết, đêm đó trừ em và anh, tất cả mọi người đều bí mật họp mặt."

"Người mở họp là Tiết Cảnh, bạn cùng phòng đại học của anh. Hai anh biết sinh nhật của nhau, để đề phòng anh hiến tế mình, hắn tiên hạ thủ vi cường. Hắn rất to gan, phát hiện người sói lén lút hẹn nhau sau vườn, hắn trực tiếp xông vào, nói không cần chơi Ma Sói, hắn có thể dẫn tất cả mọi người vượt ải."

"Ba người sói là Ôn Như Ngọc, Trâu Bình và số 5 phó bản thứ nhất Lý Nhiên. Người đi theo Tiết Cảnh xông vào chỗ người sói thương lượng, tất nhiên là tuỳ tùng của Tiết Cảnh, Chân Cao Kiệt."

"Năm người bọn họ bàn bạc, nhanh chóng đạt thành nhất trí chuyện hại anh, phân công nhau đi gõ cửa phòng người tốt. Đầu tiên bọn họ thuyết phục Tô Chương Nhạc, theo sau là Vương Càng gia nhập kế hoạch."

"Người cuối cùng bọn họ tìm là Trương Trác."

Ngón tay mơ.n trớn cần cổ Đoạn Dịch, giọng Minh Thiên dịu dàng đến hiền lành.

"Biết em và anh có quan hệ tốt, bọn họ không tìm em. Tám người bí mật họp mặt, chính là vì muốn phù thủy ra mặt. Hiến tế có điều kiện thời gian, bắt buộc thực hiện ban ngày. Bọn họ cần đảm bảo không có người quấy nhiễu bọn họ hoàn thành nghi thức. Em thì bị bọn họ quy vào yếu tố quấy nhiễu."

"Tranh thủ đêm đầu anh và em chưa chuẩn bị, sói cắn em, phù thủy không cứu, vậy là đảm bảo ban ngày thực hiện hiến tế sẽ không bị ai quấy nhiễu. Đây là kế hoạch của bọn họ. Chẳng qua bọn họ không biết ai là phù thủy, nên bọn họ tập hợp mọi người, công bố kế hoạch, thuyết phục phù thủy ra mặt, bảo đảm phù thủy sẽ không cứu người."

"Phù thủy chịu ra mặt, phù thủy là Trương Trác."

"Sở dĩ em không trực tiếp xuống tay với Ôn Như Ngọc, là bởi trong kế hoạch cô ta rất bị động, thậm chí cô ta còn mở miệng đề nghị,

hay là đừng làm như vậy, chờ thêm hai ngày tìm không được biện pháp rồi tính tiếp."

"Cuối cùng cô ta lựa chọn giữ im lặng, cũng không báo cho anh. Nên em miễn cưỡng coi cô ta chưa đến mức hết cứu. Thật ra trái tim cô ta vốn đã đen đúa, là em lạc quan mù quáng..."

Ngón tay chạm vào da thịt vô cùng lạnh lẽo, như thể cơ thể Đoạn Dịch đang dần lạnh thành băng. Minh Thiên nhíu mày, nắm chặt tay anh, để mười ngón tay đan vào nhau không rời truyền nhiệt độ vào cơ thể anh.

"Tóm lại, trước khi quyết định trở về, em được xem dữ liệu lịch sử chi tiết tình hình đêm đó. Em vạch ra một kế hoạch cụ thể, mỗi phó bản giải quyết bao nhiêu người, em đều chuẩn bị sẵn. Tuy rằng sự tình thực tế phát triển có chút sai lệch so với dự đoán, nhưng tốt xấu gì cũng kịp hoàn thành kế hoạch trước thời hạn...

"Anh Tiểu Dịch, vừa rồi anh hỏi "một khoảng thời gian" là bao lâu. Giờ em có thể nói cho anh, thời gian em mượn từ đồng đồ cát là đến tầm kết thúc phó bản Nhà Tâm Nguyện. Cho nên kế hoạch của em là dùng bốn phó bản gi.ết chết bọn họ. Sau đó em có thể yên tâm tạm biệt anh."

Gỡ bàn tay Đoạn Dịch đang nắm vạt áo mình, Minh Thiên đẩy anh vào lồ.ng ngực, cánh tay siết chặt bờ vai anh, dùng sức nhiều đến mức run rẩy.

"Trong kế hoạch của em, em sẽ vì anh giết đủ chín người. Em đã giết tám người. Người cuối cùng, chính là em."

.

"Minh Thiên!" Đoạn Dịch quát lớn, "Tôi không cho cậu đi! Cậu nghe tôi..."

Mà ngay lúc này, Đoạn Dịch nghe thấy một tiếng "rắc".

Minh Thiên bóp nát đồng hồ cát.

Sau đó, Đoạn Dịch không thể phát ra âm thanh gì nữa. Anh há mồm dùng sức muốn gọi, nhưng một câu cũng không nói được. Không gian xung quanh như bị xé rách, Minh Thiên cũng sắp tùy thời biến mất trước mặt anh.

Dường như có một trục thời gian bỗng xuất hiện dưới chân anh. Nó là một đường thẳng vô hình không giới hạn, nhanh chóng vây quanh Đoạn Dịch, rồi vỡ vụn thành vô số mảnh thời gian.

Đoạn Dịch nói không nên lời, chỉ có thể theo bản năng trở ôm lấy Minh Thiên.

Khuỷu tay tì cổ Minh Thiên, một tay giữ chặt phần bụng Minh Thiên, Đoạn Dịch đè hắn xuống đất. Dùng hết hai tay, hai chân, cùng sức lực toàn thân, Đoạn Dịch cố sức đè nặng Minh Thiên, như thể làm vậy hắn sẽ không biến mất.

Nhưng cơ thể anh run bần bật, chỉ có anh biết, anh gần như chẳng dùng được bao nhiêu sức lực.

Minh Thiên giơ hai tay đặt lên vai Đoạn Dịch, dỗ dành cơ thể run bần bật của anh.

Hắn ghé bên tai Đoạn Dịch thấp giọng thủ thỉ, tựa như tình nhân rủ rỉ: "Chuyện tới lúc này, rất nhiều thứ đều vượt dự tính của em. Tỷ như em vốn vạch rõ giới hạn, không đến gần anh, đừng để anh đối tốt với em. Vậy nên lần đầu anh vào trò chơi, em cố ý lạnh nhạt anh, thậm chí cố ý xa cách anh. Nhưng em đánh giá quá cao khả năng khống chế của mình."

Hồi Đoạn Dịch mới vừa vào phó bản, thái độ của Minh Thiên cực kỳ cao ngạo. Thậm chí lúc Đoạn Dịch đưa ra lời mời cùng tổ đội thăm dò còn bị hắn từ chối... Đoạn Dịch tưởng là cấp dưới phản nghịch cấp trên coi thường mình, thì ra sự thật lại là vậy ư?

Hai mắt anh ướt đẫm, không còn thấy rõ đôi mắt xinh đẹp gần trong gang tấc. Đoạn Dịch cảm giác được Minh Thiên vỗ nhẹ sau cổ mình, kể tiếp: "Kế hoạch chẳng được bao lâu đã thất bại. Nhìn anh và Trâu Bình đi cạnh nhau, nhìn cậu ta sẽ lừa anh lần nữa... Em tức giận, ghen ghét, ghen tỵ, cuối cùng nhịn không được tới

gần anh, nhịn không được muốn anh nhìn em."

"Em ước gì anh đừng tin em. Chuyện này một mình em hoàn thành là đủ. Anh hiểu lầm em tốt nhất, ngược lại càng có lợi cho em thực hiện kế hoạch. Nhưng kết quả là...

"Không được tín nhiệm, em khó chịu lắm. Rõ ràng là em làm đủ chuyện đáng sợ dọa anh, rồi lại muốn anh tin tưởng em... Muốn anh tin rằng ít nhất em sẽ không hại anh."

Thanh âm không thể khống chế nỗi nghẹn ngào, Minh Thiên tạm dừng một chút, lại nói: "Em sắp chết rồi, đúng hơn là... Từ lúc này anh vào Như Mộng Viên thấy em, em đã là người chết. Em không nghĩ em và anh sẽ ở bên nhau, trước nay cũng không nghĩ sẽ thổ lộ với anh. Không thì khác nào tăng phiền não cho anh."

"Nhưng trong Nhà Tâm Nguyện, khoảnh khắc anh từ sau lưng ôm lấy em, bảo em đến bên anh, em không thể nhịn được nữa."

"Nếu anh không tin em, mặt lạnh đối xử với em, có lẽ em sẽ nhịn xuống. Nhưng anh dịu dàng với em như vậy, em thật sự không nhịn được... Nhịn không được muốn kể khổ với anh, nhịn không được muốn đến gần anh hơn một chút, nhịn không được muốn được anh an ủi, nhịn không được... Muốn anh ôm em thêm một cái."

"Anh Tiểu Dịch..." Minh Thiên nhắm mắt lại, "Em sai rồi, là em tham lam. Nếu em làm theo kế hoạch ban đầu, em chỉ cần cứu anh là được. Thế mà sau Nhà Tâm Nguyện, em nổi lòng tham, muốn ở bên anh, muốn lấy được nhiều thứ hơn từ anh..."

"Tám người đã chết, đồng hồ cát chảy cạn, thời gian của em nên kết thúc. Nhưng vì lòng tham muốn đi theo anh thêm một đoạn đường. Sau khi kết thúc Nhà Tâm Nguyện, em không hủy đồng hồ cát rời đi, khiến tuyến thời gian hỗn loạn và hệ thống mất kiểm soát... Khiến đồng đội chưa kịp chuẩn bị đã bị đẩy vào phó bản cấp chín."

"Ý chí, trí tuệ bọn họ chưa đạt tới yêu cầu phó bản cấp chín, bọn họ cần thời gian tôi luyện dài hơn. Bọn họ phản bội, bọn họ chết,

tất cả đều do em sai."

Khóe miệng khẽ than thở, Minh Thiên nói: "Cũng may em còn một cơ hội sửa sai. Bóp vỡ đồng hồ cát, trả lại thời gian, tuyến thời gian sẽ lui về thời điểm trước khi sai lầm phát sinh. Cũng chính là thời điểm kết thúc Nhà Tâm Nguyện. Lịch sử sẽ được chỉnh sửa, mọi thứ sẽ bắt đầu một lần nữa."

"Vậy nên cảnh tượng kinh khủng vừa rồi, anh coi nó chỉ là một giấc mộng nhé. Em sẽ làm ác mộng biến mất."

Mảnh nhỏ thời gian đã che kín toàn bộ thế giới Đoạn Dịch, phân tán dưới chân, đỉnh đầu, bốn phía quanh anh. Anh như đặt mình trong sao trời vũ trụ, cảm giác vô cùng cô độc.

Sao trời bất tận, thời gian không bờ bến, đường về rốt cuộc ở nơi nào?

Đoạn Dịch không chỉ không thể mở miệng, mà còn không thể cử động.

Anh cố hết sức cũng không đứng dậy nổi. Anh thật sự không biết giữ Minh Thiên lại như thế nào, chỉ có thể dùng ánh mắt dõi theo, nhìn chằm chằm vào hắn. Muốn nhìn hắn lâu hơn, ghi nhớ hắn thật kỹ.

Các mảnh thời gian bắt đầu có trình tự, chúng nó dần dần tụ lại, sắp xếp tái cơ cấu, hình thành một tuyến thời gian mới.

Sai lầm lịch sử được tu bổ, mảnh thời gian bắt đầu tổ hợp, chồng lên nhau, xác nhập, đẩy Đoạn Dịch đến tương lai chân chính.

Đôi tay Minh Thiên nâng gương mặt Đoạn Dịch lên. Hắn dịu dàng mà kiên định nhìn sâu vào mắt anh: "Nói thật đi đến bước này, ngoại trừ anh, em không tin một ai. Bọn họ sống hay chết, căn bản em không để bụng. Nhưng em sợ nó sẽ trở thành gánh nặng của anh."

"Cho nên để em nói anh nghe điều này. Anh không đạp lên máu thịt các đồng đội. Con đường anh đi phía trước, không dùng mạng

bọn họ đổi lấy. Bọn họ chết, đều do sai lầm một mình em. Lẽ ra em sớm nên chỉnh sửa sai lầm, từ lúc em phát hiện chúng ta vào phó bản cấp 9, hoặc từ lúc biết Ổ Quân Lan chết..."

"Nếu em chỉnh sửa sai lầm sớm hơn một chút, anh sẽ không cần vất vả phá giải mê cung, cũng không cần tận mắt nhìn thấy bọn họ chết thảm. Đều do em ích kỷ."

"Anh Tiểu Dịch, em để anh phá giải mê cung, đi tới trạm xe. Vì em ích kỷ, muốn được gặp anh lần cuối trước khi mình biến mất."

"Em chỉ muốn gặp anh lần cuối mà thôi. Anh có thể đừng trách em không?"

Minh Thiên nói tới đây, Đoạn Dịch thấy cơ thể hắn trở nên nửa trong suốt, bàn tay đặt sau cổ mình cũng không còn độ ấm. Bầu trời thời gian tan vỡ, tốt xấu sẽ hình thành mảnh nhỏ. Nhưng cơ thể Minh Thiên sẽ biến mất khỏi dòng thời gian đất trời, không chừa lại dấu vết.

Ý thức được điều này, trong lòng Đoạn Dịch sinh ra sợ hãi cùng bi thương chưa từng có.

"Anh Tiểu Dịch, trước khi quay về tìm anh, em tự nhủ mình phải làm một người không xa không gần với anh, ai ngờ chung quy không như mong muốn. Em nghĩ, sau khi em rời đi, chắc là anh sẽ buồn lắm."

"Nhưng bỗng nhiên em phát hiện mình không có bao nhiêu hối hận, cảm thấy để anh biết cũng tốt. Có lẽ anh sẽ nhớ em lâu hơn một chút. Anh xem, em đúng là ích kỷ cực kỳ."

"Anh Tiểu Dịch..." Thanh âm Minh Thiên vương chút ý cười, nhưng bóng dáng trước mắt Đoạn Dịch đã mơ hồ cùng cực.

Vừa khó lại đau, cho dù là bị lăng trì anh cũng chưa từng khóc.

Thế mà lúc này nước mắt lại vô thức chảy dài.

"Anh Tiểu Dịch, em xin lỗi, lần này không thể lái xe máy chở anh

đi rồi. Em sẽ trực tiếp đưa anh đến điểm thời gian tương lai. Trạng thái chồng lên sẽ lập tức kết thúc. Đó sẽ là tương lai anh về nhà. Đáp ứng em, hãy rời khỏi đây, người nhà của anh đang đợi anh, anh phải về nhà."

Đó là câu cuối cùng Đoạn Dịch nghe được từ Minh Thiên.

Sau đó, ầm ầm tiếng vang lớn, vô số mảnh thời gian kết nối thành một quỹ đạo, chúng nó lóng lánh dưới chân Đoạn Dịch, tựa như những ngôi sao sáng ngời trên bầu trời.

Đây là con đường Minh Thiên trải sẵn vì anh. Nhưng cuối con đường đã không còn Minh Thiên.

Lồ,ng ngực Đoạn Dịch truyền đến cơn đau nhức, cả người quỳ rạp xuống đất, yết hầu xộc lên mùi máu tanh ngọt, anh chịu không nổi áp lực, phun một ngụm máu.

Máu tan vào không gian, thẩm thấu vô số mảnh nhỏ thời gian. Từ trong hư không sinh ra một nguồn sức lực mạnh mẽ, nó không ngừng đẩy Đoạn Dịch tiến lên phía trước, rồi lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Đoạn Dịch gần như bị cuốn lên, anh nằm thẳng giữa không trung, tùy ý để nguồn lực thời gian đẩy anh đến hướng không biết tên. Tới khi lòng đau đến chết lặng, anh nửa mở mắt, thấy con đường thời gian hóa thành pháo hoa đầy trời.

Bầu trời cháy rực chợt trùng khớp một hình ảnh trong đầu anh.

Đó là khi phó bản Nhà Tâm Nguyện sắp kết thúc, Minh Thiên bước ra từ trong núi rừng cháy lớn.

Bầu trời xanh lam trên đỉnh đầu, lưng dựa rừng cây cháy hừng hực. Nửa người hắn bị ánh lửa nhiễm đỏ, nửa người giấu sau bóng tối.

Dưới ánh lửa thấp thoáng, hắn nhìn về phía anh, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, không tha, lưu luyến, tan vỡ. Đến giờ Đoạn Dịch mới hiểu.

Ánh lửa lướt qua thời gian mà đến, cùng mảnh thời gian lấp lánh hòa thành một thể, tan làm muôn vàn tia lửa.

Nhưng trong muôn vàn tia lửa, Minh Thiên của anh ở nơi đâu?

.

Ý thức trở về, Đoạn Dịch phát hiện mình nằm trên băng ghế trạm xe.

Đây không phải trạm xe mê cung, mà là một trạm xe vô cùng xa lạ anh chưa thấy bao giờ.

"Đoạn Dịch? Cậu ổn không?"

Người nói chuyện cũng thật xa lạ.

Đoạn Dịch chậm chạp ngồi dậy, thấy một gương mặt vừa quen vừa lạ. "Anh..."

Người này hỏi: "Cậu bị sao vậy? Vừa rồi cậu và Ổ Quân Lan đều té xỉu, hai người không sao chứ?"

Ổ Quân Lan?

Đoạn Dịch lập tức quay đầu, thấy Ổ Quân Lan đằng sau.

Hai người đối diện nhìn nhau một cái, ánh mắt đều tràn ngập hỗn loạn vì trí nhớ khôi phục.

Trán đột ngột đau nhói từng cơn, kiếp trước kiếp này, toàn bộ ký ức, tất cả đổ ập vào đầu Đoạn Dịch.

Cái chết lăng trì, lần đầu anh và Minh Thiên gặp nhau quen nhau...

Anh nhớ rồi.

Chương 104

Xe buýt không tiếng động chạy giữa thế giới thuần trắng.

Đoạn Dịch đè trán vào cửa sổ xe buýt, dường như làm vậy có thể giảm bớt cơn đau đầu.

Đột ngột tiếp thu lượng lớn ký ức làm anh khó thích ứng với trạng thái hiện tại.

Cũng phải đến bây giờ Đoạn Dịch mới rõ ràng, giả thiết thời gian tại phó bản Nicole – Jack Đồ Tể, có thể coi là giả thiết đơn giản hoá của thời gian trong trò chơi này.

Trong phó bản đó, thời gian ban ngày ở trạng thái chồng lên nhau, lịch sử chưa bị sửa đổi và lịch sử bị sửa đổi là hai thời không tồn tại song song; để thêm một bước đơn giản hoá, trò chơi thiết kế giả thiết nhà ngoại cảm: Khi xuyên thời gian sẽ không gặp một bản thân khác.

Mỗi 12 giờ đêm, các thời không song song sẽ hợp nhất, hình thành trạng thái duy nhất.

Nói cách khác mỗi đêm 12 giờ, lịch sử sẽ bị thiết lập lại.

Đến lúc đó, trừ nhà ngoại cảm, còn lại tất cả mọi người sẽ mất trí nhớ.

Trò chơi này có giả thiết thời gian tương tự, nhưng phức tạp hơn nhiều, cũng không lý tưởng hóa như vậy.

Ví dụ như người chơi không có khả năng "nhà ngoại cảm", khi bọn họ trở lại quá khứ, vẫn sẽ gặp bản thân trong quá khứ.

Ví dụ như sau khi các thời không hợp nhất, không phải trừ "nhà ngoại cảm" tất cả mọi người sẽ mất trí nhớ.

Ví dụ như, tuyến thời gian không dễ tái thiết lập, bị điều kiện hạn

chế vô cùng.

Đoạn Dịch phỏng đoán để tái thiết lập dòng thời gian của trò chơi, cần sử dụng đạo cụ đặc biệt mới được, tỷ như đồng hồ cát của Minh Thiên.

Minh Thiên xuyên về quá khứ, chỉ cần đồng hồ cát chưa chảy cạn, thời gian sẽ không tái thiết lập. Như vậy, Minh Thiên ở thời không song song có thể luôn tồn tại, cùng Đoạn Dịch ở tuyến thời gian này đi đến hiện tại.

Minh Thiên quá khứ đã bị giết, và Minh Thiên trở lại từ tương lai, là hai tuyến thời gian chồng lên nhau.

Mà đồng hồ cát chỉ có thể duy trì trạng thái chồng lên nhau đến phó bản Nhà Tâm Nguyện.

Khi đó, nếu Minh Thiên bóp vỡ đồng hồ cát, lịch sử liền được chỉnh sửa và tái thiết lập.

Nhưng hắn không buông bỏ được, tiếp tục ở lại tuyến thời gian này, dẫn đến việc một phần hệ thống bị mất kiểm soát, đẩy một bộ phận người chơi non nớt vào phó bản cấp chín.

Đồng hồ cát cho Minh Thiên một cơ hội sửa sai.

Hắn bóp vỡ đồng hồ cát, nhân lúc thời gian chưa quá muộn.

Đến đây, phó bản Nhà Tâm Nguyện kết thúc, tám người từng hại Đoạn Dịch chết hết.

Đồng hồ cát vỡ vụn, thời không song song bắt đầu dung hợp, đạt trạng thái duy nhất, hoàn thành tái thiết lập lịch sử.

Sau khi lịch sử được chỉnh sửa, quá khứ thuộc về Đoạn Dịch được tu bổ: Trương Trác, Trâu Bình, tám người chơi toàn bộ đã chết.

Dung hợp hoàn thành, tuyến thời gian của tám người đều không còn tồn tại.

Từ quá khứ, đến tương lai, tám người triệt để biến mất.

Đoạn Dịch bị Minh Thiên đưa đến "Tương lai".

"Tương lai" này là tương lai anh chưa khôi phục ký ức.

Nhưng trên thực tế đây mới là tương lai chân chính của anh, có quá khứ và hiện tại được tu bổ.

Nếu anh không bị lăng trì, đây vốn là tuyến thời gian anh tồn tại.

Nói ngược lại, nếu xem tám người kia là BUG, hiện tại BUG bị loại bỏ, quá khứ được viết lại lần nữa.

Cho nên trong đầu Đoạn Dịch nhiều thêm một ký ức "quá khứ".

Ví dụ anh vừa mới hoàn thành một phó bản tên là《 Vô song 》.

Ví dụ đồng đội trên xe buýt, trừ Ổ Quân Lan, những người khác vừa quen thuộc vừa xa lạ. Mãi đến khi anh ngồi lâu trên xe, anh mới nhớ những người này là ai, anh và bọn họ đã cùng trải qua bao nhiêu phó bản.

Một lát sau, Ổ Quân Lan đi đến bên người anh. "Có thể tâm sự không?"

Đoạn Dịch quay đầu, thấy sắc mặt cô tái nhợt, biết là cô cũng đang rất loạn.

Thấy Đoạn Dịch gật đầu, Ổ Quân Lan ngồi xuống cạnh anh, nhỏ giọng nói: "Trong trí nhớ của tôi, tôi đã chết hai lần... Lần đầu vào trò chơi này, hình như tôi không gặp anh. Tôi không biết mình bị ai hại chết. Lần thứ hai tôi chết trong mê cung, bị ngã chết. Bây giờ tôi... lại đi vào đây... Có phải thời gian đã bị khởi động lại?"

Đoạn Dịch nhìn Ổ Quân Lan nói: "Tôi dùng tuyến thời gian của mình giải thích từ đầu cho cô vậy."

Lấy giấy bút, Đoạn Dịch vừa viết vừa nói: "Tuyến thời gian lần đầu tiên tôi vào trò chơi này, tôi gọi nó là A. Tôi nhớ lúc đó mình đã

vượt qua rất nhiều phó bản đơn giản, cho đến phó bản thứ 12 tên là《 Đao quỷ 》. Chúng ta gọi thời điểm kết thúc《 Đao quỷ 》là A0."

"Trong《 Đao quỷ 》, tôi bị người ta hại chết. Nên Tiểu Thiên trở lại quá khứ, ý đồ chỉnh sửa lịch sử. Cậu ấy giết bản thân trong tuyến thời gian quá khứ, thay đổi lịch sử, suy ra tuyến thời gian này không thể gọi là A, mà là tuyến thời gian song song với A, gọi là B."

"Trước khi đạo cụ đồng hồ cát bị vỡ, A và B là hai tuyến thời gian song song, ở trạng thái chồng lên nhau."

"Có tám người hại tôi, hại cô, cũng hại những người khác. Tiểu Thiên trở lại quá khứ là để loại bỏ kẻ ác, chỉnh sửa lịch sử. Tuyến thời gian B trôi đến khi phó bản《 Nhà Tâm Nguyện 》kết thúc, gọi là B0; kết thúc phó bản《 Mê cung 》gọi là B1. Rất nhiều người chết trong phó bản mê cung, Tiểu Thiên cho rằng do sai lầm của mình, nên cậu ấy lui thời gian từ B1 về B0."

"Cuối cùng... Các dòng thời gian dừng chồng lên nhau tại điểm B0. Lịch sử cũng được viết lại tính từ điểm thời gian này."

Tạm dừng một chút, Đoạn Dịch tiếp tục nói: "B0 là mốc, tám người kia đã chết, cho nên bọn họ sẽ không giết cô, cũng không giết tôi, tuyến thời gian hiện có là thế. Lịch sử tái thiết lập tại điểm B0, tám người hoàn toàn biến mất. Tương lai, quá khứ, đều không còn dấu vết bọn họ."

"Tại tuyến thời gian B, trong trạng thái chồng lên nhau, chúng ta đã đi qua vô số phó bản. Lịch sử được chỉnh sửa, tái thiết lập hoàn thành, chúng ta quay về A0. Mà khoảng thời gian trước A0 thuộc tuyến thời gian A, cũng bị viết lại toàn bộ."

"Tại tuyến thời gian hiện có, hai ta gặp nhau ở phó bản《 Vô song 》. Nhưng các đồng đội khác, đám Khang Hàm Âm, không biết rải rác ở đâu. Nhưng chắc là mọi người đều còn sống."

Ổ Quân Lan nghe xong, mất một lúc lâu để tiêu hóa. Cũng may kết hợp với ký ức của mình, cô vẫn hiểu được.

Dựa lưng vào ghế ngồi, cô xoa bóp huyệt Thái Dương đau đớn, thở phào một hơi: "Ừ. Tôi hiểu. Đều còn sống, vậy là tốt rồi."

Ổ Quân Lan quay đầu nhìn về phía anh. "Trong tuyến thời gian 12 phó bản, anh đã chết. Nhưng tuyến thời gian đó đã biến mất, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, lúc này anh thắng. Anh vẫn là nhà tiên tri, anh dẫn chúng tôi thắng!"

"Là... Tôi, tôi thắng." giọng Đoạn Dịch rất khàn.

Anh cười nói lời này, nhưng nụ cười lại có vẻ vô cùng chua xót.

Nhận ra gì đó, Ổ Quân Lan nhíu mày hỏi: "Thế, Minh Thiên đâu?"

Thời gian đã hoàn thành chỉnh sửa. Sách mới viết tuyến thời gian mới bao trùm lịch sử cũ. Một khi tám người tử vong, tương lai quá khứ... Tất cả tuyến thời gian đều không còn tồn tại dấu vết bọn họ.

Minh Thiên đâu?

Cậu ấy... có phải sẽ không thể quay về?

Tương lai, hiện tại, quá khứ, bị xóa bỏ hoàn toàn, vĩnh viễn biến mất ư?

Đoạn Dịch không trả lời Ổ Quân Lan.

Dường như chỉ cần như vậy, Minh Thiên không biến mất, anh vẫn có thể tìm Minh Thiên trở về.

Trải qua nỗi đau quá lớn, lồng ngực anh bị đào rỗng.

Sự trống trải nhanh chóng bị ký ức hỗn loạn chiếm cứ, khiến Đoạn Dịch không kịp cảm thụ bi thương.

Tới khi Đoạn Dịch thanh lý xong mớ ký ức, cơ đau tê dại kéo đến dày đặc, từ đầu quả tim lan khắp cơ thể.

Anh vội vàng muốn làm chuyện gì đó dời lực chú ý, kìm nén đau đớn lan tràn lục phủ ngũ tạng.

Yêu là gì?

Đoạn Dịch theo thói quen rút điếu thuốc lá, ngồi xe buýt không thể hút thuốc, ngửi một chút cũng đỡ.

Nhưng mới vừa móc hộp thuốc ra, Đoạn Dịch liền nghĩ tới Minh Thiên.

Minh Thiên không thích anh hút thuốc.

Trầm mặc, cúi đầu nhìn hộp thuốc trong tay, Đoạn Dịch hít một hơi, lấy tất cả hộp thuốc trên người, vứt hết vào thùng rác bên cạnh.

.

Trong không gian thuần trắng, xe buýt đi khoảng nửa giờ thì hệ thống phát thông báo: "Chúc mừng mọi người thuận lợi vượt phó bản《 Vô song 》. Sắp tới mọi người sẽ tiến vào giai đoạn trò chơi mới. Mỗi người chơi ở đây đều cực kỳ ưu tú, nếu không thì không thể vượt qua giai đoạn khảo nghiệm sơ cấp."

"Người tốt giành được thắng lợi, 250 đồng vàng khen thưởng đã gửi vào dữ liệu cơ sở của các bạn, vui lòng kiểm tra và nhận."

"Ngoài ra, hệ thống tuyên bố người chơi số 07 đạt được danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn"."

"Người chơi rút được thân phận nhà tiên tri, giúp phe người tốt chiến thắng và thành công vượt qua phó bản mà không vào tù, sẽ đạt được thành tựu ẩn. Khi nhận đủ 7 thành tựu ẩn, người chơi sẽ đạt được danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn"."

Nói xong câu này, trên đầu gối Đoạn Dịch xuất hiện một huy hiệu kim loại.

"Trò chơi Vãng Sinh Môn là trò chơi chỉ dẫn mọi người từ cửa tử

đến cửa sinh. Có được danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn", người chơi được quyền rời trò chơi, trở lại hiện thực; tất nhiên, hệ thống cũng cho người chơi lựa chọn thứ hai: người chơi tiếp tục trò chơi, tiến vào giai đoạn tiếp theo, có cơ hội nhận được bí mật chung cực của trò chơi."

"Người chơi số 07, vui lòng đưa ra lựa chọn trước 12 giờ đêm nay. Hệ thống chờ mong hồi đáp từ bạn."

Đoạn Dịch tận lực dằn nỗi phức tạp khôn kể xuống đáy lòng.

Cúi đầu nhìn chiếc huy hiệu, Đoạn Dịch cài nó lên cổ áo.

Quá trình liền mạch lưu loát, mặt mày hiện nét bỗ nghễ, lộ ra vài phần lạnh lùng.

Ổ Quân Lan ngồi bên cạnh liếc nhìn anh, cảm thấy ánh mắt anh biến hóa rất lớn, khí chất cả người lạnh lẽo hơn hẳn. Hiện giờ anh không còn là Đoạn Dịch chỉ mới vượt qua 5 phó bản.

Anh vượt qua 12 phó bản, chết một lần; quay về ban đầu, anh vượt qua 5 phó bản; thời gian tái thiết lập, trên tuyến thời gian mới, anh sở hữu thêm ký ức 12 phó bản.

Có được ký ức 29 phó bản, nhận được danh hiệu "Nhà tiên tri được chọn", anh sẽ đưa ra lựa chọn thế nào?

.

Buổi tối 7 giờ. Mười người chơi tụ tập ở nhà ăn ăn cơm.

Đoạn Dịch yên lặng ăn cơm bổ sung thể lực, không nhiều lời một câu.

Trong lúc đó không ít người đến kính rượu một người.

Đoạn Dịch liếc mắt, thấy người này đầu tới đuôi đều mang kính râm, nuôi râu quai nón dày rậm, nói chung là nhìn không rõ mặt. Cơ mà người này rất lợi hại, lúc nguy cấp cứu không ít người, nên mọi người ồn ào kính rượu biểu đạt lòng cảm ơn.

Chỉ là người này chưa nói tên, lúc này không tránh được bị mọi người hỏi thăm.

"Anh họ gì?"

"Kẻ hèn họ Cố."

Cố?

Đoạn Dịch buông đũa, nhíu mày nhìn người này, liền nghe thấy người này đáp: "Tên một chữ cái màu trắng."

Đoạn Dịch mở miệng nói câu đầu tiên trên bàn cơm.

Hướng qua người này, anh thử hỏi: "Không phải anh tên Cố Bàng Thủy hả?"

Người này cười cười, cách kính râm nhìn phía Đoạn Dịch, cất cao giọng nói: "Họ Cố tên Bạch, tự Bàng Thủy."

Đoạn Dịch: "..."

Bên cạnh có người hỏi: "Ồ, thời đại bây giờ vẫn còn người dùng tên "tự"?"

Người nọ dõng dạc: "Ông cụ trong nhà khoái làm màu, thích chơi trò này, chê cười rồi."

Đoạn Dịch: "....."

Đoạn Dịch tạm thời không nói thêm, nhặt đôi đũa ăn hai miếng cơm.

Người tên Cố Bạch hình như nhìn ra cái gì, xuyên qua kính râm nhìn anh vài lần, nhưng tạm thời chưa nói gì.

Lúc Đoạn Dịch cơm nước xong chuẩn bị về phòng, anh ta xách mấy chai bia lại đây. "Uống chút chứ?"

Do dự một chút, Đoạn Dịch hướng anh ta gật đầu, dẫn anh ta về phòng khách sạn.

Tên thật người này đương nhiên không phải Cố Bạch, cũng không phải cái gì Cố Bàng Thủy.

Anh ta chính là "anh rể" tự xưng, Dương Dạ.

Đi vào phòng Đoạn Dịch, Dương Dạ buông lốc bia, gỡ râu giả và kính râm, trực tiếp dùng răng hàm cắn khui nắp chai bia, uống một ngụm, cầm một chai khác ném cho Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nhận chai bia, cũng há miệng khui nắp chai, ngửa đầu uống nửa chai bia.

Dương Dạ đánh giá trên dưới vài lần, hỏi: "Bị sao vậy? Trạng thái của cậu không ổn nha. Lúc ở trong phó bản cậu đâu có như này."

Đoạn Dịch liếc anh ta một cái, giải thích đại khái những chuyện đã xảy ra.

Cuối cùng anh hỏi: "Anh hiểu không?"

Dương Dạ gật đầu: "Không có gì khó hiểu. Nói chung là giống hiệu ứng bươm bướm. Cậu ta xuyên về quá khứ thay đổi lịch sử, sau đó trở lại hiện tại. Bởi vì thay đổi lịch sử, quá khứ bị viết lại, dẫn tới cậu ta hiện tại hoàn toàn thay đổi."

"Ừ. Đại loại là như vậy." Đoạn Dịch uống một ngụm bia rồi nhìn về phía anh ta, "Sao anh lại tới đây?"

"Đương nhiên là phụng chỉ anh trai cậu đưa cậu trở về. Tìm nhân viên chuyên nghiệp đo lường tính toán, tôi bị đưa đến khoảng thời gian kiến nghị. Tính toán chuẩn phết, vừa khéo đến đúng lúc cậu nhận được "Nhà tiên tri được chọn". Nhưng nhìn cái mặt này của cậu..." Dương Dạ nhướng mày, "Xem ra cậu không muốn trở về."

Đoạn Dịch chỉ là hỏi hắn: "Anh và anh tôi rốt cuộc có thân phận gì?"

Dương Dạ nói: "Cũng không có gì cần giấu. Chúng tôi đều là nhân viên chính phủ chỗ Dư Khâm – tam điện Tống Đế Vương dưới địa ngục. Cậu bị giam bên thất điện Thái Sơn Phủ Quân, không thuộc bên chúng tôi quản hạt. Cho nên chúng tôi không thể xông vào, phải lén lút lẻn vô. Mặt khác, cơ thể cậu ở thế giới hiện thực có chút vấn đề, chuyện này liên lụy rất rộng, Tống đế vương đang giao thiệp..."

Đoạn Dịch: "Tôi chết ở hiện thực? Linh hồn bị Thái Sơn Phủ Quân cầm tù? Cái gọi là "Nhà tiên tri được chọn", khả năng cao chỉ là mánh lới âm mưu. Dù tôi có lấy được danh hiệu, đồng ý "về nhà", chưa chắc sẽ được về hiện thực?"

Dương Dạ: "Theo góc độ nào đó, có thể lý giải như vậy. Nhưng mọi thứ đều là tạm thời."

"Chỉ cần cậu đồng ý rời trò chơi này, linh hồn cậu sẽ tạm thời thoát khỏi trạng thái bị khóa. Tôi có thể nhân cơ hội mang cậu về chỗ Tống Đế Vương. Hiểu ý tôi không? Linh hồn cậu bị cầm tù, tôi và anh cậu không thể cướp cậu từ chỗ Thái Sơn Phủ Quân. Nhưng cậu kết thúc trò chơi, giải trừ trạng thái cầm tù, tôi liền mang cậu đi..."

Đoạn Dịch ngắt lời: "Dù như thế nào, tôi đều không thể quay về hiện thực, đúng không? Dù tôi có đồng ý rời đi, cũng chỉ là đưa tôi từ địa ngục này sang địa ngục khác mà thôi."

Dương Dạ buông chai bia, khoanh tay hỏi anh: "Nhưng tam điện Tống đế vương là địa bàn chúng tôi quản hạt. Cậu sẽ không bị nguy hiểm, không cần tiếp tục chơi trò chơi này. Thằng nhóc cậu... Cậu hỏi vậy là có ý gì?"

Đoạn Dịch uống thêm một ngụm bia, nói: "Trước tiên tôi cần làm rõ hàm nghĩa "trở về" mà anh nói, miễn cho anh lấy ba mẹ ra dọa tôi. Tốt lắm, kể cả tôi có đồng ý với hệ thống "về nhà", kỳ thật tôi cũng tạm thời không được về thế giới hiện thực. Cho nên, khỏi cần lấy lý do bọn họ khuyên tôi trở về. Dù sao tôi cũng không thể "sống lại" ở thế giới hiện thực, không về nhà được."

Tính tình Đoạn Dịch hổ báo lại thẳng tuột, ghét nhất là ngấm

ngầm giở trò, khinh thường kẻ không nói tiếng người.

Khi nói chuyện anh cũng chưa bao giờ tính kế ai, từ trước đến nay luôn thẳng thắn, có gì nói đó.

Cho nên Dương Dạ không ngờ anh lại phòng bị mình.

Ma Sói đúng là chuyên gia cải tạo con người, thế mà Dương Dạ nhìn ra chút phong phạm của Cố Lương từ cách anh nói chuyện: Bắt bẻ lời mình nói, còn chặn họng luôn mấy lời khuyên mình đang tính nói.

Gõ gõ bàn, Dương Dạ bày tư thế trưởng bối. "Tôi hứa với anh cậu rồi, lần này tới để đưa cậu đi. Cậu có biết lần trước em ấy đến đây một chuyến, lúc trở lại hiện thực thiếu chút nữa đã chết? Tôi vất vả lắm mới khuyên em ấy cho tôi đi thay. Nếu tôi không đưa cậu về, anh trai cậu..."

Đoạn Dịch chỉ nói: "Bên anh họ tôi sẽ giải thích, chuyện này không liên quan đến anh. Tự tôi sẽ nói rõ ràng với anh họ."

"Tiểu Dịch, tôi phải nói cho cậu biết, trò chơi gắn liền với tinh thần lực linh hồn các cậu, gắn bó tương tồn. Một khi các cậu ở trong trò chơi bị thương nặng, tử vong, tinh thần lực bị hao tổn, linh hồn sẽ bị hao tổn theo, thậm chí hôi phi yên diệt."

Dương Dạ đứng dậy, biểu tình trở nên nghiêm túc. "Đây không phải chuyện đùa. Cậu phải theo tôi về. Tại sao không chịu theo tôi? Không cam lòng, cảm thấy bị trò chơi đùa bỡn? Muốn đi đến cuối gặp người thiết kế trò chơi, rồi đánh nhau một trận? Bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính!"

"Tôi không hành động theo cảm tính." Đoạn Dịch cũng đứng lên, cằm căng chặt, biểu tình lạnh lùng đối diện Dương Dạ. "Trên người tôi đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi tôi đã nói cho anh biết đại khái. Tôi muốn cứu Minh Thiên trở về."

"Minh Thiên?" Dương Dạ nhíu mày, suy nghĩ một lượt rồi chần chờ hỏi, "Cậu nói là, người giúp cậu hồi sinh là Minh Thiên?"

"Đúng vậy." Đoạn Dịch đáp.

Dương Dạ càng thêm nghiêm túc: "Cậu làm như vậy là vô nghĩa. Cái này không giống phó bản Jack đồ tể cậu và anh cậu từng vượt qua, thời gian sẽ không tái thiết lập nhiều lần."

"Minh Thiên dùng đồng hồ cát tái thiết lập thời gian, cũng đã biến mất, bị lịch sử vùi lấp. Đạo cụ đồng hồ cát giống cậu ta, sau khi vỡ thì biến mất, không thể hồi phục. Tuyến thời gian hiện tại đã được đổi mới hoàn toàn, lịch sử không có đồng hồ cát, không có Minh Thiên, chỉ có cậu tồn tại."

"Cho nên Tiểu Dịch, cậu theo tôi trở về, trước tiên tôi mang cậu qua chỗ Tống đế vương quay vòng một khoảng thời gian. Chờ đến khi tất cả kết thúc, chúng ta đều có thể trở lại hiện thực, đến lúc đó..."

Thanh âm Đoạn Dịch chìm xuống, tiếp lời Dương Dạ: "Nếu tôi làm theo lời anh nói, đến lúc đó... Cậu ấy mới thật sự biến mất."

Thở dài một hơi, ngước mắt nhìn về phía Dương Dạ, Đoạn Dịch lại nói: "Tôi chỉ hỏi một câu. Nếu người biến mất khỏi dòng thời gian là anh trai tôi, anh tính thế nào?"

"Anh cậu? So sánh kiểu gì vậy? Tôi và anh cậu là quan hệ gì hả? Cậu và Minh Thiên không phải..."

Nói đến đây, Dương Dạ mới nhận ra sai sai cái gì, câm miệng.

Mãi lúc lâu sau, Dương Dạ ngồi xuống ghế.

Hai tay đan vào nhau chống lên bàn, anh ta lườm Đoạn Dịch một cái. "Con đường cậu ta từng đi, chẳng lẽ cậu tính đi lại?"

"Không, tôi không đi con đường giống cậu ấy." Đoạn Dịch quyết đoán đáp.

Dương Dạ hỏi: "Không giống chỗ nào?"

Im lặng một lát, Đoạn Dịch nói: "So với cậu ấy, tôi tốt hơn nhiều.

Tôi biết trong lòng cậu ấy có tôi. Cho nên khi tôi tiếp tục tiến lên phía trước, tôi sẽ không cô độc giống cậu ấy. Tôi muốn tìm cậu ấy, đồng hành cùng cậu ấy."

Thanh âm Đoạn Dịch trở nên nhẹ vô cùng. Ngữ khí có chút trầm, nhưng vô thức để lộ sự mềm mại mà chính anh không biết. "Con đường mà cậu ấy đi cô độc lắm. Cậu ấy là một chiến binh đơn độc, được ăn cả ngã về không, lựa chọn con đường tệ nhất vì cậu ấy không biết... Không biết lòng tôi có cậu ấy."

Chương 105

Sâu trong địa phủ u ám, một tòa lầu các bay lơ lửng trên không trung.

Địa ngục không ánh sáng, ngọn đèn dầu kéo dài không thôi, chiếu sáng miếu thờ điện phủ như ban ngày.

Đông Nam cung điện có một đình viện, bên trong xây dựng một suối nước nóng nhân tạo.

Cây đào bên cạnh nở hoa đỏ rực rỡ một mảng trời, nước ấm bốc hơi sương mù.

Nhìn lướt qua, nơi này trông không giống địa ngục, mà như tiên cảnh.

Một người đàn ông trẻ tuổi gầy yếu tái nhợt đang ngâm mình dưới suối nước nóng.

Nửa thân dưới bị nước che đậy, người đàn ông duỗi tay đặt trên tảng đá cạnh suối nước nóng, ngửa đầu dựa lên, cả người nằm bò cạnh bờ.

Chẳng biết vì sao nằm dưới suối nước nóng rất lâu, gương mặt người này vẫn không hiện màu máu.

Người này nhìn qua rất nhỏ tuổi, tầm thiếu niên 17-18 tuổi.

Ngũ quan tú lệ, từ lông mày, đôi mắt, đến môi, tất cả đều có vẻ quá mức nhu hòa, thậm chí hơi nữ tính.

Lần đầu tiên Minh Nguyệt nhìn thấy ngài cũng có chút kinh ngạc, không ngờ thất điện Diêm Vương Thái Sơn Phủ – Đổng Tuyên, lại có bộ dáng này.

Có thủ hạ đến rót cho ngài một chén trà nóng, rồi nói: "Điện hạ, Minh Nguyệt tới."

"Được. Ta biết rồi." Nhận khăn tắm và quần áo thủ hạ đưa, Đổng Tuyên đứng lên rời suối nước nóng, lau khô thân thể, sau đó mặc quần áo.

Quần áo cực kỳ dày nặng, nhưng ngài lại sợ lạnh, mặc vào vẫn không thấy đủ. Sau lưng trước ngực đều dán miếng giữ ấm, trong tay ôm một vật giống túi chườm nóng, lúc này mới đi hướng chủ điện.

Chủ điện, Minh Nguyệt ngồi ghế uống trà, thấy Đổng Tuyên tiến vào, chỉ hơi gật đầu. Ánh mắt Minh Nguyệt hiện vài phần cường thế, tư thái cao ngạo.

Đối lập với Minh Nguyệt, Đổng Tuyên ôm túi chườm nóng uể oải cụp mi rũ mắt.

Nếu ai không biết mà nhìn thấy, có khi cho rằng Minh Nguyệt mới là Thái Sơn Phủ Quân.

Nhưng đối với hành động vô lễ của Minh Nguyệt, Đổng Tuyên không ngại chút nào, chỉ nhanh chóng ngồi xuống chủ tọa.

Cả người ngài nằm liệt trên ghế dựa bất động, bộ dạng suy yếu quá mức.

Nhận trà nóng do thủ hạ đưa uống liên tục vài ngụm, ngài mới nhìn về phía Minh Nguyệt, hơi thở mong manh mà nói một câu: "Sáng hôm nay tam ca tới tìm ta."

Tam ca trong miệng thất điện Diêm Vương Thái Sơn Phủ Quân, chính là Dư Khâm – tam điện Diêm Vương Tống đế vương.

Nghe được hai chữ "Dư Khâm", mí mắt Minh Nguyệt khẽ nhấc lên, ánh mắt lộ vài phần lạnh lẽo.

Năm đó sau khi hắn ta chết tiến vào thế giới này, bị Dư Khâm phụ trách quản giáo, huấn đạo.

Minh Nguyệt sáng lập tổ chức TheMoon làm ác vô số, sau khi vào

địa ngục, giá trị công đức tất nhiên thấp đến mức vượt quá tưởng tượng.

Sau khi được nạp vào hệ thống địa phủ, hắn ta tham gia một trò chơi do bên Dư Khâm thiết kế.

Trò chơi tên là "Nhập vai kịch bản giết người", mục đích chủ yếu là thí nghiệm giá trị công đức con người.

Minh Nguyệt đi thẳng đến cuối cùng, giá trị công đức lại rớt đáy vực. Vì giành thắng lợi trò chơi, hắn ta không chuyện ác nào không làm. Ví dụ khi rút được bài người chết, hắn ta giết ngược toàn bộ người chơi còn lại, thoát khỏi số phận phải chết.

Cuối cùng Minh Nguyệt bị phán hết thuốc chữa, cần phải ở địa ngục tiến hành phục dịch vô thời hạn.

Thế nhân tầm thường đều cầu sinh, mong ước tầm thường chính là trường sinh.

Nhưng đối với Minh Nguyệt, sau khi tiến vào thế giới người chết, đồng nghĩa mở ra vô số thế giới mới, ngược lại là cơ hội tốt để hắn ta nhận thức vũ trụ vạn vật. Thế nên hắn ta nguyện ý chết, nguyện ý lưu lại.

Nhưng lưu lại nghĩa là hắn ta phải chịu trừng phạt.

Để cải tạo Minh Nguyệt, Tống đế vương Dư Khâm áp dụng nhiều loại trừng phạt. Mỗi ngày cơ thể Minh Nguyệt bị dung nhập vào núi rồi đập vụn, đến khi mặt trời lặn, núi và xác tách ra, hắn ta được hồi sinh.

Mỗi ngày hồi sinh không phải vì sống, mà là vì lặp lại sự thống khổ một lần lại một lần.

Thân thể từng tấc bị đập vụn, cốt nhục từng tấc lần nữa hồi phục. Đủ loại hành hạ, không cái nào không đau, không món nào không khổ.

Tốc độ dòng chảy địa ngục khác nhân gian, đổi thành thời gian

nhân gian, Minh Nguyệt đã bị phạt xấp xỉ hơn một ngàn năm.

Mãi đến mấy năm trước, hắn ta mới được thoát khỏi trạng thái trừng phạt, chính thức nhậm chức tại Diêm Vương tam điện, bắt đầu làm việc cho Dư Khâm.

Sau này nhân duyên trùng hợp, Minh Nguyệt kết bạn Thái Sơn Phủ Quân, bị ngài dùng thủ đoạn đào tới đây.

Từ đó, hắn ta thành người thuộc Diêm Vương thất điện.

Đổng Tuyên lập tức nhìn về phía Minh Nguyệt, rất là quan tâm hỏi: "Hình như mấy hôm trước có tìm cậu nhỉ? Ta nghe nói hắn đánh cậu vài roi. Diêm Vương Tiên không phải vật tầm thường. Khôi phục thế nào rồi?"

"Miệng vết thương khó khép lại. Nhưng không sao. Ngài ấy cũng không chiếm được chỗ tốt." Minh Nguyệt mỉm cười với Đổng Tuyên, "Cảm ơn ngài cho tôi kiếm tiêu luyện. Tiêu luyện, ngày thấy ảnh không thấy quang, đêm thấy bóng không thấy hình. Quả thật dùng tốt."

"Cậu dùng kiếm của ta chém Dư Khâm?" Đổng Tuyên có hơi giật mình, âm sắc bén hơn. Mười ngón tay ngài đan vào nhau, thỉnh thoảng bóp túi chườm nóng trong tay, toát ra chút tố chất thần kinh.

Như thế qua hồi lâu, ngài mới bình tĩnh trở lại, tốc độ nói khá nhanh: "Kệ. Bên hắn trước cứ mặc kệ. Có thể kéo dài thì kéo dài. Kế hoạch của chúng ta thuận lợi chứ?"

Minh Nguyệt hơi nheo mắt, ánh mắt bất biến: "Hết thảy thuận lợi."

"Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi... Ta đã nhìn qua chương trình của cậu, rất tốt. Người chơi bên trong một người so với một người càng thú vị..." Đổng Tuyên nuốt một ngụm nước bọt, "Nhưng mà, đồng hồ cát tái thiết lập thời gian, cậu nghĩ cách thiết kế lại, cho các người chơi khác nhau sử dụng vài lần đi."

"Ồ? Vì sao?" Minh Nguyệt bâng quơ hỏi.

Đổng Tuyên nói: "Cậu cho ta một linh cảm rất tốt đấy. Cứ vậy, cứ vậy thì không cần bắt thêm sinh hồn khác. Các người chơi lặp đi lặp lại trò chơi, khiến bọn họ luân hãm trong vòng thời gian tuần hoàn, thẳng đến khi tinh thần lực của bọn họ biến mất. Cậu cũng đỡ sợ thiếu thiết kế phó bản... Vừa lúc, ta cũng có thể dễ dàng hấp thu năng lượng! Ta muốn năng lượng... Ta muốn năng lượng bọn họ..."

Minh Nguyệt hỏi ngài: "Tinh thần lực hiện có vẫn chưa đủ ăn?"

Mặt Đổng Tuyên trắng hơn, như kiểu nghẹn thở không thể hô hấp.

Ngài lấy một mặt nạ bảo hộ đeo lên mặt, sau một lúc lâu mới khôi phục. "Không đủ. Còn chưa đủ. Năng lượng chưa đủ để ta mở cổng dịch chuyển. Tinh thần lực của linh hồn... là năng lượng bổ sung tốt nhất."

"Cơ chế trò chơi tàn khốc, giả thiết phức tạp, bức bách bọn họ nghi ngờ, tàn sát lẫn nhau... Tinh thần lực bị dồn ép sẽ càng ngày càng mạnh, bọn họ sẽ phóng xuất càng ngày càng nhiều tinh thần lực."

"Không đúng không đúng không đúng, ta nói sai rồi, đạo cụ như đồng hồ cát không nên có thêm. Lặp lại không thú vị..."

"Cậu thiết kế thêm nhiều phó bản khó hơn! Chèn ép bọn họ hết mức! Buộc bọn họ phải dùng hết khả năng trong trò chơi... Đến lúc đó, ta sẽ mở được cánh cổng...!"

Minh Nguyệt không nói lời nào, còn Đổng Tuyên nói xong những lời này, cả người liền cứng đờ bất động.

Đại khái qua nửa giờ, Đổng Tuyên tháo mặt nạ bảo hộ xuống, sắc mặt trắng bệch như giấy cuối cùng cũng có chút huyết sắc.

"Phù... Lại hít quá nhiều tinh thần lực, đỡ hơn rồi." Đổng Tuyên nhìn về phía Minh Nguyệt, trong mắt chứa ý cười, "Ta cảm thấy hệ thống cung cấp tinh thần lực yếu bớt. Cậu tiếp tục quan sát đi, đừng để trò chơi xuất hiện vấn đề. Nhớ rõ, tăng mạnh độ khó,

tăng mạnh độ khó! À đúng rồi..."

Hậu tri hậu giác nhớ tới cái gì, Đổng Tuyên hỏi hắn ta: "Hôm nay tới tìm ta... Là có chuyện gì?"

Minh Nguyệt nhàn nhạt nói: "Cũng không có gì. Chủ yếu ngoại giới gây áp lực càng lúc càng lớn với thất điện chúng ta, nếu phía trên chú ý, sự tình về sau sẽ tương đối phiền toái."

"À à. Không sao. Cậu chuyên tâm thiết kế chương trình đi. Mấy cái này không cần cậu nhọc lòng. Ta kêu Bạch Phượng giải quyết." Đổng Tuyên nói, "Mọi thứ ta sở hữu đều tuân thủ lưu trình, hợp quy hợp pháp! Ta trình báo cáo lên phía trên, tất cả đều phù hợp quy cách. Hiện tại chỉ có Dư Khâm cứ nhìn chằm chằm ta không tha. Để ta xử lý. Cậu không cần phải xen vào, đi đi."

"Được. Không còn việc gì. Ngài bảo trọng thân thể. Tôi đi đây." Minh Nguyệt đứng dậy, liếc Đổng Tuyên một cái, xoay người rời đi.

Đổng Tuyên cướp đoạt nhiều sinh hồn, nói là phù hợp quy cách, nhưng thật ra là để phục vụ một âm mưu.

Diêm Vương thất điện tuy rằng lệ thuộc địa phủ, nhưng có chức trách đặc biệt; không phụ trách công việc liên quan hồn phách, ngược lại phụ trách phân chia công việc. Cơ cấu quản lý có liên quan đến thời gian và lịch sử.

Nếu lịch sử nhân gian xuất hiện vấn đề, Diêm Vương thất điện sẽ phái người tu bổ.

Tuy nhiên thất điện chỉ phụ trách chỉnh sửa sự kiện nhỏ, nếu có sự kiện nghiêm trọng đẩy lịch sử về hướng không thể khống chế, sẽ do cơ cấu cao hơn ra mặt xử lý, cũng chính là "phía trên" mà Minh Nguyệt và Đổng Tuyên nhắc tới.

Cầu lớn Trường Giang vô cớ bị sập, hơn ngàn sinh hồn vốn không nên chết bị liên lụy, chuyện này thuộc loại sự kiện nhỏ, trong phạm vi thụ lí của thất điện.

Đổng Tuyên đệ trình báo cáo lên cấp cao, nói đơn giản, ngài sẽ thông qua trò chơi đo lường tính toán xem người nào nên sống, người nào đáng chết. Quyết định xong xuôi sẽ đưa người trở về, mới có thể chỉnh sửa lịch sử.

Hơn nữa ngài tỏ vẻ, địa ngục vô cớ xuất hiện nhiều người vốn không nên có tên trong Sổ Sinh Tử, chuyện này cực kỳ bất thường. Ngài đang điều tra rõ ràng, kiểm tra xem số liệu hệ thống Sổ Sinh Tử xuất hiện vấn đề, người sau lưng âm mưu phá hoại, cố ý làm sập cầu lớn, hay là do một cơ cấu khác bên ngoài địa ngục can thiệp.

Nhưng thật ra từ đầu tới đuôi chỉ có Đổng Tuyên tự biên tự diễn.

Ngài kêu người đánh sập cầu lớn, giết hơn ngàn người, và bắt cóc hơn ngàn sinh hồn.

Ngài làm ra trò chơi này, mục đích không phải vì thí nghiệm gì hết, mà là để hấp thụ tinh thần lực.

Chờ đến khi năng lượng ngài đủ mạnh, có thể mở cánh cửa mình muốn, ngài sẽ đi đến một thế giới khác, thực hiện tâm nguyện mình hằng ấp ủ.

Mà dựa theo dự đoán, trước khi kế hoạch bị lộ, ngài đã có thể mở cửa, thoát khỏi nơi này.

Rời trụ trì Đổng Tuyên, Minh Nguyệt tới đại sảnh thiết kế chương trình.

Hắn ta không đi thẳng vào đại sảnh, mà đi vòng ra phía sau lưng đại sảnh, đến một huyền nhai* bị ẩn giấu.

Đáy vách núi phát ra vô số đốm huỳnh quang. Chúng hội tụ bên nhau trông rất đẹp, như những ngôi sao sinh trưởng dưới nền đất.

Đó là hơn ngàn hồn phách bị cầm tù quãng đời còn lại.

Tay cầm một trản hồn đèn, Minh Nguyệt men theo thềm đá đi đến huyền nhai chi đế.

Quét mắt nhìn ngàn vong linh, hắn ta dừng chân trước hồn phách "070001".

Vô số sợi tơ mỏng bao vây, lôi kéo hồn phách này. Đó là dây dẫn tinh thần lực của hệ thống trò chơi, thu thập tinh thần lực cho Thái Sơn Phủ Quân hít.

Hồn phách tỏa ra ánh sáng ảm đạm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngóm.

Tay trái cầm hồn đèn, tay phải lấy kiếm tiêu luyện, Minh Nguyệt nhanh gọn chặt đứt các sợi tơ mảnh.

Không còn sợi tơ trói buộc, hồn phách mất gốc, gần như sắp chia năm xẻ bảy.

Minh Nguyệt kịp thời mở hồn đèn, trong đèn phát ra ánh sáng màu lam nhạt, cực kỳ có lực hấp dẫn linh hồn.

U hồn bay vòng quanh hồn đèn một vòng, rồi mau lẹ bay vào, như một con đom đóm tự nguyện chui vào nhà giam.

Một lát sau, Minh Nguyệt cất hồn đèn, trở lại đại sảnh chương trình.

Một thủ hạ Thái Sơn Phủ Quân trước mặt hắn ta bẩm báo. "Phát hiện vấn đề!"

Minh Nguyệt nhẹ nhàng bâng quơ hỏi: "Ồ? Vấn đề gì?"

"Hệ thống tự động giám sát ghi chép được một số từ ngữ. Ta nhận được tin cảnh báo, nhưng chưa kịp kiểm tra kỹ càng số liệu hình ảnh và điều tra sâu hơn. Trong tình huống bình thường, có người chơi nhắc tới "địa ngục", "thất điện", mới có thể kích hoạt cảnh báo."

"Hmmm, đừng nói có người qua mặt chúng ta vượt tường lửa, thâm nhập trò chơi chúng ta? Bên tam điện đang nhìn chằm chằm chúng ta, bọn họ lại có rất nhiều cao thủ phương diện này..."

Minh Nguyệt ngắt lời tên thủ hạ: "Tam điện có bao nhiêu người đều từng qua tay tôi. Kỹ thuật bọn họ tới đâu, tôi quá hiểu. Không ai có thể xông vào hệ thống mà tôi thiết kế. Yên tâm đi. Đương nhiên, để ngừa vạn nhất, giờ tôi sẽ đi làm chút kiểm tra."

Tống cổ thủ hạ sang chỗ khác, Minh Nguyệt một mình đi vào đại sảnh chương trình.

Hắn ta băng qua hàng loạt các kiểu màn hình đặt trong đại sảnh, không thèm kiểm tra cảnh báo của hệ thống.

Lấy ra một tấm card, một bút máy, hắn ta dùng phương thức liên lạc truyền thống nhất viết một bức thư.

Trên card chỉ viết một câu: "Dương tiên sinh, vui lòng nhắc nhở Cố Bạch hành sự cẩn thận, đừng sử dụng từ cấm vi phạm quy định."

Viết xong bức thư, Minh Nguyệt mở thiết bị tùy thân, đăng nhập hệ thống Sổ Sinh Tử.

Trong hệ thống nhiều thêm một cái tên.

"Minh Thiên"

- --

*Huyền nhai: Vách núi dựng đứng (từ hán nôm)

Chương 106

Trong trò chơi "Vãng Sinh Môn", cứ 12 phó bản bắt đầu từ ván 10 người "giết toàn bộ" đến ván 10 người "giết toàn bộ", coi như kết thúc một vòng luân hồi. Ý hệ thống là, căn cứ vào chỉ số tổng hợp của người chơi trong thời gian qua, sẽ tiến hành phân chia lại và đưa đến phó bản mới, tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Vì thế khi kết thúc kỳ nghỉ bảy ngày, Đoạn Dịch được chia vào tổ mới: Anh, Dương Dạ và Ổ Quân Lan, lên từ xe buýt cùng đến phó bản mới.

Đoạn Dịch cũng nhận được thông tin về độ khó phó bản tiếp theo: cấp 5.

Lúc đi lên xe buýt, anh nhịn không được hỏi Dương Dạ một câu: "Có phải anh kéo thấp cấp độ của chúng ta không?"

Dương Dạ lời lẽ chính nghĩa, tỏ vẻ việc này tuyệt đối không có tí liên quan gì đến mình. "Tôi thế thân một người chơi. Không liên quan đến tôi nhé."

Một lát sau, xe buýt chở ba người vào thế giới thuần trắng.

Không gian xe buýt đủ rộng, ba người ngồi phân tán.

Dựa đầu vào lưng ghế tựa, Đoạn Dịch nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Đầu chợt nghiêng sang bên cạnh, anh giật mình tỉnh lại.

Duỗi tay sờ cổ, khóe miệng Đoạn Dịch vô thức xụ xuống.

Anh nhớ tới nhiều lần ngồi trên xe buýt, mình và Minh Thiên dựa vai nhau chìm vào giấc ngủ.

Đoạn Dịch ngủ không nổi, bèn ngồi bên cửa sổ lẳng lặng nhìn sương mù trắng toát.

Ngày anh thuyết phục Dương Dạ, Dương Dạ hỏi anh một câu: "Nếu cậu cứ hãm vào trò chơi này, cậu có nghĩ mình sẽ cứu cậu ta bằng cách nào không? Lịch sử bị vùi lấp, cậu ta đã hoàn toàn biến mất."

Nguyên văn Đoạn Dịch nói là: "Nếu là số liệu xây dựng thế giới, thì chắc chắn tồn tại dấu vết con người thiết kế. Chỉ cần do con người thiết kế, nhất định sẽ có sơ hở. Không có số liệu nào hoàn mỹ. Tôi sẽ thâm nhập trò chơi này, tìm bug, đến khi gặp người thiết kế trò chơi, tôi sẽ yêu cầu hắn trả lại Minh Thiên. Nếu hắn không đáp ứng, vậy thì dùng bug đối phó hắn."

Đoạn Dịch nói năng quyết đoán. Nhưng hiện tại, nói thật anh không có nhiều manh mối về phương thức xây dựng trò chơi này.

Tận sức tìm hiểu hệ thống và trò chơi này trước rồi tính tiếp.

Một thời gian sau, xe buýt dừng lại.

Có ba người đi lên, hai nữ một nam.

Hai cô gái một cao một thấp, trực tiếp ngồi xuống hàng ghế đầu xe buýt.

Người nam khoảng hai mấy tuổi, rất trẻ, diện mạo anh tuấn, chăm chút bản thân gọn gàng nhanh nhẹn. Hắn ta đứng đầu xe buýt nhìn trái phải, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh Dương Dạ.

Đoạn Dịch liếc mắt đánh giá bọn họ, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh nghe thấy người nam mới lên xe bắt chuyện với Dương Dạ.

"Anh họ gì?"

"Họ Cố, Cố Bạch."

"Chào anh, tôi tên Hồ Tấn."

"Hồ tiên sinh đã chơi đến phó bản thứ mấy?"

"Mọi người chắc là giống nhau, 13 phó bản. Ôi, không biết khi nào mới có thể ra ngoài. Quá khổ."

"Uầy, ai nói không khổ đâu."

"Cố tiên sinh... Ở thế giới hiện thực làm nghề gì?"

"Kinh doanh nhỏ ấy mà."

"Thế à? Sao tôi cảm thấy mình từng gặp anh ở đâu đó?"

Nghe thấy lời này, Đoạn Dịch cau mày.

Cũng may Dương Dạ đùa giỡn nói tránh đi. "Thật hả? Chà, rất nhiều người đều nói trông tôi giống minh tinh nào á, chắc là vì thế."

"Ồ... Ha hả, nhưng tôi vẫn cảm thấy... Anh không làm kinh doanh nhỏ? Cái kia..."

"Lần đầu gặp nhau mà Hồ tiên sinh hứng thú với tôi dữ thế?"

Đoạn Dịch mở mắt, đứng dậy đi đến bên cạnh người tên Hồ Tấn, vỗ vai hắn ta. "Ngại quá quấy rầy một chút, tôi và vị này... Cố tiên sinh, cần bàn chút việc."

Hồ Tấn quay đầu Đoạn Dịch một cái, chớp chớp mắt, nhường ghế cho anh.

Hồ Tấn bỏ đi, Đoạn Dịch đánh giá bóng lưng hắn ta, sau đó ngồi xuống không chút khách khí, trừng mắt cảnh cáo Dương Dạ.

Dương Dạ mặc một thân tây trang, mắt đeo kính bạc, nhìn qua rất là ra hình ra dạng. Dù đã gọi "anh rể" nhiều năm, nhưng đôi khi Đoạn Dịch vẫn thấy ngứa mắt.

Chủ yếu là vì, trong lòng Đoạn Dịch, anh họ Cố Lương tuy có thành tích tốt, nhưng phương diện tình cảm rất đơn thuần, dễ bị người ta lừa. Anh luôn cảm thấy anh họ bị người trước mắt lừa tình.

Cố Lương từ nhỏ cha không thương, mẹ mất sớm, được gia đình Đoạn Dịch yêu thương nuôi nấng, là gốc cải thìa được cả nhà che chở lớn lên. Còn Dương Dạ chính là đồ thiếu đánh ủn mất gốc cải thìa... đồ...

"Hở? Có chuyện gì tìm tôi?" Dương Dạ tò mò hỏi Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch ngữ khí khó chịu. "Anh là người đã lập gia đình, chú ý cử chỉ ngôn từ."

Dương Dạ cười cười. "Nếu anh cậu có thể ăn dấm vì tôi, tôi đây nằm mơ cũng cười tỉnh."

Rất là ghét bỏ lườm Dương Dạ, Đoạn Dịch cạn lời không còn gì để nói.

Dương Dạ bỗng nghiêm mặt, nhíu mày, lướt qua Đoạn Dịch nhìn Hồ Tấn một cái. Anh ta giơ tay đẩy gọng kính, sự sắc bén lướt qua đáy mắt, thấp giọng nói: "Người đó rất kỳ quái. Về sau chú ý."

.

Sau khi đón ba người, xe buýt dừng lại thêm hai lần, mỗi lần đón nhóm ba người.

Ba người một nhóm, tổng cộng bốn nhóm, gom đủ mười hai người, xe buýt chạy đến trạm xe.

Nơi trạm xe treo 12 bảng số mới toanh.

Tất cả mọi người được tự chọn một con số mình thích.

Đoạn Dịch dẫn đầu bước lên, vẫn chọn con số quen thuộc số 7.

Ổ Quân Lan đi theo anh, lấy số 1.

Đoạn Dịch kinh ngạc nhìn Dương Dạ lấy số 5.

"Dương... Khụ, anh Cố, con số này không cát lợi." Đoạn Dịch nhắc

nhở.

"Tuy mọi người đều nói miệng cậu khai quang*, nhưng mê tín phong kiến là xấu." Dương Dạ tỉnh bơ đeo bảng số trước ngực, "Dù có là con số không may mắn, tôi vẫn chọn nó."

Đoạn Dịch nhíu mày, không thể hiểu nổi: "Vì sao?"

Dương Dạ: "Vì lần trước anh cậu chọn số 5. Tôi cũng lấy số này, khác nào cách gần em ấy hơn."

Ba giây sau, Đoạn Dịch: "... Đm, anh tôi bị mấy lời sến sẩm như này lừa mất chứ gì?"

Dương Dạ phát ra tiếng thở dài từ tận tim gan: "Không hề. Em ấy vĩnh viễn không get được lời âu yếm của tôi."

Đoạn Dịch trợn trắng mắt.

Dương Dạ tiếp tục dõng dạc. "Chắc chắn là em ấy đổ tôi vì cái mặt này. Em ấy khen tôi đẹp trai á."

Đoạn Dịch: "....."

Dương Dạ: "Không tin thì cậu đi hỏi đi, em ấy theo đuổi tôi thật đó."

.

Phía sau trạm xe, có một cửa đá nằm giữa thế giới thuần trắng.

Cửa đá rất kỳ quái, nó chỉ cao bằng nửa người.

Phần dưới cửa bị chút cát vàng che lấp, hình như nửa cánh cửa bị vùi dưới bãi cát.

Trên cửa đá khắc đan xen ngang dọc họa tiết kỳ quái, cùng một số hoa văn chim bay và ao hồ.

Đoạn Dịch giơ tay thử đụng vào cửa, hơi lạnh từ cửa lập tức thấm

vào tận ruột gan, có hơi lạnh tay.

Thu tay, Đoạn Dịch nhìn cánh cửa trước mắt, cẩn thận quan sát, anh thấy hoa văn dính bùn, cũng thấy phần dưới cửa sát cát vàng mọc rêu xanh nhớp nháp.

Một cánh cửa mọc rêu bị vùi lấp trong sa mạc cát vàng...

Đừng nói cửa này là...

"Đừng nói là cửa mộ!"

Người nói chuyện là Hồ Tấn.

Hệ thống chợt phát thông báo: "Hoan nghênh người chơi vào phó bản《 Tân Nương Lâu Lan 》."

"12 người chơi là đội viên khảo cổ tới sa mạc nghiêm cứu. Xin mời người chơi mở cửa mộ, đi vào huyệt mộ."

Thông báo ngừng lại, trước cửa thoáng chốc xuất hiện mấy cái xẻng.

"Sau khi người chơi nắm rõ cốt truyện, điều kiện qua màn sẽ được kích hoạt. Người chơi vui lòng tích cực triển khai thăm dò, tranh thủ thời gian, đừng để đến sát thời hạn qua màn vẫn chưa phát hiện điều kiện qua màn."

Tạm dừng một lát, hệ thống nói tiếp: "Trong 12 người chơi có 4 người sói ẩn nấp. Loại bỏ người tốt, người sói có thể qua màn; 8 người tốt gồm 4 thần chức: nhà tiên tri, thợ săn, phù thủy, bảo vệ."

"Trong 4 dân thường có một người là【 người yêu thầm】. Đêm đầu tiên người yêu thầm hành động đầu tiên, chọn một đồng đội làm đối tượng thầm mến; đối tượng thầm mến không biết mình bị yêu thầm, cũng không biết thân phận của người thầm mến. Khi đối tượng thầm mến giành thắng lợi, người yêu thầm sẽ thắng theo."

"Phó bản《 Tân Nương Lâu Lan 》cấp độ: 5. Người chơi thành công qua màn nhận 200 đồng vàng."

"Chúc mọi người chơi vui vẻ!"

*Khai quang: ý nói là mồm linh, nói gì trúng đó đặc biệt là nói xui.

Chương 107

12 người chơi tốn khoảng một tiếng mở cửa mộ, rồi đi vào huyệt mộ.

Lần này mọi người không mặc quần áo nhẹ ra trận, mà cõng tận hai balo to – đạo cụ hệ thống phát cho người chơi sau khi đưa xẻng.

Đi vào sâu trong lối đi tối om, Đoạn Dịch đi được một đoạn thì mở hai balo ra kiểm tra. Bên trong chỉ có thức ăn nước uống, những thứ khác không có.

Anh nhịn không được móc mỉa: "Nói là khảo cổ... mà chỉ cho chúng ta mấy cái xẻng."

Dương Dạ ở bên cạnh nói: "Nói bừa là khảo cổ cho có thôi, đừng nói chúng ta trộm mộ là mừng rồi."

"Chỉ sợ không có đồ mà trộm. Trộm cái gì? Trộm tân nương?" Đoạn Dịch đeo balo lên lưng, lấy đèn pin mà mình tự mang theo, cùng Dương Dạ dò đường phía trước đội ngũ.

Nghe anh nói, Dương Dạ thắc mắc hỏi: "Ái chà, sao lại đánh chủ ý lên tân nương thế? Không phải cậu muốn tìm Tiểu Minh hả?"

Đoạn Dịch cắn răng: "Đừng gọi bừa. Cậu ấy là Tiểu Thiên."

Dương Dạ "Chậc" một tiếng, "Này, có phải cậu ta nhỏ tuổi lắm không? Cậu tán tỉnh ** cậu ta?"

Đoạn Dịch: "..."

Chần chờ một chút, Dương Dạ hỏi: "Thành niên chưa?"

"..." Đoạn Dịch sờ tay trên vách đá bên cạnh, quan sát xem có ẩn giấu manh mối hay không, mắt nhìn thẳng nói, "Lần anh đưa Dương Tiểu Bắc đi lớp bổ túc toán học chuyên nghiệp bẻ hướng

dắt đi khu trò chơi điện tử. Ngại ghê, lúc đấy tôi ở quán cơm đối diện bàn công việc. Chuyện này tôi quên chưa nói với anh tôi."

Trầm mặc ba giây, Dương Dạ: "Chuyên tâm khảo cổ đi."

"Tôi đang nghĩ..." Đoạn Dịch quay đầu nghiêm mặt nói, "Lúc này chúng ta ở trong mộ? Thế nhà tù trông như thế nào?"

Dọc theo lối đi sâu vào trong mộ, đi khoảng 50 mét, anh đi tới một mộ thất trống trải.

Đoạn Dịch lầm bầm hỏi một câu, cũng mau được biết đáp án.

Mộ thất này có 14 lều trại, trong đó 12 lều trại nhỏ là phòng người chơi, hai lều to hơn dùng làm phòng giam.

Thật ra cửa mộ vừa rồi có cơ quan đã được phá giải, đám Đoạn Dịch chỉ làm công tác đơn giản là đào cát đất cho dễ đẩy cửa ra thôi.

Cho nên bối cảnh câu chuyện hẳn là, đoàn nhân viên khảo cổ đã ở chỗ này một đoạn thời gian, bọn họ tìm được tòa huyệt mộ, mở cửa mộ, cũng ở bên trong một gian mộ dựng trại đóng quân.

Trong lúc vận động não, Đoạn Dịch đi một vòng dọc theo mộ thất này. Nơi này trừ lều trại, còn có không ít thiết bị rải rác bao gồm camera, kim chỉ nam, máy ghi âm từ, ngoài ra còn có một ít dụng cụ tạm thời không biết sử dụng, nhìn qua khá giống trang bị chuyên khảo cổ.

Phòng này cực kỳ rộng mở, chứa được rất nhiều đồ đạc.

Lúc Đoạn Dịch xem xét các công cụ đội khảo cổ để lại nơi này, Ổ Quân Lan và Dương Dạ đi tới vách tường bên trái mộ thất.

"Trên vách tường có treo đèn, bên trong có dầu thắp." Ổ Quân Lan nói, "Không biết... đèn này có thắp được không."

"Nhiệt độ trong huyệt mộ rất thấp, là lý do dầu thắp gần cạn đáy. Nửa trên mềm xốp, chứng tỏ không lâu trước đây từng được sử

dụng. Xem tình huống doanh trại, đội khảo cổ chúng ta đã đóng trại ở chỗ này một khoảng thời gian. Suy ra đèn này đội khảo cổ từng dùng." Dương Dạ nói, "Chắc là không thành vấn đề. Thắp đi."

Nghe hai người nói chuyện, Đoạn Dịch đứng dậy đi tới, thấy Ổ Quân Lan lấy ra bật lửa, "Xẹt" đánh lửa. Không quá lâu, bật lửa châm bấc đèn, một mặt tường trong mộ thất liền sáng lên.

Không biết dầu thắp làm bằng gì mà ngọn lửa vừa to vừa thẳng, đủ để thay thế đèn pin.

Các người chơi không hoạt động, cùng quan sát bậc lửa xem có vấn đề gì không. Một lát sau, xác định không có khác thường, các người chơi lục tục thắp toàn bộ đèn vách tường bốn phía. Cả mộ thất nháy mắt sáng sủa hơn hẳn.

Cũng là lúc này Đoạn Dịch mới chú ý, thời điểm bọn họ vào căn mộ thất không cần mở cánh cửa nào. Cách cửa đã được mở sẵn, giờ phút này đang treo lơ lửng phía trên nóc mộ thất. Tất cả mọi người có ngửa lên xem, nhưng nó ở quá cao, cho nên mọi người nhất thời chưa phát hiện.

Tạm thời nhìn không ra chất liệu cửa, nhưng mắt thường có thể thấy được rất nặng.

Nếu nó rơi xuống, không chừng tất cả sẽ bị nhốt trong này.

Sườn mộ thất đối diện cửa này cũng có một cánh cửa cùng loại.

Cửa này đang đóng, phong tỏa con đường từ mộ thất này đi vào sâu huyệt mộ.

"Trời... Đừng nói chúng ta cần tìm cách phá giải cơ quan? Mở không được cửa, không thể đi tiếp."

Người nói là Hồ Tấn lên xe cùng hai cô gái. Cô gái cao hơn lấy bảng số 2, cô gái còn lại lấy bảng số 3.

"Nhưng cơ quan ở đâu? Cô gái thấp hơn nhìn vách tường bốn phía, "Có một vài bức tranh, chúng có liên quan gì không?"

Đoạn Dịch cũng nhìn những bức tranh đó.

Dưới ngọn đèn dầu, bức tranh hiện lên rõ ràng trước mặt mọi người.

Không biết chế tạo bằng chất liệu gì, nhân vật trên bức tranh trông vô cùng sống động.

Đoạn Dịch không biết nội dung vẽ trên tranh, xuất phát từ thời đại nào.

Anh chỉ có thể bước đầu phán đoán, bức tranh có yếu tố Phật giáo, nhân vật nhìn như Bồ Tát, hoặc một loại hộ pháp kim cương nào đó.

Bốn bức tường, mỗi mặt tường vẽ một người.

Bọn họ hoặc treo nụ cười từ bi, hoặc kim cương trừng mắt. Có lẽ vì bức tranh thật sự quá sinh động, Đoạn Dịch nhìn chằm chằm một kim cương trừng mắt hồi lâu, tâm trí sinh ra cảm giác hoảng hốt. Người trong bức tranh như sống dậy, từ 2D bước ra ngoài, hóa thành nhân vật 3D đứng trước mặt Đoạn Dịch.

Hình ảnh Bồ Tát chợt phóng to, cả người tản ra kim quang, bày tư thế hàm nộ. Như thể ngay giây sau phật hiệu sẽ vang lên, một chưởng chụp bay đầu Đoạn Dịch.

Ý thức có điều không ổn, Đoạn Dịch vội lắc đầu, thở nhẹ một hơi, ổn định tâm trí, dời mắt sang phía khác.

"Cậu không sao chứ?" Dương Dạ để ý, hỏi anh một câu.

"Không sao." Đoạn Dịch lắc đầu, lại liếc mắt những bức tranh, "Hồi đi chùa miếu du lịch, chắc là tôi từng gặp qua họ. Nhưng không tìm hiểu kỹ, không biết bọn họ là thần gì. Kỳ lạ... Trong huyệt mộ có hình ảnh thần phật à?"

"Đúng là kỳ quái." Dương Dạ nói, "Tôi chỉ nghe nói mộ địa có trấn mộ thú, dùng để bảo vệ vong linh bình an. Không lẽ đến mức...

Chủ nhân huyệt mộ dám lấy thần phật làm người bảo vệ?"

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Đoạn Dịch cảm khái: "Bành Trình học lịch sử lên tiến sĩ. Tiếc là không có cậu ta ở phó bản này. Bằng không ít nhiều có thể phát huy tác dụng."

Dương Dạ phụ họa: "Tiếc ghê, Lương Lương không có ở đây."

Đoạn Dịch: "Hả?"

Dương Dạ: "Mấy trò phá giải cơ quan Lương Lương lành nghề nhất. Chưa kể mấy thần phật thường thấy, em ấy chắc chắn biết hết."

Lời Dương Dạ không có gì để chê, Đoạn Dịch tán đồng gật đầu.

Nào biết giây sau liền nghe Dương Dạ nói: "Nhưng mà tôi xót em ấy tới nơi này chịu khổ. Em ấy ở nhà đợi vẫn tốt hơn."

Đoạn Dịch: "..."

Một lát sau, Ổ Quân Lan đi đến bên hai người. "Không ai xem《 Bảng Phong Thần 》?"

"Hả, cô biết cái này?" Đoạn Dịch hỏi.

Ổ Quân Lan nói: "Đây là Phật giáo tứ đại kim cương, đệ nhất trọng thiên trong giới Phật giáo, chùa miếu Thiên vương đều cung phụng họ. Bên Phật giáo tôi biết bấy nhiêu thôi, chức trách cụ thể không rõ lắm. Nhưng trong《 Phong Thần Diễn Nghĩa 》, bọn họ được phong làm Tứ Đại Thiên Vương."

"Tứ Đại Thiên Vương có pháp bảo hạng nhất là bảo kiếm, tỳ bà, dù, xà hoặc long; tương ứng phụ trách là phong, điều, vũ, thuận."

Đoạn Dịch nghe cô nói, lại nhìn thoáng tranh vẽ bốn phía. Đúng là bọn họ có ôm pháp bảo trong lòng.

Xem xong tranh, Đoạn Dịch đi đến cửa mộ bị đóng kiểm tra một phen, rồi dọc theo vách tường đi một lượt. "Tạm thời không phát

hiện cơ quan, cho nên..."

Đi đến dưới bức tranh một vị kim cương, hai mắt Đoạn Dịch bị ngọn đèn dầu thu hút "Đèn ở dưới tượng Phật có phải cơ quan không?"

"Anh dám đụng vào đồ ở đây?" Ổ Quân Lan nhắc nhở.

"Hay là mọi người ra ngoài mộ thất đi, để tôi thử xem." Đoạn Dịch tay trái lấy dù đen, tay phải đã chạm vào đế đèn.

Một lát sau, trừ Ổ Quân Lan và Dương Dạ, các người chơi còn lại đều đi ra ngoài.

Đoạn Dịch nhìn hai người gật đầu, ý bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, giơ tay kéo thử, đế đèn khảm trên vách tường quả nhiên có thể chuyển động.

Ngay sau đó ba người nhìn thấy chuyện lạ xảy ra: Bức tranh động đậy! Nhưng không phải vị kim cương, mà là pháp bảo trong lòng họ.

Đoạn Dịch kéo đế đèn ngược chiều kim đồng hồ, các pháp bảo trên bức tranh chầm chậm di chuyển qua trái.

Suy nghĩ một lát, làm pháp bảo về như cũ, Đoạn Dịch kéo đế đèn sang hướng phải, nhưng lần này pháp bảo không di chuyển qua phải.

Xem ra đế đèn chỉ có thể làm bốn pháp bảo cùng di chuyển sang trái.

Thấy thế, Dương Dạ đi đến vách tường đối diện Đoạn Dịch, giơ tay nắm đế đèn, thử khiến pháp bảo trên bức tranh hướng ngược lại. Anh ta thành công.

Lần lượt hai đế đèn Đoạn Dịch và Dương Dạ khống chế, di chuyển các pháp bảo thuận kim đồng hồ hoặc nghịch kim đồng hồ.

Đoạn Dịch không khỏi nói Dương Dạ: "Chúng ta có thể xê dịch các

pháp bảo trong tay Thiên Vương. Nhưng hai chúng ta chỉ di chuyển được theo một hướng không đổi."

Dương Dạ gật đầu: "Đúng vậy, xem hai đế đèn còn lại có tác dụng gì."

Ổ Quân Lan nghe anh ta nói, đi đến vách tường bên trái Đoạn Dịch kéo thử đế đèn.

Pháp bảo trên mặt tường cô tác động không di chuyển hai bên vách tường, mà chạy lên phía trên.

Ổ Quân Lan tiếp tục kéo đế đèn, phát hiện pháp bảo có thể bò đến vách tường đối diện theo trần nhà, cùng lúc đó, vách tường đối diện sẽ đi qua mặt đất đến vách tường bên này.

Như thế, bằng cách chuyển động đế đèn này, có thể đổi chỗ hai pháp bảo vách tường đối diện.

Hiện tại đã xác nhận tác dụng ba đế đèn, Ổ Quân Lan đi đến vách tường phía bên phải Đoạn Dịch.

Thông qua chuyển động đế đèn, cô có thể đổi chỗ pháp bảo trên mặt tường của Dương Dạ và Đoạn Dịch.

"Tôi hiểu rồi!" Đoạn Dịch nhanh trí, nói, "Tứ Đại Thiên Vương, hoặc tứ đại kim cương, chúng ta gọi bọn họ là A, B, C, D; pháp bảo tương ứng là a, b, c, d. Hiện tại bọn họ đang cầm sai pháp bảo, ví dụ A cầm c mà không phải a. Có hai đế đèn đổi chỗ pháp bảo, hai đế đèn di chuyển cả bốn pháp bảo sang trái phải. Chỉ cần chúng ta trả pháp bảo về đúng vị trí, cửa mộ sẽ mở ra. Đây là kiểu cơ quan sơ cấp."

Nói đến đây, Đoạn Dịch hỏi các đồng đội đang đứng ngoài lối đi: "Có ai biết Tứ Đại Thiên Vương không? Nếu biết Tứ Đại Thiên Vương cầm loại vũ khí nào sẽ tiết kiệm thời gian hơn. Nếu không ai biết cũng không sao, dùng phương pháp tổ hợp kiểu gì cũng ra."

Lời anh nói dẫn ra một người.

Đó là một cô gái vóc dáng gầy yếu. Cô như trang giấy chui ra từ đám người, dùng giọng nhỏ xíu nói: "Tôi là số 4, tên Phương Đông Vũ. Từ nhỏ thân thể tôi không tốt, thường theo bà nội niệm Phật, nên tôi có biết đại khái."

Ngón tay chỉ một vị kim cương, cô nói: "Toàn thân mặc giáp trắng là Trì Quốc Thiên Vương, ông là chủ nhạc thần, pháp bảo là tỳ bà, hiện tại trên tranh là bảo kiếm."

"Màu xanh lơ là Tăng Trưởng Thiên Vương, cầm kiếm, hiện tại là tỳ bà."

"Quảng Mục Thiên Vương màu đỏ, tay cầm xích long hoặc xà, không phải dù như trong tranh."

"Cuối cùng màu xanh lục là Đa Văn Thiên Vương cầm dù, bị đổi pháp bảo với Quảng Mục Thiên Vương."

"Lợi hại, cảm ơn." Đoạn Dịch ghi chú đặc điểm tứ đại Thiên Vương, trong đầu nhanh chóng tính toán, lập tức biết nên di chuyển các pháp bảo như thế nào.

Tốc độ di chuyển pháp bảo không nhanh, Đoạn Dịch, Dương Dạ, Ổ Quân Lan ba người tốn khoảng 10 phút, cùng nhau tráo đổi các pháp bảo về vị trí đúng.

Lòng đất truyền đến chấn động, kèm theo thanh âm "Rắc rắc", cửa mộ đóng chặt chậm rãi đẩy lên phía trên, cho phép nhóm người Đoạn Dịch tiến vào.

Lấy đèn pin, Đoạn Dịch đi đến trước cửa, không lập tức đi vào, mà dùng đèn pin soi phía trong.

Xem xong tình huống bên trong, Đoạn Dịch nghiêm túc hơn. "Bên trong là một mộ thất. Nhưng... quan tài giữa phòng đã bị mở ra."

Mộ thất vừa mở có tổng cộng bảy quan tài.

Trong đó có sáu quan tài đóng chặt, nhìn qua có vẻ là quan tài bình thường, bề mặt không có hoa văn phức tạp.

Nằm giữa sáu quan tài là một quan tài tinh xảo làm bằng đá. Trên quan tài khảm ngọc thạch, đẹp đẽ xa hoa. Chẳng qua nắp quan tài bị lật ngửa, nằm trơ chọi dưới đất, không biết do nắp nhẹ hay người mở nắp quá khỏe.

Thở nhẹ một hơi, Đoạn Dịch miêu tả tình hình sơ bộ cho mọi người nghe, đi vòng vèo đến mớ đồ tạp nham chất đống trước lều trại.

Anh lục lọi một lát, tìm được một dụng cụ đo lường chất lượng không khí.

Xác nhận dưỡng khí sung túc, không có vật chất gây hại dị thường, Đoạn Dịch đi vào.

Không biết vì sao Đoạn Dịch trực tiếp đi thẳng tới chỗ quan tài đá.

Dương Dạ giơ đèn pin nhìn bốn phía mộ thất. "Phòng này cũng có tranh vẽ, nhưng không phải tượng Phật, có vẻ là kể chuyện xưa. Một câu chuyện liên quan cưới xin."

Nghe thế, Đoạn Dịch dừng bước chân, cũng nhìn sơ qua vách tường.

Vách tường bốn phía lần lượt miêu tả bốn đoạn câu chuyện.

Một cô gái gặp một chàng trai; chàng trai mang lễ vật đến cầu hôn cô gái; cô gái dẫn theo sáu nha hoàn hồi môn gả cho chàng trai; cô gái qua đời, hạ táng.

Các bức tranh cũng được vẽ sinh động như thật.

Trên bức tranh xuất giá, cô gái đội khăn lụa che mặt, mặc áo cưới đỏ, đôi mắt mờ ảo đẹp như Cửu Thiên Huyền Nữ lạc xuống thế gian.

Trên bức tranh nhập táng, cô gái mặc áo cưới đỏ thẫm như máu tươi, xuyên qua ngàn năm thời gian vẫn khiến quần chúng bỏng mắt, làm người ta bất giác tiếc hận vì cô... Vì sao, vì sao cô lại chết

ngay đêm tân hôn?

Dương Dạ nói: "Sáu người trong quan tài hẳn là sáu nha hoàn chôn cùng."

"Ừ. Đồng ý." Đoạn Dịch nhìn tân nương trên bức tranh vài lần, cuối cùng vẫn đi đến chỗ quan tài bị mở nắp.

Trò chơi luôn tràn ngập hơi thở chết chóc khủng bố, hiện giờ phó bản thiết lập bối cảnh tại huyệt mộ, trong mộ thất còn có nhiều quan tài như vậy, đa số người chơi không dám tới gần nhìn trộm.

Đoạn Dịch chẳng sợ chút nào, đi thẳng đến bên cạnh quan tài đá.

Không có nắp quan tài, miệng quan tài quá khứ tối om sâu hun hút.

Khi đến gần quan tài, Đoạn Dịch không trực tiếp soi đèn pin vào trong, sợ mình sẽ quấy nhiễm người nằm.

Nhưng đến khi đứng sát gần, anh phát hiện bên trong đen thui, hình như không có thi thể.

Sau một lát chần chờ, Đoạn Dịch giơ đèn pin chiếu sáng quan tài... Trong quan tài trống không, cái gì cũng không có.

Trong lòng sinh ra chút mất mát, Đoạn Dịch phun ra một hơi. "Nếu phó bản tên là Tân Nương Lâu Lan, tân nương thì không thấy. Có phải chúng ta cần tìm tân nương về không?"

Dương Dạ không tới gần quan tài đá, tiếp tục quan sát các bức tranh.

Nhìn tranh vẽ một lúc lâu, anh ta quơ đèn pin về phía quan tài, chiếu sáng Đoạn Dịch đang thò đầu nhìn bên trong quan tài.

Theo ánh sáng đèn pin chiếu rọi, Dương Dạ thấy một hàng dấu chân Đoạn Dịch lưu lại khi đạp lên lớp tro bụi dày nặng.

Nheo mắt, Dương Dạ nói: "Tiểu Dịch, cậu lui phía sau vài bước,

hình như dưới chân cậu có chữ."

Nghe vậy, Đoạn Dịch thu hồi tầm mắt nhìn chăm chú quan tài, theo lời Dương Dạ nhích qua vài bước.

Anh ngồi xổm xuống, thấy trên mặt đất thật sự có chữ viết.

Không rảnh chú ý quá nhiều, Đoạn Dịch dùng tay không phủ tro bụi trên mặt đất.

Dòng chữ chỉnh thể hiện rõ trước mắt anh.

"Ta quyết không tha thứ cho các ngươi / dám lỗ mãng đánh thức ta / có ai / có thể mai táng ta một lần nữa / trả ta ngàn năm mộng cũ / ta vẫn là / tân nương Lâu Lan."

Tác giả có lời muốn nói:

Bổ sung một lưu ý: Bài đồng dao ở 5 phó bản đầu tiên đều được tuyển chọn từ "Đồng dao Mẹ Ngỗng".

Câu cuối cùng của chương này được trích dẫn từ "Cô dâu Lâu Lan" (楼兰新娘) của Tịch Mộ Dung (席慕容). Nếu bạn quan tâm, có thể tìm bài thơ gốc để đọc, rất hay.

Và, bài đồng dao của phó bản chưa xuất hiện. Hê hê hê.

- --

Note raw:

- Huyệt mộ: có thể được xem như một khoảnh đất, nơi mà người ta đào lên để tiến hành việc chôn cất những người đã khuất. Chỗ mộ không/chưa được lấp kín mới gọi là Huyệt.

- Mộ thất: Là căn phòng ngầm dưới đất trong khu mộ/huyệt mộ. (Không phải từ Hán-Việt, cũng k có từ thay thế nên mình để y raw)

- Pháp bảo: Phép mầu của nhà Phật, Đồ quý để thờ Phật. Trong truyện có nghĩa là binh khí/thần khí.

Gấu đã tra nát cái gg nhưng k tìm được bài thơ "Cô dâu Lâu Lan". Nếu ai biết thì nói Gấu bổ sung nhé.

Chương 108

Những câu thơ phủ cát bụi sắp thành hàng trên mặt đất, nét bút sắc bén như cắn máu mà viết. Đọc đoạn thơ, Đoạn Dịch cảm thấy mình như xuyên qua thời không, nhìn thấy Tân Nương Lâu Lan phẫn nộ... Nàng hận kẻ xông vào phần mộ, lật ngửa quan tài, quấy nhiễu giấc ngủ của mình.

Không biết vì sao mình lại sinh ra cảm giác đồng cảm, lòng dạ Đoạn Dịch cuồn cuộn như thể tức giận hộ Lâu Lan. Do bài thơ viết quá tốt?

Thở ra một hơi, ánh mắt Đoạn Dịch dừng ở giữa đoạn thơ, nói: "Ai có thể mai táng ta một lần nữa... Đây là điều kiện vượt ải?"

Dương Dạ nói: "Có khả năng. Tuy hệ thống nói trò chơi đã tiến vào giai đoạn mới, rất nhiều chi tiết có sự thay đổi. Cơ mà độ khó phó bản chỉ có cấp 5, điều kiện vượt ải chắc là không khó tìm. Kế tiếp chúng ta tìm hiểu xem Tân Nương Lâu Lan ở đâu, rồi giúp nàng an táng."

"Mọi người lại đây, chỗ này có một sổ tay!"

Là giọng Ổ Quân Lan.

Cô nhặt được một balo vải bạt nằm dưới đất, sổ tay ở trong balo này.

Mở sổ tay, Ổ Quân Lan lật nhanh vài tờ, mặt biến sắc. "Này, này cũng quá kỳ quái."

Kỳ quái? Cái gì kỳ quái?

Đoạn Dịch đi lên lấy sổ tay từ tay cô, đây là một cuốn nhật ký được viết theo thứ tự thời gian tự nhớ.

"Ngày 3 tháng 5, phát hiện quần thể cổ mộ Lâu Lan, dự tính cổ mộ được xây dựng 4000 năm trước."

"Mỗi phần mộ trong quần thể cổ mộ đều rất kỳ lạ. Lấy cọc gỗ làm tâm hu.yệt mộ, lấy huyệt mộ làm trung tâm, mặt đất chung quanh đóng rất nhiều cọc gỗ, các cọc gỗ sắp hàng ngay ngắn, gồm bảy vòng cọc gỗ bao bọc chung quanh huyệt mộ. Toàn thể phần mộ nhìn như một mặt trời thu nhỏ. Nơi này từng có văn hóa thờ cúng mặt trời?

"Tóm lại, quần thể cổ mộ có đến mấy chục huyệt mộ, cũng có mấy chục mặt trời như vậy. Nhìn qua rất hoành tráng. Sau khi rà soát sơ bộ, có một vạn cọc gỗ đóng ngầm."

"Ngày 5 tháng 5, sau hai ngày thăm dò quan sát, chúng tôi quyết định đến gần một huyệt mộ ở trung tâm quần thể cổ mộ."

"Sau khi xác nhận được hướng chủ mộ, tìm được cửa mộ, đi qua một hành lang, chúng tôi đi vào một mộ thất. Mộ thất có bảy quan tài. Phỏng đoán chủ nhân mộ thất là công chúa Lâu Lan, cùng sáu thị nữ chôn cùng. Bảy thi thể đều nằm ngửa thẳng người, hướng xoay đầu chân có sự khác biệt lớn so với văn hóa chôn cất Trung Nguyên."

Đoạn Dịch nhăn mày lại, ngay sau đó thấy được trọng điểm.

"Ngày 6 tháng 5, mở nắp quan tài đá, nhìn thấy công chúa Lâu Lan, dung nhan xinh đẹp vô song, làm người ta lóa mắt. Da trắng như tuyết xuân, môi hồng như chu anh, đôi mắt phượng nhắm chặt. Nếu đôi mắt ấy mở ra, sóng mắt lưu chuyển, yểu điệu đưa tình, bốn chữ chim sa cá lặn khó có thể miêu tả vẻ đẹp này."

"Công chúa mặc áo cưới, như là chết đêm đại hôn, mày hơi nhăn lại, làm người ta khó tránh khỏi tâm sinh than tiếc."

"Dáng người công chúa cao gầy, mũi cao thẳng, hốc mắt sâu, huyết thống cần được nghiên cứu kỹ hơn."

"Kinh ngạc bởi mỹ mạo công chúa, đám đàn ông đội khảo cổ đều ngây dại, bây giờ mới bắt đầu thảo luận vì sao xác chết ngàn năm không mục nát."

.....

"Ngày 10 tháng 5, lão Lý thế mà dám làm loại chuyện đó! Lão bị vẻ đẹp của công chúa Lâu Lan mê hoặc, mang nàng rời khỏi quan tài đá, chạy ra ngoài mộ! Cả đám chúng tôi đuổi theo, lại thấy lão Lý ngồi giữa sa mạc hoang vắng khóc rấm rứt. Trong lòng ngực lão, công chúa Lâu Lan nháy mắt hoá thành một xác khô, không còn thấy mỹ mạo ngày xưa."

"Mộ thất công chúa bất ngờ sụp xuống, bị bão cát vùi lấp. Rơi vào đường cùng, tôi và lão Bạch quyết định chọn phần mộ khác, an táng cho công chúa. Nhưng đội trưởng Vương nói, nên đem thi thể công chúa về làm đối tượng nghiên cứu văn vật."

"Tôi bỗng có dự cảm xấu... Chúng tôi mạo phạm cô ấy, sẽ gặp báo ứng."

Nhật ký đến đây kết thúc.

Thông qua nhật ký, Đoạn Dịch đã biết một phần của đội khảo cổ: Người viết nhật ký, lão Lý trộm thi thể, lão Bạch có suy nghĩ giống người viết nhật ký, và đội trưởng họ Vương.

Như lời Ổ Quân Lan vừa nói, sau khi đọc bút ký, câu chuyện trở nên cực kỳ quái lạ.

Đầu tiên, nhật ký nhắc tới "mộ mặt trời".

Nhưng đám Đoạn Dịch trực tiếp đi vào huyệt mộ qua một cửa mộ bị vùi dưới cát vàng, chứ không thấy cái gọi là "mộ mặt trời".

Tiếp theo, theo nhật ký, nhóm người này mở cửa mộ, đi qua một đoạn đường, liền thấy quan tài công chúa Lâu Lan hoặc Tân Nương Lâu Lan.

Nhưng đám Đoạn Dịch đi đến một mộ thất vẽ tranh tứ đại kim cương. Sau khi phá giải cơ quan, mở cửa một thất, mới đến được chủ mộ có bảy quan tài.

Cuối cùng kỳ quái nhất là, Đoạn Dịch nói: "Người viết nhật ký nói,

Tân Nương Lâu Lan bị lão Lý mang ra ngoài mộ thất. Sau đó mộ thất bị bão cát vùi lấp, cho nên bọn họ không thể trả thi thể tân nương về quan tài. Người viết nhật ký và lão Bạch muốn tìm một chỗ khác an táng tân nương, đội trưởng Vương muốn đem tân nương về nghiên cứu..."

"Về cách xử lý tân nương, dù bọn họ quyết định chọn cách nào, tân nương đều không trở lại mộ thất này, mà ở trên mặt đất. Nếu câu thơ "mai táng ta một lần nữa" ám chỉ phương pháp qua màn, thế thì không dễ làm. Bởi vì theo nhật ký, tân nương không thể nào hồi phục lại được."

"Chúng tôi ở trong mộ, không thể đi ra ngoài tìm tân nương. Nếu không chúng ta sẽ vi phạm quy định."

Dương Dạ đi tới đọc nhật ký, cũng nhíu mi. "Sổ tay ghi quần thể cổ mộ dự đoán xây dựng từ 4000 năm trước, là khoảng thời kỳ Hạ Thương Chu. Nhưng Phật giáo được truyền giáo tại Trung Nguyên vào thời kỳ Đông Hán. Lâu Lan là một quốc gia cổ nơi Tây Vực, có thể tiếp xúc văn hóa Phật giáo sớm hơn nhiều so với Trung Nguyên. Nhưng không đến mức 4000 năm trước đã có tứ đại kim cương, một văn hóa Phật giáo quan trọng."

"So sánh nhật ký, chỗ chúng ta đang ở nhiều hơn một mộ thất – tranh vẽ tứ đại kim cương. Mà mộ thất chủ quan tài vốn nên bị cát lùi lấp cũng không thấy bão cát gì. Đúng là kỳ quái."

Tân Nương Lâu Lan mất biến, mộ thất miêu tả trong sổ tay không trùng khớp, tranh vẽ kim cương Phật giáo, các pháp bảo có thể di chuyển trên vách tường...

Tất cả các sự kiện kỳ lạ tạm thời đều không thể giải thích.

Mọi người bàn bạc không ra cái gì, chỉ có thể tiếp tục điều tra rồi bàn sau.

Quơ đèn pin chung quanh đi một vòng chủ mộ, Đoạn Dịch đi tới chỗ đối diện cánh cửa bị mở ra.

Chỗ này có một cái lỗ chó cực kỳ hẹp, miễn cưỡng đủ cho một

người thành niên chui vào.

Đoạn Dịch cúi thấp xem xét, sau đó lập tức che miệng mũi, phía trong lỗ hổng tỏa ra mùi tanh tưởi nồng nặc.

Xé một cái áo thun, biến nó thành khẩu trang che miệng mũi, Đoạn Dịch mới cắn đèn pin trong miệng, tay bám vào cửa lỗ chui đầu vào ngó bên trong... Bên trong là một lối đi nhỏ, không biết thông đến nơi nào. Dọc đường nhỏ phủ kín xương trắng, không biết bao nhiêu người đã chết trong đó.

Không tùy tiện thâm nhập, Đoạn Dịch tạm thời lui ra.

Sắp đến buổi tối 10 giờ, các người chơi khác lục tục về lều trại nghỉ ngơi.

Quay về mộ thất tứ đại kim cương, Đoạn Dịch không vào lều số 7 nghỉ ngơi, mà đi xuyên qua con đường dài bọn họ từng đi qua lúc mới vào mộ, đứng nhìn cửa mộ.

Thử đẩy cánh cửa, Đoạn Dịch phát hiện cửa mộ không thể di chuyển.

Anh cứ tưởng nếu người chơi muốn rời đi quay về trạm xe từ cửa này sẽ vi phạm quy định và biến mất.

Nhưng hiện tại xem ra, người chơi muốn vi phạm quy định cũng không làm được, bọn họ hoàn toàn không thể đi ra ngoài.

Cửa vào đã bị khóa, chẳng lẽ cách duy nhất rời khỏi nơi này là... Chui qua lỗ chó đầy xương cốt, tìm một cánh cửa khác?

.

Trở lại mộ thất tứ đại kim cương, Đoạn Dịch đến chỗ nghỉ ngơi tập trung.

Tạm thời không vào lều trại, Đoạn Dịch ngồi ở cửa lều gặm bánh quy lấy từ balo.

Dương Dạ và Ổ Quân Lan đã vào lều nghỉ ngơi, Đoạn Dịch tranh thủ thời gian này đánh giá các người chơi khác.

Vừa lên xe buýt liền bắt chuyện Dương Dạ là Hồ Tấn, và hai cô gái một cao một thấp lên cùng hắn ta, giờ phút này ba người đang thấp giọng nói chuyện, không biết đang thương lượng cái gì.

Hai cô gái chọn số 2 số 3, Hồ Tấn là số 6.

Bên kia, Phương Đông Vũ ngồi một mình ở cửa lều ăn đồ ăn.

Cô gái nhỏ là người nhận ra tứ đại kim cương, nói pháp bảo tương ứng với từng người. Nhưng không biết vì sao, hình như cô bị nhóm của mình bài xích, luôn ở một mình.

Cô lên xe buýt cùng hai người nam.

Hai người nam lần lượt lấy số 8 và số 9. Phương Đông Vũ lấy số 4, cách bọn họ rất xa.

Hai người nam này một béo một gầy.

Người gầy là số 8, đeo mắt kính, đôi mắt hẹp dài, cơ thể như cây gậy trúc.

Người mập mạp bên cạnh là số 9, thể tích hắn ta to bằng ba số 8, vẻ mặt đôn hậu, không biết bản tính như thế nào.

Nhóm cuối cùng lên xe buýt đang ngồi cùng nhau. Họ chọn liền ba số 10, 11, 12.

Nhóm này gồm hai nữ một nam, đều rất trẻ, mặt mũi cũng không tồi, là tổ hợp tuấn nam mỹ nữ.

Mà kỳ ở chỗ, số thứ tự ba người này khá lạ: nam số 11 ở giữa, hai cô gái số 10 số 12 ngồi bên trái bên phải. Lúc nói chuyện, hai cô đều cố ý vô tình dựa vào người giữa.

Cô gái bên trái thỉnh thoảng vén tóc, lộ cần cổ trắng tuyết mềm mại, cô gái bên cạnh thấy thế liền kéo mép váy, để đùi lộ thêm hai

phân.

Đoạn Dịch vốn dĩ không thích quan sát hành cử chỉ ăn nói con người, cũng không am hiểu xem mặt đoán ý.

Nhưng có lẽ vì trò chơi này giỏi rèn luyện người ta, anh lưu ý nhóm người chơi này vài lần, cảm thấy mình đoán được lờ mờ tình tay ba gút mắt phức tạp.

Vừa đúng 10 giờ, Đoạn Dịch vào lều.

Lúc cúi đầu xem màn hình thiết bị, anh xuyên qua vải lều nhìn phía bên ngoài.

Bên ngoài có một ít người chơi đang vào lều trại, vì thế Đoạn Dịch nhìn thấy bóng dáng bọn họ chiếu lên tấm vải lều.

Ở trong phó bản này chơi Ma Sói, dù là người sói hay người tốt, muốn ban đêm trò chuyện riêng đều không dễ chút nào.

Ai ở ban đêm đi tìm ai, đều sẽ bị đèn tường chiếu sáng không sót một ai.

Người tốt muốn đi tìm người tốt, bị nhìn thấy, có lẽ sẽ bị ngộ nhận là người sói.

Mà người sói cũng rất khó trắng trợn đi tìm đồng đội thương lượng.

Dù có chờ đến đêm khuya tĩnh lặng, việc này cũng rất khó làm. Lều trại không giống phòng khách sạn có hiệu quả cách âm tốt. Mộ thất trống trải, tiếng động đi lại rất lớn. Mặc cho ai hoạt động ban đêm đều rất khó để người khác không chú ý.

Lần này người sói phải trao đổi bằng ánh mắt à?

Đoạn Dịch lắc đầu, lấy thiết bị, thấy thân phận của mình là【 người yêu thầm 】.

Hệ thống yêu cầu anh chọn đối tượng "Yêu thầm" trong vòng 10

phút.

Ánh mắt Đoạn Dịch lướt qua chân dung của 11 người chơi, tự hỏi mình nên theo phe ai.

Ổ Quân Lan và Dương Dạ không nằm trong phạm vi suy xét.

Đối với Ổ Quân Lan, bọn họ đã đủ tín nhiệm lẫn nhau; mà đối với Dương Dạ, cứ việc Đoạn Dịch thường xuyên mỉa mai anh ta, nhưng trong lòng vẫn xem anh ta là người nhà. Dưới loại tình huống này, dù bọn họ có khác phe nhau, cuối cùng vẫn có thể nắm tay vượt ải

Cho nên Đoạn Dịch chủ yếu suy xét những người khác.

Đối với người chơi khác, Đoạn Dịch hiểu biết thật sự rất có hạn, không rõ sau khi lấy được thân phận người sói họ sẽ chơi như thế nào.

Đoạn Dịch chỉ có thể căn cứ một số thông tin trước mắt có được để quyết định.

Anh quyết định chọn số 11... Số 10 số 12 có vẻ đều thích số 11, sẽ tranh giành tình cảm vì hắn ta, đến lúc đó thông qua hành vi và cách nói chuyện của hai cô, anh có thể đoán được thân phận số 11.

Làm Người yêu thầm, chọn đối tượng thầm mến rất quan trọng, bởi vì chỉ cần phe đối tượng thầm mến chiến thắng, Người yêu thầm sẽ thắng theo.

Như vậy muốn giúp đối tượng thầm mến giành thắng lợi, cần phải xác định đối tượng thuộc phe người tốt hay người sói.

Trong lều có trang bị dụng cụ tắm rửa đơn giản, chọn xong "Đối tượng thầm mến", anh tắm rửa rồi đi ngủ.

Trừ việc chọn đối tượng, lá bài người yêu thầm chẳng khác gì người chơi nhắm mắt.

.

Sáng sớm ngày kế, Đoạn Dịch bị mùi cháo đánh thức.

Rửa mặt đi ra ngoài lều, anh phát hiện người nấu cháo là Dương Dạ.

Dương Dạ quả là người sở hữu một kỹ năng thần kỳ, trong hoàn cảnh mộ địa, nguyên liệu nấu ăn đơn sơ, vẫn nấu được một nồi cháo thơm nức mũi.

Thấy Đoạn Dịch, Dương Dạ mời anh tới uống cháo.

Trong lúc đi qua đó, Đoạn Dịch nghe thấy Dương Dạ nói chuyện với Ô Quân Lan bên cạnh.

"Đúng vậy, tôi kết hôn 5 năm rồi."

"Ha ha ha, đúng đúng đúng, chúng tôi một ngày so với một ngày càng mặn nồng hơn."

"Được, khi nào ra ngoài tôi giới thiệu Lương Lương cho cô."

"Cái gì? Hai người bọn họ dây dưa lâu vậy?"

"Ừ ừ, Tiểu Dịch không ổn tí nào."

"Nhớ năm đó, tôi chấm được Lương Lương liền hành động. Theo đuổi người ta là phải dồn dập vào. Vạn nhất chạy theo người khác thì toi à? Coi trọng người ta, lập tức xuất kích, nhanh tay hốt lấy, đeo nhẫn kết hôn, thế là xong! Tình yêu nào có phức tạp như vậy?"

Đoạn Dịch đi đến trước mặt Dương Dạ, nhận bát cháo anh ta đưa, liếc anh ta một cái, ngồi xuống rồi nói: "Không phải anh khoe mình được anh tôi theo đuổi hả? Sao bây giờ lại sửa miệng?"

Dương Dạ: "Ờ... Tôi nói "hành động", ý là tôi trêu chọc Lương Lương. Sau đó em ấy thích tôi, nhanh tay hốt tôi."

Đoạn Dịch: "... Nể bát cháo này, tôi không bắt bẻ anh."

Dương Dạ vỗ vai anh. "Uống ít thôi. Phỏng chừng tí nữa phải chui lỗ chó bò qua cả đống xương trắng hếu. Đừng uống cho đã rồi phun ra đấy."

Đoạn Dịch: "Thiệt tình, cháo hết cả thơm."

Mười lăm phút sau.

12 người chơi ăn xong bữa sáng, đi vào mộ thất đặt bảy quan tài, đứng trước lỗ chó tỏa mùi thối.

Do dự một chút, số 6 Hồ Tấn dẫn đầu hỏi: "Ai vào trước?"

Chương 109

Mười lăm phút sau.

12 người chơi ăn xong bữa sáng, đi vào mộ thất đặt bảy quan tài, tới lỗ chó tỏa mùi thối.

Do dự một chút, số 6 Hồ Tấn dẫn đầu hỏi: "Ai vào trước?"

Đoạn Dịch đang muốn giành trước, lại thấy Dương Dạ cởi áo khoác tây trang.

"Cầm hộ cái." Dương Dạ ném áo khoác cho Đoạn Dịch, khom lưng chui vào lỗ hổng.

Đoạn Dịch vội gọi anh ta: "Để tôi vào trước."

Dương Dạ nhìn chung quanh, thấp giọng nói: "Tôi không sao. Tình huống của tôi và các cậu khác nhau."

"Cũng không thể để anh mạo hiểm. Thật ra..." Đoạn Dịch nhíu mày, nhỏ giọng nói với Dương Dạ, "Ngày thường nói giỡn thì nói giỡn, nhưng tôi cực kỳ băn khoăn. Khiến anh và anh tôi cuốn vào chuyện này, tôi vô cùng xin lỗi. Nếu để các anh bị thương vì tôi..."

"Người một nhà đừng nói lời khách khí. Với lại tôi cảm thấy sẽ không sao đâu. Vận may của tôi từ trước đến nay đều không tồi." Vỗ bả vai Đoạn Dịch, Dương Dạ dẫn đầu chui vào lỗ hổng.

Dù tất cả mọi thứ trong trò chơi này đều là số liệu hư cấu ra, nhưng nó tạo cho người ta đủ cảm giác chân thật, quần áo cung cấp cũng gần sát sở thích và thói quen nhân vật.

Chắc là bởi Dương Dạ thế thân tổng tài nào đó vào trò chơi, nên anh ta mặc tây trang cao cấp, khí chất sang quý.

Nhìn anh ta mặc áo sơ mi cao cấp chui lỗ chó trong khu mộ... Đoạn Dịch nhìn kiểu gì cũng thấy mệt hộ.

Lối đi chật hẹp, đeo balo không chui vào vừa, vì thế Đoạn Dịch cởi balo ném xuống đất, đặt áo vest Dương Dạ trên balo, rồi theo sát chui vào.

Mùi trong đây lần đầu ngửi thấy vô cùng khó chịu đựng, nhưng ngạn ngữ nói rất đúng, nhà trồng hoa chi lan lâu ngày chẳng ngửi được mùi thơm, cửa hàng cá ươn lâu ngày không còn nghe thấy mùi hôi*. Ở trong này đủ lâu, mũi ngửi hoài cũng thành quen.

Đoạn Dịch vừa bò theo Dương Dạ phía trước, vừa nghe anh ta hỏi: "Cậu thấy cái hang này thế nào?"

"Tôi nghe nói, vương công quý tộc thời cổ sau khi tu sửa phần mộ, để tránh bị nhân công tiết lộ vị trí phần mộ, sẽ nhốt bọn họ trong mộ địa. Mà để chạy trốn, nhóm nhân công sẽ đào hầm bỏ chạy. Nếu muốn tìm một cửa khác ra ngoài huyệt mộ này, có lẽ con đường này sẽ giúp chúng ta." Đoạn Dịch nói, "Nhưng thứ nhất, đây là tin đồn chưa được chứng thực; thứ hai, mộ thất này cực kỳ cổ quái, có hình vẽ tượng Phật, chỗ nào cũng kỳ lạ, không thể dùng lẽ thường phỏng đoán; thứ ba, lối này toàn là xương cốt..."

"Răng rắc", vừa lúc bàn tay Đoạn Dịch đụng nát một khúc xương tay.

Nhíu mày tạm dừng, phủ phủ tay của mình, Đoạn Dịch nói tiếp: "Qúa nhiều xương cốt, kể cả đây là lối chạy trốn của nhân công, chỉ sợ bọn họ đều chết ở đây. Thế thì phía trước sẽ là đường chết. Cho nên, cuối con đường này có gì, rất khó nói."

Trong lúc nói chuyện Đoạn Dịch không ngừng bò lên phía trước. Nào biết Dương Dạ bỗng ngừng lại, Đoạn Dịch không chú ý, trán đập vào gót chân Dương Dạ. "Au, đm anh Dương, dừng lại thì báo một tiếng giùm cái. Tôi ở sau..."

Đoạn Dịch quay đầu nhìn: "Quân Lan ở sau tôi hả? Tạm thời dừng lại."

Hơi thu chân lại, cảm giác được Ổ Quân Lan ngừng lại, Đoạn Dịch hỏi Dương Dạ: "Sao vậy? Phát hiện gì à?"

"Ừ. Phát hiện một túi nhỏ." Dương Dạ mở miệng nói.

Vài tiếng sột soạt vang lên, Đoạn Dịch nghe thấy giọng Dương Dạ truyền đến: "Trong túi có một tấm ảnh, là ảnh chụp chung của đội khảo cổ. Có mười hai người. Trên cổ bọn họ đeo thẻ chứng minh công tác."

"Ảnh chụp hơi mờ, một số thẻ chứng minh công tác không thấy rõ tên. Đội trưởng Vương, lão Lý, lão Bạch, người viết nhật ký đều có mặt trong này... Hừm, có một người đeo túi vải buồm cầm camera chụp hình, trên túi vải buồm có ghi tên hắn, chính là người viết sổ tay mà Ổ Quân Lan tìm được, hắn tên Tiểu Quân."

Xem ra, Tiểu Quân hơn phân nửa chính là người viết nhật ký.

Ba người lão Lý, lão Bạch, đội trưởng Vương nhắc đến trong nhật ký đều có mặt trong ảnh chụp.

Đoạn Dịch tập trung nghe Dương Dạ nói: "Còn có một người tên Tiểu Họa, lưng đeo rất nhiều dụng cụ vẽ tranh, các loại bút vẽ thò ra ngoài balo. Ừm... Trong tay cũng cầm bút vẽ. Có lẽ công tác liên quan đến trùng tu văn vật."

"Từ từ, hình như không phải mười hai người đều là thành viên đội khảo cổ. Có một người đầu trọc, tay cầm một chuỗi tràng hạt, chắp tay trước ngực... Có lẽ là hòa thượng.

"Chỉ biết tên năm người này. Thẻ công tác của bảy người còn lại quá mờ. Mặt khác..."

Tạm dừng một chút, Dương Dạ nhặt lên một thứ, nói: "Tôi nhặt được một bút vẽ, chắc là của Tiểu Họa. Đúng là kỳ lạ. Trừ ba điểm dị thường hôm qua cậu đã nói, còn có điểm thứ tư. Vì sao balo, nhật ký, bút vẽ lại rơi ở trong này?"

"Nếu không thể đưa tân nương trở về, vì sao đồ đạc của bọn họ còn ở chỗ này? Bút vẽ, balo có thể giải thích, có lẽ lúc bọn họ rời huyệt mộ không kịp mang theo. Nhưng chuyện ghi chép trong sổ tay phát sinh sau sự kiện tân nương hóa thây khô, chứng tỏ Tiểu

Quân đã cầm sổ tay ra ngoài. Nếu có bão cát, thế hắn trở về đây như thế nào?"

Dương Dạ nhắc tới điểm mấu chốt.

Huyệt mộ, nhật ký, pháp bảo di chuyển trên tường... Tất cả đều toát lên sự kỳ lạ khó chịu.

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch tiếp lời: "Khả năng thứ nhất, sau khi bão cát tan, bọn họ dọn sạch nơi này, sau đó trở lại huyệt mộ. Nếu là thế, tình huống vẫn tính là lạc quan. Có lẽ thi thể tân nương còn trong huyệt mộ, chui hết lối đi này, chúng ta sẽ tìm được tân nương."

"Khả năng thứ hai..." Thanh âm Đoạn Dịch không khỏi nghiêm túc, "Tôi đoán thôi, liệu có khả năng có đến hai Tân Nương Lâu Lan, hai huyệt mộ? Chúng ta đang ở một huyệt mộ, người viết nhật ký nhắc về một huyệt mộ khác?"

Thứ nhất, nhóm Đoạn Dịch gặp huyệt mộ có cấu trúc khác với huyệt mộ được nhắc tới trong nhật ký.

Tiếp theo, việc huyệt mộ bị chôn vùi được dọn sạch sẽ và đội khảo cổ đi vào huyệt mộ, có tỷ lệ xảy ra cực kỳ nhỏ.

Có khả năng huyệt mộ này và huyệt mộ trong nhật ký là hai cái khác nhau?

Đầu tiên đội khảo cổ vào một huyệt mộ, gặp một Tân Nương Lâu Lan, mang nàng rời huyệt mộ, huyệt mộ bị bão cát vùi lấp.

Sau đó đội khảo cổ đội vào một huyệt mộ khác, cũng chính là huyệt mộ nhóm Đoạn Dịch lấy thân phận đội khảo cổ tiến vào.

Đối với suy đoán của Đoạn Dịch, Dương Dạ nghĩ nghĩ, phụ họa nói: "Có thể. Trong nhật ký nói bọn họ tìm được quần thể cổ mộ, có đến mấy chục phần mộ. Tân Nương Lâu Lan xinh đẹp bọn họ gặp được có thể chỉ là một trong các huyệt mộ. Có lẽ chúng ta đang ở một huyệt mộ khác trong quần thể cổ mộ."

Nhưng khi tính cả sự tồn tại của huyệt mộ khác, vẫn không thể giải thích vì sao mộ thất lại có hình tượng Phật.

Liên tưởng đến người vẽ tranh trong đội khảo cổ, và hòa thượng tay lần tràng hạt, Đoạn Dịch suy đoán... chuyện này có quan hệ với bọn họ? Chẳng lẽ những hình Phật đó là do bọn họ tự vẽ sau khi vào mộ thất?

Bọn họ đã gặp nguy hiểm nào đó nên mới vẽ hình Phật cầu phù hộ?

Nhưng như thế cũng không thể giải thích cơ quan trên bức tranh có liên hệ với việc mở cửa mộ thất.

Ngoài ra, bút vẽ ảnh chụp trong túi, nhật ký nằm trong balo rơi dưới đất, lối đi có rất nhiều xương cốt... Mười hai đội viên khảo cổ, tất cả đều gặp chuyện bất trắc ư?

Nếu tất cả đều gặp bất trắc, thế mười hai người chơi đại biểu cho ai?

Suy đoán theo hướng nào cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Đoạn Dịch chỉ có thể đợi về sau nghĩ tiếp.

Dương Dạ tạm thời không có phát hiện khác, tiếp tục bò về phía trước.

Đoạn Dịch bò chầm chậm theo anh khoảng 10 mét, cuối cùng không gian cũng thoáng đãng hơn.

... Bọn họ tới một mộ thất mới.

Vỗ vỗ tro bụi trên người, Dương Dạ đứng dậy.

Dù bò qua một đống xương cốt nhiễm mùi lạ, mặt xám mày tro, nhưng anh ta lúc nào cũng tỏ vẻ phong độ nhất. Vừa đứng dậy liền quay về bộ dáng tổng tài bá đạo đẹp trai ngầu lòi.

Đoạn Dịch lắc đầu nhìn anh ta, sờ mũi đứng lên, quay người kéo Ổ

Quân Lan ra khỏi lỗ. Theo sau Ổ Quân Lan ra ngoài là Hồ Tấn. Những người khác không đi cùng.

"Những người đó... Lát nữa về, chúng ta đừng nói gì hết. Người tốt muốn há miệng chờ sung thì đừng có mà vote chúng ta." Đoạn Dịch nhíu mày nói, bắt đầu đánh giá mộ thất này.

Mộ thất không lớn, bốn người vào đã có vẻ chen chúc.

Mộ thất này cực kỳ kỳ lạ. Nó kỳ lạ ở chỗ... không giống một mộ thất.

Quơ đèn pin tìm được đèn tường, Đoạn Dịch cầm bật lửa thắp sáng, cả căn phòng liền sáng bừng.

... Trông y như hỉ đường*.

Trong góc phòng đặt một giường đá, tơ lụa màu đỏ phủ kín giường.

Trên tường tứ phía dán chữ "Hỉ" đỏ thẫm. Thậm chí Đoạn Dịch mới phát hiện, có hai mặt trên tường nguyên bản là vị trí đặt đế đèn, bị giá cắm nến thay thế. Mỗi giá nến cắm một cặp nến đỏ thẫm, tươi đẹp như màu áo cưới.

Giữa căn phòng ngập màu đỏ vui mừng, có ba bộ xương trắng nằm dưới đất.

Xương trắng lạnh lẽo ánh màu đỏ nổi bật đến mức thê lương, khiến người ta khó có thể tưởng tượng được từng xảy ra chuyện gì.

"Đm..." Đoạn Dịch suy tưởng, "Đừng nói là có người dở hơi, muốn cưới Tân Nương Lâu Lan ở chỗ này?"

"Cũng khó nói." Dương Dạ tiếp lời, "Theo nhật ký ghi lại, bọn họ đều bị vẻ đẹp của Tân Nương Lâu Lan hớp hồn?"

Hồ Tấn bỗng mở miệng: "Này... Tân Nương Lâu Lan có xuất hiện ở chỗ này, dụ dỗ chúng ta, mê hoặc chúng ta không?"

Ổ Quân Lan suy nghĩ: "Tôi là nữ, sẽ không bị mê hoặc. Còn hai người bọn họ... Bọn họ đều cong. Cho nên trong bốn người chúng ta..." Nhìn Hồ Tấn, cô nói, "Anh nguy hiểm hơn một chút."

Hồ Tấn: "....."

"Tôi khẳng định không thành vấn đề. Kể cả tôi không cong, trên đời này làm gì có ai xinh đẹp hơn Lạnh Lạnh? Trong mắt tôi, trừ em ấy, những người khác đều y chang nhau." Dương Dạ liếc Đoạn Dịch một cái, "Tiểu Dịch thì tôi không chắc nha, hôm qua còn tính trộm tân nương đó."

"Ai muốn trộm tân nương?" Đoạn Dịch nhíu mày phản bác.

"Chà chà?" Dương Dạ hài hước nói, "Chẳng lẽ trong mắt cậu, bạn nhỏ Tiểu Minh là người đẹp nhất, những người khác đều chướng mắt?"

Đoạn Dịch bị nghẹn đến sửng sốt, sau một lúc lâu mới nói: "Tiểu Thiên vốn rất đẹp. Không chỉ riêng trong mắt tôi, trong mắt người khác cậu ấy cũng rất đẹp. Tôi cực kỳ khách quan. Tân Nương Lâu Lan sao mà so sánh được? Nó chỉ là một xác chết thôi."

.

Tám chuyện vài câu, bốn người bắt tay vào chính sự, bắt đầu thăm dò mộ thất.

Nơi này có không ít ba lô, trong đó một ba lô chứa rất nhiều dụng cụ hội họa.

Rất có thể chủ nhân ba lô này chính là Tiểu Họa.

Nhưng trừ bỏ ba bộ xương và di vật của đội khảo cổ, họ không tìm thấy đồ vật giá trị nào khác.

Hơn nữa nơi này cũng không có cửa, như thể đây là mộ thất cuối cùng của toàn bộ huyệt mộ.

Bốn người tốn hai tiếng đồng hồ để gõ một lượt toàn bộ mặt tường, sàn nhà, giường đá, nhưng không phát hiện cơ quan hoặc lối đi khác.

Bọn họ chỉ đành chui lỗ chó tỏa mùi một lời khó nói hết, quay trở lại mộ thất đặt bảy quan tài.

Hiện tại bọn họ tìm được tổng cộng ba căn mộ thất: Tranh vẽ tượng Phật, bảy quan tài, và hỉ đường. Đoạn Dịch gọi chúng nó lần lượt là a, b, c.

Ba mộ thất, một đường đi, một lối đi hẹp, tạm thời cấu thành bản đồ huyệt mộ.

Nhưng điều kiện qua màn rốt cuộc là cái gì, mọi người vẫn chưa chắc chắn lắm.

*Raw câu thơ:

Chi lan chi thất, lâu mà không nghe thấy này hương,

Nhập bào ngư chi tứ, lâu mà không nghe thấy này xú.

Bản đầy đủ:

Dữ thiện nhân cư, như nhập chi lan chi thất,

Cửu nhi bất văn kỳ hương, tức dữ chi hoá hỹ.

Dữ bất thiện nhân cư, như nhập bảo ngư chi tứ,

Cửu nhi bất văn kỳ xú, diệc dữ chi hoá hỹ.

Nghĩa:

Cùng ở chung với người tốt thì giống như vào nhà trồng hoa chi lan, lâu ngày chẳng nghe thấy mùi thơm, tức là cùng nó thay đổi rồi [trở thành người tốt từ khi nào không biết];

Cùng ở chung với người xấu thì giống như vào cửa hàng cá ươn,

lâu ngày chẳng còn nghe thấy mùi hôi, tức là cũng cùng nó thay đổi rồi [trở thành người xấu tự khi nào cũng không hay];

Nguồn tham khảo: Cổ Hán Văn

*QT dịch là hỉ đường, chỗ khác lại dịch là phòng cưới. (Hỉ đường là nơi làm lễ cưới thời xưa ở Trung Quốc)

*Chữ hỉ: 囍

Chương 110

Sau khi trở về từ mộ thất, Đoạn Dịch tắm rửa lâu cực lâu.

Sở dĩ tốn nhiều thời gian vì lượng nước dự trữ có hạn, cần phải tiết kiệm. Anh chỉ có thể ở trong lều dùng khăn lông tẩm ướt lau vết bẩn và mùi lạ trên người.

Buổi chiều 5 giờ, Đoạn Dịch và Ổ Quân Lan sóng vai ngồi, chờ Dương Dạ dùng chảo sắt làm món cơm chiên đơn giản.

"Tôi cứ có cảm giác trên người vẫn còn mùi lạ." Đoạn Dịch nhìn đồ ăn xanh tươi trong nồi cơm thở dài.

Dương Dạ liếc anh một cái, bổ thêm một đao: "Chúng ta tìm sạch manh mối rồi. Nếu bên này không tìm được thêm manh mối, bữa sau sẽ phải bò lỗ chó tiếp."

Đoạn Dịch không đáp lời, Dương Dạ nói tiếp: "Ờ, lần tới tôi không tranh nữa, Tiểu Dịch đi trước đi."

Đoạn Dịch: "..."

Cắt nhỏ rau dưa đã được rửa qua, thêm miếng chân giò hun khói xào cùng cơm, món ngon đơn giản mĩ vị không dầu mỡ ra lò. Trong lúc ăn bát cơm thơm ngào ngạt, Đoạn Dịch quan sát các người chơi còn lại.

Tình huống chia nhóm không khác mấy so với ngày hôm qua. Để ăn được bữa cơm không quá tệ, các nhóm nhỏ đều vắt cạn chất xám.

Khu lều trại trong mộ thất có bình gas mini hóa lỏng và bếp lò.

Tuy nhiên nơi này không có rau dưa hay thịt thà tươi sống, muốn nấu một bữa cơm ngon và chắc bụng không dễ dàng gì.

Ánh mắt quét một vòng, Đoạn Dịch thấy Phương Đông Vũ vẫn

ngồi một mình, hiện tại đang ăn bánh quy.

Nhìn cô, Đoạn Dịch giương giọng hỏi câu: "Đông Phương, cô muốn ăn cơm chiên cùng bọn tôi không?"

Phương Đông Vũ dõi mắt qua đây, ánh mắt hiển nhiên là muốn ăn.

Do dự một lát, cô lại lắc đầu. "Không, không cần. Cảm ơn. Tôi ăn no rồi."

Cô gái này từng bị phản bội nên tâm lý đề phòng nặng, hay là bận tâm chuyện gì khác?

Đoạn Dịch nghĩ vậy rồi thôi, cúi đầu ăn cơm, không nói nữa.

Cơm nước xong, các người chơi đi qua đi lại hai căn mộ thất, thời gian trôi đến 10 giờ.

Trung tâm khu lều trại có một bàn tròn viết đánh số của các người chơi.

Theo thứ tự ngồi xuống, Đoạn Dịch xác nhận với Dương Dạ: "Không có ai mở nắp sáu quan tài còn lại?"

Dương Dạ lắc đầu: "Chờ tới sáng mai quan sát thêm một chút. Nếu không được thì cầm dù thủ sẵn."

Nếu huyệt mộ không còn lối đi ẩn, như vậy nhóm Đoạn Dịch đã thăm dò xong bản đồ.

Các vị trí chưa được kiểm tra, trừ các di vật của đội khảo cổ, thì còn sáu quan tài thị nữ chôn cùng.

Buổi tối 9 giờ đúng, hệ thống tuyên bố bắt đầu giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng.

Người chơi số 3, 4, 6, 7, 9, 11 tham gia tranh cử.

Số 3 là người đầu tiên phát biểu.

Người chơi số 3 là cô gái thấp bé, lên xe buýt cùng cô gái cao số 2 và Hồ Tấn số 6.

"Số 3 là tiên tri, đã soi số 11 ra người tốt."

Nghe thế, Đoạn Dịch lập tức tập trung nghe. Số 11 là "Đối tượng thầm mến" mà anh lựa chọn.

Số 3 nhận soi số 11 ra người tốt, khiến Đoạn Dịch phải chú ý.

Số 3 nói tiếp: "Nguyên nhân soi số 11 rất đơn giản. Hôm qua lúc vừa mới vào phó bản, hệ thống ném rất nhiều ba lô cho chúng ta. Chúng ta chia đều ba lô rồi đi vào mộ, nhóm đàn ông đều đi phía trước không quay đầu, chỉ có số 11 giúp tôi cầm hộ một cái. Sau đó tôi khát nước, anh ấy giúp tôi mở nắp chai. Tôi cảm thấy anh ấy làm người không tệ lắm, liền chọn kiểm tra anh ấy. Gán Cảnh Huy... Chờ khi nào tôi có Cảnh Huy rồi nói sau. Dù sao nơi này cũng nhỏ, mọi người thường ở gần nhau."

Kế tiếp đến phiên số 4 Phương Đông Vũ. "Tôi là tiên tri, tôi soi số 7 ra người tốt."

Nghe thế, Đoạn Dịch sửng sốt.

Anh rút được lá【 người yêu thầm 】, tính chơi ba phải một chút. Ví dụ, dưới tình huống chưa rõ người mình bị rành buộc có thân phận gì, không quản ai là tri thật ai là tri giả, trước tiên cứ lấy được Cảnh Huy lại nói tiếp. Sau đó sẽ coi kết quả phiếu bầu để quyết định bước tiếp theo.

Vì người yêu thầm là một lá bài nhận tiên tri có thể tiến có thể lui.

Nếu số 11 là người sói, thế thì anh coi mình như sói mà chơi, nhảy ra thì nhận cứng luôn. Nếu số 11 là người tốt, thế thì anh trực tiếp quay tiên tri nhận người yêu thầm, để tự bảo vệ mình.

Nhưng hiện tại số 4 lại soi Đoạn Dịch, thật sự ảnh hưởng đến chiến lược của anh.

Đầu tiên qua một ngày quan sát, số 4 luôn độc lai độc vãng, không

có đồng đội. Tiếp theo, nếu mình nhận tiên tri khi tranh cử, sẽ là phản lập luận, khiến thân phận số 4 trở nên đáng nghi.

Như vậy, nếu 4 là tiên tri thật, mà số 11 lại là người tốt, hành động của Đoạn Dịch rất có thể sẽ dẫn tới việc số 4 không lấy được Cảnh Huy, bị mọi người vote ngay ngày đầu.

Chậc, ép mình chơi chiến lược điệu thấp à?

Đoạn Dịch đang nghĩ như vậy, nghe số 4 tiếp tục nói: "6 người tranh cử, 6 người không tranh cử, rất đều. Số 3 tranh cử nói đã soi số 11 ra người tốt, vậy tôi đây kiểm tra số 11 trước."

"Về các người chơi không tranh cử, ba người số 1, 5, 7 trước sau đi cùng một chỗ, tôi sẽ tạm bỏ qua số 1 và số 5. Thân phận của họ, tôi có thể thông qua cách số 7 ở chung với họ để đoán. Như vậy là còn số 2, 8, 10, 12. Tôi chọn số 8 đi. Tôi đến cùng hai người họ, nhưng ở chung không vui vẻ gì. Tôi không tin tưởng số 8."

"Tôi là tiên tri thật, tôi sẽ kiểm tra số 11 và số 8. Nếu số 3 quay chức năng, số 11 biện hộ ổn thỏa, tôi sẽ sửa gán Cảnh Huy. Tôi xin hết."

Sau đó đến phiên số 6 Hồ Tấn. "Hai người trước đều chưa quay, hơn phân nửa một là người yêu thầm, một là sói. Bởi vì tôi mới là tiên tri thật, tôi đã soi số 11 ra người tốt."

"Số 3 cũng soi số 11 ra người tốt? Nếu cô không quay chức năng, tôi nghi cô ấy là người yêu thầm, số 11 là đối tượng của cô ấy. Vừa rồi cô ấy nói cái gì mà số 11 giúp cầm túi mở nắp chai, đúng là nhìn số 11 hơi giống tên lừa tình, ga lăng lừa mấy cô gái nhỏ là bình thường. Cho nên số 3 tôi tạm thời không soi. Số 4 soi số 7 ra người tốt? Thế đêm nay tôi soi số 7. Đêm thứ hai gán Cảnh Huy cho ai, chờ nghe mọi người lên tiếng xong tôi sẽ nói."

Sau khi nghe vài người phát biểu, Đoạn Dịch chọn không chơi phản lập luận.

Trong tình huống anh biết mình là người yêu thầm, số 3 chắc chắn không phải người yêu thầm, việc số 3, 4, 6 đều nhảy ra nhận tiên

tri hơi kỳ lạ.

Đoạn Dịch đoán trong số ba người có một phù thủy, đêm qua mình hoặc số 11 bị cắn, được phù thủy cứu. Cho nên phù thủy nhảy ra nhận tri, nói người hôm qua mình cứu là người tốt.

Nếu số 4 là phù thủy, hai tiên tri thật giả đều soi số 11 ra người tốt, chứng tỏ số 11 thật sự là người tốt. Suy ra Đoạn Dịch thuộc phe người tốt. Anh không nên phản lập luận, đẩy số 4 vào thế nguy hiểm.

Nếu số 3 là phù thủy, số 11 là người được cứu, tỷ lệ cao số 11 là người tốt. Nhưng 4 và 6 rốt cuộc ai là thật, Đoạn Dịch không biết. Nếu số 6 là sói, cố tình chọn soi người mình đã cắn là người tốt, cũng không phải không có khả năng.

Cân nhắc một chút, Đoạn Dịch quyết định không đẩy một cô gái đơn độc vào tù.

Đến lượt mình, anh không nhận chức năng, mà biến hóa phân tích trong đầu mình thành cách khác, bàn một chút logic giúp mọi người, xong xuôi thì rút lui. Anh phát biểu xong là đến lượt số 9.

Số 8 số 9 là hai người lên xe buýt cùng số 4 Phương Đông Vũ.

Nhưng không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì, Phương Đông Vũ luôn hoạt động một mình, chưa từng nói một câu cùng hai người họ.

Số 9 béo cực, lúc nói chuyện mặt mũi run lắc dữ dội.

Giọng hắn ta mang vẻ trầm hậu. "Tôi cũng cảm thấy trong số 3, 4, 6 có một người yêu thầm, một tiên tri, một người sói. Lát nữa xem ai quay tri nhận người yêu thầm, có lẽ sẽ đoán được thân phận của hai người còn lại. Tôi tạm thời không theo phe ai hết. Tôi không phải tiên tri, tranh cử vì thích bàn luận thôi. Tiếp đi."

Người phát biểu cuối cùng là số 11. Hắn ta nói: "Đầu tiên, tôi không phải tiên tri. Tiếp theo, tôi là dân hàng thật giá thật. Ba tiên tri, soi ba lần người tốt... Cái gì nên phân tích, mọi người đã phân

tích rồi. Hiện tại tôi không nói được ý kiến gì mới mẻ. Thế cục này chỉ có thể căn cứ vào kết quả phiếu bầu để phân tích tiếp. Chúng ta bắt đầu bầu chọn luôn đi."

Sau khi số 11 kết thúc lượt phát biểu, hệ thống thông báo: "Giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng kết thúc. Không có người chơi vi phạm. Chuyển sang giai đoạn bầu cử cảnh sát trưởng. Mời các người chơi không tham dự tranh cử chọn người mình muốn làm cảnh sát trưởng. Thời gian bầu chọn là ba phút."

Từ đầu đến cuối, ba tiên tri đều không quay chức năng.

Sau ba phút, Đoạn Dịch nhìn kết quả trên màn hình.

Số 1, 2, 5 bầu cho số 4 Phương Đông Vũ; số 8, 10, 12 bầu cho số 6 Hồ Tấn.

Âm thanh hệ thống lần nữa vang lên: "Người chơi số 4 và số 6 đều nhận được ba phiếu. Chuyển sang giai đoạn hòa phiếu. Hai người chơi có ba phút phát biểu. Bắt đầu từ người chơi số 6 ngược lên theo số thứ tự. Sau khi hai người chơi kết thúc phát biểu, các người chơi không tranh cử lần nữa tiến hành bầu chọn. Thời gian bầu chọn rút ngắn còn một phút."

Thông báo kết thúc, số 6 Hồ Tấn ho nhẹ, mở miệng nói: "Không ai bầu số 3? Mọi người đều nghĩ cô ấy là người yêu thầm? Tôi cũng nghĩ là vậy. Tôi thật sự đã soi số 11 ra người tốt, số 3 rút được bài tốt ghê. Tôi hy vọng cô không chọn lầm phe, đừng giúp người sói chơi."

"Tôi chính là tiên tri thật. Vừa rồi vòng thứ nhất lên tiếng, tôi không nói sẽ gán Cảnh Huy thứ hai cho ai, chúng ta chơi trò này không có gì chắc chắn, lúc đó thông tin tôi có cũng hữu hạn. Nhưng xem kết quả bầu chọn, tôi hiểu rồi."

"Gán Cảnh Huy lần thứ nhất, tôi vẫn soi số 7, vì anh ta được số 4 soi ra người tốt. Lần thứ hai... Số 1, 2, 5 đều bầu cho số 4? Tôi soi theo thứ tự nhé, tôi soi số 1."

Số 4 Phương Đông Vũ theo sát lên tiếng.

Cô nhăn chặt mày, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng ngữ khí và tốc độ nói chuyện vẫn ổn. "Tôi là tiên tri thật, xin người tốt tin tưởng tôi. Số 7 thật sự là người tôi soi ra người tốt. Vừa rồi lúc tôi phát biểu có nói sẽ soi số 11 và số 8, số 8 được tôi gán Cảnh Huy vẫn bầu cho số 6? Tôi không cho rằng đây là hành vi tốt. Cho nên tôi không thay đổi người để gán Cảnh Huy."

"Mặt khác, tôi cảm thấy số 7 nói đúng, chưa chắc số 3 là người yêu thầm. Ai cũng có thể nhận tiên tri, thân phận chính xác của cô ấy là gì, chờ lát nữa cô ấy nói rồi đoán tiếp."

"Số 6 nhận tiên tri, nói rõ ràng mình đã kiểm tra ai và gán Cảnh Huy cho ai là được, nhưng anh ta cứ nhấn mạnh số 3 là người yêu thầm, quả nhiên không ai bầu số 3... Cuối cùng xuất hiện tình huống hòa phiếu. Có lẽ đây là điều anh ta muốn. Tôi cảm thấy mục đích của anh ta chính là lấy Cảnh Huy cho phe sói!"

Sau khi hai người lên tiếng, một phút sau, Đoạn Dịch cúi đầu xem kết quả bầu cử.

Số phiếu bầu y như cũ, vẫn hòa phiếu.

Thông báo vang lên: "Hai lần hòa phiếu, đêm nay không bầu được cảnh sát trưởng. Tối qua là đêm bình an. Mời mọi người bắt đầu giai đoạn tự do thảo luận."

Thông báo vừa dứt, số 3 mở miệng: "Đầu tiên giải thích một chút, tôi không phải người yêu thầm, tôi là phù thủy. Ván này có bảo vệ, chỉ cần bảo vệ không ngu, tôi nhảy ra vẫn có thể sống sót, cho nên tôi dám nhảy. Số 11 là người tôi cứu. Trước tiên tôi nhảy ra nhận soi số 11 ra người tốt, fake người yêu thầm, quấy rầy chiến lược người sói cạch tri."

"Tôi không quay đơn giản là vì, nếu người tốt không biết tin ai, có thể bầu tôi để phù thủy tôi lead làng."

Chương 111

Số 3 vóc dáng thấp bé nhận phù thủy, tạm dừng một lát, quan sát biểu tình của các người chơi mới nói tiếp: "Hôm nay không có cảnh sát trưởng, là người duy nhất nhận chức năng, tôi sẽ lead tiết tấu. Trước hết tôi muốn nghe các người chơi không tranh cử nói lý do mình bầu như vậy. Ngược theo thứ tự đi... bắt đầu từ số 12."

Số 12 là mỹ nữ tóc dài ngồi bên phải số 11.

Giơ tay vuốt mái tóc dài, cô mỉm cười nhìn số 11, rồi nhìn về phía mọi người: "Nguyên nhân tôi bầu số 6 rất đơn giản, vì tôi tin số 11 là người tốt, tôi luôn ở bên cạnh anh ấy, anh ấy sẽ không lừa tôi. Nếu số 6 nhận tri soi số 11 là người tốt, tôi tạm thời tin số 6."

Số 10 nghe cô ta nói, khó chịu lườm số 12 một cái, nhưng không muốn mình trong mắt số 11 trông quá hẹp hòi, nên miễn cưỡng duy trì ý cười. "Quan điểm của tôi không khác số 12 mấy, tạm thời tôi theo phe số 6, có thể sẽ sửa sau. Nghe mọi người nói thế nào đã."

Đến phiên số 8 nam gầy đeo mắt kính. "Có hai nguyên nhân tôi bầu số 6. Thứ nhất, số 5 soi số 11 ra người tốt mà không sợ bị phản lập luận; thứ hai, mọi người đừng tưởng số 4 là cô gái nhu nhược, cô ta rất giỏi lừa người khác, từng hại chết không ít đồng đội, cho nên tôi và mập mạp không tin cô ta."

Kế tiếp đến phiên số 5 Dương Dạ lên tiếng.

Đoạn Dịch không rõ Dương Dạ biết chơi Ma Sói tới mức nào, khá tò mò lý do anh ta bầu số 4.

Dương Dạ nói: "Đầu tiên xin phép phản bác một câu của số 8. Cậu ta nói số 6 không sợ bị phản lập luận? Nếu số 6 là sói, trước số 6 đã có hai người nhận tiên tri, trong số đó chắc hẳn có một người là thật, đương nhiên là số 6 không sợ bị phản lập luận rồi. Cho nên số 8 không bầu số 4 chỉ vì ân oán cá nhân."

Chả sợ lời mình nói đắc tội với ai, Dương Dạ nói tiếp: "Vì sao tôi bầu số 4? Tôi tán đồng với phân tích của số 4, hành vi số 6 nói số 3 là người yêu thầm rõ là cố tình."

"Chúng ta hãy giả thiết số 11 là sói. Trong tình huống này, số 6 và số 11 biết thân phận của nhau. Vì sao? Thấy số 3 soi số 11 đồng đội của mình ra người tốt, nên số 6 mặc định số 3 là người yêu thầm, lúc phát biểu cũng bàn về việc số 3 là người yêu thầm và đối tượng yêu thầm là số 11. Cứ như vậy, số 6 nhận tri soi số 11 ra người tốt, bày tỏ nghi ngờ số 3 là người yêu thầm, ám chỉ với số 3 rằng hai người cùng phe, khuyên cô quay chức năng. Đáng tiếc số 3 không chức năng, cô là phù thủy."

"Nếu số 11 là người tốt, số 6 tiên tri thật. Thế thì góc nhìn của số 6 sẽ rất kỳ lạ. Số 3 số 4 đều soi ra người tốt, không thể chỉ vì số 3 nhận soi số 11 là người tốt liền nhận định cô là người yêu thầm, rồi nhấn mạnh số 4 là sói. Số 6 mà là tiên tri thật thì hành vi quá khó giải thích. Suy ngược lại, tỷ lệ số 6 là sói cao hơn một chút."

"Trong tình huống số 6 là sói, coi số 3 là người yêu thầm, cậu ta tập trung pk với số 4, chứng tỏ trong mắt số 6 không có số 3 và chắc chắn số 4 là tiên tri thật. Như vừa rồi tôi vừa nói, số 6 và số 11 biết thân phận của nhau."

Cuối cùng Dương Dạ tổng kết: "Trong mắt tôi, số 6 và số 11 là hai sói. Hôm nay vote số 6 trước."

Dương Dạ kết thúc bài phát biểu dài, đến phiên số 2.

Số 2 là cô gái dáng cao có quan hệ không tệ với số 3. "Tôi bầu số 3 bởi vì thuần nghe phát biểu, tôi không thấy cách nói chuyện của số 4 có vấn đề gì. Cô ấy trình bày đầy đủ điều mình làm, soi số 7, gán Cảnh Huy, đều ổn thỏa. Hơn nữa cách nói chuyện rất rõ ràng."

"So sánh với số 6, anh ta tỏ vẻ chèn ép quá. Thời gian phát biểu lúc tranh cử của mỗi người cực kỳ ngắn, tiên tri báo kết quả soi và gán Cảnh Huy cho ai là đủ rồi. Nhưng anh ta lại bàn đi đâu không, trước nói một đống lý lẽ số 3 là người yêu thầm, sau thì nói số 11 giống tên lừa tình... Không thể hiểu được. Nên tôi bầu số 4."

Cuối cùng là số 1 Ổ Quân Lan lên tiếng. "Tôi tạm thời theo phe số 4 vì lý do số 4 và số 6 chọn người để kiểm tra. Từ khi mở cửa mộ, số 7 Đoạn Dịch và số 5 Cố Bạch luôn xung phong phía trươc, phá giải cơ quan tượng Phật cũng là số 7 Đoạn Dịch đứng ra điều phối. Trong quá trình này số 4 có hỗ trợ số 7, chứng tỏ trong mắt số 4, cô cảm thấy số 7 là người chơi giỏi, nên muốn xem thân phận của anh. Lý do của cô ấy tôi hiểu được. Nhưng trái lại số 6..."

"Số 6 Hồ Tấn cùng nhóm với số 2 số 3, trong lúc thăm dò cũng tích cực đi theo số 5 số 7. Như vậy nếu số 6 soi một người trong số 2, 3, 5, 7, tôi sẽ thấy hợp lý. Tôi không hiểu vì sao cậu ta lại đi soi số 11 không hề thân quen. Nên tôi tạm thời theo phe số 4."

Lời của Dương Dạ và Ổ Quân Lan, Đoạn Dịch cơ bản tán thành.

Trước khi số 3 nhận phù thủy, anh chưa dám khẳng định.

Bởi vì trong tình huống ba người số 3, 4, 6 tranh cử nhận tiên tri, nếu số 6 là phù thủy, biết số 11 từng bị cắn, số 6 bèn nói mình soi số 11 ra người tốt, rồi bàn số 3 là người yêu thầm, fake tri để xem phía sau còn có ai nhảy ra nhận tiên tri không, không phải là không có khả năng.

Lúc ấy Đoạn Dịch chưa đoán được thân phận của số 11, nên không nhận tri.

Nhưng hiện tại số 3 nhận phù thủy, nguyên nhân số 6 soi số 11 bỗng trở nên khó hiểu.

Nếu số 6, 11 là hai sói, như vậy trong số ba người số 8, 10, 12 bầu số 6 có hai sói; trừ phi trong ba người số 1, 2, 5 bầu số 4 có một sói đảo phe.

Thế cục bên phe người sói bị mâu thuẫn.

Đoạn Dịch lâm vào thế bị động.

Tuy nhiên, Đoạn Dịch không cảm thấy quá áp lực.

Lấy được bài người tốt, đương nhiên nhất định phải thắng, nếu

không bị người sói tống vào tù, nghĩa là bị động chờ chết.

Nhưng đứng bên phe người sói, anh không nhất định một hai phải thắng Ma Sói. Trong mắt anh, chơi Ma Sói chỉ là có thắng được đồng vàng hay không thôi. Đồng vàng là vật dệt hoa trên gấm, có thì tốt, không có cũng không sao.

Không vào tù, tự thăm dò tìm được cách sống sót qua màn mới là tôn chỉ của anh.

... Anh từng không sợ sống chết. Anh dám chơi, dám liều, không sợ gì cả.

Hệ thống dám ép anh làm việc mình không muốn, anh dám thà chết chứ không chịu khuất phục.

Ví như lúc anh mới vào trò chơi, anh không muốn lấy bảng số, chính là biểu đạt sự không tự nguyện.

Nhưng mầm cây Minh Thiên sinh trưởng trong lòng anh, uy hiếp anh.

Anh không thể uổng phí nỗ lực của Minh Thiên, anh không thể chết.

Lòng anh có nỗi vướng bận, có điều mong đợi, anh muốn tìm Minh Thiên về. Thế nên anh tuyệt đối không thể chết.

.

Ván Ma Sói tiếp tục.

Những người không tranh cử đã lên tiếng xong, số 3 phù thủy suy nghĩ, nói: "Những người không tranh cử đã nói xong, đến lượt những người tranh cử. Người chơi tranh cử, tôi muốn nghe hai người được soi ra người tốt nói trước. Số 11, anh nói trước?"

Nghe vậy, đám người đều nhìn số 11, Đoạn Dịch cũng cũng nhìn theo.

Số 11 không vội trả lời, mà giơ tay gẩy tóc mái trước trán.

Đoạn Dịch đánh giá hắn ta vài lần, thầm nghĩ người này tài thật... Ở trong mộ lâu như vậy, không biết dùng cách gì mà vẫn giữ được đầu tóc gọn đẹp, hình như là dùng keo xịt tóc.

Vuốt xong tóc, hắn ta nhìn chăm chú số 3, mỉm cười nói: "Được, để tôi nói. Đầu tiên, tôi không phải sói."

Tạm dừng một lát, số 11 tiếp tục nói: "Kế tiếp, tôi bình luận một chút về cách mọi người lên tiếng. Số 5 nói tôi và số 6 là hai sói? Xin hỏi anh lấy thân phận gì để nói tôi là sói? Bài trong tay anh giúp anh mở Thiên Nhãn à. Trong mắt anh, tôi và số 6 là hai sói, chẳng lẽ trong nhóm bên anh số 1 số 2 không có sói, sói chơi liều vậy hả, tất cả đều bầu cho số 6?"

"Bây giờ nói về góc nhìn của tôi. Mọi người ở đây đều đã chơi qua nhiều ván Ma Sói. Tôi hỏi mọi người, trừ mấy ván đầu đơn giản có sói dám tự cắn, về sau các người chơi phát hiện ở trong tù có nguy hiểm, mọi người còn gặp sói tự cắn không?"

"Trò chơi này không giống Ma Sói ngoài đời thực. Với thế trận sói cắn sói, phe người sói cực kỳ bất lợi. Bọn họ không dám tự cắn, không dám tự hủy, mà người tốt lại có thể trò chuyện riêng chơi theo nhóm... Người sói muốn thắng không dễ dàng gì."

"Dù sao thì tôi không dám tự cắn."

Lại giơ tay vuốt vuốt tóc, số 11 ném ánh mắt thâm tình về phía số 3. "Tôi đảm bảo mình là người tốt, người sói cắn tôi đầu tiên... Tôi có thể loại trừ số 10 và số 12 là sói. Các cô ấy là đồng đội của tôi. Rút được bài tiên tri, có lẽ các cô sẽ kiểm tra tôi trước, nhưng sẽ không cắn tôi. Còn các cô gái khác...

Bỗng cười cười, số 11 chớp mắt đưa tình với từng cô gái. "Chỉ cần tôi nói hai câu với các cô, các cô sẽ không cắn tôi đầu tiên. Các cô gái xót tôi lắm."

Số 11 nói xong lời này, Đoạn Dịch thấy Ổ Quân Lan lườm cháy mắt xem thường.

Nhịn cơn buồn cười, Đoạn Dịch xem tên diễn sâu số 11 biểu diễn, hắn ta nói: "Cho nên cánh đàn ông đáng nghi hơn. Tôi tiếp tục bàn theo hướng này."

"Trước nói hai nhà tiên tri đi. Số 6 soi tôi ra người tốt, đương nhiên có thể là sói. Tôi đồng ý với ý kiến của chị gái số 1." Vứt cho Ổ Quân Lan một ánh nhìn quyến rũ, hắn ta nói tiếp, "Số 6 soi tôi đầu tiên, hành động này đúng là kỳ lạ. Vì cái gì? Có phải vì tối qua số 6 cắn tôi không? Việc sói nhận tri soi người mình cắn là người tốt, không hiếm thấy.

"Bởi vậy, dưới tình huống số 3 nhận phù thủy, số 6 có tỷ lệ cao là sói. Nhưng tôi và số 6 không cùng phe. Quay lại lời ban đầu tôi nói... Cái nhìn của số 5 rất kỳ lạ. Số 6 soi tôi ra người tốt, tôi có thể là người tốt bị sói cắn; ừ cũng có thể là đồng đội sói của số 6. Nhưng dựa vào cái gì mà anh một mực chắc chắn, tôi chính là đồng đội sói?"

Rất là khiêu khích nhìn Dương Dạ, số 11 nói: "Đừng trách tôi nhạy bén nhé, trong cánh đàn ông, tôi cảm thấy anh là một, số 7 là hai, đều là đối thủ rất mạnh. Đương nhiên, tôi không nói đối thủ chơi Ma Sói. Tôi nói phương diện khác, đều là đàn ông, các các hiểu mà."

"Suy ra số 5 chỉ đơn thuần xuất phát từ nguyên nhân này để công kích tôi, bàn tôi là sói; nhưng nếu bài trừ nhân tố bên ngoài, có thể số 5 và số 6 là hai sói. Số 6 biện hộ không tốt, mọi người đều không nghĩ số 6 là tiên tri thật, cho nên 5 không còn biện pháp khác, chỉ có thể tỏ vẻ mình khác phe số 6. Trong mắt tôi, số 5 rất có thể là sói núp, sói đảo phe."

Từ đầu đến đuôi bài diễn thuyết, số 11 luôn chăm chỉ làm một việc: Phóng địch ý với người chơi nam, nháy mắt với người chơi nữ.

Đoạn Dịch vừa buồn cười, vừa chê bai trong lòng... Trời, các cô gái không phải đứa ngu, thật sự thích nổi một thằng đàn ông đỏng dáng màu mè như hắn ta à? Mấy cô bé nhỏ tuổi chưa trải đời có lẽ sẽ bị hắn ta lừa, nhưng đâu phải ai cũng dễ lừa? Làm gì có chuyện

ai cũng bị hắn ta lừa?

Hay là do mình không đủ hiểu biết về phương diện này? Anh độc thân quá lâu, không giỏi phân tích các vấn đề tình cảm nam nữ.

Nhưng Đoạn Dịch nghĩ lại, suy xét mặt khác.

Tác phong làm màu của hắn ta đúng là buồn cười, nhưng cẩn thận nghe hắn ta lên tiếng vẫn có logic đàng hoàng. Chứng minh hắn ta không ngu.

Hắn ta không ngu. Nếu hắn ta biết hành động của mình không thật sự lấy được cảm tình từ các cô gái...

Thế nghĩa là, hắn ta cố tình biểu hiện như vậy?

"Được rồi, tôi đã nói xong. Đến lượt số 7."

Đoạn Dịch thấy số 11 nhìn về phía mình. "Anh trai nhỏ số 7, tôi rất muốn biết anh thấy thế nào. Đều được soi ra người tốt, hai chúng ta đều là người lưu lạc thiên nhai, aizzz."

Đoạn Dịch: "..."

Cái tên "đối tượng yêu thầm" này mê diễn đến mức nào thế hả?

Chương 112

Ho nhẹ một tiếng, Đoạn Dịch mặt hướng những người khác, mở miệng nói: "Trước tiên chúng ta bàn về hai tiên tri, và những người bầu cho họ. Số 1, 2, 5 ba người bầu cho tiên tri số 4; số 8, 10, 12 ba người bầu cho số 6."

"Sau một lượt nghe họ nói, mọi người có phát hiện gì không? Số 1, 2, 5 lên tiếng rất có logic, đều nhằm vào cách số 4 số 6 cạch tri nhau."

"Nhưng trái lại ba người khác, số 10 và số 12 theo phe số 6 đơn thuần vì thích số 11, số 6 soi số 11 ra người tốt. Còn số 8 vì thù oán cá nhân với số 4, cho nên không bầu số 4, mà bầu số 6."

"Tôi cảm thấy hình huống này khá thú vị. Có phải bởi vì... Bọn họ cũng thấy số 6 biện hộ không tốt, muốn bầu cho số 6, nhưng không thể bàn logic, buộc lòng phải lấy lý do cảm xúc bên ngoài?"

"Bởi vậy, tôi nghĩ hôm nay nên vote số 6."

Tạm dừng một chút, Đoạn Dịch liếc số 11 một cái. "Còn việc số 11 có phải người sói hay không... Kỳ thật tôi cảm thấy vừa rồi cậu ta lên tiếng đủ ổn. Số 6 soi cậu ta ra người tốt, có thể vì cùng phe, cũng có thể vì số 6 cắn cậu ta."

"Đương nhiên, nếu bàn theo logic này, lý do vì sao số 6 cắn số 11 đáng để phân tích."

"Đêm đầu tiên sói cắn người, không có logic trong sân, chỉ có thể bàn từ logic ngoài sân. Số 2 số 3 cùng nhóm với số 6, có lẽ số 6 có quan hệ tốt với hai cô ấy. Theo lời số 3, số 11 có ý xum xoe số 3. Số 6 chú ý tới điều này, thậm chí xuất phát từ nguyên nhân ghen ghét nên chọn cắn cậu ta, và hôm nay nhảy ra nhận tri soi cậu ta ra người tốt."

"Từ góc độ này mà nói, vừa rồi số 5 nói số 11 là sói, xác thật cũng có chút vấn đề."

Lời nói đến đây, Đoạn Dịch và Dương Dạ cùng liếc nhau. Anh ta nhướng lông mày, ánh mắt hiểu ý. Dương Dạ cúi đầu đẩy mắt kính, im lặng lắc đầu, ám chỉ Đoạn Dịch rằng mình không để ý.

Trong lòng đã hiểu, thu hồi tầm mắt, Đoạn Dịch nói tiếp: "Tôi vẫn như cũ có khuynh hướng cho rằng, số 6 lên tiếng không tốt là sói, ba người số 8, 10, 12 bầu cho số 6 đều bàn logic bên ngoài... Người sói không đến mức tất cả đều theo cùng một phe. Trong tình huống số 6 là đồng đội sói và biện hộ không tốt, người sói chọn chiến thuật sói đảo phe fake dân, là có khả năng."

"Vậy nên, tôi cho rằng trong ba người số 8, 10, 12 có hai sói; trong số 1, 2, 5 nhất định có sói đảo phe. Số 5 nói số 6 số 11 là hai sói, có khả năng là sói đảo phe."

Lược chút tạm dừng, Đoạn Dịch lại nói: "Đương nhiên, tôi chỉ đặt nghi vấn về số 5, chứ không dám chắc anh ấy là sói. Trong trò chơi này, người chơi nhắm mắt thiếu thông tin, chỉ có thể thông qua việc hỏi ép người khác để lấy thông tin. Cho nên thời điểm số 5 lên tiếng, anh ấy đặt ra nghi vấn với số 11 vì muốn xem số 11 sẽ biện hộ thế nào. Suy đoán từ góc độ này, là hợp lý."

Lại liếc số 11 một cái, rồi thong thả thu hồi tầm mắt, Đoạn Dịch hướng những người khác, nói: "Nhưng vô luận như thế nào, hôm nay chưa tới lượt vote số 11, cũng không đến lượt số 5. Tôi đề nghị đêm nay số 4 kiểm tra số 11, từ đó phán đoán thân phận số 5."

"Nói tới đây thì phải thảo luận đến công việc đêm nay của bảo vệ và phù thủy. Cá nhân tôi tin số 4 là tiên tri thật, vậy thì đêm nay bảo vệ nên bảo vệ cô ấy. Nhưng... có khả năng sói sẽ cắn phù thủy. Phù thủy muốn dùng độc không, ném độc ai? Sắp 11 giờ rồi, tôi nghĩ mọi người nên thảo luận đi."

Lời nói của Đoạn Dịch có hai trọng điểm.

Thứ nhất, anh vớt nhẹ số 11; vì Dương Dạ đặt nghi vấn với số 11 nên anh dẫm nhẹ Dương Dạ. Đoạn Dịch xem như ám chỉ cho số 11 biết, anh và hắn ta cùng phe.

Thứ hai, anh sắm vai một người tốt trước những người còn lại, miễn cho bị vote hoặc phù thủy ném độc.

.

"Thế hiện tại... Được, tôi cũng nghĩ nên vote số 6. Về việc tối nay phân công cho thần chức..."

Cô gái số 3 đang nói dở thì bị số 6 ngắt lời.

"Từ từ, tranh cử cảnh sát trưởng xong, ai cũng có quyền nói chuyện. Cô không cho tôi nói chuyện hả?" Số 6 Hồ Tấn nhăn mày, nói, "Như lời số 7 vừa nói, người bầu cho tôi đều lấy lý do bên ngoài, toàn lý do gì đâu. Tôi làm gì có đồng đội! Vì tôi không phải sói."

"Giờ tôi quay chức năng, tôi là người yêu thầm."

Nhìn về phía số 11, số 6 nói: "Tôi yêu thầm số 11."

Số 11 lại giơ tay khẩy tóc mái, đón lấy ánh mắt số 6, cười nói: "Ái chà, sao tôi không biết mình nam nữ đều ăn nhỉ."

Mọi người: "..."

Số 6 Hồ Tấn ho nhẹ vài tiếng, nói: "Vừa rồi mấy người bầu tôi, theo góc nhìn của mọi người, mọi người đều bàn đúng. Nhưng mọi người không để ý lúc tôi nhận tiên tri, tôi không báo lịch trình soi hả? Vì tôi không phải tiên tri thật. Tôi là người yêu thầm, nói số 3 là người yêu thầm để dò thông tin thôi."

"Lúc tranh cử, theo góc nhìn của tôi, tôi không biết số 11 là người tốt hay người sói, nhưng số 3 nhận tri soi số 11 ra người tốt, có khả năng hai người một là người tốt một là tiên tri thật. Nhưng nếu số 11 là sói, số 3 cũng là sói, số 3 đang giúp số 11 được dân làng tin tưởng, tôi đây coi như nói lời ám chỉ mình là người yêu thầm, muốn xem cô ấy có quay chức năng không."

"Nói chung lúc ấy tôi tưởng, thông qua việc số 3 có quay hay

không, và cách số 11 phát biểu, tôi có thể đoán được thân phận của bọn họ. Nhưng số 11 nói chuyện ba phải, tôi không đoán được số 11 và số 3 có cùng phe hay không, ban đêm đã gặp mặt chưa..."

Xòe tay, Hồ Tấn tiếp tục nói: "Bởi vậy tôi dứt khoát không quay, tôi muốn xem kết quả phiếu bầu rồi tiến thêm một bước phán đoán. Dù sao người yêu thầm lấy được Cảnh Huy vẫn chơi được tốt, có thể giúp người tốt, có thể giúp người sói, thoải mái tiến lùi. Cho nên đương nhiên tôi không quay. Mọi người thấy cách tôi chơi có vấn đề, có thể công kích tôi, nhưng đừng có vội vàng định tội tôi."

Số 3 nghe thế níu mày. "Có ai cạch người yêu thầm với số 6 không?"

Trả lời số 3 là một phút im ắng.

Một phút sau, Đoạn Dịch mở miệng: "Nếu số 6 là người yêu thầm, đêm nay không cần soi số 11. Thế cục của chúng ta khác với hiện thực, tỷ lệ sói tự cắn cực kỳ nhỏ. Số 6 chỉ muốn nhử thân phận của số 11. Nếu số 11 được phù thủy cứu, hơn 50% cậu ta là người tốt. Hiện tại số 6 đã quay, thành ra thân phận không còn đáng nghi mấy."

Số 3 thở dài một hơi: "Thời gian không còn nhiều... đêm nay vote ai?"

Đoạn Dịch nói: "Bảo vệ đêm nay nhất định phải bảo vệ tiên tri. Phù thủy có thể ném độc. Nhưng phù thủy phải nghĩ cho kỹ, đừng ném trúng thợ săn. Còn việc đêm nay vote ai, tôi là người chơi nhắm mắt, không biết. Số 4 Phương Đông Vũ là tiên tri duy nhất..."

Nhìn về phía Phương Đông Vũ, anh nói: "Cô quyết định đi."

Đoạn Dịch ám chỉ mình liên quan đến số 11.

Số 6 nghe hiểu ám chỉ của anh, liền fake chức năng của anh.

Đoạn Dịch phối hợp hắn ta, xem như miễn cưỡng nghịch chuyển thế cục.

Đương nhiên, cách số 6 phản ứng cũng chứng minh một chuyện: Số 11 là đồng đội sói. Hắn ta biết thân phận số 11, mới từ lời Đoạn Dịch đoán ra anh là người yêu thầm và "yêu thầm" số 11."

Cơ mà Hồ Tấn vừa rồi lên tiếng có lỗ hổng. Hắn ta không nói vì sao mình "yêu thầm" số 11.

Nếu có người để ý vấn đề này, hắn ta sẽ lộ đuôi ngay.

Nghĩ thế, Đoạn Dịch không khỏi nhìn Dương Dạ.

Thầm than Dương Dạ quả nhiên khôn khéo, chỉ dựa vào cách mọi người phát biểu tranh cử là đoán ra hai sói số 6 số 11. Đoạn Dịch thấy anh ta ngáp một cái, biết thừa Đoạn Dịch là người yêu thầm phe người sói, hơn nữa không tính bắt bẻ lập luận của số 6.

Có Dương Dạ trợ lực, Đoạn Dịch cảm thấy mình theo phe người sói có tỷ lệ thắng rất cao.

Tuy là như thế, vẫn là câu nói kia, đồng vàng chỉ là dệt hoa trên gấm, anh không quá để ý thắng thua.

Đoạn Dịch ngầm ám chỉ người sói, cho họ biết mình là người yêu thầm, không phải vì giúp người sói thắng, mà là vì anh không muốn bị cắn.

Bảo vệ sẽ bảo vệ tiên tri hoặc phù thủy, khả năng bảo vệ người khác khá thấp. Điều này sẽ khiến sói cắn dân. Đoạn Dịch không muốn đêm khuya đang yên lành thì vào tù. Anh cần phải ám chỉ thân phận cho sói, để họ chừa mình ra.

Lui một vạn bước, Đoạn Dịch sẽ không vứt bỏ nguyên tắc mà mình kiên trì giữ vững.

Kể cả đang theo phe sói, anh không muốn dùng phương thức người sói chiến thắng, bỏ lại người tốt ở trong tù tự sinh tự diệt.

Anh phải mau chóng tìm được biện pháp qua màn. Mà nếu hậu kỳ thấy tình huống không ổn, vạn nhất người sói sắp thắng rời đi,

anh sẽ từ bỏ phần thưởng đồng vàng, nói toàn bộ tình hình thực tế, đổi lấy một đường sống cho mọi người.

Tầm mắt Đoạn Dịch dạo qua một lượt các người chơi, rồi nhìn về phía số 4 Phương Đông Vũ.

Anh khá là tò mò, không biết Phương Đông Vũ sẽ vote ai đây.

Chương 113

Thời gian từng chút trôi đi.

Khoảng cách đến 11 giờ kết thúc vote, chỉ còn không đến 15 phút.

Phương Đông Vũ là tiên tri duy nhất, không kịp thời gian để các người chơi nói thêm một lượt. Ánh mắt cô quét nhanh qua mọi người, cuối cùng nói: "Dù số 1, 2, 5 có là sói đảo phe hay không, hôm nay không đến lượt vote bọn họ. Bọn họ bầu cho tôi, lúc lên tiếng cũng không có vấn đề, tôi muốn giữ bọn họ lâu hơn."

"Số 6 nhận người yêu thầm... Không có ai cạch... Tôi đây chỉ có thể bàn người sói không muốn bầu cho tôi tiên tri thật, nên bầu ngược lại tôi là số 6."

"Trong ba người số 8, 10, 12, số 8 có ân oán cá nhân với tôi. Anh ta không chịu bầu cho tôi vì lý do bên ngoài, tôi có thể chấp nhận. Nhưng số 10 và 12... Tôi mặc kệ các cô mê trai thật hay giả, hôm nay sẽ vote một trong hai cô."

"Giữa hai cô rốt cuộc nên vote ai, tôi không biết. Hai cô có thể vote lẫn nhau. Còn người khác... Mọi người tự xem xét."

Bàn xong vụ vote, Phương Đông Vũ nhìn về phía Đoạn Dịch: "Số 7 người tốt, chúng ta có thể tâm sự riêng không?"

Nghe Phương Đông Vũ đưa ra yêu cầu, Đoạn Dịch khá kinh ngạc.

Anh mau chóng đứng lên. "Đi chỗ nào?"

Phương Đông Vũ nói: "Chỗ cửa mộ đầu tiên chúng ta vào đi. Những người khác đừng đi theo. Chỉ là tôi cảm thấy, vạn nhất đêm nay tôi vào tù, tôi có thể bàn giao cho anh ấy chút việc."

Một phút sau, Đoạn Dịch đi theo Phương Đông Vũ tới cửa mộ.

Quay đầu nhìn lối đi dài yên tĩnh không tiếng động, xác nhận

không ai đi theo, Đoạn Dịch nhìn Phương Đông Vũ. "Cô muốn nói gì?"

Phương Đông Vũ nhỏ giọng hỏi: "Đừng nói... anh mới là người yêu thầm?"

Phương Đông Vũ nói chuyện riêng với anh, mà không trực tiếp mở miệng bàn với mọi người. Đoạn Dịch cũng không có gì cần giấu giếm, nói ngay: "Cô rất thông minh."

Phương Đông Vũ dừng một chút, nói: "Số 6 fake người yêu thầm quá giả."

"Ừ." Đoạn Dịch gật đầu, "Theo góc nhìn người sói, nếu trong ba người nhảy ra, không có ai là đồng đội sói, đương nhiên bọn họ sẽ cho rằng trong đó có một người yêu thầm, một nhà tiên tri, một người tốt không biết thân phận."

"Chỉ có cô soi trúng người tốt, nên người sói khẳng định cô là tiên tri thật. Trước tiên không bàn logic sói đảo phe. Sở dĩ sói không bầu cho cô, chỉ có thể vì số 11 là đồng đội sói. Nếu không bọn họ không thể khẳng định ai là tiên tri thật."

"Cô là thật, như vậy trong mắt người sói, số 3 số 6 đều có thể là người yêu thầm, bởi vì bọn họ đều soi số 11 ra người tốt. Nhưng dưới tình huống số 3 không quay, không một ai bầu cô ấy làm cảnh sát trưởng... Điều này không hợp lý. Suy ra số 6 là người sói."

"Thông qua phản luận, đại khái chắc suất số 6, số 11 là hai sói."

Phương Đông Vũ nói: "Đúng thế, lúc số 6 nhận người yêu thầm thao thao bất tuyệt, tôi cũng nghĩ vậy."

Đoạn Dịch cười cười: "Vậy nên cô liền chắc cú tôi là người yêu thầm? Vì tôi giúp số 11 tẩy trắng? Cũng có thể, tôi tương đối ngu, không ngờ cô nhanh như vậy đã đoán ra số 6 fake người yêu thầm?"

"Có một phần là do trực giác đi. Tôi tin phật, Phật Tổ sẽ chỉ dẫn tôi." Phương Đông Vũ cũng cười, "Mặt khác, tôi thấy số 6 fake

người yêu thầm sau khi nghe anh nói. Tôi cảm thấy rất có khả năng là anh nói ám chỉ với số 1, và số 6 nghe hiểu."

"Thế vì sao vừa rồi cô không vạch trần?"

Đoạn Dịch hỏi, "Thật ra cô vạch trần tôi cũng không sao. Bản chất người yêu thầm là dân thường, vote tôi liền ít đi một dân, bất lợi đối với người tốt. Thật lòng mà nói mọi người không cần thiết phải vote tôi. Mà người sói đương nhiên cũng sẽ không cắn tôi. Tôi là một lá bài du thủ du thực."

Phương Đông Vũ nói: "Một lý do khác là tôi không chắc. Vạn nhất chúng ta bàn không đúng. Lỡ ba người bầu số 6 đều chơi logic bên ngoài thật thì sao? Chơi Ma Sói dạng gì cũng có thể xảy ra mà đúng không?"

"Về phương diện khác..." Do dự một chút, cô lại nói, "Mặc kệ anh có phải người yêu thầm hay không, số 10 và 12 đều có hiềm nghi rất lớn. Tôi bảo hai cô vote lẫn nhau, lại quan sát kết quả vote của những người khác, có lẽ sẽ đoán ra sói. Đến lúc đó tôi sẽ dễ dàng tìm đủ sói. Lát nữa... Tôi sẽ đi tìm số 3, nhờ cô ấy ném độc."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ: "Nguyên nhân cô tìm tôi nói chuyện riêng là?"

Phương Đông Vũ nói: "Thời điểm chui vào lối đi xương cốt, anh sẵn sàng dẫn đội xông lên phía trước. Cho nên bỏ qua vấn đề phe Ma Sói, tôi cảm thấy tôi có thể tin tưởng anh."

"Tôi nhận tiên tri, thuốc giải đã mất, bảo vệ có lẽ sẽ tự đấu trí với người sói, không nghe tôi. Nếu đêm nay tôi vào tù... Nếu người tốt không chịu tích cực thăm dò, thật ra chẳng trông cậy được ai. Anh, còn có số 1 số 5, tôi thấy các anh đều rất dũng cảm, cũng rất chịu khó. Hơn nữa ba người các anh có quan hệ tốt. Bọn họ có lẽ sẽ nghe anh. Không bằng tôi nói chuyện riêng với anh. Giả dụ..."

"Giả dụ nếu vừa nãy anh không muốn thừa nhận, có lẽ tôi sẽ trở về, trước khi bị cắn, nói tất cả phán đoán của mình cho mọi người."

Phương Đông Vũ nhìn nhỏ tuổi, chưa đầy 20 tuổi.

Nhưng cô đã đi đến tận đây, coi như là có dũng có mưu, Đoạn Dịch cũng nể cô bé.

Chỉ là còn một việc anh không rõ ràng lắm. Vì sao cô và số 8 số 9 lại kết thù nặng đến vậy.

Đoạn Dịch trịnh trọng nhìn cô, nói: "Tôi sẽ không cô phụ tín nhiệm của cô. Tuy rằng tạm thời bên phe người sói, nhưng trước khi tìm được biện pháp qua màn, tôi sẽ không để bọn họ thắng bằng cách đẩy hết người tốt vào tù. Có thể thắng được đồng vàng là tốt nhất. Không được đồng vàng thì thôi. Ưu tiên mang tất cả ra ngoài là trên hết."

"Thế... Cảm ơn anh." Phương Đông Vũ cười nói, "Anh xem, nói chuyện riêng với anh ngược lại càng tốt. Nhóm người sói hiện tại nhất định rất tin anh. Anh tẩy trắng số 11, không vạch trần thân phận số 6 fake người yêu thầm..."

Đoạn Dịch tự cân nhắc một chút, cảm thấy hơi buồn cười.

Đảo đi đảo lại, anh chơi y như gián điệp hai mặt.

Người yêu thầm là bài dân thường, nếu người sói đồ sát dân, thì cần cắn người yêu thầm mới được. Bản chất anh vẫn là dân, chỉ là do quan hệ "Yêu thầm", anh và người sói cùng phe, người sói thắng coi như anh cũng thắng theo.

Nhưng hiện tại vì vấn đề nguyên tắc cá nhân, anh ngầm hướng về người tốt.

Những lúc như này, Đoạn Dịch lại nhớ Minh Thiên.

Cẩn thận ngẫm lại, Tiểu Thiên của anh lợi hại hơn nhiều. Vừa chiến thắng lấy được đồng vàng, vừa giúp người tốt vượt ải. Đoạn Dịch tự mình trải qua, càng lúc càng hiểu Minh Thiên không dễ dàng gì.

.

Thời điểm Đoạn Dịch và Phương Đông Vũ trở lại khu lều trại vừa đúng 11 giờ.

Một lát sau, hệ thống tuyên bố người vào tù là cô gái số 10.

Cúi đầu nhìn màn hình, Đoạn Dịch thấy kết quả vote cực kỳ có ý tứ: hai cô gái số 10 số 12 vote lẫn nhau, số 11 vote số 10, còn lại mọi người chọn hủy vote.

Số 10 không thể tin nổi mà nhìn về phía số 11. "Anh, anh..."

"Cục cưng à." Số 11 thoải mái tiến lên vén tóc cho cô, "Ngại quá, anh cảm thấy tỷ lệ em là sói cao hơn một chút. Dù sao anh và các em cũng quá thân quen. Nhưng em yên tâm, anh cảm thấy phòng giam trong phó bản này an toàn. Sáng mai bọn anh đi mở quan tài đấy, sẽ nguy hiểm đến mức nào? Em ở trong tù ngược lại an toàn hơn. Là người tốt, anh nhất định sẽ cứu em ra ngoài."

Thế là thời gian số 10 lưu "Di ngôn" biến thành số 11 tỏ lòng chân thành.

Số 11 kéo tay số 10 đến một góc mộ thất, cúi đầu thì thầm với cô. Cả đám người chỉ nhìn thấy cô bị hắn ta che khuất hơn nửa người. Thi thoảng hắn ta xoa xoa đầu tóc cô, lâu lâu vỗ về bả vai cô.

Tình tiết tiếp theo bất ngờ xảy ra. Số 10 thế mà không trách cứ số 11, bổ nhào vào lòng hắn ta khóc lóc.

Khóc tầm ba phút, cô bỏ lại một câu "Em ngoan ngoãn vào tù chờ anh", rồi chạy nhanh vào tù.

Đoạn Dịch xem cảnh này, trong lòng bật to một tiếng "Vãi", rồi nhìn số 12.

Chỉ thấy cô lẳng lặng đứng cạnh lều trại, mặt vô biểu tình nhìn số 11 và số 10 tương tác với nhau, khóe miệng nhếch một chút, như là cười lạnh. Lúc sau cô xoay người chui vào lều, kéo khóa cửa lên.

Chẳng lẽ từ đầu tới đuôi chỉ có số 10 là thật sự bị số 11 lừa?

Thế số 12 là gì? Phối hợp diễn cùng số 11?

Đoạn Dịch lắc đầu, tạm thời không quản những việc này. Anh về ngồi ngoài cửa lều của mình, mở một lon bia uống.

Hồi ở khu nghỉ ngơi, anh đã tự nhốt bản thân suốt bảy ngày.

Trong bảy ngày, anh không gặp người nào, cũng không nói một câu.

Bảy ngày sau anh ra ngoài, cười nói bình thường với người khác, tựa như chưa từng có việc gì phát sinh.

Nhưng thật ra lòng anh vẫn luôn nặng trĩu.

Đoạn Dịch biết, đôi khi Dương Dạ cố ý đùa giỡn nhắc tới Minh Thiên trước mặt mình, vì muốn mình biểu đạt cảm xúc giải tỏa bớt áp lực. Yêu cũng được, đau cũng được, chỉ khi biểu đạt ra ngoài cơ thể mới không bị dồn nén đến sụp đổ.

Nhưng nhắc đến Minh Thiên, Đoạn Dịch lại muốn nghẹn nó trong lòng, nghẹn đến mực đủ thúc đẩy anh tiếp tục tìm kiếm hắn.

Vừa rồi cùng Phương Đông Vũ nói chuyện, Đoạn Dịch cảm nhận được vài phần tâm trạng của Minh Thiên.

Thành thử giờ phút này anh có chút không nín được, cảm xúc chạm đáy, buồn bực uống bia một mình.

Đèn tường chiếu sáng tường mộ thất. Hình tượng Phật trên vách tường tứ phía càng thêm quỷ quyệt.

Đoạn Dịch ngồi trong khung cảnh này, một lon tiếp một lon, nốc liên tục ba lon bia.

Dương Dạ bên cạnh nhìn ra điều gì, đi tới đưa cho anh một điếu thuốc.

Đoạn Dịch lắc đầu. "Không hút. Cai."

Dương Dạ kinh ngạc. Anh ta và Cố Lương kết hôn 5 năm, nhìn Cố Lương khuyên Đoạn Dịch cai thuốc 5 năm.

Nhiều năm qua Cố Lương kiên trì bền bỉ khuyên Đoạn Dịch cai thuốc, chưa từng thành công lần nào.

Sao tự dưng lại chịu cai thuốc lá?

Quan sát Đoạn Dịch vài lần, Dương Dạ hơi hiểu ra, liền thu điếu thuốc về.

Anh ta tính cùng Đoạn Dịch uống chút bia.

Chuyện gì anh ta cũng coi như là từng trải qua, biết đâu người từng trải có thể khuyên nhủ anh vài câu.

Nào biết Dương Dạ còn chưa mở miệng, sau lưng bỗng truyền đến giọng số 11. "Này anh ơi, anh hút thuốc lá hả, cho tôi mượn bật lửa được không?"

Đoạn Dịch liếc mắt hắn ta một cái, biết hắn ta không phải tới mượn bật lửa thật, mà là có chuyện muốn bàn bạc với mình.

Đoạn Dịch nhìn sang Dương Dạ, Dương Dạ gật đầu với anh.

Thấy thế, Đoạn Dịch đứng dậy đi vào trong lều. "Được. Vào đây đi. Tiện thể chúng cùng nhau uống chút bia."

.

Một lát sau. Trong lều trại.

Số 11 bày vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc. "Anh tên Đoạn Dịch đúng không? Tự giới thiệu, tôi tên Hồng Hiền."

Đoạn Dịch: "Ồ, thiếu chút nữa đã thành Jung Kyu-bin."

"Ôi vãi không phải đâu, anh cũng xem《Sự quyến rũ của người vợ》hả?" Hồng Hiền cực kỳ kinh ngạc.

Đoạn Dịch lập tức nói: "Đương nhiên không phải. Là mẹ tôi thích xem. Tôi nhìn bà ấy coi mấy chục tập nên ấn tượng khắc sâu!"

"À à. Được. Thôi chúng ta nói trở về..." Hồng Hiền khôi phục cái mặt sống không còn gì luyến tiếc, "Tóm lại là tôi hạn hán lời. Số 6 cùi bắp quá. Nhảy ra nhận nhà tiên tri... Trước bán tôi. Sau fake người yêu thầm bán luôn anh."

"Nếu là chơi game online thì không sao cả. Không phải đầu óc ai cũng xoay chuyển nhanh như vậy, bọn họ chưa kịp phản ứng số 6 fake người yêu thầm sai ở chỗ nào, là bình thường. Nhưng thế cục này, qua một đêm, một ngày, đến giai đoạn vote kế tiếp, chẳng nhẽ bọn họ không phát hiện ra?"

Đoạn Dịch hỏi: "Vì sao cậu ta nhận tiên tri? Tối hôm qua các cậu không gặp mặt?"

"Đm, không có. Tôi muốn để số 12 nhận tiên tri. Cô ấy chơi ổn lắm." Hồng Hiền thở dài, "Người sói chúng tôi không gặp mặt thương lượng, tôi trực tiếp cắn. Tôi cắn đầu tiên, số 12 theo tôi, dù sói khác không cắn theo tôi, chúng tôi hai phiếu cũng đủ rồi."

Đoạn Dịch nhớ lại một chút.

Vụ tự cắn, anh từng thấy Minh Thiên làm một cái.

Hồng Hiền làm sao dám tự cắn?

Hồng Hiền đoán được Đoạn Dịch thắc mắc cái gì, liền nói: "Khụ, sau khi vào huyệt mộ, anh đi thăm dò, tôi thì dùng đủ loại cách thức lấy lòng các cô gái. Số 1 là chị gái trải đời tôi không lung lay được, nhưng mấy cô bé số 10 số 3 tôi đây rất có kinh nghiệm. Tôi thử dò la số 3 một chút, cảm thấy rất ổn. Sau đó tôi dùng kính nhìn lén xem thân phận cô bé, thấy cô bé là phù thủy nên tôi dám nha."

Quả nhiên lại là kính nhìn lén.

Nhưng món đồ này, Đoạn Dịch không mua.

Đối với anh mà nói, dù đen bảo mạng, đồng hồ chảy ngược thời gian cùng loại với kính nhìn lén – công cụ ăn gian Ma Sói. Nhưng mua kính nhìn lén không có lời.

"Trò chơi này không ai dám tự cắn. Đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ là con sói sống đến cuối cùng." Hồng Hiền vô cùng đau đớn, thì thào nói, "Ai ngờ hoàn cảnh cho người sói chơi quá tệ? Xung quanh lều sáng trưng, hiệu quả cách âm lại kém, người sói không tiện gặp mặt nhau."

"Còn nữa, tôi không ngờ số 6 chơi ngu dữ vậy. Cậu ta lấy đâu ra dũng khí cạch tiên tri hả?!"

Đến đây, Đoạn Dịch coi như đã hiểu lý do số 11 vote số 10 loại ra ngoài.

Dù sao trên cơ bản đã bị lộ, còn không bằng cố gắng loại bớt người tốt.

Nheo mắt, Đoạn Dịch hỏi: "Vậy kế tiếp cậu tính làm gì?"

Số 11 Hồng Hiền cười cười, khoanh tay ôm ngực tư thế nhởn nhơ, nhìn về phía Đoạn Dịch. "Không phải anh yêu thầm tôi à? Anh có kiến nghị gì không?"

Nụ cười của Hồng Hiền ẩn ý sâu xa.

Thấy thế, Đoạn Dịch nghiêm mặt.

Do số 6 chơi kém, người tốt lại quá khôn khéo, tình hình người sói đúng thật là rất khó khăn.

Hiện tại số 4 Phương Đông Vũ đã vào lều số 3 phù thủy trò chuyện riêng, hôm nay chắc chắn phù thủy sẽ ném độc.

Số 6, 11, 12 ba sói đã lộ, chỉ còn một sói ẩn núp.

Mà nếu số 1, 2, 5 đã rõ thân phận, người sói còn lại là ai không quá khó đoán.

Nhóm người sói bị lộ gần hết, nhưng bảo vệ vẫn đang núp, tỷ lệ người tốt thắng rất lớn.

Nếu ưu thế của người sói đã trở nên rất nhỏ, bọn họ sẽ dùng cách gì để lật kèo?

Ví dụ như, lợi dụng phó bản giết chết người tốt?

Đoạn Dịch đứng dậy, nâng cằm, từ trên cao nhìn xuống Hồng Hiền.

Trong mắt ngậm chút trào phúng, Đoạn Dịch hỏi hắn ta: "Tôi đoán số 10 là dân thường nhỉ. Cậu muốn thắng, chọn cách đồ sát dân. Cậu muốn cắn tôi?"

Hồng Hiền cười. "Yên tâm đi. Ít nhất đêm nay sẽ không cắn anh. Tôi biết, anh bò qua hang xương cốt, thấy được một số thứ chúng tôi không biết. Lỡ phe người sói thua ván Ma Sói, tôi còn phải trông cậy vào thông tin của anh để qua màn mà."

"Ồ. Vậy là cậu dự tính để dành cắn tôi cuối cùng? Hoặc là..."

Nói được một nửa, Đoạn Dịch thoắt chuyển đến phía sau Hồng Hiền.

Hồng Hiền chưa kịp phản ứng đã bị Đoạn Dịch khống chế hoàn toàn, không thể cựa quậy chút nào.

Cánh tay trái Đoạn Dịch từ bả vai hắn ta vòng ra phía trước, khóa chặt nửa người trên, tay phải giơ một con dao, dí sát cổ Hồng Hiền.

"Anh, anh điên hả! Anh không thể sử dụng bạo lực!" Không ngờ Đoạn Dịch sẽ làm vậy, thanh âm Hồng Hiền run run, cơ thể cũng phát run.

"Tôi chưa đâm dao vào, không tính." Giọng Đoạn Dịch lạnh băng trầm thấp. Anh dùng sống dao chạm vào cổ Hồng Hiền, "Tôi mặc kệ cậu muốn cắn tôi bỏ tù, hay là ác độc hơn... Lợi dụng bẫy rập tử vong trong phó bản hại người khác. Tôi khuyên cậu tốt nhất vứt

ngay suy nghĩ này. Nếu không tôi giết cậu."

"Tôi từng chết một lần, tôi chả sợ cái gì."

Bàn tay trái xòe ra để lộ huy hiệu "Nhà tiên tri được chọn", Đoạn Dịch thấy Hồng Hiền nhìn huy hiệu rồi, mới nói tiếp: "Thấy sao? Tôi đã sớm có thể về nhà, nhưng tôi từ bỏ. Tôi chấp luôn cái mạng theo hệ thống đến cùng."

"Tôi đã vứt bỏ cơ hội sống, tôi còn sợ vi phạm quy định à? Tôi con mẹ nó đéo sợ cái gì. Cậu dám xằng bậy, tôi dám trước khi cơ thể biến mất vì vi phạm quy định bạo lực, có cả trăm phương pháp giết chết cậu."

Thanh âm lạnh như băng kèm chút mỉa mai. Đoạn Dịch lưu loát thu dao, đi đến trước người Hồng Hiền.

Đèn tường xuyên thấu vải lều trại chiếu vào, soi rọi gương mặt Đoạn Dịch thẳng tắp sắc bén như lưỡi dao. Khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt bén nhọn, không nói không rằng nhưng mang theo uy hiếp mười phần.

Lúc này đổi thành Đoạn Dịch nhởn nhơ, nhìn hắn ta hỏi: "Hồng Hiền, nghe hiểu chưa? Nghe hiểu thì chớp mắt."

Chương 114

Hồng Hiền nghe hiểu, cũng chớp mắt hai cái.

"Tốt lắm. Đi đi." Đoạn Dịch hất cằm hướng cửa lều trại, Hồng Hiền liền bỏ chạy mất hút.

Thấy Hồng Hiền rời đi, Đoạn Dịch đi ra cửa nhìn.

Anh đợi trong chốc lát, thấy số 4 Phương Đông Vũ từ lều số 3 phù thủy rời đi, liền đi tìm cô.

Nói chuyện cùng Phương Đông Vũ tầm 20 phút, Đoạn Dịch trở lại lều, thấy Dương Dạ.

Hai người chân trước chân sau chân đi vào lều, Dương Dạ hỏi anh: "Tình huống hiện tại của cậu như thế nào?"

Đoạn Dịch tóm tắt đại khái sự tình cho Dương Dạ. "Tôi xem như xé rách mặt với người sói. Mặt khác, bên Phương Đông Vũ, cô ấy đã xác định được ba sói, nói không cần bảo vệ mình. Phù thủy đêm nay sẽ ném độc số 6. Còn Bảo vệ..."

Dương Dạ nói: "Số 2 là Bảo vệ?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Ừ. Chúng ta phán đoán giống nhau. Số 3 mạnh bạo fake tri, dám nhận phù thủy, là vì theo góc nhìn của cô ấy, buổi tối cô ấy có thể thương lượng sách lược cùng Bảo vệ. Cô ấy có thể thương lượng cùng ai? Chỉ có thể là số 2. Hai cô là đồng đội cũ, hơn nữa quan hệ nhìn qua không tồi."

"Vừa rồi lúc Phương Đông Vũ tìm số 3, số 2 cũng có mặt. Tuy rằng không trực tiếp thừa nhận, nhưng tôi cảm thấy xác suất cô ấy là Bảo vệ rất lớn. Tóm lại, tôi nói với cô ấy, Bảo vệ hoặc tự vệ, hoặc bảo vệ anh."

"Ừ." Dương Dạ nói, "Nếu số 2 không phải sói, trong mắt người sói, Bảo vệ là một dân. Nhà tiên tri, phù thủy đã lộ, dưới tình huống

Bảo vệ chắc chắn sẽ bảo vệ phù thủy hoặc tiên tri... Người sói sẽ chọn cắn người khác. Nếu số 2 là Bảo vệ, cô ấy tự vệ là đúng."

Đoạn Dịch vẫn hơi lo lắng. "Tôi sợ người sói suy nghĩ linh hoạt, sẽ chọn cắn anh. Logic của anh tốt, hơn nữa còn nghi ngờ họ. Cho nên tôi nhắc bảo vệ châm chước một chút."

Dương Dạ hỏi anh: "Nhỡ tôi là thợ săn thì sao?"

Đoạn Dịch nói: "Anh không giống thợ săn. Dựa theo tính cách anh, nếu rút được bài thợ săn... Tôi cảm thấy anh sẽ làm nhiều thao tác hơn."

Dương Dạ cười, sau đó nói: "Thế cục Ma Sói hay thật, hầu như ai cũng lật ngửa bài. Kế tiếp là Bảo vệ và người sói đánh cược vụ cắn."

Đoạn Dịch bổ sung: "Trừ cái này ra, về sau chúng ta còn phải tránh bị người sói gài bẫy hại chết. Tuy số 11 suốt ngày cua gái, không thăm dò phó bản. Nhưng không thể thiếu cảnh giác. Cậu ta có thể đi đến hiện tại, chứng tỏ có chút bản lĩnh."

Dương Dạ nghe xong, mặt lộ vẻ vài phần vui mừng.

Biểu tình này tất nhiên Đoạn Dịch nhìn ra. "Ánh mắt kiểu gì thế hả?"

Dương Dạ thành khẩn nói: "Ánh mắt khích lệ đó. Tôi sẽ nói với anh cậu, dù em ấy có thả tâm một vạn lần, cậu vẫn đủ sức đảm đương một phía."

Đoạn Dịch có hơi không thích ứng Dương Dạ nói chuyện đứng đắn. Ngày thường hai người gặp mặt đều khịa nhau là chính, nên lúc này anh có chút không quen. "Hiếm khi thấy anh nói chuyện đàng hoàng."

Nhìn ra anh bị ngại, thế là Dương Dạ lập tức hết đứng đắn. "Hở, chả thế thì sao? Lương Lương vì cậu mà rầu thúi ruột. Xem em ấy nhíu mày sầu lo mỗi ngày, lòng tôi đau lắm ó. Cậu trưởng thành em ấy đỡ lo, tôi cũng thấy an tâm."

Trầm mặc ba giây, Đoạn Dịch: "... Được rồi, biết hai anh mặn nồng rồi. Tôi thừa nhận, được chưa? Đừng phát cơm chó nữa được không?"

"Sớm nên thừa nhận." Bày tư thái người thắng đứng lên, Dương Dạ mỉm cười đi ra ngoài, trước khi đi còn vẫy vẫy 5 ngón tay, "Chúng tôi kết hôn 5 năm, so với 5 năm trước còn ân ái hơn nha. Uầy, 5 năm rồi cậu vẫn độc thân hả?"

Đoạn Dịch: "..."

Sau khi Dương Dạ rời đi, Đoạn Dịch chuẩn bị ngủ, thì nghe được thông báo số 6 vào tù.

Xem ra là phù thủy ném độc.

Nhưng thẳng đến hừng đông, Đoạn Dịch không nghe thêm thông báo nào nữa.

Có vẻ là... Bảo vệ bảo vệ đúng người?

.

Sáng sớm hôm sau.

Ngoài tù còn 10 người chơi.

Mọi người mỗi người ôm một tâm tư ăn qua bữa sáng, rồi cùng nhau đi tới mộ thất đặt bảy quan tài.

Trước khi đi Đoạn Dịch cố ý liếc hướng hai phòng tù giam. Anh nhớ lại một chút, cả buổi sáng không nghe được nơi đó phát ra bất cứ thanh âm gì. Phỏng chừng lều trại làm phòng tù có thiết lập đặc biệt, tránh cho người bên trong bên ngoài câu thông nói chuyện.

Trong căn mộ thất thứ hai.

Sáu quan tài gỗ bình thường vây quanh một quan tài đá.

Quan tài nằm giữa đã bị mở nắp, Tân Nương Lâu Lan không biết ở nơi nào.

Các quan tài chung quanh nhìn qua còn nguyên vẹn không hư hao gì.

Đoạn Dịch cầm một cây dù đen đi lên trước, bàn tay tùy tiện chạm vào một nắp quan tài. "Thứ tự mở quan tài không cần chú ý đúng không?"

Ổ Quân Lan mở miệng đáp: "Cho dù có chú ý, chúng ta cũng không hiểu."

"Aizz, cô này..."

"Cùng nhau mở?" Ổ Quân Lan rất có nghĩa khí đi tới trước quan tài cạnh Đoạn Dịch, tính đẩy nắp ra.

"Chà, luôn là các anh xông lên phía trước, không cần chúng tôi hỗ trợ."

Người nói là số 11 Hồng Hiền.

Đi đến bên cạnh Ổ Quân Lan, Hồng Hiền một tay chạm nắp quan tài, một tay vuốt mái tóc cô, cười. "Một mình chị sợ là không đủ sức mở đâu? Tôi giúp chị nhé?"

Thấy thế Đoạn Dịch đang muốn tiến lên, Ổ Quân Lan bỗng nhấc giày cao gót dẫm mạnh vào chân Hồng Hiền. "Úi, không cẩn thận đạp trúng cậu. Tôi thu chân rồi, không tính vi phạm quy định ha?"

"Đm chị vô khu mộ mà đeo giày cao gót?" Hồng Hiền nhe răng trợn mắt dậm cái chân bị dẫm.

"Chết cũng phải chết xinh đẹp ưu nhã. Cậu không hiểu đâu." Ổ Quân Lan trừng mắt liếc hắn ta, lạnh lùng nói, "Tránh ra."

"Bày đặt giả bộ cho ai xem?" Hồng Hiền dỗi một câu, "Ăn mặc đẹp chả phải là vì câu dẫn đàn ông à?"

"Bà đây mặc đẹp để mình tự ngắm. Bà đây xinh đẹp tự tin một mình, méo cần cậu đánh rắm!" Ổ Quân Lan chửi một tăng, không thèm nói lý với Hồng Hiền nữa, hai tay đỡ nắp quan tài, gật đầu với Đoạn Dịch, "Cùng nhau mở?"

"Tất cả đứng xa ra." Người nói chuyện là Dương Dạ.

Đi đến bên Đoạn Dịch, Dương Dạ giơ tay đỡ lấy quan tài: "Trước tiên mở cái này xem đã. Lỡ mà gặp xác chết vùng dậy, nhiều người quá chúng ta không kịp tránh. Coi tình huống lại nói."

"Được. Tôi nghe hai anh." Ổ Quân Lan nói.

"Tôi đếm một hai ba, hai ta cùng nhau đẩy quan tài." Đoạn Dịch nói Dương Dạ một câu, sau đó nhìn không chớp mắt mở nắp quan tài, "Một, hai, ba... đẩy!"

Cùng một tiếng "Rầm", nắp quan tài bị đẩy ra, rơi mạnh xuống mặt đất.

Bụi đất bốc lên, rồi lắng dần.

Đoạn Dịch và Dương Dạ song song giơ đèn pin chiếu vào quan tài. Bên trong thế mà cũng rỗng tuếch, không có cái gì.

Một bên, Ổ Quân Lan chú ý tới biểu tình kinh ngạc của hai người, liền đi tới nhìn theo vào quan tài.

Sau chút kinh ngạc ngắn ngủi, cô đi tới quan tài bên cạnh.

Ngồi xổm xuống, lỗ tai dán cạnh quan tài, cô thử gõ gõ. "Đừng nói quan tài này cũng là quan tài trống?"

Đoạn Dịch đi tới. "Thử là biết."

Ngay sau đó, quan tài này cũng bị mở ra.

... Bên trong vẫn như cũ trống không.

Liên tiếp mở hai quan tài, các người chơi khác không còn quá sợ.

Số 3 và số 2 hai cô gái đến quan tài gần nhất, ý đồ hợp lực mở nó ra xem.

Chân số 11 Hồng Hiền có vẻ đã hết đau, chạy cái vèo đến trước mặt các cô. "Để tôi. Mấy việc này không thể làm phiền các cô gái."

Nói thật trong nháy mắt, Hồng Hiền làm Đoạn Dịch nghĩ tới Bành Trình.

Nhưng hai người vẫn khác nhau nhiều.

Bành Trình tai to mặt lớn, ăn nói kiểu này trông vô cùng đáng khinh.

Nhưng Hồng Hiền lớn lên đẹp trai, dù vừa rồi nói năng lỗ mãng với Ổ Quân Lan, hiện tại lại biểu hiện ga lăng nhiệt tình... Hình như không khiến số 2 số 3 cảm thấy phản cảm.

Như thế, Hồng Hiền, số 2 và số 3 hợp lực mở quan tài thứ ba... trống không.

Mọi người phân công mở ba quan tài còn lại.

Như dự đoán... Trong ba quan tài này cũng trống không.

Tân nương không thấy, nha hoàn cũng không thấy.

... Các nàng đi đâu rồi?

Trừ các quan tài rỗng tuếch, ánh mắt Đoạn Dịch băn khoăn nhìn một vòng mộ thất, cuối cùng dừng trên một bức tranh.

Bức tranh vẽ bốn đoạn chuyện xưa, cô gái và chàng trai gặp nhau yêu nhau, chàng trai cầu hôn, cô gái xuất giá, cô gái hạ táng.

Trong đó nổi bật nhất là tranh vẽ cảnh xuất giá.

Tân nương mang lụa che mặt, mặc một thân váy đỏ đứng giữa sa mạc rộng lớn. Thị nữ hồi môn đứng phía sau, thậm chí trời đất

vạn vật đều ảm đạm thất sắc. Cát vàng vạn dặm, chỉ có màu áo cưới là sắc thái duy nhất.

Mà hướng nàng đang nhìn, là phu quân của nàng.

Đoạn Dịch không thấy mặt nàng, nhưng dường như có thể nhìn thấy ánh mắt của nàng. Đó là một ánh mắt tràn ngập tình yêu và khát khao.

Phu quân nàng giơ một bàn tay, nàng trong tranh cũng giơ bàn tay phải của mình đến. Chỉ cần nắm lấy tay phu quân, nàng sẽ nắm được hạnh phúc cả đời.

Cùng lúc này, trong lòng Đoạn Dịch sinh ra một suy nghĩ kỳ lạ.

... Đừng, đừng giơ tay, đừng đi theo hắn ta. Nếu không cô sẽ chết giống như bức tranh tiếp theo.

Nhìn chằm chằm tân nương trên bức tranh, Đoạn Dịch bước lên một bước đến gần nàng.

Giây tiếp theo, sự tình thần kỳ xảy ra.

Như thể nghe được tiếng lòng anh, Đoạn Dịch nhìn thấy tân nương trên tranh vẽ hơi nghiêng đầu, nhìn về phía mình.

Trong chớp mắt, tim Đoạn Dịch hung hăng đập mạnh. Bảy quan tài trống không, mộ thất vẽ hình tượng Phật có thể di chuyển pháp bảo... Chẳng lẽ người trong tranh cũng có thể di chuyển? Tân nương và nha hoàn trong quan tài chẳng lẽ bị phong ấn trong tranh?

"Tiểu Dịch? Đoạn Dịch? Cậu không sao chứ?" Là giọng Dương Dạ.

Phát hiện thần sắc Đoạn Dịch không đúng, Dương Dạ mở miệng nhắc nhở anh hai câu.

Đoạn Dịch phục hồi tinh thần, hướng Dương Dạ lắc đầu.

Đến khi anh quay đầu nhìn lại bức tranh, tân nương đã quay đầu

về phương hướng ban đầu.

"Tôi cảm thấy bức tranh này không đơn giản. Để tôi xem."

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch bước đến trước bức tranh tân nương xuất giá.

Lúc này đây Đoạn Dịch thầm nghĩ rất nhiều, nhưng không thấy tân nương quay đầu nhìn mình.

Vì thế anh nâng tay, ngón tay chầm chậm chạm vào bức tranh.

Trước tiên anh chạm vào phần cát vàng.

Tiếp theo anh nhìn cát vàng dưới chân tân nương, váy dài đỏ rực, cuối cùng là khăn che kín mặt.

Rốt cuộc gương mặt sau khăn che mặt trông như thế nào, mà làm người ngàn năm sau nhìn thấy thi thể nàng, muốn trộm thi thể nàng, thậm chí muốn thành thân cùng nàng?

Cô bị phong ấn trong tranh? Cô có ý thức không? Cô...

Cô có thể thấy tôi, cảm giác được tôi không?

Suy nghĩ vừa chuyển, ngón tay Đoạn Dịch chạm vào cát vàng hướng lên trên, dán sát vào tay tân nương.

Trong tranh, tân nương vươn tay, chuẩn bị nắm lấy tay phu quân nàng.

Đoạn Dịch chạm vào bàn tay này.

Anh lập tức cảm nhận được... Tay nàng có độ ấm.

Xúc cảm da tay tinh tế chân thực, thậm chí lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi... Đoạn Dịch cảm thụ rõ ràng cực kỳ.

Phảng phất như thể thông qua bức tranh, anh xuyên qua ngàn năm thời gian, cầm lấy tay Tân Nương Lâu Lan.

Tim vô cớ đập nhanh, Đoạn Dịch chợt nghĩ... Mình có thể kéo khăn che mặt của cô ấy không?

Đoạn Dịch nhanh chóng giơ một cái tay khác, chạm vào hình vẽ khăn che mặt tân nương.

Khăn che mặt mỏng như cánh ve, lại che đậy dung mạo nàng kín mít.

Trước khi xốc khăn che mặt, ngón trỏ Đoạn Dịch thử kéo nhẹ một góc khăn che mặt, liền thấy nó thật sự bị nhấc lên... Phần cằm trắng nõn sau chiếc khăn che bị lộ ra.

Chương 115

Trong mộ thất u ám, mặt tường như điểm liên kết hai thời không.

Tay chạm tay, Đoạn Dịch chạm vào Tân Nương tại thời không khác.

Bằng dự cảm mãnh liệt và bản năng cơ thể, Đoạn Dịch một tay túm Tân Nương Lâu Lan vào mộ thất, tay còn lại giật khăn che mặt nàng.

Ngay lúc này, anh bỗng nghe thấy tiếng gió.

Gió to gào thét, Đoạn Dịch từ mộ thất nhỏ hẹp dịch chuyển đến sa mạc vô tận trong một giây. Cơn gió mạnh cuốn cát vàng thổi quét người anh.

Trong cơn gió lốc, anh quay người, phản ứng đầu tiên là kéo tân nương chạy trốn.

Nhưng tân nương nhanh tay tránh khỏi anh, sau đó hung hăng đẩy mạnh anh.

Gió cát đập vào mặt, xước qua mặt khiến Đoạn Dịch đau rát.

Anh bị gió đẩy lên cao, cả cơ thể cùng cát bụi bị gió cuốn bay giữa không trung.

Thời điểm anh cho rằng mình sẽ bị thổi bay đi mất, cơ thể anh khựng lại.

... Anh rời khỏi sa mạc ngã xuống đất, quay về mộ thất.

Phản ứng đầu tiên của Đoạn Dịch là buồn bã mất mát, phản ứng thứ hai là mông đau.

Bởi vì lúc bị đẩy ra ngoài, anh tiếp đất bằng mông.

Ngay sau đó, mặt tường truyền đến thanh âm "Sàn sạt".

Ngước mắt nhìn theo hướng phát ra âm thanh quái dị, Đoạn Dịch thấy cát vàng trong bức tranh đang chầm chậm tràn ra, chảy vào trong mộ thất.

Tốc độ cát chảy không nhanh, trước mắt chỉ trải một lớp mỏng dưới chân tường.

Nhưng nếu liên tục chảy ra cuồn cuộn, chẳng bao lâu sẽ vùi lấp toàn bộ mộ thất.

Thấy thế, các người chơi có hơi hoảng loạn, hai mặt nhìn nhau, lục tục rời khỏi mộ thất này.

Dương Dạ đi lên đỡ Đoạn Dịch dậy. "Sao lại thế này? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Đoạn Dịch như mới tỉnh mộng: "Tôi, tôi cảm giác mình đã vào tranh. Tôi chạm vào tay tân nương, cảm thấy cô ấy là vật sống. Cơ thể cô ấy có độ ấm. Tôi muốn kéo cô ấy ra ngoài, không ngờ lại bị cô ấy kéo vào tranh... Tôi gặp bão cát, sau đó bị cô ấy đẩy ra."

Nghe vậy, Dương Dạ nhìn anh vài lần. "Biểu cảm của cậu không ổn. Trông cậu như bị tân nương câu mất hồn."

Đoạn Dịch nhíu mày: "Tôi..."

"Tôi không đùa." Dương Dạ hơi nghiêm mặt, "Nếu tân nương là Boss phó bản, cô ta có kỹ năng mê hoặc tâm trí là bình thường. Khi chúng ta xem tranh phải cẩn thận, kẻo bị trúng chiêu."

"Không phải tà thuật gì đâu. Chỉ là không hiểu sao... Vừa thấy mặt cô ấy, tôi liền có cảm giác rất quen thuộc." Đoạn Dịch thở ra một hơi, xoa bóp giữa mày, lại nhìn về phía bức tranh không ngừng chảy cát, "Rốt cuộc bức tranh này..."

Nghĩ đến cái gì, Đoạn Dịch chạy ra ngoài. "Đi. Chúng ta kiểm tra lại mấy món đồ lấy từ chỗ "hỉ đường"."

.

Hôm đó đám Đoạn Dịch bò qua đoạn đường xương cốt, tới một mộ thất được tranh trí thành hỉ đường, thấy ba bộ xương trắng, cũng nhặt được một túi đồ đựng dụng cụ vẽ tranh và các món đồ khác.

Bởi vì mang ra rất nhiều, bọn họ chưa kịp nhìn kỹ.

Hiện giờ bức tranh xuất hiện hiện tượng kỳ quái, bọn họ quyết định kiểm tra kỹ lại những món đồ mà người chết lưu lại, xem có thể tìm được manh mối hay không.

Ổ Quân Lan lấy một cái ba lô, đúng cái túi đựng dụng cụ vẽ tranh.

Trong túi có rất nhiều bút vẽ, thuốc màu. Ổ Quân Lan lộn ngược túi đồ lắc lắc, rũ ra vài tập tranh. Không rảnh xem tranh vẽ, cô lấy toàn bộ đồ đạc trong ba lô ra trước đã.

Trong lúc Ổ Quân Lan moi móc túi đồ, Dương Dạ đang kiểm tra ba lô khác, Đoạn Dịch nhặt một tập tranh dưới đất lên.

Mở tập tranh ra, không ngờ là một cuốn phác thảo vẽ hình tượng Phật.

Sơ đồ phác thảo không vẽ người, mà vẽ một trong tứ đại kim cương... tay ôm tỳ bà Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương.

Trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị, Đoạn Dịch nghe Ổ Quân Lan nói: "Tôi thấy đường may bên ngoài ba lô này hơi lạ, đoán là có ngăn ẩn. Kết quả là có thêu chữ bên trong. Nhìn nó giống như... Một câu đồng dao."

Đồng dao?

Đồng dao ám chỉ cách vượt ải cuối cùng cũng xuất hiện?

Đoạn Dịch lập tức đi đến trước mặt Ổ Quân Lan, thấy được câu đồng dao.

"Người nóng tính, vẽ then cài cửa, ngồi bên bếp lò cùng guồng

quay tơ; cầm ly trà, uống cạn nó, rồi mời những người hàng xóm vào."

"Vẽ then cài cửa?" Đoạn Dịch vô thức nhíu mày, "Phó bản quả nhiên có liên quan đến vẽ."

Vẽ then cài cửa, mời hàng xóm vào... Sau đó đâu? Vẽ then cài cửa, chẳng lẽ để nhốt các hàng xóm?

Lúc này cách không xa truyền đến giọng Phương Đông Vũ: "Trong mộ thất, cát, cát chảy càng lúc càng nhiều!"

Nghe vậy, Đoạn Dịch chạy đến cửa nhìn vào trong mộ thất. Trên mặt tường vẽ Tân Nương Lâu Lan xuất giá, càng ngày càng chảy nhiều cát hơn. Hiện tại chung quanh mặt tường đã rải đầy cát, đủ để bao phủ mu bàn chân người.

Giải pháp cấp bách bây giờ là... Nghĩ cách đóng cửa liên thông hai mộ thất lại, như vậy cát bên trong sẽ không thể tràn qua khu lều trại, tiện đà vùi lấp mọi người.

Nhưng làm vậy hậu quả là mộ thất chứa bảy quan tài, cộng thêm lối đi xương trắng và hỉ đường sẽ hoàn toàn bị vùi lấp, các người chơi sẽ không thể tiếp tục thăm dò bí mật tại đó.

Cũng có nghĩa là bọn họ có lẽ sẽ không tìm được cách qua màn, chỉ có thể ở khu lều trại chờ chết...

Đoạn Dịch động não nhanh, lanh trí nghĩ đến một thứ, cao giọng hỏi: "Có ai biết vẽ tranh không?"

Người đứng ra là số 2 cô gái vóc dáng cao, cũng là người Đoạn Dịch đoán là Bảo vệ.

Cô giơ tay nói: "Tôi học vẽ tranh. Chắc là tôi có thể. Cần tôi vẽ như thế nào?"

Đoạn Dịch gom vội thuốc màu và bút vẽ dưới đất đưa cho cô: "Vẽ một bức tường chỗ tranh vẽ bị chảy cát, thử coi có thể chặn cát lại không."

"Cái gì? Anh nói gì?" Số 2 trợn tròn đôi mắt, tưởng mình nghe nhầm.

"Cứ thử trước đi." Đoạn Dịch nói, "Tốc độ dòng chảy không nhanh, kịp để chúng ta thử. Tôi theo cô vào. Một khi gặp nguy hiểm, tôi nhất định sẽ mang cô ra ngoài."

"Ừ... Được, tôi tin anh." Đoạn Dịch làm người đáng tin cậy, số 2 nhìn ra được. Cô lập tức cầm bút vẽ thuốc màu, lấy thêm một chai nước khoáng và hai chén sứ để chỉnh màu, đi vào mộ thất đặt quan tài.

Số 2 quả là dân chuyên nghiệp, tuy không có kinh nghiệm vẽ tranh trên tường, nhưng kỹ thuật vẽ tranh đủ cứng, nhanh chóng pha thuốc màu, vẽ vài nét bút liền phác họa đại khái kích cỡ một bức tường trên tường.

Quay đầu nhìn Đoạn Dịch, cô hỏi: "Lớn cỡ như vậy?"

"Ừ. Không sai biệt lắm." Đoạn Dịch một lần nữa nhìn mặt tường, hai bàn tay nắm chặt.

Số 2 đã phác họa hình dạng bức tường dọc theo chỗ cát tràn, hiện tại bắt tay vào vẽ chi tiết, vừa khéo đóng khung Tân Nương Lâu Lan bên trong.

Cầm bút vẽ, trước tiên số 2 vẽ nhanh loạt gạch tường, đổi màu, chấm thuốc màu, lấy đầy khe hở giữa các viên gạch.

Hai chân, làn váy, khăn che mặt của Tân Nương Lâu Lan dần dần bị bức tường bao trùm.

Đến cuối chỉ còn thừa đôi mắt.

Đầu bút vẽ hơi khô, số 2 khom lưng cúi đầu, mở chai nước khoáng đổ ít nước vào chén sứ, lại đổ thêm thuốc màu, điều chỉnh màu sắc.

Tranh thủ thời gian này, Đoạn Dịch nhịn không được tiến lên một

bước, gắt gao nhìn chằm chằm vị trí đôi mắt tân nương.

Thế giới của nàng đang bị bút vẽ dần che khất, nay chỉ còn một đôi mắt để người ta nhìn.

Liền ngay lúc này, Đoạn Dịch thấy rõ ràng... Chiếc khăn che mặt rơi xuống.

Cùng thời khắc đó, cát vàng bay lên, rồi rào rạt rơi xuống, cặp mắt như sương như nước ấy xuất hiện trước mắt Đoạn Dịch.

"Tiểu Thiên..."

"Tiểu Thiên!!"

"Tiểu Thiên!!!"

Đoạn Dịch nhịn không được kêu thành tiếng.

Đúng lúc này, số 2 chỉnh xong thuốc màu, Đoạn Dịch không kịp mở miệng ngăn cản, cô cầm cây bút chấm thuốc màu vẽ nhanh... Che khuất cặp mắt xinh đẹp kia.

Một bức tường mới hoàn thành, che mất hình vẽ Tân Nương Lâu Lan xuất giá.

Thanh âm sàn sạt dừng lại, cát vàng ngưng chảy.

Nhưng... cũng không còn thấy Tân Nương Lâu Lan.

Đó, đó là Tiểu Thiên ư?

Nhưng sao Tiểu Thiên lại ở trong tranh, còn biến thành Tân Nương Lâu Lan?

Hay là, tất cả đều do mình quá mức nhớ nhung, thế cho nên xuất hiện ảo giác?

Đoạn Dịch ngơ ngác ngồi dưới đất, cát vàng trên mặt đất bao phủ tới cẳng chân.

Chung quanh không ngừng truyền đến đủ loại thanh âm.

"Mọi người vào xem đi, thật sự không sao hết! Cát ngừng chảy! Bị tường chặn rồi!"

"Thần kỳ thế hả? Vẽ tranh thật sự có tác dụng? Liệu có phải trong phó bản này, chúng ta vẽ cái gì thì cái đó sẽ biến thành thật?"

"Ồ? Nếu không chúng ta thử xem, vẽ đồ ăn gì đó? Coi có ăn được không?"

"Tôi không nghĩ vậy. Vẽ tranh trên tranh có tác dụng lẫn nhau, nhưng chúng không thể tạo thành tác dụng cho con người ngoài hiện thực?"

"Thử là sẽ biết?... Hầy, không được rồi. Nè, chỗ góc tường tôi vẽ một cái bánh bao, nhưng tôi không lấy nó ra ăn được. Nhưng xem nè, tôi vẽ một người que, người que ăn bánh bao!"

Đoạn Dịch ngồi im không nhúc nhích, dường như có nghe thấy những lời này, lại dường như không nghe lọt tai.

Một lát sau Ổ Quân Lan và Dương Dạ đi đến.

Thấy bộ dạng Đoạn Dịch kỳ kỳ, Dương Dạ duỗi tay vỗ vai anh. "Cậu sao vậy?"

Đoạn Dịch ngẩng đầu nhìn chằm chằm mặt tường, sau một lúc lâu: "Tôi... Nếu tôi vẽ trên tường một cánh cửa, có thể mở cửa nhìn thấy cậu ấy không. Hay là..."

Hay là, bức tường vẫn bao trùm em ấy.

Mình, có phải mình lại làm em ấy biến mất?

Cánh tay Đoạn Dịch hơi run, cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Cùng Ổ Quân Lan liếc nhau, Dương Dạ vỗ mạnh vào vai Đoạn Dịch. "Đừng để mắc bẫy phó bản. Tân Nương Lâu Lan cực kỳ bất

thường. Vừa rồi tôi tìm được sổ tay ghi chép của người tên "lão Bạch". Cậu biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều yêu Tân Nương Lâu Lan. Hỉ đường là do lão Bạch trang trí. Ông ta hạ thuốc ngủ người khác, lúc bọn họ ngủ say, suốt đêm đào ra một lối đi, tới một mộ thất khác. Trang trí một thất thành hỉ đường, ông ta mang thi thể Tân Nương Lâu Lan qua đó, muốn kết hôn với Tân Nương Lâu Lan. Nhưng Tân Nương Lâu Lan bỗng hóa thành thây khô!"

"Chuyện đáng sợ vẫn còn phía sau. Đồng nghiệp lục tục tỉnh dậy, phát hiện cái hang, vì thế dồn dập chui vào. Trong lúc bò, bọn họ la hét nói chuyện với lão Bạch qua lối đi hẹp, nói ông ta đừng hòng độc chiếm Tân Nương Lâu Lan. Bọn họ phải cạnh tranh công bằng."

"Có hai người đi xung phong thành công vào hỉ đường, những người dư lại bị chặn trong lối đi không vào được. Cậu còn nhớ không, ở hỉ đường chúng ta phát hiện ba bộ xương?"

Lời Dương Dạ làm Đoạn Dịch dần bình tĩnh lại.

Ngẫm nghĩ câu chuyện, anh liên tưởng ngay. "Đồng dao. Là bài đồng dao! "vẽ then cài cửa", "gọi những người hàng xóm vào"... Đồng dao ám chỉ câu chuyện này."

"Người tên lão Bạch vào hỉ đường đầu tiên, mọi người muốn tranh đoạt Tân Nương Lâu Lan, ngăn họ cưới nhau. Có hai người thành công chui vào, còn lại... còn 8 người bị chặn trong lối đi."

"8 người trong lối đi, 3 người ở hỉ đường, nhưng 11 người đều không ra ngoài được. Bởi vì... Bởi vì còn người thứ 12 không đi theo họ. Trong bài đồng dao có nhắc đến người vẽ "then cài cửa". Có phải hắn là người vẽ "then cài cửa", nhốt mọi người bên trong không?"

"Sống sót 1 người, còn 11 người... Toàn bộ chết đói. 8 người bị nhốt trong lối đi chật hẹp chính là xương cốt chồng chất mà chúng ta nhìn thấy?"

- --

Bản Nursery Rhyme (Thơ vần cho trẻ em):

Cross Patch, lift the latch,

Sit by the fire and spin;

Take a cup, and drink it up,

Then call your neighbors in.

Người nóng tính, nhấc chốt cửa,

Ngồi bên lò sưởi và guồng quay;

Nâng tách trà, uống cạn nó,

Sau đó gọi các hàng xóm của bạn vào.

Bản The Little Mother Goose 1912 (Đồng dao Mẹ Ngỗng):

Cross Patch,

Draw the latch,

Sit by the fire and spin;

Take a cup,

And drink it up,

And call your neighbors in.

Người nóng tính,

Vẽ then cửa,

Ngồi bên lò sưởi cùng guồng quay;

Lấy tách trà,

Uống cạn nó,

Và gọi các hàng xóm của bạn vào.

Chương 116

Sau khi nói một lượt phỏng đoán, Đoạn Dịch chú ý tới một số chi tiết bất hợp lý. "Không, không hẳn. Chúng ta không thấy bộ xương nào ở hai mộ thất bên ngoài, càng không thấy bút vẽ. Lối đi xương cốt rơi một cây bút vẽ, số bút còn lại nằm ở hỉ đường. Nếu bên ngoài không có bút vẽ, thế người thứ 12 vẽ then cài hoặc chặn lối ra kiểu gì? Còn nữa, nơi này không có thi thể người thứ 12, hắn đi đâu rồi?"

"Khả năng thứ nhất, người đó cầm bút vẽ rời khỏi huyệt mộ. Khả năng thứ hai... người đó ở lại huyệt mộ. Nhưng không có bút, hắn dùng gì để vẽ? Nếu hắn đã chết, xương của hắn ở đâu?"

Nhìn về phía Dương Dạ, Đoạn Dịch nói, "Trên tấm ảnh anh tìm được, có một người tên Tiểu Họa đúng không? Hắn là họa sĩ vẽ tranh chuyên nghiệp? Trong nhật ký của người tên lão Bạch viết như thế nào?"

Dương Dạ nghe vậy, lấy sổ tay vừa rồi tìm được trong ba lô đưa cho Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nhận nhật ký xem, mày nhăn níu lại.

Lúc đi vào huyệt mộ, thứ đầu tiên họ tìm được là sổ tay của Tiểu Quân.

Sổ tay kể rằng đội khảo cổ đến quần thể cổ mộ mặt trời, có đến mấy chục huyệt mộ. Bọn họ chọn một huyệt mộ đi vào, gặp Tân Nương Lâu Lan ngàn năm vẫn nguyên vẹn như lúc ban đầu. Lão Lý ăn trộm thi thể nàng, mang lên mặt đất, thi thể lập tức hóa thây khô, ngay sau đó, huyệt mộ bị bão cát vùi lấp.

Sau đấy, nhóm Đoạn Dịch tìm được ảnh chụp đội khảo cổ ở lối đi xương cốt, có đội trưởng Vương, lão Lý, lão Bạch, Tiểu Họa, và một hòa thượng cầm tràng hạt.

Mà hiện tại Đoạn Dịch đọc nhật ký lão Bạch, phát hiện nội dung

giống y đúc nhật ký của Tiểu Quân.

Sổ nhật ký này cũng viết đến đoạn huyệt mộ bị bão cát vùi lấp thì hết. Rốt cuộc tứ đại kim cương có liên quan gì với huyệt mộ, nhật ký của lão Bạch không giải thích.

Đọc tiếp là chuyển sang đoạn ông ta hạ thuốc đồng nghiệp và bố trí hỉ đường.

"Bọn họ đều thích Tân Nương Lâu Lan... Bọn họ muốn cướp cô ấy! Tôi cưới cô ấy trước không phải là được à? Chờ đến khi tôi cưới cô ấy rồi, bọn họ muốn cướp cũng không cướp được!"

"Sau khi khảo sát sơ bộ, ở đây có một lối đi bị che lấp, đầu bên kia chắc là một mộ thất khác. Tôi sẽ đào một đường hầm ở lối đi bị che lấp này, mang cô ấy qua bên kia... Đến lúc đó không ai có thể tìm được chúng tôi!"

.....

"Tôi mang cô ấy vào được rồi, chúng ta sắp cưới rồi... Cô ấy là của tôi!"

"Thanh âm gì vậy? Bọn họ phát hiện?! Bọn họ đang chạy tới?!

"Bọn họ nói phải cạnh tranh công bằng? Ha ha... Buồn cười!

"Tôi muốn giết bọn họ! Giết toàn bộ!"

"Mẹ nó, thế mà có hai thằng sắp vào tới... Tao giết hai thằng này trước!"

Nhật ký đến đây là kết thúc. Phỏng chừng là bởi lão Bạch ngừng viết để giết hai người bò ra từ lối đi hẹp.

Sau một lúc lâu, Dương Dạ nói: "Chúng ta đoán sai rồi. Chúng ta ở hỉ đường thấy ba bộ xương, phản ứng đầu tiên là cho rằng ba người chính là lão Bạch và hai người dẫn đầu, số còn lại đều chết trong lối đi hẹp."

"Nhưng kỳ thật không hợp lý. Thứ nhất, cho dù có người ở lại mộ thất này, vẽ tranh lấp kín lối chui vào đường đi hẹp. Thế tại sao những người còn lại không vào hỉ đường, mà ở lại trong lối đi chờ chết? Thứ hai, chính là vấn đề cậu vừa nhắc đến, bên ngoài không có bút vẽ, không có thi thể, người thứ 12 đã đi đâu mất?"

"Nếu tất cả mọi người đều yêu Tân Nương Lâu Lan, việc người thứ 12 ở lại mặc kệ tân nương lấp kín cửa ra là không hợp lý, chúng ta có thể loại trừ khả năng này. Suy ra..."

Dương Dạ đẩy mắt kính, tiếp tục nói, "Suy ra, 12 người đều chui vào lối đi hẹp."

"Đúng, tôi cũng nghĩ như anh." Đồng tử Đoạn Dịch nhịn không được co rụt một chút.

Tiếp tục suy đoán chi tiết theo hướng này, sự thật khiến người ta càng nghĩ càng thấy ớn.

Sự tình hẳn là đã diễn ra như này: Trước hết lão Bạch mang tân nương tới hỉ đường, 11 đồng nghiệp phát hiện, tất cả đều chui qua lối đi hẹp.

Lão Bạch đang viết những chuyện đã trải qua vào sổ tay thì thấy có hai người từ lối đi hẹp vào hỉ đường, ông ta bèn ngừng viết, quyết định giết bọn họ.

Chuyện xảy ra sau đó không được ghi chép lại, nhưng logic phù hợp nhất là, 11 người đều vào hỉ đường, tranh đoạt tân nương. Một cuộc hỗn chiến đã xảy ra tại hỉ đường.

Trong lúc này, có người cầm bút vẽ và thuốc màu bò vào lối đi hẹp, vẽ tranh bịt kín lỗ chui vào, nhốt bản thân, tân nương, và 11 người ở nơi này.

Vẽ xong, người này trở lại hỉ đường.

Người duy nhất có dụng cụ vẽ tranh là Tiểu Họa, rất có thể Tiểu Họa chính là đã làm tất cả những việc này.

Sau đó không biết qua bao lâu, 9 người nhận thấy có điều không ổn, hoặc do bọn họ đói khát, muốn bò ngược về theo lối đi hẹp, nhưng chui vào rồi bọn họ mới biết không trở về được. Không chỉ không thể về mộ thất cũ, khi bọn họ vòng về hỉ đường, phát hiện cửa vào hỉ đường cũng bị bịt kín.

Hai đầu lối đi bị bịt kín, nhốt chết 9 cá nhân trong hầm chui chật hẹp, chỉ còn 3 người ở hỉ đường.

Chỉ có như vậy giải thích được, vì sao có 9 người chết đói trong lối đi đầy xương, chứ không chết ở hỉ đường giống ba bộ xương.

Đoạn Dịch vừa nói vừa tái hiện lại loạt chi tiết đáng sợ ấy trong đầu.

Dương Dạ cơ bản nhất trí cùng anh. "Không tồi, đây là suy đoán hợp lý nhất."

Đoạn Dịch vẫn cau chặt mày: "Nhưng nếu thật sự là như vậy... Tân nương biến mất như thế nào?"

Dương Dạ ngẫm nghĩ, nói: "Pháp bảo của tứ đại kim cương có thể di chuyển trên tường. Chắc là tân nương có thể cũng có thể di chuyển? Cô ta biến mất khỏi thế giới 3D, tồn tại dạng mặt phẳng 2D... Nên không bị ảnh hưởng bởi hạn chế ở thế giới 3D, mem theo mặt tường chạy ra bên ngoài, cuối cùng..."

Nhìn phía mặt tường bị vẽ một bức tường, Dương Dạ nói, "Cuối cùng quay về bức tranh. Mà hiện tại, chúng ta dùng một bức tường để chặn cô ta."

"Lời anh nói cũng là một khả năng. Nhưng ngoại trừ tân nương vô cớ biến mất khỏi hỉ đường, còn một điểm đáng ngờ nữa." Đoạn Dịch vừa nói vừa dẫm lên cát vàng, đi tới lỗ chui vào lối đi đầy xương cốt.

Ngồi xổm xuống, đôi tay đào mớ cát vàng che lỗ chui. Đoạn Dịch nhìn vào bên trong, "Nếu suy đoán của chúng ta là thật, lối chui vào này, và cả lối vào hỉ đường, hai đầu chui phải bị chặn lại. Thế... Cửa chặn đâu?"

.

Cắt ngang cuộc thảo luận của Đoạn Dịch và Dương Dạ là một tiếng thét chói tai.

Hai người lập tức quay đầu lại, nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta cực kỳ bất ngờ.

Có hai bàn tay từ trong bức tranh vươn ra, bóp cổ cô gái số 3. Số 3 cố sức đẩy đôi tay này ra để chạy trốn, nào biết người trong tranh chui ra, từ bức tranh theo cô tới huyệt mộ.

Đó là bức tranh vẽ cảnh hỏi cưới.

Chàng trai mang lễ vật đến hỏi cưới Tân Nương Lâu Lan chưa xuất giá.

Tân Nương Lâu Lan vẫn như cũ đội khăn che mặt cùng ba thị nữ đứng trong góc đại đường, bên cạnh là cha mẹ nàng và đứng phía trước là vị hôn phu đang hỏi cưới.

Người từ trong tranh chui ra bóp cổ số 3, chính là một trong các thị nữ của tân nương.

Gần như tại một phần nghìn giây, sau khi nhìn thấy tình huống ngoài ý muốn, Đoạn Dịch vô thức liếc Tân Nương Lâu Lan một cái.

Nhìn chằm chằm khăn che mặt vài giây, Đoạn Dịch đột nhiên nghĩ tới một vấn đề mấu chốt, xoay đầu nhìn bức tranh bên cạnh.

Bốn bức tranh kể về đoạn chuyện xưa: Chàng trai nhìn thấy Tân Nương Lâu Lan, nhất kiến chung tình, nên hỏi cưới nàng.

Hiện tại Đoạn Dịch đang nhìn bức tranh tả cuộc gặp gỡ giữa Tân Nương Lâu Lan và phu quân.

Bức tranh này vẽ rõ từng chi tiết nhỏ. Đoạn Dịch phát hiện một chi tiết trước đó bị anh xem nhẹ... Trên bức tranh gặp gỡ, tân nương ngồi trên chiếc xe gỗ do một ông già đẩy đi giữa phố xá sầm uất.

Khăn lụa che khuất dung nhan nàng, cách lụa mỏng, nàng cùng chàng trai bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt chàng trai nhìn về phía nàng quấn quýt si mê, như thể một cái liếc nhìn say đắm vạn năm.

Giờ Đoạn Dịch mới thấy chỗ vô lý... Nàng đeo khăn che mặt thì chàng trai nhất kiến chung tình kiểu gì?

Dựa vào kỹ năng não bổ cũng được?

Sau giây lát ngắn ngủi phát hiện ra chi tiết bất thường, khóe mắt Đoạn Dịch vụt lóe tia sáng. Anh giương mắt nhìn lên, thấy thị nữ kia vừa vào mộ thất liền rút một con dao găm đâm về phía số 3.

Số 2 đứng bên cạnh lập tức căng dù đen, chặn một nhát dao.

Thị nữ sửng sốt một chút, tạm thời không hành động. Thừa dịp này, 2 vội vàng kéo số 3 lui về phía sau.

Hai người còn chưa chạy được vài bước, thị nữ mở to mắt, một lần nữa nắm chặt dao trong tay, muốn xông lên.

Nhưng trước đó, thị nữ nhìn một lượt những người khác trong mộ thất, trán đổ mồ hôi, hình như hơi do dự.

Tranh thủ lúc thị nữ đang hoảng thần, Đoạn Dịch nhảy vụt đến trước mặt thị nữ. Bên cạnh thị nữ vừa khéo có một quan tài trống, một tay Đoạn Dịch bám vào mép quan tài, mượn lực quét chân, hung hăng đá trúng tay thị nữ, "keng" một tiếng, dao găm trong tay thị nữ lập tức rơi xuống đất.

Thị nữ trợn mắt nhìn Đoạn Dịch, lấy tốc độ cực nhanh đấm về phía Đoạn Dịch.

Nhưng Đoạn Dịch so với thị nữ còn nhanh hơn. Anh mau lẹ nghiêng người làm thị nữ đánh hụt, tay vẫn chống mép quan tài, mượn lực bật người lên không trung xoay nửa hình tròn, cả người thuận thế vòng ra phía sau thị nữ.

Thị nữ chưa kịp quay đầu đã bị Đoạn Dịch giơ hai tay, một tay khóa cổ thị nữ, một tay giữ chặt phần eo bụng.

Dùng tư thế này hoàn toàn khống chế thị nữ, Đoạn Dịch nhấc thị nữ lên, đẩy mạnh thị nữ vào trong quan tài.

Không đợi anh làm động tác tiếp theo, một nắp quan tài được đẩy tới trước mặt anh.

... Là Dương Dạ. Anh ta nhìn ra Đoạn Dịch muốn làm gì, mau lẹ phối hợp cùng anh.

Vuốt qua loa cái trán mướt mồ hôi, Đoạn Dịch vừa đỡ lấy một đầu nắp quan tài từ tay Dương Dạ, vừa hướng anh ta gật đầu.

Sau đó anh dùng sức đẩy nắp quan tài, nhốt thị nữ trong quan tài.

Hai tay Đoạn Dịch chống nắp quan tài nhảy lên, đè phía trên nắp quan tài. Gập một chân, khuỷu tay gác trên đùi, bày tư thế thoải mái nhẹ nhàng, Đoạn Dịch ngồi trên quan tài, chặn thị nữ bên trong.

Trong quan tài vang lên tiếng thét chói tai cực kỳ sợ hãi, cùng tiếng động thị nữ đập mạnh vào nắp quan tài.

"Á á... Á á á!"

Giọng thị nữ tràn ngập hoảng sợ. Ngoài tiếng thét chói tai, thị nữ còn rít vào một đống ngôn ngữ đám Đoạn Dịch nghe không hiểu.

Đoạn Dịch đoán thị nữ đang nói mấy câu đại loại "Cầu xin mọi người thả tôi ra".

Không biết qua bao lâu, tiếng thét chói tai bỗng ngừng lại, thị nữ niệm một đoạn dài cổ quái.

Thanh âm xuyên thấu quan tài dày nghe nặng nề khàn khàn, càng khiến âm điệu thêm cổ quái.

Sự tình quái đản xảy ra... Có một bức tranh chui ra ngoài quan tài.

Trên tranh vẽ thị nữ bị nhốt. Thị nữ hình 2D trườn qua khe hở

quan tài, nhanh chóng lẻn xuống mặt đất.

Dừng trên mặt đất một lát, thị nữ trừng mắt nhìn Đoạn Dịch, ánh mắt có chút khiêu khích.

Cuối cùng thị nữ nhanh chóng bò lên bức tranh, về bên người Tân Nương Lâu Lan.

Trên bức tranh hỏi cưới, thị nữ đứng bên cạnh tân nương nhìn chàng trai hỏi cưới, như thể chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Chương 117

Trong mộ, một cảnh tượng không thể dùng lẽ thường giải thích vừa phát sinh trước mắt mọi người, không ai kịp phản ứng. Đoạn Dịch giống mọi người sửng sốt một hồi lâu, sau đó nhớ tới cái gì, lia mắt nhanh tới vị trí góc tường.

Lúc nãy anh tưởng mình lại trơ mắt nhìn Minh Thiên biến mất, cho nên ngồi dưới đất phát ngốc. Trong lúc ngơ người, anh có nghe thấy cô gái số 2 nói người que mình vẽ trên tường ăn bánh bao.

Anh nhìn lên tường, quả nhiên thấy một hình người nhỏ xíu.

Bánh bao đã bị ăn mất, vị trí góc tường chỉ còn một người que. Giờ phút này nó đang đi qua đi lại, phạm vi hoạt động không rộng, giới hạn trong một viên gạch vuông.

Tân nương, thị nữ cùng các nhân vật khác trên tranh đều ở trạng thái tĩnh.

Vì sao người que số 2 vẽ lại có thể di chuyển trên tranh?

Đoạn Dịch suy nghĩ, đi đến trước mặt nó, thử túm cánh tay nó, muốn kéo nó ra khỏi tranh.

Nhưng xúc cảm của người que khách hoàn toàn với Tân Nương Lâu Lan.

Cánh tay nó lạnh băng, không có độ ấm, hơn nữa không có phản ứng khi bị Đoạn Dịch đụng vào, giống như Đoạn Dịch không hề tồn tại.

Thấy thế, Đoạn Dịch quay đầu nhìn về phía số 2. "Nãy tôi có nghe các cô nói vẽ bánh bao, nhưng không thể lấy bánh bao ra ăn. Sau đó cô vẽ người que, nó có thể ăn bánh bao?"

"Đúng vậy." số 2 nói, cúi đầu cầm bút dính thuốc màu, đi đến cạnh Đoạn Dịch.

Cô vẽ ở góc tường một cái màn thầu.

Màn thầu mới vừa vẽ xong, người que chạy vài bước cầm lấy màn thầu, hai ba miếng liền cắn hết.

Ăn liên tục một bánh bao một màn thầu, nó mỹ mãn vỗ bụng, ngồi xuống tại chỗ.

Vẻ mặt nó mơ màng, hình như không biết mình đang ở đâu.

Ổ Quân Lan đi tới nói: "Đồ vật chúng ta vẽ trên tranh có thể tương tác với hình vẽ trên tranh. Ví dụ chúng ta vẽ tường, có thể ngăn cát trong tranh tràn ra; chúng ta vẽ người, người có thể ăn đồ ăn chúng ta vẽ. Nhưng chúng ta không thể lấy bức tường ra ngoài, biến nó thành tường thật chất, cũng không thể kéo người và bánh bao ra ngoài, làm nó trở thành vật sống, hoặc bánh bao thật để chúng ta ăn."

"Tổng kết lại... Sự vật chúng ta vẽ thuộc về thế giới hai chiều. Nhưng tranh vẽ người và vật nguyên bản lại có thể từ thế giới 2D đi vào thế giới 3D chúng ta... Là như thế đúng không?"

"Đúng. Cô tổng kết đầy đủ lắm." Đoạn Dịch phụ họa, "Người và vật trên bức tranh có thể chuyển hóa giữa 2D và 3D, cho nên hạt cát có thể biến thành cát thật chảy ra, đồng thời, nó vẫn chịu ảnh hưởng nơi thế giới hai chiều, bởi vậy tường chúng ta vẽ có thể chặn nó. Tương tự, hình vẽ thị nữ có thể biến thành 3D, từ tranh chui ra, và biến ngược về 2D trở lại bức tranh."

"Những thứ chúng ta dùng bút vẽ chỉ có thể tồn tại ở thế giới 2D, tạm thời không thể chuyển hóa thành 3D. Vừa rồi lúc thị nữ biến về hình thái 2D, tôi nghe thấy cô ta niệm một câu chú ngữ. Không biết chú ngữ có liên quan gì hay không."

Nói xong, đi đến trước quan tài đá rỗng tuếch, hai tay Đoạn Dịch bám mép quan tài nhìn vào bên trong một cái, rồi nhìn về phía dòng chữ viết dưới đất, nói: "Ai có thể mai táng ta một lần nữa, trước mắt là ám chỉ cách vượt ải tương đối rõ ràng. Có lẽ chúng ta nghĩ được cách mai táng Tân Nương Lâu Lan, là có thể qua màn.

Hiện tại có hai biện pháp đặt trước mặt chúng ta."

"Biện pháp thứ nhất, vẽ ra một Tân Nương Lâu Lan. Nhưng dựa theo những gì chúng ta đúc kết được, sau khi chúng ta vẽ Tân Nương Lâu Lan 2D, chúng ta biến cô ấy thành dạng 3D và an táng kiểu gì?"

"Biện pháp thứ hai, hiện chúng ta đã chặn mặt tường tân nương xuất giá. Nhưng vẫn còn ba mặt tường khác có cô ấy. Có phải chúng ta cần lấy một tân nương trong số đó ra để an táng? Nhưng chúng ta mang tân nương ra ngoài thế nào? Tân nương có biết đọc chú ngữ chạy về tranh giống thị nữ không? Mang cô ấy ra có nguy hiểm không, có kích động những người khác trong tranh tấn công không? Mấy vấn đề này, chúng ta chưa xác định rõ."

"Thời gian kế tiếp, trừ chơi Ma Sói... Tôi cảm thấy mọi người nên tập trung suy xét biện pháp qua màn."

.

Buổi chiều bốn giờ.

Đoạn Dịch, Dương Dạ, Ổ Quân Lan ba người cùng nhau ăn cơm.

Ba người chỉ ăn một bữa sáng, nhịn đói đến bây giờ, cho nên ai nấy đều cắm đầu ăn ngấu nghiến, một câu giao lưu cũng không nói. Mãi tới khi no bụng, Đoạn Dịch liếc mắt xem tình hình người chơi khác, rồi nghiêng đầu nói với hai người. "Đi mộ thất xem không?"

Dương Dạ và Ổ Quân Lan cũng ăn xong rồi, lập tức buông chén đũa, cùng Đoạn Dịch đi tới mộ thất có 4 bức tranh tường 7 quan tài, còn bị cát vàng rải đầy đất.

Đứng ở cửa liếc hướng khu lều trại, Đoạn Dịch nói: "Còn một câu tôi chưa nói với bọn họ. Về việc qua màn như thế nào, tôi có khuynh hướng... Dùng phương pháp thứ hai, mang tân nương ra ngoài."

Ổ Quân Lan nhỏ giọng hỏi: "Nhưng có tới ba tân nương, anh muốn

mang ai ra?"

Dương Dạ thay Đoạn Dịch trả lời: "Cậu muốn dùng tân nương trong tranh hạ táng?"

"Đúng vậy." Đoạn Dịch gật đầu, nhìn về phía bức tranh hạ táng, "Trên bức tranh này, tân nương đã chết, bảy thị nữ nhắm mắt nằm trên mặt đất, chắc là cũng đã chết. Thi thể các cô sắp được nhập mộ. Trạng thái của các cô là thích hợp nhất để đặt vào quan tài. Hơn nữa các cô đã chết, sẽ không giống thị nữ trước đấy có thể đọc chú ngữ rời đi. Vấn đề duy nhất là..."

Không đợi Đoạn Dịch nói xong, Ổ Quân Lan đã hiểu vấn đề duy nhất là gì.

Trong nháy mắt mặt cô trắng bệch.

Trên tranh nhập táng có vẽ một đội hộ vệ, mỗi người cầm trường mâu*, là đội ngũ hộ tống tân nương hạ táng. Nếu đám Đoạn Dịch cướp thi thể mang ra ngoài, nhóm hộ vệ cũng sẽ từ thế giới hai chiều chạy theo ra thế giới ba chiều... Đến lúc đó tình hình sẽ vô cùng phiền toái."

Nhíu mày một lát, Ổ Quân Lan quay đầu ngó ngoài cửa một cái, rồi đi lên vài bước cầm bút vẽ và thuốc màu. "Tuy tôi không phải hoạ sĩ, nhưng có biết vẽ sơ sơ. Anh nói nếu tôi vẽ còng tay cho mỗi thị vệ... Trói bọn họ vào nhau, thì thế nào? À? Bên cạnh bọn họ có rất nhiều cây bạch dương, tôi vẽ mỗi người một cái, trói hết bọn họ vào cây."

"Lợi hại." Đoạn Dịch thật lòng khen một câu, lại nhìn về phía bức tranh, "Cô từ từ, để tôi nghiên cứu trói bọn họ như thế nào để tạo hiệu quả tốt nhất... Tốt nhất là vẽ một ít dây thừng căng dưới chân họ. Khi bọn họ nhấc chân chạy sẽ bị vướng dây thừng té ngã..."

Đoạn Dịch và Ổ Quân Lan bắt tay thảo luận phương án cầm chân đội hộ vệ.

Hai người bàn luận một hồi lâu, Đoạn Dịch bỗng phát hiện không đúng chỗ nào... Dương Dạ nói nhiều ý kiến nhiều nãy giờ không

thấy hé miệng một chữ.

Đoạn Dịch lập tức xoay người tìm Dương Dạ, phát hiện anh ta đã chạy tới trước bức tranh Tân Nương Lâu Lan và phu quân lần đầu gặp nhau.

Đôi mắt cười của Dương Dạ giờ phút này lại hiện nét bi thương.

Anh ta vươn tay, thử nắm lấy Tân Nương Lâu Lan, miệng thấp giọng lẩm bẩm: "Đừng đi, em đừng rời xa anh. Sao em dám bắt anh quên em lần nữa? Cố Lương em..."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch thầm kêu không ổn, đi tới đập mạnh vào vai Dương Dạ.

Dương Dạ như trong mộng tỉnh lại, phục hồi tinh thần, ngẩn ngơ một lát thì đỡ trán.

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Anh nhìn thấy cái gì? Chẳng lẽ là... Anh, anh tôi?"

Thở mạnh một hơi, Dương Dạ hơi nheo mắt. "Ừ. Tôi thấy em ấy. Khăn che mặt tân nương Lâu Lan bị gió thổi, phía dưới là mặt Cố Lương. Em ấy nói với tôi, chúng ta đã chuyển thế trọng sinh, vốn không nên gặp mặt quen biết. Em ấy nói tôi quên em ấy đi..." Lắc đầu, Dương Dạ mắng, "Con mẹ nó, phó bản này nham hiểm quá. Sông Vong Xuyên còn chưa chia rẽ nổi tôi với Cố Lương. Mơ tưởng!"

Nhớ lại cảm giác mình nhìn thấy Minh Thiên biến mất một lần nữa, lòng Đoạn Dịch cũng có chút sợ hãi.

Anh suy nghĩ trong chốc lát, không khỏi nói: "Đừng nói là... mặt Tân Nương Lâu Lan thường xuyên đổi tới đổi lui? 12 đội viên khảo cổ, tất cả thấy mặt cô ta đều yêu cô ta, không phải vì cô ta quá đẹp, mà là vì cô ta biết ảo thuật, khiến bọn họ nhìn thấy tình nhân trong mộng?"

"Chàng trai trên bức tranh lần đầu gặp nhau cũng vậy. Tân Nương Lâu Lan đeo khăn che mặt, hắn nhất kiến chung tình với cô ta kiểu

gì? Hoặc là, trong lòng hắn có một người, Tân Nương Lâu Lan tạo ảo thuật, để thời điểm hắn nhìn thấy cô ta, cho rằng cô ta chính là người trong lòng mình; hoặc là, ảo thuật của Tân Nương Lâu Lan khiến cô trong mắt hắn là cô gái có bộ dáng hoàn mỹ nhất."

"Đúng là có khả năng này." Dương Dạ quay đầu nhìn tranh hạ táng, "Chúng ta hành động đi. Mang cô ta ra khỏi tranh, tháo khăn che mặt, nhìn xem dưới khăn rốt cuộc che giấu bí mật gì."

Ba người không chần chờ nữa, lấy một bút vẽ, dựa theo phương án bàn bạc vẽ dây thừng dưới chân và còng tay lên bọn hộ vệ, dây thừng bản to vòng quanh bọn họ, rồi cột vào các gốc cây bạch dương to bên cạnh hồ.

Thế là mười mấy hộ vệ toàn bộ bị cột vào cây.

Công tác chuẩn bị xong xuôi, Đoạn Dịch bắt đầu mạo hiểm hành động.

Trên bức tranh, Lâu Lan Tân Nương nằm trên mặt đất, dưới thân lót vật giống chiếu.

Hai hộ vệ nâng nàng, hình như muốn đặt nàng vào trong quan tài đá.

Đoạn Dịch nhìn chằm chằm bức tranh một lát, vươn hai tay túm chặt hai cánh tay tân nương, sau đó dùng sức lôi nàng ra ngoài.

Hành động của anh thu hút các hộ vệ chú ý.

Có một người giơ tay ra hiệu, hàng loạt hộ vệ trên tranh lập tức giơ trường mâu nhắm vào nhóm Đoạn Dịch vọt tới.

Nhưng bởi vì hai tay hai chân bị dây thừng cuốn lấy, tất cả đều bị dây thừng trói lẫn lộn vào nhau, một người bị vướng ngã như hiệu ứng domino, một người tiếp một người nối nhau ngã xuống đất.

Tranh thủ lúc này, Đoạn Dịch kéo thi thể Tân Nương Lâu Lan ra hẳn bên ngoài.

Anh thành công.

Bên tai vang tiếng các hộ vệ phẫn nộ gào hét, nhưng Đoạn Dịch ngoảnh mặt làm ngơ. Ôm thi thể tân nương ngồi xổm xuống, trước khi hộ vệ thoát ra khỏi dây trói lao tới, anh nhanh tay giật khăn che mặt nàng.

Anh từng tưởng tưởng vô số lần, sau khăn che mặt sẽ là một gương mặt như thế nào, xinh đẹp diễm lệ động lòng người bao nhiêu, phong hoa tuyệt đại cỡ nào? Hay là... Nàng, hoặc hắn, liệu có một phần vạn khả năng, sẽ là Minh Thiên hay không.

Nhưng Đoạn Dịch trăm triệu không ngờ... dưới khăn che mặt là một gương mặt không có ngũ quan.

Tân nương này không có mặt.

- --

*Mâu là vũ khí lạnh, phát triển từ thương mà ra. Mâu có cán dài, mũi nhọn bằng kim loại. Khác với thương, mũi mâu thường có hình thù kỳ dị. Phía sau mũi có thể có một số gút nút hoặc uốn lượn dích dắc để tăng hiệu quả sát thương.

Chương 118

Trong mộ thất u ám, đám hộ vệ lục tục tháo dây thừng chui ra khỏi tranh, nhưng cứ ai ra liền bị Dương Dạ đánh trở về. Đoạn Dịch buông Tân Nương Lâu Lan, gia nhập đội ngũ chặn hộ vệ, cùng Dương Dạ song quyền bốn tay đánh người. Liên tục có thị vệ chạy ra rồi bị đạp ngược về.

Trong lúc này Ổ Quân Lan chạy đi gọi số 2. Số 2 vẩy mực quẹt thuốc màu lên tường, mỗi tay cầm một bút, xoạt xoạt vẽ một bức tường, nhốt đám thị vệ ở trong tranh.

Sau vài tiếng động đạp tường, mộ thất dần im lặng.

Mọi người thở hổn hển lấy hơi, quay đầu nhìn vị trí trung tâm căn phòng.

Trên lớp cát vàng thật dày, một tân nương mặc váy cưới đỏ thẫm đã chết đang lẳng lặng nằm.

Không còn khăn che mặt, gương mặt không có ngũ quan của nàng lộ rõ. Da đầu bóng loáng, nhìn qua rất có độ co dãn.

Nếu làn da như vậy ở phía sau lưng, eo bụng gì đó, sẽ không làm người ta cảm thấy kỳ quái. Nhưng đằng này nó thay thế cho mắt mũi miệng tai, khiến người ta nổi hết da gà.

Đoạn Dịch không khỏi nghĩ... Tân Nương Lâu Lan không có mặt, nghĩa là mình đoán đúng rồi?

Nàng không có mặt, nhưng không muốn dọa người khác, cho nên thường dùng khăn che mặt. Đồng thời nàng sử dụng một loại ảo thuật, có thể làm người nhìn mình như gặp được tình nhân trong mộng.

Nàng trong mắt mỗi người không giống nhau. Trong mắt họ, nàng mang gương mặt mà họ yêu nhất.

Bước đến bên người tân nương, Đoạn Dịch bế nàng lên, rồi đi tới chỗ quan tài đá. "Để tôi thử xem, bỏ cô ấy vào quan tài đá có qua màn không."

Dứt lời, Đoạn Dịch đặt tân nương không mặt vào trong quan tài.

Kế tiếp chỉ cần đậy nắp quan tài, sẽ tính là nàng hoàn toàn nhập quan, một lần nữa yên giấc.

Nắp quan tài đá rất nặng, Dương Dạ lại gần giúp Đoạn Dịch, hai người hợp lực nhấc nắp quan tài, đóng kín quan tài.

Lúc này các người chơi khác cũng lục tục tới. 10 người cùng đứng quanh quan tài, lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng mà mọi người đợi hồi lâu cũng không thấy có gì phát sinh.

Xem ra mai táng tân nương như vậy không tính là qua màn.

Vì thế Đoạn Dịch và Dương Dạ lại đẩy nắp hé nửa quan tài, đem tân nương ra.

Đặt tân nương nằm trên bãi cát, nhìn chằm chằm gương mặt bóng loáng của thi thể một lát, Đoạn Dịch nói: "Có cần bổ sung mặt cho cô ấy không?"

Dương Dạ hỏi: "Mỗi người nhìn thấy mặt tân nương không giống nhau. Cậu muốn dùng khuôn mặt nào?"

Đoạn Dịch suy nghĩ, nhìn về phía cô gái số 2. "Tôi miêu tả hình dáng mặt mũi, cô có thể vẽ giúp tôi không? Chúng ta thử vẽ trên giấy trước? Thấy không sai biệt lắm thì vẽ lên mặt tân nương?"

"Tôi, tôi thử xem, chắc là có thể." Lấy giấy và bút chì từ trong balo của mình, số 2 nói với Đoạn Dịch, "Tôi dùng bút chì vẽ thử. Cơ mà... Anh có chắc không? Vẽ mặt rồi chôn, liền có thể... qua màn?"

Đoạn Dịch không dám chắc.

Nói anh nắm chắc, không bằng nói là xuất phát từ trực giác muốn

thử nghiệm, hoặc tìm kiếm.

Tất cả mọi người sau khi chết, linh hồn mới vào trò chơi này. Linh hồn qua màn sẽ được thả ra, thế chết trong trò chơi thì linh hồn đi đâu?

Theo cách nói của Dương Dạ, cơ cấu địa ngục kiềm chế lẫn nhau. Thái Sơn Phủ Quân không thể muốn giết linh hồn ai liền giết không chút cố kỵ. Huống chi Thái Sơn Phủ Quân rút linh hồn bỏ vào trò chơi, nhất định vì mục đích nào đó. Giết linh hồn vừa quá dễ dàng vừa vô nghĩa. Có lẽ hắn ta muốn thí nghiệm, chọn lựa nhân tài?

Nếu các NPC trong trò chơi không hoàn toàn hư cấu từ số liệu, như vậy khi "chết" trong trò chơi, liệu có khả năng chuyển hóa thành NPC?

Ngoài ra, Đoạn Dịch từng nghe Minh Thiên nói qua... hắn đã gặp người thiết kế trò chơi.

Người thiết kế là anh trai ruột của Minh Thiên, Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt tự tay sáng lập tổ chức TheMoon. Đoạn Dịch không tin phẩm tính hắn ta, chưa kể giữa hai anh em họ không tồn tại tình cảm huyết thống.

Nhưng vạn nhất Minh Nguyệt thật sự giúp Thái Sơn Phủ Quân làm thí nghiệm gì đó, cấp quản lý phát hiện Minh Thiên là nhân tài không thể thiếu, thế thì không đời nào họ để linh hồn hắn tiêu tan dễ dàng như vậy.

Lần Minh Thiên và Minh Nguyệt gặp mặt, có thể hai người đã hợp tác giao dịch gì chăng?

Mấy vấn đề này, gần đây Đoạn Dịch thường xuyên tự hỏi.

Mà khả năng này, chỉ là một trong ngàn vạn khả năng.

Biết đâu Thái Sơn Phủ Quân là kẻ điên, ở địa ngục riết chán nên bắt sinh hồn chơi trò chơi, thú vui là xem anh em bạn bè thân thiết

đấu đá nhau, rồi đoán coi ai sẽ thắng. Cũng không phải là không có khả năng.

Nếu vậy, linh hồn đã chết, nghĩa là thật sự đã chết. Có lẽ anh không thể cứu được Minh Thiên.

Nhưng dù rằng như thế, Đoạn Dịch vẫn muốn thử một lần.

Vì một phần vạn khả năng này, anh ở lại và tiếp tục trò chơi. Anh phải vượt qua muôn vàn phó bản, không vì đồng vàng, không vì thắng thua, chỉ vì tìm kiếm Minh Thiên.

Nếu em ấy mãi không xuất hiện, mình vẽ ra một bức tranh giống như đúc mặt em ấy, liệu em ấy có biết mà đến đây không?

Tâm tình thầm kín quá phức tạp, anh không biết nên giải thích thế nào cho người ngoài.

Đoạn Dịch đành phải bày vẻ mình tính sẵn hết rồi. "Ừ, tôi chắc chứ. Lúc tôi bị hút vào tranh, bị Tân Nương Lâu Lan đẩy ra, tôi đã thấy mặt cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy trên bức tranh đó và các bức tranh khác không giống nhau. Nếu cô nghi ngờ... Khi nào cô vẽ gần xong thì đưa bút cho tôi, cô và những người khác rời khỏi mộ thất, một mình tôi hoàn thành nét cuối."

Số 2 nghe anh nói xong, tìm đồng bạn số 3 thương lượng một chút.

Hai người do dự chốc lát, cuối cùng đồng ý.

Phó bản này quá cổ quái, cứ kéo dài không phải là cách hay. Nếu chần chừ đến buổi vote tối, họ sẽ mất một người chơi giúp sức, đồng nghĩa thiếu đi một phần hy vọng ra ngoài.

Người chơi khác không rõ nội tình, cho rằng Đoạn Dịch thực sự nắm chắc.

Chỉ có Dương Dạ là nhìn ra. Nhưng anh ta không ngăn cản Đoạn Dịch.

Đón nhận ánh mắt dò hỏi từ Đoạn Dịch, Dương Dạ đi lên vỗ vai

anh.

Không bị phản đối, Đoạn Dịch thở dài nhẹ nhõm. "Tôi cứ tưởng anh sẽ mắng tôi quá mạo hiểm, hoặc tưởng tôi điên rồi. Nói thật tôi thấy mình... Mình điên rồi."

Dương Dạ lắc đầu. "Tôi nói rồi, tôi từng trải qua cảm giác giống cậu. Cho nên tôi hiểu cậu. Chẳng qua... tính..."

Hình như Dương Dạ cảm thấy ngữ khí của mình quá mức nặng nề, vì thế thở nhẹ một hơi, lại vỗ vỗ vai Đoạn Dịch, đổi sang giọng trêu chọc, "Chẳng qua sau khi ra ngoài nếu anh cậu mà biết chuyện, kiểu gì cũng bắt tôi ngủ phòng sách một tháng. Ủa không, việc này tính chất ác liệt, khả năng cao sẽ bị tống cổ ra gara ngủ nửa năm. Đến lúc đó..."

Đoạn Dịch hiểu ngay, nắm tay đụng bả vai Dương Dạ. "Đến lúc đó tôi sẽ nói đỡ giúp anh!"

.

Một lát sau, trừ số 2, Đoạn Dịch và Dương Dạ, các người chơi lần lượt rời mộ thất, đứng xa xa nhìn qua bên này, hơn nữa trong tay ai cũng cầm một cây dù đen.

Dù sao thì điều kiện kích hoạt tử vong trong phó bản là ẩn số, hậu quả của việc vẽ mặt cho thi thể vô mặt, không một ai dự tính được.

Dương Dạ vừa nghiên cứu tranh tường, vừa phòng ngừa những hộ vệ sẽ phá tường chui ra.

Số 2 sóng vai ngồi trên cát cùng Đoạn Dịch, nghe anh chỉ huy vẽ tranh: "Sống mũi cao hơn, hốc mắt sâu một chút, khóe mắt đậm một chút, đuôi mắt cong lên một chút. Ấy đừng lố quá, không khoa trương đến thế, ừ ừ, đúng. Ừ... Môi mỏng một chút... Ừ, đúng, không sai biệt lắm."

Cô gái số 2 hạ bút chì, giơ sổ vẽ, thưởng thức tranh phác họa mình vừa hoàn thành. "Cô gái này đẹp thật sự. Nhưng mà hơi nam tính,

không nữ tính lắm, nói là đàn ông cũng được."

Đoạn Dịch không nhiều lời, chỉ nhìn vô số hạt cát bên cạnh tân nương vô mặt. "Được rồi, chúng ta thử vẽ mặt cho cô ấy đi. Dùng bút và thuốc màu ở phó bản này sẽ vẽ được vật thể 2D, không thể tương tác với thế giới 3D. Nhưng bản thân tân nương vốn từ thế giới 2D, vẽ mặt 2D cho cô ấy... Có lẽ sẽ có tác dụng."

"Được... Để tôi thử..." Cô gái số 2 đi đến trước mặt tân nương, nuốt một ngụm nước bọt, thuyết phục mình đây chỉ là một lớp da phổ thông, mọc trên cổ mà thôi.

"Tôi không ngờ kỹ thuật của mình còn có thể phát huy tác dụng trong trò chơi. Phong cách của tôi không được thị trường hoan nghênh, gửi bài bị từ chối rất nhiều lần, thỉnh thoảng vẽ vài bức chân dung kiếm cơm thôi à. Tôi cứ lo sau khi tốt nghiệp đại học tôi sẽ thất nghiệp."

Vừa lầu bầu cho mình thêm cam đảm, số 2 chấm màu thuốc, vẽ ngũ quan trên da mặt.

Lông mi thật dài, hai mắt nhắm chặt, đuôi mắt hơi gợi lên, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi rũ xuống, đến hai bên vành tai... Trên gương mặt tân nương, mặt mày Minh Thiên dần hiện nên rõ ràng.

Hiển nhiên số 2 không tin tưởng kỹ thuật vẽ của Đoạn Dịch, bởi vậy nét bút cuối cùng cô chừa lại là nốt ruồi ở đuôi mắt trái.

Chấm sẵn màu thuốc đưa bút cho Đoạn Dịch, số 2 liền rời khỏi mộ thất, cầm dù đen run sợ chờ đợi sự tình sắp xảy ra.

.

Mộ thất trở nên vô cùng im ắng, Đoạn Dịch gần như chỉ nghe được tiếng mình hít thở.

Đoạn Dịch quỳ gối trên mặt đất, lưng cong xuống, tay phải giơ bút vẽ, ngòi bút sắp chạm vào đuôi mắt tân nương.

Biểu tình anh chuyên chú, trịnh trọng, như thể đang đối đãi với một bảo vật quý báu, không dám đụng vào. Phàm là anh mạnh tay một chút, bảo vật liền vỡ nát.

Đoạn Dịch cẩn thận hết sức, không vội hạ bút. Đầu tiên anh nhìn đầu bút, xác nhận thuốc màu đã pha chuẩn màu hay chưa.

Nốt ruồi khóe mắt Minh Thiên không phải màu đen đặc, mà hơi giống màu nâu nhạt. Nốt ruồi nâu nhỏ xíu nằm ở đuôi mắt, tựa như một điểm nhấn không đặc biệt rõ ràng, song lại tạo ấn tượng khác lạ.

Xác nhận ngòi bút đúng màu, Đoạn Dịch chuyển sang nhìn kỹ gương mặt tân nương.

Đánh giá công tâm, hiện tại mặt tân nương chỉ tương tự Minh Thiên khoảng bốn phần.

Kỹ năng hội họa của số 2 có hạn, chỉ dựa vào Đoạn Dịch miêu tả, thật sự rất khó để cô sao chép y bản gốc.

Thứ hai, dù sao cô cũng vẽ ngũ quan dạng mặt phẳng, không thể đánh đồng với Minh Thiên chân thật lập thể.

Ôm trong lòng các điểm tương tự, một trong một vạn khả năng, cùng vô hạn mong đợi... Đoạn Dịch di chuyển tay phải, đảo bút qua lại, chọn một vị trí hoàn hảo, rồi trịnh trọng chấm một nốt ruồi nơi đuôi mắt.

Tranh vẽ rồng là trạng thái tĩnh, được điểm mắt mà sống dậy, thoát khỏi bức tranh, lao thẳng lên trời xanh.*

Bây giờ mình chấm một nốt ruồi bên đôi mắt nhắm chặt, liệu em ấy có mở mắt hay không?

Không phản ứng.

Không động tĩnh.

Vẫn không phản ứng, vẫn không động tĩnh.

Quả nhiên là mình điên rồi, sao lại cho rằng dùng cách này sẽ tìm được em ấy về?

Bút vẽ trong tay rơi xuống đất, không tiếng động lún vào cát vàng. Đoạn Dịch quỳ hai đầu gối, nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Nhưng đúng lúc này, một cô gái đứng ngoài cửa không biết nhìn thấy cái gì, sợ hãi hét ầm lên.

"Á!!! Xác, xác chết vùng dậy!"

Song song bên tai vang tiếng Dương Dạ: "Tiểu Dịch, cẩn thận!"

Ngay sau đó, Đoạn Dịch nghe thấy thanh âm mà anh tâm tâm niệm niệm...

"Anh Tiểu Dịch."

Đoạn Dịch mở choàng mắt, thấy ngũ quan "Tân nương" chợt trở nên lập thể. Trong đôi mắt ấy, xuyên thấu thời không vô tận, anh nhìn thấy chính mình, đáy mắt cất giấu ngàn vạn cảm xúc.

Bỗng nghĩ đến thị nữ hóa thành 2D bò về tường, như sợ người trước mắt sẽ trốn mất, Đoạn Dịch lập tức khom lưng bế hắn lên, sau đó xoay người, mang hắn cùng lách vào quan tài đá.

Động tác của anh phải nói là liền mạch lưu loát nước chảy mây trôi. Thậm chí anh còn không quên dùng sức đá một cái, đậy nắp quan tài che nửa, chỉ chừa một khe hẹp để thông khí.

Trong quan tài đá gần như đen nhánh, cơ thể hai người dính sát nhau, không chút khe hở.

Dùng tư thế như vậy, Đoạn Dịch đè nặng người trước mặt, khuỷu tay chế trụ cổ hắn, chân gấp khúc chặn hai đầu gối hắn, ghé bên tai hắn cắn răng hỏi: "Cho tôi một lý do, thuyết phục tôi đây không phải ảo giác. Không phải ảo thuật của tân nương, không phải trò xiếc của phó bản..."

"Thuyết phục tôi, em thật sự đã trở lại!"

Chương 119

Đoạn Dịch đè người dưới thân hỏi những lời này, rồi lại lập tức bịt kín miệng hắn.

Tại vì anh nhớ thị nữ trước đó đã đọc một câu chú ngữ và quay lại bức tranh.

Nhưng anh nhanh chóng nhận ra, mình bịt miệng người ta thì người ta trả lời kiểu gì?

Vì thế Đoạn Dịch cẩn thận dời bàn tay, nhưng không quá xa, tay đặt hờ dưới cằm hắn, một khi hắn đọc chú ngữ anh lập tức bịt miệng hắn.

Mộ thất vốn u ám, quan tài đá còn tối tăm hơn. Đoạn Dịch nhìn chằm chằm người trước mắt, chỉ thấy một đôi mắt sáng như ngôi sao. Đoạn Dịch nghe thấy hắn nói.

"Em trở thành một thành viên của bọn họ, sau đó phát hiện anh không rời đi mà chọn ở lại. Em vẫn luôn muốn đi tìm anh. Nhưng bọn họ biết em từng là người chơi nên đề phòng em, chặn tính năng kiểm tra ID người chơi của em, em không thể dùng ID để tìm phó bản anh đang ở. Vì tránh giám thị, em cũng không dám tự tiện kiểm tra tên anh. Em chỉ có thể dùng các phương pháp gián tiếp."

"May mắn là hệ thống giám sát người chơi toàn diện, từng câu chữ, nội dung hình vẽ, tất cả đều chuyển hóa thành số liệu và chịu giám sát. Em được tham gia thiết kế chương trình giám sát báo động. Lợi dụng chương trình này, em nghĩ cách tìm anh trong mấy ngàn người chơi."

"Từ "Ngày Mai" có tần suất xuất hiện quá cao trong miệng người chơi hoặc giấy tờ sổ tay, em không thể dựa vào điều kiện "người nhắc tên là mục tiêu" để tìm anh. Cho nên em dùng số liệu ngũ quan."

"Em nghĩ biết đâu anh nhớ em, sẽ vẽ mặt em lên giấy. Em ghi chép

số liệu gương mặt mình vào hệ thống, lén cài một chương trình cảnh báo."

"Vừa rồi em nhận được thông báo, số liệu đó có độ trùng khớp với ngũ quan em cao đến 70%, thế nên em nghĩ cách chuyển ý thức đến nơi này... Anh Tiểu Dịch, sao em vẽ mặt em lên mặt người chết? Có phải anh đoán nhầm cách qua màn..."

"Mẹ kiếp qua màn! Đây là trọng điểm của cậu hả?!"

Đoạn Dịch đã nhẫn nại tới cực hạn, gần như không thể bình tĩnh nghe hắn nói hết lời.

Hốc mắt đỏ ửng, Đoạn Dịch túm chặt cổ áo Minh Thiên, nhấc người hắn lên cao vài phân.

Tim Đoạn Dịch đập thình thịch, nghe thấy giọng Minh Thiên, phản ứng đầu tiên là mừng như điên, nhưng kế tiếp là đau lòng và phẫn nộ vì hắn gạt mình gánh vác tất cả, rồi lại nhớ giây phút hắn bị thương nặng biến mất trước mắt mình.

"Thứ duy nhất để tôi kiên trì đi tiếp là thông tin cậu và anh tôi từng nói. Mọi thứ ở đây đều là "số liệu", số liệu cấu thành thế giới. Cho nên trong mắt tôi, trong thế giới số liệu, khái niệm "cái chết" có vô số khả năng khác..."

Đoạn Dịch cắn răng nói, "Nhưng kể cả như thế, tôi biết lúc ấy cậu đã ôm tâm lý phải chết để cứu tôi trở về. Cậu đau khổ khi thấy tôi bị lăng trì, thế cậu có biết... Sao em không đổi chỗ mà nghĩ cho tôi, tâm tình tôi khi nhìn em biến mất như thế nào hả?"

"Đổi chỗ?" Thanh âm Minh Thiên dừng một chút, tựa hồ có chút không thể tin tưởng, nghẹn giọng hỏi, "Anh Tiểu Dịch, anh... Vì sao anh không đi?"

Nghe hắn hỏi vậy, Đoạn Dịch tức điên lên. "Vì sao không đi? Bởi vì tôi nghĩa khí. Tôi không muốn bỏ mặc đồng đội. Tôi không muốn đạp xác đồng đội để sống sót. Vừa lòng đáp án này chưa?"

"Em..." Nghe thấy đáp án này, Minh Thiên ngẩn ra.

Đoạn Dịch muốn phát tiết cơn giận, muốn kíc,h thích Minh Thiên, nhưng giây phút nương theo tia sáng thấy đôi mắt mất mát ấy, bao nhiêu tức giận nháy mắt tan thành mây khói.

Phẫn uất, tức giận ngập đầu... Đều bị nỗi nhớ nhung hòa tan, hóa thành sợi bông mềm mại đầu quả tim, cào khẽ khiến Đoạn Dịch mềm nhũn.

Thở dài nhẹ đến gần như không thể nghe thấy, Đoạn Dịch nói: "Có ai khen em thông minh bao giờ chưa?"

"Anh..."

Minh Thiên không thể hô lên chữ "anh", bởi vì hắn bị Đoạn Dịch hôn.

Nhẹ nhàng hôn môi dưới Minh Thiên, răng nanh cắn nhẹ in dấu răng nhợt nhạt, Đoạn Dịch dùng giọng khản đặc nói: "Tôi cảm thấy mình điên khùng thật, em đi rồi tôi nhìn cái gì cũng thấy là em. Bọn họ nói Tân Nương Lâu Lan xinh đẹp, mỹ mạo đệ nhất thiên hạ. Nghe thấy mấy từ miêu tả này, tôi chỉ nghĩ đến em. Tôi biết em và cô ta không liên quan nhau chút nào, cũng biết vẽ mặt em lên tân nương vô mặt, để em xuất hiện, để em mở mắt nhìn tôi, xác suất xảy ra không đến một phần ngàn..."

"Nhưng tôi không biết vì cái gì... Có lẽ là vì tôi quá nhớ, biết hình vẽ 2D trong phó bản này có thể biến thành 3D, suy nghĩ đầu tiên của tôi là, tôi muốn vẽ em."

"Em xem, quả nhiên nhớ mãi không quên sẽ có tiếng vọng. Hoặc là, chúng ta vừa vặn ăn ý với nhau. Em cài chương trình cảnh báo, còn tôi khăng khăng đòi vẽ mặt em, đưa em đến đây."

"Thế bây giờ... Em hiểu vì sao tôi không đi rồi chứ?"

Minh Thiên nghe hết thì bật cười.

Giơ tay lên, hắn nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Đoạn Dịch, ánh mắt đầu tiên là không thể tin tưởng, sau đó đổi thành dịu dàng vô

tận.

Đoạn Dịch căng thẳng, lực đè nặng chậm rãi lơi lỏng.

Vì thế Minh Thiên đảo khách thành chủ, vòng tay giữ cổ Đoạn Dịch, xoay người đè anh dưới thân.

"Vì sao anh muốn tìm em trên người tân nương?" Cúi người ghé bên tai Đoạn Dịch, giọng Minh Thiên dần thêm khàn, "Anh muốn cưới em à?"

Thanh âm Đoạn Dịch cũng khàn. Anh tức cười, hỏi hắn: "Đúng vậy, tôi muốn cưới em, em có chịu gả không?"

Minh Thiên chỉ cười, không đáp lời.

Đoạn Dịch nắm eo hắn. "Chẳng lẽ em không muốn gả?"

Hỏi ra miệng rồi, tự dưng Đoạn Dịch thấy ngại. Cứ như anh đang đùa giỡn con gái nhà lành.

Đoạn Dịch đỏ bừng mặt, trái tim đập thình thịch kịch liệt.

Theo sau cằm anh bị Minh Thiên nâng lên, môi theo đó hôn xuống.

***

Khác với vở kịch một vai trong hẻm nhỏ, cũng khác với ở khách sạn tại khu nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên bọn họ hôn nhau đúng nghĩa.

Nụ hôn này cách biệt sống chết, cách cơ thể xa lạ, nhưng linh hồn họ chưa bao giờ gần sát như thế.

Bẻ môi Đoạn Dịch, Minh Thiên thỏa thích m,út mát. Sau hắn dùng tới răng, lúc thì cắn môi trên, hồi lại cắn dọc môi dưới Đoạn Dịch. Nhẹ nhàng từng chút từng chút một, nhịn không được cắn đè thêm một lượt nữa. Đoạn Dịch bị Minh Thiên cắn đến phát đau, một giọt máu lập tức chảy ra.

Mu bàn chân cong lên, Đoạn Dịch đá nhẹ Minh Thiên một cước.

Vì thế Minh Thiên thu răng, ngược lại vươn đầu lưỡi, bao trùm vết thương môi dưới Đoạn Dịch, li,ếm láp hết sức, bú m,út thoả thuê.

Giọt máu lăn một vòng, thấm vào đầu lưỡi hắn, mang đến hương vị rỉ sắt tanh ngọt.

Vị máu như một loại công tắc, khiến cả người hắn sôi trào.

Nắm tóc Đoạn Dịch, kéo anh lại gần hơn, Minh Thiên cúi người một lần nữa hôn môi anh.

Nếu như nói nụ hôn trước đó của hắn còn tận lực ôm hôn mềm dịu, thì lần này đã không thể khống chế ham mu,ốn bạo ngược.

Như hạn hán lâu ngày gặp cơn mưa lành, giờ phút này đầu óc hắn tràn trề vui sướng, khoái lạc hưởng thụ nguồn nước không dễ chiếm được.

Dù là uống rượu độc giải khát, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Răng cùng răng chạm vào nhau, đầu lưỡi Minh Thiên dọc theo khóe miệng chen vào, đảo qua đầu lưỡi, uốn sang bên cạnh, lướt lên hàm trên, lại không ngừng chen sâu vào bên trong.

Như thể thông qua phương thức này, hắn tuyên cáo dụ,c vọng chiếm hữu thân thể anh.

Một thanh âm thanh thúy vang lên, "phanh" cúc áo bị kéo đứt, văng vào vách quan tài đá. Minh Thiên xé áo Đoạn Dịch, ngón tay dò xét lẻn vô, chạm vào cơ thể tươi sống hữu lực, cơ bắp săn chắc, múi cơ không quá rõ ràng. Mỗi một tấc gân cốt, làn da, máu thịt dưới ngón tay này đều ẩn chứa năng lượng căng tràn, đẹp đẽ hoàn hảo khiến người ta muốn cắn một cái, thậm chí sinh sôi dụ,c vọng phá hủy.

Chẳng hiểu tại sao sinh ra suy nghĩ kỳ lạ "con gái nhà lành chủ động sao mình có thể nằm bất động", Đoạn Dịch không cam lòng một tay nắm gáy Minh Thiên, một tay kéo áo cưới trên người hắn.

Nhưng áo cưới quá phức tạp, Đoạn Dịch kéo vài lần thế mà không cởi ra nổi.

Đoạn Dịch ảo não, giữ chặt eo Minh Thiên, xoay người đẩy người xuống đè lên trên.

Minh Thiên nhấc nửa người lên, ôm đầu Đoạn Dịch muốn hôn tiếp.

Đoạn Dịch như ấn bờ môi của hắn, miệng lưỡi khiêu khích nói: "Tiểu thiên, gấp cái gì?"

***

"Anh Tiểu Dịch..."

"Đừng nóng vội." Đoạn Dịch vu,ốt ve cằm Minh Thiên, ngón cái trượt qua bờ môi của hắn. "Trước đó, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ thích đàn ông, càng đừng nói sẽ chủ động hôn một người đàn ông. Nhưng khi đối tượng là em, chuyện này cứ thế thuận lý thành chương. Giống như tôi trời sinh nên như vậy."

Hầu kết lăn lộn vài lần, Minh Thiên hỏi anh: "Anh Tiểu Dịch, vậy anh, anh thích em từ khi nào?"

"Tôi không biết. Cơ mà..." Đoạn Dịch sát đầu lại gần, nương tia sáng le lói nhìn sâu vào hai mắt Minh Thiên, thở dài nói một câu, "Sau khi em biến mất, tôi bị đưa đến "tương lai", nhớ ra mọi chuyện."

"Tôi nhớ tới cảnh mình bị lăng trì. Lúc đó nói thật là tôi không sợ lắm. Là tôi phạm sai lầm, không phòng bị Tiết Cảnh. Rơi vào đường cùng là do tôi gieo gió gặt bão, không có gì để tự oán tự than, mãi đến khi... Mãi đến khi thấy em trong tù. Tôi thấy em khổ sở thương tâm như vậy... Khoảng khắc đó tôi mới cảm thấy hối hận. Tôi không sợ con dao lóc thịt mình, nhưng tôi hối hận mình đã khiến em đau lòng. Mà đến bây giờ..."

Cười khổ một chút, Đoạn Dịch lại nói, "Tôi thật sự hối hận. Sau

ngày em đi, không có ngày nào là tôi không hối hận. Tôi hối hận mình không đủ mạnh. Nếu lúc trước tôi không bị em tính kế dễ dàng, thì làm sao em phải chịu khổ?"

Minh Thiên mỉm cười, ôm mặt Đoạn Dịch, có chút cảm khái mà nói: "Em không khổ. Nếu anh không nhớ em, em không có cách nào tìm được anh. Anh nhớ em, cho nên em mới có thể xuất hiện."

"Tôi nhớ em, em liền xuất hiện... Tiểu Thiên em biết xài phép thuật hở?" Đoạn Dịch cười kề sát Minh Thiên, cúi người chủ động hôn bờ môi hắn, thò tay thử cởi áo cưới của hắn lần nữa.

Ai ngờ Đoạn Dịch cảm nhận được cái gì. Anh sửng sốt, đồng thời vội vã thu tay, vành tai nóng rực. "Em, em dùng ý thức đến đây?"

"Vâng. Số liệu của em tạm thời thay thế Tân Nương Lâu Lan. Hiện tại anh chạm vào em, nghĩa là chạm vào em hoàn chỉnh." Minh Thiên trừng phạt cắn nhẹ môi Đoạn Dịch, "Anh tưởng em sẽ để anh thân mật với người khác à?"

"Đâu có..."

"Em vi phạm quy định tới tìm anh, lát nữa phải trở về. Sau khi em đi, vì tân nương bị anh vẽ mặt, cô ta sẽ giống em y như đúc. Đến lúc đó anh không được nhìn cô ta, càng không được nắm tay cô ta."

Đoạn Dịch dán môi hắn cười: "Quản nghiêm thế hả?"

Minh Thiên khẽ nheo mắt: "Vậy anh có cho em quyền quản anh không?"

"Cho." Đoạn Dịch trả lời thống khoái, hôn Minh Thiên cái chụt, giọng nói tràn ngập niềm vui mất mà tìm lại cùng thương yêu trìu mến. Anh dùng giọng trầm thấp khàn khàn nói, "Tiểu Thiên, lúc này em muốn gì tôi đều cho hết."

Đáp lại Đoạn Dịch là Minh Thiên hôn thật mạnh, kèm động tác lần nữa xoay người đè anh xuống.

Vóc dáng hai người đều rất cao, mà quan tài tương đối nhỏ hẹp,

không gian vốn chật chội, cố tình bọn họ còn không ngừng làm động tác mạnh ở bên trong, làm quan tài đá lắc lư. Lúc Minh Thiên đè ngược Đoạn Dịch, quan tài đá kê cách mặt đất nửa tấc bị rơi xuống đất cái rầm, phát ra tiếng vang lớn.

.

Ngoài cửa mộ thất, đa số người chơi đều chạy ra xa. Nghe thấy tiếng vang, cô gái vẽ tranh số 2 hoảng sợ nhìn bên trong mộ thất đầy quan tài và cát. "Này, này, đừng nói là xác chết vùng dậy? Số 7 đánh thắng được cô ta không?"

Người đứng chắn trước mặt số 2 là Dương Dạ.

Vừa nãy anh ta hô "Tiểu Dịch, cẩn thận" rồi chạy tới cạnh quan tài, nghe ngóng được cái gì lại chạy vụt ra ngoài.

Hiện tại tất nhiên anh ta cũng nghe thấy tiếng vang. Dương Dạ quay đầu liếc mắt quan tài kia, biểu tình cực kỳ phức tạp.

Nghe số 2 dò hỏi, vẻ mặt anh ta càng thêm một lời khó nói hết.

Im lặng khoảng mười giây, Dương Dạ trả lời: "Không cần lo, thân thủ cậu ấy tốt lắm, có thể đánh thắng."

Số 2 do dự nhìn thoáng qua quan tài, nói: "Nhưng mà..."

Số 3 phù thủy và số 4 Phương Đông Vũ cũng nói. "Hay là chúng ta vào giúp anh ấy?"

Dương Dạ nghĩ lẹ: "Sắp 9 giờ rồi, mọi người thảo luận đêm nay vote ai trước đi?"

Một lát sau, lại nghe thấy một tiếng vang lớn... là Đoạn Dịch đẩy nắp quan tài, từ bên trong bò ra, rồi khép nắp quan tài.

Trông anh có vẻ vui mừng khó kìm nén, nhưng cũng hơi buồn bã mất mát.

Ho nhẹ một cái, Dương Dạ đi vào mộ thất, đến bên cạnh anh, thấp

giọng hỏi: "Tình huống như thế nào? Xong việc nhanh thế hả?"

Đoạn Dịch sửng sốt, cắn răng nói. "Đừng nói hươu nói vượn. Để tránh bị phát hiện, em ấy đi về trước. Tân Nương Lâu Lan... Tân nương nằm bên trong. Vẽ mặt bỏ vào quan tài không phát sinh việc gì. Cho nên đây không phải điều kiện qua màn. Chúng ta phải cân nhắc lại."

Chương 120

Buổi tối 8 giờ 30 phút, còn 30 phút nữa là đến 9 giờ tranh cử cảnh sát trưởng.

Mười người chơi ngồi quanh bàn thảo luận tại khu vực quy định.

Số 4 Phương Đông Vũ dẫn đầu mở miệng: "Mọi người... Điều chỉnh tốt trạng thái chưa? Ngày hôm qua cảnh sát trưởng tranh cử hòa phiếu hai lần. Hôm nay còn một lần một lần tranh cử cảnh sát trưởng. Tôi nghĩ mọi người sẽ bầu cho tôi đúng không?"

Phương Đông Vũ dứt lời, phía người chơi truyền đến một tiếng cười khẽ, là số 11 Hồng Hiền.

Hồng Hiền nhìn hướng Đoạn Dịch: "Quần áo xộc xệch, trên cổ có phải là dấu hôn không? Tôi nhận tôi mê gái thật. Hôm nay cũng nhất thời máu nóng lên đầu, ăn nói lỗ mãng, mạo phạm số 1, xin phép xin lỗi chị gái số 1 ha. Nhưng mà anh này... Anh trai này khẩu vị quá nặng. Tôi đây mê gái, tốt xấu gì chỉ đối với người sống. Còn anh cùng một thi thể..."

"Thi thể nằm im ở đằng kia, cũng không xác chết vùng dậy. Ai thấy cô ấy mở mắt gì đó đều là ảo giác thôi. Tôi mang cô ấy vào quan tài để làm chút thử nghiệm." Đoạn Dịch mắt lạnh nhìn Hồng Hiền, "Cậu muốn biểu đạt cái gì?"

"Mặc kệ có phải ảo giác hay không, anh và một thi thể dây dưa không rõ, lỡ sắp tới hại chúng tôi thì làm sao bây giờ?" Hồng Hiền nói, "Tôi nghĩ hôm nay nên vote anh."

"Cậu và số 12 ngày hôm qua hợp sức loại số 10 ra ngoài. Hai người chắc chắn là phe sói. Hôm nay vote không đến lượt tôi. Số 6, 10, 12 ba sói, còn một sói..." Đoạn Dịch nói, "Hôm qua có số 1, 2, 5 bầu cho số 4. Trước tiên không bàn vấn đề sói đảo phe. Số 8, 10, 12, bầu số 6, suy ra số 8 có thể là sói. Nhưng số 8 và số 4 có ân oán cá nhân, nên thân phận số 8 dừng ở mức nghi vấn. Vậy nên chúng ta có thể đặt nghi ngờ đến số 9 tranh cử. Số 9 tham gia tranh cử

nhưng không phát biểu ý kiến gì, rất giống sói núp. Suy ra chắc chắn sói cuối cùng là số 8 hoặc số 9, để xem tiên tri soi ra thế nào."

Phương Đông Vũ nhanh chóng tiếp lời: "Tôi soi số 8. Số 8 là người tốt. Tôi cũng cho rằng số 9 là sói cuối cùng."

Hồng Hiền xòe tay nói: "Bây giờ không phải thời gian thảo luận Ma Sói, chúng ta cần bàn nguy cơ phó bản. Ai khiến cát chảy ra? Ai nói số 2 vẽ tranh nhốt tân nương trong tranh? Ai ôm thi thể vào quan tài? Lỡ tân nương xác chết vùng dậy thì sao, bọn họ có lén giao dịch cái gì hay không? Mọi người không cảm thấy số 7 là phần tử nguy hiểm hả? Chúng ta nên cho anh ta vô tù."

Trầm mặc trong chốc lát, Đoạn Dịch nói: "Số 4 là tiên tri duy nhất, cho nên vụ tôi được soi ra người tốt là thật. Với lập luận này, tôi không cần phải nói dối. Bây giờ tôi lật bài, tôi là người yêu thầm. Tôi vẫn tính là dân thường, vote tôi là việc không cần thiết."

"Tối hôm qua số 6 fake chức năng của tôi. Sở dĩ tôi không cạch vì lúc đấy tôi đoán ra số 11 "đối tượng thầm mến" là người sói. Nếu tôi thuộc phe sói, tất nhiên là cần giúp phe sói. Đây là tôn trọng át chủ bài, cũng là cho mình đường lui. Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ người tốt. Tôi sẽ tận hết khả năng giúp mọi người tìm biện pháp qua màn."

"Mọi người đừng để logic vô lý của số 11 lừa. Hôm nay theo trình tự vote cậu ta, số 12, hoặc số 9."

"Nói xong thân phận của mình và Ma Sói, hiện tại tôi nói về vấn đề phó bản mà số 11 vừa nhắc tới..."

Hồng Hiền cười lạnh đứng lên, ngón tay chỉ thẳng mặt Đoạn Dịch, hướng mọi người nói. "Nghe anh ta nói rồi chứ gì! Anh ta là loại người ba phải, rõ ràng đang giúp người sói chơi, thế mà nói mình có lòng giúp người tốt, ai dám tin? Hành vi ngầm giúp số 6 đã chứng tỏ anh ta thuộc phe sói! Mọi người dám tin loại người này hả?"

Lại nhìn Đoạn Dịch, Hồng Hiền hỏi tiếp: "Vậy anh có dám nói vừa nãy anh cùng thi thể kia đã nói gì không, hai người có lén hợp tác

với nhau, ví dụ như hiến tế tất cả chúng tôi không? Bằng không có cái gì mà anh không dám nói?"

Đoạn Dịch nghe vậy cũng đứng lên.

Anh cao hơn Hồng Hiền nửa cái đầu. Đi đến trước mặt hắn ta, anh khoanh tay trước ngực từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lãnh đạm quan sát hắn ta.

"Logic tào lao, nửa chữ cũng không đáng tin. Thứ nhất, hôm qua cậu ta và số 12 hợp sức vote số 10, số 10 chắc chắn là dân thường, cậu ta muốn đồ sát dân nên mới cố gắng ép vote tôi. Cậu ta muốn dùng phương pháp người sói chiến thắng để qua màn, vứt bỏ người tốt ở lại phó bản. Cậu ta đòi vote tôi hoàn toàn xuất phát từ tư tâm, chứ không phải lo cho mọi người như lời cậu ta nói."

"Thứ hai, tôi theo phe người sói, nhưng tôi không làm gì hết. Tôi rút được bài tốt, sau khi được số 4 soi ra người tốt, tôi hoàn toàn có thể cạch tri, chơi phản lập luận để thân phận mình trở nên đáng tin nhất. Là người yêu thầm, lấy được Cảnh Huy, lại dễ quan sát tình hình để chọn theo phe ai, chẳng lẽ không dễ chơi hơn hả? Nhưng tại sao tôi không nhận tri? Lúc đấy tôi chưa rõ nguy hiểm trong tù trong phó bản này, không muốn đẩy một cô gái như số 4 vào tù, hại cô ấy chết. Điều này đủ để chứng minh nhân phẩm tôi không tệ."

"Thứ ba, số 11 nói tôi... Làm cát chảy ra, chặn một bức tranh, nên nói tôi là phần tử nguy hiểm? Thế tôi xin hỏi, ai là người đầu tiên đi vào huyệt mộ, chui lối đi đầy xương, mở nắp quan tài? Người tốt phàm là có mắt, hôm nay sẽ không vì hai câu xúi giục của số 11 mà vote tôi."

Đoạn Dịch hất cằm, ánh mắt chợt sắc bén. "Tôi không phủ nhận, bởi vì nguyên nhân cá nhân tôi và người yêu bị tách ra, bị ảo thuật của Tân Nương Lâu Lan nhiều lần ảnh hưởng, hôm nay có vài lần hoảng hốt, thế nên đối với một số chi tiết, tôi không lưu ý kỹ. Nhưng vừa rồi ngồi nghỉ ngơi, cẩn thận ngẫm lại những chuyện đã xảy ra hôm nay, đột nhiên tôi nhớ tới một chi tiết rất lạ..."

Lược tạm dừng, Đoạn Dịch nhìn về phía Hồng Hiền, khóe miệng

gợi lên ý cười trào phúng. "Số 11, tôi hỏi cậu, tại sao thị nữ bỗng chạy ra khỏi tranh, đột ngột tấn công số 3?"

.

Thời điểm thị nữ chạy ra tấn công người, Đoạn Dịch đang cùng Dương Dạ động não, thảo luận xem năm xưa 12 thành viên đội khảo cổ đã gặp chuyện gì. Lúc ấy mặt Đoạn Dịch hướng về phía bức tranh tân nương xuất giá, đưa lưng về phía đa số người chơi. Khi đó anh tưởng bức tường đã chặn mất Minh Thiên, tâm thần nhất thời hoảng hốt, nên không chú ý người chơi khác đang làm cái gì.

Lúc số 3 bị thị nữ tấn công, Đoạn Dịch lập tức quay đầu quan sát tình hình.

Trong thời gian cực ngắn, anh nhanh chóng nhận ra chuyện gì đang xảy ra, cũng chú ý tới bức tranh vẽ tân nương đội khăn che và phu quân lần đầu gặp nhau, đồng thời chạy tới khống chế thị nữ, ném thị nữ vào quan tài.

Lúc đó trường hợp khẩn trương, Đoạn Dịch căn bản không kịp phán đoán thị nữ đi tới mộ thất như thế nào.

Nhưng thế không có nghĩa là anh không chú ý đến một chi tiết... Hồng Hiền dán góc tường bước lui về phía sau, ánh mắt cảnh giác độ cao mà nhìn thị nữ và 3 đang vật lộn, hiển nhiên là vừa rời đi từ chỗ số 3.

Tất nhiên, chỉ dựa vào chi tiết này, Đoạn Dịch không thể khẳng định kết luận... Hồng Hiền gài bẫy hãm hại số 3.

Nhưng dù không thể kết luận, không có nghĩa là Đoạn Dịch để yên cho kẻ bị tình nghi.

Hồng Hiền là loại người không có tiết tháo, Đoạn Dịch chỉ có thể ăn miếng trả miếng.

Nhìn số 11, Đoạn Dịch lại nói: "Tôi khiến cát chảy ra, bởi vì tôi đụng phải tân nương, còn tính kéo cô ấy vào mộ thất; mà không

lâu trước đây, chúng ta bị nhóm hộ vệ công kích, vì chúng ta cướp thi thể tân nương... Đủ thứ chứng minh, chỉ cần chúng ta không làm xằng làm bậy với người trong tranh, bọn họ sẽ không chủ động tấn công chúng ta."

"Nếu không có người làm gì đó, sao thị nữ lại đột ngột tấn công số 3? Cô gái số 3 nhát gan, sẽ không chủ động gây chuyện. Này Hồng Hiền, có phải cậu đã làm gì chọc giận thị nữ, rồi đẩy số 3 chịu trận hay không?"

"Nếu không dám thừa nhận, có cần tôi miêu tả kỹ lại quá trình cho cậu nghe không? Chuyện gì đã xảy ra, tôi đã thấy hết đấy."

Đoạn Dịch bình tĩnh nói từng câu từng chữ, vang dội đáng tin.

Hồng Hiền miệng lưỡi trơn tru há mồm liền lừa dối người, nhất thời cũng nghẹn lời.

Ổ Quân Lan bỗng đứng lên mở miệng: "Chuyện này không cần số 7 nói, tôi cũng thấy. Ban đầu Hồng Hiền lượn lờ trước bức tranh cầu thân, tôi tận mắt thấy cậu ta duỗi tay chạm vào hình vẽ, rồi thu tay, gọi số 3 tới cùng xem, nói mình có phát hiện. Ngay sau đó cậu ta lui về phía sau, chỉ còn một mình số 3 đứng trước bức tranh. Không bao lâu sau, thị nữ từ trong tranh bò ra tấn công số 3."

Số 3 nghe vậy thì ngơ ngác, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Hồng Hiền. "Anh, lúc đó anh nói thấy thị nữ cử động, gọi tôi qua xem cùng, tôi bèn đi qua. Đúng là hình vẽ cử động, tôi có hơi sợ, muốn tìm anh, nhưng quay đầu lại không thấy tăm hơi anh đâu. Sau đó... Sau đó cái tay thò ra khỏi tranh... Đúng, tại sao gọi tôi qua liền bỏ đi? Có phải anh... anh cố ý hại tôi?"

"Đừng nghe bọn họ nói bậy. Cô nhớ từ khi vào mộ thất là ai chiếu cố cô không?" Hồng Hiền lập tức đi đến trước mặt số 3, lời lẽ chân thành, "Sau khi hầu nữ chạy ra, tôi mới tránh đi. Sao lại nói tôi chạy trước? Tôi không có chạy trước! Chỉ là lúc đó tôi bị hầu nữ dọa chạy! Gặp nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của tôi là chạy, là bình thường mà. Tôi không ngờ cô sẽ sững sờ đứng tại chỗ. Sao cô không cùng tôi chạy? Người trên tường thấy hai ta cùng lúc, tôi chạy, cô không chạy, chuyện này đâu thể trách tôi? Tôi đâu biết cô

sẽ sợ tới mức không dám di chuyển?"

Nhìn số 3 có dấu hiệu bị thuyết phục, Ổ Quân Lan vội nói: "Cô đừng tin lời cậu ta. Thị nữ không thấy cậu ta mới thuận tay bắt cô. Sau khi cậu ta bỏ chạy thị nữ mới tấn công cô. Cô đừng để bị lừa. Lúc đấy cô bị dọa, có thể không nhớ rõ ràng lắm. Nhưng tôi thấy rõ cực kỳ. Chắc chắn là cậu ta cố ý. Còn nữa, lui một vạn bước, dù cậu ta không cố ý, đàn ông ở thời khắc nguy cấp vứt cô bỏ chạy, cô còn dám tin?"

Nói với số 3 xong, Ổ Quân Lan nhìn về phía các người chơi còn lại: "Số 7 Đoạn Dịch là đồng đội cũ của tôi, đã cứu tôi rất nhiều lần. Không có anh ấy, chỉ sợ tôi đã chết từ lâu rồi. Dù anh ấy là sói, là phe thứ ba, cũng chưa một lần bỏ người tốt lại. Anh ấy có thể không cần đồng vàng, nhưng nhất định sẽ mang mọi người đi. Điều này tôi có thể cam đoan."

"Số 11 toàn nói lời ngụy biện, đừng bị cậu ta lừa. Số 6 chơi quá kém, số 11 diễn không nổi, dứt khoát bịa lý do để người tốt tự hại lẫn nhau. Đáng tiếc, cậu ta chơi cũng không tốt. Có bản lĩnh..."

Liếc Hồng Hiền, Ổ Quân Lan trào phúng: "Có bản lĩnh thì bắt chước số 7 đi, có nguy hiểm thì xông lên trước, có khả năng thì gánh vách đi đầu, may ra chúng tôi còn tin cậu. Nhưng cậu... Nửa cái tay còn không thèm nhấc, chỉ biết múa mép khua môi. Cậu tưởng nói xàm là lừa chúng tôi?"

"Tôi không biết có phải cậu dùng cái mặt này đi đến hiện tại hay không. So với số 6 Hồ Tấn nhảy ra nhận tri, trình độ của cậu vẫn gọi là so le không đồng đều. Thật ra cũng dễ hiểu, đôi khi may mắn ôm đùi đúng người là có thể vượt ải. Tôi thấy cậu chính là kẻ như vậy, cho nên tự cho là đúng, tưởng rằng bằng mấy câu nói nhảm là thành công châm ngòi nội bộ chúng tôi?"

Ổ Quân Lan nói thoăn thoắt làm Hồng Hiền á khẩu không trả lời được.

Nhiều lần hắn ta mở miệng muốn nói chen, nhưng mãi không chen nổi.

Đi đến bên cạnh số 3, Ổ Quân Lan xoa nhẹ bả vai cô, lại liếc cô gái số 12 ngồi bên cạnh Hồng Hiền.

Lúc có mặt số 10, số 12 luôn tỏ thái độ tranh Hồng Hiền cùng cô ấy.

Mỗi khi số 10 thả thính Hồng Hiền, số 12 liền vứt một cái nhìn quyến rũ.

Nhưng hiện tại số 10 không có mặt, số 12 gần như không tương tác với hắn ta, ngồi im tại chỗ lạnh mặt không nói lời nào.

Nhìn số 12 một lát, Ổ Quân Lan ôm vai số 3. "Để chị dạy cho em một khóa học. Số 12 và Hồng Hiền hợp tác lừa số 10, xây dựng hình tượng Hồng Hiền được nữ giới yêu quý, ai cũng thích cậu ta. Dần dà, số 10 bị hai người họ tẩy não, cho rằng Hồng Hiền thật sự ưu tú, mình mà bỏ lỡ cậu ta thì rất đáng tiếc. Nhưng thật ra Hồng Hiền là kẻ lừa đảo, số 12 là đồng loã của cậu ta."

Thời gian trôi đến 9 giờ.

Vì hôm qua tranh cử cảnh sát trưởng thất bại, thông báo tuyên bố tiến vào giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng lần thứ hai.

Kết quả tất nhiên là số 4 Phương Đông Vũ được chọn làm cảnh sát trưởng, miễn cưỡng xem như ổn thỏa.

Số 1, 2, 3, 5, 7 bầu cho cô ấy.

Ba người số 8, 9, 12 bầu cho số 11 Hồng Hiền.

Số 8 là người nam gầy đeo kính, hôm qua kiên trì theo phe số 6 Hồ Tấn chống đối số 4, hôm nay dù số 4 là tiên tri duy nhất và soi số 8 ra người tốt, số 8 vẫn cứ bầu cho số 11 Hồng Hiền.

Hắn ta và số 4 kết thù quá sâu, sâu đến mức hắn ta không thèm quan tâm mình có vượt ải hay không.

Còn số 9, có vẻ hắn ta không núp nữa.

Số 8 đã được soi ra người tốt, còn số 9 bị tình nghi, đêm nay tiên tri chắc chắn sẽ kiểm tra.

Hắn ta không cần che giấu, dứt khoát trực tiếp bầu theo phe mình.

Việc đến nước này, cục diện đã triệt để rõ ràng.

Hành động của số 9 cũng biểu thị một chuyện... Tối nay người sói sẽ không cắn tiên tri.

Đoạn Dịch đánh giá số 8 số 9 một gầy một béo vài lần, rồi nhìn về phía số 4 Phương Đông Vũ.

Phương Đông Vũ mở miệng, trước tiên thuận lại tình huống hôm qua cùng Đoạn Dịch thương lượng cho mọi người nghe. Theo góc nhìn của cô về phần vượt ải, cô tin tưởng Đoạn Dịch.

Cô tổng kết: "Tóm lại tôi tin anh ấy. Đi đến bước này, mọi người ít nhiều đều biết nếu người sói đẩy hết người tốt vào tù, người tốt sẽ nhận hậu quả gì? Dù có người cảm thấy Đoạn Dịch là phần tử nguy hiểm, dù anh ấy có giao dịch với thi thể, chúng ta cùng nhau coi chừng anh ấy là được."

"Vô luận như thế nào, hiềm nghi trên người Đoạn Dịch ngang bằng Hồng Hiền miệng toàn lừa dối, hoàn toàn không xác định được. Nhưng Hồng Hiền là sói và muốn thắng, đây là việc chắc chắn. Cho nên hôm nay tôi sẽ vote số 11 Hồng Hiền."

Lần này không cần chờ đến sát giờ, mọi người mau chóng bấm vote.

Tới khi nhìn kết quả vote, Đoạn Dịch không khỏi thở phào một hơi... Anh suýt chút nữa bị số 11 hùa vote đẩy vào tù.

Nguyên nhân là vì số 8 và số 3.

Số 8 được soi ra người tốt, vẫn như cũ chọn theo phe số 11 Hồng Hiền vote Đoạn Dịch, xem ra thà chết chứ không theo số 4.

Còn số 3 phù thủy chọn hủy phiếu.

Kết quả là, số 1, 2, 4, 5, 7 năm người vote số 11 Hồng Hiền.

Số 8, 9, 11, 12 bốn người đều vote số 7 Đoạn Dịch.

Nếu số 3 suy nghĩ không thông vote Đoạn Dịch, cảnh sát trưởng số 4 với 1.5 phiếu vẫn có thể miễn cưỡng đẩy Hồng Hiền vào tù. Nhưng chỉ cần một người tốt hồ đồ, Đoạn Dịch thật sự sẽ phải vào tù.

Nhìn kết quả vote, rồi nhìn thoáng qua số 8, Đoạn Dịch không khỏi nghĩ thầm... Có thể thấy trò chơi này không thể chỉ giảng logic được, không thiếu người có suy nghĩ bỏ mạng. Anh nên ra tay sớm một chút, nghĩ cách phòng ngừa đối ứng tốt mới được.

Lần thứ hai tranh cử cảnh sát trưởng, nên thời gian vote kết thúc trễ một giờ so với ngày thường.

11 giờ 10 phút. Số 11 Hồng Hiền vào tù.

Sau khi hắn ta vào tù, Đoạn Dịch, Dương Dạ, Ổ Quân Lan, Phương Đông Vũ và cô gái số 2 đi tìm số 3 phù thủy.

Phù thủy xin lỗi mọi người, nói mình không cố ý, chỉ là lúc sắp bấm vote, vừa lúc Hồng Hiền nhìn cô. Cô không nỡ vote hắn ta.

Đoạn Dịch lúc này không rảnh chỉ trích cô, nhìn số 2 hỏi: "Cô là bảo vệ? Tối hôm qua cô bảo vệ ai? Đêm nay bọn họ sẽ cắn lại người đó."

Số 2 trắng mặt. "Tôi tự vệ. Nếu cắn... Xem ra đêm nay tôi sẽ vào tù."

Nghe cô nói vậy, Đoạn Dịch nhíu mi, nhìn về phía Ổ Quân Lan và Dương Dạ: "Xác nhận với hai người một chút, hai người đều không phải thợ săn?"

Hai người song song lắc đầu, Đoạn Dịch thầm than không ổn.

Số 2 hiểu ý anh, mặt vốn trắng bệch nay trắng thành tờ giấy.

"Chẳng lẽ... chẳng lẽ số 8 là thợ săn? Hắn có tư thù với số 4... Người sói chắc chắn sẽ mượn sức hắn. Nếu bọn họ cắn số 8, số 8 bắn người tốt, về sau... về sau chúng ta sẽ rất nguy hiểm!"

Biểu tình Đoạn Dịch cũng vô cùng nghiêm túc.

Suy nghĩ một lát, anh nghiêm trang nói: "Bảo vệ không thể vệ một người hai đêm liên tục. Đêm nay khả năng cao bọn họ sẽ cắn bảo vệ. Mặc dù bọn họ mượn sức số 8, số 8 cũng muốn kéo số 4 vào tù, muốn chết chùm... Thì cũng là chuyện đêm mai."

"Đêm nay bảo vệ vào tù, đêm mai thợ săn mang nhà tiên tri đi. Mặc dù là như vậy, đồ sát thần, chúng ta vẫn còn một phù thủy."

"Ngày mai một ngày, ngày kia một ngày... Thời gian còn đủ. Tôi hứa với mọi người, trong vòng hai ngày sẽ tìm được cách qua màn."

.

Kết thúc thương thảo, mọi người lần lượt rời lều trại.

Khu lều trại rất gần khu bàn luận, cô gái tóc dài số 12 vẫn đang ngồi tại chỗ không đi.

Cô ăn mặc sạch sẽ, váy dài phong cách Bohemian không hợp bầu không khí cổ mộ, tóc dài rũ đến eo, là một mỹ nhân tuyệt đẹp.

Một tay vén tóc sau vành tai, một tay kẹp điếu thuốc hút, cách làn sương khói, số 12 mỉm cười nhìn về phía mọi người, cuối cùng dừng mắt trên người Ổ Quân Lan.

"Chị gái nhỏ số 1 ơi..." Cô ta dùng chất giọng ngọt ngấy nói, "Chị hiểu lầm em rồi. Em đâu phải đồng lõa? Em thật sự thích Hồng Hiền. Chẳng qua không có số 10, em không cần tranh với ai thôi à."

Ổ Quân Lan cười nhạt, ý cười không đến mắt. "Hy vọng tôi hiểu lầm cô."

"Chị hiểu lầm thật mà. Nhưng em không giận chị. Chị gái mạnh mẽ

như chị, em thích lắm." Số 12 cười tươi rói, thoải mái nhìn về phía những người còn lại, "Tự giới thiệu nhé. Tôi tên Thư Dung Dung. Mọi người có thể gọi tôi là Dung Dung. Hồng Hiền đi rồi, tôi không còn chỗ dựa. Bốc trúng bài sói tôi cũng chịu à, mong mọi người chớ trách tôi. Mấy ngày sau còn phải nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Đoạn Dịch nghe lời này, quan sát Thư Dung Dung vài lần, nhưng không phát biểu nhận xét gì về người này.

Hôm nay anh trải qua quá nhiều chuyện đặc biệt, thể xác và tinh thần đều mệt.

Vốn anh tính tìm sổ 8 tâm sự, hỏi thăm coi giữa hắn ta và Phương Đông Vũ từng phát sinh chuyện gì. Nhưng cơn mệt mỏi làm anh chọn về lều nghỉ ngơi trước. Đầu óc cơ thể nghỉ ngơi tốt, duy trì sự tỉnh táo, là tiền đề để vượt phó bản.

Rửa mặt đơn giản rồi ngả lưng, Đoạn Dịch ngoài ý muốn phát hiện mình không thể ngủ ngay.

... Nhắm mắt lại, trước mắt anh hiện lên hình ảnh Minh Thiên.

Khóe miệng không tự chủ được mà cười, Đoạn Dịch nhớ lại những lần gặp gỡ Minh Thiên, trừ bỏ không thể tin nổi, vẫn là không thể tin nổi.

Minh Thiên bất ngờ xuất hiện, mình thì hôn một người đàn ông, nghĩ thế nào cũng khó có thể tưởng tượng.

Đoạn Dịch từng tưởng tượng rất nhiều lần hai người sẽ gặp lại nhau như thế nào.

Trong tưởng tượng của Đoạn Dịch, anh sẽ ôm tâm tình chất vấn và trách cứ đón lần gặp lại. Anh sẽ trách Minh Thiên một mình xử lý tất cả, sẽ mắng Minh Thiên không nên tự cho là đúng mà hy sinh.

Đến khi thật sự gặp lại Minh Thiên, ai dè Đoạn Dịch cái gì cũng quên hỏi, trực tiếp hôn người ta luôn.

Giờ càng nghĩ về chuyện này, Đoạn Dịch càng cảm thấy lúc ấy mình hôn hình như có hơi bạo lực quá mức.

Hai thằng đàn ông yêu đương, làm chút việc thân mật... quả nhiên đều không dịu dàng nổi.

Bọn họ ở trong quan tài anh đẩy tới em đẩy lui, chẳng giống hôn môi mà giống đánh nhau ẩu đả hơn.

Mỉm cười nhấm nháp dư vị, nụ cười trên mặt Đoạn Dịch rút đi, trong lòng dần nổi lên cảm giác chua xót... Bọn họ còn chưa thân thiết đủ lại bắt đầu biệt ly.

Anh còn rất nhiều lời muốn nói với Minh Thiên, nhưng chưa kịp nói.

Anh muốn nói nhiều lắm, anh nhớ lại lần đầu tiên vào trò chơi, nhớ mỗi đoạn đường hai người nắm tay vượt qua; anh muốn nói, có lẽ thời gian anh thích hắn sớm hơn nhiều so với hắn tưởng... Sau do ký ức quá nhiều, anh tạm thời quên mất mà thôi.

Thở phào một hơi, Đoạn Dịch an ủi bản thân... Cũng may, ít nhất mình gặp được em ấy, biết tình cảnh của em ấy, cũng cho em ấy biết cảm xúc chân thật trong lòng mình.

Như vậy so với tìm kiếm mờ mịt đã tốt hơn quá quá nhiều. Anh nên thấy đủ.

Lo lắng duy nhất của Đoạn Dịch hiện tại là, Minh Thiên chết, có thể linh hồn hắn sẽ vĩnh viễn ở lại địa ngục.

Đến khi anh phải trở về, bọn họ sẽ thực sự âm dương cách biệt.

Cho nên anh phải đi tiếp, thực hiện bằng được câu hứa hẹn... dẫn Tiểu Thiên của anh về nhà.

Chương 121

Địa ngục bảy điện. Đại sảnh điều khiển tự động.

Trong phòng nghỉ ngơi cạnh phòng điều khiển, hai anh em có diện mạo vài phần tương tự đang ngồi đối diện nhau.

Giơ tay rót một ly trà cho em trai ruột Minh Thiên, Minh Nguyệt hỏi hắn: "Ở chỗ này làm việc ba ngày rồi, cảm giác thế nào?"

Minh Thiên mặt vô cảm, không nhận trà, cũng không đáp lời.

Buông ấm trà trong tay, Minh Nguyệt cười: "Em xem, lúc trước tuy em cự tuyệt anh, nhưng hiện tại vẫn đến chỗ anh làm việc."

Nghe thế, Minh Thiên nhớ lại lần hai người nói chuyện tại chốn đào nguyên.

Khi đó hắn bôn ba ngàn dặm vạn dặm, cuối cùng đến một mảnh rừng chốn đào nguyên. Hắn gặp được người thiết kế trò chơi, không ngờ chính là anh trai mình.

Đoạn đối thoại như mới phát sinh ngày hôm qua, lại như phát sinh lâu lắm rồi.

Hắn vẫn nhớ rõ từng lời Minh Nguyệt: "Thời gian không dễ tái thiết lập, trừ phi tuần hoàn theo nguyên tắc trao đổi ngang giá. Đã chết bao nhiêu người, sau khi thiết lập lại phải chết bấy nhiêu mạng. Anh cho em ba ngày lựa chọn một trong vô số tuyến thời gian, giờ nói cho anh biết, em chọn được chưa?"

"Chọn được rồi." Minh Thiên nói, đưa đáp án mình đã chọn lọc cho Minh Nguyệt.

Trong tuyến thời gian mới, bắt đầu từ phó bản nào, đến kết thúc tại phó bản nào, hắn đều tính toán tốt.

Trong quá trình này người nào cần chết, hắn cũng lên kế hoạch

đầy đủ.

Sau khi hệ thống tính toán, trong tuyến thời gian hắn chọn, Đoạn Dịch sẽ được đưa thẳng đến điểm thời gian mà anh đã hoàn thành nhiệm vụ "nhà tiên tri được chọn". Anh có thể trực tiếp rời khỏi trò chơi.

"Đây đúng là lựa chọn tối ưu, trong thời gian ngắn nhất đạt được mục đích. Nhưng cũng có nghĩa, em sẽ biết mất tại tuyến thời gian này. Em sẽ chết." Minh Nguyệt hỏi hắn, "Không hối hận?"

"Tôi không có gì để hối hận." Minh Thiên nói, "Ba ngày trước anh từng hỏi tôi, tôi có thể trở thành đao phủ, thậm chí là kẻ cuồng sát hay không. Tôi không biết đáp án. Nhưng nếu tôi thật sự biến thành quái vật giết người, ở lại địa ngục, hình như là một kết cục tốt."

"Được. Rất thống khoái." Minh Nguyệt nói, "Thời gian không dễ tái thiết lập, nghĩa là tất cả số liệu hiện có phải chạy lại một lần nữa. Số liệu chúng ta nộp lên trên cũng cần sửa chữa lại. Việc này không dễ đâu. Anh có thể đáp ứng yêu cầu của em, thiết kế một đạo cụ giúp em tái thiết lập. Nhưng em phải đồng ý với anh, sau khi em chết, linh hồn sẽ tùy anh sai phái."

.

Thời gian trở lại hiện tại.

Minh Nguyệt rót cho mình một ly trà, uống một ngụm, đưa cho Minh Thiên một màn hình thiết bị.

Trên màn hình hiện một danh sách tên.

Minh Thiên nhìn lướt qua, thấy những cái tên "Trâu Bình", "Trương Trác", "Tiết Cảnh", "Ôn Như Ngọc"...

Cuối cùng hắn thấy tên của mình: Minh Thiên.

"Đây là cái gì? Danh sách tử vong?" Minh Thiên hỏi.

"Đúng. Đã chuyển đến Sổ Sinh Tử." Minh Nguyệt nói, "Em trên thế gian đã hoàn toàn biến mất. Hiện tại em là người chết, do hệ thống địa ngục quản lý. Tên Đoạn Dịch không có trong này. Cậu ta sống hay chết, không biết là khi nào. Vậy em..."

Dừng một chút, Minh Nguyệt thu thiết bị, hỏi: "Hiện tại em có hối hận không?"

Biểu cảm Minh Thiên chợt ngẩn ngơ, liền khôi phục bình tĩnh lạnh nhạt.

Nhấc mí mắt liếc hắn một cái, Minh Nguyệt hỏi tiếp: "Hẳn là em biết, em thiết kế chương trình báo động tìm cậu ta, chuyện này anh không ngăn cản, không có nghĩ là anh không biết. Thế sau khi nhìn thấy cậu ta, cảm nghĩ như thế nào?"

"Phát hiện cậu ta đã sớm thích mình, kinh ngạc, hối hận? Có cảm thấy mình trước đây ngoan cố cứng đầu(1)?"

"Hoặc là, do phó bản đó nhìn thấu nội tâm con người đồng thời phóng đại nó, em nghi ngờ cậu ta không thích em đến như vậy?"

"Tôi không ngây thơ vậy đâu." Sau một lúc, Minh Thiên bỗng mở miệng, "Ngây thơ cho rằng mình có thể giấu trời qua biển (2) lặng yên không một tiếng động mà đi tìm anh ấy. Chuyện này ngoài mặt là anh ngầm đồng ý, thật ra anh đang lợi dụng tôi."

"Anh nghĩ tôi không cam tâm tình nguyện vì anh làm việc, nhưng khi thấy anh ấy ở trong phó bản, tôi sẽ tình nguyện ở lại; thậm chí lần này tôi đi gặp anh ấy, phát hiện anh ấy cũng có tình cảm với mình, để được vào gặp anh ấy, tôi sẽ cầu xin anh. Sau đó anh sẽ đặt điều kiện với tôi. Đây là tính toán của anh, đúng hay không?"

"Dùng từ "cầu xin" thì lố quá." Minh Nguyệt cười, "Chúng ta là anh em ruột, cần gì dùng tới chữ này? Theo nhu cầu thôi mà. Cơ mà anh tò mò đấy, theo ý em... Anh muốn làm gì nhỉ?"

Liếc hướng ngoài phòng nghỉ một cái, Minh Thiên lại nhìn về phía Minh Nguyệt: "Việc Dương Dạ và Cố Lương lẻn vào điều tra, chắc chắn không phải anh không biết chút gì. Vẫn là anh dung túng

ngầm đồng ý. Có lẽ anh thân tại Tào doanh tâm tại Hán(3)? Ai mà biết?"

Đôi mắt khẽ nheo, Minh Nguyệt không trực tiếp trả lời Minh Thiên.

Nhấp thêm ngụm trà, Minh Nguyệt chỉ hỏi: "Trở lại vấn đề vừa rồi. Nếu anh ngầm đồng ý cho em vào phó bản, em còn muốn tìm cậu ta không?"

Giơ tay niết miệng chén trà trước mặt, ánh mắt Minh Thiên nhìn Minh Nguyệt trở nên sắc bén. "Anh muốn tôi làm cái gì? Việc đã đến nước này, không ngại công bằng, nói thẳng đi."

"Người thiết kế trò chơi ban đầu không phải anh. Nửa đường anh bị Thái Sơn Phủ Quân đào qua đây, nhanh chóng tìm hiểu số liệu gốc của hệ thống, giúp hắn dự tính quản lý và thiết kế các phó bản mới mà thôi. Sau này anh phát hiện, người thiết kế ban đầu đã cài một bug ẩn trong trò chơi."

Nói đến đây, túi da ôn hòa trên mặt Minh Nguyệt biến mất, ánh mắt khiến người ta rùng mình, "Em đã vượt qua nhiều phó bản, làm người chơi như vậy là đủ rồi. Lúc này thử làm NPC đi. Có rất nhiều phó bản nguyên bản do người kia tạo ra, bên trong ẩn giấu một số manh mối, cần thâm thập phó bản trò chơi mới biết được. Em tìm cách giúp anh thăm dò, tìm cái bug đó."

"Có thể." Minh Thiên lại hỏi, "Tuy nhiên tôi muốn hỏi, người thiết kế trò chơi ban đầu đâu rồi?"

"Anh cũng không biết." Minh Nguyệt nói tới đây, ẩn ý bồi thêm một câu, "Nhưng nếu không bởi vì người này, Thái Sơn Phủ Quân đã không nổi điên, các em cũng không đến nơi này. Cho nên... Hợp tác vui vẻ nhé."

.

Đêm dài. Minh Thiên trở lại căn phòng được phân cho mình.

Cả căn phòng bị màn hình bao phủ, đây là nơi hắn nghỉ ngơi kiêm

phòng làm việc.

Sau khi theo thường lệ kiểm tra số liệu hệ thống và giám sát một lượt, Minh Thiên tạm thời không có việc để làm.

Cầm thiết bị, hắn nhanh chóng gõ bàn phím ảo, một cửa sổ hình ảnh bắn ra: Đoạn Dịch đang ngủ trong lều.

Hôm nay lúc ở trong quan tài, ánh sáng quá mờ, Minh Thiên không nhìn được rõ anh.

Hiện tại hắn mới phát hiện, anh Tiểu Dịch mồ hôi đầy cổ, có vẻ rất là mệt.

Nhưng dù vậy, Minh Thiên vẫn thấy anh là người phong độ nhất anh tuấn nhất.

Cách sống chết, cách một màn hình, dùng cách này quan sát Đoạn Dịch, Minh Thiên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Hôm nay hai người gặp lại nhau, không chỉ là niềm vui ngoài ý muốn của Đoạn Dịch, đối với Minh Thiên mà nói, cũng như mơ một giấc mộng đẹp.

Minh Thiên luôn muốn tìm gặp Đoạn Dịch, nhưng trước khi biết thái độ của Minh Nguyệt, hắn thực sự không dám cài báo động.

Thậm chí hai chữ "Ngày Mai" cũng không dám cài đặt.

Bởi vì từ này không hiếm thấy, nếu thường xuyên bị kích hoạt, chắc chắn sẽ khiến người khác chú ý.

Cho nên Minh Thiên chỉ đành dùng số liệu gương mặt mình làm báo động trước.

Đoạn Dịch nhanh như vậy đã kích hoạt báo động nằm ngoài Minh Thiên dự đoán.

Tải bản thân vào hệ thống, gặp gỡ nhau, đối với Minh Thiên thật sự là bất ngờ không lường trước được.

Lần này gặp nhau quá bất ngờ cũng quá mức vội vàng, Minh Thiên không kịp khuyên Đoạn Dịch trở về, thậm chí không kịp mừng vì Đoạn Dịch thẳng thắn tỏ tình không chút cố kỵ.

Không kịp nhung nhớ, không kịp chua xót, không kịp buồn thương, không kịp vui mừng, khi đó Minh Thiên chỉ có thể để bản năng chi phối... Ôm chặt người yêu, dùng sức hôn anh, muốn cùng anh hòa hợp một thể.

Tới tận bây giờ, Minh Thiên cách một màn hình ngắm Đoạn Dịch ngủ, lòng ấm áp chưa bao giờ từng có, mới chậm chạp nhận ra... Hóa ra hôm nay mình đã gặp Đoạn Dịch, còn hôn anh ấy.

Hơn nữa hắn còn nghe thấy Đoạn Dịch nói... Anh ấy đã thích mình từ lâu lắm rồi.

Giống như Tinh Vệ(4) không ngừng ném đá xuống biển rộng, hắn liên tục làm một việc suốt trăm ngàn năm, nhưng chưa từng nghĩ biển rộng sẽ đáp lại mình.

Từ trước tới nay Minh Thiên luôn cho rằng, yêu anh và che chở anh là hai chuyện không liên quan gì nhau. Là bản thân hắn cam tâm tình nguyện lựa chọn, vậy thì cứ để hắn lặng lẽ làm là được.

Nhưng giờ đây sóng biển vỗ lên bờ, nói một câu: "Tôi nghe được."

Cả đời hắn hướng tới đại dương.

Nhưng thì ra hắn không cần dời non lấp biển.

Sóng triều tự nhiên dâng lại gần bờ, nói với hắn rằng: "Tôi cũng yêu em."

Em yêu anh.

Anh cũng yêu em.

Người canh gác cuối cùng cũng nhận được lời hồi âm.

.

Trong mộ thất phó bản《 Tân Nương Lâu Lan 》. Sáng sớm.

Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan, Dương Dạ ba người ngồi bên nhau uống cháo.

Tối qua mọi người vote loại số 11 Hồng Hiền. Không ngoài dự đoán của Đoạn Dịch, đêm người sói cắn cô gái số 2.

Hiện tại ngoài tù còn 8 người.

Vừa uống cháo, ba người vừa bàn bạc kế hoạch hôm nay.

Ổ Quân Lan có chút nặng nề. "Người sói cắn cô gái duy nhất vẽ tranh, hiển nhiên là muốn thắng."

Đoạn Dịch nghĩ nói: "Bữa nào phải cảm ơn số 2 mới được. Không có cô ấy, tôi sẽ không gặp được Tiểu Thiên. Tiểu Thiên cũng thật là, dùng số liệu ngũ quan? Em ấy biết tôi không biết vẽ mà trời."

Dương Dạ ở bên cạnh nuốt một ngụm cháo, trả lời: "Có lẽ cậu ta cài giá trị cảnh báo chỉ có 10% thì sao? Tôi cũng không biết vẽ, nhưng nếu vẽ Lương Lương, tôi nhắm mắt cũng vẽ giống ba phần."

Đoạn Dịch: "..."

Ổ Quân Lan nghĩ đến cái gì, hỏi: "Ôi, nói trở về, cậu ấy làm NPC khách mời có cho chúng ta gợi ý được không?"

Dương Dạ phụ họa: "Đúng vậy. Nếu cậu ta làm boss, thế thì lần mò cách qua màn làm gì nữa? Lần sau gặp nhau để tôi hỏi nhá?"

"Hai người bớt tưởng bở." Đoạn Dịch phản bác, "Tiểu Thiên bị quy tắc ràng buộc, sao có thể làm bậy? Hai người đừng nói bừa trước mặt em ấy, lỡ em ấy bị phát hiện bị phạt thì sao?"

Nghe vậy, Ổ Quân Lan lúc lắc đầu, Dương Dạ cũng thở dài nặng nề.

Đoạn Dịch nhướng mày hỏi anh ta: "Anh tỏ vẻ gì đấy?"

"Thay anh cậu thở dài ấy mà. Em trai lớn như bát nước đổ đi. Mà này..." Nhìn Ổ Quân Lan, Dương Dạ tỏ vẻ thắc mắc khó hiểu, "Tôi không nhớ hôm bữa ai nói, Tân Nương Lâu Lan cùng lắm chỉ là một cái xác ấy nhỉ."

Ổ Quân Lan suy tư: "Hình như là Đoạn Dịch nói."

"Hai người kẻ xướng người hoạ gì đấy?" Đoạn Dịch cắn răng, "Cô ta vốn chỉ là một cái xác. Tiểu Thiên không tính!"

"Uầy, thế Tiểu Thiên của cậu có biết cậu nắm tay con gái người ta không?" Dương Dạ hỏi Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch: "..."

Dương Dạ: "Không sao không sao. Đến lúc đó cậu nói với cậu ta, anh có nắm tay ai đâu, anh sờ tay một cái xác thôi à."

Đoạn Dịch: "....."

- --

(1) Nhất ý cô hành (raw): Tự làm theo ý mình. Cô hành tức một mình hành sự. Ngoan cố theo cách nghĩ chủ quan của mình mà làm, không tiếp thu ý kiến người khác.

(2) Man thiên quá hải (瞞天過海): Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẩn trốn. 1 trong 36 kế sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại

(3) Thân tại Tào doanh tâm tại Hán: Ở phe này nhưng lòng theo phe khác. Câu này được dùng cho Quan Vũ

(4) Tinh Vệ: Tinh Vệ là con gái của Viêm Đế, tên là Nữ Oa. Theo Sơn Hải kinh thì một lần Tinh Vệ ra Đông Hải chơi chẳng may thuyền bị sóng đánh đắm mà chết đuối. Linh hồn nàng oán hận biển cả nên hóa thành một con chim xinh đẹp, ngày ngày bay đến

núi Tây ngậm đá mang thả xuống hòng lấp biển để trả thù. Điển tích chim Tinh Vệ ngậm đá để lấp biển, chỉ việc oán thù sâu xa.

Chương 122

Tám người chơi với thần sắc khác nhau đi vào mộ thất có bốn mặt tường tranh.

Tân Nương Lâu Lan trên hai bức tranh xuất giá và nhập táng đã biến mất, bị người chơi vẽ tường chắn.

Mộ thất còn sót lại hai bức tranh, là bức tân nương cùng phu quân gặp nhau, và bức cầu thân có thị nữ tấn công người chơi.

Sau khi vào mộ thất, Đoạn Dịch đảo mắt nhanh qua vách tường tứ phía, đi tới cạnh quan tài đá.

Giơ đèn pin chiếu vào quan tài, Đoạn Dịch thấy Tân Nương Lâu Lan.

Tân nương mặc áo cưới lẳng lặng nằm bên trong, Đoạn Dịch trông thấy gương mặt kia thì cười.

... Tiểu Thiên đẹp ghê.

Mới vừa cảm khái một câu, bỗng nhớ lời Minh Thiên dặn "Không cho anh nhìn cô ta", Đoạn Dịch vội dời tầm mắt.

Họ đã lấy thi thể tân nương ra ngoài, cũng bỏ nàng vào trong quan tài, nhưng các người chơi vẫn chưa qua màn. Chứng tỏ "Ai có thể mai táng ta một lần nữa" không phải là điều kiện qua màn.

Đoạn Dịch liếc nhìn chỗ quan tài có khắc đoạn thơ, thầm nghĩ... bài thơ quá dễ thấy. Nếu các người chơi dễ dàng đạt được điều kiện qua màn, còn không bằng hệ thống nói luôn ngay từ đầu như các phó bản khác cho rồi.

Nếu đoạn thơ không phải là điều kiện, vậy thì chỉ có thể tập trung vào bài đồng dao.

Nội dung cơ bản của bài đồng dao là có người vẽ then cài cửa, gọi

hàng xóm vào nhà. Vậy khúc sau đâu?

Trừ việc ám chỉ có người chặn lối đi, hại tất cả mọi người chết đói, còn có ngụ ý gì khác không?

Suy nghĩ một lát về ngụ ý đồng dao, Đoạn Dịch tạm thời nghĩ không ra, đành đặt sự chú ý lên người Tân Nương Lâu Lan.

Tân Nương Lâu Lan không có mặt, hơn nữa có thuật mê hoặc nhân tâm, trước đó Đoạn Dịch bị nàng mê hoặc, coi nàng như Minh Thiên. Anh muốn kéo tân nương ra khỏi tranh, bị hút vào tranh, rồi bị nàng đẩy ra.

Dưới tình huống anh cho rằng tân nương là Minh Thiên, lúc ấy Đoạn Dịch đã nghĩ như này: Nàng đẩy anh vì muốn cứu anh?

Nhưng theo sát sau đó Đoạn Dịch bị bão cát cuốn bay và gặp Minh Thiên thật, nên suy đoán này bị lật đổ.

Hiện tại Đoạn Dịch cân nhắc lại hành vi của Tân Nương Lâu Lan.

... Nếu nàng đẩy anh không phải để cứu anh, mà là để ngăn cản anh ở trong tranh vẽ?

Suy ra điều kiện qua màn bị giấu trong tranh?

Trong đầu mới vừa lướt qua suy đoán này, Đoạn Dịch liền phủ định.

Thế giới trong tranh cực kỳ nguy hiểm, người chơi tự tiện xông vào chỉ có đường chết.

Trên tranh nhập táng vẽ một đội quân, nếu bọn họ vào đó sẽ phải đối đầu với binh lực quốc gia; còn bức tranh xuất giá, lần trước Đoạn Dịch vào trong đó đã gặp bão cát.

Hai bức tranh này đã bị người chơi vẽ tường chặn kín, người chơi cũng không thể vào tranh được nữa.

Về hai bức tranh còn lại.

Đầu tiên là bức tranh lần đầu gặp gỡ. Giữa phố xá sầm uất, tân nương đội khăn che mặt ngồi trên xe gỗ, gặp tân lang.

Tranh vẽ cảnh một hẻm phố náo nhiệt, trên đường đông đúc bá tánh kề vai sát cánh chen chúc nhau. Nhìn kỹ hơn, người bán rong bên đường, khách ngồi quán trà, thậm chí ăn xin đánh đàn, thế mà không ít người giấu vũ khí trên người, eo lưng thẳng tắp.

Những người này hiển nhiên không phải bá tánh tiểu thương, mà là thị vệ cải trang thành.

Sổ tay từng nhắc qua, thân phận của tân nương là công chúa.

Như vậy bối cảnh bức tranh này là nàng cải trang vi hành, hoặc lén ra khỏi cung, những thị vệ cải trang giả làm dân thường để âm thầm bảo vệ nàng.

Dưới tình huống này, người chơi tùy tiện vào trong tranh sẽ nguy hiểm cực kỳ, rất có thể vừa xông lên liền bị các hộ vệ giơ đao chém chết.

Cuối cùng là tranh cầu thân. Trên bức tranh, tân nương được nhiều thị nữ đeo đao che chở, bên cạnh còn có cha mẹ nàng. Rất có thể bên ngoài đại sảnh còn có hộ vệ, chẳng qua tranh không vẽ được hết.

Hôm qua Hồng Hiền trêu chọc một thị nữ, thị nữ liền chui ra khỏi tranh tấn công người chơi.

Từ các phân tích trên, anh loại trừ biện pháp tìm điều kiện qua màn trong tranh.

Người chơi vào tranh cực kỳ nguy hiểm, khả năng cao vào rồi sẽ không thể trở về.

Quan trọng hơn là, bão cát, quân đội, thị nữ có đao... tất cả những thứ vẽ trong tranh đều ngăn cản hành động của người chơi. Dù có người muốn đi vào tìm chết cũng không được. Người đó sẽ bị ngăn ở ngoài, giống như Đoạn Dịch bị tân nương đẩy ra ngoài.

Nhắm mắt, cẩn thận ngẫm lại một lượt những gì mình đã trải qua sau khi vào mộ thất này, Đoạn Dịch bỗng phát hiện một chuyện.

... Thị nữ sau khi bị nhốt vào quan tài đã hoảng sợ la ầm lên, gào hét đến mức khàn cả giọng...

Lúc ấy thị nữ đã bị hoàn cảnh dọa cho tuyệt vọng và sợ hãi cực độ.

Từ từ, trên thực tế, kể từ lúc thị nữ từ trong tranh bước ra ngoài đã có biểu hiện sợ sệt. Thị nữ chần chờ nhìn mọi người một lúc mới quyết định động thủ.

Liệu có thể phỏng đoán rằng, thật ra thị nữ sợ mình và mọi người?

Vì sợ hãi cho nên mới chần chờ. Nhưng bởi vì chức trách, thị nữ không thể không rút đao đối phó với người chơi.

Thị nữ thất bại, bị nhốt vào quan tài. Chuyện này khiến nỗi sợ hãi của thị nữ tăng đến cực hạn, nên thị nữ mới gào thét tuyệt vọng như vậy.

Đoạn Dịch không khỏi tưởng... Nếu mình suy đoán theo hướng này, áp dụng với Tân Nương Lâu Lan thì sao?

Vừa rồi Đoạn Dịch suy đoán nàng muốn ngăn cản mình vào tranh, nên đẩy mình ra.

Nhưng theo góc độ thị nữ sợ hãi, một lần nữa tự hỏi hành vi của tân nương, Đoạn Dịch phát hiện mình đã xem nhẹ logic nàng ngăn mình trong tranh.

... Lúc đó anh túm tay tân nương, muốn kéo nàng tới mộ thất. Lý do nàng đẩy mạnh mình rất có thể là giống thị nữ, bởi vì nàng sợ hãi? Nàng sợ hãi người chơi, thấy có người chơi túm tay mình, muốn kéo mình đi mất, phản ứng đầu tiên là tự bảo vệ mình, cho nên mới đẩy người chơi tránh xa mình ra.

Tranh vẽ tân nương, thị nữ, thị vệ... Vì sao bọn họ sợ hãi người chơi ở mộ thất, hoặc nói là đội viên khảo cổ?

.

Đang suy tư đến khúc quan trọng, Đoạn Dịch nghe thấy số 4 Phương Đông Vũ đề nghị, muốn chui qua lối đi hẹp tới hỉ đường nhìn xem.

Số 3 phù thủy đứng bên cạnh số 4 lập tức từ chối.

Cô tự nhận sau khi vào trò chơi lá gan được luyện to hơn, nhưng bảo cô bò qua một đống xương cốt để tới hỉ đường, cô vẫn không đủ dũng khí.

Phương Đông Vũ do dự một chút, lại hỏi: "Có ai muốn đi chung không? Một mình tôi... Thực sự có hơi sợ."

Dương Dạ đứng dậy. "Tôi đi cùng cô. Biết đâu lần trước để sót manh mối."

Đoạn Dịch nghe vậy thì nhìn Dương Dạ, nghe anh ta nói: "Phân công nhau hợp tác. Cậu ở bên này nghĩ biện pháp."

"Được. Vậy anh qua bên kia cũng cẩn thận." Đoạn Dịch nói.

Một lát sau, Dương Dạ và Phương Đông Vũ trước sau chui vào lỗ chó.

Mộ thất chỉ còn sáu người.

Số 3 phù thủy nhìn năm người còn lại, chọn cùng Ổ Quân Lan đi xem xét tranh vẽ.

Thấy thế, Đoạn Dịch nhắc nhở Ổ Quân Lan một câu: "Cẩn thận, đừng chạm vào hình vẽ người."

"Ừ, hiểu rồi." Ổ Quân Lan làm ký hiệu tay ok.

Đoạn Dịch quan sát hai cô, rồi nhìn người khác.

Số 12 Thư Dung Dung đang ngồi trên một quan tài nghịch tóc dài.

Giống với số 11 Hồng Hiền vẫn giữ được hình tượng gọn gàng thần kỳ, đầu tóc Thư Dung Dung xoã tung bồng bềnh như cũ, mặc áo thun sạch sẽ kèm váy ngắn, cứ như đi du lịch.

Ngồi bừa trên một quan tài trống, cô ta dùng năm ngón tay vuốt tất cả tóc sang bên trái, lộ ra cần cổ dài trắng.

Hai chân thả xuống tự nhiên, chân đeo giày thể thao nhẹ nhàng đong đưa có quy luật... nhịp nhàng theo tiết tấu bài hát cô ta đang ngâm nga.

Cảm nhận được ánh mắt Đoạn Dịch, Thư Dung Dung nghiêng đầu mỉm cười với anh. "Anh đẹp trai số 7 ơi, không xem thi thể không coi tranh, cuối cùng cũng chú ý tới người sống là em à?"

Đoạn Dịch nhăn mày, dời tầm mắt, lại nhìn hướng số 8 số 9 ngồi trong góc.

Hai người một gầy một béo, đi cùng số 4 Phương Đông Vũ tới phó bản này, nhưng lại bài xích cô. Trong trò chơi, Đoạn Dịch không dám dễ dàng tin tưởng bất kỳ người xa lạ nào, bao gồm cả Phương Đông Vũ nhìn qua nhạy bén cơ trí, mặt mũi vô hại.

Số 8 là thợ săn cứ cố chấp đối đầu với số 4 tiên tri, có thể lý giải vì hắn ta có ân oán cá nhân với số 4. Nhưng số 9 thì sao? Vì sao hắn ta cũng bài xích số 4 ngay từ đầu?

Suy nghĩ một hồi, Đoạn Dịch quay về khu lều trại cầm vài lon bia đi tới, hỏi bọn họ: "Quay về khu lều trại nói vài câu, được chứ?"

Người gầy số 8 giương mắt trừng Đoạn Dịch, âm u cười khẩy: "Tao chả có gì để nói với mày. Dám theo phe số 4, mày chờ nó hại chết đi!"

Đoạn Dịch không giận mà cười. "Ồ, nếu là như thế thì cho tôi hỏi thăm một chút, rốt cuộc số 4 đã làm gì."

Số 8 không trả lời đúng trọng tâm mà tự dưng nổi khùng như ma nhập, dùng đủ loại từ ngữ thô tục nhục mạ số 4.

Đoạn Dịch nhăn chặt mày, đành nhìn về phía số 9 mập mạp. "Chúng ta tâm sự được không? Dù sao chúng ta cũng cùng một phe."

Số 9 mập mạp cười lạnh một tiếng: "Cùng phe cái rắm. Nếu anh không vạch áo cho người xem lưng, phe sói chúng tôi sẽ rơi vào hoàn cảnh này hả?"

"Không thể nói như vậy." Đoạn Dịch ngồi xuống bên cạnh, tỏ vẻ anh em tốt vỗ vai hắn ta, sau đó mở một lon bia ra uống, "Mục tiêu của tôi rất đơn giản, cùng các bạn phe người tốt thoát ra ngoài. Trên cơ sở này, nếu có thể thắng được đồng vàng thì quá tốt. Nếu chúng ta thương lượng rõ ràng, thời gian dư dả, phe người sói vừa thắng được đồng vàng vừa mang người tốt ra ngoài, sao lại không làm? Cậu cũng đâu lỗ gì."

"Bạn bè tôi đồng hành cùng tôi đã lâu, lần này tôi cứu họ, lần sau bọn họ mới cứu tôi. "Tin tưởng" là nhân tố mấu chốt để chơi trò chơi lâu dài. Có người quen cũ luôn tốt hơn là tìm hiểu đồng đội mới toanh. Tôi thấy cậu và số 8 cũng có quan hệ không tồi, tình huống mà tôi nói cậu có thể hiểu mà."

"Cậu cùng tôi hợp tác, có lẽ vừa có thể thắng được đồng vàng, vừa giúp người tốt sống sót ra ngoài. Bạn tôi sẽ không chết, bạn cậu số 8 cũng sẽ không chết, đẹp cả đôi đường không tốt ư?"

Số 9 mập mạp nghe anh nói, biểu tình hơi buông lỏng, tựa hồ bị Đoạn Dịch làm lung lay.

Số 8 đứng bật dậy, kéo tay số 9 sang chỗ khác. "Đừng để nó lừa! Đêm nay sói cắn tao, tao bắn Phương Đông Vũ, ngày mai sói cắn thêm phù thủy là thắng!"

Đoạn Dịch đứng lên theo, nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc cô ấy và cậu có thâm cừu đại hận gì mà cậu phải dùng mạng mình để đồng quy vu tận? Nếu cô ấy thật sự có lỗi với cậu, cậu cũng không cần thiết phải cực đoan đến thế. Đổi thành phó bản khác..."

"Hừ, mày biết cái rắm!" Số 8 người gầy nhổ nước miếng, cười lạnh

nói Đoạn Dịch, "Ông đây có "chìa khóa mở cửa nhà tù", ngay khi người sói thắng, ông đây sẽ dùng chìa khóa rời đi. Cho nên đừng hòng gom ông đây với đám người tốt! Người sói thắng, thợ săn vẫn có thể rời đi. Ông đây mẹ nó muốn con đĩ Phương Đông Vũ chết!"

Con đường hóa giải mâu thuẫn số 8 số 9 với số 4 không được rồi. Đoạn Dịch dứt khoát không lãng phí thời gian ở chuyện này nữa, đổi sang suy nghĩ cách vượt ải.

Nhìn một vòng một thất, Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, đi về khu lều trại.

Đứng giữa khu lều trại, cầm lon bia uống một ngụm, Đoạn Dịch ngẩng đầu nhìn các tượng Phật.

... Bọn họ đã gặp đủ loại hiện tượng cổ quái, bao gồm vào trong tranh, người trong tranh chui ra ngoài, đều phát sinh trong mộ thất đặt quan tài, các người chơi cũng tập trung nghiêm cứu tại đó.

Còn khu lều trại và khu thảo luận dần bị người chơi ngó lơ. Thật ra nơi này cũng là một căn mộ thất, hơn nữa có bốn bức tường vẽ hình Phật cổ quái.

Liệu có khả năng... Phương pháp qua màn, ngược lại bị giấu ở mộ thất này?

Tứ đại kim cương, pháp bảo di động, đế đèn cơ quan ẩn...

Bắt đầu điều tra từ món nào cho ổn nhỉ?

Trong lúc Đoạn Dịch đang suy tư, có tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng.

Quay đầu lại, anh thấy số 12 Thư Dung Dung.

"Cô có việc tìm tôi?" Đoạn Dịch hỏi.

Thư Dung Dung cười. "Ừ. Lời vừa rồi anh nói với số 9, em có nghe được. Em và anh ấy đều là sói, sao anh chỉ tìm anh ấy mà không nói với em? Khinh thường con gái à?"

Đoạn Dịch nói: "Tôi chỉ muốn biết mâu thuẫn của họ và số 4 là gì thôi."

"Cái này hả, em có biết một chút. Tối hôm qua em tìm số 9 thương lượng nên cắn như thế nào, có hàn huyên vài câu. Anh ấy nói với em đấy. Anh muốn nghe không?"

Hỏi xong, thấy Đoạn Dịch không để ý tới mình, Thư Dung Dung nói tiếp, "Đừng tỏ thái độ vậy mà, làm như em là tiểu yêu tinh câu dẫn Đường Tăng ấy, em ăn được anh chắc? Em chỉ muốn biết..."

"Có phải anh đã biết biện pháp qua màn? Nếu anh đảm bảo có thể mang em ra ngoài, em đây có thể hợp tác cùng anh nha. Vừa thắng đồng vàng, vừa giúp người tốt ra ngoài, quá tốt luôn, cớ sao không làm?"

"Người ta làm việc cực đoan đều do bị trò chơi này bức ép nha. Đa số người trước khi vào trò chơi, mấy ai là kẻ ác trời sinh? Nếu em lấy được đồng vàng, em đâu có lý do gì để nhìn người tốt chết?"

Đoạn Dịch nheo mắt, cười nói: "Được. Nếu cô thật sự nghĩ như vậy, thế thì chúng ta tâm sự."

Liếc hướng cửa mộ thất một cái, Thư Dung Dung thấp giọng nói: "Vào lều nói đi. Em sợ số 8 số 9 biết em và anh hợp tác, sẽ đối phó với em. Lều kín đáo, vừa nãy em nói với họ em về lều nghỉ ngơi. Bọn họ không biết em đi tìm anh."

Ôm tâm lý muốn xem Thư Dung Dung muốn làm cái gì, Đoạn Dịch xoay người đi về lều của mình. "Được, vậy vào lều nói chuyện."

Khom người xốc cửa lều đi vào, Đoạn Dịch ngồi xổm xuống bỏ bia bên cạnh.

Ngay sau đó anh nghe được thanh âm Thư Dung Dung theo vào, cùng thanh âm cô ta kéo khóa cửa lều.

Cố ý đóng cửa để làm cái gì?

Đoạn Dịch đứng dậy quay đầu, liền thấy Thư Dung Dung cởi áo thun.

Thư Dung Dung không mặc nội y, chỉ dựa vào mái tóc dài che bộ phận nhạy cảm trước ngực.

Thấy Đoạn Dịch nhìn lại đây, Thư Dung Dung mỉm cười quyến rũ.

Cô ta há mồm, còn chưa kịp nói một câu, Đoạn Dịch cười lạnh hỏi: "Gì đây, cô nóng lắm hả?"

Trào phúng nhẹ một câu, Đoạn Dịch nghiêng người tính rời lều, bỗng nhận ra bất thường, ánh mắt giật mạnh.

Chương 123

Phát hiện Đoạn Dịch muốn bỏ đi, Thư Dung Dung giang hai tay ngăn trước mặt anh.

Nếu Đoạn Dịch muốn ra ngoài từ cửa lều, không thể không nhìn hoặc đụng tay đụng chân vào cơ thể cô ta.

Trên mặt treo nụ cười khiêu khích, Thư Dung Dung nhìn về phía Đoạn Dịch, lại thấy anh rút ra một con dao ngắn.

"Không phải chứ, anh không thương hương tiếc ngọc hở?" Thư Dung Dung híp mắt, "Anh muốn giết em? Không sợ vi phạm quy định?"

"Hương? Ngọc? Cô đánh giá bản thân cao giá quá nhỉ." Đoạn Dịch trở tay nắm chuôi dao, trực tiếp rạch một đường trên vải lều cạnh tay.

Muốn rạch lều mở đường chui ra ngoài?

Thư Dung Dung cười cười, ngay lúc Đoạn Dịch nghiêng người dùng dao cắt lều thì nhào tới ôm từ sau lưng anh, còn vòng chân chạm đầu gối tới vai anh.

"Làm gì mà nghiêm túc thế? Mọi người đều là người trưởng thành, thả lỏng một chút thôi mà. Em thấy chỉ nói chuyện không thì chán lắm, làm thêm chút chuyện không phải vui vẻ hơn à?"

Hành động của cô ta xác nhận nghi ngờ trong lòng Đoạn Dịch... Thư Dung Dung có ý xấu.

Đầu tiên, Đoạn Dịch từng đề cập với mọi người rằng mình có người yêu, hơn nữa tự nhận mình rất mong nhớ người yêu, biểu đạt cũng đủ rõ ràng. Nếu không phải vì quá nhớ người yêu, anh sẽ không bị tân nương mê hoặc.

Thứ hai, kể từ khi bắt đầu phó bản, Đoạn Dịch chưa từng để mắt

Thư Dung Dung.

Có hai tiền đề trên, cách thức Thư Dung Dung dụ dỗ anh quá mức trắng trợn giả tạo.

Nếu đơn thuần là sinh hoạt cá nhân Thư Dung Dung vốn cởi mở, hứng lên là tìm đại một tên đàn ông ngủ một giấc. Thế thì sau khi cô ta cởi quầ.n áo, phát hiện Đoạn Dịch vẫn không thèm nhìn mình, cô ta nên biết điều rút lui. Ngủ với ai chả được, đổi sang mục tiêu khác cũng được, chứ không phải tiếp tục bám víu Đoạn Dịch.

Kể cả nói Thư Dung Dung muốn dùng thân thể câu dẫn Đoạn Dịch đổi lấy lợi ích, cũng nói không thông. Bởi vì cô ta không hề nói mình cần Đoạn Dịch làm cái gì. Hành động của cô ta quá đột ngột.

Đoạn Dịch trước loại trừ tính cách tùy tiện, sau loại bỏ sắc dụ để đạt mục đích riêng, như vậy chỉ còn một khả năng... Cô ta muốn cầm chân mình.

Mục đích cô ta cầm chân mình?

Dương Dạ và Phương Đông Vũ đi hỉ đường, trong mộ thất chỉ còn Ổ Quân Lan và số 3 phù thủy đối mặt với số 8 và số 9 sâu cạn khó dò.

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch căng mặt.

... Nếu là như thế, tình hình đang cực kỳ không ổn.

Chém vài nhát tạo cửa ra, Đoạn Dịch không quay đầu mà trở tay kề dao lên cổ Thư Dung Dung, giọng lạnh băng dị thường. "Xuống khỏi người tôi."

"Ôi chao. Nhanh như vậy đã phản ứng lại. Biết thế em cởi qu.ần áo trễ một chút, trước tiên nói hai ba câu với anh, thất sách thất sách... Cơ mà em thực sự không ngờ anh liếc mắt nhìn em một xíu cũng không nhìn. Có chuyện gì thế? Dáng người em đẹp lắm mà..."

Thư Dung Dung thổi hơi bên tai Đoạn Dịch, không biết cô ta phun

nước hoa gì, cả lều ngập mùi hương ngọt ngấy, "À, anh đâu dám động thủ? Anh động dao, là anh cùng em đồng quy vu tận đó. Sao nào, anh đi cứu bọn họ kiểu gì bây giờ ta?"

Con gái cởi tr,ần mặc váy ngắn cũn, tương đương với không mặc gì. Hiện tại hai tay cô ta ôm cổ Đoạn Dịch, hai chân vòng quanh hông anh, cả người treo trên lưng Đoạn Dịch.

Thấy cô ta nghe không hiểu tiếng người, Đoạn Dịch giơ tay nắm hai cổ tay cô ta, đẩy ra phía sau, dùng lực vung mạnh, muốn ném cô ta xuống.

Nửa trên Thư Dung Dung bị quăng ra, phần gáy lấy tốc độ cực nhanh đập xuống mặt đất.

Nhưng hai chân cô ta Đoạn Dịch nhanh chóng dùng sức kẹp chặt, eo cong vòng hết cỡ, dùng sức một cái, nửa người trên dựa lực của eo và hai chân mà bật lên.

Cô ta cười khúc khích, một lần nữa ôm lấy cổ Đoạn Dịch. "Anh trai nhỏ đừng dữ dằn thế!"

Một cô gái trầ.n trụi da mặt dày, nhìn không thấu tâm tư, còn biết chút võ, có vẻ cực kỳ khó giải quyết.

Nếu Đoạn Dịch vô ý đụng phải vị trí nhạy cảm, đó là xúc phạm con gái.

Nếu anh mạnh tay xử lý, thì chính là bạo lực người chơi.

Đoạn Dịch cắn chặt hàm răng, gân xanh trên trán giần giật, một lát sau, anh vứt dao, tay phải vòng ra phía sau, tóm lấy eo Thư Dung Dung.

"Cô đã dùng kỹ xảo bỉ ổi, mắc gì tôi không dám đụng vào cô? Tình huống sống còn, tôi mặc kệ cô là nam hay nữ."

Nói đến đây, ngón trỏ và ngón giữa Đoạn Dịch sờ lần sau eo cô ta, tìm đúng vị trí nhấn mạnh một cái.

Không biết bị nhấn trúng chỗ nào mà Thư Dung Dung mềm nhũn, hông eo mất lực. Đoạn Dịch nắm chặt thời cơ, bấu gân cánh tay cô ta, làm cô ta nới lỏng tách ra.

Eo mất sức không còn lực chống đỡ, nửa người trên ngã trên mặt đất, chân vòng trên eo Đoạn Dịch cũng mất sức, cả cơ thể trượt xuống đất.

"Tự mình thoát lực ngã xuống, quả nhiên không tính là bạo lực."

Mu bàn chân Đoạn Dịch khẽ gẩy, đá dao ngắn bay lên không trung, mắt vẫn nhìn thẳng, chụp lấy chuôi dao xoay tay lại.

Không quay đầu lại bỏ lại câu đó, anh chui qua cửa lều mình dùng dao rạch, đi nhanh ra ngoài lều trại.

Đoạn Dịch không lập rời khu trại, mà đi một vòng quanh cái lều, tiện thể trở tay rút dao chém đứt tất cả khung mềm chống lều vải.

"Xẹt xẹt" vài tiếng, lều trại chia năm xẻ bảy, đè lên người Thư Dung Dung, nhốt cô ta bên trong.

Đoạn Dịch nhấc bừa hai thùng nước khoáng tới lều, chặn hai chỗ cửa lều bị sụp, tạm thời nhốt cô ta ở đây.

Làm xong xuôi, Đoạn Dịch lập tức chạy về phía mộ thất cách vách.

Vừa vào mộ thất, Đoạn Dịch phát hiện nơi này xảy ra chuyện thật.

Ổ Quân Lan và số 3 phù thủy mỗi người ôm một con rối nhiếp mộng, cùng ngồi trong góc ngủ say, đều chìm vào giấc mơ con rối chế tạo.

Mà ở chỗ lỗ chui vào lối đi hẹp, số 8 số 9 đang phân công hợp tác.

Số 8 trộn cát với nước thành bùn lầy trét lên cửa hang, số 9 thì cầm bút vẽ lên phần bùn đã trét, vẽ hình bức tường.

Đoạn Dịch nháy mắt biết mục đích bọn họ... bọn họ muốn giết Phương Đông Vũ.

Số 8 chơi theo phe người sói còn chưa đủ, hắn ta sợ đẩy Phương Đông Vũ vào tù không đủ ép chết cô, muốn lợi dụng quy tắc phó bản để giết Phương Đông Vũ. Nhốt cô trong lối đi xương cốt, không thể thoát ra ngoài, có thể xem là một biện pháp ổn thỏa.

Mà hiển nhiên số 9 vẽ tranh và số 12 cầm chân anh vì giúp hắn ta.

Thoáng nhìn thấy Đoạn Dịch, số 8 vội nói: "Chúng ta nhanh lên! Đúng rồi, mau đổi thuốc màu! Vẽ tường này xong thì nối qua bức tranh trên tường, ha ha ha... chúng ta vẽ thêm tấm sắt! Không cho bọn họ ra ngoài! Con đĩ đó chết chắc rồi!"

"Anh Cố, Phương Đông Vũ, nghe thấy không?" Tạm thời không để ý tới số 8, Đoạn Dịch chạy đến cửa hang, lạnh giọng quát, "Mau ra đây! Có người muốn nhốt hai người."

Gào to hai câu xong, Đoạn Dịch chạy đến bức tranh bên cạnh, dán tai lên tường, bàn tay nắm thành quyền dùng sức đấm vào tường, lại dán vào tường gào to.

Đoạn Dịch tạm thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh nghe thấy bên Dương Dạ truyền đến tiếng đấm tường.

... Có lẽ bên anh ta nghe được, cũng nhận thấy bất thường, cho nên đáp lại. Hiện tại hẳn là đang cùng Phương Đông Vũ bò ngược về. Chẳng qua lối đi quá hẹp, tốc độ bò không nhanh, muốn bò về cửa hang bên này cần tốn một khoảng thời gian.

Số 8 người gầy liếc Đoạn Dịch, cười lạnh nói: "Bọn tao sắp vẽ xong rồi, mày không kịp ngăn đâu. Nhớ, không được sử dụng bạo lực với bọn tao."

Số 9 mập mạp hơi chột dạ, nhưng chỉ im lặng cúi đầu làm việc, vẽ một lớp sơ bộ trên vách tường. Cửa hang sắp bị che kín, đồng thời nối liền với bức tranh trên tường.

Hung hăng trừng hai người, Đoạn Dịch nhíu chặt mày.

Nếu thuần dựa vào vũ lực, anh một đánh hai không thành vấn đề.

Nhưng luật cấm dùng bạo lực, nên ngăn hai người bọn họ như thế nào? Đây không phải là việc đơn giản.

Dời tầm mắt, Đoạn Dịch híp mắt nhìn về phía bùn lầy chỗ cửa động. Ánh mắt anh rơi xuống chai nước khoáng cách bãi cát không xa, trong đầu nhanh chóng nảy ra một ý.

... Bùn tạo từ cát vàng trộn nước có độ kết dính thấp, hiện tại có thể biến thành tường hoàn toàn là nhờ tác dụng của thuốc màu và bút vẽ phó bản. Ngoài ra, hai người kia vì tranh thủ thời gian, vẽ xong không xử lý phần bùn đó nữa, cho nên tranh rất dễ bị phá hư.

Đoạn Dịch chạy như bay tới gần cửa hang, trong lúc chạy qua lén nhặt chai nước khoáng, đứng sau lưng hai người lặng lẽ mở nắp ra.

Thấy Đoạn Dịch đi tới, số 8 cười lạnh đứng dậy, giơ hai tay chắn trước số 9. "Tới, ngon thì đánh tao đi. Tao chưa chắc bị mày đánh chết, còn mày chắc chắn sẽ biến mất!"

Đoạn Dịch ánh mắt nghiêm nghị, trừng hắn ta một cái, bàn tay cuộn tròn đấm vào mặt hắn ta.

Thời điểm nắm tay sắp chạm vào má số 8, anh chợt thu tay về, cùng lúc nghiêng người di chuyển, cơ thể vượt qua số 8, nhảy đến trước mặt số 9.

Đoạn Dịch giơ tay, hất chai nước khoáng trong tay. Nước mát lạnh tạt vào bùn lầy chưa khô, Đoạn Dịch thuận thế đấm mạnh, bức tường thành hình không lâu lập tức sụp xuống.

"Mẹ nó, dit lũ chúng mày!" Số 8 mắng một câu, rút dao chạy tới chỗ Ổ Quân Lan và cô gái số 3.

Đoạn Dịch lập tức xoay người, phát hiện số 8 đã kề dao lên cổ Ổ Quân Lan.

Nhổ ngụm nước bọt, số 8 biểu tình dữ tợn nhìn về phía Đoạn Dịch, tay còn tại lấy một chìa khóa trong túi áo ngực ném xuống

đất. "Đây là chìa khóa rời nhà tù. Nhưng ông đây sẽ không ỷ lại nó! Nó có tác dụng thì tốt, không có thì kệ, ông đây có chết cũng phải kéo chết Phương Đông Vũ! Mập mạp vẽ nhanh lên! Đừng để nó quay về đây!"

Hét to một câu với số 9 mập mạp, số 8 nói với Đoạn Dịch: "Mày dám ngăn số 9, tao dám đồng quy vu tận cùng số 1!!"

"Cậu sẽ không." Đoạn Dịch đồng tử co rụt lại, "Người cậu muốn giết là Phương Đông Vũ. Chết cùng số 1? Hà tất phải thế?"

"Ha... Thế mày cược đi! Có dám hay không?! Không dám chứ gì!" Số 8 trừng to hai mắt, tơ máu tròng trắng đều lồi ra.

Đoạn Dịch cắn chặt răng, tay vô thức nắm chặt, nghiêng đầu nhìn số 9.

Số 9 nhanh chóng lấp lại phần bùn bị sụp, một lần nữa chặn lỗ chui. Chấm thuốc màu, hắn ta bắt đầu vẽ trên tường một tấm thép.

Một khi tấm thép thành hình, rồi lấp đầy khe hở và vẽ thêm vách tường, muốn đập tường ra sẽ chuyện vô cùng khó khăn, cũng cực kỳ nguy hiểm.

Đục lỗ mở lối đồng nghĩa với việc đập hỏng mặt tường, đến lúc đó bức tranh tường sẽ thay đổi thế nào, không ai đoán trước được.

Mà đục lỗ từ trong lối đi ra bên ngoài cũng khó.

Thứ nhất bên Dương Dạ không dụng cụ đục tấm thép.

Thứ hai bọn họ không có bút vẽ và thuốc màu.

Đương nhiên, trên thực tế kể cả bọn họ có thể vẽ tranh bên trong, hình vẽ 2D không thể chuyển hóa thành 3D, bọn họ không thể vẽ ra công cụ rồi lấy ra đục lỗ.

Số 8, số 9 rắp tâm quá mức hiểm ác.

Chậm rãi phun ra một hơi, Đoạn Dịch dựa vào vách tường bên cạnh số 9.

Anh cúi đầu, nhìn qua tựa hồ ủ rũ cụp đuôi. "Đúng vậy, cậu nói đúng. Tôi không dám đánh cược."

"Hừ, biết thế thì tốt!" Số 8 lạnh lùng nói.

"Nhưng... Thương lượng chuyện này đi. Phương Đông Vũ tôi không quản, nhưng bạn tôi ở bên trong." Đoạn Dịch thử hỏi, "Có lẽ Phương Đông Vũ làm chuyện có lỗi với hai cậu, nhưng bạn tôi không oán không thù, sao phải thế? Lát nữa cho anh ấy ra, chúng ta nhốt Phương Đông Vũ ở bên trong, rồi bịt tường, được không?"

"Đừng hòng!" Số 8 lập tức từ chối Đoạn Dịch, "Con đĩ đó cực kỳ linh hoạt! Chừa cho nó chút cơ hội, nó sẽ sống sót. Nó phải chết trong đó."

Đoạn Dịch giữ nguyên biểu tình, thậm chí khóe môi còn hiện ý cười.

Nhưng ở nơi bóng đổ không ai thấy, ánh mắt anh lạnh dần. "Ý cậu là, để đạt được mục đích của mình, cậu không bận tâm sống chết của người khác?"

"Loại trò chơi này, ai có thể lo được cho ai? Đồ ngu." Số 8 dí dao sát cổ Ổ Quân Lan hơn, lại nói Đoạn Dịch, "Tao cảnh cáo mày đừng làm bậy!"

"Mạng bạn tôi nằm trong tay cậu, sao tôi dám làm bậy?" Đoạn Dịch buông tay, "Đừng nóng, tôi chỉ cảm thán một câu thôi, hai anh giỏi đấy. Nếu hôm nay tôi đi cùng Phương Đông Vũ, tôi đây không phải xong đời à?"

"Hừ, do số mày hên!" Số 8 dùng tay không cầm dao đẩy mắt kính, ngọn đèn chiếu lên tròng kính, phản xạ trên mặt đất những mảng sáng li ti.

Đoạn Dịch dựa đầu vào tường, có vẻ sống không còn gì luyến tiếc. "Chậc, trước đây toàn gặp người chơi tập trung chơi Ma Sói. Lợi

dụng quy tắc phó bản giết người... rất ít. Mất nhân tính như mấy người càng ít. Lỗi của tôi. Đã đánh cược thì phải chịu thua."

Số 8 không để ý đến anh, vòng phía sau Ổ Quân Lan, một tay thít chặt cổ cô, một tay giơ dao tới trước mặt cô, muốn uy hiếp chuyên nghiệp hơn.

Vẫn dựa đầu vào tường, Đoạn Dịch nhàn nhạt liếc hắn ta một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Thật ra Đoạn Dịch đang mượn thể rắn dẫn âm để nghe âm thanh trong lối đi xương cốt.

Anh có thể cảm nhận được, Dương Dạ đang dần dần đến gần. Thậm chí anh nghe được tiếng gõ nhẹ có quy luật. Hiển nhiên là Dương Dạ đang truyền tín hiệu cho anh.

Lạnh mặt phán đoán vị trí và tốc độ di chuyển của Dương Dạ, Đoạn Dịch đồng thời nhìn tranh tường bốn phía, đầu óc nghĩ nhanh tự hỏi đối sách. Ngay lúc ánh mắt đảo qua Ổ Quân Lan, anh bỗng nhận ra cái gì.

Làm bộ không chút để ý lướt qua cô một lần nữa, Đoạn Dịch thấy rõ ràng... Cô đang chớp mắt với anh.

Âm thầm thở nhẹ, Đoạn Dịch nhấc chân đi hướng khu lều trại. "Rõ rách việc, sớm biết như vậy, còn không bằng ở cùng số 12. Hiếm khi được gái đẹp như Dung Dung nhào vào lòng, tôi chạy tới chỗ mấy cậu nghe chửi làm quái gì?"

Nghe vậy, số 9 quay đầu lại nhìn Đoạn Dịch, số 8 nhìn chằm chằm số 9. "Vẽ nhanh lên! Đừng nhìn đông nhìn tây!"

Đoạn Dịch tạm thời không quản hai người.

Anh trở lại khu lều trại, vừa lúc gặp Thư Dung Dung thò một bàn tay ra ngoài lều bị sập. Xem ra cô ta đã tìm được cửa lều, tính bò ra ngoài.

Ôm một thùng nước khoáng, Đoạn Dịch đi tới gần, ngay sau đó

nghe được một tiếng thét chói tai.

"Ấy, xin lỗi. May mà hành vi vô tình đè trúng không tính là bạo lực." Đoạn Dịch nhàn nhạt nói, rồi chạy nhanh đến góc khu lều trại, lấy bút vẽ và thuốc màu dư thừa.

Đoạn Dịch chưa từng học khóa mỹ thuật, đa số giờ học vẽ thường bị chủ nhiệm lớp chiếm dụng, nhưng mấy thứ cơ bản nhất như pha thuốc màu anh vẫn biết.

Nhanh chóng đổ màu ra vỉ pha vài màu, Đoạn Dịch cầm hai cây bút, đi vào mộ thất cách vách.

Đi vào mộ thất, Đoạn Dịch đối diện với tầm mắt Ổ Quân Lan đầu tiên.

Thấy cô lặng lẽ chớp mắt, Đoạn Dịch nhanh chóng lẻn đến trước tranh nhập táng.

Lúc trước bọn họ đã trộm thi thể tân nương trên tranh nhập táng, sau đó để tránh bị quân lính tấn công, họ đã vẽ một bức tường.

Đoạn Dịch muốn thử vẽ một khẩu pháo, bắn lủng bức tường.

Không thể trực tiếp dùng bạo lực với người chơi, vậy chỉ có thể lợi dụng quy tắc phó bản để chống lại phần tử nguy hiểm.

Đoạn Dịch không giỏi vẽ, nhưng vài nét bút vẽ pháo là không thành vấn đề.

Nhìn ra anh muốn làm cái gì, dưới cơn hoảng sợ, số 8 không rảnh lo Ổ Quân Lan, cầm dao chạy vội tới chỗ Đoạn Dịch.

"Tao thấy mày điên rồi. Mày muốn mọi người đồng quy vu tận?!"

Mới vừa hô lên một câu, số 8 tự dưng bị vấp chân, ngã ụp mặt như chó ăn cứt.

... Là Ổ Quân Lan gạt chân làm hắn ta vướng ngã.

Sau khi gạt ngã số 8, Ổ Quân Lan cố ý té theo, đè lên người hắn ta.

"Đừng mơ lợi dụng lỗ hổng quy tắc! Mày đè lên tao đủ lâu là vi phạm quy định, có tin hay không hả?" số 8 tức giận mắng.

Ổ Quân Lan nghe xong gật đầu, nhìn Đoạn Dịch: "Vậy anh vẽ nhanh lên. Ôi trời, kíp nổ hơi dài. Ừ ừ, được rồi được rồi."

Một lát sau, bên cạnh tường thành, khẩu pháo thô sơ thành hình, Đoạn Dịch vẽ thêm que diêm.

Anh không lập tức quẹt lửa que diêm, mà đi tới chỗ số 3 đang ngủ mơ không biết gì, bế cô ra ngoài đặt cô cách xa cửa mấy bước, cuối cùng vòng vèo trở lại trước bức tranh.

Đoạn Dịch canh thời gian vừa lúc, bên phía lối đi hẹp vang giọng Dương Dạ. "Tôi sắp tới cửa hang, tình huống như thế nào?"

"Lui ra sau chú ý tránh né!" Không kịp giải thích quá nhiều, Đoạn Dịch dứt lời liền vẽ lửa trên đầu que diêm, ngọn lửa được vẽ rất to, trực tiếp kíp nổ.

Kíp nổ bén lửa, âm thanh "xẹt xẹt" vang vọng mộ thất, ngay sau đó "Ầm" một tiếng cực lớn, một phát đạn pháo bắn ra, vẽ trên không trung một đường parabol, đập thẳng vào tường thành.

Chỗ trống trên tranh tường không nhiều, phạm vi đạn pháo có thể bắn vào tường thành cũng hữu hạn, Đoạn Dịch vất vả lắm mới tìm được một góc độ, vẽ một hình 2D miễn cưỡng nhắm nòng đạn pháo vào tường thành.

Góc độ này hơi khuất, bởi vậy đạn pháo không nổ được lỗ thủng lớn, nhưng dù sao cũng làm sụp một phần tường.

Chiêu này hiển nhiên hữu dụng.

Có lỗ hổng, một thị vệ hét một tiếng ra lệnh, một người tiếp một người cầm trường mâu từ trong tranh chạy ra ngoài.

Đoạn Dịch kịp thời nghiêng người tránh một thị vệ tấn công.

Một thị vệ khác nối tiếp chạy ra, chạy qua chỗ Ổ Quân Lan.

Tia sáng lạnh chợt lóe, trường mâu đâm thẳng mặt Ổ Quân Lan.

Đoạn Dịch phi tới, nhanh chóng kéo cô, thuận thế ôm cô lăn vài vòng trên mặt cát.

Số 8 tránh không kịp, bị mũi nhọn trường mâu đâm trúng lưng.

Lưng số 8 người gầy lập tức tóe máu, nhưng màu sắc không phải màu đỏ, thế mà là màu xanh lục.

Đoạn Dịch kinh ngạc, thấy miệng hắn ta hộc một ngụm máu, máu không phải màu đỏ, cũng không phải màu xanh lục, mà là thuần màu đen, giống như màu mực nước.

Vậy là sao?

Đoạn Dịch đang muốn tiến lên xem kỹ, lại thấy số 8 trước mắt bao người tan biến.

"Ặc, á!!"

Người phát ra âm thanh gầm rú cổ quái chính là số 9. Hắn ta cũng thấy chuyện lạ xảy ra trên người số 8, hơn nữa bị dọa choáng váng. Bức tường chặn Dương Dạ và Phương Đông Vũ chưa hoàn thành, hắn ta run lẩy bẩy cả người, bút vẽ và bảng pha thuốc màu rơi xuống đất hồi nào không hay, bị dọa ngu người.

"Cô bé lui về phía sau một chút, lối ra hình như bị nửa tấm thép chặn, nhưng không rắn chắc, để tôi thử đá văng."

Đây là giọng Dương Dạ truyền ra từ trong lối đi hẹp.

Số 8 chết và biến mất, số 9 gầm rú ngơ người, Dương Dạ đá tấm thép muốn cùng Phương Đông Vũ thoát ra ngoài...

Mọi chuyện xảy ra chớp nhoáng như tia lửa điện. Hai mắt cùng tai Đoạn Dịch vừa tiếp thu lượng lớn thông tin, vừa kéo Ổ Quân Lan

tránh né các thị vệ võ công cao cường.

"Dù đen đủ dùng không?"

Chân đá văng một thị vệ, Đoạn Dịch nghiêng người tránh một trường mâu đâm tới, đồng thời hỏi Ổ Quân Lan.

"Đủ." Ổ Quân Lan đáp.

Rút dao tùy thân mang theo trên người, Đoạn Dịch cắn răng nói: "Chạy về khu lều trại, chỉnh cơ quan đế đèn về chỗ cũ, đóng cửa mộ thất, nhốt đám thị vệ trong này, tôi dự tính như vậy. Cô đi chỉnh cơ quan trước, tôi ở lại đối phó với họ. Trước khi cửa khép lại, tôi sẽ cùng những người khác chạy ra."

Dù biết Đoạn Dịch ở lại nguy hiểm vạn phần, nhưng phục hồi cơ quan ở khu lều trại cũng rất quan trọng, Ổ Quân Lan không rảnh lo nói nhiều. Cô gật đầu, nhanh tay lấy ba cây dù đen, một bên mở dù, một bên chạy về khu lều trại.

Trong lúc này, Đoạn Dịch rút dao chém bị thương một thị vệ, lập tức thu hút sự chú ý.

Kèm một tiếng xé gió, trường mâu từ nghiêng phía sau đâm đến, hai tay Đoạn Dịch chống lên một quan tài, cả người trượt vượt qua quan tài, mũi nhọn trường mâu suýt dán mặt.

Một trường mâu khác theo sau đánh úp, hai tay Đoạn Dịch chống hai bên miệng quan tài, cơ thể dựng ngược lên không trung, trường mâu liền lướt qua eo đâm vào quan tài.

Nương theo động tác này xoay người nhảy qua bên cạnh, vững vàng đáp trên cát vàng, thêm ba trường mâu liên tiếp nhắm vào mặt, ngực, hạ thân anh.

Đoạn Dịch cực nhanh lui về phía sau, cũng nhanh tay giơ dao chém cánh tay người tới. Liên tục né tránh mấy nhát đâm hiểm, thấy ba người đứng kề nhau, anh lập tức nảy ra một kế. Canh chuẩn vị trí, Đoạn Dịch quỳ gối trượt dài trên mặt cát, vừa trượt vừa chém dao, liên tiếp bổ vào đùi ba người, làm bọn họ ngã xuống đất, rất có khí

thế đi tới đâu ngã ngựa tới đó.

Thấy các đồng đội lần lượt ngã xuống, thị vệ xung quanh dồn dập đuổi tới, "xèn xẹt", Đoạn Dịch trở tay rút dao, nhanh tay đâm trúng đùi một người. Thị vệ đau đớn hét thảm, nhưng sức lực lớn vô cùng, bỗng nhấc cao cái chân bị thương.

Không ngờ tên thị vệ này khỏe đến vậy, Đoạn Dịch không kịp rút dao, không kịp phòng ngừa bị thị vệ đạp vào mặt ngã ngửa xuống đất.

Người này lập tức thừa thắng xông lên, nhào lên cầm trường mâu đâm vào trán Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch bị đạp mạnh, đầu váng mắt hoa.

Anh lập tức phản ứng lại lăn tại chỗ, nhưng vẫn chậm một giây. Tránh được bộ phận yếu hại, vai trái lại bị trường mâu đâm trúng.

Đau đớn làm Đoạn Dịch nhíu mày, thuận tiện liếc miệng vết thương của mình.

Anh thoáng nhìn, phát hiện miệng vết thương của mình cũng chảy máu màu lam, giống như thuốc màu.

Máu số 8 có màu đen, màu xanh lục, vai mình là màu lam...

Đoạn Dịch ánh mắt sắc bén, nhìn dao trong tay mình cùng thị vệ chung quanh ngã trên mặt đất... Máu trên người bọn họ chảy ra là màu đỏ bình thường.

Chẳng lẽ...

Trong lòng Đoạn Dịch sinh ra một suy đoán đáng sợ.

Chẳng lẽ, thế giới trên tranh mới là thế giới chân thật, còn bọn họ "đội viên khảo cổ" ngược lại là người trong tranh?

Chương 124

Trang Sinh hiểu mộng, không biết mình từ người biến thành Hồ Điệp, hay là từ Hồ Điệp biến thành người.

Bản thân vốn là người xem tranh, chợt phát giác mình mới là người trong tranh...

Hai loại cảm giác trộn lẫn vào nhau, làm Đoạn Dịch sinh ra cảm giác mờ mịt huyền diệu.

Mỗi tội trước mắt anh không có thời gian để cảm khái hay mờ mịt, vì dù là tranh vẽ cũng sẽ chết người... Lại có thêm ba thị vệ từ trong tranh đi ra, bọn họ bước chân đều nhịp, đồng loạt giơ trường mâu, đâm tới chỗ Đoạn Dịch.

Với tình hình này, tác dụng của dao vô cùng hữu hạn. Đoạn Dịch nhanh chóng nhặt một trường mâu thị vệ bị thương vứt dưới đất, cầm chặt phần cán. Đối mặt với ba cây trường mâu bén nhọn áp sát, Đoạn Dịch quét chân ra chiêu, ngăn cản đòn tấn công của bọn họ, đồng thời dùng phần giữa cán trường mâu đỡ lấy cùng lúc ba lưỡi nhọn trường mâu.

Tiếng lưỡi dao cọ xát chói tai vang lên, Đoạn Dịch giơ ngang trường mâu dùng hết sức cản ba trường mâu, eo lưng, hai chân uốn cong hết cỡ. Đầu gối anh chịu lực lớn, dường như nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc.

Hít một hơi thật sâu, Đoạn Dịch đang tự hỏi cách phản công, thì nghe thấy tiếng "Leng keng", là Dương Dạ chỗ lỗ chui cuối cùng cũng đá văng được tấm sắt.

"Vờ lờ động tác của anh chậm quá!" Đoạn Dịch thở hắt.

Tuy nói như thế, có Dương Dạ hỗ trợ, áp lực tâm lý của Đoạn Dịch nhỏ đi nhiều.

"Đm, cậu thử đá tấm sắt trong không gian chật hẹp đi?" Dương Dạ

không chút khách khí phản bác, cùng lúc đó quăng tấm sắt lại đây, đập trúng đầu hai thị vệ.

"Chuẩn lắm anh Cố. Cảm ơn!"

Hai thị vệ đã ôm đầu ngã xuống đất, chỉ còn một người dùng trường mâu áp chế Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch hét lên, đuôi lông mày hơi nhăn, chân gấp khúc lấy đà, cả người lập tức bật lên, hai tay nắm trường mâu tăng lực, hất ngược thị vệ ra. Ngay sau đó Đoạn Dịch nhấc chân hung hăng đá một cái, thị vệ bị đá văng hơn 1 mét, đụng vỡ một quan tài trống.

Đoạn Dịch thở dốc, chưa kịp cao hứng thì nghe thấy Dương Dạ chửi tục, nói: "Tôi biết cậu khỏe như vân rồi. Nhìn bức tường kìa."

Nhìn theo tầm mắt Dương Dạ, Đoạn Dịch thấy bức tranh đã xảy ra biến hóa... Đám người đen nghìn nghịt đang đổ đến đây, tùy thời rời khỏi bức tranh đi vào mộ thất.

Nắm chặt trường mâu trong tay, Đoạn Dịch liếc khu lều trại bên kia.

Đánh nhau lâu như vậy, anh chưa thấy một thị vệ nào chạy qua đó, trừ bản thân anh hấp dẫn sự chú ý, có còn nguyên nhân gì khác không? Cửa mộ thất như là kết giới, chặn những người bước từ tranh ra ở trong mộ thất này.

Chú ý tới dị trạng, Đoạn Dịch gào to ra bên ngoài: "Quân Lan, nghe được không?"

"Nghe được!" Giọng Ổ Quân Lan lập tức truyền đến, "Còn một bước cuối cùng. Anh kêu một tiếng, tôi liền điều chỉnh nấc cơ quan cuối cùng, hạ cửa mộ thất xuống!"

Liếc sang lỗ chui lối đi hẹp đầy xương cốt, Đoạn Dịch phát hiện Phương Đông Vũ còn ở trong không dám ra. Cô ấy rất sợ, cơ thể run rẩy.

"Anh dẫn cô bé chạy trước, tôi cản phía sau!"

Cùng một tiếng hét "Giết", thêm một thị vệ chui ra từ bức tranh. Đoạn Dịch kêu to với Dương Dạ, giơ trường mâu chạy vài bước lấy đà, nhảy lên đâm tên thị vệ.

"Chạy cái rắm. Cùng nhau đánh." Dương Dạ liếc vội Phương Đông Vũ, "Cô có dù đúng không? Tự chạy ra không thành vấn đề chứ?"

"Không thành vấn đề." Phương Đông Vũ nói.

"Tốt. Hai bọn tôi tạm đánh được, cô xem tình huống mà chạy." Dương Dạ gật đầu một cái với cô, dư quang thoáng thấy một thị vệ bị thương ngã dưới đất lặng lẽ cầm trường mâu, núp dưới cát vàng nhắm vào chân mình.

Không né hướng khác, làm bộ không hề phát hiện, Dương Dạ nhấc chân đi lên phía trước hai bước, người nọ dần dần ngồi xổm lên, giơ trường mâu đâm sau lưng anh ta.

Nào biết Dương Dạ đột ngột xoay người, thị vệ còn chưa phản ứng lại, má phải đã bị khuỷu tay nhanh như chớp đập trúng, cằm theo sát bị đạp một cước. Phun ra một búng máu, thị vệ ngã trên mặt đất bất động.

"Đã lâu không đánh nhau, xem như mượn cậu bạn này khởi động một chút."

Nói xong, Dương Dạ thuận thế lấy trường mâu trong tay thị vệ, đầu mày rung lên, chạy nhanh đến giúp Đoạn Dịch.

.

Bên kia.

Địa ngục bảy điện. Đại sảnh tự động điều khiển.

Trong phòng nghỉ, Minh Thiên vẫn ngồi trên sô pha, nhìn Minh Nguyệt dẫn theo một người đi vào.

Người này mặc đồ đen, hoa văn thêu chìm hình vẽ tiên hạc, khí

chất bất phàm.

Hắn ta vừa đi vào phòng nghỉ, vừa nói với Minh Nguyệt: "Vết thương của cậu chưa lành đúng không?"

"Cần dưỡng thêm một thời gian." Minh Nguyệt nói, "May là tôi đã tìm được người giúp đỡ."

Người này hỏi: "Cậu nói em trai cậu? Cũng chính là... Trước mắt là người duy nhất đi đến cuối trò chơi, gặp mặt cậu?"

Minh nguyệt cười nói: "Nguyên nhân chủ yếu là vế sau. Loại người như tôi nào có quan tâm máu mủ tình thân?"

"Ha, tôi cũng đoán vậy." Người này dừng lại, quan sát Minh Nguyệt vài lần, "Buổi sáng có đại hội, lúc tôi tới có thấy người tam điện. Nghe bọn họ nói, Tống đế vương cũng đang dưỡng thương. Thật sự do cậu chém?"

"Là tôi chém, tôi chiếm lý, do hắn động tay trước." Minh Nguyệt thoải mái đáp, "Đó là phòng vệ chính đáng."

"Nói rất đúng!" Người này vỗ tay, "Chúng ta là người bảy điện, Tống đế vương cầm Diêm Vương tiên tới đánh chúng ta, coi Thái Sơn Phủ Quân ra cái gì? Nên đánh trả! Nhưng nói ngược về... Hắn cũng coi như người có cá tính, thế mà cầm Diêm Vương tiên tự tới dạy dỗ cậu? Tại sao vậy, chỉ vì cảm thấy cậu phản bội hắn? Tình cảm hai người trước đây tốt lắm à?"

Nghe lời này, hình như Minh Nguyệt cảm thấy buồn cười, nhưng hai mắt híp lại, hiện rõ sự lạnh lẽo. "Bị đày áp chịu khổ ở địa ngục, tôi chịu suốt một ngàn năm, mỗi buổi sáng bị núi đè đập nát, mỗi đêm lại sinh trưởng cốt nhục... Dưới tình huống như vậy, đừng nói anh nghĩ rằng tôi biết ơn hắn vì được ban vòng bất tử tuần hoàn? Nếu thù hận cũng coi như là một loại tình cảm, thế thì đúng là tôi có tình cảm với hắn."

"Ôi chao, cậu xem miệng tôi này..." Tát vào khóe miệng mình một cái, người này nói, "Nhắc tới chuyện cậu không vui, lỗi của tôi. Lát nữa tôi tự phạt một ly nhé, được chưa?"

"Chỗ tôi không có rượu, chỉ có trà. Anh tự phạt cái gì?" ngữ khí Minh Nguyệt thanh đạm, nghe không ra có phải trào phúng hay không.

Minh Thiên ngồi trên sô pha, yên lặng nghe hai người đối thoại.

Người đàn ông đồ đen nhìn như dễ nói chuyện, nhưng thật ra từng câu từng chữ đều thử Minh Nguyệt.

Hắn ta nghi ngờ Minh Nguyệt dính líu với tam điện Tống đế vương.

Mà người cao ngạo như Minh Nguyệt lại có thái độ khá ôn hòa, hơn nữa còn tự thuận để ứng đối với nghi ngờ của hắn ta. Chứng tỏ người này có địa vị rất cao ở bảy điện.

Mặc dù Minh Thiên vô cùng nhớ Đoạn Dịch, nhưng cần đối phó với nguy cơ trước mắt đã.

Một khi Minh Nguyệt bị nghi ngờ, hệ thống thay đổi người quản lý, cục diện sẽ không còn đơn giản.

Minh Nguyệt dẫn người này đi vào, giới thiệu với Minh Thiên: "Đây là người đứng thứ hai bảy điện, Bạch Phượng."

Minh Thiên ánh mắt lãnh đạm, không đáp lại. Minh Nguyệt liếc hắn một cái, mời Bạch Phượng ngồi xuống. "Em trai tôi cảm thấy bị tôi lừa. Lăn lộn vất vả mãi mới vượt qua, kết quả vẫn bị chết, hơn nữa còn bị tôi lừa tới đây làm việc... Buồn bực quậy vài ngày rồi. Đừng trách móc nó."

Bạch Phượng nhìn Minh Thiên, tựa hồ không để ý việc mình bị hắn làm lơ.

Nhìn về phía Minh Nguyệt, Bạch Phượng hỏi: "Tôi tới đây đơn giản là muốn nhìn xem người vượt qua trò chơi trông như thế nào. Mặt khác tôi nghe nói... Cậu hình như muốn cho nó tái nhập trò chơi, trở thành NPC... Cậu muốn NPC có ý thức, có ý gì vậy?"

Minh Nguyệt ngồi trên sô pha, lưng hơi dựa phía sau, tư thế thanh nhàn, lại âm thầm thể hiện uy thế.

Liếc hướng Bạch Phượng, hắn ta nói: "Chuyện hệ thống, Thái Sơn Phủ Quân là quản lý, báo cáo chi tiết kế hoạch tôi đã trình cho ngài. Chúng ta mỗi người một việc, anh lại không hiểu mấy cái hệ thống... Tôi cảm thấy anh lo xử lý người ngoài hơn đi, đừng để bọn họ phát hiện chuyện bên này, cũng dễ làm."

Bạch Phượng ngoài cười nhưng trong không cười: "Tôi biết, phương diện này tôi không chuyên. Nhưng tôi tò mò, tới đây hỏi thăm hai câu đâu có gì ghê gớm? Thời điểm cậu chưa tới đây, tôi miễn cưỡng quản lý một phần bên này đấy. Cũng không phải là tôi hoàn toàn không biết gì về hệ thống."

"Được, anh nghe hiểu thì tôi giải thích hai câu vậy." Minh Nguyệt đặt hai tay trên tay vịn, trầm giọng nói, "Thái Sơn Phủ Quân ngại trò chơi không đủ khó, thế nên hiện tại các người chơi đấu đá nội bộ, rồi bị hệ thống hấp thu tinh thần lực, sắp không đủ cho ngài hút còn gì? Tôi đây đang giúp ngài nghĩ cách. Chuyển số liệu thiết kế phó bản hoàn toàn cho NPC, tạo ý thức cho họ, cũng ban cho họ sự sống, chẳng phải vừa khéo à?"

"Từ trước tới nay chỉ có người chơi đấu với người chơi. Hiện tại NPC có ý thức, để NPC đấu với người, thậm chí là các NPC cũng đấu với nhau. Phó bản tăng thêm nhiều nhân tố bất ổn, trò chơi càng khó, mỗi người càng phóng ra nhiều tinh thần lực. Giả thuyết NPC có ý thức, về sau có lẽ không cần linh hồn thật nữa, tự chúng nó có thể sinh ra linh hồn cùng tinh thần lực."

"Như vậy chẳng phải rất tốt sao? Anh cũng không cần tiếp tục giúp ngài tìm cách giấu trời qua biển mà bắt sinh hồn tới đây."

"Ý của cậu là... Cậu muốn tìm phương pháp tạo số liệu sinh mệnh nhân tạo?" Bạch Phượng hơi kinh ngạc mà nhìn về phía Minh Nguyệt, "Tôi không hiểu sai chứ?"

"Anh không hiểu sai. Đúng là ý này." Minh Nguyệt nói, "Tuy nhiên chuyện này không phải một lần là xong. Cho nên trước tiên tôi dùng em trai nhà tôi làm thí nghiệm. Nếu nói NPC sống dậy là

thuốc trị liệu của Thái Sơn Phủ Quân, em trai tôi chính là thuốc dẫn. Chờ đến khi thí nghiệm liên quan em tôi thành công, tôi sẽ mở rộng quy mô."

Nhấc mí mắt liếc Bạch Phượng một cái, Minh Nguyệt lại nói: "Đúng rồi, thủ tục giữ Minh Thiên lại nơi này, tôi cũng xử lý theo quy định. Mọi thứ hợp quy hợp pháp. Anh không cần lo lắng. Tôi sẽ không vì chút việc nhỏ mà làm Thái Sơn Phủ Quân gặp phiền toái."

"Vậy đi. Tôi đây chỉ có thể nói... Chúc cậu thuận lợi." Bạch Phượng đứng lên, suy tư liếc Minh Thiên một cái, nhưng chung quy không còn lý do ở lại, vì thế đứng dậy bỏ đi.

Bạch Phượng vừa đi mất, Minh Thiên lập tức lấy thiết bị ra, vừa lúc thấy hình ảnh Đoạn Dịch và Dương Dạ đối đầu với vô số thị vệ. Cơ thể hai người đều dính đủ màu, máu lẫn thuốc màu.

Thấy tình thế không ổn, Minh Thiên cầm thiết bị vội về phòng, muốn đi giúp anh.

Minh Nguyệt gọi hắn lại. "Nếu chút chuyện này mà cậu ta không đối phó được, về sau tôi không trông cậy cậu ta làm được trò trống gì."

"Anh muốn lợi dụng anh ấy phối hợp với tôi nội ứng ngoại hợp giúp anh làm việc. Anh muốn khảo nghiệm anh ấy?" Minh Thiên bước đi không ngừng, "Nhưng anh ấy là người sống, không phải công cụ."

"Là anh đề nghị cậu ta phối hợp, tố chất của cậu ta không tệ lắm, huống chi cậu ta là em của Cố Lương, còn có thể được Cố Lương và Dương Dạ trợ giúp." Minh nguyệt ngáp dài, dựa vào sô pha, "Chẳng qua anh chưa hiểu hết về cậu ta, không xác định cậu ta có thể đi đến cuối hay không, có hỗ trợ anh thực hiện kế hoạch được không. Mặt khác chỗ anh có tai mắt của Bạch Phượng, anh hy vọng lúc em hành sự nhớ chú ý..."

Minh Nguyệt còn chưa nói xong, bóng dáng Minh Thiên đã biến mất.

Nghiêng đầu nhìn theo bóng hắn, Minh Nguyệt lắc đầu. "Nhà chúng ta thế mà lòi ra một người sống tình cảm. Em đúng là khác người nhất nhà."

.

Trong mộ thất.

Tiếng kêu r.ên cùng mùi máu tươi tràn lan khắp nơi. Đám thị vệ chui ra từ tranh nằm tứ tung ngang dọc dưới đất, mộ thất to như vậy mà chỗ đặt chân gần như không còn.

Dương Dạ dùng một cây trường mâu quét ngang chặn bốn thị vệ, Đoạn Dịch cũng dùng trường mâu giằng co với bốn gã thị vệ, tình hình chiến đấu cực kỳ căng go.

Tạm thời không có thị vệ khác chui ra khỏi tranh, tám thị vệ bị Đoạn Dịch và Dương Dạ ngăn chặn. Phương Đông Vũ vừa rồi thử chạy trốn vài lần chưa thành công, lại từ trong lỗ chui ra ngoài, nhấc chân chạy hướng cửa mộ.

Trong lúc đó, số 9 cũng chui ra khỏi một quan tài, đuổi kịp Phương Đông Vũ.

Vừa rồi trong cơn hỗn chiến, sau khi tỉnh lại từ hoảng loạn, hắn ta lập tức trốn vào một quan tài trống, còn đậy nắp quan tài, may mắn sống đến hiện tại.

Mà ngay lúc này, một người đàn ông trông giống tướng quân từ trong bức tranh bước ra.

Người này ăn mặc rất kỳ dị... bên trong là hỉ phục màu đỏ, bên ngoài là khôi giáp, như thể chuẩn bị làm lễ cưới thì vướng chiến sự. Hắn ta không kịp thay đồ, đành phủ thêm khôi giáp trực tiếp ra trận giết địch.

Người này là... phu quân Tân Nương Lâu Lan?

Đoạn Dịch vừa nghĩ vậy, liền thấy người nọ giơ một thanh trường

đao, đi về phía số 9 mập mạp.

Số 9 mập mạp cảm giác được, kịp thời quay đầu thấy tướng quân đi đến gần.

Số 9 hoảng sợ lập tức xoay người chạy vài bước, túm chặt lấy Phương Đông Vũ đi phía trước.

Sức lực của mập mạp không nhỏ, không phải kiểu miệng cọp gan thỏ. Hắn ta nhấc bổng Phương Đông Vũ, ôm cô chắn trước mặt mình.

Quá rõ ràng, hắn ta muốn Phương Đông Vũ chắn đao cho mình.

Phương Đông Vũ tuổi còn nhỏ, người cũng nhỏ, bị nhấc bổng lên cao, hai chân treo không trung cao tới đầu gối số 9 mập mạp. Cô bé sợ đến mức run rẩy, dùng sức cào cấu mập mạp, hai chân cũng vùng vẫy đạp người mập mạp.

Đáng tiếc sức cô yếu như con kiến cắn thân cây, mập mạp thờ ơ đứng vững vàng.

Mắt thấy tướng quân cầm đao gần ngay gang tấc, tình huống nguy cấp, Đoạn Dịch cầm trường mâu chống lại bốn thị vệ nhìn mặt đất chung quanh, phát hiện dao găm của anh bị rơi ở gần đó.

Không rảnh lo nhiều, Đoạn Dịch phân ra một chân, mu bàn chân đá găm dưới đất bay vụt lên, dao phóng chuẩn theo hướng được nhắm, đâm trúng cẳng chân mập mạp.

Mập mạp rên một tiếng quỳ xuống đất, Phương Đông Vũ nhân cơ hội thoát khỏi hắn ta, nhấc chân chạy đến chỗ khu lều trại.

Ngay khoảnh khắc cô tránh đi, tướng quân cầm đao chém xuống, tia máu màu xanh lục vẩy ra, đầu số 9 rơi xuống đất, lúm vào cát vàng, cuối cùng hóa thành thuốc màu xanh lục, biến mất không thấy.

Bên Đoạn Dịch, bởi vì vừa rồi muốn đá dao cứu Phương Đông Vũ, anh phân bớt một chân. Giằng co hai bên mất cân bằng, bốn tên

thị vệ ép mạnh anh. Đoạn Dịch hụt sức, ngã ngửa xuống đất.

Trường mâu dồn dập đâm tới, anh tạm thời không thể đánh trả, lăn lộn tránh từng nhát đâm.

Trong thời khắc căng go, anh vẫn chú ý tới động tác của tướng quân.

Tướng quân không quản Dương Dạ, cũng không đi ra cửa, mà đi tới chỗ quan tài đá, bế thi thể Tân Nương Lâu Lan ra, gương mặt đau đớn thì thầm vài câu, hình như muốn bày tỏ cảm xúc với công chúa Lâu Lan.

Cùng lúc đó, bên Dương Dạ cũng xuất hiện ngoài ý muốn.

Trường mâu anh ta đang giơ ngang chặn bốn thị vệ "Răng rắc" bị gãy, bốn người liền đâm trường mâu vào người anh ta.

Dương Dạ nhanh chóng sửa chiến thuật, mỗi tay nắm nửa trường mâu, một cái coi như đoản côn một cái coi như đao ngắn mà xài, cực nhanh đỡ lấy đòn tấn công của họ, giao tiếp ngắt quãng với Đoạn Dịch.

"Nhân lúc họn họ chú ý tới Tân Nương Lâu Lan, lát nữa chúng ta rời đi."

Dương Dạ nói đúng. Khi tướng quân ôm tân nương ra, tám thị vệ ngừng tấn công, đồng thời quỳ xuống hướng tướng quân và tân nương, trong miệng niệm gì đó, như một loại ngữ điệu thời kỳ cổ xưa.

"Hình như bọn họ đang niệm chú ngữ giống thị nữ. Chú ngữ sẽ giúp bọn họ quay trở về tranh vẽ. Xem ra bọn họ không tới giết chúng ta, mà chỉ muốn cướp thi thể tân nương. Chỉ cần đạt mục đích, bọn họ sẽ không dây dưa với chúng ta nữa."

Vừa nói, Dương Dạ vừa nắm lấy cánh tay Đoạn Dịch, kéo anh dưới đất dậy, hai người cùng chạy ra ngoài cửa mộ thất. Để tránh bị thị vệ tấn công tiếp, Đoạn Dịch vừa chạy vừa hét to với Ổ Quân Lan: "Chỉnh cơ quan đi!"

Nghe thấy tiếng Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan chỉnh cơ quan, cửa mộ treo trên cao chầm chậm hạ xuống. Thấy thế, anh và Dương Dạ hai người nhanh chóng ra tới bên ngoài. Quả nhiên mấy thị vệ không ai đuổi theo.

Tạm thời thở một hơi nhẹ nhõm. Đứng ở vị trí khu lều trại, Đoạn Dịch xoay người nhìn cửa mộ thất.

Cách đó không xa trong mộ thất u ám, Tân Nương Lâu Lan áo cưới đỏ lẳng lặng nằm trong lòng tướng quân mặc chiến giáp, mang gương mặt giống Minh Thiên.

Cùng với cánh cửa dần hạ xuống, nàng cũng dần dần cách xa anh.

Trong đầu Đoạn Dịch bỗng bật ra một suy nghĩ.

... Nếu cánh cửa này không thể mở ra nữa, bọn họ sẽ mất NPC ấy.

Không có NPC, Tiểu Thiên gặp lại mình như thế nào?

Cơ thể tuân theo trái tim. Một lần nữa cầm lấy dao găm, Đoạn Dịch đột ngột chạy đến chỗ cửa mộ.

Mà làm Đoạn Dịch kinh ngạc là, anh mới vừa đi qua cửa, Dương Dạ cũng vào theo.

"Anh làm gì vậy?" Đoạn Dịch nhịn không được hỏi.

"Đm cậu làm cái gì thế hả?" Đối với hành động của Đoạn Dịch, Dương Dạ cũng hết cả hồn.

"Tôi muốn mang tân nương ra ngoài, anh thì sao?" Đoạn Dịch hỏi.

Việc hai người quay lại mộ thất chọc giận người bên trong. Bọn họ cho rằng Đoạn Dịch muốn cướp tân nương, tất cả đều tức giận trừng mắt nhìn hai người.

Ánh mắt tướng quân trầm xuống, thu hành động của hai người vào mắt. Hắn ta không động, chỉ nhỏ giọng nói gì đó, hình như là hạ

lệnh. Chú ngữ bị gián đoạn, bọn thị vệ tạm đình chiến bắt đầu giết về phía Đoạn Dịch và Dương Dạ.

Dương Dạ cầm hai nửa trường mâu chưa vứt, nói với Đoạn Dịch: "Tôi đối phó bọn họ, cậu làm việc cậu muốn làm."

"Nhưng anh..."

"Hai người sói đã chết, còn một, hôm nay mấy cậu vote cô ta vào tù. Người tốt chắc chắn thắng. Huống chi cũng tới lúc tôi nên đăng xuất rồi."

"Vậy cũng không cần thiết dùng cách này đăng xuất..."

Đoạn Dịch lo lắng nói, bị Dương Dạ ngắt lời chửi ngược. "Tôi không khuyên cậu ra ngoài, còn giúp cậu tìm Minh Thiên. Tôi con mẹ nó mà không bán thảm, sau khi rời khỏi đây biết giải thích với anh cậu thế nào? Cậu thay tôi ngủ gara hả?"

Đoạn Dịch: "....."

Cầm trường mâu gãy như song đao, Dương Dạ nhào tới đâm thẳng tướng quân, tám thị vệ lập tức vọt lại vây quanh. Đoạn Dịch tìm khe hở, lách xuyên qua đám thị vệ, nhanh chóng vòng đến phía sau tướng quân, hung hăng chém hắn ta một nhát, giật lấy Tân Nương Lâu Lan trong ngực hắn ta rồi bỏ chạy.

"Kệ người này, đuổi theo!"

Tướng quân nói ngôn ngữ nghe không hiểu, nhưng Đoạn Dịch đoán đại khái ý tứ là vậy. Bởi vì tay hắn ta chỉ theo hướng anh.

Tướng quân vừa chỉ huy, vừa cầm đao sải bước tới gần, biểu tình cực kỳ phẫn nộ.

Cửa mộ đã gần hạ xuống hết, đang tiếp cận mặt đất. Đoạn Dịch nghe được bên ngoài Ổ Quân Lan kinh hô. "Các anh làm gì vậy?! Chạy ra nhanh lên?!"

Cong lưng dùng sức, Đoạn Dịch trước đẩy Tân Nương Lâu Lan ra

ngoài.

Đoạn Dịch dùng hết toàn lực lăn ra theo sau, "Uỳnh" một tiếng, cửa mộ dày nặng đập sượt qua bờ vai anh.

Nằm trên mặt đất, Đoạn Dịch thở phào một hơi, sức cùng lực kiệt.

Tân nương nằm cách đó không xa, hướng mặt phía anh.

"Sao mang cô ta ra? Lỡ cô ta có vấn đề thì sao?" Người hỏi là Phương Đông Vũ. Chẳng qua đang hỏi, ngữ điệu của cô bỗng thay đổi, "Á! Có phải cô ta vừa chớp mắt không? Xác chết vùng dậy!!!"

Mệt đến mức nói không lên lời, Đoạn Dịch bị thương nặng nằm ngay đơ trên mặt đất.

Nhưng nghe cô nói thế, anh như được lên dây cót, lập tức giật bắn dậy, bế tân nương đi về khu lều trại. Mới vừa đi hai bước, anh nhớ tới lều của mình đã sụp, vì thế đi về phía lều Dương Dạ.

Nào biết muốn mở cửa lều cần có vân tay người chơi, anh không vô được lều Dương Dạ.

Ổ Quân Lan kịp thời nhìn ra, xách hòm thuốc dẫn đường cho Đoạn Dịch. "Qua chỗ tôi đi. Tôi đêm nay... Khụ, tôi ngủ chung với người khác. Các anh, không phải, anh tự bôi thuốc nhé."

.

Một lát sau.

Trong lều số 1.

Đoạn Dịch trần nửa người trên, Minh Thiên ngồi sau lưng bôi thuốc cho anh.

"Aizz không phải Tiểu Thiên..." Đoạn Dịch hơi xoay người là miệng vết thương đau nhức, "Em nhẹ tay thôi!"

Tay Minh Thiên ấn nhẹ miếng bông, thanh âm lại rất trầm: "Giờ

mới biết đau? Thế vừa nãy anh làm cái gì?"

"Em đến khi nào?" Đoạn Dịch hỏi lại.

"Lúc anh đẩy tân nương ra ngoài cửa." Minh Thiên nghiêm giọng, hơi bực mình, "Em không có ở đây là anh không biết quý trọng cơ thể của mình. Anh cướp tân nương làm cái gì. Anh..."

"Ôi tạm ngừng tạm ngừng." Đoạn Dịch nắm lấy tay hắn, quay đầu nhìn hắn.

Lần trước trong quan tài đen như mực, Đoạn Dịch không thấy rõ.

Đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên anh được nhìn rõ bộ dạng của Minh Thiên.

Minh Thiên mặc một thân đỏ rực ngồi im tại chỗ, quả thực quá mức xinh đẹp.

Đoạn Dịch nhìn một xíu thì bật cười. Anh nhịn không được giơ cái tay bẩn hề hề sờ mặt người ta, kết quả làm dơ má trắng nõn sạch sẽ của người ta.

Đoạn Dịch vội lấy băng gạc sạch bên cạnh lau mặt Minh Thiên, nói tiếp: "Còn không phải vì muốn gặp em à. Tân nương bị cướp mất, đến khi nào mới gặp lại em?"

"Anh..." Nghe được lời này, Minh Thiên nắm ngược lấy tay Đoạn Dịch, thanh âm khàn khàn.

Bao nhiêu quan tâm, chất vấn, tất cả đều bị một câu "Tôi muốn gặp em" nghẹn lại.

Nhìn bộ dáng Minh Thiên, Đoạn Dịch lại cười, sau đó xoay người sang chỗ khác. "Được rồi, giúp tôi bôi thuốc tiếp đi. Lâu lắm rồi không đánh nhau ác như vậy. Đau thật đấy."

"Ừm, để em nhẹ tay, đau thì nói em." Minh Thiên tạm thời kiềm chế xúc động, hết sức chuyên chú cẩn thận giúp Đoạn Dịch bôi thuốc, băng bó.

Minh Thiên dùng sức rất nhẹ, Đoạn Dịch thoải mái tới mức buồn ngủ. Thấy đầu anh tự nhiên nghiêng về phía sau, Minh Thiên ôm lấy eo anh, một tay đỡ lấy đầu anh, để anh dựa vào vai mình.

Không biết qua bao lâu, Đoạn Dịch tỉnh lại, phát hiện mình đang dựa vào vai Minh Thiên.

Anh lập tức ngồi dậy, xoa nhẹ vai Minh Thiên. "Có đau không?"

"Không đâu." Minh Thiên lắc đầu.

Đoạn Dịch hỏi: "Mấy giờ?"

"Còn chưa tới thời gian vote. Đừng có gấp. Ăn chút gì nhé?" Minh Thiên nói.

"Không vội ăn." Đoạn Dịch hỏi nhanh, "Lần này khi nào em đi?"

"Để em coi tình huống. Tùy thời quay lại." Minh Thiên nói, nhìn phía Đoạn Dịch, tựa hồ muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?" Đoạn Dịch nhấc mí mắt, ôm cổ người ta, "Đã như này, còn có gì không thể nói với tôi?"

"Không phải không thể nói. Chỉ là chưa biết nên nói như thế nào." Minh Thiên nói.

Đoạn Dịch liếc hắn: "Đương nhiên là nên nói như thế nào thì nói như thế đó."

"Em... Cái đó..."

Tay Minh Thiên giữ hai tay Đoạn Dịch, đẩy anh nằm xuống sàn lều trại, rồi chậm rãi đè dưới thân. Minh Thiên kề môi sát bên tai Đoạn Dịch, giọng khẽ khàng gần như không thành tiếng, "Chúng ta... Hiện tại có quan hệ gì? Có tính là yêu đương không?"

Đoạn Dịch bật cười.

Minh Thiên rối rắm do dự lâu như vậy, thì ra là muốn hỏi cái này.

Nghiêng đầu giương mắt nhìn đôi mắt xinh đẹp của Minh Thiên, Đoạn Dịch trêu chọc: "Chà, tôi cướp tân nương nên tân nương muốn bàn danh phận với tôi à?"

Đối lập với Đoạn Dịch thả lỏng, biểu cảm của Minh Thiên cực kỳ nghiêm trọng khẩn trương.

Tay dùng sức vài phần, hắn nắm hai tay Đoạn Dịch thật chặt.

Đoạn Dịch nhìn hắn, thấy môi hắn mở rồi đóng, đóng lại mở.

Hồi lâu sau, Đoạn Dịch đang tò mò không biết hắn muốn hỏi gì, thì nghe hắn cắn răng hỏi: "Rốt cuộc có phải hay không? Chúng ta có tính là yêu đương không?"

Trong nháy mắt nghe hắn hỏi thế, trái tim Đoạn Dịch đau xót kinh khủng. Lòng dạ anh tan chảy nhũn nhèo.

Mình có tài đức gì mà được Minh Thiên thuần túy yêu thương đến vậy?

Không trêu không cười nữa, Đoạn Dịch nâng tay lên, chạm vào sau gáy Minh Thiên, trịnh trọng ôm lấy hắn. "Tiểu Thiên, em còn hoài nghi điều gì?"

"Em..."

Đoạn Dịch nghe thấy Minh Thiên thở dài, "Em chưa từng nghĩ, anh sẽ thích em."

Chương 125

"Em chưa từng nghĩ, anh sẽ thích em."

Chính vì suy nghĩ này, em mới kiên quyết chọn cách tệ hại ấy cứu tôi ư?

Bàn tay Đoạn Dịch đặt sau cổ Minh Thiên không khỏi siết chặt. "Vì sao lại nghĩ vậy?"

Trầm mặc hồi lâu, Minh Thiên nói: "Bởi vì em nghĩ... Em nghĩ khi em sắp xếp cho mình và anh con đường này, em sẽ biến thành loại người anhphản cảm nhất, thậm chí là ghét nhất."

Chớp mắt, trước mắt Đoạn Dịch hiện rất nhiều hình ảnh.

Anh nhớ Minh Thiên từng nắm tay anh, nói với anh: "Nếu anh không tin em, em sẽ buồn lắm."

Hắn chỉ nói mình buồn, chứ không cầu xa vời anh phải tin hắn.

Lúc ấy ánh mắt hắn vô cùng đau thương, giống như lâm vào địa ngục vô nhai, không ai có thể cứu hắn.

Lại nhớ, khi kết thúc phó bản Mạt Lị, Đoạn Dịch như có ảo giác... linh hồn Minh Thiên bị chia thành hai nửa, một nửa đứng dưới ánh mặt trời, một nửa giấu sau bóng đổ, khiến anh không rõ cái nào mới là hắn.

.....

Đến giờ phút này, Đoạn Dịch mới hiểu... Minh Thiên cam tâm tình nguyện vào địa ngục, đập nồi dìm thuyền, không quay đầu lại, một chút đường sống cũng không chừa lại.

Linh hồn nguyên bản ngây thơ sạch sẽ bị chính tay hắn xé bỏ. Hắn tiếp nhận tội ác, xấu xa, vì muốn anh đứng dưới ánh sáng, dùng thân che chắn không để anh nhìn thấy nơi tối tăm.

Than thở một tiếng, hai tay nâng mặt Minh Thiên, Đoạn Dịch nhìn thẳng vào đôi mắt hắn: "Đúng là tôi từng có thành kiến với em. Nhưng đó là tôi sai. Em không phải kiếm khách giết minh chủ Võ lâm thay thế hắn làm ác, không phải thiếu niên giết rồng hóa ác, càng không phải Mạt Lị chịu bạo lực gia đình rồi tàn nhẫn giết con gái mình. Em không giống bọn họ."

"Tiểu Thiên, em một đường gian khó tiến tới, chưa bao giờ mất đi bản tâm, em chưa từng hại một người vô tội. Thế nên em đừng nghĩ mình tệ đến vậy."

"Tôi từng nghi ngờ em, là tôi phải xin lỗi em mới đúng. Nói chung tôi muốn nói..."

"Em trong mắt tôi nay đã khác trước đây. Tôi nói trước đây, là chỉ tuyến thời gian đầu tiên chúng ta gặp nhau trong trò chơi và đồng hành cùng nhau. Chúng ta nâng đỡ nhau vượt qua nhiều cửa ải khó khăn, dựa dẫm lẫn nhau, giao phía sau lưng cho đối phương..."

Nhìn chăm chú Minh Thiên, Đoạn Dịch dùng giọng điệu vô cùng trịnh trọng, thậm chí là khí thế phải tin, "Em là người tôi tín nhiệm nhất, là chiến hữu, là anh em chí cốt. Từ trước đến giờ đều như thế, chưa từng thay đổi. Đương nhiên so với hồi trước, hiện tại có thêm một từ mới... Người yêu. Em là người yêu của tôi."

.

Không biết là ai chủ động, cũng không biết bốn cánh môi va vào nhau như thế nào, đến khi Đoạn Dịch phản ứng lại, bọn họ đã hôn nhau.

Đầu hơi ngửa ra sau, đôi môi tách ra một chút, nhìn môi Minh Thiên bị ma sát đến đỏ bừng, Đoạn Dịch cứ có cảm giác mình bắt nạt người ta. Ngón tay xoa xoa bờ môi hắn, anh nói: "Chúng ta hôn ba lần rồi nhỉ? Lần ở khách sạn không tính, lúc ấy... Tôi hoàn toàn không phản ứng lại. Hai lần sau... Một lần trong quan tài, một lần lăn lộn dơ hầy cả người... Chẳng có lần nào bình thường. Em có giống mấy đôi yêu nhau lần đầu hẹn hò hôn môi, muốn lãng mạn hơn không?"

Nghe anh nói, Minh Thiên nhất thời không tiếp lời.

"Sao mà tỏ vẻ nghẹn lời thế hở?" Đoạn Dịch hỏi hắn, "Muốn nói gì?"

"Em..." Minh Thiên tạm dừng một chút, nói, "Không phải ba lần. Là bốn lần."

"Bốn lần? Bốn lần lúc nào?" Đoạn Dịch kinh ngạc, đầu gối đụng vào chân Minh Thiên phía trên, "Đừng nói em hôn trộm lúc tôi ngủ?"

"Không có. Em sẽ không làm loại chuyện này." Minh Thiên nói thật.

Bị vẻ mặt của hắn chọc cười, Đoạn Dịch lại hỏi: "Thế khi nào?"

"Lần... Cũng không có gì." Minh Thiên nói, "Chính là lần phó bản đồ tể sắp kết thúc."

"Sao tôi không biết gì hết?"

"Em dùng đồng hồ chảy ngược thời gian."

"? Vì sao?"

"Lúc đấy không tính để anh biết tâm ý của em."

À, đã hiểu.

Minh Thiên từng nói, trải qua phó bản thứ tư Nhà Tâm Nguyện, hắn mới không nhịn nổi thổ lộ với mình.

Đoạn Dịch không đành lòng hỏi lại, muốn không khí thoải mái hơn, bèn miệng lưỡi trêu chọc. "Thế em kể đi, lúc đó hôn như thế nào?"

Hỏi xong, Đoạn Dịch thấy vành tai Minh Thiên ửng đỏ.

"Không nói à? Vậy hỏi câu khác..." Đoạn Dịch hỏi hắn, "Lần đầu

tiên vào Nhà Tâm Nguyện, em đỏ tai, còn đẩy tôi ra. Lúc đó em đã thấy gì?"

Minh Thiên không chịu nói.

Đoạn Dịch cố tình bắt nạt. "Thế mà nói từ nay không giấu giếm tôi nữa. Nào, Tiểu Thiên kể cho tôi nghe..."

Đoạn Dịch chưa nói hết câu, Minh Thiên ôm mặt anh, mạnh mẽ dùng cái hôn lấp kín miệng anh.

Đoạn Dịch không cam lòng bóp gáy hắn hôn trả, làm cái hôn trở nên nóng rực triền miên kéo dài.

Cuối cùng, Minh Thiên đặt môi chỗ cổ Đoạn Dịch, mổ vài cái, sau đó mũi giật giật. "Anh Tiểu Dịch..."

"Hửm, sao vậy?"

"Thật ra từ nãy em đã thấy kỳ lạ..." Minh Thiên hỏi anh, "Trên người anh sao lại có mùi thơm?"

Thơm? Cái gì thơm?

Đánh nhau đánh đến đổ máu tanh ngòm, thơm chỗ nào.

Giơ tay lau qua loa cổ mình, Đoạn Dịch cũng ngửi thấy mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt quen thuộc.

... Là mùi nước hoa của số 12 dính lên người lúc hai người dây dưa nhau.

Đờ mờ?

Giải thích với Tiểu Thiên như thế nào cho ổn bây giờ?

Đoạn Dịch: "Mùi nước hoa trong lều Ổ Quân Lan?"

Minh Thiên nghi ngờ: "Em nhớ cô ấy không dùng nước hoa. Đồ dùng sinh hoạt quần áo hệ thống đặt trong phòng người chơi được

căn cứ theo sở thích từng người. Hệ thống tự động tính toán và hoàn thành phân phối."

"À cái này..." Đoạn Dịch gãi tóc, "Người tôi thối hoắc, em không chê thúi còn ngửi được mùi nước hoa à?"

"Phản ứng của anh không bình thường." Minh Thiên hơi nheo mắt, "Em có quyền kiểm tra lịch sử hệ thống."

"Ấy ấy, đừng nhìn." Đoạn Dịch vội ngăn lại, "Tôi hay cởi đồ lắm."

Minh Thiên cau mày nhìn Đoạn Dịch, trầm mặc suốt một phút.

Một phút sau, hắn hé miệng: "Được, em không xem. Nói chuyện khác quan trọng. Thông tin phó bản anh tra thế nào rồi? Phân chia phe Ma Sói ra sao? Lần này anh có thân phận gì?"

Đoạn Dịch: "Thông tin không sai biệt lắm. Tôi nghĩ mình sắp tìm được biện pháp qua màn rồi. Còn thân phận... Uầy, tôi là người yêu thầm."

Minh Thiên nhăn chặt mày: "Người yêu thầm? Anh yêu thầm ai?"

"À, số 11. Ơ không phải... Đoạn Dịch vội nói, "Đấy là thân phận chia phe Ma Sói. Đừng có hiểu theo nghĩa đen."

"Tại sao anh yêu thầm số 11?"

"Chọn đại thôi."

"Kiểu gì cũng phải có lý do. Do đẹp trai?"

"Hả? Hình như đẹp trai thật? Cái đó không phải trọng điểm..."

"Anh Tiểu Dịch..."

"Không phải, Tiểu Thiên em nghe tôi nói..."

Ngoài lều vang vài tiếng ho nhẹ.

Là tiếng Ổ Quân Lan: "Cái đó Đoạn Dịch, sắp 9 giờ. Tuy chúng ta đã bàn vote ai vào tù, chúng ta vẫn nên thảo luận một chút chuyện vượt phó bản?"

"Được. Tôi lập tức ra ngoài." Đoạn Dịch quay đầu lại nhìn Minh Thiên, lại thấy thần thái trên mặt hắn mất hết, không nhúc nhích.

Đoạn Dịch hơi đụng một chút, hắn liền ngã xuống.

Xem ra bên hắn có tình huống đột xuất, vì thế vội vàng rời đi, hiện nằm ở chỗ này là Tân Nương Lâu Lan vốn vô mặt được vẽ mặt.

Hai cửa lối đi hẹp đầy xương cốt vô cớ phục hồi như cũ, hỉ đường được trang trí màu đỏ rực vui mừng trong mộ địa âm trầm dị thường, và cả mộ thất đặt bảy quan tài trống, hiện tại tất cả đều bị cánh cửa mộ thất dày nặng khóa kín.

Nếu bị cô lập ở khu lều trại, bọn họ có thể tìm được bí mật trên hình tượng Phật, tìm được biện pháp rời đi không?

.

Buổi tối 9 giờ, thảo luận bắt đầu.

Sáng hôm nay ngoài tù còn tám người. Số 8 số 9 hai người đã chết, Dương Dạ giả chết đăng xuất hệ thống, còn thừa năm người.

Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan, số 3 phù thủy và Phương Đông Vũ theo thứ tự ngồi xuống, bọn họ kinh ngạc phát hiện số 12 Thư Dung Dung cũng tới. Tuy rằng Đoạn Dịch không giải thích chính xác đã xảy ra cái gì, nhưng vừa rồi ba cô gái ngồi thảo luận cùng nhau, cơ bản đã biết đại khái sự tình.

Số 8 phe tốt nhưng giúp phe sói chơi, chỉ sợ người sói cũng đáp ứng yêu cầu hắn ta, làm điều kiện trao đổi. Cho nên, dưới tình huống số 8 số 9 một lòng muốn Phương Đông Vũ chết, số 12 đồng ý giúp bọn họ cầm chân Đoạn Dịch, miễn để anh ảnh hưởng kế hoạch bọn họ.

Thư Dung Dung mặc một chiếc váy hoa mới, bước nhỏ bộ đi tới,

tóc dài tung bay, nét mặt toả sáng, không còn vẻ chật vật lúc chiều bị Đoạn Dịch nhốt trong lều.

Đi tới ngồi ghế có số "12", cô ta thoải mái đón nhận tầm mắt mọi người.

Số 3 phù thủy dẫn đầu chất vấn: "Cô không biết xấu hổ còn lại đây!"

Thư Dung Dung cười: "Tôi có gì mà xấu hổ?"

"Cô là đồng lõa, giờ còn làm bộ chưa phát sinh chuyện gì xuất hiện trước mặt người bị hại. Cô nói xem sao cô không biết xấu hổ thế hả?" Số 3 nhịn không được nói, "Tôi chưa từng thấy cô gái nào da mặt dày như cô!"

"Chậc. Hồng Hiền chính là phiên bản nam của tôi. Tôi và anh ấy cùng một loại người. Cô thích anh ấy lắm mà?" Thư Dung Dung cười cười nghịch hai lọng tóc dài, nói tiếp, "Tôi biết tôi có nói mọi người cũng không tin, nhưng tôi vẫn muốn nói. Tôi không biết số 8 số 9 tính giết người nha!"

"Tối qua đêm hôm khuya khoắt, tôi tìm số 9 bàn bạc cắn người. Tuy rằng lúc đó mọi người ở trong lều, dễ bại lộ tung tích. Nhưng chúng ta đã lật bài hết trơn, chẳng sao cả. Số 8 nói số 8 là thợ săn, chúng tôi có thể cắn hắn, hắn sẽ bắn người tốt, giúp chúng tôi thắng."

"Chẳng qua hắn tỏ vẻ nếu hắn giúp chúng tôi, tôi cũng phải giúp hắn. Tôi đáp ứng hắn. Cho nên hôm nay ở mộ thất cách vách, hắn kêu tôi cầm chân Đoạn Dịch, tôi liền làm theo nè. Nhưng mục đích hắn bảo tôi cầm chân Đoạn Dịch mục đích là để giết người, tôi không biết đâu."

"Phì. Tẩy trắng cho mình sạch sẽ quá nhỉ. Tôi một chữ cũng không tin." Số 3 không cam lòng yếu thế phản bác, sau đó "cạch cạch" bấm thiết bị, "Lười nghe cô nói nhảm. Tôi vote cô."

"Ui, không tin tôi thì thôi. Dù sao tôi có một trăm cái mồm cũng không biện hộ được. Cơ mà..." nhìn hướng số 4 Phương Đông Vũ,

Thư Dung Dung cười nói, "Bọn họ không tin tôi, chẳng lẽ sẽ tin cô? Tục ngữ có một câu rất hay, trên đời không ai vô duyên vô cớ yêu ghét. Vì sao số 8 số 9 muốn kéo cô chết? Chẳng nhẽ không phải vì việc cô đã làm?"

"Số 8 nói mình có một chìa khóa giúp ra khỏi tù. Tôi chưa từng nghe nói có công cụ như vậy nên tôi hỏi hắn. Hắn không nói rõ, nhưng theo tôi đoán, chìa khóa hình như có quan hệ với cô. Cô có lừa hắn hay không?"

Chương 126

Đột nhiên bị Thư Dung Dung chất vấn, mặt mũi Phương Đông Vũ trắng bệch.

Hít sâu vài lần, cô cố giữ bình tĩnh đáp lại: "Tôi không biết cô đang nói chìa khóa gì. Nhưng số 8 số 9 là hai kẻ khốn nạn. Tôi từng cản trở kế hoạch của họ vài lần. Bọn họ chướng mắt tôi nên mới muốn giết tôi. Đặc biệt là người số 8, là một tên lừa đảo ham đấu đá."

"Cái gì gọi là "không ai vô duyên vô cớ yêu ghét"? Câu này quá vô lý! Tôi đi trên đường vô duyên vô cớ bị chó cắn, chẳng lẽ tôi phải tự vấn mình đã làm sai cái gì? Tôi không có lỗi với bất luận kẻ nào, cô đừng có đoán bậy, ngậm máu phun người!"

Đoạn Dịch ngồi nghe, khẽ nhíu mày đánh giá người còn lại.

Ổ Quân Lan nhíu mày, biểu tình cũng khó chịu, tuy nhiên không có biểu hiện đặc biệt.

Nhưng số 3 thì khác. Cô đang ngồi gần số 4 Phương Đông Vũ, lúc này đang miễn cưỡng khống chế biểu tình, nhưng ngôn ngữ tứ chi không lừa được, cô đã vô thức tránh xa số 4 một chút.

... Quá rõ, cô bắt đầu nghi ngờ Phương Đông Vũ.

Phương Đông Vũ đã làm chuyện ác gì hay chưa, Đoạn Dịch không biết.

Khả năng cao là sự thật như lời cô nói. Số 8 số 9 là hai kẻ khốn nạn, Phương Đông Vũ vạch trần bọn họ vài lần, rước lấy thù hận; nhưng còn một khả năng khác, đó là Phương Đông Vũ thâm tàng bất lộ, từng làm việc thiếu đạo đức, ngụy trang quá tốt.

Nhưng vô luận là khả năng nào, không bàn Thư Dung Dung có biết thật hay không, lời cô ta nói đã đạt được mục đích... châm ngòi ly gián, làm mọi người không dám tin nhau.

Trong trò chơi này, nếu một đám người mới ở bên nhau vượt ải từ lúc bắt đầu, thật ra mọi người có thể chậm rãi tìm hiểu và thành lập lòng tin lẫn nhau.

Ví như Ổ Quân Lan, Tra Tùng Phi. Nếu vẫn đi cùng bọn họ, Đoạn Dịch tự tin có thể lý tưởng hóa phương pháp vượt ải... Vứt bỏ thân phận Ma Sói, đồng đội cùng nhau tập trung thăm dò phó bản, đồng lòng hợp tác thẳng đến cuối trò chơi.

Nhưng tình huống lần này hiển nhiên không lý tưởng.

Đoạn Dịch gặp các người chơi không còn là tờ giấy trắng dễ bị ảnh hưởng, mà là chiếu từng trải đủ chuyện. Đa số bọn họ đã bị phản bội, giết hại lẫn nhau, thậm chí là dẫm lên mạng đồng đội để đi tiếp.

Dưới tình huống này, Đoạn Dịch sao có thể trông cậy bọn họ sẽ buông bỏ thành kiến lẫn mặt tối nhân tính, lựa chọn tin tưởng đồng đội không chút khúc mắc, thực sự đồng lòng hợp tác?

.

Buổi tối 10 giờ đúng. Hệ thống tuyên bố số 12 Thư Dung Dung vào tù.

Thư Dung Dung nhã nhặn đứng dậy, tiêu sái hất mái tóc dài, đi vào tù.

Chờ cô ta đã vào tù, hệ thống tuyên bố ván Ma Sói lần này phe người tốt chiến thắng, mời các người tốt tiếp tục nỗ lực thăm dò biện pháp qua màn.

Thư Dung Dung đi rồi, chỉ còn Đoạn Dịch cùng ba cô gái.

Liếc theo hướng Thư Dung Dung, Ổ Quân Lan nhìn về phía Đoạn Dịch đầu tiên. Cô vốn muốn hỏi, vì sao anh không giữ Thư Dung Dung lại.

Đoạn Dịch thuộc phe người sói, nếu anh nắm giữ phương pháp qua màn, anh có thể mượn điều này uy hiếp người tốt không vote

Thư Dung Dung. Người tốt không vote ai, giữ Thư Dung Dung lại để cô ta cắn thêm hai người có chức năng. Như vậy Đoạn Dịch vừa nhận được đồng vàng, vừa có thể mang mọi người ra ngoài.

Nhưng cách làm của anh bây giờ, xem như hoàn toàn bỏ đồng vàng.

Lời vừa lên đến miệng, liền bị Ổ Quân Lan nuốt về.

Cô hiểu nguyên nhân của Đoạn Dịch rồi... Đoạn Dịch làm vậy vì tính toán đi đường dài.

Mục đích của anh không phải lấy đồng vàng, mà là đạt được tín nhiệm của người chơi khác.

Đoạn Dịch muốn người khác ý thức rằng, anh biết phương pháp qua màn, thuộc phe người sói, nhưng anh sẵn sàng từ bỏ lợi ích cá nhân, từ đầu tới đuôi đều suy xét sao cho thỏa đáng nhất.

Nếu những người khác có thể thông qua việc này nhận ra lòng thành của anh, về sau họ sẽ chọn tin anh vô điều kiện. Đây là cách tốt nhất.

Trò chơi này càng về sau càng nguy hiểm. Khi ấy, các người chơi ứng đối với nguy hiểm phó bản đã là cố hết sức, nếu còn phải đấu đá nội bộ, chắc chắn ai cũng sẽ khó sống sót.

Dự kiến tình huống tệ nhất là, không ai tin tưởng một ai khác. Đối với mỗi người mà nói, những người khác đều là kẻ địch, đến lúc đó mỗi người đều sẽ lâm vào cảnh hai mặt thụ địch. Khỏi cần chờ phó bản kích hoạt nguy hiểm tử vong, các người chơi đã tự giết hại lẫn nhau trước rồi.

Việc đã đến nước này, chỉ đành mong những người khác không cô phụ một phen khổ tâm của Đoạn Dịch.

Ổ Quân Lan âm thầm thở dài, ngược lại hỏi anh: "Về phó bản, anh có ý tưởng gì rồi?"

Nếu ván Ma Sói đã kết thúc, cũng từ bỏ đồng vàng. Việc cấp bách

bây giờ là mọi người nhanh chóng rời khỏi phó bản, tránh phát sinh biến số.

Nghe Ổ Quân Lan hỏi chuyện, Đoạn Dịch nhìn quanh bốn phía, chậm rãi quan sát tứ đại kim cương tượng Phật, nói: "Tôi có một ý tưởng. Vấn đề là mọi người có dám thử hay không."

Chủ ý của Đoạn Dịch tất nhiên không phải đoán bừa, mà xuất phát từ lý trí phán đoán.

Vì sao Tân Nương Lâu Lan vô mặt, vì sao chết ở đêm đại hôn, chuyện quá khứ của nàng và phu quân, các thông tin này phó bản không nhắc đến.

Các thông tin có ích phó bản cung cấp đều do đội khảo cổ lưu lại, ví dụ như nhật ký của Tiểu Quân và Tiểu Họa, bút vẽ và thuốc màu thần kỳ, hỉ đường được trang hoàng và lối đi hẹp chất đầy xương cốt.

Từ lúc vào phó bản tới nay, các người chơi bị bảy quan tài trống cùng bức tranh vẽ tân nương hấp dẫn lực chú ý. Theo lẽ thường, bọn họ sẽ nghĩ cách tìm đáp án trên chúng, cũng sẽ thử đi vào thế giới trong tranh.

Nhưng thông qua thí nghiệm, bỏ tân nương vào quan tài vẫn chưa thể qua màn. Đương nhiên, vẽ mặt cho nàng cũng không được.

Ngoài ra, kể cả thí nghiệm hay trinh thám, phương pháp đi vào thế giới trong tranh tìm đáp án đã bị loại bỏ.

Tranh vẽ cũng được, tân nương cũng được, thật ra chúng đều cho người chơi biết một thông tin... Thế giới trong tranh là thế giới thực, thế giới mộ thất mới là thế giới tranh vẽ.

Một lần nữa ngồi xuống, Đoạn Dịch nói một phần nội dung mà mình phân tích được.

Nghe xong, Ổ Quân Lan hỏi: "Khi chúng ta thấy bốn bức tranh, bọn họ ở trạng thái tĩnh, nhưng trên thực tế, thông qua các bức tranh, chúng ta có thể đi đến thế giới thực? Thế giới chúng ta đang ở,

ngược lại là thế giới giả trong tranh?"

Phương Đông Vũ tiếp lời: "Tôi tán thành suy đoán này. Đầu tiên..." nhìn cánh tay Đoạn Dịch dính đủ mọi màu sắc, cô nói tiếp: "Mọi người xem, máu của anh ấy giống thuốc màu. Anh ấy được vẽ thành, chúng ta cũng bị vẽ thành."

Tạm dừng, Phương Đông Vũ nói tiếp: "Thứ hai, mọi người có nhớ chi tiết này không? Chúng ta vẽ đồ vật trên bức tranh, vật được vẽ trên tranh có thể tác động lẫn nhau, nhưng không thể lấy ra?"

Ổ Quân Lan gật đầu: "Tôi nhớ. Nếu thế giới của chúng ta là 2D, chúng ta vẽ đồ vật, xét đến cùng là sản vật của thế giới hai chiều, không thể biến thành 3D... Từ từ, chúng ta là hình vẽ, có thể tác động đến thế giới thực, cái này..."

Phương Đông Vũ suy nghĩ nói: "Chúng ta thấy bức tranh ở trạng thái tĩnh, nhưng bức tranh ở trạng thái tĩnh là cửa dẫn đến thế giới 3D. Tuy không biết nguyên lý, nhưng tôi nghĩ bốn bức tranh tĩnh chính là điểm mấu chốt, là một công cụ chuyển hóa không gian nào đó."

"Thế giới thực mở ra công cụ này, trong mắt chúng ta là bốn bức tranh tĩnh. Chúng ta có thể trực tiếp vẽ lên công cụ chuyển hóa, biến nó thành vật có thể tác động ở thế giới thực."

"Đổi cách nói khác, bên ngoài tranh là thế giới thật 3D, còn chỗ chúng ta là trong tranh, là thế giới 2D giả dối. Điểm tiếp giữa hai thế giới chính là bốn bức tranh. Chúng ta vẽ hình 2D, có thể thông qua công cụ gián tiếp tác động đến thế giới 3D."

Phương Đông Vũ kích động không nhịn được đập tay, nói: "Ngoài ra, nói như vậy, sinh vật ở chiều không gian cao dễ dàng đến chiều không gian thấp hơn, nhưng ngược lại thì vô cùng khó khăn. Đây là nguyên nhân chúng ta không thể đến thế giới thực."

"Đây cũng là lý do cát vàng từ thế giới 3D chảy vào đây, người có thể đi vào, nhưng thứ chúng ta vẽ ra chỉ dừng trên mặt tranh vẽ. Thế giới hai chiều vẽ tranh, thật ra không thể thực sự đến được thế giới 3D, thậm chí chúng ta không thể sử dụng, giống như

người que và bánh bao số 2 vẽ chỉ có thể nằm trên tranh."

Số 3 phù thủy ngồi nghe choáng đầu mới hiểu Phương Đông Vũ đang nói cái gì.

Cô nhìn về phía Đoạn Dịch: "Tuy tôi không hiểu rõ, nhưng vẫn hiểu đại khái, chúng ta là hình vẽ, đúng không? Sau đó thì sao? Biết cái này, chúng ta qua màn như thế nào?"

Đoạn Dịch nói: "Trước khi nói phương pháp qua màn, tôi muốn chia sẻ cùng mọi người, giải thích thế giới trong tranh rốt cuộc là như thế nào. Ban đầu chúng ta nhặt được một cuốn sổ tay. Sổ tay do Tiểu Quân viết, có nhắc đến đoạn đường mà họ đã đi qua, họ vào một mộ thất liền thấy tân nương, cũng chính là mộ thất đặt bẫy quan tài. Đúng hay không?"

Ổ Quân Lan gật đầu: "Đúng. Nhưng phó bản của chúng ta nhiều hơn một khu lều trại, cũng chính là mộ thất có hình tượng Phật."

"Phó bản thừa một mộ thất tượng Phật, đây là một điểm đáng ngờ. Điểm đáng ngờ thứ hai." Đoạn Dịch nói phân tích của mình và Dương Dạ thảo luận được, "Suy ra, 9 đội viên khảo cổ bị nhốt chết trong lối đi hẹp. Theo suy đoán này, hai đầu lối chui đã bị bịt kín, cũng là chỗ số 8 số 9 muốn vẽ tấm thép, đúng không? Nhưng mọi người ngẫm lại đi, lúc chúng ta tới phó bản, lối đi xương cốt không bị bịt kín, không khớp với sự thật rằng đã nhốt chết nhiều người."

"Trừ cái này ra, còn điểm đáng ngờ thứ ba... Lối đi hẹp và hỉ đường, vị trí thực sự của chúng rốt cuộc ở chỗ nào? Có thật là chúng nó liên thông với mộ thất đặt bẫy quan tài không? Sợ là không phải."

Ổ Quân Lan lập tức phản ứng lại: "Nhật ký của Tiểu Họa do số 5 Cố Bạch tìm được. Căn cứ theo sổ tay, lối đi hẹp do Tiểu Họa đào, hỉ đường cũng do hắn một tay bố trí. Nhưng căn cứ theo sổ tay Tiểu Quân ghi chép, lão Lý mang tân nương ra khỏi huyệt mộ, huyệt mộ đã bị gió cát vùi lấp! Dưới tình huống như vậy, quay lại huyệt mộ là một việc rất khó, sao còn có thể đào thêm một lối đi, tiện thể trang trí hỉ đường?"

"Đúng là như thế." Đoạn Dịch gật đầu, lại nói: " "Bọn họ đều thích Tân Nương Lâu Lan, bọn họ muốn tranh cướp với tôi!", "Bước đầu thăm dò, nơi này có một lối đi bị bịt kín, đầu bên kia hẳn là có một mộ thất", "đêm nay tôi hạ thuốc bọn họ, khiến bọn họ ngủ say". Đây là những câu Tiểu Họa viết trong sổ tay."

"Chúng ta chính mắt thấy lỗ chui vào lối đi xương cốt, vì thế thời điểm đọc nhật ký, tự động cho rằng "Tiểu Họa hạ thuốc đồng nghiệp" "Tiểu Họa đào lối đi" đều phát sinh ở mộ thất cách vách. Nhưng lúc ấy chúng ta đã xem nhẹ một chi tiết. Rõ ràng mộ thất đã bị cát vàng chôn vùi, Tiểu Họa làm mấy chuyện này như thế nào?"

Số 3 phù thủy lú hết cả đầu. "Trời ạ, tôi chả hiểu nổi, rốt cuộc sao lại thế này?"

Đoạn Dịch liếc cô một cái, nói: "Còn nhớ cuối sổ tay Tiểu Quan viết cái gì không? Theo lời hắn nói, sau khi tân nương bị lão Lý mang ngoài, bởi vì huyệt mộ đã bị bão cát vùi lấp, Tân Nương Lâu Lan không trở về được. Mọi người bất đồng ý kiến về việc nên xử lý thi thể tân nương. Đội trưởng Vương muốn mang tân nương về nghiên cứu, Tiểu Quân và Tiểu Bắc hy vọng chọn một phần mộ khác an táng tân nương, để tân nương một lần nữa yên giấc."

"Đúng! Tôi có nhớ!" Số 3 nói, "Sổ tay viết đến đó là hết, chúng ta không biết cuối cùng bọn họ đã chọn cách nào để xử lý thi thể tân nương."

Đoạn Dịch tiếp lời: "Tôi đoán, có lẽ bọn họ đã áp dụng ý kiến Tiểu Quân... Bọn họ không mang thi thể tân nương về nghiên cứu, mà chọn khai quật một huyệt mộ khác, an táng cho tân nương. Rồi sau đó xảy ra bi kịch ngoài ý muốn, phỏng chừng xảy ra khi đang an táng tân nương."

Phương Đông Vũ hơi ngộ ra: "Thì ra là thế. Nếu là như thế... Mọi sự việc đều liên kết với nhau."

Bởi vì lão Lý lỗ mãng, tân nương mỹ mạo hoá thành thây khô. Huyệt mộ cũng bị bão cát bất ngờ ập đến vùi lấp, không thể đưa

nàng trở lại quan tài vốn có.

Mỗi người có ý kiến xử trí thây khô khác nhau.

Nhưng cuối cùng các đội viên khảo cổ đạt thành nhất trí... Tìm một huyệt mộ thích hợp, một lần nữa an táng tân nương.

Chẳng qua không biết vì cái gì, dù Lâu Lan Tân Nương đã thành một thây khô, không còn dung nhan xinh đẹp, tất cả 12 đội viên khảo cổ vẫn yêu nàng.

Bi kịch xảy ra.

Trong lúc khai quật mộ thất, chuẩn bị an táng tân nương, Tiểu Họa lén đào một lối chui hẹp, trộm trang trí một mộ thất chỗ khác thành hỉ đường, muốn thành thân cùng tân nương; sau các đội viên phát hiện chuyện này, tranh nhau cướp đoạt tân nương, cuối cùng tất cả chết hết.

Liệt kê từng phân tích ra, Đoạn Dịch nói: "Mọi người hãy chú ý một việc, hỉ đường hay lối đi xương cốt, đều không có thi thể tân nương. Ban đầu tôi và Cố Bạch cho rằng, giống thị nữ có thể "2D hóa" bò ra khỏi bức tranh, tuy lối đi xương cốt bị bịt kín, có lẽ tân nương đã thông qua việc "2D hóa" rời khỏi đó, trở về bức tranh."

"Nhưng sự thật hiển nhiên không phải như thế. Thị nữ 2D hóa cần niệm một đoạn chú ngữ. Mà không lâu trước đây trước khi tướng quân và thị vệ chuẩn bị trở về, cũng cùng nhau đọc chú ngữ. Chúng tỏ nhân vật muốn "2D hóa" buộc phải đọc chú ngữ. Như vậy vấn đề ở đây, tân nương là một thi thể thì đọc chú ngữ "2D hóa" như thế nào?"

"Suy ra, tân nương biến mất và 2D hóa không liên quan với nhau. Tôi nghĩ, ở thế giới thực, chắc chắn có một lối đi đầy xương cốt, hai đầu lối đi bị bịt kín. Và trong thế giới thực, chắc chắn có một thây khô mặc áo cưới nằm trong hỉ đường."

Nói một đoạn dài, Đoạn Dịch hơi khát.

Vặn chai nước khoáng uống một hớp lớn, anh tiếp tục nói: "Lối đi

vốn bị bịt kín hai đầu lại thông suốt; huyệt mộ vốn bị bão cát vùi lấp lại không có một hạt cát; huyệt mộ nhiều hơn một mộ thất có hình tượng Phật... Ban đầu tôi đoán là, huyệt mộ chúng ta đang ở không phải huyệt mộ ghi trong sổ tay; rất có thể là hai huyệt mộ khác nhau, hai huyệt mộ hai tân nương."

"Nhưng cho dù có hai tân nương, vẫn là vấn đề cũ, tân nương là một thi thể, không thể đọc chú ngữ, không thể 2D hóa, chắc chắn phải ở hỉ đường hoặc lối đi xương cốt. Nhưng chúng ta không thấy. Nghĩa là không tồn tại nhiều huyệt mộ nhiều tân nương, vì giả thuyết này không thể giải thích tại sao thi thể tân nương biến mất."

"Tôi bị thương chảy máu ra thuốc màu đã chứng minh điều này. Phân tích chuyển hóa thế giới đa chiều của Phương Đông Vũ cũng có thể chứng minh."

Đoạn Dịch dứt lời, bầu không khí khu lều trại im ắng hẳn.

Đánh vỡ sự im lặng vẫn là số 3 phù thủy.

Cô hỏi: "Anh chỉ thêm một bước thuyết phục tôi, vì sao đây là thế giới trong tranh. Nhưng còn vài thứ tôi chưa hiểu. Nội dung sổ tay, còn có đội khảo cổ thăm dò... Tất cả đều là phát sinh ở thế giới thực, chứ không phải nơi này? Chúng ta ở đây là chuyện như thế nào?"

Đoạn Dịch lắng nghe, nói: "Mọi người còn nhớ không, ngay từ đầu hệ thống từng nói, thân phận của chúng ta là "đội viên khảo cổ". Mà manh mối sổ tay và ảnh chụp cho thấy, đúng là đã có một đội khảo cổ đi đến quần thể cổ mộ, còn gặp được Tân Nương Lâu Lan, nhân số cũng là 12 người."

"12 thành viên đội khảo cổ, chết trong hỉ đường và lối đi xương cốt. Thân phận của người chơi là đội viên khảo cổ, số lượng vừa khớp 12..."

Tạm dừng một lát, Đoạn Dịch nói ra suy đoán làm người nghe càng nghĩ càng thấy ớn. "Tôi cho rằng, bảy quan tài trống, hỉ đường có thi thể tân nương, lối đi xương cốt bị bịt kín, 12 đội viên khảo cổ

vì tân nương mà chết... Đều là sự vật có thật ở thế giới thực, hoặc là sự việc từng xảy ra. Chẳng qua có người kết nối chúng lại, vẽ vào tranh."

"Tôi cảm thấy chúng ta chính là linh hồn của 12 đội viên hóa thành. Có người vẽ chúng ta ở thế giới trong tranh, cho linh hồn chúng ta vào tranh, cho nên chúng ta có ý thức."

Ở thế giới thực, sau khi đội khảo cổ vào mộ, gặp được tân nương xinh đẹp. Lão Lý xúc động mang tân nương đi, những người khác vì đuổi theo hắn ta và tân nương, chạy ra ngoài huyệt mộ, ngay sau đó huyệt mộ bị bão cát vùi lấp.

Bởi vậy, đối với các quan tài khác, đội viên khảo cổ không mở ra xem xét, bọn họ không biết diện mạo của thị nữ chôn cùng.

Người chấp bút xây dựng thế giới trong tranh cũng là một đội viên, khả năng cao là người tên Tiểu Họa.

Không biết diện mạo thị nữ, Tiểu Họa không biết hạ bút như thế nào.

Thế nên, các quan tài trong thế giới dưới ngòi bút của hắn ta đều trống không.

Đây mới là nguyên nhân có nhiều quan tài trống như vậy.

Sau đó, các thành viên đội khảo cổ chọn một huyệt mộ khác, mai táng cho tân nương hóa thây khô, thì xảy ra bi kịch Tiểu Họa đào lối chui, bố trí hỉ đường, cùng 12 đội viên toàn bộ bỏ mạng.

Những việc này đều là sự thật từng phát sinh.

Chẳng qua người vẽ tranh không vẽ ra hai mộ thất có quan tài.

Hắn ta chỉ vẽ một mộ thất, rất có thể là giống mộ thất ban đầu gặp Tân Nương Lâu Lan. Tại đây trong mộ thất này, hắn ta vẽ quan tài đá, các quan tài gỗ chôn cùng, dứt khoát vẽ lối đi hẹp và hỉ đường liên thông nhau, giống như hắn ta đã từng đánh cắp tân nương từ quan tài đá, chui qua lối đi hẹp đến hỉ đường thành thân.

Hướng mọi người, Đoạn Dịch tổng kết: "Tứ đại kim cương hình tượng Phật, khả năng cao không phải mộ thất, mà là một Phật đường. Phật đường, mộ thất đặt bảy quan tài, lối đi xương cốt và hỉ đường, tất cả đều có thật. Chẳng qua ở thế giới thực, chúng không ở cùng một chỗ, không nối liền với nhau."

"Người xây dựng thế giới trong tranh, xuất phát từ nguyên nhân không biết, đã vẽ chúng lại cùng nhau, làm chúng nó liên thông với nhau. Cho nên trong mắt chúng ta, chúng nó đều tồn tại trong một huyệt mộ một cách kỳ quặc."

Ổ Quân Lan nhẩm lại toàn bộ, không khỏi hỏi: "Tôi có thể hiểu sơ bộ, người vẽ tranh không cần thiết vẽ hai mộ thất cho tân nương, nên hắn chỉ vẽ một cái. Nhưng Phật đường là chuyện như thế nào? Vẽ Phật đường trong huyệt mộ? Qúa kỳ quặc."

"Cái này liên quan đến việc tôi nói ban đầu... Mọi người có dám làm hay không." Đoạn Dịch nói, "Theo tôi đoán, chúng ta là linh hồn của 12 đội viên khảo cổ, bị người ta xuất phát từ mục đích nào đó nhốt trong tranh."

Đứng lên, Đoạn Dịch ngẩng đầu nhìn tượng Phật trước mặt. "Ý nghĩa tồn tại của tượng Phật, có lẽ là trấn áp chúng ta. Trong tấm ảnh chụp tập thể 12 đội viên khảo cổ, có một hòa thượng. Chuyện này có lẽ liên quan tới hắn."

Nghe lời này, Ổ Quân Lan cũng vô thức đứng bật dậy. "Có nghĩa là... Muốn đi ra ngoài, chúng ta nghĩ cách đập vỡ tứ đại kim cương là được?"

"Người nóng tính, vẽ then cài cửa, ngồi bên bếp lò cùng guồng quay tơ; cầm ly trà, uống cạn nó, rồi mời những người hàng xóm vào."

Đọc bài đồng dao, Đoạn Dịch lại nói, "Nơi thế giới thực từng xảy ra bi kịch. Có người khâu nối bi kịch cùng các địa điểm phát sinh sự việc lại thành một bức tranh, cấu thành thế giới trong tranh, cũng vẽ linh hồn cho người trong tranh, cũng chính là chúng ta."

"Nhưng không biết vì sao, giống Phương Đông Vũ nói, thế giới trong tranh thông qua "trang bị đa chiều" nào đó, kết nối với một thế giới chân thật khác. Thế giới đó không phải thời không của các thành viên đội khảo cổ tồn tại, mà là... 4000 năm trước."

Đi một bước đến trước tượng Phật gần nhất, Đoạn Dịch nói: "Phá hủy tượng Phật, linh hồn thoát khỏi trấn áp, có thể rời khỏi bức tranh, cũng chính là rời khỏi phó bản. Chúng ta sẽ trực tiếp qua màn. Nhưng còn một khả năng khác..."

"Chúng ta sẽ đi đến 4000 năm trước, chứng kiến sự thật về cái chết của Tân Nương Lâu Lan."

Chương 127

Sau khi Đoạn Dịch đưa ra kiến nghị, khu lều trại rơi vào im lặng.

Phá tượng Phật hay không, mọi người đều do dự.

Một lát sau, Phương Đông Vũ mở miệng nói: "Thật ra... Tôi tán thành với kiến nghị này. Nhưng tôi theo bà niệm kinh Phật từ nhỏ, anh bảo tôi tự tay phá tượng Phật, chuyện này đối với tôi mà nói... Tôi thật sự không làm được."

Số 3 phù thủy theo sát nói: "Tôi cũng hơi lo. Nếu tượng Phật dùng để trấn áp quỷ, liệu chúng ta có gặp quỷ quái hay không? Vạn nhất xuất hiện chuyện gì đáng sợ thì làm sao bây giờ?"

"Cô muốn nghe lập trường của chúng ta..." Ổ Quân Lan nhìn phía các tượng Phật, nói tiếp, "Tôi đồng ý với Đoạn Dịch, chúng ta chính là linh hồn 12 đội viên khảo cổ. Chúng ta mới là quỷ bị trấn áp. Tượng Phật trói buộc chúng ta, phá hủy chúng là chúng ta tự do."

Số 3 phù thủy: "Nhưng mà..."

Trong lúc mọi người đang do dự, cửa mộ thất cách vách truyền đến một tiếng vang lớn.

Có thứ gì đó va đập vào cửa mộ thất.

"Không thể nào!" Số 3 đứng bật dậy, "Những người đó... Bọn họ tính đến đây?!"

"Khó nói. Có lẽ bọn họ thật sự đang nghĩ cách phá cửa mộ vào đây."

Xoay người nhìn cửa mộ dày nặng, Đoạn Dịch nói như vậy.

Lời của anh không hề nói quá.

Theo cách nghĩ của anh, bọn anh "đội viên khảo cổ" mới là người trong tranh, còn những người trước đó bọn anh cho rằng là người trong tranh, tân nương, thị vệ, thị nữ, ngược lại là người của thế giới thực.

Đoạn Dịch nhìn bọn họ, thế giới của bọn họ trên bốn bức tranh ở trạng thái hình ảnh tĩnh.

Thế thì trong mắt bọn họ, mình trông như thế nào?

Có lẽ ở thế giới thực, mình trong mắt bọn họ là một hình vẽ biết động đậy.

Một bức tranh động đậy, đặt tại thời kỳ xã hội hiện đại có thiết bị điện tử, máy tính, di động còn là chuyện ly kỳ, càng đừng nói 4000 năm trước.

Trong mắt người 4000 năm trước, hình vẽ này hoặc là bút tích của thần tiên, hoặc là yêu ma tà ám.

Cũng là lúc này, Đoạn Dịch mới hiểu vì sao thị nữ chui ra từ "bức tranh" lại hoảng sợ đến thế.

... Nhìn thấy một bức tranh cuộn cổ quái, tiến vào thế giới trong tranh, gặp một đám người mặc quần áo quái dị, còn bị nhốt vô quan tài, là ai cũng sẽ sợ hãi theo bản năng.

Bảo sao khi đó thị nữ gào thét kinh hoảng thất thố đến vậy.

Đội viên khảo cổ cho rằng thị nữ là người trong tranh, sợ hãi thị nữ.

Nhưng trên thực tế, trong mắt thị nữ, đám đội viên khảo cổ mới là yêu ma đáng sợ trong tranh.

Cùng lý do trên, sau khi tân nương bị cướp, đội thị vệ chần chừ không dám vào trong tranh.

Xuất phát từ chức trách thần tử, bọn họ không thể không vào trong tranh, cũng không dám rời khỏi mộ thất đặt bẫy quan tài,

chạy đến khu lều trại giết người.

Lúc đánh nhau với bọn thị vệ, Đoạn Dịch đã thấy tò mò... Vì sao tất cả đều vây quanh mình đánh nhau trong mộ thất, mà không ai đuổi giết qua bên khu lều trại? Chẳng lẽ khu lều trại có kết giới ngăn cản bọn họ.

Hiện tại Đoạn Dịch đã hiểu. Bọn thị vệ không dám đi khu lều trại, không phải vì kết giới gì hết, mà là vì bọn họ hoàn toàn không biết gì về thế giới khu lều trại.

Sợ hãi đối với sự vật không biết, khiến bọn thị vệ không dám ồ ạt chui vào thế giới trong tranh. Bọn họ không biết mình sẽ gặp cái gì.

Giới hạn không gian hoạt động là trong mộ thất, một khi phát sinh sự cố, bọn họ còn có thể đọc chú ngữ trở lại thế giới của mình, mà không bị lún sâu vào trong tranh.

Hiện tại nhớ lại, sau khi tướng quân đi vào mộ thất đã nói rất nhiều lời Đoạn Dịch nghe không hiểu.

Ngay sau đó, tất cả thị vệ ngừng tấn công Đoạn Dịch và Dương Dạ. Có vẻ tướng quân đã chỉ thị bọn họ, thế giới trong tranh huyền diệu, bọn họ thiếu hiểu biết, không nên liều lĩnh, cũng không cần ham chiến, chỉ cần mang thi thể tân nương rời đi.

Hai người Đoạn Dịch và Dương Dạ có sức chiến đấu cực mạnh, gây sát thương cao hơn so với đám bọn họ. Tiếp tục thâm nhập thế giới trong tranh có thể sẽ gặp thêm nhiều tà ma đáng sợ giết người, bọn họ không thể đoán trước.

Thế là ngừng chiến, tướng quân và bọn thị vệ cùng niệm chú ngữ, muốn trở lại thế giới thực.

Ai ngờ Đoạn Dịch cướp mất thi thể tân nương, mà tân nương đối với tướng quân rất quan trọng, hắn ta nhất định phải đem nàng về. Phỏng chừng sau khi tướng quân trở về đã cùng thủ hạ thương lượng chiến lược.

Vì thế bọn họ một lần nữa đi vào tranh, quyết định lớn mật thâm nhập thăm dò thế giới trong tranh.

Từ động tác phá cửa có thể thấy được, bọn họ bất chấp nỗi sợ không biết tên, quyết vào khu lều trại tìm tân nương.

Dám tiếp tục thâm nhập thế giới trong tranh, chứng tỏ bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ.

Thu hồi tầm mắt, Đoạn Dịch nhìn về phía số 3 và Phương Đông Vũ: "Phương Đông Vũ tin phật, vậy thì nhắm mắt lại đừng nhìn, chuyện này giao cho chúng tôi là được. Còn số 3, người ở vách vách tùy thời sẽ xông tới, chắc chắn lần này bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng đầy đủ, rất có thể sẽ tử chiến với chúng ta. Cô tính ngồi ở chỗ này chờ bọn họ phá cửa xông tới giết mình, hay là cùng chúng tôi phá tượng Phật?"

Do dự ba giây, số 3 nuốt nước miếng. "Tôi, tôi phá. Tôi phá được!"

Đã quyết định phá hủy tượng Phật, kế tiếp là cách thức phá.

Trong khu lều trại có rất nhiều dụng cụ, nhưng cơ bản đều dùng để đào hầm, cạy cửa. Búa thì có, nhưng Đoạn Dịch cầm búa xài thử, không thể đập mẻ vách tường không biết xây bằng chất liệu gì.

Tất cả dụng cụ khảo cổ không thể dùng, Đoạn Dịch chuyển mắt sang bình gas dùng để nấu cơm.

Kíp nổ bình gas trong không gian kín quá nguy hiểm. Có khi tường chưa kịp bể hỏng, bản thân đã bị nổ chết trước. Muốn vượt phó bản, cần lợi dụng quy tắc phó bản mới được.

Ví dụ như phó bản《 Mạt Lị 》, cách là gọi điện thoại tới số "110".

Vì thế cuối cùng Đoạn Dịch nhìn về phía hộp thuốc màu và bút vẽ.

Thuốc màu còn dư không nhiều, bút vẽ cũng chỉ thừa hai cây. Đoạn Dịch nhặt chúng lên, nói: "Pháp bảo trên mặt tường có thể di chuyển, chúng ta vốn là thế giới trong tranh, đồ vật chúng ta vẽ ra

hẳn là cũng có tác dụng với tượng Phật."

Ổ Quân Lan nhận một cây bút đi đến một mặt tường. "Vẽ lựu đạn?"

"Ừ. Thử xem. Hủy hết tượng Phật trên tường."

Một lát sau, trên bốn mặt tường tượng Phật có thêm một quả lựu đạn, các người chơi lần lượt vẽ kíp nổ cho lựu đạn, rồi vẽ một ngọn lửa kíp nổ. "Xẹt xẹt xẹt xẹt" âm thanh kíp nổ lục tục vang lên, ầm ầm nổ to tứ phía, tường vẫn lù lù bất động, nhưng hình vẽ Phật quả nhiên bị nổ thành tro bụi.

Bức tranh như bị rửa trôi sạch sẽ, tro bụi tan hết, tứ đại kim cương hóa thành bụi đất, trên mặt bức tường trống trơn.

Liền ngay lúc này, Đoạn Dịch thấy vách tường dần dần nhạt màu. Anh chợt nhận ra, vách tường đang trở nên trong suốt.

Hệ thống đột ngột phát thông báo: "Tượng Phật bị tổn hại, mất khả năng trấn áp oán linh trong tranh. Oán linh có thể rời khỏi tranh cuộn. Kích hoạt điều kiện vượt ải, cửa tù tự động mở ra. Phó bản《 Tân Nương Lâu Lan 》kết thúc mĩ mãn. Hệ thống sẽ khen thưởng đồng vàng cho người chơi."

Nghe đến câu này, Đoạn Dịch đi đến lều trại số 1.

Rèm cửa chưa khép nên không cần vân tay mở cửa. Đoạn Dịch vén màn che, liền thấy Tân Nương Lâu Lan lẳng lặng nằm trên mặt đất. Ngay sau đó, anh thấy lều trại trước mắt bắt đầu biến trong suốt.

Đoạn Dịch nhìn thẳng mặt tân nương, ngũ quan nàng trở nên mơ hồ, rồi biến mất. Cả cơ thể cũng hóa trong suốt, biến mất ngay trước mặt anh. Cảnh này, thật sự làm Đoạn Dịch nhíu chặt mày.

... Quá giống, quá giống khi Minh Thiên biến mất.

Tân nương biến mất, lều trại biến mất, khu lều trại biến mất, vách tường biến mất, cả tòa mộ thất đều biến mất.

Bên tai có tiếng gió thổi, Đoạn Dịch phát hiện dưới chân mình trở nên mềm xốp.

Cúi đầu thì thấy cát vàng.

Lại nhìn chung quanh, anh phát hiện mình đang ở giữa sa mạc hoang vắng vô biên.

Đoạn Dịch bỗng ý thức được không đúng chỗ nào.

... Tại sao hệ thống không thông báo "Một giờ sau, xe buýt sẽ đến đón người chơi"?

Ước chừng một phút sau, âm thanh thông báo lần nữa vang lên.

Nhưng không phải thông báo xe buýt đã đến.

Nội dung thông báo là cung cấp một đoạn thông tin.

"12 thành viên đội khảo cổ phát hiện quần thể mộ mặt trời, đi vào một huyệt mộ để điều tra. Sau đó bọn họ mất liên lạc với tổ chức, không báo cáo kế hoạch hành động tiếp theo. Cấp trên cho rằng bọn họ gặp chuyện bất trắc, phái đội cứu viện đến quần thể cổ mộ mặt trời."

"Một tháng sau, đội cứu viện phát hiện 12 thi thể trong một huyệt mộ. Chứng cứ cho thấy, 12 thi thể này là 12 thành viên đội khảo cổ mất tích."

"Ly kỳ nhất là, trong huyệt mộ có một hỉ đường, có 3 đội viên chết trong hỉ đường, 9 đội viên còn lại đều chết trong lối đi nối liền chủ mộ thất và hỉ đường."

"Không ai biết 12 thành viên đội khảo cổ vì sao xuất hiện ở chỗ này, cũng không ai biết bọn họ đã gặp chuyện gì. Tại hiện trường trừ 12 thi thể, còn có một bức tranh cuộn cổ. Thông qua kỹ thuật giám định, bức họa này có 4000 năm lịch sử. Nhưng đồng thời qua việc giám định, thuốc màu dùng để vẽ tranh là thành phẩm của kỹ thuật hiện đại."

"Bức họa này ẩn chứa bí mật gì? Nhóm chuyên gia nghĩ trăm lần cũng không ra."

Tạm dừng ngắn ngủi, hệ thống đổi giọng.

"Bức tranh cuộn xuyên qua 4000 năm thời gian, oán linh bị tượng Phật trấn áp cũng đi theo bức tranh tới 4000 năm trước. Hiện tại, không còn tượng Phật trói buộc, các bạn rời khỏi tranh cuộn, đi tới thế giới thực."

"Tối nay sẽ có một thương đội đi tới đô thành* bái kiến công chúa Lâu Lan. Các bạn sẽ bám vào người bọn họ, thay thế bọn họ."

"Các bạn vẫn yêu cô ấy. Xuyên qua 4000 năm thấy mặt khác của cô ấy, đây là duyên phận sâu đậm đến cỡ nào?"

...Một đội viên khảo cổ đào mồ mở quan tài, nhìn thấy Tân Nương Lâu Lan, nhớ mãi không quên. Hắn ta hại chết đồng đội, bao gồm chính mình, lại nhốt linh hồn mọi người trong bức tranh cuộn... Chẳng lẽ chỉ vì trở lại quá khứ, cầu mong một lần gặp gỡ thực sự sao?

Khi anh yêu em, em đã chết.

Cho nên anh xuyên qua 4000 năm thời gian, để gặp em.

Nói trở về...

Lần này hệ thống không cho người chơi đến khu nghỉ ngơi, mà trực tiếp đến phó bản tiếp theo.

Nếu cốt truyện phó bản là liên tục, nhiệm vụ lần này của các người chơi có phải là ngăn Tân Nương Lâu Lan chết không?

Trong lúc Đoạn Dịch nghĩ như vậy, gió to thổi qua hoang mạc đập vào mặt anh, ma sát đến mức đau rát.

Nhìn sa mạc nóng như hỏa diệm sơn, trong lòng anh có hơi cảm khái.

Xem xét từ góc độ nào đó, anh và đội viên khảo cổ kia có chỗ tương thông nhau.

Vì tìm kiếm Tân Nương Lâu Lan, đội viên kia xuyên qua 4000 năm.

Đoạn Dịch đi theo xuyên qua 4000 năm, tới tìm kiếm Tân Nương Lâu Lan, cũng tìm kiếm Minh Thiên.

Hai lần gặp lại đều quá mức vội vàng.

Ở mộ thất, chính mắt Đoạn Dịch lại thấy Minh Thiên biến mất. Vậy lần này... Trên hoang mạc 4000 năm trước, liệu anh có được gặp lại Minh Thiên?

Hệ thống tiếp tục thông báo: "Chào mừng đến phó bản《 Tường xương khô 》."

- --

*Thành đô (từ cũ): thành phố dùng làm kinh đô, thủ đô

Chương 128

Bách Khâu năm ấy 18 tuổi hoàn tục.

Trụ trì Chùa Bạch Vân nói hắn trần duyên chưa hết, tự nhốt mình ở chùa miếu niệm kinh cầu Phật, chung quy phí công không có kết quả, phí thời gian. Hắn cần đến trần thế trải qua một đoạn duyên kiếp, mới có thể biết đến tột cùng mình muốn cái gì.

Bách Khâu không biết trần duyên của mình là gì, nhưng vẫn theo an bài của trụ trì rời chùa miếu.

Trụ trì có quan hệ tốt với một giáo viên đại học, sau khi Bách Khâu rời chùa miếu thì đi theo giáo viên này làm công tác tu bổ văn vật. Ở phương diện này, Bách Khâu rất có thiên phú. Vì thế được giáo viên giới thiệu, hắn gia nhập một đội khảo cổ.

Đi theo đội khảo cổ, nhiều năm qua vào nam ra bắc, Bách Khâu có hiểu biết chuyên sâu về văn hóa mộ táng các nơi. Hắn có trực giác... có lẽ trần duyên hắn muốn chấm dứt nằm ở cổ mộ nào đó.

Một năm nọ, hắn đi cùng mười một đội viên đến di chỉ khảo cổ quốc gia Lâu Lan, tại một huyệt mộ trong quần thể mộ mặt trời gặp được công chúa Lâu Lan. Ở một góc không ai thấy, nước mắt hắn rơi xuống.

Khoảng khắc đó hắn mới hiểu, thì ra người hắn vẫn luôn tìm kiếm chính là nàng.

Chỉ tiếc sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lão Lý đem công chúa Lâu Lan ra ngoài huyệt mộ, khiến thi thể nàng nhanh chóng phong hoá.

Mà huyệt mộ an táng nàng cũng bị bão cát chôn vùi, không thể hoàn nguyên.

Đội trưởng Vương muốn đem công chúa về nghiên cứu, nhưng Bách Khâu sao có thể bỏ được?

Nàng vốn nên yên giấc dưới mặt đất, lại bị người lạ không quan hệ quấy rầy, sau khi chết không được an bình, còn bị người mổ xẻ? Da dẻ xương cốt nàng sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ, chỉ để người ta phân tích sắc tộc, triều đại cụ thể của nàng.

Vì thế Bách Khâu cùng đội viên khác thuyết phục đội trưởng, an táng lại cho công chúa.

Vừa lúc bọn họ khai quật một huyệt mộ khác, mà quan tài huyệt mộ vừa khéo trống không, vì thế mọi người thương nghị, mai táng công chúa ở nơi đó.

Lúc này Bách Khâu phát hiện điều bất thường... Vì sao nhìn ai cũng yêu công chúa? Bao gồm cả đội trưởng ban đầu chém đinh chặt sắt muốn đem công chúa về. Đội trưởng sửa chủ ý, không phải vì bị thuyết phục, mà là vì mềm lòng.

Bách Khâu phỏng đoán, có lẽ thi thể công chúa bị yểm chú.

Một khi có người mở quan tài, ảnh hưởng nàng yên giấc, chú ẩn sẽ khởi động, làm mọi người giết hại lẫn nhau mà chết.

Phát hiện hành vi cử chỉ của đồng nghiệp càng ngày càng quái dị, Bách Khâu lại không ngăn cản.

Hắn không cứu đồng đội. Là bởi vì hắn cảm thấy những người này đáng chịu trừng phạt... Bọn họ lỗ mãng mở quan tài, xúc phạm công chúa của hắn, tùy tiện mang nàng ra khỏi huyệt mộ, hại xác nàng không thể duy trì nguyên dạng.

Bách Khâu cũng không cứu bản thân.

Hắn cho rằng đây là cách mình muốn chấm dứt đoạn trần duyên.

Vì thế Bách Khâu trơ mắt nhìn người tên Tiểu Họa hạ thuốc ngủ cho mọi người, trơ mắt nhìn cậu ta đào mở một lối chui mà trước đó mọi người đoán có lối chui bị lấp. Bách Khâu không ăn uống, không bị thuốc ngủ ảnh hưởng. Trong lúc Tiểu Họa ở bên kia trang trí hỉ đường, Bách Khâu cầm lần tràng hạt, niệm kinh Phật suốt

một đêm.

Hừng đông, Bách Khâu đánh thức mọi người. Mọi người tỉnh lại, thấy Tiểu Họa và thi thể công chúa biến mất, ngay sau đó phát hiện lối chui, các đội viên phát điên hàng loạt, người sau nối tiếp người trước chen vào hẹp động đến hỉ đường.

Bách Khâu là người cuối cùng vào hỉ đường.

Hắn nhìn các đồng đội điên khùng ẩu đả lẫn nhau, thần trí điên cuồng.

Bách Khâu chú ý tới Tiểu Họa tìm cơ hội, giật lấy công chúa liền chui vào lối đi hẹp. Cho rằng cậu ta muốn mang công chúa chạy trốn, đám người nháy mắt đuổi theo, muốn cướp công chúa về.

Trước khi Tiểu Họa chui vào, trên tay cầm một bút vẽ.

Bách Khâu thu hết cảnh này vào trong mắt, ý thức được điều gì, hắn nhẹ nhàng thở dài, kéo một đồng đội chưa kịp chen vào lỗ.

Đồng đội giận dữ hét: "Mày, mày làm gì đấy? Mày đừng hòng cản tao cướp công chúa! Công chúa là của tao!"

Bách Khâu nhìn cậu, nhớ cậu là người tuổi nhỏ nhất trong đội khảo cổ, ngày thường là người hiền lành, thường xuyên làm việc tốt chuyện tốt, trong nhà còn có cha mẹ cần phụng dưỡng.

Giây phút ấy Bách Khâu cảm thấy, có phải mình làm sai hay không.

Nhưng dù hắn có sai hay không, hiện tại đã muộn... Tiểu Họa dùng bút vẽ lấp kín cửa ra, mọi người ở trong lối đi hẹp tranh đoạt tân nương. Cậu ta đủ khỏe để tránh khỏi các đồng đội, bỏ lại tân nương, quay về hỉ đường, lại vẽ một mặt tường, chặn cửa ra. Bởi vậy, tất cả mọi người bị nhốt trong đó.

Cây bút Tiểu Họa dùng để vẽ, Bách Khâu nhận ra, đó là vật bọn họ tìm được từ một cổ mộ trước đó không lâu.

Tiểu Họa gạt mọi người trộm giấu đi. Lúc ấy chỉ có Bách Khâu thấy, lại không vạch trần cậu ta.

Cầm bút này vẽ một con côn trùng, con côn trùng sẽ trở thành vật sống bò trên mặt đất; vẽ một con chim, chim sẽ tung cách bay ngao du phía chân trời. Nó cực kỳ giống bút thần Mã Lương trong truyền thuyết.

Hiện tại Tiểu Họa dùng cây bút này vẽ hai mặt tường, nhốt chín đồng đội, bao gồm thi thể công chúa ở bên trong.

"Gần đây thỉnh thoảng mất tỉnh táo... Vừa rồi tôi mới phát hiện thi thể là một xác khô, làm gì có chuyện xinh đẹp hay không? Tôi cưới cái thây khô làm gì? Ha ha ha, tôi có bút... Tôi dùng bút vẽ một tân nương xinh đẹp tuyệt trần khác là được!" Sau khi Tiểu Họa trở lại hỉ đường, lải nhải lầm bà lầm bầm vài câu, bắt đầu vẽ một bức tranh cuộn.

Cậu ta tập trung tinh thần, tỉ mỉ miêu tả, vẽ bảy ngày bảy đêm, cuối cùng vẽ xong bức tranh mình muốn.

Trong khoảng thời gian này, dựa vào thức ăn trong ba lô tự mang theo, Tiểu Họa còn sống.

Bách Khâu luôn lần hạt tu hành, môi khô khốc, sức lực cạn kiệt, nhưng còn một hơi thở.

Ngày ấy, hắn chậm rãi đi đến sau lưng Tiểu Họa, nhìn bức tranh cuộn trải trước mặt cậu ta.

Tiểu Họa sắp đại công cáo thành. Cậu ta vẽ hỉ đường, vẽ một lối đi hẹp, còn vẽ một căn mộ thất, chỉ thiếu một công chúa.

Các quan tài đều trống không, hiện tại cậu ta chuẩn bị vẽ một công chúa trong quan tài đá. Đó là công chúa Lâu Lan, cũng sẽ là tân nương của cậu ta.

"Anh muốn vẽ cái gì?" Bách Khâu biết rõ vẫn hỏi.

"Vẽ một tân nương. Tôi muốn vẽ cô ấy nằm trong quan tài đá tỉnh

lại, đến bên cạnh tôi." Tiểu Họa kiệt sức, nhưng hai mắt tỏa sáng, "Tôi đào mộ, đào được một tân nương sinh động như thật, cô ấy mở mắt, gả cho tôi... Lãng mạn cỡ nào!"

"Vậy anh có nghĩ đến việc, nhân vật anh vẽ trên tranh đi ra ngoài như thế nào chưa?" Bách Khâu hỏi, "Cô ấy sẽ sống dậy và bị nhốt chết!"

"Hả? Này... cái này..." Tiểu Họa ngơ ngác, hình như không nghĩ tới vấn đề này.

"Tôi sẽ không cho anh cơ hội này. Kể cả anh có vẽ ra cô ấy... Cũng không nên gặp kết cục như vậy. Anh dùng cây bút này ban cho cô ấy sinh mệnh, nhưng đồng thời cũng là giết cô ấy. Thế nên..."

Chuỗi hạt bồ đề tụng kinh niệm phật bị Bách Khâu quấn vào cổ Tiểu Họa.

Thì ra tràng hạt Phật cũng có thể giết người.

Song Bách Khâu cho rằng... ta giết người, là vì cứu người.

Hắn giết Tiểu Họa, sẽ cứu một tân nương giả không thể bước ra từ trong tranh.

Đến đây, mười hai đồng đội toàn bộ chết hết.

Mộ thất bị trang trí thành hỉ đường chỉ còn một mình Bách Khâu.

Bách Khâu duỗi tay chạm vào bức tranh cuộn, bỗng nhiên có cảm giác đi vào tranh... Bức tranh cuộn mở ra kéo dài bốn phía, tự cấu thành một thế giới. Hắn không biết vì sao bức tranh như sống dậy, hấp thu linh hồn chung quanh cuồn cuộn không ngừng. Hắn có thể cảm giác được, tất cả linh hồn đồng đội đã chết đều tập trung lại đây, từng người đi vào bức tranh.

Bách Khâu cảm thấy không ổn, bất giác lần tràng hạt niệm kinh văn, nhưng tràng hạt bỗng biến thành màu đen, vỡ thành bột phấn rơi đầy đất.

Bút vẽ thần bí khó lường, oan hồn bị nhốt chết... Hai thứ tà khí trộn vào nhau, một khi lưu lạc thế gian, sẽ nguy hại với chúng sinh bao nhiêu?

Sinh mệnh sắp đi đến điểm cuối, ý thức của Bách Khâu tỉnh táo hơn một chút.

Bức tranh cuộn vẫn đang ở trước mặt hắn triển khai thành không gian ba chiều. Hắn vẽ một Phật đường trước mộ thất chủ, vẽ ra tứ đại kim cương.

Hắn cảm thấy khi mình chết đi, linh hồn cũng vào tranh vẽ.

Trụ trì từng nói với hắn, quỷ hồn sẽ lãng quên việc đau đớn hối hận.

Bách Khâu sợ mình sẽ quên mất khởi nguyên bi kịch, vì thế hắn vẽ các bộ xương trắng ở hỉ đường và lối đi hẹp, nhật ký của các đồng đội, thậm chí ném rất nhiều dụng cụ khảo cổ vào trong tranh.

Như vậy, khi linh hồn hắn vào trong tranh, hắn có thể thông qua các manh mối nhớ lại sinh thời từng gặp chuyện gì.

Không chỉ có thế, Bách Khâu còn vẽ tranh lên bốn mặt tường.

Hắn vẽ ảo tưởng của mình, nhưng cảm thấy nó giống ký ức kiếp trước hơn.

... Hắn là tướng quân Lâu Lan, đối với công chúa nhất kiến chung tình, cầu thân và cưới nàng.

Vì vậy hắn vẽ bốn bức tranh sơ ngộ, cầu thân, thành hôn, tân nương nhập táng.

Cuối cùng, Bách Khâu kéo các linh hồn đến Phật đường, vẽ một cửa mộ sập xuống, nhốt tất cả linh hồn trong Phật Đường.

Phong ấn xong các linh hồn, Bách Khâu còn chút tư tâm... Hắn muốn gặp lại công chúa. Vì thế hắn mang bút vẽ vào tranh, còn đặt một cơ quan trấn áp linh hồn ở Phật đường chỉ có bản thân biết

phá giải.

Cứ như vậy, sau khi vẽ tranh xong, chỉ có hắn có thể rời khỏi Phật đường, đi đến mộ thất, vẽ một công chúa nằm trong quan tài đá, rồi dẫn nàng đến hỉ đường thành thân.

... Kết quả, Tân Nương Lâu Lan vẫn là người của hắn.

Hắn không có chú ý tới bút vẽ sau khi vào trong tranh, bị phân tán thành rất nhiều phần, giấu trong các góc khuất.

Từ đó, một bức tranh cuộn thần bí được vẽ thành. Mộ thất, Phật đường, quan tài... Là bị vẽ ra; thuốc màu, bút vẽ, bút ký, công cụ... Là bị ném vào.

Tranh thành, không gian ba chiều bắt đầu dồn nén, biến thành hình 2D, mai táng dưới nền đất không thấy ánh mặt trời, mãi đến khi... xuyên qua 4000 năm thời gian, được một thiếu niên nhặt được. Nháy mắt khi ngón tay chạm vào nó, một thế giới bỗng trải dài trước mắt.

Đây, đây là thần chỉ?

Thiếu niên dập đầu lạy ba cái, đem bức tranh cuộn về nhà.

.

4000 năm trước. Trong đô thành Lâu Lan.

Khu chợ ồn ào náo nhiệt, ông chủ cửa hàng đồ gốm ngồi ngoài cửa phơi nắng, gã sai vặt thét to, mời mọi người đến xem đồ gốm nhà mình. Sau khi hô vài tiếng, thanh âm gã sai vặt đột nhiên hưng phấn. "Oa, đằng kia có mỹ nhân!"

Ông chủ cởi giày thuận tay gõ đầu sai vặt. "Việc làm ăn kém như vậy, lo mời khách đi, nhìn mỹ nhân cái gì! Mà người ta đeo khăn che mặt, mày thấy mặt người ta hả?"

"Nào có khăn che mặt? Đó là tuyệt sắc thiên tiên... Tôi... Tôi không nói thành lời được." Gã sai vặt quỳ vội tại chỗ mặt tiền cửa hàng,

liên tục dập đầu.

Một nữ tử đầu đội khăn che mặt, ngồi trên tấm ván xe, chậm rãi đi qua cửa tiệm. Gã sai vặt quỳ bái nàng như bái tế thần tiên, không cần biết nàng có quay đầu nhìn hay không.

Ông chủ nhìn thoáng qua, vẫn không thấy nàng xinh đẹp chỗ nào.

Tuy nhiên tướng quân tuần thành giống với gã sai vặt nhà ông ta.

Lão bản chú ý tới, cách cửa tiệm ông ta không xa, tướng quân đứng đó nhìn thẳng cô gái, nhìn đến mức ngây ngốc.

Đại tướng quân uy vũ... Có gu thẩm mỹ giống gã sai vặt nhà mình?

Thầm trào phúng một câu, ông chủ đi vào cửa tiệm, đánh giá bức tranh mà mình nhặt được. "Hỏi thăm nhiều người mà không ai biết lai lịch của mày... Á!!!"

Gã sai vặt lúc này như mới tỉnh mộng. "Ông chủ, ông sao vậy?"

Mặt mũi ông chủ nghiêm túc: "Tao... hình như tao thấy người vẽ trong tranh cử động! Tao, tao còn thấy cô nương vừa rồi ở trong này trải qua... Bức tranh này... Có thể dự báo tương lai!"

.

Ba tháng sau.

Bức tranh cuộn thần kỳ bị người ta phát hiện, tầng tầng dâng báo, cuối cùng bị đưa đến tay quốc sư.

Quốc sư nghiên cứu bức tranh cuộn tròn ba tháng, trình báo với Lâu Lan Vương, trong bức họa này có một thế giới, có thể nhìn thấy tương lai. Quốc sư thấy được hình ảnh tướng quân cầu thân công chúa, ông miêu tả kỹ càng chi tiết cảnh tướng quân cầu thân. Ngày thứ hai, tướng quân quả nhiên đến cầu thân, các chi tiết giống y như đúc lời quốc sư kể.

Lâu Lan Vương kinh hãi, bất chấp việc cầu thân chưa kết thúc, kêu

quốc sư mang bức tranh đến đây. Lâu Lan vương muốn đích thân xem tranh, cảm nhận thế giới trong tranh và hiện thực có thật sự giống nhau hay không.

Quốc sư khuyên bảo, thế giới trong tranh hung hiểm dị thường, không bằng phái thủ hạ đi trước điều tra.

Quốc sư ở thế giới trong tranh thấy thị nữ công chúa, vì thế bảo thị nữ thử vào trong tranh.

Để ngừa vạn nhất, quốc sư dạy thị nữ một câu chú ngữ. "Đây là thuật hồi hồn năm xưa ta thường luyện tập. Nếu bị lạc ở thế giới trong tranh, hãy niệm câu chú ngữ này, bản thân sẽ quay về khoảng thời gian trước đó."

Thị nữ thử đụng vào bức tranh cuộn, chung quanh quả nhiên xuất hiện một thế giới huyền diệu. Sau đó thị nữ cảm giác có người nắm tay mình, kéo mình vào thế giới trong tranh.

Khi thế giới trong tranh trải dài, cảnh trước mắt chồng lên thế giới hiện thực, thị nữ nhìn thấy vài người lố lăng mặc quần áo ít vải, cũng có thể thấy công chúa và Lâu Lan Vương. Nhưng lần này thị nữ hoàn toàn lọt vào tranh, thoát ly hiện thực, nên vô cùng sợ hãi.

Thậm chí còn bị người trong tranh nhốt vào quan tài, cũng may thị nữ niệm chú ngữ, kịp thời về hiện thực.

.

Lại ba tháng sau. Công chúa Lâu Lan xuất giá.

Trước khi xuất giá, quốc sư bói cho nàng một quẻ, chuyến này đại hung.

Vì thế quốc sư giao bức tranh cuộn tròn cho nàng. "Bức tranh này có thể dự đoán tương lai, tùy thời xem xét sẽ thấy hình ảnh thứ gây bất lợi. Như vậy một khi có nguy hiểm, công chúa sẽ có thể tránh né."

Công chúa ôm bức tranh lên đường.

Nửa đường gặp gió to, đội đưa dâu tạm thời ngừng lại.

Công chúa cảm thấy bất an trong lòng, bèn mở bức tranh cuốn ra xem.

Ngón tay chạm vào tranh một hồi lâu, nàng có cảm giác bị ai đó kéo tay.

... Người trong tranh muốn kéo mình vào tranh! Có phải người đó muốn bắt mình?!

Dưới cơn hoảng sợ, công chúa ném tranh vào hoang mạc, cất bước bỏ chạy. "Cách xa bức tranh ra! Chúng ta rời nơi này! Đừng hạ trại ở chỗ này. Đổi chỗ!"

Bức tranh cuộn chìm vào cát vàng, bị chút cát vàng vùi lấp...

Không biết qua bao lâu, bức tranh cuộn hiện giữa mênh mang biển cát.

Nước không thấm hỏng, lửa đốt không cháy, ngoan cường như viên kim cương.

Mười hai linh hồn rời khỏi bức tranh cuộn, đi tới quốc gia cổ Lâu Lan 4000 năm trước.

Chương 129

Hoang mạc vô ngần, cát vàng vạn dặm.

Sỏi cát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, gió thổi qua nóng rẫy như ngọn lửa.

Đoạn Dịch quay đầu lại, chú ý tới các người chơi đã tự ra khỏi tù.

Tính cả Đoạn Dịch, chín người chơi đứng trên sa mạc hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên đều chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đặc biệt là cô gái số 10 và Hồ Tấn số 6 vào tù sớm nhất, bọn họ không biết gì về cốt truyện phó bản. Vừa ra khỏi tù liền bị hệ thống ném vào sa mạc, biểu tình của hai người chẳng khác gì bị mộng du.

Quan sát người chơi xong, Đoạn Dịch nhanh chóng tìm kiếm phụ cận.

Phương Đông Vũ hỏi anh: "Anh muốn tìm bức tranh kia?"

Nếu nói trước đó mọi người chỉ dừng ở mức suy đoán, thì hiện tại hệ thống đã xác nhận, sự thật đúng là có quan hệ với một bức tranh.

Mười hai linh hồn bị nhốt trong bức tranh cuộn, bị tượng Phật trấn áp. Bức tranh cuộn xuyên qua 4000 năm, mười hai linh hồn cũng xuyên qua 4000 năm. Ba linh hồn tiêu biến do người chơi đã chết, sau khi phá hủy tượng Phật còn thừa chín linh hồn thoát khỏi bức tranh cuộn.

Thế thì bức tranh trông như thế nào?

Nghe Phương Đông Vũ hỏi, Đoạn Dịch lần nữa cảm thán cô bé thông minh.

Gật đầu với cô, Đoạn Dịch cúi đầu nghiêm túc tìm kiếm dưới cát.

Một lát sau, anh tìm được một bức tranh.

Bức tranh này trông rất bình thường, vài nét bút ít ỏi phác họa ba căn phòng, nhìn qua có vẻ là Phật đường, mộ thất, hỉ đường. Bên trong phòng có lẻ tẻ vài dụng cụ mờ nhạt lộn xộn một cục, khó nhìn ra chính xác là cái gì.

Đoạn Dịch từng ở thế giới trong tranh mới biết phân biệt được cái gì là đồ dùng hoặc xương cốt.

Phương Đông Vũ đi đến bên người Đoạn Dịch, dẫn đầu thử chạm vào bức tranh cuộn, sau đó nhíu mày nói: "Không có cảm giác gì hết. Theo lý thuyết... Người của thế giới thực khi chạm vào bức tranh sẽ đi vào thế giới trong tranh. Nhưng giờ..."

"Giả thiết của chúng ta là linh hồn, chưa bám vào người thương nhân như lời hệ thống. Có lẽ sau khi bám vào người và chạm vào tranh, chúng ta mới thấy được điều khác lạ." Đoạn Dịch nói vậy, cầm tranh lên, "Chúng ta đợi xem sao. Tóm lại cứ giữ tranh trước, biết đâu sau này sẽ có tác dụng."

Đoạn Dịch vừa dứt lời, tiếng thông báo vang lên.

"Hiện tại còn chín người chơi sống sót, hệ thống sẽ sắp xếp ba người chơi mới gia nhập đội buôn. Tức là tổng cộng có người hai người đi đô thành, trong đó ba người là người bình thường, chín người là vong hồn xuyên đến từ 4000 năm trước."

"Hệ thống sẽ cho các người chơi thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn. Các người chơi vui lòng không cử động, hệ thống sẽ làm mới số liệu cơ thể, trang bị, và điều chỉnh thời gian thành ban đêm."

Đoạn Dịch lắng nghe, lần này không cứng đối cứng với hệ thống mà đứng bất động.

Lúc sau anh cảm giác mình mất đi ý thức, như bị đánh thuốc mê.

Tới khi anh khôi phục ý thức, thấy mình đã thay quần áo vải thô.

Sắc trời đã vào đêm, trước mặt anh có lửa trại, phía sau có mấy lều trại được dựng sẵn.

Nghỉ ngơi tại chỗ này qua một đêm, sáng mai bọn họ sẽ đi đô thành.

"Ba người chơi mới gia nhập, vui lòng chọn một bảng số trước doanh trại."

Qua mười phút, hệ thống lại nói: "Bảng số đã rút xong. Mời ba người chơi vào doanh trại, tập hợp cùng chín người chơi khác."

"Mười hai người chơi chính thức gia nhập phó bản《 Tường xương khô 》. Các người chơi cần tự tìm hiểu và hoàn thành nhiệm vụ của mình để qua màn."

"Có bốn người chơi bị thế lực tà ác mê hoặc, mục đích là ngăn cản các bạn hoàn thành nhiệm vụ, bao gồm ba người sói bình thường và một【 bóng ma ác mộng 】."

"Phe người tốt bao gồm nhà tiên tri, phù thủy, thợ săn,【 người nhiếp mộng 】và bốn dân thường."

"Mô tả chi tiết các kỹ năng nhân vật vui lòng xem trên thiết bị."

"Phó bản《 Tường xương khô 》độ khó: 6. Thành công qua màn sẽ được nhận 250 đồng vàng."

"Do lần này không có khu nghỉ ngơi, cửa hàng đạo cụ được đặt tại doanh trại đội buôn. Sáng mai khi mặc trời mọc, trước khi xuất phát đi đô thành, cửa hàng đạo cụ sẽ biến mất. Các người chơi có nhu cầu mua sắm vui lòng chú ý thời gian."

"Chúc mọi người chơi trò chơi vui vẻ!"

.

Đoạn Dịch nghe thấy một thanh âm quen thuộc. "Ôi trời ạ, là Tiểu Lan đấy hả! Tiểu Lan, Tiểu Lan ơi ha ha hu hu hu cuối cùng cũng thấy cô hu hu hu!"

Đây là, giọng của Bành Trình?

Đoạn Dịch xoay người, liền thấy hình ảnh:

Ổ Quân Lan đang đứng ở cửa doanh trại, nhìn hướng ba người ba mới tới. Cho nên Bành Trình thấy cô đầu tiên, lập tức chảy hai hàng nước mắt nóng hổi như thấy cố nhân, nhào tới chỗ Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan kịp thời nghiêng người tránh, "Bang" một phát, Bành Trình cắm mặt vào bãi cát vàng...

Trong lòng thắp một cây nến cho Bành Trình, Đoạn Dịch đi tới gần hắn ta, còn chưa kịp chào hỏi thì thấy Bành Trình bò ra khỏi cát, hét lên với mình: "Ối dồi ôi! Anh Đoạn! Là anh Đoạn của tôi! Cuối cùng cũng gặp được anh hu hu hu!"

Đoạn Dịch mở to hai mắt, ngay sau đó bị Bành Trình người đầy cát ôm chầm.

Tự dưng anh bị tống một đống cát vào mồm.

"Không nhẫn tâm để cậu lại té như chó đớp bùn... Người anh em không cần nhiệt tình vậy đâu." Vỗ vỗ vai hắn ta, Đoạn Dịch lau mặt dính đầy cát, thấy trước ngực Bành Trình đeo bảng số "8".

Bành Trình tiếp tục "hu hu" nói: "Nhiệt tình cỡ nào cũng không lố đâu, tôi khổ quá à huhu! Nhìn thấy anh và Tiểu Lan trái tim tôi mới yên tâm!"

"Tiểu Lan" trong miệng hắn ta đi tới, có chút không nỡ nhìn thẳng mà lắc đầu: "Cậu cao to cơ bắp cuồn cuộn lôi kéo Đoạn Dịch làm nũng... Nhìn quái dị quá đấy."

Bành Trình phản bác: "Tôi bề ngoài cao to, nhưng nội tâm nhạy cảm nha! Có phải Tiểu Lan hiểu lầm gì với tôi không?!"

Đoạn Dịch chỉ cười không nói, quay mặt nhìn hai người chơi còn lại.

Trong đó thế mà có một người quen... Bạch Tư Niên từng gặp tại《 mê cung 》. Anh có ấn tượng không tồi với cậu ta. Lần trước cậu ta là số 5, lần này vẫn chọn số 5.

Nhìn theo tầm mắt Đoạn Dịch, Bành Trình câu lấy cổ Đoạn Dịch nhỏ giọng nói: "Tôi không dám lấy số 5, nhanh tay lấy số 8 trước. Hê hê, không ngờ thằng nhóc đó dám lấy. Chúng ta thắp nến cho cậu ta vậy."

Thật lòng thì Đoạn Dịch cảm thấy "số 5 không may mắn" không liên quan vụ huyền học lắm.

Cơ chế trò chơi này là vậy: Thiếu một người chơi, hệ thống bổ sung một người chơi; thiếu hai thì bổ sung hai.

Ở phó bản thứ nhất Minh Thiên cố tình nhắm vào số 5, người sau thì đã được sắp đặt sẵn, cho nên tỷ lệ kẻ đáng chết chọn số 5 và bị Minh Thiên xử lý rất cao.

Riêng Cố Lương và Dương Dạ là diễn theo yêu cầu, cố ý giả chết.

Các nguyên nhân trên trộn vào nhau, khiến mọi người có ảo giác "người chơi số 5 dễ chết".

Vì thế Đoạn Dịch nói với Bành Trình: "Người ta lần trước lấy số 5 đã thắng đấy. Cậu phải tin tưởng khoa học, đừng có mê tín."

"Vờ lờ, chúng ta đi vào thế giới cổ quái này mà anh nói đừng mê tín á?" Bành Trình khiếp sợ.

"Đúng vậy, tôi tin tưởng đây là một thế giới tràn ngập khoa học." Đoạn Dịch chém gió tỉnh bơ.

Bành Trình ngây ngẩn cả người: "Thật vậy chăng? Đừng nói đây là trò chơi do người ngoài hành tinh thiết kế! Nó muốn làm gì người địa cầu chúng ta? Anh Đoạn, tôi sợ, tôi sợ lắm... Anh nói thế lực huyền học đáng sợ, hay người ngoài hành tinh đáng sợ?"

Đoạn Dịch ngẫm nghĩ, thật thà trả lời: "Vạn sự quy kết đến cùng

đều là huyền học. Bất kể là thần thoại truyền thuyết hay là người ngoài hành tinh. Không phải cậu học lịch sử hả? Cậu nhớ lại đi..."

Bành Trình hoảng sợ ôm cánh tay Đoạn Dịch: "Ấy ấy, bên này có lửa trại, chúng ta lấy chút rượu, từ từ tâm sự nhá?"

Đoạn Dịch vất vả rút tay mình ra, đi vào sâu trong doanh trại. "Doanh trại có cửa hàng đạo cụ, còn có nhiều lều trại, miễn cưỡng có thể xem là khu nghỉ ngơi một ngày. Tuy lát nữa 10 giờ vẫn phải rút bài... Nhưng không ảnh hưởng tới việc tôi đi tắm. Lăn lộn mấy ngày trong mộ, tôi cần đi tắm gấp. Tí tắm xong sẽ tìm cậu ôn chuyện!"

Đoạn Dịch đoán đúng rồi. Hệ thống không ác đến mức quá đáng. Tuy rằng giả thiết là thời gian 4000 năm trước, địa điểm tại hoang mạc, nhưng cửa lều có đánh số, trong lều bày biện đồ đạc không khác gì tiêu chuẩn khách sạn, quan trọng nhất là... Có phòng tắm.

Ngày thường Đoạn Dịch là người tắm rửa rất nhanh. Nhưng lăn lộn bò trườn trong đống xương cốt, ăn lông ở lỗ trong mộ thất nhiều ngày, mùi trên người anh thật sự một lời khó hết. Nên lần này anh tắm rửa phá lệ lâu cực kỳ.

Tốn khoảng một tiếng tắm rửa, chà rớt một lớp da, Đoạn Dịch mới miễn cưỡng cảm thấy sạch sẽ.

Lấy quần áo mới mặc vào, anh đi tới chỗ vứt quần áo dơ. Vừa cầm cái áo dơ lên, Đoạn Dịch nhịn không được "ọe" nôn khan.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu anh là: Thúi quá. Thúi thế mà Tiểu Thiên còn ôm mình hôn mình, thằng bé quả là yêu mình tha thiết. Về sau mình phải thương thương thằng bé nhiều hơn mới được.

Lúc anh tắm xong, thời gian là buổi tối 9 giờ.

Đoạn Dịch tới cửa hàng đạo cụ.

Chủ yếu là anh mua dù chắn sát thương, rồi bỏ chúng vào balo mang theo người.

Anh thường xuyên chính diện đối đầu với yêu ma quỷ quái của phó bản, rất tự mình hiểu mình. Cho nên anh nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy dù đen vừa thực tế vừa hữu dụng nhất.

Tắm rửa xong, mua đạo cụ xong, Đoạn Dịch đi ăn cơm tối.

Chỗ lửa trại có NPC nướng chân dê, là đầu bếp đội buôn. Trừ chân dê, NPC còn làm sữa chua phát cho mọi người.

Đoạn Dịch nếm một chén sữa chua, hương vị khó thẩm, đành bỏ qua. Cũng may là còn chân dê chắp vá. Xem như là bữa ăn tốt nhất gần đây được ăn.

Người chơi khác không khác mấy Đoạn Dịch, lúc này hầu hết đều vây quanh lửa trại gặm chân dê.

Ở trong mộ mấy ngày trời, mọi người đều không được ăn uống đàng hoàng. Giờ phút này ai nấy như sói đói, đa số các cô gái cũng bớt rụt rè, một người so với một người gặm dữ hơn.

Chỉ có mình cô gái số 10 là ăn uống từ tốn. Cô gặm một miếng thịt dê, chốc chốc liếc mắt đưa tình với Hồng Hiền. Làm Đoạn Dịch không khỏi hoài nghi Hồng Hiền hạ cổ cô ấy hay gì.

Thừa dịp ăn bữa tối, Đoạn Dịch tìm hiểu tên họ của các đồng đội.

Số 2 bảo vệ có vóc dáng cao tên là Đậu Sương.

Số 3 phù thủy có vóc dáng thấp tên Đồng Niệm.

Em gái số 10 mê mệt Hồng Hiền tên Đường Hiểu.

Cuối cùng là người trong số ba người mới tới mà Đoạn Dịch không quen biết, tên là Vân Hạo. Hắn ta có thân phận dân buôn, lấy số 9.

.

Buổi tối 10 giờ, Đoạn Dịch trở lại lều số 7.

Lại đến thời gian rút thân phận.

Lần này thân phận của anh là【 dân thường 】.

Xem xong bài thân phận, Đoạn Dịch hơi nghiêm túc.

Anh có cảm giác ván Ma Sói lần này không có lợi cho người tốt.

Đầu tiên, bóng ma ác mộng phe người sói có kỹ năng rất mạnh.

Mỗi đêm bóng ma ác mộng chọn một người để dọa, đêm đó người bị dọa không thể sử dụng kỹ năng.

Bóng ma ác mộng chọn trúng thần chức sẽ gây ảnh hưởng lớn, rất có thể tiên tri sẽ thành chức năng vô dụng.

Bóng ma ác mộng chỉ có hai hạn chế. Thứ nhất, nó và đồng đội sói không biết mặt lẫn nhau, nếu nó dọa trúng đồng đội sói thì đêm đó người sói không thể cắn ai; thứ hai, nó không thể dọa một người hai đêm liên tiếp.

Tiếp theo, người nhiếp mộng thuộc phe người tốt cần biết chơi.

Chức năng của người nhiếp mộng là: mỗi đêm chọn một người chơi chìm vào trạng thái "mộng du", miễn dịch tổn thương ban đêm; nhưng nếu người nhiếp mộng bị giết, người bị mộng du cũng chết theo.

Người nhiếp mộng đúng là có công năng bảo vệ Tiên tri, nhưng nếu người nhiếp mộng bất hạnh bị cắn, sẽ là một phát hai mạng, đối với người tốt cực kỳ bất lợi. Cho nên cách chơi tốt nhất khi bốc được bài nhiếp mộng, thay vì bảo vệ người tốt không bằng theo sát người sói.

Liên tục bị mộng du hai đêm sẽ chết; người nhiếp mộng chết, người mộng du cũng chết. Người nhiếp mộng có thể tận dụng hai đặc điểm này để giết người sói, làm người sói bị mộng du, chứ không phải người tốt.

Nhưng trong trò chơi này, người nhiếp mộng sẽ chịu chết cùng người sói vô tù ư? Chưa chắc.

Nói ngắn gọn, cách chơi lá bài này phong phú dễ thay đổi, nhưng nếu người chơi quá cùi bắp, rất có thể phe người tốt sẽ sụp đổ nhanh chóng.

Nhìn chung thế cục bất lợi với người tốt, huống chi Đoạn Dịch bốc phải lá dân thường.

Tổng hợp phân tích lại, anh quyết định nhanh chóng thăm dò phó bản thì tốt hơn.

Hệ thống không ban bố điều kiện qua màn cho người chơi. Thế nên nhanh chóng tìm được điều kiện qua màn, nắm thông tin trong tay mình, có thể xem là một cách giữ quyền chủ động.

.

8 giờ sáng ngày kế, mười hai người chơi trong vai dân buôn, cưỡi lạc đà đi đến đô thành.

Người dẫn đường là NPC nấu cơm, tên A Ca.

Đoạn Dịch cưỡi lạc đà bên cạnh hắn ta, hỏi thăm tin tức: "Gần đây bên đô thành có tin tức gì không? Ví dụ như công chúa Lâu Lan thế nào?"

"Công chúa? Nghe nói công chúa sắp xuất giá? Cụ thể tôi cũng không biết. Tôi rời đi nửa năm rồi. Cơ mà..." A Ca suy nghĩ một lát, lại nói, "Các anh có nghe qua sự kiện kỳ quái chưa?"

"Nghe! Chúng tôi có nghe!" Lục tục lại có người chơi lại gần, tranh thủ thời gian nghe ngóng tin tức.

A Ca liền nói: "Tôi không biết tin đồn là thật hay giả. Nghe nói Vương của chúng tôi có một bức tranh thần kỳ, có thể thấy được tương lai?"

Đoạn Dịch ra vẻ không biết, hỏi: "Thấy là thấy thế nào?"

"Ban đầu do một ông chủ nhặt được, nói là đào được ngoài sa mạc.

Tôi có quen ông chủ, để khi nào giới thiệu cho các anh." A Ca nói, "Ông ấy nói khi chạm vào bức tranh, chung quanh xuất hiện một thế giới... Thế giới đó nửa trong suốt, chồng lên đồ đạc chung quanh ông ấy, đặc biệt thần kỳ. Ông ấy nói không phải lúc nào cũng thấy kỳ quan, ngẫu nhiên mới thấy."

"Ông ấy thấy có người trong tranh, đôi khi những người đó cử động. Nhưng khi ông ấy tính nhìn kỹ hơn thì không nhìn ra gì. Mặt khác, khi bức tranh cuộn trải dài tân thế giới trước mặt ông ấy, ông ấy phát hiện mình đang đứng ở trong một căn phòng kỳ lạ. Ông ấy nói căn phòng có vẽ tranh trên tường, trong tranh có một cô gái đeo khăn che mặt đi ngang qua chợ, còn có tướng quân đang nhìn cô gái."

"Các anh đoán sau đó thế nào? Ông ấy vốn dĩ quên mất chuyện này, nhưng có một bữa ông ấy ở cửa tiệm, chứng kiến cảnh trên bức tranh... Trên chợ, tướng quân nhất kiến chung tình với cô gái đeo khăn che mặt, giống y như đúc bức tranh kia!"

Bức trang A Ca nói, không phải là công chúa Lâu Lan và tướng quân sơ ngộ thì là gì?

Ông chủ nhặt được bức tranh đã từng nhìn thấy thế giới trong tranh?

Chẳng qua phương thức nhìn tranh không phải đi vào tranh vẽ, mà chỉ là thông qua cách đụng vào tranh, nhìn thấy thế giới lạ xuất hiện trước mắt mình. Thế giới này nửa trong suốt, chồng lên thế giới thật, giống hải thị thận lâu*, hoặc tựa như ảo cảnh thật giả, thấy nhưng không thể tác động.

Đoạn Dịch vội hỏi: "Về sau xảy ra chuyện gì?"

"Về sau à..." A Ca gãi đầu, "Ông ấy nói khắp nơi rằng bức tranh có thể biết trước tương lai gì đó, chuyện này truyền tới trong cung. Quốc sư chúng tôi biết vu thuật, tôi nghe nói Vương phái người đi lấy bức tranh, giao cho quốc sư nghiên cứu. Ôi, tôi chỉ biết bấy nhiêu!"

A Ca rời đô thành quá lâu, lúc này đảm nhiệm vai trò đầu bếp kiêm

dẫn đường mang đội buôn trở về, nhiệm vụ của hắn ta coi như hoàn thành. Hắn ta là kiểu nhân vật phụ chạy vặt, không biết được nhiều tin tức.

Sau khi hỏi thăm hết thông tin, Đoạn Dịch một mình một lạc đà đi chậm lại.

Nhân lúc A Ca không chú ý, anh lấy bức tranh cuộn xám xịt ra, chạm ngón tay lên... không phát sinh chuyện gì.

Ngày hôm qua lúc nhặt được bức tranh, Đoạn Dịch giả thiết mình là linh hồn, vì nguyên nhân này nên không thể thấy thế giới trong tranh. Anh cho rằng sau khi mình bám vào người, có máu thịt rồi đụng vào tranh, có lẽ sẽ thấy gì khác.

Nhưng hiện tại xem ra, thế giới trong tranh không dễ bị người nhìn thấy. Theo như lời A Ca, ông chủ ngẫu nhiên mới thấy thế giới trong tranh "mở ra" trước mắt.

Bức tranh rốt cuộc sao lại thế này, điều kiện kích hoạt thế giới trong tranh là cái gì, có lẽ cần vào đô thành mới biết được.

Lộ trình đi đô thành không xa, cưỡi lạc đà khoảng hai giờ, đoàn người tới cửa đô thành.

Tường thành rất đơn sơ, là loại tường đất.

Sau khi đi vào, Đoạn Dịch phát hiện bầu không khí bên trong thành cực kỳ bất thường... Biểu cảm mỗi người rất buồn bã. Bọn họ đều mặc đồ trắng, có người thậm chí khoác áo choàng trắng.

Đoạn Dịch gọi A Ca, nhờ hắn ta hỗ trợ đi hỏi thăm xem đã xảy ra chuyện gì.

A Ca theo lời đi hỏi thăm, tới khi quay về thì khóc lóc.

Hắn ta vừa khóc vừa nói: "Công chúa... Công chúa chết rồi, còn chết vào đêm đại hôn. Không chỉ có thế, không thấy thi thể công chúa đâu. Đáng sợ quá! Không biết có phải do chúng ta chọc giận thần minh... Chẳng lẽ trời muốn diệt Lâu Lan chúng ta!"

Đoạn Dịch xoay người xuống lạc đà, hỏi hắn ta: "Tại sao lại nói chọc giận thần minh?"

A Ca toàn thân phát run quỳ xuống, vái đầu vài cái với trời xanh: "Bọn họ nói... Thiên thần đưa tới một tân thế giới, giấu thế giới trong một bức tranh. Thế giới đó mở ra trước mặt tướng quân, lấy trộm thi thể công chúa! Là do chúng ta chọc giận thiên thần, thiên thần muốn trừng phạt chúng ta... Thiên thần mang công chúa quan trọng đối với chúng ta đi mất rồi. Xong rồi, tất cả đều xong rồi..."

"Cấm ăn nói bừa bãi!"

Một tiếng hét lớn vang lên. Nói xong, người đó nhấc chân đạp ngã A Ca trên mặt đất, giơ trường mâu trong tay chĩa vào đám người Đoạn Dịch, nhưng lại nói với bá tánh vây xem chung quanh. "Ai dám tung tin đồn giả, chém! Người Lâu Lan không xúc phạm thiên thần! Có kẻ xấu quấy phá, hắn giết công chúa Lâu Lan chúng ta, cướp thi thể công chúa Lâu Lan, ai cũng có thể là kẻ giết người!"

"Tân thế giới là lời dối trá! Còn bức tranh cuộn quái dị là do có người yêu tà làm thủ thuật che mắt, là ảo thuật!"

Nói tới đây, người nọ đối mặt với Đoạn Dịch, hung hăng nói: "Thương nhân dị quốc các ngươi có hiềm nghi lớn. Theo ta về quân doanh! Tướng quân chúng ta muốn đích thân thẩm vấn các ngươi!"

Nhóm mười hai người Đoạn Dịch không phản kháng, đi theo tên phó tướng này ra ngoài thành vào quân doanh.

Sa mạc bị mặt trời đốt cháy nóng rực, chân dẫm lên không ổn chút nào. Đoạn Dịch cũng chỉ đành tạm thời nhẫn nhịn.

Anh quay đầu nhìn, Ổ Quân Lan đỏ mắt, số 2 số 3 chảy nước mắt, Bành Trình khóc lớn tiếng luôn.

Nhíu mày, Đoạn Dịch suy nghĩ về hai phó bản xâu chuỗi.

Ban đầu anh suy đoán bọn họ xuyên qua 4000 năm có thể là để

cứu mạng công chúa Lâu Lan.

Nhưng hiện tại công chúa không chỉ đã chết, thi thể còn bị trộm.

...Xem ra cốt truyện thực sự có liên kết với phó bản trước.

Bởi vì thi thể công chúa đúng là bị cướp mất, do chính tay anh cướp.

Không còn tượng Phật trấn áp, linh hồn rời khỏi bức tranh cuộn, nhưng thi thể công chúa và sự vật đều lưu lại trong bức tranh.

Suy ra những chuyện xảy ra bên trong bức tranh cuộn là lịch sử đã từng xảy ra ở thế giới thực.

Nếu tồn tại một "ông chủ" nhặt được tranh. Như vậy có thể giả thiết rằng, thời điểm bức tranh xuyên không là thời điểm ông chủ nhặt được tranh. Mà tại thời điểm đó, có mười hai linh hồn bị nhốt trong tranh.

Sau đó ông ta nhìn thấy hình ảnh tướng quân nhất kiến chung tình với cô gái che mặt, phát hiện tác dụng thần kỳ của bức tranh, kể chuyện này ra ngoài. Bức tranh bị trình lên Lâu Lan Vương.

Có thể phỏng đoán hợp lý ra một tuyến thời gian với sự kiện xâu chuỗi như sau:

1, có người phong ấn linh hồn mười hai đội viên khảo cổ trong tranh.

2, bức tranh cuộn xuyên đến 4000 năm trước, bị ông chủ nhặt được.

3, tướng quân công chúa sơ ngộ. Ông chủ phát hiện bức tranh bất bình thường, tranh bị hiến cho Lâu Lan Vương.

4, tướng quân cầu thân. Vào ngày cầu thân, có một thị nữ thông qua tranh đi vào thế giới thần kỳ, đọc chú ngữ và rời đi trở lại hiện thực.

5, tướng quân và công chúa thành thân, công chúa qua đời.

6, trong lúc an táng công chúa, thi thể công chúa bị người thế giới trong tranh cướp mất.

7, không biết đã xảy ra chuyện gì, bức tranh lưu lạc ngoài hoang mạc. Các linh hồn thoát khỏi phong ấn, đi đến hiện thực, trên đường gặp một đội buôn, chín linh hồn bám vào người chín dân buôn, theo bọn họ đi tới đô thành.

Rốt cuộc bức tranh cuộn xuyên qua 4000 năm có bí mật gì, tân nương đã chết có thể chỉ dẫn người chơi như thế nào, vì sao nàng vô mặt... Những việc này, cần tìm hiểu thêm mới biết được.

Mà hiện tại Đoạn Dịch cực kỳ tò mò về một việc... Tướng quân sắm vai nhân vật gì trong câu chuyện này.

- --

*Thận (tiếng Trung: 蜃, bính âm: shèn) là một loài hải quái trong thần thoại Trung Quốc, có ngoại hình trông như một con hàu khổng lồ (cũng có thuyết nói là ngao mật, thủy long). Có thể phun ra sương khói, hình thành ảo tượng lâu đài, hiện tượng này được gọi là "hải thị thận lâu".

Chương 130

"Cmn nó đau quá!"

"Tôi cũng đau. Hôm qua còn nói hệ thống nhân từ, cho chúng ta tắm rửa đàng hoàng. Hiện tại ngẫm lại nó nhân từ cái rắm!"

"Hu hu hu Tiểu Lan ơi đừng đi nhanh thế, đợi tôi với!"

Đoàn người thay phiên nhau la ó, dây dưa lê lết đi một giờ, cuối cùng cũng tới quân doanh trong truyền thuyết.

Nhìn qua không khác lắm so với doanh trại đội buôn, chỉ là quy mô lớn hơn rất nhiều.

Các binh lính cầm trường mâu đóng quân ở chỗ này, đông nghìn nghịt một mảnh, số lượng rất khả quan.

Ở nơi có quân đội quy mô lớn như này, Đoạn Dịch từng nghĩ có nên quang minh chính đại làm gì quá đáng không.

Hiển nhiên là phải từ bỏ suy tính này rồi.

Không thể quang minh chính đại làm, vậy thì lén lút làm.

Đến quân doanh, tên phó tướng mang mọi người lại đây mở miệng: "Ta sẽ nhốt các ngươi vào tù, không được ăn được uống. Ai mở miệng nói bí mật các ngươi che giấu trước thì được thả ra!"

Trò chơi vừa mới bắt đầu, người chơi đã bị nhốt? Thế thì chơi kiểu gì?

Đoạn Dịch vội nói: "Chúng tôi là dân buôn hàng hóa, không hề làm việc các anh nói. Chúng tôi ngàn dặm xa xôi mang đồ đến chỗ anh, trao đổi hàng hóa rồi về, đây là truyền thống hai nước nhiều năm qua. Nếu chúng tôi gặp bất trắc, các anh sẽ xử lý quan hệ ngoại giao như thế nào? Theo lý chúng tôi là khách từ xa đến, nào có chuyện bị các anh gán tội không chứng cứ?"

Trầm mặc một lát, phó tướng nói: "Ta đây nghe lệnh hành sự! Vào tù đi!"

"Nghe lệnh ai? Tướng quân các anh?" Đoạn Dịch nhướng một bên lông mày, "Nói tướng quân tới, chúng tôi nói chuyện với tướng quân."

Phó tướng hừ lạnh: "Dựa vào cái gì mà tướng quân chúng ta phải nghe ngươi sai phái?"

Đoạn Dịch giương giọng nói: "Bằng việc chúng tôi có thể giúp các anh tìm công chúa. Không phải thi thể công chúa bị mất hả? Các anh muốn tìm công chúa về, đúng không?"

Đoạn Dịch nghe được một giọng nói uy nghiêm trầm thấp khác vang lên: "Các ngươi tính toán tìm công chúa như thế nào?"

Theo tiếng nhìn lại, Đoạn Dịch thấy một NPC quen thuộc đi tới từ phía sau, đúng là tướng quân mà anh từng gặp tại thế giới trong tranh, còn từng đánh nhau.

Đoạn Dịch nhận ra hắn ta, nhưng hắn ta không nhận ra Đoạn Dịch.

Dựa theo giả thiết cốt truyện phó bản, linh hồn Đoạn Dịch đã bám vào người một dân buôn, cho nên tướng quân không biết Đoạn Dịch chính là đội viên khảo cổ dũng mãnh phi thường trong tranh.

Nhìn tướng quân, Đoạn Dịch mở miệng nói: "Tôi biết thi thể công chúa ở trong tranh vẽ, đúng không?"

Anh nói xong câu đó, biểu tình tướng quân thay đổi. "Nói tiếp."

Đoạn Dịch tạm thời im miệng.

Tướng quân nắm tay nói: "Ngươi không nói, sao ta biết ngươi nói bừa lừa dối ta, hay thật sự có thể đem công chúa về?"

"Được. Để tôi chi tiết hơn..." Đoạn Dịch híp mắt bắt đầu giảng giải. Anh không kể toàn bộ từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nhưng anh

miêu tả trong tranh trông như thế nào, người trong tranh đánh nhau dữ ra sao, đều nói hết cho tướng quân nghe.

Nghe Đoạn Dịch nói xong, biểu cảm của tướng quân thay đổi như dự đoán. Đồng tử co chặt, sắc mặt hơi trắng bệch. "Các ngươi quả nhiên biết chuyện bất thường?!"

Theo bản năng phát hiện phản ứng của tướng quân không phù hợp, Đoạn Dịch nhanh trí tìm ra điểm mấu chốt.

Nhìn về phía tướng quân, Đoạn Dịch cười hơi thô bỉ. "Tướng quân, không đúng rồi. Phản ứng và ngữ khí chất vấn của tướng quân chứng tỏ tướng quân cho rằng chúng tôi không biết gì về việc thi thể công chúa mất tích. Nếu không tướng quân sẽ không hỏi, chúng tôi nói dối hay là thật sự biết cách tìm công chúa về."

"Tướng quân hỏi như vậy, vì tướng quân căn bản chưa từng hoài nghi chúng tôi liên quan đến việc công chúa mất tích, càng chưa từng hoài nghi chúng tôi là người chế tạo bức tranh cuộn yêu tà kỳ quái, cũng không trông cậy chúng tôi tìm được thi thể công chúa về, đúng không? Thế thì... Vì sao lại bắt chúng tôi vào quân doanh?"

"Điều này chỉ có thể chứng minh, tướng quân giam giữ chúng tôi ở chỗ này vì mục đích khác. Bỏ qua vấn đề tìm công chúa, không bằng chúng ta tâm sự mục đích chính..."

Đoạn Dịch còn chưa nói xong thì bị tướng quân ngắt lời. "Người đâu, dẫn bọn họ đến phía đông đại doanh! Cho ăn uống bình thường!"

Hung hăng trừng mắt Đoạn Dịch một cái, tướng quân xoay người chạy lấy người.

Suy tư nhìn bóng lưng tướng quân trong chốc lát, Đoạn Dịch tạm thời hết nguồn thu thập tin tức, chỉ có thể cùng các người chơi đi theo phó tướng tới phía đông đại doanh.

Vừa thấy tình huống nơi đây, Đoạn Dịch liền biết nước đi của mình đúng rồi.

... Phía đông đại doanh có năm lều bạt lớn. Hai lều nhà tù, một lều có ký hiệu thảo luận vẽ dưới đất, và hai lều cho người chơi ngủ nghỉ, trên lều có ký hiệu "Nam" và "Nữ."

Đi đến trước lều trại có ký hiệu "Nam", Đoạn Dịch thấy bên trong có giường chung. Nghĩa là người sói ban đêm gặp mặt thảo luận chiến lược sẽ rất khó khăn. Tối hôm qua ở doanh trại đội buôn, rất có thể bọn họ từng giao lưu. Nhưng về sau muốn gặp mặt thảo luận hàng đêm sẽ không còn dễ dàng nữa.

Một lát sau, người chơi nam nữ phân biệt đi vào hai lều trại.

Âm thanh Phó tướng uy nghiêm truyền đến: "Sẽ có người cho các ngươi ăn uống, các ngươi ở yên trong lều đừng hòng rời đi! Mỗi lều đều có binh lính canh gác! Một khi phát hiện có người rời đi, binh lính sẽ truy giết!"

Đợi phó tướng rời đi, Bành Trình dẫn đầu đi đến trước cửa lều nhìn một cái. "Èo, ít nhất có mười mấy binh lính thủ chỗ này! Chúng ta thăm dò phó bản phải ra khỏi lều. Chỗ nào cũng nguy hiểm chết người thế này! Khó muốn chết. Anh Đoạn..."

Thấy Đoạn Dịch không phản ứng, Bành Trình chạy đến bên cạnh ngồi xuống. "Anh Đoạn, anh nói tí đi, làm sao bây giờ!"

Đoạn Dịch há mồm ngáp. "Chờ ăn cơm cái đã. Ăn no mới có sức suy nghĩ."

Bành Trình: "Ôi... Tôi sầu hỏng đầu rồi!"

Đoạn Dịch liếc hắn ta một cái: "Tôi ở đây mà cậu còn sầu? Tôi hố cậu khi nào chưa?"

"Hả? À hí hí hí... Không lo! Em theo anh nha anh Đoạn."

"Thôi đi. Lỡ khác phe cậu dám theo tôi à?"

"Cái này... Nhưng lần nào anh cũng gánh em qua màn mà."

"Phải không?" Đoạn Dịch nhìn hắn ta, "Vậy lần này cậu có thân phận gì?"

Bành Trình nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: "Nhiều người quá! Khi nào chỉ có hai anh em mình, tôi lén nói cho anh nhé. Dù sao..."

Lại liếc chung quanh, Bành Trình ghé tai Đoạn Dịch: "Dù sao lần này tôi chắc chắn theo anh."

Đoạn Dịch bỗng nhiên sinh ra dự cảm xấu.

Đờ mờ, đừng nói cậu ta là tiên tri, soi mình ra người tốt?

.

Bên kia. Trong lều người chơi nữ.

Đường Hiểu và Thư Dung Dung cách xa nhau tám mét, không thèm nhìn nhau.

Ổ Quân Lan và Phương Đông Vũ ngồi cạnh nhau thảo luận.

Số 2 Đậu Sương cùng số 3 Đồng Niệm giúp đối phương bôi thuốc ở chân.

Một lát sau, vài tiểu binh đi vào lều.

Nhìn bọn họ một lát, Thư Dung Dung bỗng mở miệng: "Phó bản này hơi khó chơi. Chúng ta phải nghĩ biện pháp thu phục người trông coi chúng ta, mới dễ đi thăm dò. Cô nói... Chúng ta có thể câu dẫn binh lính không nhỉ?"

Đường Hiểu nghe vậy cười lạnh: "Suốt ngày xịt nước hoa ngọt ngấy khắp người mà chả che lấp nổi mùi lẳng lơ. "

"Cô tôn trọng tôi một chút đi nha. Tôi đây vì mọi người suy xét cách vượt ải mà. Phải tìm cách đi ra ngoài chứ." Thư Dung Dung nói tới đây, trước mặt vừa lúc có một tiểu binh vóc dáng cao đi tới.

Không nhận chén cháo tiểu binh đưa, Thư Dung Dung thuận tay

vòng qua nắm cổ tay tiểu binh. "Anh trai nhỏ ơi, em có thơm không?"

Tiểu binh mang khăn trùm đầu, che hơn nửa khuôn mặt, đôi mắt nhàn nhạt nhìn cô một cái, sau đó buông chén cháo chạy lấy người.

Thấy thế, Đường Hiểu trào phúng: "Xì, mất mặt quá đi! Hồng Hiền đôi khi mềm lòng với cô thôi. Đừng quá tự cho mình là đúng."

Thư Dung Dung trợn mắt trắng dã, ngồi xuống.

Ổ Quân Lan ngồi gần cửa lều lớn chầm chậm hít một hơi, lặng lẽ thu hết hình ảnh vào mắt.

Thời điểm tiểu binh vóc dáng cao đưa cháo cho mình, nhìn vào mắt hắn, cô há miệng th,ở dốc: "Cậu..."

Tiểu binh mặt không biểu cảm giơ ngón trỏ, thủ thế im lặng, rồi xoay người rời đi.

.

Thời gian trôi đến buổi chiều. Đổi sang thời gian hiện đại là khoảng 2 giờ chiều.

Trong lều của nam, các người chơi ăn cơm xong, lục tục tháo giày, mở ba lô mang theo lấy thuốc bôi vào chân, lúc sau tạm thời không biết nên làm cái gì, bèn nằm trên giường nghỉ ngơi.

Đoạn Dịch cũng tự bôi thuốc lên chân mình, sau khi nghỉ ngơi một lát, anh đi hướng cửa lều, muốn nhìn xem có tìm được cơ hội ra ngoài thăm dò hay không.

Hồng Hiền gọi anh lại: "Này, anh ép tôi ép thành như vậy, thế lần này anh có thân phận gì?"

"Thân phận của tôi không quan trọng. Thăm dò phó bản quan trọng nhất." Đoạn Dịch nói.

"Không dám nói? Đừng nói là sói đó?" Hồng Hiền hỏi anh.

Đoạn Dịch mặc kệ hắn ta, muốn đi tiếp, Hồng Hiền lại nói: "Đêm nay tôi ngủ anh*. Anh dám cắn tôi, hai chúng ta cùng chết."

Nghe thế, Đoạn Dịch lập tức nhíu mi.

Bình tĩnh mà xem xét, thật ra chỉ số thông minh của Hồng Hiền không thấp. Hắn ta có thể nói lời này, tỏ vẻ hắn ta không phải người nhiếp mộng. Hắn ta fake chức năng chỉ để đánh lạc hướng. Hắn ta hoặc là người tốt, muốn lừa người sói, nhử thân phận; hoặc là người tốt, muốn lừa người sói, che giấu thân phận mình; hoặc chính là sói, tính chơi dơ kịch bản phản logic.

Nhưng vô luận như thế nào, lời của hắn ta đều cực kỳ tởm lợm.

"Đồ ngu..." Đoạn Dịch mắng một câu, quay đầu cho hắn ta hai ngón giữa, "Trong trò chơi tôi không quản được cậu. Nhưng nói thêm một câu nữa vô nghĩa, khi trở lại thế giới hiện thực, tôi thấy cậu một lần liền đập một lần. Hy vọng cậu không chết sớm trong trò chơi."

Chửi Hồng Hiền xong, Đoạn Dịch liếc những người còn lại trong lều. Bành Trình khẩn trương nhìn anh; Bạch Tư Niên mỉm cười vẫy tay với anh, chỉ cười không nói; Hồ Tấn nhắm mắt ngủ; số 9 người mới Vân Hạo khoanh chân nhắm mắt ngồi im, không biết có phải đang thiền hay không.

Bóng ma ác mộng cần tùy thời quan sát ngôn ngữ cử chỉ cùng biểu tình người chơi, tiện đà đoán thân phận mọi người.

Trước mắt người này rốt cuộc là ai, tạm thời Đoạn Dịch chưa đoán ra.

Quan sát một lượt các người chơi, anh quay đầu lại tiếp tục đi ra ngoài.

Đoạn Dịch không ra ngoài lều trực tiếp vi phạm quy định, mà chỉ vén cửa lều nhìn thoáng qua.

Phỏng chừng bởi vì thấy người chơi đều an phận, hơn nữa sau giờ ngọ dễ mệt mỏi, các binh lính ngoài lều đều ngồi dưới đất ôm trường mâu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu binh ngồi gần cửa lều nhất có vóc dáng rất cao, Đoạn Dịch chưa thấy hắn bao giờ, bởi vì vừa rồi lính vào đưa cơm không có hắn.

Giờ phút này này tiểu binh ngồi cạnh cửa lều, đưa lưng về phía Đoạn Dịch, tiếng hít thở đều đều, chắc là cũng ngủ rồi.

Đoạn Dịch quét mắt vài lần, ánh mắt phóng tới túi quần hắn.

...Túi căng phồng, có phải manh mối gì hay không?

Hoặc là dù không có manh mối, trộm đồ trên người hắn, về sau biết đâu có thể ngụy trang thành hắn đi thăm dò trong doanh trại.

Nhìn chung quanh không thấy ai chú ý, Đoạn Dịch ra tay.

Tay thò ra ngừng trên eo người ta một lát, nghe tiếng hít thở vẫn đều đều không đổi, Đoạn Dịch tiếp tục lớn mật duỗi tay, sờ vào túi quần người ta. Anh nhanh chóng sờ được một vật cứ,ng lạnh băng, rất có thể thẻ bài thân phận gì đó.

Ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp đồ vật, Đoạn Dịch nhanh chóng thu tay. Mà ngay lúc này, tiểu binh đột nhiên giơ tay tóm chặt tay Đoạn Dịch.

Ánh mắt Đoạn Dịch rung lên, tay trái lập tức rút dù đen trong ba lô ra. Cùng lúc đó anh nghe thấy một thanh âm quen thuộc: "Lúc em không có mặt, anh tùy tiện sờ người khác như vậy?"

Đoạn Dịch sửng sốt, tay cầm dù thả xuống. Sau đó dưới đôi mắt tròn xoe không chớp của anh, tiểu binh vóc dáng cao chậm rãi xoay người, lộ ra đường cong cằm duyên dáng, sống mũi đĩnh đạc, cùng một đôi mắt như mây như sương mù.

Đoạn Dịch lập tức cười: "Tiểu... Khụ, là em. Ấy từ từ..."

Nắm ngược tay Minh Thiên, Đoạn Dịch thều thào nói: "Nói cái gì thế? Tôi sờ ai?"

"Eo em, chân em. Nhưng vừa rồi anh không biết là em." Giọng Minh Thiên cực kỳ nghiêm túc.

"Vẫn là bình dấm chua nhỏ à." Cơ thể Đoạn Dịch xích lại gần, "Em..."

Đoạn Dịch còn chưa nói xong, Minh Thiên làm thủ thế im lặng.

Hắn giương mắt nhìn bên ngoài, lặng lẽ nhét một túi đồ vào tay Đoạn Dịch.

"Cái gì vậy?" Đoạn Dịch không xem đồ trong tay, cười nhìn chằm chằm Minh Thiên, hạ giọng, "Giúp tôi gian lận hở?"

Minh Thiên không trả lời, hung hăng nhéo lòng bàn tay Đoạn Dịch, buông ra đứng lên bước nhanh rời đi.

Tay chưa nắm đủ ấm lại đi mất rồi?

Đoạn Dịch hơi buồn bã mất mát nhìn theo bóng lưng Minh Thiên, rồi nhanh chóng thu liễm biểu tình, chui vào lều.

Mở bao bố ra xem, bên trong là một bộ đồ binh lính, còn có một bản đồ quân doanh, một vị trí trên bản đồ bị khoanh vòng tròn, bên cạnh viết một câu: "Gặp 6 giờ."

Bành Trình mắt sắc, lẻn đến bên người Đoạn Dịch. "Vãi chưởng, anh Đoạn, làm sao hay thế?! Thần tốc đơn giản thế á?"

"Cứ tưởng phải dụ tiểu binh vào, đánh đập hắn, uy hiếp hắn làm việc bất lợi, bắt hắn giúp chúng ta. Ai ngờ tiểu binh này dễ nói chuyện, tôi còn chưa động thủ, hắn đã đưa cho." Đoạn Dịch lời ít ý nhiều giải thích, nhanh lẹ thay quần áo, "Buổi tối tôi đi thăm dò trước, gần 9 giờ tranh cử cảnh sát trưởng sẽ trở về."

Hồng Hiền nói: "Thế là anh nắm giữ manh mối độc nhất vô nhị, không ai vote anh phải không. Nhỡ anh là sói thì sao bây giờ?"

Đoạn Dịch lười nhìn hắn ta, trực tiếp nằm lên giường nghỉ ngơi.

Khoảng 5 giờ 45 phút, Đoạn Dịch nghe thấy tiếng còi, ngoài lều trở nên ồn ào, tiếng bước chân dần cách xa lều.

Nhóm tiểu binh đi tập hợp? Hoặc giao ban?

Đây là lý do Minh Thiên hẹn mình ra ngoài giờ này?

Xem đồng hồ, nhét thiết bị vào túi, Đoạn Dịch mặc đồ tiểu binh, canh lúc ngoài lều vắng người, lén đi ra ngoài, dựa theo bản đồ đi tới địa điểm Minh Thiên hẹn.

Thời điểm Đoạn Dịch đến nơi vừa lúc 6 giờ. Đang khi quan sát trước sau tìm kiếm Minh Thiên, một bàn tay vươn ra từ trong lều trước mặt, kéo anh vào lều.

Sau khi vào lều, Đoạn Dịch đánh giá một lượt cách bày biện nơi này. Dưới đất trải thảm thật dày, hình như làm từ lông hồ ly, ngoài ra bày biện không ít gốm màu, trên vách treo một bộ sáo xương.

Đồ đạc đắt giá, tỏ rõ địa vị chủ nhân của lều này không tầm thường.

Đoạn Dịch dừng chân trước một cây trường mâu đẹp đẽ quý giá. "Đây là lều của tướng quân?"

"Đúng." Minh Thiên gật đầu.

"Trên đường tôi không gặp sĩ binh nào. Bọn họ có nhiệm vụ?" Đoạn Dịch hỏi.

"Đúng." Minh Thiên nói, "Lâu Lan Vương có lệnh, triệu toàn bộ đi rồi. Trong thời gian ngắn sẽ không về."

Đoạn Dịch cười: "Nói vậy là, thật ra người chơi không cần sốt ruột. Chờ đến khoảng thời gian này, lính canh rời đi, người chơi tự nhiên có thể đi thăm dò."

"Đúng vậy." Minh Thiên nói, "Cho nên đồ em đưa cho anh, không xem là gian lận."

"Vậy em đưa cho anh..." đi đến trước mặt Minh Thiên, nắm phần áo trước ngực hắn, Đoạn Dịch kéo hắn sát lại gần, giọng kéo dài, "Để làm gì?"

"Làm anh đặc thù hóa." Minh Thiên duỗi tay ôm eo Đoạn Dịch, hầu kết lăn lộn trên dưới, ôm chặt lấy anh, kề bên tai anh nói, "Để bọn họ biết, anh có quan hệ tốt với một tiểu binh. Như vậy sẽ không ai dám loại anh đầu tiên."

"Chậc, nghe cứ như gian lận." Đoạn Dịch suy tư nói.

"Vậy thì gian lận." Minh Thiên nhàn nhạt cười.

Đoạn Dịch cười liếc hắn một cái. "Được, tôi thích gian lận. Ước gì hồi đi thi có người nói đáp án cho mình."

"Hợp tác vui vẻ." Minh Thiên nhìn sâu vào đôi mắt anh.

"Hợp tác vui vẻ." Đoạn Dịch kéo tay hắn, dẫn hắn đi tới chỗ cái bàn trong lều.

Gọi nó là cái bàn, thật ra là một cục đá được mài phẳng, trên bàn có vài vỏ sò mai rùa, mặt bàn viết vài ký hiệu ghi chép kỳ quái, Đoạn Dịch xem không hiểu.

Ngoài ra, trên bàn còn có một cái giá làm từ khung xương động vật nhỏ, trên giá treo rất nhiều dây thừng thắt nút.

Đoạn Dịch nhìn trong chốc lát, nói: "Ghi chép thắt dây.... Có phải có cùng loại tác dụng?"

"Chắc là không khác lắm." Minh Thiên xem khung xương một lát, lại lôi kéo Đoạn Dịch đi tới chỗ giường đệm của tướng quân.

Hai người đồng thời tìm kiếm trên giường đệm bằng da động thực vật, quả nhiên tìm được đồ có giá trị.

... Đó là một lá cây bản to.

Phiến lá cây có tuổi đời đã lâu, không biết tướng quân 4000 năm trước dùng cái gì bảo tồn, bên ngoài nó được bọc một lớp như sáp, làm hơi nước bị khóa trong lá cây, nên lá cây không bị khô nát.

Một mặt lá cây có hình chân dung một cô gái, mặt còn lại viết chữ: "Ngô thê A Vân, cả đời này không quên."

"Nét vẽ tranh và lá cây nhìn có vẻ... đã lâu. Nhưng công chúa Lâu Lan mới gả cho hắn, hơn nữa vừa mới chết không bao lâu. Chẳng lẽ tướng quân từng có một thê tử, tên là A Vân?"

Đoạn Dịch não bổ, nhìn về phía Minh Thiên, "Công chúa Lâu Lan không có mặt, nhưng cô ấy biết ảo thuật. Lúc anh Dương nhìn thấy cô ấy, nói là đã nhìn thấy anh tôi. Lúc tôi nhìn cô ấy, thì nhìn ra em. Tôi đã sớm suy nghĩ, vì sao công chúa đeo khăn che mặt, tướng quân ở chợ lại có thể nhất kiến chung tình với cô ấy. Hiện tại xem ra... người Tướng quân nhìn thấy không phải công chúa, mà là A Vân."

"Ý của anh là, người tướng quân yêu thương thật ra là A Vân, chứ không phải công chúa Lâu Lan?" Minh Thiên hỏi.

Đoạn Dịch nói: "Có khả năng. Trong lòng tướng quân có bạch nguyệt quang. Công chúa đáng thương là thế thân."

- --

*Ngủ ở đây mang 2 nghĩa:

- Thực hiện chức năng "vô hiệu hóa người chơi". Từ này thường dùng cho chức năng như Cave, ngoài ra còn có Nguyệt Nữ (phe dân), sói băng (phe sói)... Trong truyện thì có Bóng ma ác mộng.

- Còn nghĩa đen thì là 18+, chắc ai cũng hiểu =))))

Ánh trăng (bạch nguyệt quang) rất đẹp, rất sáng nhưng không chạm đến được, không biến thành của riêng mình được và chỉ có

thể ngắm nhìn từ xa.

Chương 131

Tướng quân từng có một thê tử tên A Vân.

Nháy mắt khi thấy công chúa Lâu Lan, hắn ta như thấy cố nhân, vội chạy đi cầu thân, hỏi cưới nàng.

Đây là suy đoán trước mắt của Đoạn Dịch. Nhưng vì sao công chúa chết thì anh chưa biết.

Sau khi nghe Đoạn Dịch nói, Minh Thiên suy tư: "Anh nói... Thế thân?"

"Ừ, thế thân. Làm sao vậy?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

"Có phải anh cũng từng coi công chúa là thế thân của em? Lúc ấy anh đã nghĩ thế nào?" Minh Thiên hỏi.

Đoạn Dịch nhìn hướng Minh Thiên, phát hiện biểu tình hắn hỏi câu này cực kỳ nghiêm túc.

Đúng là Minh Thiên cực kỳ nghiêm túc. Hắn dáng cao, đuôi mày sắc bén, biểu tình xưa nay lãnh đạm.

Người khác nhìn hắn cơ bản đều có cảm giác người này không thể trêu vào, muốn tránh xa.

Nói thật hồi trước Đoạn Dịch tuy không đến mức gọi là không dám trêu vào, nhưng cũng cảm thấy hắn không dễ thân cận.

Nhưng hiện tại Đoạn Dịch nhìn hắn, chỉ cảm thấy hắn dễ ghẹo ghê.

Duỗi tay nhéo mũi cao của Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Thế cái gì thân? Đừng nói hươu nói vượn. Ngày trước em suy nghĩ quá nhiều, nhưng nói với tôi quá ít. Bây giờ em chịu mở miệng nói với tôi, nhưng em... Ờ, vẫn suy nghĩ quá nhiều."

"Ở phó bản trước, tôi trúng ảo thuật của công chúa, tưởng em xuất hiện thật. Thế thân với chả không thế thân, không tồn tại cái này nhé."

"Nhưng mà anh Tiểu Dịch..."

"Em lo lắng tôi thay lòng đổi dạ?"

"Cũng không phải."

"Tiểu Thiên à, có phải trước kia thanh danh tôi quá kém..." Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên, ngữ khí trấn an nói, "Nên em không có cảm giác an toàn, không tin tưởng tôi? Toàn là lời đồn thổi linh tinh, tôi từng giải thích mà, em đừng không tin tôi chứ."

Nghe được lời này, Minh Thiên lập tức nắm chặt cánh tay Đoạn Dịch, đẩy anh dựa lưng vào vải lều mềm mại, ngữ khí gấp gáp. "Không phải như vậy. Đương nhiên em tin anh. Là tại em không tin bản thân."

"Không tin bản thân? Vì sao?" Đoạn Dịch hơi nhíu mày, mí mắt vừa nhấc, thâm tình ẩn chứa trong mắt Minh Thiên gần ngay gang tấc liền đập vào mắt. Đôi mắt như sương mù như nước ấy, giờ phút này lại ánh màu đỏ rực, chỉ cần nhóm chút lửa là có thể bốc cháy lan khắp đồng cỏ.

"Em lo mình không đủ tốt." Minh Thiên nói đúng sự thật, ngón cái nhẹ nhàng vân vê môi Đoạn Dịch, thanh âm dần khàn, "Em còn lo mình sẽ mất khống chế."

"Mỗi khi thấy có người thân cận với anh, em đều cực kỳ ghen ghét. Em cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Nếu em luôn như vậy, liệu anh có thể không giận em không? Nếu em làm ra hành động quá phận, liệu anh có... thất vọng về em không?"

Thì ra em ấy hoài nghi chính mình...

Đoạn Dịch thở ra một hơi, trái tim chua xót, đau lòng vì Minh Thiên.

Đoạn Dịch biết, Minh Thiên đang mổ xẻ nội tâm bản thân cho anh nhìn.

Hắn đang rất nghiêm túc thẳng thắn một chuyện, hắn cảm thấy tâm lý mình có vấn đề.

Thật ra không cần Minh Thiên thẳng thắn, Đoạn Dịch cũng mơ hồ cảm giác được... Hắn có dụ,c vọng chiếm hữu anh quá mạnh, mạnh đến mức gần như thù ghét tất cả những người đứng gần anh.

Hiện tại hắn nói thẳng, hắn không chỉ ý thức được chuyện này, mà còn bắt đầu lo lắng sẽ mất khống chế bản thân, làm ra việc không thể vãn hồi.

Nhưng tâm lý một người chưa bao giờ vô duyên vô cớ xuất hiện vấn đề.

Tình huống của Minh Thiên, đầu tiên không thể thiếu nguyên nhân gia đình. Lớn lên trong hoàn cảnh thiếu thốn tình thương, nội tâm hắn cực độ khát vọng được yêu thương. Cho nên khi hắn tìm được đối tượng ký thác loại tình cảm này, cảm tình chuyển hóa thành cố chấp.

Thứ hai, tình trạng tâm lý của hắn liên quan đến trò chơi. Tại đây trong trò chơi, một mình hắn đi qua đoạn đường dài, chứng kiến vô số sinh tử và phản bội, tự gánh vác chức trách đao phủ, tiễn hết những hung thủ làm ác lên đường...

Hắn chịu đựng quá nhiều. Người bình thường đã sớm phát điên.

Nhưng hắn không chỉ không phát điên, mà vẫn đủ lý trí ý thức được tâm lý của mình có vấn đề.

Lòng bàn tay dán sau cổ Minh Thiên, Đoạn Dịch nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, nhẹ giọng dịu dàng nói: "Tiểu Thiên, tôi vĩnh viễn sẽ không thất vọng về em. Nếu em thật sự mất khống chế, tôi tự tin có thể quản được em. Em sẽ nghe lời tôi, đúng không?"

Nhìn Đoạn Dịch hồi lâu, Minh Thiên nghiêm túc gật đầu.

Đoạn Dịch cho hắn một nụ cười tươi trấn an: "Thế thì đúng rồi? Trong trò chơi, chúng ta nghĩ cách chiếu cố cho nhau, bầu bạn với nhau. Chờ sau này trở lại hiện thực, nếu em cảm thấy mình có vấn đề, tôi sẽ cùng em đi gặp bác sĩ tâm lý. Cho nên em đừng lo lắng."

Nói tới đây, Đoạn Dịch phát hiện Minh Thiên im lặng, bèn hỏi hắn: "Sao vậy? Em lo mình không thể trở về hiện thực?"

"Vâng. Em đã là người bên này." Minh Thiên nghiêm túc, "Đến lúc đó nếu mẹ anh biết, anh không chỉ thích một người đàn ông, người đàn ông đó còn là quỷ... Em thật sự không biết phải làm thế nào với mẹ anh."

Lời của Minh Thiên nhắc nhở Đoạn Dịch.

Được gặp lại Minh Thiên sớm hơn rất nhiều so với anh dự kiến, thế nên đôi khi anh xem nhẹ một chuyện: Minh Thiên đã chết.

Trên cầu lớn Trường Giang đã xảy ra tai nạn liên hoàn.

Bọn họ là người chết trong vụ tai nạn, cơ thể lưu tại nhân gian, sinh hồn mắc kẹt bị Thái Sơn Phủ Quân cầm tù, ép tham gia trò chơi này.

Nếu coi trò chơi này đang ở ván thứ hai, thì khi ván thứ nhất trò chơi cán đích, Minh Thiên đi đến cuối cùng, nhận được một cơ hội Hồi sinh. Vào thời điểm đó, thật ra người chơi "đã chết" chưa phải là kết cục đã định, bởi vì danh sách tên bọn họ chưa được chuyển vào hệ thống Sổ Sinh Tử địa ngục.

Tranh thủ thời cơ này, Minh Thiên mở ván thứ hai, viết lại danh sách tử vong.

Hiện tại trò chơi "Hồi sinh" đã hoàn thành, hết thảy biến thành kết cục đã định:

Tên người chơi bị trò chơi đào thải đã nằm trong Sổ Sinh Tử, triệt để thành người chết, sẽ không có thêm cơ hội nào nữa.

Trán kề vào trán Minh Thiên, chóp mũi chạm chóp mũi, Đoạn Dịch nói với hắn: "Đừng nghĩ quá nhiều. Nhất định vẫn còn đường cứu vãn. Chưa kể, anh và anh rể của tôi có thân phận đặc thù, cùng lắm thì tôi cũng xin một thân phận tương tự. Nếu em không thể trở về, tôi liền tới nơi này tìm em. Bên mẹ tôi đừng lo lắng quá. Bà ấy tốt lắm. Bà ấy sẽ giống tôi yêu thương em."

Lắng nghe Đoạn Dịch nói chuyện, Minh Thiên vẫn luôn cùng anh đầu ghé đầu, cơ thể dán cơ thể, hô hấp lẫn hơi ấm dây dưa hòa quyện vào nhau.

Tâm sự cùng người yêu lâu như vậy, nhịp thở của Minh Thiên vốn đã không tự chủ được càng ngày càng nặng nề.

Đến khi nghe anh nói câu cuối cùng, Minh Thiên rốt cuộc kìm nén không nổi, hơi nghiêng đầu về phía trước, khẽ chạm môi Đoạn Dịch.

Hầu kết Đoạn Dịch trượt lên, đôi môi mới vừa hé ra, làm động tác đón hùa, cách đó không xa bỗng vang lên tiếng bước chân "Sàn sạt".

Cùng Minh Thiên liếc nhau, Đoạn Dịch dời môi, hạ giọng nói: "Tôi phải về."

"Vâng." Minh Thiên hiển nhiên không cam lòng, dùng sức cắn m,ôi dưới của anh, rồi mới xoay người đi tới cửa lều, "Để em ra ngoài xem tình hình trước, anh hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Cánh môi tê tê dại dại, tựa hồ còn tàn lưu độ ấm của Minh Thiên, Đoạn Dịch theo bản năng sờ môi dưới, động tác rất là tiếc nuối.

Minh Thiên ra ngoài lều trại, Đoạn Dịch nghe hắn giương giọng nói với hướng nào đó: "Phó tướng, phía tây hình như có dị thường, tôi dẫn ngài qua đó xem."

Tiếng bước chân Minh Thiên cùng người nọ dần dần rời xa nơi đây.

Thở phào một hơi, đợi thêm một lát, Đoạn Dịch áng chừng bọn họ

đã đi xa, bèn đi đến cửa lều xốc màn che lên nhìn thoáng qua, thấy trái phải không người, liền nhanh chóng rời đi, quay về lều trại của người chơi nam.

.

Thời điểm Đoạn Dịch trở về, trong lều chỉ có Bành Trình.

Bạch Tư Niên, Hồ Tấn, Vân Hạo và Hồng Hiền tất cả đều không ở đây, đều đi thăm dò.

Đoạn Dịch hỏi Bành Trình: "Những người khác đâu?"

"Đều đi rồi. Sau khi anh đi, bọn họ phát hiện tiểu binh trông coi đều đi hết, nên cũng ra ngoài dò xét." Cầm thiết bị xem thời gian, Bành Trình lại nói, "Chắc cũng sắp đến lúc bọn họ trở lại."

Đoạn Dịch hỏi hắn ta: "Vậy sao cậu không đi?"

"Tôi chuyên môn đợi anh đó, lỡ anh về trước bọn họ, hai ta dễ thương lượng hơn." Hạ giọng, Bành Trình kề sát tai anh, "Tôi á là..."

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài lều, Đoạn Dịch bịt mồm Bành Trình.

Quả nhiên có người đi vào lều, là đám người Bạch Tư Niên, Hồ Tấn.

Thấy Đoạn Dịch đã đã trở lại, Hồ Tấn hỏi trước: "Ồ, anh có phát hiện gì không?"

Đoạn Dịch hỏi ngược: "Các cậu thì sao?"

Hồ Tấn xòe tay, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: "Chúng tôi không có bản đồ, chỉ đành tùy tiện đi xem xét mấy lều trại gần đây, trong thời gian ngắn không tra được manh mối có giá trị. Hình như trước khi đi cái anh xem là bản đồ da dê? Anh tìm được gì rồi? Còn nữa, vì sao anh lấy được bản đồ dễ thế?"

"Lúc trước tôi đã giải thích sơ qua. Được rồi, để tôi nói chi tiết hơn. Lúc đấy tôi thấy tiểu binh ở bên ngoài ngủ gà ngủ gật, thấy túi quần hắn nhét đồ, vốn tính nhân lúc hắn ngủ mà ăn cắp, hoặc tìm cớ uy hiếp hắn, ép hắn đưa đồ cho tôi. Nhưng lúc ra tay ăn trộm bị hắn phát hiện, thế là hắn trực tiếp đưa manh mối cho tôi."

Đoạn Dịch nói, "Có lẽ tướng quân đang âm mưu chuyện gì không tốt, có thể là tạo phản. Nhưng tiểu binh tâm hướng Lâu Lan Vương, hy vọng chúng ta đánh bại tướng quân, cho nên âm thầm giúp chúng ta."

Hồ Tấn nghe anh nói xong, chớp mắt vài lần. "Ha, hiện tại chúng tôi không có chút manh mối nào về cốt truyện phó bản. Cách nghĩ của anh mới lạ thật đó!"

Đoạn Dịch gật đầu, nói tiếp: "Tóm lại, bị nhốt trong quân doanh quá bị động. Chúng ta từ tranh chui ra, từng gặp tướng quân trong tranh, biết rất thông tin về thế giới trong tranh. Chúng ta có thể lợi dụng chuyện này, làm hắn coi chúng ta thành khách quý, chứ không phải phạm nhân. Như vậy chúng ta mới dễ thăm dò quân doanh, thậm chí đi ra ngoài quân doanh, đến đô thành tìm manh mối."

"Kiến nghị của anh, tôi đồng ý. Tuy nhiên..." Hồ Tấn gặng hỏi: "Anh chưa nói rốt cuộc anh tra được cái gì?"

Hồng Hiền ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: "Tôi nói rồi, anh ta hơn phân nửa là sói, bằng không vì sao giấu diếm không chịu nói?"

Đoạn Dịch chỉ nói: "Bây giờ tôi không muốn nói hết, vì tôi chỉ tin bản thân mình có thể giúp mình vượt ải. Người tốt muốn có manh mối thì đừng có tạt nước bẩn lên người tôi. Tôi không thể vào tù."

Nói đến đây, liếc xem phản ứng của Hồng Hiền và Hồ Tấn, Đoạn Dịch cố ý vô tình nhìn về phía Bạch Tư Niên. "Chúng ta cũng coi như là người quen cũ. Cơ mà tôi chưa có cơ hội chào hỏi đàng hoàng với cậu. Lúc các cậu thăm dò luôn đi cùng nhau à?"

Bạch Tư Niên lắc đầu: "Không. Về phó bản này, tôi đơn độc tra được vài thứ. Tuy nhiên tôi cũng lựa chọn tạm thời giấu giếm.

Nguyên nhân đương nhiên giống anh. Tôi cũng chỉ tin tưởng bản thân mình, tôi không muốn vào tù lâm vào cảnh bị động. Người tốt muốn thắng, cũng đừng vote tôi."

"Mọi người đều thấy tiểu binh cho tôi quần áo và bản đồ, cho nên tôi thật sự có thông tin mà các cậu không biết. Còn cậu đâu?" Ánh mắt Đoạn Dịch nhìn Bạch Tư Niên mang theo chút áp bức, "Cậu thuyết phục chúng tôi tin tưởng cậu thật sự có manh mối, mà không phải kịch bản chơi Ma Sói như thế nào đây?"

"Ha ha, được, để tôi tiết lộ một chút." Bạch Tư Niên hai tay cắm túi đi đến trước mặt Đoạn Dịch, ngẩng đầu lên nói, "Chuyện các anh ở trong thế giới tranh từng gặp những gì, lúc anh không có mặt, tôi đã hỏi thăm Hồng Hiền và Hồ Tấn, hai người bọn họ nói tạm được. Cho nên phần chuyện của các anh, tôi biết. Nhưng chuyện của chúng tôi, các anh không biết nhỉ?"

Đoạn Dịch lập tức phản ứng lại, nhìn phía Bành Trình: "Ba người không phải dân buôn bị ám vào người, phó bản trước như thế nào? Các cậu cũng chơi phó bản nối tiếp?"

"À... Ừ." Bành Trình chớp mắt, "Tôi chưa nói với anh hả."

Nhìn Bành Trình một cái, Bạch Tư Niên tiếp lời: "Phần chuyện của chúng tôi, Bành Trình có biết ít nhiều. Nhưng biết không đủ nhiều bằng tôi. Bởi vì ở phó bản trước, là tôi dẫn bọn họ vượt màn. Anh muốn biết toàn cảnh sự tình, còn phải dựa vào tôi. Đây là thứ nhất."

Mặt lộ ý cười, Bạch Tư Niên nhìn Đoạn Dịch nói tiếp: "Thứ hai, vừa rồi tôi gặp một hòa thượng trẻ tuổi. Còn việc tôi hỏi được gì từ hòa thượng, thì phải giữ bảo mật. Thế nào số 7, có phải tôi nắm được manh mối độc quyền không?"

Hòa thượng?

Đúng là một nhân vật mấu chốt.

Dù là bốn tượng Phật trong thế giới tranh, hay phong ấn mười hai linh hồn trong tranh, đều có mặt hòa thượng, rất có khả năng

chính là người đứng chụp chung với đội khảo cổ, tay cầm lần tràng hạt.

Ngoài ra, Đoạn Dịch phát hiện mình có phần sơ sẩy.

Bọn họ mất ba đồng đội, cho nên cần bổ sung ba người, hình thành đội mười hai người.

Thật ra Đoạn Dịch ban đầu có nghĩ tới khả năng ba người chơi trong vai thương nhân không bị ám giống nhóm chín người, cũng từng trải qua phó bản nối tiếp.

Nhưng suy đoán này vừa xuất hiện Đoạn Dịch đã bị anh vứt bỏ.

Bởi vì anh cảm thấy không thể trùng hợp như thế. Vừa khéo có đội khác cũng chơi phó bản nối tiếp, vừa khéo thừa ba người, bổ sung cho đội ngũ mười hai người chơi?

Cho nên anh trực tiếp kết luận, ba người mà hệ thống đưa vào hoàn toàn không liên quan đến phó bản.

Nhưng hiện tại anh lại biết, thật sự có chuyện khéo đến vậy.

Bạch Tư Niên mang gương mặt thiếu niên tỏa nắng vô hại, nhìn qua nhỏ tuổi, nhưng nói chuyện khí thế không thua ai. Kết hợp với việc sống sót qua phó bản《 mê cung 》, chứng tỏ cậu ta cũng có chút bản lĩnh.

Tuy là như thế, Đoạn Dịch cao hơn nửa cái đầu, thời điểm nửa híp mắt nhìn xuống, khí thế áp đảo vẫn hơn cậu ta một cái đầu.

Lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch nói: "Ừm. Thông tin hòa thượng đúng là manh mối quan trọng. Tuy nhiên như cậu đã nói Bành Trình không hiểu rõ phó bản trước, Hồ Tấn và Hồng Hiền vào tù từ sớm, hiểu biết về phó bản《 Tân Nương Lâu Lan 》cũng không đủ nhiều."

"Hồ Tấn chơi lỗi, ngày đầu tiên đã bị vote loại. Còn Hồng Hiền, cậu ta bốc được lá Sói, từ đầu tới đuôi chưa từng giúp người tốt thăm dò, cho nên cốt truyện phó bản cái biết cái không. Cậu muốn

biết toàn cảnh sự tình, cũng cần dựa vào tôi. Mong chúng ta có thể hợp tác vui vẻ."

"Đương nhiên. Có thể tin tưởng lẫn nhau, dùng chung tin tức, tìm được biện pháp qua màn là tốt nhất." Bạch Tư Niên cười cười, liếc Hồng Hiền một cái, rồi chớp mắt với Đoạn Dịch, "Nói trở về, vừa rồi anh nói, ở phó bản trước Hồng Hiền bốc được bài Sói, toàn bộ hành trình không lo tìm manh mối. Nhưng vừa rồi anh ta rất tích cực, không màng nguy hiểm tử vong, là người đầu tiên hưởng ứng cùng tôi ra ngoài điều tra. Có lẽ ván này anh ta là người tốt? Chúng ta không cần vote anh ta?"

Đoạn Dịch nghe vậy, đuôi lông mày hơi nhướng, anh nói: "Có lẽ. Tôi hy vọng mỗi người đều là người tốt. Nhưng điều này là không thể nào. Cậu nói phải không?"

"Ha ha ha, ai nói không phải đâu. Anh Đoạn hài hước ghê." Bạch Tư Niên ngáp một cái ngồi xuống, "Vụ ai là người sói, chúng ta chờ tới thời gian bàn luận rồi bàn tiếp."

Đoạn Dịch kéo khóe miệng, không nói gì nữa, ngồi xuống.

Buổi tối không có người đến đưa đồ ăn.

Cũng may giữa trưa thừa rất nhiều thức ăn, có thịt khô phơi nắng, cháo gì đó giống gạo lức và ít quả dại. Đám Đoạn Dịch ăn đồ thừa miễn cưỡng nhét đầy bụng, thời gian sắp đến 9 giờ.

Khi đến thời gian thảo luận, mỗi lều nam và nữ sẽ mở một cửa hông nối đến lều thảo luận. Người chơi đi bằng cửa này sẽ tránh bị vi phạm quy định "ra ngoài từ cửa chính".

Các người chơi nam nữ từng người vén cửa hông, từ hai sườn trái phải tiến vào lều thảo luận, theo số thứ tự ngồi xuống.

Đúng 9 giờ, hệ thống phát thông báo, nhắc nhở mọi người rằng buổi tranh cử cảnh sát trưởng chính thức bắt đầu.

.

Sau khi kết thúc thông báo, Đoạn Dịch ngồi xếp bằng, đặt tay trên nút tranh cử cảnh sát trưởng. Nhưng anh không lập tức ấn xuống, mà quan sát động tác các người chơi còn lại. Trong quá trình này, ánh mắt anh cố ý vô tình chạm mắt Bạch Tư Niên.

Bạch Tư Niên theo thường lệ cười cười, làm động tác bắt tay, sau đó xòe tay bỏ cuộc, tỏ vẻ mình không tham dự tranh cử. Đồng tử Đoạn Dịch hơi co lại, bàn tay chợt dùng sức, nhấn nút tranh cử.

Thời gian một phút ngắn ngủi qua đi, vừa nhìn là biết ai tham dự cảnh sát trưởng tranh cử.

Tình hình rất là kịch tính: Người chơi từ số 1 đến số 6 đều không tham gia. Từ số 7 đến số 12 tất cả đều tranh cử.

Theo luật của hệ thống, thứ tự phát biểu tranh cử cảnh sát trưởng là cố định.

Bởi vậy Đoạn Dịch là người đầu tiên lên tiếng.

Đoạn Dịch há miệng nói: "Tôi là tiên tri thật. Số 8 Bành Trình tôi soi ra người tốt. Nguyên nhân vì cậu ấy người quen cũ của tôi, cùng chơi qua nhiều phó bản. Nhưng cậu ấy không đủ tin tôi, lần nào khác phe cũng chỉ dựa theo át chủ bài mà chơi. Cho nên tôi muốn biết thân phận của cậu ấy trước."

"Về việc gán Cảnh Huy, tôi sẽ chọn một người tranh cử, một người không tranh cử. Số 11 Hồng Hiền luôn nghi ngờ tôi là sói, đáng để soi. Nhưng số 5 Bạch Tư Niên có nói, lần này số 11 dụng tâm thăm dò, cậu ta cho rằng số 11 tỷ lệ cao là người tốt. Được, tôi sẽ không soi số 11. Nhưng trái lại, ván Ma Sói chưa bắt đầu, số 5 cần thiết bàn số 11 là người tốt sớm như vậy à?"

"Nếu số 11 người tốt, có lẽ số 5 muốn tranh thủ lòng tin của số 11, kéo người về phe mình? Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng, tôi không đến mức vì hành vi nhỏ mà chắc cú rằng số 5 phe sói. Nhưng vô luận như thế nào, vì hành vi nói đỡ cho số 11, số 5 biến mình thành tiêu điểm, thế nên đêm nay tôi sẽ gán Cảnh Huy và soi số 5."

Nói tới đây, Đoạn Dịch nhìn như tùy ý đặt tay lên vai Bành Trình, nhưng mục đích là ra hiệu Bành Trình đừng có nhận tri. Anh "vô tình" dùng sức nhéo vai Bành Trình mấy cái, mặt hướng những người khác nói: "Còn đêm sau gán Cảnh Huy... số 9 tôi không quen biết. Vậy tạm gán cho số 9 đi. Nếu số 9 nhảy ra cạch tri, là người sói, đến lúc đó tôi sẽ sửa vụ gán Cảnh Huy."

"Tổng kết lại, số 8 Bành Trình tôi soi ra người tốt; gán Cảnh Huy cho số 5, số 9. Nếu số 9 cạch tri, tôi sẽ sửa lại."

Thu hồi bàn tay, Đoạn Dịch hai mắt sáng rực nhìn Bành Trình. "Đến cậu."

Đoạn Dịch cảm thấy, chơi nhiều ván như vậy, Bành Trình chắc là đã có tiến bộ, nghe hiểu lời mình ám chỉ. Chắc là có thể hiểu mình muốn làm cái gì: Tí nữa phát biểu đừng nhận tri.

Bành Trình là người vô cùng tôn trọng át chủ bài, nếu lấy được bài Sói nhất định chơi theo người sói, chứ không dễ dàng nghe lời Đoạn Dịch.

Hôm nay hắn ta vài lần nói bóng gió khẳng định theo phe Đoạn Dịch, nên Đoạn Dịch cơ bản kết luận, hắn ta chính là nhà tiên tri, đã soi mình ra người tốt.

Đoạn Dịch fake tiên tri, không phải vì giúp Bành Trình chắn sói cắn, mà là chắn kỹ năng của bóng ma ác mộng.

Trong ván này, người sói không cần trực tiếp xuống tay với tiên tri.

Thứ nhất là tồn tại khả năng người sói và tiên tri thật cạch chức năng, cả hai tiên tri sống đến cuối ván; Thứ hai, Bóng ma ác mộng có thể【 dọa sợ 】tiên tri, làm tiên tri mất kỹ năng kiểm tra thân phận, chỉ có thể vô năng dậm chân tức tối. Thành ra người sói không cần thiết cắn tiên tri sớm.

Dù không bàn theo logic này, Đoạn Dịch vẫn còn manh mối phó bản.

Người sói không dám chắc mình sẽ chơi thắng Ma Sói, nếu bọn họ thua thì phải đi tìm manh mối, qua màn bằng phương thức bình thường. Cho nên đối với phe sói, manh mối độc nhất vô nhị mà Đoạn Dịch cung cấp rất quan trọng.

Thế nên bọn họ sẽ không dám cắn Đoạn Dịch.

Với nhiều nguyên nhân trên, Đoạn Dịch fake tiên tri không sợ bị cắn.

Cho nên anh chỉ cần chắn Bóng ma ác mộng. Bành Trình là một tiên tri thật thà, tạm thời không nên nhảy ra, tỷ lệ bị dọa sợ sẽ cực nhỏ. Cứ như vậy, ban đêm hắn ta có thể kiểm tra thêm nhiều người, dù không soi ra sói, ít nhất cũng có thể giúp người tốt bài trừ một đáp án sai lầm.

Trò chơi này bất đồng với Ma Sói ngoài đời thực, chỉ dùng lời nói quyết định thắng thua. Trong đây, bọn họ có vô số cơ hội trò chuyện riêng, có thể chơi đa dạng kịch bản.

Đoạn Dịch trăm triệu không ngờ là, Bành Trình thế mà không get được ám chỉ trắng trợn của mình.

Đoạn Dịch thấy hắn ta cười khờ khạo với mình, sau đó nói: "Ôi dào, anh Đoạn đừng fake thân phận tôi. Tôi là tiên tri thật. Mọi người đừng nghĩ chúng tôi chơi phản bội lập trường xác nhận thân phận lẫn nhau, nghĩ chúng tôi là hai sói nha. Khụ khụ cái đó..."

Mặt hướng những người còn lại, Bành Trình nói: "Tôi là nhà tiên tri thật. Số 7 là người tốt tôi soi ra. Anh Đoạn làm người đặc biệt đáng tin cậy. Mọi người ngàn vạn đừng nghi chúng tôi là hai sói. Tôi biết anh ấy làm như vậy, nhất định là vì chắn sói cắn cho tôi! Anh ấy nắm manh mối độc nhất vô nhị, cho nên anh ấy không sợ bị cắn. Nhưng tôi cảm thấy, anh ấy không cần thay tôi chắn sói! Dù sao người nhiếp mộng đêm nay có thể làm tôi bị mộng du, bảo vệ tôi một đêm! Còn việc gán Cảnh Huy...

"Tôi nghe theo anh Đoạn, gán Cảnh Huy cho số 5 số 9! Há há... Uầy, anh Đoạn, anh quay chức năng đi, đúng đúng đúng, buông tay lui đi. Cảm ơn anh đã giúp tôi chắn sói. Nhưng đêm đầu kiểm tra

anh, tôi đã nghĩ, nếu anh là người tốt, tôi hoàn toàn yên tâm để anh lead làng, dẫn dắt người tốt chúng ta qua màn! Tôi nói rồi, tôi tin anh trăm phần trăm."

Đoạn Dịch: "....."

... Tôi cảm ơn cả lò nhà cậu hết lòng tin tưởng tôi.

Đoạn Dịch thầm chửi tục, đến phiên số 9 Vân Hạo phát biểu.

Vân Hạo nói: "Số thứ tự của tôi ở phía sau, tranh cử để phân tích thế cục. Số 7 quay chức năng, hiện tại chỉ có một nhà tiên tri, không có gì để phân tích. Không thêm phiền, tôi lui. Tiên tri muốn gán Cảnh Huy cho tôi, không thành vấn đề, hoan nghênh tới soi."

Cô gái số 10 Đường Hiểu theo sát nói: "Lý do tôi tranh cử không khác mấy số 9. Tôi không có gì để nói. Chỉ là... Vì sao trong mắt tiên tri không có tôi, Hồng Hiền, Thư Dung Dung? Đợi lát nữa nghe thêm xem sao. Tuy nhiên mặc kệ thế nào, nếu Thư Dung Dung nhận tiên tri, tôi khẳng định không tin. Nhưng nếu Hồng Hiền nhận, tôi sẽ theo Hồng Hiền."

Đường Hiểu phát xong ngôn, đến phiên số 11 Hồng Hiền.

Mỗi lần hắn ta nói chuyện đều thích vuốt tóc mái, gần như thành thương hiệu Hồng Hiền.

Theo thường lệ gẩy tí tóc mái, hắn ta nói với Đường Hiểu: "Hiểu Hiểu, em không thể như vậy. Vạn nhất anh lừa em thì sao? Cơ mà lần này đúng là anh không phải sói. Anh cũng không phải tiên tri. Anh tham gia tranh cử vì muốn bàn logic mà thôi. Tuy nhiên trước mắt chỉ có một tiên tri, anh không gì để nói. Xem Dung Dung đi."

Hình như bởi vì hắn ta kêu Thư Dung Dung quá mức thân mật, Đường Hiểu lập tức nhíu mày trừng mắt lườm Thư Dung Dung.

Thư Dung Dung chẳng hề để ý mà nhìn lại Đường Hiểu. "Số 10 nói chuyện kiểu gì thế? Tôi nghi ngờ người số 10 là sói. Nếu tôi nhận tiên tri, cô nhất quyết không theo tôi? Ha ha, tôi cố tình không nhận đấy. Bởi vì tôi là người tốt, tôi không gây phiền mọi người.

Cô một hai phải đối đầu với tôi đúng không? Thế thì dưới tình huống bản thân tôi là người tốt, cô chắc chắn là sói?"

Ba người này, tranh cử mà toàn nói chuyện yêu hận tình thù, tất cả đều là logic bên ngoài.

Trừ ba người bọn họ, cơ bản không ai không nhíu mày.

Ngoài ra, trừ Bành Trình, tất cả những người tranh cử đều rút lui.

Cho nên lúc này không cần bầu phiếu, Bành Trình trực tiếp nhận được huy hiệu cảnh sát trưởng.

Hay lắm, lòi ra mỗi tiên tri, các chức năng khác không hề lộ... Bóng ma ác mộng không dọa Bành Trình thì dọa ai?

Đoạn Dịch thầm thở dài một hơi.

... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhà tiên tri chắc chắn sẽ bị dọa, Bành Trình từ đêm nay đến trước buổi vote ngày mai chỉ có thể vô năng dậm chân.

Hắn ta nhảy ra nhận tiên tri, nhảy một phát dứt điểm luôn.

Chương 132

Hoang mạc ban đêm vô cùng rét lạnh. Nhưng may mắn mục đích chủ yếu hệ thống thiết kế trò chơi này là thông qua đấu trí kích phát tinh thần lực của người chơi, chứ không phải tra tấn cơ thể. Vì vậy lều trại này rất chắc chắn, chặn cơn cuồng phong ở bên ngoài.

Thế là ta có cảnh tượng kỳ dị: bên ngoài gió bão gào thét cát vàng bay tứ tung, nhưng bên trong an bình hiền hòa. Trong lều không gió không cát, bốn góc thắp một cây đuốc sáng trưng, làm không khí nhiễm hơi ấm.

Kết thúc giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng, hệ thống tuyên bố tối hôm qua là đêm Bình An.

Cùng lúc đó, một chiếc huy hiệu lấp lánh tỏa sáng xuất hiện trong lều, bị ngọn đuốc ánh màu đo đỏ.

Bành Trình vui vẻ nâng Cảnh Huy bằng hai tay, trịnh trọng cài trước ngực mình.

Sau đó hắn ta hướng mọi người, giọng mạnh mẽ vang dội: "Ha ha, thế cục bất lợi cho sói! Tôi cứ sợ mọi người nghi ngờ tôi và số 7 là hai sói xác nhận thân phận lẫn nhau, nhưng hiện tại xem ra tôi khỏi cần chứng minh! Mọi người tin tôi là tiên tri thật! Số 7 chính là người tốt tôi soi ra! So với vàng còn thật hơn!"

Đoạn Dịch được soi ra người tốt đỡ trán thở dài, cúi đầu không nói.

Sau đó anh nghe thấy âm thanh của số 11 Hồng Hiền: "Hay lắm cảnh sát trưởng, vậy cậu quyết định ai lên tiếng trước ai lên tiếng sau đi. Mà nói này... Tôi cảm thấy mình xui quá thể! Không thể nào bình tâm nổi! Ván trước làm sói gặp đồng đội sói như Hồ Tấn. Ván này làm người tốt... thì gặp tiên tri như cậu. Thôi tôi chịu, thế nào cũng được."

Bành Trình lập tức trừng hắn ta: "Giề, ý anh là gì?"

Hồ Tấn cũng theo sát tức giận nhìn về phía Hồng Hiền: "Ván trước liên quan gì ván này mà nhắc tới? Còn nữa, ván trước là ai đêm đầu tiên không dám gặp mặt nhau, tự cắn không bàn với ai, tốc độ tay còn nhanh như vậy? Tôi tham gia tranh cử nhảy ra nhận tri, giúp soi cậu ra người tốt, còn chơi phản logic! Tôi chả hiểu cậu tự cắn lời chỗ nào!"

Hồng Hiền cạn lời lắc đầu: "Trong trò chơi, không có người sói nào dám tự cắn. Tôi dựa vô điều này, đánh cược mình có thể sống đến cuối thôi. Không được à? Trên cơ sở này, tôi chơi núp càng sâu càng tốt, đến cuối ai dám đụng vào tôi?"

"Được rồi được rồi!" Số 8 Bành Trình lấy khí thế cảnh sát trưởng, hung hăng vỗ bàn, "Hai ngươi đừng cãi nữa. Tranh thủ thời gian quyết định hôm nay vote ai. Cái kia... Khụ khụ, tôi nghe người tốt! Hơ hơ..."

Nhìn hướng Đoạn Dịch, Bành Trình nói: "Người tốt, anh nói hai câu đi?"

Đoạn Dịch thở dài lại thở dài, chưa thể bình tĩnh được.

Hít thở vài hơi, Đoạn Dịch vỗ vỗ vai Bành Trình, nói với những người khác: "Những người không tranh cử có thể nói trước. Để tôi nghĩ thứ tự... Hay là, số 5 cậu nói trước đi."

Nhìn hướng Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch nói tiếp: "Hiện tại chúng ta chỉ có tiên tri ra mặt, tối nay chắc chắn Bành Trình sẽ bị Bóng ma ác mộng dọa. Cho nên tình huống lý tưởng nhất là nhử ra được Bóng ma và vote loại."

"Số 5 Bạch Tư Niên chơi khá giỏi, nếu cậu là người tốt, tôi cho rằng cậu sẽ là kiểu người dẫn dắt tiết tấu, nắm quyền chủ động. Nhưng không thấy cậu tranh cử. Tôi cảm thấy cậu đang muốn núp."

"Bóng ma ác mộng có kỹ năng rất mạnh, tốt nhất không nên biến mình thành tiêu điểm ngay từ đầu. Thế nên đối với lá bài này, cách

chơi ổn thỏa nhất là không nhận tiên tri, cũng không làm bất kỳ thao tác nào. Bóng ma ác mộng chỉ cần che giấu bản thân, và nhử thân phận của người khác là được. Cho nên, tôi muốn nghe số 5 nói trước. Tôi cảm thấy có thể cậu rút được lá bài này."

"Được. Tôi nói trước." Bạch Tư Niên cười nhìn về phía Đoạn Dịch, nói, "Số 7 à, anh không phát hiện lời nói của mình mâu thuẫn sao? Anh nói, không dám thao tác, không biến mình thành tiêu điểm, là cách chơi Bóng ma ác mộng ổn thỏa nhất. Những lời này tôi tán thành, người có trình độ chơi Ma Sói khi lấy được lá Bóng ma ác mộng, đúng, chơi theo kiểu này tương đối ổn."

"Nhưng đồng thời anh lại nói, anh cảm thấy tôi chơi giỏi. Thế thì mâu thuẫn lắm? Thật ra tôi cũng cảm thấy mình chơi khá tốt. Nhưng theo tác phong của tôi, một khi bốc được lá Bóng ma ác mộng, tôi tuyệt đối sẽ không chơi theo kiểu an toàn. Lấy được lá này, che giấu đương nhiên an toàn, nhưng sẽ không thể thông qua việc quan sát biểu cảm để nhử ra thân phận người khác, trừ tiên tri, tôi sẽ không thể đoán được thân phận của ai. Như vậy thì tôi cần chủ động mới được."

"Ví dụ như tôi có thể tham gia tranh cử, fake chức năng, rồi rút lui nói mình fake chỉ vì lừa sói. Thông qua hành động fake chức năng, quan sát biểu tình mọi người một lượt, tôi dễ dàng đoán thân phận của người khác hơn, đúng không?"

Tạm dừng một lát, liếc một chút phản ứng mọi người, Bạch Tư Niên lại nói: "Đương nhiên, ví dụ của tôi không thỏa đáng, nhưng tôi chỉ nói đơn giản rằng nếu tôi rút được Bóng ma ác mộng sẽ chơi như thế nào thôi. Thực tế là tôi không rút được lá này, lý giải không đủ sâu, cũng chưa từng tự hỏi rốt cuộc nên chơi như thế nào. Nói trở về, nếu tôi nêu ví dụ quá thỏa đáng, lỡ Bóng ma ác mộng bắt chước thì làm sao bây giờ?"

"Tóm lại, trọng điểm của tôi là, số 7 nói tôi chơi giỏi, nhưng lại nghi tôi là Bóng ma ác mộng không dám liều lĩnh, cách nói của anh mâu thuẫn. Cho nên tôi không nhận."

Duỗi người, Bạch Tư Niên tiếp tục nói: "Giải thích xong nguyên nhân không phải Bóng ma ác mộng, giờ tôi sẽ nói nguyên nhân vì

sao người tốt tôi đây không tranh cử. Số 7 thăm dò rất tích cực, đơn độc liên hệ với tiểu binh nơi này, tôi cảm thấy tỷ cao anh ấy là người tốt."

"Vừa rồi thời điểm tranh cử cảnh sát trưởng, tôi là người tốt, vốn muốn tranh cử fake thân phận lừa sói. Nhưng khi tôi và số 7 chạm mắt nhau, nhìn ra anh ấy muốn tranh cử. Dưới tiền đề tôi cho rằng anh ấy có chức năng, rất có thể sẽ là nhà tiên tri. Tôi không nên ở vị trí trước anh ấy mà cạch tri với anh ấy. Bởi vậy cuối cùng tôi không ấn tranh cử. Cái này không có nghĩa là tôi núp dân thường, không suy xét vì người tốt, không nắm quyền chủ động."

Nói đến đây, Bạch Tư Niên xem Đoạn Dịch một cái, đối với những người khác nói: "Thanh minh xong rồi, tôi bàn một chút về sói đi. Từ số 1 đến số 6 tạm thời không bàn vì họ chưa nói gì. Tôi bàn về người đã tranh cử trước nhé. Xuất hiện tình huống một người duy nhất nhận tiên tri, trừ nhân tố Bóng ma ác mộng, tôi nghĩ còn nguyên nhân khác. Tối hôm qua người sói không thương lượng rõ ràng chiến lược, tính ban ngày tìm cơ hội bàn bạc, nhưng không ngờ lại được phân phối phòng ở chung, thế nên ban ngày hoàn toàn không có cơ hội quyết định ai sẽ nhận tiên tri."

"Nhưng vô luận như thế nào, trong số những người tranh cử chắc là có sói. Tôi cường điệu nghi vấn về số 10 và số 12. Hai cô gái mắng nhau, nhưng lý do đều là logic ngoài sân. Tôi cho rằng giữa hai cô có ít nhất một sói. Không dám nhận tiên tri, lại sợ bị công kích, dưới tình huống bàn không ra logic, chỉ có thể nhấn mạnh thông tin ngoài lề. Đây là tâm thái mà sói thường có."

Lời của Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch không đánh giá, nhưng đoạn cuối thì cơ bản tán thành.

Người đi được đến hiện tại mà phát ngôn lộn xộn, không bàn logic, chỉ biết nói về yếu tố bên ngoài hầu như là rất ít. Trừ người thật sự ngu đến mức hết cứu, thì chỉ có người không phải người tốt là mang tâm thái này.

Lấy Tra Tùng Phi làm ví dụ. Khi chơi Ma Sói mà không bàn được logic, cậu sẽ chọn không nói lời nào, chứ không phải nói bừa logic bên ngoài, lôi người khác xuống nước.

Đến tận bây giờ mà vẫn chơi kiểu này, người chơi tham gia tranh cử nhưng toàn nói xàm, rất có thể là chơi theo kịch bản: Cố tình xây dựng hình tượng "Tôi không biết chơi, tôi không biết suy luận, tôi là đứa não tàn chỉ biết yêu", quấy nhiễu phán đoán của người tốt.

Từ góc độ này, cách số 10 và số 12 lên tiếng vô cùng khả nghi.

Một người có hình tượng mất não là rất nhỏ. Một ván đồng thời có hai người như vậy, cơ bản không có khả năng. Cho nên trong hai người ít nhất có một sói.

Số 10 Đường Hiểu mê mệt Hồng Hiền không nhẹ, tỷ lệ yêu đến lú não cao hơn.

Suy ra số 12 Thư Dung Dung là sói cao hơn.

"Hít..." Nghe Bạch Tư Niên nói xong, Bành Trình cào phía dưới, nhìn về phía Đoạn Dịch, "Tôi cảm thấy cậu ấy nói đúng. Hay là lên tiếng theo thứ tự số 6, 4, 3, 2, 1, sau đó đến lượt số 12 và số 10 biện hộ?"

Đoạn Dịch không nói thêm gì. "Được. Cậu quyết định."

Vì thế Bành Trình ho nhẹ vài tiếng, bảo Hồ Tấn lên tiếng.

Số 6 Hồ Tấn nói: "Nói thật, tôi cảm thấy Bạch Tư Niên nói có lý. Hơn nữa hôm nay lúc mấy người chúng tôi ra ngoài, cậu ta đã hành động một mình, không bài trừ khả năng nắm được manh mối quan trọng. Và nhìn cách phát biểu, số 10 số 12 rất đáng nghi. Số 10 có thể là ngốc bạch ngọt thật, nhưng số 12 tuyệt đối không phải. Tôi muốn nghe số 12 biện hộ thế nào. Tôi cảm thấy tỷ lệ cô ấy là sói cao hơn."

Đến phiên số 4 Phương Đông Vũ lên tiếng: "Bạch Tư Niên tôi không quen biết, trước không bàn. Ừm... Đều đang nói 10 và 12, tôi cũng nghi nhẹ số 12 đi. Số 12 lên tiếng không khác lắm với ván trước, nhìn qua toàn nói chuyện bên ngoài, mà không thiệt tình bàn logic. Lần trước cô ấy là sói, liên hợp số 8, 9 muốn hại chết

tôi. Nếu trạng thái hiện tại không khác ván trước, theo ý tôi, cô ấy có thể là sói."

Kế tiếp đến lượt số 3, số 2 lên tiếng.

Hai người không bàn được thông tin gì mới, cơ bản là nói giống 3 người trước, đều đặt nghi vấn số 12.

Hai cô bạn thân nói xong, đến lượt số 1 Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan do dự một chút, vẫn mở miệng nói: "Bạch Tư Niên đề cập số 10 và số 12 có vấn đề, cái này không có gì sai. Số 6 Hồ Tấn thuận thế đặt vấn đề giữa hai cô ai là sói, tiến thêm một bước phân tích, vẫn ổn đi. Nhưng số 2, số 3, số 4 đều nghi ngờ số 12... Nghe xong một lượt, tôi không thể không tự hỏi... số 12 hình như không có đồng đội. Nếu nghĩ theo góc độ này, tôi cảm thấy số 10 có tỷ lệ là sói cao hơn."

"Ừm... Trước tiên chưa quyết định. Tôi muốn nghe hai người biện hộ rồi mới xác nhận."

Lời Ổ Quân Lan nói, cũng là suy nghĩ của Đoạn Dịch.

Đối với người chơi đặt nghi ngờ, thân phận của họ thật ra không thể xác nhận.

Tiên tri không soi trúng người sói, dưới tình huống anh đẩy tôi né, sẽ có người đầu tiên mở miệng hất bát nước bẩn vào người chơi khác, buộc bọn họ lên tiếng. Đây là cách chơi thường quy. Vì cách chơi trò này là đoán thân phận bằng cách nói chuyện.

Khi mọi người đều nói giống nhau, dưới tiền đề không có lỗ hổng, người dẫn đầu có thể là sói dắt mũi, nhưng cũng có thể là người tốt tiến thêm một bước xác minh thế cục. Thân phận bọn họ đến tột cùng như thế nào, không thể dễ dàng phán đoán.

Dưới tình huống này, những người sau mù quáng đón ý nói hùa, ngược lại mới là sói.

Theo Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên đặt nghi ngờ về số 10 số 12, tạm

chưa bàn. Hồ Tấn cường điệu nghi ngờ số 12, suy ra hắn ta không cùng phe số 12. Phương Đông Vũ từng bị số 12 giáp tiếp hại, phân tích của cô về số 12 xem như có logic, không hẳn là hùa ý. Như vậy việc số 4 nghi ngờ số 12, cũng tạm thời chưa thể định nghĩa.

Nếu 12 là người tốt, Hồ Tấn có thể là sói, mà số 2, số 3 cùng nghi ngờ số 12 đại khái suất một người sói.

Ổ Quân Lan không phải kiểu người biết dẫn dắt tiết tấu, nhưng chơi Ma Sói cùng nhau một thời gian dài, Đoạn Dịch phát hiện cô chơi đặc biệt ổn. Cô có logic cơ bản và sức phán đoán nhạy bén, hơn nữa trực giác luôn rất chuẩn.

Lấy phó bản thứ nhất ra nói, rất nhiều người chơi ban đầu không biết quyết định như thế nào, đều sẽ thẳng thừng làm y theo định luật "ai bất thường, giết".

Nhưng Ổ Quân Lan mới vừa bắt đầu liền đứng về phe Minh Thiên và Đoạn Dịch, theo bọn họ vote số 10 Trương Trác.

Lập tức cùng Ổ Quân Lan liếc nhau, Đoạn Dịch gật đầu, ánh mắt hướng tới số 10 và số 12. "Hiện tại tiêu điểm nằm trên hai người. Hai người hãy biện hộ đi. Chuyện giữa hai cô cùng Hồng Hiền, không ai quan tâm đâu. Ai mà nhắc lại, tôi trực tiếp coi là sói. Yêu đương mất não, rút được bài người tốt thì cũng vô dụng. Chỉ cần không phải chức năng, đều có thể bị loại. Tôi nhắc nhở hai cô một câu, muốn yêu đương thì cần phải sống sót. Nếu các cô là người tốt, thế thì làm ơn suy luận đàng hoàng, đừng nói lời vô nghĩa."

Đoạn Dịch nói xong, số 10 Đường Hiểu lên tiếng. "Tôi chả biết mình bốc được lá sói khi nào. Đầu tiên nói nguyên nhân tôi tranh cử, vì tôi không muốn bầu phiếu cho ai. Tôi luôn luôn chọn sai phe. Tôi cũng không biết suy luận logic. Các anh mắng tôi yêu vô lú não gì đó, cũng chả sao. Tôi đây thích Hồng Hiền, tôi che chở anh ấy, thì sao? Dù sao trong trò chơi tôi chưa từng hại ai, tôi không thấy bản thân mình dựa vào thông minh đi đến hiện tại. Tôi không hại người, đương nhiên đồng đội tin tôi. Cho nên tôi có thể đi đến hiện tại."

Số 12 Thư Dung Dung mỉm cười, chống cằm nhìn Đường Hiểu:

"Được rồi, cần gì giả bộ? Lời cô vừa nói chỉ có một câu miễn cưỡng xem như nói thật, đó là dù thế nào cũng sẽ che chở Hồng Hiền. Nhưng cô thật sự giống lời cô nói, chưa từng làm chuyện gì xấu? Tôi thấy không phải đâu. Chẳng lẽ cô không nhớ nhóm ba người chúng ta qua màn như thế nào à? Tất cả mọi người chết hết, thừa lại ba chúng ta. Một đường đi tới đây, tôi không dám nói bản thân quang minh lỗi lạc, nhưng tôi làm tôi dám nhận, cô dám à?"

"Những người khác muốn nghe tôi bàn logic... Nói thật là logic trong sân tôi không suy luận ra gì. Hồng Hiền tôi không bàn. Tôi bàn về phó bản đi. Chị gái nhỏ số 1 Tiểu Lan, còn có số 2, số 3..."

Thấy Ổ Quân Lan nhìn mình, Thư Dung Dung nói: "Số 4, số 10 xem như kết thù với tôi, nhưng ba người không có thù gì với tôi, hẳn là ba người có thể khách quan nói giúp tôi? Hôm nay để tìm cách ra ngoài tìm manh mối, chỉ có duy nhất mình tôi suy nghĩ biện pháp. Tôi muốn câu dẫn tiểu binh vóc dáng cao, chuyện này các cô thấy nha?"

Tiểu binh vóc dáng cao?

Đừng nói cô ta nhắc tới Tiểu Thiên?

Đoạn Dịch nhíu mi.

Không chú ý tới ánh mắt Đoạn Dịch, Thư Dung Dung tiếp tục nói: "Tuy các cô khinh thường cách của tôi, nhưng các cô không thể phủ nhận nỗ lực của tôi. Đúng là tôi chơi Ma Sói không giỏi, nhưng tôi vĩnh viễn tôn trọng át chủ bài. Lần trước tôi dám vì người sói đi câu dẫn Đoạn Dịch, lần này dám vì người tốt đi bồi ngủ với tiểu binh. Tôi hổng sao hết nha. Các cô đều thấy mà, sau khi tiểu binh vóc dáng cao bỏ đi, tôi liền kiếm người khác? Ôi ôi, nhớ đúng chưa, nửa giờ trước khi bắt đầu thảo luận, tôi còn đang ở bên ngoài tra manh mối đó!"

"Trái lại số 10, cô ta làm gì? Cô ta toàn ngồi trong góc châm chọc mỉa mai tôi thôi, chẳng cống hiến tí gì cho người tốt! Cô ta không ngốc bạch ngọt như mọi người nghĩ đâu, cô ta muốn dùng logic bên ngoài loại tôi ra, mới phát biểu tranh cử kiểu đó! Tôi trúng kế, tôi phản bác vài câu, lúc này mới bị mấy người coi thành tiêu

điểm! Í, đúng rồi..."

Quay đầu nhìn về phía Đoạn Dịch, Thư Dung Dung lại nói: "Thật ra quan hệ giữa tôi và Hồng Hiền, chị gái nhỏ số 1 ở phó bản trước đã nhìn thấu rồi. Tôi đây cũng không còn gì để giấu. Tôi không hề thích Hồng Hiền, tôi và anh ấy lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Anh ấy muốn cua số 10... À không, không nên nói cua, là PUA, khống chế tinh thần số 10, biến cô ta thành công cụ hoàn toàn nghe lời mình trong trò chơi này..."

"Bởi vậy á, anh ấy chơi trò chợt xa chợt gần, đả kích lòng tự tin của cô ta, đồng thời xây dựng ảo giác cô ta có rất nhiều tình địch, khiến cô ta dùng mọi cách lấy lòng anh ấy, không dám làm trái ý anh ấy. Tóm lại, tôi phối hợp diễn kịch với Hồng Hiền thôi. Các anh đừng cho rằng chúng tôi yêu đương mất não thật nha!"

Cuối cùng Thư Dung Dung đá mắt khiêu khích về phía số 10 Đường Hiểu: "Nghe thấy chưa? Cô chính là công cụ của Hồng Hiền. Trên giường dưới giường, cô đều là công cụ."

Thái độ Thư Dung Dung đanh đá, thông tin để biện hộ cũng vô cùng lớn.

Cô nói xong một đoạn dài, người da mặt dày như Hồng Hiền có hơi không dám ngẩn mặt. Còn Đường Hiểu cả người phát run, cứ như hít trúng khí độc. Những người khác đều tạm thời không nói chuyện. Thế nên toàn thể trầm mặc suốt một phút đồng hồ.

Một phút sau Bành Trình đánh vỡ sự im lặng.

Hắn ta chọc chọc bả vai Đoạn Dịch, dùng tông tất cả mọi người có thể nghe được, nói: "Vừa rồi anh nói, hai cô ấy ai nói logic bên ngoài liền coi như sói. Nhưng tôi thấy cả hai đều nói logic bên ngoài."

Đoạn Dịch: "....."

Một phút sau, Đường Hiểu đứng dậy đẩy Hồng Hiền. "Lời cô ta nói có phải thật hay không?"

"Cục cưng à đừng quậy. Hiện tại sắp hết thời gian vote. Trước khi chốt vote, hắn là em biết nặng nhẹ, đúng không?" Hồng Hiền cau mày, nhìn ra đang cực lực khống chế tính tình, nhưng dần lộ mất kiên nhẫn.

Đường Hiểu nắm lấy tay hắn ta, ép hỏi: "Nếu em nói em không phải sói, anh có tin hay không?"

"Anh, anh mẹ nó trò chơi này, anh biết thế nào... Ấy không phải, Hiểu Hiểu, đương nhiên anh tin em." Hồng Hiền nói.

Đường Hiểu chỉ tay vào thiết bị của hắn ta: "Vậy ngay trước mặt em, anh vote số 12 cho em xem. Lần trước anh theo cô ta vote em rồi, lần này thì sao? Anh vẫn tin cô ta không tin em, có phải hay không?"

"Vấn đề không phải anh tin ai, đây là trò chơi suy luận..."

"Từ trước tới nay em chưa từng suy luận logic. Em chỉ hỏi anh một câu, anh tin em hay không?"

"Em đừng vô cớ gây rối."

"Em vô cớ gây rối khi nào?"

Những người khác ngồi nghe: "..."

Hai người này qua lại giằng co một hồi lâu, cuối cùng Đường Hiểu khóc lóc chạy về lều nữ. "Được, em là sói, em nhận. Anh vote em đi. Khỏi cần anh đẩy em vào tù, giờ em chết luôn cho anh xem."

Ổ Quân Lan nghĩ nghĩ, đứng lên chạy theo. "Để tôi đi xem, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì. Mọi người cứ tiếp tục. Lát nữa tôi quay lại."

Sau khi Ổ Quân Lan rời đi, bầu không khí vẫn như cũ quanh quẩn sự im lặng xấu hổ.

Đoạn Dịch mở miệng giữa bầu không khí xấu hổ đến độ kết thành mây đen: "Tôi sẽ phân tích theo cảm giác bản thân. Xem cách hai

người vừa lên tiếng, tâm thái và hành vi của số 12 nhỉnh hơn một chút. Kết hợp với phát biểu tranh cử, số 10 Đường Hiểu là người gợi chuyện trước, dùng thông tin ngoài lề dồn trọng tâm vào số 12. Số 12 Thư Dung Dung bị vậy mới phản bác lại, logic này hợp lý. Tổng hợp hai lần lên tiếng, tôi cho rằng thân phận của số 12 đáng tin hơn một chút. Huống chi số 10 đã nhận mình là sói."

"Dưới tình huống số 12 là người tốt, chúng ta hãy phục bàn một lượt những người vừa lên tiếng. Số 6 Hồ Tấn trực tiếp nghi ngờ số 12. Số 2, số 3 cùng nhau nghi ngờ số 12. Số 6 tạm không nói, số 2 số 3 hơn phân nửa có một sói."

Nói đến đây, nhìn Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch nói tiếp: "Ngoài ra, vừa rồi bọn họ nói cậu đáng tin. Nhưng tôi thấy chưa chắc. Vừa rồi cậu nói, rút được lá Bóng ma ác mộng mà không làm gì sẽ rất khó nhử thân phận người khác. Lời này nghe qua thì không sai, nhưng nghĩ kỹ lại có vấn đề."

"Đầu tiên, đây không phải trò chơi online, càng không phải một lần lên tiếng định sinh tử. Trong quá trình thăm dò ban ngày, cậu có nhiều cơ hội trong tối ngoài sáng nhử thân phận, dùng kịch bản một chọi một với người chơi khác. Thế thì cậu đâu cần gây chú ý trong lúc thảo luận tập thể, biến mình thành tiêu điểm? Điều này không cần thiết."

"Tiếp theo, kể cả cậu phản bác rằng thời gian thăm dò phó bản khẩn trương, ban ngày không có thời gian chơi kịch bản, chỉ có thể thông qua buổi thảo luận để làm, ví dụ như fake chức năng rồi quay chức năng, đúng, có thể. Nhưng nếu là như thế, vậy thì cậu căn bản không cần làm gì vào ngày đầu tiên."

"Nguyên nhân rất đơn giản, ngày đầu tiên thảo luận, tiên tri chắc chắn sẽ nhảy ra. Như vậy đêm thứ hai, cũng chính là đêm nay, cậu sẽ dọa tiên tri, chứ không phải chức năng nào khác. Một khi đã như vậy, cậu không cần ra mặt nhử chức năng khác. Mặc kệ cậu muốn chơi kịch bản gì, đều có thể đợi đến ngày hôm sau rồi mới làm."

"Đương nhiên, cái này chỉ tính khi cậu lên tiếng có sai sót. Tôi không thể chắc cú cậu chính là Bóng ma ác mộng. Huống chi cậu

có manh mối hòa thượng, tôi không dám động vào cậu. Hôm nay vote số 10 Đường Hiểu trước."

Hơi nhíu mày, Đoạn Dịch nhìn về phía các người chơi còn lại. "Tôi sắp xếp công việc cho các chức năng nhé. Tôi đề nghị đêm nay người nhiếp mộng làm số 5 Bạch Tư Niên bị mộng du, đêm mai làm mộng du thêm lần nữa là có thể "giết" cậu ta. Tất nhiên, nếu bạn có suy nghĩ khác, bạn có thể chọn mộng du người mà bạn nghi là sói. Cái này tùy bạn quyết định."

"Ơ không phải..." Bành Trình nghĩ đến cái gì, hoảng sợ nhìn về phía Đoạn Dịch, "Ơ, sao anh không nói người nhiếp mộng bảo vệ tôi?"

Đoạn Dịch lần nữa vỗ vai hắn ta, nói lời thấm thía: "Tối hôm qua là đêm Bình An, nghĩa là phù thủy hết thuốc giải. Đêm nay dù người nhiếp mộng bảo vệ cậu, cậu không bị sói cắn, thì chắc chắn cũng sẽ bị Bóng ma ác mộng dọa sợ. Cho nên, dù cậu có bị cắn hay không, ngày mai đều sẽ không báo được kết quả soi. Mà vì tránh để cậu soi người đêm mai, người sói sẽ cắn cậu. Đến lúc đó người nhiếp mộng có mộng du cậu cũng không muộn."

Nghe xong, Bành Trình hiểu sơ sơ gật đầu.

Nhưng rất mau hắn ta hoảng sợ nhìn về phía Đoạn Dịch: "Lỡ đêm nay người sói vì không để tôi soi người đêm mai, đêm nay cắn tôi luôn thì sao? Anh không cho người nhiếp mộng bảo vệ tôi đêm nay..."

Đoạn Dịch tha thiết nói: "Nếu đêm nay sói cắn cậu, thế thì cậu an tâm vào tù thôi. Tin tôi, tôi sẽ mang cậu ra ngoài."

Chương 133

Bóng đêm thâm trầm. Bên ngoài lều chỉ còn thanh âm gió lốc gào thét.

Do có giai đoạn tranh cử cảnh sát trưởng, buổi thảo luận và chốt vote Ma Sói sẽ kết thúc lúc 11 giờ đêm. Lúc này thời gian vừa đúng 10 giờ 50 phút, còn 10 phút nữa sẽ kết thúc buổi thảo luận đêm nay.

Ổ Quân Lan từ chỗ lều nữ đi tới, nói với mọi người: "Đường Hiểu tạm thời không sao."

Nói xong, côngồi xuống vị trí của mình, lấy thiết bị gõ vài cái, lựa chọn đối tượng để vote.

Trong lúc này, Hồng Hiền ngáp một cái, liếc hướng Bành Trình, âm dương quái khí nói câu trào phúng: "Bằng hiểu biết của tôi về Đường Hiểu, em ấy chắc chắn là sói. Ha, giờ tôi có hứng chơi trò chơi lại rồi. Tuy chúng ta có một tiên tri như vậy... Nhưng phe sói cũng có một người IQ kém. Coi như huề ha."

Nghe lời này, Ổ Quân Lan buông thiết bị, lạnh lùng nhìn về phía Hồng Hiền, cau mày nói: "Còn không phải cậu nhìn trúng tính cách và chỉ số thông minh của Đường Hiểu, thấy cô ấy dễ bị tẩy não, mới chọn làm đối tượng xuống tay à? Thế nào, đi đến bước này, cậu cảm thấy cô ấy hết giá trị lợi dụng, nên thoải mái lộ nguyên hình trước mặt cô ấy? Tôi nói loại người như cậu, được tiện nghi liền khoe mẽ, còn nói lời bỡn cợt không đáng một đồng. Cậu không cảm thấy mình ghê tởm hả?"

"Tôi cảnh cáo chị tôn trọng người khác vào, cái gì mà kêu tôi lợi dụng em ấy?" Hồng Hiền trừng liếc Ổ Quân Lan, bật lửa cái "Tách" đốt cho mình điếu thuốc, khinh miệt nói, "Tôi nói chị biết, tôi chẳng hề hạ thấp em ấy. Tôi nói sự thật mất lòng thôi. Con người Đường Hiểu, tôi bị động mang theo đấy."

"Vừa rồi mọi người nghe em ấy nói rồi chứ? Chẳng lẽ mọi người

cảm thấy em ấy dựa vào bản thân đi đến hiện tại? Mọi người nói tôi bắt cá hai tay, nói tôi dại gái, nói tôi lừa gái, chả sao hết. Nhưng đừng có gán bêu danh của người khác lên người tôi, tôi không nhận. Tôi nói cho chị biết Ổ Quân Lan, Đường Hiểu với chỉ số thông minh như vậy, may là bám theo tôi. Không có tôi, em ấy đã sớm chết cả chục lần rồi! Em ấy nên biết ơn tôi!"

Ổ Quân Lan ôm ngực, ánh mắt càng thêm lạnh. "Nếu cô ấy sống sót ra khỏi tù, cậu sẽ dùng những lời này tẩy não cô ấy, khiến cô ấy tiếp tục thuận theo mình đúng không? Cậu cho rằng cô ấy không thể sống thiếu mình?"

"Vốn dĩ chính là như vậy! Thôi lười nói chuyện vô nghĩa, lãng phí thời gian." Hồng Hiền đứng lên, đi thẳng về lều người chơi nam.

Ổ Quân Lan nhắm mắt lại. "Tôi cũng lười nói nhảm với cậu. Nhưng cậu có tin không, loại người như cậu sẽ có ngày bị lật xe?"

"Ha ha, được thôi, nếu có một ngày như vậy, hy vọng chị còn mạng để thấy." Đây là câu cuối cùng Hồng Hiền bỏ lại khi rời khỏi lều thảo luận.

Thời điểm Hồng Hiền về lều người chơi nam, hai tay chống nạnh, miệng ngậm thuốc lá.

Đoạn Dịch vẫn luôn nhìn chăm chú hắn ta, quan sát động tác hai tay của hắn ta.

Chờ Hồng Hiền đi khuất, Đoạn Dịch duỗi tay ấn bả vai Bành Trình. "Chuẩn bị sẵn sàng, đua tốc độ tay, đúng 11 giờ sử dụng kỹ năng soi!"

Vừa rồi trong lúc Ổ Quân Lan lời qua tiếng lại với Hồng Hiền, Đoạn Dịch vẫn luôn lưu ý động tác của mọi người.

Chuẩn xác mà nói, từ 10 giờ 50 phút anh đã bắt đầu quan sát.

Trò chơi Ma Sói của bọn họ rất đặc biệt, thời gian "Trời tối rồi xin mời nhắm mắt" dài đến 23 tiếng đồng hồ.

Khi có tranh cử cảnh sát trưởng, từ 11 giờ sẽ bắt đầu "vào đêm"; không có tranh cử cảnh sát trưởng, từ 10 giờ sẽ bắt đầu "Vào đêm".

Ngay khi bắt đầu vào đêm, từ tiên tri, phù thủy, thợ săn, thường dân đến nhóm người sói, đều có khoảng thời gian kích hoạt kỹ năng rất dài. Tại phó bản《 chơi trốn tìm 》, Minh Thiên rút được lá người sói, đã từng lừa Đoạn Dịch bằng một mánh: Chờ đến ban ngày nói dối Đoạn Dịch, rồi loại Bảo vệ.

Nhưng trong tình huống bình thường, mọi người đều cố sử dụng kỹ năng càng sớm càng tốt, cơ bản đều hành động ban đêm đúng nghĩa đen.

Nêu ví dụ, nếu người sói có thể nhanh chóng cắn tiên tri, sẽ làm tiên tri không kịp soi ai. Nhưng nếu người sói do dự, dùng kỹ năng chậm, rất có thể sẽ phát sinh tình huống: tiên tri soi xong người, báo kết quả kiểm tra, thậm chí ban ngày cùng mọi người thăm dò chán chê mới bị vô tù. Tương đương với việc người sói cho nhà tiên thêm cơ hội tìm ra mình.

Bởi vậy, mặc dù thời gian "Trời tối rồi xin mời nhắm mắt" rất dài, nhưng mọi người vẫn sẽ mau chóng sử dụng kỹ năng.

Trong quá trình này, cái người chơi đua chính là não và tốc độ tay.

Nhà tiên tri phải nhanh chóng quyết định soi ai và thao tác thiết bị; người sói cũng phải sớm thảo luận chọn cắn ai, đồng thời tránh tai mắt của người khác và thao tác thiết bị.

Mà trong số đó lại có những lá bài đặc biệt: Họ có quyền hành động sớm hơn người sói bình thường và chức năng cơ bản.

Ví dụ như Đoạn Dịch từng rút được lá ảo thuật, mỗi lần đều được quyền hành động trước mọi người mười phút. Kỹ năng của chức năng đặc biệt mang tính chất quyết định.

Cho nên Đoạn Dịch suy đoán, người rút được Bóng ma ác mộng, cũng có thời gian sử dụng kỹ năng sớm hơn người khác mười phút.

Bởi vậy, từ 10 giờ 50 phút, anh bắt đầu lưu ý động tác các người chơi.

Trong đó trọng điểm chú ý đương nhiên là số 5 Bạch Tư Niên.

Nhưng sự tình hiển nhiên không thuận lợi như Đoạn Dịch tưởng tượng.

Khoảng 10 giờ 50 phút, có rất nhiều người sử dụng thiết bị, bấm vote số 10.

Muốn đơn thuần thông qua quan sát người chơi xài thiết bị để phỏng đoán ai là Bóng ma ác mộng, là một việc vô cùng khó khăn. Bởi vì khoảng thời gian này là thời gian vote, ai cũng có thể dùng thiết bị.

Đoạn Dịch nghi ngờ, Bóng ma ác mộng đã xuống tay dọa người.

Nhưng anh không thể hoàn toàn khẳng định, cho nên vẫn thúc giục Bành Trình sớm soi người chơi.

Tuy Bành Trình không nghĩ được nhiều như Đoạn Dịch, nhưng hắn ta vẫn biết mình phải mau mau soi người.

Bành Trình suy nghĩ rất đơn giản, người sói và tiên tri đều có thể sử dụng kỹ năng lúc 11 giờ đúng. Người tốt đang chiếm ưu thế, vì đây là thế cục tiên tri duy nhất, Bành Trình đây dám quang minh chính đại cầm thiết bị sử dụng kỹ năng, nhưng người sói thì không dám.

Cho nên hắn ta cảm thấy mình có thể kiểm tra thân phận của một người trước khi sói cắn.

Bởi vậy, trước khi Đoạn Dịch mở miệng nhắc nhở, Bành Trình đã mở sẵn thiết bị, bấm danh sách người chơi, ngón trỏ đặt cách màn hình nửa phân tùy thời đợi lệnh.

Vạn sự đã sẵn sàng, hắn ta chỉ cần chờ đến 11 giờ đúng.

Thở nhẹ một hơi, Đoạn Dịch nhìn chằm chằm thiết bị của mình, nhìn thời gian từng chút một trôi đến 11 giờ.

Hệ thống đúng giờ tuyên bố, hôm nay số 10 Đường Hiểu vào tù.

Thông báo vừa dứt, giọng Bành Trình ngơ ngác lập tức vang lên: "Tôi, tôi bị dọa. Tôi không thể kiểm tra người chơi... Nhưng ai có thể..."

Đứng bật dậy, Bành Trình nhìn về phía các người chơi còn lại, mở to hai mắt hỏi: "Vừa rồi có ai dây dưa dây cà vote không? Bóng ma ác mộng ngồi ngay đây, cầm thiết bị, trừ việc vote số 10 còn... còn dọa tôi sợ!"

Sau một lúc lâu, Ổ Quân Lan ho nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nhìn hắn ta, nói: "Không phải quá rõ hả?"

Bành Trình quay đầu, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía cô: "Cô quay về tầm 10 giờ 50 phút. Lá kỹ năng đặc biệt được quyền kích hoạt sớm hơn chúng ta 10 phút đúng không? Tôi cảm thấy cô có vẻ là Bóng ma ác mộng."

Ổ Quân Lan liếc hắn ta: "Nãy Đoạn Dịch nhận tiên tri, là vì giúp cậu tránh bị Bóng ma ác mộng dọa. Chẳng lẽ cậu chưa ngộ ra hả?"

Bành Trình: "Á..."

Ổ Quân Lan: "Không biết lần này nhà tù ở đâu, tí nữa bị cắn nhớ cầm thêm bộ quần áo."

Bành Trình giờ mới phản ứng lại, mông ngồi phịch trên mặt đất, biểu tình rầu rĩ uể oải.

.

Trong lúc này Đoạn Dịch tạm thời không để ý Bành Trình, mà vẫn quan sát biểu tình của người chơi khác.

Một lát sau, đến 11 giờ 10 phút.

Theo lưu trình, đã hết thời gian số 10 Đường Hiểu nói "Di ngôn".

Thông báo hệ thống vang lên: "Mời người chơi số 10 đi ra cửa chính, tiểu binh sẽ dẫn bạn đến nhà tù."

Đoạn Dịch vừa nghe liền nhíu mi.

Mọi khi đều là người chơi tự vào tù, vì sao lần này lại có tiểu binh dẫn đường? Là một loại ám chỉ?

Chờ thông báo kết thúc, Đường Hiểu bị tiểu binh dẫn đi, các người chơi cũng lần lượt tan nhóm, đi về lều của mình.

Đoạn Dịch chú ý Ổ Quân Lan còn ngồi tại chỗ, biểu cảm phá lệ nghiêm túc.

Nhận ra cái gì, Đoạn Dịch đi đến bên cạnh cô ngồi xuống. "Cô không sao chứ?"

Nghe thấy lời này, như tỉnh lại từ hồi ức không mấy vui vẻ, Ổ Quân Lan ngẩn ra một chút, sau đó nhìn về phía Đoạn Dịch, thở phào một hơi. "Tôi không sao. Xin lỗi. Tôi..."

Nghĩ nghĩ, Ổ Quân Lan vẫn ăn ngay nói thật: "Chuyện Hồng Hiền và Đường Hiểu, tôi có hơi mang cảm xúc cá nhân. Không hẳn là nói quá. Ừm... Chuyện là thế này, hồi đó tôi đang trong kỳ thực tập, hỗ trợ công việc tại khoa cấp cứu, có một buổi tối... bạn cùng phòng của tôi tự sát, được đưa đến bệnh viện. Cậu ấy bị một thằng đàn ông khốn nạn như bị Hồng Hiền PUA. Tôi không thể cứu được cậu ấy. Về sau tôi bị bóng ma tâm lý, không thể làm bác sĩ, trời xui đất khiến mà vào tập đoàn y dược làm tiêu thụ sản phẩm."

Sau một lúc lâu, Đoạn Dịch nói với cô: "Cô phải biết rằng, Đường Hiểu không phải bạn cùng phòng của cô."

"Tôi biết." Giọng Ổ Quân Lan đã khôi phục bình tĩnh, "Nếu Thư Dung Dung nói không sai, Đường Hiểu rất có thể là kiểu Giúp vua Trụ làm ác, không đáng đồng tình. Tôi sẽ không mù quáng giúp cô ấy. Yên tâm đi. Tôi chỉ nhất thời xúc động thôi. À về ván chơi lần

này, anh có ý tưởng gì không?"

Vừa lúc Đoạn Dịch cũng muốn tìm người tâm sự thế cục Ma Sói, liền nói: "Vừa rồi thông báo nói tiểu binh sẽ dẫn Đường Hiểu vào tù. Tôi cảm thấy đây là một loại ám chỉ. Vì logic phân chia phe Ma Sói luôn móc nối với cốt truyện phó bản."

"Lần này vừa mới bắt đầu, tướng quân liền bắt nhốt chúng ta. Chúng ta phải tranh thủ mới tạm thời được đưa tới khu lều này, mà không phải nhà tù. Nhưng hệ thống lại làm sáng tỏ một chuyện, người chơi bị đào thải khỏi Ma Sói sẽ bị tiểu binh tống vào tù. Cho nên tôi nghĩ, hai nhà tù này thật ra là một?"

Ổ Quân Lan suy tư một lát, nói: "Anh nghi tướng quân chính là Boss lần này, tương ứng với phe người sói?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Đúng. Giống Du Viên Kinh Mộng, hệ thống giúp Chu Chấn An cầm tù người chơi, hiện tại hệ thống giúp tướng quân bắt người chơi. Tướng quân rất có thể là nhân vật phản diện. Như vậy tình huống hiện tại chia làm hai loại: Thứ nhất, NPC mấu chốt chỉ có tướng quân, đối lập với phe người tốt; Thứ hai là giống Trà Hoa và Mạt Lị trong phó bản Chơi trốn tìm, tồn tại một NPC khác đứng ở phe đối lập với tướng quân. Cụ thể thế nào, cần xem diễn biến tình hình."

Nói tới đây, Đoạn Dịch không khỏi nghĩ... Nếu tướng quân thật sự là vai ác, vậy thì chuyện giữa tướng quân và tân nương vô mặt rốt cuộc là như thế nào?

Nghe Đoạn Dịch nói xong, nghĩ đến cái gì, Ổ Quân Lan hỏi anh: "Đúng rồi, ở phó bản Tân Nương Lâu Lan, chúng ta không có tìm hiểu quan hệ đối lập. Người sói thuộc phe ai? Người tốt là phe nào?"

Đoạn Dịch nói: "Người nhốt chúng ta hẳn là hòa thượng. Suy ra người muốn chúng ta ở trong tranh cũng là hòa thượng. Nhưng đâu có ai giúp chúng ta thoát ra ngoài? Đúng là chúng ta chưa rõ ràng lắm về tầng quan hệ này. Về sau chải vuốt lại chuyện này, có lẽ sẽ có ích cho việc phân tích phó bản hiện tại."

Về phó bản, hai người đều tạm thời không có manh mối.

Vì thế bọn họ quay lại thảo luận ván Ma Sói.

"Đúng rồi... Vừa rồi lúc 10 giờ 50 phút, anh quan sát được gì không? Anh cảm thấy ai là Bóng ma ác mộng?" Ổ Quân Lan vừa hỏi Đoạn Dịch, vừa xếp các cục đá trước mặt thành chữ "Dân".

Đoạn Dịch biết, cô đang ngầm nói thân phận của mình cho anh biết.

Nhìn chữ của cô, Đoạn Dịch gật đầu, lại nhìn chung quanh một vòng, nhỏ giọng nói: "Trừ cô ở ngoài, số 2 Đậu Sương, số 3 Đồng Niệm, số 9 Vân Hạo, số 12 Thư Dung Dung, đều dùng thiết bị sau 10 giờ 50 phút."

"Người tôi nghi ngờ nhất Bạch Tư Niên, đã lấy thiết bị ra vote sau Hồng Hiền khoảng ba phút; Hồng Hiền vote đầu tiên, số 10 Đường Hiểu khóc lóc chạy đi mất liền vote. Tiếp theo là Bạch Tư Niên, Hồ Tấn, Phương Đông Vũ."

Ổ Quân Lan không khỏi nói: "Người dùng thiết bị để vote sau 10 giờ 50 phút mới có thể đồng thời sử dụng kỹ năng Bóng ma ác mộng. Cho nên... Số 2, 3, 9, 12 đáng nghi nhất?"

"Bóng ma ác mộng và người sói không biết mặt lẫn nhau... Dù lúc tranh cử Đường Hiểu và Thư Dung Dung cố dìm đối phương, nhưng hiềm nghi về số 12 vẫn chưa thể xóa bỏ. Bởi vì Đường Hiểu không biết ai là Bóng ma ác mộng."

Đoạn Dịch gật đầu, nghiêm túc nói: "Trừ cái này ra, chúng ta còn phải bàn thêm một tình huống. Hệ thống sắp xếp cho Bóng ma ác mộng được quyền hành động trước, ngay sau đó nên là Người nhiếp mộng. Bởi vì Người nhiếp mộng cũng là kỹ năng đặc biệt. Chỉ khi Người nhiếp mộng hành động trước, người bị mộng du mới miễn dịch thương tổn."

"Có lẽ Người nhiếp mộng được phép bắt đầu sử dụng kỹ năng từ 10 giờ 55 phút. Nếu Bóng ma ác mộng và người sói để tâm, bọn họ cũng sẽ giống chúng ta, cẩn thận quan sát xem ai vote lúc nào.

Thật ra nói về mặt này..."

"Tôi ngược lại cho rằng Hồng Hiền không phải sói. Vừa rồi cậu ta cãi cọ với cô vài câu xong là chạy luôn, không ở lại quan sát gì hết. Suy ra tỷ lệ làm sói rất thấp. Hơn nữa nếu cậu ta thuộc phe tốt, chắc suất là dân thường. Đương nhiên, chúng ta có thể phân tích ra cái này, người sói cũng có thể phân tích ra được."

"Ừ... Đoạn Dịch, anh phân tích tốt lắm. Với thế cục Ma Sói lần này, Bóng ma ác mộng không cần thiết nhảy ra. Chơi núp vẫn dễ dàng nhử được thân phận người khác. Bạch Tư Niên biện hộ chưa chuẩn. Nhưng... cậu ta lại sử dụng thiết bị trước 10 giờ 50 phút." Ổ Quân Lan nói không chắc chắn, "Chẳng lẽ cậu ta có thể nhắm mắt lén sử dụng thiết bị? Xác suất rất nhỏ nhỉ? Làm sao cậu ta có thể bảo đảm mình bấm chọn đúng người?"

Thiết bị mà hệ thống giao cho người chơi to khoảng một bàn tay. Muốn giấu nó vào trong túi, hoặc chắp tay sau lưng để sử dụng, không phải không có khả năng. Nhưng đó chỉ là lý luận suông.

Thực tế dưới tình huống không thể nhìn màn hình, chuẩn xác bấm mở menu, tìm icon sử dụng kỹ năng, rồi chọn chân dung người chơi tiến hành thao tác, không phải là việc dễ dàng.

"Sáng mai tôi tìm Bạch Tư Niên tâm sự xem sao." Đoạn Dịch mới vừa nói xong câu này, thông báo của hệ thống vang lên.

... Tiên tri duy nhất, Bành Trình vào tù.

Đoạn Dịch lướt nhanh tình hình hiện tại trong đầu.

Xác suất Đường Hiểu là người tốt rất nhỏ. Như vậy hiện tại mất một tiên tri, một sói.

Tình thế không mất lạc quan cho người tốt.

Đầu tiên, như vừa rồi Đoạn Dịch phân tích, khả năng cao Hồng Hiền là dân. Người sói cũng có thể đoán ra.

Thứ hai, thân phận Đoạn Dịch cũng dễ đoán.

Động cơ anh nhảy ra nhận tiên tri đã bị lộ, như vậy trong mắt người tốt, anh rút được lá bài không sợ kỹ năng của Bóng ma ác mộng. Thành ra anh chắc chắn không phải phù thủy hoặc Người nhiếp mộng.

Anh có thể là thợ săn, vì thợ săn là kỹ năng bị động, Bóng ma ác mộng dọa thợ săn không lời, dọa phù thủy hoặc tiên tri thì tốt hơn. Cho nên thợ săn sẽ không sợ bị Bóng ma dọa. Đặc biệt lúc này mới qua một đêm.

Tuy là như thế, trong mắt người sói, Đoạn Dịch rất có thể là dân thường.

Cuối cùng là thời gian mấu chốt, 10 giờ 50 phút.

Năm người số 1, 2, 3, 9, 12 sử dụng thiết bị sau 10 giờ 50 phút, trong số họ hẳn là có người nhiếp mộng. Đoạn Dịch đoán giữa số 2 số 3 có một sói; và khả năng cao còn có Bóng ma ác mộng.

Thế thì trong mắt người sói, ai là Người nhiếp mộng càng dễ đoán ra hơn.

... Nếu giữ thế cục này mà chơi tiếp, quá bất lợi đối với người tốt.

Nghe được thông báo, trong lòng tính toán sơ bộ, Đoạn Dịch và Ổ Quân Lan liếc nhau, anh lập tức trở về lều của nam.

Trong lều, Bành Trình gục đầu, dáng vẻ ủ rũ cụp đuôi.

Nghe thấy tiếng cửa hông kéo ra, hắn ta ngẩng đầu nhìn Đoạn Dịch, thở dài nói: "Anh Đoạn, tôi, tôi sai rồi."

"Thôi, không cần áy náy, cũng đừng quá để bụng. Trách tôi không nói trước với cậu." Đoạn Dịch nói.

Bành Trình nghe lời này, nhịn không được cười khổ: "Chẳng lẽ anh còn trách bản thân nghĩ tôi quá thông minh hả?"

"Chúng ta hiện tại còn chưa đến các phó bản cao cấp. Sớm phát

hiện vấn đề cũng tốt. Lần sau gặp tình hình tương tự, tôi biết mình nên làm thế nào để phối hợp với cậu." Đoạn Dịch đi đến trước mặt hắn ta, "Trước không nói cái này. Tôi hỏi cậu, vừa rồi có quan sát những người khác không? Cậu cảm thấy ai có khả năng bấm thiết bị cắn người?"

Đoạn Dịch vừa hỏi Bành Trình, vừa nhanh chóng nhìn lướt xung quanh. Những người khác đang tụ tập đánh bài Poker.

Bành Trình nuốt nước bọt, nói: "Không phải Hồng Hiền về sớm nhất à? Lúc tôi và người khác đi vào, Hồng Hiền đã chia xong bài Poker. Thấy chúng tôi đến, Hồng Hiền mời gọi mọi người chơi đánh bài Poker. Những người khác đều hưởng ứng. Nhưng tôi không chơi. Tôi chết cũng muốn chết minh bạch. Cho nên tôi cứ nhìn bọn họ. Tôi thề, không thấy ai lấy điện thoại ra, tay bọn họ cầm bài Poker nãy giờ không buông."

Bành Trình ngu ngơ, không biết chơi kịch bản, nhưng không có nghĩa chỉ số thông minh thật sự có vấn đề, mắt cũng không mù đến mức nhìn không ra vấn đề. Hắn ta nhìn chằm chằm những người khác, chắc chắn bọn họ từ lúc vào lều chưa từng chạm vào thiết bị. Cơ bản có thể xác nhận, người đã cắn hắn ta không phải do nam giới làm.

Suy ra, rất có thể là người bên lều nữ cắn.

Ổ Quân Lan vừa rồi ở lều thảo luận, không thể làm nhân chứng.

Vậy tìm ai làm nhân chứng đây?

Phương Đông Vũ rất thông minh, lời chứng và phân tích của cô có thể tin.

Nhưng với tiền đề là... Cô bé không phải sói.

.

Bành Trình đi ra ngoài lều, được cơn gió lạnh thấu xương thổi thẳng vào mặt.

Lúc này hắn ta mới biết ở bên ngoài lều có bao nhiêu gian nan... gió lạnh thổi vào mặt không khác gì bị dao cắt.

Quanh mình đen nhánh, hắn ta đi theo hai tiểu binh đằng trước bằng cảm giác.

Cái chân bị thương hồi sáng vừa dưỡng đỡ được một chút lại tái phát, đau đến mức cả đường hắn ta nghiến răng nghiến lợi.

Đau đớn, gió đêm, hơn nữa tự trách, áy náy và hổ thẹn, hắn ta nhịn không được chảy hai giọt nước mắt.

Cơ mà rơi xong hai giọt nước mắt hắn ta không dám khóc nữa... nước mắt dính trên mặt kết thành băng, gió lạnh thổi qua, da mặt bị đông lạnh đến mức đau rát, đau kinh khủng khiếp.

Bành Trình gian nan cuốc bộ khoảng nửa giờ, một tiểu binh rời đi, một tiểu binh lôi vai hắn ta, ném hắn ta vào một nhà tù.

Nhà tù chân chính ý trên mặt chữ, được làm bằng gỗ.

Các khúc gỗ đóng cọc dưới đất thành hình tròn, nhốt người chơi ở bên trong.

Nhà tù lần này không phải kiểu phong kín.

Bành Trình giơ tay nắm lấy cọc gỗ, xuyên qua khe hở các thanh gỗ, nhìn tình hình bên ngoài.

Xung quang đen nhánh, đến ánh trăng cũng không có.

Bành Trình chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng dáng tiểu binh trước mặt.

Hắn ta lờ mờ nhìn động tác của tiểu binh... Sau khi nhốt phạm nhân, tiểu binh khóa cửa, bỏ đi xa.

Âm thanh chung quanh tĩnh lặng, một tiếng người một xíu ánh sáng đều không có. Vừa đoán xem Đường Hiểu bị nhốt chỗ nào, một mình Bành Trình bị nhốt nơi này khó tránh khỏi hơi hốt

hoảng.

Nhưng cũng may tiểu binh kia đi một lát thì trở về. Hơn nữa lúc này trong tay cầm theo một cây đuốc.

Trong lúc nhìn tiểu binh đi đến gần, Bành Trình chú ý tới vóc dáng rất cao của tiểu binh, cây đuốc kéo dài cái bóng của hắn trên mặt đất vô tận.

Bành Trình bỗng cảm thấy tiểu binh này hơi quen mắt.

Mà theo từng bước chân hắn tới gần, mặt mày của hắn dần rõ ràng hơn.

Bành Trình cuối cùng nhận ra hắn: "Đờ mờ? Đờ mờ!! Đại ca là cậu!!"

Minh Thiên ra hiệu im lặng.

Bành Trình cho hắn một ánh mắt "Tôi hiểu", lập tức câm miệng, kích động thò tay ra vẫy vẫy, muốn vượt qua cọc gỗ nắm cổ tay hắn, biểu đạt sự kích động của mình.

Ai ngờ cảm xúc vui mừng nhanh chóng bị sợ hãi thay thế... Nương theo ánh sáng cây đuốc, hắn ta phát hiện phía bên phải có một tường đầu lâu dài. Hàng loạt đầu lâu bị chồng thành tường cao, nhìn qua khá đồ sộ. Chúng nó bị cây đuốc ánh đến đỏ rực, hốc mắt như thể phát sáng, cực kỳ giống mấy cảnh tượng khủng bố dưới địa ngục.

Bành Trình hét ầm lên: "Này, này, này, cái gì thế! A a a a! Tại sao nhà tù không có cửa! Tại sao tôi bị nhốt ở chỗ này!"

"Suỵt." Minh Thiên đứng trong bóng đêm lẳng lặng liếc hắn ta một cái, thanh âm trầm thấp mở miệng, "Làm giao dịch đi."

- --

Chương 134

Giao, giao dịch?

Giao dịch cái gì? Ý cậu ấy là gì?

Ủa từ từ? Tại sao Minh Thiên biến thành npc?

Sau cơn hoảng hốt ngắn ngủi, Bành Trình lớn tiếng ho khan vài tiếng bơm can đảm, nhìn về phía Minh Thiên: "Rốt cuộc cậu là ai? Đừng nói cậu là ảo giác của tôi?!"

Hỏi xong, Bành Trình nghe thấy người đứng trong bóng đêm trả lời: "Vì sao ảo giác của anh không phải Ổ Quân Lan, mà là tôi?"

"Này... Cái này..." Bành Trình cào đầu, "Không phải, rốt cuộc sao lại thế này? Ký ức của tôi bây giờ rất loạn. Tôi cứ có cảm giác mình đã chơi trò chơi ba lần... Lần đầu tiên đang chơi thì bắt đầu lại, phó bản đầu tiên biến thành《 Du Viên Kinh Mộng 》."

"Sau đó tôi cùng cậu, anh Đoạn chơi tới phó bản《 mê cung 》... Đột nhiên vèo một cái, tôi có thêm ký ức mới... Cho nên hiện tại tôi không rõ ràng lắm. Ôi má nó..."

"Cậu nói xem, chả lẽ tôi đang nằm mơ? Tất cả mọi thứ đều do tôi nằm mơ?"

Minh Thiên không trả lời vấn đề của Bành Trình, mà rút ra một con dao găm.

Dao găm bị cây đuốc ánh đỏ. Cùng một tiếng xé gió, mũi dao lướt qua khe hở lao tù, lập tức kề sát cổ Bành Trình.

"Không phải, cậu, cậu có ý gì?!" Thoáng nhìn lưỡi dao lóe sáng, Bành Trình giọng nam trầm hồn hậu bị dọa biến thanh cao vút.

Minh Thiên nhàn nhạt đáp: "Thử xem có đau không, là biết mình có đang nằm mơ hay không."

Bành Trình trầm mặc khoảng ba phút, sau đó nói: "Tôi tỉnh! Tôi không ngủ mơ! Do tuyến thời gian hơi loạn thôi..."

"Vậy anh còn nhớ mình chết ở《 mê cung 》như thế nào không?"

Nghe Minh Thiên hỏi như vậy, ký ức về cái chết trong tuyến thời gian hỗn loạn chậm rãi trồi lên trong đầu Bành Trình. Nhớ lại tình huống lúc đó, mặt hắn ta trắng bệch, ngực cũng bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng.

Liếc Bành Trình một cái, Minh Thiên mở miệng nói: "Xem ra anh nhớ ra rồi. Tôi đã tái thiết lập dòng thời gian, nên trí nhớ của anh bị hỗn loạn. Tôi đã chết, không thể tiếp tục làm người chơi. Tổng kết xong. Chuyện khác tạm thời không thể nói với anh quá nhiều. Nghe hiểu thì chớp mắt."

Nói thật là Bành Trình cái hiểu cái không, nhưng hắn ta vẫn dùng sức chớp mắt vài cái, còn dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy dao xa ra. "Tôi hiểu rồi. Có thể rút dao về không? Đại ca à có gì mình nói chuyện đàng hoàng đi."

Minh Thiên thu dao về, theo sau nghe thấy Bành Trình hỏi câu: "Đại ca, nếu cậu là npc, có phải có thể trực tiếp dắt chúng tôi vượt ải không? Hê hê hê, cậu tới để tiết lộ đáp án cho tôi hả?"

Minh Thiên không ngẩng đầu lên: "Nếu tôi có đáp án, tôi nói cho anh Tiểu Dịch được rồi, tìm anh làm gì?"

Bành Trình lại chớp vài cái: "À... Khụ, vậy vừa rồi cậu nói, muốn cùng tôi giao dịch cái gì?"

"Người chơi vào tù không thể giao lưu với người chơi bên ngoài. Nhưng anh có thể giao lưu với npc. Nhà tù lần này không phải kiểu khép kín. Cho nên tôi muốn anh nghe ngóng, quan sát và ghi nhớ tất cả hành động của npc, rồi nói cho tôi. Đây cũng là vì giúp anh vượt ải, coi như trao đổi..."

Minh Thiên giơ cây đuốc đi vài bước hướng bên trái, vì thế Bành Trình nhìn thấy phía đó có một đài cao bằng đá. "Này, đây là?"

"Đài Thiên Táng." Minh Thiên nói.

Bành Trình kinh ngạc. "Cái quái gì cơ? Đờ mờ?! Tại sao cái thứ này lại xuất hiện ở Lâu Lan?!"

Minh Thiên: "Đây là phó bản mang yếu tố huyền huyễn, không phải lịch sử có thật. Cho nên không có gì lạ khi nó xuất hiện ở chỗ này, cũng đừng tưởng rằng chỉ có quý tộc mới có tư cách dùng Đài Thiên Táng. Anh cũng có thể bị kéo lên đó phanh thây."

Nhắm tịt mắt lại, Bành Trình phảng phất như thấy được cảnh tượng một người bị đẩy lên Thiên Táng Đài, bị chém thành từng mảnh, thịt đút cho chim ưng ăn. Hắn ta nhịn không được nôn khan. "Đờ mờ, ở gần đài phanh thây giết người quá, hình như tôi ngửi thấy mùi máu tươi! Đại ca cứu tôi!"

Thanh âm Minh Thiên không xa không gần truyền tới. "Anh làm được yêu cầu của tôi, đương nhiên tôi sẽ giúp anh."

"Hô... Tốt quá..." Bành Trình ngã ngồi trên mặt đất, cảm thán nói, "Mạng Bành Trình ta đây không tính là quá kém."

"Muốn sống thì tập trung tinh thần cao độ, không được bỏ sót bất kỳ npc nào." Minh Thiên dặn dò một câu, xoay người nhìn Bành Trình.

Ánh lửa phác họa hốc mắt Minh Thiên rõ ràng đến mức phá lệ xinh đẹp. Trong bóng đêm, đôi đồng tử đen nhánh cách ngọn lửa lẳng lặng nhìn chăm chú Bành Trình. "Trừ cái này ra, anh phải đáp ứng một yêu cầu khác."

"Cậu nói đi?" Hai tay Bành Trình bám vào cọc gỗ, biểu tình vô cùng khẩn thiết.

Minh Thiên nói: "Cách xa anh Tiểu Dịch một chút."

Bành Trình: "?"

Minh Thiên: "Tôi đang nói khoảng cách thân thể."

Bành Trình: "??"

Minh Thiên: "Trừ phi tất yếu, cấm anh tiếp xúc tứ chi với anh ấy, ví dụ như bá vai bá cổ. Tôi giải thích kỹ hơn một chút, "Trừ phi tất yếu" là chỉ trường hợp nếu không giữ chặt cổ tay anh ấy, anh sẽ chết tan xác."

Bành Trình: "... Tôi, thật ra tôi không hiểu lắm."

Minh Thiên không giải thích nhiều, chỉ giơ cao cây đuốc chiếu sáng Đài Thiên Táng cách đó không xa.

"Tôi hiểu! Cái gì tôi cũng không hỏi nhiều. Tôi làm! Khụ..." Bành Trình lấy hết can đảm nhìn về phía Minh Thiên, nói, "Nhưng cho tôi hỏi một câu cuối cùng được không?"

Minh Thiên gật đầu.

Bành Trình nuốt nước miếng hỏi: "Tại sao tôi cảm thấy cậu hai mặt vậy nhỉ? Ở trước mặt Đoạn Dịch cậu đâu có như này! Nhìn cậu bây giờ khủng bố quá. Ở trước mặt ảnh, cậu giống... bạch liên hoa* đơn thuần vô hại!"

Minh Thiên không trả lời, Bành Trình nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Chờ kết thúc phó bản tôi đi tìm ảnh, tôi phải hỏi ảnh..."

Nghe vậy, Minh Thiên hơi nhấc mí mắt lên. "Mách lẻo?"

"Khụ, cái đó..."

"Anh nghĩ anh ấy sẽ tin tôi hay là anh?"

"Không phải, mách cái gì lẻo? Cậu xem cậu kìa, tôi chỉ muốn tham khảo ảnh một chút thôi. Rốt cuộc sự tương phản của cậu..."

Không đợi Bành Trình nói xong, Minh Thiên nhàn nhạt liếc hắn ta một cái, không nhiều lời đáp lại, mà đi tới trước bức tường xương khô.

Ngay sau đó ở Bành Trình thấy hắn làm một hành động không thể tưởng tượng nổi.

Hắn lấy ra một cái chai đựng chất lỏng trông giống rượu hoặc chất dẫn cháy gì đó, vặn nắp, xối lên các đầu lâu gần nhất.

Làm xong, tay phải hắn nhẹ nhàng dùng sức, ném cây đuốc qua.

"Oành" một tiếng, tường xương khô bị đốt cháy.

Bành Trình chứng kiến, bật thốt: "Đờ mờ."

Hắn ta không kìm được nghĩ thầm: Minh Thiên muốn giúp đám bọn mình thử thiêu, thăm dò manh mối? Thế người tốt chơi như thế nào? Mình có bị cậu ta lừa không nhỉ? Lỡ cậu ta là người của hệ thống thì làm sao bây giờ? Cậu ta rốt cuộc là cái quỷ gì? Có phải Đoạn Dịch cũng bị lừa hay không! Cậu ta ở trước mặt Đoạn Dịch giả vờ vô hại suốt đó!

Nhưng đầy ngập nghi vấn của Bành Trình mau chóng bị khiếp sợ thay thế.

Hắn ta trơ mắt nhìn lửa bốc tận trời, chiếu sáng một phía chân trời, tất cả xương khô trắng hếu đều bị thiêu thành tro tàn, gió đêm thổi qua liền bay lả tả như đom đóm đầy trời. Nếu không biết đó là tro cốt, khung cảnh trông cũng khá lãng mạn.

Nhưng ánh sáng đom đóm nhanh chóng hội tụ về bên nhau, hình thành một bức tường xương khô.

Cuối cùng ánh lửa tan đi, tường xương khô quay về như lúc ban đầu.

Như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Bành Trình dùng sức dụi hai mắt, bảo đảm vừa rồi không phải do mình hoa mắt.

Tới khi hắn ta dụi mắt xong định thần lại... Minh Thiên đã biến mất.

.

Bên kia. Trong lều của người chơi nam.

Lều này có hai phòng tắm vòi sen. Lúc Đoạn Dịch tắm rửa xong, mấy tên đàn ông vẫn đang đánh bài. Đến lúc mọi người tản ra đi ngủ đã là nửa đêm hai giờ.

Hành động ban đêm của người sói đã kết thúc, Đoạn Dịch quan sát được đại khái động tác mỗi người, cũng nằm xuống.

Đoạn Dịch ngủ một giấc tới 6 giờ sáng.

Xa xa ngoài lều truyền đến tiếng nện bước theo nhịp và quân lính hô vang khẩu hiệu.

Đoạn Dịch bị thanh âm này đánh thức, không khỏi nghĩ... Hôm qua đa phần quân lính bị điều đi ra ngoài doanh trại, hiện tại bọn họ không chỉ suốt đêm trở lại, mà còn thao luyện sớm như vậy?

Đứng dậy tắm rửa thay quần áo, Đoạn Dịch xem thời gian, đúng 6 giờ 20 phút.

Bên ngoài truyền đến tiếng tiểu binh ồn ào.

Ngay sau đó có ba tiểu binh đi vào lều, phát bữa sáng cho đám Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch gọi một tiểu binh, đang muốn hỏi thăm xem hôm nay bọn họ có cơ hội ra ngoài thăm dò hay không. Nào biết anh còn chưa nói xong, thì nghe được giọng nói quen thuộc của phó tướng.

"Các thương nhân mau chóng ăn bữa sáng. Vương phi muốn gặp các ngươi!"

Vương phi?

Ngày hôm qua trên đường tới đô thành, Đoạn Dịch đã xem qua hàng hóa chất trên lạc đà bọn họ. Hàng hóa gồm một ít vỏ sò xinh

đẹp, trân châu, hổ phách và vật phẩm trang sức làm từ động vật.

Có lẽ khách hàng vip của đội buôn chính là Vương phi.

Xem ra tướng quân xuất phát từ mục đích nào đó giam giữ đội buôn, nhưng Vương phi muốn mua trang sức, có lẽ sẽ giúp đội buôn khôi phục tự do. Vương phi, tướng quân, hai người này theo một mặt nào đó mang ý nghĩa phe đối lập.

Nếu như vậy, lấy lòng Vương phi có thể là biện pháp thoát thân.

Trong lòng tính toán sơ bộ, Đoạn Dịch hỏi binh lính trước mặt: "Hôm qua mọi người đi đâu vậy?"

Binh lính nhìn Đoạn Dịch, không trả lời.

Đoạn Dịch nói tiếp: "Đừng nói mấy anh lơ là bỏ bê nhiệm vụ? Tướng quân bảo các anh canh chừng chúng tôi, các anh lại lười biếng bỏ đi mất. Lỡ chúng tôi nhân lúc mấy anh không có mặt, lén chạy loạn ở quân doanh thì sao? Cái này tính là các anh không làm tròn trách nhiệm nhỉ?"

Binh lính: "... Mày, mày đánh rắm! Bọn tao được triệu tập đàng hoàng!"

Đoạn Dịch: "Ồ, là Lâu Lan Vương triệu tập các anh? Bên kia xảy ra chuyện gì? Hay là Lâu Lan có biến?"

"Mày nói hươu nói vượn?!" Binh lính trừng lớn mắt, "Vương không xảy ra chuyện gì hết! Lâu Lan càng không xảy ra chuyện gì! Sợ bóng sợ gió một hồi mà thôi!"

"À, cũng đúng, các anh nhanh như vậy đã trở lại, có vẻ không bị sao thật." Đoạn Dịch thử nói.

Binh lính nói: "Đừng có tìm hiểu lung tung. Cơm nước mau lên, còn đi gặp Vương phi!"

"Được rồi." Đoạn Dịch cười nhận chén trước mặt, ăn một miếng lại nói, "Chúng tôi vận chuyển nhiều hàng hóa trân quý để hiến cho

Vương phi, chúng tôi là khách quý của các anh nhỉ. Tướng quân các anh nói như thế nào? Tướng quân không dám bạc đãi chúng tôi đâu ha? Tôi thấy bữa sáng hôm nay ngon lành hơn hẳn."

Nghe Đoạn Dịch nói, tiểu binh nhăn mày bĩu miệng, hình như muốn chửi vài câu theo thói quen. Hôm qua phó tướng có dặn dò: Những người này đều là tù nhân, căn bản không cần lấy lễ tương đãi.

Nhưng không biết nhớ tới cái gì, tiểu binh nuốt xuống mấy lời mắng chửi, lắc đầu thở dài, cái gì cũng không nói, bỏ chạy lấy người.

Nhìn thái độ tiểu binh thay đổi, Đoạn Dịch cơ bản xác nhận, tình cảnh của bọn họ so với hôm qua thật sự có sự khác biệt.

Ngày hôm qua kia tướng quân xuất phát từ nguyên nhân nào đó muốn tống họ vào tù, nhưng sau lại đổi chủ ý, chắc chắn không phải là vì dăm ba câu của Đoạn Dịch, mà là băn khoăn về thân phận của đội buôn, không dám làm bậy.

Điều tướng quân băn khoăn rất có thể liên quan đến Vương phi.

Hôm nay Vương phi triệu tập, thái độ tiểu binh thủ hạ của tướng quân lộ rõ biến hóa.

Trừ cái này ra, Đoạn Dịch còn xác nhận một sự kiện.

Hôm qua dưới sự trợ giúp của Minh thiên, lúc anh lẻn vào lều chủ tướng, Minh Thiên nhắc tới việc bọn lính rời đi vì Lâu Lan Vương xảy ra chuyện. Hiện tại binh lính trở về nhanh như vậy, ngoài việc Vương phi có tâm tình xem hàng hóa, hơn nữa từ lời binh lính, bốn chữ "Sợ bóng sợ gió một hồi" chứng tỏ chỗ Lâu Lan Vương xác thật không xảy ra đại sự. Nhưng chuyện hôm qua và cốt truyện phó bản có liên hệ với nhau hay không, còn cần tra xét thêm.

.

Ước chừng 30 phút sau, đám Đoạn Dịch gặp mặt Vương phi trong một doanh lều lớn.

Trong lều dưới đất chất rất nhiều hàng hóa, là của đội buôn mang đến.

Đội buôn bị phó tướng cưỡng chế dẫn vào quân doanh, hàng hóa cũng tạm thời bị tịch thu.

Hôm nay Vương phi gọi đến, phó tướng mới đem hàng hóa tới đây, bày toàn bộ trước mặt Vương phi.

Thời điểm đám Đoạn Dịch đến, Vương phi đang ngồi xổm dưới đất chọn lựa hàng hóa.

Nhìn thấy các thương nhân đi vào, bà đứng lên cười chào bọn họ, trông vô cùng hòa ái.

Không đợi bọn họ hành lễ, Vương phi chủ động mời bọn họ ngồi. "Lâu Lan ta cùng Hoa Quốc nhiều năm qua lại với nhau, mọi người là khách từ nơi xa đến, lý ra nên chịu lễ ngộ. Nhưng xin thông cảm, gần đây Lâu Lan xảy ra nhiều việc lạ, tướng quân mới đối xử đường đột với chư vị. Ta đã dặn tướng quân. Từ hôm nay trở đi mọi người được khôi phục tự do. Tướng quân sẽ lấy lễ đối đãi với mọi người. Mọi người cũng có thể thoải mái đi dạo đô thành."

Vương phi mặc một chiếc váy trắng, vẻ mặt mỉm cười ôn hoà, chỉ là khi nói chuyện biểu tình khó nén đau thương. Ngoài ra mặt bà không trang điểm, trên đầu cài một bông hoa trắng.

Đoạn Dịch không khỏi suy đoán, có lẽ liên quan đến việc công chúa Lâu Lan qua đời.

Trò chuyện vài câu đơn giản cùng các thương nhân, Vương phi lần nữa ngồi xổm xuống, chọn lựa trong đống hàng hóa, cuối cùng lựa được một viên bảo thạch tinh xảo màu đỏ. "Đúng rồi, chính là nó. Nghe nói Hoa Quốc có loại đá quý này, nên ta mới nhờ mọi người đem nó tới cho ta."

Nghe thế, Đoạn Dịch yên lòng vài phần.

Anh cảm thấy mình đoán đúng rồi... Bọn họ là thương nhân mà

Vương phi mời tới. Người tốt thuộc phe Vương phi. Còn người sói thuộc phe tướng quân.

Nghĩ tiếp theo hướng này, chuyện xưa càng nghĩ càng thấy hơi ớn.

Tướng quân là con rể Vương phi. Vì sao hai người lại thuộc hai phe khác nhau?

Chẳng lẽ công chúa chết liên quan đến tướng quân?

Nhưng nói trở về, dù trong lòng tướng quân có một bạch nguyệt quang, thích công chúa là do ảo thuật, thì cũng không cần thiết giết công chúa.

Giết hại công chúa của một quốc gia, làm tướng quân, hắn ta biết sống thế nào?

Chuyện này không hợp tình hợp lý.

Tạm thời Đoạn Dịch tìm không thấy động cơ tướng quân làm chuyện này.

Chuyện công chúa và tướng quân, Đoạn Dịch còn chưa suy nghĩ cẩn thận, câu tiếp theo của Vương phi làm trái tim mới vừa an ổn của anh lại đập dồn dập.

Tay ôm viên bảo thạch đỏ diễm lệ, sắc mặt Vương phi càng thêm tái nhợt. "Ta sắp chết, ngày chết sẽ ở trên đài thiên táng. Ta hy vọng khi mình chết sẽ được mang theo viên đá quý mà mình khát khao nhất. Cho nên ta mời mọi người tới đây. Cảm ơn mọi người đã giúp ta. Ta hy vọng..."

Ngẩng đầu nhìn các thương nhân trước mặt, Vương phi ẩn ý nói: "Ta hy vọng mọi người có thể tiếp tục giúp ta."

- --

*Bạch liên hoa: (Ngôn ngữ mạng) dùng để chỉ những cô gái có bề ngoài ngây thơ, vô hại và luôn tỏ vẻ "Em không biết gì hết", "Em không hiểu", "Em rất yếu ớt"...

Chương 135

Nghe Vương phi nói vậy, Đoạn Dịch tiến lên một bước nói: "Muốn chúng tôi giúp ngài thì ngài đừng giấu chuyện."

Vương phi giương mắt nhìn về phía anh. "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

Nói xong câu đó, Vương phi giơ tay làm thủ thế giữ im lặng, đi đến cửa nhấc rèm nhìn phó tướng đứng bên ngoài. "Các ngươi đi đi. Ta có chuyện muốn tán gẫu riêng với bọn họ.",

Phó tướng hơi do dự, nhìn thoáng qua tình huống trong lều, nói với Vương phi: "Nhưng mà... thương nhân Hoa Quốc sâu cạn không rõ, vạn nhất bọn họ thương tổn ngài..."

"Không sợ. Dù sao ta cũng sắp chết." Vương phi nói, "Đi đi."

"Này... Là..." Phó tướng nhíu mày, cuối cùng dẫn đội lính lui xuống.

Lúc hắn ta rời đi, xuyên qua rèm cửa được vén lên, Đoạn Dịch chú ý thấy hắn ta đi một bước quay đầu ba lần, cực kỳ không yên tâm. Hơn nữa nom bộ dáng này, hình như muốn chạy đi báo cáo với tướng quân.

Một lát sau, phó tướng cùng một đám lính cầm trường mâu rời đi, Vương phi thả rèm cửa, đi đến trước mặt Đoạn Dịch. "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

Đoạn Dịch liền hỏi: "Vì sao công chúa không có mặt?"

Nghe thế, sắc mặt Vương phi hơi thay đổi, như bị người ta chọc vào nỗi khó xử.

Hồng Hiền đi đến cạnh Đoạn Dịch, hạ giọng nói: "Còn chưa rõ Vương phi thuộc phe nào, lỡ vấn đề anh hỏi chọc tức bà ta thì sao bây giờ?"

"Nên hỏi phải hỏi." Nhìn Vương phi chậm rãi ôm đầu gối ngồi đè áo lông chồn, Đoạn Dịch thấp giọng đáp, "Đây là địa bàn tướng quân. Hiện tại hai người xuất phát từ nguyên nhân nào đó đang ở thế giằng co nhau. Chúng ta ở trung gian, thể nào cũng có chỗ đứng an toàn."

Vương phi cúi đầu, dáng vẻ tựa hồ nghe không lọt tai cuộc tranh luận của hai người. Hoặc là bà nghe thấy, nhưng hoàn toàn không thèm để ý.

Qua một hồi lâu, Vương phi thở dài, mở miệng nói: "Con bé tên là Tiểu Ca. Từ lúc sinh ra con bé đã không có mặt, cả cái đầu như... như một quả cầu thịt. Phụ vương con bé suýt chút nữa coi nó như yêu quái giế,t chết. May mắn có quốc sư giúp ta. Quốc sư phái người điều tra rõ ràng, phát hiện ta bị người khác hại."

"Lúc ấy Vương có một trắc phi, cô ta hạ độc ta, muốn hài tử của ta chết trong bụng. Kết quả con gái của ta không bị độc chết, nhưng bẩm sinh dị dạng... Ta không biết chuyện này đối với con gái ta, là may mắn hay bất hạnh... Tóm lại con gái ta không phải yêu quái, con bé chỉ không giống người bình thường."

"Sau khi quốc sư điều tra xong xuôi, Vương xử tử trắc phi. Nhưng con gái của ta nhìn không thấy, nghe không được, thậm chí không biết ăn. Sau vẫn là nhờ quốc sư nghĩ cách giúp con bé. Quốc sư cắm vào bụng con bé một cái ống, buổi sáng mỗi ngày rót đồ ăn vào bụng, đảm bảo con bé không bị đói chết."

"Con gái của ta giao cho quốc sư chăm nom từ nhỏ, sau còn dạy thuật pháp cho con bé. Nên cho dù không có đôi mắt, lỗ tai, miệng, con bé vẫn có thể thấy, có thể nghe, còn có thể nói chuyện. Quốc sư nói, con bé bẩm sinh thiếu hụt năm khiếu, nhưng tu hành thuật pháp ngược lại có thiên phú. Có lẽ về sau con bé sẽ đạt được thành tựu vượt trội hơn hẳn. Con bé sẽ là hy vọng của Lâu Lan."

Lời này hình như kích phát hồi ức tốt đẹp nào đó, kể đến đây, khóe miệng vương phi mang nụ cười ấm áp. "Tiểu Ca thường xuyên đùa cùng ta. Con bé nói, cái gọi là thuật pháp, đối với nó là chơi múa diễn mà thôi, là ảo thuật. Con bé làm ta cảm thấy, ta thật sự nghe được giọng con bé, nhìn con bé trưởng thành xinh đẹp, là

cô gái xinh đẹp nhất Lâu Lan. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Con bé nói..."

Nói đến đây, biểu cảm Vương phi lại trở về vẻ đau thương.

Trừ bỏ đau thương, trong mắt bà còn ẩn chứa phẫn nộ. "Con bé nói ảo thuật đơn giản vì nó là trò mánh khóe trên sân khấu. Con bé nói, sao mình có thể là hy vọng của Lâu Lan? Con bé nói... Hy vọng của Lâu Lan là tướng quân mới đúng. Ra trận giết địch, bảo gia hộ quốc, đều phải dựa vào tướng quân anh dũng không sợ nguy hiểm."

Nghe đến đó, Phương Đông Vũ tiến lên tò mò dò hỏi. "Công chúa đã yêu tướng quân từ rất sớm?"

Vương phi không trách cứ Phương Đông Vũ chen lời, gật đầu nói: "Đúng. Có một ngày, tướng quân đánh trận thắng, mới vừa hồi đô thành, trong nhà không có đồ dùng, cần lên phố mua vật phẩm. Con bé nghe nói hắn sẽ đi chợ, cho nên cố ý thiết kế một lần sơ ngộ. Bởi vì ảo thuật, tướng quân không biết Tiểu Ca không có mặt và thích con bé. Không bao lâu sau, quả nhiên hắn tới vương cung cầu thân..."

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Tướng quân vốn đã có thê tử. Thê tử tướng quân tên là A Vân. Tiểu Ca biết chuyện này không? Công chúa đối với A Vân..."

"Ngươi có ý gì?" Vương phi tốt tính cũng biết tức giận. Bà đứng dậy, ngón tay chỉ thẳng mặt Đoạn Dịch, cau mày chặt, thanh âm chát chúa hỏi, "Ý của ngươi là, vì gả cho tướng quân, Tiểu Ca giết A Vân?"

Trầm mặc một lát, Đoạn Dịch nói: "Xin lỗi, chỉ là tôi muốn làm rõ thù hận giữa Vương phi và tướng quân. Tướng quân bảo hộ Lâu Lan, bảo hộ ngài cùng Vương, công chúa, còn là con rể của ngài. Dù tướng quân không thật sự yêu công chúa, quan hệ cũng không nên ác liệt đến thế."

"Ta và hắn thù hận nhau? Hỏi hay lắm!"

Đại khái do thái độ phó tướng, hơn nữa bị Đoạn Dịch chọc giận, Vương phi nói luôn không cố kỵ, "Được, ta nói thẳng cho ngươi biết. Ta nghi ngờ tướng quân giết Tiểu Ca!

"Thương nhân Hoa Quốc, ta nói cho ngươi biết, A Vân đã chết từ lâu rồi. Lúc ấy Tiểu Ca mười hai tuổi, chưa từng ra ngoài vương cung, cũng chưa từng gặp tướng quân. Năm Tiểu Ca mười bốn tuổi, Lâu Lan gặp đại địch, con bé đi theo quốc sư đứng trên tường thành nhìn tư thế tướng quân giết địch oai hùng, từ đó thích hắn. Lúc ấy thê tử A Vân đã không còn ở nhân thế! 5 năm sau, Tiểu Ca mười chín tuổi, lúc này mới gả cho tướng quân. Con bé và A Vân tuyệt đối không có quan hệ với nhau, ngươi đừng có nói bậy!"

"Tiểu Ca không hại A Vân, cũng không hại bất luận kẻ nào. Nhưng tướng quân giết con bé. Chắc chắn là hắn giết Tiểu Ca! Ngươi biết không? Tướng quân không cho ta xem thi thể! Hắn giấu thi thể Tiểu Ca mất rồi!"

Giơ tay vuốt nhẹ tóc của mình, Vương phi rơi vài giọt nước mắt, lại nói: "Tướng quân thế mà nói với bên ngoài... Nói thi thể Tiểu Ca bị một bức tranh cướp mất. Nửa chữ ta cũng không tin! Chính là hắn giết Tiểu Ca. Thi thể Tiểu Ca có chứng cứ hắn giết người. Cho nên hắn sợ ta thấy thi thể Tiểu Ca."

"Đáng tiếc... Vương không tin lời ta nói. Con bé cũng là con gái Vương. Bởi vì con bé không có mặt, Vương không yêu nó sao? Vương sẽ không giúp ta báo thù... Sẽ không..."

Lời Vương phi để lộ một thông tin quan trọng:

Lâu Lan Vương đứng bên phe tướng quân, vì nguyên nhân công chúa bẩm sinh dị dạng, cảm tình của Vương đối với công chúa có hạn. Hiện tại Vương phi tứ cố vô thân, chỉ có một mình bà cho rằng tướng quân là hung thủ giết hại công chúa Lâu Lan, không có ai giúp bà điều tra sự thật.

Đại khái là vì gợi nhớ chuyện cũ thương tâm, ưu nhã mà Vương phi cực lực duy trì rút đi, thay bằng đau đớn bi thương khó có thể che giấu trong lòng, nước mắt không ngừng chảy, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Bà lẩm bẩm lên án: "Đúng, ta biết tướng quân lợi hại, có đại công với Lâu Lan! Ta cũng biết, nhiều năm như vậy hắn vì Lâu Lan vào sinh ra tử, vô cùng vất vả. Nhưng hắn... Hắn giết con gái ta. Hắn có công, hắn là hung thủ giết con gái ta, đây là hai việc không liên quan đúng không?"

"Nhưng Vương nói ta điên rồi! Vương nói tướng quân là anh hùng, không thể nào làm chuyện này. Vương dựa vào cái gì nói như vậy? Tại sao trộn lẫn hai việc này vào nhau?! Anh hùng không thể là hung thể giết người hung thủ hả?"

Nói đến đây, mặt hướng các thương nhân, Vương phi nói ra mục đích của mình.

"Tất cả mọi người tin tưởng tướng quân, người Lâu Lan đều đứng về phía tướng quân. Không ai chịu tin tưởng ta! Các thương nhân... Ta chỉ có mọi người là không phải người Lâu Lan. Ta cho mọi người tiền. Trước khi ta chết, mọi người giúp ta tìm thi thể Tiểu Ca, giúp ta thông báo hành vi phạm tội của tướng quân với thiên hạ!"

Công chúa ngây ngô không rành thế sự, yêu tướng quân bảo vệ quốc gia. Nàng thiết kế một lần gặp nhau để gả cho tướng quân, làm tất cả mọi người cho rằng bọn họ nhất kiến chung tình.

Câu truyện này không hiếm thấy.

Lúc này người vợ kết tóc của tướng quân, A Vân đã qua đời nhiều năm. Như vậy công chúa gả cho tướng quân không dính dáng luân lý đạo đức.

Câu chuyện đến đây không thấy có gì bất thường.

Tướng quân là người đạt được lòng thưởng thức và mến mộ của công chúa, được dân chúng Lâu Lan ca tụng, được Lâu Lan Vương toàn tâm tín nhiệm. Ít nhất chứng tỏ, tướng quân không phải là một người nhân phẩm thấp kém.

Thành ra Đoạn Dịch thấy khó hiểu... Vì sao tướng quân muốn giết

công chúa? Thật sự không thấy động cơ của tướng quân ở đâu.

Nói xong những lời quan trọng, buồn sầu tích tụ trong lòng được giải tỏa một chút, Vương phi thở hổn hển mấy lần, hơi bình phục tâm tình.

Thấy cảm xúc của bà chuyển biến tốt đẹp, Đoạn Dịch vì muốn làm rõ nghi vấn trong lòng, vẫn thử hỏi một câu: "Trước khi công chúa gả cho tướng quân, ngài cho rằng tướng quân là dạng người gì? Trong lòng ngài, tướng quân cũng là anh hùng?"

Sắc mặt Vương phi không tốt lắm, như bị ép thừa nhận một gói hàng mà mình không muốn.

Qua một hồi lâu, bà miễn cưỡng mở miệng nói: "Ừ. Ta thừa nhận hắn là anh hùng. Hắn là anh hùng Lâu Lan. Thỉnh thoảng nghe nói tính tình hắn không tốt, nhưng... Nếu không có hắn, sẽ không có Lâu Lan hiện tại."

Đứng ở góc độ Vương phi, có mối thù sâu nặng cùng tướng quân, bà vẫn có thể đánh giá tướng quân như vậy, có thể thấy được đối với Lâu Lan, tướng quân thật sự là một anh hùng vĩ đại.

Vương phi tiếp tục nói: "Phụ thân hắn chết vì Lâu Lan. Từ nhỏ hắn đã theo phụ thân lăn lộn trong quân doanh, toàn quân trên dưới, không ai không phục hắn, không ai nói hắn nửa điểm không tốt. Ở phố xá đô thành gặp bá tánh trên đường, hắn cũng đối xử tử tế với bọn họ, chưa từng vì thân phận của mình mà ức hiếp bá tánh."

"Cái này... Ta cần phải thừa nhận. Hắn có nhân phẩm tốt, là anh hùng. Nhưng như vừa rồi ta đã nói, dù cho hắn có muôn vàn điều tốt, hắn vẫn là hung thủ giết con gái ta."

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Vương phi gần như biến thành điên cuồng.

Bộ dạng của bà không giống giả vờ, mà là vì đau khổ cực độ.

Đoạn Dịch vô thức nhíu mày, tạm thời không tiếp tục nói chuyện.

Một bên, Bạch Tư Niên đi tới hỏi: "Cơ mà, tướng quân giết người phải có động cơ chứ? Vì sao tướng quân giết con gái ngài? Nếu tướng quân đối với Lâu Lan, đối với Vương trung thành như thế, vì sao lại làm ra chuyện này?"

Biểu cảm Vương phi một lần nữa trở nên đau đớn. Bà dùng móng tay bóp mu bàn tay, ngữ khí bất đắc dĩ. "Vì sao giết con gái ta... Ta cũng không biết. Lời này, Vương hỏi ta, mọi người cũng hỏi ta. Ta thực sự không biết. Nhưng ta khẳng định hung thủ chính là hắn!"

Mắt thấy Vương phi cấu tay bản thân chảy máu, trạng thái nói chuyện hơi điên khùng, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, tỏ vẻ hoài nghi về lời của bà.

Tướng quân trung tâm vì nước, trước mắt nhìn qua không hề có động cơ giết người.

Điều này đến Vương phi cũng không thể không thừa nhận.

Bà nghi ngờ tướng quân giết con gái bà, nhưng bà nói không nên lời nguyên do.

Lúc này Ổ Quân Lan đi đến bên Vương phi, ngồi xuống dịu dàng giúp bà sửa tóc, thử trấn an cảm xúc của bà. Chờ Vương phi hòa hoãn một chút, Ổ Quân Lan hỏi lại: "Vậy ngài có thể nói cho chúng tôi biết... Vì sao ngài cho rằng tướng quân giết giết con gái ngài không?"

"Cuối cùng cũng có người tin ta?" Vương phi ngẩng đầu nhìn Ổ Quân Lan, nắm chặt lấy tay cô, lại rơi một giọt nước mắt, nói liên miên kể lể chuyện cũ.

Theo lời Vương phi, ngày công chúa xuất giá, quốc sư bói toán mai rùa, quẻ tượng nói rằng công chúa chuyến này gặp đại hung.

Biết được chuyện này, Vương phi khuyên công chúa đừng xuất giá hôm nay, hoặc chọn ngày khác tái giá.

Nhưng công chúa không chịu nghe.

Nàng phải gả cho tướng quân, người mà nàng lặng lẽ ái mộ nhiều năm. Hiện giờ nàng sắp được như ước nguyện, sao nàng có thể từ bỏ?

Vì thế công chúa dứt khoát quyết định chiếu theo kế hoạch gả đi bình thường.

Trước khi đi, quốc sư giao cho nàng một bức tranh, nghe nói kia bức tranh cuộn có thể dự báo tương lai.

Quốc sư dặn dò công chúa ôm bức tranh này, một khi thấy dự báo trong tranh không ổn, có lẽ nàng sẽ kịp thời đưa ra quyết định, tránh được nguy hiểm.

Kể đến đây, Vương phi nói: "Bức tranh đó thực sự huyền diệu. Không phải tất cả mọi người đều có thể tùy thời tùy chỗ nhìn thấy nó. Ta đã thử chạm vào vài lần, chưa từng thấy cái gì. Cho nên ta cảm thấy biện pháp này không đủ thỏa đáng, cố ý phái Đao Lạc đi theo bảo vệ công chúa."

"Đao Lạc là một thị nữ võ nghệ cao cường, từ nhỏ lớn lên ở vương cung, tuyệt đối trung thành. Ta dặn nó một tấc cũng không rời Tiểu Ca, nó nhất định sẽ làm được."

"Tiểu Ca nửa đường xảy ra chuyện. Bọn họ gặp bão cát lớn, không thể không tạm dừng. Theo lời Đao Lạc, thời điểm Tiểu Ca ôm bức tranh ngồi trên xe, con bé nói có người nắm chặt tay con bé muốn kéo con bé vào trong tranh. Con bé quá sợ hãi nên đẩy người nọ trở về tranh, rồi ném tranh vào hoang mạc."

"Hiện tại ngẫm lại... Có lẽ bức tranh muốn giúp con bé, nhắc nhở con bé. Nếu người trong tranh ngăn được con bé đi tiếp, con bé sẽ không gả cho tướng quân... Con bé sẽ không phải chết."

Thở dài thật sâu, Vương phi dùng giọng khàn khàn nói: "Sau đó, bão cát dừng lại, bọn họ tiếp tục đi. Đao Lạc đi theo Tiểu Ca đi đến chỗ tướng quân cách quân doanh không xa. Nó vẫn luôn một tấc không rời Tiểu Ca, theo con bé cử hành nghi thức, thậm chí cùng bọn họ vào tân phòng."

"Cả một đường Tiểu Ca không xảy ra chuyện. Mãi đến khi... Tiểu Ca cùng tướng quân sắp hành việc phu thê. Đao Lạc không tiện tiếp tục ở trong phòng, lúc này mới rời đi. Nó không ở xa Tiểu Ca, vẫn luôn canh giữ ngoài cửa."

"Nửa đêm, trong lòng nó bất an, mượn lý do Tiểu Ca có thói quen uống sữa dê nửa đêm, đẩy cửa đi vào phòng xem xét. Chính lúc này nó phát hiện, Tiểu Ca đã chết. Mà tướng quân nằm bên cạnh Tiểu Ca, làm bộ cái gì cũng không biết."

"Đao Lạc kiểm tra trước phòng sau phòng. Trong phòng trừ Tiểu Ca, chỉ có một mình tướng quân. Đao Lạc trắng đêm canh giữ bên ngoài, không có bất luận kẻ nào tới gần tân phòng. Mọi người nói cho ta biết..."

Ngón tay hướng mọi người, Vương phi hỏi, "Hung thủ không phải tướng quân, còn có thể là ai?"

Nếu Vương phi không nói dối, thị nữ tên Đao Lạc cũng không có nói dối, đêm đại hôn của tướng quân và công chúa, xác thật không có ai ra vào tân phòng.

Trong phòng tổng cộng có hai người, tướng quân và công chúa.

Công chúa đã chết, tướng quân đương nhiên biến thành nghi phạm lớn nhất.

Còn nữa, động cơ của tướng quân là gì?

Trừ việc tướng quân nằm im không nhúc nhích, nghe xong câu chuyện, Đoạn Dịch còn phát hiện một điểm đáng ngờ... Kể cả tướng quân có động cơ, thật sự có suy nghĩ muốn giết công chúa, hắn ta sẽ giết người đơn giản thô bạo như vậy sao?

Người hắn ta giết là một công chúa quốc gia, phải lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, chứ không nên giết người qua loa, dẫn hiềm nghi lên người mình, cũng không nên để lại Đao Lạc làm nhân chứng.

Chuyện này nhìn qua vô cùng đơn giản, nhưng nghĩ lại có rất

nhiều điểm đáng ngờ.

Đoạn Dịch nhịn không được hỏi Vương phi: "Mạo muội hỏi một chút, Đao Lạc nửa đêm vào phòng điều tra, lúc ấy Tiểu Ca mặc áo cưới thế nào?"

Trên bức tranh xuất giá và nhập táng mà đám Đoạn Dịch nhìn thấy, công chúa đều mặc áo cưới, nhìn qua rất giống chưa cùng tướng quân động phòng, chết ngay đêm đại hôn.

Nếu hai người đã cởi qu.ần áo động phòng, sau đó thê tử chết, trượng phu mặc áo cưới cho nàng xuống mồ. Chuyện này nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quái.

Trước đây đám Đoạn Dịch đều mặc định... Hai người chưa viên phòng. Chưa tính là kết làm vợ chồng, tướng quân cho công chúa mặc áo cưới nhập táng để kỷ niệm hạnh phúc tiếc nuối một đêm.

Nhưng logic này nói không thông, trừ phi tồn tại tiền đề... Tướng quân yêu công chúa.

Nhưng Đoạn Dịch đã biết, tướng quân căn bản không yêu công chúa.

Dưới tình huống này, áo cưới trên người công chúa trở nên kỳ quái.

Tướng quân không yêu công chúa, vậy thì không cần kỷ niệm đêm tân hôn, không cần cho công chúa mặc áo cưới nhập táng. Bình thường không có người nào làm như vậy, cũng không phù hợp phong tục tập quán.

Mà kể cả tướng quân trước sau chịu ảnh hưởng của ảo thuật, cho rằng công chúa chính là A Vân, hắn ta cũng không cần thiết làm như vậy. Bởi vì A Vân và hắn ta đã là phu thê nhiều năm, hắn ta không nên có chấp niệm cho nàng mặc áo cưới xuống mồ, không cần kỷ niệm thông qua phương thức đặc biệt này.

Đoạn Dịch mơ hồ cảm thấy sự tình dần trở nên phức tạp.

... Bí mật mà cốt truyện ẩn giấu không đơn giản. Những chi tiết nhỏ nhìn như tầm thường đều ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Nghe Đoạn Dịch nói, Vương phi lại rất cao hứng.

Bà đứng bật dậy nhìn Đoạn Dịch, cặp mắt luôn tỏ vẻ bất đắc dĩ, thù hận, hoặc bi thương, cuối cùng cũng có chút ánh sáng.

Đi thẳng đến trước mặt Đoạn Dịch, Vương phi nói: "Ngươi cũng cảm thấy chuyện này có bất thường, đúng không, có phải hay không? Ta biết mà, mọi người không giống người Lâu Lan, không mù quáng tin tưởng tướng quân như dân chúng. Ngươi cũng phát hiện?"

Đoạn Dịch đành hùa theo bà: "Đúng. Tôi cảm thấy công chúa mặc áo cưới nhập táng là việc kỳ lạ. Cho nên tôi muốn hỏi chi tiết hơn, thời điểm Đao Lạc thấy công chúa chết..."

"Tiểu Ca mặc áo cưới! Đao Lạc nói, nửa đêm nó đi vào tân phòng, thấy Tiểu Ca vẫn mặc áo cưới nằm trên giường, cho nên nó mới cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao hai người không động phòng." Vương phi nói, "Ngươi biết sau đó đã xảy ra chuyện gì không? Tướng quân sai người giam Đao Lạc, không cho nó kể chuyện này."

"Tướng quân bắt nhốt Đao Lạc, phong tỏa tin tức, cũng lập tức tìm chỗ chôn Tiểu Ca ngoài hoang mạc. Hắn muốn gạt ta và Vương, vội vàng an táng Tiểu Ca! Hắn..."

Cảm xúc lần nữa bị kích động, Vương phi run rẩy cơ thể: "Đến khi ta biết chuyện đã là ba ngày sau! Khi ta đuổi tới, tướng quân nói, tướng quân dám nói hắn đã an táng Tiểu Ca! Chết phải thấy thi thể, ta bắt hắn giao thi thể Tiểu Ca ra đây. Đầu tiên hắn biện giải cái gì thi thể xuống mồ an nhiên. Sau thấy giấu không nổi nữa, lúc này mới sửa miệng, nói là thi thể Tiểu Ca biến mất, bị một bức tranh cướp đi rồi!"

"Ban đầu ta cùng mọi người giống nhau, ta cũng tôn kính tướng quân, ta coi hắn là anh hùng! Ta chưa từng nghĩ hắn sẽ giết con gái ta! Nhưng các ngươi xem hắn làm cái gì?"

"Nhìn cách cư xử của hắn, ta tìm Đao Lạc hỏi chuyện, lúc đó ta mới biết hung thủ chính là tướng quân! Trên thi thể Tiểu Ca nhất định có chứng cứ hắn giết người. Đây là nguyên nhân hắn vội vàng an táng Tiểu Ca, hiện tại còn giấu thi thể con bé."

"Thời điểm ta chất vấn hắn, hắn chột dạ không dám đối diện cùng ta!"

Vừa rơi nước mắt, Vương phi vừa nhìn một lượt các người chơi. "Mọi người nói đi, nếu hung thủ không phải tướng quân, thì là ai?"

Câu hỏi của Vương phi, nhất thời không ai trả lời.

Bởi vì mọi người cảm thấy chuyện này có rất nhiều chỗ khó giải thích.

Huống chi, tất cả đều là lời nói một phía của Vương phi.

Không lâu sau khi bà hỏi câu này, bên ngoài lều im lặng hồi lâu truyền đến động tĩnh.

Có một giọng nữ vang lên. "Vương phi, Vương bảo ta mau đưa ngài trở về. Vương nói thân thể ngài không tốt, chớ vất vả quá mức."

Trong lều, ánh mắt Vương phi sáng lên, lập tức kêu cô gái vào.

Đoạn Dịch phát hiện người đi vào lều là một cô gái mặc giáp nhẹ.

Bên hông cô đeo một cây đao, nhìn qua thân thủ không tồi.

Được Vương phi giới thiệu, Đoạn Dịch mới biết cô chính là Đao Lạc. Cô đi theo Vương phi vào Lâu Lan ở, nhiều thế hệ gia tộc bọn họ chuyên bảo hộ gia tộc Vương phi.

Theo cách nói của Vương phi, giữa hai gia tộc có khế ước. Cho nên Đao Lạc tuyệt đối trung thành, không có khả năng nói dối.

"Đao Lạc, ngươi kể với họ lúc ấy đã xảy ra những gì. Ta sợ cảm xúc của mình không tốt, nói nhầm nói lỡ. Ngươi mau kể cho bọn

họ đi!"

Nghe Vương phi nói xong, Đao Lạc mặt hướng một hàng người Đoạn Dịch, kể một lượt hành trình theo công chúa xuất giá, đến khi thấy công chúa qua đời. Lời của cô tỉ mỉ chi tiết hơn Vương phi, lời nói của hai người cũng không có chỗ nào xung đột nhau.

Nói xong đầu đuôi, Đao Lạc liền thúc giục Vương phi hồi cung.

Trước khi rời đi, Vương phi để lại một câu: "Các thương nhân, hãy giúp ta điều tra, ta sẽ không bạc đãi mọi người. Thân thể ta không tốt, đến lúc đó sẽ nhờ Đao Lạc tới tìm mọi người. Mọi người có yêu cầu gì, cứ nói với nó."

Sau khi Vương phi và Đao Lạc rời đi, trong lều chỉ còn 10 người chơi cùng trang sức cổ đầy đất.

Hồng Hiền thò ngón trỏ gẩy một món, mặt ghét bỏ nói: "Răng động vật cũng có thể làm vòng cổ?"

Thư Dung Dung lúc này lười cùng hắn ta trình diễn tiết mục ân ái, cười trào phúng: "Rất hợp với anh."

Thế là hai người miệng lưỡi dao găm xỉa nhau vài câu, những người chơi còn lại không tham dự, bởi vì bọn họ đang bận ngẫm nghĩ câu chuyện của Vương phi.

Ổ Quân Lan hỏi Đoạn Dịch: "Tôi cảm thấy Vương phi không giống nói dối. Nhưng anh cảm thấy... Tướng quân là hung thủ hả?"

"Nếu nói hắn là hung thủ, thứ nhất, hắn không có động cơ, thứ hai, hắn không đến mức dùng cách này giết công chúa, thứ ba, hắn tạm thời giam nhân chứng Đao Lạc, nhưng không thẳng tay giết nàng, ngược lại để cô ấy nói nhiều như vậy cho Vương phi? Những việc này nói không thông."

Đoạn Dịch nhíu mày nói, "Nhưng nếu nói hắn không phải hung thủ, hắn lại có điều bất thường. Chuyện công chúa mặc áo cưới nhập táng, tôi cảm thấy Vương phi phân tích có lý. Tướng quân đang cố gắng che giấu gì đó. Hắn không chỉ cho công chúa mặc áo

cưới nhập táng, còn gạt Vương và Vương phi vội vã mai táng công chúa, quá kỳ lạ."

"Cô còn nhớ lúc chúng ta ở trong tranh không? Chúng ta cướp thi thể công chúa, tướng quân phái thị vệ đuổi theo chui vào tranh, cùng chúng ta đánh nhau nửa ngày, thương vong vô số, nhưng mục đích cuối cùng không phải đánh thắng chúng ta, hoặc nghiêm cứu thế giới trong tranh, thật ra mục đích chỉ có một: Đem thi thể công chúa trở về."

Ổ Quân Lan không khỏi nói: "Ban đầu chúng ta cho rằng, tướng quân làm như vậy vì hắn yêu công chúa, cho nên hắn hận chúng ta cướp thi thể công chúa, nhất định phải đem công chúa về. Nhưng hiện tại xem ra... Trên thi thể công chúa có bí mật mà hắn không muốn người ngoài biết. Đây mới là nguyên nhân hắn nhất quyết phải mang thi thể về."

"Đúng. Tôi cũng nghĩ vậy. Tướng quân chưa chắc là hung thủ. Nhưng trên thi thể công chúa nhất định có manh mối. Mà tướng quân cùng manh mối này chắc chắn có quan hệ mật thiết." Đoạn Dịch nói, "Nói trở về..."

Nghĩ đến cái gì, biểu tình Đoạn Dịch trở nên nghiêm túc. "Vì sao tướng quân muốn giam chúng ta... Lý do cũng trồi lên mặt nước."

"Hắn giam chúng ta, không thật sự cho rằng chúng ta là người dị quốc xài tà thuật, cướp thi thể công chúa. Nhưng hắn lại đổ tội cho chúng ta..." Ánh mắt Ổ Quân Lan trầm xuống, "Chẳng lẽ hắn muốn chúng ta chịu tội thay?"

"Rất có khả năng. Tuy rằng tất cả mọi người tin hắn, nhưng Vương phi vẫn luôn cắn chuyện này không bỏ. Vương phi là người bên gối Vương, tướng quân vẫn sẽ lo lắng. Cho nên hắn muốn tìm người chịu tội thay. Rất có thể hắn muốn chuyển dời hiềm nghi giết và trộm thi thể công chúa lên người chúng ta. Nếu suy xét từ góc độ này, tỷ lệ cao hắn là hung thủ thật. Chỉ tiếc..."

Đoạn Dịch sờ mũi, "Bức tranh vẫn còn, nhưng tôi không thể vào trong tranh. Tiếc thật, lúc ấy ở trong mộ, tôi xem như ở chung với công chúa lâu nhất, nếu tôi cởi qu.ần áo công chúa, kiểm tra cơ thể

công chúa thì tốt rồi, sao lúc đó tôi không nghĩ đến việc cởi qu.ần áo..."

Mới nói tới chỗ này, rèm cửa bỗng bị vén lên.

Đoạn Dịch liền thấy một tiểu binh dáng cao mặt đẹp đi vào.

Đoạn Dịch vô thức thả lỏng lông mày níu chặt, khóe miệng cũng mỉm cười, rồi sau đó anh thấy tiểu binh nhìn về phía mình, ánh mắt mang theo một chút kinh ngạc, nghi vấn, kinh hoảng, lẫn một chút tổn thương.

Phản ứng lại, Đoạn Dịch nhanh chóng sửa lời: "Không phải, sao lúc đó tôi không nghĩ tới việc tìm một cô gái, nhờ cô ấy hỗ trợ cởi q.uần áo và kiểm tra cơ thể tân nương nhỉ. Khụ, cái kia..."

Mặt không đổi sắc nhìn về phía Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch hỏi: "Vừa rồi Vương phi nhắc tới Đài Thiên Táng. Nếu tôi nhớ không lầm, đây là phong tục của dân tộc Tạng. Cậu nói hôm qua cậu gặp được một hòa thượng trong quân doanh, cậu cảm thấy hòa thượng có liên quan hay không?"

"Có liên quan." Bạch Tư Niên cũng thấy tiểu binh nhấc rèm tiến vào.

Hơi ngẩn ra một chút, cậu ta nói tiếp: "Chính xác mà nói, đó không phải hòa thượng, mà là lạt ma."

- --

*Lạt-ma là hiện thân của giáo pháp, theo Phật giáo Tây Tạng. Danh từ Lạt-ma được dùng gần giống như guru, Đạo sư của Ấn Độ, nhưng ở đây, Lạt-ma mang nhiều ý nghĩa khác. Trong Kim cương thừa, Lạt-ma không phải chỉ là người giảng dạy giáo pháp mà còn là người thực hành các nghi lễ.

Chương 136

Bạch Tư Niên nói: "Lạt ma nắm một chuỗi Phật châu, cảnh giác rất nặng. Tạm thời không rõ lạt ma tới quân doanh làm gì. Nhưng tôi có thể khẳng định hắn lén đi vào. Chắc là do nhìn ra tôi không phải binh lính, mà là tù nhân, cho nên lúc gặp tôi không hề sợ hãi."

"Tình hình lúc đó đại khái là, ban đầu hai bên đều rất cảnh giác, lo đối phương sẽ gọi người tới, nhưng chúng tôi dần nhận ra hai bên đều khó xử, liền ăn ý đạt thành nhận thức chung... Mạnh ai nấy làm, không can thiệp chuyện của nhau."

Kể đến đây, nghiêng đầu dùng ánh mắt tò mò đánh giá Minh Thiên giả làm tiểu binh, Bạch Tư Niên nói với Đoạn Dịch: "Trên đường tôi thử bắt chuyện hai câu với hắn, biết được hắn ở phụ cận Đài Thiên Táng cách nơi này không xa. Hắn nói hắn là tăng nhân chấp hành thiên táng. Còn các chuyện khác, xin lỗi tôi không nói, có gì xem tình huống về sau như thế nào sẽ chia sẻ thêm với mọi người."

"Tăng nhân chấp hành nghi lễ thiên táng?" Nghe câu này, Đoạn Dịch không khỏi nhíu mày, "Vừa rồi Vương phi nói mình sắp chết, hơn nữa sẽ bị thiên táng. Có phải có nghĩa là, người dùng dao chém thi thể Vương phi sẽ là tăng nhân này?"

Thiên táng là một loại phong tục mai táng.

Dân du mục thờ phụng linh hồn bất diệt, cho rằng cơ thể chỉ là vật chứa đựng linh hồn.

Trong văn hóa bọn họ, sau khi chết cơ thể bị xẻ nhỏ, cho kền kền hoặc chim cỡ lớn ăn, tương đương với việc bố thí thân thể cho thiên địa, tạo công đức lớn lao. Vì thế linh hồn người chết sẽ nhanh chóng lên thiên đàng, đến nơi mà họ muốn."

Nhìn về phía Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên gật đầu nói: "Có khả năng này, tăng nhân kia..."

Cậu ta còn chưa nói xong, Minh Thiên mở miệng cắt ngang cuộc trò chuyện: "Chư vị, tướng quân cho mời."

Đa số người chơi không quen biết Minh Thiên, giờ phút này nghe thấy hắn nói chuyện, vẻ mặt mọi người nhìn hắn đều mang theo cảnh giác và đề phòng. Hồng Hiền còn hỏi hắn một câu: "Tướng quân tìm chúng tôi làm gì?"

Minh Thiên chưa mở miệng, Đoạn Dịch giành trước đáp: "Cậu đi chẳng phải sẽ biết à?"

"Tôi dám tùy tiện đi hả? Lỡ là bẫy rập thì sao?" Hồng Hiền hỏi ngược.

"Vậy cậu về lều mà đợi. Lo trước lo sau thì thăm dò được gì." Đoạn Dịch mỉa hắn ta một câu, đi đến trước mặt Minh Thiên, "Tướng quân hiện tại ở đâu? Anh lính dẫn chúng tôi đi à?"

"Tướng quân đang ở lều chủ tướng." Minh Thiên rũ mắt nhìn anh cười, chợt xoay người xốc rèm đi ra ngoài, "Tôi dẫn anh đi."

"Dẫn anh đi? Tại sao không phải là "dẫn các anh đi"?" Hồng Hiền kinh ngạc nhìn về phía Đoạn Dịch, "Đừng nói tiểu binh hôm qua cho anh bản đồ cũng là tên này?"

Thư Dung Dung nghe thế, tiến lên một bước hỏi: "Ấy, anh trai nhỏ cao ráo đẹp trai ơi, hôm qua..."

Minh Thiên không quay đầu lại, coi như không nghe thấy.

Thư Dung Dung hơi nhướng lông mày. "Có ý gì thế? NPC này không bị tôi câu dẫn, lại chịu lộ tin tức cho số 7? Hôm qua đưa bản đồ cho một mình anh, hôm nay thì muốn dẫn đường cho mình anh? Số 7 còn thân phận nào khác không đấy?"

Thế là Hồng Hiền và Thư Dung Dung đứng chặn ngoài cửa, ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Minh Thiên.

Bạch Tư Niên liếc bóng lưng Minh Thiên, rồi suy tư nhìn về phía Đoạn Dịch.

Ổ Quân Lan ho nhẹ hai tiếng, dẫn đầu ra khỏi lều. "Đi thôi. Trước mắt chỉ nghe lời một phía Vương phi, chúng ta đi nghe tướng quân nói như thế nào. Nếu còn dư thời gian, tôi muốn đi xem Đài Thiên Táng."

Đoạn Dịch gật đầu với cô, nhấc chân muốn đi ra ngoài lều, bỗng nhiên bị Bạch Tư Niên gọi lại. "Tôi có lời muốn hỏi anh, tâm sự riêng nhé?"

Nhìn bóng dáng Minh Thiên cách đó không xa, Đoạn Dịch nhíu mày, vẫn đáp ứng yêu cầu của Bạch Tư Niên.

Vì thế một lát sau, Minh Thiên đi tuốt đàng trước, một loạt người chơi đi theo đuôi hắn, Đoạn Dịch và Bạch Tư Niên đi cuối đội ngũ.

Gió cát ập vào mặt, cát đá dưới chân bị mặt trời nướng chín như cũ.

Nhưng các người chơi đã có chuẩn bị, lót vải dưới đế giày, bây giờ đi đường bàn chân thoải mái hơn hẳn, không dễ bị phỏng.

Bạch Tư Niên dùng mũi chân chọc vào đống cát trước mặt, khiến chút cát tung bay.

Híp đôi mắt lại, cậu ta hỏi Đoạn Dịch: "Ký ức tuyến thời gian của tôi khá loạn. Nhưng tôi nhớ rất rõ, ở phó bản《 mê cung 》, hệ thống thông báo Ổ Quân Lan và Bành Trình đều đã chết. Vậy mà hiện tại tôi gặp lại họ. Ngoài ra, độ khó các phó bản tôi gặp cũng xảy ra biến hóa. Tuyến thời gian đã bị thiết lập lại, đúng hay không?"

"Tôi vẫn luôn tò mò rốt cuộc mọi thứ là như thế nào, giờ nhìn thấy Minh Thiên, tôi nghĩ tôi đoán được một ít rồi. Cậu ấy là người bên hệ thống? Người thay đổi tuyến thời gian là cậu ấy? Chỉ có cậu ấy là có khả năng này."

Nghe vậy, Đoạn Dịch thật sự tò mò mục đích của Bạch Tư Niên.

Cậu ta hỏi như vậy, xuất phát từ tò mò đơn thuần hay nghi ngờ

Minh Thiên có ý xấu?

Suy nghĩ chốc lát, Đoạn Dịch nói: "Chúng ta đều là người bị hại. Bao gồm cả Minh Thiên."

"Văn hóa thiên táng tin tưởng linh hồn bất diệt. Hệ thống nói cơ thể chúng ta đã chết. Vậy hiện giờ chúng ta dùng cái gì chơi trò chơi, linh hồn? Ý thức?" Bạch Tư Niên liếc Đoạn Dịch một cái, "Nếu anh cũng giống tôi hoàn toàn không biết gì cả, anh sẽ cùng tôi suy đoán không kiêng nể gì. Nhưng anh không. Nghe tôi hỏi, anh trả lời vô cùng cẩn thận. Điều này chứng tỏ anh biết nhiều thông tin hơn so với chúng tôi, người chơi bình thường."

Đoạn Dịch nghe mà cười. "Ừ. Cậu có thể nghĩ như vậy. Thế nên nếu cậu thật sự là Bóng ma ác mộng, giúp người tốt chơi đi. Dù sao thì tôi là người tốt, và biết nhiều thứ hơn so với cậu."

"Ha, vẫn nghi ngờ tôi?" Bạch Tư Niên cười cười, sau đó hỏi lại Đoạn Dịch, "Cơ mà tôi rất tò mò. Nếu cơ thể chúng ta ở thế giới hiện thực đã chết... Chúng ta sẽ trở về như thế nào? Cơ thể chúng ta có lẽ đã bị đốt thành tro, vùi vào phần mộ. Trong mắt người thân, tất cả chúng ta đều đã chết. Chúng ta sống lại như thế nào? Chúng ta trở về như xưa kiểu gì?"

Biểu cảm Đoạn Dịch trở nên vô cùng nghiêm túc, tâm tình cũng nặng nề.

Bởi vì nghi vấn của Bạch Tư Niên, trên thực tế cũng điều anh luôn tự hỏi.

Từ rất sớm, anh đã nghi ngờ trò chơi này là một âm mưu.

Anh muốn chạy đến cuối cùng, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nên anh nguyện ý dùng hết toàn lực, thử đi đến cuối cùng.

Nhưng trong quá trình này, anh cảm thấy mình đã chết. Lúc ấy, trong lòng anh cam chịu rằng, dù mình có nỗ lực cỡ nào cũng không thể trở về hiện thực. Anh chơi trò chơi này chỉ vì muốn có cơ hội gặp người thiết kế trò chơi, hoặc tìm kiếm một đáp án.

Anh ôm thái độ không cam lòng bị trò chơi đùa bỡn, anh chưa từng mong cầu xa xôi được sống lại và trở về hiện thực.

Cũng vì nguyên nhân này, anh ở trong trò chơi liều lĩnh không sợ chết.

Một người tự nhận mình đã chết mà còn sợ chết à?

Nhưng chết qua một lần, tâm cảnh Đoạn Dịch đã thay đổi.

Đầu tiên, anh bị Minh Thiên tác động.

Anh trơ mắt nhìn Minh Thiên hóa ác tắm máu Tu La, chỉ vì cứu mình, muốn đưa mình về nhà.

Tiếp theo, anh gặp Cố Lương và Dương Dạ.

Người thân thiết tận sức lén vào trò chơi tìm anh, nói với anh rằng: Có thể trở lại hiện thực.

Thế là Đoạn Dịch gánh lấy hy vọng mọi người.

Bởi vậy anh thề, anh nhất định sẽ trở lại hiện thực.

Không chỉ một mình phải về, anh còn muốn mang Minh Thiên trở về.

Gió lốc lớn dần, lều hai bên đường lắc lư phần phật. Đồng thời cát bụi trong gió nhiều thêm, như sương mù màu vàng che mắt người, khiến con đường phía trước trở nên khó khăn.

Sắc trời tối tăm, con đường phía trước mờ ảo, tựa như tương lai không rõ làm lòng người sinh mịt mù.

Thứ làm con người sợ hãi còn có tiếng gió từ xa tới gần... như tiếng dã thú gào rú.

Nghe thấy tiếng gió như vậy, không ai dám mở cửa nhà bước ra, bởi vì khoảng khắc mở cửa bước vào hoang mạc, người sẽ bị gió lốc cắn nuốt.

Vậy mà giữa gió cát đáng sợ, Đoạn Dịch dang hai tay, chính diện đón lấy gió cát.

Thần sắc nghiêm túc trên mặt anh dần thối lui, ánh mắt hoảng hốt ngắn ngủi một lần nữa trở nên kiên định và tràn ngập tự tin.

Đoạn Dịch nghênh diện đi trong cơn lốc, tựa như đối kháng vận mệnh khó có thể viết lại.

Anh biết con đường mình đang đi có bao nhiêu tàn khốc. Nó từng giây từng phút ép người ta vứt bỏ lương tri đạo đức, ép người ta vứt bỏ tư cách làm Người và phẩm cách tốt đẹp của nhân loại. Nó kích phát thú tính lên mức cao nhất, ép con người vì sống sót mà tranh đoạt đồ ăn, chém giết lẫn nhau như thú hoang.

Rất nhiều người đi trên con đường này dần vứt bỏ nhân tính, chỉ còn lại thú tính khát máu.

Nhưng Đoạn Dịch biết mình không thể giống bọn họ, anh không thể bị con đường này cắn nuốt.

Cũng như cơn gió lốc gặp phải trước mắt, anh khó khăn đón lấy nó, ngược dòng mà lên, tạo nên số mệnh cho chính mình.

"Chúng ta sẽ trở về. Tuy hiện tại tôi cũng không biết sẽ dùng phương thức gì trở về... Nhưng chúng ta nhất định có thể làm được. Chúng ta sẽ tìm về cơ thể chúng ta, tìm về cuộc sống sinh hoạt bình thường. Tất cả chúng ta sẽ về nhà."

Khi Đoạn Dịch nói ra những lời này, ngữ khí vô cùng kiên định.

Gió lướt qua mặt anh thổi về phía sau, vốn nên nuốt hết thanh âm của anh.

Nhưng giọng anh nói tự tin mười phần, bởi vậy thanh âm vừa to vừa vang dội, ngược gió mà đi, lọt vào lỗ tai mỗi người phía trước, tới bên tai Minh Thiên dẫn đầu đội ngũ, chọc vào trái tim mềm mại lì lợm của hắn.

Minh Thiên thân hình cao dài, người mặc khôi giáp, tay cầm trường mâu đón gió đi trước đội ngũ, không giống một NPC đối lập với người chơi, ngược lại như một người dẫn đường, dẫn mọi người đi đến hướng tương lai tươi sáng.

Lời Đoạn Dịch như một dòng nước ấm rót vào trái tim Minh Thiên, rồi truyền khắp người hắn.

Khẽ mỉm cười, Minh Thiên quay đầu lại, nhìn Đoạn Dịch.

Cách cơn con gió to xen lẫn cát vàng, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Khoảng khắc ấy, ngôn ngữ là thứ dư thừa.

Chỉ cần một cái nhìn, là bọn họ liền hiểu ý nhau, tin tưởng lẫn nhau.

.

Ước chừng sau 15 phút. Đoàn người đến lều tướng quân.

Cả đoạn đường Bạch Tư Niên không hỏi thêm Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch chú ý biểu tình cậu ta không còn nặng nề như trước.

Có lẽ là dù Đoạn Dịch không nói cho cậu ta biết chân tướng, nhưng cậu ta đã nhận được đáp án mình muốn: Hy vọng về nhà.

Trước khi hỏi Đoạn Dịch, bản thân Bạch Tư Niên cũng từng do dự, liệu đi tiếp rốt cuộc có ý nghĩa hay không.

Đoạn Dịch cảm thấy cậu ta có suy nghĩ giống mình ban đầu, hoài nghi tất cả đều là trò lừa của hệ thống.

Đương nhiên, hoài nghi của họ vốn không sai. Trò chơi này đúng là trò đùa của Thái Sơn Phủ Quân.

Nhưng chung quy bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau. Thái Sơn Phủ Quân có người đối ứng, ngoài trò chơi có người nỗ lực đối kháng.

Mà trong trò chơi, bọn họ cũng sẵn sàng tin tưởng và hy vọng, kiên định đi đến cuối cùng.

.

Tướng quân nhìn mười mấy thương nhân đi vào lều mình.

Chính là căn lều hôm qua Đoạn Dịch và Minh Thiên đã đột nhập.

Đối mặt các thương nhân, tướng quân nói thẳng không cố kỵ: "Ta muốn biết Vương phi đã nói gì cùng các ngươi."

Lần này kể cả Đoạn Dịch cũng không lập tức trả lời tướng quân.

Bởi vì anh đang phỏng đoán dụng ý của tướng quân.

Sau một lúc lâu, không đợi các thương nhân trả lời, tướng quân nói: "Thật ra ta biết. Chỉ sợ Vương phi nói với các ngươi... Là ta giết công chúa?"

Thở dài một hơi, hắn ta nói: "Vương phi chúng ta sủng ái Vương phi. Dưới tình huống Vương phi nghi ngờ ta giết con gái Vương phi, tình cảnh của ta cực kỳ không ổn. Các ngươi biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì không? Vương phi bức bách Vương xử tử ta. Thậm chí Vương phi cầm đao kề cổ Vương!"

"Nghe thị vệ mật báo, ta lãnh binh suốt đêm tiến tới vương cung hộ giá. Nhưng cho dù như vậy, Vương không xử lý Vương phi. Các ngươi xem, hôm nay Vương phi vẫn có thể nghênh ngang ra vào quân doanh..."

"Tối hôm qua, Vương cố ý tìm ta, nói rằng Vương phi bị bệnh nặng, thời gian không còn nhiều. Tâm nguyện duy nhất trước khi chết của Vương phi là tìm được hung thủ giết công chúa. Vương bảo ta niệm tình thời gian của Vương phi không còn nhiều, giúp Vương phi một chút. Nhưng... hầy..."

Nheo đôi mắt, quan sát kỹ hàng người Đoạn Dịch, tướng quân nói: "Việc đã đến nước này, ta cũng không gạt các ngươi. Bởi vì Vương phi hoài nghi ta, mà Vương lại dung túng Vương phi, cho nên ta lo

lắng cho tình cảnh bản thân mình. Ta phải tìm người gánh chịu những tội danh đó. Vì thế khi ta nghe nói có thương đội Hoa Quốc tới nơi này, liền muốn bắt các ngươi lại, đánh cho nhận tội, đẩy hết lên người các ngươi. Chẳng qua, nghe nói các ngươi được Vương phi mời tới, nên ta không dám coi thường vọng động, cũng không biết đối xử với các ngươi như thế nào. Hiện giờ..."

"Hiện giờ suy nghĩ của ta cũng thay đổi. Vương phi tìm các ngươi, muốn các ngươi điều tra sự việc công chúa, hoặc nói là, muốn các ngươi tìm chứng cứ ta hại công chúa đúng không? Chuyện này, ta không thẹn với lương tâm, ta đây nghĩ lại rồi, ta để các ngươi gánh vác tội danh làm gì? Không bằng dứt khoát cũng nhờ các ngươi điều tra rõ ràng chuyện này."

"Nếu các ngươi thực sự có năng lực điều tra sự thật, trả lại trong sạch cho ta thì sao? Được, hiện tại ta cho phép các ngươi tự do hoạt động. Đương nhiên, các ngươi không hoàn toàn tự do. Các ngươi biết về bức tranh cuộn quái dị, chứng tỏ các ngươi có khả năng là dị nhân biết yêu thuật. Hiềm nghi hại công chúa của các ngươi chưa được rửa sạch."

"Ban ngày các ngươi có thể điều tra khắp nơi, ta không hạn chế các ngươi hành động. Nhưng mỗi đêm vẫn cần trở lại quân doanh. Đương nhiên, ta sẽ tùy thời tùy chỗ phái binh lính giám thị các ngươi. Các ngươi đừng hòng nhân cơ hội trốn khỏi Lâu Lan."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch mỉm cười, hỏi một câu: "Tướng quân muốn cho ai giám thị chúng tôi? Tôi có thể yêu cầu tiểu binh này giám thị chúng tôi chứ?"

Đoạn Dịch giơ ngón tay vào Minh Thiên.

Minh Thiên nghe vậy, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn Đoạn Dịch, chỉ cười không nói.

Đoạn Dịch chớp chớp mắt với hắn, lại nhìn về phía tướng quân, nghe hắn ta nói: "Có thể. Nhưng đề phòng tiểu binh bị các ngươi hối lộ, ta sẽ tùy thời tìm người thay ca."

"Tốt thôi." Đoạn Dịch nói, "Tuy nhiên, ngài muốn chúng tôi điều tra

rõ ràng cái chết của công chúa, trả lại trong sạch cho ngài, ngài cũng nên kể rõ ràng vào đêm đại hôn, rốt cuộc ngài và công chúa đã xảy ra chuyện gì?"

Một lát sau, tướng quân mở miệng tường thuật chuyện đêm đó.

Ngoài dự kiến mọi người, nội dung hắn ta nói không mấy sai biệt với Đao Lạc.

"Đêm đó, sau khi Đao Lạc rời đi, còn ta và công chúa ở tân phòng, ta muốn hôn nàng, cùng nàng trở thành phu thê chân chính. Nhưng... Ta bỗng cảm thấy mình làm sai. Người ta yêu không phải công chúa, mà là A Vân. Công chúa chỉ là một cô gái lớn lên giống y đúc A Vân. Chung quy nàng không phải A Vân, tính tình tính cách hai người không chút tương tự. Công chúa có gương mặt A Vân, nhưng không có linh hồn A Vân. Cho nên một khắc kia ta hối hận."

"Chuyện này là ta sai. Ta cưới công chúa, nhưng ta không yêu nàng, ta đối với nàng không dậy nổi, ta làm lỡ cả đời nàng. Ta cũng xin lỗi A Vân. Ta từng thề với A Vân, đời này chỉ yêu mình nàng, chỉ có một thê tử là nàng. Ta thật sự... Thật sự xin lỗi cả hai."

Nói tới đây, người đàn ông cao to như tướng quân thế mà đỏ hốc mắt.

Đoạn Dịch thấy thế nhíu mi. Anh nhìn bên cạnh, mấy cô gái nghe tướng quân nói bị đồng cảm lây, hốc mắt cũng đỏ theo.

Tướng quân nói tiếp: "Tóm lại ta vô cùng khổ sở. Đêm đó ta xin lỗi công chúa, lòng tràn đầy áy náy và tự trách. Công chúa... Thật sự ngây thơ hồn nhiên, am hiểu lòng người. Nàng đoán được ta nhớ nhung A Vân, vì thế nàng nói, ta không cần khó xử, ta cùng nàng tương lai còn dài, nàng sẽ chậm rãi làm ta thích nàng."

"Tóm lại, đêm đó chúng ta trò chuyện với nhau thật lâu, cuối cùng mệt mỏi, song song để nguyên quần áo mà ngủ. Ta không biết mình ngủ bao lâu... Đột nhiên, thị nữ tên Đao Lạc đi đến, nói phải cho công chúa uống sữa dê giúp ngủ ngon. Sau đó ta hoàn toàn

tỉnh ngủ, bởi vì ta nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của thị nữ, nói công chúa đã chết. Ta thật sự... Thật sự cũng không biết công chúa chết như thế nào."

Thở dài một tiếng, tướng quân vùi mặt vào lòng bàn tay, không biết là tự trách hay tiếc hận công chúa chết.

Đoạn Dịch tiến lên một bước, hỏi hắn ta: "Vậy vì sao ngài bắt nhốt Đao Lạc, vì sao vội vàng an táng công chúa?"

Tướng quân ngẩng đầu lên, nhíu mày nói: "Ta biết Đao Lạc vẫn luôn canh giữ ở cửa, đương nhiên ta hoài nghi thị nữ đó cho người khác tiến vào giết hại công chúa. Ta nghi ngờ thị nữ đó cùng kẻ khác nội ứng ngoại hợp. Ta giam thị nữ lại, đương nhiên là vì muốn thẩm vấn!"

Đoạn Dịch: "Ngài nghi ngờ Đao Lạc là hung thủ?"

"Đương nhiên là có khả năng này. Ta võ nghệ cao cường, thính lực kinh người, cũng cực kỳ nhạy bén. Mỗi khi đánh giặc, ngoài trăm dặm có tiếng bước chân quân địch, ta đều có thể nghe được! Nếu nửa đêm có người vào nhà giết công chúa, ta khẳng định sẽ bừng tỉnh. Nhưng không ngờ ta hoàn toàn không hề cảm giác, nghĩa là ta trúng mê dược hoặc ảo thuật. Đêm đó người tiếp cận ta và công chúa chỉ có Đao Lạc. Có thể lặng lẽ thả khói mê vào phòng chúng ta, hoặc làm ảo thuật, chỉ có thể là thị nữ đó!"

Tướng quân nghiêm túc nhìn về phía Đoạn Dịch, sau đó mặt lộ vẻ trào phúng, "Ta biết, các ngươi bị Vương phi tẩy não, cho rằng ta giết công chúa chứ gì? Các ngươi cho rằng ta bắt giam Đao Lạc, vì sợ thị nữ đó kể lại sự tình đêm đó ra ngoài? Nhưng ta hỏi các ngươi, nếu ta thật sự sợ Đao Lạc nói đêm đó chỉ có ta và công chúa ở trong một gian phòng, tại sao ta không dứt khoát giết thị nữ đó? Ta bắt giam Đao Lạc, không phải vì sợ cái gọi là nhân chứng, mà là ta muốn thẩm vấn nghi phạm!"

Nghe vậy, trái tim hơi trầm xuống, Đoạn Dịch hỏi lại tướng quân: "Chuyện này ngài tạm thời giải thích rõ ràng. Nhưng còn một vấn đề, vì sao ngài lập tức an táng công chúa, thậm chí là không thông tri Vương và Vương phi?"

"Ngươi hỏi kỳ lạ quá đấy." Giọng tướng quân có vài phần tức giận, "Công chúa chết là việc lớn, sao ta không thông tri Vương và Vương phi? Đương nhiên ta đã phái tiểu binh đến vương cung thông báo việc này! Chẳng qua tiểu binh nửa đường chạy đi uống rượu. Xong việc ta biết chuyện này, đã dựa theo quân kỷ xử tử! Chuyện này mọi người đều biết. Ngươi tìm đại một binh lính, thử hỏi liền biết!"

Đối mặt với tướng quân phẫn nộ, Đoạn Dịch thong dong tiếp tục hỏi: "Dù binh lính này thất trách, thời điểm công chúa hạ táng, vì sao Vương và Vương phi không trình diện? Ngài không phái những người khác đi thông báo sao?"

Tướng quân đứng lên nói: "Ta đương nhiên phái những người khác đi thông báo, chẳng qua tên tiểu binh quản lý việc này chậm trễ thời gian, dẫn tới việc Vương và Vương phi trễ thời gian mới biết được việc này."

"Mặt khác, đúng là lúc đó ta nóng lòng mai táng công chúa. Nhưng không phải bởi vì che giấu tội chứng, mà là bởi lúc ấy ngay giữa mùa hạ, thời tiết nóng bức. Ta không mau an táng công chúa, chẳng lẽ để thi thể nàng hư thối sao?"

"Cuối cùng, lễ tang ngày đó, không phải là ta không chờ Vương và Vương phi trình diện. Ta sai người chuẩn bị tốt tất cả cho lễ tang, không lập tức hạ táng công chúa, chính là vì ta đang đợi Vương và Vương phi đến. Chờ bọn họ tới, nhìn công chúa lần cuối, ta mới cho công chúa xuống mồ. Nhưng ta trăm triệu không ngờ, có một bức tranh đột nhiên cướp mất công chúa!"

"Bức tranh đó tới từ đâu?" Đoạn Dịch hỏi.

Tướng quân nói: "Làm sao ta biết. Bức tranh đó đột nhiên chui ra từ dưới đất!"

Trên đường công chúa gả cho tướng quân gặp bão cát, tạm dừng một lúc, bức tranh bị ném vào hoang mạc.

Sau khi gả cho tướng quân, công chúa đột ngột qua đời, tướng

quân chọn một chỗ nơi hoang mạc, tính làm phần mộ an táng nàng.

Vừa khéo chỗ hắn ta đào mồ chính là nơi công chúa ném tranh cuộn, cho nên bức tranh lần nữa hiện thân.

Tuy không biết nguyên lý bức tranh cuộn kết nối với thế giới thực như thế nào, nhưng đây là một cách giải thích hợp lý.

Đoạn Dịch tạm không dò hỏi về bức tranh, chỉ nhìn chằm chằm tướng quân hỏi: "Vậy ngài trả lời cho tôi thêm một vấn đề."

Tướng quân cuộn chặt hai tay, tựa hồ đang áp chế cơn giận.

Qua một hồi lâu hắn ta ngồi xuống, mở miệng nói: "Hừm... Thương nhân Hoa Quốc thái độ kiêu ngạo. Ngươi hỏi đi. Dù sao ta đây không thẹn với lương tâm."

Đoạn Dịch gặng hỏi: "Thời điểm ngài an táng công chúa, vì sao cho công chúa mặc áo cưới?"

Tướng quân nói: "Ta nói rồi ta không yêu công chúa. Hơn nữa ta không thể làm chuyện có lỗi với A Vân. Cho nên ta không thể đụng vào công chúa. Công chúa sinh thời mặc áo cưới, sau khi nàng chết, ta để nàng cũng mặc như vậy xuống mồ."

"Nhưng công chúa là mỹ nhân mà." Đoạn Dịch cố ý dùng ngữ điệu bâng quơ, "Dù thế nào A Vân cũng đã qua đời nhiều năm. Có công chúa xinh đẹp ngủ bên cạnh mà ngài không nghĩ tới việc cởi quần áo cô ấy nhìn một cái? Nói thật, đổi lại là tôi... Mỹ nhân như vậy ở trước mặt tôi, kể cả là một xác chết, tôi cũng muốn..."

Tướng quân bị Đoạn Dịch chọc tức đến mức đứng lên, ngón tay chỉ vào mặt anh: "Đừng nghĩ mọi người ai cũng xấu xa như ngươi! Công chúa bất luận sống hay chết, ta đều tôn kính nàng! Mà vô luận A Vân đã chết bao nhiêu năm, ta cũng sẽ không làm việc có lỗi với nàng! Cho nên ta sẽ không cởi quần áo công chúa! Nàng khi tới mặc áo cưới, ta tiễn nàng đi cũng để nàng mặc áo cưới chỉnh chu!"

"Tướng quân, nếu ngài ủy thác chúng tôi điều tra chuyện này, chúng tôi buộc phải hỏi cho rõ ràng. Có gì mạo phạm xin ngài đừng nóng giận. Tại chúng tôi nhanh mồm nhanh miệng quá." Đoạn Dịch nói, "Được rồi. Ngài không hề nhìn công chúa một cái... Nhưng mà, hình như mặc áo cưới đỏ nhập táng không phù hợp lễ thường. Ngài không nghĩ tới việc nhờ người khác thay quần áo hộ sao?"

"Cô nương duy nhất đi theo nàng tới đây là Đao Lạc. Nhưng ta nói rồi, ta cần thẩm vấn Đao Lạc, chẳng lẽ ta thả thị nữ đó ra khỏi nhà giam để thay quần áo cho công chúa? Mặt khác, hộ vệ mà công chúa mang đến đều là nam, quân doanh ta cũng không có cô nương. Dưới tình huống này, ta sai ai thay quần áo cho công chúa? Ai cũng không thích hợp!"

"Nói trở về, tuy rằng ta không yêu công chúa, nhưng nàng nói nàng rất thích ta, nàng nói mặc áo cưới gả cho ta là mộng tưởng cả đời nàng, ta..."

Lời đến đây, giọng tướng quân có hơi nghẹn ngào. Hắn ta thở dài thật mạnh, nói nốt, "Chiếc áo cưới chất chứa nguyện vọng đẹp nhất của đời nàng. Ta không cho rằng để nàng mặc áo cưới nhập táng có vấn đề gì. Các ngươi..."

Ngữ khí trầm xuống, tươi cười trên mặt tướng quân biến mất, "Các ngươi còn gì muốn hỏi?"

Hồng Hiền mới vừa há mồm muốn hỏi, Đoạn Dịch bỗng nói: "Không còn gì muốn hỏi."

Nghe vậy, tướng quân vung tay: "Vậy các ngươi đi xuống đi. Ta mệt rồi. Về sau có chuyện gì thì tìm phó tướng. Chuyện của ta hắn đều biết. Lui ra đi."

"Được." Gật đầu với tướng quân, Đoạn Dịch dẫn đầu đi ra khỏi lều.

Hồng Hiền hùng hổ theo ra ngoài. "Anh con mẹ nó bị bệnh hả? Tôi còn chưa hỏi. Mắc cái gì anh không cho hỏi."

Đoạn Dịch không trả lời Hồng Hiền.

Anh đi thẳng một đường, mãi đến khi lều chủ tướng khuất xa, về đến trước lều của bọn họ, mới dừng bước chân.

"**, anh bị câm à, giải thích đi?" Hồng Hiền mắng anh.

Đoạn Dịch xoay người nhìn Hồng Hiền, cười lạnh nói: "Được, thích chết thì cứ việc tìm tướng quân hỏi tiếp."

Hồng Hiền sửng sốt: "Anh có ý gì?"

"Đoạn Dịch nói đúng." Người mở miệng là Bạch Tư Niên.

Hơi nhíu mi, cậu ta nói: "Lời kể của tướng quân có lỗ hổng. Cơ bản chứng minh hắn chính là hung thủ. Nếu chúng ta tiếp tục dây dưa, biến cuộc trò chuyện thành thẩm vấn, sợ rằng hắn sẽ sinh nghi, cho rằng chúng ta tìm được sơ hở của mình. Đến lúc đó, hắn sẽ đại khai sát giới* diệt khẩu chúng ta."

Số 2 Đậu Sương và số 3 Đồng Niệm đi tới. Đồng Niệm hỏi: "Là sao cơ? Tôi và Sương Sương chưa hiểu."

Đoạn Dịch nói: "Vẫn là chuyện áo cưới. Thật ra logic rất đơn giản. Theo lời tướng quân ban đầu, hắn nghi có người dùng ảo thuật hoặc thả khói mê làm hắn bị ngất, sau đó vào nhà giết hại công chúa. Hắn nghi Đao Lạc canh giữ ở ngoài chính là kẻ nội ứng ngoại hợp cùng hung phạm. Cho nên hắn nói mình bắt giam Đao Lạc để thẩm vấn."

"Đúng. Cái này thì có vấn đề gì?" Đồng Niệm khó hiểu.

"Chỉ nghe đoạn này thì không có vấn đề." Đoạn Dịch nói, "Vấn đề là kết hợp với chi tiết áo cưới. Nếu cô là tướng quân, cô nghi có người liên hợp Đao Lạc giết công chúa, dưới tình huống này, cô sẽ tận lực điều tra sự thật, rửa sạch hiềm nghi của mình. Nếu không tất cả mọi người sẽ nghi ngờ cô, người ở chung phòng với công chúa."

"Như vậy, thẩm vấn Đao Lạc là việc quan trọng cần làm. Nhưng cô

còn có một việc khác quan trọng hơn phải làm... Ít nhất cô phải làm rõ công chúa chết như thế nào. Cô phải cởi áo cưới ra, kiểm tra thi thể công chúa. Bị bóp cổ chết? Bị dao đâm chết? Hay là trúng độc? Cô phải kiểm tra thi thể mới biết được."

"Nhưng đáp án của tướng quân, mọi người nghe rồi đấy. Thế mà hắn nói mình chưa từng xem qua thi thể công chúa, nhất quyết nói rằng mình không nhìn gì hết. Đây là chỗ vô lý. Nếu nói trước đó tôi chưa thể xác định, thì đến khi nghe hắn giấu giếm ý này, tôi cơ bản nhận định, hắn chính là hung thủ."

- --

*Đại khai sát giới (Tục ngữ Hán Việt): Xuống dao giết người (thỏa sức chém giết).

Chương 137

Chân tướng về cái chết của công chúa dần rõ ràng hơn.

Đêm công chúa Tiểu Ca gả cho tướng quân, người duy nhất canh giữ bên ngoài tân phòng là Đao Lạc.

Nửa đêm, Đao Lạc vào phòng, thấy tướng quân ngủ say và công chúa bên cạnh hắn ta đã tắt thở.

Đao Lạc khai rằng không có ai vào phòng, hung thủ duy nhất chỉ có thể là tướng quân.

Tướng quân trái lại hoài nghi Đao Lạc, lập tức bắt nhốt Đao Lạc.

Theo lời tướng quân, hắn ta cho rằng Đao Lạc cùng hung thủ nội ứng ngoại hợp giết công chúa. Bởi vì chỉ có Đao Lạc là có cơ hội dùng khói mê hoặc ảo thuật làm hắn ta hôn mê.

Tướng quân nói mình đã phái tiểu binh bẩm báo việc công chúa qua đời với Vương và Vương phi. Nhưng tiểu binh trên đường đi uống rượu, chậm trễ chính sự. Mà hiện giờ tiểu binh đã bị xử tử, xem như chết không đối chứng.

Ngoài ra, dưới tình huống tiểu binh chưa bẩm báo, tướng quân vẫn tìm nơi làm mộ, cũng nhanh chóng thực hiện nghi thức chôn cất.

Thời điểm hắn ta mai táng công chúa, Vương và Vương phi căn bản không biết chuyện này.

Sau đó, có người trong bức tranh cuộn cướp mất thi thể công chúa.

Nếu không có sự kiện ngoài ý muốn, khả năng cao tướng quân đã trực tiếp mai táng công chúa.

Sự việc bức tranh cuộn có lẽ đã tạo cho tướng quân một cái cớ ứng phó Vương phi: Thi thể công chúa bị cướp.

Phản ứng của tướng quân chung quanh việc công chúa tử vong, có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Phân tích theo logic bình thường, nửa đêm thấy người bên gối qua đời, đầu tiên tướng quân nên kiểm tra xe nàng chết ngoài ý muốn, hay là bị giết.

Dù sao tướng quân cũng là chiến thần anh dũng nhất Lâu Lan. Có người có thể nhân lúc hắn ta ngủ thần không biết quỷ không hay mà giế.t chết công chúa, chuyện này rất là bất khả thi.

Như vậy khi thấy công chúa chết, phản ứng đầu tiên của tướng quân đệ nhất phải là tưởng rằng công chúa bệnh cũ phát tác, phát bệnh ngoài ý muốn. Hành động phù hợp nhất là gọi thầy thuốc tới kiểm tra thi thể công chúa.

Ngay cả khi không có thầy thuốc, hắn ta đoán ra công chúa chết vì bị giết, thì cũng nên xem xét nàng chết như thế nào... Cởi áo cưới, kiểm tra thi thể có vết thương dị thường hay không.

Nhưng từ cách tướng quân nói chuyện thuyết minh, hắn ta không hề cởi áo cưới công chúa xem xét thi thể, không làm bất cứ cái gì để xác nhận nguyên nhân tử vong, cũng không nghi ngờ có khả năng công chúa chết vì ngoài ý muốn.

Hắn hoàn toàn không suy đoán gì về quá trình công chúa chết.

Hắn trực tiếp kết luận: Công chúa bị ám sát chết.

Điều này chỉ có thể chứng tỏ một chuyện: Tướng quân đã sớm biết công chúa chết vì bị giết, bởi vậy xong việc liền dồn toàn bộ tinh lực vào việc làm sao để che giấu bản thân, tẩy hiềm nghi trên người mình.

Hắn đẩy hết hiềm nghi lên người Đao Lạc, nhưng quên biện giải một câu: "Công chúa chết ngoài ý muốn. Nàng có bệnh cũ, đang ngủ bỗng tắt thở."

Phân tích ngược lại vì sao hắn ta trực tiếp nhận định công chúa

chết vì bị giết, nguyên nhân chỉ có một... Chính mắt hắn ta thấy công chúa chết như thế nào.

Dưới tình huống không có manh mối nào khác, chỉ có thể là vì người giết công chúa chính là tướng quân.

Tất cả mọi người cảm thấy, Vương phi trở nên điên khùng vì con gái chết, và tướng quân là anh hùng, tướng quân không thể là hung thủ.

Nào biết chân tướng vừa vặn là điều tất cả mọi người không nghĩ tới.

Trực giác người mẹ Vương phi điên khùng không sai, hung thủ chính là tướng quân.

Đến trước cửa lều, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên giả dạng binh lính đứng phía sau chúng người chơi không xa không gần.

Nhìn Minh Thiên hơi mỉm cười, Đoạn Dịch hỏi: "Có thể hỏi anh lính hai vấn đề không. Thứ nhất, ngày tướng quân các anh quyết định hạ táng công chúa là sau đêm đại hôn một ngày? Thứ hai, tướng quân có biết thuật pháp hoặc võ công đặc biệt, sau khi giết người sẽ để lại dấu vết đặc thù không?"

Đoạn Dịch hỏi hai câu này để xác nhận lần cuối.

Hỏi xong, anh phát hiện Minh Thiên đứng xa xa mặt mày tươi cười nhìn về phía mình, nói: "Hai vấn đề này tôi có thể trả lời. Nhưng tôi có điều kiện."

Tiểu Thiên nói điều kiện với mình?

Đoạn Dịch cười. "Được. Điều kiện gì, nói đi."

Minh Thiên nói: "Anh lại đây."

Vẫy tay với Đoạn Dịch, Minh Thiên nghiêng người.

Đoạn Dịch ngó lơ ánh mắt người chơi chung quanh hoặc tò mò

hoặc xem kịch, ngón trỏ quẹt mũi, đi qua.

Một đường đi theo Minh Thiên vào một lều trại, Đoạn Dịch tò mò nhìn. "Em có riêng một lều?"

Minh Thiên đưa cho anh một chén nước, gật đầu: "Vâng."

Đoạn Dịch nhận nước uống một ngụm, đến gần rồi hỏi hắn: "Nói đáp án còn muốn điều kiện hửm? Em muốn cái gì?"

Minh Thiên cụp mắt nhìn anh, hỏi lại: "Anh muốn cho em cái gì?"

"Muốn tôi hối lộ em chứ gì." Đoạn Dịch tóm cổ áo Minh Thiên, tới gần hắn một chút, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, đôi mắt cong lên, đổi thành ngữ khí hung ác chất vấn. "Nói tới đây, tự dưng tôi nhớ một chuyện. Thư Dung Dung nói cô ta đã câu dẫn tiểu binh dụ lấy tin tức. Cô ta đã làm gì em?"

Minh Thiên lẳng lặng ngắm Đoạn Dịch một lát. "Mùi nước hoa trên người anh là của cô ta. Cho nên anh..."

Đoạn Dịch nhướng mày, nghiêm túc nói: "Được lắm Tiểu Thiên, mùi nước hoa trên người người khác cũng ngửi ra được, em ngửi như thế nào? Em giải thích cho tôi nghe xem nào?"

Nhìn Đoạn Dịch trong chốc lát, Minh Thiên cười.

Đoạn Dịch ra vẻ không biết, tiếp tục ép hỏi, lôi kéo cổ áo người ta: "Nói mau. Thành thật vào."

"Vụ nước hoa, em đã suy nghĩ muốn hỏi từ lâu. Thế mà bị anh đánh đòn phủ đầu." Minh Thiên tới gần Đoạn Dịch, ghé bên tai anh trầm giọng hỏi, "Anh Tiểu Dịch, anh cố ý đấy à?"

Hơi thở của Minh Thiên khiến lỗ tai Đoạn Dịch ngứa ngáy.

Đoạn Dịch giả bộ không nổi nữa, cũng cười. Anh hỏi Minh Thiên: "Xem ra em không kiểm tra lịch sử?"

Minh Thiên lắc đầu. "Kiểm tra sẽ bị hệ thống ghi lại. Không an

toàn. Không thấy."

"Ừm, Tiểu Thiên ngoan..."

"Nhưng lời của anh làm em nghi..."

"Nào nào, nói chuyện nghiêm túc." Đoạn Dịch buông cổ áo hắn, "Tình huống tướng quân rốt cuộc như thế nào?"

Hầu kết lăn lộn hai lần, Minh Thiên nhìn chằm chằm Đoạn Dịch một hồi lâu, lui về phía sau nửa bước, thở ra một hơi, dùng giọng khàn khàn nói: "Đầu tiên trả lời câu hỏi thứ nhất của anh. Sáng sớm ngày hôm sau đêm đại hôn, tướng quân lệnh cho bọn em vội vàng tìm một chỗ thích hợp và an táng công chúa."

"Vội vàng vậy?" Đoạn Dịch hỏi, "Nhưng Vương phi nói, ba ngày sau mới nghe nói chuyện này. Thế... Vấn đề thứ hai, tướng quân có tuyệt học độc nhất vô nhị gì không?"

"Có." Minh Thiên đưa cho Đoạn Dịch một cái mai rùa, "Đây là bí tịch gia truyền của tướng quân. Em biết anh sẽ tìm nó, lấy trước cho anh."

Thấy thế, Đoạn Dịch lập tức nhận lấy xem xét.

Manh mối cực kỳ đơn giản vào thẳng vấn đề.

Trên mai rùa viết rằng, tướng quân sở hữu chưởng pháp rất lợi hại. Người trúng chưởng sẽ lập tức mất mạng, trên ngực lưu lại ba dấu ngón tay đen, chiêu này tên là "Tam chỉ đoạt mệnh".

"Vương phi suy đoán đúng rồi. Tướng quân dùng tam chỉ đoạt mệnh giết công chúa, trên người công chúa để lại dấu vết, nhất định sẽ bại lộ chứng cứ hung thủ là tướng quân."

"Xong việc hắn bắt giam Đao Lạc, tạm thời giấu diếm sự tình công chúa qua đời, không cho Vương và Vương phi biết. Hắn vội vã tìm nơi mai táng công chúa. Hắn giết công chúa một quốc gia, hắn không thể làm trò trước mặt chúng binh lính, hủy thi diệt tích. Tôi đoán là trong quá trình có lẽ hắn sẽ âm thầm động tay chân. Chỉ là

hắn chưa kịp xuống tay, thi thể đã bị người trong tranh cướp mất..."

Đoạn Dịch không khỏi nói, "Tướng quân chỉ nghĩ nhanh chóng mai táng công chúa, không dám để bất kỳ kẻ nào đổi áo liệm cho công chúa, kẻo nhìn thấy ba dấu tay đen trên người công chúa. Đây mới là nguyên nhân công chúa mặc áo cưới hạ táng. Ừm, đến bây giờ, phần lớn câu chuyện đã có lời giải thích. Cơ bản có thể khẳng định tướng quân chính là hung phạm. Nhưng còn một chỗ nói không thông."

Trầm mặc một lát, Đoạn Dịch nói ra nghi vấn: "Thật ra chiếu theo hướng này, tướng quân làm bao nhiêu chuyện chỉ vì mau chóng hạ táng công chúa, tùy thời hủy thi diệt tích, không để kẻ nào thấy ba dấu tay đen trên người thi thể."

"Cho nên hắn bắt giam Đao Lạc vì phong tỏa tin tức, không cho Vương và Vương phi lập tức biết sự tình công chúa qua đời. Mục đích duy nhất là muốn trước khi Vương phi biết công chúa qua đời, xử lý xong thi thể."

"Trọng điểm là, tướng quân từ đầu đến cuối không nghĩ tới việc xử lý Đao Lạc, hắn thậm chí không đánh đập cô ấy, cũng không uy hiếp cô ấy. Hắn chỉ tạm thời nhốt lại, ngăn cô ấy chạy về vương cung truyền tin cho Vương phi. Chỉ thế mà thôi. Tiểu binh nửa đường chạy đi uống rượu, cuối cùng bị xử tử, rất có thể không tồn tại, mà là tướng quân nói dối. Tướng quân không xử tử bất luận kẻ nào."

Minh Thiên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý phán đoán của anh: "Đúng là như thế."

"Như vậy tôi có thể lý giải, thật ra tướng quân không phải người tàn bạo. Bằng không hắn đã giết Đao Lạc diệt khẩu. Chỉ cần Đao Lạc chết, hắn tùy tiện an bài thủ hạ làm nhân chứng, nói đêm đó có người đi vào giết công chúa, không phải được rồi à? Vì sao phải giữ mạng Đao Lạc, làm cô ấy có cơ hội kể cho Vương phi biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Cho nên tôi cho rằng tướng quân không phải kẻ gian nịnh lạm sát

kẻ vô tội. Hắn không tàn bạo, sẽ không giết người lung tung. Vậy vì sao hắn giết công chúa? Đây là thứ nhất."

Đoạn Dịch nói, "Thứ hai, chính là nghi vấn ban đầu của tôi. Tướng quân giết một người, vì sao muốn chọn dùng thủ pháp rõ ràng sẽ làm mình bị lộ? Huống chi hắn không có động cơ... Ấy, từ từ..."

Nghe đến đó, Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch, nhàn nhạt cười: "Anh nghĩ ra vấn đề mấu chốt à?"

"Ừ!" hai mắt Đoạn Dịch hơi hơi tỏa sáng, nói, "Ban đầu tôi vẫn luôn cho rằng tướng quân không phải hung thủ, nguyên nhân ở chỗ hắn không có động cơ, hắn không lên kế hoạch chu toàn, xong việc không xử lý nhân chứng, thậm chí không tìm một cái cớ hoàn mỹ thoát tội... Tôi cho rằng hắn từ đầu tới đuôi không giống hung thủ. Nhưng bây giờ tôi phát hiện mình bị dính tư duy quán tính."

Thở phào một hơi, Đoạn Dịch nói tiếp: "Thông thường chúng ta đều đặt hung thủ vào một giả thiết. Chúng ta cho rằng hắn đủ thông minh bình tĩnh, bày bố chu toàn, tính toán kỹ lưỡng. Chúng ta còn cho rằng hắn ngụy tạo một chứng cứ hoàn mỹ chứng minh hắn không ở hiện trường, ngoài ra còn phải có động cơ. Nhưng thật ra chúng ta bị tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình gây nhầm lẫn."

"Loại hung thủ này đa số chỉ tồn tại trong phim ảnh và tiểu thuyết. Ở thế giới hiện thực, tội phạm hoàn mỹ tồn tại rất ít, đa số kẻ giết người ra tay khi cảm xúc dâng trào mãnh liệt."

Đoạn Dịch nhìn phía Minh Thiên, nói: "Tướng quân không có động cơ, bởi vì trước đêm đó, hắn không có tâm tư hại công chúa. Tướng quân không lên kế hoạch, ra tay giết người vì lâm thời xúc động giết người mãnh liệt. Thậm chí..."

Bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng càng nghĩ càng thấy ớn, da đầu Đoạn Dịch tê dại, đôi mắt lộ chút thương xót, "Thậm chí tôi không biết có thể dùng từ xúc động giết người mãnh liệt để hình dung hay không. Nói chung chuyện xảy ra đêm đó, tướng quân không ngờ đến."

Tiếng gió ngoài lều nhỏ đi nhiều.

Cát vàng phập phồng trên mặt đất ngoài lều. Xuyên qua khe hở rèm cửa nhìn lớp cát bụi, suy nghĩ của Đoạn Dịch bay tới đêm đại hôn vốn nên có ngụ ý hạnh phúc.

Trong phòng tân hôn dán đầy chữ "Hỉ", đèn hoa như ngày.

Tướng quân giơ một bàn tay chạm vào cổ áo công chúa, sắp cởi cổ áo nàng, tay còn lại vén khăn che mặt, gần gũi quan sát dung nhan mỹ lệ.

Lúc này môi tướng quân có lẽ sắp chạm môi công chúa, âu yếm tân nương của mình.

Bên cạnh tướng quân, công chúa mỹ lệ nhắm mắt lại, toàn thân toàn tâm hưởng thụ trượng phu đụng chạm cùng tình yêu.

Nàng khao khát hy vọng một hồi triền miên, thế nên quên mất một việc... sử dụng ảo thuật.

Một cơn gió ập tới, dập tắt ánh nến.

Cũng có thể là ngoài cửa sổ bỗng nhiên xẹt qua tia chớp, làm không khí trở nên quỷ quyệt.

Trong bầu không khí vui mừng xen lẫn cổ quái, ngay khi tướng quân sắp hôn môi tân nương... Hắn ta phát hiện tân nương trước mặt không có mặt.

Trước mắt tướng quân, ngũ quan tuyệt mỹ biến mất, thay thế bằng một quả cầu thịt.

... Phản ứng của hắn ta sẽ là gì?

Tất cả mọi người khen công chúa xinh đẹp, nói nàng là đệ nhất mỹ nhân Lâu Lan.

Không có khả năng tất cả mọi người đều nói dối. Suy ra công chúa thật sự là đệ nhất mỹ nhân.

Thế nên trong mắt tướng quân, người trước mắt là một con quái vật giả dạng công chúa.

Phản ứng đầu tiên của tướng quân là nhanh chóng xuất chưởng giết nàng.

Não bổ sự tình đêm đó, biểu tình Đoạn Dịch hơi bất đắc dĩ, cũng có chút buồn lòng. "Tôi nghĩ đây là chân tướng. Không thể tưởng tượng nổi, vô cùng thê thảm, nhưng lại hợp tình hợp lý. Tôi cảm thấy..."

Suy nghĩ một chút, Đoạn Dịch nói: "Trong bạch xà truyện, Hứa Tiên ngủ với Bạch Tố Trinh, bỗng phát hiện Bạch Tố Trinh biến thành rắn, phản ứng ngay lúc đó của hắn cùng tướng quân không sai biệt lắm. Thứ duy nhất khác nhau giữa họ là, tướng quân võ nghệ cao cường, còn Hứa Tiên là cọng bún sức chiến đấu bằng 5, nên mới không lỡ tay giế.t chết Bạch Tố Trinh."

Chương 138

Công chúa bẩm sinh dị dạng không có mặt, thiếu chút nữa bị phụ vương coi như yêu quái giết chết.

May là có mẫu thân bảo vệ và quốc sư trợ giúp, nàng được bình an lớn lên, cũng được học ảo thuật.

Năm đó những người hộ sinh và người nhìn thấy gương mặt quái đản của nàng, tất cả đều bị Vương phi bí mật xử tử.

Vì thế sự tình công chúa vô mặt, trở thành bí mật của toàn Lâu Lan.

Chỉ có Lâu Lan Vương, Vương phi, quốc sư và bản thân công chúa biết sự thật.

Mà dưới ảnh hưởng của ảo thuật, mọi người nhìn thấy công chúa đều trầm trồ ca ngợi, cho rằng nàng là cô gái mỹ lệ nhất trên đời.

Đến tuổi thiếu niên lần đầu biết yêu, công chúa ái mộ một chàng trai.

Để khiến chàng trai chú ý, nàng sắp xếp một lần chạm mặt nhau.

Chàng trai gặp nàng, cho rằng nàng là người yêu năm xưa qua đời chuyển kiếp, đối với nàng nhất kiến chung tình.

Công chúa được như ước nguyện, gả cho tướng quân.

Nhưng vào đêm đại hôn, công chúa bất cẩn để tướng quân thấy tướng mạo vốn có của mình.

Trong giây phút hoảng loạn, tướng quân tưởng nàng là yêu quái, lỡ tay cho nàng một chưởng. Công chúa hương tiêu ngọc vẫn, chết trong tay người mình yêu nhất.

Tình yêu của công chúa "Tiểu Ca" đạt được dựa vào lời nói dối.

Và nhận kết cục chết thảm ngay khi lời nói dối bị đâm thủng.

Nhưng chuyện này sao có thể trách nàng?

Vương phi bị trắc phi hạ độc, là nguyên nhân khiến diện mạo công chúa trời sinh dị dạng.

Vận mệnh được móc nối đan xen từ vô số nhân quả.

Ai đúng ai sai, há có thể dùng dăm ba câu giải thích.

Đoạn Dịch tóm lược toàn bộ câu chuyện, anh thở dài, nghĩ đến cái gì, lại hỏi Minh Thiên: "Nói trở về... Cướp tân nương là chủ ý của người chơi chúng tôi. Tướng quân nói thi thể bị tranh cướp đi mất, chẳng lẽ bởi vì cốt truyện cũng có giả thuyết tương ứng?"

Minh Thiên trả lời: "Câu "Ai có thể mai táng ta một lần nữa" trong phó bản cũ, ngầm dẫn dắt người chơi cướp thi thể. Người chơi hơn 50% sẽ cướp thi thể, và 50% sẽ chết trong tay binh lính. Đây là điều hệ thống đã tính toán sẵn. Mà dù người chơi không cướp thi thể cũng không quan trọng, người thiết kế phó bản đã cài đặt một số điều kiện, kiểu gì thi thể cũng sẽ vào thế giới trong tranh."

"Nói cách khác..." Đoạn Dịch hỏi, "Nếu cuối cùng tôi không mang em... Không phải, nếu tôi không mang thi thể tân nương ra khỏi mộ thất đó, hệ thống sẽ vá lỗ hổng này. Vô luận như thế nào, tướng quân cũng không thể đem thi thể ra khỏi tranh?"

Minh Thiên gật đầu: "Đúng. Có một số kết cục cốt truyện không do hành vi tự phát của người chơi tạo thành. Cho nên, vì sao hiện tại thi thể công chúa ở trong bức tranh, chưa chắc là do sau khi anh cướp được đã đặt trong Phật đường. Sự thật như thế nào, nguyên nhân tướng quân không thể mang công chúa ra ngoài, anh tìm hiểu tiếp đi."

Đoạn Dịch hỏi: "Xem ra em không biết đáp án."

"Em không biết." Minh Thiên lắc đầu, "Phó bản này, đến Minh Nguyệt cũng không rõ ràng lắm."

"Minh Nguyệt? Anh trai em?" Đoạn Dịch suy nghĩ một lát, hỏi hắn, "Lúc anh ta đưa em vào, cũng có ý thăm dò em đúng không?"

"Vâng. Một phần phó bản đã bị anh ta khóa lại, sắp tới mới mở ra. Việc hai chúng ta lấy thân phận người chơi và npc khác nhau vào đây, là dụng ý của anh ta. Ví dụ như..." Minh Thiên nói, "Tối hôm qua em có đốt một bức tường xương người, nhưng tường xương nhanh chóng khôi phục lại về ban đầu."

Bỗng nghĩ đến một vấn đề mấu chốt, Đoạn Dịch tạm thời ngắt lời Minh Thiên miêu tả tường xương khô, ngược lại hỏi: "Thế giới này tuy cấu thành từ số hiệu, nhưng cực kỳ tiếp cận thế giới thật. Nếu thế, các npc có ý thức của bản thân hay không?"

"Chúng em đang điều tra. Người thiết kế ban đầu của trò chơi tự xưng là Thi Hồ. Nghe nói hắn từng sống trên đời rất lâu. Sau khi vào địa ngục, hắn đã dùng câu chuyện bản thân làm thành một nhóm các phó bản. Xem như là hệ thống bản gốc."

Minh Thiên nói, "Sau đó Minh Nguyệt gia nhập, bổ sung thêm các câu chuyện khác. Mặt khác, để dẫn dắt người chơi chém giết lẫn nhau, tiện đà kích phát tinh thần lực, Minh Nguyệt thêm cơ chế Ma Sói, phát triển hệ thống trở thành như bây giờ. Nói chung, Minh Nguyệt là người bổ sung và mở rộng hệ thống, đồng thời là người quản lý. Nhưng người thiết kế và người sáng lập hệ thống không phải anh ta. Anh ta đang nghiên cứu hệ thống này."

Tạm dừng một chút, Minh Thiên nói tiếp: "Ban đầu chúng em cho rằng npc không có ý thức, tư duy của họ là giống nhau, hoàn toàn căn cứ vào chương trình tự động tính toán. Tư tưởng và quan niệm sống của họ đều nằm trong phạm vi khống chế của hệ thống, cũng là khuôn mẫu hệ thống dự đoán trước. Nhưng hiện tại chúng em dần nhận ra, hình như không phải vậy. Người tên Thi Hồ đã giấu thứ gì đó trên người npc."

Người tên Thi Hồ đã sáng lập các cốt truyện phó bản dựa trên những gì bản thân mắt thấy tai nghe.

Nếu cơ sở này thành lập, người này chỉ sợ đã sống mấy ngàn năm

ở nhân gian, thậm chí hơn vạn năm.

Hắn ta là cái gì? Thần? Yêu? Hay tinh quái?

Hắn tới địa ngục, nơi khác hẳn với thế giới nhân gian dị thứ nguyên, sáng lập hệ thống, lồng ghép các câu chuyện vào, mục đích là gì?

"Người tên Thi Hồ đang ở đâu vậy?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên lắc đầu: "Không biết. Hôm nay trước khi em vào phó bản, em có cài một chương trình nhỏ, nên đối thoại của chúng ta tạm thời không bị hệ thống nghe lén. Em mới có thể nói với anh nhiều như vậy."

Nhíu mày suy nghĩ một hồi lâu, Đoạn Dịch nói: "Đúng rồi, vừa rồi em nhắc tới tường xương người. Em đốt trụi nó, rồi nó hồi phục lại? Đây là giả thiết yếu tố huyền huyễn của cốt truyện, hay là do nguyên nhân khác?"

"Em nghĩ không phải là giả thiết phó bản. Dù npc hệ thống có ý thức riêng hay không, chúng ta đều có thể giả định bọn họ có trí tuệ nhất định, bởi vì đây là thiết kế mà hệ thống cài đặt lên bọn họ. Mà sự vật tại thế giới này cũng gần sát với thực tế, chúng ta có thể suy luận theo logic thông thường."

"Khi em đốt một thứ, nếu có công cụ giúp quay ngược thời gian, hoặc giả thiết cốt truyện tồn tại một thứ sau khi bị thiêu hủy sẽ tự phôi phục như lúc ban đầu... Dưới tình huống này, sau khi em hủy tường, nó sẽ khôi phục về như cũ. Cái này không có gì lạ.",

"Nhưng em đã điều tra qua, hình như tường xương khô trong cốt truyện không thỏa mãn điều kiện nào." Minh Thiên nói, "Vậy vì sao nó có thể khôi phục sau khi bị hủy? Chỉ có thể là vì người thiết kế ban đầu, đã cài đặt giả thiết mặc định."

Ý tứ của Minh Thiên, Đoạn Dịch nhanh chóng lý giải.

Thế giới này tuy được hệ thống tạo ra, cấu thành từ số hiệu. Nhưng đồng thời, được hệ thống tính toán và dự đoán, mọi thứ

xảy ra tại nơi đây đều vô cùng sát thực tế.

Nói cách khác, chỉ cần là giả thiết cốt truyện phó bản, mọi thứ phát sinh trong phó bản đều có thể căn cứ vào giả thiết để tiến hành suy đoán suy luận logic.

Nhưng tường xương khô bị thiêu hủy khôi phục như cũ, không thuộc giả thiết cốt truyện. Trong cốt chuyện, không có bất cứ manh mối nào nói rằng tường bị đốt sẽ tự động khôi phục.

Việc này không phù hợp logic.

"Như thể người thiết kế Thi Hồ cố ý cài đặt như vậy. Xuất phát từ nguyên nhân nào đó, hắn muốn bảo đảm tường bộ xương mãi mãi tồn tại." Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên, thanh âm chậm rãi chìm xuống, "Nhưng cũng có khả năng... là bug hệ thống. Một sai lầm Thi Hồ mắc phải trong quá trình thiết kế. Aizz Tiểu Thiên..."

"Nếu tìm đủ bug hệ thống, chúng ta có thể phá hỏng hệ thống này không?"

"Có lẽ. Nhưng chúng ta phải hành sự cẩn thận. Chỉ dựa vào người chơi thì không thể hoàn thành việc này, cần em và anh nội ứng ngoại hợp. Bởi vì tình huống bên bảy điện có hơi đặc biệt." Minh Thiên đi lên nắm tay Đoạn Dịch, "Ngoài ra, tường xương khô là kết quả bước đầu thí nghiệm của em. Nhưng chưa thể khẳng định hoàn toàn."

"Ừm. Tôi biết. Tôi sẽ giúp em thăm dò, xem cốt truyện có giả thiết tương quan hay không, và xác minh suy đoán của chúng ta. Tóm lại, nhiệm vụ của tôi là làm rõ ngọn nguồn tường xương khô. Đúng rồi..." Đoạn Dịch hỏi Minh Thiên, "Tường đó ở đâu?"

"Ở bên cạnh Đài Thiên Táng, liên quan đến lạt ma kia." Minh Thiên nói tới đây, nhìn thoáng qua thời gian, lại nói, "Chương trình của em bị giới hạn thời gian. Sắp hết giờ."

Mắt thấy Minh Thiên nói xong câu này thì làm thủ thế giữ im lặng, Đoạn Dịch hiểu ý gật đầu. "Được. Vụ bug hệ thống, chúng ta không bàn nữa. Trước tiên tập trung phó bản đi, để tôi nghĩ cách

tìm Đài Thiên Táng Đài và lạt ma."

"Từ từ." Minh Thiên nắm chặt tay anh, "Về chỗ ở của người chơi đi anh. Lát nữa em tới đưa cơm cho anh. Ăn xong hẵng đi."

Đoạn Dịch không chối từ, nhìn Minh Thiên cười cười. "Được. Nghe em."

Minh Thiên rũ mắt nhìn Đoạn Dịch. Anh mặc quần áo dân buôn lỏng lẻo, bộ dáng phong trần mệt mỏi, trên người và chân dính rất nhiều cát, nhìn qua không chỉnh chu chút nào.

Nhưng lưng anh luôn thẳng tắp, tựa như lưỡi kiếm đĩnh bạt. Đôi mắt anh kiên nghị quả cảm, giống sao trời bắc cực tinh mãi mãi vững chãi thiện lương, dẫn đường chỉ lối cho kẻ lạc đường.

"Được, cũng tới lúc tôi nên về rồi. Hửm, Tiểu Thiên? Sao em nhìn tôi kiểu đó... Ưm..."

Câu nói kế tiếp của Đoạn Dịch bị Minh Thiên hôn lấp, nuốt chửng.

Một chiếc hôn sâu vội vàng. Minh Thiên đỡ lấy gáy Đoạn Dịch thở hổn hển nhẹ một hơi, tận lực bình phục, khó nhịn mà nói: "Được rồi. Anh đi đi. Chờ lát nữa em tới tìm anh."

Đoạn Dịch nhấc mí mắt xem Minh Thiên, khóe miệng kéo lên khiến má lúm đồng tiền lộ ra. Anh cọ cọ chóp mũi mình vào chóp mũi hắn, vẫy tay xoay người. "Ừm. Gặp em sau."

.

Lúc các người chơi ăn xong cái gọi là cơm trưa, thời gian đã gần chạng vạng.

Minh Thiên dẫn bọn họ rời quân doanh, đi hướng Đài Thiên Táng.

Trước khi đi, Đoạn Dịch cố ý quan sát biểu cảm của Bạch Tư Niên.

Tuy rằng cậu ta nhanh chóng khôi phục như thường, nhưng Đoạn Dịch vẫn phát hiện biểu tình cậu ta biến hóa trong nháy mắt...

Nghe Minh Thiên nói muốn dẫn mọi người đi tới Đài Thiên Táng, cậu ta khẽ nhíu mày, biểu tình một lời khó nói hết.

Đi đến bên Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch cười hỏi: "Thông tin cậu giữ lại là vị trí Đài Thiên Táng hả?"

Đoạn Dịch cảm thấy mình đoán trúng rồi.

Thời gian thăm dò hôm qua hữu hạn, Bạch Tư Niên không thể khai thác quá nhiều thông tin từ miệng lạt ma kia. Rất có thể sau khi lạt ma rời đi, cậu ta theo dõi lạt ma một đoạn đường, biết được hướng đi.

Sắc mặt Bạch Tư Niên hiện vài phần xấu hổ, nhưng lập tức thay bằng gương mặt tươi cười ngày thường, hỏi lại: "Anh Đoạn, anh công bố trước mặt mọi người... Không phúc hậu tí nào."

Đoạn Dịch cười nói: "Không thể nói như vậy. Thật ra thông tin hôm qua tôi tra được đều chia sẻ hết rồi. Chia sẻ tin tức là bước đầu tiên thành lập tín nhiệm. Nếu cậu là Bóng ma ác mộng..."

"Vẫn nghi tôi là Bóng ma ác mộng? Anh Đoạn, kỳ thật về vấn đề này, tôi có chút ý tưởng, buổi tối sẽ chia sẻ với mọi người. Anh đừng nhìn chằm chằm tôi nữa. Tôi làm anh nghi ngờ từ khi nào nhỉ?"

"Trực giác tiên tri chăng..."

Đoạn Dịch mới vừa nói xong câu đó, cảm giác được cái gì, vừa nhấc đầu liền thấy Minh Thiên cách đó không xa đang nhìn hướng bên này. Biểu tình của hắn nghiêm túc đứng đắn, ánh mắt cũng kín đáo, là bộ dáng Đoạn Dịch quen thuộc.

Nhìn Minh Thiên như vậy, Đoạn Dịch khó tránh khỏi nhớ tới rất nhiều lời hắn từng nói với mình.

Chẳng hiểu sao Đoạn Dịch nhớ tới mấy mẩu truyện cười trên Weibo về người vợ thích ăn dấm.

Đoạn Dịch đau lòng Tiểu Thiên nhà mình. Để vợ mình không nổi

cơn ghen, anh lập tức đi đến bên Minh Thiên, vỗ vai hắn. "Đài Thiên Táng trong phó bản này có tên gọi nào khác không?"

Minh Thiên không trả lời Đoạn Dịch nói, chỉ nhìn kỹ anh vài lần.

"Làm sao vậy Tiểu Thiên?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên: "Đồn đãi về anh có lẽ không sai."

Đoạn Dịch: "Hở?"

Nhìn cát vàng trước mặt, Minh Thiên nói: "Gu của anh quả nhiên là loại này."

Loại nào?

Loại trai non tơ ngây thơ trong sáng vô hại hả?

"Ôi dấm tinh bé nhỏ. Tôi thì có gu gì chứ?" Đoạn Dịch ghẹo Minh Thiên, sau đó thấp giọng thì thầm, "Gu của tôi là em."

Nói xong câu này, Đoạn Dịch phát hiện Minh Thiên im re, không hé răng.

Hửm? Hai người nói giỡn thôi mà, đừng nói ẻm giận?

Đoạn Dịch lập tức quan sát Minh Thiên, thấy vành tai hắn ửng hồng.

Ồ? Không phải giận? Xấu hổ?

Đoạn Dịch cười: "Hồi trước tôi cảm thấy em là kiểu thanh niên cao ngạo lãnh đạm, không thích ở chung với ai, cực kỳ thích chống đối cấp trên. Nhưng bây giờ càng nhìn càng thấy em đáng yêu."

Đoạn Dịch không biết từ nào của mình kíc.h thích Minh Thiên. Hắn sửng sốt, bước chân ngừng lại.

Minh Thiên đang đi phía trước đội ngũ dẫn đường.

Các người chơi còn lại không biết hắn sâu cạn thế nào, ôm lòng đề phòng npc, đứng cách hắn một khoảng khá xa.

Mắt thấy Minh Thiên ngừng lại, bọn họ cũng ngừng lại.

Đứng bên cạnh Minh Thiên, Đoạn Dịch quay đầu lại, thấy các người chơi vọng lại đây với ánh mắt kinh ngạc.

Quàng tay qua cổ Minh Thiên, ôm vai hắn, Đoạn Dịch kéo hắn tiếp tục đi lên phía trước, không chút e dè ghé tai hắn hỏi: "Sao vậy em? Tôi nói câu nào không đúng à?"

Một lát sau, Minh Thiên nghiêng mắt nhìn Đoạn Dịch, hỏi: "Anh Tiểu Dịch, anh thấy em thế nào?"

Đoạn Dịch không hiểu: "Cái gì thấy em thế nào?"

"Ý em là..." Minh Thiên do dự một chút, "Trong mắt anh, em là gì của anh?"

"Người yêu, đối tượng..." Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên, "Hoặc bạn trai? Làm sao vậy? Em muốn nghe tôi xưng hô với em như thế nào?"

Trầm mặc trong chốc lát, Minh Thiên: "Vâng, còn gì nữa?"

"Còn cái gì nữa?"

"Em muốn tiến thêm một bước phân tích, anh xem em là gì?"

Rốt cuộc hắn muốn hỏi cái gì thế?

Đoạn Dịch cảm thấy mình có thể chuẩn xác đoán được khi nào Minh Thiên ghen, đã cực kỳ không dễ dàng, bản thân rất có tiến bộ.

Nhưng rất nhiều thời điểm, anh vẫn không hiểu nổi suy nghĩ của Minh Thiên.

Ví dụ như hiện tại, anh thề anh không biết Minh Thiên đang rối

rắm vụ gì.

"Đúng là tâm tư vợ sâu như đáy biển." Đoạn Dịch câu lấy cổ Minh Thiên, nói: "Tiểu Thiên ngoan, em hỏi cho rõ. Tôi thật sự không hiểu."

Trả lời Đoạn Dịch là sự im lặng dài dằng dặc.

Khoảng thời gian rất dài sau đó, chung quanh trừ bỏ tiếng gió, chỉ có hai tiếng chân đạp lên bờ cát.

Nghiêng đầu thấy Minh Thiên nhấp miệng không nói lời nào, Đoạn Dịch chợt sinh ra tâm tình "Làm đàn ông quá khó, rốt cuộc mình nói câu nào chọc giận vợ rồi".

"Khụ, cái kia Tiểu Thiên..."

"Anh Tiểu Dịch. Anh..." Đối diện ánh mắt Đoạn Dịch, Minh Thiên hỏi một câu hàm nghĩa vô hạn, "Anh coi em như vợ anh?"

"Không thì sao? Em muốn đổi ý?" Đoạn Dịch tiếp tục ôm cổ Minh Thiên, "Ở phó bản trước em mặc áo cưới đáp ứng với tôi rồi đó."

Minh Thiên: "Hình như lúc đó em chưa đáp ứng."

Đoạn Dịch: "?"

Một lát sau, Đoạn Dịch nghĩ đến cái gì, lại nói: "Hiểu rồi. Cầu hôn trong quan tài quá qua loa. Chờ khi nào ra ngoài chúng ta làm lại đàng hoàng. Có gì đến lúc đó tôi nhờ anh rể dạy một khóa. Tuy tôi cảm thấy thủ đoạn của anh ta hơi bị lỗi thời, tặng hoa hồng đỏ. Cơ mà... Tôi chẳng có ý tưởng nào hay ho hơn. Này Tiểu Thiên, em có thích hoa hồng không?"

Hỏi xong lời này, Đoạn Dịch thấy đáy mắt Minh Thiên hiện chút ý cười. Lén thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy mình đã dỗ được người ta... quả nhiên vẫn cần chú trọng nghi thức. Quan tài xác thật không thích hợp để cầu hôn. Chờ trở lại hiện thực, anh sẽ lên kế hoạch, mua một bó hoa, tỏ tình đàng hoàng. Lần trước trong quan tài vội vội vàng vàng ép cưới người ta, thật sự không nên.

Bảo sao người ta không muốn thừa nhận là vợ mình...

Trong đầu Đoạn Dịch lướt qua đủ loại suy nghĩ lung tung rối loạn, chợt nghe thấy thanh âm dịu dàng của Minh Thiên: "Anh Tiểu Dịch, anh nói anh cầu hôn em. Em vui lắm. Không ngờ anh thật sự... có em trong quy hoạch tương lai của anh?

Đoạn Dịch đáp đến tự nhiên: "Em luôn có trong tương lai của tôi."

"Vâng..." Một lát sau, Minh Thiên lại nói, "Chuyện này, em thực sự thực sự vui lắm. Nhưng mà về một số... Chi tiết và hạng mục cụ thể, đến lúc đó chúng ta thương lượng lại nhé."

"Thương lượng cái gì? Hoa hồng không được hả?" Đoạn Dịch suy nghĩ một chút, bừng tỉnh đại ngộ, "Em không thích hoa hồng? Thế lúc cầu hôn anh nên tặng em cái gì?"

Minh Thiên hỏi ngược: "Anh không thích hoa hồng? Vừa rồi anh nói tặng hoa hồng là lỗi thời?"

Đoạn Dịch: "Mỗi lần anh rể chọc giận anh họ thường mua nguyên một xe tải hoa hồng bày cả đống trong nhà. Tôi nhìn mà ngại hộ. Nhưng giờ ngẫm lại, nghi thức vẫn phải có. Mọi người đều tặng hoa hồng, hoa hồng cũng ổn. Chủ yếu là em có thích hay không. Tôi không có tí tế bào lãng mạn nào."

Minh Thiên: "Anh thích là được. Em muốn bảo đảm là anh thích."

"Tôi thích? Tôi đâu biết hoa gì với hoa gì?" Đoạn Dịch cười nói.

Minh Thiên: "Vâng. Đến lúc đó em sẽ suy nghĩ và sắp xếp cẩn thận."

"Tôi cầu hôn em, em sắp xếp cái gì?"

"Nguyên nhân liên quan đến việc xác định một số hạng mục vừa mới đề cập."

"Hạng mục cần xác định? Trừ vụ cầu hôn có mua hoa hồng hay không, em còn cần xác định cái gì?"

"Chờ thời cơ chín muồi em sẽ nói anh nghe. Anh nhìn kìa..."

Lúc này mọi người đã rời quân doanh một khoảng thời gian, Đoạn Dịch nhìn theo hướng ngón tay Minh Thiên chỉ, lờ mờ thấy kiến trúc phía xa... Một bức tường đất ẩn khuất sau cát vàng, từ góc độ này chưa thấy rõ lắm.

"Đài Thiên Táng được bao quanh bởi tường đất kia." Minh Thiên nói, "Thứ đắp trên tường, tất cả đều là xương đầu người."

Đoạn Dịch: "Đó là tường xương khô?"

"Đúng vậy." Minh Thiên gật đầu, "Vương phi và Đao Lạc đều từ Tượng Hùng quốc đến đây."

"Tượng Hùng quốc?"

"645 năm trước, Tượng Hùng bị vương triều Thổ Phồn tiêu diệt."

"Hiểu rồi, có thể coi là dân tộc Tạng thời xưa."

Minh Thiên gật đầu, nói: "Theo lịch sử của họ, Thích Ca Mâu Ni kiếp trước là bạch tràng thiên tử. Bạch tràng thiên tử đã giảng dạy về tử hình, cũng chính là pháp Phật lưu truyền tại Tượng Hùng."

*Tử hình ở đây nghĩa là Hình thức chết. (Ai có từ nào hay hơn góp ý giúp mình với)

Đoạn Dịch không khỏi thở dài: "Tôi còn tưởng Phật pháp dân tộc Tạng chịu ảnh hưởng hoàn toàn từ Ấn Độ."

"Không hoàn toàn. Thời gian Phật pháp Tượng Hùng cổ được truyền vào Tây Tạng sớm hơn Phật giáo Ấn Độ hơn ngàn năm." Minh Thiên nói, "Tóm lại, Lâu Lan thuộc Tây Vực, đặc điểm các loại tôn giáo được lưu giữ ở đây. Thứ mà Vương phi, Đao Lạc và lạt ma mang đến, chính là Phật pháp quốc gia Tượng Hùng cổ."

"Vương phi và Đao Lạc không phải người Lâu Lan, bà gả đến đây vì hòa thân?" Đoạn Dịch hỏi. "Cũng bởi vậy, công chúa qua đời

không cần thiên táng, vì công chúa xem như là người Lâu Lan. Nhưng Vương phi vẫn là người Tượng Hùng, cho nên bà nói sau khi mình chết sẽ đến đây thiên táng."

Minh Thiên nói: "Vâng. Lâu Lan cùng các đô thành chung quanh Tây Vực, là nơi các giáo phái hội tụ. Nơi này tràn ngập đủ loại tín ngưỡng, người Tượng Hùng cổ theo Phật pháp không tính là nhiều. Nhưng chỉ cần thật lòng thờ phụng, đều có tư cách lên Đài Thiên Táng."

Đoạn Dịch vừa nghe Minh Thiên phổ cập kiến thức, vừa đi mau đến phụ cận tường xương khô.

Chỗ này có một cái sân không lớn không nhỏ.

Có ba bức tường vây ba hướng sân, mặt tường toàn là đầu lâu; hướng còn lại không có tường xương khô là ba gian phòng, nơi các tăng nhân ở và niệm kinh.

Đoạn Dịch chú ý tới sân này có hai cửa, liền hỏi Minh Thiên: "Có cần chú trọng đi vào bằng cửa nào không?"

Minh Thiên nói: "Người sống đi từ cửa Tây vào. Cửa Nam chuyên dùng để vận chuyển thi thể."

"Đã biết." Đoạn Dịch quay đầu lại, nói to với các người chơi đứng sau lưng cách không xa "Đi cửa phía Tây", rồi dẫn đầu cùng Minh Thiên đi qua cửa Tây vào sân.

Mới vừa vào sân, Đoạn Dịch liền cảm nhận được độ ấm kỳ lạ.

Đại mạc chênh lệch nhiệt độ ngày đêm cực lớn, ban ngày nóng rát khủng khiếp, buổi tối rét lạnh dị thường.

Nhưng sân này có không khí như mùa xuân, nhiệt độ thích hợp, không khô khốc, cũng không ẩm ướt. Sau khi bước vào, từng lỗ chân lông giãn nở thoải mái, cứ như tiên cảnh.

Sau khi vào sân, Đoạn Dịch nghe trong phòng loáng thoáng có tiếng niệm kinh.

Xem ra có lạt ma đang ở bên trong.

Không vội vào phòng xem xét, trước tiên Đoạn Dịch đảo qua ba mặt tường che kín xương khô, thấy góc tường có một nhà tù, bên trong nhốt Bành Trình.

Đoạn Dịch vẫy tay với hắn ta, chào hỏi.

Bành Trình há miệng th,ở dốc, nói gì đó, nhưng Đoạn Dịch không nghe được. Chung quanh hắn ta như có màn che vô hình.

Thấy thế, Minh Thiên giải thích: "Người chơi vào tù không thể giao lưu cùng các anh."

Đoạn Dịch nói: "Hiểu mà. Đúng rồi, người chơi nữ đâu, sao cô ấy không ở chỗ này?"

Minh Thiên liền đáp: "Nơi đây đặc thù, tăng lữ đông đảo, phụ nữ ở đây không thích hợp. Cô ấy bị nhốt ở một nơi khác. Có gì em mang anh đi xem."

"Tốt." Đoạn Dịch nhíu mày nhìn lướt toàn bộ sân, cuối cùng ánh mắt dừng ở một thân cây, và hồ nước dưới tàng cây.

Hoang mạc cây xanh thưa thớt, loại cây thường thấy nhất là hồ dương.

Nhưng trên cát vàng trong sân thế mà mọc lên một cây tùng cực cao cực to.

Cây tùng xanh um tươi tốt, nhánh cây tạo bóng râm bốn phía, phủ đen hồ nước trong.

Hồ nước trong đến mức có thể thấy được ảnh ngược cây tùng và bầu trời lam trống trải, trông có hơi tách biệt với khung cảnh sa mạc. Hồ nước và cây tùng như một góc Giang Nam, bị nhổ lên và đặt giữa sa mạc dị thứ nguyên.

Bên hồ nước có một tảng đá lớn.

Tảng đá được mài phẳng, cao tầm một người trưởng thành.

Màu sắc trên tảng đá rất đậm, có thể thấy được màu đỏ nâu ngang dọc đan xen. Đoạn Dịch ẩn ẩn có dự cảm không ổn. "Đừng nói là máu?"

Đoạn Dịch khai quang miệng một lần nữa ứng nghiệm.

Minh Thiên nói: "Là vết máu khô. Tảng đá này chính là Đài Thiên Táng. Còn hồ nước kia..."

Đoạn Dịch hỏi: "Hồ nước xinh đẹp là?"

Minh Thiên nói: "Trì táng thi. Là nơi vứt thi thể."

*: Ao, hồ

Đoạn Dịch: "Cái đệt."

"Người sau khi chết, thi thể đưa vào từ cửa nam, và bỏ xuống trì táng thi." Minh Thiên giải thích, "Dù là mùa đông rét lạnh, trì táng thi vẫn luôn ấm áp. Và dù thi thể có cứng cỡ nào, thời tiết lạnh bao nhiêu, chỉ cần bỏ vào hồ nước ngâm một đêm, thi thể sẽ trở nên mềm mại. Cứ như vậy, tăng nhân mổ xẻ thi thể sẽ vô cùng dễ dàng."

"Theo lý mà nói..." Minh Thiên quay đầu nhìn phía phòng tăng nhân, đôi mắt khẽ híp, "Làm tiểu binh, thông tin em biết là, thông thường, nghi thức thiên táng có công đoạn băm nhỏ xác người, đút cho kền kền ăn. Kền kền không thích ăn xương cốt, chỉ thích ăn thịt. Cho nên, để toàn bộ cơ thể được hiến tế, tăng nhân sẽ cho chúng nó ăn xương cốt trước, rồi mới cho ăn thịt."

"Rất dễ hiểu. Đầu tiên cho chúng nó ăn xương, cho dù chúng nó không thích cũng sẽ ăn, bởi vì chúng nó đang ở trạng thái đói khát cực độ. Chờ chúng nó ăn xong xương cốt, thì cho ăn thịt. Xuất phát từ ham muốn ăn thịt, chúng nó sẽ tiếp tục ăn. Vậy là hoàn thành mục đích hiến tế thi thể."

"Nhưng trái lại, nếu cho chúng ăn thịt trước, khi cho ăn xương cốt sẽ gặp khó khăn, vì chúng nó đã ăn no, không thích ăn xương cốt khó nuốt."

"Cũng bởi vậy trong quá trình thiên táng, phương pháp chặt xác rất tàn nhẫn, cần tách rời xương thịt riêng biệt. Sau khi thi thể bị chia nhỏ thì dùng phương pháp đặt biệt băm nhừ, bảo đảm nghi thức tiến hành thuận lợi. Tóm lại, từ khâu vận chuyển thi thể, ngâm trong trì nhập táng, đến tách thi thể, băm nhỏ, cho kền kền ăn, mỗi một bước đều nghiêm khắc tuân theo quy định."

Nghe thế, Đoạn Dịch bắt được trọng điểm, lập tức thấp giọng hỏi: "Trước ăn xương, sau ăn thịt, bảo đảm thi thể bị ăn sạch sẽ, cơ thể được hiến tế triệt để. Nhưng tại sao... đầu lâu bị để lại chỗ này?"

"Đây là thông tin tiểu binh không được biết. Có lẽ tướng quân cũng yêu cầu các anh tìm đáp án này." Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch cười cười, "Kế tiếp anh tính làm gì?"

- --

Chú thích:

- Tượng Hùng: nền văn hóa và là vương quốc cổ đại tại miền tây và tây bắc khu vực Tây Tạng ngày nay (~500 TCN–645 năm).

- Thổ Phồn, hoặc Đại Phồn quốc: đế quốc của người Tạng tồn tại từ thế kỷ thứ 7 tới thế kỷ thứ 9, sau khi thống nhất các quốc gia cổ đại tại cao nguyên Thanh Tạng (618–842 năm)

- Thiên táng (điểu táng) là hình thức mai táng của người Tây Tạng.

Chương 139

Tín ngưỡng Phật pháp Tượng Hùng chú trọng tế thế cứu nhân, đạo người hướng thiện, tu hành đến đại viên mãn.

Sau khi họ chết, cơ thể được đặt trên Đài Thiên Táng, đầu, xương sống, tứ chi... Từng khúc xương bị đập nát, mỗi miếng thịt bị lóc sạch.

Cuối cùng các tăng nhân sẽ đốt lửa làm lễ, gọi kền kền đến mổ thi thể, hoàn thành bước cuối cùng của lễ tang.

Tăng nhân cho chúng nó ăn xương trước, rồi cho ăn thịt, bảo đảm chúng nó ăn sạch sẽ thi thể, nội tạng, óc cũng bỏ qua.

Dùng cơ thể nuôi chim được coi là công đức vĩ đại. Không những trao tặng sinh mạng về thiên nhiên, mà còn đảm bảo chim ăn no sẽ không tấn công người hành tẩu hoang mạc.

Ngoài ra, con người sau chết vẫn có thể tu công đức, linh hồn được lên Thiên giới.

Thiên táng chú trọng hiến tế toàn bộ cơ thể. Như vậy vấn đề là... Vì sao một chỗ như Đài Thiên Táng Đài cố tình giữ lại phần đầu, tích lũy chồng chất thành ba bức tường xương khô?

Lại nhìn một lượt sân viện không lớn không nhỏ, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên, trả lời vấn đề hắn vừa hỏi. "Kế tiếp tất nhiên là tìm lạt ma hỏi chuyện về bí mật tường xương khô. Em biết bên trong có nguy hiểm chết người gì không? Lát nữa nhớ trốn sau lưng tôi."

Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch: "Anh thấy đấy, em có lều riêng. Cho nên chức vị của em không phải tiểu binh bình thường. Em có quyền điều binh. Nếu nơi này có bất thường, là em bảo vệ anh mới đúng."

"Thì ra Tiểu Thiên chúng ta là tiểu tướng quân?" Đoạn Dịch cười cười, quay đầu nhìn ba căn phòng có vẻ bình thường, nghiêm túc

lên, "Ban đầu chúng ta tưởng nhà tù nằm bên chỗ tướng quân. Ai ngờ nhà tù ở bên cạnh tường xương khô. Có lẽ tăng nhân ngược lại là phe "người sói"..."

Có lẽ Boss là tăng nhân, chứ không phải tướng quân.

Điều này Đoạn Dịch nhìn ra, mà khi nhìn thấy Bành Trình bị nhốt ở đây, mấy người Hồng Hiền cũng đoán ra.

Mắt thấy Đoạn Dịch muốn đi tìm tăng nhân, Hồng Hiền gọi anh lại: "Này, từ từ. Anh đừng có ỷ y đi chọc tăng nhân. Chúng ta bàn bạc cái đã."

"Sắp tối rồi. Còn chậm trễ nữa, không tính thần chức dùng kỹ năng, đến giờ vote sẽ mất một người, buổi tối người sói cắn một cái, nhân số lập tức sụt hai người, tiến độ thăm dò sẽ bị ảnh hưởng nặng." Đoạn Dịch nói, "Sắp vào đêm thứ hai, thời gian không còn nhiều, mau tranh thủ thời gian tìm manh mối."

Lấy ra một cây dù đen cầm trong tay, Đoạn Dịch bổ sung một câu: "Cậu lo lắng thì không cần đi theo."

Hồng Hiền cười lạnh: "Anh nói chuyện buồn cười nhỉ. Anh chọc Boss nổi điên, chúng tôi đều dính nạn hết đấy!"

Nghe Hồng Hiền nói, Bạch Tư Niên tiến lên một bước: "Ý kiến bất đồng, biểu quyết đi. Vừa rồi trên đường lúc đi tới đây, tôi thấy bên đường có vài tiểu thương. Biết đâu bọn họ biết một ít manh mối. Đoạn Dịch nói đúng, chúng ta cần tranh thủ thời gian điều tra. Người chơi không dám ở đây hỏi thăm tăng nhân, có thể đi tìm tiểu thương. Mọi người chia làm hai nhóm."

Hồng Hiền nheo mắt nhìn Bạch Tư Niên. "Vậy cậu theo bên nào?"

Bạch Tư Niên nói: "Tôi khá tò mò về tăng nhân. Tôi ở lại chỗ này."

Đoạn Dịch tò mò người chơi khác sẽ chọn như thế nào, lập tức nghiêng người nhìn những còn lại người.

Hồng Hiền giơ lên tay dẫn đầu đi hướng cửa Tây. "Tôi đi đây,

không phải tôi nhát gan sợ phiền phức gì đâu nhé. Tôi cảm thấy trong trò chơi này, tự nhận biết thực lực bản thân là việc rất quan trọng. Số 7 có thân thủ tốt, anh ta dám chính diện đối đầu Boss, đó là chuyện của anh ta. Chúng ta không giỏi đánh nhau, vậy thì làm việc khác. Tôi thấy số 5 nói đúng đó, tiểu thương cũng là nguồn thông tin cần khai thác. Ai muốn đi chung với tôi thì qua đây."

Đoạn Dịch vô cùng khinh thường loại người như Hồng Hiền.

Nhưng Đoạn Dịch không thể không thừa nhận, lời hắn ta nói không sai.

Thời điểm đối mặt với khốn cảnh, bản thân nhận rõ thực lực của mình và tìm đúng vị trí đứng, là rất quan trọng. Trong một đội ngũ, phải có người dám chạy phía trước, và cần có người ở phía sau làm hậu phương. Trong trò chơi đoàn đội, không thể thắng chỉ bằng sức của một người, mà cần dựa vào sự tin tượng và hợp tác.

Đoạn Dịch hiểu rõ trong lòng, nếu lát nữa phải đánh nhau với tăng nhân, tất cả mọi người đều ở lại ngược lại sẽ làm vướng tay vướng chân anh.

Cho nên sau khi Đoạn Dịch nghe Hồng Hiền nói xong, anh bổ sung: "Cậu ta nói không sai. Mọi người lượng sức mà làm, lựa chọn nhiệm vụ phù hợp với mình. Đây không phải vấn đề theo phe ai hoặc mọi người tin Hồng Hiền và tôi hay không, mà chỉ là phân công hợp tác. Hỏi thăm tiểu thương hay tăng nhân, đều cực kỳ quan trọng."

Nghe Đoạn Dịch nói như vậy, tựa hồ Bạch Tư Niên có nhận thức mới về anh, ánh mắt tìm tòi nghiêm cứu dõi về phía anh, trong mắt không tự chủ được toát ra chút khâm phục.

Đoạn Dịch không chú ý cậu ta, chỉ yên lặng chờ đợi người chơi lựa chọn.

Người đầu tiên đi theo Hồng Hiền là Thư Dung Dung.

Vừa mỉm cười đi hướng cửa Tây, Thư Dung Dung vừa nói: "Hy vọng lần này chúng ta vẫn tiếp tục hợp tác vui vẻ."

Hồng Hiền thành thạo hất tóc nhìn cô ta: "Chúng ta khi nào mà chả ăn ý với nhau."

Sau Thư Dung Dung là số 3 Đồng Niệm đi đến chỗ Hồng Hiền.

Cô không chỉ đi qua một mình, còn kéo theo Đậu Sương. "Chúng ta đi tìm tiểu thương đi. Chúng ta không biết đánh nhau, làm việc trong khả năng cho phép thôi."

"Ừ... vậy đi. Chúng ta ở lại chỉ tổ vướng víu." số 2 Đậu Sương nhìn về phía Đoạn Dịch, hơi chần chừ, "Chúng tôi đi tìm tiểu thương hỏi thăm tin tức."

"Đi đi. Không cần lo lắng bên chúng tôi." Đoạn Dịch gật đầu, Đậu Sương nuốt ngụm nước miếng, lúc này mới thật sự đi theo Đồng Niệm.

"Khụ khụ, các cô gái đi gần hết... Một mình Hồng Hiền không bảo vệ được bọn họ. Từ từ đợi tôi."

Người nói lời này là Hồ Tấn.

Sau Thư Dung Dung, Đồng Niệm, Đậu Sương, hắn ta là người thứ tư đi theo Hồng Hiền.

Đoạn Dịch nhẩm tính, Hồng Hiền và Thư Dung Dung chắc hẳn đều là người tốt. Số 2 số 3 một trong hai có sói; số 6 Hồ Tấn khả năng cao là sói.

Nhóm Hồng Hiền có số lượng người tốt và người sói cân bằng.

Nhưng trong lòng Đoạn Dịch có dự cảm không tốt.

Không nói số 6 Hồ Tấn, ngược lại anh không yên tâm về số 2 và số 3.

Ổ Quân Lan cũng lo lắng giống Đoạn Dịch.

Một lát sau, cô đứng ra, nói với Đoạn Dịch: "Tôi đi theo xem sao."

"Nhưng cô..." Đoạn Dịch hơi lo lắng cho cô.

Lúc này số 9 Vân Hạo trong vai dân buôn mở miệng nói: "Tôi cũng đi. Bảy người hẳn là không sao."

Thế là nhóm bảy người chơi Hồng Hiền tạm thời rời đi, trong sân chỉ còn người chơi Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên, Phương Đông Vũ.

Sắc trời tối dần, hoàng hôn rải trên đầu lâu, mạ một lớp màu đỏ.

Đường ranh giới bức tường chia tách ánh hoàng hôn và bóng đêm. Những cái đầu nhuộm đỏ như bị tạt máu, hốc mắt trống không nhìn về phía người chơi như lộ ra ai oán vô tận.

Ánh mắt dừng trên chúng một lát, Đoạn Dịch và Minh Thiên đóng vai tiểu binh liếc nhau, bước đến gần một gian phòng cũ kỹ, gõ cửa ba lần.

Tiếng đập cửa vang lên, âm thanh niệm kinh tạm ngừng.

Một người ăn mặc trang phục lạt ma màu nâu đỏ đi ra, kinh ngạc nhìn nhóm Đoạn Dịch, tự hỏi vì sao bọn họ tới nơi này.

Cuối cùng lạt ma đặt ánh mắt trên người Minh Thiên. "Bên tướng quân có gì phân phó sao?"

Minh Thiên nói: "Không phải. Họ là khách quý từ Hoa Quốc được Vương phi mời đến. Bọn họ sẽ tham gia lễ tang Vương phi, tôi dẫn họ đi dạo khắp nơi, đi ngang qua nơi này nên dẫn họ vào nhìn xem."

"Lễ tang Vương phi? Ôi, đúng rồi..." Lạt ma này nói, "Vương phi nói mình sống không quá bảy ngày. Mấy ngày gần đây chúng ta bận chuẩn bị lễ tang cho vương phi."

Trong lúc Minh Thiên và lạt ma nói chuyện, Bạch Tư Niên đi đến bên cạnh Đoạn Dịch, nói: "Không phải lạt ma tối hôm qua tôi gặp."

Nghe vậy, Đoạn Dịch nhíu mày cẩn thận quan sát lạt ma trước

mặt.

Hình thể hơi béo, hai bên trên má đặc biệt nhiều thịt, đôi mắt cong tròn, cả người như phật Di Lặc.

Đoạn Dịch hỏi hắn ta: "Xin hỏi nơi này tổng cộng có bao nhiêu tăng nhân?"

"Ba người." Lạt ma béo vừa nói xong, phía sau hắn ta có một lạt ma khác đi ra.

Lạt ma thứ hai rất gầy và lùn, đối lập với lạt ma béo như phật Di Lặc.

Hắn ta nhìn thoáng qua Đoạn Dịch bọn họ, liền bước ra ngoài cửa phòng, đi tới góc sân. Tính cách cực kỳ lãnh đạm, coi những người còn lại như không khí.

"À, đó là tiểu sư đệ. Ta là nhị sư huynh." Lạt ma béo giới thiệu, "Đại sư huynh chúng ta tên là Đạt Quang."

Đoạn Dịch nhỏ giọng hỏi Bạch Tư Niên: "Người hôm qua cậu gặp cũng không phải tiểu sư đệ?"

Thấy Bạch Tư Niên lắc đầu, Đoạn Dịch liền biết, lạt ma hôm qua lẻn vào quân doanh là đại sư huynh của một béo một gầy: Đạt Quang.

Đoạn Dịch hỏi nhị sư huynh: "Xin hỏi Đạt Quang ở nơi nào?"

"Huynh ấy đi ra ngoài bố thí. Tiểu sư đệ đi làm cơm chiều. Thông thường tới giờ ăn cơm chiều, đại sư huynh sẽ trở về. Đúng rồi..." nhìn phía Minh Thiên, nhị sư huynh hỏi, "Các khách nhân muốn ở lại ăn cơm không?"

Minh Thiên nghe xong liếc Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch gật đầu.

Minh Thiên liền đáp: "Có. Làm phiền."

"Không sao." Nhị sư huynh chắp tay trước ngực, ánh mắt lướt qua mọi người, cuối cùng dừng trên người Phương Đông Vũ, hắn ta nói, "Xin lỗi, nơi này không giữ nữ quyến dùng cơm."

Đoạn Dịch nghe vậy đầu tiên là nhíu mày.

Anh cảm thấy Phật chân chính bao dung không đối đãi nam nữ khác biệt. Ngoài ra, theo anh biết, nhiều nhánh nhỏ truyền bá Phật giáo không kiêng dè nữ giới, thậm chí còn có giáo lý nam nữ song tu.

Nhưng lạt ma trước mắt rốt cuộc là người như thế nào, Đoạn Dịch chưa rõ ràng lắm, anh chỉ có thể tạm thời kiềm chế nghi vấn.

Nghe lạt ma nói xong, Phương Đông Vũ tỏ vẻ tiếc nuối. "Tôi rất muốn ở lại nghe ngóng tình huống nơi này. Nhưng quy định như vậy... Tôi đi trước. Nhóm bọn họ chắc là chưa đi xa, tôi qua chỗ bọn họ!"

"Được." Đoạn Dịch nói, "Cô đi đường cẩn thận."

"Ừ. Tôi sẽ. Hẹn gặp lại mọi người buổi tối." Phương Đông Vũ vẫy tay với họ, lại tò mò nhìn Minh Thiên, mới xoay người đi hướng Tây Môn.

.

Cùng thời gian đó, cách tường xương khô và Đài Thiên Táng khoảng hai trăm mét về phía Nam.

Hoàng hôn trên sa mạc đỏ như đốt lửa, thiên địa ngập màu đỏ rực.

Có một tăng nhân mặc đồ đỏ từ sâu trong sa mạc đi tới, tay phải cầm Phạn châu, miệng tụng kinh văn. Hắn ta bước đi thong thả, kiên định, lại lộ ra sự xa cách. Hắn như thể không thuộc về trần thế, chỉ là khách qua đường trong thiên địa.

Lúc này có một người đang ngồi uống nước trên tảng đá ven đường.

Ban ngày vào thành bán đồ kiếm ít tiền, thấy sắc trời nhá nhem tối, hắn ta bèn chạy về nhà. Hắn ta không ngờ nửa đường ngồi nghỉ ngơi lại nghe thấy tiếng tụng kinh.

Buông ấm nước, người qua đường giương mắt nhìn thấy tăng nhân, lập tức kinh ngạc trừng lớn mắt.

... Tăng nhân đi tới từ hoàng hôn, chân đạp lên sa mạc, nhưng giày không dính một hạt cát. Tăng nhân như bay trên sa mạc, chứ không phải đi đường.

Kinh văn được niệm từ miệng tăng nhân, rõ ràng khoảng cách cách xa người qua đường, nhưng âm thanh như vọng ngay bên tai hắn ta, cứ như là trời giáng phật hiệu.

Trong mắt người qua đường, điều thần kỳ nhất là hắn ta thấy sa mạc dưới chân tăng nhân nở hoa.

Mỗi khi tăng nhân nhấc chân, nơi bước chân đi qua liền nở một đóa hoa màu đỏ.

Đóa hoa tinh tế đa cánh, quanh thân không cành lá.

Tăng nhân từ phía chân trời đi tới, hoa đỏ màu máu nối dài đến tận đường chân trời.

Chẳng lẽ mình nhìn thấy Lạt Ma?

Người qua đường vui sướng kích động mà đứng lên, quỳ xuống mặt hướng tăng nhân áo đỏ.

Chờ tăng nhân đi ngang qua bên người, hắn ta thành kính bái lạy ba cái, giơ tay kéo lấy tăng bào. "Lạt Ma, trời sắp tối. Ngài cần ta cầm đèn không?"

Tăng nhân áo đỏ chỉ cười: "Không cần. Ta là người mù. Vốn đã không thấy."

"Thế, thế..." Người qua đường kích động, nói năng lộn xộn, "Xin

hỏi hoa nở dưới chân ngài là hoa gì?"

"Ngươi có thể nhìn thấy hoa dưới chân ta?" Tăng nhân hỏi như vậy.

Ngoài dự kiến của người đường người, thời điểm tăng nhân nói lời này, ngữ điệu có chút bi ai.

"Vâng, ta có thể nhìn thấy, thì, thì sao ạ?" Qua đường người hỏi.

Tăng nhân thở dài: "Đây là hoa bỉ ngạn, dẫn lối hoàng tuyền. Ngươi có thể nhìn thấy nó... Nghĩa là ngươi sắp chết."

Người qua đường kinh hãi, té ngã trên mặt đất. "Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?! Ta... Ta làm sao bây giờ! Nhà ta còn vợ con cần ta nuôi... Ta nên làm gì bây giờ, xin Lạt Ma chỉ dẫn!"

Tăng nhân áo đỏ nâng cánh tay, chỉ một hướng. "Ta ở bên cạnh Đài Thiên Táng. Ngày mai hãy tới tìm ta, ta sẽ tính thời gian ngươi qua đời, chuẩn bị lễ tang cho ngươi."

"Ý ngài là... Ta có cơ hội đến Thiên giới?" Cánh tay người qua đường run rẩy, không biết là vui mừng hay sợ hãi.

"Đúng. Ngươi có thể thấy ta, đó là Phật duyên. Ta sẽ tự tay cử hành nghi thức thiên táng cho ngươi, để linh hồn ngươi thăng lên Thiên giới. Thân thể chỉ là vật chứa linh hồn chịu khổ chịu nạn. Tử vong không phải kết thúc, mà là bắt đầu. Chúc mừng ngươi thoát khỏi biển khổ nhân gian. Ta sẽ tiễn ngươi... Đến cực lạc."

Chờ tăng nhân áo đỏ nói xong lời này, sợ hãi trên mặt người qua đường dần dần rút đi.

Vừa rồi nghe nói mình sắp chết, hắn ta còn sợ hãi đến run lẩy bẩy. Nhưng hiện tại gương mặt hắn ta thế mà treo nụ cười mỉm.

Ánh mắt hắn ta trở nên mơ hồ, không biết là đã ngộ đạo hay bị mê hoặc.

Cuối cùng hắn ta lần nữa quỳ xuống, tay kéo góc áo tăng nhân,

thành kính lạy ba cái. "Cảm ơn Lạt Ma! Cảm ơn Lạt Ma chỉ dẫn!"

.

Bên kia.

Bảy người chơi rời Đài Thiên Táng, đang trên đường về quân doanh.

Đi cuối là Thư Dung Dung, cô ta mới bị ngã, chân bị đau, giờ phút này đang ăn vạ số 3 Đồng Niệm, nhờ cô đỡ mình, bởi vậy hai người bị tụt lại phía sau đội khá xa.

Mặt Đồng Niệm lộ vẻ thúc giục. "Cô đau chân lôi kéo tôi làm gì? Tôi với cô có quan hệ tốt lắm hả?"

Thư Dung Dung cười cười, hất cằm phía trước. "Mấy người chơi đó đi tìm tiểu thương hỏi chuyện, cô có khiến bọn họ làm đâu. Cô cùng tôi lười biếng không tốt hơn à?"

Đồng Niệm mắt trợn trắng, không nói chuyện.

Thư Dung Dung hỏi cô: "Đừng nói là tại vụ Hồng Hiền nên cô có ý kiến với tôi nhé?"

Đồng Niệm lập tức nói: "Đừng nói hươu nói vượn! Tôi nhất thời bị hoa ngôn xảo ngữ của anh ta che mắt. Hiện tại ngẫm lại, tôi thấy mình đúng là mắt mù. Tôi sẽ không ngu giống số 10 Đường Hiểu."

Thư Dung Dung cười nói: "Được được, không ngu là tốt. Nói thật... Giữa cô và số 2, có một người là sói nhỉ? Tôi khá tò mò, khi các cô thuộc hai phe đối lập, cô sẽ làm thế nào?"

Đồng Niệm cứng mặt nhấp miệng không hé miệng, Thư Dung Dung chọc mặt cô. "Em gái nhỏ à, đừng xụ mặt với chị nha. Ừ, có lẽ cô không thích tính cách của tôi. Nhưng tôi đâu có biện pháp. Cô biết vì sao tôi thành như vậy không? Bởi vì tôi cũng bị chị em tốt lừa gạt. Cô có muốn..."

Thư Dung Dung ngữ khí nghiêm túc bị Đồng Niệm ngắt lời. "Cô có

nghe thấy tiếng niệm kinh không?"

"Tiếng niệm kinh? Ở sân vừa nãy có người niệm kinh. Nhưng chúng ta rời đi đã lâu, nào có người niệm kinh?" Thư Dung Dung kinh ngạc hỏi, "Có phải nghe lầm không?"

"Không, không phải ở sân." Sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, "Tôi có cảm giác tiếng niệm kinh vang ngay bên tai..."

Chương 140

Khoảng nửa giờ trước.

Bảy người chơi rời Đài Thiên Táng, một đường hướng phía nam đi quân doanh.

Hồng Hiền đi phía trước đội ngũ, hắn ta ngáp một cái: "Lúc chúng ta đi tới đây, mấy tiểu thương ở gần quân doanh. Giờ chúng ta đi từ Đài Thiên Táng qua đó, muốn đuổi theo bọn họ sẽ phí chút thời gian. Tôi sợ đêm nay không kịp bàn luận Ma Sói. Hay chúng ta bàn trên đường luôn đi?"

Thư Dung Dung hưởng ứng Hồng Hiền đầu tiên. "Tôi đồng ý. Chúng ta có thể tranh thủ thời gian này bàn bạc một chút. Hôm qua Bành Trình để lại Cảnh Huy cho số 7 đúng không? Tuy cảnh sát trưởng không có mặt, nhưng chúng ta có thể thảo luận trước, buổi tối báo kết quả cho anh ấy là được. Ai lên tiếng trước?"

Thư Dung Dung vừa dứt lời, số 3 Đồng Niệm giành nói: "Đương nhiên là cô trước. Ngày hôm qua cô và số 10 cãi nhau thành như vậy, cô ta đã nhận sói, nhưng hiềm nghi của cô cũng rất lớn. Tôi cảm thấy cô cần biện hộ lại."

"Không phải chứ?" Thư Dung Dung cười liếc Đồng Niệm, "Tôi còn cần biện hộ á? Đừng nói cô nghĩ tôi và số 10 hai sói dẫm nhau nhé? Ván này không hợp chơi đấu đá nội bộ đâu. Sự thật là, từ lúc tôi câu dẫn tiểu binh, cô ta liên tục đá xéo tôi. Hai chúng tôi gây nhau cả buổi trưa không thoải mái, tôi ôm một bụng tức nên bị trúng kế."

"Trước khi tranh cử, cô ta cố ý lấy chuyện bên ngoài kí.ch thích tôi, tôi không nín được, lúc phát biểu mới cãi lại cô ta. Trách tôi lúc ấy không bình tĩnh, được chưa? Lẽ ra tôi không nên nói như thế. Nhưng cô ta mới là sói, tôi không phải. Tôi là bài không có chức năng. Nói thật, trong tất cả, tôi chỉ tin mỗi Hồng Hiền."

Hồng Hiền đi đầu đội ngũ nghe được lời này, nhìn Thư Dung Dung

mỉm cười, lại nói: "Tối hôm qua vote xong, tôi về lều liền lôi kéo người chơi nam đánh bài. Nhưng chúng tôi đánh bài, nhà tiên tri vẫn bị cắn. Chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ bên lều nữ chắc chắn có sói."

"Hành vi của tôi đều là giúp người tốt. Mọi người có thể tin tôi. Tôi phân tích sơ cho mọi người nhé. Mọi người ngẫm lại đi, ngày hôm qua lên tiếng, ai đã nhắm vào số 12? Là số 2 và số 3. Vừa khéo hai cô ấy là con gái. Tôi cho rằng hôm nay vote số 2 hoặc số 3."

Số 6 Hồ Tấn lập tức nói: "Ngày hôm qua cảnh sát trưởng nói người không tranh cử lên tiếng theo thứ tự, số 5 Bạch Tư Niên là người thứ nhất. Lúc ấy cảnh sát trưởng nghi ngờ cậu ta là Bóng ma ác mộng, bảo cậu ta biện hộ trước. Cậu ta biện hộ xong thì dẫn trọng tâm lên số 10 và số 12. Sau cậu ta là tôi, tôi nghi ngờ nhẹ số 12. Chuyện sau đó mọi người còn nhớ không? Số 2, số 3, theo tôi nhắm vô số 12! Đây là điểm cần chú ý."

"Trước khi phân tích tiếp cho mọi người, tôi muốn thanh minh, tôi nghi ngờ số 12 là có nguyên nhân. Tôi là phù thủy, tôi đã cứu số 12 đêm đầu."

"Chắc chắn mọi người muốn hỏi tôi, vì sao lại nghi ngờ người mình cứu? Thật ra đây là kịch bản tôi chơi. Tôi làm như vậy, vì muốn xem sau tôi có ai theo tôi nhắm vào số 12 không. Trò chơi này không giống Ma Sói online. Chơi online chỉ có một cơ hội lên tiếng, tôi đây khẳng định không dám hại người mình cứu, lỡ cô ấy bị vote thật thì sao bây giờ?

"Nhưng trò này thì khác. Chúng ta có thể lên tiếng nhiều lần. Vạn nhất tình huống trở nên bất lợi cho số 12, tôi sẽ nhảy ra nhận phù thủy cứu thế cục! Cho nên, căn cứ vào nguyên nhân này, tôi dám chơi kịch bản như vậy! Tôi cố ý lừa người! Ok giờ bàn mạch game theo ý của tôi ha..."

"Số 5 nghi trong số 10 số 12 có một sói,. Trong mắt tôi, số 12 được tôi cứu, trò chơi này người sói không dám tự cắn, suy ra số 12 là người tốt. Bởi vậy trong mắt tôi, số 10 mới là sói. Nhưng tôi cố ý tạt nước bẩn cho số 12, nói cô ấy tỷ lệ cao là sói, nói số 10 ngốc

bạch ngọt đáng tin hơn. Tôi làm vậy để coi ai hùa theo tôi nhắm vào số 12. Ai hùa theo tôi chính là sói! Trong mắt người sói, số 12 là người tốt, nên người nhắm vào số 12 chắc chắn là sói! Aizz..." Thở dài, Hồ Tấn nói tiếp, "Tôi không ngờ, số 2 số 3 đều theo tôi nghi số 12... Nói chung theo trình tự, hôm nay khẳng định lên số 2 hoặc số 3. Hai người biện hộ cho tốt vào."

Nghe Hồ Tấn nói xong, số 2 vóc dáng cao Đậu Sương nhíu mày. "Tại sao bây giờ anh nhận phù thủy? Anh không sợ bị Bóng ma ác mộng dọa? Anh nhắm vào tôi làm gì? Dù sao tôi cũng không tin anh là phù thủy."

Hồ Tấn nói: "Đầu tiên, ở đây có 7 người, không ai cạch chức năng với tôi, đúng hay không? Bên Đài Thiên Táng có ba người, Phương Đông Vũ, Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên. Tôi phân tích cho cô nghe, ban đầu Đoạn Dịch fake tiên tri, không sợ bị Bóng ma ác mộng dọa. Khả năng cao anh ấy là dân thường. Cô nghi Phương Đông Vũ hoặc Bạch Tư Niên là phù thủy đúng không? Chờ buổi tối chính thức thảo luận, cô có thể tìm bọn họ xác nhận."

"Cô yên tâm, hai người bọn họ sẽ không nhận. Bởi vì tôi mới là phù thủy!"

Xòe tay, Hồ Tấn lại nói: "Tôi là phù thủy thật, so với kim cương còn thật hơn. Còn vì sao tôi không sợ bị dọa, nguyên nhân rất đơn giản. Tôi nghi giữa số 2, số 3 có một sói. Sói còn lại tôi không biết là ai. Với thế cục này, tôi không dám ném độc ai hết. Lỡ trong tay người đó có manh mối giúp người tốt qua màn thì sao? Nói chung tối nay tôi không dùng độc. Thế thì tôi sợ bị dọa à?"

"Tóm lại, trước khi tôi nhận phù thủy, tôi đã nói cho mọi người nghe góc nhìn của tôi. Đầu tiên, số 12 là người tôi cứu, số 10 tự nhận là sói, chắc chắn hai người không cùng phe. Sau đó số 12 biện hộ tốt, tổng kết lại số 12 là người tốt. Thứ hai, trong số 2 số 3 chắc chắn có 1 sói bị tôi lừa ra. Hôm nay chúng ta vote một người trước."

"Hiện tại cách buổi tối còn một khoảng thời gian. Nếu chúng ta có thể bàn ra một sói, mà Bóng ma ác mộng không dọa tôi, tôi sẽ ném độc. Nếu tôi bị dọa, vậy đợi ngày mai ném độc. Bởi vì Bóng ma

không thể dọa tôi liên tục hai đêm. Suy luận của tôi ổn chứ?"

Số 2 Đậu Sương nói: "Lỗi rồi. Đã mất một tiên tri, người sói có thể đồ sát thần. Nếu đêm nay anh bị cắn, ngày mai ném độc như thế nào?"

Hồ Tấn lập tức đáp trả: "Tôi lỗi cái rắm! Cô có nghe suy luận và kết luận không hả? Bóng ma ác mộng dọa tôi, đồng thời người sói cắn tôi, không phải lãng phí kỹ năng hả! Nếu đêm nay bọn họ cắn tôi không dọa tôi, tôi đây vẫn có thể ném độc! Ngày hôm qua mất một tiên tri, một sói. Đêm nay bọn họ cắn tôi, tôi cũng có thể kéo theo một sói, một đổi một! Tôi dám hy sinh, toàn tâm giúp người tốt chơi, thế mà cô nói tôi chơi lỗi, cô dở hơi à? Cô mới là sói!"

Đậu Sương vừa đi trên sa mạc, vừa nhíu mày nói Hồ Tấn: "Nói chung tôi không tin anh là phù thủy. Anh nghi tôi và số 3. Đêm nay vote anh trước."

Hồ Tấn cười lạnh nói: "Mắc cười. Thật sự quá mắc cười. Cô chỉ nói mỗi một câu không tin tôi là có ý gì? Cô có bản lĩnh bàn logic với tôi không? Vừa rồi mọi người đều nghe Hồng Hiền nói, đúng hay không? Đêm qua trong lúc người chơi nam đánh bài, nhà tiên tri bị cắn. Chứng tỏ bên nữ có sói. Số 2 số 3 hùa theo tôi nhắm vào số 12, một trong hai người chắc chắn có một sói bị tôi lừa ra!"

"Hiện tại tôi nhận phù thủy, không sợ chết, nói mọi người nghe góc nhìn của tôi. Nếu cô cảm thấy tôi chơi dở, cô có thể nói thẳng, hoặc phản bác lập luận của tôi.

Nhưng hôm nay theo trình tự sẽ vote cô hoặc số 3, không phải tôi. Không ai cạch tôi, tôi chính là phù thủy. Cô và số 3 lo biện hộ là được, trái lại nghi tôi làm gì? Hành vi của cô mới là chơi lỗi! Tôi là thật..."

Mắng vài câu, Hồ Tấn lại nói: "Tôi là phù thủy duy nhất! Bởi vì tôi bàn hai cô số 2 số 3 là sói, mà cô đòi vote tôi? Mắc cười? Cô không lo biện hộ nghi số 3, đòi vote tôi làm gì? Không thì cô khỏi cần biện hộ, trực tiếp vote cô luôn cho lẹ!"

Khi số 6 Hồ Tấn và số 2 Đậu Sương đang cãi lộn không ai nhường

ai, Thư Dung Dung "Ai nha" té ngã.

Tất cả mọi người nghe thấy giọng điệu ngọt ngào của cô ta: "Hồng Hiền, sao anh không giúp em?"

"À." Hồng Hiền ở phía trước cười liếc cô ta một cái, nhưng vẫn đi tới, "Anh tưởng em đang dỗi anh. Không muốn cùng anh diễn tiết mục ân ái mà?"

"Anh cứ đùa. Em không diễn cùng anh thì diễn với ai?" Thư Dung Dung ngồi trên cát, ôm đầu gối xoa nhẹ, "Trong mọi người, tính cách hai ta hợp nhau nhất. Chúng ta cùng loại người. Anh còn không hiểu em à? Ui? Không có quy định không được ra cửa ban đêm nhỉ? Đêm nay em qua bên lều các anh nha?"

"Đi..." số 3 Đồng Niệm trợn trắng mắt, lập tức kéo Đậu Sương đi hướng phía trước, "Hai người ghê tởm. Lúc ấy tớ đúng là mắt mù. Cứ tưởng Hồng Hiền là chàng trai tỏa nắng ấm áp."

Đậu Sương nắm chặt tay cô. "Sớm nhận ra là tốt rồi. May mắn chúng ta gặp được những người khác đáng tin cậy."

"Ừ, đúng." Đồng Niệm nghĩ nói, "Nếu không nhờ Đoạn Dịch, có lẽ tớ không ra ngoài được. Thế nên... Nếu lần này đến lượt tớ vào tù, tớ nhận."

Đậu Sương nhíu mày nhìn cô: "Kia... Niệm Niệm, cậu là sói hả?"

Đồng Niệm nhìn mấy người chơi đi phía sau, tạm thời không nói chuyện, kéo Đậu Sương đi lên phía trước. "Vote số 6 trước."

Bên kia.

Hồng Hiền đi qua đỡ Thư Dung Dung, hai người đi hơi chậm, tạm thời bị các người chơi khác bỏ xa.

Gió cát lớn hơn, làm mờ tầm mắt người.

Hồng Hiền nheo mắt nhìn phía trước.

Số 2 và số 3 đang đi tuốt đằng trước.

Hai cô là bạn thân thiết, Hồng Hiền mạnh tay lead, muốn vote một trong hai cô.

Thấy hai cô như vậy, Hồng Hiền không chắc hai cô có khác phe nhau hay không.

Ổ Quân Lan và Vân Hạo chậm hơn một chút, vị trí ở giữa đội.

Đám bọn họ đi nãy giờ chưa đuổi kịp tiểu thương.

Cho nên lúc này Ổ Quân Lan và Vân Hạo đang tập trung quan sát dấu chân và dấu vết trên cát, đoán xem rốt cuộc tiểu thương đi hướng nào, đoàn người bọn họ có đuổi kịp hay không.

Còn Hồ Tấn, sau khi đấu khẩu cùng 2 một phen, hắn ta đứng tại chỗ nghỉ ngơi chốc lát, uống miếng nước.

Quay đầu lại nhìn Hồng Hiền và Thư Dung Dung, hắn ta bỏ lại một câu "Hai ngươi nhanh lên, đừng tụt lại phía sau", rồi chạy lên phía trước đuổi theo Ổ Quân Lan và Vân Hạo.

Nhìn đồng đội phía trước, Hồng Hiền dẫm trúng một cục đá, bị vướng thiếu chút nữa té ngã.

"Không sao chứ?" Thư Dung Dung hỏi hắn ta.

"Không sao." Hồng Hiền giữ chặt cô, "Hai ta đi chậm thôi, thương lượng một chút. Em cảm thấy ai là sói?"

"Số 3 hơn phân nửa là sói." Thư Dung Dung nói, "Thật ra em cảm thấy Hồ Tấn cũng có thể là sói."

Hồng Hiền cười: "Ừm, nghĩ giống anh. Nếu số 6 Hồ Tấn là sói... Cậu ta là con sói tự cho rằng mình rất biết chơi, kịch bản tự cho là thông minh."

Thư Dung Dung nói: "Còn không phải à. Rất có khả năng hôm qua cậu ta cố tình nhắm vô em. Khả năng cao cậu ta là sói xung phong,

đẩy em ra ngoài. Muốn trách thì trách Đường Hiểu, càng chơi càng dở. Tối qua Đường Hiểu nhận sói, hôm nay hắt nước bẩn lên số 2 số 3... Số 6 tự cho là thông minh nhảy ra chỉ trích số 2. Cậu ta fake phù thủy, để tẩy trắng hành vi tối hôm qua nhắm vào em... Thật ra chiến lược cũng được, nhưng fake giả quá."

"Theo đôi ta đoán, số 6 chắc chắn sói, nhưng số 3 hơn phân nửa cũng là sói. Hiện tại anh lo là..." Híp mắt nhìn thoáng qua số 2 và số 3 quàng tay nhau đi đằng xa, Hồng Hiền nghiêm túc, "Anh lo hai cô ấy thân thiết với nhau quá, chúng ta không vote được số 3. Nên làm thế nào?"

Thư Dung Dung cũng liếc hướng phía trước một cái, sau đó nói: "Đúng thật. Nếu Hồ Tấn chơi ngu mà là phù thủy thật, tình hình mẹ nó quá khó. Số 2 số 3 chơi thân với nhau, không muốn vote nhau. Đến lúc đó nếu mọi người thật sự vote loại Hồ Tấn phù thủy... Người tốt sẽ rất nguy hiểm. Thật là..."

"Nếu Hồ Tấn là sói, cách cậu ta lên tiếng... Coi như giúp chúng ta giấu phù thủy. Ở đây không có ai cạch phù thủy với cậu ta, Ô Quân Lan và Vân Hạo cũng không có biểu tình khác thường, hẳn là phù thủy không phải một trong hai bọn họ. Có lẽ bên Đài Thiên Táng, phù thủy là Phương Đông Vũ hoặc Bạch Tư Niên."

Hồng Hiền nhăn chặt mày, "Hiện tại chưa biết Bóng ma ác mộng là ai. Chúng ta đoán được phù thủy thật là ai, Bóng ma ác mộng cũng có thể. Bởi vậy, mặc kệ Hồ Tấn có phải sói hay không, tình hình cả hai trường hợp đều rất căng. Người tốt đều không an toàn. Hôm nay phải vote số 3 mới được."

Thư Dung Dung vuốt nhẹ mái tóc dài: "Ừm. Em đồng ý. Cái kia..."

Thư Dung Dung chưa nói xong thì bị Hồng Hiền ngắt lời.

Cô nghiêng đầu, thấy Hồng Hiền che lỗ tai, hỏi: "Em có nghe thấy tiếng niệm kinh không?"

Thư Dung Dung kinh ngạc: "Tiếng niệm kinh ở đâu ra? Anh nghe lầm à?"

"Thật sự có. Tiếng rất lớn. Anh đi..." Hồng Hiền bỗng dừng chân quay đầu lại, mở to hai mắt nhìn hoang mạc trống không, đồng tử dần phóng đại, "Hoa... Nhiều hoa đỏ quá... Em thấy lạt ma đang đi tới không?"

"Làm gì có lạt ma? Anh đang nói cái gì?" Thư Dung Dung hỏi, đồng thời phát hiện điều bất thường, bèn ngồi xổm xuống gạt cát, thấy cục đá vừa rồi Hồng Hiền bị vấp.

Cục đá không lớn không nhỏ, bề mặt vẽ một bông hoa máu, chính là loài hoa trong miệng Hồng Hiền.

"Chẳng lẽ cục đá là bẫy rập tử vong..." Thư Dung Dung không dám chạm vào cục đá. Cô đứng lên, dùng sức lắc bả vai Hồng Hiền, "Này, anh tỉnh đi?"

Nhưng thời gian Thư Dung Dung hành động đã muộn.

Chưa bao giờ tin thần phật Hồng Hiền đột ngột quỳ xuống, miệng lẩm bẩm nói cái gì "Lạt Ma, tôi nguyện ý cung phụng ngài! Tôi nguyện ý để ngài đưa lên Thiên giới".

Lẩm bẩm hai câu, người ngã xuống ngất xỉu.

Thư Dung Dung lập tức giơ tay kiểm tra hơi thở. Hắn ta vẫn còn thở, nhưng dù cô gọi như thế nào, hắn ta vẫn không tỉnh lại.

Lúc này Thư Dung Dung nghe thấy giọng Ổ Quân Lan. "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, Thư Dung Dung thấy Ổ Quân Lan và Vân Hạo chạy tới, xem ra bọn họ đã thấy động tĩnh bên này.

Nhưng trước khi bọn họ chạy tới, Thư Dung Dung bỏ tay vào túi, lấy đồng hồ chảy ngược thời gian.

Khoảnh khắc ngưng đọng, thời gian xoay chuyển.

Trở lại mười phút trước.

Tà dương như máu, một đám người đi trên sa mạc, số 2 Đậu Sương và số 6 Hồ Tấn đang đấu khẩu, chỉ trích đối phương là sói.

Thư Dung Dung đi đến bên cạnh số 3 Đồng Niệm, cố ý té một cái, sau đó quấn lấy nhờ cô đỡ mình.

Lại một lát sau, Thư Dung Dung và Đồng Niệm đi cuối đội ngũ.

Nghe Đồng Niệm oán giận mình tại sao nắm tay cô, Thư Dung Dung cố ý vô tình dẫn Đồng Niệm qua một bên, nhìn Đồng Niệm dẫm trúng cục đá.

Không bao lâu sau, Thư Dung Dung nghe Đồng Niệm mở miệng, nói là nghe thấy tiếng tụng kinh.

Hiện tại, giờ phút này.

Giữa hoang mạc đỏ máu, Đồng Niệm quỳ xuống, lạy ba lần hướng nam. "Lạt Ma, tôi nguyện ý... Theo sự chỉ dẫn của ngài, đi đến Thiên giới. Cơ thể chịu khổ... Tôi nguyện được giải thoát..."

Chương 141

Nếu nói vừa rồi Thư Dung Dung không chắc dị trạng của Hồng Hiền có liên quan cục đá cổ quái hay không, thì hiện tại thấy biểu hiện của Đồng Niệm giống như đúc hắn ta, cô xác định chắc chắn liên quan.

Hồng Hiền và Đồng Niệm sau khi đạp trúng cục đá, đều nói mình thấy hoa màu đỏ và Lạt Ma. Mà nhà tù ở bên cạnh Đài Thiên Táng và tường xương khô, Bành Trình bị nhốt ở bên trong.

Nhà tù, tăng nhân, Lạt Ma...

Xem ra tăng nhân là phe người sói, cũng là Boss mà phe người tốt cần đối phó.

Phân tích đại khái thông tin trong đầu, Thư Dung Dung quay đầu thấy Đồng Niệm đã ngất xỉu trên cát. Cô giống với Hồng Hiền, người còn sống, nhưng vô cớ hôn mê, như bị mất hồn.

Trong lòng biết điều này, nhưng xuất phát từ cẩn thận, Thư Dung Dung vẫn duỗi tay kiểm tra hơi thở, phát hiện cô vẫn còn thở.

Nhìn Đồng Niệm tự hỏi một lát, Thư Dung Dung vốc cát che lấp cục đá tạm thời, làm bộ hoàn toàn không biết gì.

Vừa rồi Hồng Hiền té xỉu, Thư Dung Dung không rõ tình huống lắm, hét gọi hắn ta vài tiếng, khiến đám Ổ Quân Lan chú ý. Lần này không giống lần trước, cô ta không hé răng. Cô ta ngẩng đầu nhìn các đồng đội đang đi phía trước, tạm thời chưa phát hiện dị thường chỗ này. Vì thế cô ta liếc Đồng Niệm một cái, rồi bắt chước ngã xuống bên cạnh.

Nguyên nhân Thư Dung Dung làm vậy rất đơn giản.

Nếu lúc này khiến bọn Ổ Quân Lan chú ý, sẽ có người chơi sử dụng đồng hồ chảy ngược thời gian cứu Đồng Niệm. Chuyện này Ổ Quân Lan có thể làm, Đậu Sương bạn thân Đồng Niệm cũng có

thể làm.

Nếu thực sự có người làm vậy, tính toán của Thư Dung Dung sẽ trở nên vô ích.

Thư Dung Dung muốn kéo dài thời gian, chậm trễ việc phát hiện Đồng Niệm hôn mê. Cô ta hy vọng không ai thay đổi được vụ này.

Đồng Niệm hôn mê và nguy hiểm tử vong trong phó bản có trực tiếp móc nối với nhau hay không, Thư Dung Dung cho rằng vô cùng quan trọng. Manh mối này sẽ giúp cô ta tránh né nguy hiểm sau này khi đi thăm dò.

Ngoài ra, sau khi dẫm lên cục đá, người dẫm sẽ nhìn thấy hoa đỏ và Lạt Ma, rồi hôn mê. Chuyện này có liên hệ như thế nào với cốt truyện phó bản, có lẽ cần xem việc phát sinh tiếp theo trên người Đồng Niệm mới biết được.

Phó bản càng ngày càng khó. Theo Thư Dung Dung, lòng dạ đàn bà là thứ vô bổ. Hiện giờ cô ta thuộc phe người tốt, cô ta nhất định phải tranh thủ thời gian làm rõ cách thức qua màn.

Vậy nên theo cô ta, quan sát tình trạng Đồng Niệm là một cách tuyệt vời để đoán cách qua cửa phó bản. Cô ta không muốn vuột mất cơ hội này.

Thư Dung Dung quyết định xong liền hành động.

Cô ta nằm im bên cạnh Đồng Niệm giả bộ hôn mê, đại khái nằm hơn hai mươi phút, cô ta nghe thấy tiếng bước chân cùng giọng Hồng Hiền.

"Ối, Dung Dung em làm sao vậy? Không sao chứ?"

Thư Dung Dung cảm giác vai mình bị ai đó nắm lấy. Cô ta mở to mắt, nhìn thấy Hồng Hiền.

Cô ta giơ lên tay làm bộ dụi nhẹ hai mắt, thực tế là cố ý nhét cát vào mắt. Tròng mắt bị kích thích chảy ra nước mắt, trông như bị dọa sợ.

Bên này Hồng Hiền gọi tỉnh Thư Dung Dung, bên kia Đậu Sương lại không gọi được Đồng Niệm.

"Này, này sao lại thế này? Tại sao..." Đậu Sương nhíu mày nhìn về phía Thư Dung Dung, lập tức chất vấn, "Tại sao cô tỉnh mà cậu ấy không tỉnh? Có phải cô đã làm cái gì không?"

Thư Dung Dung đỏ mắt nức nở: "Tôi... Tôi không biết sao lại thế này, hình như vừa rồi tôi thấy hoa màu đỏ, còn thấy một lạt ma. Sau đó tôi cái gì cũng không biết!"

Nói xong lời này, Thư Dung Dung liếc chung quanh.

Hồ Tấn, Đậu Sương, Hồng Hiền đều ở đây.

Ổ Quân Lan và Vân Hạo không có mặt.

Thư Dung Dung không khỏi hỏi: "Số 2 và số 9 đâu?"

Hồng Hiền nói: "Không biết. Vừa rồi đi được một đoạn anh quay đầu lại, không thấy hai người đâu. Vì thế chạy ngược về đây, nhìn thấy em và Đồng Niệm nằm dưới đất. Số 2 số 9 đi đâu anh không thấy."

Hồ Tấn há miệng: "À, tôi biết. Hai người bọn họ thấy trên cát có dấu chân lạ, đi đường khác đuổi theo dấu chân kia rồi. Tôi đứng ở ngã rẽ do dự một lát, đang do dự không biết đi theo ai thì thấy Hồng Hiền chạy về, hỏi hai người đâu. Tôi mới cùng cậu ta lại đây, thấy hai người hôn mê ở chỗ này."

Thư Dung Dung nghĩ nghĩ, u oán nhìn Hồng Hiền. "Em đau chân, nhờ em gái số 3 đỡ mình, tiện cho anh đi tán em gái số 2 quá nhỉ? Hai người đi cùng nhau lâu như vậy mới phát hiện không thấy chúng em?"

Số 2 Đậu Sương nghe thế, lập tức trừng mắt. "Cô bớt nói hươu nói vượn đi!"

Hồng Hiền cười cười: "Anh lôi kéo cô ấy nói vài câu thôi. Hừm...

Hình như không thành công."

"Tôi mặc kệ mấy người. Nhỡ Niệm Niệm cứ nằm như vậy đến chết thì sao bây giờ? Không được, tôi phải cứu cậu ấy!" Đậu Sương nói xong, lấy ra một đồng hồ chảy ngược thời gian mười phút.

.

Bên kia.

Ổ Quân Lan và Vân Hạo đi hướng khác thăm dò.

Lúc trước trên đường từ quân doanh tới Đài Thiên Táng, mọi người gặp mấy tiểu thương; nhưng hiện tại mọi người vòng về đường cũ, tốc độ đuổi theo nhanh hơn, nhưng chẳng biết tiểu thương đã đi đâu.

Bởi vậy dọc đường đi, hai người chủ yếu chú ý phân biệt dấu chân trên mặt cát, muốn biết tiểu thương có quẹo đường khác rồi không.

Hai người cúi đầu cẩn thận quan sát mặt đường, thời điểm đi đến một ngã rẽ, quả nhiên phát hiện có một dấu chân tương đối đặc biệt đi hướng đường nhỏ.

Vì thế hai người rời đường lớn, nhanh chóng men theo đường nhỏ.

Sắp đến thời gian bàn luận buổi tối, thời gian không còn nhiều, hai người đều muốn đuổi kịp NPC hỏi thăm chút chuyện trước khi trời tối, làm rõ nhiệm vụ phó bản hơn.

Đi thẳng theo lối này, phía trước xuất hiện một tảng đá to.

Lúc này sắc trời chuyển tối, tà dương vươn chút màu đỏ nơi cuối đường chân trời, toàn bộ thế giới bị bóng tối cắn nuốt. Tảng đá ven đường nhìn không rõ màu sắc, như con quái thú ngủ đông tùy thời tỉnh dậy.

Ổ Quân Lan lấy đèn pin từ ba lô soi cục đá lớn, cô và Vân Hạo cùng thấy... Một đôi chân lộ ra sau tảng đá.

Hai người liếc nhau, lập tức vòng qua phía sau tảng đá, liền thấy một tiểu thương.

Trên tảng đá đặt ấm nước, túi đồ và vài vật phẩm trang sức chưa bán được. Tiểu thương ngã dựa vào tảng đá. Nhìn qua rất giống... Sau khi buôn bán xong ở nội thành, tiểu thương nửa đường dựa vào tảng đá này nghỉ ngơi, sau đó đột ngột phát bệnh ngã xuống đất.

Ổ Quân Lan đi đến bên người hắn ta ngồi xổm xuống, kiểm tra động mạch cổ của hắn ta trước, sau đó kiểm tra hơi thở. "Có tim đập có hô hấp, nhưng không biết vì sao hôn mê. Hắn..."

Ổ Quân Lan chưa nói xong thì bị ngắt lời... Tiểu thương đột nhiên mở mắt, ngồi dậy, biểu tình ngơ ngác. "Ta, ta làm sao vậy?"

Ổ Quân Lan hỏi hắn ta: "Anh té xỉu trên đường. Còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?"

Tiểu thương lắc đầu: "Không nhớ. Nhưng mà... Ta biết ta bị bệnh nặng, ta sắp chết. Bị ngất xỉu... Cũng là bình thường."

Ổ Quân Lan nghe lời này lập tức nhíu mi.

Vân Hạo liếc cô một cái, hiển nhiên có cùng hoang mang giống cô.

Tiến lên đỡ tiểu thương đứng lên, Vân Hạo hỏi: "Chúng tôi là thương nhân từ Hoa Quốc, vừa đến Lâu Lan không lâu. Mạo muội hỏi một câu, chẳng lẽ người dân ở đây đều coi nhẹ việc sống chết? Tôi có cảm giác anh không để ý chuyện mình sắp chết."

"Người vốn phải chết, hoặc sớm hoặc già." Tiểu thương nói, "Ngươi xem ta đi, mỗi ngày thức khuya dậy sớm buôn bán nhỏ, mệt chết mệt sống, vì chăm lo gia đình. Trước kia ta không hề oán hận, hiện tại lại cảm thấy... Cơ thể ta ở nhân gian để chịu khổ! Linh hồn là bất diệt, kẹt trong cơ thể người, linh hồn luân hồi vì lục đạo luân hồi! Con người cầu trường sinh làm cái gì? Phải chết sớm mới đúng. Tồn tại là chịu khổ, sớm chết một chút, sớm siêu thoát một chút, mới có thể được giải thoát!"

Cách nói chuyện của tiểu thực sự bất thường, y như tín đồ tà giáo.

Ổ Quân Lan gặng hỏi: "Tại sao anh tin giáo thành như vậy?"

Hắn ta đi sớm về trễ buôn bán kiếm tiền trợ cấp cho gia đình, hiển nhiên là người cần mẫn. Một người như hắn ta không nên sinh ra suy nghĩ này mới đúng. Nếu hắn ta sớm có suy nghĩ như vậy, thì đã ở nhà ăn no chờ chết, chứ không phải thức khuya dậy sớm mà đầu cơ trục lợi hàng hoá kiếm tiền.

Hắn ta bị tẩy não từ khi nào?

Nghe Ổ Quân Lan hỏi, tiểu thương nói: "Tin giáo? Ta không tin giáo! Ta chỉ gặp Lạt Ma! Sau khi nghe ngài nói chuyện, ta ngộ đạo! Ha ha ha, mọi người không cần quá chấp nhất chuyện sinh tử!"

"Đây không phải ngộ đạo, anh bị tà giáo mê hoặc tẩy não rồi." Ổ Quân Lan nhịn không được nói.

Nói xong, cô hơi bất đắc dĩ, ý thức được giải giảng với NPC là việc vô nghĩa.

Tạm ngừng hít thở lấy lại bình tĩnh, cô thấy tiểu thương nhặt đồ chuẩn bị về nhà, liền hỏi: "Anh tên là gì, nhà ở chỗ nào?"

"Ta tên A Bách, ở tại phía trước..." tiểu thương giơ ngón tay chỉ một hướng.

Nhìn theo ngón tay hắn ta, Ổ Quân Lan miễn cưỡng thấy phía trước khoảng 1000 mét có vài ngọn đèn dầu tỏa sáng, phỏng chừng nơi đó có vài hộ gia đình.

Cúi đầu nhìn thời gian, Ổ Quân Lan hỏi Vân Hạo: "Chúng ta đi về tìm mọi người trước, cùng thương lượng xem có nên qua đó chọn mấy nhà hỏi thăm hay không?"

"Ừ. Đồng ý. Trời sắp tối hẳn, nhìn không rõ đường. Bên chỗ hộ gia đình không biết có bẫy tử vong hay không, chúng ta nên đi về bàn bạc với mọi người trước thì tốt hơn. À vừa rồi số 2 và số 6 cãi

nhau, không biết có xảy ra chuyện gì không."

"Đúng vậy, anh nhắc nhở tôi." Ổ Quân Lan lập tức đi về, "Chúng ta quay về xem sao."

.

Khi Ổ Quân Lan và Vân Hạo quay về đường cũ, đã nhận thấy không thích hợp.

Dọc đường đi bọn họ không thấy nửa cái bóng của đồng đội.

Hai người vừa gọi tên đồng đội, vừa lo lắng đi hướng Đài Thiên Táng. Nhìn thấy cách đó không xa có một đám người, bọn họ thở dài nhẹ nhõm một hơi, tạm thời yên tâm.

Cơ mà khi đến gần hơn, bọn họ phát hiện đã xảy ra chuyện.

Hồng Hiền ôm Thư Dung Dung trong ngực, người sau khóc đến thở hổn hển.

Đồng Niệm nằm trên mặt đất không nhúc nhích, Đậu Sương ở bên cạnh lặng lẽ rơi lệ, khóc đến run rẩy cả người.

Hồ Tấn đứng một mình bên cạnh, lúc thì nhìn người này, lúc thì nhìn nhìn người kia, nhưng hắn ta chen lời không lọt, cũng không biết nói cái gì, vẻ mặt không biết làm sao.

Nhìn thấy hai người Ổ Quân Lan tới đây, Hồ Tấn thở phào nhẹ nhõm, chạy tới gần bọn họ. "Ôi, hai người cuối cùng cũng xuất hiện. Nếu hai người xảy ra chuyện, người tốt chúng tôi sợ là tiêu đời."

Lời Hồ Tấn nghe qua thì bình thường, lắng nghe kỹ sẽ phát hiện không hợp lý.

Nhưng Ổ Quân Lan tạm thời không rảnh lo hắn ta, chỉ hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hồ Tấn nói: "Khụ, trước đó mọi người... Hồng Hiền lôi kéo Đậu

Sương tâm sự, hai người đi đằng trước; không phải Thư Dung Dung bị té à, kéo Đồng Niệm đi ở cuối; tôi vốn dĩ đi theo hai người đi ở giữa, sau hai người thương lượng quẹo đường nhỏ, tôi không biết theo ai, đứng ở ngã rẽ, bỗng nhiên nhìn thấy Đậu Sương sắc mặt trắng bệch chạy trở về, nói Đồng Niệm xảy ra chuyện rồi, gọi chúng tôi đi giúp cô ấy."

"Từ từ..." Ổ Quân Lan không nhịn được ngắt lời Hồ Tấn, hỏi, "Đậu Sương và Hồng Hiền đi tuốt đằng trước, sao cô ấy biết Đồng Niệm xảy ra chuyện?"

"Từ từ nghe tôi giải thích. Khụ khụ, tôi đang kể theo góc nhìn của tôi, tôi đã nghe nhìn như vậy đấy. Theo lời của Đậu Sương, cô ấy đã dùng đồng hồ chảy ngược thời gian. Trước khi dùng đồng hồ, là Hồng Hiền ngẫu nhiên quay đầu lại, phát hiện thiếu người, mới mang theo chúng tôi chạy trở về, kết quả là thấy Thư Dung Dung và Đậu Sương đều ngất xỉu."

"Đậu Sương nói mình vì cứu Đồng Niệm, dùng đồng hồ quay ngược mười phút. Cho nên lần này là cô ấy quay về trước, dẫn chúng tôi đi tìm Đồng Niệm. Để tôi nghĩ cái đã. Chúng tôi phát hiện Đồng Niệm hôn mê hai lần. Lần đầu tiên là Hồng Hiền phát hiện, lần thứ hai là Đậu Sương. Chẳng qua thời gian Hồng Hiền dẫn chúng tôi quay lại tìm Đồng Niệm trễ hơn một chút, bởi vì cậu ta là vô tình quay đầu lại. Còn Đậu Sương dùng đồng hồ chảy ngược thời gian, lập tức quay lại."

"Tôi hiểu." Ổ Quân Lan nói, "Đậu Sương quay ngược thời gian, lập tức dẫn mọi người quay lại tìm Đồng Niệm. Nhưng Đồng Niệm vẫn ở trạng thái hôn mê. Chứng tỏ Đậu Sương vẫn chậm một bước, Đồng Niệm hôn mê sớm hơn mười phút."

Hồ Tấn gật đầu. "Đại loại là như vậy."

Ổ Quân Lan trao đổi đơn giản cùng Hồ Tấn xong, đi đến bên cạnh Đồng Niệm hôn mê, duỗi tay kiểm tra mạch đập.

Dư quang thoáng nhìn Vân Hạo đi tới, Ổ Quân Lan nói khẽ với hắn ta: "Tình trạng giống với tiểu thương vừa rồi chúng ta gặp."

Nói xong, Ổ Quân Lan vỗ bả vai Đậu Sương ngồi im ở bên cạnh. "Đừng lo, một lát nữa sẽ tỉnh. Chờ cô ấy tỉnh, chúng ta hỏi kỹ lại tình huống của cô ấy."

Hai câu nói của Ổ Quân Lan bay vào tai Thư Dung Dung ở bên cạnh.

Lúc này Hồng Hiền đang ngồi trên mặt đất, cô ta ngồi trong lòng Hồng Hiền, đầu đặt trên vai hắn ta. Cô ta khóc đến đỏ bừng đôi mắt, nhìn qua vô cùng nhu nhược bất lực.

Nghe Ổ Quân Lan nói thế, cô ta âm thầm nắm chặt lòng bàn tay.

Cô ta đã chờ mong Đồng Niệm thật sự tỉnh lại, để mình quan sát tình trạng kế tiếp, nhưng cô ta sợ Đồng Niệm sẽ nói cái gì gây bất lợi cho mình, làm những người khác phát hiện.

Khoảng hơn năm phút sau, Đồng Niệm nằm trên mặt đất chậm rãi mở mắt.

"Niệm Niệm, cậu không sao chứ?!" Đậu Sương lập tức hỏi cô.

Đồng Niệm cười với bạn mình, lắc đầu: "Tớ không sao hết."

"Nhưng vừa rồi cậu ngất xỉu!"

"Hả? À, có lẽ vì tớ bị bệnh..."

Đậu Sương khó hiểu. "Bệnh gì? Chúng ta, chúng ta đều đã chết Niệm Niệm. Chúng ta ở trong trò chơi. Vượt qua trò chơi này là chúng ta có thể sống lại. Cho nên cậu bị bệnh cũng đâu có sao. Niệm Niệm..."

"Tiểu Sương, cậu nói gì mà buồn cười thế?"

"Tớ nói chúng ta đang là dạng linh hồn..."

"Đúng vậy..." Đồng Niệm cắt lời cô, "Thân thể chịu khổ. Linh hồn vĩnh viễn bất diệt."

Đậu Sương thật sự không hiểu Đồng Niệm đang nói cái gì: "Vừa rồi Thư Dung Dung nói có thấy hoa và Lạt Ma. Cậu..."

"Đúng, tớ đã thấy Lạt Ma! Ngài chỉ dẫn tớ, giúp tớ nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện." Vươn tay ôm lấy Đậu Sương, Đồng Niệm nói, "Từ khi bắt đầu trò chơi này, hai chúng ta nâng đỡ nhau đi đến hiện tại. Chúng ta là bạn bè thân thiết nhất. Chúng ta từng thề với nhau, chúng ta sẽ cùng nhau đi đến cuối cùng."

"Đúng vậy. Cậu đã cứu tớ, cho nên tớ cũng sẽ cứu cậu. Tớ..." Tựa hồ nghĩ đến lần hai người từng làm chuyện tệ hại, bả vai Đậu Sương run run, nức nở nói, "Cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù người khác thế nào, chúng ta vẫn luôn tin tưởng lẫn nhau..."

"Đúng vậy. Cho nên dù đi đến đâu, tớ đều muốn mang cậu theo." Đồng Niệm mỉm cười, dùng sức ôm chặt Đậu Sương, hai tay dính sát sau lưng bạn mình, "Tớ bị bệnh nặng, sắp lên Thiên giới. Cậu đi cùng tớ nhé, được không?"

Đồng Niệm vừa dứt lời, trong lúc tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, một con dao thò ra từ tay cô, đâm thẳng vào lưng xuyên thủng cơ thể Đậu Sương.

Đau đớn đánh úp, Đậu Sương trợn to hai mắt.

Giây phút ấy, cô không hề trách cứ Đồng Niệm.

Bởi vì trong tiềm thức của cô, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh.

Cô dẫm lên mạng người khác đi tiếp. Sớm muộn gì cũng tới lượt cô.

Chương 142

Tia nắng tàn cuối ngày rơi xuống đại mạc, ánh sáng tự nhiên biến mất.

Ổ Quân Lan kịp thời mở đèn pin, chỉ thấy Đậu Sương ngửa ra phía sau, Đồng Niệm duỗi tay ôm lấy cô, kéo cơ thể cô nghiêng ngược về phía trước, ngã vào lòng mình.

"Chúng ta cùng lên Thiên giới, sẽ không ai cô đơn."

Sau khi Đậu Sương không còn nhúc nhích, Đồng Niệm nói bên tai cô.

Ổ Quân Lan cố ý đợi vài giây, phát hiện cơ thể Đồng Niệm không hề biến hóa.

Cô tấn công người chơi, nhưng cơ thể không hóa trong suốt biến mất. Loại tình huống này chỉ xảy ra khi có nghĩa, Đồng Niệm làm ra hành động như vậy vì chịu ảnh hưởng giả thiết phó bản, chứ không phải xuất phát từ ý chí cá nhân.

Cách không xa Đồng Niệm và Đậu Sương, Thư Dung Dung trong lồ.ng ngực Hồng Hiền thu cảnh này vào mắt.

Đôi mắt hơi cong lên, cô ta ghé bên tai Hồng Hiền nói: "Phối hợp diễn với em."

Dứt lời, hai tay Thư Dung Dung chậm rãi đặt lên cổ Hồng Hiền bóp chặt, tựa hồ muốn bóp ch.ết hắn ta.

Cánh tay cô ta nổi dân xanh, gương mặt dữ tợn, có thể thấy cô ta dùng sức cực lớn.

Nhưng trên thực tế nửa sức cũng không dùng.

Kiệt lực khống chế sức lực cánh tay, tránh bản thân không cẩn thận vi phạm quy định, Thư Dung Dung bắt chước biểu tình Đồng

Niệm, nói với Hồng Hiền: "Một đường đi tới nay, rất nhiều lúc chúng ta diễn kịch cùng nhau, giả bộ ve vãn đánh yêu nhau. Nhưng đôi khi em đã thật lòng độ.ng tình. Chúng ta cùng một loại người. Bây giờ em bệnh nặng sắp chết, em muốn mang anh theo."

Nghe vậy, Ổ Quân Lan nhăn chặt mày liếc bọn họ, lấy đồng hồ chảy ngược thời gian. "Thư Dung Dung và Đồng Niệm rốt cuộc sao lại thế này, không ai biết. Nhưng ít nhất có thể cứu Đậu Sương. Cứu được ai thì cứu."

"Để tôi đi." Người nói là số 9 Vân Hạo đứng bên cạnh.

Nói xong lời này, không đợi Ổ Quân Lan ngăn cản, hắn ta bấm sử dụng đạo cụ quay ngược 10 phút.

.

Bên kia. Khoảng nửa giờ trước.

Trong sân Đài Thiên Táng.

Tà dương hẫng còn treo nơi chân trời, nhị sư huynh thắp cây đuốc treo ngoài sân góc bàn đá, chiếu sáng một khoảng sân.

Thanh âm Tiểu sư đệ nấu cơm không xa không gần truyền đến. Đoạn Dịch nghe tiếng động, không ôm bất kỳ chờ mong gì với bữa cơm này.

Đầu tiên, với điều kiện hoàn cảnh này, thật sự khó có thể làm ra món gì ăn ngon.

Thứ hai, chỗ này có trì táng thi, tường xương khô và Đài Thiên Táng ở ngay bên cạnh, mùi hôi thối như có như không bay tới. Ngửi mùi này thật sự khó mà sinh nổi ham muốn ăn uống.

Lúc này Phương Đông Vũ vừa rời đi không lâu. Đoạn Dịch, Minh Thiên và Bạch Tư Niên ngồi bên bàn đá, chờ đại sư huynh Đạt Quang trở về.

Tranh thủ thời gian tiểu sư đệ nấu cơm, Đoạn Dịch hướng nhị sư

huynh khách sáo trò chuyện.

"Vừa rồi anh nói, đại sư huynh các anh tên là Đạt Quang?" Đoạn Dịch hỏi.

"Đúng vậy." nhị sư huynh nói.

Đoạn Dịch hỏi lại: "Hôm qua chúng tôi đã gặp anh ta ở quân doanh, xin hỏi anh ta đến quân doanh làm gì?"

"Này, cái này ta cũng không biết. Nhưng hình như đại sư huynh nghi ngờ cái chết của công chúa có vấn đề." Nhị sư huynh nói, "Có thể huynh ấy đến quân doanh điều tra nguyên nhân công chúa chết?"

Đoạn Dịch nghe đến đó, không khỏi kinh nghi.

Cùng Minh Thiên trao đổi ánh mắt, anh hỏi tiếp nhị sư huynh: "Công chúa? Là công chúa tên Tiểu Ca, sau gả cho tướng quân? Đại sư huynh các anh quen biết công chúa?"

"Có thân quen không... Ta không biết. Nhưng chúng ta cùng Vương phi đều từ Tượng Hùng quốc đến nơi này. Đại sư huynh và Vương phi có quan hệ không tồi. Vậy coi như... Huynh ấy có quen biết công chúa đi." Nhị sư huynh cười nói, "Mà nói thật, công chúa cũng kỳ lạ. Mọi người đều nói công chúa xinh đẹp như thiên tiên. Rất nhiều người gặp qua công chúa, đều muốn vẽ hình dáng công chúa. Nhưng thần kỳ ở chỗ, công chúa dưới ngòi bút mỗi người không giống nhau."

Đoạn Dịch thầm nói, đương nhiên không giống nhau.

Mọi người cảm thấy công chúa đẹp, bởi vì nàng dùng ảo thuật.

Người yêu quý trong lòng mỗi người không giống nhau, nhìn công chúa cũng không giống nhau.

Nếu có người nhìn công chúa mà hoàn toàn không dao động, chỉ cho rằng cô chúa là người thường mang khăn che mặt, vậy tỏ vẻ người này chưa bao giờ yêu ai.

Nhị sư huynh hiển nhiên là người như vậy.

Chỉ nghe hắn ta nói: "Kỳ thật ta thấy rất nhiều người chỉ đang mạnh miệng. Người ta là công chúa, sao có thể để người thường dễ dàng nhìn thấy mặt mình? Thỉnh thoảng ta vào cung thoáng gặp, lần nào công chúa cũng mang khăn che mặt. Ta chưa thấy công chúa gỡ khăn che mặt bao giờ. Những người nói công chúa xinh đẹp, phần lớn đều là lời thổi phồng. Xem tranh vẽ của bọn họ là hiểu. Ta thấy tranh vẽ đều là công chúa trong tưởng tượng của họ, nếu không vì sao hình vẽ công chúa không ai giống ai?"

Đoạn Dịch nắm bắt trọng điểm, vội hỏi: "Vậy đại sư huynh các anh thì sao? Theo lý mà nói, trong ba người các anh, đại sư huynh có tư lịch sâu nhất, quan hệ tốt nhất với Vương phi. Đại sư huynh thường xuyên xuất nhập vương cung, thường xuyên gặp công chúa. Đại sư huynh hình dung công chúa như thế nào? Có thấy công chúa có đẹp không?"

Nhị sư huynh "Ha ha" cười nói: "Công chúa đẹp hay xấu, cái này, đại sư huynh nhìn không ra đâu."

"Tại sao?" Đoạn Dịch nhíu mày.

Nhị sư huynh nói: "Bởi vì đại sư huynh trời sinh mắt mù. Đại sư huynh nhìn không thấy công chúa, làm sao biết xấu đẹp?"

Đại sư huynh Đạt Quang là người mù?

Hơi ngoài dự đoán của mọi người.

Công chúa không có ngũ quan, ở quốc gia dị thuật có thể sống sót, nhưng nếu gương mặt thật bị thế nhân nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị người ta coi là quái vật xấu xí nhất.

Mà Đạt Quang là người mù, công chúa có xấu cũng không thấy.

Từ góc độ nào đó, có vẻ hai người rất xứng đôi.

Như vậy liệu Đạt Quang có tình cảm thầm kín với công chúa

không?

Tuy nhiên đoán theo hướng này, Đoạn Dịch vẫn thấy có gì đó quái lạ.

Vương phi nghi ngờ tướng quân giết công chúa, nhưng bà không có chứng cứ. Toàn bộ dân chúng Lâu Lan không ai tin bà, tất cả đều bênh vực tướng quân, cho nên bà chỉ có thể nhờ vả thương nhân Hoa Quốc tới hỗ trợ.

Nếu vậy, nếu Đạt Quang có tình cảm với công chúa, lại còn là người Tượng Hùng quốc giống Vương phi, vì sao hắn ta không giúp Vương phi, để bà phải nhờ người ngoài trợ giúp?

Suy xét từ góc độ này, cốt chuyện không đủ logic.

Đoạn Dịch chỉ đành tạm thời lật đổ phỏng đoán của mình, cũng tức là, Đạt Quang không có quan hệ tình cảm đặc biệt với công chúa.

Nhưng nói trở về, nếu bọn họ không có quan hệ, vì sao Đạt Quang đến quân doanh bí mật điều tra nguyên nhân công chúa chết?

Thầm suy nghĩ, Đoạn Dịch nói với nhị sư huynh: "Có thể phiền anh cho chúng tôi chút nước ấm không? Hình như mặt trời lặn nên tôi thấy hơi lạnh."

Nhị sư huynh hơi béo là người dễ nói chuyện, hắn ta lập tức đứng lên: "Được, chờ một lát."

Lấy cớ đuổi nhị sư huynh đi, Đoạn Dịch nhỏ giọng hỏi Minh Thiên: "Em là tiểu binh quân doanh, người dẫn người chơi đến nhà tù chỗ này là em. Nói cách khác, tướng quân biết lạt ma sẽ nhốt thương nhân ở đây, hơn nữa còn giúp lạt ma làm việc này. Nguyên nhân là gì?"

Minh Thiên nói: "Đạt Quang từng gặp tướng quân, hẳn là đã giao kèo gì đó. Em đoán Đạt Quang đã nói với tướng quân là, thương nhân Hoa Quốc sẽ gây bất lợi với người dân Lâu Lan, mong tướng quân hỗ trợ dẫn người đến Đài Thiên Táng, để mình hỏi chuyện.

Cụ thể Đài Thiên Táng còn vấn đề gì hay không, em bảo Bành Trình giúp em lưu ý."

Nghe đến đó, Bạch Tư Niên không khỏi chen hỏi: "Nghĩa là Đạt Quang mặt ngoài giả bộ thanh cao vĩ đại, lấy cớ để tướng quân hỗ trợ áp giải thương nhân đến Đài Thiên Táng; đồng thời trộm lẻn vào quân doanh điều tra. Hắn cũng nghi ngờ tướng quân giết công chúa?"

"Ừm. Có khả năng là như vậy." Minh Thiên gật đầu.

"Xem ra trên người Đạt Quang có nhiều bí mật, cần tìm hắn tâm sự mới được." Đoạn Dịch nói tới đây, thấy nhị sư huynh cầm nước ấm đi tới.

Bỗng nghĩ đến điểm mấu chốt, Đoạn Dịch đứng phắt dậy, căng mặt nhìn về phía nhị sư huynh: "Hôm nay Đạt Quang đi đâu vậy?"

"Ta nói rồi, huynh ấy đi bố thí. Huynh ấy đi phân phát đồ ăn cho người nghèo, còn giảng Phật cho họ. Tóm lại việc làm của đại sư huynh là công đức vô lượng, huynh ấy..."

Nhị sư huynh chưa nói xong đã bị Đoạn Dịch ngắt lời. "Có khả năng đến quân doanh không?"

"Này, cái này ta không biết. Huynh ấy có thể đến quân doanh giảng Phật, cũng có thể đi tra sự việc công chúa." Nhị sư huynh nói thẳng không cố kỵ, "Nhưng ta không biết hành tung cụ thể."

"Hỏng rồi..." Biểu tình Đoạn Dịch trở nên nghiêm túc, "Mọi người từ đây đi về quân doanh. Nếu hôm nay Đạt Quang cũng đến quân doanh, cũng vừa khéo từ bên kia lại đây, rất có thể hai bên sẽ chạm mặt nhau."

Bạch Tư Niên nheo một bên lông mày. "Họ lo lắng Boss ở trong phòng niệm kinh, không dám đối mặt chính diện nên mới rời đi. Sợ rằng bọn họ trăm triệu không ngờ... người gặp Boss trên đường về, ngược lại là bọn họ."

Không rảnh lo hỏi thăm tin tức từ nhị sư huynh nữa, Đoạn Dịch

túm tay Minh Thiên chạy ra ngoài. "Đi, chúng ta mau qua đó xem."

"Từ từ..."

Người gọi là Bạch Tư Niên.

Đoạn Dịch nhìn phía cậu ta, ném một ánh mắt hỏi chấm.

Bạch Tư Niên nói: "Các anh đi là đủ rồi. Tôi ở lại dụ họ nói thật, lát nữa gặp các anh sau."

Nghe vậy, Đoạn Dịch không khỏi nhìn chỗ tiểu sư đệ đang nấu cơm.

Trong nồi kêu "Lộc cộc lộc cộc", đang chuẩn bị cơm chiều cho đám bọn họ.

Tiểu sư đệ vừa canh lửa, vừa mài dao bên cạnh.

Không có thịt, hắn ta mài dao làm gì?

Đoạn Dịch có dự cảm cực kỳ không ổn.

Anh nhìn về phía Bạch Tư Niên, âm thầm chỉ chỉ tiểu sư đệ.

"Ừ. Tôi biết. Tôi sẽ làm rõ. Các anh đi đi."

Bạch Tư Niên nhìn anh gật đầu, hiển nhiên là có nghi ngờ giống anh.

Khách sáo giao nhiệm vụ kế tiếp cho Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch và Minh Thiên nhanh chóng rời đi, chạy về quân doanh.

.

Thời điểm Đoạn Dịch và Minh Thiên gặp các người chơi, mặt trời đã lặn hoàn toàn.

Vừa rồi Đoạn Dịch nương đèn pin, thấy vài bóng người ở xa xa.

Chờ anh chạy tới gần, chiếu đèn pin lướt qua mọi người, mới thấy rõ trạng thái của bọn họ.

Giữa hoang mạc, Thư Dung Dung và Hồng Hiền đứng ở một bên, đôi mắt cô ta đỏ bừng, biểu tình ngơ ngẩn, ghé bên tai Hồng Hiền nói gì đó.

Đồng Niệm ngồi bệt dưới đất, thần thái an tường quái dị, giống như cao tăng ngộ đạo, lại như là đạo sĩ đắc đạo nhìn thấu sinh tử, không thèm để ý xung quanh.

Cách Đồng Niệm không xa, Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Hồ Tấn và Đậu Sương đang đứng. Đậu Sương đang khóc lóc. Ổ Quân Lan nhỏ giọng thầm thì với cô, nhưng cô không thể tin nổi, liên tục lắc đầu, cuối cùng nhìn về phía Đồng Niệm tràn ngập tuyệt vọng.

Xảy ra chuyện gì?

Thu hết vào đáy mắt, Đoạn Dịch chạy tới chỗ Ổ Quân Lan. "Tình huống bên này như thế nào?"

Ổ Quân Lan giải thích ngắn gọn cho Đoạn Dịch nghe.

Đoạn Dịch nghe hiểu. "Mọi người đã quay ngược thời gian hai lần? Đậu Sương quay ngược mười phút, không thể ngăn cản Đồng Niệm ngất xỉu, một lúc sau, Đồng Niệm tỉnh dậy, giết Đậu Sương. Sau đó Vân Hạo lại quay ngược mười phút, cứu Đậu Sương?"

"Đúng. Chúng tôi đã ngăn cản Đậu Sương tới gần Đồng Niệm, tạm thời không xảy ra việc gì." Ổ Quân Lan nói, "Ngoài ra Đồng Niệm không biểu hiện tính công kích với người chơi khác."

Ổ Quân Lan vừa nói xong câu đó, Hồng Hiền bỗng hét lớn một tiếng, thì ra là Thư Dung Dung nhào lên người hắn ta.

Đẩy Thư Dung Dung ra, Hồng Hiền bỏ chạy.

Thư Dung Dung vẫn ngồi trên cát vàng, biểu tình mê mang, như người mất hồn.

Ổ Quân Lan nhìn Thư Dung Dung một hồi lâu, tầm mắt chuyển tới Đồng Niệm, suy tư nói: "Đồng Niệm nói mình bị bệnh nặng, muốn lên Thiên giới. Cô ấy cùng Đậu Sương có cảm tình tốt, không thân với chúng ta, cho nên chỉ muốn mang Đậu Sương đi. Hiện tại xem ra..."

Một lần nữa nhìn hướng Thư Dung Dung, Ổ Quân Lan nheo mắt, "Cô ta thật sự có cảm tình với Hồng Hiền?"

Thư Dung Dung chỉ cúi đầu, giống như căn bản không nghe được lời cô nói.

Ổ Quân Lan hé miệng, thử nói suy nghĩ của mình, chợt nghe Đoạn Dịch trầm giọng hỏi: "Vừa rồi cô nói mình gặp một tiểu thương, có trạng thái giống Đồng Niệm, nhà hắn ở đâu?"

Nếu Đồng Niệm có thể giết Đậu Sương, liệu tiểu thương có thể giết hại người nhà hắn ta hay không?

Lời Đoạn Dịch nhắc nhở Ổ Quân Lan.

Cô mở to hai mắt, lập tức chỉ đường cho Đoạn Dịch. "Đừng nói..."

"Tôi đi xem." Đoạn Dịch nói.

"Nhưng trời đã tối, tôi sợ không kịp." Ổ Quân Lan lo lắng về thời gian thảo luận.

Đoạn Dịch nghe vậy cũng nhíu mi.

Thăm dò quan trọng, nhưng thảo luận và vote cũng quan trọng. Nhỡ người tốt đều bị người sói đẩy vào tù, bọn họ có thăm dò được cốt truyện cũng vô nghĩa.

Đang khi Đoạn Dịch do dự, tay anh bị Minh Thiên nắm lấy. "Anh chờ em một lát, phụ cận có trạm dịch. Em cưỡi ngựa chở anh đi."

"Thế thì tốt quá." Đoạn Dịch thở một hơi, nhìn về phía Minh Thiên cười hỏi, "Em vốn đã biết cưỡi ngựa hay là thiết lập của tiểu binh?"

"Cả hai. Sau này về hiện thực, em dẫn anh đi thử." Minh Thiên nhéo lòng bàn tay Đoạn Dịch, nhanh chóng rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Minh Thiên, Đoạn Dịch quay đầu, lại gần các người chơi xem qua một lượt.

Lúc này anh mới phát hiện bất thường... Bạch Tư Niên không ở đây, nguyên nhân thì anh biết; nhưng số 4 Phương Đông Vũ cũng không có mặt.

Lúc trước Phương Đông Vũ chọn ở lại Đài Thiên Táng cùng Đoạn Dịch, nhưng nhị sư huynh tỏ vẻ không tiếp đãi nữ quyến, vì thế một mình cô bé rời đi, muốn hội hợp với nhóm Ổ Quân Lan.

Nhưng sao cô không có mặt, chẳng lẽ cũng xảy ra chuyện?

"Có ai thấy Phương Đông Vũ không?" Đoạn Dịch vội hỏi.

Anh vừa dứt lời, Vân Hạo chỉ ngón tay một hướng. "Cái bóng kia có phải không?"

Nhìn theo Vân Hạo ngón tay, Đoạn Dịch thấy một bóng người mảnh khảnh chậm rãi đi đến bên này.

Phương Đông Vũ vừa gầy vừa lùn, thân hình này khớp với cô gái nhỏ.

Đến gần đám người, thấy quả nhiên là cô, Đoạn Dịch tạm thời thở phào. "Sao bây giờ mới tới, đã gặp chuyện gì à?"

Đoạn Dịch rất là lo lắng... Sợ cô bé cũng giống Đồng Niệm Thư Dung Dung, té xỉu một lúc mới tỉnh lại.

Cơ mà trạng thái của Phương Đông Vũ thoạt nhìn rất bình thường, không giống Thư Dung Dung mất hồn, cũng không giống Đồng Niệm nhìn thấu hồng trần.

Cô chà xát đỏ cánh tay bị đông lạnh, nói: "Sau khi ra cửa không lâu, tôi có gặp một bà lão. Tôi bắt chuyện với bà, tới nhà bà ngồi

một lát, cho nên đến chậm. Bên này... Xảy ra chuyện gì hả?"

Vẫn là Ổ Quân Lan giải thích tình hình cho Phương Đông Vũ.

Nghe hai người nói chuyện, Đoạn Dịch đồng thời giơ đèn pin quan sát Đồng Niệm.

Cô vẫn như cũ ngồi im vẻ mặt an tường. Cô ngẩng đầu, hai mắt bình tĩnh nhìn không trung, hồn nhiên không thèm để ý xung quanh.

Đoạn Dịch liếc sang Thư Dung Dung.

Thư Dung Dung đang rũ đầu, tóc dài xõa xuống, không thấy biểu cảm.

Nghi ngờ liếc cô ta một cái, Đoạn Dịch ngồi xổm xuống, giơ lên đèn pin chiếu sáng mặt cát. "Hai người đi chung đều ngất xỉu. Nhưng theo lời mọi người, hơn phân nửa không có ai đi ngang qua đây. Chứng tỏ nguyên nhân hai người thành như này, không liên quan yếu tố con người. Có phải dưới cát giấu cơ quan bẫy rập gì không?"

Lấy dao găm mang theo người, Đoạn Dịch cầm nó khảy dưới cát, không trực tiếp chạm vào cát, miễn cho đụng trúng đồ vật không nên chạm vào.

Tìm kiếm không bao lâu, anh cảm giác mũi dao bị kẹt.

Rút dao gạt cát sỏi, chiếu đèn pin, Đoạn Dịch thấy một cục đá.

Là một cục đá phổ thông bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhưng trên cục đá vẽ một bông hoa đỏ diễm lệ, khiến người ta chú ý.

"Chỗ cát xung quanh Đồng Niệm tôi đã kiểm tra một lượt, chỉ tìm được một cục đá. Cục đá này có vấn đề." Đoạn Dịch nhìn về phía Ổ Quân Lan. Vừa rồi anh hỏi cô địa chỉ nhà tiểu thương, bây giờ hỏi kỹ về vị trí phát hiện tiểu thương.

Anh muốn tới địa điểm tiểu thương ngất xỉu, xem có tìm được bẫy rập cùng loại hay không.

Ổ Quân Lan lần nữa chỉ đường cho Đoạn Dịch xong, Minh Thiên cưỡi ngựa đi tới.

"Anh Tiểu Dịch, lên ngựa."

Đoạn Dịch nghiêng người quay đầu, liền thấy có con ngựa đến gần, ngừng trước mặt mình, Minh Thiên vươn một bàn tay với anh.

"Em lấy một con ngựa?" Đoạn Dịch hỏi.

"Hai chúng ta cưỡi một con đủ rồi." Minh Thiên giơ tay, "Lên đi anh."

Hơi không có mặt mũi xem ánh mắt người chung quanh, Đoạn Dịch giơ ngón trỏ gãi mũi, sau đó nắm lấy tay Minh Thiên mượn lực, chân dẫm lên bàn đạp, xoay người lên ngựa.

Đoạn Dịch vốn muốn ngồi phía sau Minh Thiên, ôm người vào lòng ngực mình.

Nào biết thời khắc mấu chốt Minh Thiên kéo ngựa lui nửa bước, hơn nữa nhanh chóng vươn một tay khác ôm lấy eo Đoạn Dịch, kéo anh lên trước.

Thế là Đoạn Dịch vững vàng leo lên lưng ngựa, nhưng ngồi phía trước Minh Thiên.

"Ơ, Tiểu Thiên..." Đoạn Dịch há mồm muốn nói.

Minh Thiên một tay ôm chặt eo bụng anh, một tay kéo dây cương. "Anh Tiểu Dịch ngồi yên nhé. Đi... "

Tuấn mã duỗi chân, mang hai người chạy xuyên bóng tối.

Bị Minh Thiên ôm sát trong lòng, lưng tựa vào lồ.ng ngực rắn chắc

hữu lực, bên tai là tiếng hít thở trầm thấp. Hai người lấy tốc độ cực nhanh chạy như bay trên hoang mạc, thế nên cơ thể càng dán càng sát...

Đoạn Dịch có chút không quen.

Anh cảm thấy mình mới là điều khiển ngựa, ôm Tiểu Thiên.

Nhưng lúc này không phải thời điểm rối rắm vấn đề nhỏ, Đoạn Dịch cũng không đòi hắn đổi.

Màn đêm đầy sao trải khắp bầu trời.

Dưới chân là sa mạc hoang vắng, đỉnh đầu là sao trời vô ngần. Thấy thế, Đoạn Dịch không khỏi cảm thán: "Không tính thời gian trong trò chơi. Một năm trước lần đầu tiên tôi gặp em ở công ty, thật sự không nghĩ tới, sẽ có một ngày tôi cùng em cưỡi ngựa tại nơi này."

Tiếng cười trầm thấp vang bên tai Đoạn Dịch. "Vâng, em cũng không nghĩ, anh sẽ thích em."

Lời chân thành của hắn chui vào tai Đoạn Dịch.

Theo bản năng giơ tay vuốt đầu mũi, Đoạn Dịch quay đầu, liền thấy khuôn mặt Minh Thiên gần trong gang tấc.

Trời quá tối, Đoạn Dịch nhìn không rõ ngũ quan hắn, chỉ thấy đôi mắt sáng rỡ như sao trời, cùng sống mũi cao đổ bóng rất sâu của hắn.

"Ừm. Ừ, tôi cũng không nghĩ tới." Cảm khái một câu, Đoạn Dịch nắm lấy tay hắn, cơ thể hơi nghiêng, ngửa đầu nhìn biển sao vô ngần trên đỉnh đầu, tiện đà dựa về phía sau, đầu đặt trên vai Minh Thiên.

"Trời đất không thấy điểm cuối, tự dưng tôi có ảo giác..." Đoạn Dịch nheo mắt cười, "Tôi cùng em cứ tiếp tục cưỡi ngựa chạy, chạy mãi... Có khi chúng ta sẽ chạy tới hiện thực."

Nghe vậy, Minh Thiên cúi người trịnh trọng hôn lên trán Đoạn Dịch. "Em sẽ đưa anh trở về."

"Không, Tiểu Thiên. Em đừng nhắc lại câu này. Chuyện em từng làm không thể làm lại lần thứ hai." Đoạn Dịch nghiêm giọng, "Lần này là tôi mang em về. Tôi nhất định sẽ đưa em trở về."

.

Hai người cưỡi ngựa chạy một khoảng, Đoạn Dịch áng chừng vị trí tảng đá Ổ Quân Lan miêu tả.

Bảo Minh Thiên dừng ngựa, Đoạn Dịch xoay người nhảy xuống, vừa giơ đèn pin soi mặt cát, vừa kiếm đá tảng ven đường.

Gió chạng vạng không lớn, cũng không thổi tan dấu chân.

Đoạn Dịch nương ánh đèn pin, tìm được tảng đá có nhiều dấu chân lộn xộn xung quanh, hẳn là chỗ Ổ Quân Lan và Vân Hạo gặp tiểu thương.

Ngồi xổm xuống, theo thường lệ lấy dao găm khảy cát khu phụ cận, quả nhiên Đoạn Dịch lại tìm được một cục đá.

Trên cục đá vẽ một đóa hoa màu đỏ, màu sắc cực kỳ diễm lệ, tựa như máu tươi mới chảy ra từ cơ thể người.

"Em biết loài hoa này không?"

Minh Thiên buộc ngựa ở gốc cây hồ dương bên cạnh, nghe thấy Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên đi tới, cũng ngồi xổm xuống nhìn cục đá, rồi nói: "Đây là hoa bỉ ngạn, loài hoa nở bên bờ hoàng tuyền trong truyền thuyết."

"Hoa này tượng trưng cho tử vong?" Đoạn Dịch hỏi.

"Vâng." Minh Thiên gật đầu.

Đoạn Dịch không khỏi nhíu mày nhớ lại lời Ổ Quân Lan, sau đó nói: "Tiểu thương, Thư Dung Dung và Đồng Niệm, ba người đều vô cớ hôn mê, một lúc sau tự tỉnh lại. Sau khi tỉnh dậy, bọn họ đều nói mình bị bệnh nặng, sống không còn lâu. Hơn nữa kỳ quái là, bọn họ đều cảm thấy cái chết không đáng sợ. Ngược lại bọn họ cho rằng thân thể đang chịu khổ. Bọn họ muốn đến Thiên giới. Nhưng lên Thiên giới như thế nào? Chẳng lẽ..."

Minh Thiên nói tiếp lời anh. "Thiên táng. Có lẽ bọn họ sẽ chịu thiên táng."

"Bị bệnh nặng, sắp qua đời, muốn sau khi chết sẽ được thiên táng để lên Thiên giới. Sao nghe quen thế nhỉ..." Đoạn Dịch ánh mắt chợt sắc bén, nhìn về phía Minh Thiên.

Hai người trăm miệng một lời: "Vương phi."

Chương 143

Đoạn Dịch và Minh Thiên kiểm tra khu phụ cận địa điểm tiểu thương hôn mê. Trừ cục đá vẽ hoa màu đỏ, không còn manh mối rõ ràng nào khác.

Một lát sau, thấy nơi này cách chỗ ở tiểu thương không xa, hai người không cưỡi ngựa, cùng nhau đi bộ tới chỗ mấy hộ nhà lập loè ánh đèn.

Tới gần thôn xóm nhỏ, Đoạn Dịch cất đèn pin, ăn ý cùng Minh Thiên nhẹ bước chân. Hai người khom lưng, khống chế trọng lượng bước chân, gần như không phát ra thanh âm.

Dán cửa sổ từng căn nhà, hai người nhanh chóng nghe ngóng hết khu này. Dân cư trên hoang mạc thưa thớt, nơi này chỉ có vài hộ định cư.

Cũng là bởi vậy, hai người rất mau đoán ra nhà nào có bất thường.

Đa số trong nhà đều có âm thanh người nói chuyện với nhau.

Có vẻ nơi này toàn là tiểu thương sinh sống, bọn họ thức khuya dậy sớm, khoảng thời gian này mới về nhà ăn cơm, thế nên nhà nào cũng thoang thoảng mùi cơm và tiếng vợ con hỏi chồng.

Ngoại trừ một nhà.

Nhà này cũng sáng đèn giống các nhà khác, nhưng lặng im không tiếng người, hiển nhiên bên trong có vấn đề.

Dưới ngọn đèn sáng thấp thoáng, Đoạn Dịch ra hiệu với Minh Thiên.

Minh Thiên ăn ý gật đầu, hai người cùng nhau khom lưng dán cửa sổ nhà.

Do người dân đơn giản, khu này không khóa cửa nhà ban đêm. Căn

nhà này cũng khép hờ cửa. Đoạn Dịch dẫn đầu tiến lên nhìn xuyên qua khe cửa. Minh Thiên chú ý tới vẻ mặt anh thay đổi, liền biết bên trong không ổn.

Than nhẹ một hơi, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên lắc đầu, nhìn hai bên chung quanh rồi đẩy cửa đi vào.

Minh Thiên theo sát anh đi vào nhà, trở tay đóng cửa. Hai người cùng nhìn tình hình trong nhà, biểu tình không nhẹ nhàng nổi.

Căn nhà không lớn, gồm một phòng khách một phòng ngủ. Trung gian hai phòng dùng tường đất đơn giản ngăn ra. Đồ dùng nấu cơm đều bỏ ở sân sau.

Mà hiện tại tình huống phòng khách nhỏ hẹp thực sự bất thường.

Giữa phòng khách có một bàn đá lùn, cạnh bàn đá có vài cái đệm, là vị trí ăn cơm thường ngày. Trên mặt bàn đặt vài món thức ăn, đồ ăn chưa bị động qua.

Nguyên nhân thức ăn không bị động vào quá rõ ràng... Chủ nhân căn nhà một nam một nữ đều xảy ra chuyện.

Không ngửi thấy mùi đồ ăn trên bàn, mùi máu tươi nồng nặc khắp nhà.

Phía sau cạnh bàn che kín máu tươi.

Máu chảy ra từ thi thể một người phụ nữ. Ngực cô trúng một nhát dao, người ngã xuống đất bên bàn đá, máu chảy dài đến cửa nhà, sắp chui qua khe cửa chảy ra ngoài đường.

Chồng của cô vẫn còn sống. Hắn ta xổm ngồi bên cạnh thi thể người phụ nữ, biểu tình siêu thoát an tường, như thể đã mọc cánh thành tiên. Nhìn kỹ lại, ánh mắt hắn ta nhìn về phía người phụ nữ còn lộ ra vài phần yêu thương.

"Chúng ta cùng lên Thiên giới."

Hắn ta nhẹ giọng với người phụ nữ, ngoảnh mặt làm ngơ hết thảy

chung quanh, căn bản không biết có hai khách ngoại lai xông vào nhà.

Nhìn cảnh trước mắt, không khó để Đoạn Dịch tưởng tượng đã xảy ra chuyện gì.

... Tiểu thương buôn bán xong từ đô thành về nhà. Trên đường về hắn ta dựa vào một tảng đá lớn nghỉ ngơi, vô tình dẫm phải cục đá vẽ hoa bỉ ngạn, vì thế nhìn thấy Lạt Ma và hoa đỏ.

Hắn ta ngất xỉu, một lúc sau thì tỉnh lại. Sau khi tỉnh hắn ta cho rằng mình bị bệnh nặng, nhưng hắn ta không để ý, ngược lại mong được siêu thoát.

Mang theo tâm trạng như vậy về nhà, gặp người vợ vừa nấu cơm xong đang chờ hắn ta. Thấy chồng trở về, người vợ tiến lên hỏi han ân cần, bưng thức ăn bày lên bàn.

Nhưng hắn ta không nhìn thức ăn, mà cầm dao đâm vào ngực vợ.

Hắn ta yêu vợ mình, muốn cùng vợ lên thiên đường.

Đoạn Dịch không khỏi nói Minh Thiên: "Dị trạng của ba người Tiểu thương, Thư Dung Dung, Đồng Niệm giống nhau. Bên Vương phi cũng như thế này. Bà cho rằng mình bị bệnh nặng, sắp rời nhân thế. Đêm đầu tiên chúng ta tới doanh trại, sở dĩ lính quân doanh đều bỏ đi bởi vì Vương phi muốn ám sát Vương."

"Tướng quân nhận được tin tức, mang binh suốt đêm chạy tới vương cung hộ giá. Tướng quân và Lâu Lan Vương cho rằng Vương phi cực đoan như vậy vì không chấp nhận cái chết của con mình. Nhưng xem ra là do nguyên nhân khác. Có người đứng sau sắp đặt mọi chuyện."

Chắc chắn có người cố ý giấu cục đá dưới cát. Người dẫm lên đều hôn mê một đoạn thời gian, chờ sau khi bọn họ tỉnh dậy cho rằng mình bị bệnh nặng sắp chết, sẽ giế,t chết người thân. Lý do là không muốn người thân ở nhân gian chịu khổ, muốn mang họ theo mình lên Thiên giới.

Hiện tại đã biết tiểu thương, Thư Dung Dung và Đồng Niệm có tình trạng giống Vương phi.

Bệnh trạng của bốn người giống nhau như đúc.

Thời điểm Vương phi ám sát Vương, do có thị vệ nên Vương phi thất bại.

Thư Dung Dung muốn bóp ch.ết Hồng Hiền, Hồng Hiền có phòng bị, làm cô vồ hụt.

Đồng Niệm đã giết Đậu Sương một lần. Vân Hạo dùng đồng hồ chảy ngược thời gian, cứu mạng Đậu Sương.

Nhưng vợ tiểu thương không được may mắn như vậy.

Cô ngồi chờ chồng mình về nhà, lại bị đâm một nhát, thi thể lạnh thấu.

Đoạn Dịch nói: "Sau khi hôn mê tỉnh lại bọn họ làm gì người thân, hiện chúng ta đã biết. Nhưng tình huống phát sinh của họ chúng ta chưa rõ. Có thể bọn họ..."

"Nếu bọn họ sẽ chết vì đã kích hoạt điều kiện tử vong, vậy thì rất khó sửa đổi." Minh Thiên nói với Đoạn Dịch, "Anh Tiểu Dịch, sắp đến 9 giờ. Em đưa anh về doanh trại."

"Ừ... Chỉ đành như vậy. Về đi, xem phía Bạch Tư Niên có thông tin mới hay không." Than nhẹ một hơi, Đoạn Dịch đi theo Minh Thiên rời nơi này.

Mục đích chuyến này đã đạt được: Thông qua việc quan sát vị trí tiểu thương ngất xỉu và tình trạng vợ hắn ta, xác định điểm chung của bốn người bị hại.

Hai người lặng yên rời xa các hộ nhà, đi tới gốc dương liễu buộc ngựa.

Đoạn Dịch vừa tự hỏi vừa lên ngựa, biểu tình hơi hoảng hốt.

Đến khi anh phản ứng lại, đã lần nữa cùng Minh Thiên giục ngựa chạy băng băng trên đại mạc... Anh lại ngồi phía trước.

"Ờ này Tiểu Thiên, chờ lần sau có cơ hội, cái gì nhỉ, cho tôi ngồi sau nhé." Đoạn Dịch nói.

Minh Thiên ra vẻ không biết. "Có gì khác nhau không?"

"Có chứ. Tôi mang em cưỡi ngựa. Không phải phim điện ảnh đều là anh hùng ôm mỹ nhân à?" Đoạn Dịch chớp mắt, "Ừm, tuy Tiểu Thiên cũng là anh hùng, nhưng..."

Minh Thiên cười, nhét dây cương vào tay Đoạn Dịch.

Ngay sau đó hai tay hắn vòng lấy eo Đoạn Dịch, cằm gác lên vai Đoạn Dịch. "Được, thế này coi như anh dẫn em cưỡi ngựa."

"Hở, thế này cũng tính?"

"Tính. Đi nào anh."

"Hừm... Cũng được." Đoạn Dịch ngoắc cái mũi, nắm chặt dây cương, hô vang "Giá", điều khiển ngựa chạy về quân doanh.

.

Thời điểm Đoạn Dịch trở lại doanh trại, thời gian vừa đúng 9 giờ 5 phút tối.

Minh Thiên dắt ngựa đi nơi khác, bỏ lại một mình Đoạn Dịch lấy thân phận người chơi đi vào lều lớn.

Sau khi vào lều, Đoạn Dịch phát hiện trừ mình, các người chơi đều có mặt đông đủ.

Số 5 Bạch Tư Niên đã bình yên vô sự trở lại. Vẻ mặt cậu ta trấn định thong dong, xem ra đã lấy được tin tức có ích ở Đài Thiên Táng.

Trong lều, ván Ma Sói đang được thảo luận sôi nổi.

Đoạn Dịch đứng nghe một lát. Mọi người đang bàn cãi việc có quăng số 3 Đồng Niệm vào tù hay không.

Số 2 Đậu Sương phản đối đầu tiên. "Tuy cậu ấy muốn giết tôi, nhưng rõ ràng là bị tà ma ngoại đạo phó bản ảnh hưởng. Tôi cảm thấy không thể đẩy cậu ấy vào tù. Việc này không liên quan cậu ấy có phải sói hay không, mà là cậu ấy đã nhìn thấy Lạt Ma, còn nói mình xem nhẹ sinh tử, đủ để chứng minh lạt ma Đài Thiên Táng có vấn đề!"

"Nếu chúng ta đẩy cậu ấy vào tù, có khác gì đưa cậu ấy vào chỗ chết? Cậu ấy sẽ chết, sẽ bị phanh thây! Tôi tuyệt đối sẽ không vote cậu ấy!"

Hồng Hiền hỏi Đậu Sương: "Nếu không vote, cô muốn vote ai?"

"Tôi vote số 6, tôi không tin anh ta là phù thủy." Đậu Sương nói.

"Đm, tôi vốn là phù thủy thật. Tôi không phải phù thủy thì ai là phù thủy?" Hồ Tấn nhíu mày, "Cô sợ bạn tốt của cô sẽ chết, tôi có thể hiểu. Nhưng làm người tốt, cô vote loại phù thủy làm cái gì. Thuốc độc phù thủy tôi chưa xài, cô muốn thế nào? Cô muốn người tốt cùng chết? Vậy hiện tại cô cứu bạn cô có tác dụng gì? Dù sao mọi người đều chết hết!"

Người phản bác Hồ Tấn không phải Đậu Sương, mà là Ổ Quân Lan.

Cô nhìn về phía Hồ Tấn nói: "Khi tôi và Vân Hạo quay về từ đường nhỏ tìm mọi người, cậu đã nói một cậu rất lạ. Cậu nói, may mà chúng tôi đã trở lại, bằng không nếu chúng tôi cũng xảy ra chuyện, phe người tốt tiêu đời..."

"Đừng bóp méo lời tôi, tôi nói là tôi sợ người tốt tiêu đời! Tôi là người tốt!" Hồ Tấn nói.

Ổ Quân Lan nhướng mày: "Cậu không cảm thấy lời cậu nói có vấn đề về góc nhìn hả? Tại sao cậu biết tôi và Vân Hạo là người tốt? Điều này chỉ có thể chứng minh cậu là người sói."

Hồ Tấn nghe lời này, tức tới mức đỏ bừng mặt mũi. "Tôi nói câu đó thuần túy là vì tôi thấy cô và Vân Hạo vẫn luôn quan sát mặt đất tìm dấu chân, dụng tâm thăm dò. Cho nên tôi cảm thấy hai người là người tốt! Có vấn đề gì đâu! Căn cứ vào hành vi để đoán thân phận của mọi người, có vấn đề gì hả? Còn chả phải vì cái này nên mọi người bàn Hồng Hiền là người tốt hả?"

Ổ Quân Lan vẫn là dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn ta: "Trong mắt cậu, nếu tôi và Vân Hạo là người tốt, cậu nghĩ ai là sói? Có bị sai số sói không?"

"Sai là sai thế nào?" Hồ Tấn nói, "Số 10 Đường Hiểu một sói, đã bị vote. Số 2, số 3 ít nhất một sói, cũng có khả năng là hai sói! Số 5 Bạch Tư Niên cũng có hiềm nghi lớn! Còn nữa, số 4 Phương Đông Vũ cũng có thể là sói!"

"Chiều nay thời điểm đám chúng ta thảo luận, số 4 không có mặt, mọi người không nhắc đến cô ấy. Giờ chúng ta nhớ lại tình huống hôm qua đi, số 5 đặt nghi vấn số 10 số 12, tôi chơi kịch bản hất bát nước bẩn cho số 12. Cùng nghi ngờ số 12 có ba người, theo thứ tự số 4, 3, 2. Cho nên trên thực tế, trong số 4, 3, 2 có hai sói, tính cả số 5, khả năng cao là ba sói! Đó, cô nói đi, tôi tìm sai số lượng sói chỗ nào?"

Số 6 Hồ Tấn nói xong, số 12 Thư Dung Dung mở miệng: "Trường hợp của Hồ Tấn, mọi người đều hiểu. Tôi cảm thấy anh ấy là sói hay phù thủy đều hợp logic. Bởi vì dù anh ấy là nhân vật nào đều có thể chơi như thật. Nếu là phù thủy, anh ấy không nên lên tiếng như vậy, nhưng nếu là sói, cũng không đến mức liều như thế. Anh ấy chơi như quân xung phong, bán đứng hết sạch đồng đội. Nhưng vô luận thế nào, hôm nay không đến lượt vote anh ấy."

"Tôi cảm thấy đẩy ai vào tù đều không công bằng, bởi vì ai vào tù đều có thể chết. Như vậy chúng ta chỉ có thể làm theo quy tắc trò chơi. Hôm nay nên vote số 2 hoặc số 3. Thời điểm Hồ Tấn đặt nghi ngờ số 2 số 3, số 2 không phản bác Hồ Tấn rõ ràng. Nếu Hồ Tấn là phù thủy, số 2 có chức năng, cô ấy không cần lấy lòng phù thủy duy nhất. Nếu Hồ Tấn là sói, số 2 nghi ngờ anh ấy là đúng. Tôi cho rằng số 3 có tỷ lệ cao là sói, hôm nay nên vote số 3."

Hồng Hiền lập tức phụ họa: "Tôi đồng ý vote số 3. Dung Dung bàn luận hợp lý. Sau khi vote số 3, giữa số số 2 và số 4, phù thủy có thể chọn ném độc một người."

Lúc nghe được lời này, Đoạn Dịch vừa lúc ngồi xuống, thu hết biểu cảm mọi người vào mắt.

Anh chú ý tới đôi mắt Phương Đông Vũ khẽ nheo, rồi mau chóng khôi phục như thường.

Đến lượt Số 5 Bạch Tư Niên mở miệng. Cậu ta vừa nhìn nhìn thoáng qua mọi người, vừa nói: "Nói thật là hơi kỳ lạ đấy. Vì sao mọi người không để ý số 9 Vân Hạo?"

"Thời điểm sau bầu cử, tôi đặt nghi ngờ số 10 số 12. Theo sau số 6 chơi kịch bản hắt bát nước bẩn cho số 12 người cậu ta đã cứu, vì muốn quan sát người sau có hùa theo không. Số 6 chơi kịch bản hay không, thân phận nào hợp lý hơn, tạm thời tôi không bàn. Bởi vì nếu thuần chơi Ma Sói, hôm nay không đến lượt cậu ta."

"Như vậy trước không bàn thân phận số 6, chúng ta xem số 2, 3, 4 hùa theo cậu ta nghi ngờ số 12. Đúng vậy, trong ba cô gái chắc chắn có sói, muốn thuận thế đẩy số 12 người tốt vào tù. Mãi tới khi số 1 bàn rằng tất cả mọi người đều nghi số 12, số 12 không có đồng đội sói."

"Tôi tạm thời xem số 1 là người tốt. Nhưng khúc sau mọi người nhớ lại đi, số 9 không bàn luận được gì có ích. Số 9 là người tranh cử, nhưng khi phát biểu hoàn toàn không có đóng góp. Mà khi bàn luận, hình như cũng không phân tích thế cục. Nhưng vì sao trừ số 2, 3, 4 ba người, vì sao không ai để ý số 9?"

Nói tới đây, Bạch Tư Niên nhìn về phía số 9 Vân Hạo nói, "Xin lỗi, chỉ là tôi cảm thấy anh đáng nghi. Vừa rồi Thư Dung Dung phân tích, tôi cũng tán thành. Buổi chiều tôi không đi cùng nhóm với anh, nhưng nếu sự tình trải qua theo như lời mọi người, không ai nói dối, như vậy giữa số 2 và số 3, đúng là số 3 có tỷ lệ cao là sói, hôm nay vote số 3 không thành vấn đề. Còn phù thủy muốn ném độc ai, tôi nghĩ phù thủy có thể châm chước lại."

"Cậu muốn phù thủy ném độc tôi?" Nhìn về phía Bạch Tư Niên, Vân Hạo nói, "Hôm nay tôi dùng đồng hồ quay ngược thời gian cứu số 2. Nếu mọi người cảm thấy Thư Dung Dung phân tích không sai, suy ra số 2 thiên hướng là người tốt, số 3 là người sói. Dưới tình huống này, tôi cứu số 2, chẳng lẽ tôi là người sói?"

"Tối hôm qua đúng là tôi nói không nhiều lắm. Nhưng đó là do thế cục đã rõ ràng. Số 10, 12 hai cô gái cãi nhau thành như vậy, các cô đều biện hộ tốt, tôi không cần nói quá nhiều. Đừng căn cứ vào cái này để nghi tôi. Tôi cứu số 2, đủ để chứng minh tôi là người tốt."

"Chưa chắc..." Bạch Tư Niên nhún vai, "Xin lỗi, tôi đưa ra một khả năng thôi. Vừa rồi tôi có hỏi thăm chi tiết, nếu tôi không lầm, là Ổ Quân Lan nghĩ cứu số 2 trước, lại bị anh giành trước một bước. Đồng hồ quay ngược thời gian có giá 60 đồng vàng. Nhưng nếu anh dựa vào hành động này lấy được lòng tin người tốt, thứ đạt được sẽ đáng giá hơn số đồng vàng bỏ ra. Tôi chơi trò chơi thích phân tích lời lãi. Tiền lời cứu số 2 là rất lớn."

Vân Hạo bình tĩnh phản bác: "Trừ tiền lời, chơi trò này còn cần xem lương tâm. Tôi cứu số 2, một phần tôi cho rằng cô ấy là người tốt, tôi không muốn phe người tốt thiếu đi một người; Mặt khác, tôi không đành lòng trơ mắt nhìn một cô gái đi tìm chết. Còn việc tôi giành trước Ổ Quân Lan sử dụng đạo cụ, là vì tôi không thiếu loại đạo cụ này, cho nên tôi khá hào phóng, chủ động sử dụng. Chỉ thế mà thôi. Nói nữa..."

"Cậu cũng nói theo trình tự hôm nay vote số 3. Như vậy vì sao vội vã sắp xếp công tác cho phù thủy? Nếu số 6 là phù thủy, chẳng lẽ không sợ Bóng ma ác mộng?"

"Vừa rồi số 6 cũng bàn tôi là sói. Cho nên tôi không tin cậu ta là phù thủy. Mọi người thấy đấy, cuối cùng chỉ còn thừa mình tôi ở lại Đài Thiên Táng hỏi thăm tin tức. Tôi rất có thể sẽ gặp Boss, nguy hiểm rất lớn. Tôi cảm thấy mình vì cái này phó bản trả giá đủ nhiều, người sáng suốt đều có thể nhìn ra tôi không phải sói. Vừa rồi số 1 hỏi số 6 các sói, thế mà cậu ta tính luôn cả tôi. Bằng điểm này, tôi không nhận cậu ta là phù thủy."

Bạch Tư Niên lần nữa nhún vai, "Còn nữa, vừa rồi số 1 Ổ Quân Lan có đặt câu hỏi. Vì sao số 6 xem số 1 và số 9 là người tốt? Trừ số 1 số 9 có vẻ là người tốt, còn một khả năng khác: Số 1 là người tốt thật, nhưng số 9 là đồng đội của số 6."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch tạm không quản vấn đề ai sói, mà hỏi Bạch Tư Niên: "Cậu ở lại Đài Thiên Táng có tra xét được thông tin gì không? Nguyên liệu nấu cơm chiều tôi đã xem qua, hoàn toàn không có thịt. Nhưng vì sao tiểu sư đệ mài dao?"

Đối diện ánh mắt Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên nói: "Đã hỏi, vì tiểu sư đệ nghe đại sư huynh Đạt Quang nói, sắp tới mỗi ngày đều có nghi thức thiên táng, cho nên hắn mài dao chuẩn bị sẵn sàng cho nghi thức."

Nghe vậy, Đoạn Dịch không khỏi nhìn số 3 Đồng Niệm.

Cô lẳng lặng ngồi ở vị trí của mình, ngoảnh mặt làm ngơ với những lời bàn luận về mình.

Cô không để ý sống chết, không thèm để ý trò chơi, cũng không biện hộ hoặc cãi cọ.

Vô thức nhăn chặt mày, Đoạn Dịch nhìn về phía những người khác: "Nếu là như thế, tôi đồng ý với số 2, nếu đẩy cô ấy vào tù, không khác đưa cô ấy vào chỗ chết."

Ổ Quân Lan nhìn Đoạn Dịch nói: "Tôi vẫn như cũ cho rằng số 6 tỷ lệ cao là sói. Cậu ta không phải phù thủy thật. Hay là hôm nay vote số 6."

Đoạn Dịch suy nghĩ, sau đó nói: "Đồng ý."

Hồ Tấn vỗ bàn. "Cảnh sát trưởng, anh nghĩ cho kỹ. Mắc cái gì anh đồng ý? Tôi giống sói chỗ nào?"

Đoạn Dịch nhìn Hồ Tấn nói: "Bắt đầu từ ván trước, có thể thấy được tính cách của cậu như thế nào. Tư duy không phức tạp, muốn gì nghĩ nấy, là người thẳng tính. Nghĩa là việc cậu làm không loanh quanh lòng vòng, rất nặng mục đích. Nếu không đạt

được mục đích sẽ tìm cớ cho mình, nói mình chơi kịch bản, nhưng thật ra đều phi logic và giảo biện. Cho nên khi phân tích cậu, chúng tôi không cần nghĩ hành vi của cậu quá phức tạp."

"Lấy ván trước để nói. Cậu thấy đồng đội sói tự cắn, thuận thế soi đồng đội ra người tốt, vì hy vọng phù thủy sẽ nhảy ra nhận, có thể giữ được cả mình và số 11 Hồng Hiền. Trong mắt cậu, làm thế sẽ có lời. Nói thật suy nghĩ của cậu khá tốt, chỉ là cậu không nghĩ phù thủy sẽ fake tiên tri, từ đó lên tiếng không tốt, lộ sơ hở."

"Quay lại ván này. Tối hôm qua số 5 đặt nghi ngờ số 10 số 12, nên cậu thuận thế làm sói tiên phong, nghi ngờ số 12 người tốt, muốn đẩy số 12 ra ngoài. Số 10 mới là đồng đội sói của cậu. Chẳng qua số 10 tự hủy thành như vậy, cậu bị bất ngờ, cho nên hôm nay không thể không nhận phù thủy, xác nhận số 12 đã được mình cứu, nói dối mình chơi kịch bản, ý đồ hòa nhau một ván, thuận tiện xem có thể lừa phù thủy ra mặt không. Hướng phân tích như này logic đúng không?"

"Cuối cùng là câu Ổ Quân Lan và Vân Hạo là người tốt. Tôi cảm thấy cậu hơi tự hủy. Ở thời khắc nguy cơ, mục đích cậu nói câu đó vẫn như cũ rất đơn giản, cho họ một ấn tượng tốt. Nhưng câu đó lại làm lộ góc nhìn của cậu."

Hồ Tấn đỏ mặt trừng Đoạn Dịch: "Hôm nay không đến lượt tôi, anh một hai phải vote tôi, cảnh sát trưởng anh bị khùng hả? Tôi tuyệt đối không phải sói! Vừa rồi anh nói tôi xong việc tìm cớ, lời nói phi logic. Nhưng phân tích của anh có chính xác trăm phần trăm không? Tôi thấy chưa chắc!"

"Anh phân tích thành lập trên một cơ sở... Nếu tôi là sói, là một con sói có tư duy thẳng. Nếu anh là bác sĩ tâm lý, cũng đủ hiểu biết tôi, lời nói có lẽ có lý. Nhưng anh không phải, cũng không hiểu tôi. Chỉ dựa vào hành vi ván trước để nhận định tính cách thói quen của tôi, lúc này mới suy luận cách chơi của tôi nếu tôi là sói."

"Anh suy luận nghe qua có vẻ hợp lý, nhưng nếu cơ sở anh căn cứ hoàn toàn sai thì sao? Nếu tôi không tư duy thẳng, không ngu xuẩn như anh nghĩ thì sao?

"Tóm lại, mỗi người có thói quen và cách chơi riêng. Tôi nhận phù thủy là hợp lý, kết thúc trò chơi chúng ta có thể phục bàn. Nhưng hiện tại anh chỉ có thể tin tôi là phù thủy."

Đoạn Dịch mở miệng nói: "Khi tôi là sói, vẫn sẽ tận lực trợ giúp người tốt. Mà hiện tại là người tốt, tất nhiên tôi sẽ toàn lực ứng phó mang mọi người ra ngoài. Tôi quen biết NPC đặt biệt tại phó bản này, em ấy không do hệ thống thiết kế ra, mọi người cũng gặp rồi. Cho nên mọi người hoàn toàn có thể tin tưởng tôi."

"Tôi biết dựa theo cách chơi thường quy, hôm nay không đến lượt số 6. Kể cả cậu ta không phải phù thủy mà là sói, vấn đề này có thể giao cho phù thủy thật giải quyết. Bởi vì dưới tình huống không nhảy ra, Bóng ma ác mộng không biết được thân phận của phù thủy thật. Thế nên đêm nay phù thủy có thể ném độc số 6. Đúng là có thể mặc kệ số 6, vote một trong hai số 2 số 3. Chẳng qua..."

"Tiểu sư đệ mài dao, sáng sớm mai sẽ cử hành nghi thức thiên táng. Số 3 trúng bẫy, nguyện ý chịu thiên táng lên Thiên giới. Hôm nay cô ấy vào tù, không khác nào chịu chết."

Tạm dừng một chút, Đoạn Dịch nói: "Vậy nên tôi đề nghị vote số 6 trước. Tôi giữa nguyên cái nhìn của mình, tư duy cậu ta rất đơn giản trực tiếp. Khi mọi người nghi số 10 số 12, cậu ta nhấn mạnh số 12, bởi vì số 10 là đồng đội sói; khi mọi người muốn vote số 2 hoặc số 3, cậu ta nhắm vào số 2, bởi vì số 3 là đồng đội sói."

"Còn phù thủy thật muốn ném độc hay không, ném độc ai, có thể bàn lại sau 10 giờ. Chúng ta có thể kéo dài thời gian thảo luận."

Đoạn Dịch lên tiếng xong.

Mọi người nghênh đón 10 giờ.

Kết thúc buổi vote, màn hình hiện kết quả cụ thể.

Số 6 được 4.5 phiếu, người vote là số 1, 2, 4, 7.

Số 3 được 6 phiếu, người vote cô là số 3, 5, 6, 9, 11, 12.

Hệ thống tuyên bố, số 3 Đồng Niệm vào tù.

Chương 144

Số 3 Đồng Niệm nhận nhiều lượt vote nhất. Kết quả này trong dự kiến, Đoạn Dịch biết không nên trách ai. Huống chi cô còn tự vote mình... Cô quyết tâm muốn đến Đài Thiên Táng.

Nhưng lòng Đoạn Dịch vẫn cảm thấy hụt hẫng, mày nhíu lại.

Hệ thống không cho số 3 Đồng Niệm đi luôn, theo thường lệ cho cô mười phút "Di ngôn".

Trong thời gian này cô vẫn như cũ ngồi im tại chỗ, mỉm cười siêu thoát.

Nhìn cô một hồi lâu, nghĩ đến điều gì, Đoạn Dịch chợt nhìn số 12 Thư Dung Dung.

Trước đó lực chú ý của Đoạn Dịch luôn nằm ở tiểu thương, lạt ma và Đồng Niệm có chết hay không, hơn nữa anh không tận mắt thấy Đồng Niệm té xỉu, cho nên nhất thời bỏ qua dị thường trên người Thư Dung Dung.

Hiện tại anh bỗng phản ứng lại... Vì sao trong lúc tập trung thảo luận, Đồng Niệm hoàn toàn mất lý trí, còn tư duy Thư Dung Dung logic rõ ràng như vậy?

Đoạn Dịch mới vừa nhìn qua Thư Dung Dung, cô ta dường như biết anh nghi ngờ, lập tức giành trước đặt câu hỏi: "Tình huống của Đồng Niệm nghiêm trọng hơn tôi! Tại sao cô ấy không nói một lời?"

Cô ta hỏi cực kỳ tự nhiên, khiến người chơi khác có cảm giác... Trước khi Đoạn Dịch nêu vấn đề, cô ta đã nghĩ đến trước.

Hồng Hiền ngồi bên cạnh vẻ mặt vô vị: "Bởi vì cô ấy giống số 10 là sói. Không biết biện giải như thế nào, dứt khoát khỏi nói gì hết."

Thư Dung Dung nghiêm túc lắc đầu: "Em thấy chưa chắc. Nếu

không có vấn đề, cũng nên vì bản thân tranh thủ vài câu chứ... Đúng rồi, Đoạn Dịch, các anh đi tra bên tiểu thương, kết quả như thế nào?"

Đoạn Dịch hơi nheo mắt, đáp: "Tình trạng giống Đồng Niệm không sai biệt lắm."

Ổ Quân Lan lập tức nhìn về phía anh, nói: "Đúng vậy, khi anh đi tìm tiểu thương, bên chúng tôi có thảo luận, Vương phi nói mình sắp chết, muốn được thiên táng. Có thể là tình trạng của bà cũng giống tiểu thương, Đồng Niệm."

"Ừ." Đoạn Dịch gật đầu, "Trước tôi đã suy đoán như vậy, sau khi nhìn thấy tiểu thương, nghi ngờ càng thêm vững chắc..."

Đoạn Dịch chưa nói xong, bị Thư Dung Dung chen lời: "Không, các anh nói không đúng hoàn toàn. Trước mắt, chắc chắn tăng nhân thông qua phương pháp nào đó hại chúng ta, nhưng tình trạng bốn người chúng ta không giống nhau. Đồng Niệm và tiểu thương giống nhau, nhưng chỉ sợ tôi và Vương phi giống nhau."

"Mọi người ngẫm lại đi, ngày ấy Vương phi nói chuyện cùng chúng ta, logic rõ ràng, tư duy nhạy bén, giống tôi hiện tại. Tôi biết mình sắp chết, hơn nữa ta cảm giác được Đài Thiên Táng là chốn về, nhưng tôi không giống Đồng Niệm! Lúc vừa mới tỉnh lại, tôi thực sự rất hoảng hốt, cứ như trúng tà. Nhưng qua cơn hoảng thần ngắn ngủi, tôi biết mình là người chơi, biết phân tích thế cục trong sân. Đồng Niệm thì khác, cô ấy không chỉ muốn giết Đậu Sương, hiện tại còn tự vote mình... Tình huống của tôi không nghiêm trọng như cô ấy."

Đoạn Dịch thầm nghĩ, tình trạng Vương phi đúng là đặc biệt.

Điều này có lẽ liên quan đến thân phận bà, vốn là công chúa Tượng Hùng quốc.

Đồng dạng trúng tà, người thường trực tiếp bị như tiểu thương và Đồng Niệm, nhưng bởi vì huyết mạch công chúa, cho nên tà chú trên người bà có phản ứng khác với người thường.

Nhưng còn một khả năng khác... Cách tăng nhân hãm hại Vương phi khác với người thường.

Tăng nhân hại người thường rất dễ dàng. Hắn ta giấu bẫy ở sa mạc, chờ người dẫm lên là xong.

Nhưng Vương phi thì khác. Thân phận bà đặc thù, được Lâu Lan Vương sủng ái, trong vương cung lại có quốc sư lợi hại tọa trấn. Tăng nhân muốn hại Vương phi là rất khó.

Ngoài ra, nếu ngay từ đầu Vương phi có biểu hiện tương tự như Đồng Niệm hoặc tiểu thương, tinh thần thất thường, xem thường sinh tử, chắc chắn sẽ khiến Vương hoặc quốc sư hoài nghi.

Nếu bà luôn mồm đòi chết, thậm chí muốn Lâu Lan Vương thiên táng cùng mình, vậy thì âm mưu tăng nhân sẽ dễ bị lộ.

Cho nên, kể cả tăng nhân có xuống tay hại Vương phi, thì thủ đoạn sẽ ôn hòa hơn nhiều, làm mọi người bao gồm Lâu Lan Vương, đều cho rằng hành động dị thường của Vương phi là do quá mức thương tâm sau khi con gái chết.

Đoạn Dịch có khuynh hướng chọn khả năng thứ hai.

Tất cả hành vi của Vương phi ăn khớp với tiểu thương, Đồng Niệm.

Chỉ là bà phát tác chậm hơn, chưa hoàn toàn mất trí, thời gian chịu thiên táng trễ hơn một chút mà thôi.

Tình trạng Vương phi đặc thù, là vì thân phận bà đặc biệt.

Nhưng Thư Dung Dung và Đồng Niệm đều là người chơi, hoặc là nói trong phó bản này các cô đều là thương nhân Hoa Quốc. Vì sao hai cô lại có sự có khác nhau? Điều này khiến người ta khó hiểu.

Trong lòng nghi ngờ Thư Dung Dung, nhưng ngoài mặt Đoạn Dịch làm bộ chưa phát hiện cái gì.

Anh dời tầm mắt, nhìn về phía cửa lều lớn.

Mười phút kết thúc, có tiểu binh đến đưa Đồng Niệm đi nhà tù.

Đoạn Dịch cố ý nhìn theo. Minh Thiên không có mặt, anh không biết người chơi nữ bị nhốt ở nơi nào.

Ngoài ra, Đoạn Dịch cũng không thể ngăn cản tiểu binh dẫn Đồng Niệm đi.

Ngăn cản người chơi vào tù là hành vi vi phạm quy định.

Nếu Đoạn Dịch tùy tiện hành động, không chỉ không cứu được Đồng Niệm, bản thân còn hóa trong suốt biến mất.

Cửa lều mở toang, Đoạn Dịch lại chỉ có thể nhìn tiểu binh mang Đồng Niệm đi.

Đoạn Dịch vô thức nắm chặt tay. Số 2 Đậu Sương chịu không nổi kích thích, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trong lều nhất thời lặng im.

Sau một lúc lâu, số 9 Vân Hạo nhìn sang đám người Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan, Đậu Sương, nói: "Xin lỗi. Tôi cảm thấy, nếu số 3 đã trúng bẫy rập tử vong, việc vào tù hay không không liên quan. Tình huống này tôi đã từng trải qua. Nhà tù và cốt truyện chỉ có liên hệ về mặt chia phe, chứ không dung nhập cốt truyện phó bản."

"Bởi vậy, dù hôm nay không vote số 3, nếu cô ấy phải chết thì vẫn sẽ chết. Lỡ cô ấy lại hại số 2 hoặc những người khác, chẳng phải là càng nguy hiểm?"

Ổ Quân Lan phản bác: "Nếu cô ấy hại những người khác, chúng ta có thể dùng cách khác né tránh. Kể cả không vote cô ấy vào tù chỉ có 10% cơ hội cứu được, chẳng lẽ chúng ta từ bỏ 10% cơ hội hay sao?"

Nghe Ổ Quân Lan nói, Vân Hạo trầm mặc hồi lâu, sau đó cười khổ. "Ở trong trò chơi này đã lâu, cô vẫn còn nghĩ được như vậy, rất

khó thấy."

Bạch Tư Niên ấm áp như ánh mặt trời, khí chất hoạt bát, lúc này giữa mày cũng có chút u sầu. "Rất nhiều lúc... Trong phó bản, chúng ta không biết nên lựa chọn như thế nào, khó nói rõ đúng sai. Rất nhiều hướng đi chúng ta không đoán được, cũng không nên quy kết bi kịch phát sinh lên người chúng ta. Dù số 3 có chết cũng không phải chúng ta sai."

"Mọi người đều là người bình thường, không mấy ai trời sinh tàn nhẫn. Đa số người đều có lòng hảo tâm. Ngộ nhỡ số 3 xảy ra chuyện, tôi cũng đau lòng. Nhưng... Trong trò chơi, việc chúng ta có thể làm là hữu hạn. Qúa nhiều thứ không thể dự tính, cũng không thể chịu trách nhiệm cho quá nhiều chuyện. Dưới tình huống này, tôi không thể bận tâm quá nhiều, chỉ có thể làm theo quy tắc Ma Sói."

"Thật ra như lời số 7 Đoạn Dịch nói, nếu số 6 fake phù thủy, có thể giao cho phù thủy thật xử lý. Số 3 đã trúng bẫy, không nay không vote cô ấy cũng không sao. Coi như cô ấy bỏ chơi theo phe. Nguyên nhân tôi vote số 3 một phần giống Vân Hạo, phần còn lại... Còn lại như tôi đã nói, nếu cô ấy phải chết, thế thì dứt khoát vote đi. Nếu vote người khác, ngược lại có lẽ sẽ làm người vô tội liên lụy bị vào tù, đối mặt nguy hiểm. Không có biện pháp vẹn toàn, chỉ có thể dùng át chủ bài Ma Sói mà chơi. Đây là quy tắc trò chơi."

Đoạn Dịch vẫn không nói gì.

Thở dài một hơi, anh ngồi tại chỗ im lặng đỡ trán.

Trong lòng có dự cảm cực kỳ không ổn, anh lược lại toàn bộ thế cục trong sân.

Hôm nay mọi người kéo dài tới gần hết giờ vote, tất cả đều vote sau 9 giờ 50 phút quan trọng. Ai là Bóng ma ác mộng, lợi dụng thời gian vote để dùng kỹ năng, vẫn không thể nào đoán được.

Có ba cách đơn giản để đoán thân phận người chơi: Cách bàn luận, biểu hiện ban ngày và kết quả vote.

Đoạn Dịch biết mình là người tốt, cũng nhìn ra Ổ Quân Lan là người tốt. Người chơi vote số 6 trừ anh và Ổ Quân Lan, còn số 2 Đậu Sương và 4 Phương Đông Vũ.

Số 2 Đậu Sương vote 6 vì không muốn số 3 chết, hoàn toàn là logic bên ngoài, nhưng ít nhất mọi người biết nguyên nhân cô làm vậy.

Nhưng vì sao Phương Đông Vũ vote số 6, đáng để phân tích sâu hơn.

Những người còn lại đều vote số 3.

Trong đó số 11 số 12 đã được Đoạn Dịch xem là người tốt.

Như vậy trừ số 3 tự vote, còn số 5, 6, 9 chưa xác định thân phận.

Lý do số 6 vote số 3 khỏi cần phân tích. Hắn ta và số 3 đều bị vote, để tránh cho mình bị loại, hắn ta chỉ có thể vote số 3.

Như vậy cần phân tích kỹ về số 5 và số 9.

Trên thực tế, cũng chỉ có hai người mở miệng giải thích nguyên nhân vì sao mình vote số 3 mà không phải số 6.

Suy ra tiêu điểm tập trung ở số 4 Phương Đông Vũ, số 5 Bạch Tư Niên, số 9 Vân Hạo.

Kỳ thật ngày đầu tiên nghe lên tiếng, Đoạn Dịch đã cảm thấy giữa số 2 số 3 có một sói.

Kết hợp biểu hiện của hai cô, tỷ lệ số 3 là sói cao hơn một chút.

Ngoài ra, kết hợp hiểu biết về Hồ Tấn, Đoạn Dịch vẫn như cũ cho rằng hắn ta rất có thể là sói.

Như vậy nếu số 3 số 6 là hai sói, số 10 Đường Hiểu sói đã vô tù, số 3 dính nguy hiểm tử vong, thế cục đối với người sói đang rất bất lợi.

Bởi vậy dưới tình huống này, người sói bắt buộc phải đẩy số 3

Đồng Niệm ra ngoài.

Cảnh sát trưởng về phiếu số 3 số 6. Số 3 số 6 đều là sói, nhưng số 3 đã mất trí, không nói không rằng, chắc chắn sẽ chết, giữ lại cũng vô dụng. Số 6 chơi dở, giữ lại ít nhất có thể kéo vote, nghĩ cách vớt vát.

Bởi vậy người sói phải vote số 3, không vote số 6.

Dựa trên lập luận số 3 số 6 là hai sói, logic các người chơi vote có thể nghiệm chứng cho nhau. Suy ra trong số 5 số 9 chắc chắn có sói, và rất có thể là 1 người sói 1 Bóng ma ác mộng.

.

Kế tiếp các người chơi còn lại thảo luận thêm một lát. Đoạn Dịch nghe vài câu, không nói gì thêm, trực tiếp về lều nam nằm xuống. Nhưng anh nằm không yên.

Lúc này bọn họ đã khôi phục tự do, tuy ngoài lều vẫn có binh lính trông coi, nhưng không có quy định người chơi không được ra ngoài.

Vì thế Đoạn Dịch đứng lên đi ra ngoài, muốn đi tìm Minh Thiên.

Anh muốn cùng Minh Thiên nhân lúc đêm khuya chạy tới chỗ Đài Thiên Táng, không thể ngăn cản Đồng Niệm vào tù, nhưng có lẽ có thể ngăn cô chết.

Đoạn Dịch từng bị lăng trì phanh thây, đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Nếu Đồng Niệm sẽ chịu thiên táng, đối với Đoạn Dịch mà nói, cũng không khác gì bị lăng trì.

Ở nơi mình nhìn không thấy quản không tới thì thôi. Nhưng một khi Đoạn Dịch cảm thấy mình làm được, anh sẽ dùng toàn lực ứng phó. Chỉ cần không phải người gian nịnh ác độc, không bắt buộc phải chết, dưới tình huống có năng lực, anh nên ra tay cứu giúp.

Ánh nến chiếu bóng người thật dài trên vải lều.

Đoạn Dịch kéo rèm, vừa tính bước chân ra liền nghe được tiếng vó ngựa.

Giương mắt nhìn, anh nhìn thấy Minh Thiên.

Minh Thiên cưỡi ngựa đến, vươn tay về phía anh. "Nào, lên ngựa."

Cục ghẹn trong lòng theo tiếng thở thoát ra, Đoạn Dịch như trút được gánh nặng, cười. "Em tới thật này. Tôi biết em giống tôi mà."

Nắm chặt tay Đoạn Dịch, kéo anh lên ngựa, Minh Thiên cưỡi ngựa chạy vào màn đêm, ở bên tai Đoạn Dịch trầm giọng nói: "Em không cao thượng như anh. Em nói rồi, trừ anh ra, người khác sống hay chết em không quan tâm. Em tới đây vì em biết anh muốn đi. Em chỉ giúp anh thôi."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, cười trả lời: "Đổi góc độ suy nghĩ nhé. Em thích tôi bởi vì em thích cá tính của tôi, cũng tán đồng lựa chọn của tôi. Chứng tỏ em là người thiện lương."

Minh Thiên khẽ cong khóe miệng, ôm chặt Đoạn Dịch từ phía sau. Mãi lâu sau, hắn ngước mắt nhìn ngân hà vô ngần cùng bờ cát vàng kéo dài sâu vào bóng đêm.

Đón cơn gió đêm đại mạc, hắn chậm rãi mở miệng: "Anh Tiểu Dịch, em không phải người thiết kế cốt truyện, em chỉ có thể tận lực lấy chút thông tin hữu dụng trong trí nhớ tiểu binh để trợ giúp anh."

"Ngoài ra, có một câu anh phải nhớ, sự thành do người, nhưng kết cục như thế nào phải xem mệnh trời. Nếu kết cục không như anh dự đoán, anh đừng trách bản thân mình."

.

Đoạn Dịch cứ cảm thấy lời Minh Thiên có ẩn ý, dường như đoán được trước điều gì đó.

Mà khi anh và Minh Thiên lặng lẽ từ sa mạc lẻn vào cửa Tây, đến trong sân có khí hậu như mùa xuân Giang Nam, dự cảm xấu trong lòng rốt cuộc ứng nghiệm.

Sau khi vào sân, Đoạn Dịch chiếu đèn pin một vòng, đầu tiên quan sát tình hình Trì Táng Thi.

Trì Táng Thi dưới tán cây tùng ban ngày trong vắt thấy đáy, nhưng hiện tại lại vẩn đục nhiễm máu đỏ.

Hô hấp chậm lại, Đoạn Dịch cau mày chiếu đèn pin hướng giữa ao, bước đến gần Trì Táng Thi, cũng dần dần thấy rõ hai thi thể.

Gương mặt hai thi thể này, Đoạn Dịch đều không xa lạ.

Một là tiểu thương; còn một... Là số 3 Đồng Niệm.

Bọn họ song song nằm giữa ao nước, chắp tay đặt trước ngực, khuôn mặt an tường bình tĩnh, như thể đang ở trên thiên đường, chứ không phải nhân gian luyện ngục.

Chương 145

Đêm dài trên đại mạc vốn lạnh lẽo tận xương, không biết sân này bị phù phép thế nào lại ấm áp như xuân; hai thi thể đẫm máu lẽ ra nên tỏa mùi máu tươi, nhưng không biết các ngọn đèn vây quanh bờ ao làm bằng chất liệu gì, chỉ có mùi thơm thoang thoảng chui vào mũi.

Ban đêm quỷ dị, sân viện kỳ quái, hình ảnh hai thi thể nằm giữa Trì Táng Thi ấm áp đã đủ đáng sợ, thế mà biểu tình bọn họ còn quá mức an tường, càng làm bầu không khí thêm quái quỷ sởn tóc gáy.

Nhìn thấy thi thể, phản ứng đầu tiên của Đoạn Dịch là rút thiết bị.

Bây giờ là buổi tối 11 giờ rưỡi.

Anh lấy hết đồng hồ chảy ngược thời gian mà mình có ra. Chủ yếu anh dùng đồng vàng để mua dù chắn công kích, loại đồng hồ này mua không nhiều. Sau khi tái thiết lập dòng thời gian, anh có 4 đồng hồ, có thể quay ngược tổng cộng 40 phút.

Nhìn động tác của anh, Minh Thiên nói: "Em cưỡi ngựa mang anh đến đây, nhanh nhất cũng cần 30 phút. Bây giờ anh quay ngược thời gian, trở lại 10 giờ 50 phút, chờ chạy tới đây cũng đã 11 giờ 20. Xem tình trạng bọn họ, thời gian chết chắc chắn trước 11 giờ 20 phút. Không kịp."

"Chưa chắc không kịp. Tôi muốn thử lần cuối." Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên, nói, "Hoặc dù tôi không kịp cứu Đồng Niệm, ít nhất có thể mượn cơ hội này hiểu thêm về các đồng đội. Thời điểm bọn họ vote số 3, do chơi theo phe, kết cục của cô ấy không nằm trong phạm vi suy xét. Tôi muốn xem lựa chọn lần này của bọn họ."

Minh Thiên nhanh chóng hiểu mục đích của Đoạn Dịch.

Tiến lên nắm tay Đoạn Dịch, hắn nói: "Xin lỗi, việc này em không

thể can thiệp..."

Đoạn Dịch ngắt lời hắn: "Em đừng có nói vậy. Cô ấy chết không liên quan đến em."

Nếu Minh Thiên dùng thân phận NPC can thiệp cốt truyện, phá hỏng tiến trình phó bản, chắc chắn sẽ cực kỳ nguy hiểm. Nếu hắn bại lộ, liên lụy kế hoạch Minh Nguyệt thất bại, kết quả có lẽ là tất cả người chơi không ai được quay về hiện thực.

Dùng sức nắm ngược bàn tay Minh Thiên, Đoạn Dịch sử dụng liên tiếp bốn đồng hồ, quay ngược thời gian về 10 giờ 50 phút.

10 giờ thảo luận kết thúc; 10 giờ 10 phút, kết thúc thời gian "Di ngôn", Đồng Niệm đã rời lều.

10 giờ 50 phút, Đoạn Dịch rời lều thảo luận, vừa mới vào lều người chơi nam.

Lúc này đa phần người chơi còn đang thảo luận. Hồng Hiền xốc rèm đi vào, đi hướng phòng tắm. "Hôm nay tôi tắm trước..."

"Tôi có chuyện muốn nói." Đoạn Dịch không đợi hắn ta nói xong, chạy vào lều thảo luận, cắt ngang mọi người, "Tôi đã dùng bốn đồng hồ quay ngược thời gian. Tôi về trở về từ 11 giờ rưỡi. Trước đó tôi xuất phát từ khoảng 11 giờ, 11 giờ rưỡi tới Đài Thiên Táng, thấy thi thể Đồng Niệm và tiểu thương. Tôi muốn cứu cô ấy hoặc ít nhất biết cô ấy chết như thế nào, nên tôi quay về đây."

"Có ai đồng ý cho tôi đồng hồ chảy ngược thời gian không? Tôi biết mọi người không muốn thay đổi kết quả vote, nhưng ít nhất chúng ta có thể quay ngược thời gian về 10 giờ 10 phút. Chúng ta lặng lẽ theo dõi Đồng Niệm đi Đài Thiên Táng, xem có thể cứu cô ấy lúc cô ấy bị giết hay không."

Đoạn Dịch nói xong, số 2 Đậu Sương hưởng ứng đầu tiên.

Chẳng qua mới vừa hưởng ứng, sắc mặt cô liền trắng bệch. "Nhưng tôi... Tôi không có đạo cụ đó."

Nghe cô nói vậy, Ổ Quân Lan ngồi bên cạnh lập tức nói: "Tôi có..."

Lời còn chưa dứt, Ổ Quân Lan phát hiện Đoạn Dịch đưa mắt ra hiệu, vì thế dừng một chút rồi nói nốt: "Tôi có thể góp một cái."

"Tốt. Ổ Quân Lan giúp chúng ta tranh thủ 10 phút. Còn ai không?" Đoạn Dịch vừa hỏi vừa nhìn về phía các người chơi còn lại.

Số 9 Vân Hạo hào phóng lấy ra một đồng hồ. "Tôi có."

Theo sát lấy đồng hồ ra là số 5 Bạch Tư Niên. "Tôi cũng góp."

"Tốt. Tổng cộng là 30 phút."

Đoạn Dịch vừa dứt lời, Phương Đông Vũ cũng lấy ra một cái, "Tính cả tôi một cái. Đủ 40 phút. Có thể quay ngược 40 phút, vừa đúng 10 giờ 10 phút."

Thư Dung Dung nghe đến đó bật cười.

Giơ lên một đồng hồ, cô ta nói: "Thật ra tôi cũng có thể cống hiến. Nhưng tôi cảm thấy... Hơi bị lãng phí đạo cụ nha. Cô ấy đã trúng bẫy rập tử vong. Dù mọi người ngăn cản một lần, chẳng lẽ có thể ngăn cản lần hai?"

"Thật ra đạo cụ này có tác dụng tự cứu rất nhỏ, bởi vì ở rất nhiều thời điểm, ngay khi chúng ta kích phát điều kiện tử vong, chúng ta đã là người chết, căn bản có đạo cụ cũng không có cơ hội cứu. Ngoài ra, dùng nó để tranh thủ thời gian thu thập manh mối cũng không có nhiều tác dụng, vì một món đạo cụ chỉ cho chúng ta nhiều lắm là 10 phút thời gian."

Nhìn về phía Thư Dung Dung, Đoạn Dịch nói, "Đạo cụ này chủ yếu có hai tác dụng. Thứ nhất, chơi Ma Sói không cẩn thận bị lỗi, sử dụng nó quay ngược thời gian, sửa lại lời nói; thứ hai, dùng để cứu đồng đội."

"Dùng công cụ cứu đồng đội sẽ phát huy giá trị của nó ở mức độ cao nhất. Nó sẽ là Thần Khí thay đổi sinh tử đúng nghĩa. Nhưng mấu chốt nằm ở chỗ, liệu có ai chịu dùng đạo cụ cứu người hay

không."

"Tôi biết cô và Hồng Hiền tự cho là thông minh, thông thạo ít thủ đoạn ti tiện sống tạm đến bây giờ, hai người có lẽ sẽ sử dụng đạo cụ cứu đối phương. Nhưng về sau... còn ai sẽ chịu cứu hai người không?"

Nụ cười pha chút trào phúng, Đoạn Dịch nói tiếp: "Dựa thông minh nhỏ sống được nhất thời, không sống được cả đời. Trò chơi này thiết kế ra đạo cụ như vậy... Có lẽ là để khảo nghiệm. Không phải xem chúng ta chém giết nhau tới mức nào, mà là xem chúng ta rốt cuộc có thể tin tưởng lẫn nhau, hợp tác cùng thắng hay không. Ví dụ như, chúng ta có thể bất chất trả giá sử dụng đạo cụ quý báu vì đồng đội."

Nhanh chóng nói xong, Đoạn Dịch lùi thời gian về 10 giờ 10 phút.

Vì tốn thời gian nói chuyện, hiện tại Đồng Niệm đã bị tiểu binh dẫn ra ngoài lều, cách lều một khoảng.

Đoạn Dịch vén rèm nhìn bên ngoài, phát hiện Minh Thiên đã tới.

Minh Thiên đang cúi đầu nói gì đó với nhóm lính. Nghe hắn nói xong, nhóm lính bỏ đi chỗ khác.

Sau khi bọn họ rời đi, Minh Thiên quay đầu lại, trong bóng đêm giơ tay ra hiệu với Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nhìn hắn gật đầu, nhanh chóng trở lại lều thảo luận, nói với những người khác: "Xin phép cắt ngang mọi người thảo luận. Tôi có lời muốn nói."

Đoạn Dịch khái quát đơn giản sự tình vừa trải qua. Các người chơi kiểm tra đạo cụ của mình, phát hiện thiếu đồng hồ chảy ngược, nên bọn họ biết Đoạn Dịch không nói dối.

Cuối cùng Đoạn Dịch nhìn bọn họ hỏi: "Ai đồng ý đi cùng tôi?"

.

20 phút sau.

Các người chơi chia hai người một tổ, lặng lẽ đuổi kịp Đồng Niệm.

Hai binh lính đi phía trước Đồng Niệm, người chơi thì khom lưng nhẹ chân lén lúi bám đuôi.

Lúc này là theo dõi, tất nhiên Đoạn Dịch không cưỡi ngựa, mà đi đầu nhóm người chơi.

Thật ra lúc thấy tất cả mọi người đều muốn đi, anh có hơi giật mình.

Ba người Hồ Tấn, Thư Dung Dung, Hồng Hiền, ban đầu anh nghĩ sẽ không đi.

Nhưng anh lập tức nhận ra nguyên nhân họ muốn đi.

Ngoại trừ bày tỏ thái độ bên ngoài, họ cũng muốn biết Đồng Niệm sẽ như thế nào. Thông tin này sẽ giúp bọn họ phân tích cốt truyện phó bản và điều kiện vượt ải.

Bọn họ chỉ tới xem cốt truyện, chứ không vì cứu Đồng Niệm. Nếu xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ là người bỏ chạy trước tiên, Đoạn Dịch tin chắc không nghi ngờ.

Trong ba người, Thư Dung Dung là đặc biệt nhất. Cô ta có trúng bẫy giống Đồng Niệm hay không, cực kỳ đáng nghi. Nếu cô ta không trúng bẫy, vì sao cô ta giả bộ mình bị trúng bẫy, nguyên nhân phía sau khỏi nói cũng biết, càng nghĩ càng thấy ớn.

Suy đoán theo hướng tệ nhất, tình huống của Đồng Niệm đều do Thư Dung Dung tạo thành, hoặc nói là cố ý thiết kế.

Nếu thật là như vậy, tất nhiên Thư Dung Dung muốn đến xem Đồng Niệm rốt cuộc chết như thế nào.

Sau 10 phút các người chơi đi theo Đồng Niệm, biến cố xảy ra.

Đoạn Dịch đi trước đội ngũ, chứng kiến rõ ràng toàn cảnh.

Lúc này bọn họ đang ở trên một sườn núi nhỏ.

Ánh trăng chiếu cát vàng thành màu bạc trắng. Hai binh lính dẫn Đồng Niệm đi dọc theo sườn núi hướng về phía trước, lưu lại từng hàng dấu chân trên mặt cát trắng bạc.

Ngay khi bọn họ đi đến lưng chừng sườn núi, Đồng Niệm bỗng dừng bước chân, ngửa đầu lên, mặt hướng phía tây, quỳ xuống lạy ba cái.

Động tác của cô không chút cẩu thả, cnhìn từ sau lưng cũng có thể cảm giác được sự thành kính, như thể bái lạy thế giới Phương Tây cực lạc mà cô theo đuổi suốt đời.

Sau đó cô giơ cao đôi tay, dưới ánh trăng có thể rõ trong tay cô cầm một vật ngắn sắc nhọn, ánh sáng phản quang lạnh cả người.

Đoạn Dịch nghe thấy Ổ Quân Lan kìm nén tiếng hét. "Này, đó là thứ cô ấy từng dùng để giết Đậu Sương! Cô, cô ấy muốn..."

Không cần Ổ Quân Lan nói hết câu, Đoạn Dịch đã biết cô muốn làm gì: Cô cầm nó đâm vào ngực.

Ánh trăng soi rõ động tác.

Động tác dứt khoát lưu loát, không chần chừ chút nào, giống như đã luyện tập trăm ngàn vạn lần. Mà động tác này cũng tỏ rõ quyết tâm của cô, vô luận như thế nào đều sẽ làm vậy, không ai có thể thay đổi quyết định này.

Vật sắc nhọn đâm vào ngực, bị chính Đồng Niệm rút ra. Ánh trăng chiếu sáng mũi nhọn như tuyết, cũng chiếu sáng tia máu bắn tung tóe.

Hoa máu nở rộ trên ngực cô rồi rơi xuống sa mạc, tựa như ảo giác hoa bỉ ngạn trải dài trên đại mạc mà Đồng Niệm đã thấy.

Một lát sau, Đồng Niệm ngã xuống đất.

Hai binh lính hình như không ngờ sẽ phát sinh sự tình này, sững sờ tại chỗ, thương lượng với nhau nên làm gì bây giờ.

Đúng lúc này có người quentừ trên sườn núi đi xuống... Là hai lạt ma Đoạn Dịch đã gặp ở sân viện, nhị sư huynh và tiểu sư đệ.

Thanh âm nhị sư huynh không xa không gần truyền đến: "Sư huynh tính nơi đây sẽ có người qua đời, đặc biệt sai chúng ta đến nhặt xác. Cô ấy là tín đồ thành kính của bổn giáo, sư huynh sẽ đưa linh hồn cô ấy lên Thiên giới."

Một binh lính cảm khái nói: "Có thể tính ra chuyện này? Thời gian địa điểm chuẩn xác như vậy? Đại sư Đạt Quang không hổ là cao tăng!"

Thế là hai binh lính xoay người rời đi.

Hai sư huynh đệ đi tới nâng thi thể Đồng Niệm đi hướng khác.

Thấy binh lính đi về, Đoạn Dịch lập tức nói: "Chúng ta mau đi vòng qua, tạm thời đừng để bọn họ thấy. Ai biết bọn họ có mật báo với Đạt Quang hay không."

Hồng Hiền nhìn Đoạn Dịch, làm động tác buông tay: "Anh nhìn đi, chúng tôi đâu nói sai câu nào? Trước khi vào tù cô ấy đã chết, chúng ta vote cô ấy không có nghĩa đưa cô ấy vào chỗ chết! Dù chúng ta có vote hay không, cô ấy đều sẽ tự sát!"

Đoạn Dịch quay đầu nhìn hắn ta, mặt mày rét lạnh. "Trước khi quay ngược thời gian nhìn thấy tận mắt, không ai dám khẳng định kết luận đúng không?"

Hồng Hiền ngoài cười nhưng trong không cười: "Tôi nói này, anh đề nghị làm lãng phí rất nhiều đạo cụ của mọi người. Anh thấy mất mặt chứ gì, anh..."

"Câm miệng chó của cậu vào!" Đoạn Dịch lạnh lùng nói, quay đầu nhìn về phía thi thể Đồng Niệm trên đại mạc hoang vắng. Ngũ quan cứng rắn lạnh lùng hiện ra chút bi thương, chợt khôi phục nghiêm túc kiên định.

Dùng thanh âm nặng nề, Đoạn Dịch nói: "Dưới tình huống tự bảo vệ được mình, không mù quáng hy sinh, dốc hết sức lực cứu người khác, trả giá nhiều bao nhiêu, đều không gọi là lãng phí. Có lẽ kết quả không luôn như mong muốn, có lẽ cuối cùng chúng ta không thay đổi được gì, nhưng ít nhất không thẹn với lòng."

"Không cầu nghịch thiên sửa mệnh, nhưng không thẹn với lương tâm. Đây là thái độ sống của Đoạn Dịch tôi. Tin tôi, tất cả rồi sẽ qua."

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch đi nhanh lên phía trước, chạy vòng về hướng doanh trại.

Còn một câu vừa rồi anh chưa nói. Người nên cứu anh sẽ cứu. Riêng kẻ khác... Có thù oán báo thù, có oán báo oán.

.

Kết cục đã định, Đoạn Dịch chỉ đành thuyết phục mình đừng băn khoăn nữa. Hiện tại việc anh cần làm là nghỉ ngơi dưỡng sức, ứng đối nan đề kế tiếp.

Sau khi lộn trở lại doanh trại, anh tắm rửa nhanh lẹ, ép mình đi ngủ.

Bình minh ngày kế, các người chơi lục tục tỉnh lại. Chuyện thứ nhất bọn họ muốn làm đều nhất trí với nhau: Đi Đài Thiên Táng xem tình hình.

Thật ra sẽ nhìn thấy cái gì ở đó, các người chơi dự đoán ra được.

Vì thế số 2 Đậu Sương tỏ vẻ cự tuyệt đầu tiên.

Đồng Niệm chết đã là đả kích rất lớn, cô trăm triệu không muốn nhìn Đồng Niệm bị phanh thây, cho kền kền ăn.

Thấy thế, Phương Đông Vũ ở lại cùng cô, miễn cho phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Cứ như vậy, trừ hai cô gái, người chơi còn lại đều rửa mặt xong liền đi Đài Thiên Táng.

Đoạn Dịch vốn tưởng mình sẽ thấy một hình ảnh cực kỳ tàn nhẫn. Không ngờ sân viện bốn mùa như xuân vô cùng yên tĩnh.

Cây tùng sừng sững, Trì táng thi trong suốt thấy đáy, mặt nước hiện ảnh ngược cổ thụ và trời xanh. Bên cạnh cách đó không xa, trong phòng truyền đến tiếng lạt ma niệm kinh, làm người ta cảm thấy yên bình, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hồ Tấn bật thốt: "Má nó, nơi này bị sao vậy? Đừng nói tối hôm qua là chúng ta ảo tưởng ra?"

"Không phải. Mọi người nhìn kỹ đi, đèn đã được thắp qua, đài nghi thức nặng mùi máu hơn. Mọi người nhìn tường xương khô đi..."

Đoạn Dịch biểu tình nghiêm túc chỉ hướng góc tường xương khô, nói, "Chỗ cuối cùng kia, hôm qua trống không. Hiện tại có nhiều hơn hai đầu lâu."

Chương 146

Nắng bình minh chưa tan, làn mây ửng đỏ.

Hàng loạt đầu lâu trắng bệch trên tường được dát một lớp cam hồng.

Vị trí chỗ ngoặt góc tường thừa ra hai cái đầu, không nghi ngờ gì nữa, chỉ có thể là đầu của tiểu thương và Đồng Niệm.

Hai người không chỉ đã chết, thi thể còn bị phân rã hoàn toàn, xương thịt đút cho kền kền ăn.

Ý thức được điều này, các người chơi không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Hồ Tấn nhìn tường xương khô vây quanh, hai mắt trừng to lẩm bẩm: "Hay là chúng ta... chúng ta hiểu lầm... Có lẽ bọn họ không..."

Đoạn Dịch nói: "Nghi thức thiên táng đã cử hành trước khi chúng ta tới hay không, thử một lần là biết."

Hồ Tấn hỏi: "Thử như thế nào?"

Đoạn Dịch không trả lời hắn ta, ngón tay chỉ vài ba khúc nến bên bờ Trì táng thi.

Có vài ngọn nến chưa cháy hết. Đốt nó lên sẽ dẫn dụ kền kền đến.

Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn Minh Thiên: "Em có lương khô linh tinh gì không?"

Nghe Đoạn Dịch hỏi, Minh Thiên lấy ra một bánh lương khô và một miếng thịt khô.

Ngoài ra hắn còn đưa thêm chiết hỏa tử, hiển nhiên là biết Đoạn Dịch muốn làm gì.

Đoạn Dịch nhìn hắn cười khẽ, nhận lấy lập tức châm lửa.

Sương khói lượn lờ cùng mùi hương nồng nặc thoáng chốc lan tỏa, âm thanh chim kêu chợt vang lên... Bị mùi hương hấp dẫn, vài con kền kền bay tới lượn quanh.

Kền kền trông hung dữ dị thường, hai cánh sải ngang dài hơn nửa người. Ánh mắt chúng nó sắc bén, móng vuốt cũng vô cùng sắc nhọn.

Thư Dung Dung sợ hãi kêu một tiếng, sợ bị chúng nó giơ vuốt xé thành mảnh nhỏ.

Hồng Hiền kịp thời bịt kín miệng cô ta, "suỵt" một tiếng, sợ cô ta sẽ làm tăng nhân trong phòng chú ý.

Đoạn Dịch nhìn lướt qua hai người, không quá để ý. Một tay anh cầm lương khô, một tay giơ thịt khô lấy từ Minh Thiên.

Mấy con kền kền bị đồ ăn trên tay anh hấp dẫn, chẳng qua chúng nó chỉ bay vài vòng quanh Đoạn Dịch, không ngậm lấy đồ ăn.

Đoạn nến còn sót lại không nhiều, nhanh chóng cháy hết. Kền kền mất hứng thú, vỗ vỗ cánh rồi nối đuôi bay đi.

Kền kền bay đi, nguy cơ người chơi bị chúng nó tấn công được giải trừ. Nhưng không ai cảm thấy nhẹ lòng. Bởi vì bọn họ đều biết điều này chứng minh một sự kiện: Chúng nó đã ăn no.

Ăn liên tục hai xác người trưởng thành chỉ chừa lại đầu lâu, đương nhiên là no rồi.

Trước khi quay ngược thời gian, Đoạn Dịch thấy hai thi thể trong Trì táng thi. Sau khi quay ngược thời gian vẫn không thể thay đổi kết cục hai người, nghĩa là bọn họ vẫn bị thả vào Trì táng thi.

Hiện tại nến đã cháy hết, Trì táng thi khôi phục độ trong suốt, tường xương khô nhiều thêm hai đầu lâu, kền kền no bụng...

Một chút hy vọng Đồng Niệm giữ toàn thây đã tan biến. Đủ loại

chứng cứ cho thấy... Cô đã chịu nghi thức thiên táng.

Nhưng cô sẽ không đến Thiên giới.

Linh hồn cô vĩnh viễn ở lại địa ngục.

.

Xác nhận chuyện này xong, Đoạn Dịch nghiêm mặt mím môi thật lâu. Sau đó anh nhìn liếc hai hướng, một là nhà tù nhốt Bành Trình; một là căn phòng truyền đến tiếng lạt ma niệm kinh.

Có thể lấy được thông tin từ lạt ma hay không khó mà nói, nếu có thể lấy từ Bành Trình, đương nhiên là tốt nhất.

Chẳng qua từ lúc các người chơi vào sân, Bành Trình vẫn luôn nằm ngủ trên mặt đất. Nếu hắn ta vẫn luôn trong trạng thái ngủ mê, có lẽ không biết chuyện đã xảy ra. Dù không bị quy tắc cấm trò chuyện, các người chơi cũng rất khó giao lưu cùng hắn ta.

Bởi vậy, Đoạn Dịch đưa mắt sang phòng ốc, muốn xuống tay từ lạt ma.

Đoạn Dịch cùng lắm chỉ đưa mắt hai lần, Minh Thiên đã biết anh muốn làm gì, nói: "Bành Trình để em đi hỏi. Nhưng Bành Trình không phải người đáng tin, cho nên bên lạt ma các anh hãy nghĩ cách nhé."

Đoạn Dịch gật đầu, xoay người tìm Ổ Quân Lan, Bạch Tư Niên, Vân Hạo thương lượng. Minh Thiên đi tới gần chỗ Bành Trình.

Cách cọc gỗ nhìn Bành Trình, Minh Thiên gọi tên hắn ta vài lần, không thể đánh thức nổi.

Minh Thiên nhận ra không phải hắn ta đang ngủ, mà là ngất rồi.

Sự tình khẩn cấp, để đánh thức Bành Trình, Minh Thiên bê một chậu nước lạnh tạt vào đầu Bành Trình.

"Má ơi má ơi đừng giết tôi, đừng!"

Bành Trình thét chói tai tỉnh lại, hoảng sợ nhìn về phía Minh Thiên. "Đờ mờ là cậu hả, hu hu hu hu cậu biết tôi nhìn thấy cái gì không?"

Bành Trình nói, Minh Thiên có thể nghe, Đoạn Dịch lại không nghe được.

Đoạn Dịch đang cùng đồng đội khác thương lượng, chú ý tới dị trạng chỗ Bành Trình, bèn đi đến bên người Minh Thiên.

Bành Trình hoảng sợ đầy mặt, quơ chân múa tay nói với Minh Thiên. Thấy thế, Đoạn Dịch có chút muốn nói lại thôi, tay đáp lên vai hắn.

Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên nhàn nhạt nói mấy câu, có vẻ tạm thời trấn an cảm xúc Bành Trình. Bành Trình nuốt nước bọt cái ực, ngồi yên trên mặt đất thở một hơi thật dài, lại dùng sức vuốt mặt.

Trong lúc này, Đoạn Dịch hỏi Minh Thiên. "Cậu ấy bị sao vậy? Có thấy không..."

Minh Thiên gật đầu nói: "Có, anh ta xác nhận một trong hai người là Đồng Niệm. Bành Trình thấy toàn bộ quá trình cô ấy bị... Anh ta bị dọa sợ quá mức, không thể bình tĩnh lại. Vừa rồi em trấn an anh ta."

Nghe vậy, Đoạn Dịch nhìn về phía Bành Trình, ngoài ý muốn thoáng thấy hắn ta ngồi dưới đất liều mạng lắc đầu, hỏi lại Minh Thiên: "Tại sao cậu ấy lắc đầu?"

"À? Để em xem..." Minh Thiên nghiêng đầu, ở góc độ Đoạn Dịch không thấy được nặng nề liếc mắt. Bành Trình nhìn hiểu ánh mắt này, hết dám lắc đầu, ngồi im re tại chỗ.

Bành Trình quả thực khóc không ra nước mắt.

Thật ra hắn ta không thấy nghi thức thiên táng hoàn chỉnh, bởi vì hắn ta mới nhìn khúc mở đầu đã bị dọa ngất xỉu.

Nhưng vô luận như thế nào, sáng nay hắn ta bị bắt nhìn nghi thức thiên táng không nói, còn bị Minh Thiên không lưu tình tạt cho một chậu nước lạnh bừng tỉnh.

Chưa hết, vừa rồi hắn ta nghe Minh Thiên nói xong đột nhiên nhìn Đoạn Dịch lắc đầu, là bởi Minh Thiên nói hươu nói vượn... Cậu ta đâu có trấn an mình, cậu ta uy hiếp mình, bắt mình nhanh chóng ổn định cảm xúc, thành thật nói rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

"Anh Đoạn ơi anh mở to mắt ra nhìn cho rõ! Minh Thiên là đồ dữ dằn nghiêm khắc dọa người lừa đảo toàn giả vờ làm bạch liên hoa dịu dàng yếu ớt trước mặt anh đấy hu hu hu, nước sa mạc không khan hiếm hả sao cậu ta múc nước tạt vô đầu mình hic hic hic..."

Nhưng lời này Bành Trình chỉ có thể thầm nói trong lòng.

Hắn ta trăm triệu không dám nói ra miệng.

Ở trong lòng chửi thầm Minh Thiên, Bành Trình miễn cưỡng xem như bớt sầu. Hắn ta đứng lên, bắt đầu kể lể sau khi vào tù đã nhìn thấy nghe thấy những gì.

.

Đoạn Dịch nhìn được Bành Trình, nhưng nghe không được. Anh chỉ thấy Bành Trình vừa nói vừa quơ chân múa tay khoa tay múa chân, biểu tình cực kỳ nặng nề.

Cùng lúc đó, Đoạn Dịch phát hiện biểu tình Minh Thiên lấy tốc độ có thể thấy được dần nghiêm túc. Đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo một chút, miệng mím nhẹ, độ cung cằm cũng căng chặt.

Hiển nhiên Bành Trình đang nói đến vấn đề mấu chốt.

Thầm cảm thán có Minh Thiên hiệp trợ người chơi tiết kiệm được kha khá thời gian thăm dò, Đoạn Dịch kiệt lực kiềm chế không xen mồm. Chờ đến khi hai người cuối cùng cũng nói xong, Minh Thiên quay đầu lại nhìn, anh nhịn không được hỏi: "Bành Trình đã thấy cái gì?"

Minh Thiên đi lên phía trước vài bước, xoay người nhìn ba mặt tường xương khô, nói: "Bành Trình thấy Đạt Quang. Buổi tối ngày đầu tiên vào tù, anh ta thấy Đạt Quang nửa đêm ra ngoài quét tước đầu lâu."

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Khi nào quét tước đầu lâu chẳng được, một hai phải chờ đến nửa đêm?"

Minh Thiên nói: "Vấn đề ở đây." Mở miệng, Minh Thiên thuật lại ngắn gọn lời Bành Trình.

Đoạn Dịch nghe xong, theo Minh Thiên nhìn về phía những hàng đầu lâu, trong đầu hiện ra hình ảnh nơi này ban đêm.

Đêm dài, Đạt Quang mặc tăng bào đỏ thẫm xuất hiện, tay trái giơ một cây đuốc, tay phải cầm dụng cụ quét tước xương khô.

Bắt đầu từ tường phía đông, từ trên xuống dưới, từ phải qua trái, hắn ta chà lau từng cái đầu một. Động tác cẩn thận cực kỳ, như thể đối đãi với bảo vật trân quý.

Theo lời Bành Trình miêu tả, thời điểm Đạt Quang lau chùi đầu lâu, hình như có ánh sáng vàng nhạt phát ra từ sọ não.

Đoạn Dịch nắm lấy điểm mấu chốt. "Công cụ lau chùi đầu lâu là cái gì?"

"Một cây bút." Minh Thiên đáp.

"Bút?! Chẳng lẽ là bút..." Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên, ánh mắt hai người chạm nhau, đều hiểu ý trong mắt đối phương, trăm miệng một lời, "Bút vẽ."

Nếu Bành Trình chứng kiến là đúng, ánh sáng vàng chính là do ngòi bút chạm vào đầu lâu.

Bút sở hữu năng lực thần kỳ, nghĩa là có tác dụng đặc thù.

Ở phó bản trước, đám Đoạn Dịch cũng gặp một cây bút thần kỳ.

Bút ấy có thể vẽ mặt phẳng 2D biến thành vật thể thế giới 3D chân thật. Lai lịch của nó vẫn là bí ẩn, ở phó bản trước Đoạn Dịch chưa tìm hiểu được bí mật về nó.

Hai phó bản xuất hiện hai bút thần kỳ... Rất có thể hai cây bút là một?

"Có kết quả gì không?" Người hỏi chuyện là Bạch Tư Niên.

Đoạn Dịch quay đầu lại, vừa lúc thấy cậu ta, Vân Hạo và Ổ Quân Lan cùng đi tới.

Đoạn Dịch liền nói: "Chỉ có suy đoán. Để xác minh, phải nghĩ biện pháp lục soát nơi này một lần."

Bạch Tư Niên: "Vừa rồi tôi nhìn qua, nơi này hẳn là vẫn chỉ có nhị sư huynh và tiểu sư đệ. Đại sư huynh Đạt Quang trên danh nghĩa nói là đi bố thí, nhưng thực tế rất có thể là ra ngoài tìm kiếm con mồi tiếp theo. Chúng tôi lên kế hoạch một nhóm dẫn hai sư huynh đệ rời đi, một nhóm ở lại nơi này tranh thủ thời gian tìm tòi."

Dẫn sư huynh đệ đi ra ngoài là nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, vạn nhất đụng phải Đạt Quang, sợ là sẽ bị hắn ta trực tiếp xử lý.

Đoạn Dịch đang nghĩ ai sẽ tiếp nhận nhiệm vụ thì nghe Vân Hạo nói: "Tôi và Bạch Tư Niên nghĩ cách dẫn hai sư huynh đệ đi. Nơi này giao cho anh. Còn Ổ Quân Lan..."

Nhìn về phía Ổ Quân Lan, hắn ta nói tiếp: "Phiền cô ở cửa canh chừng. Lỡ Đạt Quang hoặc người khác đến đây, cô hãy báo cho họ biết."

"Được." Đoạn Dịch thống khoái đáp, lại nhìn Bạch Tư Niên và Vân Hạo vài lần, "Hai người..."

"Không gặp được người như anh, đương nhiên tôi sẽ chơi theo cách của tôi. Nhưng hiện tại, tôi tin tưởng anh." Bạch Tư Niên cười cười, giơ tay chờ Đoạn Dịch, "Tôi tin Vân Hạo cũng nghĩ giống tôi."

"Đúng vậy, tôi và cậu nghĩ giống nhau." Cười nhìn Bạch Tư Niên, Vân Hạo cũng vươn tay với Đoạn Dịch.

Sau một lúc lâu, Đoạn Dịch như trút được gánh nặng mà cười, duỗi tay đập tay cùng mỗi người, sau đó nói: "Được, chúng ta bắt đầu hành động..."

"Từ từ!" Đoạn Dịch bị người đứng bên cạnh, Hồ Tấn ngắt lời, "Thế... Tôi làm gì?"

Đoạn Dịch nói: "Chỗ này có hai cửa, đều cần người canh chừng. Quân Lan canh cửa Tây, cậu canh cửa Nam."

Hồ Tấn: "Má, không phải cửa Nam là của thi thể hả? Nhỡ có ma quỷ..."

Đoạn Dịch liếc hắn ta một cái. "Đúng vậy, đi đi. Đạt Quang không đến mức tự mình khiêng thi thể về, chỗ đó khá an toàn."

"Ha... Ha ha, khụ. Đúng vậy, tôi đi đây." Nói xong, Hồ Tấn chạy chậm đi mất.

Nhìn bóng dáng hắn ta, Đoạn Dịch không khỏi lắc đầu, lại nhìn về phía Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan trịnh trọng nhìn anh gật đầu. "Yên tâm, tôi không chỉ canh bên tôi. Bên Hồ Tấn tôi cũng sẽ lưu ý."

.

Bên kia, trong lều người chơi nữ.

Đậu Sương ôm đầu gối trầm mặc ngồi tại chỗ, suốt một giờ không nói một câu.

Phương Đông Vũ đi tới, phát hiện nước ấm mình rót đã lạnh, Đậu Sương không động vào.

"Thật ra ban đầu chị và số 3 chưa chắc có cảm tình sâu, nhưng đối với chị mà nói, hai người là đồng đội hợp tác vui vẻ nhất nhỉ?"

Đi đến bên Đậu Sương, Phương Đông Vũ mặc kệ cô có nghe lọt hay không, cứ mở miệng, "Hai người ai thắng cũng được, tôi đoán đúng hay không?"

"Đối với hai người mà nói, hai người cùng ở một phe, ngược lại khó chơi. Hai người thích nhất là thuộc hai phe khác nhau, bởi vì như vậy hai người mới có thể trao đổi thông tin."

"Dù đôi bên thuộc phe nào, dù cuối cùng thắng bằng cách nào, hai người luôn là người chiến thắng. Hai người thường thắng theo phe người sói, vậy là tiện nhất, không cần suy xét nên vượt qua phó bản như thế nào."

"Đương nhiên không phải tuyệt đối. Nếu phó bản đơn giản, hai người sẽ giúp người tốt thắng. Vì một trong hai thuộc phe sói, có thể dễ dàng dẫn sói ra. Ha, trò chơi này sẽ trở nên đơn giản cỡ nào?"

"Vì sao hai người làm như vậy, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, bởi vì hai người giao hẹn với nhau... Dù có như thế nào, hai người cũng sẽ chia đều đồng vàng. Hai người luôn tuân thủ ước định, hợp tác vui vẻ, gần như đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi."

Cười cười, Phương Đông Vũ nói tiếp: "Nhưng đồng đội như vậy không dễ tìm, lúc nào cũng có thể bị phản bội. Nếu trò chơi rơi vào thế cục một chọi một, hai bên biết thân phận nhau, liền xoay lưng bán chị, sau đó độc chiếm đồng vàng, thế thì chị khóc không ra nước mắt mất."

"Nhưng chị và số 3 thì khác. Từ lúc mới chơi hai người đã nghĩ ra biện pháp này, vẫn luôn tuân thủ ước định tới giờ? Cho nên, tuy rằng hai người không dễ tin người khác, cũng không thể thuyết phục tất cả mọi người chơi như vậy, nhưng hai người có thể tin tưởng lẫn nhau, hợp tác theo phương pháp này. Đối với trò chơi này, như vậy là quá đủ rồi."

"Hai người đi một đường đến hiện tại... Tôi đoán, có lẽ hai người đã hại chết không ít người. Để tôi nghĩ nào... Ừm, lấy ví dụ nhé, giả dụ chị nhảy ra nhận thân phận, sau khi người cùng phe tuyệt

đối tin tưởng cô, lơ đãng bị cô hại chết. Người này chắc hẳn chết không nhắm mắt. Bởi vì người đó trăm triệu không ngờ mình sẽ bị người cùng phe phản bội. Mà đây là ước định của chị và số 3. Người đó không biết cô đã quyết định giúp phe số 3 thắng. Dù kết quả như thế nào chị đều có một nửa số đồng vàng."

Đậu Sương vẫn như cũ không nói gì.

Nhưng Phương Đông Vũ có thể thấy mặt cô dần trắng bệch, đồng thời cơ thể không ngừng run rẩy, như đang nhớ lại chuyện cũ đáng sợ.

"Không hiểu vì sao tôi đoán được?" Phương Đông Vũ nhìn cô, cười nói, "Đơn giản, vì tôi cũng từng chơi kịch bản này. Cho nên tôi hiểu tâm tình của chị. Chị thắng đến bây giờ, chưa bao giờ chơi đúng theo luật Ma Sói, mà chọn cùng số 3 trao đổi thông tin. Cô ấy đã chết, chị đau lòng chứ, nhưng càng lo lắng mình về sau mình nên đi tiếp như thế nào?"

"Câm miệng!" Hít một hơi, Đậu Sương run rẩy hai vai, trừng Phương Đông Vũ, "Chúng tôi chơi trò chơi như thế nào, là sách lược hai chúng tôi cùng nhau quyết, không liên quan đến cô. Đừng áp đặt tư tưởng của mình lên người chúng tôi. Chúng tôi vô cùng thân thiết với nhau! Cậu ấy chết, tôi chả nghĩ gì khác, đơn thuần là tôi thương tâm khổ sở!"

"Sau khi tiểu thương trúng chiêu đã giết người vợ hắn yêu nhất. Niệm Niệm từng giết tôi, là chứng minh tốt nhất! Trong lòng cậu ấy, tôi đối với cậu ấy cũng quan trọng!!"

"Được... Chị thuyết phục được tôi."

Qua hồi lâu, Phương Đông Vũ mới nhẹ giọng mở miệng.

Cô lẳng lặng nhìn Đậu Sương, lại qua một lúc lâu, ngữ khí nặng nề hỏi Đậu Sương, "Thế chị có muốn báo thù không?"

"Báo thù? Cô có ý gì? Niệm Niệm... không phải ngoài ý muốn?" Đậu Sương khó hiểu.

Phương Đông Vũ nghiên đầu nhìn Đậu Sương.

Vải lều dày nặng che chắn nắng sớm, trong lều hơi tối tăm.

Dưới ánh sáng lờ mờ, đôi mắt Phương Đông Vũ lấp lánh như lóe sáng.

"Chị có biết ngày hôm qua khi một mình tôi từ Đài Thiên Táng đuổi theo mọi người, đã nhìn thấy gì không?"

Chương 147

Tại hoang mạc 4000 năm trước, tuyến thời gian bị điều chỉnh nhiều lần, lịch sử thay đổi liên tục, sớm đã khác lúc ban đầu.

Trong mắt Phương Đông Vũ, khi cô rời Đài Thiên Táng chạy đến chỗ đám người Hồng Hiền, vừa lúc thấy Thư Dung Dung trẹo chân, giữ chặt tay số 3 Đồng Niệm.

Hồng Hiền lôi kéo Đậu Sương đi tuốt đàng trước. Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Hồ Tấn đi ở giữa, Thư Dung Dung lôi kéo Đồng Niệm đi cuối đội ngũ. Trực giác Phương Đông Vũ mách bảo có vấn đề, vì thế cô tạm thời không hiện thân, mà trốn ở chỗ tối quan sát bên Thư Dung Dung.

Sự tình xảy ra sau đó, Phương Đông Vũ nhìn thấy rõ ràng.

Thư Dung Dung vừa đi đường hỏi chuyện Đồng Niệm, vừa túm tay kéo Đồng Niệm, hình như cố ý vô tình dẫn cô đi tới một chỗ.

Không bao lâu sau, Đồng Niệm bỗng quỳ xuống hướng phía tây, bái lạy như một tín đồ thành kính.

Đồng Niệm lẩm bẩm trong miệng, khoảng cách quá xa, tiếng lại quá nhỏ, Phương Đông Vũ không nghe được. Nhưng cô thấy gương mặt Thư Dung Dung không có biểu cảm kinh ngạc, dường như sớm đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Lại qua một lát sau, Đồng Niệm ngã xuống đất, Thư Dung Dung kiểm tra hơi thở Đồng Niệm, sau đó dùng tay bới cát vài lần như che giấu cái gì.

Làm xong xuôi, Thư Dung Dung cũng ngã xuống hôn mê.

Nhưng Phương Đông Vũ cho rằng cô ta giả bộ. Bởi vì khi lấp cát và trước khi té xỉu, từ đầu tới đuôi cô ta đều rất tỉnh táo, cũng không có hành vi bất thường.

Nhìn đến đây, Phương Đông Vũ nhớ lại đủ loại hành động khó hiểu của Thư Dung Dung, trong đầu xuất hiện một suy đoán cô cho rằng là sát với sự thật nhất:

Thư Dung Dung biết sẵn chỗ nào dưới cát chôn bẫy rập. Cô ta cố ý gài Đồng Niệm dẫm trúng bẫy. Sau khi Đồng Niệm trúng chiêu hôn mê, cô ta vùi lấp bẫy, cuối cùng giả bộ bản thân cũng hôn mê.

Khoảng 10 phút sau. Phương Đông Vũ thấy đám người Hồng Hiền đi tuốt phía trước khuất bóng chạy ngược về đường lớn, không hiểu vì sao họ kịp thời biết chỗ này xảy ra chuyện mà quay lại.

Phương Đông Vũ trốn sau một tảng đá lớn ven đường, nín thở chờ đợi. Khoảng 5 phút sau, cô thấy số 2 Đậu Sương vừa khóc vừa chạy tới nơi, miệng hô to Đồng Niệm đã xảy ra chuyện, muốn cứu Đồng Niệm.

Hồng Hiền chạy theo sát, kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mặt. Đậu Sương nhào tới chỗ Đồng Niệm, Hồng Hiền đi tới bên người Thư Dung Dung lắc vai cô ta.

Phương Đông Vũ nhìn thấy rất rõ, tay Thư Dung Dung đáp lên cánh tay Hồng Hiền, ngón tay véo nhẹ hắn ta, giống như là ám chỉ.

Đậu Sương ôm Đồng Niệm khóc, Hồng Hiền cũng ôm Thư Dung Dung trong lòng ngực.

"Xảy ra chuyện gì? Sao cô biết hai người họ bị ngất xỉu?" Hồng Hiền hỏi.

Đậu Sương nói: "Tôi quay ngược thời gian. Tôi muốn trở về cứu hai người, không ngờ... Không ngờ vẫn không kịp. Trước khi tôi quay ngược thời gian, hai người họ đã ngất xỉu."

Nghe thế, Phương Đông Vũ mới biết thì ra trong lúc mình trốn sau tảng đá, thời gian đã quay ngược một lần.

Ngoài ra, nhìn cách bọn họ phát hiện Đồng Niệm và Thư Dung Dung hôn mê, thời gian còn trễ hơn hiện tại.

Lần này Đậu Sương quay lại sớm hơn mười phút, liền vội vàng chạy tới. Nhưng cô vẫn chậm một bước. Hai người vẫn ngất xỉu.

Một lát sau, Hồng Hiền tìm Đậu Sương nói chuyện, xác nhận chi tiết trước khi thời gian quay ngược, bỗng nghe thấy Đậu Sương kêu: "Niệm niệm?! Cậu tỉnh rồi? Cậu thấy thế nào? Cậu nói nói gì đi!"

"Cô ấy tỉnh rồi? Dung Dung thì sao?" Hồng Hiền nhìn Thư Dung Dung trong lòng ngực.

Thư Dung Dung đang đưa lưng về phía Phương Đông Vũ. Phương Đông Vũ không thấy cô ta có đưa mắt ra hiệu với Hồng Hiền không, nhưng sắc mặt Hồng Hiền có chút biến hóa.

Có thể thấy được dù vừa rồi bị Thư Dung Dung nhéo một cái, hắn ta vẫn chưa hết lo lắng. Lúc này nhận được ám hiệu của Thư Dung Dung, hắn ta mới thả lỏng, bắt đầu phối hợp diễn.

Chỉ chốc lát sau, trên đại mạc vang tiếng khóc hết đợt này đến đợt khác.

Thư Dung Dung nằm trong lòng Hồng Hiền khóc đến hai mắt sưng đỏ, Đậu Sương thì khóc với Đồng Niệm.

Trong quá trình này Phương Đông Vũ nghe thấy Đồng Niệm nói rất nhiều câu kỳ lạ, cái gì mà sinh bệnh nặng, sắp qua đời. Nhưng biểu cảm Đồng Niệm rất bình tĩnh, vô cùng siêu thoát.

Qua một lát, Ổ Quân Lan và Vân Hạo bỗng chạy tới.

Chỉ thấy hai người túm tay Đậu Sương, ăn ý lôi cô tách ra khỏi Đồng Niệm, rồi kéo cô cách ra xa Đồng Niệm.

"Mấy người làm gì vậy?" Đậu Sương khóc nức nở, vô cùng bất ngờ.

"Làm gì thế?" Hồng Hiền cũng không hiểu.

Vân Hạo nói: "Tôi quay ngược mười phút thời gian. Nếu để Đồng Niệm ôm Đậu Sương lâu, cô ấy sẽ giết Đậu Sương."

Đậu Sương không sợ mà nhìn về phía Đồng Niệm, lẩm bẩm: "Không thể nào... Không thể nào..."

Vân Hạo nói với cô: "Đồng Niệm bất thường, cô không phát hiện ra à?"

Đậu Sương sửng sốt ba giây, ngơ ngác ngồi bệt dưới đất nhìn Đồng Niệm. "Niệm Niệm cậu..."

Đồng Niệm chỉ nhìn cô mỉm cười: "Tớ tính đi lên Thiên giới. Tớ không muốn đi một mình. Một người cô đơn lắm nhỉ? Cạu theo tớ... Được không?"

Đậu Sương không nói, hiển nhiên đã tin lời Vân Hạo.

Đến đây, Phương Đông Vũ biết thời gian đã lùi lại ít nhất hai lần.

Đậu Sương quay ngược mười phút, muốn cứu Đồng Niệm, thất bại; Vân Hạo quay ngược mười phút, muốn cứu Đậu Sương, thành công.

Hay là... Thư Dung Dung cũng từng quay ngược thời gian?

Nếu không làm sao cô ta có thể biết chính xác vị trí nào có bẫy?

Người đầu tiên thực sự bị hại là ai?

Chỉ có thể là Hồng Hiền.

Thư Dung Dung có quay ngược qua thời gian hay không, Thư Dung Dung không thể dám chắc.

Nhưng việc cô ta hãm hại Đồng Niệm, Thư Dung Dung chắc chắn 90%.

Giờ phút này, trong lều người chơi nữ.

Nhìn Đậu Sương, Phương Đông Vũ kể lại tất cả những gì mình nghe thấy nhìn thấy. "Chị quay ngược thời gian, có được ký ức

đoạn thời gian đó. Tôi không có ký ức, tôi chỉ thấy chị lôi kéo Hồng Hiền chạy về. Nhưng tôi nghĩ, lời tôi nói đều hợp lý đúng chứ?"

Đậu Sương không nói gì, mặt xanh lét, hai tay cuộn tròn nắm chặt.

"Lời tôi nói đều là thật. Đúng rồi, mặt khác tôi muốn nói rõ một chút, vừa rồi tôi phỏng đoán quan hệ của chị và số 3, không phải tôi hạ thấp hoặc gây hấn quan hệ hai người, chỉ là tôi muốn biết quan hệ thực sự của hai người, và xem thử quyết tâm báo thù của chị." Phương Đông Vũ nói như vậy với Đậu Sương, "Tôi tán thành lời chị nói, chị với số 3 thật sự có tình có nghĩa. Tôi thấy chị có quyết tâm báo thù mới dám kể thật với chị."

Thoáng nhìn sắc mặt Đậu Sương khẽ biến, Phương Đông Vũ nói: "Đừng trách tôi tâm cơ. Tôi cũng từng bị người khác lừa. Nếu không lắm tâm tư nặng đề phòng, tôi đã chết lâu rồi."

"Ha... Cô thử ra tôi muốn báo thù cho số 3, sau đó thì sao? Để cô lợi dụng tôi hại số 11, số 12 chứ gì?" Đậu Sương cười lạnh, nhìn Phương Đông Vũ, "Cô là sói? Lần này số 11 số 12 chắc hẳn là người tốt, cô bảo tôi hại hai người họ, vì số 3 báo thù... Người tốt giết hại lẫn nhau, để phe sói các cô có thể lật ngược thế cờ, có phải hay không?"

"Đầu tiên, tôi không phải người sói, tôi là người tốt. Tôi nói cho chị biết chuyện, chứ không nói chị động thủ ngay. Chuyện này chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn. Chúng ta sẽ diệt trừ bọn họ trên cơ sở không ảnh hưởng đến thế cục thắng bại."

Phương Đông Vũ nói, "Thứ hai, nguyên nhân tôi diệt trừ bọn họ không liên quan phe phái lập trường. Tôi cảm thấy giữ lại người như vậy sẽ gây bất lợi cho chúng ta. Bọn họ là phần tử nguy hiểm, hơn nữa cực kỳ giảo hoạt. Số 8 ở phó bản trước chị biết đấy, anh ta ác độc, nhưng người khác dễ dàng nhìn ra anh ta ác độc, cũng sinh lòng phòng bị. Nhưng Thư Dung Dung và Hồng Hiền thì không."

"Lần này vất vả lắm tôi mới biết bọn họ chính xác là loại người gì. Tôi cho rằng đồng đội như họ tuyệt đối không thể giữ lại trong

đội. Nếu không về sau chúng ta sẽ như thế nào."

Nghe lời này, Đậu Sương mở miệng muốn nói, rồi lại giữ im lặng.

Hồi lâu sau, cô khôi phục tư thế ôm đầu gối. "Cô nói thì hay lắm. Suýt nữa tôi đã tin..."

"Vì sao không tin tôi?" Phương Đông Vũ hỏi.

"Tôi không biết. Tôi không tìm được sơ hở trong lời nói của cô. Nhưng chính vì con người cô... Tôi không thể tin cô." Đậu Sương ngước mắt nhìn Phương Đông Vũ, "Tâm kế quá nặng làm người ta sợ hãi. Số 8 ác độc, người khác dễ dàng nhìn ra; Thư Dung Dung và Hồng Hiền, tuy hai người bọn họ lần đầu gặp nhìn qua không giống người cực hung cực ác, nhưng bọn họ không thể lấy được bao nhiêu hảo cảm từ chúng ta. Chỉ có cô... Người khác nhìn không thấu suy tính của cô."

"Không tin tôi, vậy chị tin ai?" Phương Đông Vũ hỏi lại.

Ngẫm nghĩ, Đậu Sương nói: "Trước đó, trừ số 3, tôi chưa từng tin bất luận kẻ nào. Nhưng hiện tại... Tôi nghĩ tôi có thể chọn tin Đoạn Dịch. Tôi chỉ dám tin anh ấy. Nếu cô dám nói toàn bộ một năm một mười lời cô vừa nói với tôi với anh ấy, tôi sẽ tin cô."

Nghe xong lời này, Phương Đông Vũ nhìn thật sâu vào mắt Đậu Sương, sau đó thở dài một hơi: "Tôi tạm thời không nói cho Đoạn Dịch, bởi vì tôi cảm thấy anh ấy quá mức chính trực. Anh ấy chỉ biết chờ Thư Dung Dung và Hồng Hiền mua dây buộc mình, sẽ không chủ động gài bọn họ. Tôi không có ý phê bình anh ấy. Ngược lại, tôi kính nể anh ấy. Nhưng kính nể thì kính nể, không có nghĩa tôi đồng ý với quyết định của anh ấy. Tôi sợ nói cho anh ấy, anh ấy sẽ phá hư kế hoạch của tôi."

Đậu Sương không đáp lời, Phương Đông Vũ nhìn cô nói tiếp: "Nếu chị chưa suy xét ổn thỏa, vậy hai ta mỗi người lùi một bước đi. Dù sao lần này mọi người đều là người tốt, tùy tiện hại số 11 số 12 cũng không ổn. Cho nên... Tôi cho chị thời gian suy nghĩ, trong khoảng thời gian này, tôi sẽ không hành động. Làm trao đổi, chị cũng đừng nói kế hoạch thanh trừ số 11 số 12 của tôi cho ai biết."

"Chị ngẫm lại đi, vạn nhất Đoạn Dịch quá mức chính trực, bỏ qua Thư Dung Dung và Hồng Hiền, cho bọn họ cơ hội phản kích tuyệt vời, đến lúc đó bọn họ sẽ làm gì, hai chúng ta làm sao bây giờ?"

"Tôi biết, có lẽ xuất phát từ đủ loại băn khoăn, chị không dám phối hợp cùng tôi, cũng không dám xuống tay. Không sao. Tôi cho chị thời gian, chị cứ chậm rãi suy xét. Nhưng trong khoảng thời gian này, lựa chọn thông minh nhất là xem như cuộc đối thoại hôm nay chưa từng tồn tại. Cái gì chị cũng không cần làm. Như vậy, bước tiếp theo là tiến hay lui, chị đều có đường sống. Đúng không?"

Lại trầm mặc hồi lâu, Đậu Sương nhìn về phía Phương Đông Vũ nói: "Ừ. Tôi biết. Chuyện khác tạm thời không nói, nhưng câu cuối, tôi đồng ý."

.

Trong sân viện tường xương khô.

Ổ Quân Lan và Hồ Tấn chia nhau đi trốn gần cửa Tây cửavà Nam.

Đoạn Dịch và Minh Thiên thì đi ra khỏi sân viện.

Bên ngoài vừa khéo có nhiều cây hồ dương. Đoạn Dịch đi qua núp sau một thân cây, chờ hai lạt ma rời đi sẽ vào sân viện.

Nhưng khi Đoạn Dịch nắm lấy tay Minh Thiên muốn dẫn hắn tới chỗ cây hồ dương, Minh Thiên lại buông lỏng tay, đi vào trong sân.

"Tiểu Thiên?" Đoạn Dịch thấp giọng gọi hắn, "Em sao vậy?"

Minh Thiên nói: "Em qua đó nhìn bọn họ. Chờ bọn họ rời đi hết, em sẽ qua đây gặp anh."

Lúc Minh Thiên nghiêng người nói câu này, nắng sớm chiếu lên sống mũi cao thẳng của hắn, cũng kéo dài thật dài bóng dáng hắn trên cát vàng.

Ngũ quan trẻ trung nổi bật dưới nắng sớm, trông vừa giỏi giang lại

xinh đẹp.

Đoạn Dịch nhìn hắn một lát, biết hắn không yên tâm hai người Vân Hạo và Bạch Tư Niên, muốn qua đó nhìn tận mắt.

"Được, em cẩn thận." Đoạn Dịch mở miệng nói.

"Vâng." Minh Thiên nhìn anh gật đầu một cái, bước nhanh vào trong sân.

Minh Thiên một lần nữa đi qua cửa Tây trở lại sân, vừa lúc thấy hai lạt ma đi ra sân.

Hai người bị Bạch Tư Niên và Vân Hạo gọi ra.

Nhị sư huynh vẫn là người nói chuyện, hơn nữa không cố tình giấu giếm điều gì. Nhìn nhị sư huynh, Bạch Tư Niên hỏi: "Chào đại sư, lần trước chưa kịp hỏi, tường đầu lâu ở kia dùng để làm gì vậy? Nhìn đáng sợ thật đấy."

Nhị sư huynh nói: "Người Tượng Hùng quốc chúng ta quan niệm rằng, sau khi qua đời nhận nghi thức thiên táng, sẽ được đến Thiên giới. Hôm nay táng..."

"À à, chúng tôi có tìm hiểu về thiên táng, dù sao cũng vào nam ra bắc nhiều năm mà." Bạch Tư Niên thử hỏi một câu, "Nhưng trước đây chúng tôi nghe nói thiên táng sẽ băm nát toàn bộ cơ thể người. Tại sao chỗ các anh... giữ lại đầu lâu?"

Nhị sư huynh nói: "Cái này hả, à, đây là sau khi chúng ta vào Lâu Lan, đại sư huynh đề nghị làm như vậy. So với phần thân, đầu lâu không có mấy thịt, kền kền thích ăn thịt không ăn đầu lâu. Thật ra không sao cả, chỉ đút cho chúng nó phần thân đã đủ công đức rồi! Ừ... đại sư huynh từng nói, phần đầu rất quan trọng với con người. Nếu linh hồn lạc đường không thể lên Thiên giới, thì có thể dựa vào đầu để tìm đường về... Nguyên văn đại khái là vậy. Cụ thể ta không nhớ rõ."

"Thì ra là thế..." Bạch Tư Niên liếc một cái đầu lâu, lần nữa thử thăm dò, "Có phải số lượng đầu lâu nhiều hơn ngày hôm qua

chúng tôi tới không? Tôi thấy trong góc có hai cái đầu rất mới. Sao lại thế này? Trời vừa sáng là chúng tôi chạy qua đây luôn, chẳng lẽ nơi này cử hành nghi thức từ sớm? Thế thì tiếc quá, không được chứng kiến..."

Nhị sư huynh gật đầu: "À, đúng, mặt trời chưa mọc chúng ta đã cử hành nghi thức thiên táng, tổng cộng hai lần. Người Hoa Quốc mọi người chưa từng xem nghi thức nên muốn tham quan hả? Vậy lần sau mọi người đến sớm hơn nhé. Tới chậm không xem được gì đâu."

Sửng sốt một chút, Bạch Tư Niên hỏi hắn ta: "Lần sau? Ý anh là sắp tới sẽ có nhiều người tới đây chịu thiên táng?"

Nhị sư huynh nói: "Dạo này đại sư huynh đi các nơi bố thí, truyền bá Phật pháp, cho nên người tin giáo chúng ta càng ngày càng nhiều. Theo lời đại sư huynh, huynh ấy tính ra sắp tới sẽ chết rất nhiều người, và bọn họ đều sẽ tới đây nhận thiên táng!"

"Xem này, ta và tiểu sư đệ ở chỗ này ngày đêm không ngừng niệm kinh, chính là vì cầu phúc cho họ! Sáng hôm nay có hai người hoàn thành nghi thức thiên táng, ta và tiểu sư đệ niệm kinh, hy vọng linh hồn bọn họ có thể thuận lợi lên Thiên giới."

Bạch Tư Niên hỏi thêm: "Các anh có thể nhìn thấy linh hồn? Xin đừng trách, chỉ là tôi cực kỳ tò mò về việc trên đời này có thật sự tồn tại linh hồn hay không. Khi anh cùng tiểu sư đệ phụ trợ đại sư huynh cử hành nghi thức thiên táng, hoặc trong quá trình niệm kinh, có bao giờ thấy linh hồn không?"

Nhị sư huynh ngượng ngùng cười, nói: "Linh hồn đương nhiên là tồn tại. Năm xưa ta đi theo sư phụ tìm kiếm sư tổ chuyển thế, lúc ấy người mới có mười tuổi, nhưng đã có trí tuệ vĩ đại! Linh hồn người mang theo ký ức chuyển thế! Còn ta sao... Ta và tiểu sư đệ không thể thấy linh hồn. Nhưng nguyên do là bởi tu vi chúng ta quá thấp. Về việc này, ta vô cùng tiếc nuối."

Một bên, Vân Hạo không khỏi hỏi: "Bất kỳ ai tin giáo đều được nhận nghi thức thiên táng? Nhưng tôi nghe nói đâu phải như vậy."

Nhị sư huynh nói: "Hồi chúng ta còn ở Tượng Hùng quốc, đúng là không phải như thế, chỉ có vương tôn quý tộc qua đời mới được hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Dân thường đều là chôn cất hoặc thuỷ táng. Chẳng qua..."

Dừng một chút, nhị sư huynh cười nói: "Chúng ta đi theo Vương phi đến Lâu Lan, chính là vì truyền bá Phật pháp. Đại sư huynh nói, chỉ cần tín đồ đủ thành kính, chúng ta đều cho linh hồn họ có cơ hội lên Thiên giới. Huống chi chúng sinh vốn bình đẳng, không nên dựa vào địa vị giai tầng sinh thời mà quyết định linh hồn có được phép thăng thiên hay không. Vì vậy tại đây chỉ cần là tín đồ đều có cơ hội thiên táng. Chúng ta không quan tâm sinh thời bọn họ."

"Ta cảm thấy... Ha hả, đại sư huynh nói rất đúng. Ta nhập Phật môn... thuần túy là vì trong nhà nuôi không nổi. Nhưng đại sư huynh là người có trí tuệ vĩ đại. Trong vô số tăng nhân chùa chúng ta trong vòng một trăm năm qua, người có thể tu thành Phật đi Tây Thiên, có lẽ chỉ có huynh ấy."

Nghe vậy, Bạch Tư Niên và Vân Hạo liếc nhau, nhìn về phía nhị sư huynh, hỏi tiếp: "Thế nên... Anh sùng bái đại sư huynh. Hắn nói gì, anh đều cho rằng là đúng?"

Nhị sư huynh cười hàm hậu: "Ta cho rằng không có gì là huynh ấy không đúng. Huynh ấy bố thí khắp nơi, mang lòng phổ độ chúng sinh. Ta kính ngưỡng huynh ấy."

"Tiểu sư đệ thì sao?" Bạch Tư Niên hỏi.

"Tiểu sư đệ đương nhiên giống ta." Nhị sư huynh nói, "Tiểu sư đệ năm đó thiếu chút nữa chết đói ven đường, là đại sư huynh nhặt đệ ấy về. Đệ ấy vô cùng cảm kích đại sư huynh, coi huynh ấy là phụ mẫu tái sinh, cũng kính ngưỡng đại sư huynh giống ta."

"Khụ... Cái kia, ngại quá, có một việc lẽ ra tôi nên báo sớm với mọi người." Vân Hạo bỗng nói chen vào.

"Chuyện gì?" Nhị sư huynh tò mò nhìn về phía Vân Hạo.

Vân Hạo nói: "Chúng tôi tới đây thật ra là muốn báo với các anh, chúng tôi thấy một lạt ma hôn mê trên sa mạc, chắc là đại sư huynh các anh. Sau khi đến đây nhất thời tò mò hỏi nhiều hai câu, quên mất chuyện quan trọng... Lúc này mới nhớ tới. Ôi chao, tội lỗi tội lỗi..."

Vân Hạo bị tiểu sư đệ ngắt lời.

Người vẫn luôn trầm mặc lúc này sốt ruột hỏi: "Đại sư huynh ở đâu? Mau dẫn chúng ta đi!"

"Đừng vội đừng vội, tôi dẫn các anh đi tìm liền." Vân Hạo xoay người đi ra ngoài sân, "Đi cùng chúng tôi."

Vân Hạo quay người, Bạch Tư Niên lập tức đuổi theo.

Thấy thế, tiểu sư đệ không chần chừ đi theo luôn.

Nhị sư huynh vuốt trán, lo lắng chảy mồ hôi, cũng vội vã đi ra ngoài. Chẳng qua mới vừa đi tới cửa, chợt nhận ra cái gì, liền nhìn sang Minh Thiên đứng ở gần cửa Tây.

"Bên tướng quân có phân phó gì sao?" Nhị sư huynh do dự hỏi.

"Không có. Tôi tò mò về giáo lí quý giáo, vốn tới tìm các anh hỏi thăm chút chuyện, muốn gia nhập quý giáo. Nhưng việc này không vội, các anh có việc quan trọng đúng không, các anh đi trước đi. Tôi về đây. Ngày khác lại đến thăm hỏi." Minh Thiên nói xong câu đó, đi ra khỏi cửa.

Thở nhẹ một hơi, nhị sư huynh yên tâm. Hắn ta vội vàng khóa cửa, theo mọi người rời đi.

.

Trong rừng cây hồ dương.

Đoạn Dịch núp sau thân cây, mắt thấy Vân Hạo và Bạch Tư Niên dẫn hai sư huynh đệ đi đường phía trước. Mà trước khi họ đi, Minh Thiên rời đi sớm hơn, đi vòng qua cồn cát xa xa mất tung

tích.

Giờ phút này, nhìn theo bóng dáng bốn người, chờ bọn họ đi khuất sau cồn cát phụ cận, Đoạn Dịch mới rời gốc cây hồ dương, đi tới cửa Tây.

Thấy Đoạn Dịch tới, Ổ Quân Lan núp sau lu nước ở chân tường thò đầu ra, giơ ngón tay ra hiệu ok.

Đoạn Dịch gật đầu, liếc nhìn cửa gỗ bị khóa, lập tức đi đến cạnh tường thấp.

Đầu tường phủ kín vụn ngói, bị khảm sâu vào tường như một lớp bảo vệ.

Đoạn Dịch giơ tay đo độ cao tường thấp, sau đó tay đặt lên lu nước bên cạnh đo thử.

Trong lòng có ý tưởng, anh lùi về phía sau vài bước, ánh mắt nhìn thẳng tường thấp, tính toán khoảng cách.

Lui đến vị trí không sai biệt lắm, Đoạn Dịch cọ xát lòng bàn tay, sau đó chạy đến vị trí lu nước.

Chạy mấy bước lấy đà, tới gần lu nước, Đoạn Dịch đạp lên lu nước mượn lực phóng lên. Phần đầu hạ thấp, eo nửa cong, đường cong cơ bắp căng hết cỡ, dùng thế vượt qua tường thấp. Hai tay anh chống đất, lộn người vững vàng đáp trên mặt đất.

Trong sân, Đoạn Dịch vỗ vỗ tay phủi bụi, lập tức đi tới ba căn phòng lạt ma ở.

Ngoài cửa, Minh Thiên đi đường vòng quay về, vừa lúc thấy một loạt động tác của Đoạn Dịch.

Ánh mắt hơi tối, Minh Thiên học theo, dùng cách tương tự Đoạn Dịch nhảy vào trong sân, nhanh chóng chạy tới cửa phòng. "Anh Tiểu Dịch? Em tới rồi."

Đoạn Dịch vừa mới đóng cửa, vội kéo cửa để Minh Thiên vào

phòng. Anh lần nữa đóng cửa lại, cúi đầu kiểm tra đồ đạc.

Vừa tìm đồ trong phòng, Đoạn Dịch vừa hỏi hắn: "Vừa rồi bọn họ có nói thông tin gì quan trọng không?"

"Có." Minh Thiên tóm tắt, "Nhị sư huynh và tiểu sư đệ cực kỳ sùng bái kính ngưỡng Đạt Quang. Trong mắt bọn họ, Đạt Quang là người tốt. Đạt Quang gạt bọn họ những việc hắn đang thực hiện. Phỏng chừng Đạt Quang sợ bọn họ phát hiện bộ mặt thật của mình. Mặt khác, việc dùng đầu lâu xây tường là do Đạt Quang đề nghị. Theo lời nhị sư huynh, có lẽ nó có mối liên hệ với linh hồn."

Minh Thiên thuận lại nguyên văn lời nhị sư huynh cho Đoạn Dịch nghe.

Sau khi nghe xong, Đoạn Dịch gật đầu: "Ừm... Rốt cuộc Đạt Quang muốn làm cái gì, có thể hai sư huynh đệ không biết thật, bọn họ không phải đồng lõa. Thế thì người chúng ta phải đối phó thật ra chỉ có một mình Đạt Quang. Biết đâu còn có thể xúi giục nhị sư huynh. Nhưng tóm lại, chúng ta tìm đồ trước. Đúng rồi..."

Nhìn phía Minh Thiên, Đoạn Dịch muộn màng đi tới kéo tay hắn ngó nghiêng, hỏi: "Em vào bằng cách nào? Không bị đau tay chứ?"

"Không." Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch mỉm cười, "Em học anh bay vào."

Đoạn Dịch hơi kinh ngạc: "Lợi hại. Chưa hỏi em nhỉ, em luyện được thân thủ từ đâu ra vậy?"

Minh Thiên giải thích qua loa: "Hồi bị TheMoon bắt cóc, bọn họ ép em học đấu vật. Có đôi khi em sẽ gặp tình cảnh tương đối nguy hiểm."

Đoạn Dịch không nhịn được nhíu mày chửi vài câu, lại hỏi Minh Thiên: "Còn bắt em học văn lẫn võ? Hồi đó có bị thương chỗ nào không? Lúc đó em còn bé, đừng nói đã từng sống mái với thế lực khác?"

"Không có. Em không có sao." Minh Thiên nói, "Chỉ là em cảm

thấy..."

"Hửm? Cảm thấy cái gì?" Đoạn Dịch tò mò hỏi.

Minh Thiên nhìn sâu vào mắt Đoạn Dịch, cúi người tới gần bên tai anh, dùng âm điệu trầm thấp nói một câu: "Chỉ là em cảm thấy, vừa rồi anh Tiểu Dịch đẹp trai kinh khủng."

Đoạn Dịch ngây ngẩn cả người, mặt đỏ bừng.

Vợ mình quang minh chính đại tán tỉnh mình kìa. Mình... Mình không được ngại!

Hầu kết bất giác lăn lộn một chút, Đoạn Dịch nhéo nhẹ tay Minh Thiên, với tâm lý "Mình không được ngại", miễn cưỡng bình tĩnh trêu chọc: "Có khi nào tôi không đẹp à?"

Minh Thiên cười đáp: "Vâng, anh Tiểu Dịch lúc nào cũng đẹp."

"Khụ... Ờ... Tìm manh mối! Tranh thủ thời gian!"

Đoạn Dịch buông tay Minh Thiên, bỏ chạy đi điều tra.

.

Hai người Đoạn Dịch Minh Thiên nhanh chóng thăm dò xong cấu tạo nơi này.

Ba gian phòng đất phân chia tác dụng rõ ràng.

Trong đó có hai phòng là phòng ngủ, một phòng của Đạt Quang, một phòng của nhị sư huynh và tiểu sư đệ.

Phòng còn lại có tượng Phật, đệm hương bồ, vài đèn ống bơ, một ít Phật châu và ống kinh, là nơi niệm kinh lễ Phật hằng ngày.

Tiếng niệm kinh trước đó đám Đoạn Dịch nghe thấy đều phát ra từ gian phòng này.

Kiểm tra sơ bộ một lượt, Đoạn Dịch và Minh Thiên tập trung điều

tra phòng Đạt Quang.

Nguyên nhân bọn họ đoán đây là phòng Đạt Quang rất đơn giản. Từ trang phục sức, dụng cụ đến vật phẩm nhỏ, đều có giá trị cao và chú trọng hơn phòng bên cạnh, xứng với thân phận đại sư huynh.

Đoạn Dịch thuộc trường phái lục soát tháo dỡ, nhanh chóng gỡ toàn bộ cái giường.

Nhưng làm vậy có hiệu suất cực kỳ cao. Một quyển da dê giấu trong khe giường chợt lăn xuống.

Đoạn Dịch lập tức nhặt cuộn da dê, mở ra xem, phát hiện đây là một bức... Tạm gọi là mỹ nhân.

Bức tranh này vẽ một cô gái.

Cô gái trong tranh có vóc dáng tinh tế tuyệt đẹp, mặc váy dài hoa lệ xinh đẹp, dáng người uyển chuyển như thể đang múa một điệu động lòng người.

Thứ duy nhất không được hoàn mỹ là, cô gái không có mặt.

Nơi vốn nên vẽ ngũ quan lại trống trơn, không biết là đang đợi người vẽ bổ khuyết, hay bản thân cô gái không có mặt.

Góc tranh ký tên hai chữ: Đạt Quang.

"Tranh này vẽ công chúa Lâu Lan, Tiểu Ca?" Đoạn Dịch nhíu mày nói, "Tranh này vẽ một giai nhân không mặt đã lạ lắm rồi, lạc khoản còn quái lạ hơn. Người vẽ tranh thế mà là Đạt Quang? Đạt Quang trời sinh mắt mù, hắn vẽ tranh kiểu gì?"

Chương 148

Nếu bức tranh này thật sự do Đạt Quang tự tay vẽ, thế thì sự tình càng ngày càng ly kỳ.

Đạt Quang mắt mù biết vẽ tranh, chứng tỏ hắn ta có thể thông qua một cách nào đó nhìn thấy thế giới xung quanh?

Đoạn Dịch hỏi câu này, Minh Thiên mở miệng nói: "Đây là phó bản có yếu tố huyền huyễn. Công chúa Tiểu Ca không có mặt, nhưng Vương phi nói công chúa được quốc sư dạy phép thuật nên có thể thấy. Như vậy, rất có thể Đạt Quang cũng biết dùng phép thuật."

"Đúng. Tôi cũng nghĩ vậy." Tay Đoạn Dịch rời tấm da dê, mở to hai mắt nói, "Hay là mạnh dạn não động đi. Nếu Đạt Quang theo Vương phi đến đây... Thường xuyên ra vào Vương cung, có thể quan hệ giữa hắn và công chúa rất tốt. Có lẽ... là công chúa dạy hắn xài phép thuật."

Cao tăng trời sinh mắt mù theo Phật, hơn nữa ngộ tính rất cao, trí tuệ lớn, được chọn phụ trách truyền bá Phật pháp Tượng Hùng quốc.

Vì thế hắn ta theo Vương phi tới Lâu Lan, truyền bá Phật pháp Tượng Hùng quốc tại đây.

Tại Lâu Lan, Đạt Quang gặp Tiểu Ca. Công chúa không có ngũ quan, tất nhiên cũng không có đôi mắt, giống Đạt Quang không thể mở mắt nhìn ngắm thế giới. Tính ra thì hai người có nhiều điểm giống nhau.

Sau khi học ảo thuật, Tiểu Ca có thể nhìn thấy xung quanh dù không có mắt, sau đó dạy ảo thuật này cho Đạt Quang.

"Nhưng..." Động não đã đời, Đoạn Dịch lại nhanh chóng phủ định, "Nếu phỏng đoán từ góc độ này, hướng đi cốt truyện vẫn rất kỳ. Theo phân tích trước, nếu bọn họ có quan hệ tốt, Đạt Quang không nên hại Vương phi chứ. Dù sao Vương phi cũng là mẹ Tiểu Ca, hơn

nữa bà đối xử tốt với Tiểu Ca."

Nghe Đoạn Dịch nói, Minh Thiên trầm mặc rất lâu.

Thoáng thấy hắn muốn nói lại thôi, Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Em nghĩ thế nào?"

Nghiêng đầu nhìn về phía Đoạn Dịch, Minh Thiên nói: "Sau khi Tiểu Ca chết, Đạt Quang đến quân doanh điều tra cái chết, hơn nữa trong phòng có một bức tranh kỷ niệm Tiểu Ca. Suy ra Đạt Quang và Tiểu Ca có quan hệ thân thiết."

"Còn vì sao hại Vương phi... Đạt Quang hại nhiều người như vậy, hiển nhiên không còn bình thường. Anh không nên dùng tư duy người bình thường để lý giải hắn."

Không nên dùng tư duy người bình thường để lý giải?

Đoạn Dịch cẩn thận ngẫm nghĩ. Đúng thật, có lẽ Đạt Quang có bệnh. Loại người này hành sự bất thường, tất nhiên không thể dùng lẽ thường phỏng đoán.

Chẳng qua biểu cảm của Minh Thiên...

Có phải hắn cảm thấy mình dễ dàng đoán được suy nghĩ của Đạt Quang vì bản thân hắn không bình thường?

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch đi đến trước mặt Minh Thiên, trịnh trọng vỗ bờ vai hắn. "Tiểu Thiên, em và Đạt Quang không giống nhau."

Nói xong câu này, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên ngây ngẩn cả người.

Trong tích tắc đó, biểu tình hắn trở nên kỳ lạ, đồng tử cũng thâm thúy vô cùng.

Rồi sau đó hắn xích lại nắm chặt tay Đoạn Dịch, ôm anh vào trong lòng.

"Làm sao vậy?" Đoạn Dịch vỗ vỗ vai Minh Thiên.

"Em cảm động thôi ạ." Minh Thiên đáp đúng sự thật.

"Cảm động cái gì?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Minh Thiên nói: "Anh nói anh không phải một người mẫn cảm. Đúng vậy, anh ngày thường rất cẩu thả. Nhưng hiện tại em phát hiện, mỗi khi em suy nghĩ cái gì, anh đều lập tức biết được. Anh... Anh hiểu em quá."

Đoạn Dịch nghe mà cười: "Ừ, ban đầu em khó hiểu lắm luôn. Đặc biệt là trước thời gian tái thiết lập, tôi không có ký ức, tôi thường xuyên phải cân nhắc xem rốt cuộc em là loại người gì, có nên tin em hay không. Rất nhiều lúc... Tôi không biết em đang suy nghĩ cái gì. Nhưng bây giờ..."

"Bây giờ chúng ta mở lòng với nhau, tôi nghĩ mình đã hiểu con người em. Em không khó hiểu đâu. Trò chơi rắc rối khúc chiết làm em có vẻ phức tạp. Nhưng gạt bỏ chúng nó, thật ra em là một người đặc biệt đơn giản."

Đoạn Dịch cảm thấy mình đã hiểu thấu con người Minh Thiên.

Khi nhập vai Ma Sói, hắn chơi được nhiều loại kịch bản; tra xét phó bản, tìm biện pháp qua màn, ứng phó đồng đội, hắn đều xử lý xuất sắc, vì hắn có chỉ số IQ cao, cực kỳ thông minh.

Nhưng vứt bỏ kịch bản chỉ nhìn bản chất, hắn không khó hiểu.

Tại đây trong trò chơi này, Minh Thiên làm hết thảy đều là vì Đoạn Dịch.

Mà khúc mắc của Minh Thiên, đơn giản là cảm thấy mình ác độc, mình giết người. Hắn lo lắng Đoạn Dịch sẽ có thành kiến với mình, sẽ không thích mình.

Nhìn vào mắt Minh Thiên, Đoạn Dịch hôn hắn một cái, lại hỏi: "Được rồi, nói tiếp đi. Nếu Đạt Quang và Tiểu Ca có quan hệ tốt, thậm chí là thích Tiểu Ca, em nghĩ nguyên nhân hắn hại mẹ Tiểu Ca là gì?"

Siết chặt tay Đoạn Dịch, Minh Thiên chậm rãi nói: "Chúng ta đều đã gặp Vương phi, bà rất quan tâm Tiểu Ca. Khi Tiểu Ca mới ra đời, có thể nói nếu không có bà, Tiểu Ca đã bị Lâu Lan Vương coi như yêu quái giết chết. Sau khi Tiểu Ca chết, cũng chỉ có Vương phi cố gắng điều tra. So ra thì, Lâu Lan Vương hơi tuyệt tình."

"Tướng quân có hiềm nghi hại chết Tiểu Ca nhưng không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn là đại tướng quân vĩ đại như cũ. Mà trên thực tế, dù có biết tướng quân là hung thủ giết người, chỉ sợ Lâu Lan Vương cũng sẽ không xử lý hắn. Bởi vì hắn là anh hùng Lâu Lan, phụ trách an nguy quốc gia. Một khi hắn xảy ra chuyện, quân tâm xao động, vạn nhất có kẻ địch xâm lấn, toàn Lâu Lan sẽ lâm vào nguy hiểm."

"Tóm lại, theo góc nhìn Lâu Lan Vương, giang sơn và tướng quân đều quan trọng hơn Tiểu Ca. Nhờ Vương phi năn nỉ, Vương không giết Tiểu Ca, nhưng chưa chắc đã cho Tiểu Ca tình thương của cha. Điều này Tiểu Ca tự có thể cảm nhận được. Cho nên trong lòng Tiểu Ca, người quan trọng nhất đối với công chúa, ngoại trừ quốc sư chính là mẹ mình."

"Đương nhiên, Tiểu Ca và quốc sư có quan hệ như thế nào, cần chờ khảo chứng. Chúng ta chưa gặp qua quốc sư. Nhưng mẹ Tiểu Ca chắc chắn cực kỳ quan trọng với công chúa. Nếu Đạt Quang thật sự thích Tiểu Ca, liệu hắn có cảm thấy... Tiểu Ca cô đơn chết một mình, muốn mẹ Tiểu Ca đến bầu bạn với Tiểu Ca?"

Ta biết nàng yêu quý mẹ mình, cũng biết trên đời này chỉ có mẹ nàng đối xử tốt nhất với nàng.

Nay nàng đã chết, ta sợ nàng cô đơn, cũng sợ sau khi chết nàng không người chiếu cố, cho nên ta đưa mẹ nàng tới bầu bạn với nàng. Như vậy, dù nàng đã chết vẫn sẽ được chiếu cố thoả đáng.

Suy đoán của Minh Thiên quá cực đoan, càng nghĩ càng thấy ghê.

Nếu Đạt Quang có suy nghĩ như vậy giết Vương phi, thế thì hắn ta bệnh thật sự.

Đoạn Dịch nhịn không được hít một hơi khí lạnh, mãi lâu sau mới

thở ra ngoài.

Nhìn thoáng qua thời gian trên thiết bị, Đoạn Dịch tạm ngừng thảo luận với Minh Thiên, tranh thủ thời gian tìm thêm manh mối.

Một lát sau, Đoạn Dịch nghe thấy Minh Thiên gọi. "Anh Tiểu Dịch, anh tới xem cái này."

Tay ngừng động tác, Đoạn Dịch đi đến bên người Minh Thiên, thấy hắn mở nắp một vại đất to. Mở đèn pin chiếu vào vại, Đoạn Dịch kinh ngạc phát hiện bên trong toàn là đá.

Chẳng lẽ là đá vẽ hoa bỉ ngạn?

Nghĩ thế, Đoạn Dịch không dám dùng tay trực tiếp chạm vào mấy cục đá.

Anh đưa mắt nhìn Minh Thiên, Minh Thiên mau chóng hiểu ý anh.

"Tuy em thấy cách này hơi thô bạo nhưng... Ừ, hết thời gian rồi." Nói xong, Minh Thiên lật ngược vại đất, đá bên trong lập tức rơi ào xuống đất.

Đoạn Dịch thấy rõ trên các cục đá có hình vẽ hoa bỉ ngạn, giống như đúc cục đá ở gần tiểu thương và Đồng Niệm.

Đá cục không nhiều, chỉ có năm cục. Kích cỡ của chúng không nhỏ cho nên lấp đầy vại đất.

Đoạn Dịch đếm đếm, nói: "Ít nhất Đạt Quang muốn hại thêm năm người?"

"Chắc là vậy." Minh Thiên nói, "Hiện tại chúng ta cần biết nguyên nhân Đạt Quang kiếm người thiên táng và thu thập đầu lâu. Em đoán là có liên quan đến linh hồn. Bởi vì hắn từng nói với nhị sư huynh, vong linh thấy đầu sẽ tìm được đường về nhà."

Đoạn Dịch nghe đến đó, cẩn thận nhớ lại lời nhị sư huynh mà Minh Thiên đã kể.

Sau đó anh đặt trọng điểm ở câu: Vạn nhất linh hồn lạc đường, không thể lên Thiên giới, thì có thể dựa vào đầu tìm đường trở về."

Nếu đổi góc độ xem xét câu này, có thể lý giải thành: Lẽ ra linh hồn có thể lên Thiên giới, hoặc đến nơi linh hồn an nghỉ, nhưng nếu phần đầu bị giữ lại, linh hồn sẽ trở về vị trí cái đầu và không thể rời đi?

Nghi thức thiên táng bắt nguồn từ Tượng Hùng quốc, trải qua nhiều thế hệ truyền bá dần dần có lực ảnh hưởng nhất định tại vùng Tây Vực.

Lâu Lan nằm trong phạm vi bị ảnh hưởng, không ít người bắt đầu thờ phụng Phật pháp Tượng Hùng quốc.

Nhiệm vụ của Đạt Quang chính là tiếp tục truyền bá Phật pháp Tượng Hùng quốc, phát triển lớn mạnh hơn.

Bởi vậy, dưới tình huống nghi thức thiên táng đã có sức ảnh hưởng nhất định, hắn có thể lợi dụng nó.

Rất nhiều dân chúng cho rằng, thiên táng giúp con người được lên Thiên giới, mà mấy năm nay Đạt Quang vẫn luôn đi bố thí, truyền bá Phật pháp. Tại mảnh đất Lâu Lan, hắn ta là cao tăng đến từ Tượng Hùng quốc, cực kỳ có uy vọng, dân chúng tin hắn có thể dẫn dắt vong linh đến Thiên giới, tin tưởng không nghi ngờ.

Có lẽ theo giả thiết phó bản, nghi thức thiên táng thật sự có thể đưa linh hồn con người lên Thiên giới. Nhưng Đạt Quang giữ lại đầu bọn họ, khả năng cao là muốn giữ linh hồn ở lại.

Nghi thức thiên táng bị thay đổi, bị Đạt Quang biến thành cờ hiệu, lừa gạt hai sư đệ, lừa gạt dân chúng. Tất cả mọi người vẫn cho rằng hắn làm việc thiện, dẫn đường linh hồn đến Thiên giới.

Nhưng trên thực tế, Đạt Quang lợi dụng nghi thức để giết người, băm thây, hủy thi diệt tích không lưu lại chứng cứ. Ngoài ra còn lợi dụng đầu của họ hấp dẫn vong linh trở về, cầm tù linh hồn họ.

Quả là một kế sách hoàn hảo, một hòn đá trúng mấy con chim.

Đoạn Dịch nhíu mày suy nghĩ. Nếu suy đoán của bọn anh trở thành sự thật, Đạt Quang dụ người chịu thiên táng, giữ lại đầu bọn họ, vì hắn cần linh hồn bọn họ.

Đạt Quang muốn thu thập linh hồn để làm gì, chính là bước tiếp theo họ cần làm rõ.

Tính tới hiện tại, Đoạn Dịch và Minh Thiên tìm được một bức tranh da dê và đá cục hại người. Tiếp theo Đoạn Dịch tập trung tìm kiếm cây bút có tác dụng thần kỳ mà Bành Trình từng đề cập.

Trong lúc Đoạn Dịch tìm đồ, Minh Thiên tìm được hai gậy gỗ, gắp các cục đá bỏ vào vại đất.

Thoáng nhìn động tác hắn, Đoạn Dịch nói: "Đúng rồi, cái bình phải mang đi, để Đạt Quang khỏi hại người. Ít nhất sẽ không có thêm người chơi bị chết bởi nó."

"Vâng." Minh Thiên nói, "Em giúp anh mang về."

Đoạn Dịch cười, vừa tìm đồ vừa nói: "Lo tôi bê không nổi à?"

"Không phải." Minh Thiên liếc anh một cái, "Chỉ muốn giúp anh thôi."

Đoạn Dịch gật đầu, tiếp tục lục đồ: "Hiểu rồi, vợ mình đau lòng cho mình."

"Anh Tiểu Dịch, nếu em..." giọng Minh Thiên chợt trầm xuống.

"Hả? Nếu cái gì?" Chuyên chú tìm manh mối, Đoạn Dịch hỏi không ngẩng đầu lên.

Minh Thiên hỏi: "Nếu em muốn làm... Chồng anh thì sao?"

Đoạn Dịch dừng tìm đồ, sửng sốt ba giây, sau đó cười nói: "À, tôi biết rồi, đều là đàn ông, em để ý từ này đúng không? Trách tôi, tôi suy xét không chu toàn. Nghĩ lại thì anh tôi chưa bao giờ xưng hô với anh rể như vậy. Được, chúng ta là chồng của nhau, như vậy

không thành vấn đề chứ?"

Lúc này đổi thành Minh Thiên sửng sốt ba giây.

Sau một lúc lâu, hắn mở miệng nói: "Anh Tiểu Dịch, thật ra vấn đề không liên quan đến xưng hô. Anh gọi em như thế nào cũng được, em không để bụng. Vấn đề mấu chốt ở chỗ..."

Đoạn Dịch kinh ngạc: "Hả? Ở chỗ nào?"

Suy nghĩ một chút, Minh Thiên bê vại đất lên: "... Không có gì, em ra ngoài trước giấu cái này, anh tìm manh mối đi. Lát nữa em tới tìm anh."

"Ừ. Được. Tôi cũng có ý này. Giấu nó cho kỹ, tránh cho Đạt Quang hại người, cũng tránh cho đồng đội chúng ta lợi dụng nó hại nhau. Ấy, từ từ, tự dưng tôi có ý tưởng..."

Hai mắt sáng ngời, Đoạn Dịch ngừng tay nhìn sang Minh Thiên, "Phó bản càng lúc càng khó, đấu đá nội bộ mất nhiều hơn được. Hơi mất chú ý, lại thiếu may mắn, rất có thể cả đội sẽ bị diệt vì nội bộ. Giống hồi ở Mê Cung, tôi không muốn trải qua một lần nữa. Nên lúc này tôi muốn thử đồng đội."

Minh Thiên hỏi anh: "Anh muốn làm thế nào?"

Đoạn Dịch nói: "Giúp tôi tìm mấy cục đá tương tự, chúng ta vẽ hoa lên trên. Sau đó chúng ta đem đá giả về, nói là tìm được từ chỗ Đạt Quang."

Minh Thiên gật đầu: "Được. Để em đi tìm."

"Được. Cơ mà..." Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên, "Em biết vẽ hả?"

Minh Thiên nói: "Em không. Nhưng theo ký ức tiểu binh, hắn có quen một chiến hữu biết vẽ. Bây giờ em đi giấu đá trước, sau đó về quân doanh một chuyến, nhờ chiến hữu vẽ hộ. Về sau anh có thể nói, em nghi ngờ đá này có vấn đề, muốn nộp lên tướng quân kiểm tra, tạm thời đặt chúng ở lều em. Như vậy cũng hợp tình hợp

lý."

"Được." Đoạn Dịch thở nhẹ một hơi, "Vạn sự đã chuẩn bị, đến lúc đó xem ai sẽ cắn câu."

Chương 149

Ráng màu sáng sớm đã tan.

Ánh mặt trời trên đại mạc dần trở nên chói mắt nóng rực.

Giờ phút này có bốn người đang đi trên sa mạc là nhị sư huynh, tiểu sư đệ, cùng Bạch Tư Niên, Vân Hạo.

Tiểu sư đệ mím chặt miệng, nhìn qua vô cùng sốt ruột.

Nhị sư huynh cũng vậy, cái trán hơi béo liên tục chảy mồ hôi.

Cố tình Bạch Tư Niên và Vân Hạo lại đi rất chậm. Hai người mỗi người cầm một nhánh cây, vừa gạt cát vừa chậm rãi mò đường phía trước.

Nhị sư huynh mất kiên nhẫn: "Không phải, nhị vị à, chúng ta tìm bảo bối dưới cát hả? Chúng ta có thể đi nhanh lên không? Đại sư huynh ngã ở đâu? Mau dẫn chúng ta đi! Đây là chuyện cứu mạng đấy!"

Bạch Tư Niên quay đầu nhìn về phía hắn ta, cười nói: "À, đừng để ý, chúng tôi phát hiện có người giấu đá dưới cát, đi đường nguy hiểm lắm! Hôm qua một người trong thương đội chúng tôi vấp đá té mạnh, ngã què cả chân, cho nên chúng tôi phải đi đường cẩn thận. Thật sự là bất đắc dĩ!"

"Nhưng các ngươi cũng quá mức cẩn thận..."

Nhị sư huynh còn chưa nói xong, Bạch Tư Niên bỗng ngắt lời.

Hai mắt lóe sáng, Bạch Tư Niên hỏi hắn ta: "À nhị sư huynh... Anh và tiểu sư đệ đi tới đi lui, trước nay chưa từng dẫm phải cục đá nào hả?"

"Không. Sao ta không biết đường này có đá?" Nhị sư huynh nói, "Hay là ngươi nói phương hướng, ta mang các ngươi đi!"

Nghe được lời này, Vân Hạo và Bạch Tư Niên nhìn nhau, hỏi nhị sư huynh: "Hình như anh biết đi đường nào sẽ không gặp đá? Anh có thể tránh chuẩn những cục đá đó?"

"Cục đá gì cơ, ta không biết ngươi đang nói cái gì. Nhưng mỗi buổi sáng trước khi đại sư huynh ra cửa bố thí, đều sẽ chỉ điểm khí vận cho chúng ta. Hướng nào vị trí nào không nên đi, chỗ nào sẽ gặp xui rủi, đại sư huynh đều sẽ tiên đoán cho chúng ta. Huynh ấy tính rất chuẩn, trước nay chưa từng xảy ra vấn đề! Cho nên ta và tiểu sư đệ chưa từng bị té!"

Nhị sư huynh sốt ruột thúc giục, "Thế nên các ngươi đừng gạt cát, cũng đừng sợ bị té nữa! Mau nói cho ta biết đại sư huynh rốt cuộc ở đâu! Ngươi nói vị trí, ta căn cứ theo thông tin đại sư huynh đã nói dẫn các ngươi qua đó, nhất định sẽ không bị sao!"

Nhị sư huynh vừa dứt lời, Vân Hạo và Bạch Tư Niên lại nhìn nhau.

Hai người luôn ở cùng một đội ngũ, đến giờ đã phối hợp cực kỳ ăn ý.

Hai người lại là người thông minh, mau chóng nhận ra manh mối từ lời nhị sư huynh.

Đạt Quang gạt hai sư huynh đệ tự làm việc. Hắn ta không có ý hại hai sư đệ, nên mới chỉ đường cho họ, không để bọn họ đi trúng đường có bẫy.

Hành vi này của Đạt Quang cũng xác nhận suy đoán trước đó của mọi người: Kẻ đầu sỏ gài bẫy hại người chính là Đạt Quang.

Khoảng thời gian tiếp theo Vân Hạo và Bạch Tư Niên phối hợp ăn ý dẫn dắt nhị sư huynh và tiểu sư đệ đi dạo lung tung ngoài sa mạc, giúp bên Đoạn Dịch tranh thủ thời gian.

"Ủa? Rõ ràng tôi nhớ ở chỗ này nhìn thấy đại sư Đạt Quang mà?"

"Không đúng không đúng, chúng ta nhầm rồi. Cậu xem, hồi nãy tôi nói là nghe tôi rồi mà! Cậu bị mù đường hả!"

"Nói ai mù đường? Sa mạc chỗ nào cũng giống nhau, tôi nhầm đường là quá bình thường. Anh nói mình lợi hại chứ gì? Được được được, anh dẫn đường đi. Để tôi xem anh lợi hại cỡ nào, có thể dẫn chúng ta lập tức tìm được đại sư hay không!"

"Bớt nói nhảm, đi theo tôi là được."

"Biết rồi đi thì đi, anh cũng có dẫn đường đúng đâu. Đại sư Đạt Quang ở đâu?"

...

Đối thoại như thế tiếp diễn không ngừng giữa Bạch Tư Niên và Vân Hạo.

Nhị sư huynh và tiểu sư đệ đi theo hai người từ nam đến bắc, từ tây đến đông, hơn nửa ngày vẫn không phát hiện tung tích Đạt Quang.

Mãi lâu sau, tiểu sư đệ kìm nén không được, cũng coi như là phản ứng lại.

Hắn ta dùng hoài nghi ánh mắt nhìn về phía hai người Bạch-Vân, nắm chặt tay: "Nhị sư huynh, đại sư huynh nói hôm nay đi Lai Trấn, đệ đến trấn nhỏ xem có tìm được huynh ấy không! Nếu ta tìm được đại sư huynh, chứng tỏ thương nhân nói hươu nói vượn. Rất có thể... Đây là kế điệu hổ ly sơn!"

"Huynh đừng đi theo bọn họ nữa, mau chạy về nhìn xem. Đại sư huynh từng nói trong ba chúng ta phải có một người ở lại trông coi viện. Vạn nhất bọn họ phá đầu lâu, hủy nghi thức thì làm sao bây giờ? Ta thấy tướng quân nói đúng, đám thương nhân Hoa Quốc quá mức khả nghi!"

Nói xong một tràng dài, tiểu sư đệ lập tức xoay người chạy.

Nhị sư huynh suy nghĩ một lát, cảm thấy tiểu sư đệ nói có lý, liền hoảng sợ nhìn sang Vân Hạo, Bạch Tư Niên. Rồi sau đó hắn ta hung hăng lần tràng hạt, chạy về Đài Thiên Táng.

Thấy thế, Vân Hạo và Bạch Tư Niên vội vàng chạy hướng khác, đi đường vòng quay về Đài Thiên Táng, báo biến số cho đám Đoạn Dịch.

Tuy có Ổ Quân Lan và Hồ Tấn canh chừng, sớm phát hiện nhị sư huynh trở về, nhưng sợ xảy ra việc ngoài ý muốn nên bọn họ vẫn quyết định cùng nhau chạy về.

Hướng bọn họ chạy vừa nãy đã đi qua một lần, lúc bọn họ vừa quan sát bẫy rập vừa dẫn cái sư huynh đệ đi, nên bọn họ không sợ đạp trúng cục đá quái dị, lấy tốc độ cực chạy trở lại Đài Thiên Táng.

.

Đêm qua, trải qua nhiều lần quay ngược thời gian, các người chơi đều thấy Đồng Niệm bị một thế lực không tên ảnh hưởng đến mức tự sát chết.

Biết kết cục không thể thay đổi, các người chơi quay về doanh trại tạm nghỉ ngơi, đợi đến hừng đông liền đến Đài Thiên Táng, xác nhận trên người Đồng Niệm sẽ phát sinh chuyện gì.

Vì không muốn đối mặt hiện trường phanh thây bạn tốt, Đậu Sương ở lại doanh trại, Phương Đông Vũ ở lại cùng cô. Trừ hai người, các người chơi còn lại đều đến Đài Thiên Táng, phát hiện nơi này đã tổ chức xong hai lần nghi thức thiên táng, hai cái đầu Đồng Niệm và tiểu thương đã bị gắn vào tường xương khô.

Lúc sau, Đoạn Dịch, Minh Thiên, Ổ Quân Lan, Hồ Tấn ở lại Đài Thiên Táng. Vân Hạo và Bạch Tư Niên dẫn hai sư huynh đệ rời đi.

Trong lúc đám Đoạn Dịch thương lượng đối sách, chọn kế điệu hổ ly sơn, Hồng Hiền và Thư Dung Dung không muốn tham gia kế hoạch, đã chọn rời sân đi trước. Tuy nhiên hai người không đi quá xa.

Sau khi rời sân viện, băng qua đám cây hồ dương, hai người trốn sau một tảng đá to không xa không gần, lặng yên quan sát tình

huống phụ cận Đài Thiên Táng.

Theo ánh bình minh biến mất, các người chơi và NPC tứ tán phân công nhau hành động.

Tiểu sư đệ chạy đi tìm đại sư huynh Đạt Quang; nhị sư huynh đi đường thẳng quay về Thiên Táng Đài; Vân Hạo và Bạch Tư Niên cũng chạy tới Thiên Táng Đài, nhưng bọn họ không đi thẳng mà chạy đường vòng.

Đoạn Dịch lúc này còn đang lục lọi ở ba căn phòng trong sân, không buông tha bất kỳ manh mối nào.

Minh Thiên ôm vại đất rời Đài Thiên Táng, đi quân doanh phía nam.

Thời điểm sắp đến quân doanh, hắn mới tìm chỗ giấu mấy cục đá quỷ dị, tiện thể nhặt vài cục đá tương tự cất vào vại.

Còn Phương Đông Vũ và Đậu Sương, sau khi hai người trao đổi, quyết định rời doanh trại, bắt đầu đi Đài Thiên Táng, muốn xem tiến triển phá giải phó bản.

Giờ phút này, Hồng Hiền và Thư Dung Dung trốn sau một tảng đá lớn, vừa châu đầu suy nghĩ vừa bàn bạc đối sách.

Thư Dung Dung hỏi Hồng Hiền: "Anh nói tiểu binh kia, chính là npc có quan hệ tốt với Đoạn Dịch, vừa rồi rời khỏi Đài Thiên Táng có ôm một vại đất. Trong vại giấu cái gì vậy?"

Hồng Hiền lắc đầu: "Sao mà anh đoán được? Nhưng chắc là manh mối tương đối quan trọng. Không biết là npc hành động từ tư tâm giúp Đoạn Dịch, hay là làm theo cốt truyện phó bản."

Suy nghĩ một lát, Thư Dung Dung nói: "Dù là loại khả năng nào đều rất nguy hiểm nhỉ? Lỡ là đồ vật quan trọng của Đạt Quang, sau khi trở về phát hiện mất đồ, chắc chắn hắn sẽ nổi giận, có lẽ sẽ dẫn đến tăng tỷ lệ nguy hiểm chết người."

Lời Thư Dung Dung là phỏng đoán hợp lý.

Nguy hiểm phó bản sẽ tăng dần theo từng ngày.

Ở hai ngày đầu, người chơi có thể thoải mái thăm dò. Dù có kích hoạt nguy hiểm tử vong, thông thường Boss cũng sẽ không lạm sát kẻ vô tội trong hai ngày đầu. Cùng lắm là giết một hai người liền ngưng.

Nhưng càng về sau, hệ thống sẽ giảm dần hạn chế, rất có thể npc sẽ theo tiến triển cốt truyện mà tấn công người chơi dồn dập hơn.

Ý thức được điều này, nheo hai mắt nhìn sa mạc hoang vắng phía trước đang im ắng, Hồng Hiền nói: "Tóm lại, chúng ta cứ trốn ở đây quan sát cái đã, đừng tùy tiện hành động. Nhưng mà chỗ này cách hơi xa Đài Thiên Táng. Hiện tại Đoạn Dịch đã rời rừng hồ dương, chúng ta qua đó xem sao. Vừa rồi anh ấy ở đó một lúc lâu, hẳn là chỗ đó không nguy hiểm."

Thư Dung Dung đồng ý Hồng Hiền, hai người khom lưng rời tảng đá lớn, lặng lẽ chui vào rừng cây hồ dương.

Hai người song song trống trong cánh rừng một lúc lâu, từ lúc ánh bình minh tan hết đến khi trời trở nên nắng nóng.

Thấy bên ngoài tạm thời không có gì khác thường, Hồng Hiền điều chỉnh tư thế, rất là thảnh thơi nửa ngồi dưới đất.

Đầu dựa vào một gốc cây hồ dương, hắn ta nhìn Thư Dung Dung cười. "Lúc trước chưa có thời gian nói chuyện riêng với em. Rốt cuộc tình huống chiều hôm qua là như thế nào?"

Thư Dung Dung cũng nhìn hắn ta cười. "Còn có thể là như thế nào? Đương nhiên là em tốn một đồng hồ chảy ngược thời gian cứu anh. Ban đầu anh là người dẫm phải cục đá đấy."

Hồng Hiền nhìn cô ta, nói: "Nhưng chủ yếu là em thử xem cục đá đó có phải bẫy chết người hay không chứ gì?"

"Là thử, cũng là cứu anh. Sao anh lại hỏi như vậy chứ? Em tưởng chúng ta là cùng một loại người." Thư Dung Dung vén lọn tóc dài,

nghiêng đầu cười đến phong tình vạn chủng.

Thư Dung Dung thực sự rất xinh đẹp. Dù mặc trang phục thương nhân dơ hầy, dù phong trần mệt mỏi, khi cô ta nghiêng đầu vén tóc vẫn quyến rũ vô vàn, làm người khác không rời mắt được.

Nhìn cô ta hồi lâu, Hồng Hiền thở dài một hơi. "Nếu gặp nhau ở hiện thực, không có mấy chuyện sống sống chết chết, yêu đương với một cô gái như em chắc là thích lắm."

"Yêu đương có gì thú vị?" Thư Dung Dung cười nói, "Ngủ với em là được rồi."

Mặc dù là Hồng Hiền, nghe thế cũng có chút dở khóc dở cười.

Thoáng nhìn biểu tình hắn ta, lông mày nhướng nhẹ, Thư Dung Dung nói: "Sao anh kinh ngạc dữ vậy? Anh phải biết rõ bản tính của mình chứ, ở bên một người như anh, nếu em mà động lòng thì khác nào tự ngược bản thân. Em cần phải thông minh một chút nha."

Hồng Hiền nhún vai, nói: "Được, anh ngẫm lại hành vi của mình, phát hiện em nói cũng đúng. Nói thế thì, ở cùng một chỗ với em là hợp lý. Cao hứng thì ở bên nhau, hết hứng liền tách ra, miễn thời điểm ở bên nhau thấy vui là đủ rồi. Nếu anh luẩn quẩn trong lòng thật sự thích em, kiểu gì cũng bị em ngoại tình."

"Đúng đó." Thư Dung Dung cười như không cười nhìn hắn ta, chớp chớp đôi mắt, "Nếu chúng ta thật sự ở bên nhau, có lẽ em sẽ cho anh đội thật nhiều nón xanh nha."

Cứ thế, hai người trốn trong rừng cây trò chuyện một hồi lâu, trên sa mạc ngoài bìa rừng vang tiếng bước chân sàn sạt.

Hồng Hiền phát hiện động tĩnh trước, giơ tay ra hiệu cho Thư Dung Dung. Hai người khom lưng tới gần phương hướng truyền đến âm thanh, sau đó núp sau gốc cây nhìn hoang mạc bên ngoài... Là Phương Đông Vũ và Đậu Sương tới.

Hai người kia đi đến trước cửa Tây cũ nát thì ngừng lại.

Chỉ nghe Phương Đông Vũ nói: "Cửa bị khóa. Không nghe thấy tiếng tụng kinh, cũng không nghe thấy tiếng nói chuyện. Người chơi khác đều đi rồi sao? Cảm giác không đúng lắm."

Đậu Sương nhíu mày, theo bản năng lui về phía sau một bước. "Thế chúng ta đừng vào. Hay là chúng ta về quân doanh tìm bọn họ?"

Phương Đông Vũ nói: "Nhưng chúng ta từ quân doanh đi đến đây, trên đường không đụng mặt người chơi nào. Nếu bọn họ không ở Đài Thiên Táng, thì nghĩa là đã đi chỗ khác tìm manh mối. Nhưng cho dù người chơi không ở đây, tăng nhân cũng nên ở đây. Phải có người canh chỗ này mới đúng, nếu không lỡ ai lẻn vào tìm bí mật của Đạt Quang thì sao."

Đậu Sương hỏi: "Ý cô là... Đạt Quang sợ người khác phát hiện bí mật của mình, chắc chắn sai người canh chừng chỗ này?"

"Ừ. Cho nên nơi này không có tiếng tụng kinh, chắc chắn có vấn đề." Phương Đông Vũ suy nghĩ một lát, nói, "Có lẽ có người chơi dùng kế điệu hổ ly sơn. Ban ngày Đạt Quang đều không có mặt, chỉ cần dụ hai sư huynh đệ ra ngoài là người chơi có thể vào thăm dò."

"Vậy hiện tại cô tính toán thế nào?" Đậu Sương hỏi cô.

Phương Đông Vũ nhìn chung quanh, ánh mắt dừng ở rừng cây hồ dương hồi lâu, rồi chuyển tới tảng đá to bên cạnh. "Trốn sau cục đá kia đi. Trốn vào rừng cũng được, nhưng tôi sợ trong rừng có cơ quan. Chỗ đó thiếu ánh sáng, dễ đạp trúng bẫy. Chưa kể quá gần Đài Thiên Táng. Một khi xảy ra chuyện gì, chúng ta trốn sau cục đá sẽ dễ bỏ chạy hơn."

Nghe Phương Đông Vũ nói những lời này, Thư Dung Dung và Hồng Hiền trốn trong rừng hồ dương đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỗ Phương Đông Vũ dẫn Đậu Sương đi trốn, vừa khéo là tảng đá trước đó hai người họ đã trốn.

Nguyên nhân ban đầu họ chọn nó cũng tương tự Phương Đông Vũ.

Ban đầu Thư Dung Dung dự tính kế hoạch, nếu hai người Phương Đông Vũ đến và chọn vào trong rừng, cô ta và Hồng Hiền liền nhẹ chân rời đi. Đương nhiên, nếu cô ta và Hồng Hiền bị họ phát hiện, thì cũng chẳng sao, Thư Dung Dung không sợ xấu hổ, cùng lắm là sẽ mất một cơ hội quan sát Phương Đông Vũ mà thôi.

Một lát sau, thấy Phương Đông Vũ và Đậu Sương đã trốn sau tảng đá, Thư Dung Dung đưa mắt ra hiệu Hồng Hiền, hai người liền cách xa tảng đá đổi sang vị trí khác trong rừng cây.

Thư Dung Dung hạ giọng hỏi: "Anh cảm thấy Phương Đông Vũ có vấn đề không?"

Hồng Hiền hỏi lại: "Vấn đề gì?"

Thư Dung Dung nói: "Từ phó bản trước, nó luôn độc lai độc vãng, không tin tưởng bất kỳ ai, cũng không tổ đội cùng ai. Nhưng tại sao bây giờ chịu đi chung với Đậu Sương?"

Nhìn thoáng qua hướng Phương Đông Vũ, Hồng Hiền thấp giọng nói: "Ừ... Em lo là đúng. Tối qua chúng ta đều thấy Đồng Niệm tự sát, sáng nay chúng ta tới đây để xem Đồng Niệm bị phanh thây. Chúng ta đến chậm, không được chứng kiến, chuyện này tạm không bàn. Nhưng tóm lại chúng ta đều ôm suy nghĩ này mà tới..."

"Đậu Sương không muốn cùng chúng ta tới đây nhìn bạn thân bị phanh thây, cái này có thể hiểu. Nếu là Ổ Quân Lan đề nghị ở lại, lo cho trạng thái Đậu Sương, cũng có thể hiểu. Nhưng Phương Đông Vũ độc lai độc vãng ở lại... quá lạ. Em nghĩ thế nào?"

Thư Dung Dung cắn môi, sau đó nói: "Để em nhớ lại tình hình chiều hôm qua. Anh nhớ không, Phương Đông Vũ là người cuối cùng đến tập hợp?"

Chiều hôm qua, sau khi Thư Dung Dung gài Đồng Niệm, vẫn luôn quan sát và bắt chước Đồng Niệm.

Chờ đến khi thảo luận, dự cảm Đồng Niệm hơn phân nửa sẽ chết,

mà mình khẳng định sẽ không chết, Thư Dung Dung không bắt chước nữa, dứt khoát lên tiếng phân tích logic rõ ràng, cũng đưa ra suy luận về Vương phi, nhằm thuyết phục mọi người rằng tình trạng của mình và Đồng Niệm khác nhau.

Lúc ấy cô ta cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, đi một bước xem một bước.

Như thế, tuy rằng buổi tối Thư Dung Dung ngừng bắt chước Đồng Niệm, nhưng buổi chiều khi sự tình mới vừa phát sinh, cô ta vẫn còn quan sát Đồng Niệm để bắt chước. Cô ta giả vờ ngất xỉu, vờ thấy hoa đỏ. Trong lúc đó cũng xảy ra nhiều lần quay ngược thời gian.

Khi sử dụng đồng hồ quay ngược thời gian, chỉ có người sử dụng đạo cụ là có ký ức mười phút đó.

Bởi vậy Thư Dung Dung thiếu hụt một phần ký ức.

Chờ đến khi Đoạn Dịch tìm tới, Ổ Quân Lan giải thích cho Đoạn Dịch, Thư Dung Dung ngồi nghe mới biết hoàn chỉnh sự tình đã xảy ra.

Mà lúc ấy, Phương Đông Vũ không có mặt.

Đoạn Dịch hỏi Phương Đông Vũ đi nơi nào, có bị trúng bẫy rập hay không.

Thông qua Đoạn Dịch, Thư Dung Dung biết Phương Đông Vũ đã rời Đài Thiên Táng trước Đoạn Dịch, chạy qua chỗ bọn họ tập hợp. Nhưng đám người bọn họ, không ai gặp qua Phương Đông Vũ.

Ngay lúc mọi người bắt đầu lo lắng an nguy của Phương Đông Vũ, cô mới khoan thai tới muộn.

Thư Dung Dung nói với Hồng Hiền: "Anh có nhớ không, Phương Đông Vũ nói mình gặp một bà già, đến nhà bà già ngồi một lát nên mới tới chậm. Nhưng phụ cận làm gì có dân cư? Trên đường trở về, em có nghe thấy Bạch Tư Niên hỏi nó đi theo bà già trò chuyện cái gì. Nó không chịu nói, bảo là muốn giữ bí mật. Nhưng rất có

thể nó không hề gặp bà già gì hết."

Hồng Hiền hỏi cô ta: "Em đang nghi ngờ cái gì?"

Thư Dung Dung hiếm hoi nhăn mày, trầm mặt nhìn hướng Phương Đông Vũ. "Tất nhiên là em nghi nó thấy hết những việc em đã làm. Nếu thật là như vậy, nó giấu mình đủ sâu. Anh nhớ lại đi..."

"Lúc ấy em chưa xác định, không chắc hành vi của mình sẽ hại chết Đồng Niệm. Lúc ấy em chỉ áng chừng 50% sẽ chết. Nhưng vì qua màn, vì tra xét cốt truyện, muốn xem thử trên người Đồng Niệm sẽ phát sinh cái gì, em đã làm thế. Để đạt được mục đích, em còn giả bộ bất tỉnh, kéo dài thời gian, miễn cho có người dùng đồng hồ quay ngược thời gian."

"Nếu Phương Đông Vũ thật sự thấy từ đầu đến cuối, chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ nó không dùng đồng hồ quay ngược thời gian cứu Đồng Niệm. Đậu Sương không kịp cứu Đồng Niệm vì thiếu thời gian. Nhưng Phương Đông Vũ trơ mắt nhìn mọi thứ phát sinh. Nếu nó muốn, nó hoàn toàn có thể ngăn cản. Nhưng nó không. Trong mắt nó, tỷ lệ Đồng Niệm chết cũng là 50%, và nó chọn khoanh tay đứng nhìn."

Nghe đến đó, Hồng Hiền cũng nghiêm túc lên. "Nếu em ấy thật sự nhìn thấy toàn bộ, không chỉ không cứu Đồng Niệm, còn chạy đi tìm Đậu Sương... Điều này chỉ có thể thuyết minh, em ấy muốn lợi dụng Đậu Sương đối phó em, hoặc nói là... Đối phó hai ta."

Lại cắn môi, Thư Dung Dung nói: "Trước mắt ấn tượng về chúng ta là loại người lừa đảo, vô liêm sỉ, ngứa mắt nhưng chưa đến mức đại gian đại ác. Ván trước em giúp người sói giữ chân Đoạn Dịch, em còn có thể tìm lý do giải thích. Tóm lại hình tượng hai ta còn có thể cứu vãn. Nhưng nếu chuyện này bị Phương Đông Vũ vạch trần, đối với hai ta hoàn toàn bất lợi. Bạch Tư Niên, Vân Hạo... Em thấy bọn họ không phải người xấu. Lỡ bọn họ muốn diệt trừ chúng ta thì sao bây giờ? Huống chi..."

Thanh âm trở nên trầm thấp, Thư Dung Dung nói tiếp: "Huống chi Phương Đông Vũ thế này, nó muốn hợp tác cùng Đậu Sương đối phó chúng ta. Dù là như thế nào, chúng ta đều phải... Tiên hạ thủ

vi cường."

.

Khoảng mười phút sau.

Bên ngoài Đài Thiên Táng và tường xương khô, Vân Hạo và Bạch Tư Niên thở hồng hộc chạy tới.

Vừa rồi hai người chạy tới cửa Nam gọi tên Hồ Tấn, kêu hắn ta ra, lại chạy tới cửa Tây kêu Ổ Quân Lan.

Cuối cùng bốn người chạy tới tường viện gần ba căn phòng nhất, gọi tên Đoạn Dịch.

Vân-Bạch mới vừa hô hai tiếng Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan liếc cồn cát cách đó không xa có một bóng người hơi béo: "Hình như kia là nhị sư huynh, chúng ta mau chạy khỏi đây."

"Đệt, không chỉ có nhị sư huynh..." Hồ Tấn hung hăng nuốt ngụm nước bọt, ngón tay chỉ một hướng khác, "Bên kia có hai người... Đừng nói là tiểu sư đệ và, và Boss Đạt Quang!"

Nghe vậy ba người Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Bạch Tư Niên đồng thời quay đầu lại. Dưới ánh nắng chói chang, trên mặt cát vàng, hai bóng người một cao một thấp chậm rãi đi đến chỗ này.

Người đi trước chính là Đạt Quang.

Ông ta đội mũ nâu đỏ, trên mũ thêu rất nhiều hạt châu, mặc tăng y màu đỏ, thong dong đi tới gần.

Từ chỗ này nhìn qua, ông ta nện bước rất chậm.

Nhưng không biết vì sao tốc độ di chuyển cực kỳ mau, dường như chỉ trong nháy mắt đã đi được vài mét.

Ổ Quân Lan vừa liếc một cái liền bị hấp dẫn, cứ nhìn ông ta mãi.

Ông ta như người dẫn đường đến thế giới Tây Thiên cực lạc, ánh

mắt từ bi tràn ngập thương hại, quả thực khiến lòng người vô thức hướng tới.

Đầu gối chợt mềm nhũn, Ổ Quân Lan bừng tỉnh lấy lại tinh thần, phát hiện bản thân suýt nữa quỳ xuống lạy ông ta.

Sau lưng lập tức chảy mồ hôi, Ổ Quân Lan cố định lại tầm mắt... Đạt Quang thế mà đã đứng trước mặt mình.

Cả đám Vân Hạo, Bạch Tư Niên, Hồ Tấn đều đứng im tại chỗ, không một ai nhớ phải bỏ chạy.

Chương 150

Thời gian gần đến giữa trưa.

Cát sỏi bị nắng phơi thành màu vàng rực, gió thổi qua như nổi lửa, từng cồn cát nhấp nhô đốt thành biển lửa.

Bất cứ ai đứng trên sa mạc đều không dễ chịu. Đỉnh đầu là mặt trời chói chang, dưới chân là cát vàng nóng bỏng, cơn gió khô khốc thổi vào sườn mặt như bàn ủi nóng lướt qua da mặt.

Ở phó bản này Ổ Quân Lan bỏ giày cao gót đi giày vải nhưng đệm lót hơi thiếu, thêm việc trốn ngoài cửa Tây cả buổi sáng, lòng bàn chân cô bị phồng rộp nặng.

Cô khó chịu toàn thân, phải dùng hết toàn lực để kiên trì tới bây giờ.

Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Đạt Quang, cô chợt có cảm giác rất thần kỳ, cơn khó chịu bay biến sạch. Thấy Đạt Quang như tắm mình trong gió xuân, nó không chỉ giới hạn về cảm giác, mà tựa như thật sự ảnh hưởng đến trạng thái si.nh lý cơ thể.

Ý thức được điều này, Ổ Quân Lan vừa cảm thấy huyền diệu, vừa cảm thấy người này sâu không lường được. Tim cô đập nhanh, lại lần nữa lâm vào trạng thái hỗn loạn.

Đạt Quang đang đi tới gần cô, dường như có một hàng hoa bỉ ngạn mọc phía sau hắn ta. Loài hoa này đỏ tươi mỹ lệ, nở thẳng lối thành một con đường, có thể dẫn cô đến thế giới cực lạc.

"Này..."

Trong sân bỗng vang giọng Đoạn Dịch.

Tiếng kêu này kéo hồn Ổ Quân Lan trở lại, cô không dám nhìn Đạt Quang nữa, lập tức nghiêng đầu. Trong nháy mắt ấy, trên trán cô đổ mồ hôi lạnh, giọt mồ hôi thấm ướt lông mi chảy dọc sống mũi.

Cô hung hăng lau mặt, lại tát mình một cái, ý đồ đánh tỉnh bản thân.

Cách một bức tường, Đoạn Dịch nhìn thấy tiếng kêu của mình đánh thức được nhóm Ổ Quân Lan, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu trước đó, anh nghe thấy tiếng đồng đội kêu gọi mình bên ngoài, nhưng anh còn có vài chỗ chưa thăm dò xong nên rời phòng hơi chậm.

Anh không ngờ sau khi chạy ra sân, xuyên qua tường thấp thấy một cảnh cực kỳ quái dị... Tất cả đồng đội đều ngơ ngác đứng im nhìn một hướng, để một người mặc đồ đỏ đi đến trước mặt bọn họ.

Thân phận người mặc đồ đỏ không khó đoán, chính là Đạt Quang.

Tiểu sư đệ đi theo Đạt Quang, nhị sư huynh cách đó không xa đang chạy tới từ một hướng khác. Mà Vân Hạo và Bạch Tư Niên vốn dẫn sư huynh đệ đi chỗ khác lại đang đứng bên cạnh Ổ Quân Lan, Hồ Tấn.

Nhìn thấy cảnh này, Đoạn Dịch lập tức hiểu tình hình.

Kế điệu hổ ly sơn bị phát hiện, tiểu sư đệ tìm được Đạt Quang, cùng Đạt Quang nhanh chóng trở về.

Biết hai sư đệ bị trúng kế, thương nhân Hoa Quốc lẻn vào phòng mình, bí mật của mình rất có thể đã bị lộ, chắc chắn Đạt Quang sẽ nổi giận, muốn xuống tay xử lý mấy người Vân Hạo.

Tất cả bọn họ đều lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, nguy cơ chết người.

Cùng lúc đó, Đoạn Dịch thay đổi cái nhìn về Vân Hạo và Bạch Tư Niên. Anh nghĩ mình có thể bọn họ kéo họ về phe mình, trở thành đồng đội đi đến cuối cùng.

Nhanh chóng phân tích rõ ràng thế cục, Đoạn Dịch lấy hai cây dù đen trong balo ra, giương giọng hô "Này", hấp dẫn sự chú ý của

Đạt Quang.

Thu tầm mắt nhìn đồng đội về, Đoạn Dịch phát hiện Đạt Quang mặt vô biểu tình nhìn về phía mình.

Tròng mắt ông ta đen thui, là người mù thật.

Nhưng trong mắt lại chứa đầy thông tuệ vạn vật, biểu cảm trên mặt vô cùng thong dong thông thấu.

Vừa rồi Đoạn Dịch thấy đồng đội bị Đạt Quang ảnh hưởng, nên khi Đạt Quang nhìn lại đây, anh chỉ liếc sơ một cái liền dời tầm mắt.

Lúc này Đoạn Dịch chú ý tới nhị sư huynh đã chạy tới.

Hắn ta vừa lau mồ hôi vừa dùng ánh mắt oán trách nhìn về phía những "thương nhân Hoa Quốc". "Các ngươi... Các ngươi thế mà dám làm ra loại chuyện này! Uổng cho ta tin tưởng các ngươi, tưởng các ngươi là bạn bè, tò mò về văn hóa chúng ta!"

Nói xong câu đó, nhị sư huynh nói với Đạt Quang: "Xin lỗi đại sư huynh, lẽ ra đệ nên nghe nghe lời sư huynh, không nên mắc mưu họ, ít nhất là có một người ở lại trông chừng chỗ này."

Nhị sư huynh vội vàng mở khóa cửa Tây, dẫn đầu vọt vào. "Còn tốt còn tốt, tường xương khô không bị sao. Bằng không những vong linh không thể bình yên đi đến Tây Thiên cực lạc!"

Biểu hiện của nhị sư huynh không giống giả bộ, một loạt hành vi cũng dễ phân tích.

Nếu để ý đồ vật giấu trong phòng, hắn ta sẽ chạy vào phòng kiểm tra trước.

Nhưng hắn ta không làm thế, phản ứng đầu tiên là xác nhận tường xương khô còn nguyên vẹn hay không. Hơn nữa lời hắn ta nói đều liên quan đến việc vong linh lên Thiên giới.

Chứng tỏ hắn ta thật sự quan tâm các vong linh, cũng tin rằng việc

mình làm là tốt, là giúp các vong linh đi đến thế giới cực lạc.

Hắn ta không lo lắng bí mật trong phòng mình bị Đoạn Dịch phát hiện, bởi vì hắn ta không có bí mật.

Nhưng đại sư huynh Đạt Quang thì khác.

Ánh mắt đảo qua Đạt Quang, Đoạn Dịch thấy khuôn mặt ông ta hơi âm trầm.

Trong lòng tính toán, Đoạn Dịch dời tầm mắt, không e dè nói to với Ô Quân Lan: "Mọi người chạy mau. Tôi đang cầm đồ vật quan trọng, bọn họ muốn lấy lại sẽ tìm tôi."

Nói tới đây, Đoạn Dịch lắc túi trong tay. Mặt túi căng phồng, dường như đã vơ vét không ít thứ tốt.

Nhị sư huynh nhìn về phía Đoạn Dịch, kinh ngạc nói: "Ta tưởng các ngươi có thù oán với ai, muốn đập phá đầu hắn, ngăn cản linh hồn hắn lên trời cao, nhưng các ngươi không đụng vào tường xương khô... Rốt cuộc các ngươi tới làm gì?"

"Tiền tài ngoại vật chúng ta không coi trọng, ngươi thích lấy thì lấy. Nếu ngươi thiếu tiền thì nói một tiếng với ta, chúng ta sẽ cho ngươi, coi như bố thí. Ngươi đâu cần dùng mưu kế lừa gạt chúng ta? Chưa kể chúng ta cũng nghèo, không có bao nhiêu tiền tài, đâu có gì đáng giá để các ngươi trộm?"

"Cái này hả... Sao không hỏi đại sư huynh các anh?" Đoạn Dịch không nhìn Đạt Quang, nhưng lại khiêu khích vẫy túi hướng hắn ta, "Đá vẽ hoa bỉ ngạn, bức tranh cuộn vẽ công chúa Tiểu Ca, tôi đều lấy hết. Đại sư Đạt Quang... Rốt cuộc ông có âm mưu gì? Ông có sợ tôi vạch trần ông..."

Đạt Quang mở miệng, ngắt lời Đoạn Dịch.

Ông ta nói với nhị sư huynh: "Trong phòng ta có giáo lí quan trọng, có lẽ hắn trộm giáo lí. Tuy không phải là không thể cho thế nhân xem, nhưng nếu bọn họ bóp méo giáo lí, lừa mọi người rằng hắn có giáo lí Tượng Hùng quốc. Bôi nhọ bổn giáo tạm không bàn, nếu

hắn hại bá tánh nhầm đường lạc lối, tâm sinh ma chướng, vậy thì không ổn."

Nói đến đây, ông ta nói với nhị sư huynh và tiểu sư đệ: "Thương nhân Hoa Quốc bụng dạ khó lường, các đệ ở lại đây đuổi bọn họ đi. Ta đi xem giáo lí còn hay không, rồi quyết định xử lý việc này như thế nào."

Hai mắt không nhìn Đạt Quang, nhưng Đoạn Dịch có thể cảm giác được cặp mắt đen hun hút vừa liếc qua mình.

Cái liếc mắt ấy cực có lực uy hiếp, cách xa như vậy Đoạn Dịch vẫn cảm giác được ông ta đang tức giận.

Đoạn Dịch hồn nhiên không sợ, cao giọng kêu đám Ổ Quân Lan: "Mau chạy hướng nam! Tôi chạy hướng bắc!"

Đoạn Dịch đeo ba lô lên vai, nhanh chóng chạy vài bước lấy đà, nhảy vụt lên cao, vài giây đã nhảy ra ngoài tường viện. Vững vàng đáp xuống đất, anh không quay đầu nhìn bất kỳ người nào mà cắm đầu chạy hướng bắc.

Đương nhiên tuy chạy rất nhanh, anh vẫn phân tâm lưu ý mặt cát, tránh cho mình dẫm trúng bẫy.

Thấy thế, Ổ Quân Lan đứng ngoài cửa Tây cực kỳ lo lắng.

Đoạn Dịch chạy một hướng khác, mục đích của anh ai cũng hiểu.

Chờ sau khi Đạt Quang xác nhận đồ vật mình bị mất, chắc chắn sẽ đuổi theo anh. Các người chơi có thể chia nhóm chạy hai hướng, còn hắn ta chỉ có thể đuổi theo một hướng.

Dưới tình huống này, hắn ta sẽ chọn đuổi theo Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch làm thế để dụ Đạt Quang đuổi theo mình, đảm bảo an toàn cho nhóm Ổ Quân Lan.

"Đoạn Dịch..." Ổ Quân Lan không nhịn được tiến lên một bước.

Vân Hạo lập tức giữ cô lại: "Tranh thủ Đạt Quang đang tìm đồ, hai sư huynh đệ còn lại không có sát ý, chúng ta mau chạy. Nếu không phí công Đoạn Dịch tính toán."

"Đúng. Tôi tin anh ấy có thể nghĩ cách thoát thân. Chị cũng nên tin anh ấy." Bạch Tư Niên cũng khuyên một câu, "Chúng ta mau đi tìm Minh Thiên. Anh ta có thể giúp Đoạn Dịch."

Đoạn Dịch đã chạy về hướng bắc, nếu đám bọn họ cứ đứng im chần chừ, chờ Đạt Quang ra khỏi phòng, đám bọn họ sẽ khó thoát thân. Đến lúc đó chưa biết chừng Đạt Quang sẽ bắt đám bọn họ, lợi dụng uy hiếp Đoạn Dịch, uổng công Đoạn Dịch. Hiện tại chạy đi tìm Minh Thiên hỗ trợ là biện pháp tốt nhất.

"Được, chúng ta chạy." Trong lòng gian nan hạ quyết định, hung hăng cắn chặt răng, Ổ Quân Lan nhanh chóng xoay người, chạy hướng quân doanh phía nam.

Lúc này cô mới phát hiện, phía trước có một bóng người đã chạy xa lắc thành một dấu chấm trên sa mạc.

Người đó tất nhiên là Hồ Tấn.

Từ lúc Đoạn Dịch kêu một tiếng "Này", hắn ta liền bỏ chạy.

"Chạy trốn còn nhanh hơn thỏ!" Bạch Tư Niên cũng thấy Hồ Tấn co giò chạy xa. Cậu cười mắng một câu, cùng Vân Hạo đuổi theo Ổ Quân Lan.

Cứ thế, Đoạn Dịch chạy hướng bắc; bốn người Bạch-Vân-Ổ-Hồ chạy hướng nam.

Thư Dung Dung và Hồng Hiền trốn trong rừng hồ dương không dám ra; bên cạnh cách đó không xa Phương Đông Vũ và Đậu Sương cũng cẩn thận ẩn nấp.

Tình hình bốn người này khá là vi diệu. Bọn họ phòng bị lẫn nhau, thậm chí đối địch nhau, nhưng giờ phút này lại hành động nhất quán một cách thần kỳ.

Bọn họ đều cho rằng, một khi đi ra ngoài, bị đồng đội khác phát hiện thì không sao, quan trọng là NPC nhìn thấy sẽ bị giận chó đánh mèo.

Theo góc nhìn bọn họ, tuy các người chơi bên kia đã bỏ chạy, nhưng Đạt Quang đã thấy mặt và biết những ai đã chọc thủng bí mật của mình.

Như vậy dù mọi người đều là "thương nhân Hoa Quốc", về sau Đạt Quang sẽ ưu tiên đối phó bên Đoạn Dịch. Bên bọn họ chỉ cần không đi ra lộ mặt, tóm lại sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Ngoài ra, bọn họ trốn ở chỗ này còn có thể xem diễn biến cốt truyện tiếp theo, biết Đạt Quang muốn làm gì.

Ôm ý tưởng như nhau, bốn người không rời đi, rất có xu thế núp tại chỗ đến thiên hoang địa lão.

Bốn người không chờ bao lâu đã thấy Đạt Quang đi ra từ cửa Tây.

Bọn họ không dám nhìn thẳng vào mắt hắn ta, đều cúi đầu nhìn chân mình.

Đạt Quang và nhị sư huynh đi ra cửa. Đạt Quang nghiêm túc dặn sư đệ vài câu, rồi đi hướng phía bắc.

Quả nhiên hắn ta chọn đuổi theo Đoạn Dịch.

Nhị sư huynh và tiểu sư đệ tạm thời canh giữ ở cửa Tây. Biểu tình cả hai đều cực kỳ khó coi, vừa khổ sở lẫn hối hận.

Nhìn hai người bọn họ, Hồng Hiền rục rịch, tính đi đến dò hỏi.

Thư Dung Dung lập tức giữ hắn ta, thấp giọng nói: "Anh quên đám Phương Đông Vũ hả."

Cô ta vừa dứt lời liền thấy Phương Đông Vũ kéo Đậu Sương ló ra khỏi tảng đá.

Hai người đi đến trước mặt nhị sư huynh, bắt chuyện hỏi thăm gì

đó.

Nhị sư huynh vừa thấy hai cô liền đổi sắc mặt, cho rằng thương nhân Hoa Quốc đều có vấn đề.

Chỉ thấy Phương Đông Vũ chắp tay trước ngực, thần sắc khẩn thiết mà nói vài câu, lúc này nhị sư huynh mới buông cảnh giác, dẫn Phương Đông Vũ vào sân trò chuyện đôi câu.

Không bao lâu sau, Phương Đông Vũ và Đậu Sương cùng nhau đi phía nam, có vẻ là quay về quân doanh.

Chờ hai người đi xa, Thư Dung Dung kéo Hồng Hiền chậm rãi ra khỏi rừng hồ dương đi đến trước cửa Tây.

"Không biết vừa rồi Phương Đông Vũ nói cái gì, nói nhỏ quá. Chúng ta đi hỏi nhị sư huynh." Thư Dung Dung nói.

"Ừ." Hồng Hiền gật đầu, cùng cô ta đi vào trong sân.

Nhị sư huynh đang ngồi trong sân, mặt mày còn gọi là nhu hòa.

Tiểu sư đệ nóng tính hơn nhị sư huynh, lập tức trừng mắt nhìn Thư Dung Dung và Hồng Hiền.

"Chúng tôi không cùng nhóm với bọn họ. Đại sư còn nhớ không, buổi sáng lúc bọn họ lôi kéo hai người nói chuyện, chúng tôi đã đi rồi. Tuy đều là thương nhân Hoa Quốc, nhưng chúng tôi không biết bọn họ muốn làm gì mà!"

Thư Dung Dung khẩn thiết mà nói, "Từ trước đến nay Hoa Quốc và Lâu Lan có quan hệ tốt, với Tượng Hùng quốc cũng không tồi. Nếu bọn họ làm ra hành động tổn hại Tượng Hùng hoặc Hoa Quốc, sẽ làm ảnh hưởng danh dự Hoa Quốc! Vậy nên nếu bọn họ có âm mưu gì, mong hai anh không ngại nói cho chúng tôi biết, để chúng tôi giúp hai anh ngăn cản bọn họ! Thế... Bọn họ trộm thứ gì rồi?"

Nhị sư huynh nhịn không được nói: "Các ngươi quá kỳ quái. Cô gái nhỏ vừa rồi cũng nói giống cô. Đừng nói với ta đám thương nhân các ngươi chia nhóm khác nhau."

Thư Dung Dung nói: "Ai da đại sư, anh nói cho chúng tôi biết đi. Chúng tôi quen bọn họ thật nhưng đừng so sánh chúng tôi với họ! Tôi nhất định sẽ giúp anh nghĩ cách!"

"Hừ. Dù sao đều là các ngươi sai, có gì mà ta không thể nói." Nhị sư huynh nói, "Các ngươi người lừa ta và tiểu sư đệ đi ra ngoài, sau đó ăn trộm đồ vật rất quan trọng trong phòng đại sư huynh!"

"Đồ vật đó là gì?" Thư Dung Dung hỏi.

"Không biết!" Nhị sư huynh tức đến mức râu lắc qua lắc lại, "Đại sư huynh nói là giáo lí tối cao của bổn giáo. Nếu người ngoài sử dụng bậy bạ sẽ hại mạng người!"

Cùng nhị sư huynh trò chuyện thêm vài câu, Thư Dung Dung và Hồng Hiền rời đi.

"Đồ vật hại mạng người?" Thư Dung Dung nhìn Hồng Hiền, "Anh còn nhớ không, thời điểm tiểu binh rời đi có cầm theo một vại đất? Thứ đồ kia nhìn có vẻ rất nặng. Có thể là..."

Hồng Hiền phản ứng lại: "Là đá hại người?"

"Rất có khả năng. Chúng ta về quân doanh xem thử!" Thư Dung Dung nói, "Nếu thật là loại đá này, chúng ta phải đề phòng Phương Đông Vũ lợi dụng nó hại chúng ta. Không thể để bọn họ đắc thủ!"

.

Chạy thẳng một đường rất xa về phía bắc, mặt trời chói chang càng ngày càng nóng rực, cát sỏi dưới chân cũng càng ngày càng nóng bỏng. Chạy trên sa mạc là một việc cực kỳ tiêu hao thể lực và hơi nước, nhưng vì tranh thủ thời gian cho các đồng đội, Đoạn Dịch vẫn cắn răng kiên trì.

Bỗng nhiên anh cảm thấy thời tiết mát mẻ hơn, gió mát thổi vào mặt, trước mặt xuất hiện một hồ nước. Giữa sa mạc xuất hiện cây xanh, cứ như nháy mắt dịch chuyển từ sa mạc tới Giang Nam.

Ý thức được bất thường, Đoạn Dịch lập tức dừng bước chân, đập vào trán mình để bản thân tỉnh táo lại, đừng bị ảo giác lừa.

Hồ nước trước mặt biến mất, thời tiết cũng khôi phục độ nóng.

Thở phào một hơi, Đoạn Dịch xoay người, nhìn thấy Đạt Quang cách đó không xa đang chậm rãi đi tới gần mình.

Đạt Quang mặc đồ đỏ đi trên sa mặc vàng kim trông như một ngọn lửa bay lơ lửng.

Đoạn Dịch phản ứng lại, vừa rồi mình đưa lưng về phía hắn ta không nhìn ông ta, thế mà vẫn bị ảnh hưởng. Sức mạnh của Đạt Quang mạnh đến vượt quá tưởng tượng... Có nhìn vào mắt hắn ta hay không vẫn bị mê hoặc. Xem ra ông ta có thể tự do khống chế mục tiêu.

Đoạn Dịch nhận ra, vừa rồi mình ở trong sân không bị ảnh hưởng đơn thuần là vì lúc ấy ông ta chưa muốn ra tay.

Nhưng mà, tuy rằng Đạt Quang cực kỳ mạnh, nếu đã chính diện chạm mặt, Đoạn Dịch dứt khoát không lùi mà tiến.

Bước một bước đến gần Đạt Quang, Đoạn Dịch hỏi: "Nghe nói ông có một cây bút. Tôi không tìm được cây bút đó trong phòng ông. Tôi đoán là ông giữ cây bút đó trên người. Có thể cho tôi nhìn một cái không? Tôi thật sự rất tò mò, không biết thứ do nó vẽ thành có thể biến thành vật thật không?"

Nhìn Đoạn Dịch, Đạt Quang cười nhạt.

Bởi vì trời sinh mắt mù, đôi mắt ông ta không chút ánh sáng.

Cũng vì nguyên nhân này, đồng tử ông ta cực kỳ đen và tĩnh.

Bị đôi đồng tử ấy nhìn thoáng qua, Đoạn Dịch như bị rơi xuống biển sâu không đáy, lại như bị hút vào hố đen vũ trụ tối tăm.

Đôi mắt Đạt Quang là thế giới tăm tối, sẵn sàng nuốt chửng con người ta bất kỳ lúc nào.

"Theo ý của ngươi, ta tạo ra cây bút ấy để làm gì?" Đạt Quang hỏi Đoạn Dịch.

"Tôi không biết. Nhưng tôi biết cuối cùng ông chắc chắn sẽ chết. Ông chết, cây bút sẽ theo ông mai táng dưới nền đất. 4000 năm sau, sẽ có người đào cây bút đó lên, vẽ ra một bức tranh. Bởi vậy, chúng tôi mới có thể quay về 4000 năm trước. Đại khái là như vậy, ai biết được..." Đoạn Dịch cười nói, "Có lẽ ông sẽ tự sát? Hiện giờ ông làm ác giết người, cho nên chúng tôi mới đến đây, sẽ giết ông và cứu vớt mọi người. Nhưng quay đầu ngẫm lại, hình như là ông đưa chúng tôi tới đây. Thế nên vì sao cây bút đó được tạo ra, tại sao chúng tôi tới đây, ông phải tự hỏi bản thân mình."

"À, thật không... Là vậy sao..." Đạt Quang chớp mắt, trên mặt vẫn treo nụ cười từ bi, "Nhưng kết cục mà ta nhìn thấy không phải như vậy."

"Đôi mắt của ông... Có thể nhìn thấy tương lai?" Đoạn Dịch nhìn kỹ Đạt Quang, cũng vô thức nắm chặt cây dù trong tay, phòng ngừa Đạt Quang bỗng ra tay giết mình.

Nghe Đoạn Dịch hỏi, Đạt Quang gật đầu: "Mắt mù bẩm sinh là về mặt si.nh lý. Cặp mắt này không nhìn thấy trần thế, ngược lại có thể thấy được vật ở ngoài trần thế."

"Thần phật ban cho ta pháp lực vô thượng, mở ra cánh cửa tâm hồn. Một khi cánh cửa tâm hồn mở ra, chuyện xảy ra nơi bốn phương tám hướng, nơi quá khứ tương lai, chỉ cần lòng ta hướng đến là có thể nhìn thấy. Có qua có lại, đôi mắt ta xá đi thế tục, để được nhìn thấy thiên địa rộng lớn hơn."

"Lòng hướng đến là có thể nhìn thấy?" Đoạn Dịch nhún vai, căn bản không nghe lọt lời mê hoặc nhân tâm của ông ta. Anh trào phúng, "Thế tại sao ông không dự đoán được tôi sẽ vào phòng ông ăn trộm đồ? Chả lẽ gọi là thất sách?"

"Không thấy ngươi đến Đài Thiên Táng vì lòng ta không nghĩ tới mà thôi." Đạt Quang nói, "Muốn chứng minh ta có thể nhìn thấy ngàn dặm; hoặc có thể nhìn thấu nội tâm ngươi hay không, cũng

không khó. Thí dụ như hiện tại ta đặt tâm mình trên người ngươi, liền thấy được tương lai và quá khứ của ngươi. Người ngươi thương nhớ tên là Minh Thiên, đúng không?"

"Ồ?" Đoạn Dịch nhướng mày, "Ông có thể nhìn thấy em ấy đang làm gì không?"

"Đương nhiên. Hắn đang ở... Quân doanh? Hiện tại lòng ta đã đến quân doanh, ngươi không ngại cùng ta... Xem hắn đang làm gì chứ. Ngươi xem... Đằng kia..."

Đạt Quang duỗi tay chỉ một hướng nào đó trên sa mạc, Đoạn Dịch ôm thái độ coi thường khịt mũi nghiêng đầu nhìn theo, ai ngờ khiến anh ngây ngẩn cả người... Anh thấy một ảo ảnh.

Trên sa mạc trống trơn xuất hiện hình ảnh quân doanh.

Có một người ôm vại đất đi đến gần quân doanh, sống lưng đĩnh đạc thẳng tắp, thân hình cao dài, đúng là Minh Thiên.

Minh Thiên vòng ra phía sau quân doanh cách xa khu lều người chơi, tìm một chỗ đào hố, đổ các cục đá trong vại xuống hố, gạt cát lấp hố, cuối cùng đẩy một tảng đá lớn đè lên chỗ vừa lấp, che kín mấy cục đá vẽ hoa bỉ ngạn.

Làm xong xuôi, hắn trở lại quân doanh đi vào một lều, nói chuyện với một tiểu binh.

Tiểu binh kia nghe xong gật đầu, mau chóng chạy ra ngoài.

Cảnh này cùng những gì Đoạn Dịch nói qua với Minh Thiên giống y đúc... hắn sẽ nhờ tiểu binh biết vẽ tranh mô phỏng hoa trên cục đá, để Đoạn Dịch thí nghiệm các đồng đội.

Nhìn đến đây, Đoạn Dịch không khỏi dời tầm mắt liếc Đạt Quang một cái. Đúng là hắn ta có chút bản lĩnh.

Có hai khả năng. Thứ nhất là Đạt Quang thực sự nhìn thấy được chuyện xảy ra ở ngàn dặm, cho nên ảo ảnh ông ta cho Đoạn Dịch xem, chính là tình hình thực tế bên chỗ Minh Thiên.

Thứ hai là ông ta có thuật đọc tâm. Ông ta chỉ đọc được suy nghĩ Đoạn Dịch, rồi dựa vào đó chế tạo ảo ảnh.

Nhưng xét thấy sự tình bên Minh Thiên trong ảo ảnh rất chi tiết, Đoạn Dịch thiên hướng khả năng thứ nhất.

Đó là Đạt Quang thật sự thấy được Minh Thiên đang làm gì, đồng thời bày ra cho anh xem.

Ngoài ra, từ thời gian phỏng đoán, ảnh ảo ông ta biến ra khả năng cao không phải là chuyện đang xảy ra, mà là quá khứ vừa xảy ra không lâu.

Hồ nghi liếc Đạt Quang, Đoạn Dịch kéo tầm mắt về phía ảo ảnh.

Anh thấy sau khi tiểu binh rời đi, Minh Thiên về lều của mình, đặt vại đất trống không lên bàn đá. Lúc sau hắn đi vào lều người chơi xem thử. Trong lều trống trơn, không thấy bóng người chơi nào.

Thấy thế, Minh Thiên đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, rời quân doanh, lại đi tới chỗ vừa mới chôn đá vẽ hoa.

Kế tiếp, Minh Thiên làm một động tác không thể ngờ.

Hắn dịch tảng đá to sang bên cạnh một chút, làm lộ phần cát lộn xộn.

Rồi sau đó hắn đi qua đi lại, để lại nhiều dấu chân, cố ý ám chỉ rằng chỗ này chôn đồ.

Thấy cảnh này, trong lòng nổi dự cảm xấu, Đoạn Dịch nắm chặt tay.

Anh nghe thấy thanh âm Đạt Quang nói. "Chà, xem ra vị tên Minh Thiên này... Cũng là kẻ ác độc. Ngươi muốn dùng đồ giả kiểm chứng đồng đội, hắn lại muốn tương kế tựu kế, khiến bọn họ giết hại lẫn nhau."

"Em ấy sẽ không làm như vậy." Đoạn Dịch quay đầu tức giận trừng

Đạt Quang, sau lưng chảy mồ hôi lạnh.

Đạt Quang dùng biểu cảm thương hại nhìn anh: "Ta nói rồi ta có thể nhìn thấy tương lai. Ngươi có muốn mượn đôi mắt ta, nhìn xem các đồng đội ngươi... Sẽ có kết cục như thế nào không?"

Chương 151

Một cụm mây trắng nơi chân trời bay tới, che bớt ánh nắng mãnh liệt.

Đứng dưới bóng mây trên sa mạc, Đoạn Dịch nhắm mắt lại hít một hơi, sau đó mở mắt hung hăng thở ra, nhìn về phía Đạt Quang: "Lời ông nói có một nghịch lý thời gian."

"À, phải không? Nghịch lý gì?" Đạt Quang hỏi.

Đoạn Dịch nói: "Theo lời ông nói, ông có thể đứng ngoài thời gian, nhìn thấy quá khứ và tương lai, đúng không?"

"Đương nhiên. Đây là đôi mắt thần ban cho ta, cùng các ngươi bất đồng. Ta đã cho ngươi xem."

Đoạn Dịch cười lạnh: "Nhưng nếu tôi nhìn thấy tương lai đồng đội tàn sát nhau, tôi có thể thay đổi "tương lai" trước khi nó tới. Thế ông nói cho tôi nghe, "tương lai" mà ông nhìn thấy sẽ là cái gì?"

Đạt Quang bình tĩnh đáp lại: "Nếu ngươi thay đổi, nội dung ta nhìn thấy sẽ tùy theo thay đổi."

Đoạn Dịch cười hỏi: "Nghĩa là vận mệnh có thể bị thay đổi? Vậy tương lai ông nhìn thấy là tương lai nào? Đổi cách nói khác, tương lai trong mắt ông là cái gì? Cái ông nhìn thấy không giống thực tế phát sinh, đấy là nghịch lý thời gian."

"Không. Ngươi sai rồi. Vận mệnh không thể bị thay đổi. Chỉ cần là ta nhìn thấy, nó chắc chắn sẽ phát sinh." Đạt Quang nói, "Như lời ta vừa nói, nếu ngươi tạo sự thay đổi, thứ ta nhìn thấy cũng sẽ bị thay đổi, nhưng chỉ có chi tiết quá trình phát triển sự tình là thay đổi thôi. Kết cục sẽ không thay đổi. Cho nên dù ngươi có làm như thế nào, chuyện nên xảy ra đều sẽ phát sinh, khác nhau ở chỗ xảy ra sớm hoặc trễ hơn một chút mà thôi."

"Được, ông giải thích rất rõ, tôi đã hiểu. Chẳng qua một khi đã như

vậy... Tôi cần gì phải xem cái gọi là "tương lai". Nên tới phải tới, tôi trả giá nỗ lực cũng không thay đổi được kết cục gì. Tôi chọn không xem."

Nói đến đây, Đoạn Dịch giơ tay chỉ hướng hải thị thận lâu, nhìn Đạt Quang bễ nghễ cười: "Bao gồm những chuyện xảy ra bên Minh Thiên, tôi cũng không cần xem. Mắt thấy chưa chắc là thật. Mắc cái gì tôi phải tin ông kẻ truyền giáo lừa đảo? Tôi chỉ tin mỗi mình Minh Thiên."

"Ngươi không muốn xem... cũng phải xem." Thanh âm Đạt Quang nghiêm khắc truyền đến, như sấm sét vang bên tai Đoạn Dịch. Ngay sau đó hải thị thận lâu cách đó không xa bay tới gần Đoạn Dịch, cuốn cả người anh vào.

Sau một lúc lâu, Đoạn Dịch phát hiện mình đã tới quân doanh. Một tiểu binh đi tới chỗ anh, anh vẫy tay với tiểu binh, nhưng tiểu binh không nhìn thấy anh, lập tức đi xuyên qua cơ thể anh.

"Tương lai" được chiếu phát như một bộ phim 3D chân thật không gì sánh kịp, Đoạn Dịch đang ở trong đó, lại không có quyền can thiệp.

Kẹt trong hải thị thận lâu, chạy đủ các phương hướng, Đoạn Dịch phát hiện mình không thể rời khỏi nơi này.

Anh dứt khoát không chạy nữa. Tới đâu hay tới đó, anh không ngại nhìn xem Đạt Quang muốn làm cái quỷ gì, và anh ở chỗ này sẽ nhìn thấy cái gì.

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch đi tới lều của Minh Thiên.

Không thấy Minh Thiên, trong lều trống trơn.

Đoạn Dịch ngồi đại xuống, lẳng lặng đợi một lát thì có người đến... là Phương Đông Vũ.

Đoạn Dịch thấy Phương Đông Vũ, nhưng Phương Đông Vũ hải thị thận lâu không thấy anh.

Sau khi vào, Phương Đông Vũ lục tìm khắp nơi, ánh mắt dừng trên vại gốm.

Cô đi tới nhìn vào, trong vại rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Một lát sau sau, ngoài cửa vang tiếng Đậu Sương. "Cô tìm được chưa?"

Nghe thấy lời này, Đoạn Dịch nghe liền biết người bên ngoài là Đậu Sương, đang canh chừng cho Phương Đông Vũ.

Đậu Sương dứt lời, Phương Đông Vũ liền buông vại gốm đi ra ngoài.

Đoạn Dịch đi theo, nghe thấy Phương Đông Vũ nói với Đậu Sương: "Tìm được một vại gốm rỗng khắc văn tự Tượng Hùng quốc, tôi từng thấy văn tự này ở Đài Thiên Táng. Thứ Đoạn Dịch nhờ NPC kia mang từ phòng Đạt Quang về đây chắc hẳn là vại gốm này."

"Cô cho rằng vại gốm từng chứa cục đá hại chết Niệm Niệm?" Đậu Sương hỏi, "Nhưng hiện tại vại ở đây, không thấy cục đá nào. Cục đá đi đâu rồi?"

Phương Đông Vũ ngẫm nghĩ, mắt sáng lên: "Tôi biết rồi, chắc chắn là chủ ý của Đoạn Dịch. Vân Hạo và Bạch Tư Niên dùng kế điệu hổ ly sơn, dẫn nhị sư huynh và tiểu sư đệ đi, Đoạn Dịch ở lại tra xét. Cho nên chắc chắn Đoạn Dịch tìm được cục đá này."

"Đoạn Dịch làm người chính trực, anh ấy tìm được cục đá sẽ làm gì? Vì tránh cho chúng ta giết hại lẫn nhau, anh ấy sẽ nhờ NPC có quan hệ tốt với mình giấu đá đi!"

"NPC đáp ứng anh ấy, phản ứng đầu tiên là đem về lều của mình, bởi vì hắn cảm thấy đây là địa bàn của mình, làm như vậy tương đối ổn thỏa. Nhưng sau khi mang vại gốm về, suy nghĩ cặn kẽ, hắn lại cảm thấy không an toàn, lỡ bản thân hắn hoặc tiểu binh khác vô tình đụng trúng cục đá thì sao bây giờ? Cho nên hắn chôn cục đá ở chỗ nào đó, chỉ đem vại gốm trở về."

"Nhưng quân doanh rộng lớn, biết NPC giấu ở chỗ nào?" Đậu

Sương hỏi.

"Không khó phỏng đoán." Phương Đông Vũ nói, "Để tôi suy nghĩ... Thứ nhất, NPC sẽ không chôn đá trong lều của mình, cũng không giấu trong lều người khác, nếu không sẽ hại chết chiến hữu của mình."

"Thứ hai, thăm dò Đài Thiên Táng dù sao cũng là một việc cực kỳ nguy hiểm. Cho nên sau khi NPC giúp Đoạn Dịch giấu đá, hắn sẽ chạy về giúp anh ấy. Suy ra hắn sẽ không giấu đá ở quá xa quân doanh, mà ở đâu đó gần đây."

"Thứ ba, hắn còn phải chú ý một việc, không thể để chúng ta thấy chỗ hắn giấu đá. Cho nên hắn sẽ giấu chỗ nào đó cách xa lều người chơi."

"Bởi vậy... Chúng ta thử kiếm ngược hướng lều người chơi đi, có lẽ sẽ tìm được cục đá ở ngoài sa mạc không xa quân doanh. Chúng ta cẩn thận quan sát dấu chân trên đường là được. Cứ thử xem sao."

Lời Phương Đông Vũ rõ ràng rành mạch lọt vào tai Đoạn Dịch.

Anh không thể không cảm thán, Phương Đông Vũ đúng là thông minh.

Chẳng qua thông minh thì thông minh, mấy tính toán này chỉ sợ đều nằm trong dự đoán của Minh Thiên.

Minh Thiên... Hắn muốn làm gì?

Đoạn Dịch cho rằng, hắn sẽ không cố ý thiết kế, khiến mọi người tàn sát nhau.

Hắn chưa bao giờ hại một người vô tội nào.

Dù không nói chuyện này, hành động gài bẫy của Minh Thiên cũng quá vô nghĩa.

Trong mắt Đoạn Dịch, rất có thể Phương Đông Vũ và Đậu Sương

đều thuộc phe người tốt, gài các cô không có lợi cho anh.

Kể cả Minh Thiên thần chí không rõ, hoặc một ngày nào đó thật sự phát rồ, Đoạn Dịch cũng không tin hắn sẽ làm chuyện bất lợi với anh. Cho nên, việc hắn gài bẫy giết người hoàn toàn không có lợi, không phù hợp logic hành sự của hắn.

Nhưng sự tình chân tướng như thế nào, cần xem tiếp mới biết được.

Đoạn Dịch tiếp tục đi theo Phương Đông Vũ và Đậu Sương lên đường.

Trong quá trình này, Đoạn Dịch ý thức được một việc.

Anh loại trừ một khả năng: Hải thị thận lâu do Đạt Quang thông qua thuật đọc tâm bện ra ảo cảnh.

Đoạn Dịch không thể đoán trước Phương Đông Vũ sẽ nói gì, sẽ hành động thế nào. Suy ra cảnh tượng này, Đạt Quang không thể dựa vào anh mà tạo ra.

Có lẽ ảo ảnh là thật, là tương lai chưa xảy ra.

.

Khoảng mười lăm phút sau, Đoạn Dịch đi theo Phương Đông Vũ, Đậu Sương tới một cồn cát quen thuộc.

Sở dĩ nói cồn cát này quen thuộc, là vì trước đó Đoạn Dịch nhìn thấy ảo ảnh Minh Thiên đã tới cồn cát này... Minh Thiên giấu đá vẽ hoa ở đây, còn dịch một tảng đá to che lại.

Có một hàng dấu chân nối từ quân doanh hướng tới tảng đá lớn.

Mà khi vòng qua cồn cát, đến gần tảng đá lớn, sẽ thấy dấu vết đào bới mới toanh, chứng tỏ có thứ gì đó bị chôn. Chẳng qua người nọ quá mức sốt ruột, lúc chôn đồ dùng đá tảng che lấp không đủ cẩn thận.

"Là chỗ này." Phương Đông Vũ dùng tay đẩy đẩy tảng đá lớn, nói với Đậu Sương, "Chúng ta cùng nhau đẩy, chú ý dưới chân, kẻo dẫm trúng mấy cục đá đó. Đúng rồi, gậy gỗ tôi đưa chị có mang theo không? Chúng ta dùng gậy nhặt đá ra. Chị sợ thì để tôi nhặt."

"Mặt khác... Có lẽ có rất nhiều đá vẽ hoa, chúng ta chỉ cần lấy khoảng 3 cục là đủ rồi. Ừm... Tôi có thuốc màu và bút lấy từ phó bản trước, có gì chúng ta nhặt 3 cục đá bình thường, vẽ hoa bỉ ngạn, rồi vùi chúng nó xuống, miễn cho bị NPC và Đoạn Dịch phát hiện. Cuối cùng... Chúng ta xóa sạch dấu chân quanh chỗ này, nếu không người chơi khác cũng sẽ tìm được mấy cục đá này, phiền toái lắm."

Đậu Sương không giúp Phương Đông Vũ đẩy đá tảng, chỉ hỏi: "Không phải cô nói, cô tạm thời không hại người hả? Nói thật, tôi không muốn giúp cô làm chuyện này. Lỡ cô là người sói thì sao?"

Phương Đông Vũ nói: "Tôi thật sự là người tốt. Chuyện tới hiện giờ, tôi có thể nói thân phận cho chị biết. Tôi là phù thủy."

Đậu Sương tỏ vẻ không tin: "Vậy sao tối hôm qua cô không ném độc? Cô là phù thủy, phải ném độc số 6 Hồ Tấn chứ. Số 6 tranh chức năng với cô còn gì. Nếu không cô tự chứng minh thân phận như thế nào?"

Phương Đông Vũ nói: "Tối hôm qua tôi bị Bóng ma ác mộng dọa sợ."

"Tôi không tin!" Đậu Sương nói, "Cô núp sâu như vậy, ai biết cô là phù thủy? Bóng ma dọa trúng cô kiểu gì?!"

"Bóng ma ác mộng là Vân Hạo hoặc Bạch Tư Niên." Phương Đông Vũ nói.

Phán đoán của Phương Đông Vũ giống y đúc Đoạn Dịch.

Phân tích một lượt vì sao hai người là Bóng ma ác mộng, Phương Đông Vũ lại nói với Đậu Sương: "Hai người bọn họ rất thông minh, cái này chị có thể nhìn ra. Chắc là bọn họ đoán ra thân phận tôi thông qua kết quả vote. Tôi là phù thủy, tôi có thể đợi tới đêm giải

quyết số 6 fake phù thủy, tôi nên vote số 3, đẩy chị ấy ra trước. Nhưng thế cục lúc đó là vote 3 hoặc 6, tôi sợ nếu mình vote 3 sẽ làm mọi người nghĩ tôi là phù thủy, bởi vì theo góc nhìn của tôi, buổi tối tôi có thể ném độc số 6. Dù sao Đoạn Dịch cũng ép vote số 6, tôi nghĩ, thể nào cũng không đến mức bại lộ."

"Tôi ngàn tính vạn tính, không ngờ đa số không nghe Đoạn Dịch, vẫn quyết định vote số 3 trước. Ngược lại tôi làm mình bị lộ. Bóng ma ác mộng rất thông minh, khi tôi theo Đoạn Dịch vote 6, ngược lại làm lộ chức năng phù thủy, đồng thời bị anh ta nhìn ra."

Nhìn Đậu Sương vài lần, Phương Đông Vũ không biết cô có tin mình hay không.

Thở dài, cô nói: "Tóm lại, tôi là phù thủy. Trong phó bản này, tôi sẽ không hại Thư Dung Dung và Hồng Hiền. Hoặc là ít nhất trước khi ván Ma Sói kết thúc, tôi sẽ không xuống tay. Nhưng tôi phải mang mấy cục đá này đi. Về sau mới có thể sử dụng chúng nó..."

Nghe đến đó, Đậu Sương lui về phía sau. "Tôi không tin cô. Mấy đạo cụ khác không tính, riêng mấy cục đá này liên quan đến Đài Thiên Táng. Phó bản sau không có Đài Thiên Táng, cục đá phát huy tác dụng như thế nào? Cô muốn diệt trừ người tốt! Theo tôi, Hồ Tấn là phù thủy không biết chơi, còn cô mới là người sói."

"Không phải như vậy!" Đại khái không muốn chậm trễ thời gian nữa, giọng Phương Đông Vũ có hơi nóng nảy. Cô tiến lên giữ lấy vai Đậu Sương, nghiêm túc nói, "Vô luận có Đài Thiên Táng hay không, cục đá đều sẽ khiến người ta tự sát. Tôi chỉ muốn lưu trữ chúng nó, phòng ngừa bất cứ tình huống nào. Tôi đã nói rồi, nếu chị chưa suy xét xong, chị có thể coi như cuộc đối thoại của chúng ta chưa từng xảy ra, chừa cho mình một đường sống có thể tiến có thể lùi."

"Hiện tại chị có thể đi, để lại gậy gỗ là được, tự tôi xử lý mấy cục đá này. Sau khi trở về, chị đừng nói gì hết, nhưng có thể giám thị tôi. Một khi chị phát hiện tôi dùng đá hại người trước khi kết thúc ván Ma Sói, chị có thể lập tức báo chuyện này cho Đoạn Dịch."

Sau nhiều lần giãy giụa, Đậu Sương bị Phương Đông Vũ thuyết

phục.

Hai người hợp lực đẩy tảng đá lớn, dùng gậy gỗ đào cát, tìm được năm cục đá vẽ hoa.

Lấy ra một bao bố, Phương Đông Vũ dùng hai gậy gỗ gắp ba cục đá bỏ vào, nhặt ba cục đá có kích cỡ tương tự ở ven đường, dùng thuốc màu vẽ mấy đóa hoa.

Sa mạc khô nóng, thuốc màu khô rất nhanh, Phương Đông Vũ nhanh chóng vùi đá giả vào hố.

Làm xong hết thảy, Phương Đông Vũ kêu Đậu Sương, hai người hợp lực đẩy tảng đá về chỗ cũ, xào mặt cát che mờ dấu chân lộn xộn xung quanh, cuối cùng vừa xóa dấu chân, vừa lui về phía sau rời đi.

Nhìn Phương Đông Vũ và Đậu Sương rời đi, Đoạn Dịch tạm thời đứng tại chỗ.

Anh tự hỏi, mình nên đi theo Phương Đông Vũ xem tình huống, hay ở lại coi có những người khác đến hay không.

Sau khi được Phương Đông Vũ và Đậu Sương xử lý, dấu chân dọc đường đi từ quân doanh đến cồn cát này, cùng các dấu vết chung quanh cồn cát gần như đã bị xóa sạch.

Gió nổi lên, hủy diệt dấu vết rất nhỏ còn sót lại, cho dù người tiếp theo có muốn tìm đá, sợ là rất khó tìm đến nơi đây.

Đoạn Dịch vừa định bỏ đi, lại thấy một người từ hướng quân doanh xa xa đi tới gần.

Thế mà là Minh Thiên.

Tương tự, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên, nhưng Minh Thiên không thấy anh.

Đoạn Dịch tận mắt thấy Minh Thiên đi vòng qua cồn cát, tới vị trí tảng đá lớn.

Rồi sau đó hắn dịch tảng đá lớn, một lần nữa chế tạo dấu vết chôn đồ vật, cố tình đi đi về về mấy lần, tạo ra một loạt dấu chân.

Thời điểm hắn rời đi, chung quanh cồn cát cơ bản khôi phục thành tình trạng trước khi Phương Đông Vũ tới.

Đoạn Dịch nhìn chăm chú bóng dáng Minh Thiên, mãi đến khi hắn biến mất khỏi phạm vi tầm mắt.

Sau đó, người đi đến cồn cát này, biến thành Thư Dung Dung và Hồng Hiền.

Hai người kia làm không khác mấy so với Phương Đông Vũ, cũng lấy vài cục đá, ngụy tạo mấy cục đá giả, rồi xóa sạch dấu vết ở nơi này.

Sau khi bọn họ rời đi, Minh Thiên xuất hiện lần thứ ba, tạo dấu vết lộn xộn.

Đoạn Dịch đợi hồi lâu, không thấy thêm người khác.

Ảo ảnh thay đổi, Đoạn Dịch nhìn thấy một cảnh tượng khác.

Trước mặt anh xuất hiện một xác chết, là Thư Dung Dung. Toàn thân cô ta có vô số vết cắt, máu chảy ra từ chúng.

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn cô ta hồi lâu, đi lên phía trước, nhìn thấy thi thể Hồng Hiền. Mái tóc xịt keo gọn gàng bị rối tung, toàn thân hắn ta ngâm mình trong máu loãng, tử trạng cực kỳ kinh khủng.

Tim dồn dần đập nhanh, Đoạn Dịch ôm dự cảm xấu tiếp tục đi, quả nhiên lại thấy một thi thể... Đậu Sương.

Đậu Sương trợn trừng hai mắt, chết không nhắm mắt, trên mặt tràn ngập không thể tin tưởng, như không phản ứng lại chuyện đã xảy ra, hoặc không ngờ người đó lại giết mình.

Hình ảnh lại thay đổi, đổi thành thi thể Hồ Tấn. Gương mặt hắn ta trắng bệch bị hun đỏ, như thể chung quang đang nổi lửa. Ngay khi

Đoạn Dịch muốn chạy tới gần xem rõ ràng hơn, anh bị thanh âm Đạt Quang kéo về hiện thực.

"Thế nào, tin ta có thể nhìn thấy tương lai chứ?"

Đoạn Dịch nghẹn ngào, mạnh miệng đáp trả. "Câm miệng, một chữ tôi cũng không tin! Thứ mắt nhìn thấy vẫn có thể là giả!"

"Chúng ta nhìn lại quá khứ ngươi đã trải qua đi." Đạt Quang bỗng nói.

Đoạn Dịch có cảm giác mình không còn đứng trên sa mạc.

Lần lượt từng ảo ảnh hải thị thận lâu không ngừng lóe lên trước mắt anh.

Anh thấy Minh Thiên cả người tắm máu bước ra từ rừng cây cháy rực, nói với mình rằng: "Còn một kẻ cuối cùng."

Anh thấy mình ngồi trên ô vuông mê cung màu trắng, cách tai nghe nghe được Minh Thiên nói: "Những người khác sống hay chết, em đều không để bụng. Em chỉ cần anh sống sót."

Những lời này qua đi, trước mắt Đoạn Dịch xuất hiện những đồng đội đã chết.

Số 5 uống sữa đậu nành chết bất đắc kỳ tử.

Trâu Bình nằm trong rừng cây, đưa Đoạn Dịch một tờ giấy. "Đây là Lâm Nhạc Xuyên đưa cho em. Anh ta mới là kẻ mượn dao giết người."

Trương Trác ngã xuống trong phòng ngủ chung cư, bị rìu chém nát không còn hình người.

Ôn Như Ngọc gục trong hẻm nhỏ đổ mưa, gương mặt trắng bệch cùng mặt đất đen sẫm đối lập nhau.

.....

Nhìn đến đây, Đoạn Dịch nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy cái gọi là quá khứ hoặc tương lai.

Rồi sau đó anh cảm thấy độ ấm chung quanh tăng cao, lòng bàn chân trở nên cực nóng, dường như anh lại trở về sa mạc.

"Người tên Minh Thiên giúp ngươi giết người. Nhưng ngươi vẫn luôn ngầm đồng ý với hành động của hắn, đúng hay không?"

"Ngươi ngầm đồng ý, vì hắn là mặt tối nội tâm của ngươi. Ngươi ngầm đồng ý hắn, là ngầm đồng ý bản thân giết người. Đoạn Dịch, thật ra ngươi vẫn luôn dung túng chính ngươi, hơn nữa lừa mình dối người."

"Ánh mặt trời vĩnh viễn song hàng cùng bóng tối. Ngươi không bao giờ có thể thiện lương chính trực trước sau như một. Sâu trong nội tâm ngươi tồn tại một thứ sát nhân tính nhất, nó gọi là tham lam, ghen ghét, thù hận. Nó là thói hư tật xấu của con người, ngươi có nó không hề kỳ lạ. Thứ đó trong lòng ngươi được tái hiện trong sinh hoạt hiện thực, biểu hiện bởi sự tán đồng hành động của Minh Thiên."

"Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma. Giáo lí chúng ta chú trọng phổ độ chúng sinh. Hôm nay, hãy để ta tới độ ngươi?"

Mỗi lần Đạt Quang nói một câu, Đoạn Dịch đều có cảm giác ông ta gần mình hơn.

Cuối cùng anh mở mắt, nhìn thấy đôi đồng tử đen thẫm gần trong gang tấc.

Đoạn Dịch thấy ảnh ngược chính mình trong đôi đồng tử.

Thật kỳ lạ, đôi mắt đen nhánh như vậy, tại sao lại có ảnh ngược?

Nhưng Đoạn Dịch lại thấy được, hơn nữa phát hiện ảnh ngược cử động.

Cẩn thận nhìn trong chốc lát, Đoạn Dịch thấy rõ nội dung ảnh ngược.

Anh thấy mình và Minh Thiên hôn nhau.

Bọn họ ôm nhau, hôn môi, dây dưa, lấy đủ loại phương thức quấn quýt si mê.

Thiên địa thất sắc, vạn vật ảm đạm, thứ trước mắt chỉ là túi da, sắc tướng, dụmc vọng.

Mà bên cạnh hai người, có một tượng Phật đang lẳng lặng nhìn bọn họ.

Đó là Hoan Hỉ Phật, tượng Phật là hai người trần truồmng dây dưa, cộng phó cực lạc.

Tại đây trong biển cực lạc, Đoạn Dịch cùng Minh Thiên hóa thành hai người Hoan Hỉ Phật, biển dục dưới thân bọn họ dần mở rộng. Hải vực sôi trào, bốc cháy, cuối cùng đốt cháy tòa tượng Phật thành tro tàn...

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Cảm giác này đột ngột kéo Đoạn Dịch về hiện thực, anh nhận ra sau lưng đã ướt đẫm.

Mà thứ làm lòng bàn tay lạnh lẽo ấy, là chuôi dao.

Đạt Quang đặt vào tay anh một con dao.

Chỉ nghe Đạt Quang nói: "Minh Thiên là ma chướng trong lòng ngươi, cũng cuốn lấy ngươi, làm ngươi không thể thoát khỏi dục niệm. Lấy dục chế dục, không khác nào lấy lửa dập lửa, sẽ làm ma chướng càng ngày càng nặng, tựa như Hoan Hỉ Phật bị thiêu hủy. Ngươi sẽ giống nó hóa thành tro tàn."

"Trảm ma, ngươi sẽ được giải thoát, vượt qua biển vô lượng, đến Tây Thiên, thăng thành Phật."

Đạt Quang thương xót nhìn Đoạn Dịch, phảng phất như Phật giả đại bi nhất thiên hạ. Hắn ta vào địa ngục vì phổ độ vô số kẻ lạc lối

tâm hoài ác ma.

Nhìn chăm chú vào mắt Đoạn Dịch, Đạt Quang nâng tay, lấy tư thái thương hại nhẹ nhàng xoa gương mặt anh. "Đứa trẻ, hãy giết Minh Thiên, gi.ết chết tâm ma trong ngươi."

Lời Đạt Quang rơi xuống, tiếng vó ngựa hí vang vang lên.

Đoạn Dịch nghiêng người ngẩng đầu, thấy một hình bóng quen thuộc ngược sáng cưỡi ngựa mà đến.

Minh Thiên.

Cuối cùng tìm được Đoạn Dịch, biểu cảm Minh Thiên thoáng thả lòng.

Hắn lập tức đánh ngựa tới bên Đoạn Dịch.

Thít chặt dây cương dừng ngựa, Minh Thiên vươn tay về phía Đoạn Dịch: "Anh Tiểu Dịch, không sao chứ? Theo em."

"Tôi không sao."

Giấu dao trong ống tay áo, Đoạn Dịch giơ tay nắm lấy Minh Thiên, để hắn kéo mình lên ngựa, ôm mình vào trong lòng ngực.

Dùng sức ôm Đoạn Dịch, Minh Thiên nắm lấy cương ngựa, tính điều khiển ngựa chạy về quân doanh.

Đúng lúc này, Đoạn Dịch chợt trở tay rút dao, đâm thẳng giữa mày Minh Thiên.

Trên cát vàng, mặt trời chói chang chiếu trên đầu, lưỡi dao lại phản quang giá rét mùa đông, mang theo hơi thở lạnh băng đâm vào Minh Thiên.

Có lẽ vì quá mức kinh ngạc, phản ứng đầu tiên của Minh Thiên không phải trốn. Hắn mở to hai mắt, như muốn xem động tác Đoạn Dịch rõ ràng hơn.

Chương 152

Lưỡi dao sắc lẻm không lưu tình đâm về phía trước, khi Minh Thiên bừng tỉnh hoàn hồn, mũi dao đã ở ngay trán hắn.

Trong một phần ngàn giây, Minh Thiên kịp thời giơ tay, giữ chặt tay Đoạn Dịch.

Dùng sức nắm tay Đoạn Dịch, Minh Thiên cố gắng đẩy tay anh cách xa mình.

Nhưng Đoạn Dịch dùng hết sức, muốn đẩy dao tới khi đâm vào Minh Thiên mới thôi.

Hai người dùng toàn sức, thậm chí song song nổi gân xanh trên trán, nhất thời thành thế giằng co.

Níu mày, Minh Thiên hỏi Đoạn Dịch: "Anh Tiểu Dịch, anh muốn giết em?"

"Đúng, tôi muốn giết cậu. Giết cậu, chính là giếmt chết tâm ma." Đoạn Dịch nói, "Khi đó tôi mới có thể trở thành người lý tưởng nhất."

"Anh trúng kế rồi, anh mau tỉnh lại đi." Minh Thiên trầm giọng nói.

"Tôi chưa chưa giờ tỉnh táo như hiện tại." Đoạn Dịch hung ác nói, "Đạt Quang nói đúng. Thần đánh thức tôi. Thần chỉ dẫn tôi!"

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch xoay người mặt hướng Minh Thiên, một tay khác chợt vung lên dùng lực, hai tay giao nhau nắm chuôi dao, đâm mạnh vào Minh Thiên.

Anh đột ngột tăng lực làm Minh Thiên trở tay không kịp.

Minh Thiên không thể duy trì tư thế giằng co, vì thế lập tức buông lỏng tay giữ Đoạn Dịch, đồng thời ngửa người trên lưng ngựa.

Nào biết Đoạn Dịch không lưu tình chút nào, con dao trong tay thuận thế chém lên trước, lưỡi dao lướt qua mũi Minh Thiên.

Nếu không phải Minh Thiên kịp thời ngửa ra sau, vừa rồi hắn đã bị đâm thẳng đầu.

Một phát xoay người, Minh Thiên xuống ngựa.

Đoạn Dịch híp mắt nhìn về phía hắn, miệng cắn sống dao nhảy theo xuống ngựa. Một lần nữa cầm dao trong tay, anh chạy nhanh về phía Minh Thiên, bổ dao vào hắn.

Minh Thiên không chạy, mà đứng tại chỗ.

Hắn nhìn chằm chằm động tác Đoạn Dịch.

Chờ Đoạn Dịch đâm dao tới, hắn lập tức nghiêng người, lưỡi dao thoáng lướt qua bên tai.

Minh Thiên không chần chờ, nhanh chóng vòng ra sau lưng Đoạn Dịch nhấc chân câu lấy cẳng chân anh, tay ôm bụng anh xô nhau té xuống đất.

Cơ thể Đoạn Dịch nhào xuống dất, tay bị Minh Thiên đập trúng, bàn tay nhất thời thoát lực, làm con dao rơi trên bờ cát.

Minh Thiên từ phía sau ôm chặt Đoạn Dịch trở mình, nhân cơ hội dùng chân đá văng con dao xa hai mét, đảm bảo Đoạn Dịch không thể cầm được.

Cát bụi tung bay cùng con dao rơi xuống đất.

Thở dmốc một hơi, Minh Thiên xoay người Đoạn Dịch đè dưới thân, khuỷu tay dí cổ anh. "Anh Tiểu Dịch, tỉnh lại. Anh nhìn em, em là Tiểu Thiên. Anh muốn giết em? Anh chưa bao giờ làm tổn thương em. Anh đã nói anh tin em mà, đúng không?"

"Tin cậu? Không... Tôi không tin cậu, tôi đang lừa cậu, cũng lừa chính mình. Ngược lại tôi chờ mong cậu giết người. Tôi ngầm đồng ý cậu hại người, cũng ngầm đồng ý tâm ma tăng trưởng...

Cậu nói đúng, cậu là đao phủ. Cậu vì tôi mà nhuốm máu tươi, rơi vào địa ngục. Nhưng vốn dĩ..."

Nói đến đây, giọng Đoạn Dịch nhỏ dần.

Muốn nghe rõ Đoạn Dịch đang nói gì, Minh Thiên nghiêng tai sát môi anh, hỏi: "Vốn dĩ cái gì?"

"Vốn dĩ tôi đã ở địa ngục!"

Đoạn Dịch cao giọng hét, hai tay anh không biết từ khi nào vòng ra sau lưng Minh Thiên, sau đó bóp mạnh xương hồ điệp hắn.

Nhân lúc Minh Thiên ăn đau, eo Đoạn Dịch dồn lực bật lên thoát ra, đồng thời mũi chân câu lấy cổ chân Minh Thiên.

Đoạn Dịch đột nhiên không kịp phòng ngừa xuất kích làm Minh Thiên mất lực. Anh bám lấy bả vai Minh Thiên xoay người, một tay khống chế cổ tay Minh Thiên, đè hắn dưới thân.

Minh Thiên khẽ nhíu mày, chân dài cong lên, xoắn chặt hai chân Đoạn Dịch, đẩy anh sang bên cạnh.

Đoạn Dịch đâu chịu vào khuôn khổ, hung hăng đập đầu mình vào trán Minh Thiên, ôm hắn lăn hướng bên cạnh. Hai người nháy mắt lăn vài vòng trên sỏi cát nóng bỏng.

Ánh sáng lạnh xẹt qua mắt Minh Thiên, không ổn.

Hai người lăn vài vòng, hiện tại đã tiếp cận con dao.

Đoạn Dịch cố ý kéo mình tới đây!

Lúc này hai người lại lăn thêm một vòng, Minh Thiên vừa lúc nằm dưới Đoạn Dịch.

Dùng sức vươn người, Minh Thiên giơ tay nắm lấy con dao nằm trên bờ cát.

Đoạn Dịch so với hắn càng mau hơn, tay phải lấy tốc độ chớp

nhoáng cướp con dao.

Thấy thế, Minh Thiên ra chiêu hiểm, một chân đá vào sườn Đoạn Dịch, ý đồ đá ngã anh.

Minh Thiên dùng sức cực lớn, Đoạn Dịch ăn đau, không thể chịu nổi ngã xuống, nhưng anh không chịu nhận thua, trước khi ngã xuống đột ngột dùng sức hung hăng kéo cổ Minh Thiên, cùng nhau ngã ngửa xuống đất.

Hai người song song té ngã, cát bụi vô số tung lên.

Bị sặc cát ho khan vài tiếng, Đoạn Dịch phát rồ, nhanh chóng ra chiêu, uốn gối dùng đầu gối đè lên ngực Minh Thiên, liên tục thúc vài phát, nhìn qua rất mạnh rất tàn nhẫn, nghiễm nhiên muốn đập vỡ xương sườn hắn.

Minh Thiên bị đánh trả, đau đớn nhíu mày, đồng thời cố sức ôm Đoạn Dịch lăn vài vòng. Đoạn Dịch tìm được cơ hội linh hoạt nhảy lên, cưỡi trên người Minh Thiên.

Lúc này tư thế Đoạn Dịch cực kỳ có lực áp chế... Anh cưỡi lên ngực Minh Thiên, hai đầu gối dùng sức đè xuống, vững vàng khống chế hai cánh tay Minh Thiên, làm hắn hoàn toàn không thể động đậy.

Cùng lúc đó, tay trái Đoạn Dịch nắm cổ áo Minh Thiên, tay phải giơ con dao lên cao.

Hiện tại Minh Thiên bị anh áp chế gần như không thể phản kháng.

Chỉ cần Đoạn Dịch đâm dao xuống, Minh Thiên sẽ chết không thể nghi ngờ.

Bóng mây u ám tan đi, ánh mặt trời càng dữ dội hơn.

Ánh mặt trời nóng rực chiếu vào sống dao, lại phản chiếu ra hàn quang.

Hai mặt lưỡi dao, một mặt phản chiếu đôi mắt chứa đầy sát ý của

Đoạn Dịch, một mặt phản chiếu cặp mắt như mây như sương mù của Minh Thiên, ánh mắt đối mặt Đoạn Dịch vĩnh viễn thâm tình.

Nhưng giây phút này Đoạn Dịch căn bản nhìn không thấy thâm tình nơi đáy mắt ấy, chém xuống không lưu tình chút nào.

"Xoạch" một tiếng, là thanh âm Đoạn Dịch vung dao.

Tốc độ cực nhanh cực tàn nhẫn, mạnh đến mức chẻ đôi không khí.

Một giây sau, âm thanh mũi dao cắt qua da thịt vang lên. Máu tươi phụt ra, nhiễm đỏ sống dao, vài giọt máu văng vào mặt Đoạn Dịch...

Nhưng người bị thương không phải Minh Thiên, mà là Đạt Quang.

Rút dao về, Đoạn Dịch nhìn Đạt Quang đứng trước mặt bất động như núi. Anh vuốt máu trên mặt, nâng cằm nheo mắt, nhìn thẳng vào đồng tử đen nhánh của Đạt Quang, nhẹ giọng trào phúng: "Muốn độ tôi thành Phật? Trảm ma thành Phật? Nhưng ông có từng hỏi tôi có nguyện ý thành Phật hay không."

Vươn tay kéo Minh Thiên nằm dưới đất dậy, Đoạn Dịch nắm chặt tay hắn, lại nhìn về phía Đạt Quang: "Em ấy không phải ma chướng, càng không phải mặt tối của tôi, em ấy đã cứu mạng tôi, đồng ý cùng tôi chung sống cả đời. Sau này vô luận gặp bao nhiêu gian nan hiểm trở, chúng tôi cũng sẽ sóng vai cùng nhau. Em ấy là bạn trai tôi, người yêu tôi."

"Về bản thân tôi, tôi thừa nhận tôi cũng có thói hư tật xấu con người. Nhưng nó không đến mức cầm dao đi giết người. Không đời nào tôi trở thành kẻ giết người như lời ông nói."

"Lui một vạn bước, nếu tôi thật sự phóng hạ đồ đao, là thật sự có thể đạp đất thành Phật? Tôi thấy chưa chắc."

Đoạn Dịch lạnh lùng cười nhạt, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chú Đạt Quang: "Dựa vào cái gì người tốt tu hành vài thập niên không thể thành Phật, người xấu chỉ cần phóng hạ đồ đao liền có thể?"

"Lời ông nói rõ là vô lý. Nếu tôi thật sự lợi dụng Minh Thiên giết người, tôi đã tích lũy vô số tội nghiệt. Hiện tại tôi giết hắn chỉ làm gia tăng nghiệp chướng của mình, cách cái gọi là thành Phật càng ngày càng xa."

"Chặt đứt tâm ma, phi thăng thành Phật? Toàn là lời ngụy biện! Nói hươu nói vượn mà trông cậy tôi sẽ tin? Ông tưởng tôi dễ bị lừa thế hả?!"

"Đạt Quang, ông tàn hại vô số bá tánh, kẻ chân chính nhập ma là ông. Ông đừng tưởng phóng hạ đồ đao liền thành Phật. Dù ông có tu luyện bao nhiêu công đức, cũng khó chuộng được tội ác ông đã gây ra!"

Nghe anh nói thế nói, Minh Thiên nắm ngược tay Đoạn Dịch, mặt không biến sắc tiến lên một bước, che chắn anh phía sau mình.

Một loạt động tác vừa rồi thật ra là hai người phối hợp ăn ý diễn kịch.

Minh Thiên cướp dao, đá dao, ném dao ra xa, nhìn qua là sợ Đoạn Dịch cầm được dao, kỳ thật là cố ý đá đến gần vị trí Đạt Quang.

Hai người vừa quay cuồng trên mặt cát vừa đấm đá nhau, đều là động tác giả tiếp cận dao và Đạt Quang.

Cuối cùng, hai người trình diễn cảnh Đoạn Dịch khống chế Minh Thiên.

Đoạn Dịch giơ dao hướng Minh Thiên, nhưng thật ra mũi dao giơ lên cách rất gần Đạt Quang.

Đoạn Dịch đắc thủ.

Đạt Quang mắc mưu.

Chẳng qua cuối cùng Đạt Quang trật sang bên cạnh, Đoạn Dịch đâm dao không trúng ngực, mà chém vào vai ông ta.

Giờ phút này con dao nằm trong tay Đoạn Dịch. Nói xong một

đống lý lẽ với Quang, Đoạn Dịch nói: "Ông có thể thấy được tương lai. Thế ông có thấy tôi đâm trúng ông không?"

"Tâm niệm ta trên người đồng đội ngươi, cho nên không thấy được, chỉ thế mà thôi." Ánh mắt Đạt Quang vẫn bình tĩnh như cũ, biểu tình trước sau tràn ngập thương xót.

Nhìn chăm chú Đoạn Dịch hồi lâu, ông ta bỗng nhiên mở miệng: "Đoạn Dịch, ngươi không giết được ta. Ngươi là người chết."

"Tôi đã chết? Đạt Quang, hiện tại người bị chém là ông." Đoạn Dịch cười khẩy, "Còn tôi vẫn nguyên vẹn đứng trước mặt ông."

"Có đôi khi thứ thấy được là. Nhưng có khi, mắt thấy tức là chân thật. Tất cả tử vong và giết chóc ngươi vừa thấy đều là tương lai chân thật. Mà ngươi trước mắt ta, là hư vọng."

Đạt Quang nói xong câu đó, cơ thể tan vào không khí ngay trước mặt Đoạn Dịch.

Trước khi hắn ta biến mất, Đoạn Dịch theo bản năng xuất dao bổ về phía ông ta.

Nhưng nhát chém thứ hai không chỉ không đâm trúng Đạt Quang, mà dao găm cũng biến mất.

Trước khi Đạt Quang hoàn toàn biến mất, ông ta nói với Đoạn Dịch: "Ta nói rồi, vận mệnh không thể sửa đổi. Dù ngươi có nghịch thiên sửa mệnh, cùng lắm là tạm thời kéo dài mạng sống mà thôi. Ngươi sắp chết, vì vậy thứ ngươi nên lo lắng hiện tại là ngươi mới đúng. Kẻ xuống địa ngục, trước nay luôn là ngươi."

Đạt Quang hoàn toàn biến mất, sức mạnh của ông ta cũng rời khỏi sa mạc hoang vu.

Sa mạc khôi phục độ nóng, Đoạn Dịch đứng tại chỗ, cảm giác trán mình đổ mồ hôi.

Thoáng nhìn Đoạn Dịch, Minh Thiên bóp nhẹ tay anh. "Anh Tiểu Dịch, ông ta đơn độc nói với anh gì đó sao? Anh đừng để ông ta

ảnh hưởng."

"Em không nghe thấy? Thế... Ừ, có nói với tôi." Đoạn Dịch lắc đầu, vứt hết mấy suy nghĩ lộn xộn, "Không có gì đâu. Tôi sẽ không bị ông ta ảnh hưởng. Nói trở về..." chạm vào vai Minh Thiên, Đoạn Dịch nói, "Vừa rồi phối hợp ăn ý ghê ha. Tôi trộm véo em một cái, em lập tức phản ứng lại?"

Lẳng lặng nhìn Đoạn Dịch một lát, Minh Thiên lắc đầu: "Anh véo em liền rút dao đâm tới. Trước đó em thật sự cho rằng anh muốn giết em."

Thấy biểu cảm Minh Thiên có chút buồn bã, Đoạn Dịch vội nói: "Sao em lại nghĩ thế? Em không tin tôi hả?"

Ai ngờ Minh Thiên nói: "Lúc sau anh nói chuyện thật lắm, biểu cảm cũng rất thật. Em biết có 90% khả năng là diễn kịch. Nhưng khó tránh khỏi cảm thấy, còn 10%, là anh thật sự muốn giết em..."

Đoạn Dịch ngắt lời hắn: "Nói hươu nói vượn, tôi nào dám ra tay với em thật?"

Minh Thiên không nói. Hắn rũ mắt, lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Bộ dáng này trong mắt Đoạn Dịch, không khác gì điềm báo muốn tự kỷ.

Chậc, thằng nhóc này... Buồn thật hả?

Vừa rồi mình giả bộ quá giống thật?

Có phải mình ra tay nặng quá làm em ấy bị thương?

Nhưng phải diễn cho thật mới gạt được Đạt Quang chứ.

Huống chi... Em ấy phối hợp diễn tốt như vậy, rõ ràng là biết tính toán của mình.

Nhưng vừa nãy mình đá tàn nhẫn gần chết!

Đoạn Dịch sửng sốt, suy nghĩ một hồi lâu, thật sự không biết mở miệng dỗ người ta như thế nào.

Sau một lúc lâu, anh dứt khoát hôn lên mặt Minh Thiên.

"Thôi mà Tiểu Thiên." Đoạn Dịch nhẹ giọng dỗ, "Còn như vậy nữa tôi sẽ nghi ngờ em cố ý đấy. Nào đến nỗi giận thật? Đừng nói... Tôi đá em đau thật hả? Cho tôi xem?"

Minh Thiên không trả lời, chỉ nhấc mí mắt nhìn Đoạn Dịch một cái.

Đoạn Dịch hỏi: "Hửm? Vẫn không vui?"

Minh Thiên nói: "Anh hôn em thêm một cái, em sẽ đỡ đau."

Nghe vậy, Đoạn Dịch bật cười.

Được rồi, là giả vờ thật kìa, muốn mình hôn ấy mà!

Chẳng qua, sau khi bật cười, câu nói Đạt Quang bỏ lại trước khi biến mất lướt qua trong đầu Đoạn Dịch. Ngực anh nghẹn muốn chết, cả người không thoải mái.

Lòng anh không thoải mái, vì sợ mất.

Mà càng sợ mất, anh càng muốn tìm cách lưu giữ.

Duỗi tay chạm vào mặt Minh Thiên, Đoạn Dịch nắm tay hắn đi đến chỗ con ngựa. "Đằng kia không xa có một rừng hồ dương nhỏ. Chúng ta qua bên kia."

Minh Thiên tạm thời không hỏi, theo Đoạn Dịch lên ngựa.

Rừng hồ dương không xa, hai người cưỡi ngựa ba phút là đến.

Xuống ngựa, Minh Thiên vừa cột ngựa ở gốc cây xong, liền bị Đoạn Dịch nắm tay kéo vào sâu trong rừng hồ dương.

"Anh Tiểu Dịch, anh tới đây muốn làm gì vậy?" Minh Thiên hỏi

anh.

Không biết do bị hải thị thận lâu ảnh hưởng, nhớ lại đủ loại cực khổ trong quá khứ; do lời nói Đạt Quang; hoặc đơn thuần là do tâm trạng không ổn...

Tóm lại, Đoạn Dịch vừa buồn bực vừa ức chế.

Nắm tay Minh Thiên, cảm giác phiền muộn này mới đỡ hơn một chút.

Bởi vậy anh cũng xác nhận một chuyện, anh thật sự rất thích Minh Thiên. Thích đến mức vừa nhìn thấy hắn, tâm tình liền biến hóa.

Nghe được Minh Thiên hỏi hang, Đoạn Dịch nghiêng người nhìn Minh Thiên, một tay ấn vai hắn xuống, một tay ôm eo hắn, đẩy hắn chậm rãi dựa vào một thân cây.

Đoạn Dịch kề bên tai hắn nhẹ giọng hỏi: "Không phải em muốn tôi hôn em sao?"

Âm cuối rơi xuống, Đoạn Dịch hôn vành tai Minh Thiên.

Vành tai Minh Thiên lấy tốc độ có thể thấy được ửng hồng.

Răng nanh nhẹ nhàng cắn vành tai hắn, Đoạn Dịch cười nhìn về phía hắn, má lúm đồng tiền gần khóe miệng nhợt nhạt mê người khiến Minh Thiên không dời mắt được.

Nâng một tay lên, Đoạn Dịch vuố,t ve gáy Minh Thiên, tay kia dùng ngón cái chạm hờ môi hắn, rồi in môi mình lên.

Đôi môi nhẹ nhàng xa sát, mú,t mát, liếm ướt như bản năng.

Đoạn Dịch hơi hé môi, muốn hôn sâu hơn, sau gáy bỗng bị bàn tay Minh Thiên giữ chặt.

Ngay sau đó Minh Thiên nghiêng người đè ngược Đoạn Dịch vào thân cây, cúi đầu tiếp tục hôn anh...

Ướt át dính nhớp, dây dưa không thôi.

Hai người hôn nhau rất lâu, cuối cùng Đoạn Dịch dựa lưng vào thân cây, trán tựa trán Minh Thiên, thấp giọng than thở: "Đầu tiên là quan tài, huyệt mộ, sau là sa mạc, không có lấy một địa điểm hôn hít lãng mạn nào."

"Chỉ cần là anh, như thế nào cũng được." Minh Thiên cười hôn Đoạn Dịch một lần nữa.

Lúc này Minh Thiên không đơn thuần chỉ hôn môi.

Gió thổi tung vạt áo Đoạn Dịch, làm lộ ra phần eo nhỏ trần trụi khỏe mạnh.

Mắt Minh Thiên tối sầm, lòng bàn tay dán vào.

Xúc cảm đầu ngón tay cực kỳ tốt, bởi vì phần eo Đoạn Dịch có đường cong mượt mà cùng cơ bắp rắn chắc.

Cảm giác được bàn tay Minh Thiên không an phận, Đoạn Dịch gõ tay vào khôi giáp trước ngực hắn. "Cái thứ này cởi ra như thế nào?"

.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi rừng hồ dương vàng kim.

Lá cây màu vàng được trải thêm một lớp vàng tươi.

Bên cạnh có một sông nhỏ quanh co khúc khuỷu chảy qua, ảnh ngược trời cao cùng rừng kim sắc cây kéo dài vài dặm. Nó mang theo màu xanh lam và vàng sáng chảy xuôi dòng, như muốn chảy đến cuối thiên địa.

Bên sông nhỏ, sau một gốc cây hồ dương thô to, hai thân ảnh nằm trên mặt đất ôm hôn nhau.

Khôi giáp được dỡ xuống, quần áo cũng bị rơi rụng không ít.

Sau một cái hôn thật sâu, Đoạn Dịch và Minh Thiên tựa trán nhau. Anh rũ mắt, thấy vị trí xương ngực Minh Thiên có một vết bầm tím.

Đoạn Dịch lập tức nhíu mày. "Lúc nãy ỷ em có khôi giáp, không chú ý sức lực, đau không em?"

Minh Thiên hôn giữa mày Đoạn Dịch, ôm eo anh kéo vào lòng, nói bên tai anh: "Em không sao."

"Sao lại không sao? Sưng tím rồi, chắc đau lắm." Đoạn Dịch duỗi tay giúp hắn xoa bóp, lại nói, "Sớm vượt ải mới được. Đến lúc đó số liệu của em đổi mới, sẽ hết đau nhỉ?"

Minh Thiên không trả lời, chỉ dùng hàm răng cắn nhẹ tai Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch giữ tay hắn, lòng chợt xúc động. "Tiểu Thiên..."

"Vâng? Anh sao vậy?" Phát hiện Đoạn Dịch khác thường, Minh Thiên nghiêm túc chuyên chú nhìn hai mắt anh.

Đoạn Dịch nhìn lại hắn, bỗng nói: "Tiểu Thiên, cảm ơn em."

"Cảm ơn cái gì?" Minh Thiên cười hỏi.

"Cảm ơn em đã cứu tôi, cảm ơn em không cảm thấy tôi ấu trĩ buồn cười, cảm ơn em đã giúp tôi. Cảm ơn em... Từ đầu đến cuối luôn tin tưởng tôi."

Đoạn Dịch nghiêm túc nói, "Tôi biết vừa rồi em nói giỡn. Chưa một giây nào em nghĩ tôi sẽ giết em, đúng không? Vừa rồi chúng ta phối hợp, từ đầu đến cuối, nửa bước đều không thể sai. Em phải tin tưởng tôi ngay từ đầu, không thật sự xuống tay với em mới được. Nếu không, một khi Đạt Quang nhìn ra sơ hở, nhất định sẽ nghĩ ra chiêu khác."

Minh Thiên ngẫm nghĩ nói: "Vâng. Tuy rằng cuối cùng ông ta chơi chiêu biến mất, tạo ảo ảnh xuất hiện trước mặt chúng ta. Nhưng em cho rằng ông ta bị thương thật. Nếu không ông ta sẽ có hậu

chiêu, chứ không dễ dàng thả chúng ta đi."

"Cho nên... Thế cục này, chúng ta cần tín nhiệm lẫn nhau mới có thể phá." Đoạn Dịch thở ra một hơi, nằm thẳng trên đống lá khô, trợn mắt xuyên qua tán cây hồ dương nhìn không trung.

Dần dà, biểu tình Đoạn Dịch trở nên nghiêm túc. "Vô luận là tôi kiên trì giữ nguyên tắc làm người hay là từ góc độ vượt ải, đồng đội cho nhau lòng tin đều vô cùng quan trọng. Dưới tình huống phó bản cực độ nguy hiểm, đồng đội còn giết hại lẫn nhau... Trò chơi này về sau chơi không nổi."

"Tôi từng bị lăng trì, trải qua phó bản mê cung... Rất nhiều thứ phản bội tôi. Tôi không phải không nản lòng. Đôi khi tôi nghĩ... Thôi, thế khác nào thông đồng làm bậy? Khác nào so với nhau ai ác hơn ai? Bàn về ngấm ngầm giở trò, tôi chơi thắng được bọn họ?"

"Tiểu Thiên à, em luôn tôi nói mạnh mẽ biết bao nhiêu. Nhưng nói thật với em, tôi có thể đi đến hiện tại, không phải vì tôi cứng cỏi mạnh mẽ, mà là mỗi khi tôi uể oải nản chí, em đều cho tôi đủ động lực."

"Là em làm tôi biết, tôi có thể được tin tưởng. Là em cho tôi biết, tôi có thể đi tiếp, có thể mang những người tin tôi rời khỏi nơi này. Tôi có thể dẫn họ về nhà. Tôi..."

Nói tới đây, thanh âm Đoạn Dịch có chút nghẹn ngào.

Nhắm mắt lại, người từ trước đến nay luôn biểu hiện vô cùng cứng cỏi không gì cản được, lần đầu tiên lộ vẻ yếu ớt trước mặt Minh Thiên.

Cảm xúc yếu ớt từ tim lan khắp toàn thân, cùng sự ỷ lại người yêu mà chính anh không nhận ra.

Thanh âm hơi run rẩy, lông mi Đoạn Dịch ươn ướt.

Anh nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: "Tôi có thể mang em về nhà. Tiểu Thiên, tôi muốn cùng em về nhà."

Một chiếc lá vàng kim rơi xuống, đậu trên trán Đoạn Dịch.

Minh Thiên một tay chống đầu nằm nghiêng bên người Đoạn Dịch, lẳng lặng ngắm anh hồi lâu, vươn tay lấy chiếc lá xuống.

Sau đó Minh Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lông mi thấm ướt của Đoạn Dịch.

"Anh Tiểu Dịch, chúng ta có thể cùng nhau về nhà."

Nói lời này, bờ môi di chuyển, Minh Thiên hôn mắt mắt anh, lông mày anh, trán anh, động tác nghiêm túc tinh tế, như tín đồ thành tín nhất.

Mà tín ngưỡng của hắn, là con người tên Đoạn Dịch.

"Anh Tiểu Dịch, em cũng muốn cảm ơn anh. Thiện lương, chính trực, kiên trì... Anh sở hữu phẩm cách trân quý, món đồ nhân tính vĩ đại, kho báu quý giá nhất trên đời này."

"Trước khi gặp được anh, em vô cùng thất vọng với nhân tính con người. Rất nhiều thời điểm, mọi người coi thuần thiện là ấu trĩ, coi kiên trì là buồn cười. Cái gọi là nghĩa khí, can đảm, trong mắt bọn họ là truyện cổ tích, không thể nào xuất hiện ở hiện thực..."

"Nhưng chắc gì bọn họ biết, không phải mọi chuyện đều có thể đặt lên bàn cân, không phải trước khi làm việc gì cũng cần tính toán có đáng giá hay không. Trên đời này có rất nhiều thứ vượt xa tài phú, thậm chí quan trọng hơn mạng sống. May mắn... May mắn là em được gặp anh."

"Cảm ơn anh đã xuất hiện vào thời điểm em nản lòng thất vọng, cảm ơn anh đã cho em biết, trên đời này còn tồn tại người hoàn mỹ như anh. Với em mà nói, không có gì là quý giá hơn anh."

Minh Thiên nắm chặt bàn tay Đoạn Dịch, lần nữa hôn lên trán anh.

"Anh nói anh cảm ơn em tin tưởng anh. Vậy thì em, cảm ơn anh đã khiến em có thể trao đi lòng tin."

"Anh Tiểu Dịch, em tin anh. Chúng ta sẽ cùng nhau về nhà."

Chương 153

Mây trời xanh bích, rừng cây vàng kim.

Lá khô cọ xát liên tục, âm thanh càng thêm kịch liệt, giống như tình nhân thân mật cùng nhau.

Lót trên âm thanh này là hai cơ thể chăm chú quấn quýt vào nhau.

Không biết từ khi nào nụ hôn bắt đầu trở nên miên man. Giờ phút này Minh Thiên và Đoạn Dịch đều trầ,n trụi nửa người trên. Đoạn Dịch ôm mặt Minh Thiên nghiêng người hôn sâu. Minh Thiên thuận thế nâng chân trần vòng lấy bắp chân Đoạn Dịch, chầm chậm trườn lên.

Một tay Minh Thiên đỡ tấm lưng gầy nhưng rắn chắc của Đoạn Dịch. Bắp thịt nơi đó săn chắc không chút thịt thừa, cắt nét rõ ràng đến không thể tưởng tượng.

Đoạn Dịch cắn nhẹ môi Minh Thiên, xoay người muốn đè hắn dưới thân.

Nào biết Minh Thiên tranh làm trước. Một cái xoay người, hắn ghì hai bàn tay Đoạn Dịch trên mặt đất cát đầy lá khô.

Yết hầu Đoạn Dịch khẽ lên xuống. Anh muốn nói gì đó, bỗng phát giác vì quần áo trên người quá ít, bộ phận nửa dưới hai người cách lớp vải ma sát hờ vào nhau.

Cứng rắn nóng hổi xuyên thấu lớp vải, dường như có thể cảm nhận được đường vân.

Thậm chí khi hai người hôn ôm, hai vật cứ,ng nóng cách quần va vào nhau. Trong nháy mắt ấy, từng lỗ chân lông trên người Đoạn Dịch run rẩy.

Anh thấy hơi xấu hổ, không quen lắm... Thân là đàn ông, món đồ của mình lại cọ vào một người đàn ông khác.

Thẳng gần ba mươi năm, độc thân gần ba mươi năm, anh chưa quen tiếp xúc cơ thể cùng người khác, nhất là với một người đàn ông theo kiểu này.

Nhưng khi anh mở mắt ra, nhìn thấy thâm tình trong đôi mắt Minh Thiên, lòng anh chỉ còn lại ngàn vạn nhu tình.

Tất cả cố kỵ đều tan thành mây khói, Đoạn Dịch giơ tay ôm cổ Minh Thiên hé môi.

Nụ hôn càng lúc ẩm ướt, đẹp đẽ hoàn hảo như một giấc mơ.

Tần suất Minh Thiên hít thở, mùi hương thân thể, đôi môi ấm nóng dịu dàng, cảm giác mỗi ngón tay lướt qua da thịt, và cả bóng cây vàng kim không ngừng lay động trước mắt, tất cả khắc sâu vào trí nhớ Đoạn Dịch.

Chớp mắt, lo lắng vì lời nói Đạt Quang liên quan tới sinh tử, bất an vì câu đố phó bản vẫn chưa phá giải, bận tâm về đồng đội giết hại lẫn nhau... Tất cả đều tiêu tán triệt để.

.

Gió thổi bay lá cây đất cát, màu vàng kim liên miên khiêu vũ trước mắt; bên tai trừ thanh âm dòng sông chầm chậm chảy xuôi, cũng chỉ còn tiếng đôi tình nhân thì thầm xen lẫn th,ở dốc.

Giấc mơ này quá đẹp, cảm giác ôm hôn vuốt ve quá tuyệt, tuyệt đến mức thân tâm Đoạn Dịch lắng lại, mất hết cảnh giác.

Chờ tới khi Đoạn Dịch phản ứng lại, anh đã nằm úp trên mặt đất, mà Minh Thiên phủ sau lưng, dựa vào nhau không chút kẽ hở, động tác tiến công nào đó rất có tính ám chỉ, không cần nói cũng biết.

Đoạn Dịch sững sờ, vô thức đè ngược cánh tay Minh Thiên.

Giọng Minh Thiên hơi khàn khàn. Cúi đầu cắn vành tai Đoạn Dịch, hắn hỏi: "Sao vậy anh Tiểu Dịch?"

"Không phải, đợi một chút..." Đoạn Dịch cảm thấy đầu óc mình không được tỉnh táo, "Em muốn làm gì?"

Minh Thiên dừng lại, cơ thể thuận theo va chạm, sau đó dán tai anh khàn giọng nói một câu. "Em muốn anh. "

Muốn?

Muốn cái gì cơ?

Đoạn Dịch lắc lắc đầu.

Vừa rồi vuốt ve an ủi đương nhiên là thật, giấc mơ đẹp cũng là thật.

Tuy nhiên hướng phát triển không giống với dự đoán của anh thì phải.

Đẩy Minh Thiên ra, xoay người đứng dậy, Đoạn Dịch giật mình nhìn hắn: "Ý em là... Em muốn đè tôi?"

Minh Thiên đứng lên theo nắm tay anh, dẫn anh tới gốc cây hồ dương bên cạnh.

Hắn vừa đi, vừa ôm Đoạn Dịch cọ cọ mấy lần, dùng hành động thực tế thay câu trả lời.

Hắn cọ mấy lần, cọ đến da đầu Đoạn Dịch tê dại.

Với Đoạn Dịch, biết Minh Thiên thích mình và biết hắn muốn đè mình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Việc anh thích hắn và anh chịu để hắn đè, cũng là hai việc hoàn toàn khác biệt.

Minh Thiên kéo Đoạn Dịch đến cây hồ dương bên cạnh, đẩy anh ngồi lên cành cây, rồi túm quần anh.

"Không đúng, đợi một chút..." Đoạn Dịch nắm chặt cổ tay hắn,

"Tiểu Thiên em, em với tôi..."

"Vâng. Em muốn anh. Muốn từ rất lâu rồi." Minh Thiên giữ cổ tay Đoạn Dịch, cơ thể lấn đến gần, một tay đẩy anh dựa vào cành cây, dùng sức lớn đến mức mấy chiếc lá rụng xuống đấy.

Thân cây quá thô, mài lưng hơi bị đau, Đoạn Dịch nhíu mày.

Minh Thiên nhanh tay dùng mu bàn tay lót lưng Đoạn Dịch, lại thổi rớt lá cây rơi trên đầu anh, trán kề trán nhau, nhỏ giọng hỏi: "Trước đó không phải anh từng hỏi em, em đã thấy gì trong nhà tâm nguyện sao?"

"Thế... Em nhìn thấy cái gì?" Đoạn Dịch có dự cảm bất ổn.

Nghe anh hỏi, Minh Thiên cúi đầu, thì thầm vài câu bên tai anh.

Người như Đoạn Dịch nghe được những lời này, vành tai lập tức đỏ bừng.

Sau đó anh nghe Minh Thiên nói: "Trước đó em cảm thấy mình bẩn thỉu hạ lưu, không muốn nói cho anh biết. Nhưng bây giờ em đã hiểu, em nên thành thật với anh."

Chần chờ hồi lâu, Đoạn Dịch mới có thể mở miệng lẩm bẩm. "Hạ lưu bẩn thỉu, hai từ này dùng không đúng. Thật ra ai mà chả thỉnh thoảng YY, cái này rất bình thường. Nhưng... Góc độ em YY có hơi khó tưởng tượng..."

Đoạn Dịch cắn răng, trừng mắt Minh Thiên, "Không đúng, thế quái nào em nghĩ tôi như thế hả?"

"Không biết. Chắc là do ham mu,ốn chinh phục." Minh Thiên cắn tai anh, day day hướng lên trên một chút, cách lớp vải huých vào sâu bắp đùi Đoạn Dịch.

"Sau khi biết mình thích anh, em tái thiết lập thời gian đến tìm anh. Về sau mỗi lần thấy anh, em đều tưởng tượng... Nếu như được chiếm lấy anh, cảm giác chắc chắn sẽ rất tuyệt. Anh Tiểu Dịch..."

"Em yêu anh, em muốn anh, em muốn đè anh. Thậm chí em muốn hiểu rõ cơ thể anh hơn bản thân anh. Em muốn được anh trao cho hết thảy. Em muốn mỗi lần cơ thể anh đau nhức hoặc vui vẻ... Tất cả kíc.h thích giác quan đều do em mang đến. Giờ em thú thật với anh. Anh..."

Bờ môi chạm nhẹ vào vành tai Đoạn Dịch, Minh Thiên hỏi anh: "Anh có đồng ý hay không?"

.

Thái dương chếch hướng tây, mang đi độ ấm trên sa mạc vàng rực.

Thời gian là buổi chiều bốn giờ. Trễ thêm chút nữa hoàng hôn sẽ tới, biến màu vàng kim thành sắc đỏ cam.

Một con ngựa băng qua sa mạc, trên lưng chở hai người, là Minh Thiên và Đoạn Dịch.

Lần này người ngồi trước là Minh Thiên.

Ngồi phía sau điều khiển ngựa là Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch mím chặt môi không nói một lời. Xem biểu tình, có vẻ lúc này anh không được vui vẻ cho cam.

Quay đầu lại thấy biểu cảm của Đoạn Dịch, Minh Thiên cũng nhìn ra anh đang không thoải mái kèm khó chịu.

Minh Thiên lập tức nhíu mày, hé miệng rồi lại muốn nói mà thôi, hiển nhiên là chưa nghĩ ra nên mở miệng như thế nào.

Mãi một lúc lâu sau, Minh Thiên mới nói: "Anh Tiểu Dịch, anh có ổn không? Xin lỗi, em, lần sau em..."

Đoạn Dịch không nói chuyện.

Trên thực tế anh cũng không biết nên nói cái gì.

Anh có thể nói cái gì chứ? Nói cô vợ xinh đẹp rơi từ trên trời xuống mà anh luôn nâng niu đối xử, kết quả lại là sói con giả nai hả? Nói tới giờ mới phát hiện cấp dưới nhỏ hơn mình sáu tuổi vẫn luôn ôm tâm tư ăn thịt mình hả?

Thấy Đoạn Dịch không nói lời nào, nhìn anh hồi lâu, Minh Thiên bỗng giơ tay kéo dây cương. "Không được, hiện tại anh không nên cưỡi ngựa. Em xin lỗi, cái đó em không rành lắm... Chờ em trở về tra cứu, anh..."

"Câm miệng, ông đây không đau." Đoạn Dịch giương mắt lườm một cái. Sắp đến quân doanh, vì thế anh dứt khoát buông dây cương, lưu loát xoay người nhảy xuống ngựa.

"Anh đi đâu thế?" Minh Thiên nắm lấy tay anh, tư thế muốn xuống ngựa đuổi theo anh.

"Xem tình hình mọi người bên kia. Em đi kiểm tra mấy cục đá em giấu đi. Chuyện khác nói ít thôi." Đoạn Dịch vỗ mạnh vào mông ngựa trước khi hắn xuống ngựa. Con ngựa hí to một tiếng, mang theo Minh Thiên chưa kịp xuống ngựa chạy biến.

Nhìn Minh Thiên hiếm khi hoảng loạn bị ngựa chở đi mất, Đoạn Dịch không giữ nổi mặt lạnh, buồn cười mà cười. Anh thở ra một hơi, hung hăng cào đầu mình, rồi đi về phía lều người chơi.

Đi gần đến lều, Đoạn Dịch thấy Hồ Tấn đi ra.

Hồ Tấn nói: "Ôi trời, may mà anh đã về. Mọi người lo cho anh lắm. Sợ Đạt Quang làm anh... Aizzz, anh đi đứng xiên xẹo thế, bị thương thật hả? Đạt Quang đã làm gì anh vậy?"

Đoạn Dịch: "....."

Anh thầm nói, mình chả bị Đạt Quang làm gì hết, nhưng lại bị một sói con tóc để chỏm nhỏ hơn mình 6 tuổi, ăn nói ngọt xớt nhưng chẳng có tí kinh nghiệm thực tế nào, làm bậy làm bạ bị chảy máu.

... Có trách thì trách rừng hồ dương quá đẹp, làm mình nhất thời xiêu lòng Tiểu Thiên.

Tất nhiên mấy lời này anh không thể nói ra miệng.

Vì thế Đoạn Dịch gật bừa, đi vào lều.

Vừa lúc Đoạn Dịch đụng phải ba người Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Bạch Tư Niên đi ra ngoài.

Ba người không ngờ sẽ gặp Đoạn Dịch, biểu cảm của họ đều nhẹ nhõm hơn hẳn.

Ổ Quân Lan vội nói: "Chúng tôi đang tính đi tìm anh. Không sao chứ?"

"Không sao. Không biết Đạt Quang dùng cách gì, cho tôi nhìn thấy một thứ gọi là tương lai. Trước mắt tôi cho rằng, cái gọi là tương lai là ảo ảnh tạo ra để lừa người. Tóm lại, mục đích của ông ta là lừa tôi tự sát, còn muốn tôi giết Minh Thiên." Đoạn Dịch nói, "Nhưng sau đó tôi đâm ông ta một nhát, ông ta bị thương bỏ chạy. Cho nên..."

"Đạt Quang tuy rất mạnh, nhưng chủ yếu là giỏi mê hoặc nhân tâm. Nghĩa là giá trị vũ lực chưa chắc đã mạnh. Nếu mọi người gặp ông ta nhớ giữ tỉnh táo, đừng bị lời ông ta ảnh hưởng là được. Nên động dao thì động dao, nên đấm nhau thì đấm nhau, đừng nghe ông ta nói nhảm, như vậy sẽ không bị sao hết."

Bạch Tư Niên nghe xong, cười gật đầu: "Đã hiểu, ông ta có phép thuật tác động tâm trí lợi hại. Khi đối phó nhớ dùng tấn công vật lý."

Giải thích đơn giải với mọi người, Đoạn Dịch nhìn lướt qua tình huống trong lều.

Trừ Đậu Sương, người chơi khác đều có mặt. Mọi người đang đợi đến thời gian thảo luận buổi tối.

Thấy Đoạn Dịch tiến vào, Phương Đông Vũ mở miệng: "Đậu Sương ngủ ở lều bên cạnh chưa dậy, tuy nhiên tôi cảm thấy không ảnh hưởng. Nếu Đoạn Dịch đã tới, tôi sẽ tiếp tục nói về phân tích vừa

rồi. Tôi là phù thủy, số 6 Hồ Tấn fake phù thủy. Tối qua tôi bị Bóng ma ác mộng dọa sợ, đêm nay Bóng ma không thể dọa tôi lần thứ hai. Bởi vậy đêm nay tôi có thể ném độc Hồ Tấn. Ban ngày vote ai? Dù sao cũng không đến lượt Hồ Tấn."

"Tôi đề nghị vote số 5 hoặc số 9 Vân Hạo. Trong hai người họ, chắc chắc có một người là Bóng ma ác mộng. Nguyên nhân thì như vừa nãy tôi đã phân tích. Kế tiếp chúng ta nghe họ biện hộ là được."

"Tôi cho rằng xem cách họ biện hộ sẽ phân biệt được ai là người sói. Chỉ còn lại hai người sói, buổi tối tôi ném độc một sói. Ván Ma Sói kết thúc, chúng ta có thể tập trung vượt phó bản."

Nghe Phương Đông Vũ nói, Hồ Tấn lập tức bật lại: "Mọi người đừng để bị lừa. Cô ta là người sói. Tôi mới là phù thủy! Tôi..."

Phương Đông Vũ ngắt lời hắn ta: "Hai chúng ta không cần thuyết phục mọi người. Tôi nói rồi, đêm nay hai phù thủy ném độc lẫn nhau là xong. Hôm nay không tới lượt vote chúng ta. Hôm nay vote một trong hai số 5, số 9. Nếu số 5 số 9 không có chức năng..."

"Cô bị khùng hả?" Hồ Tấn lập tức cãi, "Đã mất tiên tri rồi, hiện tại tôi là phù thủy lộ bài. Cô hất nước bẩn số 5 số 9, bắt bọn họ lật bài. Rõ ràng là cô muốn moi chức năng."

"Anh là sói, đêm nay chắc chắn sẽ bị độc." Phương Đông Vũ nói, "Dư lại sói cuối cùng là số 5 hoặc số 9. Sói chưa cắn đủ số lượng, chúng ta hoàn toàn có thể thắng. Mọi người..."

Nhìn về phía những người khác, Phương Đông Vũ khẳng định, "Mọi người đừng nghĩ anh ta là phù thủy. Anh ta là sói xung phong, là cái loại dây thần kinh thẳng đuột khờ khạo."

"Cô... Cô nói tiếng người đấy hả? Còn công kích cá nhân?" Hồ Tấn nhíu mày cả giận.

"Xin lỗi, anh là sói cứng." Phương Đông Vũ nói.

"Tôi không phải sói! Đêm nay không thể ném độc tự chứng. Tối

hôm qua tôi không bị Bóng ma ác mộng dọa sợ, cho nên hôm nay có thể sẽ bị dọa. Hôm qua... Ngày hôm qua không có ai nhảy ra cạch phù thủy với tôi, tôi cũng không biết ai là sói, nên tôi không dám ném độc bừa. Tôi..." Hồ Tấn nghiến răng nghiến lợi, "Nếu đêm nay Bóng ma ác mộng dọa tôi, tôi ném độc số 4 kiểu gì?"

Phương Đông Vũ nói: "Chẳng liên quan, tôi là phù thủy, chắc chắn song chết."

Hồ Tấn nhìn cô cười lạnh: "Đương nhiên cô dám nói lời này. Cô fake phù thủy, lừa chức năng còn lại lộ mặt, sau đó đêm nay cắn chức năng, nếu sáng mai không chết hai, cô bị lộ cũng chả sao, cô có thể lấy một đổi một. Sói và Bóng ma còn lại một người dùng kỹ năng dọa sợ, một người cắn chức năng cuối cùng. Đúng không! Tôi cho rằng Bóng ma ác mộng không nằm trong số 5 số 9, mà ở những người khác."

Phương Đông Vũ: "Lời anh nói trăm ngàn chỗ hở. Người nhiếp mộng còn ở đây, dù chức năng có ra mặt cũng chưa chắc sẽ bị cắn."

"Ai biết người nhiếp mộng tối hôm qua chọn ai." Hồ Tấn nói, "Nói chung là cô chỉ đang đánh cược."

Phương Đông Vũ cạn lời: "Logic của anh... buồn cười thật đấy. Phàm là người có đầu óc đều biết nên tin tôi."

Hồ Tấn càng nói nhiều càng lộ nhiều sơ hở.

Hắn ta và Phương Đông Vũ cãi nhau tới lui. Phương Đông Vũ lười nói chuyện cùng hắn ta, nhìn những người còn lại. "Tôi nghĩ mình không cần nói gì thêm."

Lúc này số 9 Vân Hạo đứng lên: "Tôi tán thành phân tích của số 4 Phương Đông Vũ. Tôi và số 5 PK nhau đúng không? Được, tôi nhận chức năng. Tôi là thợ săn."

"Tối hôm qua có khả năng phù thủy thật sự bị dọa sợ, không thể sử dụng kỹ năng. Người tốt không bị cắn, chứng tỏ người nhiếp mộng bảo vệ đúng người. Tôi cảm thấy tình thế đang có lợi cho

phe người tốt. Mà dưới tình huống tôi nhận thợ săn, để xem số 5 biện hộ thế nào. Nếu số 5 không có chức năng, thế thì hôm nay vote cậu ấy."

Trong lúc này, số 5 Bạch Tư Niên chậm rãi quan sát các người chơi.

Cậu ta cười cười, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Hạo, đang muốn mở miệng, Đoạn Dịch kịp thời chen lời.

Đoạn Dịch nói: "Số 6 Hồ Tấn chơi quá lỗi, tỷ lệ cao là sói. Từ hôm qua tôi đã nghi cậu ta, hôm nay khỏi cần nói chuyện làm gì, xem hành vi ban đêm của mọi người là được. Số 4 số 6 đều nhận mình là phù thủy, ném độc lẫn nhau là xong. Tôi đồng ý hôm nay vote số 5 hoặc số 9."

"Nếu số 9 là thợ săn, vậy thì số 5 là Bóng ma ác mộng. Hoặc số 5 muốn nói gì có thể chờ đến buổi tối. Buổi tối từ 9 giờ đến 10 giờ, số 5 còn một giờ để biện hộ, tôi nghĩ vậy là đủ rồi. Huống chi tôi cảm thấy trong trò chơi này, dùng hành động thực tế để biện hộ quan trọng hơn là "nói miệng". Bây giờ..."

Nhìn thoáng qua thời gian trên thiết bị, Đoạn Dịch nói: "Bây giờ mới 4 giờ rưỡi chiều, khoảng cách đến buổi tối 9 giờ còn rất dài. Cho dù Bạch Tư Niên có phải sói hay không, trước mắt tôi chưa thấy cậu ấy làm chuyện xấu. Nếu đêm nay cậu ấy vào tù là chuyện đã định, người sói sẽ thua, cậu ấy cũng cần thăm dò vượt phó bản bằng con đường chính quy. Bởi vậy, Bạch Tư Niên vẫn có thể phát huy tác dụng."

Nhìn về phía Bạch Tư Niên, Đoạn Dịch ám chỉ: "Tranh thủ hiện tại còn nhiều người, tôi đề nghị mọi người tận dụng 4 tiếng đồng hồ này, cố gắng thăm dò phó bản. Nếu không thời gian thăm dò giảm dần, đồng đội ở bên ngoài càng ngày càng ít, khó khăn vượt ải sẽ gia tăng."

Nghe đến đó, Vân Hạo và Ổ Quân Lan phụ họa Đoạn Dịch, hai người sôi nổi tỏ vẻ đồng ý.

Đoạn Dịch gật đầu với bọn họ, rồi nhìn về phía Bạch Tư Niên:

"Còn nữa, tôi nhớ cậu từng nói, cậu, Bành Trình và Vân Hạo từ phó bản trước đến thẳng đây, cũng là phó bản nối tiếp? Nếu cậu tin tôi, chúng ta trò chuyện riêng được không?"

Chương 154

"Những người khác ra ngoài thăm dò trước đi. Hai chúng tôi về lều nam tâm sự." Bạch Tư Niên đứng lên, dẫn đầu đi vào lều người chơi nam.

Đoạn Dịch đứng lên, đang muốn đi theo, bỗng nghe Thư Dung Dung mở miệng.

"Chờ một chút anh trai nhỏ số 7 ơi, có phải hôm nay anh lấy được thứ gì đó từ chỗ Đạt Quang? Có thể cho bọn em xem chứ?"

Đoạn Dịch dừng chân, quay đầu lại, nhân cơ hội nhìn thoáng qua biểu cảm của các người chơi.

Hiển nhiên đa số người chơi đều chú ý tới, tựa như rất hứng thú với lời nói Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch sắc mặt tỉnh bơ nhìn về phía Thư Dung Dung: "Vì sao hỏi cái này?"

Thư Dung Dung cười: "Ơ kìa, là anh nói chúng em thăm dò mà. Nếu anh tìm được manh mối quan trọng sẽ giúp ích rất lớn cho việc phân tích vượt ải. Em hỏi thăm chút xíu có gì lạ đâu?"

Đoạn Dịch cố ý tỏ vẻ khó xử, sau đó nghiêm túc nói: "Đồ vật đó không liên quan đến việc qua cửa. Tôi không đưa cho mọi người xem, là vì tốt cho chúng ta."

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch lập tức đi vào lều người chơi nam.

Trong lều người chơi nam, Bạch Tư Niên ngáp một cái, nhỏ giọng hỏi: "Tôi nghe được tiếng mọi người nói chuyện. Vì tốt cho chúng ta? Đừng nói là anh... lấy được bẫy của Đạt Quang?"

Đoạn Dịch không đáp, ngồi xuống trước mặt cậu ta. "Nói về phó bản bên cậu đi, rất quan trọng."

Bạch Tư Niên cười, nhún vai nói: "Tôi lừa anh đấy. Bối cảnh phó bản trước hơi giống phó bản này. Lúc ấy không muốn anh chiếm ưu thế nên tôi nói bừa thôi. Bành Trình vào tù từ sớm, không biết tình hình thực tế, cứ tưởng tôi nói thật. Anh nghe anh ta nói liền tin là thật."

Nghe được lời này, Đoạn Dịch bất đắc dĩ bật cười.

Anh nói rồi mà, sao có thể khéo đến vậy, hệ thống bổ sung vừa đủ ba người chơi từ một phó bản nối tiếp khác qua đây.

Đoạn Dịch hỏi lại Bạch Tư Niên: "Vậy tại sao bây giờ cậu chịu nói với tôi?"

Bạch Tư Niên nhìn anh, nghiêm túc nói: "Người như anh, tôi tin."

Đoạn Dịch hơi cong mắt, nói: "Thế cảm ơn cậu."

"Là chúng tôi phải cảm ơn anh." Bạch Tư Niên cười nói, "Chơi lâu như vậy, tôi mới hiểu ý nghĩa trò chơi này. Chúng ta không thể tiếp tục hao tổn linh kiện máy móc nữa. Chúng ta hao tổn, người cũ chết, người mới thêm vào, các người chơi càng không tin tưởng nhau, linh kiện máy móc càng hỏng hóc... Đến lúc đó mọi người sẽ chết hết."

Thở một hơi, Đoạn Dịch cười vỗ cậu ta một cái. "Hợp tác vui vẻ."

"Ừ." Bạch Tư Niên gật đầu, "Hợp tác vui vẻ!"

Giữa hai người, có rất nhiều việc không cần nói cũng hiểu.

Lời Đoạn Dịch nói trong lều thảo luận vốn có tính ám chỉ.

Tuy không biết Bạch Tư Niên thao tác thiết bị như thế nào ở buổi thảo luận đầu tiên, trước 15 phút kết thúc vote không đụng vào thiết bị, làm người khác tạm thời loại trừ nghi ngờ cậu ta là Bóng ma ác mộng, nhưng nếu hiện tại cậu ta không có chức năng, tỷ lệ cao cậu ta thuộc phe sói.

Vậy nên đêm nay 10 giờ Bạch Tư Niên bị vote đã là chuyện đinh

đóng cột, và Hồ Tấn chắc chắn bị ném độc.

Dưới tình huống phe người sói chắc chắn sẽ thua, Đoạn Dịch cực kỳ muốn biết Bạch Tư Niên có tin anh như lời cậu ta nói hay không... Hiện tại trừ người nhiếp mộng, các chức năng đã lộ mặt. Bạch Tư Niên sẽ lợi dụng bẫy tử vong giết hại người tốt, hay tận lực thăm dò trước khi vào tù, cùng người tốt hợp tác vượt ải?

Đoạn Dịch không biết đáp án, chỉ có thể chờ đợi.

Vừa rồi Thư Dung Dung hỏi anh đã lấy thứ gì từ chỗ Đạt Quang.

Đoạn Dịch cố ý nói "Vì tốt cho chúng ta", ám chỉ món đồ có hại cho mọi người.

Anh chỉ nói đúng một câu, lại quá đủ để các người chơi thông minh đoán được nó là cái gì.

Việc tiếp theo Đoạn Dịch cần làm là tìm Minh Thiên và thương lượng chi tiết cách thử đồng đội.

Rời lều người chơi nam, trước tiên Đoạn Dịch đi xem lều thảo luận, phát hiện các người chơi đã đi hết.

Hiện tại mọi người đều nhận định Đạt Quang là Boss cuối, mà việc làm của Đoạn Dịch đã giảm bớt băn khoăn của người chơi, thêm nữa trước mắt xác định chỉ có đá vẽ hoa là bẫy rập tử vong, cho nên mọi người dám ra ngoài thăm dò.

Đoạn Dịch đợi một lát.

Nghe thấy cách vách truyền đến động tĩnh, anh xốc cửa lều thảo luận, thấy Bạch Tư Niên rời lều người chơi nam.

Nhìn bóng dáng cậu ta đi khuất, Đoạn Dịch rời lều, đến một góc gần chuồng ngựa. Đây là địa điểm anh và Minh Thiên hẹn gặp nhau trên đường cưỡi ngựa trở về.

Thời điểm Đoạn Dịch đến, Minh Thiên đã tới rồi.

Hắn ôm bình đất đứng đợi anh.

"Thế nào?" Đoạn Dịch chạy tới, hỏi, "Ném đá đi chưa?"

"Không ném. Đồng nghiệp giúp em vẽ đá giả, giống nhau như đúc, hoàn toàn có thể lấy giả đánh tráo." Minh Thiên nói, "Đá thật em tính giấu trên người mình, vậy là an toàn nhất. Đá giả em cất trong vại đất này."

"Em có rắc lên đá giả một loại phấn hoa đặc biệt. Người tiếp xúc đủ gần sẽ bị sưng đỏ da mặt, nhưng bản thân người bị không cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Đến lúc đó chúng ta nhìn mặt là biết ai trộm đá muốn hại người."

Đoạn Dịch ngẫm nghĩ, hỏi: "Tôi phán đoán người bị hại như thế nào? Nếu A cầm đá giả, hãm hại B. Chẳng phải B cũng sẽ bị sưng mặt?"

Minh Thiên lắc đầu: "Sẽ không. Sau khi phấn hoa tiếp xúc với không khí, thời gian phát huy hiệu lực có hạn. Em đã tính toán tốt địa điểm và khoảng cách, giấu đá đủ xa, thời gian người đó nhặt đá và mang về quân doanh bằng với thời gian phấn hoa phát huy công hiệu, về đến quân doanh là hết tác dụng. Nếu có người vô tội bị hại, người bị hại sẽ không bị kích ứng."

Đoạn Dịch nói: "Cũng đúng. Phấn hoa sẽ làm mặt sưng phù nhưng không gây ngứa. Thế thì người trộm đá sẽ không phát hiện da mặt mình có bất thường. Dù sao thì sa mạc gió cát lớn, mặt trời nắng gắt, bị dị ứng môi trường cũng là chuyện bình thường."

Minh Thiên: "Vâng. Bản thân người đó không phát hiện, người khác cũng rất khó cảm thấy khác thường, trừ phi bọn họ nghiên cứu sâu về phó bản, biết loại phấn hoa này tồn tại. Nhưng trước mắt chỉ có hai người chúng ta biết việc này. Đến lúc đó chúng ta quan sát mặt ai bị sưng là biết ai nhặt đá, sau đấy theo dõi người đó, xem người đó muốn hại ai."

"Ừ, khá tốt. Cứ làm vậy đi. Nam nữ tách riêng, có gì tôi nhờ Ổ Quân Lan quan sát bên nữ." Đoạn Dịch hỏi lại Minh Thiên, "Đúng rồi, em tính chôn đá ở chỗ nào?"

Minh Thiên nói: "Đương nhiên là ngược hướng lều các anh, em đã vạch sẵn lộ tuyến. Lát nữa em lén qua đó, anh núp gần đấy giúp em quan sát, xem có người chơi nào ở đó hay không."

Nghe được lời này, Đoạn Dịch chợt cảm thấy vi diệu, nhưng chưa thể nắm bắt được nó.

Cùng Minh Thiên bàn bạc vài chi tiết, hai người một trước một sau hành động.

Trước khi đi, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên quay đầu lại nhìn mình, ánh mắt hiện rõ lo lắng.

"Sao đấy?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Minh Thiên bất giác nhìn xuống dưới, nói: "Anh Tiểu Dịch, thôi hay là anh về nằm..."

"Lo việc của em đi!" Để chứng mình rằng mình siêu bình thường, Đoạn Dịch xoay người chạy biến, bước đi như bay.

Chạy chán chê Đoạn Dịch vẫn chả hiểu mình muốn thể hiện cái gì.

Anh chỉ có thể đổ thừa do tánh kỳ, không quen.

Thẳng nhiều năm tự dưng cong cái rẹt không nói, chủ yếu là về mặt tâm lý chưa thể tiếp thu trạng thái hiện tại.

Cha Đoạn Dịch suốt ngày treo bên miệng mấy câu "Có người chịu làm vợ mình là mình chiếm lời rồi, phải biết yêu quý vợ mình, vợ mình nói cái gì cũng phải nghe lời".

Đoạn Dịch mưa dầm thấm đất từ nhỏ, khó tránh khỏi mang tâm lý giống cha mình.

Trong mắt anh, đứa bé Minh Thiên nhỏ hơn anh sáu tuổi, còn là cấp dưới, nhìn đơn giản sạch sẽ, cao ráo đẹp trai, nghĩ kiểu gì cũng thấy anh ức hiếp người ta, lợi dụng người ta.

Đùng một phát, Minh Thiên nói với anh rằng trong mắt hắn hoàn toàn không có chuyện như anh nghĩ. Nên Đoạn Dịch cứ thấy kỳ kỳ.

Lắc đầu, vứt bỏ mấy suy nghĩ lung tung rối loạn, Đoạn Dịch quẹo đường khác, tránh mặt các người chơi, đi ra ngoài quân doanh.

Núp sau một tảng đá lớn ven đường, Đoạn Dịch nhìn thấy Minh Thiên chậm rãi đi tới gần một cồn cát.

Gần đỉnh cồn cát có một tảng đá lớn. Minh Thiên đào hố, chôn đá giả vẽ hoa, rồi đẩy tảng đá to che lấp tất cả.

Hắn đi ra xa nhìn nhìn, quay về chỗ cồn cát, dịch tảng đá sang một xíu, rồi đi loanh quanh chế tạo dấu chân hỗn loạn.

Hình ảnh này quá quen thuộc, không khỏi làm Đoạn Dịch nhớ tới "Hải thị thận lâu" Đạt Quang chế tạo trước đó không lâu... Động tác của Minh Thiên ảo ảnh và Minh Thiên này gần y như nhau.

Trái tim đột nhiên đập mạnh. Đoạn Dịch nhìn trái nhìn phải, bốn bề vắng lặng. Đợi Minh Thiên đi ngang qua, anh núp sau tảng đá huýt sáo gọi Minh Thiên.

Minh Thiên đi tới, thấp giọng hỏi: "Sao vậy anh?"

Đoạn Dịch nghiêm túc nói: "Kế tiếp em tính làm gì?"

Minh Thiên giơ vại đất trống không trong tay, chỉ chỉ gói đá thật. "Mang vại đất về đặt trong lều em, rồi quan sát hành động các người chơi khác, thuận tiện kiểm tra mấy cục đá thật. Em có dùng áo lông chồn bọc đá thật, nhưng sợ chúng nó bị rớt."

Đoạn Dịch gật đầu: "Tôi cùng em trở về. Có chỗ nào dễ quan sát lều em không?"

"Có." Minh Thiên đưa lệnh bài của mình cho Đoạn Dịch, "Chéo phía đối diện có một tháp canh gác, có thể thấy chỗ lều em. Anh dùng cái này để vào tháp."

Trở lại quân doanh, Đoạn Dịch tới tháp canh gác, sau đó nhìn

chằm chằm lều Minh Thiên.

Anh nhìn Minh Thiên mang vại đất vào lều, một lúc sau rời đi.

Cùng lúc đó, anh thấy các người chơi còn lại tra xét khắp nơi trong quân doanh. Bọn họ tìm kiếm từng lều một, còn bắt chuyện hỏi thăm một số tiểu binh.

Qua khoảng nửa giờ, Đoạn Dịch thấy Phương Đông Vũ và Đậu Sương đến gần lều Minh Thiên.

Đậu Sương canh chừng ngoài cửa, một mình Phương Đông Vũ vào lều.

Một lát sau, Phương Đông Vũ đi ra, tìm Đậu Sương cúi đầu thì thầm vài câu.

Sau đó hai người cùng nhau đi hướng vị trí Minh Thiên chôn đá giả.

Đoạn Dịch động tâm tư, đuổi theo hai người.

Anh bám đuôi rất cẩn thận, không làm các cô phát hiện.

Anh tìm được một chỗ quan sát tuyệt hảo... Sau tảng đá ven đường vừa nãy đã núp.

Trốn ở chỗ này, anh vừa quan sát được đường dẫn từ cồn cát đến quân doanh, vừa có thể xem tình hình trên cồn cát.

Anh thấy Phương Đông Vũ muốn đẩy tảng đá to, Đậu Sương chần chờ không muốn, Phương Đông Vũ nghiêm túc nói vài câu, hẳn là khuyên bảo Đậu Sương. Thậm chí Phương Đông Vũ còn lắc vai Đậu Sương, biểu cảm hơi nóng nảy.

Cảnh này đối với Đoạn Dịch cũng rất quen thuộc.

Lần này anh nhìn lén ở nơi xa, lần trước trong "Hải thị thận lâu" anh được nhìn ở khoảng cách gần. Không chỉ nhìn, anh còn nghe được tiếng các cô nói chuyện.

Đậu Sương nghi ngờ Phương Đông Vũ là sói, không muốn lấy đá hại Thư Dung Dung và Hồng Hiền.

Nhưng Phương Đông Vũ nói mình là phù thủy, còn phân tích số 5 hoặc số 9 là Bóng ma ác mộng.

Nguyên nhân Phương Đông Vũ làm vậy tới bây giờ Đoạn Dịch mới hiểu... Vừa rồi lúc mọi người thảo luận, toàn bộ đều đến đông đủ trừ Đậu Sương. Đậu Sương ngủ ở lều nữ nên không biết Phương Đông Vũ nhận phù thủy, còn gần như cãi thắng Hồ Tấn.

Cũng bởi vậy, Phương Đông Vũ phải giải thích một lần nữa về thân phận và mạch game cho Đậu Sương nghe.

Đậu Sương đồng ý giúp. Hai người lấy ba cục đá, vẽ hoa lên ba cục đá giả bỏ vào hố.

Trước khi rời đi, hai người xóa sạch dấu vết, vừa lùi xa cồn cát vừa dọn dẹp dấu chân.

Mà sau khi các cô đi khuất, Minh Thiên xuất hiện ở chỗ này.

Để kế hoạch thử đồng đội của Đoạn Dịch thuận lợi hoàn thành, Minh Thiên một lần nữa tạo đủ loại dấu vết, như thể hắn đã hấp tấp chôn cục đá.

Tới giờ phút này, Đoạn Dịch đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Tuy anh không nghi ngờ Minh Thiên, cũng không khỏi nghĩ mà sợ, thở ra một hơi thật dài.

May mắn anh chưa từng nghi ngờ Minh Thiên.

Cám ơn trời đất, anh không nghi ngờ Minh Thiên.

Tất cả đều là mưu kế Đạt Quang.

Đúng là hắn ta có thể nhìn thấy tương lai, cũng có thể cho người khác nhìn thấy tương lai hắn ta thấy được.

Nhưng Đạt Quang ngắt đầu bỏ đuôi rất nhiều chi tiết, chọn lọc cho Đoạn Dịch xem, làm Đoạn Dịch bị nhầm lẫn.

Người chơi tập trung thảo luận, Phương Đông Vũ nhận phù thủy, từ đó dẫn đến việc Đoạn Dịch muốn thử Bạch Tư Niên, cùng Minh Thiên thương lượng cách thử người chơi. Thế nên Minh Thiên mới tới cồn cát này chôn đá, vật hắn chôn là đá giả.

Do cuộc thử nghiệm chưa kết thúc, sau khi Phương Đông Vũ và Đậu Sương rời đi, Minh Thiên cần quay lại bố trí hiện trường.

Nhưng Đạt Quang chỉ cho Đoạn Dịch nhìn một đoạn ngắn tương lai, khiến Đoạn Dịch cho rằng, sau khi Minh Thiên về doanh trại đã đi thẳng tới cồn cát này chôn đá!

Đoạn Dịch sẽ cho rằng cồn cát chôn đá thật, tiện đà cho rằng hàng loạt động tác của Minh Thiên là vì cố tình gài người chơi giết hại lẫn nhau.

Không, không chỉ ngắt đầu bỏ đuôi, cẩn thận nhớ lại một lượt, Đoạn Dịch phát hiện Đạt Quang quả là bậc thầy cắt nối biên tập!

Hắn ta không chỉ che giấu một phần, mà còn chơi trò lặp đoạn, đạt thành hiệu quả sai lệch thông tin.

Tuyến hoạt động của Minh Thiên mà Đoạn Dịch đã chứng kiến thực tế như sau:

Hắn mang vại đất từ Đài Thiên Táng về doanh trại, tìm tiểu binh nhờ vẽ hoa hộ. Lúc sau Minh Thiên chạy ra sa mạc tìm Đoạn Dịch, dẫn anh trở về.

Sau khi hai người trở về, vừa lúc tiểu binh vẽ xong đá giả. Đoạn Dịch đi hội hợp với các người chơi, Minh Thiên đi lấy đá giả. Cuối cùng là hai người thương lượng đến nơi này chôn đá, cố tình chế tạo dấu vết gây chú ý.

Nhưng qua tay Đạt Quang, trình tự phát sinh trước sau hoàn toàn thay đổi.

Trong hải thị thận lâu, Đoạn Dịch nhìn thấy Minh Thiên đào hố chôn đá trước, tìm tiểu binh nhờ vẽ hoa, rồi mới quay lại chỗ cồn cát chế tạo dấu vết, y như cố tình làm ác.

Đoạn Dịch cẩn thận ngẫm nghĩ. Cảnh anh nhìn thấy Minh Thiên quay lại cồn cát, phải sau khi hai người Phương Đông Vũ rời đi mới diễn ra.

Cảnh này bị Đạt Quang phát hai lần, để Đoạn Dịch hiểu lầm.

Trước đó Đoạn Dịch không phát hiệu chi tiết này, hiện tại ngẫm lại kỹ mới phát hiện chỗ bất hợp lý.

Mặt trời Tây Vực sắp lặn. Mặc dù lúc này đã qua 5 giờ chiều, ánh mặt trời lại không quá khác biệt so với giữa trưa.

Chính yếu là, lúc ấy ở trong hải thị thận lâu, Đoạn Dịch không đặt tâm vào ánh mặt trời nên không chú ý tới sai biệt thời gian rất nhỏ.

Ngoài ra, Minh Thiên đang cố ý lừa người chơi khác, cho nên nếu người chơi bắt gặp hắn ôm vại đất ngược lại là chuyện tốt. Vì hắn sẽ bỏ đá giả vào vại đất.

Đây cũng là lý do trong hải thị thận lâu, Đoạn Dịch tưởng sau khi hắn về doanh trại thì trực tiếp ôm vại đất chứa đá thật đến cồn cát.

Đoạn Dịch nhịn không được mắng Đạt Quang hai câu.

Chẳng qua mắng xong, trái tim Đoạn Dịch lại trầm xuống.

Anh nhớ anh đã thấy cảnh Thư Dung Dung, Hồng Hiền, Hồ Tấn, Đậu Sương chết.

Xem ra Đạt Quang có thể nhìn thấy tương lai thật.

Hắn ta cắt nối biên tập tương lai, muốn Đoạn Dịch hiểu lầm, kích phát tâm ma, để anh và Minh Thiên tàn sát lẫn nhau. Nhưng cho

dù là cắt nối biên tập, tương lai mà Đoạn Dịch nhìn thấy vẫn là chuyện sắp xảy ra.

... Có phải có nghĩa là, những người chơi ấy sắp chết?

Chương 155

Đoạn Dịch núp sau tảng đá, thấy toàn cảnh quá trình người chơi tới lui.

Đầu tiên là Phương Đông Vũ và Đậu Sương xuất hiện, rời đi; sau đó Minh Thiên một lần nữa chế tạo dấu vết, đi mất; người cuối cùng xuất hiện ở chỗ này giống người Đoạn Dịch đã thấy trong "Hải thị thận lâu": Thư Dung Dung và Hồng Hiền.

Kế hoạch nguyên bản của Đoạn Dịch và Minh Thiên là, Minh Thiên chôn đá giả dính phấn hoa, trong quá trình này Đoạn Dịch giúp hắn lưu ý động tác người chơi khác. Hai người chia nhau phân công thăm dò.

Minh Thiên sẽ đi bừa chỗ nào đó, chỉ cần không đợi ở trong lều mình là được, để người chơi khác có cơ hội nhìn thấy vại đất trống không.

Còn Đoạn Dịch tranh thủ thời gian tra xét các chỗ khác, mau chóng tìm được biện pháp qua màn.

Nhưng tiến triển sự tình đến giờ đã vượt qua dự đoán của Đoạn Dịch.

Bởi vì nhìn thấy cảnh Minh Thiên chôn đá quá quen thuộc, Đoạn Dịch lựa chọn ở lại quan sát, mà không trở lại quân doanh tiếp tục thăm dò.

Quả nhiên, vô luận là Phương Đông Vũ và Đậu Sương, hay là Thư Dung Dung và Hồng Hiền, đều giống như đúc cảnh tưởng anh đã thấy ở hải thị thận lâu.

Cũng bởi vậy, phấn hoa trên đá giả biến thành râu ria. Không cần quan sát mặt ai bị sưng đỏ, phỏng đoán người nào đã trộm đá giả nữa, vì Đoạn Dịch đã canh tại chỗ, tận mắt thấy hành động của mỗi người.

Mắt thấy Thư Dung Dung và Hồng Hiền rời đi, đợi một hồi lâu, Đoạn Dịch không chờ thấy người nào khác.

Nhìn thời gian, sắp đến 6 giờ tối, Đoạn Dịch cùng Minh Thiên về quân doanh.

Hai người vào tháp canh gác trước. Chỗ này có tầm nhìn tốt, dễ bề quan sát các người chơi khác.

Đoạn Dịch phát hiện, Vân Hạo và Bạch Tư Niên vẫn luôn tới lui giữa các lều trại, nghiêm túc thăm dò, hoàn toàn không có ý đi tìm mấy cục đá vẽ hoa.

Đoạn Dịch nói: "Xem ra Bạch Tư Niên không có tâm tư khác. Tôi cảm thấy hai người Bạch Tư Niên và Vân Hạo, có vẻ thật sự đáng tin."

Minh Thiên nói: "Cũng khó nói. Khả năng cao Bạch Tư Niên thông minh hơn, suy nghĩ sâu hơn, đoán được mưu kế của anh. Trừ Ổ Quân Lan và Bành Trình, người chơi khác không biết em – tiểu binh tên "Minh Thiên" đang làm gì, từ đâu tới đây. Nhưng Bạch Tư Niên biết. Như vậy việc chúng ta giăng bẫy, có lẽ cậu ta đoán ra được."

Ngẫm nghĩ, Đoạn Dịch nói: "Ừm, em nói cũng hợp lý. Có gì quan sát thêm. Nhưng tôi cảm thấy khả năng này tương đối nhỏ. Với cậu ta mà nói, lúc này cậu ta đã bị ép tới cực hạn. Cậu ta sắp bị vote. Đây là nguyên nhân tôi muốn thử cậu ta. Nếu lúc này cậu ta chọn không chơi âm hiểm, những lúc khác cũng sẽ không. Ngoài ra..."

Nhìn về phía Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Hôm nay cậu ta, Vân Hạo và Ổ Quân Lan tìm em, em mới biết tôi và Đạt Quang chạm mặt nhau hả? Cậu ta và Vân Hạo chủ động dẫn hai sư huynh đệ ra ngoài, sau còn bận tâm kịp thời trở về báo cho tôi biết. Tôi cảm thấy hai người bọn họ tương đối đáng tin."

"Vâng. Mặc dù là như vậy, anh vẫn nên cẩn thận." Minh Thiên bỗng nắm lấy tay Đoạn Dịch, "Anh Tiểu Dịch..."

Một giây ấy, Đoạn Dịch thấy mình nhanh trí bất ngờ, ngộ tính tăng vọt, biết Minh Thiên suy nghĩ cái gì.

Anh nhìn về phía Minh Thiên, cười mắng: "Dấm tinh nhỏ."

Minh Thiên sửng sốt, nắm chặt tay Đoạn Dịch, không nói lời nào, chỉ đơn thuần nhìn chằm chằm anh.

Đoạn Dịch càng nhìn, càng cảm thấy đôi mắt của hắn quá là xinh đẹp.

Nhưng lúc này khó tránh khỏi có cảm giác bị đôi mắt này lừa đảo.

Bàn tay cuộn tròn đập nhẹ bả vai Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Nhìn như bé xinh đẹp đáng thương, ai biết em ôm tâm tư gì."

Nghe vậy, Minh Thiên khẽ nhíu mày, ngón tay xoa mặt Đoạn Dịch, dịu dàng hỏi: "Anh giận em?"

"Tôi thế này gọi là giận?" Đoạn Dịch cười hỏi lại.

"Em không biết. Nhưng từ chiều nay, biểu cảm của anh..." Minh Thiên nhăn mày dữ hơn, "Anh Tiểu Dịch, nếu anh giận em, em hoàn toàn có thể hiểu, hoặc anh muốn nói gì..."

"Ngưng." Đoạn Dịch túm cổ áo hắn, kéo hắn tới sát mình.

Nhìn thẳng vào mắt Minh Thiên, Đoạn Dịch dùng giọng trầm thấp nói: "Tiểu Thiên, đổi thành người khác, dám nói năng kiểu này với tôi, tôi đã sớm vung nắm đấm vào mặt. Dám YY tôi? Thấy một lần đánh một lần, đánh đến khi mất suy nghĩ này mới thôi. Tên nào dám ép buộc tôi, tôi trực tiếp phế luôn tên đó."

Đoạn Dịch ói lời tàn nhẫn đe dọa, nhưng lọt vào tai hắn rõ ràng là biến tướng thổ lộ.

Hiển nhiên Minh Thiên nghe hiểu tầng hàm nghĩa biến tướng thổ lộ này, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng thâm tình vô hạn.

Thoáng thấy ánh mắt Minh Thiên, Đoạn Dịch đang buông lời hung

ác tự dưng đỏ bừng mặt.

Ý thức được vành tai và mặt mình nóng hổi, Đoạn Dịch ho nhẹ một tiếng, buông áo Minh Thiên, đứng dậy đi ra ngoài. "Tôi tính đi tìm Ổ Quân Lan một chuyến, nhờ cô ấy hỗ trợ quan sát bên lều nữ, chỗ đó chúng ta không tiện vào. Lấy đá là một chuyện, thật sự hại người lại là chuyện khác."

"Mặt khác, tôi vơ vét được một ít manh mối ở phòng Đạt Quang, chưa kịp xem kỹ. Tôi tính về lều nam cẩn thận nghiên cứu thêm. Kế hoạch của em là gì?"

Minh Thiên nói: "Em sẽ đi dạo quanh quân doanh, ưu tiên quan sát các người chơi, đặc biệt là các người chơi nam. Thứ hai, tìm hiểu nghe ngóng tin tức, xem cốt truyện có tiến triển mới hay không. 8 giờ rưỡi em sẽ đi tìm anh, chúng ta trao đổi thông tin."

"Được. Hẹn 8 giờ gặp nhau." Đoạn Dịch đứng lên, Minh Thiên gọi anh lại.

"Sao vậy?" Đoạn Dịch quay đầu, chợt bị Minh Thiên nắm tay đẩy vào tường.

Nghi vấn không kịp thoát khỏi miệng, Đoạn Dịch bị Minh Thiên hung hăng hôn chặn.

Biết bọn họ không có nhiều thời gian cho việc thân thiết, Minh Thiên phá lệ dùng sức hôn. Chờ đến khi hai đôi môi tách ra, môi Đoạn Dịch đỏ đến độ muốn bật máu.

Môi rời môi, nhưng cơ thể còn dính sát vào nhau.

Đoạn Dịch cảm nhận được, nhấc mí mắt nhìn Minh Thiên.

Minh Thiên làm động tác nồng đậm ý vị tiến công, khàn giọng hỏi Đoạn Dịch: "Anh Tiểu Dịch thích em, sẽ không phế em đâu nhỉ?"

"Quả nhiên trước đây bị em lừa. Bé đáng thương cái quái gì, đồ sói con." Bất đắc dĩ cười mắng một câu, anh đẩy hắn ra, "Đi đi, làm việc đi."

.

Chia tay Minh Thiên, rời tháp canh gác, trên đường đi tìm Ổ Quân Lan, Đoạn Dịch gặp Thư Dung Dung và Hồng Hiền.

Hai người mỗi người đeo một túi sau lưng, tay nắm tay đi trong quân doanh, không giống người chơi cầu sinh giành giật từng giây thăm dò, mà như đôi tình nhân du lịch giải sầu.

Cơ mà hiện tại Đoạn Dịch đã biết, đây là hình tượng giả bọn họ xây dựng bên ngoài.

Người không hiểu bọn họ vĩnh viễn sẽ không biết, phía sau nụ cười của họ cất giấu bao nhiêu mưu kế. Bọn họ càng thanh thản tự nhiên, sát khí trong lòng càng nặng.

Chủ động chào hỏi Đoạn Dịch, Thư Dung Dung vuốt lọng tóc dài hỏi anh: "Anh trai nhỏ số 7 tìm được manh mối gì không dạ?"

"Các cô thì sao?" Đoạn Dịch hỏi.

Thư Dung Dung xòe tay: "Đang tìm nè. Phó bản này thật sự rất khó. Nhưng tin tốt là, chúng em đã thử đến chỗ đô thành Lâu Lan, bị người ta ngăn lại nhiều lần. Bọn họ nói chúng ta là người Hoa Quốc khả nghi, không được phép vào đô thành. Ngẫm lại thì, Đài Thiên Táng ở phía sau quân doanh, nói cách khác, phạm vi thăm dò qua ải của chúng ta nằm trong khu vực này à, không cần đến đô thành thăm dò."

"Ừm. Đúng là tin tốt, nếu cần tra xét cả đô thành sẽ lao lực hơn, hiện tại ít nhất đã làm rõ được phạm vi bản đồ." Đoạn Dịch nói, "Xem ra quân doanh và tường xương khô còn rất nhiều bí mật chưa bị phát hiện."

"Đúng vậy. Chẳng qua các manh mối khác, tạm thời em bất lực." Thư Dung Dung nói.

Giờ phút này sắc trời tối dần. Nhìn Thu Dung Dung và Hồng Hiền đắm chìm trong màu cam đỏ, trước mắt Đoạn Dịch không khỏi

xuất hiện bộ dáng hai người ngã vào vũng máu.

... Đã tráo đá thật, vì sao bọn họ vẫn sẽ chết?

Thắc mắc lướt qua đầu, thấy hai người xoay người sắp đi, Đoạn Dịch gọi họ lại.

"Sao vậy anh?" Thư Dung Dung cười hỏi Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nói: "Để ngừa vạn nhất, tôi nhắc nhở hai người một câu. Trò chơi càng về giai đoạn sau, càng không nên hao tổn máy móc tổ đội. Có lẽ hai người muốn tính kế ai đó. Nhưng đừng để kết quả là hại chính mình. Mọi thứ hiện tại vẫn chưa quá muộn."

Bọn họ sẽ chết như thế nào, cụ thể sẽ phát sinh chuyện gì, Đoạn Dịch không thể dự tính. Anh chỉ có thể nhắc nhở hai người một câu.

Nếu bọn họ dừng cương trước bờ vực, có lẽ thời gian vẫn chưa muộn.

Nghe Đoạn Dịch nói xong, Hồng Hiền cười cười không nói, chỉ nghiêng đầu sang một bên.

Thư Dung Dung vẫy tay với Đoạn Dịch. "Yên tâm đi. Em hại người làm gì. Tác phong sinh hoạt hai bọn em có chút vấn đề, nhưng không đến mức giết người gì đâu. Em sẽ nghe theo anh, mọi người hợp tác cùng thắng!"

Đoạn Dịch gật đầu, không nhìn bọn họ nữa, tiếp tục đi phía trước.

Thư Dung Dung dừng chân, liếc bóng lưng Đoạn Dịch, khóe miệng tươi cười dần chuyển thành bất đắc dĩ. Ánh mắt cô ta xuất hiện ý tứ sâu xa, lẫn chút nhu tình muôn vàn.

Hồng Hiền túm tay cô ta, nhưng cô cứ ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Đoạn Dịch, nhất thời không nhúc nhích.

"Hầy, bị gì thế? Lần trước không ăn được người ta, không cam lòng?" Hồng Hiền trêu chọc. Ngữ khí ê ẩm, hắn ta sờ mũi, "Chậc,

nhìn em như này anh hơi ghen tị đấy."

Sau một lúc lâu, Thư Dung Dung lắc đầu, thu hồi tầm mắt.

Cô ta nhếch miệng tươi cười tự giễu. "Em chỉ đang nghĩ... Người ta khá tốt. Nên em cảm thấy đáng tiếc."

"Em tiếc cái gì?" Hồng Hiền hỏi.

Thư Dung Dung vứt cho hắn ta cái nhìn xem thường. "Ngoài đời thật đến con gà em còn chưa giết bao giờ. Không đến trò chơi này, ai mà muốn giết người?"

"Trừ phần tử cá biệt trời sinh tàn bạo, vốn không có ai muốn giết hại người khác. Em suýt chút nữa bị người khác hại chết vài lần mới đi đến bước này. Vừa rồi em nói đáng tiếc..."

Thở dài một hơi, Thư Dung Dung nói nốt: "Là em nhịn không được suy nghĩ, nếu ngay từ đầu gặp được Đoạn Dịch, có lẽ em sẽ không biến thành như bây giờ."

Hồng Hiền nghe được lời này thì bật cười.

Hắn ta lấy bật lửa, đốt điếu thuốc.

Sương khói nhiễm màu chiều tà, tô điểm cho Thư Dung Dung quyến rũ mỹ miều.

Hồng Hiền bình luận: "Em là mỹ nhân rắn rết, còn muốn làm bạch liên hoa băng thanh ngọc khiết à?"

Thư Dung Dung liếc hắn ta một cái, hắn ta nói tiếp: "Thật ra hiện tại em được gặp đồng đội như Đoạn Dịch, cũng không muộn. Ví dụ, anh hỏi em, hiện tại em muốn làm gì? Đã lấy được đá, vẫn muốn đối phó với Phương Đông Vũ?"

Tạm dừng hồi lâu, thanh âm Thư Dung Dung chứa chút thương cảm. "Đã muộn. Tâm thái em không còn như xưa. Hiện tại gặp anh ấy, đã muộn. Hiện tại em sợ, sợ Phương Đông Vũ vạch trần em, sợ Vân Hạo Bạch Tư Niên biết được sự thật, cho rằng không nên giữ

lại chúng ta, sẽ xử lý chúng ta. Cho nên trước hết chúng ta cần giết Phương Đông Vũ, thậm chí cả Đậu Sương. Cục đá..."

Thư Dung Dung hỏi Hồng Hiền, "Bọc kỹ, không đụng vào chứ?"

"Không chạm trực tiếp." Hồng Hiền nói, "Nhưng nói trở về, hình như Hồ Tấn là sói, Phương Đông Vũ mới là phù thủy. Nếu giết Phương Đông Vũ..."

"Không ảnh hưởng." Thư Dung Dung nói, "Giết Phương Đông Vũ, trong số các chức năng vẫn còn thợ săn và em người nhiếp mộng. Bạch Tư Niên hẳn là Bóng ma ác mộng, buổi tối vote cậu ta vào tù. Sáng mai loại bỏ Hồ Tấn, theo trình tự là xong. Còn nữa, chúng ta lấy dư đá, cùng lắm thì giết luôn Hồ Tấn."

Nghe được lời này, Hồng Hiền rít mạnh một hơi thuốc, suy tư nhìn về phía cô ta.

"Gì chứ?" Cô ta hỏi, "Còn không mau nghĩ cách khiến mấy cô ấy tiếp xúc cục đá? Em về lều nữ, giấu đá trong chăn? Trong quần áo? Hồ Tấn bên lều nam anh nghĩ cách đi. Này... Sao anh không nói gì?"

Phun ngụm khói ra, Hồng Hiền nói: "Anh đang nghĩ, hồi trước anh chưa từng nghĩ em có thể ác đến vậy. Nếu anh không cùng phe em, có phải em cũng sẽ xuống ta với anh?"

Thư Dung Dung cười: "Anh không giống em?"

Lắc đầu, Hồng Hiền nói: "Anh cảm thấy, anh đã từng thật lòng thích em."

"Đúng không. Em cũng thế." Thư Dung Dung đi lên phía trước hắn ta, "Nếu có thể cùng nhau ra ngoài, chờ sau khi ra ngoài, chúng ta tìm cơ hội bắt đầu một lần nữa đi."

Hồng Hiền gẩy tàn thuốc, nhíu mày nói: "Không, sẽ không có cơ hội. Như lời em vừa nói, thời cơ đã mất, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Chờ đến lúc đó, hết thảy đã quá muộn. Nửa đêm tỉnh lại phát hiện người phụ nữ nằm bên cạnh từng giết rất nhiều người, anh sẽ sợ

tới mức không ngủ nổi ý!"

Thư Dung Dung không nhịn được đạp chân hắn ta. "Vậy thì bớt nói tình cảm với em! Tranh thủ nghĩ cách đi!"

.

Bên kia, Đoạn Dịch tìm được Ổ Quân Lan.

Anh giải thích tình huống cho Ổ Quân Lan. Cô nói: "Tôi biết rồi. Đến lúc về lều, tôi sẽ cẩn thận lưu ý các cô ấy. Tôi còn có thể thổi tắt đèn, trộm quan sát."

Đoạn Dịch gật đầu: "Được. Dù sao đều là đá giả, không phải bẫy thật. Bên cô có tra được manh mối gì không?"

"Có. Tôi vừa nghe ngóng được từ một tiểu binh, vương cung đang chuẩn bị nghi thức." Ổ Quân Lan nói.

"Nghi thức gì?" Đoạn Dịch hỏi cô.

Ổ Quân Lan nghiêm túc nói: "Vương phi đã chết. Đêm nay thi thể sẽ bị đưa vào Trì táng thi, sáng mai tổ chức nghi thức thiên táng."

Vương phi chết nhanh hơn so với dự đoán của Đoạn Dịch.

Ban đầu bọn họ suy đoán, Vương phi và tướng quân là phe người sói, kết quả Boss lại là Đạt Quang.

Bóp giữa mày, Đoạn Dịch nhẩm lại một lượt cốt truyện bắt đầu từ công chúa Lâu Lan, sau đó suy nghĩ lời Ổ Quân Lan, nắm được chi tiết mấu chốt, ánh mắt sáng bừng.

"Tôi xem nhẹ một chi tiết rất quan trọng!" Đoạn Dịch nói.

"Chi tiết gì?" Ổ Quân Lan hỏi hắn.

"Vợ tiểu thương! Tiểu thương giết vợ, nhưng thi thể vợ hắn không có ở trì táng thi, cũng không được thiên táng!" Đoạn Dịch nói, "Bọn họ xử lý thi thể này như thế nào, giải thích với các bá tánh như

thế nào? Cô ấy bị dâm dao chết, người sáng suốt đều nhìn ra là giết người. Chẳng lẽ không ai thắc mắc hung thủ là ai?"

Ổ Quân Lan tạm thời không nghĩ thông chỗ này. "Có lẽ đối ngoại nói là... Tiểu thương nổi điên, giết thê tử?"

Đoạn Dịch nói: "Không đúng. Nếu hắn giết thê tử, hung thủ giết người sao có thể được Đạt Quang dùng để tuyên truyền giáo lí? Hắn lấy đâu ra tư cách hưởng thiên táng? Chuyện này chắc chắn có vấn đề."

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch hơi hưng phấn.

Chân tướng không ai biết thường bị giấu trong các chi tiết nhỏ dễ bị người ta bỏ qua.

Có lẽ sẽ có người chú ý tới chi tiết nhỏ, nhưng đều chủ quan cho rằng chúng quá nhỏ, cho dù logic bất hợp lý cũng không mấy quan trọng.

Nhưng thật ra chi tiết nhỏ, thường là mấu chốt dẫn đến chân tướng.

Ổ Quân Lan nhìn về phía Đoạn Dịch: "Vậy bây giờ anh..."

Đoạn Dịch nói: "Tôi đi chuồng ngựa lấy ngựa, tới khu vực tiểu thương sinh sống tìm hiểu thông tin. Minh Thiên hẹn gặp tôi lúc 8 rưỡi, nếu tôi không kịp về, cô giúp tôi giải thích với em ấy."

"Được. Đã biết. Yên tâm đi."

Ổ Quân Lan vẫy tay tạm biệt anh, nhìn bóng lưng anh kiên nghị đĩnh đạc đi vào bóng xế tà.

Chương 156

Khi Đoạn Dịch cưỡi ngựa chạy tới thôn xóm tiểu thương từng sinh sống, hoàng hôn phủ xuống.

Trên hoang mạc, nắng chiều chiếu lên vô số cồn cát nhuộm thành màu cam gấm vóc, như tấm vải đẹp từ tay tiên nữ bện giỏi nhất.

Nhưng vì dự cảm không ổn trong lòng, tà dương màu cam đỏ trong mắt Đoạn Dịch như nhiễm máu, cất giấu lời ẩn dụ khiến người ta sởn tóc gáy.

Cưỡi ngựa tốt, không tốn nhiều thời gian, Đoạn Dịch đã tới thôn xóm giản dị gồm vài căn nhà đất.

Xuống ngựa, Đoạn Dịch chặn bừa một người qua đường, chỉ vào căn nhà trống trơn của tiểu thương: "Hôm bữa tôi và người ở nhà kia từng mua bán đồ đạc, có khoản tiền chưa thanh toán, muốn đi tìm anh ta. Sao nhà họ không có ai?"

Người qua đường nặng nề thở dài một hơi. "Hầy, người nhà này quá thảm! Nếu họ thiếu tiền ngươi, sợ là tiền của ngươi một đi không trở lại!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đoạn Dịch không khỏi hỏi.

Người qua đường nói: "Người nhà này không biết sao lại như thế, thê tử giết trượng phu, sau đó tự sát! Tóm lại cả nhà chết thảm! Bọn họ đến xác cũng không còn, tiền của ngươi chẳng phải không bao giờ trở về?"

Bắt được thông tin mấu chốt, Đoạn Dịch nhíu mày vội hỏi: "Sao lại nói không còn xác?"

Tiểu thương, cũng chính là trượng phu, Đoạn Dịch biết tại sao hắn ta không còn thi thể. Bởi vì hắn ta bị thiên táng.

Nhưng thi thể vợ hắn ta cũng không còn, là sao?

Người qua đường liền nói: "Trượng phu ấy, hồi còn sống nói là tin giáo lí Tượng Hùng quốc truyền bá. Thi thể được đại sư Đạt Quang mang đi, cử hành nghi thức thiên táng, đương nhiên không còn thi thể."

"Thê tử là kẻ giết hại trượng phu, phạm tội lớn! Dựa theo quy củ chỗ chúng ta, giết hại người chí thân phải bị xử tử. Tuy rằng ả ta đã tự sát, theo quy củ vẫn không được giữ toàn thây. Ả ta đã bị đốt thành tro, bị gió thổi đi rồi. Cho nên ả ta cũng không còn xác!"

Đoạn Dịch có cảm giác mình sắp tiếp cận chân tướng, vội hỏi: "Thi thể bị đốt thành tro... Có gì cần chú trọng hả? Tại sao chỗ các anh có quy củ xử phạt này? Dù sao cô ấy cũng đã chết... Xử lý thi thể như thế nào chả được? Ném ra ngoài sa mạc để kền kền ăn cho lẹ, cần gì phí công dụng hình thiêu xác?"

Đặc biệt cử hành nghi thức thiêu xác vợ thương nhân, chỉ để cảnh cáo những người khác không được làm việc ác, hay là có ẩn tình khác?

Người qua đường hỏi: "Ngươi là thương nhân đến từ Hoa Quốc?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Đúng. Tôi không hiểu lắm về các quy củ ở đây, mong được anh chỉ giáo."

"Không dám nhận không dám nhận." Người này xua tay nói, "Chỗ chúng ta hội tụ các loại giáo phái, mỗi người mỗi nhà tín ngưỡng bất đồng. Nhưng trên cơ bản, người dân ở đây đều thờ phụng vong linh tồn tại, tổng thể không sai. Phần lớn chúng ta tin rằng, nếu thân xác con người bị thiêu hủy, linh hồn sẽ không tìm được đường trở về."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch nhíu chặt mày.

Người qua đường nói tiếp: "Chúng ta thiêu xác ả ta, đương nhiên ả ta không thể trở về! Ác phụ giết hại trượng phu, vĩnh sinh vĩnh thế đừng hòng trở về Lâu Lan! Thiêu hủy xác ả ta, linh hồn mất liên hệ cùng nhân thế, sẽ không thể về! Chậc, sao nhìn mặt ngươi ngơ ngác thế, có cần ta giải thích thêm vài câu không?"

Đoạn Dịch phản ứng lại, móc ra mấy món trang sức đưa người qua đường.

Người qua đường vừa lòng nhận món trang sức, giải thích chi tiết hơn: "Không thể về có nhiều nghĩa. Nghĩa thứ nhất là, nếu ả ta là cô hồn dã quỷ, không còn xương cốt làm vật môi giới, ả sẽ không tìm thấy đường trở về, chỉ có thể phiêu đãng bên ngoài quê hương."

"Nghĩa thứ hai là, nếu ả có cơ hội chuyển thế đầu thai, sẽ không nhớ mình từng có một đời ở Lâu Lan, sẽ không có cảm giác quen thuộc muốn hướng về nơi này, sẽ không đến nơi này."

"Còn nghĩa cuối cùng... Ả ta là loại ác phụ, rất có thể sẽ xuống địa ngục, chịu ngàn năm vạn năm trừng phạt dưới địa ngục. Đến lúc đó ả trở về như thế nào?"

Sau khi chết, linh hồn sẽ thoát ly cơ thể, nếu không vào địa ngục sẽ phiêu đãng ở nhân gian. Chỉ cần còn thi cốt, nó có thể tìm được đường về nhà.

Thi cốt còn, nó không tính là cô hồn dã quỷ thật sự.

Mà nếu linh hồn chuyển thế sống dậy, tái thế làm người, người nọ mặc dù không sinh ở Lâu Lan, khả năng cao khi đọc được hai chữ Lâu Lan sẽ sinh ra cảm giác quen thuộc, muốn đi tới nơi này, thậm chí muốn định cư tại đây. Vì ký ức tiềm tàng sẽ làm người nọ cảm thấy nơi này thân quen đến từng gốc cây ngọn cỏ.

Trong mắt người Lâu Lan, sau khi tái thế làm người mà tiềm thức sinh ra cảm giác quen thuộc, chắc chắn là do xương cốt kiếp trước chôn ở chỗ này.

Bởi vậy họ thiêu xác cô, phá hủy cơ thể vật lý, khiến linh hồn cô vĩnh viễn không thể trở lại.

Đây là trừng phạt đáng sợ nhất dành cho hung thủ giết người.

Nhưng quay đầu ngẫm lại, tại sao cô ấy lại trở thành hung thủ giết

người?

Đoạn Dịch đã tận mắt nhìn thấy người chồng giết vợ.

Thế mà người chồng được hưởng đãi ngộ Đài Thiên Táng, còn người vợ bị phán là hung thủ, rơi vào kết cục thi cốt vô tồn, bị đốt thành tro.

Chỉ có thể là do Đạt Quang nhúng tay.

Đêm qua đã chết ba người.

Đồng Niệm tự sát ở đại mạc, tiểu thương về nhà giết vợ, sau đó tự sát.

Đạt Quang sai hai sư huynh đi ra sa mạc và mang thi thể Đồng Niệm về, nói dối là mình tính được.

Bản thân Đạt Quang, hẳn là tới nhà tiểu thương.

Sau khi tới nhà tiểu thương, hắn ta bố trí lại hiện trường, giở trò mê hoặc nhân tâm, tìm mấy nhân chứng, ngụy tạo nhân chứng vật chứng giả, thành công đổi trắng thay đen, làm tất cả mọi người cho rằng người vợ là hung thủ: Người vợ giết chồng, rồi tự sát.

Cuối cùng, thi thể tiểu thương bị Đạt Quang đưa tới Đài Thiên Táng. Thi thể người vợ ở lại, nhanh chóng chịu hình phạt đáng sợ nhất.

... Từ từ, Đạt Quang xử lý thi thể tiểu thương rất nhanh, có thể lý giải vì hắn ta trực tiếp mang thi thể đi. Nhưng vì sao thi thể người vợ cũng bị xử lý nhanh như vậy? Quan viên quốc gia cổ Lâu Lan 4000 năm trước làm việc hiệu suất cao vậy à?

Đoạn Dịch lập tức nhíu mày hỏi người qua đường: "Vợ thương nhân bị thiêu khi nào? Thiêu ở đâu?"

"Phía trước có tế đàn bỏ hoang." Người qua đường giơ ngón tay, "À, hướng đằng kia kìa. Thi thể thiêu lúc giữa trưa. Xảy ra án mạng, sáng nay chúng ta không ra cửa buôn bán, giữa trưa đều

chạy tới đó xem."

Giữa trưa?

Đoạn Dịch không khỏi nghĩ, nếu mình kịp thời phát hiện chi tiết này thì đã kịp chạy tới xem.

Suy nghĩ một lát, anh hỏi lại người qua đường: "Nhưng sao xác định được người vợ là hung thủ giết người nhanh thế, hơn nữa thiêu thi thể luôn?"

Người qua đường nói: "Tướng quân phái chuyên gia tới điều tra việc này. Án tử không phức tạp, điều tra nhanh lắm, vậy thì nên sớm xử lý, miễn cho lưu lại mối họa. Kéo dài làm gì? Kéo dài tới khi thi thể bốc mùi à! Không phải thương nhân Hoa Quốc các ngươi ở quân doanh hả? Các ngươi không biết tác phong làm việc của tướng quân từ trước đến nay sấm rền gió cuốn sao? Chúng ta đều rất phục tướng quân!"

Tướng quân?

Tại sao tướng quân giúp Đạt Quang xử lý thi thể?

Chia tay người qua đường, Đoạn Dịch dò hỏi thêm vài người qua đường khác.

Anh đều nhận được đáp án tương tự.

Mọi người đều tin rằng chính người vợ đã giết thương nhân rồi tự sát, cũng tỏ vẻ thiêu hủy thi thể càng sớm càng tốt, đỡ làm người ta bận tâm.

Có bốn nguyên nhân mọi người tin phục việc này:

Thứ nhất, có nhân chứng vật chứng.

Thứ hai, mọi người tin lời tướng quân.

Thứ ba, ngày thường người vợ ru rú ở trong nhà, không giao tiếp cùng người khác, còn thương nhân được công nhận là người hiền

lành. Nếu có người nổi điên giết người, không ai cảm thấy hung thủ là người chồng cả.

Nguyên nhân thứ tư, tất nhiên là do Đạt Quang có uy tín rất cao. Hắn ta là giáo đồ cao cấp đi theo Vương phi từ Tượng Hùng quốc đường xa đến nơi này, đức cao vọng trọng. Các bá tánh bất luận có tin giáo lý Tượng Hùng hay không, ít nhiều đều nhận bố thí của hắn ta, cũng tin tưởng kết quả điều tra của người được tướng quân phái đến. Càng không có ai hoài nghi cái gì.

Thôn rất nhỏ, cư dân cũng ít, vì xảy ra án mạng, mọi người cần ở lại tiếp nhận tra khảo, nên hầu hết người trong thôn đều có mặt.

Bởi vậy Đoạn Dịch mau chóng tìm hiểu rõ ngọn ngành, gần như hỏi một lượt tất cả thôn dân.

Hỏi thăm xong, anh đi tới tế đàn bỏ hoang mà người qua đường nhắc tới: Nơi thiêu xác người vợ thương nhân.

Đại mạc yên bình, mặt trời lặn dài.

Khác với vùng sông nước Giang Nam, Hãn Hải có phong cảnh mỹ lệ bao la hùng vĩ.

Hoàng hôn là thời điểm đẹp nhất, nhưng cũng mang ngụ ý ánh mặt trời sắp biến mất hoàn toàn.

Đoạn Dịch đi khoảng vài dặm, trước mắt xuất hiện một tế đàn, anh thắng ngựa.

Xuống ngựa, Đoạn Dịch kéo ngựa đi đến phía trước.

Thôn xóm với vài căn nhà đất sau lưng anh khuất sau cồn cát, trước mắt chỉ còn hoang mạc diện tích rộng lớn vô ngần, cùng một tế đàn lẻ loi giữa sa mạc.

Trung tâm tế đàn dựng đứng một cây gỗ đen nhánh, dưới chân cây gỗ có rất nhiều tro tàn màu đen.

Đây là nơi thiêu thi thể.

... Bọn họ trói thi thể người vợ ở đây, đốt trụi xác cô, hủy thi diệt xác. Thi cốt biến mất, vong linh sẽ mất đi liên hệ nhân gian, sẽ không thể trở về.

Hết thảy đều do Đạt Quang thiết kế, nhưng vì sao hắn ta muốn làm như vậy?

Nắm ngựa đạp cát vàng, Đoạn Dịch đến gần tế đàn, trong đầu hiện lên hình ảnh tường xương khô.

Ba mặt tường khảm đầy đầu lâu.

Trước đó bọn họ thông qua các manh mối đưa ra suy luận: Vì đầu lâu là vật dẫn linh hồn trở về.

Đầu lâu thương nhân bị giữ lại gắn lên tường, linh hồn thiên táng không được lên thiên giới, mà sẽ trở về nơi có xương cốt.

Nhưng người vợ lại bị hủy sạch thi cốt, linh hồn cô sẽ không bao giờ trở về.

Một linh hồn bị tường xương khô dẫn về, một linh hồn vĩnh viễn không thể trở về.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Không thể nào vì Đạt Quang ghen ghét vợ chồng nhà người ta, muốn linh hồn bọn họ vĩnh viễn không được gặp nhau.

Suy đoán này không chỉ vớ vẩn, mà còn không có cơ sở logic.

Đoạn Dịch tạm thời không đoán được liên hệ giữa chúng.

Đi quanh tế đàn vài vòng, không phát hiện manh mối khác, anh đành cưỡi ngựa về.

.

Trên đường đến nơi tiểu thương cư trú, Đoạn Dịch ôm rất nhiều

nghi vấn.

Mà từ nơi này về quân doanh, trong lòng càng thêm nhiều nghi vấn.

Tiểu thương, người vợ, vong linh không về, vong linh bị cầm tù vĩnh viễn, tướng quân, Đạt Quang, Tiểu Ca, Vương phi... Tựa hồ có một sợi dây vô hình xâu chuỗi.

Đoạn Dịch biết sợi dây này tồn tại, nhưng chưa thể khiến nó trồi lên mặt nước.

Đoạn Dịch ngáp một cái, thời điểm sắp đến quân doanh, anh thấy Minh Thiên.

Lúc này còn lâu mới tới thời gian hai người hẹn nhau. Xem ra Minh Thiên biết tin mình từ Ô Quân Lan, nên cố ý ở chỗ này chờ mình.

Đoạn Dịch cười, đôi mắt dưới hoàng hôn hơi tỏa sáng.

Minh Thiên cứ đứng đợi mình, hiển nhiên là có tin tức quan trọng muốn chia sẻ. Xem ra em ấy có thu hoạch lớn.

Lập tức thúc ngựa đi tới bên Minh Thiên, Đoạn Dịch kéo hắn lên ngựa.

Minh Thiên lên ngồi phía sau, nhận lấy dây cương, đưa Đoạn Dịch về quân doanh. "Em thấy anh vừa ngáp, mệt mỏi à. Để em điều khiển ngựa."

Đoạn Dịch lại ngáp một cái. "Tôi không tin cái cớ cướp ngựa của em."

"Anh Tiểu Dịch, em thật sự xót anh mà. Nói đến thì..." mượn tư thế nắm dây cương, Minh Thiên siết cánh tay, làm Đoạn Dịch dựa vào mình gần hơn một chút.

Rồi sau đó Minh Thiên hỏi bên tai anh: "Em phát hiện một chuyện. Hình như lâu lắm rồi không thấy anh hút thuốc. Hồi trước mỗi lần

mệt rã rời, anh thường xuyên hút thuốc."

Nghe lời này, Đoạn Dịch cười xua tay: "Thuốc lá hả... cai rồi."

Minh Thiên hỏi: "Sao tự dưng cai thuốc? Anh nghiện thuốc mà."

Nghe vậy, Đoạn Dịch không đáp, Minh Thiên liền ôm anh hỏi gặng.

Mãi lâu sau, không chịu nổi thế công của Minh Thiên, Đoạn Dịch đành đáp. "Còn không phải tại... Sau phó bản Mê cung, em biến mất. Tôi nghĩ, nếu tôi hút thuốc, có lẽ em sẽ giận dỗi thất vọng, không chịu tới gặp tôi."

"Anh Tiểu Dịch..."

Nghe rõ ngữ khí Minh Thiên thay đổi, Đoạn Dịch vội nói: "Ngưng ngưng. Cái gì nhỉ... Vụ này, bữa khác chúng ta nói. Em nói trước đi, em cố ý tới chờ tôi vì có tin tức quan trọng hả?"

Minh Thiên cảm động quá mức, nào còn lòng dạ trả lời câu hỏi của anh.

Ôm chặt Đoạn Dịch, Minh Thiên khó nén hôn vành tai anh.

Hôn một lúc, hắn hé răng nanh cắn nhẹ.

Đoạn Dịch nhìn không thấy, nhưng có thể khẳng định vành tai mình bị cắn thành một vòng dấu răng.

Cảm giác được Minh Thiên dần dịch xuống, Đoạn Dịch quay đầu nắm cổ tay hắn, lườm nguýt: "Em họ chó hả?"

"Anh Tiểu Dịch, em thích anh." Minh Thiên nhìn anh cười.

Thình lình bị một đôi mắt thâm tình nhìn chăm chú thổ lộ, lời lẽ như phát ra từ tận phế phủ... Đoạn Dịch đỏ mặt, vội vàng đập vai Minh Thiên. "Nói chính sự."

"Vâng." Thở nhẹ một hơi, Minh Thiên nói, "Thông qua tìm hiểu trên dưới, mua chuộc thân tín tướng quân, em đã hỏi thăm được vì sao

tướng quân giúp Đạt Quang."

Nghe vậy, mắt Đoạn Dịch rung lên.

Dù không đề cập tới việc tướng quân giúp Đạt Quang đẩy tội danh hung thủ lên người vợ, trước đó mọi người suy luận đã kết luận được rằng tướng quân đang giúp Đạt Quang.

... Bởi vì tướng quân phái tiểu binh áp giải người chơi vào tù đến chỗ Đạt Quang, Đài Thiên Táng.

Thành thử hiện tại Minh Thiên biết nguyên nhân tướng quân trợ giúp Đạt Quang, là vô cùng quan trọng.

Đoạn Dịch bóp tay Minh Thiên: "Nói lẹ!"

Minh Thiên nói: "Đạt Quang đáp ứng tướng quân, khi tìm được thi thể công chúa, trên người công chúa sẽ không có chứng cứ phạm tội do tướng quân giết hại. Trong sạch của tướng quân liên quan đến danh dự Lâu Lan, cũng gắn liền với an nguy toàn Lâu Lan. Đạt Quang nói vì giang sơn Lâu Lan cùng bá tánh, ông ta sẽ giúp tướng quân."

Mục đích của tướng quân là không để mình bị dính tội hung thủ giết người.

Từ các hành động trước đây của tướng quân, hắn ta không phải loại người gian ác.

Như vậy rất có thể hiện tại hắn ta cũng bị Đạt Quang lừa.

Tướng quân không biết Đạt Quang sẽ giết tù nhân, không biết tiểu thương và người vợ đều bị Đạt Quang hại, cũng không biết thật ra người vợ không phải hung thủ.

Tướng quân cho rằng mình chỉ giúp Đạt Quang chút việc gấp, thậm chí cho rằng mình đang làm việc tốt, tích công đức.

Từ góc độ này, hành vi logic của tướng quân là hợp lý.

Dù sao thì Đạt Quang từng nói mình sẽ bảo vệ tướng quân vì Lâu Lan cùng bá tánh.

Giáo đồ vĩ đại tế thế độ nhân vốn là người đại từ đại bi.

Đạt Quang tạo dựng danh dự, đắp nặn hình tượng cao lớn vĩ đại, khiến người ta tin phục.

Nhẩm lại lời Minh Thiên, Đoạn Dịch nhận ra điều gì, ánh mắt trầm xuống.

"Từ từ... khi tìm được thi thể công chúa... Đây là nguyên văn của Đạt Quang đúng không?" Đoạn Dịch theo bản năng siết nắm tay, "Có ý gì? Chẳng lẽ... Đạt Quang muốn tìm thi thể công chúa?"

Minh Thiên còn chưa trả lời Đoạn Dịch, cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng gọi hai người.

Vừa lúc hai người tới cổng quân doanh. Người gọi tên hai người là Ổ Quân Lan.

Minh Thiên kéo ngựa, Đoạn Dịch lập tức xuống ngựa tới gần Ổ Quân Lan. "Xảy ra chuyện gì?"

Ổ Quân Lan nhìn anh và Minh Thiên, nghiêm túc nói: "Thị nữ Vương phi Đao Lạc tới. Cô ấy nói muốn truyền đạt di ngôn của Vương phi. May mà hai người chạy về kịp. Chúng ta cùng qua đó xem?"

Chương 157

Vương phi đã chết, phái Đao Lạc tới truyền đạt di ngôn.

Biết chuyện này từ miệng Ổ Quân Lan, Đoạn Dịch và Minh Thiên lập tức theo cô đi gặp Đao Lạc chỗ lều tạm nghỉ.

Trong cốt truyện, Đao Lạc cũng là một nhân vật rất quan trọng. Cô đi theo Vương phi từ Tượng Hùng quốc tới đây, tuyệt đối trung thành. Nghe nói cô có võ nghệ kinh người, rất có bản lĩnh.

Đêm Tiểu Ca đại hôn, Đao Lạc đã canh giữ ngoài phòng, và là người đầu tiên phát hiện công chúa chết.

8 giờ 10 phút, các người chơi tập hợp trong lều Đao Lạc.

Đoạn Dịch chú ý Đao Lạc mặc đồ trắng, tóc cài một bông hoa trắng.

Khuôn mặt cô mảnh khảnh, nhìn qua khá tiều tụy, nhưng ánh mắt lộ ra chút lạnh lẽo không giận tự uy.

Nhìn về phía mọi người, Đao Lạc nói: "Ta tới tuyên bố một việc. Vương phi tuy đã qua đời, nhưng tâm nguyện của ngài còn chưa hoàn thành. Hy vọng mọi người đừng chậm trễ, tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ cho ngài. Nếu không, không ai được phép rời khỏi Lâu Lan."

Đoạn Dịch thầm nói, hoá ra Đao Lạc tới cảnh cáo mọi người, mau giúp Vương phi tìm chứng cứ tướng quân phạm tội, vạch trần trước công lý.

Nếu không dù Vương phi đã chết, rất có thể trong tay Đao Lạc vẫn còn thế lực đủ để đối phó người chơi.

Nhưng cô ta còn thế lực nào nữa?

Lâu Lan Vương không tin cô, thế nên cô chỉ có thể ngựa chết coi

như ngựa sống chạy chữa, ký thác hy vọng trên người thương nhân Hoa Quốc.

Bởi vậy, Đoạn Dịch đoán Vương phi chỉ có một người để dựa vào... Người Tượng Hùng quốc cùng cô tới đây.

Chỉ có thể là Đạt Quang.

Có phải Đạt Quang đã hứa hẹn với Vương phi điều gì, khiến bà cho rằng Đạt Quang sẽ giúp bà trừng trị người chơi?

Tướng quân và Vương phi từng bị Đoạn Dịch ngộ nhận là đại diện phe Người sói, kết quả đều bị Đạt Quang lừa.

Hiện tại tất cả đều giúp Đạt Quang làm việc, tình cảnh của người chơi chỉ sợ đã nguy hiểm càng thêm nguy nan.

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch gọi Đao Lạc lại: "Tại sao chúng tôi không được rời đi? Có phải Đạt Quang từng nói gì cùng Vương phi? Ông ta thờ Phật mà có thể giết người?"

Đoạn Dịch dứt lời, ánh mắt Đao Lạc xuất hiện chút mê mang, sắc mặt thoắt tái.

Nhìn biểu cảm Đao Lạc, Đoạn Dịch cảm thấy mình đoán không sai. Đao Lạc từ lời anh nói sinh ra nghi hoặc, không hiểu ý của Vương phi.

Nhưng rốt cuộc Đao Lạc chỉ là một cỗ máy rập khuôn nghe lệnh hành sự, sau chút do dự ngắn ngủi, cô khôi phục biểu cảm như thường.

"Tóm lại các ngươi tận lực nghe theo chỉ thị Vương phi. Sự thành, các ngươi sẽ được trọng thưởng. Sự bại, các ngươi đừng hòng sống tiếp."

Ném lại lời tàn nhẫn, Đao Lạc nhanh chóng bỏ đi.

Lúc này thời gian là 8 giờ 20 phút.

Các người chơi chạm mặt trao đổi một số thông tin tra xét được liền giải tán, hẹn nhau buổi tối 9 giờ sẽ tập hợp tại lều thảo luận.

Đoạn Dịch hỏi thăm vài tiểu binh, đang cân nhắc có nên kéo Minh Thiên đi xem chỗ tướng quân tính chôn cất Tiểu Ca hay không, thông báo hệ thống ngoài ý muốn vang lên.

"Xin mời người chơi số 4 vào tù."

"Phương Đông Vũ vào tù?" Đoạn Dịch kinh ngạc, nghỉ chân nói với Minh Thiên, "Cho nên... Không ai vào tù, không phải vì tối qua người nhiếp mộng bảo vệ đúng người, mà là người sói chưa cắn. Trò xiếc này..."

Nhìn về phía Minh Thiên, Đoạn Dịch nói: "Em từng chơi."

Minh Thiên tiến lên nắm tay anh. "Anh Tiểu Dịch, lúc ấy... Ừm, bàn chuyện trước đã. Anh nghĩ đây là bút tích của ai?"

"Bạch Tư Niên, chỉ có thể là cậu ta." Đoạn Dịch nói, "Còn người nhiếp mộng, tôi nghi là Thư Dung Dung. Ban đầu tôi cho rằng cô ta là thợ săn. Rút được bài thợ săn, cô ta không sợ bị vote, cho nên khi bị số 10 Đường Hiểu kích bác, cô ta dám cãi lại, còn dám ép vote. Dù sao cô ta cũng có nhiều cơ hội biện hộ, nếu cuối cùng mọi người tính vote cô ta, cô ta có thể nhận chức năng, còn có thể kéo Đường Hiểu vào tù. Nhưng về sau..."

"Về sau tôi phát hiện Thư Dung Dung so với tôi đoán thông minh hơn rất nhiều. Cô ta cãi lộn với Đường Hiểu, ngu ngốc như bị máu nóng xộc lên óc mất khôn, nhưng rất có thể là nước cờ hiểm."

Minh Thiên nghĩ nói: "Vâng. Có khả năng. Nhìn như bị Đường Hiểu chọc tức, hai bên ghét nhau sẵn, mục đích chính lại là lừa Bóng ma ác mộng. Tỷ lệ đêm đầu tiên Bóng ma ác mộng chọn thợ săn không cao. Dưới tình huống cho rằng Thư Dung Dung là thợ săn, sẽ không chọn dọa sợ cô ta."

"Đúng. Cô ta chỉ cần quậy một lần, sau đó biện hộ đàng hoàng, xác suất bị lật xe không lớn. Huống chi cô ta quá hiểu nhược điểm của Đường Hiểu, biết người bị vote nhất định là Đường Hiểu, chứ

không phải mình. Dù cô ta tính toán sai, chơi lỗi, cũng sẽ không vào tù."

Đoạn Dịch vuốt đầu tóc lộn xộn, nói tiếp: "Tôi nghĩ phải tìm Bạch Tư Niên tâm sự thêm. Tuy rằng nhìn qua là Phương Đông Vũ nhận phù thủy, cậu ta mới cắn Phương Đông Vũ, cậu ta kéo dài thời gian cắn, chơi theo phe sói. Nhưng cậu ta không lập tức cắn sau khi Phương Đông Vũ nhận phù thủy, ngược lại kéo dài tới giờ mới hạ thủ..."

"Chỉ có một nguyên nhân, cậu ta muốn Phương Đông Vũ đi thăm dò. Thêm một người chơi thăm dò, tìm được manh mối mấu chốt, xác suất vượt ải sẽ lớn hơn một chút. Tôi cảm thấy cậu ta đang suy xét cho người tốt."

Hiện giờ trong bốn chức năng, phù thủy và tiên tri đã vào tù.

Ngoài tù còn hai sói, hai chức năng.

Lát nữa nếu vote Bóng ma ác bộng, sẽ chỉ còn một sói.

Mặc dù không còn bình độc phù thủy, đêm nay sói có thể cắn người, nhưng người nhiếp mộng có ảnh hưởng rất lớn.

Ví dụ như, nếu tối qua Thư Dung Dung chọn nhiếp mộng số 6, hôm nay tiếp tục nhiếp mộng số 6, là có thể đẩy hắn ta vào tù.

Rất có thể đêm nay chuyện này sẽ phát sinh.

Trong mắt Thư Dung Dung, hôm qua số 6 có 50% là phù thủy. Nhiếp mộng hắn ta là một hành động có thể tiến có thể lùi. Nếu hắn ta là phù thủy thật, Thư Dung Dung bảo vệ hắn ta một đêm, miễn cho hắn ta bị cắn; nếu sau một ngày suy đoán hắn ta là sói, Thư Dung Dung sẽ tiếp tục nhiếp mộng. Liên tục hai ngày bị nhiếp mộng sẽ phải vào tù.

Như vậy xem ra, người tốt vẫn có tỷ lệ thắng cao hơn.

Với điều kiện chơi thuần Ma Sói.

Trong phó bản này, Đoạn Dịch thấy tương lai Thư Dung Dung sẽ chết, vậy nên kết quả ván game này là một dấu chấm hỏi.

Qua khoảng mười phút, Đoạn Dịch tìm được Bạch Tư Niên.

Anh mới vừa thử vài câu, thì nghe thấy giọng Vân Hạo từ nơi xa xa truyền đến.

"Mọi người lại đây, xảy ra chuyện rồi!"

Nghe vậy, Đoạn Dịch theo bản năng nhìn về phía Minh Thiên, hai người chạm mắt nhau, song song chạy đến chỗ phát ra giọng Vân Hạo. Bạch Tư Niên nhíu chặt mày, đuổi theo.

.

Chạy tầm một phút, Đoạn Dịch và Minh Thiên tới chỗ Vân Hạo.

Trước mắt Đoạn Dịch xuất hiện một cảnh vô cùng quen thuộc.

Đó là cảnh tượng anh từng thấy ở hải thị thận lâu:

Thư Dung Dung và Hồng Hiền nằm giữa vũng máu.

Chẳng qua thời gian xảy ra sớm hơn một chút.

Trong hải thị thận lâu, thời điểm Đoạn Dịch nhìn thấy Thư Dung Dung và Hồng Hiền, bọn họ đã tắt thở.

Còn lần này, Hồng Hiền đã tắt thở, Thư Dung Dung che vết thương trên ngực, cơ thể run rẩy trong vũng máu. Cô ta th,ở dốc, đồng tử trong hốc mắt phóng đại, hiển nhiên không kiên trì được lâu, nhưng vẫn còn sống.

Ổ Quân Lan từ một hướng khác chạy tới.

Cô tiến lên quan sát tình trạng Thư Dung Dung, sau đó nhìn về phía người chơi khác lắc đầu, ý là không cứu được.

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn lại Dung Dung đẫm máu, phát hiện ánh

mắt cô ta dõi về phía anh.

Ngoài dự kiến Đoạn Dịch, ánh mắt cô ta không có nhiều sự sợ hãi tuyệt vọng, trừ đau đớn si,nh lý khiến gương mặt run rẩy, ánh mắt cô ta có thể gọi là bình tĩnh.

Cô ta dùng hơi thở mong manh nói: "Tôi biết, lúc trước tôi không dùng đồng hồ quay ngược thời gian giúp mấy người, mấy người cũng không muốn dùng nó cứu tôi?"

Đứng bên cạnh, Vân Hạo nói: "Đoạn Dịch không còn đạo cụ. Riêng tôi, đúng là tôi không muốn. Nếu trước đây cô chịu dùng một cái đồng hồ thử cứu Đồng Niệm, lúc này đương nhiên tôi sẽ cứu cô."

Người chơi khác lục tục đến đông đủ. Bọn họ không nói gì, cũng không ai lấy đồng hồ ra, hiển nhiên ý kiến mọi người đều giống Vân Hạo.

Dường như Thư Dung Dung muốn nói gì đó, nhưng há mồm liền phun máu, cả người run bần bật.

Thấy thế, Đoạn Dịch nhíu mày: "Trên người cô có đồng hồ? Có lẽ cô có thể kịp cứu bản thân."

Thư Dung Dung cười khổ: "Sao anh biết tôi dùng hay chưa?"

Chẳng lẽ cô ta đã dùng đồng hồ quay ngược thời gian?

Rốt cuộc cô ta và Hồng Hiền chết như thế nào?

Vừa rồi Đạt Quang đã đến đây?

Một cái chớp mắt, trong đầu Đoạn Dịch lướt qua rất nhiều suy đoán. Ngay sau đó anh nghe Thư Dung Dung nói: "Mấy người không cứu tôi, lại tới xem tôi, chẳng phải mấy người cũng ích kỷ từ xương giống tôi à. Mấy người tới, tranh thủ lúc tôi chưa tắt thở, nói cho mấy người biết tôi chết như thế nào, để mấy người tránh né nguy hiểm, đúng không? Nhưng nếu tôi không muốn nói?"

Nói đến đây, Thư Dung Dung như đoán trước được phản ứng các

người chơi, cười to vài tiếng.

Vài tiếng cười hao hết tinh khí còn sót lại. Cười xong, cô ta nghiêng đầu không nhúc nhích, mãi một lúc lâu sau, cô tay động đậy ngón tay, lông mi chớp chớp, người khác mới biết cô ta còn sống.

Nhìn cô ta như vậy, các người chơi còn lại khó tránh khỏi khó chịu, định dứt khoát rời nơi này.

Bọn họ vốn không muốn hao phí đạo cụ cứu cô ta, vừa rồi nghe cô ta mở miệng nói thẳng, càng không muốn dùng.

Ngay lúc mọi người cho rằng Thư Dung Dung sẽ nằm trên mặt đất chờ chết, cô ta bỗng thấp giọng mở miệng: "Có nói mấy câu, tôi muốn nói với Đoạn Dịch. Những người khác đi đi."

Đoạn Dịch không cho rằng Thư Dung Dung còn có thể nhấc lên sóng gió, bèn ngồi xổm xuống nhìn cô ta: "Cô muốn nói với tôi cái gì?"

Chung quanh anh, từng người chơi tản ra.

Người cuối cùng ở lại là npc Minh Thiên, không phải người chơi.

Đoạn Dịch quay đầu lại, hướng Minh Thiên lắc đầu.

Nhíu mày nhìn Đoạn Dịch, bỏ lại một câu "Vậy anh cẩn thận", Minh Thiên cũng tạm thời rời đi.

Bốn phía khôi phục yên tĩnh.

Thư Dung Dung hít mấy hơi, nói với Đoạn Dịch: "Tôi là người nhiếp mộng, tối hôm qua chọn số 6. Nếu cậu ta là phù thủy, người sói rất có thể sẽ dọa sợ và cắn cậu ta. Nhưng nếu cậu ta là sói, đêm nay tôi tiếp tục nhiếp mộng, cậu ta sẽ vào tù. Chỉ tiếc hiện tại tôi sắp chết, tôi không có cơ hội làm vậy. Phương Đông Vũ phù thủy thật đã vào tù, tình thế người tốt rất nguy hiểm. Mặt khác..."

Thở dài, Thư Dung Dung nói: "Tôi đã dùng đồng hồ quay ngược

thời gian, nhưng không thể thay đổi điều gì."

Đoạn Dịch hỏi: "Rốt cuộc cô và Hồng Hiền đã xảy ra chuyện gì? Tôi và tiểu binh tên Minh Thiên kia đúng là đã lấy được mấy cục đá vẽ hoa ở chỗ Đạt Quang. Nhưng chúng tôi đã tráo đá. Tôi chỉ muốn thử có người chơi nào muốn hại đồng đội thôi. Thứ cô và Hồng Hiền lấy đi là đá giả, dù hai người không cẩn thận đụng trúng, cũng không nên bị gì mới đúng."

Thư Dung Dung nói: "Tôi sai rồi. Tôi tự cho là mình thông minh, thông qua Đồng Niệm dẫm đá thử ra nguy hiểm tử vong ở phó bản này. Tôi tưởng không đụng vào đá là an toàn. Nhưng thật ra... chạm trực tiếp vào đá vẽ hoa, không phải điều kiện kích hoạt bẫy tử vong."

Đoạn Dịch cẩn thận tự hỏi một lần, nghiêm túc hỏi: "Chẳng lẽ mấu chốt là dấu hiệu? Hoa là một loại ký hiệu, bất luận thật hay giả, nó đều có thể hại người? Chỉ cần là loại hoa này đều được?"

"Có lẽ, tôi không biết." Thư Dung Dung nói, "Tóm lại... Hơn mười phút trước, nghe Phương Đông Vũ sẽ vào tù, tôi tính tranh thủ thời gian động thủ. Thời gian không còn kịp, cho nên tôi và Hồng Hiền chọn biện pháp đơn giản nhanh gọn nhất... Trên đường Phương Đông Vũ bị tiểu binh áp giải vào tù, chúng tôi ném đá vào người Phương Đông Vũ. Như vậy có thể tính là trực tiếp tiếp xúc với đá."

"Tôi và Hồng Hiền đều có bao tay đặc thù mang theo từ phó bản cũ. Bao tay có thể ngăn cách ảnh hưởng của các đạo cụ khác. Tóm lại, chúng tôi tuyệt đối không đụng vào cục đá và trúng chiêu. Nhưng lúc bám theo Phương Đông Vũ..."

Một hơi nói quá nói nhiều, Thư Dung Dung lại khụ ra mấy ngụm máu.

Sau đó cô ta cười tự giễu: "Anh đừng lo, tôi nói xong hết mới tắt thở. Nếu không thì, anh có thể tìm bọn họ mượn đồng hồ quay ngược thời gian, quay ngược mười phút, nghe tôi nói nốt."

Tự giễu xong, ánh mắt cô ta từ mặt Đoạn Dịch dời đi, nhìn về phía không trung.

Bầu trời Tây Vực sẩm tối, giờ phút này hoàng hôn chưa hoàn toàn biến mất, trời cao dần dần chuyển đen, chỉ còn một chút tàn đỏ.

Nhưng vì hốc mắt Thư Dung Dung dính máu, thế nên trong mắt cô ta, khắp trời toàn là màu đỏ.

Đoạn Dịch thấy trong mắt cô ta chảy ra chất lỏng. Chất lỏng màu đỏ tươi, không biết là máu, hay là nước mắt lẫn máu.

Thư Dung Dung nói: "Bám theo Phương Đông Vũ, tôi và Hồng Hiền rời quân doanh, đi ra ngoài sa mạc. Nửa đường, tôi cầm cục đá, đang muốn ném về phía Phương Đông Vũ, bỗng nhiên phía trước xuất hiện... Tôi không biết có tương tự hải thị thận lâu hay không, tôi nhìn thấy Hồng Hiền bỗng nhiên xoay người, rút dao giết tôi. Vì thế tôi lấy huyết lục lạc ra."

"Huyết lục lạc là đạo cụ tôi dùng mạng đổi được từ một phó bản, của Boss nữ quỷ váy đỏ. Dùng đạo cụ này giết người, sẽ không tính là vi phạm quy định. Nó là đạo cụ trân quý, không đến thời khắc mấu chốt, tôi không nỡ dùng."

"Sau đó... Tôi gọi Hồng Hiền, lấy lục lạc ra. Nào biết anh ấy vừa thấy động tác của tôi, lập tức rút dao đâm tôi."

"Bị đâm, tôi nhân lúc mình chưa tắt thở, dùng đồng hồ chảy ngược thời gian. Cơ mà..."

Hai mắt không ngừng chảy nước mắt, Thư Dung Dung nói: "Nhưng cho dù quay ngược thời gian bao nhiêu lần, kết quả đều giống nhau. Tôi thấy anh ấy muốn giết tôi, cho nên tôi phải tiên hạ thủ vi cường. Nhưng có làm thế nào, tôi đều sẽ bị anh ấy đâm."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Bẫy tử vong mà Thư Dung Dung và Hồng Hiền gặp, thật ra buổi chiều anh và Minh Thiên cũng đã trải qua.

Đoạn Dịch mở miệng: "Đây là trò lừa của Đạt Quang. Ông ta cho cô xem tương lai bị cắt nối biên tập. Cô chỉ nhìn thấy tương lai Hồng

Hiền giết mình, không thấy cô dùng huyết lục lạc giết Hồng Hiền trước, khiến cậu ta không thể không dùng dao đối phó với cô."

"Tôi nghĩ Hồng Hiền cũng giống cô. Cậu ta nhìn thấy tương lai cô dùng huyết lục lạc giết cậu ta, nên mới thủ sẵn dao. Mà động tác cô lấy lục lạc ra, trùng khớp với tương lai cậu ta nhìn thấy được. Có lẽ trước đó cậu ta không tin ảo ảnh nhìn thấy là thật. Nhưng cô lấy lục lạc ra, khiến cậu ta không thể không tin. Cho nên, trong mắt cậu ta, cậu ta cũng cần xuống tay trước."

"Tôi thiếu chút nữa đã trúng kế, giết Minh Thiên. Nhưng chúng tôi lựa chọn tin tưởng nhau."

"Thì ra là thế... Tin tưởng lẫn nhau... Ha... Tin tưởng..." máu trong miệng Thư Dung Dung không ngừng chảy ra, làm lời nói trở nên mơ hồ, Đoạn Dịch lắng nghe cẩn thận mới có thể nghe được.

"Thì ra nguyên nhân ở chỗ chúng tôi không tin tưởng nhau sao..." Thư Dung Dung lần nữa cười khổ, "Nói thật tôi không hiểu nhân quả chuyện này, nhưng anh nói đúng, vì chúng tôi không tin tưởng lẫn nhau. Tôi không tin Hồng Hiền, cũng không dám tin bất kỳ kẻ nào. Cho nên khi thấy ảo giác, dù đã quay ngược thời gian nhiều lần, tôi vẫn phải chết. Bởi vì vô luận quay ngược bao nhiêu lần, tôi đều sẽ không tin Hồng Hiền. Nếu..."

Thư Dung Dung để lại cho Đoạn Dịch câu cuối cùng: "Nếu có kiếp sau, tôi hy vọng được gặp một người bạn như anh. Anh là người... cho tôi chút niềm tin, vào nhân tính con người."

"Hẹn gặp lại, Đoạn Dịch."

Thái dương chìm xuống đường chân trời. Hoàng hôn biến mất.

Ánh sáng lóe lên, Minh Thiên giơ đuốc đi tới, giúp Đoạn Dịch chiếu sáng một tấc vuông quanh anh.

Thư Dung Dung tắt thở, chết vì mất máu quá nhiều.

Bên cạnh cách đó không xa, Hồng Hiền nằm trong vũng máu.

Toàn thân Hồng Hiền ngâm trong máu loãng, mái tóc luôn được vuốt gọn gàng bị máu dính nhớp làm rối bù.

Đoạn Dịch lật thi thể hắn ta, thấy nguyên nhân hắn ta chết. Toàn bộ phần gáy bị vật nặng va đập sụp xuống, óc màu trắng cùng máu đỏ sậm trộn lẫn vào nhau, trào ra khỏi lỗ gáy bị sụp, cực kỳ kiếp người.

Có vẻ đạo cụ tên huyết lục lạc có thể từ nhỏ biến to, sau đó đập mạnh vào đầu người.

Đây là loại đạo cụ gây sát thương lớn, sử dụng một lần liền biến mất. Đoạn Dịch không nhìn thấy nó.

Không biết có phải do ảo giác hay không, hình như anh nghe trong gió truyền đến tiếng lục lạc mơ hồ.

"Anh Tiểu Dịch, có một chuyện em phải nhắc nhở anh." Minh Thiên mở miệng nói.

Hắn lo cho Đoạn Dịch, vừa rồi không đi xa, nên nghe được hết lời Thư Dung Dung.

Không cần Minh Thiên nhắc nhở, Đoạn Dịch hồi tưởng lời Thư Dung Dung, cũng nghĩ đến.

Thư Dung Dung nói mình sắp chết, không thể dùng kỹ năng kéo số 6 vào tù, tình thế người tốt gặp nguy hiểm.

Vậy số 6 Hồ Tấn đang ở đâu?

Ảnh ảo hai thi thể khác chợt hiện lên trong đầu ở Đoạn Dịch.

Dưới ánh lửa, sắc mặt Đoạn Dịch hơi tái.

"Hồ Tấn và Đậu Sương, vẫn chưa xuất hiện?"

Chương 158

Gió đêm lạnh thấu xương, Đoạn Dịch nghỉ chân bên hai thi thể một lát, rồi xoay người chạy hướng quân doanh sáng lửa, gọi các người chơi còn lại cùng đi tìm Đậu Sương và Hồ Tấn.

Trên đường chạy vội, Đoạn Dịch mô phỏng lại quá trình Hồng Hiền và Thư Dung Dung song chết.

Để hai người giết nhau, Đạt Quang lại chơi trò cũ... Chia hai người ra rồi cho nhìn tương lai.

Cẩn thận nghĩ lại, Đoạn Dịch tìm được một số chi tiết bị xem nhẹ, phát hiện mức độ Đạt Quang hiểu biết người chơi vượt xa tưởng tượng của anh.

Thông qua lời Thư Dung Dung và hiện trường, Đoạn Dịch đoán Hồng Hiền nhìn thấy "Tương lai" từ rất sớm.

Hồng Hiền nhìn thấy ảo ảnh, nhưng không lập tức hành động, bởi vì hắn ta lo là do Đạt Quang bịa đặt.

Chẳng qua để ngừa vạn nhất, hắn ta thủ sẵn một con dao, nhét ở chỗ có thể tùy thời rút ra, ví dụ như ống tay áo.

Đây là nguyên nhân vừa nhìn thấy Thư Dung Dung xoay người lấy lục lạc, Hồng Hiền lập tức rút dao phản kích.

Con dao cũng là đạo cụ đặt biệt lấy từ phó bản nào đó, có thể sử dụng đối phó với người chơi mà không vi phạm quy định.

Bị huyết lục lạc đánh trúng, Hồng Hiền chết ngay lập tức, căn bản không kịp sử dụng đồng hồ chảy ngược thời gian.

Vì vậy người sử dụng đạo cụ thời gian chỉ có Thư Dung Dung.

Dùng đạo cụ đồng hồ, Thư Dung Dung sẽ luôn mang ký ức: Thấy Hồng Hiền cầm dao đâm mình.

Như vậy, dù cho cô ta quay ngược bao nhiêu lần, dùng bao nhiêu lần lục lạc, chỉ cần cô ta không tin tưởng Hồng Hiền, cô ta vẫn sẽ xuống tay như cũ.

Cùng lúc đó, bởi vì thấy "Tương lai" từ rất sớm, Hồng Hiền mang theo dao phòng thân. Trên đường theo dõi Phương Đông Vũ, hắn ta cẩn thận lưu ý động tác Thư Dung Dung, một khi cô ta lấy lục lạc ta, hắn ta liền rút dao động thủ.

Bởi vậy, Đạt Quang không cho hai người nhìn thấy tương lai cùng lúc, mà dụng tâm hiểm ác lệch thời gian. Hắn ta cực kỳ hiểu biết bọn họ mới làm vậy.

Hai người chắc chắn phải chết, tuyệt không có bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Đạt Quang tính kế ghê gớm đến nỗi khiến người ta giận sôi!

Trong đó điểm mấu chốt là... Đạt Quang cho Hồng Hiền nhìn tương lai trước, cho Thư Dung Dung nhìn tương lai sau.

Nếu sau khi Thư Dung Dung nhìn thấy "Tương lai", không ôm tâm lý thà giết lầm còn hơn bỏ sót, không lập tức đập chết Hồng Hiền; hoặc nếu sau khi Hồng Hiền nhìn thấy "Tương lai", lập tức giết Thư Dung Dung chứ không thủ sẵn dao ngừa vạn nhất... Kết cục sẽ khác.

Thư Dung Dung tàn nhẫn quyết đoán, Hồng Hiền có một chút mềm lòng, mấy thứ này, Đạt Quang đều đoán được không trật, mới có thể gài hai người vào thế cục song chết.

Trước khi rời đi, Đoạn Dịch quay đầu liếc thi thể Hồng Hiền, thầm nghĩ không chỉ lúc nhìn thấy "Tương lai" mềm lòng không lập tức xuống tay, mà ở thời điểm cuối cùng hắn ta cũng mềm lòng.

Nếu hắn ta đủ tàn nhẫn, ví dụ như trực tiếp cắt cổ Thư Dung Dung, thì Thư Dung Dung đã không kịp sử dụng lục lạc và chết.

Chắc chắn hắn ta đã mềm lòng, động tácm dâm dao chậm hơn,

khiến Thư Dung Dung đủ sức lực và thời gian sử dụng đạo cụ, còn bản thân bị lục lạc đập chết tại chỗ.

Dù lúc trước rất ghét hai người, trong nháy mắt quay đầu nhìn về phía bọn họ, Đoạn Dịch vẫn không khỏi thở dài.

Tiếng thở dài tan vô gió, cơn gió cuốn cát sỏi hòa vào buổi chiều tàn mênh mông.

Minh Thiên cầm đuốc cùng Đoạn Dịch đi xa, tia sáng cuối cùng tại đây biến mất, bỏ lại hai xác chết cùng cát vàng chìm vào bóng tối.

.

Thư Dung Dung và Hồng Hiền như vậy, thế thì Hồ Tấn và Đậu Sương như thế nào?

Hai người họ không thân không quen, Đạt Quang gài chết họ kiểu gì? Chẳng lẽ cũng cho họ thấy đối phương giết mình, nên họ quyết định phản giết?

Trong đầu lướt qua suy nghĩ này, Đoạn Dịch lập tức phủ định.

... Áp dụng với Đậu Sương và Hồ Tấn chưa chắc sẽ thành công. Bàn về Đậu Sương, cô không phải loại người như Thư Dung Dung, khi thấy có người muốn giết mình sẽ lập tức quyết đoán phản giết.

Rốt cuộc tình hình hai người như thế nào, tìm thấy họ mới biết được.

Đoạn Dịch nhanh chóng trở lại quân doanh, tập hợp các người chơi.

Anh nhìn về phía Bạch Tư Niên đầu tiên. "Đêm nay vote cậu, cậu có ý kiến gì không?"

Thần sắc Bạch Tư Niên hơi lạnh lùng. "Tôi không ngờ chết nhiều người vậy... Phó bản này quá nguy hiểm. Nhưng anh cũng biết, tôi..."

Đoạn Dịch nhíu mày nói: "Tôi biết, cậu chưa làm gì hết. Dù rơi vào hoàn cảnh xấu, cậu cũng không có ý đồ giết đồng đội, lấy phương thức người sói thắng qua cửa."

Bạch Tư Niên thở dài: "Được, không cần thảo luận. Mọi người vote tôi đi. Tiết kiệm một tiếng thảo luận, mọi người có thể dùng để tìm Đậu Sương và Hồ Tấn, cố gắng tìm cách qua cửa. Tôi..." nhìn về phía Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên nói, "Chẳng qua nhìn mặt anh, hình như anh đoán được Hồ Tấn đã gặp bất trắc?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Đạt Quang có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai mỗi người, đồng thời dựa vào các nhân tố dự đoán tính cách người nọ. Sau đó ông ta sẽ dựa vào nhược điểm người nọ, cho xem một phần tương lai, để người nọ giết người hoặc tự sát."

Giải thích nguyên nhân Thư Dung Dung và Hồng Hiền chết, Đoạn Dịch lại nói: "Hồi chiều tôi cũng gặp tình huống tương tự. Ông ta gài tôi, làm tôi tưởng tiểu binh tên Minh Thiên hại mọi người. Lúc ấy... Tôi đã thấy xác bốn người. Trừ Thư Dung Dung và Hồng Hiền, còn có Đậu Sương và Hồ Tấn. Nãy giờ chưa thấy hai người xuất hiện nên..."

"Tương lai anh nhìn thấy sẽ xảy ra thật, nhưng bị Đạt Quang cắt nối biên tập?" Ổ Quân Lan nhịn không được nói, "Thật sự quá, quá đáng sợ. Ngoại trừ cái này, tôi cảm thấy nhân quả của tuyến thời gian rất kỳ. Thư Dung Dung nhìn thấy tương lai Hồng Hiền giết mình, cho nên muốn giết Hồng Hiền, nhưng Hồng Hiền giết cô ta do bị cô ta ép thành."

"Nói cách khác, trước khi cô ta ra tay giết Hồng Hiền, Hồng Hiền không muốn giết cô ta. Vậy thì, tương lai cô ta nhìn thấy Hồng Hiền giết mình... là tương lai nào? "Tương lai" là khởi điểm cho mọi hành động phát sinh. Nhân trong tương lai, quả ở quá khứ? Không không, hình như không thể nói như vậy..."

Đoạn Dịch tiếp lời cô: "Tương lai và quá khứ có nhân quả lẫn nhau. Đây cũng là thời gian phi tuyến tính."

Ổ Quân Lan nhíu mày: "Lại là thời gian phi tuyến tính, lại là quan hệ nhân quả kỳ cục. Phó bản này..."

"Tôi tin chúng ta sẽ mau chóng tìm được đáp án." Đoạn Dịch nói.

Đồng thời, Minh Thiên tiến lên nắm chặt tay anh, sau đó gật đầu khẳng định với Ổ Quân Lan: "Đúng, chúng ta nhất định sẽ vạch trần mọi thứ. Mọi người vạn sự cẩn thận, kiên trì thêm một chút, chúng ta đều sẽ trở về."

Minh Thiên thân là NPC nói lời này, nghe rất có trọng lượng.

NPC khác tuy cũng biết cười biết nói, nhìn qua không khác gì người sống, nhưng trên người các NPC luôn thiếu chút gì đó, không có độ ấm, không có cảm giác có linh hồn.

Nhưng Minh Thiên thì khác, hắn là người đầu tiên có liên hệ với hệ thống, và là NPC có ý thức riêng. Hiện giờ thấy hắn nói như vậy, các người chơi nhẹ lòng không ít, như thể được nghe tin nội bộ.

Bàn bạc gắn gọn, Bạch Tư Niên hướng Đoạn Dịch nói: "Nói như vậy, Đậu Sương và Hồ Tấn hơn 50% đã chết. Ổ Quân Lan là dân thường, suy ra Thư Dung Dung là người nhiếp mộng. Trên sân chỉ còn một sói là tôi, cùng số 9 thợ săn. Nhưng thế cục này sói không được cắn trước, người sói chắc chắn sẽ thua."

"Tôi sẽ không lừa mọi người, ví dụ như năn nỉ mọi người đừng vote tôi, thêm một người giúp đỡ, kết quả ban đêm lại cắn Vân Hạo gì đó. Mọi người cứ việc vote tôi, không cần băn khoăn. Hy vọng mọi người..."

Nhìn về phía Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên nghiêm túc nói: "Hy vọng anh không cô phụ tín nhiệm của tôi. Tôi liều mạng thuyết phục bản thân mới làm được đấy. Mong anh... Thật sự là người đáng tin. Anh phải mang chúng tôi thoát khỏi phó bản này."

"Tôi sẽ." Đoạn Dịch trịnh trọng hứa hẹn.

Bạch Tư Niên gật đầu, xoay người rời đi. "Tôi phụ trách phía đông quân doanh."

Ngay sau đó Vân Hạo cũng đi mất. "Tôi phụ trách phía bắc."

Số người chơi không nhiều, chỉ còn Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Bạch Tư Niên.

"Tôi đi phía nam." Nói xong câu này, Ổ Quân Lan hướng Đoạn Dịch và Minh Thiên, không tự chủ được bật cười.

"Sao vậy?" Đoạn Dịch hỏi.

Ổ Quân Lan nói: "Không có gì, cảm thấy... sau khi Minh Thiên hẹn hò với anh, trông hiền lành ôn hòa hơn hẳn."

Đoạn Dịch không có mặt mũi hỏi Ổ Quân Lan làm sao nhìn ra mình đang yêu đương cùng Minh Thiên. Anh không khỏi nhìn Minh Thiên vài lần, nói với Ổ Quân Lan: "Em ấy lúc nào cũng ôn hòa mà."

Ổ Quân Lan cười nói: "Đó là đối với anh, chứ không phải đối với người khác."

Trêu chọc vài câu, cười xong Ổ Quân Lan cũng khó nén sắc mặt trầm trọng. "Được rồi, không phí thời gian nữa. Chúng ta mau phân công nhau hành động đi."

"Ừ."

Vừa mới chết hai người, rất có thể sẽ có thêm hai người chết. Kết cục bi thảm này hơn phân nửa không có cách nào thông qua việc quay ngược chục phút sửa đổi được.

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch ngắn ngủi cười xong, tâm tình chìm xuống lần nữa.

Chia tay Ổ Quân Lan, Đoạn Dịch và Minh Thiên đi phía tây tìm kiếm Đậu Sương và Hồ Tấn.

Nửa giờ trôi qua, bọn họ không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào, vẫn không tìm được chút dấu vết hai người tồn tại.

Năm người mau chóng tập hợp tại địa điểm hẹn, trao đổi tin tức.

Đoạn Dịch biết những người khác cũng không tìm được hai người họ.

Nửa giờ này, mọi người đã tìm rất kỹ, hỏi thăm một số tiểu binh.

Chỉ biết hai người họ không có ở trong quân doanh.

Nhưng nếu hai người không ở quân doanh thì ở nơi nào? Chẳng lẽ ở bên ngoài sa mạc?

Sắc trời đã tối, thời gian gần đến giai đoạn thảo luận, hai người không có lý do nào để tự rời quân quanh, đi ra ngoài sa mạc đen thui.

Điều này chỉ có nghĩa, hai người có khả năng cực kỳ lớn đã gặp bất trắc.

Vân Hạo nói: "Chúng ta chỉ còn nước tìm ngoài sa mạc. Nếu đi ra ngoài sa mạc, tôi đề nghị chúng ta không nên tách nhau. Có Đoạn Dịch nhắc nhở, biết Đạt Quang giỏi gài bẫy, chúng ta giữ tâm trí tỉnh táo, đừng giết hại lẫn nhau, vậy thì đi chung với nhau an toàn hơn tách lẻ rất nhiều."

"Đồng ý." Bạch Tư Niên ngẫm nghĩ, lấy ra hai đồng hồ chảy ngược thời gian đưa Đoạn Dịch, "Tôi sắp vào tù. Cái này cho anh. Nếu người khác gặp chuyện, anh có thể dùng cái này cứu họ, đỡ bị mất một người."

Đoạn Dịch suy tư nhìn về phía cậu ta. "Nghe cậu nói thế, thật ra tôi nghĩ không cần phải vote cậu. Thêm một người thông minh như cậu, cơ hội thoát khỏi phó bản sẽ cao hơn một chút."

Vân Hạo không trả lời. Sau một lúc lâu, Ổ Quân Lan mở miệng: "Tôi nghĩ có thể thử một lần."

Đoạn Dịch khẽ nhướng mày, chợt nhìn về phía Vân Hạo, khá tò mò hắn ta sẽ trả lời như thế nào.

Đoạn Dịch đưa ra kiến nghị, không phải mù quáng tin tưởng Bạch Tư Niên, cũng không đánh cược lương tâm của cậu ta.

Mà vì anh cảm thấy đây là một cơ hội thử Bạch Tư Niên tuyệt hảo ngàn năm có một.

Hiện tại phó bản đã đến hậu kỳ, Vương phi đã chết, sắp thiên táng, Đạt Quang đại khai sát giới, giết nhiều người chơi...

Đoạn Dịch cho rằng cần qua màn trước đêm mai, nếu không chỉ sợ sẽ càng chết nhiều người.

Vừa rồi vừa tìm kiếm hai người chơi mất tích, Đoạn Dịch vừa tự hỏi.

Sau khi xâu chuỗi toàn bộ cốt truyện, Đoạn Dịch não động không sai biệt lắm, cảm thấy chỉ còn thiếu một bước là qua màn, vậy nên anh cực kỳ tự tin sẽ phá cục trước đêm mai.

Thành ra anh nền tảng để thử Bạch Tư Niên.

Hôm nay Bạch Tư Niên không lập tức cắn phù thủy, mà đợi tới gần 9h "Trời tối xin mời nhắm mắt" sắp hết thời gian mới động thủ, cho cô thêm thời gian thăm dò thông tin.

Suy xét từ góc độ tìm cách qua màn, cậu ta hoàn toàn không cần làm như vậy.

Điều này chứng minh cậu ta ít nhất không phải loại người đại gian đại ác.

Như vậy, nếu cho cậu ta cơ hội cắn, cũng tức là đêm nay không vote, giữ cậu ta thêm một thêm, Đoạn Dịch cho rằng, dù cậu ta cảm thấy cách qua màn thông thường vô vọng, muốn dùng cách người sói chiến thắng qua màn, cũng sẽ chờ đến sát 9 giờ tối mới động thủ.

Suy xét đến tình huống tiến triển phó bản, theo Đoạn Dịch, vô luận đêm nay có vote Bạch Tư Niên hay không, thời gian để mình qua màn đều không sai biệt lắm.

Nếu không vote Bạch Tư Niên, không chỉ có thêm một trợ lực, còn có thể thử cậu ta, xem cậu ta có thật lòng muốn cùng mọi người qua màn hay không... Cũng tức là, một khi thời gian kéo dài đến 9h đêm mai, Bạch Tư Niên sẽ chọn cắn Vân Hạo, hay từ bỏ kỹ năng, tiếp tục cùng mọi người thăm dò phó bản.

Càng về sau, phó bản càng hung hiểm, tìm cơ hội hiểu rõ người chơi, có đôi khi còn quan trọng hơn vượt phó bản.

Bởi vậy, tuy việc này hơi nguy hiểm, nhưng Đoạn Dịch tổng hợp đánh giá, cảm thấy có thể thử một lần.

Rất nhiều chuyện cần sự tương tác lẫn nhau. Nếu bạn muốn người khác tin tưởng mình, bạn cần tin tưởng người khác, biểu lộ đủ thành ý trước.

Sau khi Đoạn Dịch đề nghị, Ổ Quân Lan hưởng ứng ngay.

Hiện tại chỉ còn Vân Hạo.

Cảm nhận được ánh mắt Đoạn Dịch, Vân Hạo ngước mắt đối diện cùng anh một lát.

Hắn ta như đọc hiểu ý tứ Đoạn Dịch: "Cậu chắc chắn muốn làm vậy?"

Đoạn Dịch hỏi lại: "Anh và cậu ấy đồng hành cùng nhau lâu hơn, hiểu về cậu ấy nhiều hơn tôi. Tôi nghĩ, quyền quyết định giao cho anh là tốt nhất. Mặc dù chúng tôi hủy vote, cơ chỉ cần anh vote 1 phiếu, cậu ấy vẫn sẽ vào tù."

Nghe lời này, ánh mắt Vân Hạo chuyển từ Đoạn Dịch sang Bạch Tư Niên.

Bạch Tư Niên cười nhìn về phía hắn ta: "Tôi hiểu ý Đoạn Dịch. Tôi khẳng định với mọi người, dù có tới 9 giờ đêm mai, tôi cũng sẽ không cắn ai, chờ mọi người đến chết. Hai ta đồng hành lâu như vậy... Anh mà không tin tôi, tôi sẽ thất vọng lắm đấy."

Vân Hạo nhìn cậu ta hồi lâu, sau đó nói: "Cùng đi đến đây, tôi có thể tin tưởng cậu. Tôi không nói tôi tin nhân phẩm cậu, trong tuyệt cảnh ai mà biết nhân tính sẽ vặn vẹo thành dạng gì, nhưng tôi tin chỉ số thông minh của cậu."

"Nếu cậu thật sự bỏ rơi đám đồng đội chúng tôi, tôi cảm thấy... Mất nhiều hơn được. Nếu đêm mai chúng tôi chưa thể qua màn, cậu không cần cắn tôi, có thể kéo dài thêm một ngày."

Bạch Tư Niên vẫn đang cười. "Đúng vậy đấy. Nếu một mình tôi đi tới phó bản kế có độ khó cao, gia nhập một đội ngũ mới... Tôi chắc cú tất cả đều là kẻ hung ác. Đồng đội như mọi người thật sự rất khó kiếm. Cho nên dù không bàn về lương tri, cân nhắc từ góc độ lợi ích lâu dài, tôi cũng nên chọn mọi người."

"Đêm nay mọi người không vote tôi, đêm mai 9 giờ chưa qua màn, tôi cũng sẽ không cắn Vân Hạo. Chúng ta có thể cùng nhau cố thêm một ngày xem sao. Có lẽ tới giờ phút cuối cùng mọi người vẫn không thể tìm được điều kiện qua màn, vì sống sót, tôi không thể không cắn Vân Hạo, thì cũng chuyện sau 9 giờ tối."

Đến đây, người mặt mày thâm trầm nhất Vân Hạo cũng cười.

Hắn ta giơ cánh tay. "Được. Tôi đồng ý không vote. Nhưng tôi sẽ nhìn chằm chằm cậu, nhìn chằm chằm đến 8 giờ 50 phút đêm mai. Nếu cậu cắn tôi, bọn họ sẽ dùng đồng hồ quay ngược thời gian."

"Được. Đồng hồ này... Đoạn Dịch anh vẫn nên cầm đi."

Nói xong, Bạch Tư Niên ném đồng hồ cho Đoạn Dịch.

Vân Hạo hỏi: "Chúng ta tiếp tục tìm Đậu Sương và Hồ Tấn chứ, nên đi hướng nào?"

Vấn đề của Vân Hạo, cũng là điều Đoạn Dịch tự hỏi.

... Mặc dù đô thành Lâu Lan không thuộc bản đồ thăm dò, chỉ mỗi khu sa mạc đã đủ to. Mênh mang rộng lớn, biết đi đâu tìm hai người họ?

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Đoạn Dịch xoay người chạy: "Đi, cùng tôi tới chỗ này kiểm tra."

"Cậu... đi chỗ phát hiện thi thể Thư Dung Dung và Hồng Hiền?" Vân Hạo không khỏi hỏi.

"Đúng vậy." Đoạn Dịch gật đầu, "Tôi nghĩ tới một chuyện, cần xác minh lại."

Không bao lâu, năm người cùng chạy tới chỗ hai thi thể.

... Hai thi thể biến mất, nơi này trống trơn.

Thở ra một hơi, Đoạn Dịch cuộn chặt hai tay, nhìn về phía Minh Thiên: "Bọn tôi có thể mượn mấy con ngựa không?"

"Có thể." Minh Thiên nói.

Vân Hạo hỏi Đoạn Dịch: "Muốn đến Đài Thiên Táng? Có phải thi thể bọn họ bị kéo tới Trì táng thi?"

Đoạn Dịch lắc đầu: "Thi thể bọn họ chắc là bị sư huynh đệ Đạt Quang kéo đi, không sai được. Nhưng tất cả thi thể sẽ không có ở Trì táng thi."

"Là sao?" Vân Hạo hỏi.

"Trước khi qua Trì táng thi, mọi người theo tôi tới chỗ khác." Đoạn Dịch nói, "Lúc đó... tôi sẽ xác minh suy đoán của mình."

Một lát sau, Minh Thiên dắt bốn con ngựa tới.

Đoạn Dịch và Minh Thiên cưỡi một con, ba người chơi mỗi người một con.

Đoạn Dịch đi tuốt đàng trước dẫn đường.

Vó ngựa chạy như điên tới nơi anh đã ghé trước khi về quân doanh.

Bốn con ngựa chạy trên đại mạc chạy, lướt qua thôn xóm gồm vài căn nhà đất, đến vị trí tế đàn.

Giờ phút này trên tế đàn dựng hai cọc gỗ.

Ánh lửa hừng hực vây quanh hai cọc gỗ, bên trong ẩn hiện hai thân hình nhỏ xinh.

"Trời... Này, đây là..." Ổ Quân Lan không khỏi thốt thành tiếng.

Đoạn Dịch xoay người xuống ngựa, nhanh chóng vỗ vai một người vây xem. "Xin hỏi người bị thiêu là ai?"

"Ta, ta cũng không biết, nói chung là hai cô nương." Người qua đường nói.

"Hai cô gái..." Đoạn Dịch than một hơi thật dài, hai mắt nhìn về phía tế đàn, ánh lửa hiện ảnh ngược trong đôi đồng tử đen nhánh.

"Chỉ có thể là Đậu Sương và Thư Dung Dung."

Chương 159

Đoạn Dịch vừa dứt lời, phát hiện cách tế đàn không xa phát sinh tình huống khác thường... Có hai tiểu binh chạy tới dựng cọc gỗ thứ ba, mà phía sau bọn họ, một tiểu binh khác kéo một xác chết tới.

Thân hình xác chết nhỏ nhắn, cũng là nữ giới.

... Cô gái thứ ba là ai?

Nhóm người chơi còn sót lại không nhiều lắm đưa mắt nhìn nhau, ăn ý mười phần cùng đi đến gần tế đàn.

Khi bọn họ đi đến trước tế đàn, phát hiện người nọ là Đậu Sương.

Gương mặt trắng bệch, đã chết.

Trên tế đàn có hai thi thể đang bị thiêu. Nghe được người bị thiêu là hai cô gái, trước đó Đoạn Dịch đoán hai người là Đậu Sương và Thư Dung Dung.

Nhưng hiện tại thi thể Đậu Sương còn nguyên, hai thi thể bị thiêu rốt cuộc thuộc về ai?

Nghĩ đến đây, tất cả người ở đây có hơi kinh hãi. Đoạn Dịch nhíu chặt mày, sau đó thấy Minh Thiên nhảy lên đài, ngăn binh lính chuẩn bị thiêu Đậu Sương.

Tiến lên xác nhận Đậu Sương đúng là đã chết, Minh Thiên quay đầu lại hướng Đoạn Dịch lắc đầu, hỏi đám tiểu binh: "Chuyện gì đây? Lúc nãy ở quân doanh, tôi không thấy các cậu, phó tướng nói các cậu xin nghỉ về nhà. Vì sao các cậu ở chỗ này thiêu người?"

"Này..." Sắc mặt tiểu binh hơi khó xử, "Chúng ta không thể nói!"

"Có gì không thể nói?" Minh Thiên quan sát biểu cảm tiểu binh, một lát sau nói, "Bảng chấm công tháng trước..."

Minh Thiên vừa nói ra, tiểu binh vội nói: "Là tướng quân! Tướng quân nói chúng ta mượn cớ xin nghỉ rời đi, nhưng ngầm bảo chúng ta tới nơi này, thiêu thi thể..."

Quay đầu lại liếc Đoạn Dịch, ánh mắt Minh Thiên nhìn mấy tiểu binh chợt trở nên sắc bén. "Lấy cớ xin nghỉ... không chỉ đề phòng thương nhân Hoa Quốc, còn đề phòng tôi biết? Tại sao?"

"À cái này..." Mấy tiểu binh liếc nhau.

Minh Thiên lại nói: "Tốt nhất là tháng công tác bên ngoài..."

"Khụ, đừng, chúng ta nói, chúng ta nói, đừng trừ tiền chúng ta." nhóm tiểu binh nói, "Buổi chiều Đạt Quang tới một chuyến, gặp riêng tướng quân. Chờ hắn rời đi, tướng quân liền phân phó chúng ta làm chuyện này. Phỏng chừng là do lúc ấy ngươi không ở đấy nên không biết chuyện này. Không phải có người cố ý gạt ngươi đâu."

Nghe được lời này, Đoạn Dịch tự hiểu trong lòng. Đạt Quang tới quân doanh, chỉ có thể là lúc anh và Minh Thiên đang ở rừng hồ dương. Ông ta trộm lẻn vào quân doanh, không để người chơi khác chú ý, sau đó đến chỗ tướng quân trình báo sự tình, bao gồm việc an bài nhóm tiểu binh đêm nay tới nơi này thiêu xác.

Lấy chức vị Minh Thiên, hắn không biết chuyện này không phải vì hắn không có mặt, mà là Đạt Quang nói với tướng quân, chuyện này không thể nói cho Minh Thiên, lý do là hắn có quan hệ quá mức thân thiết với thương nhân Hoa Quốc.

Đạt Quang tính kế đủ loại và bày bố cục diện quá mức đáng sợ.

Minh Thiên là NPC đặc biệt, có ý thức riêng, nhưng Đạt Quang như thể cũng có ý thức riêng, thế mà biết phòng bị Minh Thiên, quả thực có hơi khó tưởng tượng.

Minh Thiên từng nhắc qua, tường xương khô không thể phá hủy, như BUG hệ thống.

Đoạn Dịch không thể không nghi ngờ, sau lưng Đạt Quang còn giấu một bí mật khác.

Nghĩ vậy, Đoạn Dịch lập tức nói những người khác: "Nếu Đậu Sương đã chết, xác cô ấy có bị thiêu hay không, không còn nhiều ý nghĩa. Có lẽ Đạt Quang sắp đạt thành kế hoạch của ông ta, rất nhiều người đến thời điểm sắp thành công sẽ đắc ý mà lơi lỏng cảnh giác. Lúc này chúng ta đừng rút dây động rừng ngăn cản chuyện này, chờ ông ta lộ sơ hở."

"Huống chi lỡ chúng ta chọc giận ông ta, làm ông ta chơi lớn gì đó, chúng ta sẽ gặp bất lợi. Tôi nghĩ chúng ta nên rời nơi này, sang bên Đài Thiên Táng nhìn thử."

Dứt lời, Đoạn Dịch phát hiện Minh Thiên hướng mình làm thủ thế, ý là chờ một chút.

Đoạn Dịch gật đầu, nghe thấy Minh Thiên hỏi tiểu binh: "Hai thi thể đang bị thiêu có thân phận gì?"

"Đều là thương nhân Hoa Quốc. À đúng rồi, trong đó có một cô nương chúng ta mang từ nhà tù Đài Thiên Táng lại đây. Theo ý Đạt Quang, thương nhân Hoa Quốc khác có tâm gây rối hay không hắn không biết, nhưng riêng cô nương đó đã được thẩm vấn nhiều ngày, điều tra ra cô ta chính là mật thám, cho nên chúng ta thiêu cô ta, để vong linh cô ta không bao giờ đến được Lâu Lan."

Lời Tiểu binh khiến cả nhóm Đoạn Dịch nhăn mày.

... "Cô nương" chỉ có thể là người chơi bị vote ngày đầu tiên, số 10 Đường Hiểu.

Cô bị nhốt ở nhà tù trong rừng cây phía sau Đài Thiên Táng. Vì vấn đề thời gian, đám Đoạn Dịch chưa đến xem xét tình huống của cô. Họ vốn nghĩ, tình cảnh của cô giống Bành Trình, ít nhất không ở trong viện, không gặp trực diện boss Đạt Quang, cũng không tận mắt chứng kiến nghi thức thiên táng.

Nhưng bọn họ trăm triệu không ngờ Đạt Quang sẽ xuống tay với người chơi trong tù!

Ánh lửa chiếu sáng màn đêm dập tắt, mùi khét chui vào miệng mũi mỗi người ở đây.

Xác Thư Dung Dung và Đường Hiểu bị thiêu gần sạch.

Ý thức được điều này, trái tim Đoạn Dịch trĩu nặng. Tiểu binh gãi đầu, nói Minh Thiên: "Đầu Nhi, ngươi để chúng ta làm việc trước đi. Còn tận hai thi thể chưa thiêu!"

"Hai?" Minh Thiên nhíu mày hỏi, "Trừ cô gái trước mặt còn ai?"

Tiểu binh này vẫy tay ra hiệu phía sau. Tiểu binh vừa rồi kéo Đậu Sương chạy chậm đi mất, một lát sau lôi một thi thể đến. Thi thể lần này là nam giới, mặt mũi người nam này mọi người đều biết... là Hồ Tấn.

Minh Thiên ngăn tiểu binh này, tiến lên kiểm tra tay chân Hồ Tấn, sau một lúc lâu nói: "Hình như trượt chân ngã chết. Tay chân bị gãy đứt. Xem ra thời điểm chúng ta thăm dò ở quân doanh, không biết cậu ta đi tới vách núi nào rồi bị ngã."

Trước mắt Đoạn Dịch hiện lên hình ảnh: Hồ Tấn khát nước, dưới trạng thái bị cơn khát chi phối, hắn ta phát hiện trước mặt có một ốc đảo. Nơi đó có cây xanh, có nước suối. Hắn ta không biết đó là ảo ảnh hải thị thận lâu, không biết phía trước là vách núi, vì thế đi thẳng tới, trượt chân ngã xuống...

Đạt Quang xử lý Hồ Tấn bằng trò này chăng?

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch bày ra biểu cảm nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

Trên tế đàn, Minh Thiên dặn dò tiểu binh một câu: "Chuyện đêm nay chúng tôi tới đây, đừng nói cho kẻ nào."

Sau đó mọi người lặng yên rời tế đàn, đi hướng Đài Thiên Táng.

Tâm tình bốn người chơi càng thêm trầm trọng.

Bạch Tư Niên suy nghĩ cẩn thận lại.

Cậu ta không khỏi hỏi Minh Thiên: "Đạt Quang có gì đó không đúng? Có phải ông ta giống cậu, cũng từng là người chơi?"

Minh Thiên lắc đầu, không trả lời Bạch Tư Niên.

Đoạn Dịch nhìn họ. Phỏng chừng Minh Thiên không tiện trả lời vấn đề ở chỗ này.

Hắn hoạt động ở phó bản này cực kỳ tự do, chắc là anh trai hắn Minh Nguyệt đã giúp hắn tranh thủ quyền hạn. Nhưng hắn vẫn chịu quản chế nhất định, không thể thích gì nói đó.

"Thôi được, trước tiên nói về phó bản." Bạch Tư Niên nói, "Tạm thời bài trừ các NPC bị Đạt Quang hại chết, vừa rồi người bị thiêu chỉ có bốn người là Đậu Sương, Thư Dung Dung, Đường Hiểu, và Hồ Tấn, không sai chứ?"

"Thư Dung Dung và Đường Hiểu đã bị thiêu không sai biệt lắm, Đậu Sương và Hồ Tấn sắp bị thiêu. Thiêu người ở đó sẽ khiến bá tánh vây xem, lý do bọn lính đưa ra là, thương nhân Hoa Quốc là mật thám, sẽ gây bất lợi với Lâu Lan. Thật ra cũng là lời Đạt Quang lừa gạt tướng quân."

"Hẳn là vậy." Vân Hạo tiếp lời, "Phỏng đoán hợp lý nhất là, giáo đồ hiện tại đang nằm trong trì táng thi... Rất có thể là Hồng Hiền. Lát nữa chúng ta lẻn vào viện là biết đáp án. Nhưng rốt cuộc vì sao? Vì sao Hồng Hiền được nhận nghi thức thiên táng, bốn người này lại bị thiêu?"

Nghe thế, Đoạn Dịch nói kết cục vợ thương nhân cho mọi người nghe. "Vừa rồi tiểu binh có nói, thiêu mật thám sẽ làm bọn họ không thể vào Lâu Lan. Cho nên, hàm nghĩa của việc thiêu xác là ngăn linh hồn bọn họ trở về; mà Đài Thiên Táng và tường đầu lâu có tác dụng hấp dẫn linh hồn trở về."

Bạch Tư Niên suy nghĩ một lát, nói: "Nói cách khác, Đạt Quang thiết kế hết thảy vì muốn linh hồn năm người vợ thương nhân, Đậu Sương, Thư Dung Dung, Đường Hiểu, Hồ Tấn, vĩnh viễn

không thể trở về; nhưng thương nhân, Đồng Niệm, Hồng Hiền chịu nghi thức thiên táng, đầu bọn họ bị gắn vào tường xương khô, Đạt Quang muốn linh hồn ba người trở về? Tôi... Tôi thật sự không thể tưởng được lý do ông ta làm như vậy."

"Tạm thời là như thế này." Đoạn Dịch ngồi trên lưng ngựa, mắt thấy sắp tới tường xương khô, liền nói, "Chúng ta xác nhận Hồng Hiền có ở trì táng thi không đã, rồi tiếp tục bàn. Tôi cảm thấy tôi sắp nghĩ thông. Cho tôi thêm chút thời gian."

Đoạn Dịch dứt lời, Minh Thiên phía sau kéo dây cương, giục ngựa chạy nhanh hơn. "Mọi người ở ngoài chờ một lát, để tôi vào xem."

"Không được, nhỡ Đạt Quang ở trong..." Đoạn Dịch giữ chặt tay hắn.

"Đây là nguyên nhân em không cho các anh vào. Tuy em cảm thấy bằng năng lực các anh, hẳn là có thể ứng đối được. Nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Các anh giữ sức đi." Minh Thiên nói, "Việc này giao cho em. Có gặp chuyện gì cũng không sao, dù sao em cũng đã chết."

Minh Thiên nói câu này thực sự làm Đoạn Dịch đau lòng.

Anh quay đầu lại nắm tay Minh Thiên. "Tiểu Thiên, em nghe tôi nói..."

Minh Thiên thấy anh quay đầu lại, thuận thế cúi người hôn trán anh. "Yên tâm, em sẽ không sao. Em là NPC hệ thống, cũng là viên chức nơi này. Em nhìn xong liền ra, anh ở bên ngoài chờ em. Tranh thủ thời gian này, anh có thể cẩn thận suy nghĩ."

Đoạn Dịch nhíu mày nhìn hắn: "Cho em hai phút. Vào nhanh, xác nhận nhanh và ra ngoài nhanh, Trong vòng hai phút nếu em không ra, tôi lập tức vào tìm em."

"Được. Em biết rồi. Anh tính giờ nhé."

Lúc này ngựa đã đến vị trí tường xương khô, Minh Thiên thít chặt dây cương, xoay người xuống ngựa, lưu lại một câu: "Tiện thể em

sẽ xem tình huống Bành Trình như thế nào."

Đoạn Dịch theo sát xoay người xuống ngựa. Phía sau anh, các người chơi còn lại lục tục đuổi tới.

Ổ Quân Lan cưỡi ngựa không thuần thục, trước đây ngoài đời thực từng cưỡi ngựa hai lần khi đi tiếp khách hàng. Vì thế cô kéo dây cương hơi vội, thiếu chút nữa bị ngã, cũng may Vân Hạo và Bạch Tư Niên kịp thời đuổi tới đỡ cô, giúp cô ổn định.

Bốn người chơi xuống ngựa, đồng thời nhìn Minh Thiên lưu loát chạy vào bóng đêm, thành thạo nhảy vào viện.

Trong quá trình này Đoạn Dịch vẫn luôn nín thở ngưng thần, so với lúc đối đầu trực diện với Đạt Quang còn căng thẳng hơn.

Anh cầm thiết bị tính thời gian. Chờ thời gian trôi đến 1 phút 45 giây, anh cất thiết bị, làm động tác sẵn sàng chạy.

Cũng may có một bóng người chợt vút qua tường viện cách đó không xa, nhanh chóng chạy tới chỗ Đoạn Dịch. Đúng là Minh Thiên.

Tới gần mấy người, Minh Thiên nói: "Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện."

Thở ra một hơi, Đoạn Dịch gật đầu, vài người liền cưỡi ngựa đi ra xa.

Một lát sau, chọn một cồn cát nhỏ làm nơi dừng chân tạm thời, mấy người xuống ngựa, ngồi thành vòng tròn, Minh Thiên mở miệng: "Chúng ta đoán đúng. Trong trì táng thi tổng cộng có hai thi thể, một là Hồng Hiền, một là Vương phi. Trong viện có một thanh đao mới, chuẩn bị dùng cho nghi thức thiên táng sáng mai. Mặt khác Bành Trình vẫn bình yên vô sự ở trong tù."

Ổ Quân Lan nhịn không được hỏi: "Bành Trình, Đường Hiểu, hai người đều ở tù, vì sao chỉ có Đường Hiểu bị giết? Hơn nữa... Cô ấy không bị thiên táng mà bị thiêu."

"Thương nhân và vợ thương nhân, một người linh hồn bị giữ lại, một người linh hồn bị ngăn trở vĩnh viễn không trở lại..." Đoạn Dịch cụp mắt suy tư, "Mọi người nghĩ cẩn thận xem. Tạm thời bỏ qua Hồ Tấn, những người khác đều có mối quan hệ mật thiết. Thương nhân và vợ, một đôi vợ chồng bị chia tách; Thư Dung Dung, Đường Hiểu và Hồng Hiền... Ba người cũng bị phân thành hai."

Bạch Tư Niên chen hỏi: " Vương phi tính như thế nào? Bà ấy đơn độc, không có ai ghép thành đôi. Tôi có thể hiểu là Đạt Quang cố ý hại người có đôi có cặp, có mối quan hệ thân mật. Hồ Tấn xảy ra chuyện rất có thể là ngoài ý muốn. Ví dụ như không cẩn thận cắt ngang việc Đạt Quang đang làm, Đạt Quang giết người diệt khẩu. Nhưng Vương phi bị Đạt Quang bày mưu hại từ lâu, chịu nghi thức thiên táng. Cái này đâu phải ngoài ý muốn."

Bạch Tư Niên hỏi vào vấn đề mấu chốt.

Giơ tay bóp giữa mày, Đoạn Dịch nhìn về phía cậu ta, ánh mắt thâm trầm nói một câu khiến tất cả càng nghĩ càng thấy ớn. "Không, đương nhiên Vương phi và Hồ Tấn không giống nhau. Mọi người quên mất một người... Tân Nương Lâu Lan, con gái Vương phi, Tiểu Ca."

Thương nhân bị thiên táng, thê tử bị thiêu.

Hồng Hiền sắp bị thiên táng, Thư Dung Dung và Đường Hiểu đã bị thiêu xác đến biến dạng.

Đồng Niệm đã bị thiên táng, Đậu Sương hiện tại chỉ sợ đang bị thiêu.

Quan hệ giữa những người này là vợ chồng, tình nhân, bạn thân...

Bọn họ một bên bị thiên táng, một bên bị đốt thành tro, thi cốt vô tồn.

Thật ra tình huống Vương phi và Tiểu Ca cũng nằm trong quy luật này.

Họ là mẹ con. Vương phi sắp bị thiên táng, còn Tiểu Ca sớm đã thi cốt vô tồn.

Vân Hạo mở miệng, thanh âm tràn ngập hoảng hồn. "Vương phi sắp bị thiên táng... Người thi cốt vô tồn là... Là Tiểu Ca! Thi thể cô ấy nằm trong tranh, cho nên cô ấy không có thi thể! Này, rốt cuộc..."

"Quá đáng sợ." Ổ Quân Lan không khỏi cảm thán một câu, "Nhưng, nhưng vì sao? Đạt Quang là biế,n thái hả? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ông ta thích Tiểu Ca, bởi vì Tiểu Ca thi cốt vô tồn, mẹ bị thiên táng, ông ta hại người có đôi có cặp phải chịu cảnh tương tự? Đây là lý do Bành Trình không bị sao, còn Đường Hiểu xảy ra chuyện? Bởi vì Bành Trình lẻ loi, không có ai có quan hệ thân mật?"

Đồng tử phóng to vì kinh ngạc, Ổ Quân Lan nhìn về phía Đoạn Dịch: "Đúng rồi, anh và Minh Thiên cũng thế. Ông ta xuống tay với hai người vì hai người là một đôi. Cho nên nguy hiểm tử vong thật sự không phải đá vẽ hoa, mà là người có quan hệ thân mật xuống tay với mình?!"

"Đúng vậy, tôi cho rằng đối tượng Đạt Quang xuống tay đều có quan hệ thân thiết. Còn cục đá vẽ hoa có đơn thuần chỉ là vật môi giới. Người chơi đụng vào đá vẽ hoa, ông ta ở xa ngàn dặm sẽ cảm ứng được, nhìn thấy tương lai quá khứ người đó, tìm được nhược điểm người đó và xuống tay. Mục đích của Đạt Quang..."

Đoạn Dịch nói, "Tâm lý ông ta không bình thường. Ông ta biế,n thái, cố chấp, điên cuồng, nhưng tôi không cho rằng mọi việc đơn thuần chỉ vì bắt chước thảm cảnh Tiểu Ca nhằm mục đích hả giận."

"Vừa rồi Quân Lan phân tích có vấn đề. Mẹ Tiểu Ca – Vương phi bị Đạt Quang gài cho chết từ từ. Vương phi vừa mới chết không lâu, chưa bị thiên táng. Nhưng nhóm Đồng Niệm, thương nhân chết trước bà ấy, cũng chịu thiên táng trước bà. Suy ra Đạt Quang hại những người này không phải vì bắt chước bi kịch Tiểu Ca. Nhưng...

"Tôi cho rằng mục đích tất cả mọi việc ông làm đều liên quan đến

Tiểu Ca."

Nói tới đây, Đoạn Dịch lấy ra bức tranh cuộn tròn, trải trên bờ cát.

Đồng thời lấy ra bức họa Tiểu Ca trộm từ phòng Đạt Quang.

Đèn pin chiếu sáng hai bức tranh, Đoạn Dịch nói: "Đạt Quang lên kế hoạch hại Vương phi từ rất sớm. Chẳng qua thân phận của bà đặc biệt, không dễ giết giống tiểu thương hoặc thương nhân Hoa Quốc, cho nên Vương phi chết tương đối chậm, như một người mẹ mất con thương tâm quá độ, đau buồn thành bệnh, cuối cùng chết mòn."

"Đạt Quang rất mạnh, ông ta có thể đối phó với bất kỳ kẻ nào, thậm chí là tướng quân."

"Thật ra người có quan hệ thân thiết cùng Tiểu Ca, trừ Vương phi còn có một người, là tướng quân."

"Nhưng vì sao Đạt Quang xuống tay với Vương phi mà không phải tướng quân?"

Chương 160

Người bị hại kết thành đôi, giữa bọn họ có mối quan hệ thân thiết, trong đó một người bị thiêu, một người bị thiên táng. Trước mắt đây là quy luật nhóm Đoạn Dịch tổng kết được.

Đương nhiên, tiền đề thành lập quy luật là Hồ Tấn chết ngoài ý muốn, không tồn tại người thân thiết cấu thành đôi với hắn ta.

Ngoài ra, đào sâu vào quy luật này, còn có thể phát hiện một số vấn đề khác.

Đoạn Dịch tổng kết với các người chơi: "Thứ nhất, tướng quân và Vương phi đều có mối quan hệ thân thiết với Tiểu Ca. Vì sao Đạt Quang chỉ chọn xuống tay Vương phi mà không phải tướng quân. Thứ hai, Thư Dung Dung và Hồng Hiền song chết, đã phù hợp quy luật hại người của Đạt Quang, vì sao sau khi bọn họ chết, Đạt Quang còn nói tiểu binh kéo Đường Hiểu từ nhà tù tới?"

Ổ Quân Lan nói: "Tôi trả lời vấn đề thứ hai trước. Có lẽ hành vi Thư Dung Dung và Hồng Hiền gi,ết chết đối phương làm Đạt Quang cảm thấy quan hệ giữa hai người họ không đủ thân mật, tình cảm không đạt đến mức ông ta yêu cầu."

Đoạn Dịch suy tư trong chốc lát, gật đầu tán đồng: "Đây là một ý hay. Có thể phân tích như sau: Thư Dung Dung quyết đoán tàn nhẫn, còn Hồng Hiền mềm lòng với cô ta, hơn nữa mềm lòng hai lần."

Thuật lại một lượt phân tích của mình, Đoạn Dịch nói: "Quá tam ba bận, người như Hồng Hiền mềm lòng đã là khó, cậu ta sẽ không mềm lòng lần thứ ba. Khoảng khắc bị Thư Dung Dung đập huyết lục lạc vào đầu, cậu ta hoàn toàn hết hy vọng. Ít nhất Đạt Quang cho rằng như vậy."

"Đổi sang Thư Dung Dung... Tình huống lại bất đồng. Có lẽ cô ta nhận ra Hồng Hiền đã mềm lòng hai lần, cho nên ngược lại sinh ra chút cảm tình với cậu ta trước khi chết. Trọng điểm tôi muốn nói

là, cảm xúc và ý thức của hai người trước khi chết, cực kỳ quan trọng đối với Đạt Quang."

Vân Hạo hỏi Đoạn Dịch: "Ý anh là... Trước khi Thư Dung Dung chết đã sinh ra một chút mềm lòng, áy náy, thậm chí là tình yêu; nhưng Hồng Hiền trước khi chết có thể đã hoàn toàn hết hy vọng, không còn lưu luyến Thư Dung Dung."

"Đúng vậy." Đoạn Dịch nói.

Ổ Quân Lan nhíu mày: "Tôi chưa hiểu lắm, lăn qua lộn lại rối rắm việc nhỏ không đáng kể này... Có ý nghĩa gì không? Đoạn Dịch anh nói rõ hơn đi."

Đoạn Dịch nói: "Liên quan đến việc trong một cặp thân thiết, ai bị thiên táng, ai bị lửa đốt. Trước khi chết Hồng Hiền chết tâm với Thư Dung Dung, nhưng Thư Dung Dung ngược lại sinh ra cảm tình, đây là lý do quyết định. Từ đó Đạt Quang cho Hồng Hiền thiên táng, mà không phải Thư Dung Dung."

"Nhưng Thư Dung Dung quá tàn nhẫn, cảm tình đối với Hồng Hiền đủ mãnh liệt hay không, Đạt Quang không biết. Cho nên để ngừa vạn nhất, ông ta thiêu Đường Hiểu. Vì Đường Hiểu thật lòng thích Hồng Hiền."

"Hồng Hiền hết hy vọng với Thư Dung Dung, đối với Đường Hiểu chưa từng có cảm tình, nói cách khác cậu ta không có cảm tình với cả hai cô gái. Nhưng trái lại, hai cô gái đều có cảm tình với cậu ta, đặc biệt là Đường Hiểu. Vì thế, để đảm bảo ổn thỏa, Đạt Quang dứt khoát dùng cả hai cô gái."

"Dùng cả hai cô gái? Anh nhấn mạnh từ "dùng"..." Bạch Tư Niên nghĩ ra, bỗng đứng lên, "Hồng Hiền không cảm tình với các cô, cho nên cậu ta không thể là người bị thiêu. Logic này đúng không! Nghĩa là... Nghĩa là..."

Một ý tưởng cực kỳ kinh người đã bị Bạch Tư Niên chạm tới, nhưng cậu ta chưa thể sắp xếp câu từ, nhất thời không thể nói thành lời.

Đoạn Dịch tiếp lời: "Hồng Hiền vô tình, nhưng Thư Dung Dung và Đường Hiểu ít nhất có một người có cảm tình với cậu ta. Giống như vợ thương nhân có cảm tình với thương nhân, Đậu Sương có cảm tình với Đường Niệm... Mà Tiểu Ca, có cảm tình với mẹ mình."

"Mọi người nghĩ đi. Người Lâu Lan cho rằng, thứ duy nhất liên kết linh hồn cùng thế gian là xương cốt, cho nên chúng ta có thể mạnh dạn suy đoán..."

"Thi thể bị đốt thành tro, thi cốt vô tồn, linh hồn sẽ rơi vào trạng thái bị lưu đày. Linh hồn không tìm thấy thi cốt mình, mất đi liên hệ cùng thế gian, nên không về được. Nhưng nếu... Tồn tại thi cốt một người thân thiết yêu quý, liệu linh hồn có thể thành lập liên hệ mới với nó, từ đó tìm được đường về nhà không?"

Nói tới đây, Đoạn Dịch đứng lên, nhìn về phía bức tường xương.

Sau một lúc lâu, anh chậm rãi mở miệng: "Đầu lâu gắn trên tường xương khô có tác dụng dẫn linh hồn trở về. Ban đầu tôi cho rằng, chúng nó sẽ dẫn linh hồn trên Thiên giới trở về. Hiện tại tôi mới phát hiện mình suy luận sai. Đạt Quang giữ lại những đầu lâu đó, không phải vì dẫn linh hồn bọn họ trở về, mà là dẫn linh hồn người có quan hệ thân thiết với bọn họ trở về."

"Đây là lý do Hồng Hiền phải bị thiên táng, chứ không phải lửa đốt. Nếu bị thiên táng, đầu lâu trên tường xương khô sẽ hấp dẫn Thư Dung Dung hoặc Đường Hiểu. Cậu ta không có cảm tình với hai cô, linh hồn chưa chắc sẽ trở về. Nhưng trái lại, Thư Dung Dung trước khi chết có lẽ đã sinh ra chút cảm tình, có lẽ sẽ trở về; Đường Hiểu có khả năng cao hơn."

"Cho nên... Linh hồn vợ thương nhân sẽ trở về vì đầu chồng mình. Thư Dung Dung, Đường Hiểu nếu trở về, sẽ vì Hồng Hiền; linh hồn Đậu Sương trở về, là vì Đồng Niệm? Còn, còn Tiểu Ca..."

Ổ Quân Lan cắn bờ môi khô khốc, sắc mặt tái nhợt vô cùng, "Đạt Quang giết một đôi có quan hệ thân thiết, sau đó tách ra xử lý thi thể... Là... Là vì..."

Đoạn Dịch nặng nề phun ra một câu: "Linh hồn có thành lập liên hệ với xương đầu người và trở về hay không, là chuyện không thể xác định. Nếu không đã không có lời đồn "thi cốt vô tồn, linh hồn vĩnh viễn không trở lại". Cho nên tôi cho rằng, Đạt Quang đang thí nghiệm."

"Ông ta giết nhiều người như vậy, chỉ để làm thực nghiệm. Bởi vì ông ta muốn linh hồn Tiểu Ca trở về."

"Thi thể Tiểu Ca ở trong tranh, biến mất triệt để khỏi thiên địa. Không có cơ thể, không có xương cốt người Lâu Lan thờ phụng, cô ấy không tìm thấy đường về nhà. Thế nên Đạt Quang muốn giết Vương phi, đặt đầu bà ấy lên tường xương khô, muốn xem Tiểu Ca có bị đầu Vương phi hấp dẫn trở về hay không. Sở dĩ Vương phi bị giữ lại xử lý cuối cùng... vì ông ta cần thí nghiệm trên những người khác trước, xem phương pháp này dùng được không."

Đạt Quang giết nhiều người như vậy, chỉ để làm thực nghiệm.

Nếu suy luận này trở thành sự thật, hành động của ông ta quả thực quá mức khiến người giận sôi!

Qua một hồi lâu, Bạch Tư Niên nhịn không được nói: "Đm, tôi cảm nhận được thiện ý phó bản dành cho chó độc thân."

Nếu đổi thành hoàn cảnh khác, câu này nghe khá là mắc cười.

Nhưng lúc này không ai cười được.

Bạch Tư Niên khô cằn ho khan vài tiếng, nhíu mày nói: "Dù như vậy, chưa chắc ngày mai Vương phi sẽ bị thiên táng. Thương nhân và vợ đã bị dùng làm thí nghiệm lần một, nhưng Đạt Quang vẫn tiếp tục giết người, chứng tỏ thí nghiệm xảy ra vấn đề, ông ta cần nhiều vật thí nghiệm hơn. Lần này để ngừa vạn nhất, thậm chí ông ta thiêu chết hai cô gái, bảo đảm thực nghiệm thất bại không phải vì hai cô thiếu tình cảm với Hồng Hiền. Bởi vậy, nếu đầu Hồng Hiền thành công hấp dẫn linh hồn Thư Dung Dung hoặc Đường Hiểu trở về, Đạt Quang mới thiên táng Vương phi."

"Đúng. Hẳn là như vậy." Đoạn Dịch gật đầu.

Vân Hạo không khỏi hỏi: "Quay lại vấn đền thứ nhất anh nói, vì sao Đạt Quang chọn Vương phi mà không phải tướng quân?"

Đoạn Dịch nói: "Có hai lý do. Lý do thứ nhất, dựa theo những gì chúng ta thám thính được trước đó, Tiểu Ca bị tướng quân giết, nên rất có thể trước khi chết cô ấy đã hết hy vọng đối với tướng quân. Như vậy tướng quân không đủ hấp dẫn cô ấy trở về, liên hệ tình cảm giữa hai người đã mất. Nhưng tôi cảm thấy lý luận này hơi gượng ép."

Ổ Quân Lan tiếp lời: "Đúng là hơi gượng ép. Thật ra trừ yêu, hận cũng là một loại tình cảm. Nếu tôi là Tiểu Ca, bị chồng yêu giế,t chết, tôi không thể ngay lập tức mất sạch tình yêu, hoặc là, tôi thấu hiểu nguyên do tướng quân làm như vậy, sẽ tiếp tục yêu hoặc trách cứ, hận tướng quân."

Nghe xong, Đoạn Dịch gật đầu với cô, nói: "Vậy chúng ta chuyển sang nguyên nhân thứ hai. Nếu Vương phi bệnh chết, đối giang sơn xã tắc không có gì ảnh hưởng, Lâu Lan vẫn tồn tại như cũ. Nhưng tướng quân chết thì chưa chắc. Địch quốc nghe được tin tức, tiến công quy mô lớn, Lâu Lan sẽ không còn tồn tại nữa."

Vân Hạo nhịn không được nói: "Cái này cũng nói không thông mà? Đạt Quang điên cuồng như thế, không giống loại người lòng mang từ bi, sẽ suy xét vì Lâu Lan giang sơn, vì bá tánh Lâu Lan."

Đoạn Dịch lắc đầu: "Không đúng. Suy luận của chúng ta đều thành lập trên một cơ sở... Đạt Quang điên cuồng vì Tiểu Ca. Suy luận theo hướng này, tất cả hành vi động cơ của Đạt Quang đều gắn liền Tiểu Ca."

Trong đêm, thanh âm Đoạn Dịch trầm xuống. "Nếu Lâu Lan không còn, khi Tiểu Ca trở về, cô ấy sẽ không còn nhà."

Ngoài sở liệu, lại như là chân tướng hợp tình hợp lý ẩn sau hành động cố chấp điên rồ của Đạt Quang, làm tất cả mọi người trầm mặc.

Mọi người ngồi sau cồn cát. Vì tránh cho Đạt Quang chú ý, bọn họ

không bật đèn pin, cũng không đốt lửa, miễn cưỡng dùng ánh trăng nhàn nhạt trên sa mạc để phân rõ ai với ai bên người.

Thời điểm bốn người ngồi bàn luận, Minh Thiên không tham dự. Hắn ngồi ở phía trước cách đó không xa, thẳng lưng nhìn hướng Đài Thiên Táng – nơi duy nhất tỏa sáng trong đêm vắng vẻ. Minh Thiên đang canh chừng, sớm phát hiện dị động bên kia.

Sau một lúc trầm mặc, Đoạn Dịch đi đến bên Minh Thiên ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Minh Thiên quay đầu lại, hướng anh mỉm cười, nắm ngược tay anh.

"Sao em không phát biểu ý kiến?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên nói: "Bởi vì suy nghĩ của em và anh giống nhau."

Đoạn Dịch cười cười, thở ra một hơi, lại nhìn tường xương khô trước mặt.

Phía sau hai người, Vân Hạo đi tới. "Nói tiếp thì, chúng ta đã hiểu đại khái suy tính của Đạt Quang. Ông ta muốn linh hồn Tiểu Ca bị đầu Vương phi hấp dẫn trở về. Nhưng... Khúc sau đâu? Chúng ta qua màn như thế nào?"

Đoạn Dịch nói, "Sáng mai Hồng Hiền sẽ bị thiên táng, khả năng cao Đạt Quang sẽ chờ qua một khoảng thời gian mới hành động tiếp, đến buổi chiều, hoặc là sáng mai, mới động vào Vương phi. Nhưng... thí nghiệm của ông ta sẽ không thành công."

Bạch Tư Niên nhíu mày nói: "Không thành công, ông ta sẽ tiếp tục giết người. Ông ta tương ứng với phe người sói. Rốt cuộc phe người tốt tương ứng với ai? Ai sẽ ngăn cản ông ta?"

"Đáp án này, Minh Thiên sẽ biết." Đoạn Dịch chợt đứng dậy, nắm tay Minh Thiên đi đến chỗ con ngựa, "Đi thôi, về doanh trại. Ăn lót dạ, ngủ một giấc. Thể lực khôi phục, chúng ta mới có thể phá cục."

"Nhìn anh kìa... Anh có kế hoạch rồi?" Bạch Tư Niên hỏi, "Này này,

Minh Thiên anh nói là Minh Thiên nào cơ?"

"Minh Thiên của ngày mai."

Đoạn Dịch cười niết tay Minh Thiên bên cạnh, cùng hắn lên ngựa, chạy vào đêm đen.

Hai người một con ngựa, không gì bì kịp.

Đội sao trời trăng tròn, bọn họ cưỡi ngựa về quân doanh.

Minh Thiên cởi áo choàng, bọc kín Đoạn Dịch. "Gió cát lớn, cẩn thận."

"Tôi không sao đâu. Da thịt em non mịn..."

"Anh Tiểu Dịch..."

"Tôi nói thật mà. Tiểu Thiên xinh đẹp mới nên cẩn thận trúng gió."

"Nói chuyện đứng đắn." Minh Thiên hỏi, "Anh đoán được cách qua màn nhưng không nói, vì muốn thử Bạch Tư Niên?"

"Đúng vậy, tôi muốn thử cậu ta. Tuy nhiên đến lúc đó xem tình huống cái đã. Lỡ có chuyện gì, đương nhiên vẫn ưu tiên qua màn. Hầy, nói đến thì, về việc qua màn, chẳng lẽ em và tôi cũng nghĩ giống nhau?" Đoạn Dịch hỏi.

"Để em nghĩ lại... Ừm, cây bút là yếu tố mấu chốt." Minh Thiên nói.

Đoạn Dịch dùng ngữ khí nhiệt liệt tán dương nói: "Bảo Bành Trình lưu ý hành động NPC là điểm đột phá. Cái này không thể thiếu công em. Không hổ là người chơi đầu tiên đi đến cuối cùng."

Minh Thiên cười cười: "Lúc này em không giúp anh được nhiều..."

"Tôi biết, em chịu hạn chế hoạt động. Nếu em thật sự giúp tôi lập tức giải quyết vấn đề, mức độ khó khăn sẽ sẽ giảm bớt, nhưng em sẽ bị lộ." Đoạn Dịch nói, "Huống chi em đã giúp tôi rất nhiều."

Hơi tạm dừng, Đoạn Dịch nói tiếp: "Tìm khắp nơi không thấy bút Đạt Quang, chắc là ở trên người ông ta. Với ông ta mà nói, chắc chắn bút có tác dụng cực kỳ trọng yếu. Còn người đại diện phe người tốt... chỉ sợ cũng là người khiến chúng ta xuyên đến đây."

"Đúng vậy." Minh Thiên ôm chặt Đoạn Dịch, trong đầu chợt nhớ câu thơ nhóm Đoạn Dịch từng nhìn thấy tại huyệt mộ.

... Ai có thể mai táng ta một lần nữa.

.

Hôm sau.

Có kinh nghiệm lần trước, bốn người chơi cộng thêm một npc Minh Thiên chạy tới Đài Thiên Táng từ rất sớm.

Nghi thức Thiên táng không hạn chế người tham quan. Ngược lại, để tuyên truyền giáo lí, giáo chúng còn mời bá tánh đến tham quan. Thế nên đám Đoạn Dịch thuận lợi tiến vào sân viện.

Đương nhiên, khi nhị sư huynh và tiểu sư đệ nhìn thấy bọn anh, biểu tình có hơi vi diệu.

Nhưng nơi đây có bá tánh thờ phụng giáo pháp Tượng Hùng, mà bọn họ tuyên bố đối ngoại rằng giáo pháp bọn họ bao dung vạn vật, thành ra không tiện công khai đuổi người.

Đạt Quang vẻ mặt bình tĩnh, ngồi giữa sân niệm kinh, dường như không thèm để ý.

Trong trì táng thi chỉ còn một thi thể Vương phi, thi thể Hồng Hiền đã bị khuân vác lên Đài Thiên Táng.

Theo lý mà nói, Vương phi qua đời là chuyện lớn, nhưng nhìn qua thi thể bà được xử lý không khác người khác, cũng không có người vương cung tới đây, như thể không ai coi trọng bà.

Về nguyên nhân phía sau, trước khi tới đây, Minh Thiên đã đi thăm hỏi thông tin, được kết quả như sau: Thứ nhất, bên tướng quân

nhận được tin Đạt Quang cần bói toán, nghi thức thiên táng Vương phi bị hoãn, còn hoãn tới khi nào cần chờ kết quả bói toán của Đạt Quang, mọi người chờ ông ta thông báo rồi mới đến tham gia nghi thức; Thứ hai, giáo lí Tượng Hùng chú trọng đơn giản, chúng sinh bình đẳng, cho nên Vương phi chết không khác gì thường dân, không cần thêm bất kỳ nghi thức cầu kỳ nào, thậm chí là mộ táng xa xỉ.

Nhưng nhóm Đoạn Dịch biết thừa nội tình.

Cái gì mà chờ bói toán Vương phi ra thời gian thích hợp thiên táng? Rõ ràng là Đạt Quang đang đợi kết quả thực nghiệm.

Ông ta muốn xem linh hồn Đậu Sương có thể vì đầu Đồng Niệm trở về hay không; và sau khi thiên táng Hồng Hiền, Thư Dung Dung hoặc Đường Hiểu có trở về hay không.

Ông ta phải nắm chắc thì mới xuống tay với Vương phi.

Đến giờ bắt đầu nghi thức thiên táng.

Ổ Quân Lan không muốn xem cảnh này, trước khi nghi thức chính thức bắt đầu đã lui ra ngoài.

Trong tù, Bành Trình rú to: "Hu hu hu Tiểu Lan ơi tôi cũng không muốn xem!"

Chỉ tiếc trừ npc, không ai có thể nghe được giọng hắn ta.

Khoảng hai giờ sau, nghi thức kết thúc.

Cơ thể Hồng Hiền bị phanh thây, ngọn nến bên cạnh bốc cháy, thu hút đám kền kền đến.

Nhị sư huynh ném từng miếng thịt cùng xương nát lên trời. Chúng lao xuống đớp chuẩn từng miếng, nuốt tất cả vào bụng.

Thứ cuối cùng còn thừa trên Đài Thiên Táng là một cái đầu chảy máu chảy đầm đìa.

Đuổi đám kền kền ăn uống no đủ đi, tiểu sư đệ cầm dao, gọt bỏ lớp máu thịt, rồi bưng một bát nước dội lên cái đầu. Sau vài lần súc rửa, chỉ còn một cái đầu lâu trụi lủi.

Hồng Hiền sinh thời có ngoại hình không tồi, mũi cao, môi mỏng, hốc mắt thâm thúy, dễ dàng tạo ấn tượng thâm tình với các cô gái. Nhưng không còn da thịt, là một cái đầu lâu đơn thuần, hắn ta cùng người khác không có gì khác biệt.

Sắc đẹp bề ngoài rồi cũng thành công dã tràng.

Nghi thức này khiến người xem cực kỳ không thoải mái, nhưng vì tìm cách qua màn, mấy người chơi phải thủ tại chỗ.

Nghi thức kết thúc, bá tánh tản ra, Ổ Quân Lan quay về, bốn người chơi cùng Minh Thiên vẫn thủ tại chỗ không đi.

Đạt Quang thế mà cũng lù lù bất động.

Mãi đến khi thái dương lên cao, trời sáng, Đạt Quang mới đứng dậy đi ra ngoài.

Như vậy xem ra, tuyến hành động của ông ta không khác gì trước đây... Cử hành nghi thức thiên táng lúc trời chưa sáng, sau khi trời sáng thì ra ngoài giết người.

Bây giờ điều tất cả mọi người thắc mắc là: Lần này, thí nghiệm của ông ta rốt cuộc có thành công không?

Trong số mọi người, người Đoạn Dịch chú ý nhất là Bạch Tư Niên.

Bạch Tư Niênnhận ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu từ anh, bình tĩnh ngoái đầu nhìn lại. "Tôi cảm thấy anh có vẻ nắm chắc."

Đoạn Dịch cười cười, nói: "Đúng thật, tuy nhiên biện pháp này cần một thứ từ chỗ Đạt Quang."

"Shhh... theo quy luật chúng ta tổng kết, ông ta sẽ không xuống tay với chúng ta. Ông ta không tìm được sơ hở của anh. Chúng tôi thì không có đôi có cặp, không có ràng buộc lẫn nhau." Nhìn về phía

Vân Hạo và Ổ Quân Lan, Bạch Tư Niên mỉm cười xán lạn, "Trừ phi tôi yêu đương với một trong hai người."

Vân Hạo, Ổ Quân Lan đồng thanh: "Cậu nghĩ nhiều rồi."

Bạch Tư Niên: "Kết nghĩa cũng có thể mà. Anh trai em gái, anh trai em trai, cũng coi như là quan hệ thân mật. Chà chà, hai người so với tôi tương đối nhỏ tuổi."

Vân Hạo: "Gọi tôi là anh."

Ổ Quân Lan: "... Gọi tôi là chị."

Trong lúc mấy người này mua vui trong nỗi khổ chêm vài câu chọc cười, Minh Thiên đi tới chỗ Bành Trình.

"Mất ngủ?" Minh Thiên hỏi.

Bành Trình thở ngắn than dài: "Nhớ thương lời đại ca phân phó, ban đêm tôi đâu dám ngủ? Ưng cũng chưa ta như vậy có thể ngao!"

Liếc mắt nhìn biểu cảm Đoạn Dịch, Minh Thiên nhìn về phía Bành Trình, nhàn nhạt dặn dò một câu: "Lúc anh nhìn tôi, thái độ vui vẻ một chút."

Bành Trình: "?"

Minh Thiên: "Hoặc là ít nhất đừng mang cái mặt khổ đại cừu thâm như vậy, biểu tình nhẹ nhàng vào."

Bành Trình trợn trắng mắt: "Tôi không nhẹ nhàng được."

Minh Thiên lại quay đầu liếc Đoạn Dịch.

Chú ý tầm mắt hắn, Đoạn Dịch nghiêm túc hỏi: "Sao mặt mũi Bành Trình nặng nề vậy? Xảy ra việc gì à?"

"Không có việc gì." Minh Thiên mưa thuận gió hoà mỉm cười với Đoạn Dịch, quay đầu nhìn Bành Trình, ánh mắt thoắt trở nên uy

hiếp nồng nặc, "Ở trong trò chơi này đã lâu, tôi tin tưởng kỹ thuật diễn xuất của anh. Quản lý biểu cảm cho cẩn thận, nhẹ nhàng một chút. Bằng không đêm nay..."

"Cậu uy hiếp tôi, còn bắt tôi bày vẻ mặt nhẹ nhàng với cậu hả!" Bành Trình lên án, "Bắt nạt người ta quá đáng! Điên khùng! Chọc điên người ta à!"

Minh Thiên bình tĩnh nói: "Tất cả tiểu binh giao cơm cho anh là cấp dưới của tôi."

Sau một lúc lâu, Bành Trình dùng sức vuốt mặt, khóe miệng hơi run rẩy tận lực mỉm cười nhìn về phía Minh Thiên. "Tối hôm qua đúng là có tình huống khác thường. Hai sư huynh đệ nghe Đạt Quang phân phó, ngồi trong sân mài vài loại đá, phấn mài ra có màu sắc khác nhau... Ngoài ra, bọn họ còn hái một ít hoa lá cây, cắt nát ép ra các loại màu khác nhau."

"Anh nói..." Minh Thiên nhíu mày, "Bọn họ chế thuốc màu?"

"Uầy, tôi nghĩ không ra, cậu, cậu vừa nói như vậy, hình như giống thế thật! Đúng, bọn họ chế tạo thuốc màu!" Bành Trình giơ ngón tay chỉ vào một chỗ, "Mấy cái thùng gỗ nhỏ kia kìa, bên trong chứa đủ loại thuốc màu."

Đoạn Dịch nhìn hai người nói chuyện một lát, rồi đưa mắt hướng về phía hai sư huynh đệ.

Hôm nay hai người họ không có lập tức đi niệm kinh. Một người khuân vác lương thực trong sân, một người chặt củi đốt.

Trong quá trình Đoạn Dịch nghe thấy nhị sư huynh nói: "Được rồi, không sai biệt lắm, giờ ta đi chợ đô thành mua đồ ăn."

Tiểu sư đệ nhắc nhở sư huynh: "Huynh cẩn thận, đừng mua nhầm đồ ăn."

Nhìn số lượng củi lửa, Đoạn Dịch đi lên trước hỏi: "Đang chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm bữa trưa à? Sao cần nhiều củi thế, còn đi đến tận đô thành mua đồ ăn? Hai người muốn đãi khách? Hay là do

Đạt Quang về?"

"Không phải chuyện của ngươi." Tiểu sư đệ cúi đầu không nghe Đoạn Dịch.

Tiểu sư đệ không thích nói chuyện, miệng rất kín; nhị sư huynh từng ăn thiệt, bị Đạt Quang gõ đầu một lần, lúc này cũng không chịu nói gì.

Đoạn Dịch hỏi thăm không ra, chờ Minh Thiên và Bành Trình trao đổi xong, anh đưa mắt ra hiệu với nhóm Ổ Quân Lan, mọi người cùng nhau rời khỏi viện này.

"Mua đồ ăn, chuẩn bị thuốc màu..." Đoạn Dịch nói, "Xem ra suy luận của chúng ta không sai. Đêm nay có khách tới."

"Người này... Chẳng lẽ là Tân Nương Lâu Lan Tiểu Ca?" Đi ra ngoài tường đất, Vân Hạo không khỏi cảm thán một câu, "Mua đồ ăn đương nhiên là vì chờ công chúa. Nhưng thuốc màu... Thuốc màu là sao?"

"Tôi không biết, tôi đoán ông ta sẽ vẽ một thân thể. Hai người mới tới không biết, nhưng Quan Lan biết đấy. Ở phó bản trước, chúng tôi đã gặp một bút vẽ thần kỳ." Đoạn Dịch nói.

"Anh nói là... Có loại bút vẽ ra vật tồn tại ngoài thế giới chân thật?" Ổ Quân Lan cả kinh, "Chẳng lẽ ông ta vẽ ra một thân xác, thân xác đó sẽ giống y như người bình thường? Sau đấy, sau đấy ông ta dùng đầu Vương phi hấp dẫn linh hồn Tiểu Ca...Mục đích cuối cùng của ông ta là hồi sinh Tiểu Ca?"

"Phỏng đoán đại loại là thế. Mọi người xem đi, hai sư huynh đệ đang chuẩn bị cơm trưa cho người sống lại." Đoạn Dịch nghĩ nói. "Ở thế giới 4000 năm sau, chúng ta từng thấy ghi chép về mộ địa Tiểu Ca là huyệt mộ mặt trời. Nhưng tôi và Minh Thiên đã hỏi thăm xung quanh, huyệt mộ tướng quân chuẩn bị qua loa cho Tiểu Ca không phải huyệt mộ mặt trời. Điều này chứng minh... Sẽ có người mai táng cho Tiểu Ca."

Bạch Tư Niên không khỏi nói: "Bây giờ chúng ta đây..."

Đoạn Dịch đạp bộ đi vào sa mạc: "Tìm Đạt Quang, hoặc chờ ông ta trở về. Chúng ta trộm xem một chút, xem ông ta có vẽ tranh hay không. Đến lúc đó chúng ta có thể nhìn thấy cây bút đó. Tôi nghĩ... Tôi có cách đối phó với ông ta rồi. Chỉ bằng bức tranh chúng ta mang theo khi xuyên không."

Chương 161

Đại mạc mênh mang, rất khó tìm kiếm tung tích Đạt Quang, vì thế các người chơi quyết định ôm cây đợi thỏ.

Minh Thiên đưa cho bốn người chơi mỗi người một món đồ giống đạn tín hiệu, chia nhau canh ở bốn phía Đài Thiên Táng, ai thấy bóng Đạt Quang lập tức đốt lửa, những người còn lại thấy khói tín hiệu sẽ biết Đạt Quang trở về từ hướng nào.

Đoạn Dịch thủ ở phía đông. Lần này Minh Thiên không thủ tại chỗ, mà thỉnh thoảng cưỡi ngựa đi qua bên Bạch Tư Niên.

Tuy rằng Đoạn Dịch tuyên bố có cách, nhưng Bạch Tư Niên chưa chắc đã tin, huống chi một khi Đạt Quang hiện thân, nguy hiểm là thứ không thể lường được.

Dưới tình huống này, tuy tối hôm qua Bạch Tư Niên đúng là không cắn Vân Hạo, nhưng không ai có thể bảo đảm thời điểm gặp nguy hiểm lớn, cậu ta có đột ngột cắn người hay không.

Cho nên tính toán của Minh Thiên rất trực tiếp: nhìn chằm chằm Bạch Tư Niên, một khi cậu ta cầm thiết bị thao tác, liền nhào lên ngăn cậu ta. Dù sao hiện tại Minh Thiên không phải người chơi, cũng không chịu hạn chế tương quan.

Đoạn Dịch nấp sau một tảng đá, yên lặng lưu ý động tĩnh phương đông.

Anh ngồi một lần chờ tới tận chiều.

"Vèo" một tiếng, phía Ổ Quân Lan dâng lên cụm khói nhẹ.

Đoạn Dịch thấy thế lập tức chạy qua. Không lâu sau khi anh tới nơi, Vân Hạo, Bạch Tư Niên cũng đuổi tới.

Cụm khói và tiếng kêu rất vang, Đạt Quang cách đó không xa cũng chú ý tới, theo bản năng dừng bước chân. Xa xa nhìn lại, màu đỏ

quần áo ông ta bị gió cát nhiễm vàng, như người tản bộ giữa sân vắng.

Trừ phi ông ta lại lần nữa chơi trò bốc hơi, với khoảng cách này, dù ông ta đi hướng nào cũng đủ để các người chơi cưỡi ngựa đuổi theo. Nhưng nhìn ông ta có vẻ không tính chạy trốn.

Đoạn Dịch muốn lên ngựa đuổi theo.

Minh Thiên sớm nhìn ra tâm tư anh, kịp thời tới bên người anh.

Đoạn Dịch giữ chặt tay hắn, mượn lực nhảy lên lưng ngựa. Minh Thiên ngồi phía sau Đoạn Dịch, tay cầm dây cương, hai người một ngựa lập tức đuổi theo Đạt Quang.

Hai mắt hờ hững nhìn con ngựa cuốn cát vàng chạy băng băng đến gần mình, Đạt Quang không động dậy, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, chậm rãi lần một vòng tràng hạt trong tay.

"Ồ, đại sư không độn thổ?" Đến trước mặt Đạt Quang, Đoạn Dịch xoay người xuống ngựa, nhìn cái sọt sau lưng ông ta, "Ồ, ông đi kiếm nguyên liệu hoang dã? Các ông chém thi thể đút kền kền ăn không phải để tu công đức à?"

"Thế nào, dùng xác người khác đút động vật làm việc thiện, chính ông lại tàn sát sinh linh? Tôi khá tò mò đấy, ông kiếm mấy nguyên liệu hoang dã này tính đãi ai ăn?"

Đạt Quang như thể không bị lời Đoạn Dịch mạo phạm, biểu cảm bình tĩnh trước sau như một. Mà nhìn kỹ thì, ông ta không chỉ không tức giận, đáy mắt ngược lại đè nén cuồng nhiệt vui sướng, làm cho Đoạn Dịch không thể không hoài nghi... Chẳng nhẽ mưu kế của ông ta thành công rồi?

Đoạn Dịch nghe thấy Đạt Quang nói: "Dù ngươi muốn làm gì cũng không thể tạo thành trở ngại cho ta."

Nói xong, tránh Đoạn Dịch, Đạt Quang về phía trước.

Đoạn Dịch gọi ông ta lại: "Lần trước ông gài tôi và Minh Thiên,

không phải vì tôi trộm đồ, mà vì hai chúng tôi có quan hệ thân thiết. Xét từ góc độ khác, có thể hiểu thật ra ông không hề để ý việc tôi vạch trần tội ông. Ông là giáo đồ đức cao vọng trọng đến từ Tượng Hùng quốc, sau lưng liên lụy cực rộng, gánh nhiều mạng người, án tử liên quan cũng nhiều. Tìm chứng cứ, thuyết phục quan phủ bắt ông, lôi ông ra công lý... Những việc này tất cả đều cần thời gian."

"Ngoài ra, ông đã tới quân doanh điều tra, biết là tướng quân giết Tiểu Ca, hơn nữa tướng quân cực sợ việc này bị người khác biết. Ông nắm được nhược điểm tướng quân. Sau khi bị uy hiếp, tướng quân giúp ông che giấu tội ác."

"Tổng hợp các loại nhân tố, ông không sợ gì hết, dù có vạch trần tội ông cũng cần tiêu tốn một khoảng thời gian không ngắn, mà khoảng thời gian này quá đủ để ông hoàn thành chuyện ông muốn làm, đúng không?"

"Hửm?" Đạt Quang mỉm cười nhìn về phía Đoạn Dịch, "Vậy ngươi cho rằng, chuyện ta muốn làm là gì?"

Đoạn Dịch nói: "Ông có một cây bút nhỉ? Ông muốn vẽ thân xác Tiểu Ca, sau đó đưa linh hồn cô ấy vào. Sáng nay ông thành công rồi à? Thư Dung Dung hoặc Đường Hiểu trở về vì Hồng Hiền? Hay là..."

Hai mắt nheo lại, Đoạn Dịch chế nhạo: "Hiện tại ông chạy về, cầm bút quét qua đầu lâu mới có thể cảm ứng được linh hồn trở về?"

Đạt Quang dùng đôi đen nhánh thâm thúy nhìn chăm chú Đoạn Dịch, thật lâu sau nói: "Ngươi rất thông minh. Thế mà có thể đoán được."

Đoạn Dịch nói: "Nói vậy là tôi đoán đúng rồi?"

"Nhưng ngươi chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai." Đạt Quang nói.

Đoạn Dịch cúi người hỏi: "Vậy ông nói cho tôi thứ hai là cái gì đi?"

Sau một lúc lâu, Đạt Quang chắp tay trước ngực, nói: "Khi chủ nhân những chiếc đầu trên tường xương khô tiếp thu nghi thức thiên táng, linh hồn sẽ lên đường đến Thiên giới. Nhưng vì đầu lâu bị giữ lại, linh hồn sẽ trở về vào ban đêm, bị đầu mình vây khốn. Cây bút của ta có thể hấp thu linh hồn bọn họ, chuyển hóa thành năng lượng ta cần."

Thì ra đây là nguyên nhân ban đêm Bành Trình nhìn thấy cảnh: Đạt Quang cầm bút quét qua đầu lâu, hấp thu linh hồn.

Đoạn Dịch gật đầu. "Đã hiểu, đầu lâu là vật chứa? Nó hấp dẫn linh hồn chủ nhân về, rồi bị bút ông hấp thu. Sau khi linh hồn bị hấp thu, vật chứa trống không có thể dùng để thu hút thứ khác ví dụ như linh hồn Đậu Sương, Thư Dung Dung... Tiểu Ca."

Nói đến hai chữ "Tiểu Ca", Đoạn Dịch cố ý dừng lại, quan sát biểu cảm Đạt Quang, hỏi: "Vậy thì,hấp thu linh hồn có tác dụng gì với cây bút đó?"

Đạt Quang trả lời tự nhiên: "Linh hồn cung cấp năng lượng sinh mệnh cho bút. Khi năng lượng chuyển hóa đạt mức thích hợp sẽ sinh ra tác dụng thần kỳ."

Trái tim đập mạnh, Đoạn Dịch nhanh chóng phản ứng lại. "Năng lượng sinh mệnh? Cây bút đó có thể vẽ vật chết thành vật sống, đúng không? Cho nên... việc ông giết người thật ra là một công đôi việc."

"Đúng. Trừ một số chi tiết, phần lớn nội dung ngươi đều đoán không sai. Khó có ai đoán được mong muốn trong lòng ta. Một mình cõng bí mật không phải chuyện nhẹ nhàng. Hôm nay được cùng ngươi chia sẻ có thể coi là chuyện vui vẻ. Như lời ngươi nói, ta sắp thành công. Ta chắc chắn sẽ đạt thành mong muốn trước khi người làm cái gọi là vạch trần hành vi phạm tội." Chắp tay trước ngực chào Đoạn Dịch, thời điểm xoay người đi tiếp, Đạt Quang nói, "Cáo từ, Đoạn thí chủ. Hãy nhớ lời khuyên của ta. Ngươi đã chết."

Đoạn Dịch căn bản không để ý tới lời khuyên Đạt Quang.

Anh chỉ nhìn về phía bóng lưng Đạt Quang, hỏi tiếp: "Giờ ông đi vẽ cơ thể mới cho Tiểu Ca, phải không? Tướng quân dùng tam chỉ đoạt mệnh giết cô ấy, trên ngực cô ấy có dấu vết ba đầu ngón tay, nhưng cơ thể ông vẽ ra sẽ không có dấu tay. Đây là cách ông giúp tướng quân che giấu chứng cứ phạm tội, đúng không? Nhưng tôi rất thắc mắc, vì sao ông không chỉ không giết tướng quân báo thù cho Tiểu Ca, còn muốn giúp tướng quân?"

Nghe vậy, Đạt Quang nhẹ giọng đáp: "Tướng quân không thể xảy ra chuyện, Tiểu Ca cần một ngôi nhà."

Trong nháy mắt, trái tim Đoạn Dịch lần nữa hung hăng đập mạnh... Mình lại đoán đúng rồi!

Không, không hoàn toàn.

"Ngôi nhà" trong miệng Đạt Quang, chỉ sợ không chỉ giang sơn Lâu Lan.

Đoạn Dịch lập tức hỏi: "Ý ông là, ông muốn tướng quân tiếp tục làm chồng Tiểu Ca? Ông muốn giữ gìn gia đình hai người họ? Ông... muốn tác thành bọn họ?"

"Ngươi hỏi câu này lạ thật đấy." Đạt Quang kinh ngạc liếc Đoạn Dịch, "Ta có tâm nguyện, Tiểu Ca cũng có tâm nguyện, ta chỉ giúp nàng thực hiện mà thôi. Đây không gọi là tác thành. Đây là thuận lý thành chương."

"Chẳng lẽ ông chưa từng nghĩ tới chuyện có được cô ấy?" Đoạn Dịch hỏi.

"Câu này cũng rất lạ. Ngươi nói "có được" là có cái gì? Nhụ,c dục thân thể? Tình yêu đôi lứa? Hay là tình cảm từ sự tín nhiệm, ỷ lại? Nếu là loại "có được" này, sát gần cực hạn phu thê thế tục, không khỏi quá nông cạn."

Đoạn Dịch nghe mà sửng sốt.

Anh nhìn sâu vào mắt Minh Thiên cách đó không xa, rồi nói với Đạt Quang: "Được, coi như tôi nông cạn. Nếu tôi yêu ai, tôi chỉ

nghĩ đến việc ở bên em ấy, không đời nào tác thành em ấy cùng người khác. Cảnh giới yêu đương của đại sư, đúng là tôi không hiểu nổi."

Đạt Quang không trả lời, tiếp tục đi về Đài Thiên Táng.

Nhưng ý tứ này, rõ là cam chịu lời Đoạn Dịch.

Thông qua câu thử lơ đãng, Đoạn Dịch xác nhận một việc: Đạt Quang yêu Tiểu Ca.

Tuy loại tình yêu này khác cách yêu thế tục, nhưng đây là động cơ ông ta bày bố âm mưu, và cũng là nhược điểm, là điểm đột phá người chơi có thể lợi dụng.

Xác nhận điều này, Đoạn Dịch lần nữa gọi Đạt Quang. "Đại sư, tôi hỏi ông vấn đề cuối cùng."

Lần này Đạt Quang không dừng bước đi, không muốn dây dưa cùng Đoạn Dịch.

Đạt Quang không dừng, Đoạn Dịch không đuổi theo, dường như chắc chắn ông ta sẽ dừng lại.

Đạt Quang bước đi vĩnh viễn thong dong, như một cao nhân vững bước.

Đoạn Dịch cao giọng: "Cơ thể ông vẽ ra bằng bút thần kỳ sẽ giống như đúc Tiểu Ca, nhưng chung quy không phải Tiểu Ca. Cho dù linh hồn Tiểu Ca trở về, cô ấy cũng muốn trở lại thân thể thực sự của mình."

Nghe vậy, bước chân Đạt Quang tạm dừng, ngay sau đó tiếp tục đi.

Động tác của ông ta không khó hiểu.

Câu hỏi của Đoạn Dịch cũng là vấn đề ông ta đang đối mặt, chẳng qua ông ta chưa nghĩ được biện pháp giải quyết. Nguyên nhân là vì ông ta không tìm thấy thi thể Tiểu Ca, nên mới cần dùng bút vẽ.

Bản thân ông ta giải quyết không được, cũng không cho rằng Đoạn Dịch có thể giải quyết, vì thế sau khi tạm dừng, ông ta tiếp tục bước đi.

Đoạn Dịch đọc hiểu động tác ông ta, lập tức nói: "Tôi biết cơ thể cô ấy ở đâu. Tôi từng ở cùng cô ấy một khoảng thời gian khá dài. Tôi biết cô ấy không có mặt."

Đạt Quang lập tức nói: "Không có khả năng."

Lần đầu tiên ngữ điệu ông ta khẽ run rẩy.

"Đương nhiên là có khả năng. Không ai có thể tự dưng bốc hơi, đúng không? Cô ấy biến mất vì cô ấy đã vào tranh vẽ. Tướng quân nói thi thể cô ấy chui vào tranh không phải bịa cớ..."

"Đương nhiên ta biết kia không phải bịa cớ!" Đạt Quang đột ngột xoay người, gương mặt lần đầu tiên có nét dao động. Ông ta trừng lớn hai mắt, "Ta nhìn thấu quá khứ tương lai tướng quân, đương nhiên ta biết Tiểu Ca vào tranh, nhưng bức tranh ấy... Nó..."

Thanh âm trở nên nặng nề chua xót, Đạt Quang thở dài: "Ta không tìm thấy bức tranh ấy."

"Tìm không ra? Tôi tưởng thần phật ban cho ông sức mạnh vô thượng mà." tìm trúng cửa đột phá rồi, Đoạn Dịch cười như trút được gánh nặng, nói tiếp, "Ừ... Tìm không ra bức tranh, nghĩa là ông không biết nó tới từ chỗ nào, sẽ đi nơi nào? Hôm qua ông ở ngay trước mặt tôi, nói bản thân nhìn thấy quá khứ và tương lai tôi, thế mà không nhìn thấy bức tranh nằm trên người tôi?"

"Ngươi, ngươi nói cái gì?" Ánh mắt Đạt Quang trở nên cực độ không thể tin nổi.

Ông ta giơ tay nhằm phía Đoạn Dịch, muốn nắm cổ áo anh.

Minh Thiên kịp thời tiến lên tóm cổ tay ông ta, hung hăng đẩy ra.

Đạt Quang bị đẩy lui về phía sau vài bước, lảo đảo thiếu chút nữa ngã trên mặt cát.

Nhưng ông ta không để ý Minh Thiên, chỉ trợn mắt nhìn Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch không sợ ông ta nhìn, lấy bức tranh từ trong lòng ngực ra, còn giáp mặt triển lãm cho ông ta xem.

Đoạn Dịch nói: "Tôi còn tưởng ông tính toán không chút sơ hở, thì ra ông thật sự không biết tôi và bức tranh này cùng đến từ 4000 năm sau."

"4000 năm sau? Không... Chuyện này không có khả năng..." Đạt Quang đau đớn ôm đầu, chớp mắt trở nên mê mang. Ông ta như đứng ngoài dòng thời gian, thấy được vô số cảnh tượng phát sinh.

Nhưng lần này ông ta khó phân biệt thật giả, thậm chí không biết chúng phát sinh trong tương lai, hay là ở quá khứ.

"Nói đến cũng lạ, tôi thấy ông hơi quen mắt." Đoạn Dịch nói, "Ở thế giới trong tranh, tôi từng nhìn thấy một tấm ảnh, trên ảnh có một người là hòa thượng đã hoàn tục. Cậu ta và ông trông rất giống nhau. Ông biết người đó không?"

Đạt Quang không trả lời Đoạn Dịch.

Chỉ giơ tay chạm vào bức tranh trong tay Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch không rút tranh về, tùy ông ta đụng vào.

Một cái chớp mắt, gương mặt mê mang biến thành trống rỗng.

Ông ta như thể đạt được trí tuệ vô hạn, lại như quay về thời điểm cái gì cũng không hiểu.

"Tại, tại sao sẽ là như thế... Thì ra là như thế... A... Buồn cười... Buồn cười!"

Những lời này của Đạt Quang, Đoạn Dịch nghe không hiểu.

Cho nên anh càng thêm cẩn thận quan sát động tác Đạt Quang.

Một lát sau, Đạt Quang ôm tranh ngã ngồi trên mặt đất.

Mất đi thần thái cao nhân vốn có, Đạt Quang trở nên mệt mỏi, uể oải, thoạt nhìn không khác nào bá tánh thường dân.

Đoạn Dịch, Minh Thiên cùng ba người còn lại trao đổi ánh mắt. Mọi người tạm thời bất động, lưu ý hành động của Đạt Quang.

Đạt Quang ngồi trên mặt đất mãi, mới đứng lên.

Ông ta cẩn thận thổi rớt hạt cát dính lên tranh, cẩn thận nâng niu quan sát bức tranh.

Sau đó ông ta mở miệng, như kể với người chơi, lại như lầm bầm. "Năm đó không ai biết bức tranh này từ đâu mà đến. Nó được một tiểu thương bình thường nhặt ngoài sa mạc. Bức tranh cuộn có thể biết trước tương lai, ta cảm giác được sức mạnh ẩn trong nó tương tự bút của ta. Bức tranh ấy giống như do ta vẽ, nhưng rõ ràng ta biết ta không thể dùng bút vẽ được bức tranh ấy."

"Quốc sư già toàn trí nhất Lâu Lan cũng không biết lai lịch nó. Lúc Tiểu Ca dẫn ta đi xem bức tranh, ta cũng không biết nó. Thuật pháp ta tu luyện giúp ta đứng ngoài dòng thời gian. Khi một người đứng trước mặt ta, ta có thể trực tiếp nhìn thấy quá khứ và tương lai. Nếu người này không ở trước mặt, nếu ở gần dấu hiệu ta lưu lại, ta cũng có thể thấy tương lai hắn. Vật phẩm cũng thế. Ta có thể nhìn thấy hắn từ đâu tới, nơi hắn sẽ đi."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch biết mình đoán đúng rồi.

Cục đá vẽ hoa là một loại ký hiệu thuật pháp.

Người chơi vẽ lại hoa, chỉ cần nét bút tương tự cũng có thể thành vật môi giới. Loại hoa đặc biệt này tương đương với đôi mắt Đạt Quang, giúp ông ta thấy người ở ngàn dặm, và tương lai quá khứ người đó.

Đạt Quang tiếp tục nói: "Nhưng bức tranh này là trường hợp đặc biệt. Ta không nhìn ra thông tin gì về nó. Giống như... Ta không

thấy bản thân."

Đạt Quang có thể nhìn thấy tương lai quá khứ người khác, nhưng ông ta không thể nhìn thấy vận mệnh bản thân?

Bức tranh có quan hệ mật thiết với ông ta, bởi vậy ông ta không nhìn ra lai lịch bức tranh?

"Bức tranh này do ông vẽ vào 4000 năm sau?" Đoạn Dịch hỏi, "Ông tu luyện thuật trường sinh bất lão?"

Đạt Quang không trả lời Đoạn Dịch.

Ông ta đứng lên, phủi cát dính trên tranh, lại ngó lơ dơ bẩn trên người mình.

Đạt Quang xoay người, trân trọng nâng bức tranh đi về sân viện. "Ta thường dùng trò này đùa bỡn người khác, nhưng không ngờ... Đoạn Dịch, ngươi rất thông minh. Ta trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, thời gian dài như vậy vẫn không nhìn rõ hết thảy. Hãy đi theo ta, để xem ngươi có thể hiểu mọi chuyện hay không."

.

Mười lăm phút sau, đoàn người Đoạn Dịch đi theo Đạt Quang tiến vào sân viện.

Nhị sư huynh và tiểu sư đệ nhìn thấy cảnh này, khó tránh khỏi lộ vài phần kinh ngạc.

Tiểu sư đệ chủ động nhắc nhở: "Đại sư huynh, bọn họ... Không phải sư huynh nói bọn họ..."

Đạt Quang không nói gì, chỉ ra hiệu im lặng.

Ông ta chậm rãi đi đến bên cạnh một bàn đá, thả bức tranh trong tay lên bàn, nhắm hai mắt lại.

Trong lúc này, mấy người chơi trao đổi ánh mắt, đều đi đến phía sau ông ta yên lặng chờ đợi.

Hai sư huynh đệ không rõ ý tứ Đạt Quang, cho nên cũng đứng chờ ở một bên.

Qua hồi lâu, Đạt Quang mở mắt, nói với hai người bọn họ: "Lấy đồ vật ta giao các đệ lại đây."

Nghe ông ta dặn dò, hai sư huynh đệ mang tới mấy thứ có thể dùng làm thuốc màu.

Thuốc màu đến, lấy một cây bút trong lòng ngực ra, Đạt Quang chấm bút vào thuốc màu, vẽ một cánh cửa lên bức tranh, cũng viết rất nhiều chú văn văn tự Hùng Quốc.

Trong quá trình này, Đạt Quang nhìn thẳng bức tranh trước mặt, nói: "Tiểu Ca từng hỏi ta một câu. Ta có thuật pháp lợi hại như vậy, có phải có thể nhìn thấu gương mặt thật, phát hiện nàng không có mặt, nàng là quái vật, ta sẽ không cùng nàng làm bằng hữu nữa hay không. Ta trả lời sẽ không, vì ta là người mù, ta không nhìn thấy nàng."

"Nhưng thế sự kỳ lạ vậy đấy. Ta là một người mù lại hứa hẹn... sẽ giúp nàng vẽ mặt."

"Ta nói với nàng, giáo phái chúng ta có một bảo vật, có thể ban sinh mệnh cho vật chết. Nàng muốn ngũ quan, ta có thể dùng bút này vẽ cho nàng một gương mặt. Muốn đạt thành việc này, ta cần mở ra Thiên môn. Chỉ tiếc sau khi nàng chết, ta mới mở thành công Thiên môn."

... Ban đầu Đạt Quang lấy bút này chỉ vì vẽ mặt cho Tiểu Ca.

Nhưng ông ta chưa kịp làm, Tiểu Ca đã chết.

Cho nên ông ta rót lượng lớn sức mạnh vào bút, khiến nó có thể vẽ ra cơ thể sống, tiếp nhận linh hồn Tiểu Ca, hồi sinh Tiểu Ca.

Sức mạnh rót vào bút lấy từ linh hồn.

Đạt Quang không chỉ giết người, băm thi thể, còn hoàn toàn hủy

diệt linh hồn họ.

Nói xong một đoạn dài, Đạt Quang duỗi tay, chạm vào cửa vẽ trên tranh. Ông ta dùng sức kéo, cánh cửa bị ông ta mở ra.

Phù văn trên bức tranh cuộn tròn tỏa tia sáng vàng nhàn nhạt, kim quang dần khuếch tán, chiếu sáng toàn bức tranh,một thế giới chợt hiện ra. Bản vẽ mặt phẳng hình biến thành thế giới lập thể tạo bởi kim quang.

... Ánh sáng vàng tỏa ra từ bức tranh, vô số kim quang tụ tập, tạo thành hình lập thể 3D. Nghĩa là, thế giới kim quang chiếu ra là thế giới 3D.

Thế giới trong tranh kết nối thế giới hiện thực nhờ vào phù văn tự tay Đạt Quang viết xuống.

Trước mắt bao người, Đạt Quang duỗi tay vào kim quang, ngay sau đó kim quang che lấp cơ thể ông ta. Không biết ông ta vào tranh khiến thế giới trong tranh dung nhập hiện thực, hay là ông ta dung nhập hiện thực rồi mới vào tranh.

"Này, rốt cuộc sao lại thế này?!" Nhị sư huynh đại kinh thất sắc, nhìn về phía Đoạn Dịch chỉ trích, "Các ngươi đã làm gì?! Đây là trò gì? Các ngươi lừa đại sư huynh! Các ngươi mau trả huynh ấy về!"

Đoạn Dịch đáp trả mang ý trào phúng: "Từ trước đến nay toàn là Đạt Quang lừa người khác, chẳng ai lừa Đạt Quang. Cơ mà nghe cách ông ta nói chuyện, hình như ông ta bị bản thân hoặc chư thiên thần phật ông ta thờ phụng lừa gạt."

Một khoảng thời gian dài trôi qua, kim quang không chút biến hóa, Đạt Quang cũng không ra.

Hai sư huynh đệ căng mặt canh giữ một bên.

Đối lập, đám Đoạn Dịch rất là thoải mái, dứt khoát ngồi bệt dưới đất chờ đợi.

Đương nhiên, người thoải mái không bao gồm Bành Trình.

Hắn ta không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy Đoạn Dịch và Đạt Quang hoà bình đến mức không thể tưởng tượng, bởi vậy cái mặt hắn ta cứ như lâm đại địch, cách song cửa gỗ hoảng sợ nhìn chăm chăm kim quang.

Lại qua một hồi lâu, Đạt Quang đi ra khỏi thế giới trong tranh.

Trong lòng ông ta ôm một cô gái mặc váy đỏ.

Thú vị là, giáo bào ông ta cũng là màu đỏ, như thể ông ta đang thành thân cùng cô gái này.

Cô gái mặc chiếc váy cưới cực kỳ hoa mỹ, đồ trang sức cũng rất tinh xảo.

Thứ duy nhất không hoàn mỹ là, nàng không có ngũ quan.

Sau khi đi ra, Đạt Quang chấp bút vẽ vài nét lên bức tranh, kim quang tức khắc tan rã.

Đạt Quang đặt thi thể Tiểu Ca lên bàn đá.

Một lần nữa cầm lấy bút, ông ta vung từng nét bút, vẽ ngũ quan lên mặt nàng.

Một người mù, lại muốn vì nàng vẽ một gương mặt đẹp nhất thiên hạ.

Nhị sư huynh hơi béo thật sự kìm nén không được, tiến lên vội hỏi: "Sư huynh, này, rốt cuộc sao lại thế này? Đây... Đây là công chúa? Cái này..."

Đạt Quang không ngẩng đầu lên. "Ta dặn dò đệ một việc, đệ và tiểu sư đệ hãy nhớ hoàn thành."

"Ngài... Thôi, ngài nói đi." Nhị sư huynh bất đắc dĩ thở dài.

Đạt Quang nói một câu mà hắn ta trăm triệu không nghĩ tới.

"Lát nữa ta sẽ cho đệ một tấm bản đồ. Khi ta viên tịch, đệ phải chôn ta ở nơi đó. Ngoài ra, nhất định phải nhớ mai táng cây bút này cùng ta!"

"Không phải... Gì... Đại sư huynh ngài..." Nhị sư huynh thật sự kinh hãi, tiểu sư đệ trực tiếp quỳ xuống.

Đạt Quang chỉ nhàn nhạt nói: "Nhớ lấy. Nhớ lấy. Nếu không làm như lời ta, nàng sẽ không về được."

Nhị sư huynh căn bản không hiểu được ý ông ta. "Không phải... Không phải công chúa đã trở lại rồi sao?"

"Sư đệ, chuyện nhân quả..." Đạt Quang trả lời hắn ta bằng một tiếng thở dài, "Hãy chậm rãi tìm hiểu."

Chương 162

Sa mạc luôn khô ráo sáng sủa hiếm khi nhiều mây, ánh mặt trời không quá nóng nực, làm sân viện vốn có khí hậu Giang Nam càng thêm mát lạnh.

Trong sân còn sót mùi máu tươi nồng nặc, trộn lẫn với mùi thơm nến đốt thu hút kền kền cùng mùi đàn hương tỏa ra từ phòng bên kia.

Đạt Quang vẽ xong mặt Tiểu Ca, nhẹ nhàng cởi áo nàng.

Nhưng cử chỉ ông ta không chút kiều diễm ái muội, chỉ có nghiêm túc dùng bút quét qua ngực nàng.

Cứ thế, chứng cứ phạm tội của tướng quân trên ngực nàng bị xóa bỏ hoàn toàn.

Làm xong xuôi, Đạt Quang mặc lại áo cho Tiểu Ca.

Động tác thong thả, không chút cẩu thả, như đối đãi với kho báu quý giá nhất.

Đạt Quang im lặng rất lâu. Ông ta mặc đồ màu đỏ, ôm thi thể Tiểu Ca cũng mặc váy đỏ ngồi giữa sân.

Tiểu Ca nhắm mắt, lẳng lặng dựa đầu vào vai Đạt Quang.

Lúc này nàng đã có một gương mặt tuyệt đẹp, chim sa cá lặn cũng không đủ hình dung tư sắc nàng. Huống chi lúc này nàng đang nhắm mắt. Một khi nàng mở mắt, không khó tưởng tượng sẽ hấp dẫn bao nhiêu người mê muội.

Sau này Tiểu Ca sẽ dùng gương mặt này nhập táng.

Bảo sao mặc dù qua 4000 năm, giây phút mười hai đội viên đội khảo cổ đào nàng ra từ mộ liền bị hấp dẫn, không thể dời mắt nổi.

Hai sư huynh đệ vẫn luôn canh giữ bên cạnh Đạt Quang. Hai người họ đều luống cuống chân tay.

Bọn họ muốn chen ngang mấy lần, rồi lại nhịn xuống. Trừ việc sợ quấy rầy Đạt Quang, bọn họ thật sự không biết nên nói gì.

Mãi đến khi qua một hồi lâu, Đạt Quang ngồi im mới nâng một bàn tay, nói với hai sư đệ: "Lấy hai cuốn da dê tới đây."

Hai người không dám chậm trễ, nhị sư đệ lập tức đi lấy da dê, tiểu sư đệ đoán Đạt Quang muốn viết chữ, vì thế trộn bột màu bọn họ tự chế với chút nước, rồi đặt bên cạnh.

Một lát sau, Đạt Quang một tay ôm Tiểu Ca, một tay nhận bút, bắt đầu viết gì đó.

Đoạn Dịch xem không hiểu văn tự ông ta viết.

Nhưng hai sư huynh đệ Đạt Quang bị dọa hoảng.

Nhị sư huynh biến giọng: "Thư... Thư nhận tội? Đại sư huynh, ngài, ngài đây là... Không, ta không tin ngài phạm tội..."

Đạt Quang chỉ nhìn về phía Đoạn Dịch, nói: "Ta sẽ viết tất cả giết chóc ta tạo ra xuống đây, hai vị sư đệ là nhân chứng. Như thế thư nhận tội không bị xem là đồ giả, thật sự là bản thân ta viết, sẽ không ai nghi ngờ ngươi. Đến lúc đó ngươi hãy trình thư nhận tội lên trên là được phép rời đi."

Đoạn Dịch chưa phản ứng lại. Đạt Quang không nói nhân quả cụ thể là gì, thành ra anh không hiểu vì sao thái độ Đạt Quang chuyển biến lớn đến vậy.

Nhưng Đoạn Dịch cảm thấy thư nhận tội thư không viết miễn phí, vì thế hỏi: "Ông muốn chúng tôi làm gì?"

Đạt Quang cười nhạt: "Các ngươi cần dựa vào bản vẽ của ta, an táng cho các đầu lâu nằm trên tường xương khô. Như vậy mới có thể hóa giải oán khí oán linh. Nếu không chúng sẽ làm hại một phương."

Đoạn Dịch nói: "Nếu làm vậy có thể giúp họ an giấc ngàn thu, chuyện này không cần ông nói, chúng tôi cũng sẽ làm."

Đạt Quang nói: "Cũng an táng Tiểu Ca ở nơi đó đi. Nếu chuyện này các ngươi làm không được, làm ơn đưa bản vẽ cho tướng quân, bảo tướng quân làm theo yêu cầu của ta."

"Được." Đoạn Dịch nói, "Vậy bây giờ..."

Đạt Quang tạm thời không trả lời Đoạn Dịch.

Ông ta cúi đầu nhanh chóng viết xong thư nhận tội, chuyển sang vẽ bản đồ mộ táng trên tấm da dê khác.

Chờ ông ta vẽ xong, Đoạn Dịch hoảng hốt phát hiện kết cấu mộ táng cực kỳ quen thuộc.

... Ở phó bản trước trong vai đội viên khảo cổ, anh nhặt được một cuốn sổ tại huyệt mộ. Cuốn sổ ghi rằng đội khảo cổ đào được một khu mộ khổng lồ kỳ lạ, mỗi một huyệt mộ cấu thành từ rất nhiều cọc vòng nhiều vòng, nhìn từ xa giống như mặt trời, bởi vậy được gọi là mộ mặt trời.

Và tại một trong nhiều huyệt mộ mặt trời, đội khảo cổ tìm thấy Tân Nương Lâu Lan, chấn động lòng người.

Chỉ tiếc, có người vì quá yêu tân nương, trộm mang nàng ra ngoài, khiến nàng thoát khỏi bảo hộ huyệt mộ, hoá thành thây khô. Huyệt mộ thì bị bão cát hủy hoại, không thể trở về.

Thứ Đạt Quang vừa vẽ là mộ mặt trời.

Thì ra mộ mặt trời khiến vô số học giả lịch sử và đội khảo cổ bối rối là do Đạt Quang thiết kế.

Mà ngoại trừ công chúa Lâu Lan toàn thây, tất cả mộ đều chôn đầu lâu người.

Viết thư xong nhận tội, Đạt Quang cắt đầu ngón tay ấn một dấu

tay.

Chờ thư nhận tội và bản vẽ mộ táng khô lại, ông ta đưa cả hai cho Đoạn Dịch.

Đạt Quang nói với Đoạn Dịch: "Hiện tại ta chết, ngươi sống. Ta để ngươi sống, bởi vì ngươi mang nàng trở về."

Lời Đạt Quang quá mức khó hiểu.

Đoạn Dịch hỏi: "Ý ông là gì?"

Đạt Quang đáp: "Ngươi là ta. Ta của 4000 năm sau."

Đạt Quang còn chưa dứt lời, trong bức tranh cuộn vẫn đang tản kim quang bỗng bay ra một chuỗi tràng hạt.

Đồng thời Đoạn Dịch có cảm giác như linh hồn mình thoát xác. Một bóng người nửa trong suốt chui ra khỏi cơ thể.

Bóng người nửa trong suốt lơ lửng giữa không trung giơ tay, tràng hạt liền bay lòng bàn tay hắn ta.

Sau đó hắn ta chắp tay trước ngực niệm kinh văn, tràng hạt lập tức bay về phía Đạt Quang, quấn quanh cổ ông ta.

Tiếng kinh văn càng lúc càng lớn, tràng hạt siết cổ Đạt Quang, làm mặt ông ta tím tái.

Hai sư huynh đệ hoảng tái mặt, tiến lên muốn ngăn cản.

Nhưng Đạt Quang phất tay áo ra chiêu, ngăn cản hai người.

Nhị sư huynh run rẩy cả người, tiểu sư đệ quỳ rạp trên mặt đất không ngừng rơi lệ.

Đạt Quang liếc nhìn bọn họ, nói: "Mọi việc đều có nhân quả. Chẳng qua "nhân" này không nhất định ở quá khứ, mà là tương lai. Việc ta làm hiện giờ cùng lắm là thành toàn một đoạn nhân quả. Các ngươi nhớ lấy, nhất định phải mai táng cây bút này cùng ta.

Nếu không, đoạn nhân quả này không thể hoàn thành. Một khi nhân quả bị sửa đổi, sẽ dẫn tới hậu quả đến ta cũng không thể tính ra."

Nhị sư huynh không nhịn được lau nước mắt, hướng Đạt Quang quỳ xuống: "Sư huynh, ta ngu dốt, không thể hiểu cái gì gọi là nhân quả như lời ngài. Nhưng... Ta đáp ứng ngài, nhất định sẽ mai táng cây bút cùng ngài!"

"Tốt, rất tốt. Bổ khuyết nhân quả còn một bước cuối cùng..."

Đạt Quang cười cười, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Ông ta là người mù, bầu trời trong mắt người mù là màu gì?

Vì bị tràng hạt siết cổ, thanh âm Đạt Quang trở nên cực kỳ khó nghe, phải dùng hết sức đến mức khàn giọng mới có thể miễn cưỡng phát ra tiếng.

Ông ta mở miệng nói tiếp: "Năm đó ta tu hành, sư phụ nói ta có thiên phú cực cao, có thể thấy được tương lai quá khứ người khác, ta là người giỏi nhất bổn giáo nghìn năm qua. Chẳng qua sư phụ nói, ta lợi hại đến mấy cũng không thể thấy vận mệnh bản thân. Ta không tin. Vì truy tìm tung tích bức tranh cuộn, cũng để nhìn thấy số trời bản thân, ta mạnh tay mở thiên môn, thấy được một phần tương lai của mình."

"Ta thấy hình ảnh ta an táng cho Tiểu Ca. Lúc ấy Tiểu Ca có mặt, hơn nữa là bộ dáng mà ta vẫn luôn mong mỏi. Cho nên ta cho rằng ta thành công. Ta tin rằng ta sẽ tìm được cơ thể nàng, hoặc vẽ ra cơ thể nàng, dẫn linh hồn nàng trở về."

Kể đến đây, thanh âm Đạt Quang nhiều thêm vài phần chua xót. "Nàng trong tương lai đó vẫn trẻ như xưa, cho nên ta biết, ta không có năng lực khiến nàng thực sự sống dậy. Nhưng ít nhất có thể bảo đảm một việc, linh hồn và cơ thể nàng không đến mức lưu lạc đến nơi không biết. Nàng sẽ được trở lại quê nhà nàng yêu nhất."

"Ngoài ra, mặc dù không thể hồi sinh nàng, ít nhất ta có thể thực

hiện hứa hẹn... Vẽ cho nàng gương mặt xinh đẹp nhất thiên hạ."

"Ta không ngờ... Đại giới nhân quả, sẽ là thế này."

Nghe thế, tuy chưa nghĩ thông toàn bộ quá trình, nhưng Đoạn Dịch đã hiểu sơ bộ. Đại khái là Đạt Quang cảm thấy mình bị trời xanh lừa gạt.

Đạt Quang ngắt đầu bỏ đuôi cho người chơi nhìn thấy một phần tương lai, dẫn dắt họ đi nhầm đường lạc lối, giết hại lẫn nhau.

Nhưng khi bản thân ở trong cục, ông ta lại không thể kịp thời hiểu thấu.

Sư phụ ông ta đã dặn đừng nhìn trộm số trời bản thân.

Nhưng ông ta cố tình mạnh tay mở thiên môn, muốn nhìn thấy tương lai mình.

Thứ ông ta nhìn thấy không phải tương lai hoàn chỉnh. Trời cao chỉ cho ông ta xem một đoạn ngắn.

Vì thế ông ta không biết, để thực hiện tương lai này, ông ta sẽ thân bại danh liệt, thậm chí trả giá đắt bằng cái chết.

Đạt Quang gài bẫy đùa bỡn người khác, không ngờ trời cao cũng dùng trò tương tự đùa bỡn mình.

Có châm chọc không cơ chứ?

Nói xong, Đạt Quang nhắm mắt.

Bóng người nửa trong suốt lơ lửng trên không trung quay về cơ thể Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch tạm không để ý tới người này là ai chỉ cảm khái nhìn về phía Đạt Quang.

Đạt Quang đã viên tịch.

Ông ta không nhúc nhích, tướng mặt đã chết. Chợt, cơ thể ông ta bỗng tỏa kim quang, ngay sau đó khói đen lan tỏa, nhất thời áp đảo màu vàng kim, vây quanh cơ thể ông ta.

Nhị sư huynh kinh hô: "Không ổn! Sư huynh, sắp nhập ma!"

Đoạn Dịch vội hỏi: "Nhập ma là gì?"

Nhị sư huynh run run: "Nghĩa là đọa xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể xoay người!"

Vĩnh viễn không thể xoay người...

Nếu vĩnh viễn đọa địa ngục, tương lai ông ta mang Tiểu Ca về như thế nào?

Trong đầu Đoạn Dịch mới vừa lướt suy nghĩ này, thì thấy thư nhận tội trong tay mình tỏa kim quang.

Kim quang phóng về phía Đạt Quang cực nhanh, chậm rãi đè ép khói đen.

Dần dà quanh cơ thể Đạt Quang không còn gì, dường như linh hồn đã hoàn toàn thoát ly cơ thể. Thứ lưu tại chỉ là một bộ xương bọc da không có sinh mệnh.

Theo sau Đoạn Dịch nghe thấy nhị sư huynh thở phào một hơi: "May mắn không có việc gì... Sư huynh không đến mức vĩnh viễn không thể xoay người... Tốt quá..."

Đoạn Dịch không khỏi nghĩ... Đây mới là nguyên nhân Đạt Quang viết thư nhận tội chăng?

Nhận tội, ăn năn, mặc dù xuống địa ngục nhưng không đến mức vĩnh viễn không được xoay người.

Cho dù ở địa ngục chịu nhiều cực khổ và trừng phạt, ít nhất vẫn còn cơ hội 4000 năm sau tìm được Tiểu Ca.

Sự tình tiến hành đến đây cơ bản là hạ màn.

Ai ngờ Đoạn Dịch thấy Đạt Quang mở bừng mắt, nhìn thẳng vào mình.

Chuyện này làm Đoạn Dịch hơi kinh ngạc... Đạt Quang đã chết sao còn có thể mở mắt? Ông ta muốn nói gì với mình?

Đạt Quang nhìn qua đúng là đã chết.

Nhưng lúc này ông ta bỗng nhếch khóe miệng mỉm cười kỳ dị. "Đoạn Dịch, nhân quả ngươi đeo trên lưng cũng trốn không thoát quy luật đồng dạng. Ngươi vĩnh viễn không biết khởi điểm nhân quả ở đâu. Ngươi sớm đã chết, còn muốn giãy giụa à?"

Tthanh âm vang ngay bên tai Đoạn Dịch, như thể Đạt Quang nói chuyện bên tai anh.

Đoạn Dịch lắc đầu, chớp mắt, phát hiện Đạt Quang vẫn nhắm mắt ngồi trước mặt không nhúc nhích.

Ông ta vẫn có bộ dạng viên tịch như cũ, dường như chưa từng mở mắt, cũng không nói câu cuối cùng với Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh toát.

.... Thần thái cuối cùng của Đạt Quang rất khác lúc trước. Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vừa rồi không phải Đạt Quang của cốt truyện phó bản, mà là thứ gì đó khác?

Đoạn Dịch nghiêng đầu, phát hiện người chơi bên cạnh không có nét mặt kinh ngạc, hình như bọn họ không nghe được câu nói cuối cùng của Đạt Quang.

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Tôi mới vừa thất thần. Câu cuối cùng ông ta nói là gì vậy?"

Ổ Quân Lan đáp: "Ông ta nói ông ta không ngờ đại giới nhân quả là như thế này."

Nghe vậy, Đoạn Dịch nhíu mày.

Đúng là sau khi nói một đoạn dài Đạt Quang đã chết, kim quang và khí đen xuất hiện trên người là trời cao quyết định nơi linh hồn sẽ đến.

Thế thì câu nói cuối cùng, là ai mượn miệng ông ta nói với mình?

.

Khi Đạt Quang viên tịch tọa hóa, bức tranh cuộn thần kỳ tỏa kim quang ở bên cạnh cũng tắt theo.

Một lát sau, bức tranh cuộn bị gió thổi thành bụi, hoàn toàn biến mất giữa thiên địa.

Trong sân, nhị sư huynh và tiểu sư đệ cẩn thận đi lên trước, tiếp nhận cây bút trong tay Đạt Quang, sau đó bắt đầu tính toán mai táng ông ta ở đâu.

Đoạn Dịch điều chỉnh tâm tình, thả lỏng mặt mũi, cùng những người khác cưỡi ngựa chạy về quân doanh.

Gặp mặt tướng quân, Đoạn Dịch giơ thư nhận tội của Đạt Quang cho tướng quân xem: "Đạt Quang viết thư nhận tội, đã giúp ngài xóa chứng cứ phạm tội giết Tiểu Ca. Thế nên Tiểu Ca, Vương phi, cùng tội nghiệt sát hại vô số người, sẽ do một mình ông ta gánh vác. Ngài có thể vạch trần hành vi phạm tội của ông ta, tẩy sạch hiềm nghi trên người mình, tiếp tục bảo vệ Lâu Lan. Tuy nhiên, nếu muốn chúng tôi giao thi thể Tiểu Ca và thư nhận tội, ngài cần đáp ứng hai điều kiện của chúng tôi."

Tướng quân hỏi: "Điều kiện gì?"

Đoạn Dịch nói: "Hai sư huynh đệ của Đạt Quang đã đem xác ông ta đi, và sẽ lén mai táng. Việc này ảnh hưởng đến một đoạn nhân quả cực kỳ lớn. Ngài không được can thiệp, cũng không được truy tra Đạt Quang bị chôn ở nơi nào. Đợi hai sư huynh đệ trở về, chỉ cần nói Đạt Quang phạm lỗi lớn, đã bị trục xuất khỏi giáo phái Tượng Hùng, xác bị thiêu hủy bí mật là được."

"Đây là điều kiện thứ nhất. Điều kiện thứ hai là, ngài thề, ngài sẽ dựa theo bản đồ tôi đưa, an táng toàn bộ đầu lâu trên tường xương khô và Tiểu Ca. Không làm thế, bọn họ sẽ không thể an giấc ngàn thu."

Tướng quân nói lời cảm tạ nhóm Đoạn Dịch, sau đó trịnh trọng tiếp nhận bản đồ mộ táng và thư nhận tội.

Khoảnh khắc hai món đồ được giao ra, hệ thống phát thông báo.

"Người chơi đã an bài yên ổn cho Tân Nương Lâu Lan, tân nương biến mất trở lại thế giới hiện thực, một lần nữa được mai táng. Còn Tân Nương Lâu Lan lấy ngàn năm mộng cũ, mai táng hoàn mỹ. Phó bản《 Tường bộ xương 》kết thúc hoàn hảo. Tiếp theo là..."

Thông báo còn chưa kết thúc, Vân Hạo bỗng nói.

Hắn ta nhìn về phía Bạch Tư Niên: "Cậu muốn làm gì?"

Đoạn Dịch lập tức nhìn về phía Bạch Tư Niên, thấy cậu ta giấu tay sau lưng.

Bạch Tư Niên cười nháy mắt với Vân Hạo: "Anh sợ tôi cắn anh hả? Là mu bàn tay tôi mà, thao tác thiết bị kiểu gì?"

Nghe vậy, Đoạn Dịch nhướng mày nhìn về phía cậu ta: "Ngày đầu tiên lúc vote cậu cũng chắp tay sau lưng, nhưng cậu vẫn có thể dùng kỹ năng Bóng ma ác mộng. Cho nên nếu cậu muốn cắn Vân Hạo, hiện tại hoàn toàn có thể làm được."

"Đoạn Dịch à anh nhạy bén thật đấy." Bạch Tư Niên cười giơ tay lên, trong lòng bàn tay là thiết bị hơi mỏng.

Chẳng lẽ vừa rồi cậu ta đã dùng thiết bị sử dụng kỹ năng cắn người?!

Ổ Quân Lan không khỏi nhíu mày, thanh âm hơi tức giận: "Một mình cậu thắng thì được bao nhiêu đồng vàng? Nếu cậu tin ba người chúng tôi, chẳng lẽ đồng vàng ba người chúng tôi nhận được không nhiều hơn cậu? Chúng ta có thể xài chung đạo cụ, lẽ

ra cậu..."

Ổ Quân Lan bị thông báo ngắt lời.

Đại khái vì xảy ra tình huống ngoài ý muốn, nên vừa rồi thông báo tạm dừng.

Thông báo tiếp tục nói: "Mời người chơi số 5 vào tù trong vòng 10 phút."

... Người vào tù thế mà là Bạch Tư Niên.

Tiểu binh dẫn đường xuất hiện, Bạch Tư Niên cực kỳ phối hợp đi theo họ vào tù.

Ổ Quân Lan nhìn về phía cậu ta, ánh mắt bất ngờ và cực kỳ kinh ngạc.

"Bận đắm chìm trong cốt truyện Đạt Quang, chưa phản ứng lại hở?" Bạch Tư Niên lắc lắc thiết bị trong tay, "Sau khi điều kiện qua cửa được kích hoạt, phó bản sẽ trực tiếp tiến hành tổng kết ván Ma Sói. Giai đoạn ban đêm "trời tối xin mời nhắm mắt" chưa kết thúc. Đây là thời gian để sói cắn. Hệ thống sẽ phán phe sói thắng. Cho nên..."

Lại nháy mắt, Bạch Tư Niên cười nói: "Đúng là tôi thao tác thiết bị. Nhưng là để tự cắn."

Sau khi Bạch Tư Niên vào tù, hệ thống thông báo: "Hệ thống tiến hành kết toán lại. Đạt điều kiện vượt phó bản, cửa nhà tù đã tự động mở. Một giờ sau, các người chơi vui lòng đến vị trí bức tranh cuộn tròn biến mất, hệ thống sẽ đưa mọi người đến khu nghỉ ngơi. Ngoài ra, ván Ma Sói lần này người tốt dành được thắng lợi. Đồng vàng khen thưởng sẽ được phát sau."

.

Trong sân tường xương khô.

Cửa nhà tù bằng gỗ hé mở, Bành Trình đi ra, Bạch Tư Niên mới

vào cũng đi ra.

Các người chơi cùng nhau ngồi ven tường xương khô, lẳng lặng chờ đợi một giờ sau xe buýt đến đón bọn họ đi khu nghỉ ngơi.

Đạt Quang đã bị hai sư đệ mang đi, chưa trở về.

Trừ Minh Thiên, trong sân không còn NPC nào khác, yên tĩnh vô cùng.

Ổ Quân Lan nhìn một vòng toàn bộ sân, rồi nhìn về phía Đoạn Dịch hỏi: "Đúng rồi, vừa rồi từ người anh có cái gì đó nửa trong suốt bay ra... là cái gì vậy? Là người đó giết Đạt Quang đúng không?"

Đoạn Dịch nói: "Trong mười hai đội viên khảo cổ, có một người luôn nắm lần tràng hạt. Cậu ta chắc là hòa thượng đã hoàn tục, về sau gia nhập đội khảo cổ. Tôi nghĩ chuyện này có liên quan đến cậu ta. Mặt mũi cậu ta rất giống Đạt Quang, có lẽ là Đạt Quang chuyển thế."

Vân Hạo không khỏi nói: "Đội khảo cổ chết toàn bộ, mười hai linh hồn bị nhốt trong bức tranh, theo bức tranh tới 4000 năm trước, bám vào người thương thân Hoa Quốc. Trong đó có một linh hồn là hòa thượng đã hoàn tục, cũng chính là Đạt Quang chuyển thế, vừa khéo là Đoạn Dịch trong cơ thể thương nhân. Nghĩa là..."

"Linh hồn Đạt Quang chuyển thế theo bức tranh cuộn xuyên về 4000 năm trước, dùng tràng hạt giế,t chết Đạt Quang."

Bạch Tư Niên gật đầu phụ họa: "Không tồi, chắc là như vậy. Ngoài ra không phải mọi người nói, mười hai đội viên khảo cổ tất cả đều phát điên giết hại lẫn nhau à? Tiểu Ca sau khi được vẽ mặt xinh đẹp như vậy, dân khảo cổ suốt ngày giao tiếp với xác ướp cổ nhìn thấy cô ấy, nhất kiến chung tình với cô ấy là chuyện bình thường. Nhưng ai cũng nổi điên thì không thể nào. Mọi người nghĩ nguyên nhân là gì?"

Ổ Quân Lan nói: "Nghĩa là... Đạt Quang trước khi chết còn giấu chúng ta một chuyện. Trừ việc vẽ mặt cho Tiểu Ca, giúp tướng quân xóa bỏ chứng cứ phạm tội trên người cô ấy, còn hạ chú lên

cô ấy để bảo vệ cô ấy. 4000 năm sau, có người tìm được huyệt mộ cô ấy, mang cô ấy ra khỏi phần mộ, hại cô ấy bị phong hoá... Đạt Quang sẽ không tha thứ cho kẻ quấy nhiễu giấc ngủ Tiểu Ca. Vì thế mọi người chết hết."

Vân Hạo hỏi: "Còn một vấn đề. Bức tranh mang mọi người xuyên đến đây rốt cuộc là từ đâu ra?"

Ổ Quân Lan nói: "Đạt Quang có một cây bút thần kỳ, người nhìn thấy Tiểu Ca đều là đội viên khảo cổ, vậy thì không khó tưởng tượng. Tôi đoán, trong lúc khảo cổ ở một cổ mộ nào đó, Đạt Quang chuyển thế vô tình nhặt được cây bút này. Cây bút là vật sở hữu của ông ta ở kiếp trước, cho nên ông ta có cảm ứng với nó. Xuất phát từ tư tâm, ông ta không nộp bút lên trên, mà trộm giấu đi."

"Sau đó Đạt Quang chuyển thế đến khu mộ mặt trời, gặp Tân Nương Lâu Lan, dùng bút vẽ một bức tranh. Mười hai đội viên khảo cổ chết, linh hồn bị hút vào tranh."

"Việc chúng ta nhặt được rất nhiều bút ở thế giới trong tranh cũng dễ giải thích. Bút thần kỳ của Đạt Quang không được tạo ra bằng nguyên liệu thần kỳ, mà là dưới tác dụng pháp lực Đạt Quang, nó hấp thu lượng lớn linh hồn chuyển thành năng lượng. Các bút vẽ khác có lẽ cơ duyên xảo hợp, được thừa hưởng sức mạnh từ bút Đạt Quang, nên có công dụng cùng loại. Ít nhất là ở thế giới trong tranh, chúng nó có công dụng giống nhau!"

Vài người não động, thử chắp vá toàn bộ cốt chuyện. Đoạn Dịch nghĩ đến gì đó, duỗi tay giữ chặt Minh Thiên, muốn ngồi riêng cùng hắn.

Đối với Đoạn Dịch, tuy rằng khu nghỉ ngơi cho phép anh nghỉ ngơi thả lỏng, nhưng cũng có nghĩa là anh phải tạm thời tách xa Minh Thiên. Cho nên hai người tranh thủ khoảng thời gian cuối cùng, đi qua chỗ khác tâm sự.

Thế là ba người Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Bạch Tư Niên vui vẻ thảo luận cốt truyện, Bành Trình ở bên cạnh lo lắng suông không biết nói gì, Đoạn Dịch kéo Minh Thiên đi vào phòng bên cạnh.

Ngay lúc này, ngoài cửa Tây bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Đoạn Dịch quay đầu, phát hiện là Phương Đông Vũ.

Nhà tù mở cửa, cô từ nhà tù trong rừng cây phía sau đi tới.

Một giây ấy, Đoạn Dịch hơi căng mặt.

Hành động của Phương Đông Vũ, anh có thể hiểu.

Trước đây người anh không nhìn thấu nhất là Bạch Tư Niên. Nhưng qua một lần thử, anh cảm thấy Bạch Tư Niên là người có thể hợp tác, đồng đội đáng tin tưởng.

Bây giờ, Hồng Hiền, Thư Dung Dung đã chết, Bạch Tư Niên có thể tin...

Có lẽ trong đội chỉ còn một nhân tố không xác định... Phương Đông Vũ.

.

Đạt Quang viên tịch được hai sư đệ mai táng, cây bút ẩn chứa sức mạnh to lớn được mai táng cùng ông ta.

4000 năm qua đi, một hòa thượng tên Bách Khâu được sinh ra. Theo lời sư phụ, hắn ta cần kết thúc một đoạn duyên trần, hoặc hoàn thành một nhân quả, cho nên hắn ta hoàn tục, cơ duyên xảo hợp gia nhập đội khảo cổ.

Khi đội khảo cổ nghiêm cứu tại cổ mộ nào đó, một người tên Tiểu Họa trộm giấu cây bút có tác dụng thần kỳ.

Bách khâu vốn nên báo việc này cho đội trưởng. Nhưng không biết vì sao, vận mệnh sắp đặt có một thanh âm nói với hắn ta rằng, hắn ta cần giúp Tiểu Họa giấu giếm bí mật này. Vì thế Bách Khâu không nói gì.

Sau đó bọn họ đến Lâu Lan, phát hiện khu mộ kỳ lạ, đặt tên là khu mộ mặt trời.

Tại một huyệt mộ trong khu mộ, mười hai đội viên khảo cổ gặp Tân Nương Lâu Lan.

Chỉ tiếc tân nương bị phong hoá, huyệt mộ bị chôn vùi; mười hai đội viên đội khảo cổ giết hại lẫn nhau tại một huyệt mộ khác.

Nhiều người nghi rằng, bọn họ chết là vì trúng chú ngữ trên người Tân Nương Lâu Lan.

Bọn họ quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, xứng đáng nhận cái chết.

Ít người biết là, có một đội viên khảo cổ tên Tiểu Họa đã dùng cây bút thần mình nhặt được vẽ một bức tranh, ý đồ hoàn nguyên huyệt mộ tân nương, thậm chí hoàn nguyên cơ thể tân nương, muốn thành thân cùng tân nương.

Nhưng bức họa chưa kịp hoàn thành, Tiểu Họa đã bị Bách Khâu dùng dây hạt bồ đề giế,t chết.

Sau khi giết Tiểu Họa, Bách Khâu cầm lấy bút vẽ, vẽ tiếp bức tranh.

Hắn ta vẽ rất nhiều hình ảnh bản thân tưởng tượng, ví dụ như Tân Nương Lâu Lan và tướng quân lần đầu gặp gỡ, hay Tân Nương gả chồng; hắn ta cũng vẽ đội khảo cổ vào tranh, vì sợ mình sau khi chết sẽ quên mất.

Cuối cùng hắn ta vẽ một Phật đường, nhốt linh hồn đồng đội ở bên trong.

Sau khi chết, linh hồn Bách Khâu cùng linh hồn đội khảo cổ cùng chui vào bức tranh.

Ở thế giới trong tranh, tất cả linh hồn bị nhốt tại Phật đường.

Chỉ có Bách Khâu biết cách mở cơ quan, từ Phật đường đi đến mộ thất cách vách.

Bởi vì cơ quan Phật học là thứ hắn ta am hiểu sâu.

Bách Khâu thường ngồi cả ngày trong mộ thất có bốn bức tranh. Hắn ta nhìn chăm chú quan tài trống trơn, rồi lại nhìn Tiểu Ca trên tường.

Không biết vì sao hắn ta có một chấp niệm, hắn ta muốn mai táng Tiểu Ca một lần nữa.

Vì thế hắn ta dùng giọng điệu Tiểu Ca viết một đoạn thơ trước quan tài.

"... Ai có thể mai táng ta một lần nữa, trả cho ta ngàn năm mộng cũ, để ta vẫn là, tân nương Lâu Lan."

Sau này bức tranh xuyên về 4000 năm trước, bị một đứa trẻ nhặt được.

Đứa trẻ trưởng thành, buôn bán ở chợ. Có một lần vừa khéo thấy cảnh Tiểu Ca và tướng quân gặp nhau.

Tướng quân đối với Tiểu Ca một thoáng kinh hồng, nhất kiến chung tình.

Cảnh tượng này khớp với một trong bốn bức tranh tường ở thế giới trong tranh.

Vì thế bức tranh cuộn phát huy tác dụng thần kỳ, tiểu thương phát hiện bức tranh có thể dự báo tương lai.

Bức tranh cuộn được trình vào cung, giao cho quốc sư nghiên cứu.

Quốc sư thông qua thuật pháp, vô tình triệu hồi được thế giới trong tranh, thấy được hình ảnh tướng quân cầu thân, Tiểu Ca xuất giá. Bởi vậy quốc sư cho rằng bức tranh có thể dự đoán tương lai.

Tuy nhiên phát sinh tình huống thị nữ vào thế giới trong tranh suýt không ra được, quốc sư yêu cầu mọi người đừng dùng bức tranh này.

Thời điểm Tiểu Ca xuất giá, quốc sư tính ra Tiểu Ca gặp tử kiếp, vì thế Vương phi dặn Tiểu Ca mang theo bức tranh, hy vọng mượn tranh tiên đoán tương lai, để nàng tránh được tai kiếp.

Nhưng nửa đường người trong tranh chui ra dọa Tiểu Ca.

Vậy nên Tiểu Ca ném tranh vào hoang mạc.

Tiểu Ca như nguyện gả cho tướng quân.

Tướng quân lại coi nàng thành quái vật ngộ sát.

Để giấu tai mắt người khác, tướng quân lập tức dẫn người đi hoang mạc lén chôn Tiểu Ca, địa điểm vừa khéo gần chỗ Tiểu Ca ném tranh.

Bức tranh bị đánh rơi cảm ứng được, thế giới trong tranh lần nữa mở ra.

Do đó Bách Khâu thấy được Tiểu Ca.

Bách Khâu có tình cảm khó nhịn với Tiểu Ca, vì thế dưới cơn xúc động đến bản thân cũng không biết, mang nàng vào trong tranh.

Thế giới trong tranh đóng cửa, thi thể Tiểu Ca mất tích.

Tướng quân hết đường xoay xở, không biết tại sao thi thể Tiểu Ca chui vào bức tranh, càng không biết mười hai linh hồn bị Bách Khâu nhốt tìm được biện pháp thoát khỏi tranh. Bọn họ đập nát tượng Phật, đi tới hoang mạc, bám vào thương nhân Hoa Quốc đang trên đường buôn bán.

Sau đó nữa, tướng quân tìm cách thoát khỏi hiềm nghi, Vương phi muốn trị tội tướng quân... Mỗi người bận rộn vì mục đích riêng. Trong lúc này, Đạt Quang giết người, tạo tường xương khô, làm thí nghiệm hấp dẫn vong linh trở về.

Vì ông ta thấy được một hình ảnh tương lai... Tiểu Ca có ngũ quan hoàn chỉnh được mai táng.

Ông ta biết nàng chắc chắn sẽ trở về.

Cuối cùng Đạt Quang tìm được bức tranh từ nhóm thương nhân Hoa Quốc.

Đến giờ ông ta mới hiểu, bức tranh này do bản thân chuyển thế 4000 năm sau vẽ thành.

Mở bức tranh này ra, Tiểu Ca bị nhốt mới có thể trở về.

Kẻ trộm đi Tiểu Ca, lại chính là bản thân 4000 năm sau.

Bức hoạ cuộn tròn trải dài, Tiểu Ca trở lại.

Cùng nàng trở về còn có linh hồn Đạt Quang 4000 năm sau mang theo sát ý.

Nếu muốn Tiểu Ca trở về, ông ta bắt buộc phải đối mặt với linh hồn chính mình.

Để linh hồn tồn tại và không bị đọa xuống địa ngục vĩnh viễn, ông ta viết thư nhận tội, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Như thế, tuy phải đợi chờ 4000 năm, ít nhất ông ta sẽ có cơ hội chuyển thế, trở thành Bách Khâu.

Nhưng Bách Khâu lại xuyên về 4000 năm trước giết chính ông ta.

Bách Khâu mang thi thể Tiểu Ca vào tranh là nguyên nhân khiến Đạt Quang không thể không gài bẫy hãm hại người.

Bách Khâu giết Đạt Quang, làm Đạt Quang viết thư nhận tội, cũng như mang đến kết cục cho Đạt Quang.

Nhưng nguồn gốc gây ra một loạt sự kiện trên người Bách Khâu đâu rồi?

Nguyên nhân hắn ta thấy Tiểu Hoa trộm bút mà không ngăn cản.

Đồng thời là cây bút 4000 năm trước chôn cùng Đạt Quang.

Đạt Quang chết dưới tay Bách Khâu, mang theo cây bút xuống mồ, chuyện này mở ra bước ngoặt vận mệnh, biến thành nguyên nhân gây ra cái chết của Bách Khâu.

Đâu là nhân, đâu là quả?

Cả đời Đạt Quang dùng để bổ khuyết vòng tròn nhân quả mà ông ta đã thấy.

Nhưng chỉ sợ bản thân ông ta cũng không rõ, nhân quả này rốt cuộc khởi điểm ở nơi nào, kết thúc ở chỗ nào.

Khoảnh khắc trước khi viên tịch, tất cả kinh văn, đạo ngữ, Đạt Quang đều không nhớ nổi.

Trong đầu ông ta chỉ còn một khung cảnh đẹp đẽ.

Ông ta và Tiểu Ca sóng vai ngồi trên cồn cát, ngắm hoàng hôn chìm vào đại mạc.

Tiểu Ca nghiêng đầu, hai chân lắc qua lắc lại, ngây thơ hồn nhiên. "Người xuất gia không nói dối, đây là một thói quen tốt nhỉ? Ta nói cho ngươi một chuyện. Ta... Ta nói dối, ta lừa tất cả người Lâu Lan! Ta, ta không phải đệ nhất mỹ nhân gì hết. Ta rất xấu. Ta là quái vật, ta không có mặt! Tất cả mọi người sẽ sợ ta!"

Đạt Quang dịu dàng nhìn chăm chú vào hoàng hôn, nói với nàng: "Không sao, ta sẽ vì ngươi vẽ một khuôn mặt. Đợi ta tu thành thuật pháp, ngươi sẽ thật sự trở thành cô gái xinh đẹp nhất trên đời."

Lúc ấy Đạt Quang không ngờ, vì một câu hứa hẹn, ông ta sẽ phải trả giá cỡ nào.

Còn một câu Đạt Quang không nói khỏi miệng: Cho dù em như thế nào, ta đều yêu em.

Thế nhân sợ hãi em, chỉ có ta yêu em.

Chương 163

U ám đã tan, ánh mặt trời sáng ngời loá mắt.

Có lẽ vì Đạt Quang đã chết, thuật pháp phù hộ biến mất, thanh tùng trong sân khô héo, khí hậu cũng không còn giống Giang Nam, trở nên khô nóng không khác gì các nơi khác trên hoang mạc.

Sau tường viện, Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Bạch Tư Niên, Bành Trình ngồi bên nhau, Đoạn Dịch đứng bên cạnh bọn họ. Đoạn Dịch trơ mắt nhìn Phương Đông Vũ lặng lẽ đi vào, sau đó ngồi đằng xa xa.

Phương Đông Vũ có dáng người nhỏ, mặt nhỏ, nhưng mặt mày lại không thấy nhút nhát tí nào.

Cô cách xa đồng đội, trước sau độc lai độc vãng, cực kỳ giống lần đầu Đoạn Dịch nhìn thấy cô ấy.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai mở miệng, Đoạn Dịch cũng không nói chuyện.

Lẳng lặng nhìn Phương Đông Vũ, anh quay đầu đi tìm Minh Thiên.

Vừa rồi anh bị Phương Đông Vũ hấp dẫn sự chú ý, thế nên không biết bàn tay trong lòng bàn tay mình biến mất từ khi nào... Minh Thiên đi đâu rồi?

Theo lý hắn sẽ không vô duyên vô cớ biến mất. Đoạn Dịch lập tức nhíu mày đi tìm hắn.

Lúc nãy anh định kéo Minh Thiên vào phòng, đoán có lẽ Minh Thiên đã vào trước, Đoạn Dịch bước về phía kia mấy căn phòng của giáo đồ.

Đẩy cửa vào phòng, chỉ thấy một người mặc áo bào trắng ngồi trên đệm hương bồ.

Tấm lưng cực kỳ giống Minh Thiên.

Đoạn Dịch lập tức tiến lên, nắm lấy bả vai người nọ. "Sao tự dưng em biến mất tiêu, còn thay quần áo? Nào Tiểu Thiên, quay mặt cho tôi xem..."

Đoạn Dịch đang muốn duỗi tay câu cằm, người nọ bốc hơi ngay trước mặt Đoạn Dịch.

Rồi lần nữa xuất hiện sau lưng Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói xa lạ. "Tiểu Dịch, đã lâu không gặp."

Đoạn Dịch: "?"

Quay đầu lại, Đoạn Dịch thấy một gương mặt có vài nét tương tự Minh Thiên.

Người nọ nhàn nhạt nói: "Bao nhiêu lâu không gặp, cậu vẫn thiếu ổn trọng nhỉ."

Đoạn Dịch: "...???"

Lui bước hai bước nhìn về phía người nọ, Đoạn Dịch nhíu mày hỏi: "Anh là anh trai Tiểu Thiên, Minh Nguyệt? Tiểu Thiên đâu?"

Minh nguyệt mỉm cười: "Nơi này có tình huống ngoài ý muốn. Tôi đến xem, nên bảo em ấy trở về làm việc thay tôi."

Minh Nguyệt từng bắt cóc Minh Thiên, Đoạn Dịch không có tí hảo cảm nào, lập tức nhíu mày nói: "Tình huống ngoài ý muốn? Tra xong chưa? Để em ấy về!"

Minh Nguyệt đánh giá trên dưới anh một lượt: "Tính cách nóng nảy quá, không giống anh cậu."

"Anh tôi? Cố Lương? Anh biết anh ấy?" Đoạn Dịch càng nhăn mày.

"Đúng vậy." Minh Nguyệt gật đầu, đôi mắt vươn ý cười nhìn về phía Đoạn Dịch, "Tôi là bạn cùng trường trung học với anh cậu.

Hồi đó tiết tự học buổi tối anh Lương luôn là người ở lại cuối cùng, tạo cơ hội cho cậu giả thần giả quỷ. Tôi theo anh cậu đi bắt quỷ, xách cậu từ sau thùng rác ra đấy. Hồi đó cậu bao lớn..."

Minh Nguyệt ngẫm nghĩ một lát, tiếp tục mỉm cười nói: "À, tôi nhớ ra rồi, hình như hồi đó cậu còn học tiểu học."

Đoạn Dịch cắn răng: "Lúc đấy tôi sắp lên cấp hai."

Minh Nguyệt: "Tiểu học lớp 6 vẫn là tiểu học."

Đoạn Dịch: "....."

Minh Nguyệt lại nhìn Đoạn Dịch một cái, ngồi xuống.

Hắn ta vỗ vỗ đệm hương bồ bên người, sau đó không biết từ chỗ nào lấy ra hai chén trà, một bình trà xanh.

"Đóng cửa, lại đây ngồi. Xe buýt còn 40 phút nữa mới đến." Minh Nguyệt nói.

Đoạn Dịch nhướng mày: "Anh không có tay?"

Trầm mặc vài giây, Minh Nguyệt nói: "Cậu có muốn biết ban đầu anh Lương vào đây như thế nào không?"

Đoạn Dịch: "..."

Đoạn Dịch nhanh chóng đi kéo cửa, rồi ngồi xuống bên cạnh Minh Nguyệt.

Không phải vì câu nói của Minh Nguyệt rất có tính hấp dẫn.

Mà là vì anh nghĩ đến có người thông qua Đạt Quang nói chuyện với mình.

Biểu tình trở nên nghiêm túc, Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Nguyệt, nói tất cả thắc mắc và suy đoán của mình ra, rồi nói: "Thế dị thường theo lời anh là cái gì? Còn có tường xương khô..."

"Vụ việc Tường xương khô tôi đã biết. Có một bộ phận phó bản che giấu một số thứ không thích hợp, cho nên trước đây tôi không thể mở ra. Từ bây giờ, tôi giao phó bản cho cậu. Nói cách khác, từ giây phút trò chơi tái thiết lập, cậu đã nhập cục. Còn việc phá cục... Vậy thì phải xem cậu, và đồng đội cậu tuyển chọn."

Minh Nguyệt quay đầu nhìn Đoạn Dịch, chút trêu chọc trong mắt biến mất, bỗng nhiên cực kỳ khen ngợi Đoạn Dịch, "Tôi thấy cậu làm rất tốt."

Đoạn Dịch nhướng mày. "Cách anh nói chuyện rất kỳ, cứ như coi tôi là cấp dưới."

Minh Nguyệt cười cười, chỉ nói: "Câu mà người thông qua Đạt Quang nói với cậu. Tôi hiểu."

"Anh hiểu? Tên đó có ý gì?" Đoạn Dịch nhịn không được hỏi, "Tôi thật sự đã chết? Tôi và Tiểu Thiên, có thể cùng nhau trở về hay không? Là ai phá, địa phủ to như vậy không có ai quản được tên đó?"

"Suỵt..." Minh Nguyệt giơ ngón tay bảo Đoạn Dịch im lặng.

Thầm thở một hơi, Đoạn Dịch nhíu mày nói: "Nói cho tôi biết ý tứ câu đó."

Minh Nguyệt trầm mặc một lát, hỏi Đoạn Dịch: "Cậu tin vào nhân quả không?"

"Nhân quả?" Đoạn Dịch quyết đoán lắc đầu, "Nếu chỉ đơn thuần là gieo nhân nào gặt quả ấy, tôi đây tin. Tự làm bậy không thể sống, hậu quả xấu chính mình sẽ phải nhận. Nhưng nếu giống Đạt Quang, tôi không tin. Giống như có người điều khiển nhân quả ông ta, 4000 năm không thể thoát khỏi gông xiềng."

"Nếu đổi thành tôi... Tôi tuyệt đối sẽ không làm giống ông ta. Mệnh tôi tự tay tôi nắm giữ, dù thực sự có kiếp trước kiếp này, tôi cũng không vì kiếp trước mà gánh vác tất cả hậu quả. Kiếp này tôi là một người độc lập, không liên quan gì với người kiếp trước."

Nghe được lời này, Minh Nguyệt vui vẻ cười: "Đúng là cậu khác hẳn anh Lương. Tôi cảm thấy anh Lương tin nhân quả vận mệnh. Nếu gặp được loại chuyện này, anh Lương sẽ lý trí phân tích rõ ràng, tính toán đầu đuôi, phân tích lợi hại tương quan, cuối cùng mới lựa chọn lấy hay bỏ, hoặc đưa ra đáp án."

Đoạn Dịch hỏi hắn: "Anh hỏi câu này là có ý gì?"

"Nghe thử suy nghĩ của cậu thôi. Xem ra chúng ta có cái nhìn tương tự nhau, tôi vui lắm." Minh nguyệt cười nói, "Chẳng qua, về nhân quả, tôi càng không tin hơn cậu. Mấy câu thiện ác có báo, tự làm bậy không thể sống tôi đều không tin."

Thật sự không rõ ràng ý tứ Minh Nguyệt, Đoạn Dịch nhíu chặt mày.

Minh Nguyệt thong thả quá mức, ngước mắt nhìn tượng Phật trước mặt.

Sau đó nói: "Tôi không tin nhân quả, không tin thần phật, tôi chỉ tin bản thân tôi. Điều tôi muốn, tôi sẽ dựa vào bản thân hoàn thành. Cậu nghe hiểu đáp án của tôi chứ?"

"Cậu muốn cùng Minh Thiên trở lại hiện thực, cậu không cần hỏi tôi có thể thực hiện hay không. Cậu chỉ cần hỏi bản thân mình nghĩ như thế nào, là được."

Lần này đổi thành Đoạn Dịch trầm mặc.

Anh cũng ngẩng đầu nhìn tượng Phật trước mặt hồi lâu, mới mở miệng nói chuyện.

"Vậy còn anh?" Ngữ khí nặng nề hỏi Minh Nguyệt, "Tất cả việc anh làm, mục đích cuối cùng anh muốn đạt được, rốt cuộc là cái gì?"

Minh Nguyệt nghiêng đầu liếc Đoạn Dịch, đứng lên. "Cậu muốn đạt thành mong muốn, cùng tôi phá cục là được. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ. Mục đích cuối cùng của tôi à..."

Cười cười, Minh Nguyệt nói: "Đương nhiên là muốn lấy thứ quý

giá nhất."

.

Minh Nguyệt đi đến cửa phòng, mất tung mất tích.

Đoạn Dịch nhíu mày đứng dậy đi lên phía trước, đẩy cửa ra thì thấy Minh Thiên mới vừa nâng tay lên, đang muốn từ ngoài cửa đi vào.

Thở ra một hơi, Đoạn Dịch túm tay Minh Thiên, kéo hắn vào phòng, nhanh chóng đóng cửa, "Tốt quá, em về rồi."

"Anh có sao không? Anh ta tìm anh nói cái gì?" Minh Thiên không yên tâm quan sát Đoạn Dịch, "Còn nữa, thời điểm Đạt Quang viên tịch, biểu cảm của anh cực kỳ không ổn. Lúc đó em chưa kịp hỏi, anh..."

"Tới đây nói." Đoạn Dịch nắm tay Minh Thiên dẫn hắn ngồi xuống.

Dù là có người thông qua Đạt Quang nói chuyện với anh, hay là cuộc đối thoại với Minh Nguyệt vừa rồi, Đoạn Dịch đều không giấu giếm, nói hết một năm một mười cho Minh Thiên.

"Vậy, em thấy thế nào?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên suy nghĩ một lát, chỉ nói: "Em biết câu "cậu và đồng đội cậu tuyển chọn" có nghĩa là gì."

"Chẳng lẽ là..." ánh mắt Đoạn Dịch sáng ngời, "Thật ra nghiêm khắc mà nói, đồng đội cũng là em tuyển chọn."

"Vâng. Chúng ta chọn. Nhưng mấu chốt là ở anh." Minh Thiên mỉm cười, nói tiếp, "Có lẽ khi phó bản kế bắt đầu, mọi thứ sẽ có biến hóa lớn."

"Phó bản lẫn hệ thống ban đầu đều do người tên Thi Hồ thiết kế. Ma Sói là anh ruột em vì người kia bổ sung thêm, mục đích là giúp người kia thu hoạch năng lượng..." Đoạn Dịch nói, "Nhưng nếu để tôi chọn đồng đội, mục đích của anh em trên thực tế đã mất hiệu

lực."

"Đúng. Đây là lý do em nói quy tắc trò chơi sẽ có biến hóa." Minh Thiên nói.

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Có thể. Nếu anh ta đáng tin, chúng ta có thể phối hợp chơi, phối hợp phá cục. Nhưng vấn đề là... Anh trai em, có đáng tin tưởng hay không?"

Minh Thiên nói: "Anh đoán vừa rồi em ra ngoài nhận được tin tức của ai?"

"Ai?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên trả lời: "Anh họ và anh rể. Theo ý bọn họ là, có thể hợp tác. Chúng ta mọi người, cùng nhau hợp tác."

.

Vô luận như thế nào, cứ việc còn nhiều bí ẩn chờ cởi bỏ, ít nhất hiện tại mọi người sắp rời khỏi《 Tường xương khô 》, tâm tình Đoạn Dịch vẫn nhẹ đi không ít.

Đối với những chuyện không biết, và nỗi sợ cái gọi là "Nhân quả", về sau lo lắng cũng không muộn.

Trong mắt Đoạn Dịch, dù bản thân thật sự dính vào nhân quả nào đó, dù anh sẽ gặp tương lai hoặc vận mệnh đáng sợ, thì hiện tại cũng không đáng sầu lo.

Bây giờ anh nên nắm tay Minh Thiên tay, hai người tranh thủ hưởng thụ thời gian tâm sự.

Vì thế, sau vài câu thương lượng chính sự, Đoạn Dịch ôm mặt Minh Thiên, định hôn một cái.

Bên cạnh hai người, một tòa tượng Phật lẳng lặng nhìn chăm chú bọn họ, dường như đang nói đây không phải nơi phù hợp thân thiết.

Nhưng Đoạn Dịch không quan tâm. Anh chỉ nghĩ trước khi rời phó bản phải hôn cho đã Tiểu Thiên của mình.

Hai người ghé sát vào nhau, môi kề môi, còn chưa chạm vào...

"Rầm" một phát, cửa mở.

Minh Thiên khẽ nhíu mày. Đoạn Dịch lườm thẳng đến cửa.

... Người đẩy cửa vào là Bành Trình.

Bành Trình căn bản không nhìn đường. Hắn ta không biết tình huống bên trong như thế nào, chỉ biết cắm đầu chạy như điên vào.

"Anh Đoạn, tôi có chuyện cần nói với anh. Tôi cảm thấy Minh Thiên có gì đó sai sai. Anh xem, hồi trước rõ ràng là người chơi, sao bây giờ biến thành npc? Anh đừng để bị cậu ta lừa! Mỗi lần nhìn anh cười dịu dàng lắm, thế mà quay đầu liền hung dữ lườm tôi. Tôi thấy cậu ta ấp ủ âm mưu muốn hại anh đấy! Anh cẩn thận... Cái lùm má?!!!!"

Bành Trình đm, vì Đoạn Dịch không e dè hắn ta, tiếp tục nghiêng đầu hôn Minh Thiên cái chụt.

"Không phải... Tôi... Không phải? Từ từ..."

"Vừa rồi bọn họ nói Đạt Quang biết chế tạo ảo giác đúng không? Ha, tôi biết rồi, tôi đi ra ngoài một tí! Để vào lại!"

Lại "Rầm" một tiếng, Bành Trình đóng cửa chạy.

Ba giây sau, ngoài cửa lần nữa truyền đến giọng Bành Trình.

"Ba, hai, một..... Cấp cấp nghe lệnh(1)! A di đà phật! Ong mã ni bối mỹ hống(2)! Ma quỷ cút ngay! Ảo giác bay biến! Tôi vào đây!!! Ya..."

"Ủa? Người đâu?!"

"Bên trong có ai không? Phù... Nguy hiểm thật, mình biết ngay là

ảo giác mà!"

Trong phòng không có ai, vì một giây trước khi Bành Trình xông vào, Minh Thiên ôm lấy eo Đoạn Dịch, kéo anh đến góc khuất sau lưng tượng Phật.

Trong góc tối, chỉ có vài tia sáng ẩn hiện, chiếu vào mắt Đoạn Dịch lấp lánh như ngôi sao.

Đè Đoạn Dịch ở góc tường, giơ tay vuốt mặt anh, Minh Thiên cúi người hôn xuống.

Hai người hôn rất cẩn thận, gần như không phát ra một chút thanh âm, đồng thời cơ thể dán chặt vào nhau, hơi thở cùng độ ấm dây dưa hòa quyện.

Đây mới là nhĩ tấn tư ma*.

Đối với bọn họ, không khí lúc này khá tuyệt.

Mỗi tội... Giọng Bành Trình quá mức ồn ào.

Trong khi hai người hôn nhau, Bành Trình chạy ào ra ngoài, kêu to người chơi ngoài sân: "Không ổn rồi! Không thấy Đoạn Dịch! Có phải Đạt Quang vẫn đang tác quái!"

Giọng Ổ Quân Lan truyền đến: "Cậu im lặng hộ cái. Đạt Quang biến mất rồi. Tin tôi."

Bành Trình: "Ha ha ha ha, tất nhiên tôi tin cô, Tiểu Lan!"

Âm thanh ồn ào nhốn nháo ngoài sân không ngừng chui vào tai, Đoạn Dịch bật cười lui về sau vài bước, cúi đầu xem bờ môi ẩm ướt của Minh Thiên. "Tôi tin em, Tiểu Thiên."

Minh Thiên nhẹ nhàng hôn trán anh. "Ừm, em biết. Tất cả đều biết."

- --

(1) Cấp Cấp nghe lệnh (Cấp Cấp Như Luật Lệnh): là câu chú cực kỳ phổ biến trong các bộ phim có yếu tố thần thoại.

(2) Ong mã ni bối mỹ hống: thần chú sáu chữ này là một khái niệm thuần túy của Phật giáo, cũng là chú vãng sinh vào Tịnh Độ Cực Lạc. (k biết dịch nên để y raw)

*Nhĩ tấn tư ma (tóc tai cọ sát, thân mật): thành ngữ Trung miêu tả cảnh tượng nam nữ yêu nhau thân thiết, luôn đi cùng nhau.

Chương 164

Trở lại khách sạn ở khu nghỉ ngơi, Đoạn Dịch ngủ li bì chừng ba ngày.

Những người may mắn sống sót khác cũng không khác anh mấy.

Ngay cả Bành Trình chẳng lao động chân tay gì cũng thế.

Theo lời Bành Trình nói, tuy hắn ta không chạy tới chạy lui giống người khác, nhưng ở cùng một chỗ với Boss phản diện, còn bị bắt nhìn nghi thức thiên táng nhiều lần, việc này đã tạo nên tổn thương lớn về mặt thể xác lẫn tinh thần hắn ta, nghỉ ngơi thêm một tháng nữa vẫn chưa hết.

Tuy là Bành Trình nói bản thân mình, nhưng người chơi khác nghe lọt tai cũng có chung tâm trạng.

Cơ thể mệt mỏi chỉ là tạm thời, nghỉ ngơi tốt sẽ hồi phục. Nhưng tâm lý thì không dễ giải quyết như vậy.

Phó bản lần này chết quá nhiều người.

Lúc còn ở trong phó bản bận lo việc qua màn, ai cũng liều mạng sống sót, không có thời gian với tinh thần để cảm khái. Đến khi về khu nghỉ ngơi, rảnh rỗi không có việc gì làm, đủ loại hình ảnh trong đầu liền trồi lên.

Những cảnh giết chóc máu me đầm đìa xảy ra mỗi ngày, bây giờ nghĩ lại, không ai cảm thấy ổn nổi. Vậy nên hầu hết mọi người đều tranh tới phòng tự khám tâm lý tại khu nghỉ ngơi, không quan tâm có hiệu quả hay không, thà có còn hơn không.

Ba ngày sau, các người chơi miễn cưỡng hồi phục, hẹn nhau ở nhà ăn ăn cơm, thuận tiện thảo luận một chút, lúc gặp được người chơi mới thì nên thuyết phục bọn họ như thế nào để cùng thắng... Không phân biệt phe phái, cũng chẳng đối địch nhau, mà là hợp tác vượt trò chơi.

Lúc Đoạn Dịch đang đi tới nhà ăn thì nghe thấy giọng Bành Trình.

"Không phải chứ, mấy người có ý gì? Mấy người nói đó không phải ảo giác của tôi á?

"Không có khả năng, hai người bọn họ... Không phải, anh Đoạn nhìn đâu có giống... Gay!

"Không thể nào, tên Minh Thiên kia vậy mà... Đồ hai mặt! Anh Đoạn không phải Trụ Vương dễ bị yêu tinh mê hoặc! Không đến mức... không đến mức..."

"Mấy người dính ảo giác của Đạt Quang hết rồi chứ gì? Hả? Hỏi tôi mục đích của Đạt Quang á? Aiss, anh Đoạn được nhiều cô gái thích như vậy, chắc chắn là Đạt Quang muốn các cô gái giết hại lẫn nhau! Dù sao tôi cũng không tin thứ tôi thấy là thật."

Ho nhẹ một tiếng, Đoạn Dịch gõ cửa kính nhà ăn, nhấc chân đi vào.

Bành Trình vừa nhìn thấy anh, nhanh chóng nói: "Anh Đoạn, không phải tôi bàn tán sau lưng anh đâu. Tôi chỉ hỏi chuyện của Đạt Quang thôi, bọn họ nói cái tôi thấy không phải ảo giác, cái kia..."

"Đúng là không phải ảo giác." Đoạn Dịch ung dung thong thả đi qua, kéo ghế dựa ngồi xuống, mỉm cười nói với Bành Trình, "Chính thức giới thiệu với mọi người. Minh Thiên là bạn trai tôi."

"Phụt!!!" Bành Trình đang uống trà, nghe vậy phun cái toẹt.

Bốn người Ổ Quân Lan, Vân Hạo, Bạch Tư Ngũ, Đoạn Dịch hiển nhiên đã sớm phòng bị, kịp thời nhảy khỏi ghế tránh xa ít nhất 30 mét.

Âm thanh "Leng keng leng keng" vang vọng, tách trà rơi vỡ, tiếp theo là âm thanh Bành Trình đẩy ghế đứng bật dậy, chân đạp trúng bãi nước trà bản thân vừa phun ra, trượt ngã đụng vào bàn ghế, khiến đồ ăn bày trên bàn rơi vãi xuống đất...

Một lát sau, Bành Trình kèm một cọng lá cải trên đầu gian nan bò dậy từ dưới đất, tay chỉ vào Đoạn Dịch: "Tôi, tôi không tin. Anh Đoạn... Chẳng lẽ đây là nguyên nhân lúc trước anh vẫn luôn độc thân hả?!"

Đoạn Dịch có hơi dở khóc dở cười. "Kinh ngạc đến thế à? Đừng nói với tôi là cậu kỳ thị hay gì nhé."

"Ấy, không có. Chỉ là tôi... tôi thật sự chưa từng nghĩ tới, tôi tưởng..." Bành Trình gỡ lá cải trên đầu rồi đứng lên, "Khụ, không có gì, đừng hiểu lầm nha anh Đoạn, tôi tuyệt đối không kỳ thị gì anh hết. Thật ra chuyện này cũng khá tốt, anh, anh có đối tượng, tôi ít đi một đối thủ cạnh tranh. Mỗi tội..."

Nhìn sang mấy người còn lại đang nhìn mình, Bành Trình thở dài. "Ít đi một ngươi, lại nhiều thêm một tên Vân Hạo, một tên Bạch Tư Ngũ... Aiss, số tôi khổ quá..."

Cười nhìn hắn ta vài lần, Đoạn Dịch khẽ vỗ vai hắn ta. "Hai ngày nay mọi người ăn ngon uống tốt, hay là cùng nhau chơi bóng hoặc gì đó để đổ mồ hôi, giảm bớt áp lực, chuẩn bị đón phó bản mới đi. Nghe nói trò chơi sắp tới sẽ khác đấy."

Bành Trình không khỏi hỏi: "Phó bản sẽ khó hơn, đúng không?"

Đoạn Dịch lại lắc đầu: "Không nhất định. Không biết phó bản sẽ thay đổi như thế nào, nhưng chưa chắc sẽ khó hơn. Bởi vì trò chơi này không có định nghĩa. Nhưng tóm lại..."

Nhìn vào mắt Bành Trình, Đoạn Dịch híp mắt dùng giọng uy hiếp nói: "Bây giờ cậu đã biết bạn trai tôi là NPC, tương đương với việc tôi có bàn tay vàng. Chúng tôi sẽ cùng nhau mang mọi người ra ngoài. Nếu cậu còn tìm đường chết nữa, tôi không cứu nổi cậu đâu."

"Không dám! Tôi không dám! Nếu bây giờ tôi còn chưa tin anh, vậy thì tôi sống uổng phí rồi! Thật đó anh Đoạn, anh nói cái gì tôi cũng theo anh! Hồi trước có đôi khi ở phe đối lập anh, tôi chỉ cố thể hiện thôi. Nếu cứ thua dưới tay các anh mãi, vậy thì mặt mũi của tôi biết vứt đi đâu, đặc biệt là trước mặt Tiểu Lan... Nhưng hiện

giờ thì, hì hì hì, nếu anh đã yêu đương, đối tượng lại là đàn ông, tôi đây yên tâm rồi! Tôi chắc chắn sẽ theo anh!"

Đoạn Dịch không nói gì nữa, mọi người đổi sang bàn khác, vừa ăn cơm vừa bàn luận phương pháp đối phó với phó bản sau.

Nhân tiện, về âm mưu ẩn sau trò chơi này, Đoạn Dịch cẩn thận tránh từ nhạy cảm kích hoạt báo động, nói hết tất cả chuyện anh có thể chia sẻ ra.

Lần liên hoan và thảo luận này, Phương Đông Vũ không tham gia.

Nửa chừng Đoạn Dịch cảm nhận được gì đó, quay đầu nhìn lướt qua, thấy một bóng dáng thấp thoáng ngoài cửa nhà ăn.

... Phương Đông Vũ nghe lén họ trò chuyện, nhưng không muốn chạm mặt mọi người nên trốn ngoài nhà ăn.

Đoạn Dịch không nói gì, tiếp tục thảo luận với các người chơi khác.

Đến khi kết thúc thảo luận, Đoạn Dịch đẩy cửa kính nhà ăn ra, thấy Phương Đông Vũ đứng cách đó không xa.

Xem ra cô không hề kiêng dè việc bản thân mình nghe lén.

Lúc này Phương Đông Vũ hơi động đậy. Ánh mắt cô nhìn Đoạn Dịch có chút khác thường, lớp ngăn cách từ chối người ngoài ngàn dặm cũng bớt đi rất nhiều.

Đoạn Dịch đoán là cô muốn nói chuyện với mình.

Nhưng Phương Đông Vũ cứ muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì, xoay người rời đi.

Đoạn Dịch yên lặng nhìn bóng dáng cô một lúc lâu, không lên tiếng.

Một lát sau, Bạch Tư Niên đến bên cạnh anh.

Bạch Tư Niên đút hai tay vào túi ngáp một cái, mắt nhìn Phương Đông Vũ. "Không hiểu sao cô ta lại như vậy. Nếu cô ta thật lòng chỉ muốn gi,ết chết con sâu làm rầu nồi canh trong đội ngũ, cô ta có thể tìm chúng ta hợp tác. Vấn đề là, chỉ sợ cô ta không đủ tin tưởng nhóm chúng ta. Chúng ta cần nói chuyện với cô ta."

"Đúng thế." Vân Hạo nói, "Cô bé vẫn còn nhỏ tuổi, đi được đến đây cũng không dễ dàng gì. Nếu thật sự như lời Bạch Tư Niên, thế thì vấn đề không quá phức tạp. Cô bé chỉ muốn chủ động nắm giữ vận mệnh bản thân thôi."

"Loại người như Thư Dung Dung đối xử với Hồng Hiền còn tàn nhẫn. Một khi phát hiện có người sẽ gây bất lợi cho mình, cô bé nhất định sẽ lập tức xuống tay. Nếu Phương Đông Vũ không đề phòng từ sớm, người chết sẽ là cô bé."

Nghe hai người nói, Đoạn Dịch hiển nhiên cũng đồng ý.

Đoạn Dịch nói: "Cô bé muốn loại bỏ người xấu, việc này tất nhiên không thành vấn đề. Chúng ta cũng sẽ làm như vậy. Nếu mọi chuyện chỉ có bấy nhiêu, nguyên nhân cô bé gạt tôi đơn giản là vì tôi sẽ cản trở cô bé."

"Có lẽ cô bé từng trải qua sự việc thê thảm, mới biến thành độc lập quyết đoán như bây giờ. Chúng ta cần nói chuyện với cô bé cho ra lẽ, nhất trí mục tiêu của nhau. Tôi hy vọng cô bé sẽ tin rằng, trên đời này vẫn còn nhiều người đáng để tin tưởng. Không phải tất cả mọi người đều xấu xa, do cô bé xui xẻo gặp phải vài người từ sớm thôi. Nhưng nếu..."

Ánh mắt trở nên nghiêm túc, Đoạn Dịch trầm giọng: "Nếu cô bé là loại người giống đám người Hồng Hiền, không thể giữ người lại. Nếu không... Sẽ chẳng ai đi được đến cuối cùng."

.

Bảy ngày sau, nhóm người Đoạn Dịch bước chân lên xe buýt tại trạm chờ, được xe buýt chở tới phó bản tiếp theo.

Thi thoảng xe buýt dừng lại, đón vài người lên.

Có thể đoán được tình hình sinh tồn ở các tổ người chơi khác không mấy hy vọng.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Đoạn Dịch cực kỳ nặng nề.

Nhưng tin vui là Đoạn Dịch gặp lại rất nhiều người quen cũ.

Đợt người lên xe thứ nhất có Khang Hàm Âm và Tra Tùng Phi.

Vừa nhìn thấy Đoạn Dịch, hai người Ổ Quân Lan và Bành Trình đương nhiên rất vui.

Tra Tùng Phi ngồi xuống bên cạnh Đoạn Dịch, mặt mũi kích động, nhưng không biết nói gì, sau khi hô vài tiếng "Anh Đoạn" chỉ biết vuốt đầu rồi cười.

Khang Hàm Âm mỉm cười cùng Đoạn Dịch, chào hỏi với Bành Trình, đi tới gần Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan đã đứng bật dậy từ sớm, lúc nhìn thấy cô hốc mắt không nhịn được ướt sũng. Cô ôm chầm lấy Khang Hàm Âm. "Đừng như vậy nữa. Lần trước làm chị sợ muốn chết..."

"Không sao, bọn em cát nhân ắt có thiên tướng. Với lại..." Khang Hàm Âm cười nói, "Phải cảm ơn anh Đoạn, cảm ơn Minh Thiên."

Đợt thứ hai có ba người lên xe, vậy mà lại là Doãn Oánh Oánh, Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy.

Người đầu tiên lên xe trong ba người là Doãn Oánh Oánh. Cô nhóc thấy nhóm Đoạn Dịch, mỉm cười như trút được gánh nặng, sau đó khẽ vẫy tay với mọi người, một mình tìm vị trí ngồi xuống.

Sau một thời gian không gặp, cô nhóc học sinh trung học khiến người ta có cảm giác trưởng thành hơn không ít...

Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy lên xe sau cô nhóc.

Sau khi lên xe, nhìn thấy người trên xe, hai người liếc nhau, sắc

mặt cả hai trắng bệch.

Miễn cưỡng cười cười với mọi người, hai người ngồi xuống hàng ghế đầu, cách xa những người chơi khác.

Lúc trước quan hệ giữa Doãn Oánh Oánh và Hứa Nhược Phàm rất tốt.

Bây giờ hai người lại tách ra ngồi, thoạt nhìn rất xa lạ. Chắc là sau những chuyện trong《 Mê Cung 》, giữa hai người sinh ra ngăn cách.

Đoạn Dịch công tâm phán xét hai người Hứa Bạch. Lúc ấy hai người họ lựa chọn như thế đúng là có chỗ bất đắc dĩ, hoặc như lời Minh Thiên nói, do bọn họ chưa chuẩn bị đầy đủ để ứng phó với phó bản cao cấp.

Nhưng Đoạn Dịch từng bị hai người phản bội, không thể tiếp tục coi bọn họ là bạn bè.

Không thể làm bạn, về sau rời khỏi trò chơi, đường lớn mọi người hướng lên trời, mỗi người đi một bên là được. Chẳng qua bây giờ mọi người bị kẹt cùng một đội, bản thân Đoạn Dịch không chỉ tạm ngừng so đo, mà còn phải thuyết phục Doãn Oánh Oánh tạm buông bỏ ngăn cách.

Xe buýt tiếp tục đi về phía trước, lần thứ ba dừng lại, có một người đàn ông lạ mặt lên xe.

Người nọ toàn thân mặc đồ đen, khí chất lạnh lẽo, cứ như người đến từ Tu La địa ngục.

Hắn ta liếc mọi người một lượt, rồi ngồi xuống.

Không biết sao lần đầu tiên Đoạn Dịch chạm mắt với người này liền cảm thấy áp lực. Nó không liên quan đến gương mặt, cách ăn mặc, thậm chí không liên quan đến khí chất. Đoạn Dịch không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này.

Mà chuyện kỳ quái nhất là, sau khi Đoạn Dịch dời tầm mắt đi, anh

không thể nhớ nổi mặt mũi người đàn ông kia trông như thế nào.

... Do gương mặt của người nọ quá phổ thông, hay là do thứ gì khác?

Đoạn Dịch nhăn nhíu mày, nhìn lại người nọ, nhưng người nọ đã ngồi xuống, chỉ thấy được phần tóc sau đầu.

.

Thời gian tiếp theo, Đoạn Dịch trò chuyện đôi câu với Tra Tùng Phi bên cạnh. Hỏi thăm tình huống của cậu nhóc xong, anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gặp một người đàn ông kỳ lạ có khí chất áp đảo; gặp Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy có khúc mắc với bản thân; còn có một Phương Đông Vũ cần phải tìm hiểu thêm...

Đoạn Dịch thầm nghĩ, anh cần đề phòng ba tổ hợp người chơi này.

Được cái là lần này anh không chỉ có vài người đồng đội mới đủ đáng tin, mà còn gặp lại những người đồng đội cũ đáng tin cậy, nhìn chung tâm trạng Đoạn Dịch vẫn rất vui.

Gần chạng vạng, xe buýt đến trạm.

Bên cạnh xe buýt có một đoàn tàu rất dài, hai bên đoàn tàu bị sương mù bao phủ, không thấy đầu cũng không thấy đuôi.

Vừa xuống xe buýt lại phải lên tàu?

Sau khi xuống xe buýt, các người chơi theo thường lệ rút bảng số.

Khang Hàm Âm và Doãn Oánh Oánh lần lượt cầm số 2 và số 3, số của họ gần với số 1 Ổ Quân Lan.

Tra Tùng Phi lấy số 6. Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy cầm số 11 và số 12.

Người thần bí còn lại chưa ai gặp qua, lấy số 10 còn lại.

Lấy bảng số xong, theo sự chỉ dẫn của hệ thống, các người chơi bước lên một toa tàu.

Toa tàu trống không, hai bàn tay trắng.

Các người chơi chưa rõ tình hình, đành tạm thời ngồi xuống.

Đoàn tàu khởi hành, tốc độ không nhanh không chậm.

Sau khi tàu chạy không được bao lâu, Đoạn Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bên ngoài cửa sổ vậy mà xuất hiện một vùng biển rộng.

Anh nhìn sang cửa sổ bên kia toa tàu, là đất liền.

Xem ra đường ray của đoàn tàu này được xây dọc theo bờ biển.

Ngồi xuống, nghiêng đầu tiếp tục nhìn biển rộng, Đoạn Dịch thấy trên cửa sổ có chữ viết mờ mờ.

Hình như là dùng dao khắc ra.

Chữ được khắc trên cửa kính trong suốt, dưới ánh mặt trời chói chang, rất khó bị phát hiện, cũng rất khó để người ta phân biệt được.

Đoạn Dịch nhìn một hồi lâu, mới biết nó là một câu đồng dao kỳ quái.

"Tới bên cửa sổ cục cưng của tôi ơi, cùng tôi ngắm nhìn trời sao lấp lánh trên biển. Có hai ngôi sao nhỏ, đang chơi trốn tìm; cùng hai chú cá nhỏ, xa trong biển sâu; hai chú ếch xanh kêu vang: "thủy triều nhỏ, thủy triều nhỏ..."; tôi gặp một bé cưng yêu dấu, đến lúc ngủ rồi."

Đoạn Dịch vừa đọc câu đồng dao thành tiếng thì hệ thống phát thông báo.

"Thân phận của người chơi là tiếp viên trên tàu. Xin hãy tận tâm

phục vụ hành khách của mọi người."

"Mười hai người chơi gồm bốn dân thường, bốn thần chức, bốn người sói. Trong đó sói mỹ nhân, kỵ sĩ là chức năng đặc biệt. Mô tả cụ thể về kỹ năng vui lòng xem trên thiết bị."

"Một lần nữa chào mừng các người chơi đến phó bản. Phó bản lần này chia thành nhiều giai đoạn. Tên phó bản, không biết; số lượng giai đoạn phó bản, không biết; độ khó phó bản, không biết; điều kiện qua màn, không biết."

"Chúc mọi người chơi vui vẻ!"

- --

Chương 165

Sau khi thông báo hệ thống kết thúc, Bành Trình là người đầu tiên kêu lên: "Đm, sao lại thế này? Cái gì cũng không biết, chơi cái rắm!"

Đoạn Dịch đứng lên, đi đến cuối khoang xe, thử kéo một chút, quả nhiên mở được cửa ra.

Sau cánh cửa mở là một hành lang rất dài.

Hành lang sáng trưng, bên phải là cửa sổ, bên trái là một loạt phòng.

Đằng sau Đoạn Dịch, hai người Bạch Tư Niên, Vân Hạo cũng đi tới.

Mọi người đi dọc theo hành lang vào trong khoang, nhìn thấy các bảng số phòng từ "1" đến "12", không khó đoán là phòng của từng người chơi.

Kế tiếp là tới hai phòng tù giam.

Cuối hành lang có một cánh cửa, trên cửa treo bảng "Phòng điều khiển".

Đoạn Dịch đi tới, hơi đẩy cửa, thấy không thể mở ra, anh thử gõ cửa vài cái.

Ngay sau đó từ bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc. "Chờ một chút."

Đoạn Dịch nhướng mày, cười... Người bên trong là Minh Thiên.

Rất nhanh, cửa được mở ra từ bên trong.

Minh Thiên chậm rãi xuất hiện sau cánh cửa, ánh mắt cũng lập tức dính lên người Đoạn Dịch.

Vì ngại có mặt người khác, Đoạn Dịch không tiện thân thiết nhiều với Minh Thiên, chỉ tiến tới ôm hắn một lát, sau đó cẩn thận quan sát hắn.

Lần này hắn mặc một bộ đồng phục màu nâu đỏ, đôi chân dài thẳng tắp, thoạt nhìn là đồng phục đoàn tàu, nhưng trông hắn cứ như người mẫu sắp lên sàn catwalk chữ T.

"Thế nào? Có thể tiết lộ thông tin gì không? Sao cái gì cũng không biết thế?" Đoạn Dịch hỏi.

Minh Thiên lắc đầu: "Em biết cũng không nhiều hơn các anh là mấy. Nhân vật của em do anh trai sắp xếp, không thuộc nội dung phó bản. Vậy nên em chỉ biết, trước đây không lâu em nhận được Offer từ đoàn tàu, trở thành nhân viên đoàn tàu đường dài. Đây là lần đầu em đứng tàu, trước mắt chưa biết đoàn tàu này sẽ đi đâu. Em không biết gì vẫn tới làm vì lý do lương cao."

"Trong khoang điều khiển có người không? Có thể nói chuyện với lái tàu không?" Đoạn Dịch hỏi.

"Có người. Nhưng trước mắt chưa thể nói chuyện. Người đó trầm lặng ít nói." Minh Thiên nói, "Ngoài ra, đoàn tàu này có bộ điều khiển tự động. Lái tàu chỉ có tác dụng trong trường hợp khẩn cấp. Lỡ máy móc có trục trặc gì, người lái tàu sẽ chuyển chế độ điều khiển tự động sang thủ công. Còn các manh mối khác, em đang tìm hiểu."

Đoạn Dịch khẽ gật đầu, đang nghĩ xem có nên vào phòng điều khiển xem thử hay không, đột nhiên nghe thấy âm thanh "Tí tách". Nơi phát ra âm thanh là khoang xe lúc đầu bọn họ vào.

Nhanh chóng trở lại khoang xe đó, Đoạn Dịch phát hiện các người chơi đang vây quanh một ngăn tủ lớn trong khoang xe.

Bành Trình căng thẳng run người. "Không phải là có bom đấy chứ? Tiếng này là tiếng đồng hồ đếm ngược hả?"

"Khả năng gần như bằng 0. Vẫn là câu cũ, người thiết kế trò chơi

muốn xem chúng ta đấu đá nhau, không nhất thiết cho nổ chết tất cả ngay từ đầu."

Nói xong, Đoạn Dịch dẫn đầu kéo mở ngăn tủ.

Ngăn tủ mở ra, tất cả mọi người thở phào một hơi.

Bên trong không có bom, chỉ là một bảng điều khiển.

Trên đầu bảng điều khiển có một hàng chữ: "Đoàn tàu đường dài số 20089."

Bên dưới có đủ loại nút xếp thành hàng, lúc này có một nút "3-1" đang phát ra âm thanh "Tích tắc".

Nhanh chóng xem một lượt các nút khác, Đoạn Dịch nói: "Mấy số này, có phải là số khoang xe và số ghế?"

Minh Thiên bên cạnh anh nói: "Hẳn là thế. Sau khoang điều khiển, nơi ở của người chơi hay gọi là nhân viên trên tàu, là khoang số 1; nơi nhân viên hoạt động là khoang số 2. Khoang này có rất nhiều ngăn tủ đóng, có lẽ chúng ta sẽ tìm được dụng cụ nấu cơm."

Minh Thiên vừa dứt lời, Bạch Tư Niên đi đến cuối khoang xe, mở ngăn tủ bên trái. Quả nhiên, hắn lôi ra vài dụng cụ dùng để xắt rau, rửa rau, nhóm lửa nấu cơm.

"Tủ này để nấu ăn... Thế tủ kia là nguyên liệu nấu ăn?"

Vân Hạo đi tới phía bên phải, kéo nửa bên ngăn tủ ra, bên trong có một tủ lạnh, một tủ đông.

Liếc nhìn dụng cụ hai người lấy ra, Minh Thiên nói tiếp: "Suy ra số 3-1 nghĩa là khoang xe số 3, ghế số 1."

"Hệ thống nói chúng ta hãy phục vụ khách thật tốt. Như vậy đèn báo và âm thanh tích tắc này, rất có thể là khách đang gọi chúng ta?" Đoạn Dịch nói xong, híp mắt nhìn cái nút trước mắt.

Cái nút màu đỏ lập lòe trong tròng mắt đen nhánh của anh, rồi bị

ngón trỏ của anh ấn xuống.

Cùng lúc đó Đoạn Dịch giương mắt, nhìn chiếc đồng hồ treo tường cách đó không xa bên cạnh bảng điều khiển, thời gian hiện tại là 5 giờ rưỡi.

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn đang chìm vào biển rộng, đoán chừng hiện tại là 5 giờ rưỡi chiều.

Sau khi cái nút bị ấn xuống, âm thanh tích tắc biến mất, cái nút màu đỏ cũng chuyển sang trạng thái sáng liên tục, không còn liên tục chớp lóe.

Loa bên cạnh phát ra tạp âm, sau vài giây, loa truyền đến giọng nói của một người phụ nữ trung niên. "Làm phiền mang cho tôi một ly cà phê! Cảm ơn! À, mọi người có nghe thấy không, tôi ở khoang xe số 3, ghế số 1. Làm phiền mọi người!"

Đoạn Dịch và Minh Thiên liếc nhau, mở miệng nói: "Vâng thưa quý cô, xin hãy chờ một lát."

"Cạch" một tiếng, âm thanh người phụ nữ đặt ống nghe xuống.

Cái nút màu đỏ trên bảng điều khiển tắt ngúm, không còn bất cứ tạp âm nào phát ra từ loa.

Nhìn hướng người chơi khác, Đoạn Dịch nói: "Tôi với Minh Thiên sẽ đi sang đó xem trước. Những người khác tùy ý."

Đoạn Dịch chú ý tới, sau khi anh nói xong, vẻ mặt của mấy người chơi cũ đều không khỏi kinh ngạc.

Thật ra vừa rồi, lúc nhìn thấy Minh Thiên đi theo Đoạn Dịch từ đầu đoàn tàu tới, mọi người đã hơi thắc mắc. Bây giờ nghe Đoạn Dịch xác nhận người nọ chính là "Minh Thiên", một số người được giải đáp thắc mắc, đồng thời xuất hiện thắc mắc mới... Tại sao Minh Thiên lại xuất hiện? Hơn nữa hình như đã trở thành NPC.

Lúc đi ngang qua Tra Tùng Phi, cậu rất kinh ngạc nhưng vẫn duy trì lễ phép không hỏi gì. Đoạn Dịch vỗ nhẹ vai cậu ta. "Sẽ giải

thích với em sau."

Tra Tùng Phi lập tức gật đầu: "Để em đi đưa cà phê với anh. Thật ra em cũng muốn anh thấy, em hiện tại đã tiến bộ hơn nhiều."

Đoạn Dịch nghe xong bật cười. "Ừm, anh biết em sẽ tiến bộ mà."

Cứ thế, Tra Tùng Phi đi tới trước bàn điều khiển pha cà phê.

Trong máy pha cà phê đã có sẵn hạt cà phê, nghiền nát, lọc, nấu đều được làm trong một lần, thao tác cũng đơn giản.

Nhanh chóng làm xong một ly cà phê, ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên, Tra Tùng Phi mở cửa đến khoang xe số 3.

Khoang xe số 3 không khác khoang xe số 1, cũng tức là nơi người chơi ở... Một bên là hành lang thẳng, bên còn lại là các số phòng theo thứ tự.

Rất nhanh đã tới ghế số 1.

Hai người Đoạn Dịch và Minh Thiên đều đeo bao tay màu trắng tuyết.

Minh Thiên cuộn tay gõ ba lần lên cửa, cửa được mở ra từ bên trong.

Đây là một phòng xa hoa trên đoàn tàu, cách bố trí trong phòng không khác khách sạn thu nhỏ là mấy. Một chiếc giường đệm mềm mại, bên cạnh đặt sô pha, bàn trà nhỏ, thậm chí còn có một giá sách nhỏ.

Người mở cửa là một phụ nữ trung niên thoạt nhìn rất bình thường.

Từ cách ăn mặc của bà, có vẻ gia đình thuộc dạng khá giả phổ thông. Theo lẽ thường mà nói, trông bà không giống người có tiền để chi trả cho toa tàu xa hoa này.

Đoạn Dịch đưa cà phê cho bà, nghe thấy bà cười hỏi: "Có muốn

vào trong ngồi một lát không?"

Đoạn Dịch đang định viện cớ đi vào, không ngờ được bà chủ động mời vào, tất nhiên cầu mà không được. "Được, hành trình dài như vậy, một mình cô cũng nhàm chán, để bọn cháu tâm sự với cô."

Nói xong lời này, đưa mắt ra hiệu Minh Thiên và Tra Tùng Phi, Đoạn Dịch cùng bọn họ đi vào trong.

Trước khi vào Đoạn Dịch nhìn thoáng bên ngoài, phát hiện những người chơi khác cũng tới đây.

Hiện tại mọi người đều rất tích cực thăm dò phó bản. Biết thêm chút thông tin thì sẽ có nhiều quyền chủ động hơn.

Chẳng qua lúc này bọn họ đang đứng ở hành lang, không theo vào trong. Mặc dù là căn phòng xa hoa, nhưng chỉ là căn phòng một giường, không thể chứa quá nhiều người.

Người phụ nữ trung niên nhanh chóng đóng cửa lại.

Tiếp đón ba người Đoạn Dịch, Minh Thiên, Tra Tùng Phi vào phòng, bà khách khí mời bọn họ ngồi xuống, sau đó làm một động tác mà Đoạn Dịch thấy rất kỳ quái... Bà tìm một cái bình giữ nhiệt, cầm ly cà phê giơ phía trên, bắt đầu đổ cà phê vào bình.

Nhận ra ánh mắt khó hiểu của ba người Đoạn Dịch, người phụ nữ trung niên ngượng ngùng khẽ cười, giải thích: "Cà phê này không gọi cho tôi, là gọi cho con gái tôi! Con bé thích uống cà phê nhất!"

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Con gái cô đâu?"

Người phụ nữ trung niên nói: "Con bé à, con bé đang ở trường học luyện múa. 10 giờ tối nay con bé có buổi biểu diễn. Con bé phải uống cà phê trước khi biểu diễn, vậy nên tôi đi đưa cho con bé. Đúng rồi các cậu xem..."

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, buông ly cà phê đã đổ vào bình giữ nhiệt được non nửa xuống, người phụ nữ trung niên vui vẻ kéo một chiếc va li từ dưới gầm giường ra.

Mở va li, người phụ nữ lấy một chiếc váy, giơ lên cho ba người Đoạn Dịch xem.

"Cái váy này đẹp chứ?" Người phụ nữ trung niên mỉm cười hòa ái, đôi mắt chứa đầy mong chờ nhìn chăm chú người chơi.

Bởi thế Đoạn Dịch cẩn thận đánh giá chiếc váy này vài lần.

Đoạn Dịch thật sự không hiểu mấy câu hỏi kiểu "Váy đẹp hay không", nhưng chiếc váy dưới ánh đèn sáng lấp lánh tựa như thủy tinh, nhìn không tồi, vậy nên Đoạn Dịch thành thật gật đầu, nói: "Vâng, váy đẹp thật."

Người phụ nữ trung niên cực kỳ vui vẻ.

Nhưng sau vài giây vui vẻ ngắn ngủi, bà thở dài một hơi.

Cảm xúc của bà cực kỳ phức tạp.

Thở dài xong, bà chợt bật cười từ tận đáy lòng.

Đoạn Dịch còn đang thắc mắc, lời kế tiếp của bà giải đáp thắc mắc cho anh.

Đoạn Dịch lập tức hiểu tại sao cảm xúc của bà lại phức tạp thế.

Bà nói: "Đây là cái váy... Mà con gái tôi luôn muốn mua. 10 giờ tối nay con bé có buổi biểu diễn. Đó là buổi biểu diễn cực kỳ quan trọng đối với con bé, con bé hay nói mình muốn mặc chiếc váy này để múa. Nhưng tôi...

"Nhưng tôi không mua nổi. Hôm nay con bé tức giận với tôi, còn cãi tôi mấy lời, rồi chạy ra khỏi nhà...

"Tôi do dự một ngày, cuối cùng cắn răng mượn tiền, bán thêm nhiều món trang sức để lấy tiền mặt... Hên là đã mua được cái váy. Bây giờ tôi đi đưa cho con bé, còn kịp! Còn kịp! Các cậu đều thấy váy này đẹp chứ? Con bé nhất định sẽ rất vui!"

Nghe thế, Đoạn Dịch không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

... Học sinh đi học cần đi bằng loại tàu này à? Buổi sáng còn đang ở nhà, buổi tối đã nhảy múa ở trường học... Rốt cuộc nhà cô bé cách trường học bao xa?

Trong lòng nghĩ thế nào, Đoạn Dịch cũng hỏi như thế. "Chẳng lẽ cô đặt phòng xa hoa giường đơn này để tới trường con cô đưa váy... và cả cà phê? Trường học của con gái cô ở đâu? Trạm tiếp theo đã tới chưa?"

Đoạn Dịch không chờ được đáp án của những câu hỏi này.

Bởi vì người mẹ xoay người, định cất váy lại đụng phải nửa ly cà phê còn dư.

Ly cà phê đổ trên bàn trà rồi lăn xuống đất, có vài giọt bắn lên váy.

"A! Cái này, làm sao bây giờ?!" Người mẹ hoảng loạn, "Đây là cái váy con bé muốn mặc để biểu diễn! Nếu con bé lại tức giận với tôi, có lẽ nó sẽ không trở về nhà nữa! Con bé hận tôi. Con bé sẽ hận tôi mất!"

Tra Tùng Phi vội tiến tới đỡ lấy người mẹ đang hoảng loạn này. "Không liên quan, bên kia..."

Giơ tay chỉ bồn rửa tay, Tra Tùng Phi cầm váy đi qua. "Bên kia có bồn rửa tay, chúng ta giặt váy là được rồi. Mới vừa bị bẩn thôi, rửa một chút là sạch!"

"À, đúng đúng, cậu xem tôi này, hoảng hốt quá không chú ý. Cảm ơn cậu."

Người mẹ mỉm cười đi đến bên cạnh Tra Tùng Phi, nhận lấy chiếc váy từ tay cậu, lần tìm vị trí bị bẩn, đặt dưới vòi nước.

Trước khi mở vòi nước, người mẹ nhỏ vài giọt nước rửa tay lên chỗ bị bẩn, rất cẩn thận cũng rất bất thường xo,a nắn vài cái, sau đó mới mở vòi nước giặt váy.

Phó bản, cốt truyện, chỗ nào cũng kỳ quái.

Đoạn Dịch nháy mắt với Minh Thiên, hai người cùng đi đến gần bồn rửa tay xem.

Ngay sau đó một chuyện làm bọn họ kinh ngạc đã xảy ra.

Phần váy bị bẩn được nhỏ vài giọt nước rửa tay, sau khi được vò xuất hiện bọt màu trắng, theo lý thuyết sau khi gặp nước, vết bẩn sẽ theo bọt xà bông trôi đi mất. Hoặc ngay cả khi quần áo bị dính bẩn bởi thứ khó giặt sạch như cà phê, thì ít nhất cũng sẽ không lan rộng.

Thế mà trước mắt bao người, bọt trắng đã trôi đi, nhưng vết cà phê lại lan rộng ra, nhìn chiếc váy như vừa bị hất cả ly cà phê vào vậy.

"Ơ... Chuyện gì thế này... Không kịp 10 giờ... Không kịp..."

Người mẹ nhắc đi nhắc lại câu này, đổ thêm nước rửa tay, cũng mở vòi nước lớn một chút.

Chuyện kế tiếp càng quái lạ hơn. Thứ chảy ra từ vòi không còn là nước, mà biến thành máu. Lỗ cống bồn rửa như bị nút chặn lại, chỉ một lát đã ngập đầy máu.

Cũng vì thế mà vết bẩn trên váy ngày càng nhiều. Không chỉ có cà phê mà còn dính máu loãng.

Cái gì đây? Vòi nước chảy máu, phó bản bắt đầu diễn cảnh dọa ma kinh điển hả?

Đoạn Dịch đang nghĩ vậy, bỗng chú ý tới một việc lạ chẳng kém gì vòi nước chảy ra máu.

Trước khi giặt quần áo, người mẹ tháo đồng hồ trên cổ tay trái xuống, đặt lên cái kệ bên cạnh.

Lúc này Đoạn Dịch vừa khéo đứng bên cạnh cái kệ.

Vì vậy anh thấy rõ thời gian hiển thị trên đồng hồ, vậy mà là 9 giờ 45 phút.

Trước khi đưa cà phê Đoạn Dịch có xem qua đồng hồ trên tàu, lúc ấy rõ ràng mới 5 giờ rưỡi chiều.

Là do tốc độ dòng chảy thời gian nhanh hơn, bọn họ xuyên thời gian, hay là đồng hồ của người mẹ có vấn đề?

Chương 166

Tiếng nước từ bồn rửa tay ngày càng lớn, là do người mẹ có tinh thần bất ổn đang điên cuồng giặt váy.

Nhưng tình huống càng ngày càng tệ hơn. Chiếc váy trong tay bà càng bị thấm ướt nước, vệt máu cùng cà phê càng lan rộng hơn.

Vậy nên khi dời tầm mắt khỏi chiếc đồng hồ trên kệ sang người phụ nữ trung niên, Đoạn Dịch hơi giật mình... Hai tay lẫn chiếc váy trên tay bà đã bị nhuốm đỏ, toàn thân đầm đìa máu, cứ như hung thủ vừa mới giết người.

Tạm dừng động tác tay, người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm chiếc váy giặt mãi không sạch bắt đầu khóc thút thít. Hai mắt bà dần đỏ lên, hiển nhiên sắp sụp đổ.

"Em khuyên bà ta đi, chú ý cẩn thận. Anh xem đồ đạc trong phòng này cái đã."

Đoạn Dịch dặn dò Tra Tùng Phi xong, nhìn về phía Minh Thiên.

"Để em kiểm tra cùng anh." Minh Thiên nói, lấy một quyển vở nhỏ trong túi xách của người phụ nữ ra. Hắn mở quyển vở nhìn vài lần, rồi đưa cho Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nhận lấy, phát hiện đây là một cuốn sổ lịch. Anh lật trang lịch, chú ý "ngày 10 tháng 10" bị khoanh một vòng màu đỏ, bên cạnh viết hai chữ "Vũ hội".

10 giờ tối ngày 10 tháng 10.

... Ngày tổ chức vũ hội của cô con gái sao lạ vậy? Đều có số 10?

Lật hết sổ lịch, không thấy thứ gì bất thường nữa, Đoạn Dịch trả sổ lịch cho Minh Thiên. "Chúng ta tiếp tục lục soát."

"Vâng." Minh Thiên khẽ gật đầu, lục tìm mấy vật còn lại trong túi

xách.

Đoạn Dịch nhìn xung quanh một vòng, đặt mắt tới chiếc vali nằm dưới gầm giường.

Duỗi tay kéo vali ra, sau khi mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt Đoạn Dịch là một bức tranh thêu chữ thập tinh mỹ.

Nhìn thấy tranh thêu chữ thập, trong đầu Đoạn Dịch hiện lên cảnh sinh hoạt hằng ngày của người phụ nữ này... Sau khi con gái đi học, bà ở nhà vừa thêu tranh chữ thập vừa chờ con về nhà.

Bức tranh thêu chữ thập này cũng rất kỳ quái.

Loại tranh này tên là tranh thêu chữ thập vì cách thêu đan chéo tạo thành các hình vuông nhỏ. Nhưng thứ Đoạn Dịch nhìn thấy không chỉ thêu chữ thập, mà thật sự thêu thành con số 10 (Thập).

Ý trên mặt chữ, một bức tranh thêu hình số 10.

Vậy nên dù khung tranh thêu rất tinh mỹ cũng khó bỏ qua được sự quỷ dị của tác phẩm.

Đoạn Dịch vừa định đặt tranh thêu chữ thập sang một bên, khóe mắt chợt thấy thứ gì đó bất thường.

Anh lập tức nhìn lại bên trong vali. Sau khi lấy tranh thêu chữ thập, chiếc khăn quàng cổ kiểu nữ đặt bên dưới bị lộ ra. Khăn quàng cổ có màu xanh lam, hiện tại đang dần bị nhuốm đỏ... Hệt như máu xuất hiện từ hư không và không ngừng thấm ướt nó.

Hết lớp này đến lớp khác, chẳng bao lâu sau toàn bộ chiếc khăn quàng cổ đã nhuốm đỏ máu loãng.

Ý thức được chiếc vali này sẽ bị nhuốm đầy máu, Đoạn Dịch bất chấp tất cả duỗi tay kéo khăn quàng cổ ra, thấy bên dưới khăn quàng cổ có một quyển nhật ký.

Đoạn Dịch cầm quyển nhật ký lên. Do khăn quàng cổ ướt sũng, bàn tay anh bị dính đầy máu, nhưng quyển nhật ký nằm bên dưới

khăn quàng cổ lại không dính một chút máu nào, vẫn sạch sẽ như lúc đầu.

Cảnh này quá mức quái dị, dù Đoạn Dịch không sợ quỷ cũng không khỏi hít mạnh một hơi.

Điều chỉnh lại hơi thở, Đoạn Dịch mở quyển nhật ký trong tay.

Trong quyển nhật ký viết đầy chữ, nhưng tất cả con chữ đều giống nhau y như đúc... "mười".

Dù là lật tờ nào, từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, tất cả chữ cái trên giấy đều là "mười".

Đóng nhật ký lại, đột nhiên anh nghe thấy một tiếng "xẹt", theo sau là tiếng kêu sợ hãi vang lên. Tiếng kêu phát ra từ người phụ nữ kia.

Đoạn Dịch lập tức nhìn sang chỗ bồn rửa tay.

Thì ra người phụ nữ trung nên vì sốt ruột muốn giặt sạch chiếc váy, hai tay dùng quá sức, không cẩn thận đã xé rách chiếc váy.

Cứ thế, chiếc váy xinh đẹp không chỉ không giặt sạch còn bị rách. Việc này khiến lý trí người phụ nữ trung niên hoàn toàn sụp đổ.

Sau khi kêu lên một tiếng sợ hãi, người phụ nữ trung niên quỳ sụp trên mặt đất, bụm mặt khóc lóc.

Tiếng người phụ nữ khóc thút thít rất lớn, rất gây chú ý.

Không gian phòng đơn rất nhỏ, cũng dễ làm người khác đồng cảm với tiếng khóc của bà.

Tiếng khóc lọt vào tai, vậy mà Đoạn Dịch cảm thấy buồn bã đau khổ từ nội tâm, như thể chính anh cũng từng gặp chuyện đau buồn tương tự.

Lắc đầu lấy lại bình tĩnh, Đoạn Dịch ép bản thân không nghe tiếng khóc kia nữa, sau đó nhìn về phía Tra Tùng Phi, định mở miệng

nhắc nhở cậu.

Nhưng mà Tra Tùng Phi đã tiến bộ lên rất nhiều. Lúc Đoạn Dịch nhìn về phía cậu thì phát hiện cậu đã lấy mấy cái nút bịt tai mang từ khách sạn ở khu nghỉ ngơi trong ba lô ra.

Nhét nút bịt tai vào tai, Tra Tùng Phi mỉm cười ra dấu cho Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch tạm thời yên tâm, bất giác cười theo.

Đoạn Dịch bỏ quyển nhật ký trong tay xuống, đứng dậy đi đến trước kệ đồ, xem đồng hồ.

Thời gian hiện tại là 9 giờ 52 phút.

Đủ loại manh mối đều ám chỉ, 10 giờ là mốc thời gian quan trọng.

Mà hiện tại cách 10 giờ, chỉ còn 8 phút.

Đầu óc Đoạn Dịch xoay chuyển, nói với Minh Thiên: "Tiểu Thiên, em tiếp tục tìm manh mối ở đây, thuận tiện giúp Trà Trà an ủi NPC một chút. Anh ra ngoài xem thử."

Nói xong, Đoạn Dịch rời khỏi phòng đơn, rời khỏi khoang xe, về khoang xe số 2 lúc đầu bọn họ lên tàu.

Đoạn Dịch chạy về để xem đồng hồ trên tàu.

... Đồng hồ ở khoang xe số 2 hiện giờ là 2 giờ 40 phút.

Có được đáp án mình muốn biết, Đoạn Dịch định trở lại căn phòng 3-1.

Chẳng qua trước khi rời đi, anh bị Vân Hạo ngăn lại.

Vân Hạo hỏi: "Tình huống bên kia sao rồi, tôi theo anh xem được không?"

"Được." Đoạn Dịch nói, "Những người khác đâu?"

"Mấy người Ổ Quân Lan đều tới chỗ khoang điều khiển thăm dò rồi, xem có thể tìm hiểu tình hình về đoàn tàu này không. Tôi ở lại chờ mấy anh. Đúng rồi..."

Quay đầu lại nhìn thoáng qua khoang xe phía sau, Vân Hạo nhỏ giọng bên tai Đoạn Dịch: "Người chơi số 10 cứ quái quái thế nào ấy. Không thể miêu tả được. Nói chung làm người khác rất không thoải mái."

Lời nói Vân Hạo cũng là cảm giác của Đoạn Dịch cho tới giờ.

Từ trạm xe buýt đến khi lên đoàn tàu đường dài, theo lý anh cũng đã đối mặt với người chơi số 10 rất nhiều lần.

Nhưng mỗi lần anh nhớ lại khuôn mặt của người chơi số 10, trong đầu lại không có nổi một hình ảnh cụ thể nào.

Đây là một cảm giác rất thần kỳ... Kiểu như mình biết có một người như thế tồn tại, bản thân cũng đã gặp người nọ, bây giờ người nọ đang ngồi cách đó không xa, bản thân có thể thấy người nọ bất cứ lúc nào, nhưng lại không thể nhớ nổi gương mặt người nọ.

Đoạn Dịch không nhịn được lại nhìn thoáng qua người chơi số 10.

Người nọ đang ngồi trên một hàng ghế, hai mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Đoạn Dịch không biết ngoài cửa sổ có cái gì đẹp, bởi vì giờ này bên ngoài gần như đen ngòm.

Người nọ vẫn chừa một cái gáy. Mặc dù chỉ nhìn bóng lưng người nọ, Đoạn Dịch vẫn cảm giác được trên người hắn ta tỏa khí thế lành lạnh quái lạ.

Tạm thời Đoạn Dịch không có thời gian để nghĩ về người chơi số 10. Anh vừa giải thích chuyện đã xảy ra trong phòng 3-1 cho Vân Hạo, vừa dẫn hắn ta tới khoang xe số 3.

Hai người nhanh chóng tới căn phòng số 3-1 nơi xảy ra sự kiện kỳ

dị.

Vào cửa, nghe Đoạn Dịch nói xong, Vân Hạo không khỏi hỏi: "Vậy là rất có thể thời gian trong phòng này khác với bên ngoài? Trong phòng là một thời không... độc lập?"

Đoạn Dịch chỉ nói: "Có lẽ vậy. Tóm lại mọi thứ trong phòng này đều rất kỳ quái."

Sau khi vào phòng, đầu tiên Đoạn Dịch nhìn về phía người phụ nữ trung niên.

Bà vẫn đang quỳ khóc trên mặt đất, nhưng tiếng khóc đã nhỏ đi rất nhiều.

Việc này không chứng tỏ bà đã bớt đau khổ, chỉ là bà mất sức mà thôi. Vì sự đau khổ nhiễm cho người khác thông qua tiếng khóc vẫn không giảm chút nào.

Đoạn Dịch liếc nhìn Vân Hạo, sắc mặt hắn ta trắng bệch, lập tức bịt kín lỗ tai. Sau một lúc lâu hắn ta mới miễn cưỡng khôi phục tự nhiên.

"Tiếng khóc này... Làm tôi có cảm giác như mình vừa mất con gái. Nhưng tôi không có con." Vân Hạo nghĩ mà sợ, nói, "Đúng là quái lạ."

Lúc này, đồng hồ trên kệ hiển thị thời gian là 9 giờ 56 phút.

Đoạn Dịch đến trước kệ để đồ nhìn đồng hồ, hỏi Minh Thiên: "Có phát hiện gì không?"

Khẽ gật đầu với Đoạn Dịch, Minh Thiên đặt ba thứ lên bàn trà, lần lượt là: Tranh thêu chữ thập, nhật ký, cuốn lịch; mấy món này vừa rồi Đoạn Dịch đều đã xem qua, toàn bộ đều có liên quan tới con số "mười".

Theo sau là hai món đồ: Thẻ căn cước công dân và thẻ nhân viên.

Trên hai món đồ đều có ảnh chụp của người phụ nữ trung niên, có

thể nhìn ra đều là đồ cá nhân của bà.

Nhưng con số trên hai món đồ này cũng kỳ lạ.

Số căn cước công dân là: 101010101010101010.

Số thẻ nhân viên là: 101010.

Minh Thiên mở miệng nói: "Họ tên rất bình thường, sống tại Hoài Thành, chức vụ là nhân viên vệ sinh."

"Nghĩa là... Khoang xe này, rất có thể là không gian hư ảo nào đó?" Đoạn Dịch không khỏi nói, "Bởi vì những thứ này không thể suy đoán theo lẽ thường... Thời gian bất thường, vòi nước chảy ra máu, con số 10 xuất hiện nhiều lần..."

"Xem này! Thẻ căn cước và thẻ nhân viên đang chuyển sang màu đỏ!" là giọng Vân Hạo.

Đoạn Dịch lập tức cúi đầu nhìn bàn trà, trước đó không lâu Đoạn Dịch đã trơ mắt nhìn khăn quàng cổ đổi màu, bây giờ đến lượt hai món đồ nhỏ này... Không biết máu từ ở đâu ra nhuốm đỏ hai món đồ này từng chút một, dần dần biến chúng thành màu thuần đỏ.

Nhưng bình trà và các vật khác nằm trên bàn trà lại không bị ảnh hưởng.

Để xác nhận, Đoạn Dịch cầm lấy quyển nhật ký mở ra, không có trang nhật ký nào bị dính một giọt máu.

Minh Thiên mở miệng nói: "Đây là tất cả các manh mối, hẳn là không còn sót thứ gì."

Vân Hạo hơi nhíu mày. "Thế này... là sao?"

"Thời gian... Thời gian sắp tới 10 giờ." Là giọng của Tra Tùng Phi.

Người phụ nữ vẫn cứ khóc mãi, không làm ra bất kỳ hành động gì khác. Vậy nên vừa nãy cậu tạm thời cách ra một chút, bước qua bên cạnh đến gần kệ đồ xem đồng hồ.

Thở ra một hơi, Đoạn Dịch lui về phía sau một bước, mở cửa phòng ra, phòng ngừa đúng 10 giờ trong phòng sẽ đột ngột xuất hiện tình huống nguy hiểm, khiến bọn họ không thể rời khỏi phòng.

Sau khi mở cửa, bốn người chơi sóng vai đứng tụm lại một chỗ, đồng thời nhìn về phía người phụ nữ đang quỳ trước bồn rửa tay, lẳng lặng chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

"Tích tách, tích tách, tích tách..."

Kim giây chuyển động, một tiếng "đinh" vang lên, đã đến 10 giờ đúng, chuyện quái lạ cũng xảy ra.

Từ khi vào trò chơi này, Đoạn Dịch từng trải qua đủ loại tình cảnh kỳ quái, theo lý đã trơ lì. Nhưng anh không thể không thừa nhận, cảnh xảy ra trước mắt là thứ kỳ quái nhất anh từng thấy.

Vừa điểm 10 giờ, người phụ nữ đứng dậy, sau đó hô lên một tiếng, phần bụng đột nhiên hóp lại.

Người phụ nữ không mập mặt nhưng dáng người hơi đầy đặn, cái bụng bia nhỏ vốn hơi phồng dưới lớp quần áo, lúc này đột ngột lõm xuống như bị đấm vào, toàn bộ phần bụng gần như bẹp thành bánh nhân thịt.

Sau khi phần bụng xẹp hoàn toàn thì đến lượt phần ngực.

Giống như có một cái máy gì đó đang đè bẹp nửa người trên của bà.

Người phụ nữ ngã xuống đất, cơ thể không ngừng tuôn máu, trong không khí khó tránh khỏi tràn ngập mùi máu tươi.

Không biết do chứng kiến cảnh tượng quá sốc gây ảo giác hay nguyên nhân gì khác, Đoạn Dịch cứ cảm thấy không khí biến thành màu máu.

... Không khí trong phòng như bị nhiễm đỏ!

"Ruột... Ruột bà ta đang chảy ra...!" Tra Tùng Phi hô lên.

Ruột của bà ta thật sự đang chảy ra.

Ngoại trừ ruột, còn có nội tạng màu nâu thẫm bị đè dẹp lép cũng đang chảy ra theo dòng máu, nằm be bét bên cạnh cơ thể chảy máu của bà ta.

Tử trạng của người phụ nữ quá thảm, dù là Đoạn Dịch cũng không khỏi đổ mồ hôi trán.

Máu chảy ra từ cơ thể người phụ nữ ngày càng nhiều, bãi máu nhanh chóng loang khắp mặt sàn, lượng máu không ngừng dâng lên, như thể máu chảy ra từ cơ thể người phụ nữ là bất tận.

Đoạn Dịch vươn tay định kéo Minh Thiên, Minh Thiên cũng đúng lúc vươn tay tới.

Hai người nắm tay lẫn nhau, quay đầu nhìn đối phương, đồng thanh kêu: "Rút!"

.

Rời khỏi căn phòng 3-1 đã bị máu bao phủ, trán cả bốn người đều phủ một lớp mồ hôi.

Cũng may ngoài hành lang không bị ảnh hưởng, vẫn còn đỡ.

Bốn người không vội di chuyển, đều dựa tường hành lang hồi phục một lát, rồi mới trở lại khoang xe số 2.

Bọn họ ngồi xuống ghế đợi, các người chơi còn lại lục tục trở lại.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm đi tới, giọng điệu đầy kinh ngạc thắc mắc: "Gặp chuyện gì rồi?"

Thở ra một hơi, Đoạn Dịch lắc đầu, tạm thời không nói gì.

Đoạn Dịch đứng lên, yên lặng nhìn Phương Đông Vũ, Hứa Nhược

Phàm, Bạch Lập Huy, và người chơi số 10 thần bí.

Sau một lúc lâu, anh nghiêm túc mở miệng: "Hẳn là mọi người đều cảm giác được, tình huống hiện tại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Phó bản cái gì cũng không biết, nơi nơi ẩn giấu nguy hiểm. Nếu mọi người vẫn còn đấu đá lẫn nhau, cuối cùng tất cả mọi người sẽ chết hết. Người thiết kế trò chơi muốn chúng ta chém giết lẫn nhau. Nhưng tôi nghĩ rằng, cách qua màn thật sự của trò chơi ngược lại là mọi người cần hợp tác với nhau. Vậy nên tôi đề nghị..."

Tạm dừng một lát, Đoạn Dịch tiếp tục nói: "Bây giờ chưa ai rút bài thân phận. Đúng lúc, tôi cảm thấy mọi người không cần thiết phải rút thẻ thân phận. Người sói mỗi đêm không cắn người, người tốt mỗi ngày không vote, chúng ta không để bất cứ ai vào nhà giam. Mọi người cùng nhau qua màn, hợp tác cùng thắng."

Hợp tác cùng thắng, Đoạn Dịch đã đề nghị từ đầu trò chơi.

Lúc ấy anh biết lời đề nghị này không thể nào được chấp nhận. Nhưng anh vẫn muốn thử một lần. Ít nhất anh có thể thông qua vẻ mặt của người chơi, hiểu thêm về bọn họ.

Về sau Đoạn Dịch không đề nghị lại chuyện này... Cho tới bây giờ.

Cố gắng vượt qua nhiều phó bản, trải qua vô số sinh tử, Đoạn Dịch lại lần nữa đối mặt với mọi người, trịnh trọng đưa ra lời đề nghị này.

Hoàn toàn không giống lần đầu tiên đề nghị để thử tâm lý, lần này Đoạn Dịch thật sự hy vọng mọi người có thể cùng nhau hợp tác.

Dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn mọi người xung quanh, Đoạn Dịch nói: "Nếu đồng ý thì đưa thiết bị cho Minh Thiên, để em ấy giữ. Tôi trước."

Nói xong, Đoạn Dịch giao thiết bị của mình cho Minh Thiên.

Tay trái Minh Thiên cầm một túi đen, hắn nhận lấy thiết bị của Đoạn Dịch, bỏ vào túi.

Người đầu tiên đồng ý lời đề nghị của Đoạn Dịch là Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm.

Đi đến gần Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan giao thiết bị của mình cho Minh Thiên đứng cạnh anh, nói: "Hổ thẹn, lần đầu tiên anh đề nghị tôi đã không nói gì. Lúc ấy tôi quá do dự, sợ hãi. May là tôi còn cơ hội cứu vãn."

Đoạn Dịch nhìn cô, thành khẩn nói: "Cảm ơn cô. Cả chặng đường này đều cảm ơn cô."

"Hừ... Tính tôi nữa."

Người nói là Khang Hàm Âm, thoạt nhìn vẫn có chút hung dữ không thân thiện với người khác, đặc biệt là lúc đối mặt với Bành Trình. Nhưng lúc này cô thật lòng mỉm cười, giao thiết bị cho Minh Thiên.

Tiếp theo là bốn người Vân Hạo, Bạch Tư Niên, Tra Tùng Phi, Bành Trình.

Ba người đầu không nói gì dư thừa, nhưng Bành Trình lại rất lưu luyến nhìn thiết bị thêm vài lần, còn hôn nó một cái, mới quyến luyến giao nó ra.

Sau bốn người bọn họ, người tiếp theo giao thiết bị là Doãn Oánh Oánh.

Cuối cùng chỉ còn người thần bí số 10, Phương Đông Vũ, Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy vẫn chưa có động tĩnh gì.

Phương Đông Vũ cầm thiết bị của mình, tạm thời không có bất kì động tác nào.

Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy liếc nhau, đứng lên đi tới chỗ Đoạn Dịch, nhưng không tới hai bước lại song song ngồi xuống, không biết đang băn khoăn cái gì.

Thoáng thấy động tác của họ, Đoạn Dịch chỉ nói: "Không vội. Bây

giờ cách 10 giờ tối vẫn còn một khoảng thời gian. Mọi người có thể nghĩ lại. Thật ra tôi hy vọng có thể dùng khoảng thời gian này để nói chuyện với từng người một."

Nói xong, Đoạn Dịch nhìn về phía người chơi thần bí số 10.

Anh đi đến trước mặt người nọ. "Chào anh, mấy người bọn tôi đều quen biết nhau từ trước, mà trò chơi cần cho nhau sự tin tưởng. Vậy nên tôi mong anh nghe tôi giới thiệu một chút về mọi người. Đương nhiên, anh cũng có thể giới thiệu về bản thân."

"Người đã đi đến đây đều là người thông minh, mà đã là người thông minh chắc chắn lý giải ý nghĩ thật sự về trò chơi này. Mục tiêu nguyên bản của mọi người là giống nhau, nhưng bị ép chơi Ma Sói chia phe đối lập. Chúng ta có thể loại bỏ sự đối lập này. Đề nghị vừa rồi..."

Đoạn Dịch còn chưa nói xong, người nọ đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Trong chớp mắt ấy, Đoạn Dịch khó có thể hình dung được cảm giác của bản thân.

Bởi vì anh cảm thấy lạnh sống lưng. Anh như bị con dã thú tàn bạo nhất, con quái vật đáng sợ nhất nhìn chăm chú. Là ánh mắt khiến người ta cảm thấy rét lạnh từ tận xương cốt.

... Dạng người gì sẽ có ánh mắt như thế?

Người nọ nhìn Đoạn Dịch một cái, rồi quay đầu tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

Lời sau đó của hắn ta cũng khiến Đoạn Dịch cực kỳ ngoài ý muốn: "Không cần giới thiệu, cũng không cần nói lời dư thừa. Tôi đồng ý đề nghị của cậu. Ngoài ra, để tránh sau này xảy ra nhiều chuyện, không cần giao thiết bị cho tên NPC kia."

Hắn ta nâng tay, ngón tay gập vào gõ cửa kính, sau đó đẩy mở cửa sổ.

Cuối cùng người đàn ông thần bí làm một hành động khiến người khác hết hồn... Trực tiếp ném thiết bị của mình ra ngoài cửa sổ!

Mặc kệ những ánh mắt kinh ngạc, người đàn ông thần bí đóng cửa sổ, nhắm hai mắt lại. "Tôi muốn nghỉ ngơi. Mấy người cứ tùy ý. Đừng quấy rầy tôi."

.

Mười phút sau.

Nhóm Ổ Quân Lan đi nấu cơm, những người chơi còn lại ngồi ghế nghỉ ngơi.

Đoạn Dịch suy nghĩ nên tìm Phương Đông Vũ và hai người Hứa – Bạch nói chuyện xem sao.

Lúc anh đang suy ngẫm phương án đàm phán, anh đột nhiên ngây ngẩn.

Không chỉ một mình anh ngẩn ra, những người khác cũng ngẩn cả ra.

... Bởi vì âm thanh "Tích tắc" lại vang lên.

Đoạn Dịch đứng bật dậy, nay nắm thành quyền, đi đến trước ngăn tủ quen thuộc.

Giơ tay kéo ngăn tủ ra, anh thấy cái nút trên trên bảng điều khiển chớp tắt ánh đỏ.

... Vẫn là phòng số 3-1.

Vị khách ở phòng số 3-1 lại gọi phục vụ đoàn tàu.

"Tích tắc, tích tắc..."

Âm thanh báo hiệu liên tục vang lên từ loa.

Đoạn Dịch quay đầu lại cùng Minh Thiên nhìn nhau, ấn nút này

xuống.

Bên kia loa truyền đến tạp âm.

Sau một đoạn tạp âm ngắn ngủi, giọng nói của một người phụ nữ trung niên vang lên.

"Làm phiền mang cho tôi một ly cà phê..."

... Người phụ nữ trung niên chết một cách cổ quái đã sống lại?

Đoạn Dịch và Minh Thiên liếc nhau, trong mắt hai người đều có chút kinh nghi.

Sau đó hai người bọn họ dẫn đầu đi đến khoang xe số 3.

Vừa rồi Tra Tùng Phi, Vân Hạo cũng thấy thảm trạng của người phụ nữ, hiển nhiên cũng cực kỳ tò mò bà ta đã xảy ra chuyện gì, vậy nên cũng đi theo sau.

Ổ Quân Lan nghĩ đến gì đó, nhắc nhở bọn họ một câu: "Mọi người từ từ, cà phê!"

Ổ Quân Lan vừa dứt lời, Khang Hàm Âm đã đi đến trước bàn pha cà phê. "Chờ tôi một lát, xong ngay."

Nghe vậy, Doãn Oánh Oánh chạy tới. "Em cũng muốn đi xem."

Đợi pha xong cà phê, bảy người cùng băng qua hành lang, đến trước cửa phòng số 3-1.

Khẽ gõ cửa, Đoạn Dịch nói: "Chào cô, cà phê của cô đây."

Một lát sau, người phụ nữ trung niên mở cửa, cười hỏi: "Có muốn vào trong ngồi một lát không?"

Lướt qua bà ta, Đoạn Dịch nhìn thoáng qua đằng sau.

Bãi máu biến mất, mùi máu tươi cũng biến mất...

Tất cả mọi thứ trở lại như cũ.

Đoạn Dịch không vào luôn mà hỏi một câu: "Xin hỏi bây giờ là mấy giờ rồi?"

Người phụ nữ trung niên cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó nói: "9 giờ 43 phút tối."

9 giờ 43 phút?

Sao lại thế này? Chẳng lẽ thời gian trong phòng 3-1 bị lặp lại?

Trong đầu lướt qua vài suy đoán, Đoạn Dịch nói với người phụ nữ: "Chúng tôi rất nguyện ý vào trong tâm sự với cô. Nhưng cô có thể chờ chúng tôi một chút không?"

"Được thôi. Có gì các cậu gõ cửa nhé." Người phụ nữ nhận lấy cà phê, mỉm cười đóng cửa lại.

Sau khi bà đóng cửa lại, Đoạn Dịch giải thích ngắn gọn mọi chuyện đã xảy ra trong phòng cho mấy cô gái Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan nghe xong khẽ gật đầu: "Tôi biết rồi. Để bọn tôi vào xem có xảy ra chuyện giống như thế không. Bọn tôi cũng sẽ tra xét các manh mối khác."

- --

Chương 167

Vì nhóm Đoạn Dịch đã trải nghiệm cốt truyện phòng 3-1 một lần, nên lần thăm dò này giao cho ba người Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Doãn Oánh Oánh.

Trước khi các cô gõ cửa vào phòng, Đoạn Dịch nhắc nhở dáng vẻ của người phụ nữ trung niên về sau sẽ không được đẹp mắt. Chờ các cô chuẩn bị tâm lý xong xuôi, Đoạn Dịch mới trở lại khoang xe số 2.

Đoạn Dịch suy đoán, có khả năng cốt truyện nhóm Ổ Quân Lan gặp sẽ giống hệt mìnhđã gặp. Nếu mọi thứ thuận lợi, các cô sẽ trở lại khoang xe số 2 sau 15 phút nữa.

Đoạn Dịch rất muốn tận dụng 15 phút này để tìm mấy người chơi vẫn chưa giao thiết bị, tâm sự một chút.

Anh nhìn về phía Phương Đông Vũ, vừa lúc Phương Đông Vũ cũng đi tới, chủ động nói: "Nói chuyện chứ?"

Cứ thế, một lát sau, Đoạn Dịch và Minh Thiên cùng Phương Đông Vũ vào phòng số 1 khoang số 7.

Đóng cửa lại, Đoạn Dịch mở miệng nói Phương Đông Vũ: "Trong ba người không giao thiết bị, cô là người đầu tiên tới tìm tôi, vì cô thông minh hơn hai người kia một chút. Cô đã nhận ra, khi chỉ còn ba người không giao thiết bị, nghĩa là ba người không phối hợp với kế hoạch của tôi."

Tổng cộng có 12 người chơi, 9 người đã tham gia kế hoạch của Đoạn Dịch, còn 3 người.

Trong tình huống cực đoan nhất, cả 3 người đều là sói.

Không nói đến việc Đoạn Dịch gom hết các thiết bị giao cho Minh Thiên thao tác, ngay cả không thao tác gì, 3 người sẽ không nghe được tiếng thảo luận nào. Kể cả nhắm mắt cắn bừa, vận may bùng

nổ, liên tục cắn trúng ba chức năng hoặc ba dân thường, bọn họ vẫn không thắng được.

Bởi vì chỉ cần bọn họ dám cắn người, người tốt sẽ lập tức vote. Khỏi cần nghe biện hộ, cứ trực tiếp đóng gói đưa cả ba người vào tù là được.

Đến lúc đó, trò chơi vẫn chưa kết thúc, vậy thì chỉ còn cách dựa vào phương pháp của Đoạn Dịch mà thôi.

Bởi vậy, theo góc nhìn của Phương Đông Vũ, nếu buổi tối cô rút được bài người tốt, cần qua màn theo cách thường quy, đương nhiên là càng nhiều người cùng thăm dò càng tốt, cô cũng sẽ phối hợp với kế hoạch của Đoạn Dịch.

Nếu là người sói, nhiều nhất chỉ có hai đồng đội sói, còn có thể chịu thua giảng hòa cùng Đoạn Dịch, giao thiết bị ra. Cô sẽ không thể kiên trì đến cuối, đó là điều tất yếu.

"Đúng vậy, chính xác. Thế nên tôi giao thiết bị cho anh." Phương Đông Vũ đưa thiết bị cho Minh Thiên, nhìn về phía Đoạn Dịch, "Anh đúng là rất lợi hại. Tôi không ngờ... Cả Vân Hạo và Bạch Tư Niên đều tin anh. Không ngờ anh lại có thể kéo được nhiều người như vậy về phe mình. Trong trò chơi này, làm được như thế không dễ dàng gì."

Đoạn Dịch trầm mặc một lát, nói: "Thật ra cô có thể chờ đến 10 giờ rút bài thân phận rồi mới giao thiết bị. Như vậy lỡ rút được bài sói, cô có thể giả vờ hợp tác với bọn tôi. Một khi về sau phó bản xuất hiện nguy hiểm lớn, ngay cả khi không dùng thiết bị, cô có thể lợi dụng phó bản để trở mình. Lỡ may tất cả người tốt chết hết thì sao? Một người sói là cô sẽ tự động qua màn."

Nghe Đoạn Dịch nói, Phương Đông Vũ cười. "Tôi nghĩ... Có lẽ số 11 và số 12 cũng nghĩ như vậy nhỉ. Nếu ý tưởng của tôi giống bọn họ, thật sự làm như lời anh nói, tôi đoán... Anh tuyệt đối sẽ không tin tôi. Đến lúc đó, đêm nay tôi sẽ bị ném thẳng vào nhà giam. Còn hai bọn họ..."

"Tương tự, nếu bọn họ không giao thiết bị trước 10 giờ, đêm nay

và đêm mai, họ sẽ bị loại bỏ. Tôi giao thiết bị ra, ít nhất anh phải hứa với tôi... Hai ngươi không tham gia kia sẽ bị loại. Không hợp tác, vậy thì vào tù, đúng không?"

Lời Phương Đông Vũ nói đúng là dự định của Đoạn Dịch.

Thiết bị phải dùng vân tay để mở, Minh Thiên không thể thao tác, nhưng Minh Thiên có thể trả thiết bị cho Đoạn Dịch, để anh sử dụng kỹ năng.

Ngoài ra, Đoạn Dịch tin tưởng đồng đội mình, dù chỉ là ba người Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Tra Tùng Phi cũng quá đủ.

Minh Thiên tạm thời giao thiết bị cho bốn người, đủ để bọn họ vote, đưa từng người không giao thiết bị vào tù.

Kế hoạch của Đoạn Dịch là, tâm sự với ba người không giao thiết bị trước 10 giờ. Coi như là cho họ cơ hội cuối cùng.

Nếu bọn họ vẫn không chịu tham gia, vậy Đoạn Dịch sẽ không tốn miệng lưỡi nữa, trực tiếp loại bọn họ.

Hiện tại Phương Đông Vũ giao thiết bị ra, là vì cô đủ thông minh, biết rõ tình hình.

Cô không thể không tham gia kế hoạch của Đoạn Dịch. Cần gì vào tù để bản thân lâm vào thế bị động?

Cô chỉ có thể giao thiết bị.

Không thể không cảm thán cô bé này quá thông minh, đồng thời Đoạn Dịch cũng không thể nhìn thấu được đằng sau lòng dạ đầy thủ đoạn, rốt cuộc cô là người như thế nào.

Nhìn về phía Phương Đông Vũ, Đoạn Dịch gật đầu, xem như hứa với cô.

Cô đã giao thiết bị. Tuy xuất phát từ cân nhắc lợi hại, nhưng vẫn chưa rút bài thân phận, xem như có tin tưởng Đoạn Dịch.

Bởi vậy Đoạn Dịch cũng đưa ra hứa hẹn... Anh sẽ loại trừ những đồng đội không hợp tác.

Gật đầu xong, Đoạn Dịch thấy Phương Đông Vũ muốn nói lại thôi.

Đoạn Dịch liền nói: "Có gì muốn nói thì cứ việc nói với tôi."

Phương Đông Vũ tỏ vẻ thành khẩn: "Mặc kệ anh có tin hay không tôi cũng phải nói, thật ra tôi tin anh. Con người anh gan dạ sáng suốt, vũ lực trí tuệ có đủ khiến đồng đội tin tưởng. Trong đội này, anh là người dẫn đầu rất tốt. Lúc trước sở dĩ tôi không đồng ý hợp tác cộng thắng với anh, không phải vì không tin anh, mà là không tin những người khác. Tôi không tin những người khác chịu tin tưởng anh không chút khúc mắc. Lời..."

Bật cười, Phương Đông Vũ nói: "Lời tôi nói hơi vòng vo, nhưng chắc là anh hiểu. Tôi thực sự không ngờ mọi người đều... Nếu thật sự có thể qua màn dựa theo phương pháp của anh, tôi đây rất cảm ơn. Cảm ơn anh, Đoạn Dịch."

Nghe Phương Đông Vũ nói, Đoạn Dịch có chút cảm khái.

Anh nhíu mày nhìn cô gái nhỏ gầy trước mặt vài lần.

Phương Đông Vũ khẽ gật đầu với anh, không nhiều lời nữa, đứng dậy rời đi.

.

Sau khi Phương Đông Vũ rời phòng không lâu, Đoạn Dịch và Minh Thiên về khoang xe số 2.

Những người chưa giao thiết bị chỉ còn Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy.

Hai người hoàn toàn không đủ ảnh hưởng tình hình chung.

Vậy nên Đoạn Dịch không còn bận tâm đến Ma Sói, chuẩn bị đặt tất cả sự chú ý vào cốt truyện phó bản chứa đầy "không biết".

Đoạn Dịch nhìn đồng hồ, gần 15 phút rồi.

Ngồi xuống ghế, anh đợi thêm một lát, khoang xe số 3 bên cạnh có tiếng động... Là nhóm các cô gái Ổ Quân Lan đi ra.

Ba cô lấy tốc độ cực nhanh trở lại khoang xe số 2. Nháy mắt vừa mới tiến vào, các cô đều không chịu nổi, chân mềm nhũn ngồi sụp xuống trên hành lang.

"Ôi vãi Tiểu Lan sao thế? Chị không sao chứ Tiểu Lan! Mặt đất lạnh lắm, đừng ngồi đó! Để tôi đỡ chị lên ghế ngồi..."

Bành Trình vừa kêu to vừa chạy tới chỗ Ổ Quân Lan, chẳng qua chưa nói xong đã bị Khang Hàm Âm trừng một cái, làm hắn không dám động nữa.

Đoạn Dịch đỡ các cô dậy, hỏi các cô đã thấy những gì.

Lúc này Bành Trình mới tinh ý, nhanh chóng bưng ba ly nước tới.

Các cô uống nước, thở hổn hển vài hơi, qua một lúc lâu mới bình tĩnh một chút.

Ổ Quân Lan nói với Đoạn Dịch: "Những gì bọn tôi trải qua, gần như không khác một chữ anh đã kể. Trước khi đi tôi có nấu cơm... Giờ không ăn vô. Hình ảnh bà ấy chết, quả thực... quả thực là..."

Hình ảnh ấy quá mức kinh khủng rất khó tiếp thu. Bây giờ nhớ lại, sắc mặt Ổ Quân Lan trắng bệch.

Điều chỉnh lại hơi thở, cô nói tiếp: "Những gì bọn tôi trải qua hơi khác bên anh. Khi máu loãng tràn ra, bọn tôi liền chạy ra ngoài, nhưng sau khi đóng cửa rồi mở cửa ra, tình huống có biến hóa..."

Nửa người trên người phụ nữ trung niên bị dẹp xuống, nội tạng chảy ra cùng máu, màu máu dần nhiễm đỏ toàn bộ không gian. Trước khi máu đụng tới mũi chân, mấy cô gái Ổ Quân Lan rời khỏi phòng, dứt khoát đóng cửa lại.

Nhưng trước khi rời đi, Ổ Quân Lan muốn nhìn kỹ người phụ nữ,

nhịn không được mở cửa nhìn thoáng qua.

Chính vào lúc này, cô phát hiện một chi tiết mà nhóm Đoạn Dịch chưa gặp qua.

... Sau khi máu phủ kín toàn bộ không gian, chúng bắt đầu ngưng tụ thành một con số lơ lửng giữa không trung.

Nghe đến đó, Đoạn Dịch hỏi: "Đừng nói lại là số 10?"

Ổ Quân Lan lắc đầu: "Không, là số 9."

Đoạn Dịch lại hỏi: "Ngoại trừ số 9, các manh mối khác trong phòng vẫn là số 10?"

"Đúng vậy." Ổ Quân Lan nói, "Mấy thứ khác vẫn là số 10."

Các con số trong phòng vẫn là số "10".

Mà sau khi Ổ Quân Lan đóng mở cửa, lại nhìn thấy máu ngưng tụ thành con số 9.

Đoạn Dịch đoán được gì đó, nhưng chưa thể xác định, vậy nên nói: "Xem ra người phụ nữ trung niên bị kẹt trong khoảng thời gian từ 9 giờ 40 phút đến 10 giờ. Khoảng thời gian 20 phút và bà ấy rơi vào vòng lặp tuần hoàn. Ngoài ra, tôi nhớ là tôi đã đụng tay vào không ít đồ đạc dính máu trong phòng..."

Nghe Đoạn Dịch nói tới đây, Khang Hàm Âm bổ sung: "Tôi có dẫm vào máu, nhưng ra ngoài không thấy đế giày dính máu."

"Đúng vậy, máu trên tay tôi cũng biến mất. Thế nên tôi cho rằng căn phòng chỉ là không gian ảo."

"Không gian không chân thật, thời gian lặp lại... Chiếc váy của bà ấy bị dính cà phê, không thể giặt sạch, cuối cùng chết thảm, xảy ra một lần rồi lại một lần. Chờ nó xảy ra một lần nữa, chúng ta hãy quan sát con số máu, có khả năng sẽ hiểu rốt cuộc chuyện là như thế nào."

.

Chờ khoảng nửa tiếng, ngoại trừ ba cô gái, hầu hết các người chơi khác đã ăn tối, âm thanh "Tích tắc" cuối cùng cũng vang lên.

Lúc này người tới trước bảng điều khiển là Bạch Tư Niên.

Đoạn Dịch nhìn cậu ta mở cửa tủ, mắt nhìn cái nút màu đỏ trên bảng điều khiển, sau đó nghe cậu ta nói: "Vẫn là 3-1. Lần này để tôi thử xem."

Bạch Tư Niên ấn nút đỏ, loa phát ra giọng của người phụ nữ trung niên kia.

Bà ấy vẫn muốn mọi người mang cho mình một ly cà phê.

Lần này người đi giao cà phê đổi thành Bạch Tư Niên, Bành Trình và Phương Đông Vũ.

Trước khi bọn họ đến khoang xe số 3, Đoạn Dịch nhắc nhở Bành Trình hai câu về thảm trạng của người phụ nữ.

Bành Trình dõng dạc tỏ vẻ: "Thiên táng tôi còn thấy qua, còn sợ cái này à?"

Đoạn Dịch không nói gì, chỉ vỗ vai hắn ta.

Bành Trình nghiêm túc gật đầu với anh: "Tin tôi, anh Đoạn."

Nhưng Bành Trình không hổ là Bành Trình.

Phát ngôn rất hùng hồn, 15 phút sau khóc lóc chạy về.

"Đm... Không cho người ta chuẩn bị tâm lý một chút hả... Đm đm, cái quái gì thế tại sao lại như vậy..." Bành Trình khóc lóc chạy tới chỗ Đoạn Dịch, suýt tặng anh một cái ôm gấu bự... Thì bị Minh Thiên đột ngột chặn lại. Vậy nên Bành Trình đành đặt mông ngồi dưới đất khóc hu hu.

Ho nhẹ một tiếng, Đoạn Dịch khẽ vỗ vai hắn, sau đó nghiêm túc

nhìn về phía Bạch Tư Niên. "Thế nào?"

Bạch Tư Niên nói: "Cốt truyện và manh mối bọn tôi thấy không khác mấy lời anh miêu tả. Cuối cùng sau khi bọn tôi ra ngoài rồi mở cửa, máu trong không gian quả thật tụ lại thành một con số. Nhưng lần này không phải 10, cũng không phải 9, mà là 8."

"10, 9, 8... Con số máu xuất hiện mỗi khi cốt truyện kết thúc, tương đương với báo hiệu cốt truyện bắt đầu lại. Cái này giống như..."

Đoạn Dịch nói tới đây, Bạch Tư Niên cùng anh đồng thanh: "Đếm ngược!"

"Ừm." Đoạn Dịch lại nói, "Con số máu cuối cùng này rất có thể là nhắc nhở về thời gian. Người phụ nữ trung niên bị kẹt trong 20 phút, không ngừng lặp lại hành động trong khoảng thời gian này. Nhưng bà ấy sẽ không lặp vô hạn. Bà ấy chỉ có 10 cơ hội lặp lại."

"Như vậy... Nhiệm vụ của chúng ta là giải quyết vấn đề giúp bà ấy trước khi hết cơ hội. Hiện tại bà ấy đã lặp lại 3 lần. Nói cách khác, chúng ta còn 7 cơ hội nữa để tìm cách giải quyết vấn đề của bà ấy, đồng thời hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta."

Một lát sau, để tiện cho việc thảo luận, ba nhóm người chơi đã từng giao cà phê cho người phụ nữ trung niên ngồi túm tụm.

Bạch Tư Niên hỏi thẳng Đoạn Dịch: "Anh có ý tưởng gì không?"

Đoạn Dịch nghĩ một lát, hỏi Ổ Quân Lan: "Cô từng học y, cô nghĩ thế nào về tử trạng của người phụ nữ trung niên? Cơ thể bà ấy giống như... Bị vật gì đó đè dẹp lép. Là cái gì nhỉ?"

Ổ Quân Lan nhíu mày suy nghĩ sâu xa, Bành Trình bên cạnh cuối cùng cũng thở xong.

Hắn ta nói: "Còn có thể là cái gì chứ? Chắc chắn là sức mạnh quỷ thần! Bằng không thì sao cơ thể người có thể thành như thế được? Cơ thể tự dưng bẹp lép! Thề không thể tưởng tượng nổi!"

Suy nghĩ một lát, Ổ Quân Lan nói: "Toàn bộ nội tạng bị tổn hại, hơn nữa còn là tổn hại hoàn toàn, hình dạng nhìn như bị đè nặng quá mức. Nhưng tôi hơi khó tưởng tượng, nếu áp suất không khí không đột ngột thay đổi... Thì có thể biến người thành như thế được không..."

Minh Thiên cắt lời Ổ Quân Lan.

Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên. Hắn cũng đang lẳng lặng nhìn chằm chằm Đoạn Dịch.

Chỉ nghe Minh Thiên mở miệng nói: "Mọi người đều thấy trong phòng xảy ra rất nhiều hiện tượng lạ, đều xoay quanh hai chữ "trống rỗng". Khăn quàng cổ bị nhuộm máu, nhưng máu xuất hiện từ hư không, không biết bắt nguồn từ đâu, cũng không dính vào các vật dụng khác. Vậy nên trong không gian kia thật ra không có máu, thậm chí không có khăn quàng cổ, có chỉ hình ảnh "khăn quàng cổ nhuốm đỏ"."

"Thẻ căn cước công dân, thẻ nhân viên bị dính máu cũng tương tự. Chúng nó chỉ là hình ảnh tượng trưng. Suy tiếp theo hướng này, người phụ nữ trung niên cũng thế. Trong phòng không xuất hiện quỷ, áp suất không khí không đột ngột thay đổi hoặc vật thật gì khác khiến cơ thể bà ấy bị dẹp lép."

"Tôi đồng ý với cái nhìn của anh Tiểu Dịch, căn phòng là không gian giả thuyết. Hiện tại xem ra, rất có thể là không gian ý thức của người phụ nữ trung niên. Suy ra khăn quàng cổ, thẻ căn cước công dân, thẻ nhân viên bị nhuốm đỏ và cơ thể bị đè bẹp là những sự việc in dấu trong ý thức bà ấy. Đối ứng với hiện thực, chúng đã thật sự xảy ra."

Nghe Minh Thiên nói, Đoạn Dịch khẽ gật đầu. "Ừm. Tôi cũng nghĩ giống Tiểu Thiên. Như vậy có nghĩa là... một vụ thảm án."

Minh Thiên và Đoạn Dịch lần lượt nói xong, mấy người Ổ Quân Lan, Bạch Tư Niên, Vân Hạo dần hiểu rõ mọi chuyện. Vẻ mặt bọn họ trở nên nghiêm túc, lẫn chút đau thương.

Người duy nhất mặt ngơ ngác là Bành Trình. "Hả, là sao? Sao lại

biến thành thảm án?"

Minh Thiên nhìn về phía Bành Trình, nói: "Những gì xảy ra trong phòng 3-1 mà chúng ta đã thấy, là sự việc người phụ nữ đã từng trải qua ngoài đời thật. Trong không gian giả tưởng 3-1 không tồn tại thứ gì đè dẹp cơ thể bà ấy. Nhưng ngoài hiện thực thì có."

"Ngoài hiện thực tồn tại thứ như thế á?" Bành Trình kinh hãi, "Nếu không phải quỷ, thứ gì có thể..."

"Rất đơn giản. Không phải hiện tượng lạ, là tai nạn." Minh Thiên lời ít ý nhiều, "Vật nặng rơi xuống từ công trường trên cao, động đất làm sập tường, hoặc... Một sự cố thường thấy hơn trong sinh hoạt thường ngày, dẫn đến thảm trạng này là... tai nạn giao thông."

"Tai, tai nạn giao thông...?!" Lặp lại từ này, mặt mũi Bành Trình trắng bệch, "Á!!! Cậu nói là..."

Minh Thiên nói: "Không sai. Tôi có khuynh hướng cho rằng đây là sự cố do tai nạn giao thông, hơn nữa là tai nạn giao thông cực kỳ thảm. Nửa trên người phụ nữ trung niên không bị đè dẹp ngay, mà có trình tự trước sau, giống như... Lốp xe trước nghiền qua bụng, sau đó tới phần ngực, cuối cùng là cổ."

Nghe vậy, Bành Trình não bổ ra cảnh tượng đó, trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời.

Đoạn Dịch thở dài: "Tôi hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Minh Thiên. Tiếp tục suy đoán theo ý này. Mọi người còn nhớ chứ, các đồ vật bị dính máu gồm khăn quàng cổ, thẻ căn cước công dân, thẻ nhân viên. Đồ vật không bị dính máu có nhật ký và tranh thêu chữ thập. Có thể giải thích được nguyên do."

"Trong tình huống bình thường, không ai mang theo mấy món đồ như sổ nhật ký, tranh thêu chữ thập ra đường. Nhật ký được đặt ở phòng đọc sách hoặc phòng ngủ, tranh thêu chữ thập treo trên tường. Nhưng khăn quàng cổ là vật mang theo bên người. Suy ra lúc người phụ nữ gặp tai nạn giao thông, sổ nhật ký không dính máu vì nó không nằm trên người của người phụ nữ."

"Tiến thêm một bước, ba món đồ lần lượt bị dính máu cũng có trình tự. Thứ nhuộm máu đầu tiên là khăn quàng cổ, sau đó mới là thẻ căn cước công dân và thẻ nhân viên. Dựa vào logic rất dễ đoán ra. Bởi vì khăn quàng cổ nằm trên cổ người phụ nữ, lúc tai nạn xe giao thông xảy ra, cơ thể bị cán, khăn quàng cổ lập tức bị nhuốm máu."

"Thẻ căn cước công dân, thẻ nhân viên nằm trong túi xách, sau một lúc mới bị dính máu. Do vết thương của người phụ nữ nặng thêm, máu chảy ra nhiều, nhiều đến mức nhuộm đỏ toàn bộ túi xách, thẻ căn cước công dân và thẻ nhân viên mới bị dính máu."

Lần này, ngay cả người nói nhiều nhất là Bành Trình cũng im lặng một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Vậy... Mấy con số 10 là..."

Đoạn Dịch thở dài: "Tôi cảm thấy... Đó hẳn là chấp niệm trước khi bà ta chết."

Bành Trình nhíu mày: "Chấp niệm?"

Đoạn Dịch gật đầu: "Đúng, là chấp niệm. Bà ấy chạy đến trường con gái trước 10 giờ, đưa chiếc váy đẹp cho con gái. Tiếc là bà ấy không thể làm được, đến chết cũng không thể tha thứ cho bản thân."

.

"Mẹ, mẹ không thể mua chiếc váy kia cho con hả? Nhưng con rất muốn có nó. Các bạn học múa đều có váy mới xinh đẹp, có mỗi con không có."

"Xin lỗi, gần đây mẹ thật sự không có tiền. Lần sau mẹ mua cho con nhé?"

"Không được không được, mẹ không yêu con tí nào!"

Đại khái sau cuộc trò chuyện trên, sáng sớm con gái bà mở cửa một cái "rầm" rời nhà, một mình tới trường học.

Con gái rời nhà, bỏ lại người mẹ thương tâm.

Tâm tình của người mẹ nhất định rất áy náy, rất tự trách... Tại sao một cái váy bà cũng không thể mua nổi? Con gái nhỏ tuổi, không hiểu kiếm tiền vất vả là chuyện bình thường. Cô bé thấy bạn học đều có váy mới mà mình không có, đương nhiên cảm thấy bản thân thiệt thòi...

Người mẹ nói cho cùng không muốn con gái mình thất vọng, vậy nên sau khi con gái rời nhà, bà bắt đầu nghĩ cách kiếm tiền.

Có lẽ bà đã bán một ít vật dụng trong nhà, vài món trang sức quý giá... Cuối cùng miễn cưỡng gom đủ tiền, mua được một chiếc váy.

Bận kiếm tiền mất nguyên một ngày trời, đến lúc mua được váy đã gần 10 giờ tối.

Lúc ấy trong lòng người mẹ vẫn rất vui vẻ... Vẫn còn kịp! Bà vẫn kịp chạy đến trường học đưa váy cho con gái trước 10 giờ, để con bé được mặc váy mới, múa một điệu đẹp nhất.

Người mẹ rất vui, tới cổng trường lúc 9 giờ 40 phút.

Bà không quên con gái thích uống cà phê. Trong những dịp biểu diễn, cô bé thường uống một ly cà phê để lên tinh thần. Vì thế trước khi vào cổng trường, người mẹ ghé tiệm cà phê bên cạnh mua một ly cà phê cho con gái.

Sợ cà phê bị nguội, người mẹ chuẩn bị sẵn bình giữ ấm.

Mua được cà phê, bà rót cà phê vào bình giữ ấm.

Nhưng việc ngoài ý muốn lại xảy ra.

Có lẽ do mệt nhọc nguyên một ngày nên người mẹ bị tụt huyết áp, choáng váng đến mức run tay; cũng có thể do bà vô tình đụng phải ai đó...

Tóm lại, ly cà phê trong tay bị đổ, làm dơ chiếc váy bà đã chuẩn bị cho con gái.

Làm sao bây giờ? Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi...

10 giờ, con gái sắp bắt đầu biểu diễn!

Người mẹ gấp gáp chạy vội ra khỏi tiệm cà phê.

Bà nhớ phía đối diện tiệm cà phê có một tiệm giặt là quần áo.

Sẽ kịp, chỉ cần bà cầm váy sang đó nhờ nhân viên cửa hàng giặt giúp, mọi chuyện vẫn còn kịp. Dù sao vết bẩn cũng rất nhỏ, rất dễ xử lí, sẽ không mất bao nhiêu thời gian!

Lúc ấy, trời đang mưa.

Vậy nên khi người phụ nữ cầm chiếc váy chạy ra ngoài, nước mưa làm ướt váy, làm vết cà phê trên váy loang rộng.

Có lẽ là do mưa quá lớn, tài xế gật gù buồn ngủ, nên không nhìn thấy một người phụ nữ đang lao ra đường lớn giữa mưa.

Vì thế nửa trên người phụ nữ trung niên bị nghiền nát, cơ thể nằm trong vũng máu.

Chiếc váy cũng không bao giờ được giặt sạch.

Chẳng những không thể sạch vết cà phê, mà còn đẫm nước mưa và máu loãng, không còn xinh đẹp như trước nữa.

Chương 168

Sắp 10 giờ rồi.

Phải nhanh đến tiệm giặt quần áo, nếu trễ thêm chút nữa sẽ không kịp mất...

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu người phụ nữ trung niên khi cơn đau ập đến.

Cơ thể cuốn vào gầm xe, bị nghiền qua thật mạnh, cơn đau nhức như khiến linh hồn bà rời khỏi thể xác. Bà gần như chỉ biết máu mình đang xói mòn khỏi cơ thể bằng trực giác.

Giơ chiếc váy trong tay, bà thấy nó bị dơ bởi máu và nước mưa.

Sau khi thở dài một hơi, động tác cuối cùng bà làm trong đời là tuyệt vọng nâng tay, nhìn đồng hồ.

Một giây đó, tiếng hô hoán của đám người, tiếng kèn ô tô... Bà không còn nghe thấy nữa.

Thế giới bà chỉ còn lại tiếng kim giây chuyển động "Tích tắc", "Tích tắc", "Tích tắc".

"Cạch" một tiếng, 10 giờ tối, bà nhắm mắt lại.

Chung quy bà vẫn không thể đưa chiếc váy xinh đẹp tới tay con gái mình.

Con số 10 trở thành chấp niệm mà người phụ nữ không bao giờ chạm tới, cũng không thể quên được.

Vậy nên trong hồi ức của bà, tất cả con số đều bị bà biến thành số 10.

Đây là trừng phạt bà áp đặt lên mình, nhắc nhở bản thân... vẫn chưa kịp hoàn thành một chuyện, chưa thể giao chiếc váy đến tay

con gái trước 10 giờ.

.

Người mẹ làm nhân viên vệ sinh, một mình vất vả nuôi nấng con gái, không ngờ trên đường đưa váy cho con gái lại gặp tai nạn.

Nghĩ đến chuyện bà gặp phải, những người chơi tham gia thảo luận không cảm thấy thoải mái nổi.

Một lát sau, Khang Hàm Âm mở miệng: "Cốt truyện không đến 20 phút, manh mối rất có hạn. Đây là đề bài giải bằng tốc độ. Tôi cảm thấy suy đoán của chúng ta không tồi. Bây giờ vấn đề là qua màn như thế nào? Chẳng lẽ... Chúng ta trực tiếp đi vào trong nói với bà ấy rằng, bà đã chết?"

"Nhưng làm vậy thì quá tàn nhẫn!" Bành Trình nói. Hắn ta nghĩ nghĩ, ngón tay chỉ về phía Doãn Oánh Oánh, mắt sáng lên, "Này! Tôi có một ý tưởng! Tuy không biết rốt cuộc con gái bà ấy lớn như thế nào. Nhưng chúng ta có thể cho Oánh Oánh Oánh..."

Doãn Oánh Oánh cắt ngang Bành Trình: "Em tên Doãn Oánh Oánh."

"Khụ, được, Oánh Oánh." Bành Trình nói, "Chúng ta thử để Oánh Oánh diễn vai con gái của bà ấy xem. Chờ bà ấy lấy váy ra, chúng ta lập tức cướp váy, đưa cho Oánh Oánh mặc, sau đó em múa một điệu, rồi nói "Cảm ơn mẹ, váy của mẹ con đã nhận được rồi, con rất thích" các thứ?"

Tính ra đề nghị của Bành Trình rất chữa lành ấm áp, mọi người hiếm hoy nhất trí đồng ý.

Bành Trình lập tức vứt ánh mắt tranh công về phía Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan thản nhiên liếc hắn ta. "Vậy phiền cậu dẫn Oánh Oánh đi thử xem sao. Mong là sẽ thành công."

Một lát sau, tiếng chuông phục vụ quen thuộc vang lên.

Bành Trình ấn nút trên bảng điều khiển, quả nhiên vẫn là người

phụ nữ ở phòng 3-1 muốn một ly cà phê.

Lần này bốn người Bành Trình, Doãn Oánh Oánh, Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm đến căn phòng kia thử một lần.

Chờ bọn họ rời đi, Minh Thiên pha ly cà phê cho mình và Đoạn Dịch.

Đưa cà phê đến trước mặt Đoạn Dịch, thoáng nhìn vẻ mặt anh, Minh Thiên vừa ngồi xuống bên cạnh anh, vừa nhỏ giọng nói: "Anh nghĩ sẽ không thành công, đúng không?"

"Em nghĩ thế nào?" Nhìn Minh Thiên, Đoạn Dịch hỏi lại.

Minh Thiên nhấp một ngụm cà phê, nói: "Nhìn từ góc độ trò chơi là có thể dễ dàng nhìn ra vấn đề. Đây là phó bản trò chơi, chắc chắn tồn tại điều kiện qua màn. Như vậy thì việc đạt được điều kiện qua màn không bất khả thi."

"Nhưng mà, "Trong nhóm người chơi vừa lúc có một cô gái nhỏ tuổi" là yếu tố ngẫu nhiên. Đổi thành nhóm khác không có cô gái nhỏ tuổi có thể đóng vai người con thì sao, mọi người qua màn như thế nào đây? Suy ra đó không phải đáp án."

"Đúng. Anh cũng nghĩ xác suất để phương pháp này qua màn là rất nhỏ. Suy nghĩ của anh với em không khác mấy. Trò chơi cũng không có manh mối về độ tuổi con gái của người phụ nữ."

"Nếu vậy người chơi nữ bao nhiêu tuổi mới có thể đóng vai thành con gái bà ấy, vả lại có người chơi phù hợp với yêu cầu tuổi tác hay không là yếu tố không thể xác định. Không phù hợp với quy tắc trò chơi."

Đoạn Dịch than nhẹ một hơi, "Nhưng anh không ngăn đám Bành Trình, vì anh nghĩ..."

Minh Thiên như thể biết anh đang nghĩ gì.

Nắm lấy tay Đoạn Dịch, Minh Thiên nhìn vào mắt anh, nghiêm túc nói: "Em hiểu. Dù là thế nào, anh đều muốn thử để Oánh Oánh

đóng vai con gái bà ấy. Để Oánh Oánh dùng danh nghĩa con gái bà ấy, nói với bà ấy một tiếng "Cảm ơn mẹ", "Váy rất đẹp, con thật sự rất thích", có lẽ linh hồn của người mẹ ít nhiều gì cũng có chút an ủi."

Khoảng 20 phút sau.

Bành Trình mặt mày xám tro trở lại.

"Aiss, thất bại thất bại..."

Bành Trình dùng giọng điệu buồn bực, giải thích cho bọn họ chuyện vừa xảy ra.

Chờ người phụ nữ vừa mới lấy váy ra, mấy người Bành Trình lập tức cướp váy.

Nhưng trong mắt người phụ nữ trung niên, đó là chiếc váy mình trăm ngàn cay đắng mới mua được, đương nhiên bà ấy sẽ lật mặt với bọn họ, muốn cướp lại chiếc váy từ tay bọn họ.

Trong lúc hỗn loạn, cà phê bị đụng đổ, vấy bẩn chiếc váy.

Sau đó xảy ra chuyện gì, Bành Trình không cần nhiều lời, những người khác cũng tự hiểu.

Đợi Bành Trình nói xong, Đoạn Dịch mở miệng, cố ý nhắc nhở bọn họ một chút về biện pháp qua màn.

Nhưng các người chơi đều muốn thử lại... Nếu bọn họ không cướp váy, mà để Doãn Oánh Oánh trực tiếp gọi "Mẹ ơi, đưa váy cho con" thì sao?

Mọi người thương lượng và quyết định xong xuôi. Nhiệm vụ tiếp theo, Bành Trình không tham gia, người vào phòng 3-1 đều là con gái. Sắp xếp như vậy chủ yếu là để tiện cho Doãn Oánh Oánh thay váy.

Cứ thế, chờ đến khi chuông gọi phục vụ vang lên lần thứ năm, Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm đi vào phòng 3-1 cùng Doãn Oánh

Oánh.

Chỉ tiếc sau 20 phút, ba cô gái vẫn thở dài tiếc nuối đi ra ngoài.

Vừa rồi sau khi các cô vào phòng 3-1, Doãn Oánh Oánh tự tay bưng cà phê đưa cho người phụ nữ trung niên.

Chờ đến khi người phụ nữ lấy chiếc váy xinh đẹp từ va li ra, Doãn Oánh Oánh phát huy kỹ thuật diễn đến cực hạn, tình cảm kêu một tiếng với bà: "Mẹ!"

Doãn Oánh Oánh chưa kịp nói mấy câu ca ngợi và biểu đạt cảm ơn được soạn sẵn, thì người phụ nữ trung niên khẽ cười với cô bé, tiến tới xoa đầu cô. "Nhỏ tuổi như vậy đã đi làm rồi, nhớ mẹ lắm hả? Cháu có thể gọi cô là mẹ, nhưng mà con gái cô nhỏ hơn cháu nhiều lắm. Con bé mới lên lớp 8 thôi."

Nghe bà nói thế, Khang Hàm Âm thầm nghĩ, sắm vai con gái bà hoặc lừa lấy váy không thể thực hiện được rồi. Vậy nếu... Đừng để bà ấy đụng vào cà phê thì sao?

Nghĩ thế nào liền làm thế đó, Khang Hàm Âm tay mắt lanh lẹ, lập tức đoạt lấy ly cà phê trên bàn trước khi người phụ nữ trung niên xoay người lại.

Sau đó, để ngăn cản người phụ nữ trung niên lấy được ly cà phê, mọi người làm ra rất nhiều chuyện, nhưng dù làm thế nào đi nữa, ly cà phê vẫn văng một chút lên váy.

Vậy nên, bi kịch vẫn xảy ra.

Nghe ba cô gái kể lại tình hình, Bành Trình lập tức hỏi: "ĐM rốt cuộc chúng ta nên làm gì bây giờ? Chúng ta đã thử bao nhiêu lần rồi? Nếu nhiệm vụ thất bại tới lần thứ mười sẽ xảy ra chuyện gì?"

Lúc này hầu hết người chơi đều muốn qua màn, nhưng lại chưa thể tìm được mấu chốt để suy ra cách giải.

Im lặng một lát, Đoạn Dịch đi đến máy pha cà phê, rút phích điện, nói: "Từ lúc phó bản này bắt đầu, phương pháp qua màn của cửa

thứ nhất thật ra rất đơn giản... Chúng ta không phục vụ ly cà phê là được."

"Không, không đưa cà phê?" Bành Trình thông minh đột xuất, hiểu ra vấn đề.

Đoạn Dịch giải thích: "Váy, nguồn nước, máu chảy, đều do không gian căn phòng tạo ra. Chỉ có cà phê là do chúng ta đưa tới. Thật ra khá dễ hiểu, xem ra trong mắt người mẹ, cà phê là nguồn gốc của tất cả bi kịch. Không có cà phê, vậy thì sẽ không có chuyện váy bị dơ, người phụ nữ sẽ không băng qua đường, cũng không bị tai nạn giao thông, không có chảy máu..."

"Bởi vậy, chỉ cần cà phê đến phòng thì chắc chắn sẽ bị đổ, và xảy ra một loạt sự kiện kế tiếp."

"Vậy nên tôi đoán..." Đoạn Dịch nói, "Suy nghĩ trước khi bà ấy chết là như thế này: Mình không kịp đưa váy cho con gái trước 10 giờ. Nếu... mình không tới quán cà phê để mua cà phê thì tốt rồi."

Đến chết người phụ nữ trung niên cũng không hối hận việc đã mua váy và mang váy đến cho con gái mình.

Bà chỉ cảm thấy tiếc nuối... lẽ ra bà không nên đi mua ly cà phê ấy.

.

Đã có kết quả thảo luận, các người chơi lẳng lặng chờ đợi tiếng chuông gọi phục vụ tiếp theo.

Khi âm thanh "Tích tắc" tới, lần này người hành động là Đoạn Dịch.

Vì người muốn đi cùng anh tới phòng 3-1 để chứng kiến thời khắc qua màn quá nhiều, mà căn phòng lại quá nhỏ, Minh Thiên không thể không tạm thời ở lại bên ngoài.

Cuối cùng Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan, Bành Trình, Khang Hàm Âm, Vân Hạo, Bạch Tư Niên cùng vào trong.

Một lát sau, trong phòng 3-1.

Người phụ nữ trung niên khó hiểu nhìn mọi người: "Xin chào... Cà phê đâu?"

Đoạn Dịch nhìn bà, cố gắng khắc chế cảm xúc bi thương hoặc thương hại hiện trong mắt, mỉm cười với bà: "Ngại quá, hôm nay đã bán hết sạch cà phê. Bọn tôi tới đây để xin lỗi cô. Mặt khác, hành trình khá dài, bọn tôi có thể tâm sự với cô. Cô có gì muốn tâm sự với chúng tôi không?"

"Chà... Cũng không có gì để tâm sự. Chỉ cảm thấy có chút không đủ hoàn mỹ nhỉ. Hôm nay trước lúc đi học con gái đã tức giận với tôi. Tôi nghĩ, nếu mang cà phê và chiếc váy con bé thích tới đó, con bé nhất định sẽ rất vui."

"Nhưng không quan trọng! Chiếc váy xinh đẹp chính là bất ngờ lớn nhất rồi! Không có cà phê cũng không sao, lát nữa tôi sẽ tới trường học xem có máy bán nước tự động hay không, đúng rồi..."

Người phụ nữ trung niên đứng lên, kéo chiếc va li từ dưới gầm giường ra. "Để tôi cho các cậu xem chiếc váy tôi đã mua cho con gái mình. Con bé mặc nó vào, nhất định sẽ là tiên nữ nhỏ xinh đẹp nhất buổi tối hôm nay!"

Lúc người phụ nữ khoe chiếc váy với mọi người, người chơi trong phòng đều khen ngợi từ tận đáy lòng.

Lúc này nhìn chiếc váy, Đoạn Dịch cảm thấy nó khác hẳn so với lần đầu anh nhìn thấy nó.

Lúc ấy anh chỉ khen đẹp cho có lệ.

Nhưng hiện tại trong mắt anh, chiếc váy này đúng là chiếc váy đẹp nhất trên đời.

Bởi vì nó chứa đầy tình cảm chân thành tha thiết nhất của một người mẹ đối với con gái mình, một tình yêu cực kỳ động lòng người.

"Con gái bà sẽ rất biết ơn bà. Ngoài ra tôi muốn nói với bà..." Đoạn Dịch trịnh trọng nhìn người mẹ này, dùng giọng điệu trầm thấp nói, "Con gái cãi nhau với cô, là vì con bé vẫn còn nhỏ, chưa biết cách quản lý tính tình. Đối xử dịu dàng và nhiệt tình với người lạ, bộc lộ tính tình hư hỏng nhất, lòng dạ hẹp hòi nhất với người nhà mình, đều là sai lầm mà mỗi chúng ta ai cũng dễ phạm phải. Do cô bé chưa biết cách biểu đạt tình yêu dành cho người thân như thế nào mà thôi."

"Nhưng tôi nghĩ, trong lòng con bé, tình yêu của cô đối với con bé chắc chắn hơn xa chiếc váy này. Con bé là cả thế giới của cô, và cô cũng là cả thế giới của con bé."

Nghe Đoạn Dịch nói, người phụ nữ trung niên không khỏi lau nước mắt. "Cảm ơn cậu, thật sự cảm ơn cậu."

Sau đó, máu không còn xuất hiện, cơ thể người phụ nữ cũng không bị đè dẹp.

Không có cà phê là nguồn cơn vấy bẩn chiếc váy, những chuyện tiếp theo quả nhiên không còn xảy ra.

Âm thanh "Tích tắc" vang lên, thời gian đến 10 giờ.

Lần này, đoàn tàu đột nhiên ngừng chạy.

Tiếng thông báo trên đoàn tàu vang lên: "Đã tới trạm số 20011021-33119. Mời hành khách phòng số 3-1 xuống tàu. Thời gian đoàn tàu dừng tại trạm rất ngắn, nhân viên trên tàu cùng các hành khách khác vui lòng không xuống xe."

Sau khi thông báo kết thúc, đột nhiên tất cả những đồ vật trong phòng liên quan đến người phụ nữ... Từ đồng hồ, bình giữ nhiệt, chiếc váy xinh đẹp đều từ từ... Biến mất.

Người phụ nữ đứng lên, ngẩn ngơ nhìn quanh căn phòng.

Sau đó bà nói: "À, đúng rồi, mình đã chết... Mình đã chết... Mình..."

"Thì ra là vậy... Tôi đến trạm rồi... Tôi nên đi thôi..."

"Cảm ơn mọi người, hẹn gặp lại."

Vẫy tay chào đám Đoạn Dịch, bà mở cửa phòng số 3-1 ra, đi ra ngoài hành lang.

Đoạn Dịch lập tức đuổi theo.

Lúc này anh phát hiện cửa cuối khoang xe đã mở ra, ngoài cửa là một màu trắng mênh mông.

Trạm dừng trống trơn, chỉ treo một chiếc bảng màu lam lẻ loi, bên trên viết con số "20011021-33119" không rõ nghĩa.

Người phụ nữ trung niên không quay đầu lại, bước chân vào không gian bên kia.

Rất nhanh, cửa tự động khép lại, đoàn tàu tiếp tục đi về phía trước, không biết đi đến nơi nào.

.

Lúc trở lại khoang xe số 2, các người chơi được trấn an phần nào, ít nhiều bọn họ đã an ủi được linh hồn của người phụ nữ kia. Nhưng bọn họ không thể thay đổi kết cục của bà ấy, bởi vậy cảm thấy có hơi buồn bã mất mát.

Đoạn Dịch dựa vào lối đi nhỏ chỗ khoang xe thở phào một hơi, chưa kịp thẫn thờ gì nhiều, đột nhiên phát hiện ra một chuyện lạ... Không thấy Minh Thiên ở đâu.

Khoan, ngoại trừ Minh Thiên, còn một người không có mặt.

... Người chơi số 10 thần bí.

Đoạn Dịch nhíu mày, lập tức nắm lấy Doãn Oánh Oánh đang đứng gần mình nhất, hỏi: "Minh Thiên đâu? Người chơi số 10 đi đâu rồi, em có biết không?"

Vừa rồi Doãn Oánh Oánh vẫn luôn ngồi trong khoang xe số 2, có

quan sát hết mọi thứ.

Cô bé nói với Đoạn Dịch: "Người chơi số 10 nói muốn tâm sự với đại ca Minh Thiên, hai người cùng đi... À, đúng rồi, tới phòng số 10 ở khoang số 1, là phòng của người chơi số 10."

Số 10 tìm Minh Thiên nói chuyện riêng? Có chuyện gì vậy?

Tuy người chơi số 10 cũng xem như phối hợp với kế hoạch hợp tác cùng thắng, hơn nữa còn ném thiết bị đi, nhưng hắn ta sâu không lường được, lai lịch không rõ, địch hay bạn khó mà nói.

Trừ điều này ra, lúc vừa xuất hiện hắn ta trông có vẻ cao ngạo lạnh lùng, không hề có ý định nói chuyện với những người chơi khác. Trên thực tế, hắn ta vốn chẳng thèm liếc nhìn ai.

Vậy thì tại sao hắn ta lại muốn nói chuyện riêng với Minh Thiên? Bọn họ có cái gì để nói chứ?

Tim Đoạn Dịch không khỏi đập mạnh, điếng người.

Đương nhiên anh tin tưởng năng lực của Minh Thiên, trước nay toàn là hắn hố người khác, chứ không có chuyện hắn bị người khác hố.

Nhưng không hiểu sao Đoạn Dịch lại cảm thấy nóng nảy, hơi khó chịu.

Anh cảm thấy kỳ lạ, còn có chút hụt hẫng.

Tuy... Về phần tại sao mình lại cảm thấy như vậy, Đoạn Dịch không hiểu.

Đứng ở lối đi nhỏ thêm một lát, Đoạn Dịch dần mất kiên nhẫn. Anh đi tới khoang số 2, chuẩn bị tới phòng số 10 gõ cửa.

Ngay lúc này, chỗ bản điều khiển truyền đến âm thanh tích tắc.

Lại có nhiệm vụ mới?

Khẽ nhíu mày, Đoạn Dịch và những người chơi khác liếc nhau, cuối cùng đi về phía bản điều khiển.

Lúc này nút lập lòe sáng là "3-2".

Ấn nút "3-2", Đoạn Dịch nghe thấy giọng nói của một thiếu nữ nghịch ngợm.

"A lô? Là phục vụ đoàn tàu đúng không? Nghe nói dù bọn tôi đưa ra bất cứ yêu cầu gì, mấy người đều sẽ thỏa mãn, đúng không?" Thiếu nữ cười "Hì hì" hai tiếng, nói tiếp, "Là thế này, chỗ bọn tôi chỉ có ba người, thiếu một người. Muốn tìm một trong số mấy người tới hỗ trợ."

Ba thiếu một?

Chơi mạt chược à?

Đó là suy nghĩ đầu tiên của Đoạn Dịch sau khi nghe.

"Xin hỏi muốn chúng tôi làm gì?" Đoạn Dịch hỏi.

Thiếu nữ đáp: "Bọn tôi muốn chơi trò chơi bốn góc. Tới không? Nghe nói trò chơi bốn góc có thể triệu hồi quỷ. Anh tới chơi một ván với bọn tôi, được chứ?"

- --

Chương 169

Trò chơi bốn góc là trò chơi nổi tiếng nhất trong số những trò chơi gọi quỷ.

Quy tắc trò chơi rất đơn giản: 4 người đứng 4 góc phòng trước khi trò chơi bắt đầu. Trong quá trình chơi không được quay đầu lại, hơn nữa không gian căn phòng phải thật tối. Thời gian chơi tốt nhất là 12 giờ khuya.

Sau khi trò chơi bắt đầu, từng người tham gia trò chơi sẽ lần lượt đi từ vị trí bắt đầu tới góc đối diện, vỗ vai người đứng ở góc tường đó. Trong quá trình chơi có thể di chuyển thuận chiều kim đồng hồ, cũng có thể di chuyển ngược kim đồng hồ.

Bốn người chơi trò chơi này, nhất định sẽ có một vị trí không có ai. Cứ thế, mỗi lần có người tới góc không có ai sẽ ho lên một tiếng, để biểu thị góc này không có người. Theo lý thuyết, mỗi khi đi được một vòng sẽ luôn nghe thấy một tiếng ho khan. Nhưng nghe đồn nếu tiếp tục tiến hành trò chơi sẽ không còn nghe thấy tiếng ho nữa.

Nghĩa là... Có năm người đang chơi trò này.

"Người" bị thừa chính là con quỷ được triệu hồi tới.

Đó là quy tắc trò chơi mà Đoạn Dịch được giải thích sau khi vào phòng 3-2.

Khoảng hai phút trước, anh ở khoang xe số 2 nói chuyện với vị khách trong phòng này.

Vị khách là một cô nhóc nhỏ tuổi, yêu cầu phục vụ đoàn tàu đến chơi trò bốn góc với mình.

Vừa nghe tên trò chơi này, nhiều người chơi đều đổi sắc mặt.

Bởi vì trò chơi này quá nổi tiếng. Dù chưa từng chơi, cũng không

rõ quy tắc cụ thể trò chơi, nhưng hầu hết người chơi đều biết là trò gọi quỷ.

Nói chuyện xong, việc nhân đức không nhường ai việc đáng làm thì phải làm, Đoạn Dịch đi chơi "Gọi quỷ" cùng ba NPC.

Vân Hạo và Bạch Tư Niên đuổi theo anh, định hỗ trợ tìm kiếm điều kiện qua màn cho nhanh.

Nhưng cô nhóc mở cửa phòng số 3-2, dùng đôi mắt đánh giá bọn họ qua khe cửa, cười nói: "Cảm ơn mấy anh chơi trò chơi với tôi! Nhưng mà bọn tôi chỉ cần một người thôi! Ai trong mấy anh sẽ vào chơi cùng bọn tôi?"

Vậy nên chỉ có một mình Đoạn Dịch vào phòng.

Bên trong phòng như thế nào Bạch Tư Niên và Vân Hạo không thể thấy, bởi vì cô nhóc không mở cửa hẳn, chỉ thò nửa cái đầu ra dò xét.

Sau khi vào trong, Đoạn Dịch vừa nghe cô nhóc giải thích quy tắc trò chơi, vừa nhìn quanh bốn phía. Anh phát hiện tình hình trong phòng vượt quá tưởng tượng của mình.

Căn phòng này lớn hơn nhiều so với căn phòng số 1 bên cạnh. Chính giữa rất trống trải, có thể nhìn ra vốn là chỗ kê sô pha cỡ lớn và bàn trà, nhưng hiện tại mấy đã bị đẩy vào góc phòng.

Sau khi di chuyển đồ đạc, chính giữa căn phòng trở thành khu vực trống. Tại chỗ đó, bọn nhóc dán giấy cứng lên sàn, dựng thành tường cao khoảng nửa người, xem như không gian chơi trò chơi.

Hai bên trái phải phòng, mỗi bên có hai chiếc giường tầng.

Nói cách khác, tổng cộng tám người có thể ở căn phòng này.

Đoạn Dịch chú ý hai chiếc giường tầng bên trái có bốn người đang ngủ. Bọn họ đều đắp chăn đưa lưng về phía anh. Rất khó để Đoạn Dịch nhìn thấy mặt bọn họ.

Còn các giường bên phải, có một giường gọn gàng, không có thứ gì bên trên. Ba giường còn lại hơn lộn xộn, trên giường bày rất nhiều đồ vật.

Nguyên do khá dễ đoán... Có ba người ngủ trên ba giường, giường còn lại không có người nằm.

Nói cách khác, tính cả bốn người nằm bên giường trái, tổng cộng có bảy người ở trong phòng này.

Lúc này, ba người ở giường phải không lên giường nằm, mà đi vào khu vực được giấy cứng bao quanh.

Cô nhóc lúc nãy mở cửa mời Đoạn Dịch vào mỉm cười, tay giữ cửa bằng giấy, vẫy tay gọi Đoạn Dịch: "Tới đây, vào đi, trò chơi sắp bắt đầu!"

Đoạn Dịch liếc nhìn bốn người đang ngủ bên trái, hỏi cô nhóc: "Bên kia không phải có bốn người à, sao lại kiếm anh chơi với các em?"

Cô nhóc cười nói với Đoạn Dịch: "Bởi vì bọn họ không chơi cùng bọn em đó! Bọn họ muốn ngủ, chê bọn em ồn ào! Đành phiền anh chơi với bọn em! Anh vào đi, để em tắt đèn!"

Đoạn Dịch hơi níu mày, nhưng vẫn đi vào.

Giấy cứng cao nửa người dựng xung quanh tạo thành một hình vuông.

Đoạn Dịch thấy bốn góc đều được dùng chữ cái tiếng Anh để đánh dấu. Anh lựa bừa góc A không có người đứng. Góc B ở phía trước anh là một cô bé cột tóc đuôi ngựa. Góc C phía trước cô bé là một nam sinh tóc húi cua. Cậu bé đeo cặp sách nhỏ, thoạt nhìn rất trầm tính.

Một lát sau, "cạch" một tiếng, đèn tắt, toàn bộ căn phòng tối thui.

Cô nhóc tắt đèn nhảy nhót "lộp bộp" chạy tới, tay cầm một đèn pin. Đoạn Dịch nhìn cô bé chạy đến, ánh đèn lắc qua lắc lại trong bóng

tối, trông vừa quỷ dị lại vừa buồn cười.

Cô nhóc có mái tóc ngắn tới tai. Cô nhóc kéo cảnh cửa bằng giấy, đi vào, rồi khép cửa lại.

"Em tên Tiểu Đoản." Cô nhóc cười giới thiệu với Đoạn Dịch, chĩa đèn pin sang chỗ cô bé cột tóc đuôi ngựa đứng ở góc B. Cô bé bị ánh đèn pin chiếu đến mức trắng bệch, nhưng mặt mũi lại không có biểu cảm gì, không hề có sự hoạt bát của bé gái ở độ tuổi này.

"Cậu ấy tên Tiểu Song." Tiểu Đoản cười, chĩa đèn pin về phía nam sinh duy nhất ở đây, "Cậu ấy là Tiểu Bình."

Cuối cùng Tiểu Đoản chĩa đèn pin về phía Đoạn Dịch: "Anh tên gì?"

Đoạn Dịch không nói tên, dùng ngón tay chỉ bảng số trước ngực. "Anh là số 7."

"Biết rồi. Số 7, Tiểu Đoản, Tiểu Bình, Tiểu Song tham gia trò chơi bốn góc. 3, 2..." Tiểu Đoản đi đến góc D không người, tắt đèn pin, nói nốt, "1... Trò chơi bắt đầu. Mình bắt đầu di chuyển đây!"

Một đám nhóc thoạt nhìn là học sinh khoảng 14 tuổi, sao lại muốn chơi trò này chứ?

Đơn thuần là tò mò, hay là... có ý tưởng đặc biệt nào đó, muốn gọi quỷ tới?

Ngoài ra, cách bày biện căn phòng này rất cũ.

Các học sinh đều mặc đồng phục, từ chất liệu đến kiểu dáng đều có cảm giác rất xưa.

Chiếc đèn pin vừa rồi Tiểu Đoản sử dụng cũng là kiểu cũ.

Nếu cốt truyện này tương ứng với hiện thực, thì thời gian diễn ra chắc là khoảng đầu thập niên 80-90.

Đoạn Dịch đang suy nghĩ thì nghe thấy âm thanh "bộp bộp".

Bốn người cách đó không xa vẫn đang ngủ, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Trò chơi bốn góc được tiến hành trong sự im lặng, mà tiếng bước chân của cô nhóc tên Tiểu Đoản rất đặc biệt, vậy nên Đoạn Dịch nghe được rõ tiếng bước chân của cô nhóc.

Một lát sau, Đoạn Dịch cảm thấy cô bé đi tới đằng sau mình.

Đoạn Dịch rất cao, cô nhóc phải cố gắng nhón chân mới vỗ được vai anh.

Đoạn Dịch cảm nhận được hơi thở cô bé phà vào lưng mình.

Đoạn Dịch nhíu mày bất động, sau đó anh cảm giác được cô nhóc đấm nhẹ vào lưng mấy cái, như đang thúc giục anh mau đi đi.

Đoạn Dịch hơi nheo mắt. Ánh sáng ngoài cửa sổ không thể lọt vào phòng, nên anh không thể nhìn rõ thứ gì.

Sau một lúc suy nghĩ, anh nhấc bước đi đến góc tiếp theo.

Đoạn Dịch bước rất chậm, ước chừng chiều dài bước chân, tính số bước đi. Đoán mình đã đến nơi, anh vươn tay vỗ phía trước, vừa vặn đụng trúng tóc đuôi ngựa.

Suy đoán vị trí của cô bé, Đoạn Dịch hạ tay xuống, vỗ bả vai cô bé.

Tiếp đó Đoạn Dịch nghe thấy người phía trước bắt đầu di chuyển, là cô bé Tiểu Song. Sau khi bị anh vỗ vai, cô bé đi đến góc tiếp theo, vỗ vai Tiểu Bình.

Tình huống tương tự kéo dài tổng cộng sáu vòng, Đoạn Dịch tổng cộng bị vỗ vai sáu lần, cũng vỗ vai người khác sáu lần; chờ đến vòng thứ bảy thì đến lượt anh đến một chỗ trống, anh sẽ phát hiện góc không người và ho một tiếng.

Nhưng anh không ngờ trước mặt mình có người.

Anh vươn tay dò xét, sờ được đuôi tóc như thường lệ, sau đó bàn

tay dịch xuống vỗ vai người nọ.

Từ chiều cao và cột tóc đuôi ngựa, người này đúng là Tiểu Song.

...Trong vòng này không nghe thấy ai ho, nghĩa là ở góc nào cũng có người.

Con quỷ đã tới rồi? Quỷ không ở góc của anh và Tiểu Song. Quỷ đang đứng ở góc nào trong hai góc còn lại?

Nhớ lại tình huống ở phó bản trước, hẳn là cốt chuyện sẽ được lặp lại.

Vậy nên tuy trong túi quần có đèn pin, Đoạn Dịch không định cắt ngang tiến trình cốt truyện, mà chờ xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Trò chơi tiếp tục thêm một vòng, giọng Tiểu Đoản đột ngột vang lên: "Bạn xuất hiện chưa? Có thể nói cho mình biết bạn tên gì không?"

Không gian vẫn yên lặng như cũ, không có ai trả lời câu hỏi.

Một lát sau, nam sinh tên Tiểu Bình kia đột nhiên "Oa" òa khóc, tiếng khóc cực kỳ vang dội.

Bị cảm xúc cậu ta lây nhiễm, Tiểu Song cũng sợ hãi hét ầm lên.

"Suỵt! Các cậu đừng hét, đừng khóc! Cũng đừng cử động! Nhớ lại quy tắc đi! Ai lộn xộn rời vị trí là vi phạm quy tắc trò chơi! Người làm trái quy tắc sẽ bị quỷ ăn thịt!"

Tiểu Đoản lên tiếng nhắc nhở hai bạn học nhỏ.

Tuy là thế, giọng Tiểu Đoản vẫn khó nén sợ hãi.

Giọng cô nhóc run rẩy, Đoạn Dịch như thấy cô bé run rẩy toàn thân.

Ho nhẹ vài tiếng, Tiểu Đoản tiếp tục thử hỏi chuyện với con quỷ: "Cái... Cái đó... Bạn không muốn trả lời bọn mình? Bạn là quỷ tốt

hay quỷ xấu? Có người nói... Nói triệu hồi được quỷ tốt, bọn mình có thể nói chuyện với nó. Nếu... Nếu là quỷ xấu, vậy thì bọn mình phải tiếp tục chơi trò chơi..."

Đoạn Dịch mở miệng cắt ngang cô bé: "Tiếp tục chơi đi, đến khi con quỷ thấy chán sẽ rời đi, chúng ta sẽ nghe thấy tiếng ho, có phải không?"

"Đúng thế." Tiểu Đoản trả lời, "Đúng là như thế! Nó không muốn trả lời chúng ta, vậy thì chúng ta tiếp tục... Đừng có ngừng... Đừng có ngừng... Chúng ta tiếp tục, chúng ta phải tiếp tục, nếu không chúng ta đều sẽ chết. Cho đến... Cho đến khi nó rời đi..."

Vậy nên trò chơi tiếp tục.

Không gian vẫn rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng bước chân, một chút âm thanh vải vóc ma sát, thì không nghe thấy tiếng gì khác.

Trước sau không có người nào ho, Đoạn Dịch biết, người vỗ vai anh, hoặc là người bị anh vỗ vai, rất có thể là "con quỷ" bị thừa ra.

Mọi chuyện vẫn đang diễn ra, trong hoàn cảnh duỗi năm ngón tay cũng không thể thấy, rõ là thử thách tâm lý trình độ cao đối với người tham gia. Đoạn Dịch đã có suy đoán sơ bộ, nên anh hoàn toàn không sợ. Anh chỉ muốn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, có khớp với những gì anh suy đoán hay không, và nhiệm vụ cuối cùng để qua màn sẽ là cái gì.

Một lúc sau, Đoạn Dịch phát hiện mình đi tới một góc không người.

Anh vươn tay sờ soạn, phía trước không có người.

Vậy nên anh ho một tiếng.

Ngay sau đó giọng vui vẻ của Tiểu Đoản vang lên. "Sao?! Có phải chúng ta đã tiễn con quỷ đi rồi không!"

Nam sinh Tiểu Bình hiếm khinói chuyện: Rồi, hình như là thế."

"Phù... Dù nó không nói chuyện với chúng ta, chúng ta cũng không đạt được mục đích, nhưng may mắn là an toàn..." Tiểu Đoản thở ra một hơi, "Để mình đi bật đèn!"

Đoạn Dịch duỗi tay sờ tường giấy bên cạnh, cứ cảm thấy kỳ kỳ.

Theo suy đoán của anh về cốt truyện ải này, lẽ ra sẽ nghe thấy một số âm thanh khác thường mới đúng.

Nhưng anh không nghe thấy bất cứ âm thanh bất thường nào.

Khẽ nhíu mày, Đoạn Dịch nghe thấy giọng Tiểu Đoản chạy đi bật đèn. "Ủa, đèn hỏng rồi! Sao mở không lên?! Chẳng lẽ quỷ còn chưa đi?!"

Nghe cô nhóc nói, Đoạn Dịch càng cảm thấy kỳ hơn.

Các người chơi đứng trong khu vực tạo thành từ giấy cứng, trong quá trình chơi tất cả mọi người đều không ngừng đi xung quanh.

Cứ như thế, trừ khi cố tình đếm, thì một lúc rất lâu sau khi bắt đầu trò chơi, mọi người không biết bản thân đang đứng ở vị trí nào.

Nếu vậy thì dưới tình huống không mở đèn pin, làm cách Tiểu Đoản biết được chính xác vị trí công tắc ở đâu, còn có thể nhanh chóng mà tìm được công tắc?

"Đèn hỏng... Không xong rồi... Đèn pin! Ai có đèn pin!" Tiểu Đoản hoảng loạn hỏi.

Đèn pin trên người cô bé đâu? Trước khi bắt đầu trò chơi, không phải cô bé cầm một cái à? Cô bé đã bỏ nó vào trong túi quần áo rồi chứ.

Đoạn Dịch nghĩ thế, nhưng vẫn lấy đèn pin của mình. "Chỗ tôi có."

Giơ đèn pin lên, Đoạn Dịch nhìn xung quanh một vòng, cách đó không xa, cạnh công tắc đèn ngay cửa, Tiểu Đoản đang kinh hoảng đứng đó; đối diện Đoạn Dịch là nam sinh Tiểu Bình, trên mặt cậu

ta dính nước mắt, xem ra rất sợ hãi. Nhưng Tiểu Song cột tóc đuôi ngựa vốn đứng phía trước Đoạn Dịch lại không thấy đâu.

Tiểu Song biến mất ở góc, xuất hiện ở giữa căn phòng.

...Cô bé nằm trong vũng máu, sau lưng cắm một con dao, người không còn thở.

Trông giống như là, bốn người tham gia trò chơi bốn góc, trong lúc chơi đã triệu hồi một con quỷ, quỷ không chút tiếng động chơi trò chơi với mọi người, sau đó giết một người.

Vậy nên, lúc mọi người phát hiện tiếng ho trở lại, không phải vì quỷ đã rời đi, mà là vì đã có một người chết.

Sau khi giết người, quỷ vẫn chưa rời đi, tiếp tục chơi trò chơi cùng ba người còn sống. Không ngừng có tiếng ho vang lên, trong số các tiếng ho đó, có một đến từ con quỷ, chứ không thuộc về ba người sống.

Ba người chơi còn sống chơi thêm mấy vòng nữa, trong quá trình chơi luôn có tiếng ho vang lên.

Bọn họ yên tâm, nghĩ rằng quỷ đã đi rồi, nên quyết định kết thúc trò chơi.

Tiểu Đoản rời khỏi phạm vi trò chơi, chạy đi bật đèn.

Ai ngờ mọi người phát hiện có người đã chết.

... Con quỷ được triệu hồi đã rời đi trước khi đèn mở; hay là... Nó vốn chưa từng rời đi, đến tận bây giờ vẫn đang đứng bên cạnh im lặng quan sát mọi người, chẳng qua là mọi người không thấy nó?

...Sự thật có phải như thế không?

Đoạn Dịch dời đèn pin khỏi thi thể cô bé, soi đèn pin về phía bên trái căn phòng.

Trên giường tầng bên trái, bốn cơ thể vẫn đang phập phồng, tiếng

ngáy trước sau như một, như thể chưa từng tỉnh dậy, cũng chẳng để ý tình huống ở chỗ này.

Đúng lúc này, "cạch" một tiếng, đèn bật sáng.

"Tốt quá, đèn sửa được rồi... á!!!"

Là giọng của Tiểu Đoản.

Cô bé chạy ào đến chỗ Tiểu Song, vì sợ hãi quá mức, cả khuôn mặt trắng như giấy. "Tiểu Song cậu ấy bị sao vậy! Tại sao lại như vậy?! Quỷ, quỷ còn ở đây?! Nó ở trong phòng này?!!"

Tiểu Bình không nói ra lời, cậu ta ngồi bệt xuống đất khóc lóc.

Tiểu Đoản nhìn xung quanh, cuối cùng đành phải xin sự giúp đỡ từ Đoạn Dịch.

Chạy tới trước mặt Đoạn Dịch, cô bé nắm lấy cánh tay anh. "Báo cảnh sát giúp bọn em! Anh mau báo cảnh sát giúp bọn em!"

NPC muốn tự rời khỏi phó bản này, xem ra đã đến lúc kết thúc cốt truyện đợt này.

Nhưng Đoạn Dịch không lập tức rời đi. Anh nhìn kỹ Tiểu Song, phát hiện máu sau lưng cô bé bắt đầu chảy ra, dần dần lan rộng, có xu hướng nhấn chìm toàn bộ không gian.

Hiện tượng này xác thực suy đoán của Đoạn Dịch... Cốt truyện phó bản sắp kết thúc.

Tranh thủ thời cơ cuối cùng, Đoạn Dịch nhìn Tiểu Đoản, nghiêm khắc hỏi: "Tại sao muốn chơi trò chơi này? Các em gọi quỷ làm cái gì? Các em muốn có thứ gì từ con quỷ?!"

Tiểu Đoản suy sụp trả lời: "Chỉ muốn biết thành tích thôi... Ba người bọn em vừa thi giữa kì xong, bọn em muốn quỷ nói cho bọn em biết, điểm thi của bọn em là bao nhiêu... Hu hu hu, em không biết Tiểu Song sẽ chết! Có phải quỷ vẫn còn ở đây không... Hay thôi anh đừng đi..."

Tiểu Đoản đột nhiên nhảy lên, bóp cổ Đoạn Dịch. "Anh đừng báo cảnh sát! Anh đi rồi... Quỷ sẽ giết bọn em! Anh phải ở lại bảo vệ bọn em!"

Trong lòng Đoạn Dịch biết phó bản đang đếm ngược, nếu anh ở lại sẽ bị máu nhấn chìm.

Vậy nên anh dứt khoát đẩy Tiểu Đoản ra, nhanh chóng rời khỏi căn phòng trước khi bị dính máu.

Cửa phòng số 3-2 vừa mở ra liền bị đóng lại. Khép cửa, Đoạn Dịch dựa lưng vào cửa thở ra một hơi, nhìn thấy Vân Hạo và Bạch Tư Ngũ dẫn đầu đám người chơi chen chúc trên hành lang. Thấy anh ra, bọn họ lập tức nhìn anh. "Cốt truyện lần này thế nào?"

Chương 170

Ba học sinh giỏi có thành tích tốt, sau đợt kiểm tra giữa kỳ, vì nóng lòng muốn biết kết quả thi của mình nên quyết định chơi trò bốn góc để triệu hồi quỷ. Nghe đồn quỷ trong các loại trò chơi này biết trước tương lai, có thể giải đáp mọi câu hỏi.

Ba người thành công triệu hồi quỷ, nhưng quỷ lại giết một người tên là Tiểu Song.

Giết người xong, quỷ không rời đi ngay, mà chơi với bọn họ thêm một lúc nữa.

Cho đến khi đèn được bật lên, mọi người mới phát hiện Tiểu Song đã chết, còn con quỷ biến mất không thấy đâu.

Đó là tổng kết của Đoạn Dịch trên đường trở lại khoang xe số 2.

Anh vừa đi vừa nói: "Có một chi tiết rất kỳ lạ, trong phòng có bốn người vẫn luôn ngủ. Tạm thời tôi chưa thấy mặt bọn họ."

"Lần này tôi phối hợp chạy cốt truyện, không tác động tiến trình cốt truyện. Lần sau ai vào có thể thử không phối hợp chơi trò chơi bốn góc, trực tiếp tìm manh mối, hoặc bắt chuyện với bốn người đang ngủ. Bằng không thời gian rất ngắn, có thể không kịp thăm dò."

Đoạn Dịch thuật lại cốt truyện, Phương Đông Vũ im lặng nghe xong đưa ra câu hỏi.

Cô mím miệng, hỏi: "Nếu nhìn từ góc độ vô thần vô quỷ, tôi cảm thấy giống trò chơi trinh thám. Nếu chuyện này đã từng xảy ra ở hiện thực, vậy thì rất đơn giản."

"Có một người là hung thủ trong bốn người nằm giường bên trái. Lúc các anh đang chơi trò chơi bốn góc, hung thủ lẫn vào trong, cầm dao giết người, lúc các anh bật đèn thì trở lại giường, giả vờ vẫn đang ngủ, chưa từng rời giường."

Đoạn Dịch nói: "Lúc mới bắt đầu chơi tôi cũng nghĩ như thế. Thật ra cái chết của Tiểu Song có thể coi là bằng chứng cho suy đoán này. Tiểu Song bị dao đâm chết, giống bị con người giết hơn, chứ ma quỷ nào cần dùng dao giết người."

Bốn người chơi trò chơi bốn góc, hung thủ lặng lẽ trà trộn vào, chơi cùng với mọi người.

Có năm người chơi trò chơi này, không có vị trí trống, đương nhiên không có tiếng ho.

Người chết là Tiểu Song. Suy ra rất có thể hung thủ đã đứng phía trước Đoạn Dịch.

Người phía trước Đoạn Dịch vốn là Tiểu Song, sau khi hung thủ xen vào, người Đoạn Dịch vỗ vai không còn là Tiểu Song, mà là hung thủ. Người vỗ vai Tiểu Song cũng không còn là Đoạn Dịch, mà đổi thành hung thủ.

Cũng vì nguyên nhân này nên Tiểu Song bị dao đâm sau lưng... Sau khi đi đến sau cô bé, thay vì vỗ vai, hung thủ một tay bịt miệng cô bé tránh cho cô bé hét lên, một tay đâm vào lưng, rồi kéo cô bé đến khoảng trống ở giữa không có người.

Cuối cùng hung thủ trở lại góc, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục chơi cùng mọi người.

Tiểu Song đã chết, người chơi chỉ còn bốn người, vậy nên mọi người lại nghe được tiếng ho.

Toàn bộ tuyến hành động của hung thủ vô cùng rõ ràng. Đoạn Dịch thuật lại một lần, rồi nói: "Tiến trình của cốt truyện hẳn là như thế. Nhưng vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ."

"Thứ nhất, lúc chơi trò chơi, xung quanh rất yên lặng, nếu hung thủ là người ngủ trên giường, rời giường và cầm dao giết người, tôi chắc chắn phải nghe thấy gì đó."

"Khu vực chơi rất nhỏ, được dựng lên bằng bìa carton. Tường bao

quanh và cửa đều làm bằng bìa carton. Nếu muốn tham gia trò chơi, hung thủ phải mở cửa hoặc nhảy tường vào. Nếu mở cửa chắc chắn sẽ tạo âm thanh, vì bìa carton ma sát rất dễ phát ra âm thanh. Tường bao xung quanh cao nửa người, nếu muốn nhảy qua tường, hung thủ cần chạy lấy đà, như vậy cũng sẽ phát ra âm thanh."

"Hung thủ làm sao để thấy rõ mọi thứ trong bóng tối, còn tránh được tất cả chướng ngại vật, chuyện này tạm thời không bàn tới. Hung thủ làm cách nào để để vào không gian chơi trò chơi nhỏ hẹp mà không gây ra tiếng động, hơn nữa không bị người khác phát hiện?"

Tạm dừng một lát, Đoạn Dịch lại nói: "Thứ hai, như tôi vừa nói, tôi chơi trò chơi cùng ba học sinh vừa thi giữa kỳ xong. Tiểu Song đứng phía trước tôi là một cô bé, vóc dáng rất lùn. Tôi phải khom người xuống mới vỗ được vai cô bé. Tôi chắc chắn chiều cao của người đứng trước chưa từng thay đổi."

"Nếu hung thủ giả dạng Tiểu Song đứng trước mặt tôi, chẳng lẽ hai người có chiều cao giống nhau? Ngoài ra, hung thủ phải có tóc đuôi ngựa mới không sợ bị tôi phát hiện. Bởi vì đôi lúc tôi vô tình đụng phải tóc đuôi ngựa của Tiểu Song."

"Thứ ba, cũng là điểm đáng ngờ cuối cùng mà tôi phát hiện được đến hiện tại... Động cơ của hung thủ là gì. Nếu đơn giản chỉ là một vụ án giết người, không liên quan ma quỷ, vậy thì phải có động cơ. Vài học sinh trung học chơi gọi quỷ, hung thủ trà trộn giết người, rồi biến mất không chút dấu vết. Điều này không giống đột ngột nổi ham m,uốn giết người, mà là có âm mưu từ trước. Nhưng hung thủ chọn dùng cách thức như vậy để giết một học sinh, mục đích là gì?"

"Hung thủ giết bừa một học sinh, hay là cố ý giết Tiểu Song? Nếu là cố ý, vậy thì dưới tình huống tối đen như vậy, làm cách nào hung thủ có thể nhận ra Tiểu Song ngay lập tức?"

Những điều Đoạn Dịch nêu ra, cũng là những gì anh tự hỏi từ lúc phát hiện thi thể Tiểu Song. Ban đầu anh cũng cho rằng đây là một vụ án giết người. Nhưng mấy điểm đáng ngờ này khiến anh nghĩ

khác.

Bành Trình nghe anh nói xong, mặt khiếp sợ nói: "Hả... Lần này có quỷ thật hả?"

Bạch Tư Niên cười như không cười liếc hắn ta một cái: "Thật ra tôi cảm thấy chúng ta đều là quỷ. Hệ thống nói rồi thây, chúng ta tham gia trò chơi sau khi đã chết."

Bành Trình nuốt nước miếng, ấp úng: "Đâu... đâu có giống nhau. Chúng ta là quỷ, và quỷ trong phó bản, quỷ trong phim ma, là hai khái niệm khác nhau. Đâu có cùng một nghĩa. Chúng ta không đáng sợ. Nhưng quỷ... Cái cảm giác không biết này, rất đáng sợ đó! ĐM, vậy kế tiếp ai sẽ vào? Lần này không giống ải đầu, nhiều người chơi được phép đi vào cùng nhau. Lần này chỉ có một người... Đáng sợ lắm đấy?!"

Đoạn Dịch không trả lời Bành Trình đang lo lắng, mà nhíu mày nhìn quanh một lượt khoang xe số 2, ngữ khí sốt ruột: "Minh Thiên và số 10 vẫn chưa ra?"

"Vẫn chưa." Bành Trình vò đầu.

Vừa rồi Đoạn Dịch ra khỏi phòng số 3-2 không thấy Minh Thiên, đã cảm thấy là lạ.

Lúc này trở lại khoang xe số 2, vẫn chưa thấy Minh Thiên và số 10, nghĩa là hai người bọn họ vẫn chưa ra ngoài.

Cốt truyện lần này khá dài, Đoạn Dịch vào trong khoảng một tiếng.

... Hai người nói cái gì mà lâu quá vậy?

Lý trí Đoạn Dịch bảo rằng Minh Thiên không có khả năng bị người khác hố.

Nhưng về mặt tình cảm, Tiểu Thiên của anh quá đẹp, lỡ người ta có ý gì với hắn thì sao?

Đoạn Dịch không nhịn được, nôn nóng chạy đến khoang xe số 1.

Nguy rồi, lúc đến cửa phòng số 10, Đoạn Dịch nghe thấy tiếng đánh nhau ở bên trong.

Động tĩnh đánh nhau không nhỏ, đoán chừng hai người đánh nhau rất kịch liệt.

Đoạn Dịch rùng mình, đi tới gõ cửa, không thấy ai mở cửa thì bắt đầu đá cửa, tông cửa, định xông vào.

Nhưng cưỡng chế vào phòng người chơi khác là hành vi vi phạm quy định.

Đoạn Dịch đá thêm một cái, mũi chân chợt biến thành trong suốt.

Thấy thế, Vân Hạo và Bạch Tư Niên ở đằng sau nhanh chóng chạy tới giữ anh lại.

Bành Trình cũng tận dụng thời cơ chạy lên, cả người đè lên cửa, không cho Đoạn Dịch lại gần cánh cửa. "Ôi vãi anh Đoạn, anh bình tĩnh cái nào! Đừng phá cửa! Trừ phi anh bước qua xác tôi!"

Đoạn Dịch nắm chặt hai tay. Bị quy tắc giới hạn, anh không định tiếp tục phá cửa.

Nhưng trong lòng rất sốt ruột.

Theo lý mà nói, dựa vào hiểu biết của anh với Minh Thiên, nếu Minh Thiên cảm thấy người nào có vấn đề, hắn sẽ lặng lẽ dùng mưu kế giải quyết vấn đề. Tại sao hắn lại đánh nhau? Rốt cuộc số 10 đã làm gì?

Đoạn Dịch thở nhẹ một hơi, ra hiệu Vân Hạo và Bạch Tư Niên mình không sao, tiến lên một bước, khẽ vỗ vai Bành Trình. "Không có gì, tôi chỉ gõ cửa thôi."

Bành Trình và đám Vân Hạo liếc nhau, đành phải tránh ra.

Đoạn Dịch lập tức tiến đến gõ cửa, gõ cực kỳ mạnh, đồng thời mở miệng hỏi: "Tiểu Thiên, em có trong đó không? Không sao chứ? Trả

lời tôi một tiếng!"

Một lúc lâu sau, tiếng đánh nhau trong phòng dừng lại.

Cửa mở, Đoạn Dịch thấy người mở cửa là Minh Thiên.

Đoạn Dịch nắm lấy tay hắn, cẩn thận xem xét mặt, cổ, tay và các bộ phận khác của hắn. Thấy hắn không có bị thương, anh tạm thời yên tâm, sau đó bước vào phòng, nhìn về phía số 10.

Đoạn Dịch ôm thái độ tới chất vấn, nhưng thấy bộ dáng của số 10, anh bị giật mình... Số 10 vậy mà bị thương rất nặng.

Sắc mặt hắn ta trắng bệch, như thể mất rất nhiều máu.

Trên người hắn ta có rất nhiều vết dao chém.

Hắn ta đang băng bó qua loa, trên mặt không chút biểu cảm, dường như không cảm thấy đau.

Nhìn chằm chằm hắn ta, Đoạn Dịch quan sát xung quanh, phát hiện đệm giường bị cắt tan tành, đồ đạc cũng bị phá hỏng, trên mặt đất là một mớ hỗn độn.

Nhìn tình trạng này, Đoạn Dịch không chất vấn nổi.

Tuy nhiên nhóc thiên tài không đời nào chủ động phá hoại, chắc chắn là do số 10 sai. Đoạn Dịch bình tĩnh lại, nghiêm khắc lườm số 10, kéo Minh Thiên sang một bên, thấp giọng hỏi: "Em đánh người ta à? Sao lại thế này?"

Minh Thiên lại lắc đầu: "Không phải em."

"Không phải em? Là sao?" Đoạn Dịch nhất thời không hiểu.

Minh Thiên liếc mấy người chơi ngoài hành lang đang tò mò quan sát phòng số 10, nói với Đoạn Dịch: "Đến phòng anh. Chúng ta nói chuyện riêng."

Một lát sau, Đoạn Dịch dẫn Minh Thiên về phòng mình, mới biết

đại khái chuyện vừa xảy ra.

Trong lúc anh rời đi, người chơi số 10 chủ động tìm Minh Thiên, đề nghị nói chuyện riêng với hắn.

Hành động của hắn ta làm Minh Thiên rất kinh ngạc.

Minh Thiên hơi nghi ngờ về thân phận số 10.

Vì xác thực suy đoán trong lòng, Minh Thiên đồng ý.

Sau khi đến phòng số 10, Minh Thiên hỏi thẳng: "Đừng nói ngài tưởng tôi là người kia?"

Số 10 khẽ cười, bước đến sô pha ngồi xuống, tay đặt trên đầu gối. "Không bằng nói, cậu nghĩ ta là ai?"

"Trước đó vài ngày, tôi và người bên này tham gia một cuộc họp, tôi đã thấy ngài từ xa. Khí chất của hai người rất giống nhau. Trước đây tôi cũng đã gặp người ngài phái tới trò chơi. Sao nào, lần này đổi thành ngài tự đến?"

Minh Thiên nói "Trước đây", tất nhiên là lúc nhóm Đoạn Dịch đang ở khu nghỉ ngơi, hắn trở lại thất điện Diêm Vương của Thái Sơn Phủ Quân, đi theo Minh Nguyệt xử lý công việc trong bảy ngày.

Còn "Bọn họ" trong miệng hắn, ý chỉ Dương Dạ và Cố Lương.

Lúc trước người này phái hai người Dương – Cố lẻn vào trò chơi để bí mật điều tra. Mà lần này, người có địa vị cao như hắn ta, vậy mà đích thân vào.

Việc này làm Minh Thiên hơi kinh ngạc.

"Người cậu đang nhìn đương nhiên không phải bản thể của ta." Số 10 chỉ nói một câu, không nói nhiều về thân phận bản thân. Hắn ta nhìn Minh Thiên đầy ẩn ý, "Thoạt nhìn cậu và anh trai cậu có khí chất và khuôn mặt giống nhau, nhưng nhìn kỹ lại không giống. Tính cách hai cậu rất khác nhau."

Minh Thiên ngồi đối diện hắn ta, bình tĩnh nhìn thẳng: "Ngài muốn hỏi gì?"

Số 10 đột nhiên trở nên cực kỳ uy nghiêm, như Bồ Tát biến thành Tu La. "Việc cậu ta đã làm, cậu biết được bao nhiêu?"

"Tôi tưởng hai người hợp tác với nhau." Minh Thiên nhíu mày.

Số 10 nghiêm mặt. "Đúng. Nhưng ta không yên tâm về cậu ta. Ta phải tự mình quan sát."

Minh Thiên nói: "Chỉ sợ anh ta nghĩ rằng ngài tùy tiện tham gia sẽ phá hỏng kế hoạch của mình."

Số 10 cười. "Trừ phi cậu ta có kế hoạch khác. Không thì cậu ta cần gì phải lo lắng? Đây cũng là chuyện ta đang hỏi cậu. Ta có thể hứa với cậu, mọi sự kiện đều là một sai lầm, tất cả đều có cơ hội sống lại. Bao gồm cả cậu bị ghi tên vào Sổ Sinh Tử."

"Nhưng nếu cậu giúp cậu ta làm một số chuyện ta không thể khống chế, ví dụ như phạm phải tội ác tày trời, thậm chí tạo ra thảm họa ngập trời. Vậy thì cậu nên biết, cậu cũng sẽ bị phán là tội nhân. Đến lúc đó, cậu nghĩ mình còn có cơ hội trở về? Cậu có muốn rơi vào vận mệnh bị giam cầm vĩnh viễn?"

Im lặng một lát, Minh Thiên nói: "Đúng là tôi không hiểu anh ta. Nhưng tôi muốn nhắc ngài một chuyện, mấu chốt để anh ta tham gia thiết kế trò chơi này là sự "tin tưởng". Hiện giờ ngài chọn hợp tác với anh ta, nhưng lại không tin anh ta? Ngài cẩn thận nghĩ lại những gì anh ta đã làm đi, ngài có thể tin anh ta lần này."

.

Minh Thiên nói với Đoạn Dịch: "Lúc sau, em không rõ lắm. Vì anh ta cho em đăng xuất, thay bản thân vào."

Hệ thống hạn chế không tiện nói tên, nhưng "anh ta" trong miệng Minh Thiên và "anh ta" được nhắc đến trong cuộc đối thoại với số 10, chắc chắn là ám chỉ Minh Nguyệt.

"Thân phận của số 10 thế mà là..." Nghĩ đến thân phận người kia, Đoạn Dịch không khỏi kinh ngạc, "Anh ta từng là cấp dưới của số 10, sau lại trở thành cấp dưới của người ngang hàng số 10. Hành vi của anh ta không khác nào phản bội số 10. Anh ta rời bỏ sếp cũ, bây giờ lại lén lút hợp tác với sếp cũ. Nhưng số 10 vẫn còn nghi ngờ về mục đích của anh ta?"

"Đúng thế." Minh Thiên nói, "Anh Tiểu Dịch, anh nghĩ thế nào? Anh cảm thấy anh ta có mục đích riêng không?"

Đoạn Dịch suy nghĩ: "Tôi chỉ tin tưởng thông tin từ anh họ và anh rể, tin tưởng vào năng lực của chúng ta. Chuyện anh ta muốn làm, với tình trạng của chúng ta, chúng ta không thể khống chế được. Nhưng ít ra chúng ta có thể khống chế chuyện chúng ta muốn làm."

"Em từng gặp anh ta ở chốn đào nguyên, tôi cũng đã gặp anh ta khi kết thúc phó bản trước. Nếu anh ta thật sự chỉ muốn giúp ai kia, tôi nghĩ anh ta không cần giúp em tái thiết lập thời gian, mang tôi trở lại."

"Ai kia" trong lời Đoạn Dịch, ám chỉ Thái Sơn Phủ Quân thất điện.

Thái Sơn Phủ Quân để Minh Nguyệt quản lý trò chơi, kích phát tối đa tinh thần lực của người chơi, vậy nên Minh Nguyệt thêm yếu tố Ma Sói vào trò chơi, làm các người chơi ở các phe đối lập nhau. Ngoại trừ việc tiêu hao tinh thần lực để phá giải phó bản, các người chơi còn phải đối phó lẫn nhau, khiến tinh thần lực tiêu hao nhiều hơn.

Mục đích của Thái Sơn Phủ Quân là hấp thu tinh thần lực của người chơi. Cuối cùng là hấp thu luôn linh hồn người chơi.

Vậy nên trò chơi này sẽ không có người thắng cuộc. Người duy nhất được lợi là Thái Sơn Phủ Quân.

Càng về giai đoạn sau các người chơi càng cần sự hợp tác, chứ không phải giết hại lẫn nhau.

Dưới tình huống này, trong số tất cả người chơi, người như Đoạn

Dịch sẽ trổ hết tài năng.

Bởi vì anh luôn giữ vững một lập trường, chính là hợp tác cùng thắng. Với trí thông minh, thể lực, tố chất tâm lý... Có thể nói anh là người được chọn.

Hiện tại anh đang dần tiếp cận mục tiêu này... Anh nhận được sự tin tưởng của hầu hết các người chơi. Mọi người đồng ý hợp tác qua màn, không còn chơi Ma Sói xung đột nội bộ hãm hại lẫn nhau.

Lúc trước Đoạn Dịch và Minh Thiên bị hạn chế, chưa thể nghĩ được nhiều.

Nhưng bây giờ bọn họ đã thoát khỏi hạn chế, phát hiện hành động của Minh Nguyệt ẩn chứa mục đích khác.

Thật ra tiến trình trò chơi không dễ thiết lập lại.

Bởi vì thất điện đang lừa trên gạt dưới, bọn họ truyền dữ liệu ra bên ngoài, tỏ vẻ rằng bọn họ thật sự đang sàng lọc những người không nên chết bởi tai nạn, đang điều tra nguyên nhân dẫn đến tai họa ngoài ý muốn.

Cứ như vậy, thất điện thường xuyên cập nhật danh sách tử vong vào Sổ Sinh Tử, tương đương với việc thông báo cho toàn bộ các nhánh ở địa ngục, chứng minh trò chơi của bọn họ rất công bằng công chính, sau lưng không giấu diếm điều gì.

Nhưng Minh Nguyệt chịu cho Minh Thiên "mượn" đồng hồ cát, để hắn trở lại quá khứ, thiết lập lại thời gian. Đó là một việc cực kỳ khó khăn. Minh Nguyệt cần tạm giữ lại danh sách tử vong, trì hoãn không cập nhật vào Sổ Sinh Tử, đợi Minh Thiên thiết lập lại kết quả trò chơi rồi viết một danh sách mới.

Minh Nguyệt cần đưa ra một lý do hoàn mỹ mới có thể thuyết phục được thất điện Thái Sơn Phủ Quân, cũng không làm ai nghi ngờ mình.

Minh Nguyệt không giúp Minh Thiên vì thứ gọi là ruột thịt máu

mủ. Bởi vì giữa bọn họ vốn không có tình anh em.

Vậy thì nước cờ của hắn ta, hiển nhiên là có mưu đồ khác.

... Vừa khéo hắn ta cũng muốn Đoạn Dịch trở lại.

Đoạn Dịch chưa bao giờ xem nhẹ bản thân.

Trên thực tế, sau lần nói chuyện với Minh Nguyệt ở《 Tường xương khô 》, Đoạn Dịch ở khu nghỉ ngơi vẫn luôn suy nghĩ một chuyện... Có phải Minh Nguyệt đã sớm nhìn ra anh là người như thế nào, quan sát biểu hiện của anh ở vòng đầu tiên, nghĩ rằng anh có tiềm năng thúc đẩy mọi người hợp tác với nhau?

Căn cứ vào yếu tố này, Minh Nguyệt mới chọn cứu anh, đưa anh trở lại trò chơi.

Thái Sơn Phủ Quân muốn mọi người giết hại lẫn nhau, vì hắn cần hấp thu tinh thần lực.

Bên ngoài Minh Nguyệt giúp đỡ Thái Sơn Phủ Quân, nhưng trong tối, hắn ta ngầm đồng ý để Minh Thiên hồi sinh Đoạn Dịch, thậm chí âm thầm ra tay giúp đỡ... Mục đích của Minh Nguyệt, ngược lại muốn mượn tay Đoạn Dịch, khiến tất cả người chơi hợp tác với nhau?

Nói cách khác, việc Minh Nguyệt đang ngầm thực hiện, hoàn toàn trái ngược với yêu cầu của Thái Sơn Phủ Quân.

Dựa vào suy đoán này, cộng thêm lời của Cố Lương và Dương Dạ, Đoạn Dịch chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Minh Nguyệt. Huống chi dù thế nào đi nữa, anh cũng phải tiếp tục giữ vững lập trường, hợp tác cùng thắng.

Hiển nhiên Minh Thiên cũng nghĩ giống Đoạn Dịch.

Nhìn Đoạn Dịch, hắn khẽ gật đầu: "Ừm. Em và anh nghĩ giống nhau. Số 10 và anh ta... Hơn phân nửa là tư thù cá nhân. Trước tiên chúng ta cứ mặc kệ."

"Được. Vẫn nên nghĩ cách giải phó bản thôi." Đoạn Dịch lắc đầu, "Tôi đã gặp anh ta, cũng đã gặp số 10, hơn nữa sau khi biết thân phận... Tôi không hiểu tại sao bọn họ lại đánh nhau?"

Minh Thiên không trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn Đoạn Dịch một lúc lâu, đột nhiên mở miệng hỏi: "Vừa nãy anh gõ cửa rất lớn. Lo lắng cho em sao?"

"Ừm? Khụ..." Đoạn Dịch chớp mắt, nhéo mạnh vào tay Minh Thiên, "Vô nghĩa. Ai bảo em đi theo một tên đàn ông không rõ lai lịch hả? Đồng ý thì thôi đi, còn đi lâu dữ vậy. Em có biết là..."

Còn chưa nói xong, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên bật cười.

"Em cười cái gì?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

Minh Thiên nói: "Anh Tiểu Dịch ghen, đương nhiên là em vui."

"Gh... Ghen? Ai ghen?!" Đoạn Dịch dõng dạc phủ nhận, "Em tưởng ai cũng giống em hả, đều là dấm thành tinh?"

Minh Thiên không nói, chỉ nhìn Đoạn Dịch chớp chớp mắt.

Nốt ruồi nơi khóe mắt trái hắn như nhuốm ánh sáng, như thể biết nói chuyện, không tiếng động bày tỏ oan uổng với Đoạn Dịch.

Một lát sau, Đoạn Dịch hơi khàn giọng: "Được được được. Coi... coi như tôi ghen đi. Đôi mắt nhỏ này đúng là..."

Minh Thiên lại cười.

Hắn giơ tay vuốt mái tóc ngắn của Đoạn Dịch, dịu dàng ngắm anh một lát, mới thẳng người lại: "Được rồi, nói chính sự, vừa nãy anh vào 3-2 đã gặp những gì? Ngoài ra, sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở phòng 3-1, đoàn tàu có tạm dừng ở một trạm dừng. Em có vài ý tưởng về trạm dừng đó, muốn bàn với anh."

Một lát sau, hai người thương lượng xong, rời phòng số 7 khoang xe số 1, trở lại khoang xe số 2.

Đoạn Dịch nhìn thời gian, sắp đến 10 giờ rút bài thân phận.

Bạch Lập Huy và Hứa Nhược Phàm vẫn chưa giao thiết bị.

Nếu hai người vẫn không giao thiết bị vào lúc 10 giờ, để ổn thỏa, Đoạn Dịch phải đưa hai người vào tù.

Sau lần tan rã trong không vui, Đoạn Dịch chưa nói chuyện rõ ràng với hai người này.

Anh định tìm hai người này để nói chuyện, xem thái độ hiện tại của bọn họ đối với anh như thế nào, thì đúng lúc này âm thanh tích tắc lại reo lên.

Lần này người ấn nút là Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan ấn nút màu đỏ, loa truyền đến giọng nói quen thuộc của thiếu nữ. "Nghe nói trò chơi bốn góc có thể gọi quỷ. Mọi người tới chơi với bọn em được không?"

Câu này nằm trong dự đoán.

Nhưng câu tiếp theo của cô nhóc lại khác.

Nghĩ sâu hơn sẽ phát hiện một chi tiết càng nghĩ càng lạnh người.

Cô nhóc nói rằng: "Bọn em thiếu hai người. Hai người tới nha! Cảm ơn mọi người!"

Lần chơi thứ nhất, người tham gia là Tiểu Đoản, Tiểu Song, Tiểu Bình. Bọn họ thiếu một người, vậy nên Đoạn Dịch tham gia.

Lần chơi thứ hai, thiếu hai người.

... Vì Tiểu Song đã chết?

- --

Chương 171

Sau khi mọi người thảo luận xong, lần này người vào phòng 3-2 là Vân Hạo và Bạch Tư Niên.

Trước khi hai người vào, Đoạn Dịch gọi họ lại, nhắc nhở một câu: "Lúc chơi nhớ chuẩn bị sẵn dù đen."

Hai người nhìn nhau gật đầu, một trước một sau đi đến khoang số 3.

Đợi hai người họ rời đi, Bành Trình tò mò nhìn về phía Đoạn Dịch. "Sao thế? Tại sao phải chuẩn bị dù đen?"

Vẻ mặt Đoạn Dịch rất nghiêm túc, hỏi ngược lại: ""Quỷ" được triệu hồi tới chỉ giết NPC? Tôi thấy chưa chắc."

Bành Trình kinh hãi: "Ý anh là... Nó sẽ giết người chơi?"

Nhìn về phía khoang xe số 3, Vân Hạo và Bạch Tư Niên đã gõ cửa vào phòng 3-2, Đoạn Dịch nói tiếp: "Có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, từ lúc bắt đầu "quỷ" đã có thể giết bất cứ ai. Nó chỉ vừa khéo giết Tiểu Song thôi; khả năng thứ hai... Đó là ban đầu "quỷ" chỉ có khả năng giết NPC, đầu tiên nó xác định giết Tiểu Song trước, hoặc chọn ngẫu nhiên một trong các NPC."

Bành Trình chớp mắt hai cái: "Nếu là khả năng thứ hai thì chúng ta vẫn còn an toàn nhỉ?"

Đoạn Dịch nhìn Bành Trình, hỏi một câu làm hắn ta nổi da gà: "Nếu tất cả NPC chết hết thì sao?"

"Vãi..." Bành Trình hiểu ra, "Tổng tất cả NPC chỉ có ba người. Tiểu Song đã chết, hiện giờ chỉ còn Tiểu Đoản và Tiểu Bình, nếu hai người này cũng chết... Đm, có lẽ hệ thống sẽ... Chọn bốn người chơi tham gia trò chơi? Đến lúc đó... Đến lúc đó hung thủ chắc chắn sẽ giết người chơi!"

"Đúng. Chính là ý đó." Đoạn Dịch nói, "Đợt này có lẽ hệ thống cho chúng ta ba cơ hội thăm dò an toàn. Tôi đã dùng một lần, Vân Hạo và Bạch Tư Niên dùng một lần. Lần thứ ba, chúng ta sẽ cần ba người vào trong chơi trò chơi. Đó là cơ hội cuối cùng để chúng ta qua màn."

"Nếu không, từ lần thứ tư chạy cốt truyện 3-2, toàn bộ NPC đã chết hết, sẽ đến lượt đám người chơi chúng ta. Nếu thuận theo cốt truyện, mỗi lần chơi trò tứ giác "quỷ" sẽ giết một người. Nguy hiểm tử vong là hoàn toàn không thể tránh khỏi."

Ba NPC, khả năng cao lần này sẽ tiếp tục chết thêm một người.

Chờ đến khi NPC chết hết, người chơi vẫn chưa qua màn, vậy thì lần thứ tư sẽ đến lượt người chơi.

Nghe hiểu ý của Đoạn Dịch, Bành Trình sửng sốt, ngồi bệt xuống đất.

Không bao lâu sau hắn ta đứng bật dậy, lấy giấy bút ra, vừa ghi chép vừa nói: "Lúc trước chúng ta từng nghi ngờ hung thủ là một trong bốn người đang ngủ. Nhưng tồn tại vài điểm đáng ngờ đúng không?"

"Thứ nhất, hung thủ làm cách nào để lẻn vào mà không gây bất cứ tiếng động nào; Thứ hai, hung thủ làm cách nào để tránh né chướng ngại vật trong bóng tối và ra tay chính xác; Thứ ba, động cơ của hung thủ là gì, có phải giết bừa hay không. Nếu không phải giết bừa, vậy thì giống cái thứ ba, hung thủ tìm thấy Tiểu Song trong bóng tối bằng cách nào? Thứ tư, tại sao chiều cao của hung thủ lại giống Tiểu Song..."

Đoạn Dịch bổ sung: "Nếu dựa theo từng mục cậu liệt kê, vẫn còn điểm đáng ngờ thứ năm... Tiếng ho của hung thủ. Lúc trước tôi nghĩ rằng nó giống vấn đề chiều cao hung thủ nên không bàn chi tiết."

"Tôi hiểu rồi." Bành Trình đột nhiên nhanh trí nói, "Tiểu Song là con gái, mà giới tính của hung thủ vẫn chưa rõ. Không cần biết hung thủ là nam hay nữ, nếu tiếng ho hung thủ khác tiểu Song, các

anh chắc chắn sẽ phát hiện. Nhưng trong quá trình chơi trò chơi, anh hoàn toàn không phát hiện giọng của ai có vấn đề. Việc này có nghĩa là ngoại trừ chiều cao, giọng của hung thủ cũng giống Tiểu Song?"

Lúc Bành Trình không la hét thì logic vẫn tốt phết.

Đoạn Dịch khẽ gật đầu, nói: "Đúng là thế."

Một lát sau, Đoạn Dịch lấy giấy bút, ngồi xuống bắt đầu vẽ.

Bành Trình ngồi đối diện anh hỏi: "Anh vẽ gì thế?"

Đoạn Dịch cúi đầu chăm chú vẽ, tạm thời không trả lời.

Ngược lại Khang Hàm Âm ở bên cạnh mở miệng: "Anh đang vẽ lại quá trình chơi trò chơi bốn góc?"

"Ừm." Đoạn Dịch cúi đầu nói, "Tôi vẫn còn nhớ số lần. Để tôi thử xem nếu hung thủ có tồn tại, hung thủ đã tham gia từ đoạn nào."

.

20 phút sau, Đoạn Dịch hoàn thành phục dựng trò chơi bốn góc trên giấy.

Sắp đến 10 giờ tối.

Tạm thời anh không thương lượng về cốt truyện 3-2 với mấy người Bành Trình, mà hướng mắt nhìn về phía Bạch Lập Huy và Hứa Nhược Phàm.

Hai người bọn họ không tham gia thảo luận chung, mà ngồi ở một góc.

Lúc này sắc mặt hai người bọn họ đều hơi trắng, như cảm nhận được Đoạn Dịch nhìn sang nên ngẩng đầu nhìn về phía Đoạn Dịch.

Đi đến trước mặt hai người, Đoạn Dịch gập ngón tay gõ lên bàn trước mặt bọn họ, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Nói chuyện?"

Hai người liếc nhau, cùng nhau đứng lên.

Bạch Lập Huy hỏi Đoạn Dịch: "Đi đâu nói?"

"Phòng tôi." Đoạn Dịch nói xong, đưa mắt ra hiệu với Minh Thiên.

Minh Thiên khẽ gật đầu với anh, đi theo anh.

Bốn người cùng nhau tới phòng số 7 ở khoang số 1.

Đoàn tàu đường dài chạy nhanh trong đêm.

Ngoài cửa sổ không có chút ánh sáng từ trăng hay sao.

Như thể đoàn tàu đang chạy vào địa ngục.

Trong phòng số 7, liếc mắt nhìn bóng đêm vô tận, Đoạn Dịch quay đầu nhìn về phía hai người Hứa – Bạch. "Hiện tại hai người đều không giao thiết bị, muốn đợi đến lúc rút bài thân phận rồi mới đưa ra quyết định. Xem ra..."

Khẽ thở dài một hơi, Đoạn Dịch tự giễu: "Tôi vẫn chưa đủ để khiến hai người tin tưởng."

Bạch Lập Huy nghe vậy, vẻ mặt hơi thay đổi.

Hắn ta đang ngồi, lúc này đột ngột đứng dậy, cảm xúc hơi kích động: "Đoạn Dịch, tôi biết, tôi thiếu cậu một câu xin lỗi. Nếu không có cậu và Minh Thiên, tôi không biết mình đã chết bao nhiêu lần. Hơn nữa... Lần trong《 Mê cung 》, lẽ ra tôi đã chết rồi."

"Tôi nói mấy câu này không phải muốn ngụy biện cho bản thân. Nhưng các cậu cũng biết mà, phó bản đó đáng sợ như vậy... Lúc ấy tôi thật sự... Tôi thật sự tuyệt vọng, sắp sụp đổ rồi. Tôi chỉ muốn Nhược Phàm có thể rời đi mà thôi."

Đoạn Dịch cắt ngang, trầm giọng: "Tôi có thể giúp cô ấy rời đi. Nhưng anh không tin tôi."

Bạch Lập Huy nhìn Đoạn Dịch, chỉ thấy gương mặt vô cảm của anh.

Bình thường Đoạn Dịch luôn mang vẻ mặt ôn hòa cười hì hì, đôi mắt luôn sáng ngời, mỗi khi tươi cười má lúm đồng tiền sẽ hiện bên khóe miệng, là một chàng trai tỏa nắng tốt tính đáng tin cậy.

Nhưng lúc này anh mím môi, đường cong cằm vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, ánh mắt trầm tĩnh kiên nghị lẫn chút lạnh lùng hà khắc, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Rất xin lỗi... Lúc lên xe buýt thấy cậu, tôi đã muốn nói những lời này. Nhưng tôi... không còn mặt mũi nào để gặp cậu. Tôi biết là những lời này rất vô dụng, hiện tại cũng đã quá muộn. Nhưng tóm lại... Thật sự rất xin lỗi." Bạch Lập Huy đang đứng thẳng đột ngột trịnh trọng cúi đầu với Đoạn Dịch, thở dài một hơi.

"Anh biết Tiểu Thiên đã nói gì không?" Nhìn Bạch Lập Huy, Đoạn Dịch đột nhiên hỏi.

Bạch Lập Huy lắc đầu, cử chỉ cẩn trọng, ánh mắt tràn ngập xấu hổ.

Đoạn Dịch nói tiếp: "Em ấy nói tất cả là lỗi của em ấy. Em ấy khiến mọi người chưa kịp chuẩn bị tốt đã bị đẩy vào phó bản《 Mê cung 》độ khó cao. Dưới tình huống cực đoan, nhân tính vặn vẹo thành cái gì, không ai có thể đoán trước được."

Nghe vậy, Bạch Lập Huy càng cúi đầu sâu hơn, không còn mặt mũi đối diện Đoạn Dịch, cũng không còn mặt mũi để đối diện với Minh Thiên bên cạnh anh.

Đoạn Dịch nhìn hắn ta, rồi nhìn sang Hứa Nhược Phàm. Cô ta đang nắm chặt góc váy, cúi đầu không nói một lời, không biết là do không thể đối mặt với anh hay đang tính toán cái gì.

Đoạn Dịch hơi nheo mắt, một lần nữa nhìn về Bạch Lập Huy. "Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ. Đã qua rồi thì cứ qua đi. Mặc kệ lúc ấy các anh đã lựa chọn như thế nào, tôi cũng không so đo nữa.

Coi như giống như lời Tiểu Thiên nói, lúc ấy tâm lý và mưu lược của mọi người chưa sẵn sàng, không đủ đối phó phó bản độ khó cao. Bây giờ chúng ta chỉ nói chuyện hiện tại... Các anh, có chịu tin tưởng tôi một lần nữa hay không?"

"Tôi..." Bạch Lập Huy mở miệng định nói đột nhiên im lặng, sau đó khó xử nhìn về phía Hứa Nhược Phàm đang ngồi bên cạnh.

Lúc hắn ta đang muốn nói, Hứa Nhược Phàm nắm lấy tay hắn ta, ngăn cản động tác của hắn ta.

Bạch Lập Huy há miệng một lúc lâu, không thể khép lại.

Hắn ta nhìn Hứa Nhược Phàm, nhìn lâu thật lâu, câu nói kẹt lại không thể thoát khỏi miệng, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài khiến trái tim người nghe trầm xuống. Sau khi tiếng thở dài kết thúc, Bạch Lập Huy nhìn Đoạn Dịch, ba chữ bật ra khỏi kẽ răng: "Xin lỗi cậu."

Tạm dừng một lát, Bạch Lập Huy gian nan mở miệng bổ sung: "Đoạn Dịch, thật sự rất xin lỗi. Tôi... Thôi, tôi không giải thích. Tóm lại, rất xin lỗi."

Đã đến mức này rồi, Đoạn Dịch cũng nhìn ra.

... Bạch Lập Huy tin tưởng anh, muốn đồng ý đề nghị của anh, nhưng Hứa Nhược Phàm không đồng ý. Bạch Lập Huy xoắn xuýt một lúc, quyết định chọn Hứa Nhược Phàm, chứ không phải Đoạn Dịch.

Bạch Lập Huy đã đưa ra lựa chọn, chuyện đã đến nước này, Đoạn Dịch không có ý khuyên bảo nữa.

Anh không nói một lời, gật đầu với Minh Thiên, lập tức đứng lên, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc hai người đi đến cửa phòng, Đoạn Dịch nghe thấy giọng của Hứa Nhược Phàm.

"Xin lỗi. Nếu không xảy ra chuyện ở《 Mê cung 》, tôi chắc chắn đã giao thiết bị. Tôi vẫn luôn tin tưởng anh, cũng nguyện ý hợp tác cùng thắng với các anh. Nhưng..."

"Nhưng lần trước là tôi phản bội các anh. Lúc ấy tôi là sói, tôi đẩy người tốt các anh vào tù, lựa chọn dùng cách thức phe sói để rời đi, dẫn tới việc rất nhiều người đã chết. Khang Hàm Âm, Doãn Oánh Oánh, Ô Quân Lan... Các cô ấy chết thảm là tại vì tôi. Lúc tôi rời khỏi《 Mê cung 》, nhìn thấy... Nhìn thấy các thi thể. Quá kinh khủng... Đêm nào tôi cũng mơ thấy ác mộng!"

Thút thít vài tiếng, Hứa Nhược Phàm lại nói: "Đoạn Dịch, hiện tại tôi đã hiểu sơ sơ, là Minh Thiên thiết lập lại thời gian, mọi người mới có cơ hội sống lại. Nhưng mà... Dù bọn họ đã sống lại, những việc đó vẫn không thể thay đổi... Không thể thay đổi sự thật rằng tôi đã hại mọi người. Tại tôi, bọn họ mới chết thảm như thế. Chắc chắn bọn họ vẫn nhớ vì sao bản thân chết. Chuyện đó quá đáng sợ. Vậy nên..."

"Đoạn Dịch, ngay cả khi anh tha thứ cho tôi, bọn họ cũng sẽ không tha thứ cho tôi. Đúng là do tôi sai, không một ngày nào tôi không hối hận. Nhưng hối hận thì hối hận, tôi vẫn muốn sống. Tôi không nghĩ... Không nghĩ người khác sẽ tha thứ cho tôi. Vậy nên tôi phải giữ thiết bị. Tôi..."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch quay đầu cắt ngang cô ta: "Đủ rồi!"

Lúc nào Đoạn Dịch nói chuyện cũng cười hì hì, rất hiếm khi phũ phàng như thế, thậm chí là quyết tuyệt.

Thấy mặt anh xanh mét, Hứa Nhược Phàm sửng sốt, ngậm miệng không nói nữa.

Đoạn Dịch liếc cô ta một cái, nhìn về phía Bạch Lập Huy đang ngơ ngác bên cạnh cô ta, nói: "Ở trong trò chơi này, hai người có thể nhẫn tâm, có thể không màng tình đồng đội. Nhưng hai người phải đủ thông minh. Hai người không dùng đầu óc để suy nghĩ à, chỉ dựa vào hai người, cho dù có thiết bị đi chăng nữa, thì có thể khống chế toàn bộ cục diện không?"

"Chẳng lẽ hai người không phát hiện, ngay cả số 4 Phương Đông Vũ cũng đã giao thiết bị cho tôi? Ngoại trừ số 10 ném thiết bị ra ngoài, thiết bị của những người khác, đều tương đương với việc do tôi thao tác. Hiện tại hai người vẫn chưa hiểu tình hình?"

"Tôi nhắc nhở hai người một câu cuối. Mọi người giao thiết bị cho tôi, vì họ tin tưởng tôi. Mà tôi sẽ không phụ lòng tin tưởng của họ. Hai người nghĩ lại xem, nếu hai người không hợp tác, những người khác sẽ giữ hai người lại?"

"Coi như tôi đã tận tình tận nghĩa với hai người. Về sau... Đều do hai người tự tạo."

"Được rồi, khi nào đi nhớ đóng cửa giúp tôi."

Khẽ lắc đầu, Đoạn Dịch không nhiều lời nữa, nhanh chóng rời đi cùng Minh Thiên.

Anh không quay đầu lại, cũng không thấy sắc mặt hai người Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy trở nên trắng bệch.

.

Vân Hạo và Bạch Tư Niên vào phòng 3-2 được 20 phút thì ra ngoài.

Lúc trở lại khoang xe số 2, trán và chóp mũi hai người chảy không ít mồ hôi.

Mỗi người tu một cốc nước lớn mới ngồi xuống, Bạch Tư Niên mở miệng nói trước: "Lần này người chết là Tiểu Bình, chỉ còn một người là... Tiểu Đoản."

Lời Bạch Tư Niên giống suy đoán của Đoạn Dịch.

Xem ra bọn họ đoán đúng hướng qua màn phó bản mini 3-2... Mỗi lần "quỷ" sẽ xuống tay giết một người. Vậy nên các người chơi chỉ còn một cơ hội duy nhất để tìm cách qua màn an toàn.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên tàu, Đoạn Dịch tranh thủ thời gian hỏi bọn họ: "Hai người ở lại lâu hơn tôi 20 phút, sao vậy? Hai người kéo dài thời gian trước khi chơi bốn góc?"

"Đúng vậy." Vân Hạo cười nói, "Lúc Tiểu Đoản yêu cầu bọn tôi vào chơi, bọn tôi câu giờ một lúc lâu mới tham gia."

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Tìm được manh mối gì không?"

Bạch Tư Niên nhìn xung quanh, lấy sổ tay ghi chép manh mối từ tay Bành Trình tiện thể sắp xếp lại suy nghĩ, nói: "Để tôi vừa viết vừa kể cho mọi người nghe."

Một tiếng hai mươi phút trước, Vân Hạo và Bạch Tư Niên vừa vào phòng 3-2 lập tức chia làm hai hướng hành động.

Vân Hạo tới gần bốn người đang ngủ bên trái, đánh thức bọn họ, bắt chuyện với bọn họ.

Vân Hạo nhận xét, bốn người kia y chang xác chết. Dù hắn ta hỏi chuyện cỡ nào, bốn người đều không mở miệng. Vân Hạo thậm chí còn tát một người, nhưng bọn họ vẫn không hề phản ứng.

Nguyên nhân duy nhất Vân Hạo cho rằng họ không phải thi thể, chỉ có một... Cơ thể bọn họ phập phồng, hít thở đều đều, đang ngủ rất sâu.

Bên Vân Hạo cố gắng lấy manh mối từ bốn người này.

Bên kia, Bạch Tư Niên bắt chuyện với Tiểu Đoản. Cậu ta cố gắng kéo dài thời gian, dong dài không tham gia trò chơi, đồng thời không ngừng nhìn đông nhìn tây, tìm càng nhiều manh mối càng tốt.

Thành quả của Bạch Tư Niên không tồi.

Cậu ta tìm được một poster trại hè, một số hành lí du lịch, và một bức ảnh chụp.

Hành lí du lịch không có gì đáng nói, bên trong chỉ có mấy thứ đơn

giản như quần áo và dụng cụ rửa mặt, không có gì dị thường.

Poster trại hè có nội dung quảng báo trại hè du lịch.

Nội dung trên poster viết rất rõ: Đội ngũ giáo viên lâu năm của nhà nước dẫn đoàn học sinh đi du lịch xuyên quốc gia. Vui chơi kết hợp giáo dục, trong lúc các học sinh bước lên hành trình vạn dặm tiếp thu kiến thức, giáo viên sẽ phụ đạo một ít chương trình học cấp ba, giúp bọn nhỏ sớm thích ứng với sinh hoạt cấp ba trong tương lai. Vậy nên trại hè này mang tính hàn gắn.

Ngoại trừ nội dung chương trình học của trại hè, trên poster còn đặc biệt nhấn mạnh, để tham gia trại hè cần tham gia khảo sát, điểm yêu cầu của ban tổ chức cũng rất cao.

Bởi vậy có thể nhìn ra được, học sinh tham gia trại hè hầu như đều học giỏi.

Cuối cùng là manh mối ảnh chụp.

Ảnh chụp chung gồm bốn người, dựa theo cách nói của Bạch Tư Niên, có ba người Tiểu Song, Tiểu Đoản, Tiểu Bình mà mọi người đã gặp sau khi vào phòng 3-2, ngoài ra còn có một nữ sinh.

Nữ sinh có mái tóc dài, mỉm cười ngây ngô mơ mộng.

Cô bé mặc đồng phục, trên đầu cài một đóa hoa.

Trên người của bốn người đều dính chút đất, trán ướt mồ hôi, thoạt nhìn đều đang rất mệt.

Phía sau bọn họ là một vùng bao la, mây trải dài cùng những ngọn núi nhấp nhô. Bọn họ đang đứng trên đỉnh núi.

Đoán chừng lúc chụp bức ảnh này, hoạt động trại hè đang tiến hành ở ngọn núi nào đó, bốn học sinh trăm cay ngàn đắng bò lên đỉnh núi, vậy nên chụp ảnh kỉ niệm trên đỉnh núi.

Hoa mà cô bé tóc dài cài trên đầu, đoán là cô bé đã thấy và hái trong lúc leo núi.

Bạch Tư Niên giải thích: "Không biết cô bé này tên gì. Để tiện xưng hô, chúng ta gọi cô bé là Tiểu Hoa nhé. Đó là toàn bộ manh mối tôi tìm được. Tạm thời vẫn chưa tìm ra manh mối khác. Sau đó Tiểu Đoản thúc giục nên tôi và Vân Hạo tham gia chơi bốn góc cùng Tiểu Đoản và Tiểu Bình."

Vân Hạo gật đầu với lời Bạch Tư Niên, bổ sung thêm: "Sau đó những gì hai bọn tôi trải qua không khác mấy Đoạn Dịch. Tôi đứng ở vị trí đằng sau Tiểu Bình, trong quá trình chơi, tôi cẩn thận chú ý tới cậu bé. Chiều cao, tiếng ho, từ đầu tới cuối không thay đổi. Tôi gần như chắc chắn, người phía trước tôi vẫn luôn là Tiểu Bình, chứ không phải người khác ngụy trang thành cậu bé. Nhưng tới lúc bật đèn, Tiểu Bình đã chết. Từ đầu tới cuối, tôi không hề phát hiện bất cứ dấu vết tồn tại nào của hung thủ."

Vân Hạo nói xong, cả khoang xe im lặng.

Mọi người đều đang tự hỏi.

Một lúc lâu sau, người phá vỡ sự im lặng là Bành Trình.

Hắn ta bật thốt "Đm", mặt mũi căng thẳng: "Nghĩa là... không có hung thủ? Chúng ta gặp quỷ thật hả?"

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch lắc đầu: "Vẫn không đúng. Đây mới chỉ là lần thứ hai, cơ hội cho chúng ta phá giải quá ít. Theo lý thì ải lần này không khó. Bạch Tư Niên tìm manh mối tốn 20 phút, khoảng thời gian này đủ lâu. Vậy thì chúng ta giả sử, manh mối cậu ấy tìm được là manh mối phó bản cung cấp cho chúng ta."

"Trong các manh mối, chúng ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì về quỷ, hoặc thông tin liên quan đến việc đuổi quỷ, vậy nên tôi cho rằng cách giải không liên quan đến quỷ. Suy ra rất có thể phó bản này thật sự không có quỷ."

Tạm dừng một chút, Đoạn Dịch kết luận: "Rất có thể suy đoán ban đầu của chúng ta là đúng. Trong bốn người bên trái đang ngủ say, có một người là hung thủ. Hung thủ tham gia trò chơi, thực hiện hành vi giết người."

Bành Trình gấp đến mức vò đầu. "Nhưng hung thủ giết bằng cách nào?"

Bạch Tư Niên suy tư, ánh mắt chợt sáng ngời, nhìn về phía Đoạn Dịch: "Tôi có trộm giấu ảnh chụp chung bốn người vào túi mang ra ngoài. Nhưng bây giờ..."

Vừa nói, Bạch Tư Niên vừa lục túi mình.

Đoạn Dịch nhìn theo, phát hiện trong túi trống rỗng.

Linh quang chợt lóe, Đoạn Dịch suy nghĩ cẩn thận lại, mỉm cười. "Tôi hiểu rồi. Thật là... Xem nhẹ một chuyện không nên xem nhẹ."

Chương 172

Cửa sổ hai bên hành lang vẫn là một màu đen.

Ngoài cửa sổ không trăng không sao, khi di chuyển gần như ngay cả tiếng gió cũng không có.

Đoàn tàu này như đang ở trong vũ trụ vậy.

Trong khoang số 2, ánh đèn sáng như tuyết chiếu mặt mỗi người thành một màu trắng lạnh.

Trong không khí vang âm thanh "sột soạt" ở tần suất cao, là tiếng Bạch Tư Niên đang viết.

Cậu ta nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, đang dùng giấy bút sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Đối diện cậu ta, Đoạn Dịch đã suy nghĩ cẩn thận, Vân Hạo bên cạnh cậu ta cũng nhanh chóng phản ứng lại: "Thì ra là thế, tôi hiểu rồi."

Khang Hàm Âm nghiêng đầu nhìn ghi chép của Bạch Tư Niên, lập tức nói theo: "Tôi hiểu rồi. Thì ra là thế."

"Không phải, sao cơ..." Ổ Quân Lan hơi ngẩn ra, chưa kịp phản ứng lại, nhưng rất nhanh cũng bật cười, "Ừm, tôi hiểu rồi."

Một lát sau, Tra Tùng Phi và Doãn Oánh Oánh trước sau gật đầu: "Ồ, em cũng hiểu rồi."

Duy độc một người không nói là Bành Trình.

Hắn ta vỗ đầu mình, dùng ánh mắt rất kinh ngạc nhìn mọi người xung quanh, sau một lúc lâu kinh hãi nói: "Không phải chứ, mấy người hiểu cái gì?"

Nhìn Bành Trình, Đoạn Dịch giải thích: "Còn nhớ phó bản mini 3-1

không? Không gian là như thế nào, hiện tại cậu đã rõ chưa?"

"Nhớ chứ, hiểu chứ! Có lẽ cái phòng đó là... Không gian ý thức tạo dựng lại tình hình trước khi người phụ nữ trung niên chết. Vậy nên trong phòng có một số thứ không hợp lí, không phù hợp với hiện thực, ví dụ như sổ tay và thẻ căn cước công dân toàn số 10."

Nói tới đây, Bành Trình trợn mắt, "Á tôi biết rồi, ảnh chụp Bạch Tư Niên mang ra biến mất, căn phòng không phải đồ thật, mà là không gian ý thức của người nào đó?"

"Đúng vậy." Lần này người mở miệng là Minh Thiên ngồi cạnh Đoạn Dịch.

Vừa nghe Minh Thiên nói chuyện, bả vai Bành Trình liền rụt lại.

Ngẩng đầu chạm phải ánh mắt Minh Thiên, Bành Trình run run cả người, lông tơ toàn thân dựng đứng. Toàn thân tràn đầy cảnh giác, hoang mang, nghi ngờ.

Trong mắt Đoạn Dịch, biểu hiện của Bành Trình rõ là kỳ... Tiểu Thiên dịu dàng đáng yêu đến thế, làm cái gì mà Bành Trình vừa nhìn liền sợ hãi dữ vậy?

Minh Thiên nâng mí mắt, thản nhiên liếc Bành Trình một cái, nói tiếp: "Có thể dùng khái niệm giấc mơ để giải thích không gian này. Anh đã từng nằm mơ rồi nhỉ?"

Bành Trình rất nhỏ giọng: "Khụ, r...rồi..."

Minh Thiên nói: "Giấc mơ thường xuất hiện hiện tượng hoặc cảnh tượng kỳ lạ, những gì xảy ra trong phòng 3-1, thật ra có thể dùng từ Cảnh trong mơ để giải thích. Ví dụ như máu đột nhiên xuất hiện, chỉ thấm vào khăn quàng cổ, không dính vào nhật ký nằm bên dưới khăn quàng cổ. Các hiện tượng đó vừa nhìn liền thấy bất hợp lý, nhưng nếu liên tưởng với hiện thực, chúng ta có thể tìm ra manh mối bị ẩn dấu."

"Giống như phân tích lần trước của anh Tiểu Dịch, nhật ký không có máu, vì người mẹ mang theo nhật ký. Chuyện này nếu chỉ xét

từ cảnh trong mơ thì phi logic. Nhưng ứng với hiện thực, lại là một hiện tượng rất bình thường."

"Sự thật khách quan bị ẩn giấu trong giấc mơ. Nếu suy đoán từ hiện thực vào giấc mơ, với sức liên tưởng và quan sát của chúng ta, khá dễ dàng. Trái lại, dựa vào giấc mơ để phân tích hiện thực sẽ có khó khăn nhất định."

"Nếu muốn phân tích phó bản mini 3-2, chúng ta phải phân tích ngược từ giấc mơ ra hiện thực. Có một số hiện tượng vừa nhìn đã thấy không hợp lý, nếu chúng ta đổi góc độ suy nghĩ, suy đoán tính hợp lý bị ẩn giấu bên trong, tái hiện lại dưới góc nhìn hiện thực, là có thể phát hiện sự thật."

Sửng sốt một lúc lâu, Bành Trình nói: "Lý lẽ thì tôi hiểu. Nhưng mà... Phân tích ngược như thế nào?"

Người tiếp lời là Đoạn Dịch.

Anh nói: "Đó là việc kế tiếp chúng ta cần thảo luận. Đầu tiên tôi phải xác nhận với mọi người một chuyện. Giả sử Bạch Tư Niên đã tìm được hầu hết manh mối mấu chốt, mà vẫn không có manh mối gì liên quan đến quỷ, suy ra phó bản này không có quỷ. Mọi người còn thắc mắc gì không?"

Tất cả mọi người lắc đầu, Đoạn Dịch nói: "Được rồi, vậy những gì chúng ta suy luận về sau đều sẽ dựa trên cơ sở này. Nếu không có quỷ, hung thủ chắc chắn là người, đây là một vụ án giết người do con người gây ra. Ai là hung thủ, đây là điểm mấu chốt hàng đầu mà chúng ta cần tìm."

"Trong phòng 3-2 có nhiều người, giả sử không có sự tồn tại từ bên ngoài can thiệp vào, vậy thì hung thủ có mặt trong không gian đó, suy ra có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, hung thủ là học sinh, là một trong số những người chơi trò chơi bốn góc."

Suy nghĩ một lát, Đoạn Dịch nói tiếp: "Người chết đầu tiên là Tiểu Song, người chết thứ hai là Tiểu Bình, rất có thể hung thủ là người đã mời chúng ta chơi trò chơi, cũng là người có biểu hiện rất hoạt bát là Tiểu Đoản. Trừ phi lần thứ ba người chết là cô bé, thì chúng

ta mới có thể loại trừ khả năng này."

"Khả năng thứ hai, như suy đoán ban đầu của tôi, hung thủ là một trong bốn người ngủ say bên trái. Lúc nãy tôi đã suy đoán tuyến hành động của hung thủ rồi."

Bành Trình nói: "Nói không chừng hung thủ là Tiểu Đoản thì sao? Dù sao chúng ta cũng đã phân tích khả năng thứ hai rồi, có rất nhiều điểm đáng ngờ. Anh nói rồi mà, anh không nghe được bất kì âm thanh nào, hung thủ cũng không có khả năng ra tay trong bóng tối đen kịt. Chẳng phải có thể trực tiếp loại bỏ khả năng thứ hai rồi hả?"

"Không." Đoạn Dịch ngắn gọn bác bỏ phân tích của Bành Trình, nhìn hắn ta nói, "Cậu quên một chuyện. Vừa rồi Tiểu Thiên đã giải thích, phòng số 3-2 là không gian ý thức. Lúc nãy chúng ta phân tích đã xem nhẹ chi tiết này."

Bành Trình không hiểu lắm nhìn Đoạn Dịch: "Là sao..."

"Là vụ án giết người xảy ra trong phòng không thể dùng lẽ thường để phân tích." Đoạn Dịch nói, "Đó là không gian ý thức, hoặc gọi là giấc mơ mô phỏng lại từ hiện thực. Cậu nghĩ đi, nếu chơi trò chơi này ở ngoài hiện thực, chắc hẳn không gian sẽ không bé xíu được dựng bằng bìa carton? Quá giống trò đùa. Ngoài ra, lúc mọi người chơi trò chơi ở hiện thực, bên cạnh chắc chắn không có người đang ngủ đúng không? Ngay cả khi thật sự có người ngủ, bọn họ có thể ngủ như chết vậy à?"

Bành Trình nghĩ một chút: "Ừm... Một nhóm học sinh giỏi chơi trò chơi này, mục đích là muốn biết trước điểm thi giữa kì của mình. Bọn nhóc rất nghiêm túc muốn triệu hồi quỷ. Vậy thì bọn nhóc sẽ chuẩn bị đầy đủ để chơi. Chắc là bọn nhóc sẽ chọn một nơi trống trải như phòng học vân vân. Để thành công gọi quỷ, bên cạnh cũng không thể có ai... Suy ra..."

Bạch Tư Niên chen lời: "Tôi cho rằng khả năng hung thủ là một trong số những học sinh chơi trò chơi, là cực kỳ nhỏ. Nếu hung thủ là Tiểu Đoản, vậy thì trò này quá mức đơn giản, huống chi nếu thật sự là thế, vậy thì chúng ta phải phá giải bằng cách nào? Tìm

ra hung thủ là chưa đủ. Ít nhất tôi vẫn chưa nghĩ ra cách qua màn."

"Tôi có khuynh hướng thiên về giả thiết lúc đầu, hung thủ là kẻ trà trộn vào trò chơi và giết người. Tương ứng với nguy hiểm tử vong, sau khi ba học sinh bị giết sẽ đến lượt chúng ta. Cứ như vậy, nhìn từ góc độ trò chơi, mọi thứ mới thuận lý thành chương."

"Tôi có khuynh hướng cho rằng, hung thủ là một trong bốn người đang ngủ say."

"Ừm... Đúng thật..." Đoạn Dịch suy nghĩ rồi nói, "Đây là suy đoán hợp lý nhất."

Nhíu mày suy tư một hồi lâu, Đoạn Dịch lại mở miệng: "Trong phòng 3-1 chỉ có một người phụ nữ trung niên, nên chúng ta dễ dàng đoán ra căn phòng là không gian ý thức của bà ấy. Nhưng hiện tại không giống. Trong phòng có quá nhiều nhân vật, mọi người nghĩ là không gian ý thức của ai?"

"Tôi có xu hướng cho rằng, không gian ý thức là của một trong ba học sinh chơi trò chơi. Nét mặt, động tác, lời nói, vẻ mặt của các em ấy rất chi tiết rõ ràng. Nhưng bốn người đang ngủ say, từ đầu đến cuối chỉ có bóng lưng. Nghĩa là chủ không gian ý thức không biết nhiều về bọn họ. Ấn tượng duy nhất bọn họ để lại là ngủ đưa lưng về phía chủ giấc mơ, ngoài ra không còn gì khác."

Lúc nói tới đây, Đoạn Dịch quay đầu nhìn về phía Minh Thiên, hình như muốn nghe ý kiến của hắn.

Đón lấy ánh mắt anh, Minh Thiên mở miệng: "Không gian ý thức không thuộc bốn người đang ngủ say, em đồng ý. Nhưng mà, chủ không gian ý thức không nhất thiết là một trong ba học sinh chơi trò chơi."

Nghe thế, Đoạn Dịch đối mặt với hắn, mỉm cười. "Anh hiểu rồi."

Bành Trình chớp mắt nhìn Đoạn Dịch, rồi lại nhìn mọi người xung quanh, lập tức quơ chân múa tay ra hiệu stop stop: "Lại nữa! Mấy người lại biểu diễn tiết mục "Tất cả mọi người đều hiểu chỉ mình

tôi không hiểu"! Không được! Chừa cho tôi chút mặt mũi đi chứ!"

Nhìn về phía Bành Trình, Đoạn Dịch giải thích: "Đừng quên ảnh chụp mà Bạch Tư Niên tìm được, tổng cộng có bốn người. Có một người chúng ta vẫn chưa từng gặp qua, chính là cô bé cài hoa trên đầu."

"Đúng thế. Chúng ta gọi cô bé là Tiểu Hoa." Bành Trình nói, "Ý anh là... Không gian ý thức này là của Tiểu Hoa? Nhưng sao các anh có thể khẳng định chứ?"

"Ý thức, hoặc nội dung chủ yếu trong mơ, chắc chắn có liên quan đến ước muốn của chủ nhân giấc mơ. Trong phòng 3-1, ước muốn của người phụ nữ trung niên là gì? Bà ấy không hối hận vì đã đi đưa váy cho con gái, mà hối hận vì đã mua ly cà phê. Vậy nên bà ấy không chỉ nằm mơ vòng lặp, mà còn lặp đi lặp lại đoạn cốt truyện... Làm đổ ly cà phê, bẩn váy, không thể tẩy sạch vết bẩn trên váy."

Đoạn Dịch nói: "Đổi sang phó bản 3-2, thật ra cũng giống như thế. Chúng ta phải nghĩ xem ước muốn của chủ giấc mơ là gì, hoặc chúng ta phải làm rõ ý nghĩa tồn tại của không gian này là gì... Người thiết lập không gian muốn cái gì?"

Đoạn Dịch vừa hỏi vừa suy nghĩ.

Nhíu mày suy tư một lát, Đoạn Dịch nói: "Nếu chủ giấc mơ một trong số Tiểu Đoản, Tiểu Bình, Tiểu Song, chủ giấc mơ thiết kế bạn bè chết, bản thân chết, mọi người lần lượt chết trong từng lần chơi, ý nghĩa là gì?"

"Người mẹ ở phòng số 3-1 làm bản thân chết đi chết lại, vì bà ấy hối hận về ly cà phê, cho rằng ly cà phê là nguyên nhân dẫn đến cái chết của mình. Vậy nhân vật ở phòng số 3-2 thì sao? Chủ giấc mơ thiết kế mình tham gia trò chơi và chết, chẳng lẽ vì hối hận mình đã chơi? Tôi sợ là không chỉ đơn giản như vậy."

Sau khi xác nhận suy đoán nào đó, giọng điệu Đoạn Dịch nhiều thêm vài phần khẳng định.

"Thế nên... Khác với 3-1, chủ nhân của giấc mơ 3-2 có thể là người chưa từng xuất hiện – Tiểu Hoa. Bốn người ngủ bên trái đưa lưng về phía mọi người, từ đầu đến cuối bọn họ vẫn luôn ngủ vì Tiểu Hoa chỉ thấy dáng vẻ lúc bọn họ đang ngủ. Còn về việc tại sao bọn họ xuất hiện trong giấc mơ, chúng ta tạm thời không phân tích, trước tiên bàn về ba người tham gia trò chơi..."

"Hành vi của Tiểu Đoản, Tiểu Bình, Tiểu Song, đều được Tiểu Hoa nhìn thấy rõ, vì Tiểu Hoa đã cùng chơi với họ. Lúc chơi trò chơi bọn họ đã nói gì, làm gì, Tiểu Hoa đều nhớ rõ. Vậy nên trong giấc mơ, những người này xuất hiện và lặp lại hành động đã từng làm ở thực tại."

"Nhìn từ góc độ này, một số chi tiết phi logic tôi phát hiện trong trò bốn góc, đã có đáp án."

Đoạn Dịch tiếp tục giải thích: "Trước khi trò chơi bắt đầu, Tiểu Đoản là người đi tắt đèn. Để tiện mở cửa bìa cứng và đi vào khu vực chơi, cô bé có cầm đèn pin, dùng xong thì bỏ vào túi. Nhưng chờ đến khi trò chơi kết thúc, lúc cần dùng đến, cô bé lại hỏi chúng ta có đèn pin hay không. Tôi nhớ chỗ túi cô bé bỏ đèn pin không hề phồng lên. Cứ như đèn pin đã bốc hơi."

"Chuyện này quá không hợp lý. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ vì quá trình chơi có quá nhiều thứ, Tiểu Hoa không nhớ được hết, nên chi tiết này không xuất hiện trong mơ chăng?"

"Ở hiện thực, Tiểu Hoa từng nhìn thấy Tiểu Đoản cầm đèn pin đi về phía mình, cũng thấy cô bé bỏ đèn pin vào túi. Nhưng tới lúc cần dùng tới, cô bé lại nghe thấy Tiểu Đoản hỏi mọi người có đèn pin hay không, túi của Tiểu Đoản xẹp lép."

"Còn về việc đèn pin trong túi Tiểu Đoản ở đâu, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Hoa không biết. Vậy nên cảnh tượng trong giấc mơ hoặc trong không gian ý thức này, chi tiết đèn pin Tiểu Đoản bị lược bỏ, trở thành bug."

"Cũng vì thế, ít nhất không gian ý thức này không phải của Tiểu Đoản. Nếu không thì chi tiết đèn pin sẽ được không gian ý thức miêu tả tỉ mỉ hơn."

Bành Trình tốn một lúc lâu để tiêu hóa lời Đoạn Dịch, hỏi lại: "Nhưng nếu chủ giấc mơ là Tiểu Hoa, vậy ước muốn của cô bé là gì? Hoặc nói là, ý nghĩa giấc mơ này là gì?"

"Tôi nghĩ rằng sự kiện trại hè là có thật, trò chơi bốn góc cũng đã từng xảy ra. Hơn nữa khả năng cao bọn họ chơi gọi quỷ trong lúc tham gia trại hè. Sau kỳ thi tuyển sinh kết thúc, để thích ứng với việc học tập và sinh hoạt cấp ba, bốn học sinh này đã tham gia trại hè mang tính hàn gắn. Lúc ấy chưa công bố điểm thi, bọn họ sốt ruột, quyết định chơi trò bốn góc gọi quỷ, hỏi quỷ một câu."

"Về mặt thời gian thì logic rồi. Còn về ước muốn của Tiểu Hoa..."

Nói tới đây, Đoạn Dịch lần nữa nghiêng đầu nhìn về phía Minh Thiên, "Theo tôi nghĩ... Nó cũng có liên quan đến bí mật đoàn tàu mà lúc trước chúng ta từng nói."

"Vâng." Minh Thiên nhận lấy ánh mắt Đoạn Dịch, nhìn về phía mọi người, "Khi mọi người vượt qua phó bản mini 3-1, có thể coi là hóa giải chấp niệm của người phụ nữ trung niên. Vậy nên bà ấy tới trạm dừng. Trạm dừng có đánh số là 20011021-33119. Chúng ta có thể tách dãy số thành hai phần. Nửa trước rất giống ngày tháng năm, năm 2001 tháng 10 ngày 21."

"Vậy nửa sau thì sao?" Người hỏi là Ổ Quân Lan.

Minh Thiên nói: "Kinh độ và vĩ độ."

"Kinh độ và vĩ độ? Nhưng mà..." Khang Hàm Âm thắc mắc.

Minh Thiên nói tiếp: "Có một chi tiết có thể mọi người đã bỏ qua. Trên bảng hiệu của trạm dừng vẽ hai đường thẳng. Một đường dựng đứng, một đường ngang, hai đường thẳng hợp thành góc 90 độ, thoạt nhìn như kim giờ và kim phút đang chỉ ba giờ."

Nghe đến đó, Bạch Tư Niên kích động, không nhịn được đập bàn. "Hai đường thẳng chỉ phương hướng! Bắc và Đông!"

"Đúng vậy." Minh Thiên gật đầu, "Trên căn cước công dân có ghi

địa chỉ của bà ấy, bà ấy sống ở Hoài Thành. Vĩ độ Bắc 33 độ, kinh độ Đông 119 độ, đối ứng vào hiện thực, nó nằm trong khoảng phạm vi Giang Tô Hoài An."

Vân Hạo không khỏi nhíu mày hỏi: "Địa điểm, thời gian... có thể tạo thành một tọa độ?"

"Ừm." Minh Thiên nói, "Rất có thể là tọa độ địa điểm và thời gian tử vong được ghi chép tại địa phủ. Bởi vậy tất cả khách trên đoàn tàu, có thể đều là linh hồn. Người phụ nữ trung niên 3-1, chủ giấc mơ 3-2..."

Cuối cùng Bành Trình cũng nghe hiểu.

Hắn ta kinh hãi hô lên: "Nếu chủ không gian ý thức 3-2 là Tiểu Hoa, Tiểu Hoa đã chết! Vậy... Vậy có nghĩa là... Trời ơi, đúng như tôi nghĩ thật hả?!"

Bạch Tư Niên mở miệng nói: "Bốn học sinh tham gia trại hè, để biết kết quả thi tuyển sinh, bọn họ đã chơi trò chơi bốn góc. Sau đó... Tiểu Hoa chết trong trò chơi này. Ước muốn của cô bé là... Tìm ra hung thủ đã hại cô bé! Vậy nên cô bé cố gắng khôi phục hiện trường, tái hiện trong không gian ý thức của cô bé!"

"Nếu vậy, chúng ta cần xóa bỏ một số kết luận lúc trước. Hung thủ vẫn có thể là một trong số mấy người Tiểu Đoản, Tiểu Bình, Tiểu Song. Trong ý thức của Tiểu Hoa, cô bé sẽ loại bỏ khả năng ba người là hung thủ. Vậy nên khi giấc mơ lặp lại, lần lượt từng người sẽ chết, tất cả manh mối đều hướng về bốn người ngủ bên trái."

"Ý thức Tiểu Hoa nói rằng, hung thủ là một trong bốn người đang ngủ!"

"Ừm. Đồng ý." Đoạn Dịch nói, "Những điểm đáng ngờ mà tôi đưa ra trước đó cũng cần xem lại. Lúc ấy tôi thắc mắc trong tình huống không có nguồn sáng, hung thủ nhìn thấy xung quanh và ra tay bằng cách nào? Lúc ấy tôi đã xem nhẹ một chuyện... tôi đang ở trong không gian ý thức."

"Tôi không nhìn thấy, vì chủ không gian ý thức – Tiểu Hoa không nhìn thấy. Liệu có khả năng, bọn họ bịt mắt trong lúc chơi trò chơi? Chẳng qua Tiểu Hoa đã quên tái hiện chi tiết này trong giấc mơ?"

Thở ra một hơi, Đoạn Dịch nói: "Thứ hai, tôi không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, nghĩ rằng hung thủ không có khả năng giết người mà không gây ra bất cứ tiếng động. Với lại, không gian chơi trò chơi nhỏ xíu làm từ bìa cứng, làm sao có thể giết người ngay trước mặt tôi, mà tôi không hề phát hiện chút nào? Khi tôi phân tích chi tiết này, tôi cũng quên mình đang ở trong không gian ý thức."

"Những gì tôi cảm nhận được trong phòng 3-2, là những gì Tiểu Hoa cảm nhận được ở thế giới hiện thực."

"Không gian chơi trò chơi 3-2 rất nhỏ hẹp, nhưng ở hiện thực thì không nhất định. Ở thế giới thật, rất có thể bọn họ đã chơi trò chơi trong một phòng học lớn. Dưới tình huống đó, phạm vi hoạt động để hung thủ ra tay sẽ lớn hơn. Tôi không nghe thấy âm thanh, không cảm nhận được tiếng động, vì khi ấy Tiểu Hoa không nhận thấy điều gì bất thường."

"Trong không gian ý thức, Tiểu Song phía trước tôi, cách tôi có vài bước, hung thủ không thể giết người ngay trước mặt tôi mà tôi không hề hay biết gì. Nhưng ở thế giới hiện thực, có thể Tiểu Song cách Tiểu Hoa hơn nửa phòng học. Dưới tình huống đó, Tiểu Hoa không biết hung thủ xuất hiện khi nào là chuyện rất bình thường."

"Tôi hiểu rồi. Tiểu Hoa là người xây dựng không gian ý thức, yêu cầu chúng ta tham gia trò chơi bốn góc, cho chúng ta xem góc nhìn của cô bé, để chúng ta tìm hung thủ đúng không! Nếu chúng ta chậm chạp không tìm thấy hung thủ, cô bé sẽ tấn công chúng ta trong không gian ý thức?"

Bành Trình lập tức đứng lên, "Nhưng ai là hung thủ? Tìm được hung thủ rồi, chúng ta nói cho Tiểu Hoa biết như thế nào?"

"Tôi đồng ý với hầu hết các quan điểm. Nhưng tôi cần bổ sung thêm một khả năng."

Lần này người mở miệng là Phương Đông Vũ.

Cô nói: "Đây là không gian ý thức của Tiểu Hoa, chấp niệm trước khi cô bé chết là tìm ra hung thủ, vậy nên cô bé xây dựng không gian ý thức, tái hiện lại những gì cô bé đã thấy trước khi chết, thị giác của người chơi lần đầu tiên vào phòng, chính là thị giác của Tiểu Hoa. Tôi hoàn toàn đồng ý với phân tích này. Dưới tình huống đó, Tiểu Đoản, Tiểu Bình, Tiểu Song, và bốn người đang ngủ say kia, đều có khả năng là hung thủ. Nhưng vẫn còn một khả năng nữa."

"Khả năng đó là, thật ra cả bốn học sinh đều bị giết. Chẳng qua chỉ có Tiểu Hoa hình thành ra không gian ý thức 3-2. Lý do giống như Đoạn Dịch đã nói, Tiểu Hoa không xuất hiện trong không gian này, ngoài ra Tiểu Hoa không biết chi tiết đèn pin."

"Đương nhiên, khả năng tôi đưa ra không quá ảnh hưởng đến suy đoán cuối cùng. Bởi vì người tình nghi lớn nhất, vẫn là một trong bốn người tham gia. Tôi chỉ bổ sung một khả năng này thôi. Sắp đến lần chơi thứ ba rồi. Tin tôi, tôi muốn thử vào tìm manh mối."

- --

Chương 173

Bốn học sinh tham gia trò chơi bốn góc, Tiểu Hoa bị giết khi chơi trò chơi. Cô bé muốn tìm hung thủ hại chết mình, vậy nên chấp niệm biến thành không gian ý thức này.

Trong không gian ý thức, cô bé tái hiện lại hiện trường xảy ra hung án, hy vọng sẽ có người tìm ra hung thủ.

Trong mắt cô bé, hung thủ là một trong số bốn người đang nằm ngủ bên trái. Bốn người kia rốt cuộc có thân phận gì, tạm thời chưa có manh mối để phân tích.

Nhiệm vụ của người chơi là giúp Tiểu Hoa tìm được hung thủ.

Ba người Tiểu Song, Tiểu Đoản, Tiểu Bình cũng có khả năng là hung thủ, chẳng qua Tiểu Hoa cho rằng không phải

Đó là kết luận trước mắt của mọi người.

Phương Đông Vũ bổ sung một khả năng: Có lẽ cả ba học sinh đã chết.

Phương Đông Vũ nói rất có lý, mọi người không thể phản bác.

Chờ cô nói xong, khoang xe số 2 trở nên im bặt, mọi người đều trầm tư.

Các người chơi tổng hợp lại tất cả suy luận, không tìm ra bug logic nào, nhưng cứ cảm giác không đúng chỗ nào.

Cảm giác mâu thuẫn ở trước ở sau, nhưng chưa ai tìm ra nó.

Đoạn Dịch cũng cảm thấy sai sai. Anh suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Phương Đông Vũ nói không tồi. Nhưng lại dẫn tới một vấn đề mới. Tất cả suy luận hiện tại của chúng ta, có quá nhiều yếu tố không xác định. Ba người Tiểu Đoản, Tiểu Bình, Tiểu Song, có thể là hung thủ, cũng có thể là người bị hại... Quá kỳ cục."

"Chỉ có ba cơ hội qua màn an toàn. Chúng ta đã dùng hai cơ hội. Nếu nhiệm vụ là thay Tiểu Hoa tìm ra hung thủ, mà hiện tại vẫn chưa biết có bao nhiêu người bị hại, tôi cảm thấy không đúng. Chắc chúng ta đã bỏ qua chi tiết nào rồi."

Nói tới đây, Đoạn Dịch lật ghi chép của mình. "Từ từ, để tôi xem lại lần chơi trò chơi bốn góc đầu tiên cái đã."

Chỉ còn một cơ hội cuối cùng để qua màn an toàn.

Nhưng hiện giờ vẫn chưa xác định được người bị hại, động cơ cũng chưa xác định. Nếu tìm được hung thủ, vậy thì nên đưa đáp án cho Tiểu Hoa – chủ không gian ý thức như thế nào. Lại thêm một cái chưa xác định...

Mang theo nhiều vấn đề chưa được làm rõ vào 3-2, rồi trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ cẩn thận ra cách xử lý, là một việc cực kỳ mạo hiểm.

Vậy nên Đoạn Dịch chắc chắn mình đã bỏ qua chi tiết nào đó.

Nhắm mắt lại, Đoạn Dịch nhớ lại quá trình chơi trò chơi bốn góc.

Khi vào phòng, trên mặt đất đã được đánh dấu bốn chữ cái ABCD tương ứng với bốn góc.

Đoạn Dịch ở điểm A, Tiểu Song, Tiểu Bình, Tiểu Đoản lần lượt ở ba điểm B, C, D.

Đoạn Dịch nhớ lại vị trí mỗi người ở vòng chơi số 0.

Mỗi một lần vị trí mọi người thay đổi, coi như là một vòng trò chơi.

Bắt đầu từ vòng đầu tiên, Tiểu Đoản đằng sau Đoạn Dịch tiến về phía trước, vỗ vai Đoạn Dịch. Lúc này Tiểu Đoản đã rời khỏi vị trí ban đầu của cô bé – điểm D, bởi vậy điểm D không có người đứng.

Như vậy, lúc Tiểu Bình ở điểm C bị Tiểu Song vỗ vai, đi đến chỗ

trống ở điểm D, ho lên một tiếng, coi như vòng đầu tiên của trò chơi kết thúc.

Tính như vậy, khi vòng thứ hai bắt đầu, Tiểu Bình ở điểm D tiến về phía trước, vỗ vai Tiểu Đoản ở điểm A.

Nếu không có thứ gọi là "quỷ" kia xuất hiện, dựa theo lẽ thường, mỗi một vòng đều có một chỗ trống, mọi người cũng nghe thấy một tiếng ho.

Dưới góc nhìn của Đoạn Dịch, lúc trò chơi đến vòng thứ 3, vòng thứ 7, vòng thứ 11... Lần lượt theo trình tự này, anh đều đi đến vị trí không có người, ho một tiếng.

Còn về vị trí của những người khác khi đến vị trí không có người và ho một tiếng, cũng rất dễ tổng kết.

Điểm B Tiểu Song: 2, 6, 10...

Điểm C Tiểu Bình: 1, 5, 9...

Điểm D Tiểu Đoản: 4, 8, 12...

Nói cách khác, sau khi trò chơi bắt đầu, người đầu tiên ho là Tiểu Bình, sau đó là Tiểu Song, Đoạn Dịch, Tiểu Đoản, rồi lặp lại tuần hoàn.

Đương nhiên, đó là dưới tình huống không có quỷ tham gia.

Nhiều thêm một con quỷ tham gia trò chơi, tình hình không giống vậy nữa.

Dưới góc nhìn của Đoạn Dịch, lúc trò chơi đến vòng thứ 3, anh đã đi tới một chỗ trống, ho một tiếng rồi tiếp tục đi về phía trước, sờ được một mái tóc đuôi ngựa, tiếp đó dùng tay vỗ lên vai Tiểu Song.

Đến vòng thứ 7, anh không đến vị trí không người, mà lại đụng phải mái tóc đuôi ngựa.

Suy ra hung thủ giả quỷ đã chen vào trò chơi trong khoảng từ vòng thứ 3 đến vòng thứ 7.

Nghĩ đến đây, Đoạn Dịch cẩn thận nhớ lại. Trước khi đến vòng thứ 7, những vị trí khác đều xuất hiện tiếng ho như thường lệ.

Như vậy có thể tiến thêm một bước suy luận, lúc Đoạn Dịch chơi đến vòng thứ 7, từ điểm C đi tới điểm D, người anh chạm vào đã không còn là Tiểu Song.

Có một khả năng rất lớn là, lúc Đoạn Dịch đi tới điểm D, hung thủ đã đi tới điểm D trước, giả vờ là anh, vỗ vai Tiểu Song, để Tiểu Song đi về phía trước.

Hung thủ chui vào góc trống giả vờ làm Tiểu Song, chờ Đoạn Dịch đi đến vỗ vai mình.

Ban đầu Đoạn Dịch cảm thấy chuyện này không có khả năng xảy ra.

Bởi vì không gian dựng từ giấy cứng thật sự quá nhỏ, Đoạn Dịch chỉ cần đi vài bước là tới điểm D. Trong khoảng thời gian này hung thủ chen vào, sau đó giết người, còn không bị Đoạn Dịch phát hiện. Điều này gần như không có khả năng xảy ra.

Nhưng đó là không gian ý thức tái hiện lại sự kiện đã xảy ra.

Nếu đổi thành một phòng học lớn, chuyện này hoàn toàn có khả năng xảy ra ở thế giới thực.

Lúc nãy khi Đoạn Dịch suy đoán đến đây, đã nói ý tưởng này cho mọi người nghe, không ai cảm thấy suy đoán này có vấn đề.

Nhưng lúc này tái hiện lại, đầu óc căng chặt như dây đàn của anh bị linh cảm va vào, phát ra tiếng coong. Đoạn Dịch đột nhiên biết bản thân đã bỏ qua chi tiết nào.

Đoạn Dịch tạm thời không nói ra ý tưởng mới, mà tiếp tục tái hiện lại.

Bắt đầu từ vòng thứ 7, tiếng ho biến mất.

Mà bắt đầu từ vòng thứ 21 của trò chơi, tiếng ho lại lần nữa xuất hiện. Hơn nữa còn là tiếng ho đầu tiên do Đoạn Dịch phát ra.

Dựa theo phân tích lúc trước về tuyến hành động của hung thủ, khoảng thời gian này hung thủ giết Tiểu Song, kéo cô bé đến giữa phòng, giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì, tiếp tục chơi trò chơi bốn góc.

Thiếu một người, vậy nên tiếng ho mới xuất hiện.

... Hung thủ vẫn luôn đứng ở vị trí phía trước Đoạn Dịch. Khi hung thủ giết người xong, hắn rời khỏi vị trí của mình, đi tới vị trí tiếp theo vỗ vai Tiểu Bình. Vậy nên khi Đoạn Dịch tiến về phía trước, sẽ phát hiện vị trí phía trước không có người đứng.

Như vậy dưới tình huống đó, chuyện hung thủ giết Tiểu Song, sẽ xảy ra ở vòng chơi thứ 21.

Tái hiện tới đây, Đoạn Dịch không nhịn được mà nghĩ: Ngay cả khi hiện trường thế giới thật là một phòng học lớn, giết người, kéo thi thể, chẳng lẽ cũng không có bất kì tiếng động nào sao? Chẳng lẽ Tiểu Hoa thật sự không nghe thấy bất cứ âm thanh nào?

Hai mắt hơi nheo lại, Đoạn Dịch tiếp tục tái hiện ván chơi.

Dựa theo suy đoán lúc trước, vòng chơi thứ 21, sau khi hung thủ giết người, hắn vẫn chưa rời đi, mà tiếp tục chơi với mọi người. Vậy nên trò chơi không xuất hiện điều bất thường như có hai vị trí không người.

Mọi người tiếp tục chơi thêm mấy vòng, phát hiện tình hình trò chơi trở lại như lúc bắt đầu... Mỗi một vòng đều có một tiếng ho, tiếng ho được phát ra từ bốn người Đoạn Dịch, Tiểu Song, Tiểu Bình và Tiểu Đoản.

Bởi vậy mọi người mới nghĩ trò chơi đã kết thúc, quỷ đã bị tiễn đi.

Tiểu Đoản là người tuyên bố trò chơi kết thúc. Cô nhóc chạy đi mở

đèn, nhưng cô bé lại bảo rằng đèn bị hư, không thể mở lên được, hỏi có ai có đèn pin hay không.

Về quá trình này, lúc trước Đoạn Dịch có ghi chép hai điểm đáng ngờ.

Thứ nhất, đèn pin của Tiểu Đoản đâu rồi.

Vì nó liên quan đến không gian ý thức, nên vấn đề này đã được giải thích.

Như vậy hiện giờ chỉ còn lại một điểm đáng ngờ... Trò chơi bốn góc đã tiến hành mấy chục vòng, nếu không phải Tiểu Đoản nhớ bản thân đã đi tới góc nào, biết bản thân đã đến chỗ nào, thì sao cô bé có thể dễ dàng tìm được công tắc mở đèn?

Về điểm đáng ngờ thứ hai này, Đoạn Dịch suy nghĩ một lát thì thông suốt.

Trong không gian ý thức không có ánh sáng, nhưng trò chơi ở hiện thực thì chưa chắc.

Đoạn Dịch không nhìn thấy ánh sáng, vì Tiểu Hoa không nhìn thấy ánh sáng.

Lúc trước Đoạn Dịch suy đoán, trong quá trình chơi trò chơi, có khả năng các người chơi bị bịt mắt lại.

Sở dĩ người chơi làm như vậy, rất có thể là do nơi đó không đủ tối, có chút ánh sáng.

"Bên ngoài có ánh sáng, nhưng trò chơi cần phải tiến hành ở nơi hoàn toàn tối, quỷ không muốn chúng ta nhìn thấy nó. Còn nữa, nếu thật sự thấy được quỷ, vậy thì đáng sợ cỡ nào chứ? Vậy nên chúng ta bịt mắt mà chơi! Ngay cả khi thật sự gặp quỷ, chúng ta không nhìn thấy, cũng sẽ không quá sợ hãi!"

Rất có thể trước khi bắt đầu trò chơi, có người đã đề nghị như vậy.

Cứ như vậy, việc Tiểu Đoản tìm được công tắc đèn đã được giải thích.

... Cô bé nghĩ rằng quỷ đã đi, trò chơi kết thúc, đương nhiên có thể gỡ bịt mắt xuống.

Nếu gỡ bịt mắt xuống, dưới tình huống thiếu ánh sáng, cô bé có thể dễ dàng tìm được công tắc đèn.

Trò chơi ở hiện thực diễn ra ở nơi có ánh sáng, mọi người có thể phân biệt vị trí của nhau, nhưng ánh sáng không đủ rõ.

Vậy nên Tiểu Đoản tìm đèn pin, hỏi có ai có đèn pin không.

Đèn được sửa xong, mọi người phát hiện Tiểu Song nằm trong vũng máu.

Sau khi tái hiện chi tiết lại, Đoạn Dịch nhìn các người chơi khác, bỗng nói: "Tôi nghĩ nghi vấn Phương Đông Vũ đề ra rất quan trọng. Rốt cuộc có bao nhiêu nạn nhân?"

Bành Trình chớp mắt, hỏi: "Bây giờ vẫn chưa xác định được, người bị hại là Tiểu Hoa, hay là cả bốn học sinh, đúng không?"

Ngoài ý muốn là, Đoạn Dịch lắc đầu: "Không gian ý thức này chắc chắn là của Tiểu Hoa. Bởi vì tất cả mọi chuyện xảy ra, đều được quan sát dưới góc nhìn của cô bé. Chúng ta thông qua thị giác cô bé, tự thân trải nghiệm trò chơi, phỏng đoán cảm giác khi cô bé chơi trò chơi này. Nhưng đối với những người khác thì không thích hợp. Ví dụ như tôi không biết đèn pin của Tiểu Đoản đã biến đi đâu mất, cứ như bốc hơi vậy."

Đề tài chuyển dời, Đoạn Dịch đưa ra một câu hỏi rất quan trọng.

"Không gian ý thức là của Tiểu Hoa, nên bắt buộc cô bé là người bị hại? Nhất thiết là cô bé tìm hung thủ vì bản thân?"

Bành Trình liên tục chớp mắt. "Vãi, anh hỏi tới mức tôi ngu người luôn rồi!"

Đoạn Dịch nhìn Bạch Tư Niên: "Tôi hỏi cậu, bức ảnh kia còn chi tiết nào mà cậu chưa nói không? Chẳng hạn như vị trí của bốn người?"

Bạch Tư Niên nghĩ một chút, lập tức ngồi thẳng dậy: "Có! Tiểu Hoa và Tiểu Song dựa nhau rất gần! Hai cô bé tay khoác tay, mặt kề mặt, rất thân thiết! Hai người còn lại cách hai cô bé khá xa. Với lại..."

"Tiểu Song là ban D. Tiểu Hoa, Tiểu Đoản, Tiểu Bình là ban A. Bọn họ không học cùng một ban!"

Đoạn Dịch nói: "Vậy là đúng rồi."

Bành Trình lập tức hỏi: "Thế nào là đúng rồi?"

Những người chơi khác, rất nhanh có người hiểu ra, có người cái biết cái không nhìn Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nhìn về phía Bạch Tư Niên và Vân Hạo, hỏi: "Ba chúng ta đã từng vào 3-2. Hai người có cảm thấy đồ đạc rất cũ kĩ hay không? Như thời thập niên 80, 90 ấy?"

"Có. Đèn pin, giường đệm, vali, kiểu dáng đều rất cũ." Bạch Tư Niên nói, "Còn có tấm poster trại hè nữa, xanh lam phối vàng, thẩm mỹ cực kỳ tệ."

"Chúng ta đã đoán rằng khách trên đoàn tàu này đều là linh hồn, vậy nên Tiểu Hoa chắc chắn đã chết, cái này không sai được. Ngoài ra, không gian 3-2 là không gian ý thức của cô bé. Nhưng mọi người có nghĩ tới một vấn đề... Chuyện xảy ra trong không gian ý thức này, có thật là những gì xảy ra trước khi cô bé chết?"

"Còn nữa, nếu mong muốn của Tiểu Hoa không phải là tìm được hung thủ giết bản thân, liệu có phải là... Vì bạn tốt của cô bé – Tiểu Song chăng?"

Nói đến đây, Đoạn Dịch giải thích: "Lúc trước chúng ta đã suy luận, tôi luôn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng. Hiện tại tôi đã phát hiện ra chi tiết không đúng rồi. Đó là tôi đã thấy thi thể Tiểu

Song. Tôi đứng đằng sau Tiểu Song, vỗ vai cô bé, nhưng cuối cùng lại thấy cô bé chết... Toàn bộ quá trình đều có cảm giác rất chân thật. Có nghĩa cảm giác chân thật này thuộc về chủ không gian ý thức – Tiểu Hoa."

"Nếu người chết là Tiểu Hoa, vậy thì người nhìn thấy thi thể của Tiểu Song là ai? Đây là một chi tiết bất hợp lý."

"Tôi thấy Tiểu Song nằm trong vũng máu, lưng cắm một con dao. Hơn phân nửa là Tiểu Hoa đã thấy cảnh này. Bởi vậy, người thật sự bị hại là Tiểu Song, chứ không phải Tiểu Hoa."

"Tiểu Hoa đã trải qua một đêm đáng sợ, người bạn tốt nhất của cô bé là Tiểu Song chết trong đêm hôm đó, nhưng cô bé lại không biết ai là hung thủ. Cho nên trong không gian ý thức này, cô bé muốn chúng ta dùng thị giác của cô bé để xem lại toàn bộ sự việc đã xảy ra, để chúng ta tìm ra hung thủ."

"Chỉ có như thế, sau khi chúng ta tham gia trò chơi này mới nhìn thấy mọi thứ. Thị giác, nhiệm vụ, mới thuận lý thành chương, không có chỗ nào bị mâu thuẫn."

Tạm dừng một lát, Đoạn Dịch nói: "Mạnh dạn suy đoán, rất lâu về sau Tiểu Hoa mới qua đời. Sau lần trại hè đó, cô bé sống rất nhiều rất nhiều năm. Cả đời cô bé không có gì tiếc nuối, ngoài việc chưa thể tìm ra hung thủ đã hại chết bạn tốt của mình."

"Vì sao ý thức của Tiểu Hoa loại trừ hiềm nghi của Tiểu Bình, Tiểu Đoản? Bốn người chơi trò chơi, Tiểu Song đã chết, ba người khác còn sống, đương nhiên sẽ bị nghi ngờ nhiều nhất. Nhiều năm như vậy, cảnh sát chắc chắn đã điều tra ba người bọn họ, cuối cùng loại bỏ hiềm nghi của bọn họ. Bởi vậy, ít nhất trong mắt Tiểu Hoa, hai người còn lại không đáng nghi. Nên cô bé cho rằng, hung thủ chính là một trong bốn người đang ngủ say."

"Manh mối hiện giờ vẫn còn ít, nhưng mọi suy luận đều có thể lý giải được. Nếu nhìn từ góc độ này, có thể giải thích được tại sao Tiểu Hoa loại trừ hai người còn lại."

Phương Đông Vũ nghe anh phân tích, sau một lúc lâu bình luận:

"Rất có lý, nhưng chưa đủ thuyết phục. Ý tôi là, vẫn chưa đủ chắc chắn. Có nhân tố gì thuyết phục hơn không?"

Ngước mắt nhìn cô, Đoạn Dịch khẳng định: "Có."

Nghe Đoạn Dịch trả lời, Bành Trình đột nhiên cảm hứng thú, truy hỏi: "Chỗ nào? Là cái gì?"

"Lúc tôi chơi trò chơi, trước mặt là Tiểu Song, từ đầu tới cuối luôn sờ được tóc đuôi ngựa của cô bé, hơn nữa cảm thấy chiều cao của cô bé chưa từng thay đổi. Vì đó là ý thức của Tiểu Hoa, nghĩa là lúc ấy khi Tiểu Hoa chơi trò chơi, cũng có cảm giác và phán đoán giống tôi, đúng không?"

Đoạn Dịch nói, "Lúc i chơi trò chơi này, mọi người bịt mắt, dùng tay men theo góc tường để di chuyển. Chơi trò gọi quỷ trong bóng tối, tâm lý sợ hãi, nên mọi thứ mọi người chạm vào chắc chắn cảm nhận được rất rõ. Vậy nên dù sự việc đã trôi qua nhiều năm như vậy, nhưng đối với những vật mình từng đụng, Tiểu Hoa vẫn nhớ rất rõ."

"Lúc chơi tới vòng thứ 7, lẽ ra tôi sẽ đi đến một vị trí không người, ai ngờ góc không người lại có người, mái tóc đuôi ngựa, chiều cao giống Tiểu Song. Nếu lúc ấy Tiểu Song bị hung thủ thay thế, nghĩa là chiều cao hung thủ không khác Tiểu Song là mấy, hoặc ít nhất hung thủ cao hơn Tiểu Song, có thể khụy xuống bắt chước chiều cao của Tiểu Song. Ngoài ra cũng có khả năng hung thủ đội tóc giả, đúng không?"

Bành Trình dùng hết sức gật đầu: "Phải, đúng vậy! Hung thủ còn có thể bắt chước tiếng ho của Tiểu Song! Bởi vì tiếng ho các anh nghe được sau đó cũng không thay đổi? Nghĩa là sau khi hung thủ giết người xong, hắn bắt chước Tiểu Song để chơi trò chơi cùng các anh một lúc. Cho đến khi các anh bật đèn mới phát hiện bất thường."

"Đúng thế. Theo lý thì là như thế. Nhưng sau tôi thì sao? Sau khi Vân Hạo và Bạch Tư Niên chơi trò chơi, tuy nói cũng không khác những gì tôi đã trải qua là mấy, nhưng về mặt chi tiết lại có sự khác biệt rất lớn. Vân Hạo đứng đằng sau Tiểu Bình, đúng không?

Từ đầu đến cuối Vân Hạo đều sờ được mái tóc húi cua. Chẳng lẽ hung thủ cũng có mái tóc húi cua, sau khi đội tóc đuôi ngựa giả làm Tiểu Song xong, thì tháo tóc giả xuống để giả làm Tiểu Bình?"

Đoạn Dịch hỏi, "Ngay cả khi hung thủ có thể làm như thế, vậy làm hung thủ bắt chước giọng nói như thế nào? Chẳng lẽ hung thủ vừa có thể bắt chước giọng Tiểu Bình, vừa có thể bắt chước giọng Tiểu Song?"

"Mà thật ra vấn đề quan trọng nhất nằm ở chỗ, hung thủ không có thuật phân thân. Trong trò chơi này, giết một người xong, để bảo đảm trò chơi tiến hành thuận lợi, hung thủ giả làm nạn nhân tiếp tục trò chơi thêm một lúc nữa. Hung thủ không có cách nào đồng thời giả làm hai người được."

Đoạn Dịch khẳng định: "Vậy nên người bị hại chỉ có một."

"Dưới tình huống người bị hại chỉ có một..." Tạm dừng một lát, Đoạn Dịch nói tiếp, "Chúng ta phải tự hỏi, tại sao Tiểu Hoa thiết kế không gian ý thức lặp đi lặp lại như vậy? Tại sao mỗi lần cô bé khiến một người khác nhau chết? Ngoài ra, tại sao Tiểu Hoa không chỉ định người tham gia trò chơi, mà bất cứ ai trong chúng ta đều có thể tham gia trò chơi?"

"Hơn nữa, cô bé không yêu cầu người chơi phải đứng ở đâu khi tham gia trò chơi. Tôi chọn bừa điểm A, nếu tôi đứng ở điểm D, phía trước tôi không còn là Tiểu Song, cũng không thể cảm nhận được người bị hại là Tiểu Song có thay đổi gì hay không. Tương tự, Vân Hạo chọn đứng đằng sau Tiểu Bình. Vì sao nhỉ?"

"Chờ, chờ một chút..."

Người cắt ngang Đoạn Dịch là Bành Trình, hắn ta hỏi: "Trước hết anh đừng bàn nhiều vấn đề như vậy. Chúng ta trở lại vấn đề có bao nhiêu nạn nhân đi. Theo góc nhìn của Tiểu Hoa, từ lúc trò chơi bắt đầu đến khi kết thúc, chỉ có gọi quỷ tới tiễn quỷ đi. Một hung thủ liên tục giết nhiều người như vậy, còn phối hợp với mọi người chơi trò chơi, làm trò chơi nhìn có vẻ vẫn có bốn người chơi, là chuyện không thể nào xảy ra. Cái này thì tôi hiểu. Tôi không có câu hỏi nào."

"Nhưng lỡ có tới hai hung thủ, lần lượt đóng vai hai người thì sao? Vậy thì trò chơi vẫn có bốn người."

"Với lại, liệu có khả năng là do trò chơi bốn góc được chơi nhiều lần, hung thủ tham gia nhiều lần, cũng giết nhiều người thì sao?"

"Không." Đoạn Dịch quyết đoán trả lời, "Không có khả năng."

Chương 174

Bốn học sinh chơi trò chơi, người bị hại không phải Tiểu Hoa, mà là Tiểu Song.

Bởi vì Tiểu Song chết từ góc nhìn của Tiểu Hoa.

Khi nhóm người chơi Đoạn Dịch đi vào 3-2, họ sẽ được quan sát và cảm nhận theo góc nhìn của Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa chắc chắn là người sống sót. Cô bé chứng kiến quá trình từ bắt đầu trò chơi đến khi người cuối cùng chết. Hơn nữa từ đầu tới đuôi chơi rất thuận lợi, không phát hiện điều dị thường, nhạc đệm duy nhất là họ gọi được quỷ và tiễn quỷ đi mà thôi.

Ít nhất có bốn người tham dự, mới có thể bảo đảm trò chơi tiến hành thuận lợi.

Đây là tiền đề suy luận.

Dưới tình huống như vậy, nếu có một hung thủ lợi dụng đặc tính trò chơi "Chiêu quỷ", lẫn vào trong đó gi·ết người, muốn để trò chơi bốn góc tiến hành thuận lợi, kẻ đó chỉ có thể giết một người.

Dù hắn có thể đổi giọng, có thể bắt chước bước đi, có thể ngồi xổm thay đổi chiều cao, cũng không thể đồng thời xuất hiện ở hai vị trí.

Nếu giết hai người, như vậy chỉ còn một hung thủ hai học sinh, tổng cộng ba người chơi trò chơi. Hung thủ không ngừng đổi bước chân, đổi chiều cao, còn phải chạy qua chạy lại hai vị trí, giả bộ có bốn người. Thế thì quá khó khăn.

Nếu đây là chuyện xảy ra ở thế giới thật, không có khả năng Tiểu Hoa không hề phát hiện.

Bởi vậy Đoạn Dịch suy luận, hung thủ chỉ giết một người.

Hiện tại Bành Trình đưa ra, nếu hung thủ có 2-3 người thì sao?

Hoặc nói là, trò chơi bốn năm không chỉ được chơi một lần?

Đoạn Dịch nhìn về phía Bành Trình, nói: "Tôi nhắc nhở cậu trước. Ở thế giới hiện thực, trong góc nhìn Tiểu Hoa, từ đầu tới cuối luôn có cảm giác trò chơi được tiến hành bình thường. Đây là tiền đề phân tích."

"Đầu tiên chúng ta cần phân tích hung thủ có bao nhiêu tình huống. Hướng cực đoan nhất, Tiểu Hoa là người sống sót duy nhất. Như vậy sẽ có ba người chết, ba hung thủ. Đúng không? Cậu cảm thấy..."

"Ở thế giới hiện thực, một phòng học có bốn học sinh chơi trò chơi bốn góc, ba hung thủ trà trộn vào, bọn họ có chiều cao xêm xêm với ba người chết, có thể bắt chước bước đi và giọng của nạn nhân... khả năng này đúng không?"

Bành Trình gãi đầu: "Sao mà nghe... kỳ thế nhỉ?"

Đoạn Dịch lại nói: "Ba người muốn giết ba học sinh, còn vừa lúc có thể bắt chước đặc tính của ba học sinh. Về mặt lý thuyết, chúng ta không thể hoàn toàn loại trừ khả năng này. Nhưng mặc dù là vậy, chuyện này là vô nghĩa."

"Ban đầu chúng ta cho rằng chỉ có một hung thủ lẫn vào trò chơi, như vậy sau khi giết người, hung thủ phối hợp chơi một đoạn cùng mọi người, điều này có khả năng. Bởi vì hắn làm như vậy là có ý nghĩa."

"Hung thủ muốn ba học sinh tưởng rằng, tất cả là do quỷ quái quấy phá. Nếu quỷ quái giết người, sau khi xảy ra sự việc, các học sinh sẽ không báo cảnh sát, hoặc sẽ bị sợ tới mức nói năng lộn xộn, không thể phối hợp cảnh sát ghi lời khai, tạo thời gian cho hung thủ xóa bỏ chứng cứ hoặc chạy trốn."

Dừng một chút, Đoạn Dịch nói: "Nhưng đổi thành ba hung thủ làm chuyện này, thì không hợp lý. Mục đích bọn họ bắt chước ba học sinh là gì? Giết ba người xong, ba hung thủ đều không đi, mà ở lại

nơi gây án, dựa gần vỗ vai, ho khan, phối hợp Tiểu Hoa chơi trò chơi, muốn cô bé nghĩ rằng trò chơi bốn góc đưa quỷ tới, rồi quỷ bỏ đi? Việc này vô nghĩa."

"Thay vì lãng phí thời gian giả quỷ, chỉ làm một mình Tiểu Hoa cho rằng thật sự có quỷ, còn không bằng sắp xếp hiện trường giả, ngụy tạo chứng cứ Tiểu Hoa là hung thủ thì hợp lý hơn."

Bành Trình lập tức nói: "Đúng. Đúng là không có khả năng. hung thủ làm như vậy... Nghe kịch quá. Trò chơi bốn góc gọi quỷ, hung thủ giả quỷ giết người, quay thành phim ảnh khá tuyệt, nhưng thực tế làm như vậy, không ý nghĩa gì. Bị khùng hay gì. Tiểu Hoa là một học sinh trung học, còn bịt mắt, bọn họ giết người xong chạy luôn là được! Hoặc là... Lỡ giết nhiều người như vậy, dứt khoát giết luôn Tiểu Hoa cho xong việc. Đúng là... đúng là không có khả năng."

Đoạn Dịch gật đầu: "Chính là lý này. Huống chi còn có một chi tiết, Tiểu Đoản đi bật đèn, hỏi "Ai có đèn pin không". Câu này không có khả năng là hung thủ nói. Chẳng lẽ một hung thủ đang hỏi đồng lõa có đèn pin không, giúp Tiểu Hoa nhìn thi thể đi?"

"Suy ra câu này Tiểu Hoa nghe được từ miệng Tiểu Đoản, trước khi phát hiện thi thể Tiểu Song."

Nhìn về phía Bành Trình, Đoạn Dịch nói: "Về khả năng thứ hai cậu nêu ra, trò chơi bốn góc được chơi nhiều lần, mỗi lần chết một người, cũng không hợp lý. Bốn người cùng chơi trò chơi, Tiểu Song đã chết, hơn nữa theo góc nhìn các học sinh, rất có thể là quỷ làm chuyện này. Chẳng lẽ họ còn muốn chơi tiếp, để có thêm người chết, sau đó lặp lại quá trình này?"

"Đã chết một người, bọn họ không thể nào chơi được nữa. Dựa theo lẽ thường, các thầy cô sẽ báo cảnh sát. Trại hè sẽ bị hủy bỏ. Mọi người phối hợp cảnh sát điều tra xong, ai về nhà nấy."

Bành Trình vò đầu nói: "À, nghe cũng đúng, đúng là không có khả năng. Vậy một người chết! Ừ, chính xác! Chỉ có Tiểu Song chết!"

Bên cạnh, Phương Đông Vũ nhíu chặt mày dần thả lỏng.

Cô mở miệng nói: "Tôi bị thuyết phục rồi. Không thể nào có ba hung thủ đồng thời xuất hiện. Hai hung thủ giả dạng làm hai người chết, cũng chỉ có trên lý luận, không có ý nghĩa thực tế. Hai hung thủ đều lẫn vào trò chơi này, giả quỷ giết người, tung hỏa mù... Trừ phi bọn họ thích làm mấy hành vi nghệ thuật, nếu không hoàn toàn không cần phải làm như vậy. Loại trừ hai khả năng này, suy ra chỉ có một người chết."

Tạm dừng, Phương Đông Vũ lại nói: "Như vậy trên thực tế, lần đầu Đoạn Dịch chơi trò chơi, là đã tiếp cận cảm nhận chân thật nhất của Tiểu Hoa. Sau khi trò chơi kết thúc, Tiểu Đoản hỏi đèn pin, Tiểu Bình khóc lóc. Những chi tiết này cực kỳ quan trọng. Tiểu Hoa đã trải qua toàn bộ quá trình. Khi bật đèn lên, Tiểu Bình và Tiểu Đoản còn sống."

"Tuy nhiên... Tôi bỗng nghĩ đến một vấn đề mới! Vấn đề này cực kỳ quan trọng."

Đồng tử co rụt lại, Phương Đông Vũ nói: "Bốn học sinh chơi trò gọi quỷ, vì muốn hỏi điểm số. Căn cứ vào cái này, bọn họ chắc chắn tin tưởng tính chân thật của trò chơi này, bọn họ cho rằng sẽ gọi được quỷ. Mà nếu trò chơi này chết người, bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng do quỷ quái quấy phá, đúng không?"

"Toàn bộ quá trình chơi trò chơi thật sự không có dấu vết hung thủ. Nhìn qua rất giống quỷ tới, quỷ giết người, quỷ cùng chơi trò chơi... Cuối cùng quỷ rời đi. Trong mắt các học sinh, hung thủ giết người chắc chắn là quỷ!"

"Như vậy vấn đề nằm ở đây, hiện tại Tiểu Hoa muốn tìm hung thủ giết Tiểu Song. Vậy vì sao cô bé trực tiếp loại trừ khả năng "quỷ giết người", cho rằng chắc chắn là hành vi con người?"

Nhún vai, Phương Đông Vũ nói: "Cũng không đến mức, như Đoạn Dịch nói lúc đầu vậy, Tiểu Hoa rất nhiều năm sau mới chết. Lúc ấy cô bé đã trưởng thành, cho rằng trên đời không tồn tại quỷ? Phỏng đoán này không đủ cứng. Tam quan con người một khi hình thành rất khó sửa. Thời đi học cô bé là người tin thần phật, về sau chưa chắc sẽ theo thuyết vô thần, kiên định bất di cho rằng hung thủ là

người, mà không phải quỷ được gọi tới."

Đoạn Dịch nghe vậy, cảm thán Phương Đông Vũ thật nhạy bén, cười nói: "Đây cũng là một điểm không ổn. Tôi sẽ tiếp tục phân tích. Chúng ta sẽ biết đáp án vấn đề này."

"Trước đó không lâu tôi có đề cập đến một số vấn đề. Tại không gian ý thức Tiểu Hoa, trò chơi được lặp lại nhiều lần, đương nhiên là để chúng ta quan sát nhiều lần, tìm được hung thủ. Nhưng vì sao chúng ta chọn vị trí nào cũng được?"

"Thậm chí lần thứ hai người chết không phải Tiểu Bình, chết Tiểu Đoản cũng được. Có phải điều này chứng minh, tôi sờ được tóc đuôi ngựa Tiểu Song, Vân Hạo sờ được tóc húi cua Tiểu Bình... Những việc này hoàn toàn không quan trọng?"

Khang Hàm Âm đứng bật dậy. "Đối với Tiểu Hoa, mỗi lần là ai tham gia trò chơi đều không quan trọng. Chỉ cần nhân số phù hợp yêu cầu trò chơi là được. Mặt khác, mỗi lần chơi là ai chết cũng không quan trọng. Hung thủ có bắt chước tiếng bước chân, chiều cao, giọng nói hay không, tất cả đều không quan trọng."

Bành Trình kinh ngạc: "Tại sao không quan trọng? Hung thủ có bắt chước người chết hay không rất quan trọng. Hiện tại mọi người tán thành Tiểu Song là người duy nhất chết đúng không?! Thế thì chắc chắn hung thủ cũng có tóc đuôi ngựa, bắt chước tiếng ho khan! Bởi vì hung thủ cùng mọi người chơi trò chơi bốn góc, còn ho khan!"

Khang Hàm Âm lắc đầu: "Không đúng. Các nhân tố này không quan trọng, vì chúng không phải điểm mấu chốt để tìm được hung thủ."

Bành Trình hỏi: "Vì sao?"

Người mở miệng là Ổ Quân Lan: "Nếu là như thế, tìm hung thủ từ bốn người đang ngủ, ai cao cao nhiêu, kiểu tóc phù hợp nhất là xong. Không khỏi quá đơn giản."

Bành Trình đứng lên, lại đặt mông xuống, mắt đầy tuyệt vọng. "Mọi người xoay tôi như chong chóng ấy."

Đoạn Dịch liếc hắn ta một cái, giải thích: "Tất cả suy luận hiện tại đều căn cứ vào việc giả tưởng tuyến hành động của hung thủ: Hung thủ trà trộn vào trò chơi, đứng trước mặt tôi, giả làm Tiểu Song. Để giả thành Tiểu Song, hung thủ cũng có tóc đuôi ngựa. Giết người xong, hung thủ còn phải bắt chước tiếng ho Tiểu Song, chơi thêm vài vòng, mãi đến khi Tiểu Đoản đi bật đèn mới chạy mất. Đúng không?"

"Vì sao hung thủ có thể nhìn thấy trong bóng tối, thoải mái tới lui mà không phát ra âm tham, chúng ta còn cố tìm lý do cho hung thủ. Chúng ta cho rằng không gian chơi ở hiện thực đủ rộng, nên các hành động của hung thủ bao gồm kéo thi thể, Tiểu Hoa đều không nghe thấy. Chúng ta còn cho rằng, không gian có một chút ánh sáng, người chơi bịt mắt, nhưng hung thủ không bịt mắt, nên hung thủ không bị chướng ngại. Tuy có thể không phân rõ ai là ai, nhưng không đến mức mù đường."

Bành Trình vỗ tay cái bốp. "Chẳng lẽ không phải như vậy?"

Lông mày khẽ nhướng, Đoạn Dịch hỏi lại: "Nếu chúng ta phân tích sai toàn bộ tuyến hành động của hung thủ thì sao?"

Bành Trình: "Ơ..."

Đoạn Dịch: "Suy luận của chúng ta có vấn đề. Khi nhận ra đây là không gian ý thức, chúng ta quy tất cả những chi tiết không hợp lý là do sự sai biệt giữa không gian ý thức và thế giới thật. Chúng ta tự tìm tự cấp lý do cho hung thủ, lấy làm chứng cho các suy luận."

"Nhưng cẩn thận ngẫm lại đi. Không gian chơi tại hiện thực rất lớn, hung thủ lặng lẽ lẻn vào đúng là không dễ phát hiện. Nhưng trong quá trình giết người, Tiểu Song không hề giãy giụa phản kháng, một chút động tĩnh cũng không phát ra ư?"

"Mặc dù là như vậy, vì sao hung thủ kéo thi thể đến giữa phòng không gây chút tiếng động nào? Mọi người nghĩ đi, khu vực trống trải phù hợp để chơi trò này, mà không gian càng trống trải, ngược lại càng có tiếng vang lớn. Ít nhất là khi khuân vác thi thể sẽ phát ra chút ít động tĩnh. Nhưng cả quá trình chơi, người chơi hoàn

toàn không nghe thấy chút xíu động tĩnh dị thường nào, quá bất hợp lý."

Bành Trình ngơ ngẩn một hồi lâu: "Rốt cuộc... chuyện là như thế nào? Chúng ta suy luận sai bét? Hung thủ xuất hiện từ không khí? Là quỷ thật à?"

Đoạn Dịch hỏi: "Cậu cẩn thận nghĩ lại đi, còn khả năng khác hay không?"

"Còn khả năng gì nữa? Tôi không nghĩ ra được." Bành Trình nói.

Đoạn Dịch cười nói: "Đương nhiên còn một khả năng..."

Tạm dừng, Đoạn Dịch trầm giọng, kết luận: "Hung thủ chưa từng tham gia trò chơi bốn góc."

Bành Trình: "?"

Đoạn Dịch: "Hung thủ không tham gia trò chơi, tất nhiên không tồn tại hung thủ bắt chước chiều cao, tiếng ho. Đây là lý do Tiểu Hoa cho rằng các nhân tố này đều không quan trọng, và vì sao khi tái hiện tình cảnh năm đó, chúng ta chọn đứng ở góc nào cũng được."

"Bởi vì căn bản không tồn tại hung thủ bắt chước, sắm vai. Từ đầu tới cuối, chỉ có bốn học sinh chơi trò chơi bốn góc."

"Là sao!" Bành Trình nói, "Tôi không hiểu! Chỉ có bốn người chơi trò chơi, chắc chắn phải có tiếng ho khan chứ?"

Lần này người trả lời Bành Trình là Minh Thiên.

Hắn nhìn về phía Bành Trình, thanh âm nặng nề vang lên: "Trò chơi này có thể gian lận."

Lúc này người bật thốt "Đm" là Vân Hạo.

Hắn ta đập bàn, nói: "Thất sách, quên mất vụ này."

Bành Trình im lặng một lát, hỏi: "Khụ, gian, gian lận như thế nào?

Ủa, là sao?"

Đoạn Dịch lấy giấy bút, vẽ bản đồ cho Bành Trình xem, giải thích: "Tôi, Tiểu Song, Tiểu Bình, Tiểu Đoản, ban đầu ở bốn vị trí A-B-C-D. Tiểu Đoản bắt đầu trước, từ điểm D đi tới chỗ tôi, sau đó một người tiếp một người đi tới góc phía trước, như vậy Tiểu Bình đi đến điểm D, sẽ gặp một góc trống, đúng không?"

"Đúng vậy. Cho nên người thứ nhất ho là Tiểu Bình!" Bành Trình nói.

"Tôi là người thứ ba ho. Lần tiếp theo đến lượt tôi ho, theo trình tự sẽ là vòng thứ 7." Đoạn Dịch nói, "Lúc ấy theo lý, Tiểu Song đứng trước tôi sẽ từ điểm D đến điểm A, và điểm D sẽ không có người. Như vậy, tôi sẽ đi đến điểm D trống người, ho một tiếng, rồi đi đến điểm A vỗ vai Tiểu Song, đúng không?"

"Nhưng thực tế, khi trò chơi đến vòng thứ bảy, tôi đi đến điểm D, phát hiện nơi đó có người. Tôi chạm vào tóc đuôi ngựa của Tiểu Song, sau đó khom vỗ vai cô nhóc thấp bé. Ban đầu chúng ta cho rằng cô bé đã bị thay bằng hung thủ."

Bành Trình nói: "Đúng. Là như thế này không sai. Giai đoạn trước anh nghe được tiếng ho là bình thường, như vậy hung thủ chắc chắn đã thay thế Tiểu Song ở vòng thứ bảy, về sau vẫn luôn sắm vai Tiểu Song đứng trước mặt anh! Hung thủ vỗ vai Tiểu Song, để Tiểu Song di chuyển lên trước, bản thân giả thành Tiểu Song ở lại chờ anh đến điểm D!"

Đoạn Dịch nói: "Nhưng nếu ở vòng thứ bảy, người tôi vỗ vai là Tiểu Song thì sao?"

Trán Bành Trình nhảy ra ba dấu "???" cực bự.

Đoạn Dịch gõ ngón tay lên bàn, dùng bút vẽ một mũi tên ngược hướng trên giấy, nói: "Nếu Tiểu Song lui về thì sao?"

Bành Trình sửng sốt: "Ơ, này... Cái này..."

Đoạn Dịch nói: "Trước khi tôi tới, Tiểu Song đi tới góc trống D, ho

một tiếng, tiếp theo đi đến điểm A, vỗ vai Tiểu Bình, để Tiểu Bình đi từ A đến B. Theo lý thuyết, Tiểu Song thay thế Tiểu Bình đứng ở điểm A. Cô bé rời khỏi D, đứng ở A, khiến góc D bị trống, chờ tôi đi đến và ho."

"Nhưng nếu Tiểu Song đi đến điểm D vỗ vai Tiểu Bình xong, không ở lại điểm A, mà lui trở về điểm D thì sao? Vậy thì tôi sẽ không phát hiện góc D bị trống."

"Nói cách khác, tôi phát hiện góc D có người, không phải vì quỷ tới, cũng không vì hung thủ trà trộn sắm vai Tiểu Song, mà là vì Tiểu Song lui về."

"Suy ra, không tồn tại hung thủ bắt chước Tiểu Song. Bởi vì người đứng ở đó, chỉ có Tiểu Song."

Bành Trình sửng sốt: "Nhưng không phải sau phát hiện có quỷ, Tiểu Song đã thét chói tai, còn khóc lóc hả? Anh nói cô nhóc hét dữ lắm mà."

Đoạn Dịch nói: "Giả vờ đấy. Cô nhóc diễn trò đùa giai thôi."

Xem biểu cảm của Bành Trình, Đoạn Dịch lại nói: "Giải thích vấn đề vừa rồi của Phương Đông Vũ. Vì sao Tiểu Hoa cho rằng chuyện này không do quỷ quấy phá, mà khẳng định tồn tại hung thủ con người? Vì Tiểu Hoa có quan hệ tốt với Tiểu Song, cô bé biết "quỷ" trong trò chơi tứ giác là giả."

Tiểu Song, Tiểu Đoản, Tiểu Hoa, Tiểu Bình, bốn người cùng nhau chơi trò chơi bốn góc, mục đích là gọi quỷ.

Trong đó Tiểu Đoản và Tiểu Bình thật sự tin vào truyền thuyết, cho rằng trò chơi này có thể chiêu quỷ. Nhưng Tiểu Hoa và Tiểu Song không tin.

Người đề nghị Tiểu Đoản, Tiểu Bình chơi trò chơi này, khả năng cao là Tiểu Hoa và Tiểu Song.

Hai bạn bè thân thiết bày trò đùa giai. Hai cô bé biết Tiểu Bình, Tiểu Đoản nóng lòng muốn biết điểm thi, cho nên dùng cái cớ "Tìm

quỷ hỏi điểm" dụ họ cùng chơi trò chơi.

Sau đó hai cô bé phối hợp đùa dai, thông qua cơ chế gian lận, làm hai người còn lại tưởng có quỷ tới thật.

Hai cô bé không có ý xấu.

Trại hè quá nhàm chán, hai cô bé đùa tí cho vui mà thôi.

Nhưng không ai ngờ, Tiểu Song sẽ chết trong trò đùa này.

Bành Trình cuối cùng cũng hiểu sự tình.

Hắn ta ngẫm nghĩ, nói: "Thế... Thế thời gian hung thủ hành động..."

Đoạn Dịch nói: "Tiểu Đoản bật đèn, nói đèn hỏng rồi. Chờ đèn được sửa xong, mọi người bật đèn mới thấy thi thể. Cho nên, thời gian xảy ra án mạng là trong khoảng từ lúc Tiểu Đoản tuyên bố trò chơi kết thúc đến khi đèn được sửa xong!"

- --

Chương 175

Bốn người tham gia trò chơi bốn góc, nếu mỗi người chơi theo quy tắc trò chơi, mỗi vòng đều sẽ có người phát ra tiếng ho.

Nhưng trò chơi này có thể gian lận.

Người gian lận rất có thể là Tiểu Song.

Đầu tiên Tiểu Song rời khỏi điểm D, đến điểm A vỗ vai Tiểu Bình. Tiểu Bình bị vỗ vai nên rời điểm A, đến điểm B.

Tiểu Song vốn nên đứng tại A lại lui về điểm D.

Dẫn tới việc Đoạn Dịch đi tới D, phát hiện góc trống có người.

Đoạn Dịch vỗ vai Tiểu Song ở vị trí D, Tiểu Song đi lên phía trước sẽ đến A. Lúc này bởi vì Tiểu Song vừa từ A lui về D, cho nên A trống không. Tiểu Song bị Đoạn Dịch vỗ vai đi đến A, cô nhóc không ho, mà tiếp tục đi lên phía trước, lại lần nữa đến phía sau Tiểu Bình.

Như thế, lặp đi lặp lại hành vi này sẽ không có người ho.

Tiểu Song gian lận, thành công các học sinh khác cho rằng có quỷ tới.

Từ đầu tới cuối chỉ có bốn học sinh tham gia trò chơi bốn góc, trong lúc chơi trò chơi không xảy ra án giết người.

Án giết người xảy ra sau khi Tiểu Đoản tuyên bố trò chơi kết thúc, đèn điện sáng lên.

Lúc trước Đoạn Dịch quy kết nguyên nhân trong trò chơi không có bất kỳ tiếng vang bất thường nào, là do sai biệt giữa không gian thật và giả tưởng

Nhưng xem ra, suy luận hiện tại nghe hợp lý hơn rất nhiều.

Đoạn Dịch ngẫm lại một lượt quá trình ở trong đầu, lại nói với Bành Trình: "Bây giờ chúng ta bỏ hết suy luận trước đó về tuyến hành động của hung thủ. Tuy nhiên vẫn không có tình huống nhiều người chết. Đầu tiên, có thể loại bỏ khả năng chơi trò chơi nhiều lần và chết nhiều người."

"Tiếp theo, hung thủ giết một lần nhiều người, tôi cho rằng khả năng không cao. Dưới tình huống hỗn loạn không có đèn, hung thủ nhanh chóng xông vào đám người, dâm dao rồi nhanh chóng rời đi có tỷ lệ cao nhất, đây là thứ nhất; thứ hai, Tiểu Đoản bật đèn, Tiểu Bình khóc lóc, những việc này phát sinh sau khi Tiểu Song chết. Bởi vậy người chết vẫn chỉ có Tiểu Song."

"Đồng ý." Bạch Tư Niên nói, "Người bật đèn là Tiểu Đoản, cô bé cách đám người rất xa, những người còn lại tạm ở lại sân chơi, vị trí bị phân tán. Trong khoảng thời gian ngắn, khả năng hung thủ giết nhiều người là rất nhỏ. Hung thủ đâm một người và nhanh chóng rời đi..."

"Nói tới đây, có một vấn đề tới nay chưa được giải quyết: Động cơ hung thủ là gì?"

Trả lời Bạch Tư Niên là Minh Thiên.

Hắn mở miệng nói: "Trước khi phân tích động cơ, có thể hoàn nguyên quá trình hung thủ gây án, liên tưởng hành động gây án với chi tiết đèn hỏng đèn sáng."

Đoạn Dịch lập tức nhìn về phía Minh Thiên, nói: "Là gợi ý của phó bản. Ý của nó là, manh mối rất ít. Nhưng cẩn thận phân tích, mỗi điều manh mối đều có ẩn ý phía sau."

"Trước khi mọi người tiếp tục phân tích, để tôi thuận lại nguyên lời Tiểu Đoản sau khi kết thúc trò chơi."

Tại phòng 3-2, khi trò chơi kết thúc, Đoạn Dịch lấy đèn pin, trước hết nhìn thấy Tiểu Song chết.

Nhưng đèn pin là anh mang từ bên ngoài phó bản vào. Anh phát

hiện Tiểu Song chết là hành vi cá nhân người chơi, không liên quan đến nhân vật phó bản.

Như vậy tình huống thực tế lúc đó là: Tiểu Đoản, không có đèn pin, đèn điện không bật được, mọi người lâm tạm thời ở trong bóng tối. Hung thủ tranh thủ giết người lúc này, sau đó rời đi.

Trong quá trình này, Đoạn Dịch nghe thấy Tiểu Đoản nói tổng cộng bốn câu.

"Á, đèn hỏng rồi! Sao mở không lên?! Chẳng lẽ quỷ chưa đi?!"

"Đèn hỏng rồi... Không xong... Đèn pin! Ai có đèn pin!"

"Tốt quá, đèn sửa được rồi... Á!!!"

"Tiểu Song cậu ấy bị sao vậy! Tại sao lại như vậy?! Quỷ, quỷ còn ở đây?! Nó ở trong phòng này?!!"

Thuật lại nguyên lời Tiểu Song, Đoạn Dịch nói: "Mọi người có phát hiện lời cô bé ẩn chứa thông tin gì không?"

Khang Hàm Âm tiếp lời: "Tôi biết. Tiểu Đoản mở đèn không sáng, nói "chẳng lẽ quỷ chưa đi", chứng tỏ trong mắt cô bé, bọn họ thật sự gọi được quỷ, là quỷ làm phép khiến đèn bị tắt. Nhưng mà..."

Ngữ khí mang theo kích động, Khang Hàm Âm nói: "Nhưng sau đó đèn sáng, cô bé lại nói là "đèn sửa được rồi"!"

"Đúng. Đây là một chi tiết mấu chốt." Đoạn Dịch khẳng định, "Ban đầu Tiểu Đoản cho rằng đèn mở không sáng là do quỷ, sau đó lại nói "đèn sửa được rồi", chứng tỏ vẻ trung gian đã xảy ra chuyện gì đó. Ví dụ như cô bé phát hiện dây điện, chốt cắm, bóng điện có vấn đề. Ngoài ra, nếu cô bé dùng từ "sửa", có phải chứng tỏ có người tới giúp họ sửa đèn?"

"Nếu là như thế, chúng ta hoàn toàn có thể cho rằng, ký ức Tiểu Hoa bị thiếu hụt."

"Khi tôi lấy góc nhìn của Tiểu Hoa xem câu chuyện này, cầm đèn

pin soi thấy thi thể Tiểu Song không thuộc logic phó bản. Hơn nữa theo ý tôi, sự tình phát sinh quá ngắn. Trò chơi vừa mới kết thúc, tôi liền thấy thi thể Tiểu Song, gần như không có quá trình gây án. Vì sao?"

"Tôi cho rằng, không gian ý thức có thể giải thích điều này... Trong ý thức Tiểu Hoa không tồn tại quá trình gây án, vì cô bé bị thiếu một phần ký ức. Như vậy tôi có lý do nghi ngờ, cô bé bị hung thủ đánh ngất. Chờ đến khi cô bé tỉnh dậy, Tiểu Song đã chết."

"Rất hợp lý." Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch, nói, "Cũng bởi vậy, nguy hiểm tử vong của phó bản là không thể tránh khỏi. Tại thế giới thật, Tiểu Hoa bị đánh ngất, tạm thời mất ý thức. Không biết chuyện gì đã xảy ra trong lúc cô bé hôn mê. Đến khi tỉnh lại, Tiểu Song đã chết. Chuyện này chuyển vào không gian ý thức, Tiểu Song chết là sự kiện xảy ra trong nháy mắt. Như thể vừa chớp mắt một cái, Tiểu Song đã chết."

"Giống người phụ nữ trung niên 3-1 bị đè bẹp cơ thể, nhưng không gian không xuất hiện ô tô chạy qua. Tiểu Song chết cũng tương tự, sau lưng cô bé xuất hiện một con dao, không có quá trình hung thủ đi đến sau lưng đâm dao giết người."

Bành Trình mặt lộ vẻ khó xử, cực kỳ miễn cưỡng mới đuổi kịp mạch suy nghĩ của mọi người.

Hắn ta hỏi: "Ơ thế... hung thủ gây án như thế nào? Tiểu Hoa thiếu hụt một phần ký ức... nghĩa là bỏ lỡ toàn bộ quá trình gây án? Đờ mờ, chúng ta hoàn nguyên quá trình gây án kiểu gì? Tìm hung thủ như thế nào?"

Minh Thiên nói: "Ký ức Tiểu Hoa chỉ bị thiếu hụt khúc đâm dao giết người. Nhưng các hành động khác của hung thủ có thể phỏng đoán."

Bành Trình hỏi: "Phỏng đoán như thế nào?"

Minh Thiên nói: "Có nhiều lý do giết người. Loại thứ nhất, hung thủ có thâm cừu đại hận với người chết, ủ mưu đã lâu. Rất nhiều tội phạm có chỉ số thông minh cao đều thuộc loại hình này. Hung

thủ cẩn thận lên kế hoạch giết người, vạch đường lui, thoát khỏi hiềm nghi."

"Loại hình thứ hai là lên cơn xúc động giết người. Hai người không quen biết, không hề liên quan đến nhau, đang đi trên đường thì nóng máu lên cơn giết người. Trong đời sống hiện thực, đa số án mạng là kẻ dễ lên cơn xúc động giết người."

"Nhưng còn một loại, tôi cho rằng đan xen hai loại người này."

Bành Trình: "Đan xen hai loại người này?"

Minh Thiên nói: "Nói cách khác, hung thủ không có thâm cừu đại hận với người khác. Hung thủ ghét người chết, nguyền rủa mày đi chết đi, nhưng không đến mức muốn giết người này, trăm phương ngàn kế hại người."

"Với tình huống này, nếu người chết đang ở trạng thái bị thương nặng, người ghét nhìn thấy sẽ thấy chết mà không cứu; hoặc người chết ngã xuống đất không thể động, không đến mức sẽ chết, hung thủ phát hiện chung quanh không có người chứng kiến, nhân tố này tố dẫn dụ hung thủ lên cơn xúc động, vì thế ôm tâm lý không giết thì phí, hung thủ bỏ đá xuống giếng, nhân cơ hội ra tay. Chúng ta có thể gọi tình huống này là "nhặt của hời"."

Tạm dừng một chút, Minh Thiên lại nói: "Đổi sang phó bản 3-2, hung thủ chán ghét một học sinh, nhưng không đến mức giết cô bé, chuyên môn thiết kế giết người. Mặt khác, Tiểu Song và Tiểu Hoa muốn bày trò đùa dai nên sẽ giữ kín bí mật. Cho nên khả năng cao hung thủ không biết bí mật của hai cô bé, cũng không biết vụ gian lận.

"Hung thủ chỉ thấy người mình ghét trong bóng đêm chơi trò chơi, sau đó trong bóng đêm xảy ra chuyện khiến hung thủ nóng máu giết người, làm ra hành động không thể vãn hồi."

Minh Thiên nói xong, Bành Trình khiếp sợ nhìn hắn: "Suy nghĩ của cậu không chỉ đáng sợ, hơn nữa tư duy nhảy lên tục, người bình thường không hiểu nổi. Đoạn Dịch giảng dễ hiểu hơn cậu! Cậu nói gì tôi chả hiểu!"

Minh Thiên: "..."

Đoạn Dịch nhìn về phía Bành Trình: "Tiểu thiên nói không đủ rõ ràng à?"

Bành Trình: "Ờ... Trong bóng đêm đã xảy ra chuyện gì mà hung thủ nổi máu giết người? Tôi thật sự không thể liên tưởng. Đại ca Minh Thiên nè..." nuốt nước miếng, Bành Trình nói: "Thôi, tôi không dám nói."

Minh Thiên khẽ nhếch khóe miệng, đôi mắt cong cong nhìn về phía Bành Trình, mỉm cười hỏi: "Nói đi."

Bành Trình lập tức nói: "Vãi cậu cười đáng sợ quá! Tôi không dám nói!"

Đoạn Dịch nhíu mày: "Rốt cuộc cậu có thành kiến gì với Tiểu Thiên? Em ấy cười hiền lành thế mà!"

Bành Trình: "Tôi..."

Chửi thầm Đoạn Dịch là Trụ Vương bị Đát Kỷ che mờ mắt, Bành Trình nói: "Người bình thường sao có thể dễ dàng đoán được suy nghĩ của hung thủ? Cậu ấy nói như vậy... Đại biểu bản thân cậu ta cũng rất đáng sợ. Tâm lý biến... có khuynh hướng đó đó!"

Nghe được lời này, Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm đồng thời mở to hai mắt, cũng âm thầm xích xích lại gần Bành Trình.

Minh Thiên hơi mím môi, không nói chuyện, chỉ suy tư gì nghiêng đầu, nhìn thật sâu vào mắt Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nghiêm túc trừng mắt Bành Trình, rồi nắm chặt tay Minh Thiên, trịnh trọng nhìn về phía hắn. "Lời này tôi nói với Bành Trình, càng muốn nói với em. Lần trước em đoán động cơ của Đạt Quang từng nghi ngờ bản thân. Nhưng em không được nghi ngờ bản thân như thế. Đoán tâm lý hung thủ, hoàn nguyên quá trình gây án, chỉ chứng tỏ em thông minh, không liên quan đến mấy thứ khác!"

Minh Thiên chống khuỷu tay trên bàn, nhìn chăm chăm Đoạn Dịch: "Vâng. Em cùng anh phân tích. Những người khác em mặc kệ."

"Ừ." Đoạn Dịch gật đầu, "Khỏi cần nhìn bọn họ. Đặc biệt không cần nhìn Bành Trình."

Bành Trình: "....."

Sửng sốt một hồi lâu, Bành Trình phản ứng lại, vội nói: "Không phải! Tôi không có vũ nhục ý tứ đại ca Minh Thiên! Ý tôi là, đại cao cần chú trọng xây dựng tâm lý tích cực. Chúng ta chơi trò này gây ảnh hưởng không tốt đối với tâm lý... Khi nào đại ca về nhớ gặp bác sỹ tâm lý! Tôi hữu nghị nhắc nhở thôi! Tại tôi lựa từ ngữ không đúng thôi!"

Đoạn Dịch mặc kệ Bành Trình, chỉ hỏi Minh Thiên, ngữ khí dịu dàng nói: "Tiếp tục nói suy nghĩ của em đi, xem hai ta có nghĩ giống nhau không."

Bành Trình ngồi bên cạnh bị ngó lơ, đáng thương chớp chớp hai mắt, sau đó bị Đoạn Dịch hiếm khi dịu dàng dọa nổi da gà.

"Vâng." Minh Thiên nói, "Thời gian Tiểu Đoản làm mất đèn pin và trước khi đèn điện được sửa xong, là hai điểm mấu chốt. Đầu tiên nói về đèn pin."

"Sau khi trò chơi kết thúc, Tiểu Đoản có nói bốn câu. Hai câu "Đèn hỏng rồi, có phải do quỷ chưa đi" và "Ai có đèn pin" có logic chặt chẽ liên tiếp nhau. Anh Tiểu Dịch nghe được Tiểu Đoản nói những câu này, nghĩa là Tiểu Hoa nghe được. Như vậy trong lúc này, ý thức Tiểu Hoa còn tỉnh táo."

"Nhưng từ câu "ai có đèn pin" đến "đèn được sửa xong rồi", Tiểu Hoa chắc chắn đã mất ý thức. Bởi vì trong ý thức Tiểu Hoa không có quá trình "sửa đèn điện"."

Thấy Đoạn Dịch khẳng định gật đầu, Minh Thiên nói tiếp: "Nếu Tiểu Hoa mất ý thức sau câu "ai có đèn pin", thì nghĩa là trước đó, cô bé vẫn còn tỉnh táo."

"Lúc Tiểu Đoản bật đèn điện, tiến vào khu vực chơi, sử dụng đèn pin; trò chơi kết thúc, cô bé đi bật đèn, hỏi ai có đèn pin, Tiểu Hoa vẫn tỉnh táo. Điều này chứng minh Tiểu Đoản làm mất đèn pin trong quá trình chơi trò chơi. Rất có thể là cô bé không cẩn thận đánh mất. Hơn nữa không có ai biết chuyện này..."

Ngón tay gõ qua gõ lại trên mặt bàn, Minh Thiên nói: "Em nghĩ, có lẽ hung thủ đã nhìn thấy đèn pin bị rơi xuống... Xuất phát từ sự căm ghét các học sinh, hoặc học sinh có tâm lý bất ổn, hung thủ dứt khoát phá hỏng đèn điện, thừa dịp không gian tối om, xông vào sân chơi, giết người, cuối cùng rời đi."

"Nói cách khác, Tiểu Đoản đánh rơi đèn pin là yếu tố kí.ch thích hung thủ lên cơn xúc động giết người."

Đoạn Dịch nghe đến đó, nghiêm túc trầm tư hồi lâu.

Một lúc sau anh nghĩ thông suốt một chuyện, nặng nề thở dài một hơi. "Ừ, nếu là như thế... Tôi nghĩ ra một khái niệm hoàn chỉnh về vụ án này."

Minh Thiên và Đoạn Dịch hai người đã ăn ý mười phần, chỉ một ánh mắt, không cần nói nhiều đã đủ hiểu ý nhau. Nhưng người khác không cách nào ăn ý bằng.

Bởi vậy cách đó không xa Vân Hạo hỏi: "Khái niệm gì? Mặc dù là như vậy, hung thủ ghét Tiểu Song, cũng cần có nguyên nhân ghét chứ? Động cơ của hung thủ rốt cuộc là gì, tôi chưa hiểu."

Đoạn Dịch nói: "Cậu có thấy mặt bốn người đang ngủ không?"

"Không." Vân Hạo nói, "Bọn họ trước sau đưa lưng về phía tôi. Tôi bò lên giường họ, đánh vào tay họ, nhưng bọn họ đưa mặt vào tường, làm đủ kiểu vẫn không thể thấy chính diện. Chứng tỏ... Tiểu Hoa có ấn tượng mơ hồ về người hiềm nghi. Cô bé chỉ nhớ bọn họ đang ngủ."

Câu nói của Vân Hạo kí.ch thích linh cảm của Đoạn Dịch.

Trầm tư một lát, Đoạn Dịch lẩm bẩm: "Đúng vậy, cô bé chỉ nhớ bọn họ đang ngủ, chi tiết này rất quan trọng. Manh mối hữu hạn, chỉ có thể phân tích từ manh mối có sẵn. Suy ra "ngủ" chính là manh mối mấu chốt!"

"Hở... vì sao Ngủ là mấu chốt?" Bành Trình cẩn thận mở miệng hỏi.

Đoạn Dịch liếc hắn ta một cái, nói: "Ban đầu chúng ta cho rằng, các học sinh ở trong phòng học chơi trò chơi. Nhưng quay đầu suy nghĩ lại, đây là hoạt động trại hè. Bọn họ ban ngày đi du lịch nơi nơi, buổi tối có cơ hội tìm phòng học trống à?"

Phòng học có bàn ghế, không phù hợp chơi trò chơi này, chướng ngại vật quá nhiều, mọi người sờ so.ạng di chuyển trong không gian tối rất dễ vấp té.

Bởi vậy theo lý thuyết, phòng học rộng lớn và trống trải, là nơi phù hợp để chơi trò chơi nhất

Nhưng đang tham gia trại hè, bốn học sinh rất khó tìm được nơi phù hợp.

Như vậy đối với họ, chỗ nào là phù hợp nhất?

Sau một lúc lâu, Khang Hàm Âm khoanh tay trước ngực trầm tư mở miệng: "Lúc chơi trò chơi, các học sinh phát hiện đèn điện bị hỏng, mà đèn được sửa rất nhanh... Tiểu Đoản dùng từ "sửa", có vẻ không đơn giản là đứt cầu dao. Nhưng nếu phòng học bị hỏng đèn, dây điện được luồng âm tường, chỉ sợ không dễ sửa vậy đâu."

"Đúng, phó bản thoạt nhìn thiếu manh mối, nhưng thật ra mỗi cái manh mối đều rất quan trọng." Đoạn Dịch tiếp lời, "Tiểu Hoa dùng từ "sửa", nghĩa là có quá trình sửa chữa."

"Nếu là đứt cầu dao điện, sẽ không dùng từ này; nếu bóng đèn hỏng, thì nên dùng từ đổi bóng đèn. Từ "sửa" này, khả năng cao đèn không sáng là do dây điện mạch điện."

"Nhưng nếu đây sự cố phát sinh ở phòng học, xử lý không thể đơn giản như vậy. Phòng học ở trong trường học, mạch điện trường

học khá là phức tạp. Cuối cùng, quan trọng nhất là..."

"Chúng ta đã phân tích qua, hung thủ không tham gia vào trò chơi. Việc đèn bị hỏng chắc chắn do hung thủ làm, vì hung thủ cần thời gian giết người..."

"Như vậy, nếu trò chơi tiến hành ở phòng học, hung thủ cách không phá bóng đèn, hoặc phá dây điện bên trong như thế nào? Hung thủ không thể làm được cả hai việc này, cũng không thể đứng ở ngoài phòng học phá đèn điện."

"Đúng vậy, không có khả năng. Nếu hung thủ ở ngoài phòng học, muốn làm bọn họ không mở được đèn, hung thủ chỉ có thể động chạm vào công tắc nguồn điện, bởi vì hung thủ không thể cạy tường cắt dây điện. Nhưng Tiểu Hoa dùng từ "sửa", loại trừ khả năng đứt cầu dao điện."

Ổ Quân Lan hơi nhíu mày, "Như vậy, vô luận từ góc độ nào, trò chơi tuyệt đối không tiến hành ở phòng học. Nhưng nếu không phải phòng học..."

Đoạn Dịch lập tức nói: "Các học sinh tham gia trại hè, tấm ảnh chụp chung trên đỉnh núi. Suy ra đêm đó các học sinh ở trên núi ăn ngủ ngoài trời. Bọn họ dựng lều trại, người tham gia trại hè đều là học sinh giỏi, số lượng học sinh có lẽ không quá nhiều. Bốn người một tổ ngủ trong một lều trại tứ giác to, là chuyện hoàn toàn có khả năng!"

"Cho nên... Rất có thể các học sinh chơi trò chơi trong lều!

"Đèn trong lều có thể là nhờ thầy cô dẫn từ bên ngoài vào. Nên hung thủ ở ngoài lều rất dễ phá dây điện."

Minh Thiên nhìn về phía Đoạn Dịch, nói: "Không sai. Đúng là như vậy. Học sinh trại hè không đông, nhưng không chỉ có bốn người. Chắc chắn còn có vài lều trại ở phụ cận. Trên núi có khu vực cắm trại. Đa số mọi người cắm trại qua đêm ở chỗ này."

"Chờ đêm đã khuya, các thầy cô thúc giục học sinh đi ngủ. Có bốn học sinh không chịu ngủ, dọn hành lý sang một bên, kéo ra ngoài

lều. Chờ đến 12 giờ khuya, bọn họ bắt đầu chơi trò chơi bốn góc."

"Dưới tình huống này, vì an toàn của học sinh, để ngừa có người nửa đêm đi WC, phát sinh tình huống đụng trúng cây té vũng bùn, khu cắm trại chắc chắn có mắc đèn."

"Chúng ta có thể giả tưởng tình hình như sau: Trong khu cắm trại có một loạt lều trại tứ giác, hoặc xếp thành hình tròn. Cửa lều hướng về phía đèn công cộng."

"Bởi vì là dã ngoại, niên đại lạc hậu, số lượng đèn không có nhiều. Người ra ngoài lều nương theo ánh đèn sẽ không đụng trúng cây hoặc bị vấp ngã. Mà người ở trong lều kéo kín rèm, ánh sáng yếu ớt không đáng kể, có thể dùng để chơi trò chơi bốn góc."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch cho Minh Thiên một ánh mắt khẳng định, tỏ vẻ mình cũng nghĩ như thế.

Minh Thiên duỗi tay gẩy tóc mái bên tai Đoạn Dịch, vừa nghịch đầu người ta vừa nói: "Em nghĩ các học sinh đeo bịt mắt khi chơi trò chơi. Ít nhất là ban đầu Tiểu Đoản và Tiểu Song đều đeo. Bên ngoài có ánh sáng nhạt, Tiểu Song đi qua đi lại gian lận sẽ bị thấy. Cho nên cô bé lấy cớ, bảo mọi người đeo bịt mắt."

"Trò chơi kết thúc, Tiểu Đoản cởi bịt mắt, phân biệt vị trí của mình. Cửa lều đối diện đèn công cộng, trong lều có nối đèn điện, vừa khéo đèn được nối điện và treo ở cửa lều, cho nên Tiểu Đoản dễ dàng tìm được công tắc đèn.

"Đi tới cửa lều bật đèn lên, Tiểu Đoản phát hiện đèn không sáng, hỏi có ai có đèn pin không, động tác tiếp theo rất có thể là thuận tay kéo đèn điện, phát hiện dây điện bị đứt. Kế tiếp..."

Tự hỏi trong chốc lát, Minh Thiên đổi qua nghịch nút cổ áo Đoạn Dịch.

Kéo nút áo Đoạn Dịch, hắn mở miệng: "Tiểu Đoạn thấy dây điện bị đứt, đi tìm thầy cô hỗ trợ. Nhưng nếu một mình đi loanh quanh trên núi tối đen rất đáng sợ, nên cô bé kéo nam sinh duy nhất đi theo mình... Chuyện này hoàn toàn có khả năng. Dù sao hai người

cũng không biết trò chơi có người gian lận, tưởng có quỷ thật, nên kết bạn đi đường đêm cho đỡ sợ."

"Lúc này... Ừm... nếu Tiểu Hoa trước sau không nghe thấy âm thanh gì đặc biệt, vậy thì loại lều bọn họ ở chắc là loại lều tứ giác giản dị. Bốn cọc cố định, bốn miếng vải, tạo thành lều trại giản dị, quá tiện để hung thủ lặng yên không một tiếng động lẻn vào."

Hơi tạm dừng, Minh Thiên nói tiếp. "Em cho rằng, sau khi hung thủ tiến vào sau... Khả năng thứ nhất, hung thủ đâm giết Tiểu Song, sau đó tìm đồ vật đập ngất Tiểu Hoa, làm cô bé mất ý thức."

"Chúng ta có thể loại trừ khả năng này. Bởi vì nếu làm như thế, nguyên nhân sau khi giết Tiểu Song tiếp tục đập ngất Tiểu Hoa chỉ có một: Tiểu Hoa nghe được động tĩnh hung thủ giết người, đi tới xem xét, hung thủ sợ cô bé kêu to khiến người khác chú ý, cho nên đập ngất cô bé."

"Nhưng trong ý thức Tiểu Hoa không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào. Cho nên có thể loại bỏ khả năng này."

"Chỉ còn một khả năng: Hung thủ đập ngất Tiểu Hoa trước, rồi giết Tiểu Song. Vì sao xuất hiện tình huống này..."

Khẽ nhíu mày, tự hỏi trong chốc lát, Minh Thiên nói: "Bởi vì sau khi hung thủ vào lều trại, vừa khéo ở phía sau Tiểu Hoa. Hung thủ cầm vật gì đó đập vào gáy Tiểu Hoa, làm cô bé mất ý thức. Tiểu Song nghe được động tĩnh, đi tới, thậm chí nhìn thấy mặt hung thủ."

"Hung thủ bại lộ hành tung, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, hắn giết Tiểu Song."

"Em muốn sửa lại cách nói vừa nãy. Đèn pin bị rơi không phải yếu tố kí.ch thích hung thủ xúc động muốn giết người. Thấy đèn pin lăn xuống, hung thủ chỉ muốn giáo huấn các học sinh. Hung thủ cảm thấy bản thân cần vào lều dạy dỗ đám học sinh đáng ghét. Giết người là hành vi bộc phát dưới cơn kinh hoảng thất thố bị Tiểu Song phát hiện."

"Hung thủ giết Tiểu Song, rời đi. Qua một khoảng thời gian, Tiểu Đoản và Tiểu Bình dẫn thầy cô đến thay dây điện. Trong lều, Tiểu Hoa từ từ tỉnh lại. Đèn sáng, mọi người phát hiện Tiểu Song nằm giữa vũng máu. Đây là toàn bộ diễn biến sự việc."

Suy luận của Minh Thiên làm rất nhiều người trầm mặc.

Cuối cùng Bành Trình lấy hết can đảm lớn mật đặt câu hỏi. Hắn ta nhíu mày nhìn Minh Thiên: "Ờ... động cơ... tôi vẫn chưa hiểu. Tiểu Song thấy hung thủ đánh ngất Tiểu Hoa, hung thủ bị hoảng nên ra tay giết người, cái này tôi hiểu. Nhưng mà á... Đèn pin kí.ch thích hung thủ lên cơn giáo huấn, là sao?"

"Hung thủ giáo huấn học sinh đáng ghét? Vì sao hung thủ ghét học sinh? Dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ!"

"Còn có, trong hoàn cảnh tối thui, hung thủ nhìn không ra ai với ai chứ nhỉ? Hung thủ chui vào lều, vừa khéo đứng sau lưng Tiểu Hoa, cũng là trùng hợp? Tại sao hung thủ đập ngất Tiểu Hoa? Chẳng lẽ hung thủ đập ai cũng được?"

Trả lời Bành Trình là Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch nói: "Đúng vậy, cậu đã hỏi tới mấu chốt. Hung thủ đập ai cũng được."

Bành Trình: "Vì sao?"

Đoạn Dịch nói: "Trước khi trả lời vấn đề của cậu, để tôi bổ sung lập luận của Minh Thiên. Đầu tiên là kết cấu lều trại. Bốn học sinh ngủ trong một lều tứ giác. Lều trại thời 80-90 cực kỳ đơn sơ. Bốn góc đặt bốn cây cọc cố định, sau đó dùng vải bố vây quanh."

"Không phải dùng một tấm vải lớn bọc toàn bộ lều, mà là dùng bốn miếng vải, hai bên mỗi miếng vải luồn dây thừng, cột vào cọc cố định. Miếng vải là một mặt lều trại. Bốn miếng vải được cố định bởi dây thừng cột vào cọc, hình thành lều trại."

"Đỉnh chóp lều dùng ô to che phía trên là xong, ai chú trọng thì dùng thêm một tấm vải bố khác phủ lên trên. Chỗ này mọi người

hiểu chứ?"

Bành Trình gật đầu: "Tôi biết! Tôi từng xài loại lều này! Tứ phía lùa gió, chúng tôi ngồi bên trong nướng BBQ!"

Đoạn Dịch nói: "Dưới tình huống này, lều trại tứ phía trên dưới có khe hở rất lớn. Hơn nữa dù lều trại có cửa hay không, hung thủ chỉ cần dùng dao cắt dây thừng cố định cọc, vải bố sẽ tự động rời ra."

Bành Trình: "Tôi hiểu, hung thủ cắt dây thừng, lều trại mất một mặt "tường", nên hung thủ dễ dàng chui vào lều, hơn nữa không tạo động tĩnh gì lớn."

"Đúng vậy." Đoạn Dịch nhìn các người khác nói, "Về vụ đèn pin, tôi và Tiểu Thiên có cái nhìn giống nhau. Đêm khuya 12 giờ, các học sinh đi ngủ, bốn học sinh lại chơi trò chơi. Bọn họ bật đèn, dọn hành lý ra ngoài, tạo khu vực chơi. Dọn xong hành lý, ba học sinh chọn góc đứng, Tiểu Đoản phụ trách tắt đèn, vào vị trí chơi."

"Tắt đèn xong, Tiểu Đoản cầm đi pin đi vào lều. Trò chơi bắt đầu. Lúc nãy Tiểu Thiên đã phân tích qua, đèn pin bị Tiểu Đoản vô tình đánh rơi, Tiểu Hoa không biết. Chính mắt tôi thấy Tiểu Đoản bỏ đèn pin vào túi áo. Như vậy trong lúc chơi trò chơi, đèn pin vô tình rơi khỏi túi áo, lăn ra ngoài."

Quan sát mức độ tiếp thu của mọi người, Đoạn Dịch nói tiếp: "Các học sinh chơi trò chơi trên núi, mặt đất ẩm ướt, chắc chắn mặt đất được phủ thảm, nên đèn pin rơi xuống không tạo ra âm thanh lớn, ít nhất không khiến Tiểu Hoa chú ý."

"Tiểu Đoản có lẽ không phát hiện mình mất đèn pin, hoặc có biết nhưng không đi nhặt, vì bọn họ đang nghiêm túc chơi trò gọi quỷ. Trước khi trò chơi kết thúc, cô bé không dám lộn xộn. Cô bé sợ chọc giận quỷ, bị quỷ trả đũa."

"Còn nhớ vừa rồi theo lời chúng ta nói, loại lều này có khe hở trên dưới rất lớn không? Vậy nên đèn pin hoàn toàn có thể lăn ra ngoài lều. Bên ngoài lều có bùn đất ẩm ướt, lùm cây, hoặc cỏ xanh, đèn pin rớt ra ngoài không phát ra tiếng vang khiến Tiểu Hoa chú ý,

cũng là bình thường."

"Thật ra tôi nghĩ, lúc ấy Tiểu Hoa đang hết sức chăm chú chơi trò chơi. Đoán xem khi nào Tiểu Song bắt đầu gian lận, nên diễn như thế nào để phối hợp Tiểu Song dọa hai người bạn còn lại. Trong lòng đắc ý dào dạt, chuẩn bị sắm vai nhân vật. Vậy nên cô bé không biết chính vào lúc ấy, đèn pin lăn ra ngoài, bị hung thủ ở ngoài lều nhìn thấy."

Nói tới đây, sự tình càng ngày càng tiếp cận chân tướng, biểu cảm Đoạn Dịch cũng trở nên nghiêm túc. Ngữ khí anh trầm hơn rất nhiều, thậm chí có vài phần bất đắc dĩ.

"Hung thủ rất có thể là học sinh trại hè, có lẽ biết mỗi lều chỉ có một đèn pin. Vì thế sau khi thấy đèn pin bọn họ bị rớt, hung thủ cảm thấy mình có thể nhân cơ hội làm cái gì đó. Như Tiểu Thiên nói, đèn pin kíc.h thích hung thủ lên cơn xúc động giết người.

"Hung thủ qua về lều của mình lấy dao, trở lại bên ngoài lều của bốn học sinh. Đầu tiên hung thủ dùng dao cắt dây điện bóng đèn, rồi vòng ra phía sau lều. Chờ Tiểu Đoạn phát hiện dây điện bị đứt, kéo Tiểu Bình đi ra ngoài, hung thủ dùng dao cắt dây thừng cố định, lặng lẽ lẻn vào lều."

"Từ từ....."

Đoạn Dịch khựng lại, nói: "Sửa lại một chút, như Tiểu Thiên mới vừa nói, đèn pin không phải yếu tố k.ích thích hung thủ lên cơn xúc động giết người, mà chỉ khiến hung thủ nổi máu dạy đời. Hung thủ đi vào lều, người đầu tiên gặp được là Tiểu Hoa đưa lưng về phía mình. Hung thủ không giết Tiểu Hoa, chỉ dùng chuôi dao hoặc vật khác đập ngất Tiểu Hoa."

"Nhưng hành động này khiến Tiểu Song chú ý. Nếu Tiểu Song lớn tiếng kêu la, khiến Tiểu Đoản Tiểu Bình chưa đi xa quay về, hoặc khiến các thầy cô chú ý, hung thủ sẽ bị bắt quả tang. Đến lúc đó muốn giải thích rõ ràng cũng khó. Cho nên dưới cơn hoảng loạn, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng... Chờ Tiểu Song đi tới gần, hung thủ nhào lên bịt miệng cô bé, ôm khống chế cô bé, đồng thời tay cầm dao đâm vào lưng cô bé. Giết người xong, hung

thủ đẩy ngã Tiểu Song, đào tẩu từ phía sau lều trại."

"Anh Đoạn từ từ đã, chúng ta tiếp tục khúc trước đi... Đèn pin kí.ch thích cơn xúc động giết người hay là hung thủ chỉ muốn giáo huấn người khác cũng được... Nguyên nhân hung thủ bồi hồi ngoài lều là gì? Tại sao đèn pin khiến hung thủ nổi máu làm việc xấu? Tôi không hiểu! Rốt cuộc..."

Bành Trình vỗ trán hỏi, "Rốt cuộc là vì cái gì?"

"Đáp án nằm ở bốn người có hiềm nghi đang làm... Ngủ." Đoạn Dịch nói.

Trán Bành Trình dùng tốc độ có thể thấy được nhảy ra một dấu chấm hỏi.

Minh Thiên nhìn hắn ta, nhàn nhạt nói: "Bốn người đang ngủ thì đám Tiểu Song gọi quỷ. Để dọa bạn bè, diễn chân thật nhất, Tiểu Song và Tiểu Hoa hét to quỷ quỷ, đánh thức bốn người kia."

Bành Trình: "????"

Minh Thiên nói: "Thật ra trò chơi bốn góc không chỉ được chơi một lần. Hoạt động cắm trại kéo dài nhiều ngày. Tiểu Song và Tiểu Hoa cũng liên tục dọa Tiểu Đoản, Tiểu Bình vài lần."

"Cậu xem đi, tối qua chúng ta gọi được quỷ, nhưng sau đó thành công tiễn quỷ đi, chúng ta chẳng bị gì hết. Qủy sẽ không giết người lung tung. Con quỷ tối hôm qua chúng ta gọi tới không lợi hại, nên không thể nói cho chúng ta biết điểm thi. Đêm nay chúng ta thử lại, chắc chắn sẽ hỏi được điểm số..."

"Đại loại Tiểu Song khuyên mọi người chơi trò chơi thêm vài ngày. Cô bé gian lận, làm mọi người cho rằng thật sự có quỷ, cùng lúc đó, để bạn bè tin rằng có quỷ, cô bé hét rất to, kỹ thuật diễn chân thật hết sức. Chắc hẳn anh Tiểu Dịch đã được lĩnh hội đầy đủ khi vào phòng 3-2."

Minh Thiên nói tiếp: "Như chúng ta vừa rồi phân tích, khu cắm trại không phải chỉ ở có bốn người, còn có rất nhiều người khác. Hung

phạm có thể là người ở lều cách vách. Liên tục vài ngày, đêm hôm khuya khoắt đều bị đánh thức, ai cũng không vui nổi. Cho nên hung thủ rất ghét bốn học sinh đó."

"Đêm nay, bốn học sinh lại chơi trò chơi này. Một người có tính gắt ngủ đang ngủ ngon lành thì bị tiếng thét chói tai đánh thức, vì thế người này rời giường, nổi giận đùng đùng chạy tới lều cách vách. Lúc đó người này không thể nhịn được muốn mắng bọn họ, nói bọn họ đừng ầm ĩ lúc đêm khuya nữa."

"Ôm tâm tư muốn nói chuyện đi tới gần lều, ngoài ý muốn nhìn thấy đèn pin lăn từ trong lều ra ngoài. Liên tục mấy đêm, đương nhiên người này biết các học sinh đang chơi trò gọi quỷ. Đêm nào cũng bị tiếng quỷ khóc sói gào, la hét có quỷ có quỷ đánh thức, không biết mới lạ."

"Bởi vậy, nhìn thấy đèn pin lăn ra, người này nảy ra ý tưởng lợi dụng bóng tối giáo huấn mấy học sinh này. Không phải bọn họ gọi quỷ à? Thế thì mình sẽ giả quỷ, chui vào đánh một người, giáo huấn một trận cho chừa, làm họ tưởng rằng quỷ đánh người, xem về sau còn dám tiếp tục chơi hay không. Vì thế người này cầm dao cắt dây điện..."

"Khúc sau như tôi và anh Tiểu Dịch đã phân tích. Người này không ngờ Tiểu Song không cùng Tiểu Đoản đi tìm thầy cô sửa dây điện, không ngờ cô bé nghe thấy động tĩnh đi đến gần... chỉ có thể hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng."

Suy nghĩ thêm một lát, Minh Thiên nói: "Đương nhiên, chưa chắc hung thủ là học sinh cùng trại hè. Khu cắm trại là loại công cộng, bên trong có học sinh, cũng có đủ loại lữ khách leo núi. Có thể nhanh chóng không chế hai học sinh, không khiến bất kỳ ai chú ý, rất có thể là một người trưởng thành có thể lực không tệ."

"Nguyên nhân cũng vì khu vực công cộng hỗn tại, lữ khách tới tới lui lui, không có cơ chế đăng ký nghiêm ngặt, camera theo dõi cũng không phổ biến... Nên hung thủ không bị tìm ra. Rất có thể hung thủ đã xuống núi suốt đêm, khi cảnh sát tới, hung thủ đã cưỡi xe lái thuyền đi mất."

"Hơn nữa tôi đoán... Qua nhiều năm như vậy, có lẽ Tiểu Hoa đã đoán được lý do Tiểu Song bị ngộ hại. Trong ấn tượng của cô bé có bốn người đang ngủ, vì ở lều cách vách luôn có người đang ngủ bị đánh thức. Tôi đoán mấy hôm trước, người ở cách vách từng tìm bọn họ nói chuyện, bảo bọn họ đừng gây ảnh huổng giấc ngủ của mình."

"Bởi vậy trong ý thức của Tiểu Hoa, từ khóa về hung thủ là hai chữ "Đang Ngủ"."

"Đù má đù má đù má đù má..."

Bành Trình nghe choáng váng, "Nếu như vậy... Đúng thật... Nghe rất hợp lý..."

"Vì sao đèn điện bị hỏng, vụ đèn pin... Ừ... Đúng, không thể là phòng học. Chơi ở phòng học thì sao mà đánh thức người đang ngủ được. Ai đời nằm ngoài hành lang ngủ..."

"Tôi... Tôi bị thuyết phục rồi! Không tồi!"

"Nhưng một vấn đề mới..."

Bành Trình lơ ngơ nhìn Đoạn Dịch và Minh Thiên, hỏi, "Tuy tôi hiểu mấy cái đó rồi... Nhưng qua màn kiểu gì?"

Chương 176

Rất nhiều năm trước, một thanh niên thành phố chịu không nổi áp lực công việc, nản lòng từ chức, đi du lịch khắp nơi qua ngày để giảm bớt áp lực.

Ngày nọ hắn leo lên một đỉnh núi, cảm thấy phong cảnh quá đẹp, quyết định ở chỗ này vài ngày.

Hắn vốn bị chứng mất ngủ, ở trên núi thanh tĩnh xem có thể ngủ ngon giấc hay không.

Tiền bạc không dư dả, vì thế hắn cùng nhóm phượt thủ bốn người ở một lều, mấy ngày đầu trôi qua khá yên bình.

Cho đến khi một đám học sinh tới đây.

Nói cũng trùng hợp, có bốn học sinh cực thích ầm ĩ vào ban đêm ở lều bên cạnh.

Mỗi đêm khuya, thanh niên mất ngủ đau đầu vất vả trăm cay ngàn đắng mới ngủ được, thì bị mấy giọng nói "Có phải quỷ tới hay không", "Á!! Đáng sợ quá!" đánh thức.

Không chỉ mình hắn bị đánh thức, các phượt thủ khác cũng bị quấy nhiễu giấc ngủ. Bốn người nhiều lần cảnh cáo các học sinh, bảo bọn họ đừng ầm ĩ nữa.

Đêm nay, thanh niên ngủ mãi mới được lại bị đánh thức.

Hắn không thể nhịn được nữa rời giường, tính đi đến lều cách vách mắng mấy đứa học sinh.

Vào ngay lúc này, hắn thấy có một vật nho nhỏ lăn ra khỏi lều.

Đồ vật dừng lại bên chân hắn.

Nhặt lên xem, hắn phát hiện là một cái đèn pin.

Có lẽ đây là đèn pin duy nhất của bọn nó?

Nếu mình phá hỏng đèn của chúng nó, có phải chúng nó không còn vật chiếu sáng, không nhìn thấy gì nữa?

Đèn ở khu cắm trại không nhiều, khi bọn nó phát hiện đèn bị hỏng, chắc chắn sẽ bị hoảng loạn. Hình như bọn nó đang chơi trò chơi gọi quỷ, bọn nó chắc chắn sẽ sợ hãi.

Chờ bọn nó ở trong bóng tối sợ hãi hỗn loạn, mình sẽ trà trộn vào, đánh bọn nó một trận tơi bời! Dù sao với độ sáng này, bọn nó không thể thấy mặt mình!

Nghĩ đến đây, thanh niên nhặt đèn pin trên mặt đất, lộn trở lại lều của mình.

Hắn một tay cầm côn leo núi, chuẩn bị dùng để đánh người, một tay cầm dao găm, dùng để cắt dây điện.

Một lát sau, dùng dao cắt dây điện xong, thanh niên trốn ra phía sau lều bọn học sinh.

Lặng lẽ dùng dao cắt dây thừng cột lều, giữ vải bố không để nó rơi xuống, thanh niên trộm quan sát tình huống bên trong lều.

Một lát sau, hắn thấy có hai bóng người rời khỏi lều.

Trong lều có một học sinh đứng phía trước hắn. Một học sinh ở góc nghiêng phía trước, cột tóc đuôi ngựa hai bên, chắc là nữ sinh.

Hai đứa đều đưa lưng về phía mình, quá thích hợp để động thủ!

Áng chừng khoảng cách nữ sinh cột tóc đuôi ngựa hơi xa, sẽ không chú ý phía bên này, nam thanh niên giơ gậy leo núi, đánh học sinh trước mặt mình.

Thanh niên không có kinh nghiệm gây án, không ngờ côn leo núi đánh học sinh phát ra âm thanh lớn, vượt quá dự tính của hắn. Nữ sinh cách xa hơn một chút nghe thấy tiếng vang, lập tức quay đầu

lại nhìn.

Vì vừa nãy hai học sinh rời đi mở toang cửa lều, lúc này trong lều hơi sang sáng.

Phản ứng đầu tiên của thanh niên là: Con bé tóc đuôi ngựa có nhìn thấy mặt mình không?

Phản ứng thứ hai là: Không ổn, nó sẽ gọi người khác?

Thanh niên luống cuống, bước nhanh vài bước, tay phải giữ vai đuôi ngựa, khống chế cô bé, tay trái bịt kín miệng cô bé.

"Không được kêu!" Thanh niên hạ giọng nói.

Nào biết đuôi ngựa trong lòng giãy giụa rất mạnh. Giờ phút này sát gần nhau, thanh niên nhìn thấy trong mắt cô bé tràn ngập sợ hãi. Thanh niên càng hăm dọa, cô bé càng run rẩy, giãy giụa càng mạnh hơn.

Thanh niên không có kinh nghiệm gây án, khống chế một học sinh trung học khá là khó khăn.

Vì thế hơi vô ý, đuôi ngựa thoát khỏi tay hắn, xoay người bỏ chạy.

Nó thấy mặt mình, nó sắp há mồm kêu...

Người khác sẽ nghĩ mình như thế nào? Sẽ nghĩ mình muốn cưỡng hi,ếp học sinh nữ?

Không được... Không được để nó hét lên...

Suy nghĩ ấy lướt qua đầu thanh niên chưa đầy nửa giây.

Trên thực tế hắn căn bản không kịp nghĩ.

Hắn chỉ biết trước khi con bé hét lên phải làm gì đó.

Làm cái gì bây giờ?

Hắn chợt nhớ trong túi mình có một con dao dùng để cắt dây điện cắt dây thừng.

Vì thế hắn rút dao, không hề nghĩ ngợi, thọc về phía trước.

Vừa thọc dao, thanh niên vừa nhảy lên, đẩy nữ sinh ngã gục trên mặt đất, bịt kín miệng cô bé.

Nữ sinh phát ra vài tiếng "Ô ô" trong lòng bàn tay hắn, cuối cùng tắt thở.

Thanh niên ngẩn ra mấy giây, kinh hoảng thất thố đứng lên, nhìn hai nữ học sinh một chết một bị thương nằm sấp trên mặt đất, xoay người bỏ chạy.

Trở lại lều của mình, hắn quan sát một chút, các phượt thủ khác đang ngủ.

Có một người trong bóng đêm hỏi hắn "Về rồi à", lật người ngủ tiếp, không phát hiện trên người hắn dính máu.

Thanh niên cảm thấy may mắn. Các phượt thủ ngủ cùng lều mấy đêm trước đã đi rồi, mấy người này hôm nay mới tới, chưa thân với hắn. Mà tối hôm qua hắn thiếu ngủ, hôm nay hắn nằm túi ngủ cả ngày, các phượt thủ này chưa thấy rõ mặt mũi hắn.

Cảm thán bản thân xúc động nhưng vận khí còn tốt, đồng thời gom đồ đạc, chạy trốn suốt đêm.

.

Giờ phút này.

Đoàn tàu đường dài không biết khởi hành từ nơi nào, cũng không biết đi đâu vẫn đang chạy.

Trong thùng xe số 2, kim đồng hồ nhích từng chút từng chút một.

Cốt truyện phó bản mini 3-2 dài hơn phó bản 3-1, bởi vậy thời gian nghỉ giữa hai đợt phó bản cũng tương đối dài.

Trong lúc tập trung thảo luận, mọi người thường xuyên chú ý đồng hồ, chờ đợi phòng 3-2 bấm chuông gọi phục vụ.

Bành Trình đặt câu hỏi qua màn như thế nào. Khang Hàm Âm nói đầu tiên: "Nếu đèn pin là nhân tố kí.ch thích hung thủ giết người, thì nó chính là ngọn nguồn của tất cả bi kịch. Chúng ta có thể nghĩ cách ngăn đèn pin bị mất không?"

Đoạn Dịch ngẫm nghĩ, nói: "Tôi nghĩ có thể thử. Nhưng không nhất định sẽ thành công. Thứ nhất, đèn pin đối với hung thủ có tác dụng giống ngọn cỏ cuối cùng đè chết con lạc đà. Nó là nguyên nhân dẫn đến, hoặc nhân tố trực tiếp, nhưng không phải căn nguyên sinh ra vấn đề."

"Thứ hai, chưa chắc Tiểu Hoa sẽ nghĩ đèn pin là thứ khiến hung thủ giết người. Chủ yếu là tôi lo lắng cái này. Nếu cô bé không nghĩ như vậy, thì trong không gian ý thức, đèn pin sẽ không có quá trình biến mất, chúng ta không thể ngăn nó lăn xuống. Cũng giống như chúng ta không thể ngăn chiếc xe vô hình cán người phụ nữ trung niên, và dao xuất hiện sau lưng Tiểu Song.

"Cho nên tôi nghĩ, biện pháp này có lẽ có thể làm, nhưng không vẹn toàn. Chúng ta có thể nghĩ thêm nhiều biện pháp, đến lúc đó đi vào thử hết xem sao. Tiểu Thiên..."

Nhìn về phía Minh Thiên, Đoạn Dịch hỏi: "Em thấy thế nào?"

Minh Thiên nghĩ nói: "Trong ý thức Tiểu Hoa có bốn người đang ngủ, thật ra cô bé đã đoán được chuyện này liên quan đến họ."

"Cách vách có bốn du khách leo núi, Tiểu Hoa từng gặp bọn họ, nhưng không nhớ mặt mũi họ trông như thế nào. Hoặc nói là, ít nhất ấn tượng bọn họ lưu lại không đủ sâu. Qua rất nhiều năm sau, Tiểu Hoa dần quên mất bộ dáng họ."

"Thử nghĩ đi, bốn học sinh đi trại hè, không trêu chọc ai, trừ chọc giận người ở cách vách. Cho nên Tiểu Hoa đoán kẻ giết người liên quan đến bốn người ở cách vách. Cô bé đặt bọn họ vào không gian ý thức, nhấn mạnh ấn tượng đang ngủ."

"Tiểu Hoa đoán hung thủ là một trong bốn người, nhưng cô bé không biết là ai, hoặc bao nhiêu người."

Bành Trình hỏi hắn: "Cả bốn người không ai lộ mặt, hiện tại lại không còn manh mối nào khác. Chúng ta tìm hung thủ như thế nào?"

Minh Thiên nói: "Có vài khả năng cấu tạo nên không gian ý thức Tiểu Hoa. Thứ nhất, cô bé muốn tìm hung thủ; thứ hai, nhiều năm qua đi, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, hung thủ đã bị cảnh sát bắt, cô bé chỉ tiếc nuối sự tình đêm đó, muốn ngăn cản hung án phát sinh; thứ ba, cô bé muốn tìm hung thủ và ngăn cản thảm án."

"Ơ cậu... Cậu càng nói càng khó khăn. Tìm không thấy hung thủ thì ngăn cản như thế nào?" Bành Trình xòe tay, "Tiểu hoa bị đánh hôn mê, mất ý thức, nên không gian ý thức không có quá trình gây án. Nếu không có quá trình, biết ngăn cản hung thủ hành hung kiểu gì? Cái này... cái này không thể tránh được!"

"Từ từ, nếu nói thứ có thể tránh, thì chính là ngăn đèn pin lăn xuống. Nhưng anh Đoạn vừa phân tích rồi, lỡ Tiểu Hoa xem nhẹ manh mối này, không cho rằng đèn pin là nguồn cơn mọi chuyện thì làm sao bây giờ? Mặt khác, Tiểu Hoa không biết đèn pin Tiểu Đoản bị mất từ khi nào, nếu không gian ý thức căn bản không có chuyện này, thì phải làm sao?"

"Đơn giản." Đoạn Dịch trả lời Bành Trình.

Tạm dừng suy nghĩ, Đoạn Dịch không nhìn Bành Trình, mà nhìn Minh Thiên bên cạnh.

Nhìn vào mắt Minh Thiên, anh nói: "Tôi suy đoán tiếp theo hướng em vừa nói. Chúng ta cần chải vuốt rõ ràng mọi chuyện trong khoảng thời gian ngắn. Tiểu Hoa cực kỳ để ý Tiểu Song, sau này khi lớn tuổi, chắc chắn cô bé thường xuyên cân nhắc sự tình đêm đó. Bởi vậy sau nhiều năm, cô bé đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều vấn đề."

"Có thể cô bé không biết đèn pin lăn xuống là ngọn nguồn mọi

chuyện, nhưng chắc chắn cô bé đoán được động cơ của hung thủ. Hung thủ không cần tiền, cũng không làm chuyện gì khác với hai cô bé, trừ mâu thuẫn bị ồn đến mất ngủ thì không còn khả năng khác."

"Lui một vạn bước, vô luận như thế nào, Tiểu Hoa chắc chắn đoán được dây điện là do hung thủ cắt đứt. Cho nên..."

Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch cười, gật đầu nói: "Đúng. Là dây điện. Sau khi vào phòng 3-2, chúng ta kiểm tra xem đèn hoặc dây điện có tác dụng gì không."

"Từ từ... Đợi chút... Tôi hơi loạn..."

Bành Trình cắt ngang hai người. Hắn ta hỏi: "Cái đó... khi hung thủ cắt dây điện, Tiểu Hoa đang chuyên chú chơi trò chơi, nên cô bé không thấy quá trình hung thủ cắt dây điện. Cũng bởi vậy, không gian ý thức cũng không có quá trình hung thủ cắt dây điện mà. Chúng ta không thể ngăn cản hung thủ giết người, cũng đâu thể ngăn cản hung thủ cắt dây điện?"

"Như vừa rồi tôi nói vậy, tuy rằng Tiểu Hoa không thấy quá trình, nhưng cô bé có thể suy luận giống chúng ta. Hoặc là mặc dù cô bé không đoán ra, hung thủ chưa bị bắt, nhưng ít nhất cô bé biết, trò chơi không tồn tại quỷ, cũng không tồn tại hung thủ. Cô bé biết chắc chắn hung thủ vào lều sau khi trò chơi kết thúc, cũng chính là lúc đèn mở không sáng. Sau vụ việc cô bé hỏi thăm thầy cô hoặc Tiểu Đoản, biết rằng đèn không sáng là do bị cắt dây điện."

"Như vậy ít nhất cô bé suy đoán ra một sự kiện: Hung thủ cắt đứt dây điện."

Đoạn Dịch mở miệng nói, "Trên cơ sở này, nếu Tiểu Hoa suy đoán giống y như chúng ta, đương nhiên là tốt nhất. Cô bé nghĩ giống chúng ta, đoán ra được đèn pin là nguồn cơn mọi chuyện, như vậy trong không gian ý thức, chúng ta chỉ cần ngăn không cho đèn pin Tiểu Đoản rơi xuống lăn ra ngoài, hoặc trực tiếp cướp đèn pin từ tay Tiểu Đoản, là có thể ngăn cản bi kịch phát sinh."

"Nhưng nếu Tiểu Hoa không suy xét đến đèn pin, chúng ta không

thể dùng cách này qua màn. Chúng ta cần đi ngược lại, tìm cách xử lý dây điện."

Tạm dừng một chút, Đoạn Dịch tiếp tục: "Nói tóm lại, khả năng cao hung thủ chưa bị bắt; Tiểu Hoa đoán được tuyến hành động của hung thủ, hoặc không. Nhưng ít nhất cô bé biết, nếu đêm đó đèn không bị hỏng, Tiểu Đoản bật đèn sáng lên như bình thường, hung thủ sẽ không có cơ hội động thủ."

"Mặt khác, đèn hỏng, hung thủ chui vào, sẽ đánh ngất cô bé, giết Tiểu Song. Hung thủ là một người trưởng thành, hai nữ học sinh hoàn toàn vô lực ngăn cản. Cho nên nếu không gian ý thức Tiểu Hoa muốn thay đổi kết cục bi kịch, thậm chí bắt được hung thủ, cô bé sẽ không suy xét đến hành vi cuối cùng của hung thủ. Vì cô bé cảm thấy bản thân không thể phản kháng lại hung thủ. Đây cũng là nguyên nhân trong không gian ý thức không có quá trình hung thủ gây án."

"Nhưng nếu ngăn dây điện bị cắt, thậm chí lợi dụng chuyện này bắt quả tang hung thủ cắt dây điện, kết quả sẽ bị thay đổi."

"Bởi vậy, mặc dù Tiểu Hoa không thấy quá trình hung thủ cắt dây điện, nhưng trong không gian ý thức, cô bé có thể suy luận ra chuyện này. Hoặc chúng ta có thể dẫn dắt ý thức cô bé, để cô bé biết chuyện và tìm biện pháp giải quyết."

Bành Trình tốn thời gian suy nghĩ cẩn thận. "Cái đó... Tôi thử tổng kết ý của anh Đoạn nha. Tiểu Hoa không thấy quá trình gây án, nên trong không gian ý thức không có đoạn ký ức này. Mặc dù cô bé suy đoán được quá trình giết người, hoặc chúng ta dẫn dắt cô bé đoán được quá trình này, thì không gian ý thức cũng không hoàn nguyên quá trình này. Bởi vì cô bé cảm thấy nếu sự tình đã đến bước cuối cùng, bằng sức của cô bé và Tiểu Song, căn bản không thể chống lại hung thủ."

"Tổng hợp lại, thứ nhất, cô bé không có ký ức quá trình giết người; thứ hai, mặc dù đoán được quá trình, cô bé cảm thấy vô ích không làm nên chuyện gì. Kết hợp hai yếu tố này, dẫn tới việc cô bé không hoàn nguyên quá trình giết người ở trong đầu. Cho nên, chúng ta không thể kíc.h thích không gian ý thức xuất hiện quá

trình này, cũng không thể ngăn cản hung thủ đâm dao."

"Dây điện, tuy rằng đồng dạng không thấy hung thủ cắt dây điện, nhưng cái này khác với quá trình giết người. Giết người là quá trình không thể ngăn cản, nhưng dây điện thì có thể..."

"Cô bé dễ dàng đoán được hung thủ cắt đứt dây diện, cho nên trong không gian ý thức, rất có thể cô bé đã tưởng tượng ra dây điện... Tuy không thấy, nhưng tưởng tượng và suy luận có thể ảnh hưởng đến ý thức! Hí hí, là như thế đúng không! Tôi cảm thấy mình thông minh ghê hí hí! Cũng giống như nằm mơ nhỉ! Tuy rằng không tận mắt mắt thấy, nhưng trong lòng hy vọng, tưởng tượng... thì nó sẽ biến thành một phần trong giấc mơ á!"

"Tôi hiểu rồi, cứ việc hung thủ cắt dây điện, Tiểu Hoa không tận mắt nhìn thấy, nhưng cô bé suy luận ra, cho rằng có thể ngăn cản việc này, là có thể phát huy trí tưởng tượng, sinh ra chi tiết tương ứng! Hoặc mặc dù cô bé đoán không ra, nhưng chúng ta có thể kích. thích ý thức cô bé, nói cho cô bé biết chuyện này...".

"Xem ra não càng hoạt động càng linh hoạt. Câu cuối cùng nói hay lắm: Không gian ý thức của cô bé tưởng tượng ra dây điện."

Minh Thiên tiếp lời, liếc Bành Trình một cái, lại nói: "Đèn pin, dây điện, đều có thể kí.ch thích ý thức Tiểu Hoa. Nhiều năm sau sự việc, cô bé vẫn thường tưởng tượng lại đêm ấy. Sự tưởng tượng cấu thành không gian ý thức. Suy luận cũng thuộc dạng tưởng tượng. Khi cô bé suy luận, đương nhiên có thể ảnh hưởng đến tiến triển không gian ý thức."

"Tuy hiện tại chúng ta chưa biết dây điện sẽ dùng hình dạng gì xuất hiện trong không gian ý thức, nhưng chúng ta có thể vào tìm ở lần chơi thứ ba."

"Ngoài ra, ngăn dây điện bị cắt đứt, không những có thể ngăn Tiểu Song bị giết, thỏa mãn ước muốn: "Nếu đèn sáng, Tiểu Song sẽ không phải chết "; còn có thể thỏa mãn mong muốn: "Nếu có người canh ở gần dây điện, chúng ta sẽ lập tức bắt được hung thủ cắt dây điện"."

"Như vừa rồi tôi mới nói, dù Tiểu Hoa mong muốn cái gì, chúng ta đều có thể thông qua cách này thực hiện nguyện vọng của cô bé. Đây là một phương pháp ổn thỏa."

Minh Thiên nói xong, Đoạn Dịch nhìn thoáng qua đồng hồ.

Thời gian gần đến 10 giờ rưỡi tối.

Trong đầu bỗng lướt qua dự cảm không ổn, ngay sau đó, Đoạn Dịch nghe thấy tiếng thông báo.

"Mời người chơi số 3 vào tù trong vòng 10 phút."

Người chơi số 3?

Có người cắn Doãn Oánh Oánh?

Đoạn Dịch nghiêm mặt, lập tức nhìn về phía Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy.

Gần như cùng lúc, bảng đèn truyền đến âm thanh "tít tít" quen thuộc.

- --

Chương 177

Thông báo kết thúc, thùng xe số 2 chìm vào yên tĩnh.

Minh Thiên là người đánh vỡ sự im lặng

Hắn sờ túi trong tay, nhìn về phía Đoạn Dịch nói: "Thiết bị bên trong không rung, không có nhắc nhở sử dụng kỹ năng cứu người. Phù thủy trong nằm trong số mười người chúng ta, là một trong hai người họ."

Nói xong với Đoạn Dịch, Minh Thiên nhìn về phía Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy.

Viền cằm căng cứng, đôi mắt lạnh lùng, không chút che giấu sát ý.

Hai người nhìn thẳng chạm mắt hắn, không dám nhìn lâu, lập tức dời ánh mắt.

Hứa Nhược Phàm nắm chặt hai mặt, banh mặt, không nói lời nào.

Bạch Lập Huy thở dài một hơi thật mạnh.

Đoạn Dịch vứt ánh mắt sắc bén về phía hai người, tức đến bật cười. "Hai người chơi cùng phe có ý nghĩa gì không? Hai người một sói một phù thủy, hai người định thắng như thế nào? Định diễn trò ai hy sinh vì ai à?"

Lúc này Doãn Oánh Oánh mở miệng.

Cô bé nói: "Em biết mục đích bọn họ làm như vậy, sợ em nói nhiều gây bất lợi với bọn họ ấy mà. Ở phó bản trước bọn họ đã làm gì với đồng đội, em nhìn thấy hết. Cũng đúng... Thời gian ở ngoài tù chỉ có 10 phút, em không kịp kể lại rõ ràng."

Hứa Nhược Phàm bỗng đứng dậy, nhìn về phía Doãn Oánh Oánh: "Những chuyện khác chị không muốn cãi cọ. Nhưng Oánh Oánh, chị vẫn luôn bảo vệ em. Ở hai phó bản gần nhất, chị vẫn luôn tìm

cách đền bù cho em. Nhưng em phản ứng thế nào? Phản ứng của em làm chị cảm thấy, em sẽ không tin tưởng chị. Bởi vì sau phó bản《 mê cung 》, dù chị có làm gì, em đều không chịu coi chị là bạn, em..."

"Dừng, đừng nói nữa." Doãn Oánh Oánh cau mày nhìn về phía Hứa Nhược Phàm, "Chị toàn lấy cớ biện hộ cho bản thân. Thay vì nói 《 mê cung 》ép chị đưa ra lựa chọn bất đắc dĩ, không chuẩn bị tốt... phải nói là, chính phó bản nguy hiểm đó đã cưỡng ép xé mở tướng mạo sẵn có của chị. Chị là loại người như vậy. Bây giờ chị càng lúc càng gần bản ngã của chị."

"Hồi mới quen biết chị, chị là người tốt bụng, nhiệt tình, thông thuộc quy tắc Ma Sói, dạy tôi rất nhiều. Nhưng sau《 mê cung 》, tôi không quen chị."

"Nếu không phải Minh Thiên tái thiết lập thời gian, tôi đã chết ở《 mê cung 》rồi... Tôi có khúc mắc với chị là chuyện bình thường. Nhưng điều này không có nghĩa là tôi sẽ hại chị. Nhưng bản thân chị không hề nghĩ như vậy."

"Chị luôn suy nghĩ theo hướng tệ nhất. Chị cho rằng sau《 mê cung 》, tôi chắc chắn trở mặt thành thù với chị, cho nên thái độ của chị về sau không "đền bù" như lời chị vừa nói. Tương phản, chị không chân thành một chút nào, mỗi một câu nói đều thử tôi, nghi ngờ tôi. Chị đi cùng tôi thăm dò phó bản, không phải thật lòng muốn chiếu cố tôi, mà ngược lại muốn đề phòng tôi, sợ tôi ghi thù vụ《 mê cung 》muốn trả thù chị."

Cười khổ, Doãn Oánh Oánh lại nói: "Thật ra... vụ《 mê cung 》, tôi không trách chị. Chị có từng nghĩ..."

Nhìn về phía Hứa Nhược Phàm, Doãn Oánh Oánh hỏi: "Thật ra khi tôi chết, chị chưa phản bội mọi người. Tôi là người đầu tiên bị cắn, mất liên lạc với mọi người, một mình thăm dò mê cung, vào nhầm bẫy rập, chết vào ngày đầu tiên. Lúc đấy chị là quỷ tượng thạnh, ẩn nấp tới cuối mọi người mới phát hiện chị ruồng bỏ mọi người."

"Vậy nên, dù sau này biết được sự thật, tôi sẽ để ý đến lựa chọn

của chị, thêm chút phòng bị đối với chị. Nhưng tôi sẽ không trách chị, cũng không bởi vậy mà hận chị, muốn hãm hại chị. Vì tôi đã trải qua phó bản đó, tôi biết chị sợ hãi biết bao nhiêu, sau khi đưa ra lựa chọn có bao nhiêu bất đắc dĩ. Nhưng sau đó thì sao?"

Nói đến đây, Doãn Oánh Oánh thở dài một hơi. "Nếu chị xin lỗi tôi, xin lỗi anh Đoạn, xin lỗi mọi người, tất cả mở lòng nói rõ ràng mọi chuyện, tôi nghĩ chúng tôi sẽ không làm khó chị."

"Nhưng chị không. Từ đó về sau, chị đi lên con đường không thể quay đầu. Là chị đẩy tôi ra, chứ không phải tôi chủ động rời xa chị."

"Có một câu nói rất đúng, suy bụng ta ra bụng người. Bản thân chị xấu xa, chị nghĩ người khác cũng xấu xa giống mình. Tôi cực kỳ tiếc, tôi đã từng xem chị là đồng đội, bạn bè, người chị đáng dựa vào nhất. Nhưng hiện tại chỉ có thể đứng ở mặt đối lập. Việc này không liên quan đến lựa chọn của chị ở《 mê cung 》, chỉ liên quan đến những gì về sau chị làm."

Thời điểm Doãn Oánh Oánh nói lời này, mặt Hứa Nhược Phàm lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng hoàn toàn không chỗ dung thân, quay mặt hạ tầm mắt.

Lẳng lặng liếc chị ta, Doãn Oánh Oánh nói: "Nể mặt khi mới vào trò chơi, chị đã từng thật lòng giúp tôi. Tôi để lại cho chị chút thể diện, hai phó bản trước chị đã làm gì, tôi không nói. Chẳng qua..."

Nhìn về phía Đoạn Dịch, cô bé bổ sung: "Phải quăng chị ta và Bạch Lập Huy vào tù."

Doãn Oánh Oánh nói xong, đi thẳng vào tù, không thèm liếc Hứa Nhược Phàm một cái.

Thuở ban đầu hai người gặp nhau, cảnh tượng hai người che chởcho nhau vẫn còn rõ trước mắt. Thế mà hôm nay cảnh còn người mất, tình huống dữ dội châm chọc. Hai người kia phản bội, khác nào hình ảnh thu nhỏ mối quan hệ của cặp đôi hoặc bạn bè thân thiết đâu?

Nhìn theo bóng dáng Doãn Oánh Oánh, Minh Thiên giơ tay vòng qua cổ Đoạn Dịch, nói bên tai anh: "Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy có một phù thủy, hơn phân nửa sẽ ném độc một người; nếu người còn lại là sói, vậy thì còn dễ; nếu là sói mỹ nhân, khi chúng ta ném anh ta vào tù sẽ kéo theo một người."

Đoạn Dịch nhíu mày, vừa đi tới chỗ phát ra âm thánh "tít tít", vừa nói: "Bên bọn họ chỉ có một sói. Nếu là sói mỹ nhân, không thể tự cắn, khi vào tù còn kéo thêm một người, đúng là phiền phức; nhưng nếu là sói bình thường, chúng ta sử dụng thiết bị, bảo Người sói còn lại cắn anh ta rồi tính tiếp."

"Thật ra không cần phức tạp như vậy." Minh Thiên hơi nhướng đuôi lông mày, ánh mắt nhìn Hứa-Bạch không có nửa độ ấm, "Dù sao em cũng là npc, không bị hạn chế. Hai người này còn dám dùng thiết bị làm cái gì, em giết luôn."

"Tiểu Thiên..."

Đoạn Dịch còn chưa dứt lời, trong hư không bỗng vang lên một âm thanh, là âm thanh vật nhọn phá không truyền đến. Đoạn Dịch lập tức nghiêng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, liền thấy một thanh trường kiếm như tuyết sáng, lấy tốc độ chớp nhoáng bay về phía góc thùng xe... Xuyên qua khe hở giữa Hứa Nhược Phàm và Bạch Lập Huy, cắm thẳng vào vách thùng xe.

Hai người Hứa-Bạch không kịp phản ứng, giờ phút này sợ hãi đến mức run người.

Một giây sau, chuôi kiếm bị người thu về.

Người tới có mái tóc dài, mặc trường bào, hành tung quỷ mị mơ hồ, không biết xuất hiện từ đâu ra. Hành vi cử lộ ra khí chất lành lạnh, như là Bạch Vô Thường địa ngục tới lấy mạng.

Người này là Minh Nguyệt.

"Em trai, em về bên kia giúp trước anh. Bạch Phượng sắp tới, giúp anh chiêu đãi nhé." Minh nguyệt nói lời này, liếc nhìn Đoạn Dịch một cái, rồi không chút để ý mà nhìn về phía hai người Hứa-Bạch,

mỉm cười, "Nếu em muốn giết hai người kia, để anh giúp em."

Hứa Nhược Phàm run run mở miệng: "Anh, anh, anh, là ai... Sao anh có thể... Không phù hợp quy tắc... Chúng tôi không vi phạm quy tắc..."

Minh Nguyệt chớp mắt cười nhìn cô, nói ra lời đáng sợ nhất có thể trở thành bóng đè cả đời cô ta: "Nhưng tôi là người thiết lập quy tắc trò chơi."

Hứa Nhược Phàm trắng mặt: "Anh..."

Minh Nguyệt lại không nhiều lời vô nghĩa với cô ta.

Nhìn hướng Đoạn Dịch, hắn ta nói: "Được rồi, giải quyết phó bản 3-2 đi. Sau khi giải quyết xong, mọi người có thể qua màn."

Chương 178

"Các cậu có thể qua màn."

Nghe thế, phản ứng của Đoạn Dịch là kinh ngạc, nghi hoặc, không có vui vẻ hoặc nhẹ lòng.

Vì anh hiểu hàm nghĩa của câu này.

... Anh qua cửa về nhà, Minh Thiên thì sao? Bọn họ sẽ âm dương cách biệt?

Như thể biết anh muốn hỏi gì, Minh Nguyệt giơ ngón tay ra hiệu im lặng, sau đó chỉ chỉ chuông đồng hồ. "Mau nhận order của khách đi. Chậm trễ thời gian sẽ khó kiểm soát lắm. Còn nữa..."

Nhìn phía Minh Thiên, Minh Nguyệt hơi nghiêm túc, "Mau về bên kia. Bạch Phượng sắp tới."

Đoạn Dịch hít một hơi, nắm chặt tay Minh Thiên.

Minh Thiên biết anh lo lắng, lắc đầu nhìn anh. "Anh Tiểu Dịch, không có việc gì, yên tâm. Anh vượt 3-2 trước đi."

"Yên tâm đi. Cho dù xảy ra chuyện, nơi này còn có ta."

Phía thùng xe số 1 truyền tới âm thanh uy nghiêm.

Giương mắt nhìn lên, Đoạn Dịch phát hiện là người chơi số 10, hoặc gọi là tam điện Diêm Vương Tống đế vương Dư Khâm.

Thở ngụm khí trong miệng ra, Đoạn Dịch đi tới bảng đèn, một giây cuối cùng kịp thời ấn nút, nghe phòng 3-2 mời bọn họ tới chơi trò chơi.

Đoạn Dịch đưa mắt ra hiệu với các người chơi khác, Phương Đông Vũ nóng lòng muốn cùng đi 3-2. Cô mới vừa bước được một bước, không ngờ lúc này lại vang thông báo.

"Mời người chơi số 4, số 12 vào tù."

Người chơi số 4 là Phương Đông Vũ, số 12 là Bạch Lập Huy.

Hàm nghĩa phía sau thông báo không cần nói cũng biết: Số 11 Hứa Nhược Phàm là phù thủy, ném độc Bạch Lập Huy; Bạch Lập Huy là sói mỹ nhân "quyến rũ" Phương Đông Vũ, cho nên khi hắn ta bị loại, Phương Đông Vũ cũng bị loại theo.

Các người chơi không hiểu hành động của hai người Hứa-Bạch.

Bạch Lập Huy đứng lên, giải thích với mọi người: "Tôi không biết vừa rồi người tự xưng Người thiết kế trò chơi nói "qua màn" nghĩa là gì. Nhưng hiện tại 3-2 chưa giải quyết xong. Dù có qua cửa cũng cần đảm bảo trên cơ sở đã thông qua trạm 3-2, đúng không? Cho nên tôi làm vậy để giúp mọi người."

"Ở phó bản trước chúng tôi gặp một đồng đội, người này nhắc nhở nếu gặp một cô gái nhỏ gầy đáng thương tên Phương Đông Vũ, nhất định phải cẩn thận."

"Dòng thời gian trò chơi đã bị thiết lập lại, người này từng gặp Phương Đông Vũ ở dòng thời gian cũ, nói rằng bị cô ta hại thảm. Nếu thời gian không tái thiết lập, anh ta đã bị Phương Đông Vũ hại chết."

"Tuy rằng... Tuy rằng hiện tại người này vẫn chết. Nhưng tôi không tin Phương Đông Vũ, cho nên tôi kéo cô ta vào tù, miễn cho cô ta gây nguy hiểm khi mọi người đi 3-2."

Nói tới đây, Bạch Lập Huy trịnh trọng cúi đầu với mọi người. "Là tôi bắt Nhược Phàm ném độc tôi. Tôi biết mọi người nhìn hai chúng tôi không thuận mắt. Chúng tôi cũng cầu mong xa vời được mọi người thông cảm. Người thiết kế trò chơi nói mọi người có thể qua cửa, nhưng là nói với người ở ngoài tù, người trong tù... chưa chắc được ra ngoài."

"Tôi tự nguyện vào tù, dù không được trở về nhân thế cũng không sao. Tôi làm vậy chỉ vì muốn kéo Phương Đông Vũ vào tù, giúp

mọi người loại trừ một nhân tố nguy hiểm, thuận lợi qua màn. Tôi vì mọi người làm một việc cuối cùng, không phải cầu xin thông cảm, cũng không vì đền bù, bây giờ có nói gì cũng muộn rồi..."

"Tôi chỉ cầu xin mọi người một chuyện, mọi người đừng đẩy Hứa Nhược Phàm vào tù. Nếu mọi người có thể về nhà... Hãy mang cô ấy trở về, được không? Xin mọi người!"

Nói đến câu cuối cùng, Bạch Lập Huy trực tiếp quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu lạy Đoạn Dịch mấy cái.

Minh Nguyệt bỗng xuất hiện, nói mọi người có thể qua màn; Minh Thiên phải quay lại địa ngục ở thế giới hiện thực, đối phó người thất điện Thái Sơn Phủ Quân; Bạch Lập Huy quyết định hy sinh đổi lấy cơ hội sống cho Hứa Nhược Phàm...

Mọi chuyển xảy ra quá nhanh, làm người xem không kịp tiêu hóa.

Bị vô số thông tin oanh tạc, Đoạn Dịch nghĩ về hạng mục quan trọng nhất... Phải giải quyết vấn đề 3-2 trước. Vô luận như thế nào, ít nhất có thể tin Tống đế vương.

Nhăn chặt mày, không nhìn Bạch Lập Huy, Đoạn Dịch vỗ vai Minh Thiên: "Vạn sự cẩn thận. Xử lý xong thì nhanh chóng tìm tôi."

"Yên tâm. Anh cũng cẩn thận." Minh Thiên ôm chặt Đoạn Dịch, liền biến mất khỏi thùng xe số 2.

Vị trí Minh Thiên vừa đứng trống trơn. Nhìn chằm chằm không khí vài giây, Đoạn Dịch không chần chờ nữa đi đến 3-2.

Theo sát bước chân anh là Bạch Tư Niên và Ổ Quân Lan.

Vân Hạo vốn định đi cùng, nhưng hắn ta không yên tâm về người chơi còn lại.

Những người chơi khác có thể mềm lòng với Hứa Nhược Phàm, dù sao bọn họ cũng từng là một đội.

Nhưng Vân Hạo tự nhận không chịu ảnh hưởng, nên ở lại.

Từ đây, Minh Thiên đăng xuất hệ thống.

Kế Doãn Oánh Oánh, Phương Đông Vũ và Bạch Lập Huy vào phòng tù ở thùng xe số 1.

Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên và Ổ Quân Lan đến thùng xe số 3.

Người chơi ở thùng xe số 2 gồm Khang Hàm Âm, Tra Tùng Phi, Bành Trình, Vân Hạo, Hứa Nhược Phàm.

Trừ bọn họ, còn hai người có thân phận đáng nghi, là Dư Khâm và Minh Nguyệt.

Trước khi vào phòng 3-2, Đoạn Dịch nghe thấy Minh Nguyệt mở miệng, nói với Dư Khâm: "Biểu cảm gì vậy. Thế nào? Vừa nãy đánh nhau một trận chưa đã?"

.

Trung tâm hệ thống.

Hàng loạt màn hình nửa trong suốt phát ra ánh sáng nhạt sáng rọi, hiển thị vô số đường cong đan chéo nhau, như một loại ám hiệu bí ẩn, chỉ có nhân tài rành thuật toán mới có thể dịch.

Thân tín của Thất điện Diêm Vương Thái Sơn Phủ Quân Đổng Tuyên – Bạch Phượng được chúng thủ hạ vây quanh đi vào. Hắn ta vẫy lui mọi người, trực tiếp chỉ tay vào một người đang lướt ngón tay tương tác với các đường cong – Minh Thiên.

"Minh Nguyệt bây giờ cao giá vậy à, không tới gặp ta, chỉ kêu cậu tới đón ta? Cậu mới tới được mấy ngày?"

Minh Thiên không quay đầu lại, nói: "Anh ta không tới tất nhiên là vì bận xử lý chuyện quan trọng. Thời gian tôi tới đây không dài, nhưng nên biết đều biết. Có vấn đề gì ngài hỏi tôi cũng được."

"Chuyện quan trọng? À, ta nói..." Bạch Phượng định trào phúng, bị câu tiếp theo của Minh Thiên cắt ngang.

"Bận đối phó tam điện Tống đế vương." Tay ngừng động tác, Minh Thiên nghiêng đầu liếc Bạch Phượng, "Có quan trọng không?"

Bạch Phượng nheo mắt quan sát Minh Thiên, tạm thời không nói gì.

Minh Thiên đứng lên, nắm quyền chủ động: "Vào phòng khách tâm sự?"

Một lát sau, trong phòng khách bày một bình trà, hai cái ly.

Bạch Phượng ngồi đối diện Minh Thiên, cầm một thiết bị. "Đây là số liệu tinh thần lực hệ thống thu được gần đây. Tình huống không đúng. Ta đã tìm người tính toán qua, dựa theo mô hình dự đoán, tinh thần lực từ hệ thống sẽ trượt xuống trên diện rộng. Có chuyện gì vậy?"

Minh Thiên xem bảng số liệu. "Vâng, tôi biết rồi, hôm nay ngài tới vì chuyện này."

"Đương nhiên. Thái Sơn Phủ Quân yêu cầu Minh Nguyệt kíc.h thích người chơi, kích phát càng ngày càng nhiều tinh thần lực. Nhưng bây giờ thì sao? Tinh thần lực càng ngày càng ít! Còn nữa, cậu ta nói biến nhân viên công tác thành NPC, để NPC có tư tưởng, thí nghiệm biện pháp kích phát tinh thần lực mới... Tại sao không có hiệu quả?!"

Ngữ khí Bạch Phượng chậm rãi chất vấn. "Hiện tại Thái Sơn Phủ Quân sắp nghênh đón giai đoạn mấu chốt! Ngài ấy cần đủ tinh thần lực mới có thể hoàn thành, giai đoạn này không thể giảm bớt tinh thần lực!"

"Tinh thần lực xuất hiện vấn đề lớn như vậy, Minh Nguyệt không phát hiện?! Rốt cuộc cậu ta đang làm cái gì? Còn nữa, vừa rồi cậu nói cậu ta đang bận đối phó Tống đế vương? Dư Khâm lại làm cái gì?"

"Đừng nóng vội." Minh Thiên nhàn nhạt liếc mắt một cái, "Từ từ tôi giải thích cho ngài. Về việc tinh thần lực bị giảm..."

"Để kích phát tinh thần lực, đầu tiên cần cho người chơi tham gia phó bản càng ngày càng khó. Nếu chỉ vào phó bản đơn giản, bọn họ đã có kinh nghiệm, sẽ không sản sinh nhiều tinh thần lực. Điều này ngài hiểu mà?"

"Bởi vậy, phó bản sẽ càng ngày càng khó, số lượng người chơi bị tiêu hao cũng tăng lên. Nhưng cùng lúc đó, chúng tôi cần làm giả biểu hiện: Trò chơi của chúng ta công bằng công chính, tuyển chọn các đối tượng sống sót khỏi tai nạn ngoài ý muốn. Cho nên chúng ta cần chuyển số liệu người chơi tử vong vào hệ thống Sổ Sinh Tử. Vậy nên sẽ có càng ngày càng nhiều người chơi đăng xuất hệ thống. Đây là việc không thể tránh khỏi."

Tạm dừng một lát, Minh Thiên nói tiếp: "Nói chung, độ khó phó bản và nội đấu thăng cấp khiến người chơi sản sinh rất nhiều tinh thần lực. Nhưng dần về giai đoạn sau trò chơi, người chơi sẽ càng ngày càng ít, tinh thần lực tất nhiên sẽ giảm bớt."

"Số liệu tinh thần lực hệ thống là giá trị đường cong, khi số liệu đạt tới đỉnh, sẽ có xu hướng bão hòa, giảm xuống ở hậu kỳ. Minh Nguyệt đã sớm làm mô hình số liệu tương quan, báo cáo với Thái Sơn Phủ Quân. Thái Sơn Phủ Quân cũng đã biết điều này, nên mới bảo anh ta sớm chuẩn bị, tìm biện pháp khác."

"Minh Nguyệt đã thử tái thiết lập thời gian, nhưng trò chơi reset nghĩa là rút lại số liệu truyền đến hệ thống Sổ Sinh Tử. Phương pháp này không thể sử dụng nhiều lần, nếu không sẽ khiến người khác nghi ngờ. Như vậy anh ta chỉ có thể nghĩ cách khác, thử làm NPC có tư tưởng. Tuy nhiên phương pháp này vẫn đang trong giai đoạn thí nghiệm, chưa nhân rộng."

"Việc ngài trách cứ không hề có lý. Tinh thần lực đã qua thời kỳ mạnh nhất. Giá trị vượt đỉnh sẽ giảm dần là một điều quá bình thường."

Bạch Phượng đập tay lên bàn trà, ánh mắt mang theo vài phần sát khí. "Những gì cậu vừa nói ta đã biết! Trò chơi tới hậu kỳ, tinh thần lực sẽ yếu bớt, ta không phải đồ ngu! Đương nhiên ta biết! Nhưng vấn đề ở chỗ tốc độ giảm ở mức vừa phải! Chứ không phải

hoàn toàn vượt quá dự kiến, chứng tỏ trò chơi Minh Nguyệt tham dự thiết kế xuất hiện vấn đề nghiêm trọng!"

"Căn cứ vào dự đoán, tinh thần lực hiện tại thấp hơn so với dự tính rất nhiều lần! Một khi đến giai đoạn mấu chốt, tinh thần lực không đủ để Thái Sơn Phủ Quân hoàn thành bước cuối cùng, trách nhiệm ai gánh?!"

Bạch Phượng là thân tín của thất điện Diêm Vương, nhiều năm qua quen thói hoành hành ngang ngược, trong mắt người thường không khác gì Tử Thần.

Nhưng đối mặt với ánh mắt như A Tu La, Minh Thiên trước sau vẫn bình tĩnh.

Hắn nhàn nhạt trả lời Bạch Phượng, giọng nói thờ ơ. "Vâng, gần đây đúng là có chút việc ngoài ý muốn, tuy nhiên Minh Nguyệt đã nghĩ ra biện pháp giải quyết."

"Ồ? Từ đâu mà nói vậy?" Bạch Phượng cười lạnh.

Minh Thiên tiếp nhận thiết bị từ tay Bạch Phượn, bấm mấy số liệu đưa Bạch Phượng xem. "Nguyên nhân ở chỗ người chơi này. Người này tên Đoạn Dịch. Anh ấy rất lợi hại, thành công thuyết phục mọi người đồng lòng hợp tác cùng thắng."

Nghe đến đó, Bạch Phượng nhăn mày, ngón tay mở thiết bị, xem đánh giá tính cách Đoạn Dịch.

Minh Thiên cho hắn ta thời gian xem các số liệu về Đoạn Dịch, sau đó lại bấm vài cái.

Màn hình thiết bị hiển thị vài đoạn video điển hình của Đoạn Dịch.

Vô số hình ảnh Đoạn Dịch bất chấp cứu đồng đội, bị thương đổ máu luân phiên xuất hiện.

Ở đoạn video cuối cùng, trong khung cảnh sa mạc đêm lạnh, trước khi dùng đồng hồ quay ngược thời gian anh nói: "Không cần nghịch thiên sửa mệnh, chỉ cần không thẹn với lương tâm."

Cùng Bạch Phượng xem xong thông tin về Đoạn Dịch, Minh Thiên động lòng cực kỳ.

Mặc kệ là khi nào, đối mặt với một Đoạn Dịch như vậy, hắn đều sinh ra xúc động vô hạn.

Hắn giấu những cảm xúc ấy dưới đôi mắt mình.

Lại nhìn về phía Bạch Phượng khi, cặp đồng tử màu đen không gợn sóng.

Minh Thiên nói: "Hiện tại ngài hiểu rồi chứ. Minh Nguyệt không đoán trước được sẽ xuất hiện người chơi như vậy. Minh Nguyệt thiết kế trò chơi kích phát tinh thần lực người chơi, chính là vì anh ta không tin nhân tính. Vô số biểu hiện của người chơi cũng xác minh điều này. Nhưng Đoạn Dịch lại phá hỏng thiết kế này."

"Đoạn Dịch thuyết phục rất nhiều người từng vượt qua phó bản phóng thích lượng lớn tinh thần lực hợp tác với nhau. Kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, rất dễ đoán trước... Các người chơi hợp tác, người chơi không còn đấu đá nội bộ, chỉ cần động não xử lý phó bản là được. Người chơi cao cấp không đấu đá lẫn nhau, cùng nhau thương lượng cách vượt qua phó bản, vậy nên tinh thần lực sẽ giảm mạnh."

"Trò chơi đến giai đoạn hậu kỳ, số người còn sống còn rất ít. Bởi vậy, dù các đội khác vẫn còn đấu đá lẫn nhau, nhưng chỉ cần một đội Đoạn Dịch đạt thành hợp tác, ảnh hưởng đối với toàn bộ hệ thống là rất lớn."

"Cho nên, hiện tại tinh thần lực đột ngột giảm, thật sự là việc ngoài ý muốn. Ban đầu Minh Nguyệt tối ưu hóa trò chơi cũng không ngờ sẽ xuất hiện người như vậy."

Nghe Minh Thiên nói xong, gương mặt Bạch Phượng trở nên âm trầm bất định.

Hắn ta lạnh lùng nhìn chăm chú Minh Thiên hồi lâu, hỏi: "Tống đế vương là chuyện thế này? Còn nữa, đối với việc ngoài ý muốn này,

biện pháp giải quyết của Minh Nguyệt là gì?"

Minh Thiên nói: "Đối với biện pháp xử lý đội ngũ Đoạn Dịch, Minh Nguyệt chưa quyết định. Nếu bọn họ không đấu đá nữa, sẽ không sản sinh tinh thần lực, dù sao vô dụng, có thể cho bọn họ đăng xuất."

"Tuy nhiên làm vậy hơi lãng phí này tài hoa và tinh thần lực của người chơi. Các người chơi này rất thông minh, lợi dụng họ từ một góc độ khác là tốt nhất."

"Hiện tại bọn họ ngừng đấu đá nội bộ, các người chơi không hãm hại ai, nhưng nếu cho bọn họ một kẻ địch chung, đối phó một người lợi hại thì sao? Hoặc là, Ma Sói vô dụng, thân phận át chủ bài không còn tác dụng... Nhưng bọn họ chưa được về nhà. Lúc này, nếu chọn dùng một phương pháp khác, khiến bọn họ đứng ở phe đối lập, đối đầu nhau thì sao?"

"Đừng úp úp mở mở, nói trọng điểm!" Bạch Phượng nói.

Minh Thiên hỏi: "Có phải ngải không biết, phân thân Tống đế vương đang trà trộn vào trò chơi? Ngài nghĩ nếu ngài ấy bóc được tấm màn che, kế hoạch Thái Sơn Phủ Quân còn có thể thành công không?"

"Cái gì?! Tống đế vương..." Bạch Phượng đứng bật dậy.

Minh Thiên hờ hững quét mắt một cái, nói: "Lúc trước có phái người vào. Trước đó không lâu Minh Nguyệt phát hiện chuyện này, nhưng vì tránh cho rút dây động rừng, nên chưa động vào. Kế hoạch của Thái Sơn Phủ Quân phải được hoàn thành. Minh Nguyệt không cần thật sự ngăn cản Tống đế vương, chỉ cần áp dụng chiến thuật kéo dài là được. Chờ tới khi Tống đế vương phát hiện Thái Sơn Phủ Quân muốn làm gì, Thái Sơn Phủ Quân đã làm xong xuôi, Tống đế vương có làm gì cũng vô ích."

"Kêu Minh Nguyệt lại đây! Chuyện quan trọng như vậy, bảo cậu ta tới nói rõ ràng! Không đúng..." Bạch Phượng kinh ngạc, giận tím mặt, "Không nói với ta. Bảo cậu ta cùng ta đến gặp mặt thất điện! Một năm một mười giải thích rõ ràng vụ Tống đế vương!"

"Tôi và ngài đi gặp thất điện cũng giống nhau." Minh Thiên nói, "Kế hoạch của Minh Nguyệt, ta còn chưa nói hết. Trước hết vừa đi vừa nghe nhé."

Sắc mặt Bạch Phượng cực kỳ tệ.

Minh Thiên chỉ nhàn nhạt nói: "Người chơi quyết định hợp tác sẽ không sử dụng át chủ bài Người Sói nữa. Bọn họ sẽ tiếp tục chơi Ma Sói. Chúng ta cần sử dụng chiêu tàn nhẫn."

"Đối với bọn họ, thứ bọn họ muốn nhất là về nhà."

"Hiện tại tốt quá, Tống đế vương chủ động vào trò chơi, chẳng phải là thời cơ tốt để người chơi đấu đá với nhau? Các người chơi sắp đấu với nhau, nhưng lúc này không vì át chủ bài trò chơi, mà là vì Tống đế vương."

Tạm dừng, liếc mắt xem biểu cảm Bạch Phượng, Minh Thiên cười nói: "Tống đế vương vào trò chơi, thân tín Thái Sơn Phủ Quân cũng vào trò chơi. Không ngại cho người chơi biết nơi này chính là địa ngục, bọn họ đang dùng linh hồn chơi trò chơi. Linh hồn phải rời khỏi trò chơi, mới có thể trở về nhân gian. Nếu bây giờ xuất hiện hai Diêm La Vương... Ngài có muốn cùng tôi đánh cược, xem bọn họ sẽ tin tưởng ai không?"

Bạch Phượng hiểu ý Minh Thiên. "Bức bách người chơi chọn phe?"

"Đúng. Đoán xem bọn họ sẽ cho rằng, phe nào là "sói", phe nào mới là "người tốt" dẫn họ về nhà. Lần này không chơi Ma Sói, mà để bọn họ tự do lựa chọn một Diêm La Vương."

Minh Thiên nói, "Tống đế vương và Minh Nguyệt đối đầu nhau, người chơi chọn phe đấu với nhau... Có tinh thần lực người chơi cao cấp, lại có Minh Nguyệt... Thậm chí tinh thần lực Tống đế vương."

"Lượng tinh thần lực này bùng nổ... Mới thích hợp với nhu cầu của Thái Sơn Phủ Quân ở thời kỳ mấu chốt, đúng không?"

"Đây là sách lược tôi và Minh Nguyệt thương lượng. Chúng tôi đang lo không biết kích phát thêm tinh thần lực người chơi như thế nào, thì Tống đế vương xông vào. Chúng tôi không ngại tương kế tựu kế. Không biết ngài nghĩ diệu kế này có ổn không?"

"Thế nào, tính báo cáo với thất điện như thế nào?"

- --

Chương 179

Để kích phát tinh thần lực các người chơi ở mức độ cao nhất, độ khó trò chơi sẽ càng lúc càng lớn, đồng thời số người chết sẽ tăng lên, dẫn tới việc số người chơi sẽ càng ngày càng ít.

Tổng hợp kết quả, hệ thống sẽ thu hoạch được lượng lớn tinh thần lực trong khoảng thời gian nhất định, nhưng khi đạt đỉnh giá trị sẽ có xu thế bão hòa, cuối cùng không thể không trượt xuống.

Hướng đi sự tình Thái Sơn Phủ Quân đã biết từ sớm, Bạch Phượng cũng biết.

Chẳng qua gần đây Bạch Phượng phát hiện xu hướng tinh thần lực bất ổn. Thủ hạ của hắn ta tính toán dự đoán, tinh thần lực hệ thống thu về sắp giảm mạnh, thế nên hắn ta nghi ngờ Minh Nguyệt có dị tâm.

Hiện tại Minh Thiên nói, đây là vì một người tên Đoạn Dịch, trong trò chơi chém giết tàn khốc, thế mà thành công thuyết phục mọi người ngừng đấu đá nội bộ, hợp tác cùng thắng.

Sắp đến thời kỳ mấu chốt của Thái Sơn Phủ Quân, nếu hệ thống giảm mạnh cung cấp tinh thần lực trên diện rộng, tình huống sẽ cực kỳ bất lợi.

Hoạ vô đơn chí là, tam điện Tống đế vương Dư Khâm lợi dụng lỗ hổng hệ thống, đã trà trộn vào hệ thống.

Một khi hắn ta phát hiện việc Thái Sơn Phủ Quân đang làm, tâm huyết của Thái Sơn Phủ Quân chẳng khác nào nước chảy về biển đông.

Minh Thiên nói với Bạch Phượng, hắn và Minh Nguyệt lên kế hoạch tương kế tựu kế.

Dư Khâm muốn xâm nhập hệ thống điều tra, vậy cứ để hắn ta điều tra. Bọn họ sẽ cầm chân Dư Khâm, bảo đảm chờ đến khi hắn ta tra

được chân tướng, Thái Sơn Phủ Quân đã hấp thu đủ tinh thần lực, đạt được mục đích.

Việc cản trở Dư Khâm, kéo dài thời gian điều tra, đích thân Minh Nguyệt sẽ hoàn thành.

Cho nên Minh Nguyệt cũng vào hệ thống.

Sau khi vào hệ thống, Minh Nguyệt không chỉ cầm chân Dư Khâm, trì hoãn thời gian điều tra, còn có thể thông qua việc đối đầu với Dư Khâm, kích phát tinh thần lực ở mức cao nhất.

Hai người đấu nhau còn có thể thúc đẩy nhóm người chơi đang hợp tác bị chia rẽ, đối đầu lẫn nhau. Một hòn đá trúng mấy con chim.

Sách lược tương kế tựu kế có thể khiến các người chơi cao cấp, thậm chí là Minh Nguyệt và Tống đế vương bị cuốn vào tranh đấu, đến lúc đó hệ thống sẽ hấp thu được tinh thần lực cao gấp mấy lần.

Nghe hiểu lời Minh Thiên, Bạch Phượng không thể không thừa nhận, chiêu này thật sự quá đẹp.

Nguyện vọng của Thái Sơn Phủ Quân sắp hoàn thành, bước cuối cùng yêu cầu rất nhiều tinh thần lực, mà thời gian để Dư Khâm tra ra chân tướng không nhiều.

Bởi vậy, chỉ cần Minh Nguyệt tạm giữ chân Dư Khâm một chút, dưới tình huống tinh thần lực sung túc, Thái Sơn Phủ Quân hoàn toàn có thể thực hiện mục tiêu cuối cùng.

Vô luận từ góc độ nào, Bạch Phượng đều không còn nghi vấn gì.

Nhưng bản năng cứ cảm thấy không yên tâm.

Ngước mắt liếc nét mặt Bạch Phượng, Minh Thiên hãy còn cầm thiết bị, "Kế hoạch đã có hiệu lực. Ngài xem."

Bạch Phượng nhận thiết bị, hình ảnh đập vào mắt là Minh Nguyệt

và Dư Khâm ở trong thùng xe đánh nhau.

Dư Khâm sử dụng Diêm Vương tiên, Minh Nguyệt sử dụng Diêm Vương bội kiếm do Thái Sơn Phủ Quân ban cho.

Hai binh khí đều mang sức mạnh Diêm Vương, lực phá hoại thật sự không nhỏ.

Hai người đều bị thương không nhẹ, tất cả đồ vật trong phòng chia năm xẻ bảy sau vài giây.

Hình ảnh dừng lại, màn hình xuất hiện số liệu tinh thần lực được đổi mới, kèm bảng dự đoán tinh thần lực tương lai thu hoạch được.

Cẩn thận đọc các con số phân tích, biểu đồ đường cong thể hiện trực quan hơn: Số liệu đang trượt xuống bỗng từ từ tăng lên.

"Lượng tinh thần lực hệ thống có thể thu hoạch được và biểu đồ dự đoán mười ngày sau, đều ở đây. Nếu ngài cho rằng mô hình dự đoán của tôi không đúng, có thể tìm thủ hạ tính toán lại. Dù sao Thái Sơn Phủ Quân cho ngài quyền hạn, ngài có thể xem tất cả số liệu."

Minh Thiên giơ tay "Mời", sau đó rời phòng khách, đi đến trung tâm hệ thống.

"Tôi còn phải theo dõi tình huống trong trò chơi, không thể chiêu đãi ngài. Tuy tôi và Minh Nguyệt lên kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, nhưng đối phương dù sao cũng là Tống đế vương rất khó đối phó. Chúng ta không thể không cẩn thận."

.

Bên kia. Đoàn tàu đường dài, phòng số 3-2.

Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên và Ổ Quân Lan đi vào, gặp được Tiểu Đoản đang nôn nóng chờ đợi bọn họ.

Thấy bọn họ vào, Tiểu Đoản cười tươi, vỗ tay hoan hô. "Mọi người

tới rồi! Chúng ta cùng chơi trò chơi đi!"

Đoạn Dịch nhìn quanh phòng. Hai học sinh Tiểu Song, Tiểu Bình – một nữ một nam đã biến mất, chỉ còn Tiểu Đoản.

Trên bốn giường bên trái vẫn có bốn bóng người đang ngủ. Cơ thể bọn họ phập phồng, tần suất hô hấp đều đều như máy móc, vì bọn họ không thật sự tồn tại, chỉ là tưởng tượng của chủ không gian ý thức.

Trung tâm phòng vẫn là giấy cứng dựng thành khu vực chơi.

Ba mặt tường, một mặt là cửa giấy, cấu thành không gian chơi trò chơi bốn góc.

Ở thế giới hiện thực, trò chơi vốn là lều trại có bốn miếng vải vây quanh, đổi thành không gian ý thức, bốn miếng vải là bốn tấm giấy cứng.

Ngoài ra, ở thế giới hiện thực, thời điểm chơi trò chơi, nhóm học sinh dịch hành lý và túi ngủ ra ngoài. Tại không gian ý thức, sô pha bàn trà bị chồng chất trong góc, bốn giường đệm và bốn vali bị đặt phía bên phải phòng.

Ý thức không gian không hoàn toàn giống hiện thực, nhưng giữa chúng có quan hệ tương ứng.

Không gian ý thức này được tạo thành trên cơ sở ký ức chủ giấc mơ, là sản vật do chủ giấc mơ suy đoán và tưởng tượng ra.

Đây là suy luận của nhóm Đoạn Dịch.

Hiện tại, lều trại ở thế giới thật bị tưởng tượng thành giấy cứng trong không gian ý thức, vậy dây điện dẫn từ ngoài lều vào sẽ bị tưởng tượng thành cái gì?

Nhìn chung quanh một lượt, Đoạn Dịch nói với Tiểu Đoản: "Từ từ, tôi cảm giác độ sáng đèn không thoải mái. Đoàn tàu chúng tôi luôn đảm bảo phục vụ khách hàng chu đáo nhất. Để tránh ánh đèn làm tổn thương mắt khách hàng, để tôi điều chỉnh đèn lại đã."

Nghe vậy, Tiểu Đoản hơi sốt ruột, cô nhóc vội vã lôi kéo bọn họ chơi trò chơi.

Ổ Quân Lan vội vàng giữ chặt cô nhóc, kéo cô nhóc qua một bên, không ngừng tìm đề tài câu giờ.

Thấy Ổ Quân Lan nhận nhiệm vụ câu giờ, Bạch Tư Niên nhìn trái nhìn phải, kéo bàn trà lại đây, để tiện Đoạn Dịch đạp lên bàn chạm vào đèn điện trên trần nhà.

Là nhân viên phục vụ đoàn tàu, Đoạn Dịch vốn đeo bao tay màu trắng, giờ phút này sử dụng nó như bao tay cách điện.

Một lát sau, mang bao tay, dẫm lên bàn trà, Đoạn Dịch quan sát đèn trần và trần nhà chung quanh.

Phòng này ở trên xe lửa, tất nhiên không làm mạch điện âm tường.

Trên trần nhà có lắp thanh nẹp, thanh nẹp có màu giống tường, dây điện được luồn bên trong thanh nẹp. Lấy công cụ thử cạy ra, Đoạn Dịch dễ dàng mở được thanh nẹp, tiện thể bày ra cho mọi người xem dây điện nối đèn điện.

Kéo cọng dây điện, Đoạn Dịch nhìn về phía Tiểu Đoản: "Tôi phát hiện dây điện không đủ an toàn, quá dễ lộ, rất nguy hiểm. Khả năng cao sẽ gây nguy hiểm."

"Gây... Gây nguy hiểm..." Bị Ổ Quân Lan nắm tay, trên mặt Tiểu Đoản lướt qua chút ngơ ngác.

"Đúng vậy." Đoạn Dịch nói, "Em xem, lát nữa chúng ta chơi trò chơi sẽ tắt đèn. Lỡ có ăn trộm cắt dây điện, nhân cơ hội trộm đồ thì làm sao bây giờ? Phiền lắm."

"Tắt đèn... Cắt dây điện." Vô thức lặp lại hai từ này, Tiểu Đoản bỗng nhiên hiểu được gì đó.

Cô nhóc hiểu, tương đương với chủ không gian ý thức cũng hiểu.

"Em biết rồi, phòng ngừa có người cắt dây điện!" Tiểu Đoản bật cười.

Cô nhóc đi tới chỗ hành lý.

Lục lọi hành lý một hồi, cô nhóc tìm được một lục lạc.

Cô nhóc đi tới, cột lục lạc vào dây điện.

Lắc lắc lục lạc, tiếng vang "Đinh linh linh", cô nhóc vỗ tay cười nói: "Em biết rồi! Như vậy sẽ không ảnh hưởng! Một khi có người chạm vào dây điện, lục lạc sẽ kêu! Sau đó chúng ta có thể lập tức bắt kẻ đó!"

Nghe vậy, Đoạn Dịch, Ổ Quân Lan, Bạch Tư Niên đều âm thầm thở ra một hơi.

Thành công rồi.

Đây là không gian ý thức, mọi thứ phát sinh bên trong đương nhiên có thể thay đổi bằng ý thức.

Bọn họ dẫn dắt Tiểu Đoản, gián tiếp dẫn dắt ý thức chủ không gian Tiểu Hoa, làm cô bé ý thức được, bi kịch các học sinh bị giết có thể ngăn chặn bằng cách ngăn hung thủ cắt dây điện.

Rất có thể Tiểu Hoa ở hiện thực đã ý thức được điều này.

Chẳng qua tử vong đến quá nhanh, không gian này vô thức hình thành từ vướn bận không bỏ xuống được trước khi cô bé chết, nên không thể phục hồi toàn vẹn tình huống đêm đó.

Không gian ý thức hình thành bởi phản ứng não bộ, không phải bản thân Tiểu Hoa cẩn thận thiết kế xây dựng. Nhưng may mắn sự thật sớm đã tồn tại trong tiềm thức Tiểu Hoa.

... Tiểu Hoa ý thức được tầm quan trọng của dây điện đối với án giết người, cho nên không gian gắn dây điện lộ ngoài tường, và tìm hung thủ thông qua dây điện.

Thanh nẹp che khuất dây điện có thể bị phá, lục lạc trong hành lý có thể báo động trước, chính là chi tiết cô bé tưởng tượng ra.

Không cần quan tâm cách này có thể thực hiện ở hiện thực hay không, bởi vì hung thủ cũng có thể là kẻ cực kỳ ác độc. Có lẽ khi không thể cắt dây điện, kẻ đó sẽ phát rồ giết người.

Nhưng tại không gian ý thức, chỉ cần dẫn dắt bản ngã ý thức Tiểu Hoa, làm cô bé cho rằng làm vậy hữu dụng, là nhóm Đoạn Dịch qua màn.

Dù sao thì nhân loại thường hay tưởng tượng để chữa lành vết rách trong lòng.

Cột xong lục lạc, trò chơi bốn góc lần thứ ba bắt đầu.

Lúc này Đoạn Dịch đứng sau Tiểu Đoản.

Một khoảng thời gian sau, tiếng ho biến mất. Đoạn Dịch vốn nên đi đến góc trống không, lại chạm vào Tiểu Đoản.

Anh hiểu ngay. Là Tiểu Đoản tiếp nhận ý thức Tiểu Hoa: Có người gian lận trò chơi này.

Chẳng qua lần này người gian lận đổi thành Tiểu Đoản.

Vì thế một lát sau, kinh hoảng thét chói tai, giả bộ bị quỷ dọa khóc cũng là Tiểu Đoản.

Tiểu Đoản bị dọa khóc, Đoạn Dịch trấn an vài câu, trò chơi tiếp tục.

Chơi thêm vài vòng, bốn người trong trò chơi đều sửng sốt.

Có tiếng lục lạc vang lên!

"Á! Ăn trộm! Bắt lấy nó!" Tiểu Đoản hét to.

Cô nhóc hét lên, trong bống tối bỗng vang tiếng bước chân hốt hoảng, dường như ăn trộm thấy mình bị phát hiện, vì thế từ bỏ kế

hoạch, hấp tấp đào tẩu.

Đoạn Dịch lấy đèn pin của mình ra, vốn định lấy thân phận người ngoài đứng xem cốt truyện, xem thử nội dung tưởng tượng trong tối của Tiểu Hoa là gì.

Nhưng tự dưng toàn bộ đèn trong phòng sáng lên.

Tất cả đồ vật bắt đầu xoay tròn, cho đến khi trở nên trong suốt.

Đoàn tàu phát thông báo: "Đã đến trạm số 20170307-103109. Mời hành khách phòng số 3-2 xuống tàu. Thời gian đoàn tàu dừng tại trạm rất ngắn, nhân viên trên tàu cùng các hành khách khác vui lòng không xuống xe."

Trong phòng 3-2, Tiểu Đoản biến mất, tất cả đồ đạc cũng biến mất.

Một người phụ nữ trung niên xuất hiện từ hư không.

Bà đi tới cửa, mở cửa phòng, bước một chân ra bên ngoài, lại quay đầu lại, hoài niệm nhìn về phía nhóm Đoạn Dịch. "Khi tôi nằm trên giường bệnh sắp chết vẫn luôn nghĩ... Ít nhất khi tôi chết sẽ được chiếu cố thỏa đáng. Nhưng bạn ấy chết trên núi lạnh lẽo, đáng thương bao nhiêu... Năm đó là chúng tôi gây sự làm sai, quấy rầy đến người khác... Nhưng cái sai đâu đến nỗi phải chết. Cảm ơn mọi người giúp tôi yên giấc, cuối cùng tôi cũng có thể bảo vệ bạn ấy trong giấc mơ. Cảm ơn mọi người, hẹn gặp lại!"

Nói xong, bà rời đi không quay đầu lại.

Đoàn tàu dừng lại, nhóm Đoạn Dịch đi theo bà ra khỏi phòng, thấy bà đi xuống trạm.

Trước khi cửa tàu khép lại, Đoạn Dịch nhìn bảng trạm dừng.

Ngoại trừ một chuỗi con số, trên bảng còn có một ký hiệu chỉ hướng đông và bắc.

Trạm được cấu thành bởi tọa độ chủ không gian ý thức 3-2 qua

đời.

.

Bên kia.

Trong phòng tù nữ.

Phương Đông Vũ lấy một cây kem từ tủ lạnh.

Vừa ăn, cô vừa nhìn Doãn Oánh Oánh ngồi trên giường. "Điều kiện nhà tù lần này tốt đó chứ."

Doãn Oánh Oánh không tiếp lời, chỉ im lặng ngồi, dùng ánh mắt hơi phòng bị liếc Phương Đông Vũ một cái.

Phương Đông Vũ cười cười, ngồi đối diện cô bé. "Là Bạch Lập Huy kéo chị vào tù. Lúc kéo chị vào tù có nói nguyên nhân. Anh ta nói từng gặp một đồng đội, người đó nói chị rất ác độc gì đó. Em và Bạch Lập Huy vào cùng hai phó bản trước, cho nên mấy lời đồn đãi vớ vẩn em cũng nghe được?"

Doãn Oánh Oánh vẫn không nói chuyện, nhưng biểu cảm hiển nhiên là cam chịu lời Phương Đông Vũ.

Phương Đông Vũ liền nói: "Chị sẽ không chủ động hại người. Đều là cách chị đối phó với nguy hiểm thôi. Có người muốn giết chị, chị mới ra tay. Chị chỉ muốn sống sót. Chị không cảm thấy mình làm sai."

"Đương nhiên, em có thể không tin chị. Chỉ là chị cảm thấy, hai ta ở cùng một phòng, ở chung mà khó khăn quá cũng không tốt. Chị nói nhiều như vậy vì chị nhìn người rất chuẩn. Em là một nữ sinh cấp ba đơn thuần, nên chị mới giải thích nhiều vài câu. Em yên tâm, chị sẽ không coi em là kẻ địch đâu."

Doãn Oánh Oánh vẫn không nói lời nào, Phương Đông Vũ gặm một miếng kem, lại nói: "Vừa rồi ở bên ngoài, chị gặp người thiết kế trò chơi. Anh ta nói, mọi người có thể qua màn. Nhưng mà..."

"Nếu anh ta nói thật, việc qua màn sẽ chỉ áp dụng cho người chơi ở bên ngoài. Chúng ta ở trong tù sợ là không có cách nào qua màn."

"Qua màn?" Bởi vì quá mức kinh ngạc, Doãn Oánh Oánh mở miệng, "Tôi cảm thấy sự tình không dễ dàng như vậy."

Phương Đông Vũ nhún vai. "Chị cũng thấy vậy. Cơ mà... Tóm lại em không cần lo lắng."

Doãn Oánh Oánh thành thật lắc đầu. "Tôi không hiểu ý chị."

Hỏi xong, cô bé thấy Phương Đông Vũ lấy từ ba lô một vật màu vàng lấp lánh, là một chiếc chìa khóa.

"Đây là cái gì?" Doãn Oánh Oánh hỏi.

Dưới ánh đèn, đôi mắt đen của Phương Đông Vũ phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt.

Nhìn Doãn Oánh Oánh, cô nói: "Đây là chìa khóa có thể giúp chúng ta ra khỏi nhà tù."

"Sao có thể có vật này?" Doãn Oánh Oánh không tin, dùng sức lắc đầu, "Đại ca Minh Thiên vượt nhiều phó bản nhất, hơn nữa còn đi tới cuối cùng. Anh ấy có vô số đạo cụ, nhưng trước nay tôi chưa từng nghe anh ấy nói trò chơi có chìa khóa mở cửa nhà tù."

Doãn Oánh Oánh có biết đại khái trước khi thời gian tái thiết lập, Đoạn Dịch đã gặp những chuyện gì.

Vì thế cô bé bổ sung: "Nếu có đạo cụ như vậy, Minh Thiên sẽ không đến nỗi nhìn anh Đoạn bị..."

Phương Đông Vũ không nhìn Doãn Oánh Oánh, chỉ nghiêm túc chuyên chú nhìn chằm chằm chìa khóa. "Nhưng chị tin nó có thật. Chị không lấy được nó từ trong phó bản. Có một người đưa cho chị."

"Ai cho chị?" Doãn Oánh Oánh nhíu mày hỏi.

Phương Đông Vũ nói: "Người đó nói... mình tên Thi Hồ."

Chương 180

Khi trở lại thùng xe số 2, Đoạn Dịch nhìn quanh một chút, chưa thấy Minh Thiên trở về.

Anh nhăn mày, vì phát hiện bầu không khí thùng xe hơi kỳ lạ.

Đoạn Dịch theo bản năng nhìn hướng Minh Nguyệt và Dư Khâm, chỉ thấy hai người chia nhau ngồi ở hai bên hàng xe, khí định thần nhàn, nhưng lại rất có khí thế giương cung bạt kiếm.

Đối mặt hai người này, Đoạn Dịch không sợ tí nào.

Lập tức đi tới chỗ Minh Nguyệt, câu đầu tiên anh nói là: "Lúc nãy anh nói chúng tôi có thể qua màn, là có ý gì?"

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Đoạn Dịch, cười nói: "Lúc vậu vào 3-2 tôi đã giải thích cho những người khác. Bây giờ tôi nói lại cho cậu nghe."

Nói tới đây, Minh Nguyệt duỗi tay xoa xoa bả vai mình, mặt lướt qua chút đau xót, giống như vai mới vừa bị đánh.

Một lát sau, Minh Thiên mở miệng nói: "Cách chiến thắng trò chơi này không phải là chơi Ma Sói điêu luyện đến mức nào, hoặc phá giải nhiều phó bản khó. Mấu chốt nằm ở chỗ, hợp tác cùng thắng."

Ánh mắt nhìn Đoạn Dịchdần trở nên thâm sâu, khóe mắt Minh Nguyệt cong cong, tiếp tục nói: "Nếu cậu có thể thuyết phục mọi người hợp tác ngay từ phó bản đơn giản nhất, không cần chờ đến khi kết thúc phó bản thứ nhất, mọi người đã được rời khỏi trò chơi. Đáng tiếc không một đội ngũ nào làm được điều này. Vậy nên càng về sau, mọi người càng tranh đấu dữ dội hơn."

"Nói tóm lại, đây là trò chơi khảo nghiệm nhân tính, là cách địa ngục khảo nghiệm người chơi."

Minh Nguyệt nhìn về phía các người chơi còn lại, nói: "Vừa rồi giải

thích cho mọi người tương đối đơn giản. Bây giờ tôi sẽ giải thích chi tiết hơn. Ngày đó mọi người tận mắt thấy cầu lớn Trường Giang hóa thành tro, đó không phải loại tai nạn bình thường, mà là một sự kiện ngoài ý muốn. Và mọi người vô tình chết bởi tai nạn ngoài ý muốn này."

"Tai nạn đó không nên xảy ra, cho nên tuy linh hồn mọi người tạm thời ở hệ thống địa ngục, nhưng tên họ mọi người không bị ghi vào Sổ Sinh Tử. Nói cách khác, mọi người không đáng chết."

"Nếu là ngoài ý muốn, mọi người không đáng chết, đương nhiên chúng tôi sẽ nghĩ cách đưa linh hồn trở về hiện thực, nghĩa là hồi sinh mọi người. Nhưng việc sống chết cần phải làm bí mật, không thể làm công khai, nếu không sẽ tạo ra hậu quả không thể khống chế."

"Bởi vậy, sau khi các cấp địa ngục thương nghị quyết định, tuy đúng là mọi người không nên chết, nhưng địa ngục không có cách nào hoàn trả tất cả mọi người. Nói cách khác, chỉ có một phần người được nhận cơ hội sống lại."

Quan sát biểu cảm mọi người, Minh Nguyệt tiếp tục nói: "Người nào được trở về nhân gian sống lại, người nào ở lại địa ngục trở thành người chết, không phải do một người hoặc cơ quan địa ngục định đoạt. Để đảm bảo công bằng, chúng tôi quyết định sử dụng thí nghiệm công bằng."

"Thất điện Diêm Vương địa ngục – Thái Sơn Phủ Quân cho tôi toàn quyền phụ trách việc này. Nói cách khác, tôi thiết kế trò chơi này dùng để tuyển chọn người có tư cách hồi sinh và quay về nhân gian."

"Tôi đặt tên trò chơi này là "Vãng Sinh Môn", mang ý nghĩa "vãng sinh" một phần người chơi. Dựa theo nguyên tắc của địa ngục, kẻ lạm sát người vô tội, tà ác gian nịnh... Tất cả không được phép trở lại nhân gian. Mà hiện tại..."

Ánh mắt toát ra chút ám chỉ, Minh Nguyệt một lần nữa nhìn về phía Đoạn Dịch, cười nói, "Hiện tại mọi người nhất trí hợp tác, không còn nội đấu, tình huống này được tôi – người phụ trách của

thất điện Diêm Vương địa ngục, cho rằng là đạt tiêu chuẩn. Nhân gian cần những người dù ở nghịch cảnh vẫn sẽ không rút dao hại đồng lại. Nhân gian cần những người như các bạn, hợp tác lẫn nhau, can đảm nghĩa khí, hiểu được ý nghĩa chân thiện mỹ."

Mọi người nghe Minh Nguyệt khen ngợi mà chả hiểu gì.

Hắn ta cười đến mưa thuận gió hoà, ánh mắt chân thành vô cùng, giống như vị tiên ôn hòa. Người được hắn ta khen như thật sự biến thành con người "Chân thiện mỹ", sở hữu nhân cách cao quý nhất, có tư cách trở về nhân thế.

Ánh mắt rời khỏi Đoạn Dịch, Minh Nguyệt nhìn về phía người chơi khác, ánh mắt càng thêm hiền hòa từ bi: "Mọi người hiểu ý tôi không? Mục đích tôi thiết kế trò chơi là khảo nghiệm nhân tính, chứ không phải đếm xem bạn vượt được bao nhiêu phó bản."

"Tuy rằng lần này ván Ma Sói chưa kết thúc, nhưng hệ thống tính toán đánh giá, phát hiện mọi người đã thống nhất hợp tác cùng thắng. Từ nay về sau, mọi người sẽ không còn tranh đấu, chỉ có đồng lòng vượt ải. Thật ra từ giây phút mọi người đưa thiết bị cho Đoạn Dịch đã đạt điều kiện qua màn."

Vươn một bàn tay chống cằm, Minh Nguyệt cười nói: "Hơn một ngàn người tham gia trò chơi, mọi người là nhóm người đầu tiên đạt điều kiện qua cửa. Chúc mừng mọi người, mọi người có thể về nhà."

Các người nghe đều có cảm giác nhân cách bản thân vô cùng cao quý, thật sự có tư cách hồi sinh. Trong mắt họ, Minh Nguyệt không phải Bạch Vô Thường, mà là trích tiên từ chín tầng trời giáng xuống.

Đoạn Dịch nhìn một lượt các người chơi, phát hiện mọi người đều ngơ ngẩn, ngốc nghếch, nhìn Minh Nguyệt như nhìn chúa cứu thế, anh không khỏi thầm than một câu. Minh Nguyệt giỏi mê hoặc lòng người thật đấy.

Mở miệng, Đoạn Dịch đang muốn hỏi, nào biết Bành Trình cướp lời đặt câu hỏi trước.

Không biết Bành Trình nghĩ tới cái gì, mặt mũi thoắt trắng bệch ngã ngồi trên mặt đất.

Hắn ta nhìn thoáng qua Minh Nguyệt, hung hăng tát mặt mình, lắp bắp mở miệng: "Thất điện Diêm Vương tên là Đổng Tuyên... tồn tại thật hả trời? Mình, mình con mẹ nó gặp được... quan viên Địa ngục? Không phải... Từ từ..."

"Này, tôi cảm thấy anh nói rất thật... cũng không thể không tin anh. Nhưng... Khụ khụ, nhưng mà, cái đó... Tôi, cái gì nhỉ... Hiện tại chúng tôi biết địa ngục tồn tại, còn biết một ít bí mật..."

"Biết bí mật rồi, chúng ta đâu thể quay về nhân gian! Chúng ta... dù sao chúng ta cũng chết rồi!"

Tuy rằng biểu hiện của Bành Trình thật sự không yên lòng, đặc biệt là phân đoạn chơi Ma Sói.

Nhưng lúc cần thì vẫn biết nắm bắt vấn đề mấu chốt.

Trong khoảng thời gian ngắn, đám Bạch Tư Niên, Vân Hạo, Ổ Quân Lan đều nhìn về phía Minh Nguyệt và Dư Khâm, hồi hộp chờ đợi đáp án.

Minh Nguyệt nhìn Bành Trình, bỗng nhiên nói: "Người này rất thú vị."

Bành Trình gian nan nuốt nước miếng, không biết con quỷ có thế lực rất lớn có ý gì.

"Cậu rất thú vị, muốn ở lại địa ngục làm cấp dưới của tôi không?" Minh Nguyệt hỏi.

"Không! Không được! Tôi không!" Bành Trình lập tức từ chối.

Minh Nguyệt vẫn cười nhìn về phía hắn ta: "Nếu cậu tin thất điện Thái Sơn Phủ Quân Đổng Tuyên là thật. Vậy thì các truyền thuyết địa ngục khác cũng là thật, ví dụ như canh Mạnh bà, sông Vong Xuyên..."

Minh Nguyệt cười nói: "Chúng tôi lộ vài bí mật địa ngục cũng chẳng sao. Mọi người sẽ quên hết thôi."

Bành Trình: "....."

Ngẩn ra một lát, Bành Trình nhíu mày nhìn chằm chằm Minh Nguyệt: "Từ từ... Quên hết? Tình hữu nghị của chúng tôi trong trò chơi cũng quên hết sạch? Tôi sẽ quên đại ca Đoạn, quên Tiểu Lan... luôn sao?"

Nhàn nhạt liếc Bành Trình một cái, Minh Nguyệt nói: "Thật ra tôi có một cách để cậu không quên."

Bành Trình lại nuốt ngụm nước bọt. "Cái này... Có điều kiện hả?"

Minh Nguyệt tạm không đáp, chỉ cao thâm khó đoán nhìn hắn ta.

Chẳng lẽ mọi người thật sự có thể trờ về?

Đoạn Dịch nghe một hồi cũng ngơ ngác luôn.

Anh đoán Minh Thiên biết chút gì đó, nhưng hắn không nói với anh, chứng tỏ muốn tránh hệ thống tự động giám sát.

Ngẫm nghĩ, Đoạn Dịch coi như mình không biết tí nào, tiến lên một bước hỏi Minh Nguyệt: "Nếu chúng tôi theo anh trở về, Tiểu Thiên thì sao? Em ấy tái thiết lập thời gian cứu chúng tôi, hiện tại chúng tôi sống, bỏ mặc em ấy lẻ loi ở địa ngục?"

Minh Nguyệt không nói chuyện, chỉ lấy thiết bị ấn vài lần, đoàn tàu đường dài đang chạy chậm rãi dừng lại.

Lúc này Minh Nguyệt mới trả lời Đoạn Dịch. "Đúng. Hiện tại tôi cho phép mọi người rời khỏi đây. Riêng Minh Thiên đã bị ghi tên vào Sổ Sinh Tử. Đương nhiên chỉ có thể ở lại."

Đoạn Dịch nhíu mày hỏi: "Chắc chắn có biện pháp khác, đúng không?"

Cất thiết bị, Minh Nguyệt lẳng lặng liếc anh, thu hồi nụ cười trên mặt. "Cậu muốn cứu Minh Thiên, không phải không thể. Nhưng không dễ đâu."

"Điều kiện gì, anh cứ việc nói." Đoạn Dịch nghiêm túc nói.

"Gần đây chúng tôi phát hiện, có một linh hồn cực kỳ nguy hiểm đang trốn trong này. Người này có tính uy hiếp rất lớn, có khả năng hại toàn bộ địa ngục. Theo lý thuyết người này đã sớm hôi phi yên diệt, nhưng gần đây chúng tôi lại phát hiện dấu vết người này trong trò chơi."

Minh Nguyệt nói, "Trên đoàn tàu có hơi thở người này, nơi nó đi qua rất có thể chính là nơi người này ẩn thân. Tôi vào trò chơi là để đến trạm cuối tìm người này. Nếu cậu đồng ý, có thể đi cùng tôi. Người này là tội phạm nguy hiểm nhất từ trước tới nay tại địa ngục, đối địch với hắn cực kỳ nguy hiểm. Nhưng nếu thành công diệt trừ người này, coi như lập công lớn. Tự cậu cân nhắc..."

Đoạn Dịch lập tức ngắt lời Minh Nguyệt. "Không cần cân nhắc. Tôi đi."

Minh Nguyệt liếc anh, lấy thiết bị bấm vài cái, cửa thùng xe số 2 mở ra, có mấy người mặc đồ đen đi vào.

Nhìn phía các người chơi còn lại, Minh Nguyệt nói: "Hiện tại mọi người có thể chọn xuống xe, rời khỏi trò chơi. Những người mặc đồ đen này sẽ dẫn mọi người về nhân thế. Hoặc mọi người có thể cùng tôi đến trạm tàu cuối. Tất cả người chơi trợ giúp tôi diệt trừ nhân vật nguy hiểm sẽ được nhận thưởng."

"Đoạn Dịch muốn Minh Thiên sống lại, có thể."

"Những người khác muốn lưu giữ ký ức, không uống nước Vong Xuyên, cũng có thể."

Nghe xong, Đoạn Dịch hạ quyết tâm, lập tức lui về phía sau vài bước. "Tôi không xuống."

Liếc nhìn anh, Minh Nguyệt lại ban phát nhân đạo: "Như vậy đi. Ai

quyết định không xuống xe thì đứng ở chỗ Đoạn Dịch – nửa sau thùng xe. Ai quyết định xuống xe thì đi đến cửa, đợi đi theo người mặc đồ đen. Mọi người có 20 phút suy nghĩ."

Một lát sau, Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm tay nắm tay, đi đến gần Đoạn Dịch.

Ổ Quân Lan nói: "Hai bọn tôi đều là người chết. Nếu không có Minh Thiên, chúng tôi không có cơ hội sống lại. Chúng tôi muốn cứu cậu ấy. Chưa kể, nếu trở lại hiện thực, quên hết những lần vào sinh ra tử... quá đáng tiếc. Doãn Oánh Oánh còn ở trong tù, không thể mặc kệ em ấy. Nên hai bọn tôi quyết định ở lại."

Tra Tùng Phi theo lại đây. "Em cũng ở lại, lý do giống hai chị ấy."

Bọn họ ở lại nằm trong dự kiến của Đoạn Dịch.

Tuy là thế, thấy bọn họ thật sự chọn như vậy, Đoạn Dịch vẫn khó tránh khỏi vui mừng.

Sau khi ba người đưa ra lựa chọn, Đoạn Dịch nhìn Vân Hạo và Bạch Tư Niên.

Không thể so với ba đồng đội cũ, Đoạn Dịch cùng hai người này chưa tính là thân quen.

Huống chi Minh Thiên tái thiết lập thời cứu ba người, nhưng không cứu hai người họ.

Cho nên, nếu bọn họ quyết định rời đi, Đoạn Dịch hoàn toàn có thể lý giải.

Nhưng ngoài dự kiến là, hai người đều đi tới gần Đoạn Dịch.

Bọn họ lựa chọn thế nào không cần nói cũng biết: Bọn họ quyết định sát cánh chiến đấu cùng mọi người.

Sau khi hai người đưa ra lựa chọn, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Bành Trình.

Bành Trình dùng ánh mắt cực kỳ chờ mong nhìn vài người mặc đồ đen đứng ở cửa, dường như bọn họ là phụ mẫu tái sinh của mình.

Mãi lâu sau, ánh mắt Bành Trình dịch từ người mặc đồ đen sang các đồng đội, tràn ngập quyến luyến và rối rắm.

Đoán là Bành Trình muốn chạy nhưng lại sợ có lỗi với đồng đội, vì giảm bớt gánh nặng tâm lý, Đoạn Dịch mở miệng nói: "Cứ làm theo ý cậu muốn. Cậu chọn như thế nào cũng không ai trách đâu. Lựa chọn của cậu không phân đúng sai, không có lỗi với bất kỳ ai."

Dứt lời, Đoạn Dịch quả nhiên thấy Bành Trình đi tới cửa.

Hai tay đỡ khung cửa, đạp một chân ra ngoài, Bành Trình thò đầu ra quan sát ngoài cửa.

Ngay lúc Đoạn Dịch chuẩn bị nói Tạm biệt, thì thấy hắn ta rụt đầu thu chân về, sau đó cười hì hì chạy tới bên cạnh mình.

"Ai da anh Đoạn, tôi nào có bất nghĩa như vậy! Tôi đi xem ngoài cửa thế nào thôi. Tôi thấy nhiều hoa đỏ lắm, chẳng lẽ là hoa bỉ ngạn ven đường hoàng tuyền? Chậc chậc... Không ngờ địa ngục thật sự tồn tại. Cứ như đang nằm mơ..."

Đoạn Dịch bật cười.

Không chỉ có anh cười, người luôn luôn mặt lạnh Khang Hàm Âm cũng cười. "Làm khó anh đáng tin một lần."

Bên này, vài người trêu chọc Bành Trình.

Bên kia, một bóng người đột ngột chạy tới cửa thùng xe số 2.

... Là Hứa Nhược Phàm.

Đi tới cửa, Hứa Nhược Phàm không nhìn ai bên nhóm Đoạn Dịch, quay đầu lại nhìn về phía Minh Nguyệt. "Tôi chọn rời đi! Xin cho tôi sống lại, tôi muốn về."

Minh Nguyệt cười như không cười, ánh mắt hiện chút thắc mắc.

"Từ từ, hình như cô không hợp tác cùng bọn họ. Cô không đạt điều kiện qua cửa."

Hứa Nhược Phàm hoảng sợ trợn to hai mắt, sau đó cực lực biện hộ cho mình. "Không phải toàn bộ đội ngũ đạt điều kiện qua màn sao? Tôi thuộc đội ngũ này, mọi người hợp tác cùng thắng, tôi không thể sửa đổi kết cục, đương nhiên... Đương nhiên tôi cũng có thể qua cửa!"

"À. Cô nói vậy cũng hợp lý." Minh Nguyệt chớp mắt.

"Đúng, rất hợp lý! Tôi muốn về nhà. Van xin anh cho tôi về nhà!" Hứa Nhược Phàm nói.

"Được." Minh Nguyệt thoải mái đáp ứng, hiền lành nói, "Vậy cô đi theo người mặc đồ đen trở về đi. Nhưng cô phải uống nước Vong Xuyên."

"Uống! Tôi uống! Tôi chắc chắn sẽ uống! Tôi ước gì được quên hết mọi thứ đã trải qua." Hứa Nhược Phàm nói mà chảy nước mắt đầy mặt, không biết là mừng quá phát khóc, hay nhớ tới chuyện cũ thương tâm hoặc sợ hãi.

20 phút sau.

Hứa Nhược Phàm và người mặc đồ đen xuống tàu.

Cửa xe đóng lại, đoàn tàu tiếp tục đi.

Các người chơi lục tục ngồi xuống, tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Uống mấy ngụm nước, ăn lót dạ, khôi phục một ít thể lực, Đoạn Dịch nhìn thoáng qua chuông báo, lại nhìn về phía Minh Nguyệt ngồi một mình cạnh lối đi. "Bây giờ chúng tôi đi đến trạm cuối, không cần làm nhiệm vụ khác? Chúng tôi sắp đối mặt với tội phạm nguy hiểm nhất địa ngục – Thi Hồ sao? Ông ta là người thiết kế trò chơi?"

Minh Nguyệt không nhìn Đoạn Dịch, chỉ nhắm hai mắt lại. "Chuông báo tạm thời sẽ không reo. Tuy nhiên trên đường đi sẽ có

bất ngờ khác. Mọi người ngủ trước đi. Chờ trời sáng lại nói."

Nghe được lời này, Đoạn Dịch thở ra một hơi, các người chơi khác cũng lục tục ngáp.

Không còn Ma Sói đấu đá lẫn nhau, mà mọi người đã đạt điều kiện qua màn, trên đường sẽ không còn trạm dừng và nguy hiểm tử vong vân vân.

Mọi người không cần lén lút hành động ban đêm, cũng không cần lo lắng hãi hùng, vì thế tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm, quyết định ngủ một giấc.

Nào biết lúc này, vẫn luôn yên lặng ngồi Tống đế vương Dư Khâm mở miệng.

"Trước khi mọi người đi ngủ, tôi có chuyện muốn nói."

Lúc nãy Minh Nguyệt nói chuyện, Tống đế vương không xen miệng, thờ ơ lạnh nhạt như không liên quan đến mình, thậm chí còn nhắm hai mắt lại.

Lúc ấy Đoạn Dịch có nhìn qua vài lần, chỉ cảm thấy khuôn mặt hắn ta bình thường vô cùng, thế nên nhiều bao nhiêu lần vẫn không nhớ nổi mặt mũi hắn ta.

Đoạn Dịch biết, hắn ta không dùng gương mặt thật.

Người tới nơi này chỉ là phân thân, ngũ quan phân thân tất nhiên cũng không giống bản thể.

Lúc này, thấy thùng xe khôi phục yên lặng, Tống đế vương Dư Khâm mở mắt ra, dùng giọng trầm thấp mở miệng.

Khác với Minh Nguyệt hiền lành mưa thuận gió hoà, nét mặt Dư Khâm uy nghiêm vô cùng.

Nếu ví Minh Nguyệt giống trích tiên cửu thiên, Dư Khâm giống mặt phật Kim cương trợn mắt.

Câu đầu tiên hắn ta nói, không ngờ là: "Lời Minh Nguyệt nói quả thật yêu ngôn hoặc chúng."

"Ha?" Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn Dư Khâm ngồi nghiêng phía sau mình, "Tôi nói mà, không hiểu sao lúc trước tôi thấy tính năng đăng xuất hệ thống trò chơi có vấn đề. Thì ra là ngài làm. Bên tam điện... hấp thu lượng lớn linh hồn, có ý đồ gì? Ngài lẻn vào hệ thống thất điện chúng tôi có phải là vì bắt trộm các linh hồn?"

Dư Khâm không trả lời Minh Nguyệt, chỉ nói: "Ta là tam điện Diêm Vương, Tống đế vương Dư Khâm. Người vừa rồi lừa gạt mọi người..."

Ngón tay hướng Minh Nguyệt, hắn ta nói: "Cùng lắm một thủ hạ của thất điện Diêm Vương Thái Sơn Phủ Quân, tên Minh Nguyệt."

Minh Nguyệt nhướng lông mày, ánh mắt lướt qua chút sương mù, nhưng tạm thời không nói.

Dư Khâm nói tiếp: "Nhân gian và địa ngục có dòng thời gian khác nhau, người địa ngục có thể đi đến nhân gian ở bất kỳ mốc thời gian nào. Thất điện phụ trách công việc đi đến các mốc thời gian khác nhau ở nhân gian ngăn cản các sự kiện không nên phát sinh. Việc quyết định linh hồn nào nên ở lại địa ngục, linh hồn nào được phép trở về nhân gian, không thuộc phạm vi bọn họ phụ trách. Thế nên những gì Minh Nguyệt vừa nói là lời bậy bạ từ một phía."

"Thất điện Thái Sơn Phủ Quân ấp ủ âm mưu, bắt nhốt linh hồn mọi người. Ta đã có chứng cứ xác thực, chứng minh tai nạn cầu lớn Trường Giang do thất điện gây ra, mục đích là thu gom linh hồn lực."

"Lấy danh nghĩa sàng lọc người sống lại, Minh Nguyệt ép mọi người tham gia trò chơi, mục đích là thúc đẩy người chơi đấu đá lẫn nhau, lấy tinh thần lực của người chơi."

"Hiện tại mọi người hợp tác cùng thắng, tinh thần lực không thể kích phát, thành người vô dụng. Cho nên Minh Nguyệt mới nói, mọi người có thể qua cửa."

Trên mặt lướt qua ý cười trào phúng, Dư Khâm không khách khí nói, "Chân thiện mỹ? Cậu ta nói mọi người có thể rời đi, không phải vì c nhân cách cao quý, mà là mọi người đã thành thứ vô dụng đối với Thái Sơn Phủ Quân. Nếu mọi người tiếp tục đi theo cậu ta, cuối cùng chỉ sợ không phải trở lại nhân gian, mà là triệt để hôi phi yên diệt."

Thùng xe nhất thời chìm vào bầu không khí tĩnh mịch.

Sau một lúc lâu, Bành Trình phá vỡ sự im lặng.

Bành Trình hô một tiếng, lớn mật đặt câu hỏi: "Anh anh anh... Anh nói anh là ai? Diêm Vương tam, tam điện?! Từ từ... Hôi phi yên diệt là thế nào... này... Không phải..."

Dư Khâm chỉ nói: "Địa ngục là sự tồn tại nhân biết không thể biết. Cho nên dù mọi người có thể sống lại, cũng phải uống nước Vong Xuyên, quên đi hết thảy. Minh Nguyệt căn bản không có quyền cho mọi người nhớ mọi chuyện. Mọi người dám tin cậu ta?"

Lời Dư Khâm khiến tất cả người chơi trong thùng xe, bao gồm cả Đoạn Dịch, đều ngơ ngác hồi lâu.

Cũng may Đoạn Dịch nhanh chóng nghĩ thông.

Dư Khâm vừa nói cái gì? Minh Nguyệt giúp đỡ thất điện, muốn linh hồn mọi người bị thất điện hấp thu.

Nhưng vì sao đến bây giờ hắn ta mới nói những lời này, mà không nói lúc Minh Nguyệt dừng xe, cho mọi người quyền lựa chọn ở hoặc đi? Vì sao hắn ta không khuyên mọi người xuống xe, hoặc dứt khoát trực tiếp mang mọi người đi?

Đoạn Dịch bỗng hiểu dụng ý vừa rồi Minh Nguyệt cho mọi người quyền lựa chọn.

Vì thế, khi tất cả mọi người dùng ánh mắt hốt hoảng lén lút nhìn về phía Đoạn Dịch, Đoạn Dịch nhìn vào mắt từng người, sau đó lắc đầu, rồi gật đầu.

Lại qua một hồi lâu, tuy không hiểu đầu đuôi toàn bộ câu chuyện như thế nào, nhưng các người chơi cẩn thận suy luận, phát hiện Dư Khâm và Minh Nguyệt nhìn qua ở thế công kích đối đầu nhau, nhưng thực tế lại tồn tại mâu thuẫn.

Vì thế tất cả mọi người thở ra một hơi, tạm thời yên tâm.

... Đương nhiên, trừ Bành Trình.

Bành Trình đỏ mắt. "Đừng, đừng nói tôi lên lộn thuyền giặc nha. Hai Diêm Vương đánh nhau... Chúng ta là bọn lâu la nào có đường sống... Tiêu rồi tiêu rồi..."

Đoạn Dịch ho nhẹ một tiếng, kéo hắn ta qua ngồi bên cạnh mình, thấm thía vỗ vai hắn ta. "Ừ, cậu ngủ đi."

.

Xung quanh đen nhánh, không có ánh sáng.

Hứa Nhược Phàm không biết mình đã đi được bao lâu trong đêm tối.

Trên đường đi, thi thoảng bật khóc, chốc lát lại cười to.

Cô cười, là vì cuối cùng cũng có thể sống sót ra ngoài.

Cô khóc, vì cô bị các đồng đội ghét bỏ, huống chi cô còn vứt bỏ Bạch Lập Huy ở lại một mình... Đến bản thân cô cũng không thể tha thứ cho mình.

Nếu bản chất một người không xấu, thì khi người đó làm việc xấu, cũng sẽ tra tấn bản thân mình.

Vì thế đi được nửa đường, Hứa Nhược Phàm sắp sụp đổ nắm lấy tay người mặc đồ đen đi bên cạnh. "Có thể đưa nước Vong Xuyên cho tôi luôn không? Tôi chịu không nổi, cho tôi quên hết đi! Tôi thật sự chịu không nổi!"

Người mặc đồ đen nói: "Hiện tại chúng ta đang ở trong trò chơi.

Chúng tôi không phải NPC hệ thống giả thiết, không thể trực tiếp đăng xuất trò chơi. Phía trước có cổng dịch chuyển. Chúng ta tới đó là có thể đăng xuất trò chơi. Sau khi rời khỏi trò chơi, chúng tôi sẽ dùng kiệu đưa cô đến hoàng tuyền, cho cô uống nước Vong Xuyên, cuối cùng dùng thuyền đưa cô về. Tóm lại, mọi việc đều có quy trình. Cô sốt ruột cũng vô dụng."

Hứa Nhược Phàm không dám nói thêm cùng Hắc Vô Thường, vì thế lau khô nước mắt, không nói một lời đi phía trước.

Cô thầm nhủ bản thân phải biết ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, cô sẽ được về nhà.

Lại đi thêm một lát, cô nhìn thấy cách đó không xa có ánh sáng.

Giữa mày hiện niềm vui sướng, cô không khỏi hỏi: "Đó... Đó là cổng dịch chuyển?"

"Hả... Cái gì..."

Những người mặc đồ đen châu đầu ghé tai, bọn họ không biết ánh sáng kia là gì.

Ngay sau đó bọn họ trơ mắt nhìn nguồn sáng nháy mắt di động, lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Bên trong luồng sáng ấy có một người.

Người nọ lẳng lặng ngồi, tay cầm một cây bút lông, đang phách họa lên giấy Tuyên Thành.

Người nọ cúi đầu, làm người ta không thấy rõ mặt mũi.

Hứa Nhược Phàm có cảm giác người nọ rất đẹp.

Không chỉ có đẹp mà còn có khí chất thần kỳ, Hứa Nhược Phàm cảm giác người nọ như hòa vào luồng sáng, giống như thiên thần vậy.

Nháy mắt nhìn thấy người nọ, sợ hãi, bàng hoàng, áy náy, tiếc nuối, vui sướng trong lòng cô... Toàn bộ biến mất, trong lòng không còn suy nghĩ dư thừa, chỉ có trống rỗng.

Một cảm giác trống rỗng đã lâu không được cảm nhận.

... Cuối cùng cũng không còn phiêu bạc, đã được cập bờ.

Hứa Nhược Phàm thấy người nọ ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau.

Lọt vào đôi mắt màu xám sâu lắng, Hứa Nhược Phàm nghe thấy người nọ hỏi một cậu: "Ta chưa từng mơ thấy các người. Các người dùng cách gì nhập mộng ta?"

- --

Chương 181

Đoàn tàu không tiếng động chạy vào sắc đêm

Thùng xe số 2 dần lắng xuống. Sau cơn sợ hãi ngắn ngủi, các người chơi lục tục chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ sợ hãi vì Minh Nguyệt và Dư Khâm cung cấp lượng tin tức quá lớn, làm bọn họ tưởng mình bị cuốn vào âm mưu tranh đấu quyền lực các cơ cấu địa ngục.

Nhưng nghĩ thông suốt một số chi tiết bất hợp lý, bọn họ dần yên giấc.

Chuyện này nghĩ rọng ra rất dễ hiểu.

Thập Điện Diêm Vương là người nào chứ?

Bọn họ chưởng quản sinh tử luân hồi, tay cầm quyền to. Bọn họ nắm giữ bí mật một loại hình thái sinh mệnh khác, hiểu về các chiều không gian bất đồng, phụ trách giữ gìn trật tự thiên địa.

Nếu Thập Điện Diêm Vương có người đánh nhau, sẽ là một chuyện cực kỳ phức tạp. Xem từ bất kỳ góc độ nào, hai người đánh nhau đều không bao giờ giới hạn trong một phó bản đoàn tàu. Việc hai người đánh nhau cũng không phiền mấy người chơi tầm thường quyết định.

.... Người chơi chọn tin tưởng ai sẽ ảnh hưởng đến đại cục thiên địa vạn vật, nên hai bên Diêm La Điện đều cực lực thuyết phục bọn họ tin tưởng mình hả?

Quá vô lý. Bởi vậy nghe qua thì không sai, bọn họ cũng thật sự ở hai phe đối lập. Nhưng nhìn rộng ra hơn sẽ cảm thấy kỳ lạ, cũng quá cố tình.

Nếu thu nhỏ góc nhìn, đồng dạng không hợp lý.

Minh Nguyệt công bố mình muốn loại trừ một linh hồn nguy hiểm trong trò chơi, hỏi mọi người có nguyện ý đi theo mình hay không. Nếu không, hắn ta cho bọn họ lập tức rời khỏi trò chơi.

Dư Khâm sớm không xem ngang, trễ không chọc thủng, cố tình đợi tới lúc người chơi đã chọn xong xuôi mới nói: Chọn đi theo Minh Nguyệt rất có thể sẽ rơi vào kết cục hôi phi yên diệt.

Dư Khâm nói quá muộn. Nếu hắn ta thật sự muốn giúp người chơi, vì sao không chọc thủng lời nói dối của Minh Nguyệt khi mọi người đưa ra lựa chọn, bảo mọi người mau mau xuống tàu?

Hoặc nói là, nếu đoàn tàu sẽ mang mọi người đến kết cục diệt vong, vì sao hắn ta vẫn ngồi im không nhúc nhích, chỉ nói khơi khơi ngoài miệng, chưa từng làm cái gì giúp người chơi?

Từ những chỗ không hợp lý, có thể phỏng đoán như sau: Minh Nguyệt và Dư Khâm mặt ngoài là đối lập, trên thực tế không thấy sự mâu thuẫn. Suy ra rất có thể bọn họ không đối lập nhau, mà chỉ đang diễn trò.

Mọi người không rõ nguyên nhân hai người diễn trò.

Nhưng Đoạn Dịch biết được một ít nội tình, có thể đoán ra vài thứ.

Lần trước nói chuyện cùng Minh Nguyệt, Đoạn Dịch đã biết vì sao hắn ta cho Minh Thiên một cơ hội hồi sinh.

Minh Nguyệt cảm thấy Đoạn Dịch là người có thể thành công thuyết phục mọi người bỏ qua át chủ bài Ma Sói, đạt chung nhận thức, cho nên hắn ta cho Minh Thiên cách để hồi sinh Đoạn Dịch, làm anh trở thành người dẫn đầu; cùng lúc đó, hắn ta mượn tay Minh Thiên đào thải những người chơi ác tính, tương đương với nhiệm vụ sàng lọc đồng đội.

Mục đích của Minh Nguyệt là tạo ra một đội người chơi đoàn kết.

Một khi các người chơi nhất trí không nội đấu nữa, hệ thống tất sẽ bị giảm tinh thần lực.

Mà một khi tinh thần lực giảm bớt, Thái Sơn Phủ Quân Đổng Tuyên chắc chắn sẽ sai Minh Nguyệt nghĩ biện pháp khác.

Lúc này, Tống đế vương Dư Khâm lẻn vào điều tra, Minh Nguyệt thuận lý thành chương tuyên bố bản thân vào trò chơi cản trở Dư Khâm, dẫn dắt chia rẽ các người chơi, từ đó kích phát tinh thần lực của mọi người...

Như vậy xem ra, mỗi một bước của Minh Nguyệt đều cất giấu tính toán.

Đoạn Dịch phát hiện anh, Minh Thiên, Tống đế vương Dư Khâm, đều có thể là quân cờ của Minh Nguyệt. Mỗi lựa chọn, mỗi bước đi, đều nằm trong kế hoạch Minh Nguyệt. Thậm chí nói Minh Nguyệt lợi dụng tất cả mọi người cũng không quá.

Nhưng tuyệt nhất là, ba người cam tâm tình nguyện phối hợp với hắn ta.

Bởi vì bọn họ có lý do và lập trường không thể không làm theo.

Hiện tại, Thái Sơn Phủ Quân phát hiện tinh thần lực giảm bớt, chắc chắn sẽ có động tác mới. Minh Nguyệt bảo Minh Thiên rời trò chơi đối phó Bạch Phượng, chính là để Minh Thiên lừa dối Bạch Phượng, tiện thể lừa dối Thái Sơn Phủ Quân.

Chuyện thất điện muốn làm đã đến giai đoạn cuối cùng.

Tại thời điểm này, thất điện sẽ hết sức chăm chú tập trung làm việc, những việc khác rất dễ bị che giấu.

Nếu sự tình tiến triển thuận lợi, Thái Sơn Phủ Quân sẽ tin rằng Minh Nguyệt và Dư Khâm thật sự đối đầu nhau trong trò chơi.

Nói trở về, Minh Nguyệt và Dư Khâm diễn trò đối đầu nhau, vì sao vừa rồi cho đoàn tàu dừng lại, cho người chơi lựa chọn tiếp tục đi hay rời khỏi trò chơi?

Xuống tàu về nhà, đương nhiên là Minh Nguyệt lừa mọi người.

Tai nạn trên cầu lớn Trường Giang còn chưa được giải quyết. Hiện tại thất điện Thái Sơn Phủ Quân còn đang lừa trên gạt dưới, vừa ăn cướp vừa la làng nói mình đang điều tra nguyên nhân tai nạn, kéo dài thời gian.

Trò chơi này có tác dụng hấp thu tinh thần lực linh hồn, cho nên căn bản không có khái niệm người chiến thắng. Thất điện Thái Sơn Phủ Quân chưa bị xử trí, âm mưu chưa bị vạch trần hẳn. Dù linh hồn có thể rời khỏi trò chơi thật, cũng phải ở địa ngục, không thể trở lại nhân gian.

Cũng bởi vậy, lúc Đoạn Dịch nhận được huy hiệu "Nhà tiên tri được chọn" được phéo rời đi, Dương Dạ tới đón anh, biện pháp cũng chỉ là mang linh hồn anh ra ngoài, đặt tạm ở tam điện.

Dưới tình huống như vậy, vì sao Minh Nguyệt lừa gạt người chơi?

Đoạn Dịch chỉ có thể cho rằng, hắn ta muốn sàng lọc lần cuối.

Với thủ đoạn của Minh Thiên, cùng biểu hiện của Đoạn Dịch, đội nhóm Đoạn Dịch dẫn dắt được sàng lọc sạch sẽ, đa số người chơi có chung nhận thức.

Nhưng vẫn còn người không đáng tin.

Cho nên Minh Nguyệt làm phép thử cuối cùng.

Tại lần thử này, trừ Hứa Nhược Phàm, tất cả người chơi đều chọn ở lại.

Những người này dũng cảm, kiên nghị, đoàn kết, phù hợp với yêu cầu của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt lừa gạt Thái Sơn Phủ Quân, cùng Dư Khâm giả bộ tranh đấu thật ra ngầm hợp tác, mang theo nhóm người chơi phù hợp cùng nhau ngồi trên đoàn tàu quái dị...

Từ đủ loại suy đoán, mục đích cuối cùng của Minh Nguyệt, không thể nghi ngờ là đối phó Thái Sơn Phủ Quân.

Nhưng kế tiếp, cụ thể hắn ta sẽ mang họ đi làm cái gì?

Trạm cuối đoàn tàu có thật sự tồn tại linh hồn nguy hiểm nhất, cần các người hợp đạt yêu cầu cùng nhau hợp tác ứng đối?

Đoạn Dịch mang theo suy tư đi vào giấc ngủ, ngủ không yên.

Nhưng vì ban ngày quá mệt mỏi, cuối cùng hoàn toàn yên giấc.

Buổi sáng tỉnh lại, Đoạn Dịch phát hiện mình đang dựa vào vai một người.

Anh không hề có chút ý thức nào, chỉ có thể là vì trong tiềm thức anh tin tưởng người này nên không hề phòng bị... Hiển nhiên là Minh Thiên.

Ngẩng đầu ngáp một cái, Đoạn Dịch nhìn Minh Thiên mỉm cười, thuận tay vòng qua cổ hắn, giúp hắn bóp bả vai. "Tôi dựa vào em bao lâu rồi? Bả vai có đau không? Tới từ lúc nào, sao không gọi tôi?"

"Mới tới không bao lâu." Minh Thiên trả lời, rồi liếc mắt một cái.

Đoạn Dịch nhìn theo về phía sau, Bành Trình ở hàng ghế phía sau nằm với tư thế quái đản.

Quay về nhìn Minh Thiên, Đoạn Dịch thấp giọng hỏi: "Tối hôm qua cậu ấy ngồi bên cạnh tôi, không phải là... Em ném đấy chứ?"

Minh Thiên nghiêm mặt nói: "Em đánh thức anh ta, tự anh anh nhường ghế."

"Ồ." Đoạn Dịch không nghi ngờ, "Mệt không? Muốn ngủ một lát không? Buổi sáng muốn ăn gì?"

Minh Thiên: "Anh đi rửa mặt đi. Bữa sáng để em..."

Hai người đang nói chuyện, cuối thùng xe truyền đến tiếng chiên trứng "xèo xèo".

Đoạn Dịch quay đầu nhìn, thấy Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan vừa lúc nhìn lại đây. "Hai người kéo chúng tôi vượt cửa, chúng tôi tin. Nhưng hai người ai nấu cơm... đều không đáng tin. Cứ để chúng tôi nấu!"

Đoạn Dịch ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, đứng dậy đi đến thùng xe số 1 vệ sinh cá nhân.

Trở lại thùng xe số 2, anh phát hiện Tống đế vương không có mặt, chắc là đã về phòng số 10.

Minh Nguyệt có ở đây.

Hắn ta ngồi ở hàng ghế đầu ôm thiết bị gõ gõ, không biết đang xử lý chuyện gì.

Các người chơi còn lại lục tục tỉnh dậy, nấu cơm hỗ trợ làm bữa sáng, không nấu cơm thì hỗ trợ quét tước lối đi nhỏ.

Dọn dẹp xong xuôi, mọi người ngồi xuống, bắt đầu hưởng dụng bữa cơm sớm.

Từ lúc vào trò chơi tới nay, bữa cơm này xem như là bữa ăn yên lặng nhất.

Ăn xong cơm sáng, Đoạn Dịch muốn kéo Minh Thiên tìm Minh Nguyệt tán gẫu một chút.

Lúc này bỗng nhiên đoàn tàu ngừng lại.

Một đêm qua đi, trời hửng sáng, đoàn tàu vẫn chạy trên bờ biển vô tận màu xanh thẳm.

Bên còn lại, cửa xe đối diện với một trạm dừng.

Trạm dừng có treo một bảng ghi chuỗi số, trước bốn số là "1932."

1932 tương ứng với dân quốc năm 21.

Đoạn Dịch nheo mắt, lập tức đứng lên, liền thấy một người đi đến.

... Thế mà là Tiểu Ngũ. Một Tiểu Ngũ chịu đủ khổ cực lang bạt, mặt mũi điên khùng thần kinh.

Lần này không có người xuống, mà có người đi lên.

Đoạn Dịch lập tức ý thức được, có người rời đoàn tàu, tất nhiên cũng sẽ có người lên.

Người phụ nữ trung niên 3-1 và người được bọn họ gọi là Tiểu Hoa, hai người họ cũng từng bước lên tàu, chẳng qua đám Đoạn Dịch không thấy mà thôi.

Tiểu Ngũ đi lên, đoàn tàu đóng cửa.

Ngay sau đó đoàn tàu phát thông báo: "Xin mời hành khách mới vào phòng số 5-7. Qúy khách có nhu cầu gì đều có thể gọi phục vụ đoàn tàu, chúng tôi sẽ hết sức thỏa mãn quý khách."

Cúi đầu làm động tác xem vé tàu, nhìn trái nhìn phải tìm vị trí, Tiểu Ngũ đi về phía thùng xe số 5.

Tiểu Ngũ đi vào đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhìn bóng dáng cô ta hoàn toàn biến mất, mọi người mới bắt đầu thảo luận.

"Sao lại thế này? Cô ta tới kiểu gì?"

"Tiểu Ngũ chết năm 1932 sao? Đây là tọa độ tử vong của cô ta? Nhưng vì sao cô ta lên xe mà không phải xuống xe?"

Nghe mọi người thảo luận, Đoạn Dịch chen lời: "Chẳng lẽ... Đoàn tàu này chở vong linh có chấp niệm? Ví dụ như Tiểu Ngũ, chờ cô ta tiêu trừ chấp niệm, tàu sẽ đưa cô ta về trạm 1932?"

Trong khoảng thời gian ngắn, các người chơi đưa ra rất nhiều suy đoán, nhưng ai cũng không dám kết luận.

Cuối cùng Đoạn Dịch kéo Minh Thiên đi tới hàng ghế đầu, ngồi

cách Minh Nguyệt một lối đi nhỏ.

Nhìn phía Minh Nguyệt, Đoạn Dịch hỏi: "Hiện tại anh muốn chúng tôi hỗ trợ. Ít nhất anh phải nói cho chúng tôi biết rốt cuộc là chuyện như thế nào? Tối hôm qua anh nói sẽ có bất ngờ, Tiểu Ngũ chính là bất ngờ? Còn nữa, linh hồn nguy hiểm nhất, là có ý gì?"

Ngón tay Minh Nguyệt gõ thêm vài lần trên thiết bị, đoàn tàu tăng tốc độ chạy hơn rất nhiều.

Theo động tác hắn ta, Đoạn Dịch nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, một bên vẫn là biển, nhìn không ra nơi nào, trực giác chỉ có cảm giác vật đổi sao dời, như thể đoàn tàu đang chạy xuyên thời gian.

Một lát sau, đoàn tàu dừng lại rất nhiều lần, có Nicole, Mạt Lị, Phogn Sơn, và rất rất nhiều NPC Đoạn Dịch chưa thấy qua.

Sau khi quái may vá mà Minh Thiên từng gặp đi lên tàu, Minh Nguyệt ngáp một cái, nghiêng đầu nhìn về phía Đoạn Dịch, lúc này mới trả lời: "Thật ra đoàn tàu là một sự tồn tại thuộc cơ cấu địa ngục."

Nghe Minh Nguyệt nói, các người chơi đều cảm thấy hứng thú, lập tức vây quanh.

Liếc bọn họ, Minh Nguyệt giải thích: "Địa ngục Thập Điện Diêm Vương, là Luân Chuyển Vương Tiết thiên thu. Bọn họ phụ trách công tác áp giải quỷ hồn. Phán xét vong linh, phán định tội lỗi, thực thi hình phạt... không thuộc quyền phụ trách. Nhưng dẫn sinh hồn từ nhân gian vào địa ngục, căn cứ kết quả thẩm phán đưa bọn họ đến các nơi lãnh phạt, hoặc đưa người đi vãng sinh, tất cả đều do họ tiến hành. Thập điện có rất nhiều đoàn tàu như thế này, phụ trách áp giải linh hồn là chính."

"Địa ngục thiết trí rất nhiều chỗ an trí linh hồn, thập điện phái các người phụ trách sắp đặt cho các linh hồn. Mà tọa độ an trí, sẽ do thời gian và không gian công cộng quyết định."

"Để nêu ví dụ từ các NPC mọi người biết. Người phụ nữ trung niên, hoặc học sinh Tên Tiểu Hoa, thời gian và địa điểm họ chết

cấu thành tọa độ tử vong. Tọa độ này nằm trong phạm vi khu vực của người phụ trách nào, người đó sẽ mang họ đến chỗ an trí tạm thời, và đoàn tàu sẽ đến đón họ tới các nơi khác nhau tại địa ngục."

Tạm dừng một lát, Minh Nguyệt nói tiếp: "Người phụ nữ trung niên và Tiểu Hoa không phạm tội, chỉ là linh hồn có chấp niệm, không được siêu thoát. Bởi vậy đoàn tàu phụ trách đưa họ đến nơi có thể tiêu trừ chấp niệm cho họ. Cho họ nhìn lại cuộc đời, sau khi được giải thoát, đoàn tàu sẽ đưa họ trở về chỗ an trí trước đó."

"Những linh hồn giống hai người này, sau khi giải trừ chấp niệm trở lại chỗ an trí, sẽ chờ đợi đoàn tàu tiếp theo. Ít có ai cả đời không mắc sai lầm, địa ngục sẽ căn cứ vào giá trị công đức đánh giá kết quả, phái đoàn tàu khác đưa họ đi chịu phạt. Chịu phạt xong, đoàn tàu sẽ đưa họ trở về. Nếu họ có thể rời khỏi nơi này trở lại nhân gian, về sau họ sẽ lên một đoàn tàu khác. Đó sẽ là đoàn tàu chở họ đi luân hồi."

Minh Nguyệt giải thích không khó hiểu.

Thời gian và địa điểm chết sẽ quyết định linh hồn bọn họ thuộc khu vực quản hạt nào, sau đó sẽ được đưa đến chỗ ai trí tương ứng.

Sau đó nữa, sẽ có rất nhiều đoàn tàu chuyên biệt khác nhau tới đây, mang họ đi tới đi lui, có cái dẫn họ đi chịu phạt, có cái dẫn họ đi nhìn lại cuộc đời, tiêu trừ chấp niệm, có cái dẫn họ nhập cõi luân hồi.

Hai linh hồn 3-1, 3-2 đã lên tàu từ trước. Đoàn tàu chở họ đi đâu đó tiêu trừ chấp niệm, rồi đưa họ trở về chỗ cũ.

Đoạn Dịch không khỏi hỏi Minh Nguyệt: "Đoàn tàu là cơ cấu địa ngục có thật, có người biến nó thành phó bản trò chơi?"

"Đoàn tàu này vốn có tác dụng tiêu trừ chấp niệm vong linh. Ở địa ngục thế giới thật, nhiệm vụ của nó là đưa vong linh đến nơi chỉ định, nhân viên công tác ở đó sẽ phụ trách công tác tiêu trừ chấp niệm vong linh. Ứng vào thế giới trò chơi, người thiết kế trò chơi

bổ sung yếu tố phó bản mini trên khoang tàu, giao nhiệm vụ hóa giải chấp niệm vong linh cho người chơi tiến hành."

"Ở thế giới thật, đoàn tàu sẽ chở vong linh từ điểm A đến điểm B, sau khi tiêu trừ chấp niệm ở điểm B, đoàn tàu lại chở vong linh từ điểmB về điểm A. Nhưng trong thế giới trò chơi không trồ tại điểm B. Đoàn tàu đón người ở A, rồi đưa người về A. Cho nên... Đoàn tàu này vĩnh viễn không có điểm cuối, có phải hay không?"

Minh Nguyệt không trực tiếp trả lời Đoạn Dịch.

Không biết có phải do chính hắn ta cũng không biết đáp án.

Hắn ta chỉ nhìn chằm chằm Đoạn Dịch, nói: "Có một người tên Thi Hồ... đến từ một không gian khác. Theo cách nói nhân gian, mọi người có thể hiểu ông ta đến từ Thiên giới, hoặc Thần giới."

"Ông ta tới địa ngục... Ừm, thôi đổi thành cách nói ở nhân gian cho mọi người dễ hiểu. Ông ta tới địa ngục luân cương, đảm nhiệm công tác nhân viên phục vụ trên một đoàn tàu."

"Đoàn tàu đó chuyên phụ trách tiêu trừ chấp niệm vong linh. Có thể nói trên đời này mỗi người đều có chấp niệm, bởi vậy đa số người sau khi chết, chuyến đi đầu tiên ở địa ngục là tiêu trừ chấp niệm."

"Số lượng vong linh rất nhiều, đoàn tàu phụ trách đón vong linh đi tiêu trừ chấp niệm cũng rất nhiều. Thi Hồ phụ trách một trong số chúng."

Bành Trình nhịn không được hỏi: "Có thể lý giải vì... Thi Hồ là thần tiên?"

"Ừm." Minh Nguyệt khẳng định trả lời, "Có thể coi ông ta là thần. Hơn nữa là một vị thần tiếng tăm ở Thần giới. Ai từng gặp ông ta đều phải khen một câu. Ông ta tới địa ngục luân cương, ôm một lòng từ bi tâm mà tới, muốn giúp mỗi một vong linh giải quyết vấn đề."

Nhận thấy lời Minh Nguyệt có điều kỳ lạ, Đoạn Dịch hỏi: "Sau đó

ông đã làm gì? Linh hồn nguy hiểm nhất mà anh nói chính là ông ta?"

"Sau đó ông ta làm một việc ngoài dự kiến mọi người." Người nói câu này không phải Minh Nguyệt, mà làTống đế vương Dư Khâm từ thùng xe số 1 đi tới.

Đoạn Dịch lập tức nhìn sang Dư Khâm, nghe thấy hắn ta nói: "Có một lần ông ta phụ trách đoàn tàu chứa hơn 3000 vong linh. Nhưng ông ta không đưa họ đi tiêu trừ chấp niệm, cũng không đưa họ về chỗ cũ."

Giọng trầm xuống, Dư Khâm nói, "Ông ta nuốt toàn bộ vong linh."

Địa ngục tồn tại một đoàn tàu chuyên mang vong linh đi tiêu trừ chấp niệm, xong việc sẽ đưa về chỗ an trí. Thi Hồ đảm nhiệm chức vụ nhân viên phục vụ trên đoàn tàu này.

Ông ta cũng là người thiết kế trò chơi ban đầu, phó bản đoàn tàu cũng một tay ông ta dựng lên.

Địa ngục không có trời xanh mây trắng ánh mặt trời, cũng không có biển sâu xanh thẳm.

Sau khi nuốt chửng 3000 vong linh, ông ta thiết kế ra phó bản này?

Vì sao ông ta thiết kế phó bản đoàn tàu luôn chạy dọc bên bờ biển?

Chương 182

Một vị thần tiếng tăm, được mọi người khen ngợi, ôm tâm địa từ bi nhất đến địa ngục phổ độ chúng quỷ thần... Vì sao bỗng nhiên nuốt chửng nhiều vong linh như vậy?

Trong đầu hiện lên hàng loạt các npc từng gặp từ khi vào trò chơi, Đoạn Dịch nghĩ đến cái gì, hỏi Minh Nguyệt: "Thông báo nói hai lần đoàn tàu này là số 20089. Con số này có hàm nghĩa đặc biệt gì không?"

Minh Nguyệt không lập tức trả lời Đoạn Dịch, mà đứng lên đi về phía thùng xe số 1. "Đến phòng cậu nói."

Phỏng chừng Minh Nguyệt và Dư Khâm còn muốn diễn kịch trước mặt người chơi khác, cho nên có chút lời không tiện nói?

Đoạn Dịch trong lòng nghĩ vậy, cùng Minh Thiên liếc nhau, giơ ra hiệu cho các đồng đội, rồi đuổi theo Minh Nguyệt.

Một lát sau, trong phòng số 7 thùng xe số 1 có bốn người ngồi: Minh Thiên, Minh Nguyệt, Đoạn Dịch và Dư Khâm.

Người trả lời câu hỏi của Đoạn Dịch là Dư Khâm.

Hắn ta nói: "Đổi thành thời gian nhân gian, Thi Hồ đã sống hơn hai vạn tuổi. Con số này hẳn là tuổi tác."

Nghe đến đó, Đoạn Dịch nhăn chặt mày. "Tôi đã trải qua rất nhiều phó bản, xưa nhất... Là bối cảnh chiến trường phương tây ở tuyến thời gian trước khi bị lăng trì. Gần hơn một chút là phó bản Lâu Lan 4000 năm trước..."

"Chẳng lẽ các cốt truyện phó bản, thật ra đều là những chuyện Thi Hồ từng chứng kiến?"

Minh Nguyệt mở miệng nói: "Theo tôi đoán, nhiều npc trò chơi đều là nhân vật Thi Hồ từng tận mắt thấy ở thế giới hiện thực. Trong

đó có rất nhiều người từng phạm phải tội lớn, cho nên vẫn luôn bị phạt ở địa ngục, không chờ được cơ hội một lần nữa làm người. Có một phần vong linh trên đoàn tàu Thi Hồ phụ trách là người như vậy."

Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Đạt Quang, Tiểu Ngũ, Nicole... Bọn họ đều thuộc tình huống này? Bọn họ thật sự tồn tại, Thi Hồ ở hiện thực từng gặp bọn họ. Sau khi vào địa ngục, Thi Hồ gặp vong linh bọn họ?"

Minh Nguyệt gật đầu: "Người giống Đạt Quang có chấp niệm quá sâu, địa ngục không có biện pháp xử lý. Địa ngục cho bọn họ chịu phạt ngày qua ngày mà vẫn không thể tiêu trừ sạch chấp niệm. Sau khi vào địa ngục sau, Thi Hồ chủ động đưa ra đề nghị, muốn đem những người này đến nơi tiêu trừ chấp niệm thử xem. Ông ta sẽ nói chuyện cùng bọn họ, xem có thể giúp bọn họ giải thoát thật sự hay không."

"Cho nên... Đối với những vong linh cùng hung cực ác hết thuốc chữa, Thi Hồ từng gặp bọn họ ở hiện thực, sau đi đến địa ngục, ông ta chủ động yêu cầu gặp bọn họ, giúp bọn họ?" Người hỏi là Minh Thiên, "Sau đó ông ta ăn vong linh... Có phải vì trừ ác hay không?"

"Sau khi trò chuyện với các vong linh, Thi Hồ cho rằng bọn họ hết thuốc chữa, đến ông ta cũng không có cách nào xử lý. Chịu phạt nặng cũng vậy, dụ dỗ khuyên bảo cũng vậy, bọn họ không chịu tỉnh ngộ nên Thi Hồ cho rằng... Giữ bọn họ là tai họa, vì thế giết toàn bộ?"

Minh Nguyệt nhìn Minh Thiên, đáp: "Nếu 3000 vong linh Thi Hồ giết đều là loại người như Đạt Quang, vậy thì không có gì để nói, động cơ quá dễ đoán, những người này cứu không được, vậy thì giết. Nhưng thực tế không phải như vậy. Người ông ta giết có như Đạt Quang, Nicole, nhưng cũng có người như 3-1, 3-2 mà hai cậu đã gặp qua, bản chất không ác."

"Giết người không phân biệt sao..." Đoạn Dịch hỏi, "Ông ta hấp thu vong linh, dù sao cũng phải có lý do chứ? Có phải ông ta muốn lấy năng lượng để hoàn thành mục đích nào đó? Sau này ông ta chết

như thế nào? Còn nữa, thất điện Thái Sơn Phủ Quân lợi dụng trò chơi này hấp thu tinh thần lực vong linh, là vì cái gì?"

Minh nguyệt tạm thời không trả lời Đoạn Dịch, chỉ suy tư nhìn thoáng qua Dư Khâm.

Dư Khâm đối diện Minh Nguyệt một lát, đôi mắt khẽ nheo, biểu tình càng thêm uy nghiêm.

Hắn ta nhớ lại một đoạn chuyện cũ xa xăm.

... Sau khi Thi Hồ nuốt 3000 vong linh, Thần giới đặc biệt phái người tới chủ trì việc thẩm phán. Toàn bộ Thập Điện Diêm Vương đều tham gia buổi thẩm phán, Dư Khâm cũng có mặt.

Thập Điện Diêm Vương toàn bộ đeo mặt nạ, nhìn không thấy gương mặt thật. Mặt nạ của bọn họ không ngoại lệ đều là hung tướng, mục đích là kinh sợ tội nhân.

Tình hình điện thẩm phán cũng vô cùng đáng sợ.

Quỷ hỏa màu đỏ lay lắt, bốn phía trải rộng tranh vẽ ác quỷ, mười Diêm Vương hung thần ác sát ngồi nhìn.

Trong điện không bằng phẳng, vì được tạo bởi vô số dao nhỏ. Tội nhân đi vào trong phải đạp đao đi đến trung tâm điện phủ, quỳ gối trên đao nhọn.

Hai bên trung tâm dựng hai vách tường, một bên là băng, một bên là hỏa. Trong lúc thụ huấn, tội nhân khi thì bị mặt tường phun lửa nướng cháy, khi thì bị mặt tường phun băng sương giá rét mù lòa.

Thời điểm thẩm vấn Thi Hồ, tam điện Diêm Vương ngồi đối diện Thi Hồ. Cho nên Dư Khâm vẫn luôn quan sát biểu cảm Thi Hồ.

Trong ấn tượng Dư Khâm, ngày đó Thi Hồ đạp đao nhọn đi tới, gan bàn chân chảy máu ròng ròng, như tô màu đỏ thắm cho mặt đất.

Ông ta quỳ xuống, đao nhọn đâm vào hai đầu gối phát ra "phập",

máu tức khắc phụt ra. Nhưng dường như ông ta hồn nhiên không biết, biểu cảm chưa từng thay đổi.

Thi Hồ vô biểu cảm, nhưng thất điện Diêm Vương Đổng Tuyên lại gây động tĩnh rất lớn.

Thi Hồ mới vừa tiến vào, hắn liền kinh hô một tiếng.

Thấy Thi Hồ quỳ gối trên đao, hắn giật phăng mặt nạ muốn chạy tới chỗ Thi Hồ, bị thủ hạ Bạch Phượng ấn xuống.

Dư Khâm nhớ rõ, thời điểm Thi Hồ vừa tới địa ngục, là Đổng Tuyên đi tiếp đãi. Về sau, chỉ cần rảnh Đổng Tuyên liền đến chỗ Thi Hồ. Hai người có mối quan hệ hữu nghị rất sâu sắc.

Lúc ấy, thấy thất đệ có biểu hiện không ổn trọng, Dư Khâm răn dạy vài câu, liên tục lắc đầu, lại đưa mắt về phía Thi Hồ.

Trong quá trình thẩm phán, từ đầu tới đuôi Thi Hồ đều biểu hiện rất bình tĩnh, cũng bộc trực thú nhận tội lỗi.

Dư Khâm xem đến nhíu mày. Dư Khâm nhịn không được hỏi: "Vì sao?"

Thi Hồ nhàn nhạt đáp: "Không vì cái gì hết, ta sống hơn hai vạn năm, sống lâu hơn so với chư vị đang ngồi. Ta làm vậy chỉ vì bỗng nhiên ý thức được, bản chất sinh mệnh hết thảy đều sẽ quy về hư vô."

Sau một câu nói không thể hiểu được, vô luận bị hỏi cái gì, Thi Hồ đều không đáp lại.

Cuối cùng Thái Sơn Phủ Quân Đổng Tuyên đẩy Bạch Phượng, chạy tới trước mặt ông ta, quỳ gối trên đao theo ông ta. Không màng đầu gối bị cắt, Đổng Tuyên nắm lấy tay ông ta, sốt ruột nói: "Nhất định có nguyên nhân. Đúng không? Anh làm như vậy nhất định là có nguyên nhân. Anh có nỗi khổ! Anh nói đi! Nói đi, chúng ta giúp anh! Anh bị ép đúng hay không? Ai ép anh làm như vậy? Khai kẻ đó ra! Chỉ cần anh khai kẻ đó ra, hình phạt sẽ được giảm bớt, nếu không, nếu không..."

Thi Hồ ngẩng đầu, dùng ánh mắt từ bi vị tha nhìn chăm chú Đổng Tuyên, một lát sau nói: "Nhiều người coi ta như thần, nhưng thực ra ta chỉ là một cọng cỏ trên núi Thạch Hồ. Quang cảnh trên núi quanh năm không đổi, vật sống duy nhất ta gặp là Nguyện Hồ."

"Không biết ở trên núi bao nhiêu năm, ta bị một thần thái tài mang đến Thần giới, ngàn năm sau huyễn hóa ra hình người. Người khác hỏi ta tên là gì... ta nào có tên, đành phải xưng mình là Thi Hồ."

"Cậu vẫn luôn muốn hỏi ta, rốt cuộc ta tới như thế nào. Nay ta nói cho cậu biết."

Thanh âm Đổng Tuyên khẩn đặc: "Hiện tại ta không muốn nghe những lời này. Thi Hồ, ta cầu xin anh, anh mau nói thật đi. Ta... Ta không muốn nhìn anh hôi phi yên diệt..."

"Cảm ơn cậu đã chiếu cố mấy ngày nay, ta để lại cho cậu một món quà. Cậu sẽ tìm được nó."

Thi Hồ nói xong lời cuối với Đổng Tuyên, vô luận Đổng Tuyên cầu xin như thế nào đều không hề đáp một lời.

Giờ phút này, Dư Khâm kể lại đại khái tình huống ngày ấy cho mọi người nghe, lại nói: "Không bao lâu sau, Thi Hồ bị xử tội, triệt để hôi phi yên diệt. Ta là người hành hình duy nhất, ta bảo đảm trình không có nửa sai lầm. Ông ta thực sự đã chết, linh hồn đã diệt."

"Thi Hồ từ đầu tới cuối rất bình tĩnh. Linh hồn chết, ông ta không có khả năng đột ngột sống lại. Rồi, Đổng Tuyên sụp đổ. Sau khi Thi Hồ biến mất, Đổng Tuyên bệnh không dậy nổi thời gian rất lâu. Thất đệ này... Cũng không biết cùng Thi Hồ kết tình hữu nghị bao sâu, thế mà không tiền đồ như vậy!"

Nghe Dư Khâm kể xong, Đoạn Dịch bất giác cảm thấy thổn thức.

Ngẫm nghĩ, anh hỏi: "Thái Sơn Phủ Quân làm mọi thứ, không đến mức là vì hồi sinh Thi Hồ chứ? Nhưng anh vừa nói qua, Thi Hồ không có khả năng sống lại."

Dư Khâm nói: "Xác thật không có khả năng này. Linh hồn hôi phi yên diệt sẽ tan thành vô số mảnh nhỏ, rơi xuống các nơi thiên địa. Nếu Đổng Tuyên thực sự có tâm, tiêu tốn ngàn năm vạn năm tìm mảnh linh hồn Thi Hồ, thật ra không phải không có khả năng. Nhưng chúng ta vì phòng ngừa Thi Hồ sống lại, đã đánh dấu lên mảnh linh hồn. Một khi Đổng Tuyên có động tác, chúng ta nhất định sẽ phát hiện. Nhưng đủ loại tình huống cho thấy, Đổng Tuyên không làm như vậy..."

Tạm dừng một chút, Dư Khâm nói tiếp: "Từ đủ loại biểu hiện khi Thi Hồ chịu thẩm phán, ông ta thật lòng muốn chết. Bản thân ông ta không muốn sống. Ta cảm thấy Đổng Tuyên hiểu được điều này. Cho nên hắn sẽ không vi phạm ý chí Thi Hồ, sẽ không tìm mọi cách hồi sinh ông ta."

"Thế rốt cuộc Đổng Tuyên muốn làm cái gì?" Đoạn Dịch thật sự không hiểu, nhìn phía Minh Nguyệt, "Anh là cấp dưới của Đổng Tuyên, chắc là biết chút gì chứ?"

Hỏi xong, Đoạn Dịch mẫn cảm nhận ra ánh mắt Dư Khâm trầm hơn một chút, hình như rất để ý chuyện này.

Đoạn Dịch nghe thấy Minh nguyệt trả lời: "Ừ, tôi biết một chút. Đổng Tuyên từng đề cập, trước khi Thi Hồ chết đã tìm được một vũ trụ khác."

"Một vũ trụ khác?" Đoạn Dịch nhíu mày.

"Tứ phương trên dưới gọi là vũ, từ xưa đến nay gọi là trụ." Người nói là Minh Thiên.

Minh Thiên nhìn về phía Minh Nguyệt, hỏi: "Thi Hồ tìm được một thế giới khác? Vậy ông ta thiết kế trò chơi này làm cái gì? Câu cuối cùng nói với Đổng Tuyên có hai chữ "món quà". "Món quà" Thi Hồ dành cho Đổng Tuyên là một vũ trụ khác, hay trò chơi này?"

"Cái này không rõ ràng lắm. Có lẽ chúng ta có thể thông qua đoàn tàu tìm được đáp án." Minh Nguyệt nhìn về phía Minh Thiên, "Không phải em có vài ý tưởng về thiết kế trò chơi của Thi Hồ sao?"

"Hả? Tiểu Thiên có ý tưởng gì?" Đoạn Dịch lập tức nhìn về phía Minh Thiên hỏi.

Tạm dừng một lát, Minh Thiên nhìn biển xanh thẳm ngoài cửa sổ, mở miệng nói: "Các bài đồng dao của cốt truyện phó bản, đều do Thi Hồ lưu lại. Anh còn nhớ bài đồng dao trên đoàn tàu không?"

Đọc lại bài đồng dao, Minh Thiên tiếp tục nói: "Câu cuối của bài đồng dao là: Tôi gặp một bé cưng yêu dấu, đến lúc ngủ rồi. Em cảm thấy câu này rất có tính ám chỉ."

"《 Liệt tử – Huỳnh Đế 》ghi chép rằng, Huỳnh Đế ngủ ngày mộng du ở Hoa Tư thị quốc. Hoa tư thị quốc ở phía tây Diên Châu, phía bắc Thái Châu, không biết cách Tề quốc bao nhiêu ngàn vạn dăm; không thể đi tới bằng sức chân tàu xe, như vào cõi thần tiên mà thôi ". Giấc mộng Hoa Tư chỉ là một hồi ảo mộng. Kết hợp với đoàn tàu chứa vô số không gian ý thức. Em nghĩ..."

"Trò chơi là một giấc mộng thế gian mà Thi Hồ để lại."

- --

Tác giả có lời muốn nói: Núi Thi Hồ từ Sơn Hải Kinh.

"Cuốn đầu tiên trong ba tác phẩm kinh điển của phương Đông tên là Núi Thi Hồ. Nhìn từ phía bắc núi Thi Hồ (Xiáng) trên nhiều kim ngọc, dưới nhiều gai. Có một con thú trông giống nai sừng tấm và có mắt cá, gọi là Nguyện Hồ, âm thanh tự ti. (Sơn Hải Kinh, Tập 4, Đông Sơn Kinh)

- --

Chương 183

Sau giờ trưa.

Đoạn Dịch và Minh Thiên ở trong phòng số 1-7.

Về vụ Thi Hồ và Thái Sơn Phủ Quân, hai người cùng Dư Khâm, Minh Nguyệt thảo luận gần hết buổi sáng.

Hiện tại hai người kia đã lần lượt rời đi, Đoạn Dịch và Minh Thiên mới ăn xong cơm trưa, lúc này đang ngồi bên bàn trà nhỏ uống cà phê.

Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn biển rộng ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời đầu hạ sáng rọi, chiếu mặt biển xanh đến loá mắt.

Cảnh sắc hợp lòng người như thế, Đoạn Dịch lại không nhẹ lòng nổi.

Sau một lúc lâu, anh mở miệng: "Tôi cứ cảm thấy kỳ kỳ."

"Đúng là kỳ." Minh Thiên ngồi đối diện mở miệng phụ họa, bổ sung một câu, "Minh Nguyệt kỳ lạ."

Hồi sáng thảo luận, Minh Nguyệt có nhắc qua, hắn ta đã cài cơ chế che chắn lên đoàn tàu phó bản, dù bọn họ nói cái gì đều sẽ không bị người Bạch Phượng theo dõi được.

Bởi vậy lúc này Đoạn Dịch có thể trực tiếp đọc tên Đổng Tuyên.

Anh nói với Minh Thiên: "Từ đủ loại hành vi, đúng là Minh Nguyệt ở trong tối đối nghịch cùng Thái Sơn Phủ Quân. Chẳng qua..."

Minh Thiên tiếp lời anh: "Chẳng qua, điều này không có nghĩa anh ta đứng ở phe Tống đế vương."

Đoạn Dịch nhướng lông mày: "Xem ra chúng ta có cái nhìn giống nhau."

Minh Thiên nói: "Vâng. Minh Nguyệt loại người này... Sẽ không không duyên cớ làm chuyện tốt. Anh ta và Tống đế vương vốn có ân oán, cho nên những việc anh ta làm không đến mức thật lòng giúp Tống đế vương đối phó Thái Sơn Phủ Quân. Đương nhiên càng không thể là xuất phát từ góc độ đại cục, làm việc thiện, tránh cho Thái Sơn Phủ Quân nhiễu loạn trật tự thiên địa gì đó."

Suy nghĩ một hồi lâu, Đoạn Dịch nói: "Giả thiết phó bản này là đoàn tàu chở linh hồn có chấp niệm, sau khi người chơi tiêu trừ chấp niệm, đoàn tàu sẽ trả linh hồn trở về. Theo lý mà nói đoàn tàu này không có trạm cuối. Nhưng Minh Nguyệt nói chúng ta sẽ đến trạm cuối tìm kiếm Thi Hồ. Đây là điểm đáng ngờ thứ nhất."

"Điểm đáng ngờ thứ hai, về Thái Sơn Phủ Quân hấp thu tinh thần lực làm cái gì, Thi Hồ giấu cái gì trong trò chơi, Minh Nguyệt chỉ nói mình chưa biết, nói chúng ta có thể cùng điều tra. Nhưng tôi không tin anh ta không biết gì."

"Từ lời Tống đế vương, tình nghĩa giữa Thi Hồ và Thái Sơn Phủ Quân thâm sâu đến mức vượt quá tưởng tượng. Dưới tình huống này, Thái Sơn Phủ Quân dám giao trò chơi Thi Hồ để lại cho Minh Nguyệt quản lý, chứng tỏ Thái Sơn Phủ Quân tin tưởng Minh Nguyệt trên mức bình thường. Suy ra rất có khả năng, Minh Nguyệt biết nhiều nội tình hơn hẳn so với những gì anh ta nói."

Nghe đến đó, Minh Thiên hơi nghiêng đầu nói: "Điểm đáng ngờ này thật ra không khó nghĩ. Bởi vậy việc chúng ta hoài nghi anh ta, thử anh ta, có thể đã sớm bị anh ta đoán ra rồi."

Đoạn Dịch hiểu ý Minh Thiên. "Ừ, tôi hiểu. Anh ta cần tinh thần lực à... Nếu chúng ta không nghi ngờ, không đối đầu với anh ta, thế thì lừa tinh thần lực hệ thống với Thái Sơn Phủ Quân như thế nào?"

Không biết nghĩ đến điều gì, Đoạn Dịch nói xong thì bật cười. Anh nhìn Minh Thiên, không khỏi cảm thán một câu: "Từng bước đi một, tất cả quyết định quan trọng của chúng ta, đều nằm trong kế hoạch Minh Nguyệt. Nhưng chúng ta không thể không làm, bao gồm bước cuối cùng này. Chỉ là Minh Nguyệt tạm thời nắm giữ

phần lớn mấu chốt của trò chơi này, chúng ta phải đi đến cuối cùng, cùng nhau nghĩ cách vạch trần âm mưu Thái Sơn Phủ Quân mới có thể bàn tiếp. Tóm lại... Anh trai em giỏi lợi dụng người ghê."

Minh Thiên nghe lời này, nhấc bình thủy tinh rót cà phê thay Đoạn Dịch, nhấc mí mắt liếc anh một cái. "Lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Minh Nguyệt làm chuyện này, không vì Tống đế vương, không vì Thái Sơn Phủ Quân, chỉ vì chính anh ta. Anh ta lợi dụng chúng ta không tồi, nhưng cũng coi như chúng ta lợi dụng anh ta. Chúng ta lợi dụng anh ta để về nhà."

"Anh ta từng bắt cóc em, đương nhiên tôi không có ấn tượng tốt. Cơ mà..." Đoạn Dịch duỗi tay hất cọng tóc trước trán Minh Thiên, "Tính toán rạch ròi với anh trai mình như vậy thật à?"

Minh Thiên trả lời trực tiếp: "Trên thế giới này, người thân của em chỉ có anh Tiểu Dịch. Lúc trước anh ta giúp em quay lại quá khứ tìm anh, đã lợi dụng tâm tư em triệt để. Nhưng em cam nguyện nhập cục."

Lời Minh Thiên làm lòng Đoạn Dịch vừa chua vừa ngọt.

Ngọt ngào đương nhiên là vì Minh Thiên thể hiện tình yêu không giữ lại chút nào.

Chua xót vì một mình Minh Thiên phải vượt qua nhiều phó bản tàn khốc, cố gắng tìm được anh, lại quên mất bản thân cũng ở trong trò chơi.

Minh Nguyệt bàng quan mặc Minh Thiên đau khổ giãy giụa trong trò chơi, tính ra chả có tí tình cảm anh em ruột gì.

Đắp thêm một lớp phòng bị Minh Nguyệt trong lòng, Đoạn Dịch đồng thời thuận tay xoa tóc Minh Thiên, nói: "Lợi dụng lẫn nhau, đổi cách nói khác, cũng là hợp tác cộng thắng. Chúng ta không bàn cảm tình với anh ta, nhưng trước mắt không thể không hợp tác cùng nhau. Để xem về sau thế nào, nói chung chúng ta cần vừa đề phòng Minh Nguyệt vừa tiếp tục phối hợp với anh ta."

Uống mấy ngụm cà phê, cùng Minh Thiên thương lượng thêm chốc lát, Đoạn Dịch ngáp một cái, cởi áo khoác bay thẳng lên giường nằm nghiêng. "Trước khi đối phó nhiệm vụ tiếp theo, chúng ta nghỉ ngơi cái đã. Ngủ một lát nhé?"

Cởi áo khoác nhân viên, tháo đôi bao tay trắng, Đoạn Dịch nằm trên giường, áo thun màu trắng bị xốc lên một chút, lộ ra vòng eo thon.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa lúc chiếu vào, soi sáng eo Đoạn Dịch đến trắng sáng và cả sườn mặt anh, mỗi cọng lông mi hóa thành màu vàng kim.

Đoạn Dịch nhắm mắt gối hai tay sau đầu, không biết ánh mắt Minh Thiên vọng lại đây.

Đợi một hồi lâu không nghe Minh Thiên trả lời, Đoạn Dịch mở mắt ra, xoay người nhìn về phía hắn. "Hửm, Tiểu Thiên? Tới nằm một lát?"

Đoạn Dịch không chờ được Minh Thiên trả lời, anh chờ được một bàn tay đặt lên hông.

Lòng bàn tay ấm áp chui vào lớp áo, trườn dọc theo xương sống dịch từng chút từng chút lên trên.

Ngay sau đó bờ môi rơi xuống.

Đầu lưỡi tinh chuẩn xâm nhập.

Nụ hôn dần trở nên ẩm ướt dồn dập.

Ánh mặt trời sau giờ trưa cực nóng, cơ thể tuổi trẻ tràn trề năng lượng, mỗi một đốt ngón tay từng cái hôn đều khắc sâu tình yêu và không muốn xa rời vào cốt tủy. Đoạn Dịch trong tiếng thở dốc và mồ hôi dần trở nên ý loạ,n tình mê.

Ngoài cửa sổ mơ hồ truyền đến thanh âm sóng biển, đoàn tàu tiếp tục đi lên phía trước, điểm cuối và nguy hiểm không biết ngược lại tạo thành sự kíc,h thích.

Giống như tương lai không thể khống chế không thể biết, bọn họ càng muốn nắm lấy nó.

Vành tai bị cắn mạnh.

Đoạn Dịch nghe thấy Minh Thiên hỏi bên tai: "Anh Tiểu Dịch, cho em?"

Nghe vậy, hồi ức nào đó không tính là đẹp làm Đoạn Dịch tạm thời tỉnh táo lại.

Trời xanh cao, rừng hồ dương, sông nhỏ trong suốt thấy đáy... Chắc chắn là do phong cảnh hôm ấy quá đẹp khiến anh mụ đầu, gật đầu trong tiếng năn nỉ của Minh Thiên.

Lần này thì sao?

Đoạn Dịch mở mắt, túm lấy cổ áo Minh Thiên, xoay người đè hắn dưới thân.

Thoáng nhìn hầu kết Minh Thiên di chuyển lên xuống, Đoạn Dịch cười.

Anh mở miệng, giọng trầm khàn không lưu tình chút nào vui đùa: "Cho em cái gì? Lần trước đáp ứng em, chính em không biết nắm cơ hội, lần này đến phiên tôi."

Nghe thế, biểu cảm Minh Thiên không có gì biến hóa.

Hắn chỉ một lần nữa nâng tay, hơi có chút khó nhịn chạm eo Đoạn Dịch, lòng bàn tay không ngừng vuố.t ve. Hầu kết khẽ nhúc nhích, hắn dùng giọng cực trầm hỏi: "Anh Tiểu Dịch chê em?"

"Không phải tại em làm không ra gì hả." Đoạn Dịch duỗi tay bóp tay Minh Thiên, gỡ ra, "Cho nên lần này đến lượt tôi."

Đoạn Dịch phát hiện hô hấp Minh Thiên dần dần bình ổn.

Bầu không khí mập mờ cực nóng bỗng nhiên lạnh xuống.

Tự dưng Đoạn Dịch ý thức được có gì đó không thích hợp.

Anh ngừng động tác tay, nhìn vào mắt Minh Thiên.

Cảm xúc bốc lửa trong mắt biến mất, cặp mắt xinh đẹp lại trở về sương mù mây khói.

"Làm sao vậy Tiểu Thiên?" Đoạn Dịch nắm lấy tay hắn, kéo hắn ngồi dậy.

Minh Thiên lại ngước mắt lẳng lặng nhìn anh không nói lời nào.

"Không phải chứ, Tiểu Thiên?" Đoạn Dịch bóp mũi hắn, "Có chuyện gì thì nói với tôi. Sao bỗng nhiên... Bỗng nhiên thế này?"

Minh Thiên rũ mí mắt, môi hơi mím, nói: "Cũng không có gì. Thật ra không có gì. Em không nên không vui."

Đoạn Dịch:???

"Đừng, cục cưng à..." Đoạn Dịch dùng giọng dịu dàng chưa bao giờ có, hỏi, "Rốt cuộc em sao vậy?"

Qua một hồi lâu, Minh Thiên mới giương mắt một lần nữa nhìn Đoạn Dịch, nghiêm túc hỏi: "Em sẽ không, làm... Chẳng lẽ anh sẽ?"

Đoạn Dịch: "...? Hả, cái đó..."

Minh Thiên: "Anh Tiểu Dịch, trước kia không phải anh chưa từng có bạn gái?"

Đoạn Dịch: "Không có!"

Minh Thiên: "Vậy bạn trai..."

Đoạn Dịch lập tức ngắt lời hắn: "Không, đều không có! Uầy Tiểu Thiên, có phải em hiểu lầm gì không..."

Không đợi Đoạn Dịch nói xong, Minh Thiên nói ngay: "Thật ra cũng

bình thường. Anh lớn hơn em 6 tuổi... Em không nên so đo quá khứ của anh. Chỉ là em hơi lên cảm xúc... Anh Tiểu Dịch, em thật sự không có sao. Anh để em điều chỉnh một chút là được."

"Không! Aizz, tôi không có, tôi không phải..." thấy Minh Thiên tỏ vẻ tổn thương, Đoạn Dịch cuối cùng cũng phản ứng lại, bác bỏ hắn, "Em điều chỉnh cái gì? Không có chuyện đó! Hiểu lầm rồi!"

"Vậy anh..." Minh Thiên tròn mắt nhìn anh, sau một lúc lâu nói ra một câu, "Vậy anh cũng không..."

Trầm mặc suốt ba phút, Đoạn Dịch đỡ trán, không thể không thừa nhận một sự thật anh và Minh Thiên đều biết rõ trong lòng. "Ừ... Đúng, tôi cũng sẽ không. Tôi không có kinh nghiệm, nhưng em nhìn đi, tôi lớn hơn em nhiều tuổi, hiểu nhiều hơn em một chút..."

Đoạn Dịch còn chưa nói xong thì bị Minh Thiên chen ngang: "Sau khi kết thúc phó bản tường xương khô, em đăng xuất trò chơi, đã tra cứu kiến thức kỹ càng."

Đoạn Dịch: "..."

Ánh mắt Minh Thiên nhìn anh hơi hơi tỏa sáng: "Hiện tại khẳng định em biết nhiều hơn anh. Để em làm thử nhé?"

Đoạn Dịch: "....."

Đoạn Dịch im re, sau đó thấy tia nắng sáng rọi trong cặp mắt xinh đẹp của Minh Thiên chậm rãi ảm đạm.

"Em biết rồi. Nếu Anh Tiểu Dịch nhất định muốn... Em..." Minh Thiên lại rũ mắt, môi mím chặt, cuối cùng hé môi, than nhẹ ra một hơi.

Cái thở dài này chọt thẳng vô lòng Đoạn Dịch. Không biết sao trong lòng Đoạn Dịch toát ra chua xót.

Từ khi thấy Minh Thiên chết trước mắt mình, từ khi hiểu rõ trái tim mình, Đoạn Dịch đã thề rằng, anh không chỉ sẽ mang Tiểu Thiên về nhà, còn muốn không để hắn phải thất vọng nữa.

Từ bé đến lớn, Minh Thiên đã chịu quá nhiều bất hạnh.

Đoạn Dịch hy vọng thế giới của hắn từ đây không còn khói mù, chỉ để lại ánh mặt trời.

Dưới tình huống này... Sao anh nỡ bỏ qua Tiểu Thiên thở dài?

"Em..."

Đoạn Dịch tự sa ngã giơ tay cào tóc mình, xoay người nằm ngửa, cánh tay nâng rồi lại hạ xuống, Thôi... Vậy em, em thử đi. Thử lại đi."

.

Thời điểm Đoạn Dịch tỉnh lại, mặt biển đã xuất hiện hoàng hôn.

Anh mơ màng mở hai mắt, lập tức thấy Minh Thiên gần trong gang tấc.

"Anh Tiểu Dịch..." Minh Thiên vươn tay về phía anh, tựa hồ muốn hỏi.

Đoạn Dịch tự dưng nổi cơn ngượng nghịu, nhảy phắt xuống giường. "Tôi... Tôi đi tắm."

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch lập tức chạy vào phòng tắm.

Anh bước chân hơi dài, thình lình tác động vết thương ở vị trí kín, anh không khỏi "Shhh" một tiếng.

Minh Thiên lập tức đi tới ôm lấy anh. "Em bế anh đi..."

"Đi đi đi! Không cần em!" Đoạn Dịch đẩy tay Minh Thiên, cắn răng tiếp tục bước vào phòng tắm, sau đó sập cửa.

Lẳng lặng đứng trong phòng tắm tối om một lát. "Tạch" tiếng mở đèn, Đoạn Dịch nhìn thấy mặt mình trong gương... Hai há và vành tai đỏ đến kỳ cục.

Trong đầu không thể ngăn chặn các hình ảnh mặt đỏ tim đập vừa xảy ra không lâu, hơn nữa còn có hình ảnh gây sốc. Trái tim anh đập bình bịch, tốc độ máu toàn thân chảy vèo vèo.

Mở vòi nước rửa mặt bằng nước lạnh gần mười phút, Đoạn Dịch mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Lúc này anh rất muốn rít điếu thuốc, nhưng cố nhịn xuống.

Dùng sức vuốt tóc ướt trên trán, Đoạn Dịch nhớ lại đại khái chuyện vừa trải qua, cứ cảm thấy mình lại bị mụ đầu, bị cặp mắt xinh đẹp và biểu cảm tủi thân của Minh Thiên lừa.

Thế quái nào trước đó hắn hiểu hiện như em bé tự kỷ thiếu tình thương. Thề là... Suốt buổi trưa, thề là rất quá mức!

Mình sợ làm em ấy bị thương.

Em ấy vốn biết mình cũng không có kinh nghiệm.

Em ấy cố ý nói như vậy...

Sau khi muộn màng ngộ ra, Đoạn Dịch nhíu mày lâm vào trầm tư.

Nhưng chả trầm tư ra kết quả.

Dù sao thì... Dù anh bị lừa, anh cũng đâu thể làm gì Tiểu Thiên?

Lại tự sa ngã cào đầu, Đoạn Dịch quyết định đi tắm rửa rồi tính tiếp.

Vào lúc này, Đoạn Dịch chợt phát hiện cảnh tượng ngoài cửa sổ có biến hóa.

Đi tới bên cửa sổ, anh thấy đoàn tàu đang chạy xuống biển.

Cam, tím, hồng, màu sắc chiều tà phô trên mặt biển, hoàng hôn mỹ lệ.

Nhưng hiện tại tất cả màu sắc dần cách xa Đoạn Dịch... Bởi vì đoàn tàu đã chìm vào biển.

Ánh mặt trời xuyên thấu vào nước biển càng ngày càng thưa thớt.

Không bao lâu sau, xung quanh đoàn tàu lâm vào bóng tối.

... Nó định đến nơi nào dưới biển sâu?

Chương 184

Đoạn Dịch đang nhìn màn đen ngoài cửa sổ suy nghĩ thì phòng tắm có tiếng đập cửa.

Giọng Minh Thiên vang lên. "Anh Tiểu Dịch?"

Thu hồi tầm mắt, Đoạn Dịch đi đến mở cửa.

Ý thức được sắp tới cái gọi là "Trạm cuối Đoàn tàu", bọn họ sắp nghênh đón chiến dịch cuối cùng, Đoạn Dịch có hơi nghiêm túc.

Nhưng mở cửa thấy Minh Thiên sau, chút nghiêm túc trong lòng liền đột phá.

Tóc Minh Thiên cũng ướt.

Đôi mắt sương mù mênh mông dưới mái tóc ướt dầm dề, làm Đoạn Dịch nghĩ tới nai con.

Nhưng khi nhớ tóc hắn ướt là vì đi tắm sau khi xong chuyện đó... Đoạn Dịch cảm thấy nai con trước mắt lập tức biến thành chó con.

Minh Thiên rất giống con chó ba anh nuôi trong nhà, đặc biệt là lúc mình cầm đồ ăn... Nó mơ ước đồ ăn trong tay mình.

Vì thế Đoạn Dịch cuối cùng cũng phát hiện điểm tương tự của hai đứa... Đúng, cái kiểu hai mắt tỏa ánh sáng, rõ ràng là mơ ước thèm muốn.

Đoạn Dịch nhíu mày, bởi vì anh muộn màng phát hiện, bản thân đã trở thành miếng bánh bị mơ ước.

Đoạn Dịch bên này phát ngốc, Minh Thiên bên kia đã tiến lên bế anh đi đến buồng tắm vòi sen.

"Này, em làm gì vậy?" Đoạn Dịch hỏi hắn.

"Em giúp anh. Em xem rồi, khoảng cách tiến vào trạm kiểm soát cuối cùng còn một khoảng thời gian. Em giúp anh tắm rửa. Sau đó em giúp anh bôi thuốc..."

Lời nói của Minh Thiên kết hợp cùng động tác bế Đoạn Dịch, đều làm anh cảm thấy quá mức ngại ngùng.

Anh nhảy phắt xuống khỏi người Minh Thiên, vội vàng giơ tay ngăn không cho hắn tiếp tục tới gần. "Không cần, tôi tự làm."

Khẽ nhíu mày, ánh mắt Minh Thiên nhìn phía Đoạn Dịch có thêm chút cẩn thận. "Anh Tiểu Dịch, anh giận ư?"

"Giận? Có gì đâu mà giận. Tôi..."

Đoạn Dịch nghĩ nghĩ, giơ tay đè bả vai Minh Thiên về phía trước, đẩy người "rầm" lên ván cửa, cắn răng nói: "Chuyện trên gường trước cứ như vậy đi, về sau bàn tiếp. Anh không cần em phục vụ. Bế tôi tắm cái gì chứ? Không cần. Ngại muốn chết. Lòng tôi... Tôi cảm thấy mình là người cưng chiều em. Em nhỏ hơn tôi nhiều như vậy, lớn lên..."

Mắt thấy vành tai Minh Thiên phiêm phiếm màu đỏ, Đoạn Dịch không biết mình sao lại thế này, rõ ràng chưa nói cái gì, thế mà mặt cũng đỏ theo.

Đoạn Dịch nói không nổi nữa.

Sau một lúc lâu, xây dựng đủ tâm lý, anh hắng giọng nói, mặc dù nghe dâm đến hoảng vẫn cố nói hết: "Chuyện trên giường không nói. Dù sao tôi vẫn là chồng em."

Nói xong lời này, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên sửng sốt tròn một phút. Một phút sau có vẻ đã hiểu ra, hắn thiết tha nhìn anh, mở miệng rành rọt nhưng giọng nhẹ bẫm nói một câu: "Dạ, chồng."

Đoạn Dịch: "....."

Mẹ nó, tại sao vẫn thấy ngại?!

Đoạn Dịch dùng cả hai tay cào tóc mình, xoay người đi tới vòi sen. "Tôi đi tắm."

Lúc này anh không ngại, cũng không muốn làm gì nhiều. Hồi học đại học trên phương bắc anh toàn tắm ở phòng tắm công cộng. Anh trực tiếp cởi áo, sau đó khom lưng cởi q.uần.

Xong việc anh phát hiện Minh Thiên chưa đi.

Quay đầu lại, thấy Minh Thiên đứng ở cửa nhìn chằm chằm mình.

Đoạn Dịch mởvòi sen, hơi nước làm mơ hồ tầm mắt. Thật ra anh không thấy ánh mắt Minh Thiên, nhưng chả hiểu sao trong đầu tự động tưởng tượng bản thân biến thành một cái bánh to trước mặt Minh Thiên.

Vì thế Đoạn Dịch nói: "Tiểu Thiên, em ra ngoài trước đi."

"Anh Tiểu Dịch..." Minh Thiên nói nửa câu, rồi im re.

Đoạn Dịch sửng sốt.

... Vừa rồi âm cuối... Có phải hơi run lên một chút?

Qua một hồi lâu, Minh Thiên mới nói tiếp. "Em biết rồi. Em ra ngoài đây."

Sau đó Đoạn Dịch thấy hắn xoay người, tay đặt lên ván cửa, người lại không động, như thể cả người cứng đơ.

Đoạn Dịch lập tức nói: "Aizz, Tiểu Thiên em..."

... Từ từ, em ấy lại bắt đầu biểu diễn trò tự kỷ phải không?!

Minh Thiên không động, cũng không trả lời.

Thấy thế, Đoạn Dịch vừa tự nhủ mình đừng mắc mưu, vừa cân nhắc lại một loạt hành động từ lúc tỉnh dậy tới giờ... Ừm, hình như từ nãy đến giờ mình vẫn luôn đẩy Tiểu Thiên ra xa, cự tuyệt Tiểu Thiên.

Cho nên lúc này rất có thể không phải em ấy giả bộ, là thương tâm thật?

Cha không thương mẹ không yêu còn bị anh ruột bắt cóc... Vất vả mãi mới có người yêu, cuối cùng cũng chân chính kết hợp với người yêu, thì bị người yêu liên tục đẩy ra, chắc là em ấy thất vọng lắm?

Em ấy... Sẽ cảm thấy mình không tốt?

Dù không nói mấy cái này, lui một vạn bước, đàn ông đều muốn mặt mũi.

Mình cư xử như thế này, liệu em ấy có hiểu lầm mình chê em ấy ở trên giường...

Chống tay lên tường, thầm than tâm tư bản thân hiếm khi tinh tế, Đoạn Dịch cách kính thủy tinh nhìn về phía Minh Thiên. "Gì nhỉ... Tiểu Thiên, ừm lại đây... Tắm cùng nhau đi. Giúp tôi chà lưng?"

.

Cùng Minh Thiên tắm, lại cùng rời phòng số 7, Đoạn Dịch tính đi thùng xe số 2 ăn cơm chiều, thuận tiện thăm cửa khẩu Minh Nguyệt.

Ít nhất làm rõ cụ thể khi nào bắt đầu phó bản, và "Trạm cuối Đoàn tàu" rốt cuộc có nghĩa là gì.

Đẩy cửa ra, mới vừa đi đến hành lang, Đoạn Dịch gặp Bành Trình cũng đi ra.

Thấy Đoạn Dịch và Minh Thiên, Bành Trình cười chào hỏi hai người. "Ha ha, hai người cũng ngủ trưa hả, nhìn dáng vẻ nghỉ ngơi tốt rồi ha! Tôi cũng thế! Cuối cùng cũng được ngủ một giấc đàng hoàng! Quá thoải mái quá thả lỏng!"

Đoạn Dịch đương nhiên không được ngủ cả buổi trưa, nhưng anh không thể nói ra, chỉ đành gật đầu bừa, sau đó tiếp tục đi.

Bành Trình tò mò nhìn anh. "Anh Đoạn bị sao thế? Tư thế đi đường..."

Đoạn Dịch vội ngắt lời hắn ta: "Nãy đi tắm bị té!"

Bành Trình nghiêm túc nhắc nhở: "À À, vậy anh nhớ chú ý! Chúng ta sắp đối mặt với mối nguy hiểm đáng sợ nhất Thi Hồ đó!"

Đoạn Dịch: "..."

không nhịn được quay đầu lườm Minh Thiên đi tụt phía sau mình. Đoạn Dịch ném cho hắn ánh mắt ẩn chứa cảnh cáo.

Ai ngờ Đoạn Dịch vừa quay đầu liền thấy đôi mắt thâm tình trìu mến của Minh Thiên.

Chớp mắt, Đoạn Dịch không nói chuyện, biểu tình không tự chủ được dịu xuống.

Lắc đầu, cuối cùng Đoạn Dịch chỉ dùng khuỷu tay đụng nhẹ vào bả vai Minh Thiên, rồi cùng hắn đi tới thùng xe số 2.

Cơm chiều, các người chơi lục tục đến đông đủ.

Đã trải qua gần ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, hiện tại tinh thần mọi người đều không tệ lắm, nói giỡn vài câu giảm bớt không khí khẩn trương, đồng thời tò mò không biết kế tiếp sẽ gặp cái gì.

Trong lúc này, Đoạn Dịch tìm Minh Nguyệt hỏi về vấn đề "Trạm cuối Đoàn tàu".

Minh nguyệt chỉ nói: "Chờ đến lúc xuống tàu sẽ biết. Mọi người vẫn nên tự hỏi nhiều vào."

Quay đầu lại xem các người chơi khác, Đoạn Dịch thấp giọng hỏi hắn ta: "Chúng tôi không tự hỏi sẽ không có tinh thần lực, đúng không?"

"Nghĩ đi, phải nghe tôi." Minh Nguyệt đứng đắn trả lời.

Khoảng 9 giờ tối, đoàn tàu dừng lại.

Thùng xe mở cửa, thông báo nhắc nhở người chơi xuống tàu.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn không ai động.

Minh Nguyệt đứng lên, dẫn đầu rời khỏi tàu. "Đây là biển, đương nhiên không thể dùng định nghĩa biển ở thế giới hiện thực giải thích. Mọi người cứ thoải mái đi xuống, không cần lo lắng sức nén và không khí thở. Đây là nơi sâu nhất trong giấc mơ Thi Hồ."

"Trước đó mọi người hỏi tôi "Trạm cuối đoàn tàu" rốt cuộc là cái gì. Tôi thật sự không thể trả lời, bởi vì tôi cũng không biết. Nơi sâu nhất trong giấc mơ Thi Hồ, cho dù là tôi cũng không thể phân tích ra chỉ bằng số liệu trò chơi ở ngoài trong khoảng thời gian ngắn, cho nên tôi phải tự mình đến đây cảm thụ."

Tuy nhiên đúng là tôi gia tốc tiến trình đoàn tàu, làm chúng ta lập tức đến điểm cuối, nhìn trộm bí mật đáy lòng Thi Hồ."

Đoạn Dịch hỏi hắn ta: "Đoàn tàu thu gom linh hồn tiêu trừ chấp niệm, rồi trả chúng về chỗ cũ. Đoàn tàu là loại tuần hoàn lặp lại không dừng, vì sao lại có điểm cuối?"

Minh Nguyệt nói: "Có lẽ là vì, Thi Hồ cho rằng đoàn tàu lúc này đã hoàn thành nhiệm vụ."

Nhiệm vụ đoàn tàu là tiêu trừ chấp niệm linh hồn.

Hiện tại nhiệm vụ hoàn thành, cho nên nó tới điểm cuối.

Nhưng nhiệm vụ hoàn thành là cái gì?

Đoạn Dịch còn muốn hỏi tiếp, nhưng Minh Nguyệt đã xuống đoàn tàu, gọi người không thấy bóng dáng đâu.

Thu hồi ánh mắt, Đoạn Dịch và Minh Thiên liếc nhau, hai người theo sát Minh Nnguyệt đi xuống.

Cửa đoàn tàu có một lớp lá chắn ngăn nước biển tràn vào, nhưng không ngăn cản người chơi rời đi.

Sau khi xuống xe, cảm giác cơ thể cực kỳ huyền diệu.

Bọn họ rõ ràng đang ở đáy biển, Đoạn Dịch có thể cảm giác được nước biển chảy qua người mình, cũng cảm giác được quanh thân có sức ép của nước.

Nhưng mắt miệng mũi lại không bị khó chịu, thậm chí có thể đi đường không hề trở ngại.

Ở chỗ này anh có thể tự do hô hấp, tự do hành tẩu. Anh không thấy rõ đáy biển có những gì, đơn thuần vì nơi này không có ánh sáng, mà ánh sáng tỏa ra từ cửa sổ đoàn tàu lại không đủ để nhìn quá xa.

Càng kỳ quái hơn là, Đoạn Dịch lấy ra đèn pin mình mang theo, phát hiện nó cũng không bị nước biển ảnh hưởng, vẫn có thể sử dụng, thậm chí có thể chiếu sáng.

Bọn họ đang ở đáy biển.

Tình huống như thế nào mà người ở đáy biển có thể tự do hô hấp, đồ điện tử cũng không sợ nước?

Chỉ có thể là ở trong mơ.

Nếu nói các phó bản trước đoàn tàu còn tận lực theo đuổi chân thật, thì riêng địa phương này hoàn toàn giống 3-1, 3-2 của đoàn tàu... Nó thông qua một số yếu tố phi logic nói cho người chơi biết người, mọi người thật sự đang ở trong giấc mơ.

Đèn pincũng không thể chiếu sáng xa trong nước, khoảng cách Đoạn Dịch có thể thấy rất có hạn.

Vì thế anh ngồi xổm xuống, dùng đèn pin xem xét tình trạng đáy biển.

Đáy biển có bùn, nhưng Đoạn Dịch cẩn thận tìm một lượt, không

thấy bất kỳ sò hến rong biển nào, càng đừng nói các loại cá.

Theo lý thuyết đáy biển rất đáng sợ, có rất nhiều sinh vật t.o lớn ngủ đông.

Đáy biển không ánh sáng, phần lớn mắt sinh vật nơi này bị thoái hóa, nhưng bản năng cầu sinh sẽ làm các giác quan khác của chúng nó nhạy bén hơn, rất khó đối phó. Trừ cái này ra, chúng nó có kích cỡ khác biệt so với sinh vật trên cạn, không ít sinh vật trông như quái vật truyền thuyết thần thoại.

Quái vật t.o lớn quái dị, thực vật đáy biển hỗn tạp kỳ lạ màu sắc quỷ dị, hơn nữa đặc tính cực hiếm với vô số truyền thuyết đáng sợ, vì đáy biển bịt kín một lớp khăn che mặt, không ai biết ở chỗ này sẽ gặp cái gì.

Nhưng khu vực đáy biển này đối với Đoạn Dịch mà nói, quá yên lặng.

Đáy biển có lớp bùn mỏng, nhìn qua cực kỳ sạch sẽ, không có cá đào bới, không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại, có chỉ có sự bình yên quá mức im lặng.

Mà sự yên lặng triệt để, đổi một từ hình dung khác, chính là tĩnh mịch.

Đáy biển tĩnh mịch, không có bất kỳ sinh mệnh nào.

Điều này làm Đoạn Dịch liên tưởng tới vũ trụ trống trải, hoặc là thời cổ xưa chưa xuất hiện dấu vết sự sống trên địa cầu... Lúc ấy quang cảnh biển sâu trên địa cầu có phải là thế này?

Đoạn Dịch một bên tra xét, một bên di chuyển xa đoàn tàu một khoảng.

Thình lình nghe thấy phía sau truyền đến động tĩnh, tưởng gặp quái vật gì đó, anh lập tức quay đầu lại. Sau đó anh phát hiện người tạo động tĩnh lại là Bành Trình.

Bành Trình xuống sau Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Lúc này không biết hắn ta đang làm gì mà cởi áo khoác, bắt đầu vén áo nhìn khắp cơ thể mình, lúc thì vẫy vẫy cánh tay, lúc thì ngoái đầu ngó sau lưng.

Không thu hoạch được gì, mắt thấy hắn ta sắp cởi q.uần, Đoạn Dịch đang muốn hỏi hắn ta có chỗ nào không thoải mái không, thì Minh Thiên đi đến che trước mặt anh, một tay ôm eo anh, một tay bịt kín hai mắt anh.

Kéo tay Minh Thiên ra, Đoạn Dịch nhìn hắn: "?"

Minh Thiên không nói gì, chỉ là một lần nữa giơ tay im lặng muốn giúp Đoạn Dịch che mắt. Đoạn Dịch quay đầu đi, thấy có một món quần áo bay qua trong nước, bọc đầu Bành Trìn lại.

Người ra tay là Khang Hàm Âm.

Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan hai người trước sau xuống tàu, vừa lúc chứng kiến hình ảnh Bành Trình giở trò lưu manh.

Khang Hàm Âm nhíu mày cầm áo khoác ném vào mặt hắn ta, hỏi: "Anh làm gì đấy?"

Lúc cô lên tiếng, Đoạn Dịch phát hiện các người chơi nói chuyện với nhau dưới nước cũng hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ là âm lượng so với bình thường nhỏ hơn một xíu, nhưng do chất lỏng dẫn âm ngược lại nghe rõ hơn.

Bành Trình chớp mắt hai cái, vội nói: "Hiểu lầm! Hiểu lầm! Tôi muốn kiểm tra trên người mình có mọc mang cá hay không thôi! Bằng không tôi hít thở dưới biển như thế nào?!"

Minh Thiên, Đoạn Dịch, Khang Hàm Âm, Ổ Quân Lan: "..."

Minh Nguyệt: "Xem đi, tôi nói người tên Bành Trình rất thú vị mà."

Những người khác tiếp tục: "....."

Bạch Tư Niên, Vân Hạo, Tra Tùng Phi ba người xuống xe, người

xuống cuối cùng là Dư Khâm.

Gật đầu với bọn họ, Đoạn Dịch hỏi Minh Nguyệt: "Tàu này không rời đi? Còn ba người trên tàu."

Đoạn Dịch nói Doãn Oánh Oánh, Phương Đông Vũ và Bạch Lập Huy bị nhốt trong tù.

Thấy Minh Nguyệt lắc đầu, Đoạn Dịch lại hỏi: "Nơi này tính là một phó bản mini mới. Nơi này vẫn luôn đen thui thế này à? Có NPC hoạt động không?"

"Thăm dò mới biết được." Minh Nguyệt nói tới đây, lấy ra thiết bị gõ vài cái, bên người hắn ta xuất hiện một cái bao to.

Minh Nguyệt ngồi xuống đáy biển, tiếp tục gõ thiết bị, không ngẩng đầu lên mà nói: "Trong túi có đèn pha chiếu sáng phù hợp dùng ở đáy biển. Mọi người cầm nó phân công nhau triển khai thăm dò đi."

Đoạn Dịch dẫn đầu tiến lên cầm một chiếc đèn, mở ra phát hiện quả nhiên sáng mạnh hơn đèn pin. Anh chiếu thử xung quanh, có thể thấy khoảng 10 mét.

Thấy thế, Đoạn Dịch dùng khuỷu tay chọc nhẹ Minh Thiên: "Chương trình hệ thống bọn họ dùng ngôn ngữ gì? Dạy cho tôi với, tôi cũng muốn biến ra đồ vật."

Minh Thiên cười cười, nắm lấy tay Đoạn Dịch. "Anh muốn gì nói với em, em biến ra cho anh là được."

Đoạn Dịch bật cười nhìn hắn, cảm giác được cái gì, nghiêng đầu liền thấy Minh Nguyệt khẽ nhíu mày nhìn hướng bọn họ.

Cơ mà Minh Nguyệt không tỏ ý kiến gì với trạng thái xà nẹo sến súa buồn nôn của hai người. Hắn ta tiếp tục ngồi, cũng một lần nữa nhìn thiết bị gõ gõ. "Mọi người thăm dò phó bản của mọi người, tạm thời coi như tôi không tồn tại."

Nghe vậy, Dư Khâm bật lại một câu. "Người ta còn không biết có

nên tin cậu hay không, sao có thể coi cậu không tồn tại?"

Minh Nguyệt cúi đầu xem thiết bị, không để ý đến ngài, nhưng động tác gõ rõ ràng dùng sức hơn một chút.

Dưới đáy biển, liếc mắt tò mò đánh giá Minh Nguyệt và Dư Khâm, Đoạn Dịch nhìn về phía các người chơi còn lại. "Đông nam tây bắc bốn hướng, chúng ta phân công thăm dò nào."

Các người chơi tất nhiên là đồng ý Đoạn Dịch, nhanh chóng phân công nhau.

Đoạn Dịch và Minh Thiên một tổ, Bành Trình và Bạch Tư Niên một tổ, Vân Hạo và Tra Tùng Phi một tổ, Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan một tổ, bốn tổ phụ trách bốn hướng đông nam tây bắc.

Ngoài ra bọn họ hẹn nhau, các tổ tự thăm dò, nhiều nhất không vượt qua trăm mét, 30 phút sau trở lại tập hợp tại chỗ, đến lúc đó căn cứ theo tình huống thực tế thảo luận kế hoạch kế tiếp.

Đi dọc theo phía đông tầm 10 phút, Đoạn Dịch nghe được một tiếng thét chói tai.

Thanh âm kia từ rất xa truyền đến, bởi vậy cực kỳ nhỏ bé, nhưng Đoạn Dịch vẫn nghe được.

So với không khí dẫn âm, nước biển có thể dẫn truyền thanh âm hoảng sợ rõ ràng hơn.

Xem ra có người chơi gặp chuyện.

Kéo tay Minh Thiên, Đoạn Dịch không chần chờ, lập tức chạy về phía phát ra tiếng hét hoảng sợ.

Đại khái tốn khoảng 10 phút, Đoạn Dịch và Minh Thiên thấy Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm.

Vừa rồi người hét chói tai đúng là hai người.

Hai cô không nhát gan, tới trò chơi cũng đã gặp qua đủ loại cảnh

tượng kinh khủng. Cái gì có thể dọa hai cô thành như vậy?

Xác nhận hai cô bình yên vô sự, Đoạn Dịch thấy Ổ Quân Lan nâng ngón tay chỉ một hướng.

Xoay người, Đoạn Dịch xách đèn pha chiếu sang hướng đó, một cảnh tượng quái dị quá mức lập tức hiện ra trước mặt.

... Vô số đầu người nhô lên từ mặt đất, những người này như hóa thành thực vật, trước mắt chỉ mọc ra cái đầu; lại như thể đã chết, toàn bộ cơ thể bị vùi vào bùn, chỉ lộ ra phần đầu và nửa cổ.

Thình lình thấy cảnh này, trán Đoạn Dịch cũng phải đổ mồ hôi.

Hít vào hơi, chờ bình phục hô hấp, đi tới phía trước vài bước, cẩn thận quan sát những cái đầu người mọc ra từ đất, Đoạn Dịch đoán tất cả đều đã chết.

Bọn họ đều có sắc mặt xám trắng, không có hơi thở.

Chắc là sau khi chết bọn họ bị chôn ở nơi này, riêng phần đầu bị chừa ra không chôn.

... Đây là nghĩa địa đáy biển?

Nước biển màu đen bị đèn pha chiếu sáng, ánh đèn theo dòng nước lung lay, vô số đầu người cũng lung lay.

Khó có thể tưởng tượng cơ thể bọc dưới bùn biến thành cái dạng gì, nhưng biểu cảm bọn họ đều bình tĩnh an tường không có ngoại lệ.

Bọn họ nhắm mắt, an tĩnh nằm i,, phảng phất như linh hồn cùng thân thể an giấc ngàn thu tại nơi sâu nhất biển rộng.

Bọn họ nhìn qua là an giấc ngàn thu. Nhưng người thấy cảnh tượng người thật sự khó mà bình tĩnh nổi.

Đáy biển không ánh sáng, không có nửa dấu hiệu sinh mệnh, chỉ có một bãi nghĩa địa quái dị không biết chôn bao nhiêu người, thật

sự nổi hết cả da gà.

Cẩn thận quan sát khu mộ, người bị chôn ở chỗ này không phải ai xa lạ.

Bọn họ đều là NPC từng ở trên đoàn tàu.

Tiểu Hoa, người phụ nữ trung niên, Đạt Quang, Tiểu Ngũ, Nicole...

Khu mộ quái dị có hình vuông, Đoạn Dịch căn cứ vào độ dài rộng, phát hiện nơi này chôn ít nhất vài ngàn người.

"Tình huống nào..."

Đoạn Dịch đang nói, phía sau anh, các người chơi còn lại từ hướng khác lục tục chạy lại đây.

Nhìn thấy nghĩa địa ngàn người, không ai không khiếp sợ.

Đặc biệt là Bành Trình, mặt trắng bệch, suýt nữa ngất xỉu.

Hắn ta mở miệng, túm lấy tay Đoạn Dịch định dò hỏi, Đoạn Dịch lại làm thủ thế im lặng, sau đó ngưng thần nín thở lắng nghe.

Đợi các người chơi im lặng hẳn, Đoạn Dịch cẩn thận lắng nghe, phát hiện cách đó không xa loáng thoáng truyền đến động tĩnh.

Đoạn Dịch xách đèn pha lập tức đi vài bước tới hướng truyền đến dị động. Bỗng nhiên anh nghĩ, nếu động tĩnh là NPC gây ra, rất có thể sẽ bị ánh đèn quá mạnh dọa chạy.

Vì tránh rút dây động rừng, Đoạn Dịch nhanh chóng tắt đèn pha, bật đèn pin, cùng Minh Thiên phối hợp ăn ý nhẹ bước chân, đi sâu vào trong khu nghĩa địa.

Chỉ chốc lát sau, bốn phương tám hướng đều là đầu người, còn toàn là đầu người mặt tái nhợt, biểu tình bình tĩnh đến quỷ dị.

Người như Đoạn Dịch cũng chỉ có thể thuyết phục mình đừng mình hai, mới có thể miễn cưỡng thoát khỏi cảm giác lông tơ dựng

ngược.

Đi khoảng 5 phút, bọn họ có phát hiện mới.

... Phía trước xuất hiện một cô gái mặc váy trắng.

Cô mặc chiếc váy trắng cực kỳ lớn, che khuất toàn bộ chân, đuôi váy còn bao trùm mảng lớn mặt đất.

Cô gái này không biết Đoạn Dịch và Minh Thiên tới gần, hoặc là không thèm để ý.

Cô cúi đầu tiếp tục làm động tác... Đào bùn.

Cô ta đào bùn làm cái gì?

Trong đầu Đoạn Dịch bỗng hiện lên một suy đoán đáng sợ.

... Đừng nói lại có thi thể mới cần chôn?

Suy đoán này vừa nảy ra, Đoạn Dịch liền thấy cô gái đứng lên.

Cái hố trước mặt đã được đào xong, cô vừa lòng gật đầu, sau đó xoay người mang một người, hoặc nói là một xác chết.

Kéo làn váy thật dài, cô kéo xác chết lắc lư đi tới, bỏ vào hố bùn vừa đào xong.

Sau đó cô bắt đầu lấp hố.

Tuy rằng ở đáy biển nhưng bùn đất nhìn qua rất khô ráo.

Đa số bùn đất rơi sượt qua vai thi thể, chậm rãi vùi bàn chân, cẳng chân, đùi, rồi bụng. Có một chút bùn văng vào tóc cô, làm dơ mặt cô.

Giơ đèn pin lên, khoảnh khắc thấy rõ mặt người chết, Đoạn Dịch hít ngược một hơi.

... Là Hứa Nhược Phàm.

.

Bên kia. Trong phòng tù đoàn tàu.

Cảnh đẹp hoàng hôn chìm vào biển ngoài cửa sổ chợt chuyển thành màu đen, Phương Đông Vũ nhìn ra gì đó. Cô nói với Doãn Oánh Oánh: "Chúng ta đi xuống biển? Đoàn tàu chìm xuống biển... Hiện tại đã dừng lại, chắc chắn người chơi đã xuống tàu. Bọn họ sẽ thăm dò phó bản đáy biển. Chúng ta... Chúng ta rất có thể vì ở lại đoàn tàu mà gặp xui xẻo."

Cầm chìa khóa trong tay, Phương Đông Vũ thử thăm dò: "Chúng ta đi ra ngoài xem sao? Dù sao hiện tại đã không còn Ma Sói, người thiết kế trò chơi cũng có mặt. Hiện tại chúng ta hành động không còn chịu giới hạn quy tắc trò chơi. Bây giờ đã thay đổi!"

"Dù sao chị cũng thừa chìa khóa, chị cho em một cái nhé?"

Doãn Oánh Oánh không nói chuyện.

Phương Đông Vũ tự hỏi làm sao để cô bé chịu nhận chìa khóa đi ra ngoài.

Theo Phương Đông Vũ, lúc trước cô và số 8 gặp được Thi Hồ thuần túy là ngẫu nhiên.

Thông qua phân tích logic cốt truyện và cách Thi Hồ biểu hiện, cô nhìn ra Thi Hồ không phải NPC phó bản. Ông ta cho cô chìa khóa cũng chỉ do tiện tay hành thiện, hoặc tùy hứng làm.

Nhưng không biết ông ta là ai, Phương Đông Vũ không dám tin.

Vừa lúc cô biết số 8 rất muốn /iết chết mình, báo thù cho anh em của hắn ta. Để giết cô, hắn ta sẽ không tiếc hợp tác cùng người sói đẩy bản thân vào tù, vì hắn ta có chìa khóa.

Phương Đông Vũ không cản trở kế hoạch của hắn ta, chờ xem hắn ta có thể thật sự dùng chìa khóa rời khỏi tù, và sử dụng chìa khóa có dẫn tới hậu quả kinh khủng gì không.

Đáng tiếc, còn chưa chờ đến lúc số 8 dùng chìa khóa, hắn ta đã chết ở phó bản trước.

Nghĩ đến đây, cắn môi, Phương Đông Vũ có hơi gấp.

Theo cô đoán, lao tù có nguy hiểm ẩn, cho nên cô nóng lòng muốn rời khỏi tù. Nhưng cô ta sợ chìa khóa sẽ mang đến kết quả không tốt. Bởi vậy cô muốn dụ Doãn Oánh Oánh sử dụng chìa khóa trước.

- --

Chương 185

Đoàn tàu chìm vào biển, ngoài cửa sổ chỉ còn một màu đen, các đồng đội đều rời khỏi đoàn tàu, có lẽ một đi không trở lại...

Đối mặt với tình huống như vậy, Doãn Oánh Oánh có sợ hãi.

Bởi vậy, khi lần đầu Phương Đông Vũ đưa ra đề nghị dùng chìa khóa mở cửa, Doãn Oánh Oánh không phải là không nghe lọt tai lời cô. Cô bé tự hỏi lại về đề nghị này.

Tự hỏi một hồi lâu, Doãn Oánh Oánh hỏi Phương Đông Vũ: "Vụ chìa khóa là thế nào? Tôi không tin nổi chị. Trước khi gặp chị, tôi từng nghe đồng đội nhắc đến tên chị. Anh ấy nhắc nhở chúng tôi phải cẩn thận chị."

Phương Đông Vũ không trực tiếp trả lời Doãn Oánh Oánh, mà là ngoài dự đoán hỏi một câu: "Em thấy chị có đẹp không?"

Không hiểu vì sao Phương Đông Vũ hỏi câu đấy, Doãn Oánh Oánh nhíu mày.

Phương Đông Vũ cười tự giễu, khuôn mặt bình tĩnh gật đầu: "Ừ, chị biết chị khó coi."

Nghe một cô gái nói mình như vậy, Doãn Oánh Oánh có hơi ngại.

Mang theo chút đồng cảm như bản thân cũng bị, cô bé nói: "Đừng nói như vậy. Mỗi một cô gái đều đẹp. Ít nhất... Ít nhất chúng ta không xấu. Trang điểm là có thể... Chỉ có thể nói chúng ta không phải tiên trên trời. Con người thì luôn có thiếu sót. Chúng ta đẹp bình thường! Tự tin lên nào."

"Ừ... Tóm lại, ít nhất chị không phải gái đẹp theo nghĩa truyền thống. Nhìn chị nhỏ gầy vậy thôi, thật ra chị đã 23 tuổi, thường xuyên bị người khác coi học sinh cấp ba chưa phá/t dục..." bĩu môi, Phương Đông Vũ nói tiếp, "Cho nên chị không ngờ, tới trò chơi này, thế mà mình gặp được một người đàn ông thật lòng

thích mình."

Doãn Oánh Oánh không nói, chỉ im lặng nghe chuyện xưa.

Phương Đông Vũ nói: "Sau khi tới trò chơi này, cơ duyên xảo hợp, cùng ba người nam lập thành một nhóm. Tình cảm ba người rất tốt, trong đó có một người mập mạp, một người gầy đeo mắt kính, hai người đều nghe lời người nam thứ ba. Người nam thứ ba là anh trai mập mạp, cũng là đội trưởng của nhóm bọn họ, tên là Tề Thính."

"Quan hệ bốn người bọn chị vốn dĩ không tệ lắm. Đặc biệt là từ khi Tề Thính thổ lộ với chị, chị và anh ấy xem như ở bên nhau. Chị khó coi, vóc dáng không cao, lại nhỏ yếu, vẫn luôn rất tự ti. Chính Tề Thính đã giúp chị thành lập tự tin. Anh ấy làm chị cảm thấy... Chị là cô gái đẹp nhất thế giới."

Thở dài một hơi, Phương Đông Vũ tiếp tục nói: "Có một lần, bốn bọn chị bị nhốt. Chị bất cẩn kích hoạt nguy hiểm tử vong, nhưng người chết lại là Tề Thính. Tề Thính có một đạo cụ tên là "xả thân". Anh ấy dùng đạo cụ đó, chết thay chị. Về sau... chị bị mập mạp và mắt kính hận."

"Ba người bọn họ cùng lớn lên từ nhỏ, cực kỳ thân thiết. Ngày xảy ra sự việc ngoài ý muốn, ba bọn họ cùng ngồi trên chiếc xe chạy lên cầu lớn Trường Giang. Tề Thính là người thông minh lợi hại nhất, ai cũng không ngờ anh ấy sẽ chết trước. Mập mạp cố chấp cho rằng là chị giết Tề Thính, nói chị câu dẫn anh ấy, hại chết anh ấy. Tóm lại anh ta tận hết sức lực muốn giết chị, muốn báo thù cho anh mình. Sau lại..."

Trong mắt xuất hiện chút nước mắt, giơ tay lau sạch, Phương Đông Vũ nói tiếp: "Về sau ba người bọn chị đụng nhau trên đường thăm dò, rồi vô tình gặp được người tên Thi Hồ. Anh ta... thời điểm anh ta xuất hiện, bọn chị đều cảm thấy mình gặp thần tiên. Ánh mắt anh ta ẩn chứa từ bi và vị tha, làm người ta không tự chủ được muốn quỳ xuống bái lại, khóc lóc với người."

"Anh ta nói anh ta biết bọn chị đều hoài niệm một người. Thậm chí anh ta dùng phép thuật xây dựng ảo ảnh, cho ba bọn chị tiến vào

ảo ảnh, nhìn thấy Tề Thính sống lại, về bên bọn chị..."

"Mập mạp gặp lại người anh Tề Thính, gào khóc thảm thiết trong ảo ảnh. Anh ta quay về thời còn nhỏ, nhớ lại tất cả những ký ức về Tề Thính. Cũng vì nguyên nhân này, anh ta tin tưởng Thi Hồ không nghi ngờ. Anh ta cho rằng chìa khóa Thi Hồ cho mình có thể giúp mọi người rời đi."

Cầm hai chìa khóa trong tay, Phương Đông Vũ nói: "Thi Hồ đối với bọn chị có duyên tương phùng. Là người thiết kế trò chơi, trước nay anh ta chưa từng nghĩ tới việc thiết lập nhà tù. Anh ta chỉ muốn người ta trải nghiệm phó bản, trải nghiệm câu chuyện anh ta từng trải qua. Anh ta không muốn ai bị nhốt. Cho nên anh ta cho bọn chị chìa khóa, để bọn chị đi ra ngoài xem cốt truyện."

"Anh ta cho ba chiếc chìa khóa. Tôi, mập mạp, mắt kính, ba người mỗi người một cái."

"Ba bọn chị đã trải qua mấy phó bản... Mỗi một phó bản, bọn họ đều muốn giế/t chết chị. Chị hao hết trăm cay ngàn đắng mới có thể sống đến bây giờ."

Phương Đông Vũ cười khổ nói: "Sau đó nữa, ba bọn chị gặp Đoạn Dịch. Đó là phó bản《 Tân Nương Lâu Lan 》, chị là số 4, bọn họ là số 8 và số 9. Bọn họ vẫn như cũ muốn chị chết, nhưng không ngờ hại người hại mình, song song chết ở phó bản đó."

"Trước khi họ chết, chị tìm cơ hội trộm được chìa khóa của số 9 mắt kính. Cho nên chị có hai chìa khóa mở cửa nhà tù. Cũng khéo..."

Phương Đông Vũ nhìn về phía Doãn Oánh Oánh, "Chị đoán một chiếc chìa khóa chỉ có thể do một người sử dụng. Sau khi chị mở cửa, có khả năng cửa sẽ tự động đóng lại, hai ta không thể đồng thời ra cửa. Cho nên chị sẽ thử trước xem sao. Nếu chị có thể sử dụng chìa khóa rời khỏi nhà tù, em có thể dùng chìa khác rời đi."

Đứng lên, cầm chìa khóa đi thẳng tới cửa, Phương Đông Vũ giơ tay, cắm chìa khóa vào ổ khóa. Sau đó cô bật cười. "Thật ra chị nói nhiều như vậy để làm gì? Nói nhiều cỡ nào em vẫn nghi ngờ chị.

Thấy chị trực tiếp cầm chìa khóa đi ra ngoài, em mới có thể tin tôi. Nói nhiều không bằng làm nhiều."

Nói xong lời này, làm động tác sắp mở khóa, Phương Đông Vũ đột ngột bị đau bụng, ngồi bệt xuống đất.

"Chị bị sao vậy?" Doãn Oánh Oánh đi qua, muốn đỡ cô dậy.

"Không sao. Tự dưng bụng đau thắt." Phương Đông Vũ bám cánh tay Doãn Oánh Oánh đứng lên, sắc mặt trắng bợt, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Cô đứng lên, giơ tay nắm chìa khóa, nhưng chìa khóa vừa vào tay mất sức đánh rơi, giống như đau đến mức không còn sức, đến chìa khóa cũng cầm không được.

Doãn Oánh Oánh không khỏi hỏi: "Trò chơi này có thể lưu giữ số liệu chúng ta, cũng khiến cơ thể chúng ta tiệm cận chân thật. Chẳng lẽ chị đến tháng..."

Phương Đông Vũ tái mặt xoay người. "Có thể. Từ khi vào trò chơi này ngày đêm lộn xộn, không tính thời gian. Đây là phòng tù nữ, chắc là có băng vệ sinh. Để chị tìm thử. Không sao đâu. Không vội, em cứ ra ngoài trước đi."

Doãn Oánh Oánh thấy thế, giơ tay cầm chìa khóa.

Cô bé không nghi ngờ lời Phương Đông Vũ, cảm thấy cơn đau đớn không giống Phương Đông Vũ có thể giả vờ được... Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán cô, hơn nữa trán nổi gân xanh, chỉ có bị đau đớn cực kỳ mới có thể dẫn tới kết quả này.

Nhìn chìa khóa thế mà có thể chuyển động, Doãn Oánh Oánh không nghi ngờ càng thêm tin tưởng chìa khóa thật sự có thể mở được cửa tù.

"Két" một tiếng, cửa tù mở ra, Doãn Oánh Oánh dừng một chút, phát hiện không có thông báo nhắc nhở vi phạm quy định, vì thế to gan yên tâm đi ra ngoài.

"Tốt quá! Thật sự có thể đi ra ngoài!" Đi ra hành lang Doãn Oánh Oánh vỗ tay ăn mừng, quay người lại phát hiện cửa đang tự động đóng lại.

Cô bé giơ tay thử ngăn cửa, nhưng cánh cửa đóng không có xu thế ngừng. Vì tránh bị kẹp tay, Doãn Oánh Oánh đành vội thu tay.

Doãn Oánh Oánh giương giọng hỏi vọng vào trong: "Này, Phương Đông Vũ, chị không sao chứ?"

"Không sao. Để tôi đổi quần. Em thăm dò tình huống bên ngoài trước đi. Chị còn một chiếc chìa khóa. Lát nữa chị đi tìm em."

Phương Đông Vũ nói xong câu đó, cửa tù khép lại.

Nghĩ đến việc cô chìa khóa, Doãn Oánh Oánh không lo lắng nhiều, ngược lại bắt đầu do dự nên lập tức đi xuống tàu, hay là chuẩn bị vài thứ cái đã. Dù sao hiện tại cô bé không biết các đồng đội khác đi đâu mất.

Trong lúc do dự, vô ý thức đi lòng vòng, cô bé thấy cửa tù nam.

Cũng vào lúc này cô bé phát hiện ngoài cửa tù này có ổ khóa.

Chìa khóa của mình có thể mở cửa phòng tù nữ, liệu có thể sử dụng nhiều lần, hơn nữa có thể mở cánh cửa này?

Bên trong có người không?

Mình có nên thuận tiện cứu người không?

Đa số người chơi đều đã quyết định hợp tác, chỉ có Bạch Lập Huy và Hứa Nhược Phàm không giao thiết bị. Cho nên nếu bên trong có người bị nhốt, chắc chắn không phải hai người Hứa Bạch, đáng cứu.

Nghĩ vậy, Doãn Oánh Oánh cầm chìa khóa thử.

"Két" một tiếng, cửa được mở ra.

Cửa mở rồi, Doãn Oánh Oánh thò đầu vào trong tìm tòi, vừa khéo đụng phải Bạch Lập Huy ngái ngủ ngồi trên giường. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.

Doãn Oánh Oánh không ngờ người mình cứu lại là Bạch Lập Huy không tham gia hợp tác.

Bạch Lập Huy trăm triệu không ngờ có người có thể mở cửa tù.

Bạch Lập Huy lập tức nhảy dựng khỏi giường.

Nhưng phát hiện mình không mặc quần, hắn lại lập tức kéo chăn che chân mình lại.

Thấy thế, Doãn Oánh Oánh nhanh lẹ giơ tay che hai mắt. Qua một lúc lâu, cô bé nghe thấy âm thanh sột soạt mặc quần, sau đó là tiếng bước chân chạy tới gần.

Cuối cùng tiếng bước chân ngừng trước mặt mình, Doãn Oánh Oánh nghe thấy Bạch Lập Huy nói: "Ngại quá, tôi mặc quần áo xong rồi! Xin hỏi... Xin hỏi có chuyện gì xảy đang ra? Phàm... Đâu rồi? Em có thấy cô ấy không?"

Tâm trạng của Doãn Oánh Oánh đối với Hứa Nhược Phàm cực kỳ phức tạp.

Cô bé buông tay, nhìn Bạch Lập Huy lắc đầu. Cô bé ngẫm nghĩ, thật ra bản chất Bạch Lập Huy không xấu, đang nghĩ ngợi có nên thương lượng tính toán với hắn ta hay không, bỗng nghe thấy động tĩnh phát ra từ thùng xe số 2.

Cùng Bạch Lập Huy liếc nhau, Doãn Oánh Oánh cùng hắn ta đi tới thùng xe số 2, phát hiện là Bành Trình.

Bành Trình mồ hôi đầy đầu chạy vào thùng số 2, nhào tới quầy đồ ăn và tủ đông, há mồm to cắn bánh mì mỡ vàng, uống ừng ực chai nước, tìm cái ghế ngồi xuống, rồi thở dài một hơi.

Nhưng ngụm khí này không thể thở ra hết. Hắn ta trừng mắt, phát hiện Doãn Oánh Oánh và Bạch Lập Huy vốn nên ở trong tù đang đi

tới gần, vì thế kinh ngạc đến mức hít ngược ngụm khí, nấc cụt.

"Anh Bành, anh chảy mồ hôi nhiều quá, làm sao vậy?" Doãn Oánh Oánh hỏi.

"Chậc, tôi về uống miếng nước, tiện thể ăn đồ ngọt trấn an tâm hồn bị tổn thương. Tôi sợ quá, ăn chút đồ ngọt mới khá hơn. Hai người biết gì không..." Bành Trình nói tới đây thì khựng lại, có chút muốn nói lại thôi nhìn về phía Bạch Lập Huy.

Bạch Lập Huy nhận ra không ổn, lập tức tiến lên một bước. "Chuyện, chuyện gì? Đừng nói là Hứa Nhược Phàm xảy ra chuyện? Cho tôi hỏi, vì sao mọi người vẫn ở lại chỗ này? Không phải có cơ hội trở về rồi sao? Mọi người... đã qua cửa rồi mà?"

Nghe vậy, Bành Trình than thở mấy hơi, uống thêm một ngụm nước, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Bạch Lập Huy. "Người anh em à, tôi nói chứ anh bị phụ nữ hố rồi. Lẽ ra anh nên theo chúng tôi, một hai phải vì Hứa Nhược Phàm..."

"Rốt cuộc cô ấy bị làm sao?" Bạch Lập Huy gấp gáp, ngắt lời Bành Trình.

Bành Trình lần nữa thở dài.

Thấy hắn ta như vậy, Doãn Oánh Oánh cũng hơi nóng nảy. Cô bé thất vọng về Hứa Nhược Phàm, cũng chưa từng nghĩ cô ta sẽ xảy ra chuyện.

Vì thế Doãn Oánh Oánh cũng truy hỏi: "Anh Bành, anh nói thẳng đi!"

Bành Trình gãi đầu, nói: "Cô ấy, cô ấy chết rồi."

Bạch Lập Huy nghe vậy, lảo đảo suýt không đứng được.

Bành Trình tay mắt lanh lẹ đỡ lấy hắn ta, sau đó phát hiện sắc mặt Doãn Oánh Oánh cũng trắng bệch, bám vào ghế dựa mới miễn cưỡng không ngã.

Không muốn chậm trễ thời gian, Bạch Lập Huy ép buộc mình giữ tỉnh táo, nắm cánh tay Bành Trình: "Cô ấy ở đâu? Tôi không tin! Tôi không tin! Nói cho tôi cô ấy ở đâu? Tôi phải tự mình đi xem!"

Bành Trình giơ ngón tay chỉ một hướng, còn chưa kịp nói "Tôi dẫn hai người qua đó", Bạch Lập Huy đã lấy tốc độ cực nhanh chạy xuống xe.

"Ấy, anh cẩn thận! Biển đen thui, anh tìm được vị trí không?!" Bành Trình mới vừa dặn dò một câu, lại thấy Doãn Oánh Oánh cũng nhảy xuống đoàn tàu, chạy về hướng đó.

Mắt thấy hai người một trước một sau biến mất trong biển đen, Bành Trình liên tục thở dài, sau đó cầm mấy chai nước khoáng, lấy thêm ít món ngọt, cũng đi xuống đoàn tàu, đi vòng vèo về phía nghĩa địa quái dị.

Bên kia, trong phòng tù nữ.

Phương Đông Vũ đang vết thương trên bụng mình.

Vừa rồi để diễn cho thật, bảo đảm mỗi một cái lỗ chân lông, mỗi một đường gân xanh và mồ hôi đều do đau thật, cô đã lén dùng dao cứa bụng mình.

Quả nhiên, Doãn Oánh Oánh không nghi ngờ, lập tức nhận chìa khóa đi ra ngoài.

Chậm rãi băng bó miệng vết thương, Phương Đông Vũ tính toán trong đầu... Hiện tại đã được một khoảng thời gian sau khi Doãn Oánh Oánh rời đi. Ít nhất mình có thể đảm bảo, người chơi dùng chìa khóa rời khỏi tù sẽ không chết vì vi phạm quy định.

Nhưng trừ cái này ra, liệu chìa khóa có ẩn giấu bẫy tử vong nào khác không?

Ví dụ một thời gian dài sau đó, Doãn Oánh Oánh sẽ xảy ra chuyện?

Nhưng Phương Đông Vũ suy nghĩ lại, xác suất phát sinh khả năng này rất nhỏ.

... Người tên Thi Hồ cực kỳ mạnh, ông ta thấy được tương lai và quá khứ, bày ra trước mặt mình năng lượng cực lớn. Nếu ông ta muốn một người chơi yếu ớt đi tìm chết, hà tất thiết kế bẫy làm gì? Trực tiếp động thủ cho nhanh.

Ngoài ra, hình như ông ta cũng không cần mượn chìa khóa kiểm tra làm gì cả.

Bởi vì theo lời ông ta, nhà tù trò chơi không thuộc ông ta thiết kế.

Ông ta chỉ thiết kế phó bản về chuyện bản thân. Còn lại đều do người sau bổ sung.

Ông ta cho họ chìa khóa, chỉ vì muốn họ đi ra ngoài xem chuyện xưa của mình.

Sau nhiều lần suy xét, Phương Đông Vũ chưa thể quyết định nên rời khỏi tù nha không, nhưng cô quyết định lấy chìa khóa còn lại cắ.m vào ổ khóa trước.

Miệng vết thương vẫn rất đau, cho nên Phương Đông Vũ bước tới gần cửa rất chậm.

Vất vả mãi mới tới cửa, vừa đau đến nhíu mày, vừa giơ tay cầm chìa khóa, giơ chìa khóa nhắm vào ổ khóa, cô dùng sức cắm chìa khóa vô.

Ngay lúc này, cô phát hiện mình không thể cắm chìa khóa vào ổ.

Phương Đông Vũ luống cuống, dùng sức vỗ cửa.

Để ngăn người chơi trong và ngoài tù giao lưu với nhau, hiệu quả cách âm của phòng tù quá tốt, cô gõ cửa cỡ nào thanh âm cũng không thể truyền ra.

Động tác đẩy cửa của cô cũng như kiến càng cắn cây, cánh cửa không mảy may nhúc nhích.

Vì thế Phương Đông Vũ chỉ có thể tiếp tục đặt tinh lực đặt ở chìa

khóa.

Cô nhặt chìa khóa lên nhìn, sau đó đổi chiều cắm lại.

Nhét vào không lọt, rút về nhìn chìa khóa, rồi lại cắ.m vào lần nữa.

Lặp đi lặp lại rất nhiều lần, cô dần mất kiên trì.

Bụng đau đớn và cơn tuyệt vọng trào dâng trong lòng khiến cô ngã ngồi trên mặt đất.

Ngơ ngẩn nhìn chằm chằm cửa tù hồi lâu, Phương Đông Vũ nâng bàn tay, mở lòng bàn tay, quan sát kỹ màu sắc chìa khóa.

Lúc này cô phát hiện bất thường.

... Cô thấy bàn tay mình dính màu vàng lấp lánh từ chìa khóa.

Chớp mắt, ngẩn ra ba giây, Phương Đông Vũ chợt hiểu vì sao.

Một giọt nước mắt không có dấu hiệu rơi xuống. Cô bật cười.

Bản thân cô không biết mình cười hối hận, hay là tự giễu.

Giờ Phương Đông Vũ mới hiểu vì sao: Chìa khóa cô trộm từ số 9 nam gầy đeo kính là đồ giả.

Ở mộ thất phó bản Tân Nương Lâu Lan, khi cô bò ra lối đi hẹp thì bị số 9 liều mạng ngăn cản. Số 8 và số 9 liên thủ muốn chôn sống cô.

Lúc ấy cô nhân cơ hội trộm chìa khóa trên người số 9, nào ngờ lại là đồ giả.

Số 9 số 9 liều mạng muốn giết cô, chắc chắn cũng đề phòng cô ăn trộm chìa khóa. Cho nên bọn họ phỏng chế chìa khóa, đặt ở chỗ dễ bị trộm.

Sớm nên nghĩ đến.

Mình sớm nên nghĩ đến. Bọn họ luôn luôn đề phòng mình.

Tại sao mình lại quên mất?

Nhắm mắt lại, Phương Đông Vũ cảm thán một câu, đồng thời nhận ra dù mình ăn trộm chìa khóa giả lẽ ra sẽ chẳng bị ảnh hưởng. Dù sao cô cũng có chìa khóa thật.

Vừa rồi cô lấy bừa một trong hai chìa khóa, vừa khéo cầm trúng chìa khóa thật, cũng suýt mở cửa phòng tù.

Và chính cô đã đưa chìa khóa thật cho Doãn Oánh Oánh.

Doãn Oánh Oánh đã thành công rời đi.

Bản thân cô lại bị nhốt.

Phương Đông Vũ không ra được, vì tự tay cô đã ném chìa khóa thật ra ngoài.

Cô tính kế đủ người, cuối cùng tự hại chính mình.

Chương 186

Đáy biển.

Hàng ngàn NPC từng sinh động ở đủ loại phó bản đều đã chết. Tất cả bọn họ bị chôn dưới bùn, thống nhất lộ ra một cái đầu ở bên ngoài, hình thành một khu nghĩa địa quỷ dị đến cực điểm.

Các người chơi xuyên qua bãi nghĩa địa, tay cầm đèn pin lắc lư như ma trơi màu trắng, chiếu sáng mặt thi thể vốn trắng bệch càng thêm phần lạnh lẽo.

Căn cứ vào phát hiện của Đoạn Dịch và Minh Thiên, các người chơi lục tục đi vào. Thời điểm nhìn thấy Hứa Nhược Phàm, cơ bản đều ngừng thở.

Trong đó Khang Hàm Âm và Ổ Quân Lan đều trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Bởi vì trước phó bản《 mê cung 》, quan hệ của hai người cùng Hứa Nhược Phàm không tệ lắm.

Quay đầu nhìn các người chơi lục tục đến, Đoạn Dịch thở dài, lại nhìn hướng trước mặt.

Lúc các người chơi đến gần, cô gái mặc váy trắng giương mắt đánh giá mọi người một chút, rồi cúi đầu tiếp tục động tác lấp hố.

Bởi vậy, Đoạn Dịch biết cô ấy không phải không có phát hiện mọi người, chỉ là không để ý tới mà thôi.

Cô gái hãy còn làm việc của mình, Đoạn Dịch không hé răng.

Qua một hồi lâu, cô gái chậm rì rì lấp hố xong, yên lặng quay người, nhanh nhẹn đi phía trước vài bước, một lúc sau xách một ấm nước nhỏ trở về. Đi đến trước mặt Hứa Nhược Phàm bị chôn, cô nghiêng ấm nước, trực tiếp tưới lên đầu Hứa Nhược Phàm.

Nhìn tình cảnh này, tim Đoạn Dịch rơi lộp bộp.

Chôn vùi một thứ xuống đất, rồi tưới nước trên nó. Đang làm gì vậy? Đang tưới hoa thật hả!

Ai đời lại tưới hoa lên xác chết?

Để làm gì? Gieo một người, năm sau thu hoạch một đống người?

Nếu là loại người lợi hại như Đạt Quang thì thế nào?

Đoạn Dịch đang cân nhắc nghĩa địa đáy biển rốt cuộc là chuyện như thế nào, đột nhiên có một bóng người vọt lại đây. Chỉ thấy hắn ta chạy thẳng về phía cô gái váy trắng, đẩy cô gái ra, sau đó quỳ gối trước mặt Hứa Nhược Phàm.

Người này là Bạch Lập Huy.

Doãn Oánh Oánh chạy theo sau hắn ta.

Thấy Hứa Nhược Phàm bị chôn, Doãn Oánh Oánh nhíu mày thật sâu, nước mắt lấy tốc độ có thể thấy được rơi xuống. Cô bé thở dài một tiếng, nghiêng đầu che mặt.

Ổ Quân Lan chạy tới nắm tay cô bé, kéo cô bé đến nơi đa số người chơi đang đứng, miễn cho cô bé đứng gần quá lọt vào tầm ngắm của NPC mặc váy trắng.

Cứ như vậy, đám Đoạn Dịch đứng cách Hứa Nhược Phàm một khoảng nhất định.

Chỉ có Bạch Lập Huy canh giữ bên xác chết, ôm chặt đầu cô.

Một lúc sau hắn ta nhớ tới cái gì, vọt dậy từ mặt đất, nhào tới bóp cổ cô gái váy trắng.

Nhìn thấy động tác Bạch Lập Huy, Đoạn Dịch thầm nghĩ: cũng coi như là yêu quá hóa rồ.

Ấn tượng đầu tiên của Đoạn Dịch đối với Bạch Lập Huy là con người lấm la lấm lét. Lúc nào hắn ta cũng cong lưng, còn thích vừa đi vừa híp mắt xoa tay, như thể luôn tính kế gì đó.

Nhưng rất mau Đoạn Dịch thầm xin lỗi ở trong lòng. Anh cảm giác được Bạch Lập Huy là người hiền lành, tính tình cực tốt, ở cùng ai cũng vui vẻ được. Đoạn Dịch chưa từng thấy hắn ta nổi giận.

Cũng bởi vậy, biểu hiện hiện tại của hắn ta thực sự làm anh kinh ngạc.

Hắn ta nổi điên nhào tới NPC, hai mắt đỏ quạch, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

"Mày giết cô ấy?! Tại sao mày giết cô ấy!!!" Bạch Lập Huy hét to phẫn nộ như dã thú.

Đối mặt với đôi mắt đỏ đậm ngập phẫn nộ, cô gái lại tỏ vẻ dịu dàng, từ bi, thậm chí trong mắt còn lộ ra một ít thương hại.

"Giết?" Cô gái váy trắng nghiêng đầu, tò mò nhìn Bạch Lập Huy, nhẹ nhàng đẩy tay hắn ta ra, "Tôi không giết cô ấy. Tôi đang gieo giống. Anh không thấy tôi tưới nước cho cô ấy à?"

"Cái gì cơ." Đoạn Dịch thấp giọng, "Trồng dưa hái dưa, trồng người hái người?"

Ở bên cạnh, Minh Thiên nắm chặt tay anh. "Không gian ý thức này rất kỳ lạ. Chúng ta cẩn thận."

Đoạn Dịch thầm nói, đúng thật là kỳ lạ.

Tuy nhiên có 3-1 và 3-2 trải đệm trước, ở trình độ nào đó, anh có thể lý giải tình huống trước mặt.

Trong không gian ý thức này, có một cô gái váy trắng chôn vô số người xuống đất. Trong mắt cô ấy, chuyện này chắc chắn không phát sinh ở đáy biển, nếu không cô ấy không cần dùng ấm nước làm động tác "Tưới nước".

Chưa kể những người xung quanh, tất cả đều NPC phó bản trò chơi. Bọn họ sống ở trong trí nhớ ai?

Chỉ có thể là Thi Hồ.

Cho nên hành vi chôn thi thể, tưới hoa, tuy là cô gái váy trắng làm, nhưng có thể là Thi Hồ tưởng tượng ra.

Tất cả xác chết ở đáy biển này đều là NPC, hoặc nói là con người và linh hồn Thi Hồ từng tiếp xúc.

Suy ra rất có thể, đáy biển này chính là không gian ý thức của Thi Hồ.

Vì sao Thi Hồ muốn mọi người táng thân ở đáy biển?

Vì sao Minh Nguyệt muốn mọi người tới không gian ý thức Thi Hồ?

Mà trừ NPC, hình như có một bộ phận người chơi bị chôn ở nơi này, ví như Hứa Nhược Phàm. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Đoạn Dịch đang nghi hoặc thì nghe thấy Bạch Lập Huy nghẹn ngào chất vấn: "Cô ấy là người! Cô ấy không phải thực vật! Tại sao mày tưới nước cô ấy! Cô ấy vốn dĩ có thể rời đi... Vì sao... Vì cái gì... Mày trả cô ấy về cho tao?!"

Nghe vậy, cô gái váy trắng ngộ ra, nhìn Bạch Lập Huy gật đầu: "Ồ. Tôi đã hiểu. Anh thích cô ấy, để ý cô ấy. Cho rằng cô ấy đã chết. Nhưng mà... Tử vong vốn là điểm cuối, cũng là nơi bắt đầu."

"Mày nói cái gì?" Bạch Lập Huy như đấm vào cục bông, không thể phát tiết phẫn nộ và đau thương ngập đầu. Hắn ta không thể câu thông với NPC trước mặt, NPC này quá bình tĩnh, thậm chí có vài câu hắn ta nghe không hiểu.

Hai cánh tay vô lực chậm rãi rũ xuống, hắn ta quỳ sụp xuống, nôn nóng phẫn nộ ban đầu biến thành nước lặng bình tĩnh.

Cô gái váy trắng nói: "Trước Tuyên cổ, thiên địa yên tĩnh. Khi đó không có sinh mệnh."

Nói hết câu kỳ lạ này, cô gái bỗng xoay người.

Chiếc váy trắng thật dài dần dần biến mất, thay bằng một đuôi cá rất dài.

Cô ấy dùng đuôi cá đi đường, bảo sao tư thế đi dứng hơi quái dị.

Đi tới đi lui, cô bỗng bay lên trời, đổi thành tư thế bơi lội. Tự tại như du lịch trong biển, thần thái bình yên, cô lướt qua những đầu người ngoài rìa, mở miệng nói: "Sinh mệnh đầu tiên... được ra đời trong biển. Từ đáy biển đi lên lục địa, huyễn hóa ra thiên địa vạn vật."

"Nhưng theo tôi, tất cả mọi thứ rồi sẽ quy về yên lặng."

"Người anh từng yêu, từng hận, và cả bản thân anh đều sẽ chết. Tinh cầu này, thế giới này... cuối cùng đều sẽ mai một."

"Anh cho rằng người anh thích đã chết, cho nên anh thương tâm. Điều này là bình thường. Tuy nhiên anh phải hiểu, cô ấy sẽ chết, thế giới cũng sẽ chết."

Lấy cực nhanh tốc độ bơi vòng quanh nghĩa địa non nửa vòng, cô gái bơi tới trước mặt Bạch Lập Huy, biểu cảm cực kỳ động lòng người mà nhìn hắn ta, ai thán. "Sinh mệnh ra đời từ nước biển, rồi sẽ quy về đáy biển. Đây vốn dĩ là quy luật tự nhiên."

"Tôi chỉ hoàn thành quy luật này. Bao gồm việc giết cô gái này."

Lời này quả thực càng nghe càng kỳ quái.

Liên tưởng đến điều gì, Đoạn Dịch híp mắt nhìn cô gái váy trắng: "Cô là ai? Cô là Thi Hồ? Thi Hồ là con gái?"

Nghe được lời này, cô gái váy trắng mỉm cười.

Đuôi cá vung vẩy, mang theo từng lớp sóng gợn. Cô gái ở giữa gợn sóng chưa tan nghiêng đầu nhìn về phía Đoạn Dịch. "Thần và cây cỏ không có gì khác nhau, đều là sinh mệnh. Thậm chí đôi lúc... Thực vật có thể sống lâu hơn con người. Bản chất sinh mệnh là giống nhau. Tôi là nam hay nữ, có quan hệ gì đâu?"

"Tao mặc kệ mày là nam hay nữ, là cây, là thần, hay là nhân ngư hoặc giao nhân, mặc kệ thế giới sẽ đến một ngày tận thế hay không, tao không quản được nhiều như vậy. Tao muốn cô ấy trở về! Vừa rồi mày..."

Cắn răng, Bạch Lập Huy lần nữa nổi giận.

Hắn ta nhảy lên, túm được quần áo cô gái. "Đưa cô ấy trở về! Làm cô ấy sống lại!"

"Làm cô ấy sống lại trở về... Ừm, cũng dễ ấy mà! Anh không chịu tiếp thu kết cục trời định, muốn nhìn thấy quá trình, có thể."

Nói xong câu đó, cô gái váy trắng lần nữa lướt lên cao, bơi đến phía trên khu nghĩa địa quỷ dị.

Cô gái chắp tay trước ngực, đuôi cá nhẹ nhàng đong đưa, niệm chú ngữ.

Màu vàng kim nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể cô gái, như bụi phấn rơi xuống. Đốm sáng rơi vãi nhuộm những cái đầu thành màu vàng kim, bao gồm cả Hứa Nhược Phàm.

Mặt, mũi, môi, da, tất cả biến thành màu vàng kim, nháy mắt như thể thành thần.

Giữa ánh sáng lấp lánh ấy, lông mi cô run lên, đôi mắt mở ra.

Đoạn Dịch có dự cảm bất ổn, đang muốn nhìn sang bên cạnh thì nghe thấy Minh Thiên nhỏ giọng nói bên tai mình: "Tình huống không ổn. Em vừa xem số liệu. Số liệu Hứa Nhược Phàm tử vong đã được chuyển vào Sổ Sinh Tử. Nhưng trong trò chơi cô ấy lại có dấu hiệu sinh mệnh mới. Giống như... Có người trong trò chơi này thiết lập lại cô ấy, hồi sinh cô ấy, hơn nữa biến thành NPC phó bản."

"Cô ấy biến thành NPC có tấn công chúng ta không? Các NPC khác có tấn công chúng ta không?" Đoạn Dịch nói, đồng thời một tay lấy dù đen, một tay rút dao găm.

Trước mặt anh... Đạt Quang, Tiểu Ngũ, Nicole... Đủ loại NPC phát rồ đang lần lượt mở mắt. Tầm mắt anh lướt qua từng người một, cuối cùng rơi xuống Đạt Quang, thậm chí là đối mắt nhìn nhau.

"Dù đen hơn phân nửa vô dụng. Đây là đạo cụ Minh Nguyệt thiết kế, không thuộc về hệ thống vốn có. Anh ta từng nghiên cứu hệ thống Thi Hồ, tìm được lỗ hổng nguy hiểm tử vong, nên thiết kế được dù đen chặn nguy hiểm. Nhưng hiện tại..."

Trước mặt Đoạn Dịch, ngữ khí Minh Thiên hiếm thấy trở nên rất trầm rất nghiêm túc, "Hiện tại không giống. Em có thể cảm giác được, có một bộ phận ý thức Thi Hồ là sống. Thi Hồ có thể kịp thời thay đổi hệ thống trò chơi. Dù đen không đối phó được, rất nhiều đạo cụ cũng sẽ không nhạy."

"Bên Minh Nguyệt..." Trái tim Đoạn Dịch đập mạnh, "Em nói, liệu có khả năng, chúng ta lại bị Minh Nguyệt hố không?"

.

Bên kia, phụ cận đoàn tàu.

Phát hiện khu biển cách đó không xa có dị động, Dư Khâm đứng lên muốn đi qua.

Bỗng nhiên hắn ta phát hiện dưới chân mọc ra rất nhiều rong biển, cuốn chặt lấy mình.

Đáy biển tĩnh mịch tượng trưng cho vô sinh mệnh, tại sao lại có rong biển?

Dư Khâm gần như theo bản năngnhìn về phía một người: Minh Nguyệt.

"Quả nhiên là cậu giở trò." Dư Khâm phất tay áo, ánh mắt nghiêm túc.

Minh nguyệt cười đi tới vài bước. "Hiểu lầm rồi. Tôi không hoàn toàn lừa ngài. Tôi thật sự không biết Thi Hồ là chuyện như thế

nào. Chậc... Không chỉ có con nhóc kia gặp độc thủ, mấy tên thủ hạ cũng không thể tránh được."

"Minh Nguyệt, cậu muốn làm gì?" Dư Khâm chất vấn.

Minh Nguyệt chỉ nói: "Khi ngài phái đám Dương Dạ, Cố Lương thử lẻn vào hệ thống, tôi thuyết phục các người hợp tác, đồng thời tìm được phương thức tam điện xâm nhập hệ thống. Tuy ở ngoài ngài rất mạnh, tôi không có biện pháp bắt ngài. Nhưng tại hệ thống, ngài đánh không lại tôi. Huống chi hiện tại không phải bản thể ngài."

Nói xong lời này, Minh Nguyệt nghiêng người, đi ngược hướng nghĩa địa đáy biển.

"Tống đế vương đại nhân, ngài ở chỗ này tận hưởng phong cảnh đáy biển nhé. Khi nào rời trò chơi chúng ta sẽ gặp lại nhau. Hừm... hoặc là, không bao giờ gặp lại."

- --

Chương 187

Đoạn Dịch tay cầm đèn pin, ánh mắt lướt qua mấy NPC, đồng thời trong đầu nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận quan hệ và Thi Hồ.

Một nhóm cốt truyện phó bản tượng trưng cho thế giới thật, là những câu chuyện cũ Thi Hồ từng chứng kiến trong những năm tháng dài lâu ở nhân gian.

Phó bản trạm cuối đoàn tàu trùng khớp với công tác tại địa ngục. Những người hắn ta từng gặp ở nhân gian, sau khi chết trở thành vong linh trên đoàn tàu của hắn ta.

Ở thế giới thật, Thi Hồ vốn nên đưa các vong linh về chỗ an trí, nhưng hắn ta đã nuốt toàn bộ.

Tương ứng với thế giới phó bản, hoặc là thế giới ý thức Thi Hồ, hắn ta giết tất cả mọi người. Tại đáy biển, hắn ta tuyên bố biển cả là khởi điểm của mọi sinh mệnh, và cũng là điểm cuối sinh mệnh.

Như vậy, mục đích hiện tại Thi Hồ hồi sinh cho sinh mệnh đã mất là gì?

Nếu hắn ta muốn thuận theo quy luật tự nhiên... Mọi thứ cuối cùng đều sẽ táng thân nơi đáy biển, thế giới ồn ào náo động khôi phục yên lặng... thì hắn ta không nên hồi sinh họ mới đúng. Điều này vi phạm lời hắn ta nói. Chẳng lẽ..... Hắn ta hồi sinh bọn họ để đối phó người chơi?

Đối phó xong người chơi, các NPC vẫn như cũ táng thân ở chỗ này, hoàn thành ý nghĩa sinh mệnh cuối cùng cho Thi Hồ, vạn sự vạn vật đều nên quy về đáy biển tĩnh mịch.

Nếu là như thế này, những người tạm thời sống lại, cùng lắm là biểu hiện giả dối.

Suy đoán tiếp theo hướng này, Thi Hồ tạm thời cho bọn họ sống lại, để bọn họ đối phó người chơi, mục đích đương nhiên là vây

khốn người chơi, thậm chí giết sạch.

Mục đích của Thi Hồ là cái gì?

Chẳng lẽ hắn ta đã sớm hợp tác cùng Minh Nguyệt?

Trong thời gian cực ngắn, Đoạn Dịch từ ngàn vạn ý tưởng bắt lấy một suy đoán.

Trao đổi vài câu ngắn gọn cùng Minh Thiên, anh chưa kịp nghĩ nhiều, "Phằng" một tiếng, họng súng Nicole nhắm thẳng vào anh.

May mắn trước khi tiếng súng vang lên, Đoạn Dịch đã nhào lên lưng Minh Thiên, kéo hắn lăn trên mặt đất.

Cùng lúc đó, anh hét to nhắc nhở các người chơi khác: "NPC trong trò chơi được ban cho ý thức, coi bản thân trở thành con người thật sự, thế nên hành động của bọn họ sẽ tuần hoàn theo quy luật bình thường, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn là thế. Mọi người mau tắt đèn pin, đừng để bị thấy thì sẽ không bị thương, tránh bị tấn công."

"Mặt khác, bảo vệ tâm trí bản thân. Phong Sơn chịu tải công năng Nhà Tâm Nguyện, Đạt Quang biết thuật mê hoặc nhân tâm. Mọi người cẩn thận đừng để lọt vào ảo cảnh!"

"Chúng ta nghĩ cách từ từ thoát vây, trốn về hướng đoàn tàu. Đừng để sau khi phân tán bị lạc hướng! Đáy biển rộng lớn, nếu chạy bừa không biết sẽ gặp cái gì. Nhớ lời tôi nói, chạy về hướng đoàn tàu!"

Nhiều NPC như vậy, hồi trước gặp một boss phó bản đã rất khó đối phó, huống chi hiện tại có tận ngàn boss?

Ngoài ra ở giai đoạn trước, Minh Nguyệt đã cài rất nhiều hạn chế hành vi NPC, ví dụ như NPC phó bản mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể giết một người.

Nhưng hiện tại thì khác.

Giả thiết lần thứ hai đã mất hiệu lực, vô số NPC không còn kiêng

kỵ, trò chơi chuyển thành hình thức tàn sát.

Dưới tình huống này, chính diện chống lại vô số NPC không phải là hành động thông minh.

Cho nên Đoạn Dịch nhanh chóng quyết định: tắt đèn, im lặng, có thể trốn thì trốn, trước tiên chạy trốn về chỗ đoàn tàu thử xem. Nơi đó ít nhất có thể coi là điểm mốc, miễn cho các người chơi bị lạc ở biển rộng thênh thang.

Trong lúc Đoạn Dịch đang nói, "Phằng phằng phằng", bên cạnh lại vang lên ba tiếng súng.

Liền ngay sau đó, một lưỡi rìu sượt qua trán anh.

Đó là Nicole và Mạt Lị nghe thấy giọng anh, phán đoán hướng phát ra thanh âm mà tấn công.

Đoạn Dịch và Minh Thiên hai người ôm nhau lăn mấy vòng trên mặt đất, bịt miệng mũi cho nhau, tránh có người phát hiện vị trí bọn họ.

Qua một hồi lâu, bọn họ nghe thấy tiếng rìu bén nhọn xẹt qua mặt đất dần đi xa, mới song song buông tay.

Minh Thiên cắn vành tai Đoạn Dịch, nhỏ giọng nói: "Nếu Minh Nguyệt thật sự có động tác khác, rất có thể anh ta đã thuyết phục Bạch Phượng. Nhìn qua là tin tưởng em, thật ra là giảm bớt phòng bị của chúng ta, làm chúng ta nghĩ lầm anh ta thật sự cùng phe chúng ta đối phó Bạch Phượng. Rất có thể tình huống là..."

Đoạn Dịch không khỏi thấp giọng chửi thề, nghe Minh Thiên nói tiếp: "Rất có thể, Minh Nguyệt và Bạch Phượng đã sớm thông đồng với nhau. Bạch Phượng không ngu đến mức bị một người mới vào cơ cấu địa ngục lừa. Cho nên người bị lừa là chúng ta."

"Ban đầu chúng ta cho rằng, Minh Nguyệt giả bộ kiềm chế Tống đế vương, vì lừa Thái Sơn Phủ Quân. Hiện tại xem ra là Bạch Phượng, Thái Sơn Phủ Quân, Minh Nguyệt, ba người liên hợp đối phó chúng ta?"

Đoạn Dịch không khỏi nhớ tới anh họ nhà mình Cố Lương từng nói một câu: "Anh không nhằm vào ai. Chẳng qua người họ "Minh" anh đều không yên tâm."

Hai người mới vừa thấp giọng nói chuyện với nhau được vài câu, đột nghe thấy tiếng hét sợ hãi.

Đoạn Dịch lập tức nhíu mày. Anh nhận ra đó là giọng Doãn Oánh Oánh.

Cô bé không kịp tắt đèn pin, thế nên bị một NPC bắt được.

Lúc này đèn pin trong tay cô bé rơi xuống đất, nương theo ánh sáng mỏng manh, có thể thấy một tên cao to đang xách cô bé lên.

Tên cao to tay trái xách cô bé, tay phải cầm một cái kéo khổng lồ, dự định cắt đôi cơ thể Doãn Oánh Oánh.

"Không khéo." Thấy thế, Minh Thiên thấp giọng nói, "Đó là quái may vá em và Bạch Tư Niên từng gặp mà em đã kể với anh. Nó sẽ cắt người thành từng miếng, rồi khâu người lại."

"Mẹ nó, để tôi nghĩ cách qua đó..." Đoạn Dịch chưa nói xong, bị Minh Thiên đè lại.

"Anh cách xa quá, không kịp." Minh Thiên thấp giọng.

Minh Thiên nói đúng.

Vừa rồi khi NPC lục tục tỉnh lại, các người chơi đều bắt đầu chạy phân tán khỏi nghĩa địa.

Lúc này Doãn Oánh Oánh cách bọn họ thật sự quá xa.

Đoạn Dịch cũng biết, nếu hiện tại anh chạy tới, không những không cứu được Doãn Oánh Oánh, còn bị lộ vị trí bản thân, khiến mình bị tấn công.

Nếu là NPC anh từng gặp, anh còn biết phương pháp né tránh nguy

hiểm. Nhưng nghĩa địa có nhiều NPC anh không hề biết, tính mạo hiểm quá lớn.

Tựa hồ nhìn ra Đoạn Dịch lo lắng, Minh Thiên lập tức lấy thiết bị: "Để em thử một chút. Em có chút hiểu biết về số liệu hệ thống. Ví dụ như quái may vá sợ vợ. Để em thử biến ra vợ nó được không..."

"Tiểu Thiên, thiết bị phát sáng!" Đoạn Dịch mới vừa mở miệng nói được một câu, bỗng phát hiện quanh mình được một bọt nước bọc lấy.

Anh lập tức nhìn Minh Thiên, đang muốn hỏi thì nghe thấy một tiếng gào rống cực lớn.

Theo tiếng nhìn lại, anh phát hiện tiếng gào rống phát ra từ quái may vá.

Vợ tên đó xuất hiện phía sau, cầm một cái chày gỗ đập đầu nó. Ngay khi quái may vá ăn đau, Doãn Oánh Oánh nhân cơ hội thoát khỏi tay nó, vội vàng bò dậy đào tẩu, biến mất trong bóng đêm.

"Tiểu Thiên, em..." Đoạn Dịch nhìn phía Minh Thiên, chỉ thấy trong ánh sáng huỳnh quang, đôi mắt hắn lóe sáng như ngôi sao dưới đáy biển.

Minh Thiên cười nhạt. "Xem ra em thành công, anh muốn khen em không?"

"Khen. Đương nhiên phải khen. Tôi biết em lợi hại. Nhưng tôi đây có chuyện gì?" Đoạn Dịch đập lớp màng chung quanh, phát hiện màng bọt khí rất dày, anh không thể chọc thủng, càng không thể chạm vào Minh Thiên.

"Anh đi tìm Tống đế vương, nói chuyện Minh Nguyệt gài chúng ta cho Tống đế vương. Sau đó các anh đi tìm Minh Nguyệt. Em ở chỗ này đối phó giúp người chơi."

Nghe Minh Thiên nói thế, Đoạn Dịch lập tức phản đối.

Trước khi Đoạn Dịch kịp phản đối, Minh Thiên đẩy bọt khí, khiến

Đoạn Dịch lấy tốc độ cực nhanh bay về hướng đoàn tàu. "Ở lại đối phó NPC, không có Minh Nguyệt hay Thái Sơn Phủ Quân, cho nên việc em phải làm không khó. Bên anh mới nguy hiểm."

"Tiểu Thiên!!" Đoạn Dịch nhịn không được đập màng gào to. Một thanh trường kiếm đã lặng lẽ đến gần cổ Minh Thiên, bọc hơi thở chết chóc, làm Đoạn Dịch cách xa thấy được không khỏi rét lạnh cả người.

Minh Thiên chậm rãi đứng lên, nghiêng người tránh né, sau đó một tay gõ thiết bị, một tay không biết biến từ đâu ra một chuông gió.

Khoảng khác chuông gió vang lên, trường kiếm khựng lại.

Sát ý cận kề, nguy hiểm cực điểm, cứ như vậy bị Minh Thiên nhẹ nhàng bâng quơ hóa giải.

Hắn nhìn về phía Đoạn Dịch, thờ ơ nói: "Anh Tiểu Dịch, em không sao. Em vượt qua nhiều phó bản, phần lớn NPC em đã gặp qua, câu chuyện của bọn họ em đều biết. Huống chi em có thể thông qua số liệu kéo NPC khác lại đây, thậm chí là thay đổi cốt truyện. Em có thể đối kháng số liệu của Minh Nguyệt và Đạt Quang, dễ dàng dùng gậy ông đập lưng ông. Cho nên anh yên tâm đi."

"Ở lại trợ giúp người chơi đối phó NPC, chỉ có thể là em. Bên Minh Nguyệt và Thái Sơn Phủ Quận giao cho anh."

"Tiểu thiên..." Đoạn Dịch hít mạnh một hơn.

Minh Thiên đã gặp qua đa phần NPC, rất hiểu biết về họ, hiện tại còn có thể thông qua thao tác số liệu kiềm chế bọn họ, đối kháng Minh Nguyệt và Thi Hồ về mặt kỹ thuật, đúng là không tồi.

Nhưng tưởng tượng đến cảnh hắn vất vả mãi mới thoát khỏi chúng, hiện tại phải liên tiếp đối đầu với toàn bộ, Đoạn Dịch thật sự khó nén chua xót cùng lo lắng.

Hai tay anh nắm chặt, mãi đến khi sắp nhìn không thấy Minh Thiên, mới không thể không buông ra.

Việc đã đến nước này, anh chỉ có nhanh chóng đi giải quyết vấn đề căn bản nhất, mới có thể trở lại nơi này trợ giúp Minh Thiên, sau đó thực hiện lời hứa hẹn... dẫn hắn về nhà.

"Tiểu Thiên!" Đoạn Dịch cách lớp màng, tận lực hét đến khàn giọng để Minh Thiên nghe được, "Bảo vệ bản thân cho tốt! Chờ tôi!"

"Vâng." Minh Thiên nhìn Đoạn Dịch, gật đầu cười.

Giờ phút này Đoạn Dịch cách hắn một khoảng xa rất xa.

Chút ánh sáng mờ nhạt thật sự khó chiếu rõ gương mặt hắn.

Thế mà Đoạn Dịch lại có cảm giác mình đọc được khẩu hình của hắn.

Cách nước biển mênh mang, cách sống chết, tại đây nơi đáy biển đen nhánh không một tia sáng, Đoạn Dịch thấy Minh Thiên nói khẩu hình với mình.

"Em chờ anh. Em sẽ luôn chờ anh."

Chương 188

Tại nghĩa địa đáy biển, biển đen nổi sóng.

Các người chơi đều nín thở ngưng thần, cùng tắt hết đèn.

Vì thế nguồn sáng từ thiết bị của Minh Thiên nháy mắt biến thành bia ngắm sống, mồi lửa dẫn dụ.

Trong ánh sáng nhạt nhòa, chỉ thấy một mảng đen thui đổ dồn tới chỗ Minh Thiên, cùng sự di động là vô số tiếng bước chân nặng nề. Đó là vô số npc ghê gớm đang chạy về phía Minh Thiên, hơn nữa đều mang sát ý nồng nặc.

Một móng vuốt bén nhọn đánh úp về phía vai Minh Thiên. Trong bóng đêm, nó gào rống rĕ nước nhào tới, tiếng hét vọng khắp đáy biển, đinh tai nhức óc rung trời, xuyên thấu màng nhĩ tới tận tim gan, đủ để một người gan lớn phải lạnh sống lưng. Bạch Tư Niên và Vân Hạo trốn trong chỗ tối đều bịt kín lỗ tai. Bọn họ không thể thấy rõ, nhưng có thể nhìn ra thứ dẫn đầu đánh úp về phía Minh Thiên là một con quái thú cực kỳ khổng lồ.

Thình lình, một người tay cầm trường đao vòng đến trước người Minh Thiên.

Lưỡi đao phản xạ ánh sáng màn hình thiết bị, như tuyết phản quang, mang theo sát ý trí mạng chém mạnh về phía trước.

Minh Thiên gần như không ngẩng đầu, tiếp tục gõ màn hình, sau đó ôm thiết bị nghiêng người tránh.

Tiếng lưỡi đao cắt phăng máu thịt vang lên.

"Xoẹt" một tiếng, đao xuyên thủng da thịt. Dưới ánh sáng nhạt có thể thấy được tia máu vẩy ra đầm đìa, rồi rơi bồm bộp xuống mặt đất.

Ngay khi thanh đao từ chính diện chém xuống Minh Thiên, quái

thú sau lưng cũng tấn công Minh Thiên. Minh Thiên không vội trốn, không sớm cũng không muộn, hắn canh chuẩn thời gian mà nghiêng người, khiến dũng sĩ cầm đao chém trúng quái thú.

"Bùm bùm", Minh Thiên nghiêng người né tránh, đồng thời không ngừng gõ nhanh một chuỗi số hiệu, thiết lập cốt truyện sửa đổi, dũng sĩ và quái thú quay sang vật lộn sinh tử với nhau.

Tay thao tác xong, Minh Thiên kịp thời tắt thiết bị, đáy biển một lần nữa chìm vào bóng tối.

Không có ánh sáng, tiếng chém giết ngược lại càng rõ ràng, chấn động màng tai trái tim mỗi người.

Dã thú gầm lên giận dữ, dũng sĩ cầm đao mạnh tay chém, một miếng thịt bay lên rơi xuống, dã thú quơ vuốt ra chiêu, xương cốt đứt gãy, dũng sĩ đau đớn hét lớn...

Các người chơi không thể thấy toàn cảnh, nhưng nghe thanh âm đủ để tưởng tượng tình hình chém giết kinh khủng cỡ nào.

Mà bởi vì tiếng chém giết của cả hai quá lớn, chầm chậm, càng ngày càng nhiều npc bị âm thanh âm hấp dẫn lại đây, thêm nhiều npc gia nhập trận hỗn chiến.

Trong lúc to gan mở màn hình sửa chữa số liệu hệ thống, dẫn dắt hai npc giết hại lẫn nhau, Minh Thiên đã tiện tay khiến vô số npc lâm vào hỗn chiến.

Chiến lược của Minh Thiên nhìn thì đơn giản, nhưng yêu cầu đặt bản thân vào hoàn cảnh cực nguy hiểm, không được sai nửa bước.

Cũng may Minh Thiên có kinh nghiệm dày dặn ứng đối hoàn cảnh ác liệt, ung dung thong dong thuận lợi hoàn thành kế hoạch.

Hiện tại npc đang bận nội đấu, các người chơi an toàn hơn hẳn.

Minh Thiênbình yên lui khỏi trận hỗn chiến, bắt đầu tìm kiếm người chơi khác.

Nhiều npc đánh nhau ầm ĩ như vậy, thi thoảng Minh Thiên mở đèn pin tìm người không gây chú ý mấy.

Trước khi các người chơi chạy tứ tán, Minh Thiên đã ghi nhớ hướng chạy của mọi người, bởi vậy trong thời gian rất ngắn hắn tìm được đa số người chơi.

Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Bạch Tư Niên, Vân Hạo, Bành Trình, Doãn Oánh Oánh, Bạch Lập Huy, hắn tập hợp được những người này, trao đổi ngắn gọn xác nhận bọn họ không bị thương, và phát hiện Tra Tùng Phi mất tích.

Biểu cảm của Bạch Lập Huy không hề ổn, vừa rồi Ổ Quân Lan và Khang Hàm Âm phải kéo hắn ta chạy trốn.

Minh Thiên nhìn Ổ Quân Lan dặn dò: "Mọi người về chỗ đoàn tàu trước. Nhưng đừng đi thẳng về, tránh cho Thi Hồ ở trên tàu. Mọi người tập hợp và trốn ở phụ cận. Nhớ coi chừng Bạch Lập Huy, đừng để anh ta chọc rắc rối. Hiện tại tôi đi tìm Tra Tùng Phi."

"Trà Trà..." Khang Hàm Âm hơi lo lắng, muốn đi cùng Minh Thiên.

"Nơi này quá nguy hiểm, nghe tôi chỉ huy. Mọi người đi mau. Tôi đi tìm." Minh Thiên dùng giọng đáng tin nói xong, vừa xoay người thì bị Bạch Tư Niên gọi lại.

Bạch Tư Niên nhịn không được hỏi hắn: "Rốt cuộc sao lại thế này? Anh cậu, chính là cái người tên Minh Nguyệt, là người đó lừa chúng ta? Người đó muốn hại chết chúng ta? Lời người đó... Tất cả đều là lừa gạt?"

"Anh ta có lợi dụng chúng ta. Nhưng tôi nghĩ, nếu nói anh ta hoàn toàn đối địch cùng chúng ta, thì chưa chắc." Minh Thiên giơ thiết bị trong tay, "Nếu không lúc trước anh ta đã không bảo tôi học ngôn ngữ lập trình hệ thống, càng không cho tôi xem đa phần dữ liệu anh ta nghiên cứu được. Và hiện tại tôi không thể sử dụng thiết bị sửa chữa số liệu, đối phó npc."

Nghe thế, đám Bạch Tư Niên thở phào một hơi.

Minh Thiên nói tiếp: "Minh Nguyệt có rất nhiều kịch bản, lập trường cũng tùy thời thay đổi. Mọi người đừng coi anh ta là kẻ địch, dưới tình huống thông tin không bình đẳng, đối địch với anh ta không khác nào nhận kết cục thua. Nhưng cũng đừng quá tin mỗi câu anh ta nói. Bởi vì rất có thể giây tiếp theo anh ta sẽ hố cậu. Phỏng đoán suy nghĩ anh ta, nghĩ cách lợi dụng và đạt mục đích chung, mọi người mới có đường sống."

Nói xong lời này, Minh Thiên xoay người đi tìm Tra Tùng Phi.

Thiết bị trong tay hắn lại sáng lên, nhưng vì thời gian cực kỳ ngắn, mà npc hỗn chiến quá khốc liệt, nên vị trí các người chơi không bị kẻ nào chú ý.

Nguồn sáng nhạt ngắn ngủi chiếu rọi gương mặt Minh Thiên... ánh mắt lạnh lẽo, bước đi thong dong kiên định rời khỏi mọi người.

Thoáng nhìn bóng dáng hắn, Bành Trình rơi một giọt nước mắt.

Đây là lần đầu tiên Bành Trình cảm giác được Minh Thiên không phải đao phủ đến từ địa ngục, sẽ không tùy thời cầm dao chém mình. Hắn tách khỏi mọi người, là để cứu mọi người, như ngày xưa hắn đã từng làm một lần.

Một lát sau, các người chơi lục tục rời xa khu nghĩa địa từng tĩnh mịch quỷ dị, nay tràn ngập các loại chém giết máu me. Một mình Minh Thiên ở lại, tìm kiếm Tra Tùng Phi bị lạc.

Vừa rồi tìm được người chơi, đối thoại trao đổi đơn giản, Minh Thiên biết được đại khái hướng đi của Tra Tùng Phi.

Theo lý Tra Tùng Phi không khó tìm. Trên thực tế cũng đúng là như thế.

Tuy nhiên một việc ngoài ý muốn đã xảy ra... Có một npc tự bốc cháy.

Npc tự bốc cháy như ngọn đuốc. Do ở đây là không gian ý thức đặc biệt, nước biển không có tác dụng dập lửa.

Lửa màu lam cháy khắp người npc, diện tích chiếu sáng khoảng 10 mét. Khoảnh khắc nó tự bốc cháy, tiếng rống lục tục vang lên, vài npc khác nhào tới chỗ nó, trong đó không thiếu quái vật móng vuốt nhọn, toàn thân mọc vảy.

Nếu npc này chỉ tự bốc cháy, vốn cũng không có gì. Dựa theo tốc độ thiêu đốt, ngọn lửa sẽ mau chóng lụi tắt, hoặc mấy npc khác sẽ lột sống nuốt chửng nó.

Nhưng tệ hại là, ngọn lửa của nó chiếu sáng vị trí Tra Tùng Phi.

Nương theo ánh sáng mạnh, Minh Thiên liếc mắt liền thấy Tra Tùng Phi, các npc khác cũng thấy.

Vì để đám npc không màng thiết lập, bỏ qua bối cảnh cốt truyện mà nhào vào đánh giết nhau, trong khoảng thời gian eo hẹp, Minh Thiên chỉ có thể thiết lập một chương trình nhỏ, thống nhất sửa chữa thuộc tính tất cả nhân vật.

Minh Thiên gia tăng tính bạo lực và giết chóc của npc, giảm bớt tính sợ hãi và phòng bị, yếu bớt tính suy nghĩ logic, làm tăng tỷ lệ chúng tấn công sự vật khác biệt.

Cũng tức là, Minh Thiên gia tăng tất cả chỉ số tấn công vào thứ khác biệt, dù là mắt thấy hay tai nghe, chỉ cần phát hiện thứ gì lạ, chúng liền phát động tấn công thứ đó.

Dưới tình huống này, khi npc thấy Tra Tùng Phi, đương nhiên sẽ lập tức nhào tới tấn công.

Sự tình phiền toái nhất ở chỗ, npc tấn công Tra Tùng Phi, Minh Thiên chưa gặp qua. Minh Thiên không biết câu chuyện của npc, muốn đối phó với nó khá khó khăn.

Nếu nói cô gái váy trắng – hình tượng Thi Hồ chỉ có một cái đuôi cá, đại thể nhìn qua vẫn là con người. Thì thứ hiện tại đang tấn công Tra Tùng Phi là một giao nhân chân chính.

Giao nhân sở hữu làn da bạch ngọc, nhẵn nhụi lông tơ.

Cơ thể cô ta không có vảy, nửa người và đuôi cá liên kết với nhau rất tự nhiên. Hình như cô ta đang đắm chìm trong chuyện xưa của mình, rơi nước mắt vì tình lang rời đi. Từng giọt nước mắt rơi xuống biến thành trâu châu, âm thanh kêu lách cách.

Nhưng đối lập với nước mắt buồn thương, trong mắt cô ta chứa sát ý.

Minh Thiên biết, đó là do bản vá hắn cài cho các npc... Ngay khi nhìn thấy Tra Tùng Phi, cô ta muốn tấn công.

Ngọn lửa dần tối xuống, đồng thời giao nhân giơ cao đuôi cá to bằng ba người, muốn đập thẳng vào đầu Tra Tùng Phi.

Minh Thiên cách Tra Tùng Phi quá xa, không biết cốt truyện giao nhân, cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn lập tức điều động npc khác đối phó cô ta.

Vì thế Minh Thiên đành biến mình thành vật hấp dẫn giao nhân.

"Bang", đèn pha được bật lên.

Ánh đèn cực kỳ sáng, sáng gấp mấy lần ngọn lửa vừa nãy.

Minh Thiên giơ đèn, chiếu thẳng vào mắt giao nhân, lập tức khiến cô ta chú ý.

Làn da như tuyết như ngọc bị chiếu đến trắng bệch không chút màu máu.

Cũng bởi vậy hai mắt cô ta phá lệ đen nhánh.

Dưới ánh sáng mạnh, có thể thấy rõ hai giọt nước mắt từ hốc mắt lăn xuống, rồi hóa thành trân châu. Cùng đôi mắt tỏa sát ý nồng nặc dị thường.

Một giây ấy, Minh Thiên thầm kêu không ổn.

Trừ việc hắn thêm bản vá tăng tỷ lệ tấn công vật khác biệt, tăng mạnh sát ý, bản thân giao nhân cực kỳ chán ghét, thậm chí căm

hận ánh sáng mạnh, thế nên khi hai mắt bị rọi đèn đến đau mắt, cô ta bộc phát hận ý mãnh liệt!

Một tiếng kêu sắc nhọn vang khắp đáy biển, là giao nhân đang khóc.

Tiếng khóc cất giấu sự trách móc vô tận, quả thực khiến người nghe rơi lệ.

Gợn nước loan truyền âm thanh khóc lóc thê lương khắp nơi, ảnh hưởng đến toàn bộ npc.

Dưới sức ảnh hưởng của sóng âm, các npc khóc lóc thút thít, hận thù và sát ý trong mắt chúng bị phóng đại gấp mấy lần.

Bị tiếng khóc chi phối, các npc ngừng đánh nhau, có kẻ bị vết thương nhẹ, có kẻ bị chém chỉ còn nửa người, nhưng tất cả như con thiêu thân theo bản năng nhìn về phía Minh Thiên, dần dần bao vây quanh hắn.

Minh Thiên rùng mình, nhanh chóng tắt đèn.

Nhưng đuôi cá khổng lồ di chuyển, cuốn theo hận thù đập xuống đầu hắn!

.

Bên kia.

Đoạn Dịch chạy đến phụ cận đoàn tàu, thấy Dư Khâm bị rong biển quấn toàn thân.

Quả nhiên là Minh Nguyệt bày trò!

Đoạn Dịch lập tức vọt tới trước mặt Dư Khâm, rút dao găm cắt rong biển.

Không biết rong biển làm bằng chất lượng gì, thế mà hoàn toàn không đứt.

"Từ từ, để tôi xem còn có đạo cụ khác không..." Đoạn Dịch nói.

"Không cần. Cậu lấy thiết bị ra, ta nói cho cậu cách lấy bộ mã số và phương pháp lập trình hệ thống, cậu coi quy luật đoạn mã lệnh và quy luật số hiệu, xem có thể đọc hiểu thuật toán và ngôn ngữ hệ thống này hay không. Sau đó cậu biên soạn một đoạn mã, chế tạo đạo cụ có thể cắt được rong biển." Dư Khâm nhìn về phía Đoạn Dịch, "May là ta sớm phòng bị Minh Nguyệt. Ta biết cậu ta đi đâu. Chờ ta thoát vây, ta mang cậu đi."

Nghe được lời này, Đoạn Dịch sửng sốt ngắn ngủi, hiểu ý Dư Khâm, vì thế lập tức lấy thiết bị.

Anh vừa nghe, vừa căn cứ theo phương pháp Dư Khâm xem một đoạn mã lệnh.

"Chế tạo một dao găm có thể cắt tất cả các loại rong biển" câu lệnh này không khó.

Phức tạp làm không được, nhưng mau chóng chế tạo một con dao, chắc là có thể.

Vấn đề là hệ thông này dùng bộ ngôn ngữ hoàn toàn khác nhân loại.

Đây không phải việc Đoạn Dịch có thể đọc hiểu trong vòng mười phút.

Anh có sốt ruột bao nhiêu cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế, tận lực hồi phục hô hấp, tập trung cao độ, mau chóng nghiên cứu ngôn ngữ hệ thống này sử dụng.

Ngay lúc anh mới vừa có chút tiến triển, ngực anh chợt đau nhói.

Cảm giác này giống như... giống như anh vừa đánh mất một vật quan trọng.

- --

Chương 189

Không biết qua bao lâu, đám người Ổ Quân Lan cuối cùng cũng rời xa nghĩa địa đáng sợ và giết chóc máu me, về tới vị trí đoàn tàu.

Bọn họ nghe lời Minh Thiên, không về thẳng đoàn tàu, nhìn thấy tàu từ xa liền dừng chân, không tới gần.

Đoàn tàu thật dài tỏa sáng, nhìn qua cửa sổ không thấy một bóng người. Ít nhất là các người chơi nhìn thấy có vẻ là như thế.

Xung quanh đoàn tàu cũng không thấy nửa bóng người. Xem ra Dư Khâm, Minh Nguyệt, Đoạn Dịch đều không có mặt.

Các người chơi tạm thời ngừng đi, thương lượng bước tiếp theo nên làm gì, ở tại chỗ đợi bị động, hay là chia thành hai nhóm, một nhóm đi tìm Đoạn Dịch, một nhóm vòng về đường cũ giúp Minh Thiên tìm Tra Tùng Phi.

Đúng lúc này, Bạch Tư Niên mắt tinh phát hiện. "Phía trước hình như có rong biển."

"Không thể nào. Chúng ta đã soi đèn pha kiểm tra phía đó, khu vực đáy biển tĩnh mịch, cái gì cũng không có..." người nói là Vân Hạo, chỉ là còn chưa nói xong cũng im miệng.

Bởi vì hắn ta cũng thấy rong biển.

Đèn trên đoàn tàu đủ để chiếu sáng khu vực xung quanh.

Nhưng chỗ mọc rong biển vừa khéo ẩn dưới bóng ma đầu đoàn tàu, cho nên hơi khó phát hiện.

Quay đầu lại nhìn các người chơi còn lại, Bạch Tư Niên bước một bước hướng rong biển, lập tức bị Vân Hạo giữ lại. "Liệu có phải là bẫy không?"

Bạch Tư Niên nghĩ nói: "Phải qua nhìn mới biết được."

"Được. Chúng ta cùng nhau qua đó." Vân Hạo quay đầu, nói với nhóm Ổ Quân Lan, "Hai bọn tôi qua đó xem. Mọi người thủ tại chỗ. Vạn nhất bên kia thực sự là bẫy, cũng tốt hơn chúng ta toàn quân bị diệt."

Ổ Quân Lan nhíu chặt mày, gật mạnh đầu. "Tôi biết rồi, mọi người cẩn thận."

Một lát sau, Bạch Tư Niên mở đèn pin, nhét đèn pin vào ống tay áo.

Làm vậy ánh sáng xuyên qua vải áo sẽ yếu bớt, giảm khả năng bị lộ vị trí.

Nương ánh sáng mỏng manh, Bạch Tư Niên cẩn thận nhìn một mét vuông trước khi đặt chân, miễn cho đạp trúng bẫy rập, đưa tới họa sát thân.

Nhiều NPC tỉnh lại hàng loạt như vậy, khó bảo đảm sẽ không có rắn rết chuột kiến trốn dưới đất.

Bạch Tư Niên và Vân Hạo thuận lợi đi thẳng một đường.

Bọn họ không gặp nguy hiểm gì, mau chóng tới vị trí mảng rong biển.

Cúi đầu quan sát, bọn họ lập tức phát hiện dị thường.

Rong biển mọc từ nền đáy biển, đa số cực kỳ cao, trông cũng rất cứng, nhưng có số ít nhánh rong biển thảo ngắn cũn, hình như bị đứt gãy.

Mà bên cạnh đám rong biển có vài cọng rong biển rơi vãi dưới đất. Nhặt lên xem, bề mặt bị đứt rất gọn, như bị vũ khí sắc bén chém đứt.

Có thể hình dung tình hình đã xảy ra như sau: Có người bị rong biển thô dài trói buộc, một lúc sau bản thân người đó hoặc người khác cầm dao, chém đứt phần rong biển quấn người.

Trừ cái này ra, Vân Hạo và Bạch Tư Niên lớn mật gạt mớ rong biển, phát hiện bên trong có ánh sáng lờ mờ.

Ngẩng đầu liếc nhau, hai người tiếp tục gạt rong biển, thấy dưới đất có một chiếc đồng hồ phát ra ánh sáng nhạt.

Lấy thùng xe số 2 làm mốc, kim giờ kim phút kim giây đều chỉ số 3, sau lưng đồng hồ có một chữ "Dịch".

Bọn họ dễ dàng đoán được đồng hồ này là ám hiệu Đoạn Dịch để lại cho các người chơi.

Hai người song song thở phào nhẹ nhõm, xoay người, đang muốn báo tin "Đoạn Dịch đi hướng 3 giờ, chúng ta biết nên đi đâu rồi" cho đồng đội, nào ngờ mới mở miệng ra đều ngây ngẩn cả người. Hai người thoắt trắng mặt, trợn to hai mắt.

Nương ánh sáng đoàn tàu cách đó không xa, Ổ Quân Lan miễn cưỡng có thể thấy biểu cảm hai người.

Cô thấy bọn họ xoay người mang theo nét mặt vui mừng, hình như phát hiện được manh mối quan trọng.

Nhưng sắc mặt họ thoắt cái trở nên cứng đờ sợ hãi.

Thấy thế, Ổ Quân Lan lập tức nhíu mày.

Nhóm Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm đang đối mặt với Bạch Tư Niên và Vân Hạo.

Hai người có vẻ mặt này, chỉ có thể tại vì... Phía sau lưng bọn cô có chuyện gì đó rất kinh khủng.

Gần như theo bản năng, Ổ Quân Lan nghiêng đầu, đồng tử không khỏi phóng đại, vô thức ngừng thở.

Phía sau lưng cô là tầng tầng lớp lớp bóng đen đang lặng lẽ tiếp cận.

Một phần NPC có tầm mắt và tai nghe đặc biệt mẫn cảm, bởi vậy chúng để ý đoàn tàu tỏa ra ánh sáng, hoặc nghe thấy chút động tĩnh phát ra từ nhóm người chơi.

"Mọi người chạy mau!" Không chần chờ lâu, Bạch Tư Niên hét lớn, rút trường đao từ ba lô thu nhỏ, nhắm vào đám NPC, "Hướng ba giờ! Ít nhất phải báo chuyện xảy ra ở đây cho Đoạn Dịch biết. Tôi nghĩ cách dẫn chúng rời đi! Sau đó sẽ đi tìm mọi người!"

Nói xong lời này, Bạch Tư Niên lập tức xách đao chạy hướng 9 giờ. Cách một khoảng đủ xa, cậu ta bật đèn pha, NPC tức khắc xôn xao, gào rú vài tiếng, rồi đuổi theo cậu ta.

Thấy thế, Vân Hạo bắt chước cậu ta, chạy sang bên trái đoàn tàu – hướng 12 giờ. Hắn ta mở đèn pha, hấp dẫn một nhóm NPC khác truy đuổi, lúc này mới tắt đèn chạy trốn.

Như thế, hai đèn pha sáng rồi tắt, thành công phân tán đám NPC, một nhóm chạy hướng 9 giờ đuổi theo Bạch Tư Niên; một nhóm chạy hướng 12 giờ đuổi theo Vân Hạo.

Bạch Lập Huy lúc này mới như tỉnh mộng. Xuất phát từ mong muốn trở về tìm thi thể Hứa Nhược Phàm và giúp đỡ Minh Thiên, hắn ta bỏ lại một câu "Tôi đi tìm Minh Thiên và Trà Trà", liền chạy về đường cũ hướng 6 giờ.

Hắn ta muốn cứu Minh Thiên, một phần đương nhiên là do tư tâm. Hắn ta đã tỉnh táo lại, Hứa Nhược Phàm trước mắt chỉ chết trong trò chơi, tình huống giống Minh Thiên. Nếu Minh Thiên có biện pháp sống lại, vậy Hứa Nhược Phàm cũng có cơ hội sống lại. Phần còn lại là do hắn ta cảm thấy có lỗi với mọi người, muốn đền bù.

Bạch Lập Huy xuống xe sau, không có đèn pha từ Minh Nguyệt, nhưng hắn ta giơ hai cái đèn pin, còn hét to một tiếng, thành công hấp dẫn một nhóm NPC chú ý, khiến chúng chạy ngược về con đường từng đi qua, cũng tức là hướng 6 giờ.

Cứ như vậy, Bạch Tư Niên, Bạch Lập Huy, Vân Hạo, ba người phân biệt ba hướng chia rẽ đám NPC. Số lượng NPC ở lại sắp tấn công các người chơi giảm bớt rất nhiều.

Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Bành Trình, Doãn Oánh Oánh bốn người không chút chần chờ, cất bước chạy hướng 3 giờ, đi tìm Đoạn Dịch.

Trên đường bỏ chạy, Ổ Quân Lan bỗng nhớ tới cái gì, chần chờ liếc nhìn đoàn tàu. "Đoàn tàu có ánh sáng, sớm muộn gì cũng sẽ hấp dẫn NPC tới. Phương Đông Vũ vẫn còn ở trên tàu?"

Doãn Oánh Oánh nhanh chóng đáp: "Chắc là chị ta đã rời đi. Chị ta có chìa khóa mở cửa tù!"

Trong mắt Doãn Oánh Oánh, Phương Đông Vũ đã đi ra ngoài ngay sau mình. Dù sao Phương Đông Vũ cũng là người mở cửa trước, hơn nữa sốt ruột muốn rời khỏi tù. Chẳng qua bởi vì "dì đỏ" đến thăm nên cần đổi quần thay băng vệ sinh, cho nên chậm trễ vài phút.

Ban đầu Doãn Oánh Oánh định chờ cô, một mình cô bé không dám lang thang ngoài đáy biển tối thui.

Nhưng ngoài ý muốn mở được cửa phòng tù nam cho Bạch Lập Huy, và nghe được tin Hứa Nhược Phàm qua đời từ miệng Bành Trình, cô bé quên mất Phương Đông Vũ.

Cảm tình của cô bé với Hứa Nhược Phàm cực kỳ phức tạp. Hứa Nhược Phàm chết tạo thành cú sốc lớn, nên cô bé vội vàng chạy đến khu nghĩa địa, sau đó chạy tới chạy lui tới bây giờ.

Tuy nhiên, cứ việc tạm thời quên mất Phương Đông Vũ, nhưng Doãn Oánh Oánh nhớ Phương Đông Vũ từng nói ngồi trên tàu rất nguy hiểm, không khác gì chờ chết, thái độ nôn nóng rất muốn sớm rời khỏi tù. Nên lúc này Doãn Oánh Oánh cho rằng Phương Đông Vũ đã sớm ra khỏi tù. Chẳng qua cô bé và Bạch Lập Huy có Bành Trình dẫn đường, còn Phương Đông Vũ không biết nên đi đâu tìm mọi người, tạm thời bị lạc ở đáy biển mà thôi.

Doãn Oánh Oánh vừa chạy trốn, vừa kể lại toàn bộ sự tình bản thân trải qua cho mọi người nghe.

Nghe xong, Ổ Quân Lan cũng yên tâm. "Ừ, Phương Đông Vũ rất thông minh, hoàn toàn không cần lo lắng. Dù cô ấy bị lạc, nghe thấy tiếng gào rống, cũng biết nơi này nguy hiểm, sẽ tránh đi chỗ khác."

"NPC nơi nơi đuổi giết người chơi, các người chơi chắc chắn sẽ phân tán khắp nơi, điều này rất dễ đoán. Đoàn tàu là nơi duy nhất phát sáng ở đáy biển, cũng là khởi điểm thăm dò đáy biển. Cho dù người chơi chạy trốn tứ tán, cũng sẽ ăn ý lựa chọn đoàn tàu làm điểm tập hợp lâm thời."

"Rất có thể cô ấy đã sớm rời khỏi đoàn tàu, cũng phát hiện nguy hiểm sau khi về đoàn tàu chờ mọi người. Tôi nghĩ rất có khả năng cô ấy đã thấy được nhắc nhở Đoạn Dịch để lại và đi hướng 3 giờ. Biết đâu lát nữa chúng ta sẽ gặp cô ấy."

Mọi người đồng ý với suy đoán của Ổ Quân Lan.

Vì thế bọn họ vừa lục tìm đạo cụ trong túi ném về phía sau làm chướng ngại vật, cầu mong có thể ngăn cản NPC một lát; vừa điên cuồng chạy hướng 3 giờ.

Giờ phút này, trên đoàn tàu, tại thùng xe số 1, phòng giam nữ.

Phương Đông Vũ thay một chiếc váy đỏ xinh đẹp dài tới đầu gối, lộ ra đôi chân thẳng tắp.

Cô theo bà nội thờ phật từ nhỏ, thi thoảng mặc đồ nổi đều bị bà răn dạy.

"Mày không được mặc váy hoa! Mẹ mày thích mặc loại váy này quyến rũ đàn ông! Cuối cùng bỏ trốn theo đàn ông! Bố mày bị mẹ mày chọc tức mà chết đấy!"

"Mày và mẹ mày không giống nhau. Mẹ mày nhìn y như hồ ly tinh. Mày nhìn lại mày đi, mặt mũi khó coi như vậy, ăn mặc xinh đẹp có ai thèm thích mày?!"

Phương Đông Vũ mãi không hiểu... vì sao bà nội tin phật nghiêm khắc ăn chay, tụng kinh, lại độc ác chửi mắng cay nghiệt mình đến

vậy?

Ôm thắc mắc không hiểu, mặt ngoài cô theo bà sao chép kinh văn, trong lòng một chút cũng không tin Phật.

Hiện giờ, mặc cho bên ngoài chém giết rung trời, trong đoàn tàu trước sau vẫn im ắng.

Phương Đông Vũ lẳng lặng nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, thấy rất nhiều sinh vật kỳ lạ. Cô nhận ra chúng là NPC các phó bản, có kẻ đã gặp, có kẻ chưa từng thấy.

Cũng chỉ liếc hờ như vậy thôi, rồi lại cúi đầu ngắm nghía váy đỏ của mình.

Cô muốn cảm ơn hệ thống thông minh này.

Hệ thống có tính năng tự động đưa quần áo đồ dùng người chơi bị nhốt vào tù.

Váy đỏ là thứ Phương Đông Vũ thích, tiếc là trước mặt bà nội, cô không dám mặc; khi không có mặt bà nội, cô lại vì tự ti tích lũy quanh năm suốt tháng, cũng không dám mặc.

Cô cảm thấy mình sắp xong đời, cho nên cô mặc nó.

Mặc váy đỏ, Phương Đông Vũ đi vào phòng tắm, nhìn vào gương.

Cô quan sát bản thân trong gương, tự đánh giá khách quan: Đúng là không phải mỹ nhân, nhưng tuyệt đối không xấu như bà nội nói.

Bà nội hận mẹ mình, vì sao lại đổ vấy lên đầu mình?

Thôi. Trên đời này ai mà chẳng như thế.

Thói hư tật xấu của nhân loại.

Thời điểm Phương Đông Vũ đang nghĩ vẩn vơ, thì nghe thấy tiếng cửa sổ bị gõ.

Cô nhàn nhạt quay đầu lại, thấy một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh đứng ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ thật sự rất đẹp, nhưng ánh mắt so với rắn độc còn âm độc hơn.

"Phằng" tiếng súng vang lên, cửa kính vỡ nát, người phụ nữ tay không bẻ mảnh thủy tinh, bước một chân vào thùng xe.

"Tôi không chơi phó bản đó, nhưng từng nghe bọn họ kể..." Phương Đông Vũ nhìn cô ta, hỏi, "Cô là Jack Đồ Tể?"

Nicole lạnh lùng nhìn cô, nổi giận: "Dám mặc váy lộng lẫy... Lộ chân trắng trẻo... Đĩ điếm! Đồ đĩ dám quyến rũ chồng tao! Chết đi!!!!"

Nicole hét to lên án, đồng thời bắn phát súng thứ hai.

Trán Phương Đông Vũ trúng đạn, đổ máu.

Nhắm mắt lại, cô ấm ức rơi nước mắt.

Vì cô cảm thấy bản thân oan uổng.

Bà nội nói cô bắt chước hồ ly tinh, mập mạp và mắt kính mắng cô là con điếm, hiện tại một NPC không quen biết cũng mắng cô đĩ điếm...

Nhưng rõ ràng từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng làm điều gì liên quan đến hai chữ này.

Chương 190

Địa ngục, tam điện Diêm La.

Dư Khâm khoác choàng tím, đeo mặt nạ đồng thau, người khác nhìn không thấy mặt, nhưng có thể cảm giác được tức giận trên người hắn ta. Cơn giận của Diêm Vương dữ dội đáng sợ cỡ nào? Đại điện nhất thời vô cùng an tĩnh, không ai dám lên tiếng.

Dư Khâm phất tay áo cất bước vào trắc điện, thấy một người ăn mặc giống hắn ta như đúc nằm trên giường, cơ thể bị rất nhiều dây xích trói chặt, mày nhăn nhíu, tứ chi liên tục giãy giụa bị đè lại.

Người nọ là hóa thân Dư Khâm.

Trong trắc điện, có hai người mặc trường bào màu đen canh giữ bên giường. Mỗi người cầm một màn hình thiết bị theo dõi, là Dương Dạ và Cố Lương.

Nhìn về phía hai người, Dư Khâm hỏi: "Hóa thể của ta, tình huống hiện tại như thế nào?"

"Bị nhốt rồi. Chúng tôi không thể giúp ngài đăng xuất hệ thống." Dương Dạ mở miệng nói, "Xem ra Minh Nguyệt tìm được lối xâm lấn hệ thống trước đó của chúng ta, thay thế thân phận người chơi thăm dò trò chơi. Hiện tại anh ta đã khóa lối này, chúng tôi không thể vào, cũng không thể giúp những người khác ra ngoài."

Dư Khâm nghe vậy, nhìn về phía thuộc hạ ngồi bên cạnh hàng loạt màn hình nửa trong suốt. "Hồi Minh Nguyệt làm việc ở tam điện, ngươi là thủ hạ của cậu ta, hiện tại không tìm được cách phá giải?"

Người này hổ thẹn lắc đầu. "Tống đế vương điện hạ, tôi..."

"Cũng đúng." thanh âm Dư Khâm lạnh băng nghiêm túc, hỏi, "Ít nhất ngươi có thể bảo toàn số liệu hóa thể ta xâm nhập đến hết trò

chơi?"

Thuộc hạ lập tức trả lời: "Không thành vấn đề! Tôi đã lưu trữ số liệu, cũng sao chép rất nhiều bản sao lưu!"

"Được." Dư Khâm trở lại chủ điện, mặt hướng vô số tướng sĩ mặc khôi giáp ngoài đại điện, "Truyền Diêm Vương Lệnh, lĩnh bảy quân tam điện, vây giết thất điện. Từ Thái Sơn Phủ Quân cho tới hộ vệ thị nữ, tróc nã toàn bộ, không chừa một ai! Kẻ nào chống cự, xử quyết tại chỗ!"

Dư Khâm vừa dứt lời, trái tim vô số người trong trắc điện không khỏi đập mạnh.

Đã khoảng mấy trăm năm không thấy Dư Khâm dùng đến Diêm Vương Lệnh. Bởi vì Diêm Vương Lệnh có thể điều động bảy đội quân của tam điện, số lượng không hề nhỏ.

Con số điện Diêm Vương từ nhỏ đến lớn mang ý nghĩa quyền lực từ cao đến thấp. Các điện có khả năng chưởng quản lực lượng quân sự, cũng tương ứng từ số lớn đến nhỏ.

Bởi vậy, bảy quân tam điện toàn bộ xuất động, chỉ dựa vào ba quân thất điện, hoàn toàn không thể chống lại.

Một người canh giữ bê ngoài trắc điện nghe Dư Khâm nói vậy, lớn mật tiến lên một bước. "Nhưng chúng ta..."

"Lo lắng ta vô cớ xuất binh?" Dư Khâm thả lỏng bàn tay nắm chặt, thanh âm hạ xuống, "Hóa thể ta chính là chứng cứ tốt nhất. Lập tức xuất phát, không được sai phạm!"

Một lát sau, cùng mấy tướng quân an bài bố trí xong, Dư Khâm đi đến trắc điện.

Xem tình huống hóa thể của mình, Dư Khâm lại nhìn về phía Dương Dạ và Cố Lương. "Ta chuẩn bị đến thất điện. Các cậu và kỹ sư ở lại nơi này giám thị hệ thống bọn họ, tiếp tục nghĩ cách xâm nhập!"

Cố Lương khẽ nhíu mày, đứng lên. "Hiện tại ra tay tương đương với việc trực tiếp định tội người thất điện. Lúc trước chúng tôi đàm phán với Minh Nguyệt..."

Dư Khâm nói: "Sẽ không giết tất cả mọi người. Ví dụ như Minh Thiên bị bắt gia nhập thất điện."

Dương Dạ và Cố Lương liếc nhau, lại hỏi: "Thế Minh Nguyệt..."

Dư Khâm sắc mặt không tốt nói: "Ta sẽ tự mình thẩm vấn quản lý cao tầng thất điện!"

Cố Lương tiến lên một bước, nhíu mày nói: "Thần tiên mấy người đánh nhau, tôi quản không được. Nhưng đừng chọc giận Minh Nguyệt. Vạn nhất anh ta giam cầm toàn bộ linh hồn trong hệ thống trò chơi, bên Đoạn Dịch..."

"Yên tâm. Ta tự biết chừng mực. Cậu nhọc lòng em họ cậu, ta cũng sẽ không uổng hơn ngàn tánh mạng vong linh. Ta đã có đối sách, các cậu làm tốt bổn phận là được!"

Nói xong lời này, lại dặn dò mấy thủ hạ khác, Dư Khâm xoay người rời đi.

Bước chân tới cửa, bước chân hắn ta dừng lại.

Xoay người, Dư Khâm suy tư nhìn về phía Cố Lương, sau một lúc lâu hỏi một câu: "Theo ý cậu, vì sao Minh Nguyệt làm như vậy? Đến tột cùng cậu ta muốn cái gì?"

Cố Lương suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng cho Dư Khâm một đáp án, rồi nói: "Hồi trước tán gẫu, anh ta từng nhắc tới một lần. Có lẽ hiện tại vẫn như vậy. Nhưng tôi không dám chắc."

Nghe vậy, Dư Khâm ngẩn ra một hồi lâu.

Thấy thế, Cố Lương chần chờ mở miệng: "Ngài..."

Phất tay, Dư Khâm không nói gì nữa, lập tức rời đi.

Nhìn bóng dáng Dư Khâm nhanh chóng biến mất, Cố Lương hơi nhướng mi, sau đó nghiêng đầu đối mắt với Dương Dạ.

"Sao lại nhìn em như vậy?" Cố Lương hỏi anh ta.

"Không có gì." Dương Dạ đi tới nắm tay anh, ánh mắt mang thâm ý, nhưng cuối cùng không nói gì.

Buông tay Cố Lương, Dương Dạ và anh đi đến trước màn hình đôi, "Chúng ta cùng kỹ sư nghĩ biện pháp, xem có thể giúp Đoạn Dịch không."

Một khoảng thời gian sau.

Tống đế vương Dư Khâm đến thất điện Diêm Vương.

Cách tường thành xa xa nhìn lại, lầu các cung điện thất điện thắp đèn sáng trưng. Đa số cửa bị mở toang, bên trong lại im ắng không nghe thấy thanh âm nào, như thể không có người sống tại nơi này.

Tình hình này giống như, binh lính ra thành, thành trì gặp nguy, nhưng người trong thành từ bỏ chống cự, sớm đã rời đi, thậm chí mở rộng cửa thành mời người vào.

Thấy Dư Khâm đến, lập tức có người tới báo cáo. "Khi chúng tôi tới nơi, cửa thành đã mở rộng. Sợ bên trong có bẫy, tôi đã phái một tiểu đội đi vào điều tra trước. Bọn họ đã tra xét một số nơi, báo rằng tất cả cung điện quan trọng không có ai gác, như người đi nhà trống."

Dư Khâm nghĩ hỏi: "Đổng Tuyên ở đâu? Gần trung tâm hệ thống thất điện?"

Hỏi xong lời này, Dư Khâm chưa nghe thuộc hạ đáp, đã thấy thiết bị trong tay thuộc hạ rung lên.

Thuộc hạ lập tức mở iPad, Dư Khâm và thuộc hạ cùng xem hình ảnh camera được chiếu lên không trung.

Có vài người đang đứng bên ngoài chỗ ở Đổng Tuyên và trung tâm

hệ thống, đều là thân tín của Thái Sơn Phủ Quân Đổng Tuyên.

Dư Khâm mới vừa thấy hình ảnh, lại có một thuộc hạ khác chạy tới bẩm báo: "Điện hạ, nhận được tin tức, phần lớn người có chức vụ ở thất điện đã về nhà, bao gồm tam quân bảo vệ thất điện. Theo lời bọn họ, bọn họ đột ngột nhận được thông báo nên không rõ nội tình."

Nghe vậy, thuộc hạ tay cầm thiết bị nghiêm túc nhìn về phía Dư Khâm: "Tống đế vương, chúng ta phải cẩn thận. Đổng Tuyên giải tán nhân viên không liên quan, chỉ chừa lại một số tâm phúc... Đề phòng có bẫy."

Đa phần nhân viên, thậm chí là quân đội bảo vệ bảy điện trực tiếp bị giải tán, Dư Khâm cũng biết, bọn họ càng phải cẩn thận hơn.

Lý do rất đơn giản.

So với nhân gian, địa ngục nắm giữ rất nhiều thứ liên quan sinh mệnh, thời gian và duy độ huyền bí, và cả khoa học kỹ thuật đều rất tiên tiến.

Trong địa ngục, một vũ khí nhỏ bé cũng có thể khiến vô số người hồn phi phách tán, hơn nữa sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền nghiêm trọng khác.

Cũng bởi vậy, địa ngục quản lý vũ khí thiết bị rất nghiêm. Cấp bậc Tống đế vương Dư Khâm cũng không thể điều động sử dụng vũ khí trên quy mô lớn.

Dưới tình huống này, tranh chấp thông thường ở địa ngục đều dựa vào vũ khí lạnh và vũ lực cá nhân.

Đương nhiên, vũ khí lạnh địa ngục không giống vũ khí lạnh nhân gian.

Ví dụ như Diêm Vương tiên của Tống đế vương, nếu phát huy toàn lực, linh hồn bị quất một roi sẽ hồn phi phách tán.

Lần này Dư Khâm xuất quân không xin cấp quyền sử dụng vũ khí

gây sát thương quy mô lớn.

Huống chi hắn ta cho rằng việc này chưa tới độ phải sử dụng vũ khí. Một khi sử dụng vũ khí nóng, mức độ ảnh hưởng cực rộng, khiến nhiều người vô tội gặp tai vạ.

Dư Khâm nghĩ như vậy, nhưng thất điện Thái Sơn Phủ Quân thì chưa chắc.

Hắn giải tán quân đội, chỉ chừa lại vài thân tín canh giữ ngoài trung tâm hệ thống, không khác nào tuyên bố: Trong tay ta có vũ khí nóng.

Sở hữu loại vũ khí này, chỉ cần động một ngón tay khởi động là xong, không cần đến quân đội.

Nếu thật là như vậy, Đổng Tuyên giải tán ba quân xem như có lương tâm. Bởi vì một khi kích hoạt vũ khí, khả năng cao ba quân sẽ đương trường chết thảm.

Căn cứ vào điều này, thuộc hạ mới nhắc nhở Dư Khâm, bảy quân tam điện không được liều lĩnh.

Nghe thuộc hạ nói xong, Dư Khâm ngước mắt, nhìn đỉnh núi cách đó không xa.

Đổng Tuyên đứng trên sườn núi đó.

Mà trung tâm khống chế hệ thống và nơi cầm tù linh hồn, bị giấu đâu đó dưới vực núi.

Sau một lúc lâu, Dư Khâm trầm giọng nói: "Hôm nay ta dám trực tiếp suất quân tới đây, tất nhiên đã nghiêm cứu kỹ càng. Mấy trăm năm qua không ai lấy vũ khí từ kho vũ khí, khả năng thất điện có thể lừa trên gạt dưới trộm vũ khí là cực kỳ thấp. Hành động này của Đổng Tuyên chỉ là hư trương thanh thế."

"Nhưng..." Thủ hạ do dự.

"Đúng. Dù chỉ là hư trương thanh thế cũng cần thận trọng. Ta biết.

Các ngươi tiếp tục thủ tại chỗ. Ta sẽ dẫn một chi đội vòng ra sau lưng núi, xem có thể lén xông vào trung tâm hệ thống hay không."

Dư Khâm nói tới đây, tự phủ thêm một lớp chiến giáp.

Đây là chiến giáp có cơ chế phòng ngự tốt nhất.

Số lượng chiến giáp Tam điện sở hữu không nhiều, nhưng Dư Khâm cho rằng vậy là đủ rồi.

Lấy tốc độ cực nhanh chọn lựa hơn hai mươi người, Dư Khâm bảo bọn họ mặc chiến giáp, liền dẫn bọn họ vòng ra tường thành sau núi.

Trong bóng tối, một mình Dư Khâm hiệu lệnh, kim qua thiết mã, sát khí đỏ rực.

"Không chế trung tâm hệ thống trước, cắt đứt kết nối giữa Đổng Tuyên và nó, rồi hướng lên sườn núi."

"Nhớ kỹ lời ta nói! Bắt sống toàn bộ, không chừa một ai! Kẻ nào chống cự, xử quyết tại chỗ!"

.

Thế giới trò chơi. Đáy biển.

Đoạn Dịch giúp Dư Khâm cắt rong biển, để lại ký hiệu, rồi theo hắn ta đi hướng 3 giờ.

Hai người đi đường rất cẩn thận, sợ gặp bẫy rập.

Khoảng 30 phút sau, trước mắt bọn họ xuất hiện nguồn sáng.

Đó là một vùng sương mù mông lung màu trắng.

Vùng sương mù này là một không gian tách biệt với biển sâu.

Mà hai người trong không gian ấy cũng rất là tự tại.

... Hai người kia đúng là Thi Hồ và Minh Nguyệt.

Cách đó không xa, vô số npc tỉnh lại từ phần mộ, bò ra khỏi bùn đất, gào rống tàn sát lẫn nhau, mùi máu tươi nồng đến mức Đoạn Dịch ngửi thấy được.

Nhưng ở trước mắt anh, trong vùng sương mù, Thi Hồ và Minh Nguyệt vân đạm phong khinh như ở chốn đào nguyên... Thi Hồ chấp bút vẽ tranh, Minh Nguyệt ngồi đối diện uống trà.

Thoáng nhìn Đoạn Dịch và Dư Khâm, Thi Hồ không nâng đầu, tiếp tục vẽ tranh. Sắc mặt Minh Nguyệt cũng không thay đổi, chỉ khẽ ngẩng đầu, mỉm cười vẫy tay với họ. "Lại đây ngồi?"

Đoạn Dịch và Dư Khâm liếc nhau, hai người đều không sợ, đi vào mảng sương mù.

Tiến vào sương mù, Đoạn Dịch liền có cảm giác bản thân bước vào một không gian khác. Bầu không khí hít thở khó khăn, mùi máu tươi giết chóc, âm thanh gào rũ điếc tai, tất cả đều bị ngăn cách.

Đoạn Dịch không cảm nhận được gì. Tại đây trong mảng sương mù, anh nháy mắt có thấy bình tĩnh như nước, vạn sự là mây bay.

Minh Nguyệt mời bọn họ ngồi, tay bấm thiết bị, trước mặt trống không xuất hiện hai ghế sô pha.

Đoạn Dịch và Dư Khâm không khách khí, trực tiếp đi tới ngồi xuống sô pha.

Đoạn Dịch nhìn thoáng qua Thi Hồ, giờ phút này đến gần hơn, anh mới phát hiện cây bút Thi Hồ đang dùng cực kỳ quen mắt.

Nhìn thử bức tranh Thi Hồ đang vẽ, Đoạn Dịch không ngờ lại là một cái đầu lâu.

"Đây là bút của ông?" Đoạn Dịch bỗng đứng lên nhìn về phía Thi Hồ, "Ông là người thông qua Đạt Quang nói chuyện với tôi?"

Thi Hồ không trả lời, cầm bút chấm mực chu sa, sau đó vẽ vài nét

bút trong không khí. Giây lát sau, trong phạm vi sương mù nở hoa bỉ ngạn khắp nơi.

Bờ đối diện có hoa, màu son minh diễm, nở rộ bên hoàng tuyền.

"Loài hoa này đúng là đẹp. Để được ngắm nó, ta chọn địa ngục là trạm cuối cùng. Quả nhiên chuyến đi không tệ." Chậm rãi nói xong lời này, Thi Hồ mới ngẩng đầu nhìn Đoạn Dịch, "Đúng, người đó là ta. Vừa lúc đi qua phó bản ấy nên vào xem một chút. Ta đã gặp Đạt Quang từ rất lâu trước kia, sau này vô tình thấy bút của hắn nên lấy đi. Nét bút vẽ mộng là một điều huyền diệu, không phải sao?"

Đoạn Dịch nhíu mày: "Ông dùng cây bút này tạo ra trò chơi?"

"Không thể nói như vậy. Cây bút này có thể đọc hiểu suy nghĩ cậu, sau đó thay đổi các loại thành phần từ trong khí, hoặc kết cấu phần tử thuốc màu nó chạm vào, tiến hành chuyển biến vật chất. Từ đó tạo nên phép màu huyền diệu. Cho nên..."

Thi Hồ nhìn về phía Đoạn Dịch, "Đúng vậy, ta dùng cây bút này tạo nên thế giới trò chơi, cũng mượn nó chuyển hóa ý thức mình. Bởi vậy, ta có thể giấu ý thức của mình vào thế giới trò chơi."

Sau một lúc lâu, Đoạn Dịch không khỏi hỏi: "Cơ thể đã chết, không tính là chết, vì linh hồn còn tồn tại. Linh hồn hôi phi yên diệt, vẫn chưa gọi là chết, bởi vì ý thức vẫn tồn tại. Ý ông là như vậy?"

"Đúng. Người địa ngục cho rằng linh hồn là hình thái sinh mệnh cuối cùng. Nhưng thật ra không phải. Với ý thức và ký ức, ta còn sống." Thi Hồ mỉm cười, bỗng nâng tay trái.

Đoạn Dịch liền thấy một con rối nhỏ trên tay hắn ta.

Chính là con rối Tiểu Ngũ nhận được.

... Đừng nói con rối này là do Thi Hồ đưa tới tay mẹ Sở Thanh?

Nó chính là khởi nguyên của mọi bi kịch.

Đoạn Dịch sầm mặt nhíu mi, lại thấy Thi Hồ mở miệng.

"Con rối vô tâm, tiếp xúc với người mới có tâm. Bút mực không lưu lại dấu vết, vì hình thái vật chất đã chuyển biến, thế nên không bị ai phát hiện..."

"Ừm, trăm quỷ gào khóc, đóa bỉ ngạn nở, là thời khắc mời cố nhân chìm vào giấc mộng."

Một câu đơn giản lại khiến tim Đoạn Dịch vô thức đập nhanh.

Sau đó anh thấy Thi Hồ giơ một lóng tay, ngón tay cong lại, trên mặt đất cách đó không xa liền xuất hiện một vòng sáng, trông giống như cổng dịch chuyển.

Thi Hồ nói Minh Nguyệt: "Ta không ngại nói mấy câu với con người dũng cảm tò mò. Nhưng để tránh bọn họ gây chuyện, khống chế bọn họ đi."

"Được thôi."

Minh Nguyệt gật đầu nhìn Thi Hồ, ngón tay gõ thiết bị.

Hai chân Đoạn Dịch lập tức bị rong biển cuốn lấy, mạnh mẽ lôi trở lại trên sô pha.

Rất nhiều rong biển mọc ra trói chặt toàn thân anh.

Nhận ra điều gì, Đoạn Dịch không giãy giụa, mà nhìn Dư Khâm ngồi bên cạnh. Tình huống của hắn ta không khác gì anh, cũng bị rong biển trói toàn thân.

Dư Khâm không động đậy, chỉ bày ra thần thái suy tư, dường như cảm thấy không đúng chỗ nào.

Đoạn Dịch cũng phát hiện không đúng chỗ nào.

Minh Nguyệt sử dụng rong biển giống y như đúc loại rong biển đã sử dụng để trói Dư Khâm ở đoàn tàu.

Nhằm vào đặc tính rong biển, Đoạn Dịch nghĩ ra biện pháp ứng đối, xâm nhập hệ thống chế tạo một con dao.

Đoạn Dịch không đủ hiểu biết về hệ thống, thủ pháp đơn sơ, chắc chắn lưu lại dấu vết rõ ràng.

Nói cách khác, việc anh tạo ra một con dao có thể cắt rong biển, Minh Nguyệt biết thừa.

Một khi đã như vậy, vì sao Minh Nguyệt vẫn dùng rong biển này đối phó với anh và Dư Khâm?

Đoạn Dịch theo bản năng liếc Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt không nhìn anh, chỉ nâng chung trà uống một ngụm, sau đó nhìn về phía cổng dịch chuyển giữa sương mù.

Trong lúc nhất thời, Đoạn Dịch bỏ qua việc tự hỏi Minh Nguyệt rốt cuộc đứng phe nào, cũng tò mò nhìn cổng dịch chuyển càng ngày càng sáng.

... Thi Hồ dùng một cây bút vẽ nên giấc mơ mỹ lệ quỷ dị phức tạp, vì muốn mời ai vào mộng?

Một lát sau, có một người xuất hiện.

Khuôn mặt người này cực kỳ tái nhợt, không chút huyết sắc, như sinh bệnh nặng.

Mặt mày tinh tế mang nét nữ giới, tầm thiếu niên 17-18 tuổi.

Hình như người này sợ lạnh, mặc áo bông rất dày. Thời điểm vừa bước chân vào không gian, người này có chút ngơ ngẩn lẫn sợ hãi, hình như không thích ứng được hoàn cảnh.

Người này nhanh chóng ngẩng mắt nhìn thấy Thi Hồ.

Hai mắt người này lập tức ầm ập nước mắt, chạy với bên Thi Hồ, vội vàng quá nên vướng vào áo choàng dài vấp ngã.

Thi Hồ đứng dậy đi tới bên cạnh, dịu dàng đỡ hắn dậy, rồi xoa đầu hắn, cười hỏi: "Sao vẫn không cẩn thận như vậy?"

Người này nghe thế liền rơi một giọt nước mắt, không mở miệng, ngơ ngác mà nhìn Thi Hồ.

Phảng phất qua một thế kỷ, hắn mới như người nằm mơ tỉnh giấc, ôm chặt Thi Hồ, đầu gác lên vai Thi Hồ, nói bằng giọng điệu làm nũng: "Cuối cùng cũng thấy anh! Anh thật sự ở đây!"

"Đúng vậy." Thi Hồ gật đầu nói, "Cậu không thể tới quá sớm, nếu không ý thức ta giấu ở đây sẽ bị phát hiện. Cậu đến đúng ngày lành, tinh thần lực thu thập đã đủ, âm mưu sắp bại lộ đến tìm ta. Cậu đến vào lúc này, không sớm cũng không muộn, vừa lúc."

Tình tình trước mắt quá ly kỳ quá lạ lùng. Đoạn Dịch không khỏi suy đoán: Người này là Thái Sơn Phủ Quân Đổng Tuyên?

Anh chẳng thể ngờ, bảy điện Diêm La lại là một thiếu niên ốm yếu.

Đổng Tuyên nghe Thi Hồ khích lệ mình làm thì vui lắm.

Hắn ngẩng đầu, cọ mặt vào mặt Thi Hồ, cười đến mỹ mãn, thậm chí chìm vào ảo tưởng nào đó. Hắn nói: "Anh nói thu thập đủ tinh thần lực liền dẫn ta đi đúng không? Chúng ta cùng nhau mở cánh cửa đó, cùng rời khỏi thế giới này đi! Chúng ta mở ra thế giới mới... Chúng ta sẽ ở bên nhau. Anh dẫn ta đi, ta mang theo Bạch Phượng, Minh Nguyệt... Chúng ta cùng rời khỏi dây!"

"Ừm. Mục tiêu của chúng ta sắp thực hiện được rồi." Thi Hồ dịu dàng nhìn chăm chú Đổng Tuyên một lát, kéo tay hắn, dẫn hắn đến trước bàn vẽ tranh.

Vừa nãy Thi Hồ có dùng bút vẽ một cái đầu lâu.

Thi Hồ cầm cái đầu lên, đưa cho Đổng Tuyên.

"Đây là cái gì?" Đổng Tuyên tò mò hỏi.

Thi Hồ nói: "Ăn nó. Cậu sẽ đạt thành tâm nguyện."

Đổng Tuyên hoàn toàn tín nhiệm lời Thi Hồ, lập tức nhận đầu lâu.

Bàn tay dùng sức, đầu lâu lập tức ngưng tụ thành nắm tro cốt, hắn mở miệng ra, hút tro cốt vào bụng.

Ngay khi hắn khép miệng lại, bóng dáng Thi Hồ chậm rãi trở nên trong suốt

Đổng Tuyên kinh hãi, trợn tròn mắt vồ lấy, nhưng lại công dã tràng.

Động tác nhào lên phía trước không có vật cản, Đổng Tuyên không thể tin nổi quỳ rạp xuống đất.

Hắn nghe thấy Thi Hồ sắp biến mất nói với mình: "Tiểu Thất, cậu ăn ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau. Hiện tại cậu có thể mang ta đi cùng. Đây là món quà cuối cùng ta tặng cho cậu."

- --

Chương 191

Thi Hồ để lại một câu động lòng người, làm hành động càng nghĩ càng thấy ớn, rồi biến mất.

Đổng Tuyên ngây dại quỳ trên mặt đất.

Qua mười lăm phút, hắn mới quay đầu lại nhìn về phía Minh Nguyệt.

Lúc này thế mà khuôn mặt Đổng Tuyên khá bình tĩnh.

Hắn dùng mười lăm phút thành công thuyết phục bản thân, vừa rồi là một giấc mộng... thật ra hắn chưa từng nhìn thấy Thi Hồ, và Thi Hồ cũng không biến mất.

Đổng Tuyên mở miệng hỏi Minh Nguyệt: "Thi Hồ đâu?"

Minh Nguyệt thẳng thắn thành khẩn trả lời: "Chết. Bị ngài ăn rồi."

Đổng Tuyên lập tức đứng dậy, thần kinh trừng mắt Minh Nguyệt. "Vì sao? Ta không hiểu! Đừng đùa! Tại sao anh ấy muốn ta ăn anh ấy?!"

Minh Nguyệt nhàn nhạt nói: "Tại vì Thi Hồ muốn chết."

Đổng Tuyên nắm chặt hai tay: "Ý cậu là gì?"

"Thi Hồ đã muốn chết từ lâu. Thi Hồ tới địa ngục, là để chết."

Nói đến đây, quan sát biểu cảm Đổng Tuyên, Minh Nguyệt thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Thi Hồ ghi nhớ nguyện vọng của ngài, tận khả năng thỏa mãn ngài, nhưng lại không muốn sống thêm một giây nào. Cho nên trước khi hồn phi phách tán, ông ấy để một phần ý thức, giấu trong trò chơi này."

"Phần ý thức ấy trốn trong thế giới trò chơi, tìm hiểu con đường dẫn đến thế giới mới. Hiện tại ngài đã ăn phần ý thức này, cũng

biết được con đường. Cho nên bảy điện, chúng ta có thể xuất phát."

Đổng Tuyên không động đậy.

Hắn nhớ tới một chuyện thuở xa xôi, lại tựa như gần ngay trước mắt.

Hắn nhớ Thi Hồ từng hỏi mình: "Tâm nguyện của cậu là gì?"

Đổng Tuyên quấn chặt áo lông cừu, suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Ta không muốn ở địa ngục. Ta muốn đến một thế giới tự do, nếu có mặt trời thì càng tốt. Địa ngục quá lạnh. Ta sợ nhất là lạnh, lại bị nhốt ở chỗ này. Nhưng mà... Ta là Thái Sơn Phủ Quân, ta có trách nhiệm, ta không thể rời đi. Từ sinh ra đã bị kẹt ở đây."

"Được." Thi Hồ trả lời hắn, "Ta sẽ nghĩ cách giúp cậu tìm được thế giới mới, cũng sẽ tìm đường dẫn đến thế giới kia. Thật ra... cậu có thể đến một vũ trụ mới. Hồng Mông chưa khải, thiên địa hỗn độn, cậu sẽ là người mở ra vũ trụ mới. Nơi đó sẽ có ánh mặt trời cậu muốn. Cậu sẽ được sống tự do tự tại."

Giờ phút này nhớ lại, Đổng Tuyên phát hiện mình đã quên hỏi... "Vậy còn anh?"

Nếu ta đi đến nơi vũ trụ Hồng Mông chưa khải. Vậy còn anh?

Dần ý thức được chuyện vừa xảy ra không phải giấc mơ, đôi mắt Đổng Tuyên chan chứa nước mắt. Hai mắt hắn đẫm lệ mông lung nhìn Minh Nguyệt, chẳng khác nào đứa trẻ đánh rơi kẹo hồ lô.

"Ta muốn cùng anh ấy đi đến vũ trụ mới, vậy mà anh ấy muốn chết?"

Minh Nguyệt liếc hắn một cái, giơ thiết bị lên. "Tôi cho ngài xem một đoạn ghi hình. Đây là đoạn hội thoại khi chúng tôi lần đầu gặp nhau."

Minh Nguyệt nói xong, cổng dịch chuyện vừa rồi Đổng Tuyên đi qua liền tỏa sương mù sáng lóa.

Hình ảnh phản chiếu trên sương mù như hình chiếu 3D.

Hình chiếu chi tiết đến mức thấy rõ ngũ quan Thi Hồ.

Trong sương mù sáng, Minh Nguyệt và Thi Hồ ngồi đối diện nhau, rất giống trạng thái trước đó không lâu.

Minh Nguyệt hỏi Thi Hồ: "Năm đó ông gi.ết chết 3000 vong hồn, mục đích cuối cùng có phải là muốn chết hay không? Tôi rất tò mò, ông chỉ đơn thuần không muốn sống nữa, hay là, sở dĩ làm vậy để vứt bỏ thể xác, hiến tế linh hồn, đi đến vũ trụ mới?"

"Vật chất khó có thể thực hiện dịch chuyển với vận tốc ánh sáng, thế chúng ta từ bỏ cơ thể và linh hồn, chỉ dựa vào ký ức hoặc ý thức thực hiện thì sao? Tôi cứ tưởng ông có thể trực tiếp tìm được đường đến đó."

Thi Hồ nghe vậy thì mỉm cười, trả lời: "Trước khi tới địa ngục, ta không nghĩ tới việc tìm vũ trụ mới."

Minh Nguyệt hiểu, gật đầu: "Là ông đơn thuần tìm chết."

"Đúng vậy." Thi Hồ nói, "Ta sống lâu lắm lâu lắm rồi, thật sự muốn chết. Thần giết không chết, thiên địa giết không chết, chỉ có địa ngục cực hình có thể giết ta. Vì vậy ta tới."

Minh Nguyệt hơi nhướng mày. "Xem ra thất điện không thể giữ ông lại."

Ánh mắt Thi Hồ bình tĩnh trước sau như một: "Cậu ấy là một đứa trẻ ngoan. Ta sống nhiều năm như vậy, gặp qua biết bao kẻ ái mộ. Nhưng Tiểu Thất là một trong số ít người... chân thành. Vậy nên ta muốn giúp cậu ấy thực hiện tâm nguyện."

"Chẳng qua ta không sống nổi thêm một ngày. Ta để lại một phần ý thức, tiếp tục tìm hiểu dẫn dắt cậu ấy đến vũ trụ mới. Chờ ta tính toán được tọa độ chính xác, cậu ấy sử dụng tinh thần lực mở lối là được."

Nghe đến đó, Minh Nguyệt truy hỏi: "Ông thực sự tìm được một cửa lặp."

Thi Hồ ngẫm nghĩ: "Cửa lặp? Hừm... Dùng cách nói hiện đại, có thể hiểu là như vậy."

Quầng sáng biến mất.

Thời gian trở lại hiện tại.

Minh Nguyệt bước tới gần Đổng Tuyên một bước. "Thi Hồ đã chết từ lâu. Ý thức chỉ là công cụ ông ấy lưu lại để giúp ngài tính toán tọa độ. Trò chơi là biển ý thức của ông ấy. Tọa độ cụ thể giấu ở nơi sâu nhất biển ý thức."

"Có thể hiểu mục đích ông ấy tạo ra trò chơi này là bảo vệ tọa độ."

"Người vào nhầm thế giới trò chơi phải trải qua nhiều phó bản, mới có thể tới được nơi sâu nhất trong biển ý thức. Ông ấy làm như vậy thứ nhất là mê hoặc người ngoài, làm người ta khó có thể phát hiện bí mật thực sự; thứ hai, ông ấy cần bảo vệ tọa độ. Giống như trò chơi tìm kho báu, chỉ có người vượt qua cửa ải cuối cùng mới tìm được kho báu bị chôn giấu... cũng tức là tọa độ đi đến một vũ trụ mới. Còn việc..."

Tạm dừng một chút, Minh Nguyệt tiếp tục: "Còn việc vì sao phải ăn ông ấy mới có tọa độ và con đường đi đến vũ trụ mới... Thật ra đối với ngài, ông ấy là tấm bia bảo vệ. Ông ấy chỉ để lại tọa độ cho ngài. Hơn nữa bây giờ tôi mới biết cách thức giao tọa độ."

"Tôi cũng không ngờ... Ngài cần ăn ý thức ông ấy mới có được tọa độ. Ông ấy không tin tôi, cũng không tin bất luận kẻ nào. Ông ấy muốn đảm bảo sẽ tận tay giao tọa độ cho ngài, mà không thông qua người thứ ba."

Đổng Tuyên si ngốc, đôi mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Minh Nguyệt, sau một lúc lâu nói ra một câu: "Thì ra anh ấy không thích ta. Nếu không tại sao anh ấy muốn chết? Anh ấy không vui khi ở bên ta, một ngày cũng không muốn sống..."

Quan sát Đổng Tuyên, phát hiện hắn lại suy nghĩ vẩn vơ thất thần, Minh Nguyệt mở miệng an ủi. "Ông ấy sống lâu lắm rồi, chỉ sợ không còn đặt nặng tình cảm từ lâu. Có bao giờ ngài nghe Thần mình có tâm ư?"

Đổng Tuyên xoa nhẹ hai mắt mình, phụ họa câu này. "Ừ. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, ta đã biết chúng ta chênh lệch quá xa. Anh là thần trên Cửu Trọng Thiên. Ta là Diêm Vương sâu trong địa ngục. Chúng ta không phải người cùng một đường."

Trầm mặc một lát, ngữ khí Minh Nguyệt ôn hòa hơn một chút. "Ông ấy ghi lại ký ức cả đời dài vào các phó bản, trừ hai lý do tôi vừa nói, không còn nguyên nhân nào khác. Ngài vào trò chơi này, nghĩa là giải được cả đời ông ấy. Tuy rằng ông ấy đã chết, nhưng coi như đổi thành phương thức khác bầu bạn cùng ngài. Nghe lãng mạn đó chứ. Nếu không, nếu chỉ để giấu tọa độ, ông ấy có thể thiết kế các câu chuyện khác, đâu cần dùng giấc mơ và ký ức của mình."

"Còn về phương phức để lại tọa độ, tuy khó chấp nhập, nhưng như lời ông ta đã nói, hai người sẽ vĩnh viễn ở bên nhau. Ngài hấp thu ý thức ông ấy, ông ấy sẽ mãi mãi bên ngài."

"Thi Hồ là thần vô tâm vô tình. Ông ấy đối xử với ngài như vậy là hơn những người khác rất nhiều."

Không nhiễm phàm trần, không hiểu tình yêu, không lưu tình với bất kỳ người nào, duy độc yêu mến Thái Sơn Phủ Quân.

Lời Minh Nguyệt đánh thẳng vào nội tâm Đổng Tuyên.

Đổng Tuyên nghe xong lập tức đứng thẳng. "Cậu nói đúng. Anh ấy... cùng ta cộng sinh. Chúng ta vẫn có thể đi đến vũ trụ mới, vĩnh viễn không xa rời nhau..."

Minh Nguyệt vui mừng gật đầu: "Chúng ta đi thôi. Nói tọa độ cho tôi và Bạch Phượng. Chúng tôi sẽ mở cửa lặp cho ngài."

Việc đã đến nước này, Đoạn Dịch bàng thính đã hiểu đại khái tình hình.

Thi Hồ đã sống rất lâu, không biết bị cái gì kí.ch thích nên một lòng muốn chết.

Nhưng ông ta không chết được. Ông ta là thần. Không ai có thể giết ông ta.

Mà trong thế giới này, thị phi ưu khuyết điểm do địa ngục phán xét. Chỉ có địa ngục cực hình là giết được thần. Cho nên Thi Hồ vào địa ngục, tiện tay giết 3000 vong linh.

Ông ta giết 3000 vong linh không vì thu gom sức mạnh hoặc hoành đồ bá nghiệp, đơn thuần là muốn phạm trọng tội, hy vọng địa ngục có thể xử tử mình.

Thi Hồ tới địa ngục vì muốn chết.

Chẳng qua ngoài ý muốn gặp được Đổng Tuyên.

Đổng Tuyên thật lòng thích ông ta.

Ông ta không thể đáp lại tình cảm Đổng Tuyên, vì thế tặng cho hắn một món quà.

Đoạn Dịch suy đoán, Thi Hồ dùng ngữ khí bố thí hỏi Đổng Tuyên muốn cái gì.

Đổng Tuyên không cảm thấy đó là bố thí, tưởng là thần minh yêu mến mình. Điều này làm hắn vui mừng quá dỗi.

Đổng Tuyên muốn rời địa ngục, đáp rằng muốn đi đến vũ trụ mới.

Thế nên Thi Hồ tìm cho hắn một vũ trụ mới, và để lại vị trí cho hắn biết.

Thi Hồ đã hạ quyết tâm diệt vong linh, phạm trọng tội. Để một hòn đá trúng mấy con chim, giúp Đổng Tuyên thực hiện tâm nguyện, ông ta dứt khoát hấp thu lực tinh thần của 3000 vong linh. Lợi dụng tinh thần lực thu được, kết hợp bút Đạt Quang, Thi Hồ vẽ giấc mơ và ký ức bản thân thành một trò chơi.

Lúc ấy, Thi Hồ đã biết cách mở cửa lặp và vị trí vũ trụ mới. Ông ta chưa biết tọa độ cụ thể, thành ra không thể giúp Đổng Tuyên lập tức đi đến đó.

Nhưng ông ta không kịp chờ, một ngày cũng sống không nổi.

Cho nên ông ta lựa chọn cái chết.

Trước khi chết, Thi Hồ để lại một phần ý thức, giấu sâu trong trò chơi.

Bấy lâu nay phần ý thức này cái gì cũng không làm, chỉ lặng lẽ tính toán tọa độ cụ thể của vũ trụ mới.

Ý thức Thi Hồ cần thời gian tính toán, vừa khéo Đổng Tuyên cần thời gian thu thập số lượng lớn tinh thần lực để mở cửa.

Hiện tại khi thời gian chín muồi, Thi Hồ đã tính được tọa độ, thông báo cho Minh Nguyệt thời gian, Đổng Tuyên cũng tích góp đủ tinh thần lực, chuẩn bị rời khỏi địa ngục.

Cửa lặp, hay gọi là cửa trùng lặp, là cánh cửa kết nối hai không thời gian lại với nhau. Người đi vào cửa lặp có thể nháy mắt xuyên qua không gian, hoặc thời gian.

Thi Hồ giúp Đổng Tuyên mở cửa lặp, có thể khiến một người đi từ vũ trụ này tới vũ trụ khác trong giây lát.

Suy nghĩ cẩn thận đầu đuôi câu chuyện, Đoạn Dịch nổi giận đùng đùng.

Anh đứng bật dậy, lại bị rong biển cuốn quanh kéo mạnh về ghế sô pha.

Đập "ầm ầm" vài tiếng, Đoạn Dịch nhịn không được mở miệng: "Đến thế giới mới? Mấy người đều đáng chết! Một người hai người đều có thân phận không tầm thường, vốn nên vì sinh linh thiên hạ, thế mà mấy người đã làm cái gì hả? Mấy người dựa vào cái gì giẫm đạp nhiều sinh mạng như vậy? Tôi hỏi mấy người, mạng

người trong mắt mấy người rốt cuộc là cái gì? Còn anh nữa Minh Nguyệt..."

Nhìn chằm chằm Minh Nguyệt, Đoạn Dịch chất vấn: "Thái Sơn Phủ Quân? Bảy điện Diêm La Vương?! Trong mắt tôi chả khác gì thằng nhóc trẻ trâu muốn trốn nhà đi bụi! Thi Hồ? Trong mắt tôi là kẻ khùng điên mắc chứng trầm cảm không biết đường tìm bác sĩ chữa bệnh tâm thần! Hai kẻ điên bắt tay nhau giày xéo vô số mạng người!!! Anh thì sao? Nhìn anh tỉnh táo nhất. Tại sao anh trợ Trụ vi ngược?!"

Đoạn Dịch nói xong, trơ mắt nhìn Đổng Tuyên lại đỏ mắt.

Hắn bị Đoạn Dịch chọc khóc.

Nghiến răng nghiến lợi hồi lâu, Đổng Tuyên chỉ tay vào Đoạn Dịch, nhưng há mồm nói không nên lời phản bác, tức giận đến mức nghẹn thở.

Thấy thế, Minh Nguyệt vỗ vỗ mu bàn tay hắn, đỡ người hắn nói vài câu, rồi cười nhìn Đoạn Dịch, lắc đầu nói: "Có mấy câu cậu nói không đúng. Bảy điện muốn làm, ai có thể ngăn cản? Chuyện này dù không phải tôi làm, cũng sẽ có những người khác tới làm. Huống chi tôi đồng ý với lời Thi Hồ. Sinh mệnh từ không đến có, rồi sẽ từ có đến không. Thế thì quá trình ai giết ai nào còn quan trọng."

"Thi Hồ giết nhiều người như vậy... Nhưng cậu có biết không, ở thời kỳ Hồng Hoang xa xưa, nhân gian đã từng gặp tai nạn hồng thủy?"

"Truyền thuyết kể rằng hồng thủy phá trời đổ xuống, từ đó có Nữ Oa vá trời. Vậy cậu có biết Thi Hồ lúc ấy đã xuất lực, cứu vô số thế nhân?"

"Người sống một đời, ưu khuyết điểm đều có. Huống chi ông ấy sống lâu như vậy?"

Nói đến đây, không muốn nói thêm nữa, Minh Nguyệt nhìn về phía Đổng Tuyên. "Thất điện, chúng ta đi thôi."

"Ừm." Đổng Tuyên gật đầu, đỏ mắt nhíu mày nhìn Đoạn Dịch và Dư Khâm.

Minh Nguyệt nhìn theo ánh mắt hắn, hỏi: "Ngài muốn xử lý bọn họ như thế nào?"

Đổng Tuyên suy nghĩ một lát, nói: "Giết bọn họ, giết tất cả người chơi trong trò chơi!"

Nghe vậy, ánh mắt Minh Nguyệt hơi trầm xuống, không nói gì.

Đổng Tuyên hơi căng thẳng kéo ống tay áo Minh Nguyệt, nghiêm túc nói: "Tam ca đã phái người tới! Bọn họ ưu tiên vong linh hàng đầu, nên chúng ta phải xuống tay xử lý các vong linh trước! Giữa việc tróc nã chúng ta và cứu người, tam ca chắc chắn sẽ cứu bọn họ! Chúng ta nhân cơ hội mở cửa lặp đến vũ trụ mới!"

"Ừ... Hợp lý." Minh Nguyệt suy tư nhìn Đổng Tuyên gật đầu, lại nói, "Chẳng qua tình huống này... Chúng ta không nên gi.ết chết tất cả vong linh. Chúng ta hãy khiến bọn họ lâm vào nguy hiểm. Làm vậy, Tống đế vương vì cứu bọn họ sẽ tốn nhiều thời gian. Và chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn."

Hai tay Đổng Tuyên túm chặt ống tay áo Minh Nguyệt, trốn phía sau hắn ta, thúc giục hắn ta. "Cứ làm theo lời cậu nói! Chúng ta đi thôi. Chúng ta đi mau!"

Nghe hai người nói chuyện, Đoạn Dịch lập tức động đậy.

Dao găm cắt rong biển bị anh giấu trong ống tay áo, chuôi dao lộ ra chút xíu.

Đoạn Dịch hết sức chăm chú nhìn Đổng Tuyên và Minh Nguyệt, không để bọn họ phát hiện động tác của mình. Đặc biệt là không thể để Đổng Tuyên chú ý.

Bởi vậy Đoạn Dịch bất chấp muốn nói chuyện tiếp.

Nhưng Đoạn Dịch nghe thấy người ngồi bên cạnh im lặng nãy giờ

– Dư Khâm mở miệng.

"Minh Nguyệt, cậu làm mọi thứ vì muốn cùng bọn họ đến thế giới mới phải không? Vì sao? Cậu muốn làm Bàn Cổ khai thiên tích địa thế giới mới? Cậu muốn làm Thần Sáng Thế, sở hữu quyền lực tối cao?"

Lúc này Minh Nguyệt đã dẫn Đổng Tuyên bước vào cổng dịch chuyển.

Xung quanh cổng dịch chuyển tỏa màu vàng kim nhàn nhạt.

Cách vòng hào quang, Minh Nguyệt nâng mí mắt liếc Dư Khâm một cái, cười khẽ: "Quả nhiên ngài không hiểu tôi. Thứ tôi muốn đơn giản là tự do mà thôi. Hoàn toàn tự do, không bị bất kỳ ai khống chế."

Dứt lời, Minh Nguyệt cúi đầu bấm thiết bị.

"Sinh mệnh ra đời nơi đáy biển. Tất cả mọi người là đứa trẻ biển rộng. Hiện tại hãy cùng táng thân ở đáy biển đi. Cái này gọi là đến từ đâu thì trở về đó."

Đây là câu cuối cùng Minh Nguyệt để lại trong trò chơi.

Đoạn Dịch nghe vậy bèn ngẩng mặt nhìn, lại thấy hắn ta giơ ngón cái, lặng yên chỉ lên phía trên.

Minh Nguyệt và Đổng Tuyên biến mất.

Cùng lúc đó, không gian sương mù chung quanh biến mất, nước biển lạnh băng nhanh chóng xô tới, chảy vào miệng mũi Đoạn Dịch và Dư Khâm, khiến bọn họ hít thở khó khăn.

Đoạn Dịch vội vàng nín thở, tránh nước biển chui vào phổi.

Anh nhanh chóng rút dao cắt rong biển trói mình, rồi qua giúp Dư Khâm cắt rong biển.

Đầu óc chuyển động, đang lúc tự hỏi biện pháp thoát vây, Đoạn

Dịch nghe thấy phía sau truyền đến động tĩnh.

Anh đong đưa tứ chi, dùng động tác bơi lội xoay người, thấy đám người Ổ Quân Lan tìm tới.

Tất cả mọi người đang thử thích ứng biến hóa bất thình lình.

Doãn Oánh Oánh không biết bơi, không cẩn thận bị tụt xuống. Bành Trình lập tức đỡ lấy cô bé, khoa tay múa chân dạy cô bé nín thở và tư thế bơi lội cơ bản.

Không gian ý thức đáy biển vốn không phải biển thật, mọi người có thể tự do hành tẩu, hô hấp và nói chuyện.

Nhưng hết thảy bỗng nhiên thay đổi.

Nước biển biến thành thật, cứ tiếp tục thế này, mọi người sẽ bị kẹt ở chỗ này, cuối cùng chết đuối.

"Không sao, tôi có cách." Đoạn Dịch há mồm nói, bọt khí trong miệng không ngừng toát ra.

Anh vội vàng bấm bấm thiết bị. May là nó không bị vào nước, có thể sử dụng.

Nhanh chóng gõ đoạn mã chế tạo mấy bình dưỡng khí, Đoạn Dịch tự đeo cho mình, sau đó phân phát cho từng người.

Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Doãn Oánh Oánh, Bành Trình, Dư Khâm.

Anh phát xong bình dưỡng khí mới phát hiện không có năm người Tra Tùng Phi, Bạch Tư Niên, Vân Hạo, Bạch Lập Huy, Phương Đông Vũ.

Bọn họ đi đâu rồi?

Trái tim Đoạn Dịch trĩu nặng.

Minh Thiên đâu? Minh Thiên đi nơi nào?

Lúc nãy trong lòng anh bỗng có dự cảm xấu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 192

Phát hiện không thấy Minh Thiên, biểu cảm Đoạn Dịch trở nên vô cùng nghiêm túc.

Nhưng trước mắt anh chỉ có thể kiềm chế lo lắng, nghĩ biện pháp giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Bình dưỡng khí tạm thời giúp mọi người bị chết đuối, nhưng không đủ để mọi người từ đáy biển bơi lên mặt biển.

Đoạn Dịch không rõ từ nơi này bơi lên mặt biển cần bao lâu, nhưng anh biết lặn xuống nước tiêu hao sức lực cực kỳ lớn, huống chi mọi người còn phải chịu sức nén, phân biệt phương hướng trong nước biển gặp khó khăn. Ở thế giới hiện thực, không ai có thể sống sót chỉ dựa vào mấy bình dưỡng khí.

Nhưng cũng may bình dưỡng khí có thể tạm thời bảo đảm Đoạn Dịch không chết chìm, cho anh đủ thời gian nghiên cứu phó bản này.

Dựa theo biện pháp Dư Khâm dạy, anh cầm thiết bị vào hệ thống, tìm được số liệu ngôn ngữ liên quan phó bản, tận khả năng mau thăm dò tình huống khu vực này, bắt đầu nghĩ cách ứng đối.

Ban đầu Đoạn Dịch cho rằng hệ thống trò chơi cao cấp phức tạp như vậy, ngôn ngữ hệ thống sử dụng chắc chắn rất khó.

Thật ra lúc Dư Khâm bảo cậu học ngôn ngữ hệ thống, anh không dám chắc mình sẽ học nổi.

Nhưng dưới sự chỉ dẫn của Dư Khâm, Đoạn Dịch thế mà nhanh chóng đọc hiểu ngôn ngữ này.

Nguyên nhân rất đơn giản... Đoạn Dịch phát hiện, chương trình càng phức tạp càng cao cấp, ngôn ngữ hệ thống ngược lại cực kỳ đơn giản dễ học, gần như vừa xem là hiểu ngay.

Bất kỳ ai cũng học hiểu. Đây mới là ngôn ngữ cao cấp tiên tiến chân chính.

Cũng bởi vậy, trừ việc chế tạo dao cắt rong biển, vài bình dưỡng khí, Đoạn Dịch thử một chút, không bao lâu viết được một tàu ngầm có khoang oxy cao áp và có thể đưa mọi người rời khỏi đáy biển trở lại mặt biển.

Mục đích của Đoạn Dịch đương nhiên là mang mọi người lên mặt biển.

Mọi người không thể ở lâu dưới đáy biển, đây là điều hiển nhiên.

Thứ nhất, hiện tại Đoạn Dịch không biết thiết bị này có thể sử dụng được bao lâu, cho nên công cụ anh có thể chế tạo ra là hữu hạn. Nói cách khác, phải có bình dưỡng khí để sử dụng liên tục.

Muốn không bị chết đuối, bọn họ phải lên trên.

Thứ hai, vừa rồi trước khi rời đi Minh Nguyệt giơ ngón tay chỉ hướng lên trên.

Hắn ta ám chỉ rõ ràng, hướng lên trên là có thể rời khỏi trò chơi. Có lẽ hắn ta đã đặt cổng dịch chuyển ở trên mặt biển.

Đoạn Dịch cho rằng, ít nhất về việc này anh có thể tin Minh Nguyệt.

Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, vừa rồi Minh Nguyệt biến không gian ý thức thành nước biển thật, vây khốn người chơi, đồng thời ẩn giấu một chi tiết khác... Sức nén nước biển mà người chơi cảm nhận được không phải đột ngột tăng mạnh.

Từ mặt đất lặn xuống biển, cứ sâu thêm 10 mét, áp suất sẽ tăng thêm 1 atm.

Bởi vậy, đáy biển có sức nén cực kỳ cao, nếu không có giảm xóc, đột nhiên lọt vào áp suất cường độ cao như vậy, người chơi sẽ bị

vỡ nội tạng và chết.

Khi Minh Nguyệt biến nước biển thành thật, rõ ràng đã lặng lẽ thêm một lớp giảm xóc bao quanh người chơi, giúp cho bọn họ có thể thích ứng áp suất đáy biển.

Thứ hai, nếu nhiều sinh mệnh vong linh đột ngột biến mất, chắc chắn sẽ khiến Dư Khâm chú ý, từ đó chậm trễ việc tróc nã đám Đổng Tuyên. Cho nên Đổng Tuyên bảo Minh Nguyệt giết hết người chơi.

Minh Nguyệt lại đề nghị chỉ tạo tai nạn cho người chơi, kéo dài thời gian chết của họ. Lý do Minh Nguyệt đưa ra là, sẽ khiến Dư Khâm tiêu tốn thời gian cứu trợ người chơi, Đổng Tuyên sẽ có nhiều thời gian tranh thủ hơn.

Đề nghị của Minh Nguyệt chừa cho người chơi đủ thời gian tự cứu. Hắn ta đã ngầm giúp đám Đoạn Dịch.

Thứ ba, đó là chi tiết rong biển mà Đoạn Dịch đã lưu ý.

Đoạn Dịch hiểu ngôn ngữ hệ thống, cũng chế tạo ra một con dao cắt rong biển, chuyện này lý nào Minh Nguyệt không biết.

Nhưng Minh Nguyệt vẫn sử dụng rong biển, rõ ràng là để Đoạn Dịch có thể thoát vây.

Minh Nguyệt chỉ có thể lén hỗ trợ, đương nhiên là vì giấu diếm Thi Hồ và Đổng Tuyên.

Để đạt được mục đích, Minh Nguyệt có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Nhưng tổng hợp ba nguyên nhân kể trên, Đoạn Dịch biết Minh Nguyệt ít nhất không hoàn toàn phát rồ.

Không biết có phải do Dư Khâm trừng phạt hắn ta lâu như vậy nên có chút hiệu quả, làm hắn ta không đến mức thật sự đẩy mọi người vào chỗ chết.

Đầu óc tính toán nhanh thế cục, Đoạn Dịch đồng thời chế tạo ra ba con tàu ngầm.

Tàu ngầm có khoang oxy cao áp, tránh cho nội tạng người chơi bị vỡ vì di chuyển nhanh từ đáy biển áp suất cao lên trên mặt biển có áp suất thấp.

Ngoài ra, năng lượng tàu ngầm cũng đủ để mọi người lên đến mặt biển và tiếp tục tìm kiếm đường rời đi.

Chẳng qua, sau khi kêu mọi người vào tàu ngầm, Đoạn Dịch lại không vào.

Anh nhìn Dư Khâm ở bên trong, gõ chữ trên màn hình thiết bị rồi giơ cho hắn ta xem. "Anh hiểu nơi này hơn bọn họ. Sau khi lên mặt biển, anh chỉ huy mang mọi người ra ngoài."

Dư Khâm nhíu mày liếc anh, tựa hồ biết anh nghĩ gì, làm thủ thế cẩn thận.

Một lát sau, cửa khoang khép lại, tàu ngầm rời đi.

Đoạn Dịch không vội đi tìm Minh Thiên, mà tranh thủ thời gian dùng thiết bị chế tạo một ít đèn chiếu sáng không thấm nước, xẻng không gì chặn được.

Đương nhiên, anh cũng taoh túi đựng dụng cụ không thấm nước, để mình tiện mang theo.

Tự hỏi một lát, anh viết thêm đoạn code chế tạo thêm mấy bình dưỡng khí, đồng thời cột chúng vào nhau.

Đang lúc anh muốn tiếp tục biên soạn số liệu chế tạo thêm đồ, màn hình thiết bị tắt ngóm. Đoạn Dịch thử rất nhiều lần đều không thể khởi động được. Xem ra thiết bị bị vào nước, không thể sử dụng nữa.

Đoạn Dịch không thể không cảm thán, mình chế tạo ra ba con tàu ngầm trước quá là sáng suốt.

Kiểm tra bình dưỡng khí và mặt nạ bảo hộ, Đoạn Dịch nhíu chặt mày, không chần chờ, bắt đầu bơi về chỗ đoàn tàu.

Tốc độ bơi trở về chậm hơn nhiều so với lúc Đoạn Dịch đi tới.

Bởi vậy khi anh trở lại vị trí đoàn tàu, thời gian đã một khoảng dài.

Liếc mắt nhìn đoàn tàu, Đoạn Dịch phát hiện đèn bên trong đã bị tắt toàn bộ, chắc là dây điện bị nước biển ăn mòn.

Nhớ tới cái gì, Đoạn Dịch nhíu mày bơi tới gần đoàn tàu, đúng lúc này có một vật thể đen trôi tới trước mặt anh. Nhanh chóng rút dao chuẩn bị ứng chiến, Đoạn Dịch mới phát hiện đó là một xác chết có mái tóc màu vàng.

Xác chết dần trôi đến gần Đoạn Dịch, máu tóc vàng uốn lượn trong nước biển như sóng lúa.

Khi xác chết trôi qua người Đoạn Dịch, Đoạn Dịch thấy rõ mặt thi thể, không ngờ người này là Nicole.

Tại sao cô ta trôi ra từ trong đoàn tàu?

Đoàn tàu... đã xảy ra chuyện sao?

Tâm tình Đoạn Dịch có hơi phức tạp.

Nicole chết đuối, nghĩa là rất nhiều NPC sẽ giống người chơi, bị nước biển bất thình lình ập tới giết chết.

Như vậy Đoạn Dịch, người chơi khác, và Minh Thiên, nguy hiểm mà mọi người phải đối mặt sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng Nicole lại trôi dạt từ trong đoàn tàu.

Nếu có người chơi trốn trên đoàn tàu, rất có thể đã bị Nicole tấn công.

Sau khi Đoạn Dịch thở dài nhẹ nhõm, nghĩ sâu xa hơn, trái tim lại

treo lên cao.

Cau mày bơi lại gần đoàn tàu, đầu tiên Đoạn Dịch tới phòng tù nữ.

Anh không vào trong đoàn tàu, chỉ bơi tới cạnh cửa sổ phòng tù nữ của đoàn tàu.

Cầm đèn pin chiếu vào cửa sổ, Đoạn Dịch lập tức thấy một hình ảnh cực kỳ kinh khủng.

... Một gương mặt trắng bệch bị ngâm nước biển đến trương phình dán trên kính cửa sổ.

Đó là mặt Phương Đông Vũ.

Bởi vì đoàn tàu ngập nước biển, cơ thể Phương Đông Vũ bị trôi chổng ngược.

Thế nên trong mắt Đoạn Dịch, chiếc váy đỏ như máu từ trên rũ xuống bên cạnh mặt cô lắc lư qua lại, khiến sắc mặt cô trắng cực kỳ.

Trên nền váy đỏ rực, Phương Đông Vũ mở to hai, oan ức vô tận.

Không biết có phải do ảo giác hay không, cách một lớp cửa kính đã vỡ, Đoạn Dịch như nhìn thấy cô đang khóc lóc với mình.

Hít mạnh một hơi, Đoạn Dịch dời tầm mắt, bơi ngược tới đầu đoàn tàu.

Leo lên thùng xe, anh dùng sức gõ cửa thùng xe vài cái, thể rắn dẫn âm nhanh hơn không khí dẫn âm, nếu trên tàu còn người sống sẽ nghe được tiếng động của Đoạn Dịch.

Gõ xong, Đoạn Dịch dán mặt dán lên tấm sắt thùng xe, hy vọng mình có thể nghe được chút âm thanh đáp án mỏng manh.

Sau một lát, Đoạn Dịch nghe được tiếng đáp lại, phát ra từ hướng thùng xe số 3.

Đoạn Dịch mừng rỡ bơi vào đoàn tàu, bơi thẳng đến thùng xe số 3.

Sau đó anh thấy Tra Tùng Phi sắp chịu đựng không nổi, sắc mặt tím tái.

Đoạn Dịch nhanh chóng bơi bên người cậu, đeo hộ bình dưỡng khí.

Đỡ Tra Tùng Phi dựa vào thùng xe, chờ cậu khôi phục một chút, Đoạn Dịch vội vàng viết vào lòng bàn tay cậu, hỏi Minh Thiên đang ở đâu.

Hỏi xong, Đoạn Dịch phát hiện mặt mũi Tra Tùng Phi cực kỳ khổ sở.

Chỉ thấy cậu lắc đầu, viết vào tay Đoạn Dịch: "Anh ấy vì cứu em nên gây sự chú ý với NPC. Lúc em bỏ chạy, anh ấy bị bao vây, còn bị một giao nhân to lớn tấn công. Em không biết tình hình hiện tại của anh ấy."

"Trước lúc em chạy, anh ấy tạo cho em một bọt khí. Bọt khí đưa em đến đây, vừa mới bị vỡ. Nó giúp em ngăn cản nước biển một lát, nếu không em đã chịu được tới bây giờ."

Lời Tra Tùng Phi không khỏi làm Đoạn Dịch thót tim.

NPC Nicole chết đuối, Đạt Quang, Tiểu Ngũ cùng loại đương nhiên cũng sẽ chết đuối. Nhưng Minh Thiên gặp NPC giao nhân. Giao nhân vốn sống ở trong biển, nó sao có thể buông tha Minh Thiên?

.

Bên ngoài Trò chơi. Địa ngục. Thất điện.

Cây đào hồng phấn được ngọn đèn dầu chiếu rọi tựa như ảo mộng.

Suối nước nóng bốc hơi nóng càng tăng thêm cảm giác mộng ảo.

Tại đây, Đổng Tuyên ngơ ngác ngồi trên tảng đá cạnh suối nước

nóng cũng như đang nằm mộng.

Hắn khi thì mỉm cười, cảm thấy cuối cùng mình cũng có thể rời đi nơi này, hơn nữa sẽ cùng ý thức Thi Hồ rời đi.

Khi thì hắn rơm rớm nước mắt, buồn khổ như đã chết. Làm như thể trên đời này không ai thảm hơn hắn.

Minh Nguyệt kêu ầm ĩ gọi hồn hắn.

Mãi đến khi Minh Nguyệt kêu lần thứ ba, hồn phách mới chịu về, lúc này hắn mới phục hồi tinh thần, sau đó lơ ngơ nhìn về phía Minh Nguyệt, chậm rì rì hỏi một câu: "Hả?"

Đổng Tuyên hoàn toàn quên mất mình đang muốn làm cái gì.

Minh Nguyệt cực kỳ tốt tính. "Thất điện, hệ thống phát thông báo cảnh cáo, năng lượng linh hồn các người chơi đang suy giảm trên diện rộng, tất cả sắp chết. Tôi thấy người Dư Khâm đều chạy tới trung tâm hệ thống, bọn họ suy nghĩ biện pháp cứu người chơi. Nhân cơ hội này, chúng ta lập tức xuất phát."

"Thất điện, ngài cảm nhận được tọa độ Thi Hồ cho mình không? Ngài đã chuẩn bị đồ vật chưa?"

"Chuẩn bị rồi." Đổng Tuyên đứng lên, lấy ra nói Minh Nguyệt: "Đồ đây".

Đó là một vật rất nhỏ hình thoi, toàn thân trơn bóng, không một khe hở, không biết làm từ chất liệu kim loại gì.

Đây là phi hành khí mà mấy ngày nay Đổng Tuyên hao hết tâm huyết và năng lượng làm thành, có thể chịu tải linh hồn di chuyển xuyên vũ trụ.

Cơ thể hắn suy yếu cũng do chế tạo đồ vật này không biết ngày đêm.

Trực tiếp giao phi hành khí cho Minh Thiên sau, Đổng Tuyên lấy ra một vật thể hình cầu khác. Cách hắn lấy ra rất ly kỳ – rút ra từ

trong ngực mình, giống như hắn tự tay móc trái tim mình.

Đây là quả cầu hắn dùng để hấp thu tinh thần lực.

Quả cầu này không thể trực tiếp hấp thu năng lượng linh hồn khác, cho nên mỗi lần Đổng Tuyên tự mình hút, chuyển hóa năng lượng bằng cơ thể mình, cuối cùng đưa tinh thần lực vào quả cầu.

Quả cầu ngưng kết toàn bộ tinh thần lực Đổng Tuyên thu thập được bấy lâu nay.

"Thi Hồ đã sớm nói vị trí cửa lặp cho ta. Ở ngay tại đây. Năm đó ta lấy danh nghĩa sợ lạnh xây suối nước nóng, thật ra là âm thầm chôn các điều kiện mở cửa lặp."

"Còn tọa độ điểm cuối cửa lặp, vừa rồi ta lục tìm trong ý thức mình, tìm được tàn lưu ý thức Thi Hồ, có được tọa độ chuẩn. Ta mở cửa động liền đây."

Nói xong, Đổng Tuyên cầm quả cầu đặt vào một chỗ phía dưới suối nước, ấn vào nút ẩn, liền thấy ba cục đá tạo thành tam giác đều nằm dưới suối nước nóng sáng lên.

Ba tia sáng chiếu nghiêng hướng lên không trung, ngưng tụ thành một điểm sáng.

Chùm tia sáng cấu thành hình kim tự tháp.

Quả cầu Đổng Tuyên cũng sáng lên, sau đó bay lên dừng tại đỉnh kim tự tháp giữa không trung.

Lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, Minh Nguyệt thấy bầu trời đêm như bị xé rách, lỗ hổng tối đen hơn cả bóng đêm.

Vết rách đang chậm rãi mở rộng, chính là cửa lặp Đổng Tuyên muốn mở.

"Sắp xong rồi." trán Đổng Tuyên đổ mồ hôi, yếu ớt nhìn Minh Nguyệt, "Bạch Phượng đâu? Cậu chuẩn bị phi hành khí đi, sau đó kêu hắn tới, mọi người cùng nhau đi."

"Hắn canh giữ ở ngoài điện, đối phó với người tam điện có thể xông vào bất cứ lúc nào." Minh Nguyệt nói, vòng qua Đổng Tuyên, lập tức đi vào tẩm điện Thái Sơn Phủ Quân thường ở.

Đổng Tuyên đứng tại chỗ tiếp tục mở cửa lặp.

Minh Nguyệt đi mấy bước, quay đầu lại nhìn về phía hắn, hỏi: "Trùng động sắp mở hắn ra chưa?"

Đổng Tuyên không quay đầu lại: "Đếm ngược năm giây, không sai biệt lắm."

Vì thế Minh Nguyệt quay lưng, tiếp tục đi thêm năm bước.

Một, hai, ba, bốn, năm.

Đủ năm bước.

Trường kiếm trong tay Minh Nguyệt trượt ra khỏi vỏ.

Kiếm như ánh trăng, phản chiếu cây đào hồng phấn, ngọn đèn dầu bên suối nước nóng, và cả cửa lặp giữa không trung đen kịt, cuối cùng bị máu nhiễm đỏ, là máu chảy ra từ người Đổng Tuyên.

- --

Chương 193

Dưới cây đào, suối nước nóng óng ánh màu phấn hồng.

Đổng Tuyên che ngực nhìn Minh Nguyệt, bởi vì còn chưa phản ứng lại, cho nên vẫn ngơ ngác như nằm mộng. Hắn mơ màng lẫn chút khiếp sợ hỏi Minh Nguyệt: "Vì sao? Cậu... có ý gì?"

"Xin lỗi." Minh nNguyệt thu trường kiếm, dùng ngữ khí bình tĩnh nói, "Tôi nghĩ ngài nên ở lại nơi này."

Đổng Tuyên giờ mới phản ứng lại.

Thân thể đau đớn và bị Minh Nguyệt phản bội, hắn hoàn hồn.

Hắn phẫn nộ nhìn về phía Minh Nguyệt, nhưng cơ thể đau đơn cùng cảm giác sắp hôi phi yên diệt làm hắn hét không ra tiếng, vì thế giọng điệu chất vấn mang theo hận ý nhỏ xíu như muỗi kêu.

"Chỉ có vũ khí chứa sức mạnh Diêm Vương mới có thể gây thương tích lên cơ thể Diêm Vương. Lúc ấy cậu nói vậu vì ta, phản bội Dư Khâm... Cậu nói Dư Khâm muốn dùng Diêm Vương tiên giết cậu, cho nên cậu mượn ta kiếm đối phó hắn..."

"Thì ra, thì ra cậu mượn kiếm, là để giết ta?"

"Chắc gì tôi sẽ giết ngài. Ngài xem, có người tới cứu ngài kìa?"

Nói những lời này, Minh Nguyệt nghiêng tai lắng nghe.

Ý bảo Đổng Tuyên có tiếng bước chân cấp tốc chạy về phía suối nước nóng, Minh Nguyệt lại nhìn hắn nói: "Tôi thấy cơ chế thẩm phán ở địa ngục khá hợp lý. Phạm sai lầm, phải bị phạt. Ngài hại nhiều mạng người như vậy, nên trả giá đại giới."

"Còn tôi... Tôi cho rằng bản thân không phạm phải sai lầm gì lớn. Trước đây tôi đã chịu hình phạt quá mức khắc nghiệt. Đổi thành thời gian nhân gian, mỗi ngày bị đè thành thịt vụn, rồi chịu đau

đớn xương thịt ráp lại...Tôi đã chịu loại tra tấn này suốt một ngàn năm. Tôi cảm thấy, những trừng phạt đó đã đủ xóa bỏ tội tôi phạm phải trong khoảng thời gian này."

"Cho nên một mình cậu tiếp tục đối đầu với Dư Khâm. Cậu định quay về cho hắn quản? Ai biết tội cậu phạm phải sẽ bị phạt hay được thưởng?"

"Cậu muốn ném ta cho Dư Khâm?" Nghĩ đến hình phạt đáng sợ nào đó, trong mắt Đổng Tuyên tràn ngập chán ghét, sau đó nhíu mày nhìn Minh Nguyệt, "Cậu... Từ từ, cậu muốn làm công thần đúng không? Ha ha ha..."

Hơi thở mong manh cười vài tiếng, Đổng Tuyên buồn cười mà nhìn về phía Minh Nguyệt. "Ta biết rồi! Cậu thọc một dao sau lưng ta, là vì tranh công với Dư Khâm? Hừ, cậu không muốn đi đến vũ trụ mới, cậu sợ hãi, đổi ý, nhưng ở lại địa ngục sẽ phải chịu trừng phạt... Cho nên cậu muốn bắt ta, lập công chuộc tội?!

"Ta nói cho cậu biết, tam ca của ta không đời nào vì chút công trạng mà giảm bớt trừng phạt! Hắn máu lạnh vô tình giống tất cả mọi người ở địa ngục này! Bọn họ không có trái tim! Bọn họ không nói nhân tình! Cậusẽ hối hận Minh Nguyệt. Cậu nhất định sẽ hối hận..."

Đổng Tuyên phẫn nộ nói xong thì mất hết sức lực, không khỏi xụi lơ trên mặt đất.

Minh Nguyệt thở dài một hơi. "Aizz, ngài nói đúng. Người địa ngục quá mức vô tâm vô tình. Nếu tôi ở lại chắc chắn sẽ hối hận. Thế nên..."

Khẽ mỉm cười, Minh Nguyệt nói: "Ai nói tôi muốn ở lại? Tôi giao ngài cho Dư Khâm. Tự tôi có thể rời đi mà."

Đổng Tuyên không hiểu nổi Minh Nguyệt.

"Cậu bỏ tôi lại, một mình đi tới vũ trụ mới? Cậu bị điên, cậu điên rồi. Cậu không nghe Thi Hồ nói hả? Nơi đó Hồng Mông chưa khải, cái gì cũng không có. Nơi đó chỉ có một vùng hư vô. Cậu sẽ cô đơn

mà chết! Không ai nói chuyện cùng, không có... Khụ khụ... Cậu sẽ hối hận Minh Nguyệt. Ta thấy cậu điên rồi..."

"Nếu nơi đó chỉ có hư vô và an tĩnh... Quá hợp ý tôi."

Trong lúc Minh Nguyệt nói chuyện cùng Đổng Tuyên, hắn ta lấy ra một bút vẽ, vẽ giữa không trung một thang trời.

Thang trời từ suối nước nóng kéo dài lên trời, dừng ngay lối vào cửa lặp, nhìn thoáng qua rất khó đếm được rõ ràng số bậc thang.

Thang trời thành hình, Minh Nguyệt không chút do dự bước chân lên.

.

Đế Huyền nhai.

Vô số u hồn bị cầm tù tại đây, ánh sáng linh hồn đang ảm đạm dần.

Trung tâm hệ thống bên cạnh cách đó không xa, toàn bộ nhân viên bảy điện biến mất, thay thế bận rộn ở chỗ này là người tam điện do Dư Khâm dẫn tới.

Dư Khâm không chuyên về khoa học kỹ thuật, vì thế phái thủ hạ đắc lực nhanh chóng điều tra tình huống nơi này. Lúc này hắn ta vừa ngeh cấp dưới báo cáo, vừa thâm trầm nhíu mi.

Địa ngục xây dựng trò chơi, thật ra là tạo một không gian độc lập, hoặc duy độ.

Hiện tại không gian này đã mất kết nối với thế giới bên ngoài. Người bên trong ra không được, người bên ngoài vào không được.

Thậm chí Dư Khâm cũng không thể liên hệ với hóa thể của mình, không biết thế giới trò chơi đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết mình ở trong có từng chất vấn mục đích Minh Nguyệt phản bội hay không.

Dư Khâm âm trầm đang tự hỏi, thình lình nghe thấy trong đám người truyền đến tiếng kêu kinh ngạc. Dư Khâm ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên bầu trời đêm giữa sườn núi cách đó không xa xuất hiện một hình tròn, trông giống khe nứt không gian.

Ý thức được điều gì, Dư Khâm dùng sức nắm chặt Diêm Vương tiên, lập tức triệu tọa kỵ chạy tới sườn núi.

Địa ngục quy định không được ở địa bàn Diêm Vương khác sử dụng công cụ phi hành hoặc tọa kỵ. Nhưng trước mắt Dư Khâm không rảnh quan tâm.

Ba phút sau, hắn ta cưỡi bạch ưng bay đến giữa không trung.

Dư Khâm trơ mắt nhìn Minh Nguyệt cầm một vật màu bạc lớn bằng bàn tay, đưa lưng về phía mình đi tới vết rách trên bầu trời.

Hắn ta mặc áo bào trắng tới gần bóng đêm, quả thực giống ánh trăng bị người ta hái xuống muốn quay trở lại trời đêm.

Đáng tiếc, địa ngục không ngày nào có trăng.

Dư Khâm nhanh chóng sai bạch ưng đuổi theo Minh Nguyệt, bạch ưng lại đâm phải màng chắn vô hình giữa không trung.

Đột nhiên bị chặn đường, bạch ưng xoay một vòng mới miễn cưỡng ổn định cơ thể.

Cũng ở ngay lúc này, Dư Khâm chú ý tới khác thường, nhìn thoáng qua suối nước nóng.

Hắn ta thấy Đổng Tuyên nằm trên mặt đất, nửa quần áo bị nhiễm đỏ.

Thủ hạ Đổng Tuyên – Bạch Phượng kinh hoảng thất thố, một tay đỡ bả vai Đổng Tuyên, một tay đặt lên ngực Đổng Tuyên truyền năng lượng linh hồn, giữ cho hắn không hồn phi phách tán.

Đổng Tuyên bị thương quá nặng, dưới tình huống này, Bạch Phượng bỏ qua Minh Nguyệt, không tìm hắn ta báo thù, trước hết

nghĩ biện pháp giữ mạng Đổng Tuyên.

Để ba người chuẩn bị rời khỏi địa ngục, đi đến vũ trụ mới, bảy điện đã cài đặt màng bảo vệ trong phạm vi nhất định.

Màng chắn này là vật bảo mệnh Diêm Vương, mỗi Diêm Vương điện đều có, chỉ có thể do Diêm Vương tự tay khởi động.

Cho nên màng chắn chắc chắn là do Đổng Tuyên mở ra, chứ không phải Minh Nguyệt.

Nhưng hiện tại Đổng Tuyên ngã trên mặt đất, nhìn như sắp chết, Bạch Phượng vì giữ mạng Đổng Tuyên, ở lại cứu chữa cho Đổng Tuyên, không rảnh đuổi theo Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt lợi dụng màng chắn của Đổng Tuyên ngăn trở Dư Khâm, sau khi phản bội Đổng Tuyên, mượn vết thương trên người Đổng Tuyên vây khốn Bạch Phượng.

Dù là Dư Khâm hay Bạch Phượng, đều không thể ngăn cản Minh Nguyệt. Minh Nguyệt thoải mái thuận lý thành chương, một mình đi qua cửa lặp, đến một vũ trụ mới.

Trong khoảng thời gian ngắn, Dư Khâm hiểu rõ tình hình.

Không phải không thể phá hủy màng chắn, nhưng cần phí một khoảng thời gian không ngắn.

Chờ Dư Khâm mở được màng chắn, Minh Nguyệt đã vào cửa lặp.

Vì thế Dư Khâm từ bỏ ngăn cản.

Hắn ta khống chế bạch ưng bay song song thao màng chắn, đuổi lại gần bóng dáng Minh Nguyệt.

Bởi vì mất liên hệ với hóa thể, Dư Khâm không biết một bản thân khác đã hỏi Minh Nguyệt cái gì.

Vì thế giờ phút này hắn ta hỏi lại lần nữa: "Thì ra mọi việc cậu làm vì muốn đi đến vũ trụ mới. Vì sao?"

Minh Nguyệt không quay đầu lại, ngữ mang ý cười trả lời: "Đến vũ trụ mới làm Bàn Cổ khai thiên tích địa. Đến lúc đó tôi sẽ là Thần Sáng Thế vĩ đại nhất. Tôi sẽ đứng ở đỉnh cao quyền lực. Cảm giác có vẻ rất tốt?"

Trong giây lát một hỏi một đáp, bước nột nấc thang trời, Minh Nguyệt đã tới trước cửa lặp.

Cửa lặp tối om như một xoáy nước đáng sợ, không biết sẽ đưa người tới nơi nào.

Trong mắt Dư Khâm, bóng lưng Minh Nguyệt tựa như ánh trăng trở về bầu trời. Ánh trăng ấy sắp bị thế giới đen nhánh cắn nuốt, không bao giờ trở về.

Không còn thời gian để trầm mặc, Dư Khâm hỏi nhanh một câu: "Cậu không dám quay đầu lại nhìn tôi lần cuối?"

Trong bóng đêm, trên thang trời, bước chân Minh Nguyệt tạm dừng, sau đó tiếp tục đi tới phía trước.

"Không cần."

Đây là câu cuối cùng Minh Nguyệt để lại cho Dư Khâm.

Giọng nói rơi xuống, Minh Nguyệt đi vào biển sâu, tới một vũ trụ mới, không hề quay đầu lại.

Không ai biết vũ trụ mới sẽ rực rỡ nhiều màu như thế giới này, hay chỉ có an tĩnh và hư vô vô tận.

Cánh cửa khép lại, ánh trăng biến mất.

Bầu trời đêm một lần nữa khôi phục màu đen không ánh sáng, đó là địa ngục vĩnh hằng.

Bạch ưng chở Dư Khâm ngừng giữa không trung.

Dưới chân là suối nước nóng bốc hơi ấm cùng hoa đào nở rộ, xa xa

đế huyền nhai là vô số u linh đang ở giãy giụa cầu sinh.

Dư Khâm nhớ lại, tại thất điện, Cố Lương đã trả lời mình:

"Lúc ấy tôi bị nhốt ở địa ngục làm công miễn phí cho ngài ba năm, rất muốn về nhà. Minh Nguyệt không hiểu tôi. Anh ta cho rằng tất cả mối quan hệ người với người trên đời này đều là một loại trói buộc. Từ bé đã bị mẹ ruột khống chế, vào địa ngục bị ngài quản chế... Cho nên tôi cho rằng anh ta muốn thoát khỏi sự khống chế của mọi người. Giống như là..."

"Giống như tuy một tay sáng lập TheMoon, nhưng về sau tổ chức đòi hỏi ngược lại anh ta. Rất nhiều người trở thành giáo đồ của anh ta, muốn lấy được quyền lực, tài phú, kỹ thuật, mọi thứ từ anh ta. Đây cũng là một loại khống chế biến tướng. Anh ta cảm thấy bản thân không được giải thoát."

"Vậy nên Minh Nguyệt nhảy xuống từ tòa nhà cao tầng. Anh ta chết, từ nhân gian xuống địa ngục. Có lẽ thứ anh ta muốn nhất... Là tự do. Không bị ai trói buộc nữa."

Chương 194

Đáy biển.

Đoạn Dịch chỉ dẫn Tra Tùng Phi đi hướng nào tới chỗ tàu ngầm, cõng một bao to đồ vật bước ra khỏi khoang tàu, dựa theo lời Tra Tùng Phi, bơi tới vị trí Minh Thiên bị giao nhân tấn công.

Trong lúc bơi, nương ánh đèn pin chống thấm nước, Đoạn Dịch chứng kiến cảnh tượng càng nhìn thấy ghê người: Vô số bóng đen trôi nổi trước mặt anh, số lượng nhiều tới mức thành một mảng đen ngòm, ngăn trở đường đi.

... Đó là vô số xác chết.

Có kẻ bị chặt đầu, mất chân, có kẻ bị xé thành hai nửa, một nửa bị một con thú lớn kéo chìm vào đáy biển, một nửa tương đối uyển chuyển nhẹ nhàng, cố bơi lên mặt biển.

Sinh thời bọn họ là Boss các phó bản, hiện tại lại theo Thi Hồ đi đến điểm cuối, cùng nhau táng thân trong biển.

Càng đi theo hướng Tra Tùng Phi nói, Đoạn Dịch càng gặp nhiều xác chết npc bên đường.

Sắc mặt Đoạn Dịch cũng không khỏi ngày càng nghiêm túc... Xác chết chung quanh nhiều như vậy, số lượng npc bao vây Minh Thiên phải nhiều cỡ nào?

Kế tiếp Đoạn Dịch hành động hơi chậm chạp. Bởi vì chướng ngại vật anh gặp được quá nhiều, tất cả đều là xác npc, cơ thể không hoàn chỉnh không cụt tay thì cụt chân.

Gian nan đẩy ra tạo khoảng trống, thi thể Tiểu Ngũ trôi ngang qua mặt Đoạn Dịch. Không biết cô ta bị ai tấn công, phần ngực trống rỗng, trái tim bị móc mất.

Cô cột tóc hai bên, mặt trợn trừng, chết không nhắm mắt. Nhưng

ánh mắt giống với những thời kỳ Đoạn Dịch từng gặp, vô thần, suy sút, lẫn sự căm hận.

Nghiêng đầu quan sát Tiểu Ngũ vài lần, Đoạn Dịch tự dưng không thấy gì hết, vì có thứ gì đó trôi lại đây, che mắt tầm mắt anh.

Nhanh chóng nắm lấy vật lạ đẩy ra, xúc cảm trơn trượt, Đoạn Dịch mở mắt ra, phát hiện thứ bị mình đẩy ra đang chậm rãi trôi theo dòng nước là... một mái tóc dài màu đen.

Cuối mái tóc dài gắn liền với một đầu người.

Hai mắt nhắm lại, cổ đứt gãy gọn gàng, không biết là bị ai chém.

... Đó là Mạt Lị.

Vừa nãy đầu cô ta trôi lại gần, bao trùm tầm mắt Đoạn Dịch.

Ánh mắt theo Mạt Lị trôi đi xa, khóe mắt Đoạn Dịch nhìn thấy gì đó, phản ứng đầu tiên là sửng sốt.

Nhưng không đến nửa giây, anh lập tức bơi đến gần dị động.

Đẩy chướng ngại vật, Đoạn Dịch tiếp cận cực nhanh.

Chỗ này có một con chim khổng lồ, hai cánh to bằng ba người lớn, không biết là boss phó bản nào. Nó đã từng oai phong một cõi, nhưng khi bị nước biển bao vây, chim không thể nào bay lượn, chỉ có thể chìm dưới đáy biển.

Sở dĩ Đoạn Dịch chú ý tới nơi này, vì vừa rồi cánh chim vỗ một cái, tạo sóng biển nhẹ.

Chim đã chết vỗ cánh kiểu gì? Chỉ có thể là bởi phía dưới có người, hơn nữa là người sống có sức lực giãy giụa.

Đoạn Dịch nhanh chóng bơi tới gần con chim chết, leo lên cánh nó, dùng sức đẩy lên trên, liền thấy dưới cánh chim có người đang thở thoi thóp.

... Là Bạch Lập Huy và Vân Hạo.

Trên đầu hai người có một màng trong suốt bao phủ.

Khác với Tra Tùng Phi đã bị vỡ bọt khí, thiếu chút nữa chết đuối, màng bọc hai người vẫn còn nguyên vẹn. Chẳng qua dưỡng khí bên trong sắp hao hết, màng bọc xẹp xuống.

Hai người thoi thóp vì bọn họ đều bị thương không nhẹ. Đoạn Dịch nương ánh sáng trong tay, nhìn thấy máu rỉ ra từ người bọn họ, hòa tan vào nước biển.

Đoạn Dịch cho bọn mỗi người một bình dưỡng khí, lập tức xé vải quần áo hai người, giúp họ băng bó vết thương, miễn cưỡng ngăn tốc độ máu chảy.

Nhanh chóng khoa tay múa chân chỉ hướng tới chỗ tàu ngầm, Đoạn Dịch hỏi vị trí Minh Thiên.

Không khó để đoán vừa rồi bọn họ đã gặp chuyện gì.

... Chắc chắn bọn họ bị con chim tấn công, chẳng qua nước biển bất ngờ biến thành nước, con chim đang tấn công bọn họ không có sức chống chịu, cuối cùng chết chìm. Nếu không chỉ sợ hai người khó thoát vận rủi.

Bọn họ không chịu nhiều tổn thương đương nhiên là nhờ có bọt khí trên đầu ngăn cách nước biển. Thứ này là ai đưa cho bọn họ, không cần nói cũng biết, chỉ có thể là Minh Thiên.

Theo Đoạn Dịch, chắc chắn bọn họ biết chỗ Minh Thiên.

Vân Hạo giơ tay, viết chữ vào tay Đoạn Dịch.

Có mấy chữ Đoạn Dịch không thể phân biệt, cơ mà vẫn hiểu đại khái ý tứ Vân Hạo.

Không lâu trước đó, Minh Thiên nghĩ được cách khiến npc giết hại lẫn nhau. Sau đó hắn bật đèn pha hấp dẫn lực chú ý của các npc, giúp người chơi có thời gian không gian chạy trốn.

Tuy là như thế, khi các người chơi chạy về chỗ đoàn tàu, một phần npc không nội chiến hoặc là truy đuổi Minh Thiên, hoặc là đuổi theo các người chơi. Vì thế Vân Hạo, Bạch Lập Huy, Bạch Tư Niên ba người chia nhau thu hút npc chạy theo ba hướng, để nhóm Ổ Quân Lan chạy đi tìm Đoạn Dịch.

Vân Hạo nói, bản thân chạy được một đoạn thì phát hiện đám npc phía sau đánh nhau. Hắn ta nhân cơ hội nằm rạp trên mặt đất, im lặng không phát ra thanh âm, bảo đảm mình không có chút xíu ánh sáng nào.

Hắn ta khá may mắn.

Không chỉ có không có npc chú ý tới hắn ta, tiện đà đuổi theo. Đa số npc đánh giết lẫn nhau nên bị trọng thương, không còn sinh ra uy hiếp với Vân Hạo.

Sau khi Vân Hạo bỏ chạy, hắn ta nghĩ bên Minh Thiên nguy hiểm nhất, vì thế chạy về hướng Minh Thiên.

Tuy nhiên Vân Hạo không ctìm được Minh Thiên, nửa đường gặp được Bạch Lập Huy.

Trên đầu Bạch Lập Huy có một bong bóng nửa trong suốt. Nhìn thấy Vân Hạo, Bạch Lập Huy cho hắn ta một cái.

Thứ này đội lên đầu trông rất giống mũ lặn.

Vân Hạo không khỏi hỏi Bạch Lập Huy tác dụng. của mũ lặn.

Bạch Lập Huy liền nói nó có thể ngăn cách nước biển trong khoảng thời gian ngắn, cũng cung cấp dưỡng khí.

Thì ra vừa rồi Bạch Lập Huy gặp được Minh Thiên. Minh Thiên cho hắn ta vài mũ lặn, nói là chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Sau đó Minh Thiên cưỡng chế đuổi hắn ta đi, không cho ở lại.

Vân Hạo tận lực dùng từ ngữ ngắn gọn ngôn ngữ giải thích rõ ràng cho Đoạn Dịch. Đoạn Dịch vội vàng hỏi Bạch Lập Huy vị trí Minh

Thiên.

Có vẻ Bạch Lập Huy là người cuối cùng gặp Minh Thiên.

Bạch Lập Huy viết vào tay Đoạn Dịch, giải thích: "Khi tôi thấy cậu ấy, cậu ấy bị một... một người cá truy đuổi. Cậu ấy nói là giao nhân gì đó. Cậu ấy nói tôi ở lại vướng víu... Cậu ấy bấm thiết bị, liền có một nguồn sức mạnh đẩy tôi bay đi!"

"Cậu ấy cho tôi ba cái mũ, tôi đeo một cái, cho Vân Hạo một cái. Trước khi gặp Vân Hạo, tôi đã gặp Bạch Tư Niên, cũng cho cậu ta một cái. Hình như cậu ta không bị thương. Cậu ta về chỗ đoàn tàu trước tôi, anh có gặp không?"

"Tôi không thấy, chắc là bị lỡ. Cậu ấy không bị thương, còn có mũ lặn, không sao đâu. Hai người đi tìm cậu ấy, sau đó dùng tàu ngầm rời đi. Tôi đi tìm Minh Thiên!"

Nói xong lời này, Đoạn Dịch không phân trần, lập tức bơi theo hướng Bạch Lập Huy vừa chỉ.

Từ lúc Minh Nguyệt và Thi Hồ biến mất đến bây giờ, Đoạn Dịch lục tục xác nhận an nguy mỗi đồng đội, nhưng anh vẫn chưa tìm thấy người quan trọng nhất đối với mình – Minh Thiên.

Đoạn Dịch bơi lội trong nước biển, quanh thân toàn là nước, nhưng anh cảm giác được trán, sau lưng đều chảy mồ hôi không ngừng. Anh thật sự lo lắng cho Minh Thiên.

Mồ hôi là mồ hôi lạnh, còn lạnh hơn cả nước biển.

Bơi cực nhanh thêm một khoảng thời gian, xác chết Đoạn Dịch gặp được cũng càng ngày càng nhiều, chứng tỏ anh càng ngày càng gần vị trí ban đầu Minh Thiên dẫn dắt đám npc giết hại lẫn nhau.

Giơ đèn chiếu xuống dưới, Đoạn Dịch thấy nghĩa địa quen thuộc, nơi Thi Hồ dùng để chôn cất các npc.

Tim đập càng lúc càng nhanh, Đoạn Dịch nhanh chóng bơi xuống phía dưới, cơ thể ghé sát mặt đất đáy biển.

Anh làm vậy để quan sát dấu vết trên mặt đất, tìm kiếm dấu vết Minh Thiên tồn tại.

Bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, Đoạn Dịch đoán mình tìm được vị trí Bạch Lập Huy nói.

Mặt đáy biển xuất hiện một hố sâu cực to cực sâu. Tốc độ dòng chảy ở đáy biển khá thong thả, bởi vậy hoa văn trên bề mặt hố không bị mài mòn.

Đoạn Dịch chiếu đèn nhìn kỹ, hoa văn tinh mịn chỉnh tề, hình dạng vảy cá, là một cái đuôi cá.

Có vẻ giao nhân dùng đuôi cá đập về phía Minh Thiên, Minh Thiên tránh đi, nên đuôi cá đập xuống đất lưu lại dấu vết.

Đuôi cá lưu lại hố sâu như thế trên mặt bùn, hoa văn vảy cá rõ ràng đến thế, chứng tỏ nó đã dùng sức rất mạnh, nếu Minh Thiên không tránh được, hậu quả khó mà tưởng tượng.

Phảng phất như tận mắt nhìn thấy Minh Thiên đã trải qua chuyện gì, tim Đoạn Dịch không khỏi đập nhanh.

Giao nhân cho Minh Thiên một đòn trí mạng, Minh Thiên né được.

Bởi vì nơi này không có máu, hoặc là dấu vết khác.

Ngoài ra Đoạn Dịch tìm không manh mối nào khác.

Lấy hố sâu làm trung tâm, Đoạn Dịch vòng quanh nó, bắt đầu tìm kiếm manh mối còn lại.

Xem xét từng xác chết, thậm chí liên tục đào rất nhiều hố từng chôn npc, Đoạn Dịch có chút sức cùng lực kiệt, nhưng anh vẫn không tìm thấy Minh Thiên. Quần áo, ba lô, toàn bộ đồ đạc của Minh Thiên đều không tìm thấy.

Anh chỉ có thể thuyết phục bản thân, ít nhất chứng minh Minh Thiên tạm thời an toàn.

Cẩn thận tìm toàn bộ khu nghĩa địa, mỗi một cái chân cánh tay tàn, Đoạn Dịch đều vớt lên nhìn, mỗi một vũng bùn, cũng đào ra nhìn.

Nhưng không thấy bất kỳ dấu vết nào của Minh Thiên.

Lúc Đoạn Dịch cảm thấy mình mệt đến mức thấy ảo giác, bỗng nhiên nghe được âm thanh.

Anh lập tức đứng lên xoay người, bơi tới gần nguồn âm thanh.

Không có Minh Thiên.

Chỉ có hai tàu ngầm. Đúng là hai chiếc anh chế tạo trước đó.

Tàu ngầm dừng trước mặt anh, có hai người chui ra từ hai cửa khoang, là Bạch Tư Niên cùng Vân Hạo.

Trải qua giao lưu ngắn gọn, Đoạn Dịch biết, lúc trước anh và Bạch Tư Niên quả nhiên bỏ lỡ nhau.

Sau khi thoát khỏi đám npc, Bạch Tư Niên đi trước tìm Minh Thiên, kết quả bị Bạch Lập Huy nhét cho cái mũ lặn.

Cậu ta nghe Bạch Lập Huy nói, Minh Thiên không cho hắn ta ở lại, miễn cho vướng bận, nên cũng đeo mũ lặn, đi về phía đoàn tàu, hướng 3 giờ tìm Đoạn Dịch.

Nước biển cực kỳ tối, cậu ta và Đoạn Dịch bị lệch khoảng cách nên không gặp được nhau.

Bạch Tư Niên không nhìn thấy Đoạn Dịch, lại tìm được tàu ngầm.

Cậu ta lái một tàu ngầm tìm kiếm đồng đội còn lại, không lâu sau gặp được Bạch Lập Huy và Vân Hạo mới vừa gặp Đoạn Dịch.

Hai người vào trong tàu ngầm, biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì, Bạch Tư Niên mang bọn họ chạy về chỗ tàu ngầm còn lại.

Ba người chia nhau lái hai tàu ngầm, tìm được Đoạn Dịch.

Nhìn thấy Đoạn Dịch, Bạch Tư Niên bảo anh mau vào tàu, bọn họ có thể điều khiển tàu ngầm tìm kiếm Minh Thiên.

Đoạn Dịch vốn định từ chối, nhưng cơ thể mệt mỏi, nên tạm thời lên tàu ngầm nghỉ ngơi một lát.

Nguyên nhân Đoạn Dịch tự thân bơi tới nơi này mà không dùng tàu ngầm, vì tàu ngầm có thể tích quá lớn, di chuyển rất mau nhưng tìm người không phương tiện.

Bởi vì thời gian gấp rút, Đoạn Dịch biên soạn lập trình thiết kế công năng cho tàu ngầm tương đối hữu hạn.

Cũng bởi vậy, muốn cẩn thận tìm kiếm mỗi một tấc đất, tùy thời lật chướng ngại vật che tầm mắt tìm kiếm Minh Thiên, không tiện bằng tự mình tìm kiếm, cho nên Đoạn Dịch kiên trì tự bơi.

Nhưng dù hiện tại muốn tìm Minh Thiên, Đoạn Dịch biết mình cần bảo tồn thể năng.

Nếu không rất có thể còn chưa tìm được Minh Thiên, anh đã xảy ra chuyện trước.

Lúc này anh cần nghỉ ngơi. Anh thật sự quá mệt mỏi.

Giờ phút này ngồi trên tàu ngầm, lấy một chai nước khoáng và bánh nén khô từ túi thu nhỏ, Đoạn Dịch uống nước ăn bánh, lại ngồi nghỉ ngơi một lát, liền không chậm trễ nữa, nhanh chóng đi tới bảng điều khiển tàu ngầm, bắt đầu tự hỏi tìm Minh Thiên bắt đầu từ nơi nào.

Cách điều khiển tàu ngầm rất đơn giản.

Dù sao nó cũng không phải tàu ngầm thật, mà là đạo cụ Đoạn Dịch lập trình đơn giản thành. Nó chỉ có 7 nút, trong đó bốn nút là khống chế phương hướng, phân biệt là trên-dưới-trái-phải, ba cái còn lại một cái là di chuyển lên trên, một cái là hạ xuống, một cái là ngừng di chuyển.

Đoạn Dịch bấm nút, khống chế tàu ngầm đi phía trước được một đoạn, sau đó nhìn đồng hồ đo, nói với Bạch Tư Niên: "Tàu ngầm này giao cho tôi. Cậu qua bên Vân Hạo đi đi."

Bạch Tư Niên đương nhiên hiểu ý Đoạn Dịch.

Dưỡng khí và năng lượng tàu ngầm là hữu hạn, bọn họ không thể tìm kiếm lâu.

Đoạn Dịch bảo ba người lái một con tàu, ý chỉ chờ đến khi tài nguyên hao hết, ba người lái một tàu lên mặt nước, bỏ lại Đoạn Dịch một mình ở đáy biển tìm kiếm Minh Thiên.

Bạch Tư Niên nhíu mi, nhưng chung quy chỉ vỗ vai Đoạn Dịch: "Cậu ấy vì cứu chúng tôi nên mới lâm vào nguy hiểm. Cho nên chúng tôi cũng sẽ không từ bỏ cậu ấy."

Nghe đồng đội nói lời này, Đoạn Dịch nói không nên lời chối, cũng chỉ trịnh trọng vỗ vai Bạch Tư Niên, nhìn cậu ta rời tàu ngầm này, bơi đến tàu ngầm Vân Hạo và Bạch Lập Huy, sau đó đi vào.

Nhìn theo Bạch Tư Niên rời đi, Đoạn Dịch trở lại bảng điều khiển.

Xuyên qua cửa sổ nhìn bên ngoài, anh đang tự hỏi kế tiếp mình nên đi hướng nào, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng ma lớn tả tơi.

Bóng ma bao trùm mặt đất, như dây đằng từng chút bò lên tàu ngầm ba người Vân Hạo.

Giác quan thứ sáu luyện ra trong trò chơi khiến huyệt thái dương Đoạn Dịch nhảy thình thịch.

Anh lập tức nhấn mạnh nút di chuyển hướng lên trên, điều khiển tàu ngầm nhanh chóng bay lên, rồi nhanh chóng đổi hướng tàu ngầm.

Mới vừa điều khiển tàu ngầm né được, Đoạn Dịch liền thấy một cái đuôi cá khổng lồ quét tới, trực tiếp vỗ bay chiếc tàu ngầm khác.

Tàu ngầm đảo ngược, cái đuôi cá quét ngược về, "oành" một tiếng, khoang tàu vỡ vụn, nước biển tràn vào, Bạch Tư Niên, Bạch Lập Huy, Vân Hạo không kịp chuẩn bị, không đeo bình dưỡng khí, ba người bị văng ra khỏi tàu ngầm, theo nước biển đuôi cá vùng vẫy cuốn đi mất.

Trái tim thắt chặt, Đoạn Dịch nghe thấy tiếng r.ên rỉ.

... Đó là tiếng giao nhân đang khóc.

- --

Chương 195

Trên tàu ngầm có đèn, âm thanh động cơ phát ra cũng không nhỏ, đây là một nguyên nhân khiến trước đó Đoạn Dịch chọn bơi lội tìm kiếm Minh Thiên.

Lúc ấy anh không biết các NPC còn lại có bị chết đuối hay không, cho nên anh không thể gây bất cứ động tĩnh thu hút nào khiến mình bị tấn công.

Hiện tại hai con tàu ngầm cùng di chuyển, quả nhiên tiếng vang và ánh đèn khiến giao nhân chú ý.

Mấy người chơi lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Đoạn Dịch mau chóng điều chỉnh lại tâm thái... nếu vừa rồi anh chỉ yên lặng bơi lội tìm Minh Thiên, khả năng cao sẽ mệt chết, cũng không thể tìm được giao nhân.

Hiện giờ tuy tàu ngầm bị giao nhân tấn công, nhưng không ngại coi như cơ hội tìm thẳng trong chỗ hiểm... Giao nhân bị dẫn ra, Đoạn Dịch có thể nghĩ cách tìm manh mối trên người giao nhân xem Minh Thiên ở đâu.

Đoạn Dịch lập tức điều khiển tàu ngầm, làm nó phát ra âm thanh ầm ầm, đồng thời mở hết đèn.

Ánh đèn mãnh liệt cùng tiếng vang đủ để hấp dẫn giao nhân.

Quả nhiên giao nhân lập tức bơi về phía anh, tạm thời bỏ qua các người chơi bị rơi xuống đáy biển, cơ thể nhanh chóng phi lên phía trước, cái đuôi vung tới đánh Đoạn Dịch.

"Rầm" một tiếng, tàu ngầm khó khăn lướt qua đuôi cá.

Đoạn Dịch kịp thời điều khiển tàu ngầm, không để giao nhân đánh trúng.

Nhưng cứ việc như thế, đuôi cá giao nhân quá khỏe, một vỗ tạo ra sóng biển cuồn cuộn không thôi, làm tàu ngầm Đoạn Dịch xoay một vòng mới có thể loạng choạng tiếp tục di chuyển.

Mắt thấy tàu ngầm Đoạn Dịch chạy trốn, giao nhân lập tức vẫy đuôi cá đuổi theo.

Đoạn Dịch và giao nhân tao đuổi mày chạy Tình thế nguy hiểm vạn phần, nhưng anh biết mình không thể trốn đi luôn, anh còn phải quay trở lại cứu đồng đội.

Suy nghĩ vài giây, Đoạn Dịch bắt đầu di chuyển lắt léo tránh né giao nhân.

Thao tác của anh càng lúc thuần thục, điều khiển tàu ngầm di chuyển trong nước biển thông thạo như thể quá quen thuộc khu biển này.

Đoạn Dịch chạy loanh quanh lòng vòng, giao nhân truy đuổi rẽ nước thành đường dài, cuộn sóng màu trắng vẽ thành tuyến đường cực kỳ khúc chiết.

Nhưng nhìn kỹ lại, tuyến đường không rời quá xa, vẫn vòng quanh chiếc tàu ngầm còn lại. Trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc giao nhân có hơi choáng váng.

Cấp tốc bay lên cao, giao nhân phi lên theo dí đánh, Đoạn Dịch điều khiển tàu ngầm đột ngột đâm xuống đáy biển, sắp đụng vào mặt đất thì lập tức giảm tốc độ, bẻ hướng chạy song song mặt đáy biển.

Đó là vị trí vừa rồi anh tìm Minh Thiên thì phát hiện.

Vị trí này có hai thi thể nằm lại sau cuộc hỗn chiến toàn quân bị diệt của gần 10 NPC. Hai con to nhất nằm phía dưới, phía trên chồng chất mấy cái xác, vừa khéo thành hình cái bát úp. Không lâu trước đó Đoạn Dịch còn chui vào lỗ thủng để tìm Minh Thiên.

Hiện tại Đoạn Dịch lái tàu ngầm chui vào chỗ bị rỗng.

Giao nhân đuổi theo tiếp tục cắm mặt phi lên cao, không đoán trước được tàu ngầm sẽ đột nhiên hạ xuống, bởi vậy chờ nó phản ứng lại quay trở về đáy biển, trung gian sẽ có một khoảng thời gian trễ.

Đoạn Dịch lợi dụng khoảng thời gian này. Trước khi giao nhân phản ứng lại quay về đáy biển, anh ấn nút ngừng di chuyển, tiếng vang và đèn tàu ngầm toàn bộ biến mất.

Hải vực khôi phục yên lặng.

Thế giới lại biến thành một màu đen nhánh.

Đoạn Dịch không nhúc nhích, yên lặng ngồi trên tàu ngầm chờ đợi.

Rất nhanh, anh nghe thấy chung quanh có tiếng rẽ nước cuồn cuộn không thôi, giao nhân tới.

Nhìn không thấy, nghe không thấy, tàu ngầm không có mùi vị đặc biệt, cho nên giao nhân bị mất mục tiêu. Đoạn Dịch căn cứ vào động tĩnh giao nhân tạo ra, đoán nó đang bơi loanh quanh hai thi thể, không biết tàu ngầm đang ở đâu.

Lại qua một hồi lâu, tiếng sóng biển càng lúc càng xa, hoàn toàn biến mất.

Giao nhân rời đi rồi.

Miễn cưỡng phân biệt, nhớ kỹ hướng giao nhân rời đi, Đoạn Dịch mới thở phào một hơi nín nhịn nãy giờ, sau đó đeo bình dưỡng khí, lặng lẽ rời khỏi tàu ngầm, bơi về phía tàu ngầm còn lại.

Chuyện vừa rồi phát sinh cực nhanh, thời gian Đoạn Dịch rời đi và trở lại cũng rất ngắn. Các mảnh nhỏ tàu ngầm bị đâm phập phềnh trong nước. Đoạn Dịch bật đèn pin một chút, mau chóng tìm được xác tàu ngầm.

Xác nhận mình về tới vị trí phát sinh sự cố, Đoạn Dịch lấy xác tàu ngầm làm trung tâm, bắt đầu tìm ba đồng đội bị rơi.

Người đầu tiên Đoạn Dịch gặp được là Bạch Tư Niên.

Cậu ta trốn sau một cái xác. Cảm thấy giao nhân đã đi xa, bật đèn pin trong khoảng thời gian ngắn sẽ không khiến nó chú ý, vì thế Bạch Tư Niên không ngừng bật tắt đèn pin, tạo thành chùm tia sáng không ngừng lập loè.

Đoạn Dịch lập tức thấy cậu ta, bơi đến gần.

Bạch Tư Niên nín thở, mặt nghẹn đỏ bừng. Nhận bình dưỡng khí từ tay Đoạn Dịch, cậu ta nhanh chóng đeo lên, hít mạnh vài hơi mới hoãn lại.

Chờ Bạch Tư Niên khôi phục, Đoạn Dịch cùng cậu ta tìm kiếm hai người còn lại.

Bọn họ mau chóng tìm được Bạch Lập Huy và Vân Hạo.

Vị trí hai người cách đó không xa, nhưng tình huống cực kỳ không ổn. Hai người đều bị tàu ngầm vỡ và nước cuốn đập ngất, đang nhắm mắt không rõ sống chết.

Đoạn Dịch và Bạch Tư Niên mỗi người cõng một đồng đội, nhanh chóng bơi về tàu ngầm, chia nhau cấp cứu cho họ.

Khoảng mười phút sau, từng người phun ra ngụm nước, xem như sống lại.

Đoạn Dịch uống sạch một chai nước khoáng, định xuống nước lần nữa.

Anh vội vã muốn cứu Minh Thiên.

Bạch Tư Niên không khỏi gọi Đoạn Dịch: "Giao nhân đó quá khỏe, một mình anh đối phó như thế nào?"

Đoạn Dịch nói: "Một người linh hoạt, dễ trốn hơn. Một mình tôi đủ rồi. Tàu ngầm này không thể xảy ra chuyện. Nó là đạo cụ duy nhất có thể mang chúng ta rời đi. Mọi người trốn ở đây tiếp ứng tôi và Tiểu Thiên. Tôi đi tìm em ấy."

Vân Hạo ho khan vài tiếng, phun ra mấy ngụm nước biển, lo lắng nói Đoạn Dịch: "Đừng nói một mình anh định tạo động tĩnh hấp dẫn giao nhân? Sao anh trốn nổi?"

Đoạn Dịch đang muốn nói, Bạch Tư Niên lại nói: "Đoạn Dịch, chúng tôi tin tưởng anh. Anh cũng nên tin tưởng chúng tôi một lần. Ba chúng tôi ở trên tàu, anh có thể xuống nước. Chuyện này không thành vấn đề. Nhưng chúng tôi sẽ không để anh một mình rời đi, cũng sẽ không trốn ở chỗ này. Anh không thể chiến đấu một mình. Vừa rồi tôi không ngất, thấy rõ ràng anh đã thoát khỏi giao nhân như thế nào. Anh tin tôi, chúng tôi cũng có thể làm được."

Vân Hạo ăn ý với Bạch Tư Niên, hiểu được ý tưởng của cậu ta.

Vân Hạo tiếp lời: "Tôi đồng ý biện pháp này. Lúc nãy chúng ta bị đuôi cá đập trúng do không có chuẩn bị. Hiện tại chúng ta có chuẩn bị, nhất định có thể né được. Anh có thể đi tìm nơi giao nhân đang trú. Nếu Minh Thiên còn sống... Tôi tin Minh Thiên chắc chắn còn sống, khả năng cậu ấy đang ở chỗ giao nhân cư trú.

"Ba chúng tôi dùng tàu ngầm đi theo anh, nhưng sẽ giữ khoảng cách đủ xa với anh. Một khi giao nhân phát hiện anh, muốn đánh anh, chúng tôi liền dùng tàu ngầm hấp dẫn sự chú ý của nó. Anh tiếp tục nghĩ cách cứu Minh Thiên, chúng tôi sẽ dẫn nó rời đi, sau đó lái tàu ngầm về chỗ này trốn. Đến lúc đó anh mang Minh Thiên tới đây, mọi người cùng nhau lái tàu ngầm lên mặt biển."

Bạch Tư Niên gật đầu, nói: "Tôi cũng có ý này. Hoặc vạn nhất anh không tìm được nơi giao nhân tạm trú, chúng ta tiếp tục dùng tàu ngầm, dụ nó xuất hiện. Chờ chúng tôi lái tàu trốn vào đây, anh có thể bám theo nó, đi tới chỗ nó ở."

Vân Hạo và Bạch Tư Niên lần lượt nói xong, Bạch Lập Huy cũng mở miệng, hắn ta nhìn Đoạn Dịch nói: "Đúng rồi, tôi bỗng nhớ một chi tiết, vừa rồi mọi người có nghe giao nhân khóc không?"

Đoạn Dịch lập tức nói: "Tôi có nghe thấy. Có gì bất thường à?"

Mày nhăn lại, Bạch Lập Huy nói: "Lúc Minh Thiên làm đám NPC

lâm vào hỗn chiến. Lúc ấy tôi ở gần giao nhân, có để ý nó và các NPC khác giống nhau, nghe được động tĩnh liền túm bừa một người đánh giết, hoàn toàn mất lý trí."

"Ừ..." Đoạn Dịch nói, "Tất cả NPC đều biến thành xác sống, rất có thể Minh Thiên đã thêm một bản vá vào hệ thống, khiến bọn họ giết hại lẫn nhau thay vì tấn công người chơi."

"Đúng vậy... Tình huống của giao nhân nguyên bản cũng như vậy. Nhưng sau đó thì khác." Bạch Lập Huy nói, "Nói chung lúc tôi quay trở lại tìm Minh Thiên, thấy cậu ấy dùng đen pha hấp dẫn giao nhân. Khi nhìn thấy ánh sáng, giao nhân liền gào khóc, rơi nước mắt... Nước mắt biến thành trân châu, ánh mắt tràn ngập oán hận. Tiếng khóc... khiến người ta có cảm giác đồng cảm."

Vừa rồi điều khiển tàu ngầm bỏ chạy tình huống nguy cấp, Đoạn Dịch không rảnh chú ý xen giao nhân có chảy /nước mắt hay không.

Nhưng anh có nghe thấy tiếng giao nhân khóc.

Theo như lời Bạch Lập Huy, tiếng khóc đúng là rất cuốn hút, có thể chạm tới trái tim người nghe, làm người nghe sinh ra cảm giác đồng cảm mãnh liệt... Rất muốn khóc theo nó.

Đoạn Dịch nhớ lại tình cảnh vừa rồi, nhìn về phía Bạch Lập Huy. "Anh là người duy nhất tận mắt nhìn thấy Tiểu Thiên và giao nhân đụng độ nhau. Anh nghĩ sao, cứ nói thẳng."

Bạch Lập Huy nuốt ngụm nước bọt: "Nghe thấy âm thanh, thấy sáng, NPC liền tấn công. Nói cách khác, âm thanh và ánh sáng là thứ kí.ch thích các NPC, NPC sẽ dựa vào đó để viết ở đâu có vật sống. NPC không quản vật sống là ai, trực tiếp tấn công vật khác biệt."

"Tôi cảm thấy, khi nghe thấy âm thanh âm, giao nhân và các NPC khác không sai biệt lắm. Nhưng khi thấy ánh sáng lại khác... Hình như giao nhân rất nhạy cảm với ánh sáng. Nghe thấy âm thanh, nó chỉ tấn công vật sống phát ra âm thanh. Nhưng thấy ánh sáng, ngoài việc tấn công, nó còn khóc lóc, chảy nư/ớc mắt, lộ ra ánh

mắt ai oán căm hận..."

"Ý tôi là, ánh sáng đặc biệt gây kíc.h thích đối với giao nhân. Chắc là liên quan đến cốt truyện bản thân nó. Nếu muốn đối phó nó, chúng ta có thể xuống tay từ góc độ này."

Đoạn Dịch nghe xong, ngẫm nghĩ, tiến lên trịnh trọng vỗ vai từng người. "Lòng tôi hiểu rõ. Cảm ơn mọi người. Vừa rồi tôi lái tàu ngầm chui vào đây trốn, có lắng nghe âm thanh phân biệt hướng giao nhân rời đi. Việc này không nên chậm trễ, hiện tại tôi sẽ đi tìm theo hướng đó."

Không ngừng tới phía trước trong môi trường đen nhánh cái gì cũng không thấy, tình huống này dễ khiến người ta dâng cao cảm xúc lo âu.

Đoạn Dịch không phải không hoảng hốt.

Tại đáy biển không chút ánh sáng, rất khó để phân biệt phương hướng. So với mặt đất, ngoại trừ phân biệt hướng xung quanh, còn có thêm hướng lên cao xuống thấp.

Cứ như vậy, dù hai người ở cùng một vị trí, nhưng vì cao thấp sâu cạn bất đồng, bọn họ khó mà thấy lẫn nhau.

Nguyên nhân lúc trước Đoạn Dịch bỏ lỡ Bạch Tư Niên, có lẽ là do một người bơi cao hơn một chút, một người bơi sát mặt đáy biển, vừa lúc bỏ lỡ nhau.

Đoạn Dịch chỉ có thể hy vọng mình phán đoán không sai... Giao nhân rời đi theo hướng này.

Đoạn Dịch mặc niệm bản thân không đi sai đường, mặc niệm thành tín niệm, mới có thể kiên trì bơi thấp xuống, không đổi ý bơi lên trên.

Nhất định phải tìm được Minh Thiên, mang hắn về nhà, đây cũng là điều Đoạn Dịch tín niệm.

Nếu đổi thành trước đây, Đoạn Dịch không quá mức lo lắng. Bởi vì

Minh Thiên có thể tự do đăng xuất hệ thống.

Vấn đề là hiện tại thế giới trò chơi và thế giới bên ngoài đã bị mất kết nối, đến cả hóa thể Dư Khâm cũng không thể rời đi.

Dưới tình huống này, một khi ý thức Minh Thiên chết trong trò chơi, có lẽ hắn sẽ không thể tỉnh lại. Cho dù là hình thức linh hồn.

Không biết qua bao lâu, Đoạn Dịch cuối cùng cũng nghe được động tĩnh dị thường.

Nước biển phía trước không có âm thanh, nhưng hướng nào đó bên tay trái có âm thanh lờ mờ, như nước biển vỗ vào đá; hoặc đơn thuần chỉ là nước biển chảy xuôi vào chỗ hẹp, thế nên dòng nước chảy xiết hơn một chút.

Lập tức bơi theo nguồn thanh âm này, mở đèn pin nhìn lướt phía trước, Đoạn Dịch nhanh chóng tắt đèn pin nín thở, tránh bị giao nhân chú ý.

Như vậy cũng đủ nhìn rồi. Đoạn Dịch chú ý phía trước có một hang động.

Trong hang động có ánh sáng nhạt, cửa động treo một ít cá khô.

Nhìn thấy cảnh này, Đoạn Dịch không khỏi suy đoán, có lẽ giao nhân là Boss cuối Minh Nguyệt cố ý để lại cho các người chơi.

Minh Nguyệt làm NPC vây khốn người chơi, chứ không thật sự muốn đẩy mọi người vào chỗ chết. Cho nên hắn ta để lại đường sống khắp nơi, ví dụ như dạy Minh Thiên số hiệu, trói Đoạn Dịch bằng rong biển anh có thể cắt, vân vân...

Ngoài ra, hành động hắn ta vây khốn người chơi, trên thực tế đã giết gần hết các NPC, giảm bớt nguy hiểm uy hiếp đến sinh mạng người chơi.

Nhưng nếu tất cả NPC chết đuối, các người chơi hoàn toàn không sợ gặp nguy hiểm, họ sẽ mau chóng thoát vây, trở lại địa ngục ở thế giới hiện thực. Kế hoạch của Minh Nguyệt sẽ bị ảnh hưởng

nặng.

Bởi vậy, Minh Nguyệt dùng nước biển giế.t chết tất cả NPC, để lại một giao nhân có thể tồn tại trong nước biển.

Với giao nhân này, hắn ta có thể đảm bảo an nguy của các người chơi, đồng thời kiềm chế bọn họ một khoảng thời gian.

Đoạn Dịch cảm thấy đây là việc Minh Nguyệt có thể làm được.

Mặt khác, đáy biển vốn là nơi Thi Hồ mai táng các NPC, thậm chí bao gồm chính ông ta.

Theo giả thiết Thi Hồ, nước biển ngụ ý thế giới sụp đổ, hết thảy đều sẽ biến mất.

Như vậy căn cứ vào ý tưởng muốn vạn vật quy về hủy diệt, Thi Hồ sẽ không thiết lập cốt truyện đáy biển, hoặc NPC sinh hoạt dưới đáy biển.

Hang động và giao nhân, hơn phân nửa là đề bài cuối cùng do Minh Nguyệt thiết lập.

Đoạn Dịch không lập tức tới gần hang động, tạm thời kiềm chế không động, chỉ lưu ý động tĩnh.

Sau đó anh nhận ra khu biển này không hề trống không, bởi vì khi anh dừng lại, có cảm giác bên người có con cá không biết lướt qua cơ thể.

Đợi trong chốc lát, xác nhận trong hang động không có động tĩnh lạ, Đoạn Dịch bơi tới gần hang động.

Bơi tới cửa hang, Đoạn Dịch thấy một hiện tượng kỳ lạ: Bên trong tỏa ra luồng nhiệt ấm áp, ngăn cách nước biển.

Trong hang động chẳng những không có nước, ngược lại khá khô ráo.

Sau khi vào hang động, Đoạn Dịch không cần bơi nữa, chuyển sang

đi bộ.

Đi được vài bước, Đoạn Dịch phát hiện phía trước có một cây đuốc.

Xem ra ánh sáng nhạt vừa rồi anh ở ngoài nhìn thấy là từ cây đuốc này.

Ngọn lửa rất lớn, hơn nữa nhiệt độ kinh người, hơi nước lượn lờ như có như không. Tầm mắt Đoạn Dịch nhất thời mơ hồ không rõ.

Lập tức đi vòng qua cây đuốc, Đoạn Dịch dụi hai mắt, sau đó ngây ngẩn cả người.

... Cách hơi nước mông lung, anh thấy Minh Thiên!

Minh Thiên bị trói trên cọc gỗ.

Nửa người trên trần trụi, hai vai, ngực, bụng có rất nhiều miệng viết thương nhỏ.

Đại khái do vừa từ trong biển đi vào nơi này, hắn trần trụi cả người. Đoạn Dịch thấy rõ vài giọt nước chảy từ cằm xuống xương quai xanh, trượt qua vô số miệng vết thương, thẳng một đường tới bụng phiếm hồng...

Tầm mắt dõi theo những giọt nước trượt xuống, Đoạn Dịch nhìn thấy... Nửa người dưới của hắn không phải người chân, mà là đuôi cá.

Đoạn Dịch từ trước đã thấy Minh Thiên rất trắng. Nhưng hiện tại làn da hắn chẳng khác nào màu tuyết, thậm chí lông tơ trên da mặt cũng là màu trắng.

Làn da trở nên cực trắng, hai chân biến thành đuôi cá.

Dường như hắn đã hóa thành giao nhân.

Tuy nhiên Đoạn Dịch không cảm thấy kỳ quái.

Anh cân nhắc một lát, nhanh chóng nghĩ thông suốt.

May là Minh Thiên còn sống.

... Hắn có hô hấp, cơ thể phập phồng, chắc là đang ngủ.

Vô luận như thế nào, tốt xấu vẫn còn sống. Vậy là đủ rồi.

Đoạn Dịch không hiểu vì sao Minh Thiên bị nhốt ở nơi này, và tại sao... Hai mắt hắn bị quấn mảnh vải trắng.

Bất chấp hít mạnh một hơi, Đoạn Dịch chạy đến bên người hắn.

Cầm thật chặt tay Minh Thiên, Đoạn Dịch vội vàng nói bên tai hắn: "Tiểu Thiên, nghe thấy tôi nói không?"

- --

Chương 196

Đoạn Dịch hỏi một tiếng, Minh Thiên không trả lời, dường như lâm vào giấc ngủ sâu.

Nhẹ giọng ngồi xuống bên cạnh, Đoạn Dịch duỗi tay ôm cổ hắn, kéo hắn dựa vào người mình, rồi đẩy đầu hắn lên vai mình.

Đoạn Dịch cẩn thận kiểm tra hơi thở Minh Thiên, lại dùng ngón tay chạm cổ hắn, lòng bàn tay cảm nhận được mạch đập rõ ràng hữu lực, lúc này mới phun khụm khí nghẹn trong ngực ra.

Đoạn Dịch ôm Minh Thiên chặt hơn một chút, sau đó mang ý cười nhìn về phía hắn: "Tiểu Thiên, thật sự không nghe thấy tôi? Tôi cứ tưởng em sẽ nói vai tôi thấp quá, em dựa vào không thoải mái."

Khoảnh khắc lời nói ra khỏi miệng, Đoạn Dịch nhớ lại thời điểm kết thúc phó bản《 Du Viên Kinh Mộng 》, Minh Thiên đã nói như vậy. Lúc ấy anh chưa đủ tin tưởng hắn, có khúc mắc rất sâu với hắn.

Nghĩ đến đây, đầu quả tim nhói đau, Đoạn Dịch nâng tay chạm vào đôi mắt Minh Thiên bị vải trắng che kín. Anh không dám cởi bỏ nó. Anh lo mắt Minh Thiên bị thương.

Đang lcu1 do dự, Đoạn Dịch nghe thấy cửa hang truyền đến chút thanh âm.

Anh lập tức đứng lên, theo bản năng nhìn phía sau Minh Thiên. Nơi đó có một giường đá, còn có vài rương sắt to. Đoạn Dịch không chần chờ, nắm chặt bả vai Minh Thiên, liền chạy về phía rương sắt.

Đoạn Dịch mở rương thứ nhất, bên trong chứa rất nhiều quần áo.

Cũng may cái rương thứ hai trống không, Đoạn Dịch lập tức trốn vào.

Khép rương lại, Đoạn Dịch cố ý dùng tay giữ cho nó hở, để anh trông thấy tình huống bên ngoài.

Sau khi chui vào rương, anh mới phát hiện rương đặc biệt to.

Đoạn Dịch cao 1m84, xem như khá cao, nhưng anh nằm bên trong hoàn toàn không cảm thấy chật chội chen chúc, thậm chí còn với không tới đáy rương.

Làm anh có cảm giác... Rương này chuyên dùng để giấu người?

Hang động sâu dưới đáy biển, hang động ngăn cách nước biển, bên trong có đồ ăn, quần áo, thậm chí giường, rất có thể là nơi ở của giao nhân.

Thế thì nó đặt rương to như vậy ở đây, mục đích là gì?

Rương không làm bằng gỗ, nguyên nhân rất đơn giản, rương gỗ dễ thấm nước. Suy ra giao nhân muốn dùng loại rương không thấm nước để chứa hàng hóa.

Vật chứa trong rương là gì?

Chẳng lẽ là người?

Đoạn Dịch vừa suy tư, vừa xuyên qua cái khe hẹp thấy người đi vào hang đúng là giao nhân.

Nó dùng đuôi cá đứng thẳng, di đứng vụng về lắc lư vào hang. Ngoài dự đoán là, tay nó cầm một chai nước khoáng.

Giao nhân nhặt một cái chén dưới mặt đất, đổ nước khoáng vào, sau đó cầm chén nướng trên ngọn lửa, rồi mới đưa tới trước mặt Minh Thiên, như không muốn hắn uống nước lạnh.

Ngồi bên người Minh Thiên, một tay nó bưng chén nước, một tay cởi mảnh vải trắng che mắt Minh Thiên, dùng ngón trỏ chọt trán hắn.

Từ góc độ Đoạn Dịch không thể thấy mặt Minh Thiên.

Nhưng anh có thể từ biểu cảm giao nhân nhìn ra, Minh Thiên đã tỉnh lại.

Giao nhân mỹ lệ mỉm cười, giơ chén nước tới phía trước một chút, nhìn Minh Thiên nhỏ nhẹ: "Đây là nước ngọt nhân loại các anh cần? Vừa rồi em tìm được ở bên ngoài. Em còn bắt một ít cá, treo ngoài cửa hang, lát nữa cho anh ăn."

"Tuy rằng... Tuy rằng anh..." Cô ta như nhớ tới một ký ức ngọt ngào, mỉm cười càng xinh đẹp hơn, "Tuy rằng anh vì em biến thành giao nhân, nguyện ý bỏ mọi thứ ở nhân gian, cùng em vào biển... Nhưng anh mới vừa hoàn thành chuyển hóa, chưa thể thích ứng hoàn toàn phương thức sống của giao nhân, nên em tìm nước ngọt cho anh."

Cái đệt, cốt truyện quái gì thế này?

Nghe giao nhân nói chuyện, Đoạn Dịch cắn răng, kiệt lực kiềm chế bản thân không xông ra ngoài.

Nhưng anh không nhịn nổi ghen tị.

Mặc kệ đối tượng ghen là một cô gái, hoặc một con cá, Đoạn Dịch đều cảm thấy rất quái.

Nhưng không thể phủ nhận, trong lòng anh vừa khó chịu vừa chua xót.

Anh hận không thể đá đít giao nhân, cách Minh Thiên càng xa càng tốt.

Hít một hơi thật sâu, Đoạn Dịch tận lực thuyết phục bản thân tỉnh táo tự hỏi chuyện này.

... Chẳng lẽ giao nhân này thích dụ dỗ đàn ông đẹp trai nhân gian?

Không, phải nói là, cô ta cưỡng ép cướp đoạt trai đẹp.

Vừa ý ai trên mặt đất liền nhét vào rương, kéo xuống đáy biển?

Đây là lý do mất cái rương tồn tại?

Không, không đúng.

Vừa rồi cô ta nói với Minh Thiên, cảm ơn hắn đã nguyện ý vì mình biến thành giao nhân.

Từ lời này và ngữ cảnh, giữa bọn họ tồn tại cảm tình nào đó.

Ban đầu Đoạn Dịch cho rằng, Minh Thiên biến thành giao nhân vì thích ứng hoàn cảnh nước biển.

...Đối mặt với môi trường hóa thành biển thật, Đoạn Dịch chọn chế tạo tàu ngầm và bình dưỡng khí; Minh Thiên chọn biến thành nhân ngư.

Nhưng hiện tại Đoạn Dịch không khỏi cảm thấy, có lẽ tình huống so với anh tưởng tượng còn phức tạp hơn.

Có lẽ Minh Thiên biết được chuyện xưa giao nhân, tiện đà biến mình thành người nào đó trong câu chuyện?

Mặt khác, tại sao giao nhân mẫn cảm với ánh sáng đèn pin?

Vì sao khi nhìn thấy ánh sáng, cô ta bật khóc? Căm hận? Ai oán khổ sở?

"Cảm ơn."

Nghe thấy ba chữ này, Đoạn Dịch lập tức nhìn ra bên ngoài.

Bởi vì đây là câu Minh Thiên mở miệng nói.

Cách lâu như vậy, Đoạn Dịch cuối cùng cũng nghe được giọng hắn.

Anh thấy Minh Thiên vươn một bàn tay nhận nước từ giao nhân, uống một ngụm.

Khi Minh Thiên uống nước, giao nhân đứng dậy đi tới giá bên cạnh

tìm tới một ít cỏ, bỏ vào một vại đất nghiền ná. Nghiền nát xong, cô ta tìm một gậy gỗ bôi thuốc cho Minh Thiên.

Động tác cô ta cực kỳ cẩn thận, hình như rất quý trọng Minh Thiên.

Một lát sau, cô ta hỏi Minh Thiên một câu: "Đôi mắt thế nào? Vừa rồi trên đường tới đây, em sợ gặp ánh sáng mạnh nên che mắt anh lại."

Minh Thiên nhàn nhạt đáp: "Tôi không sao."

Giao nhân yêu thương giơ tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, sau đó tiếp tục bôi thuốc cho hắn. "Xin lỗi, ban đầu em tưởng anh tới... tới bắt em. Em trói anh cũng là vì ngừa vạn nhất. Em cởi cho anh liền đây....."

Minh Thiên mở miệng: "Không quan trọng. Tôi mở đèn sáng như vậy vốn là để dẫn cô ra, cũng gây thương tổn cho cô, xin lỗi..."

"Không cần! Không cần phải nói xin lỗi! Anh nguyện ý vì em biến thành giao nhân, đã chứng minh hết thảy. Trước kia... là em hiểu lầm... Hiện tại chuyện đã qua. Về sau hai chúng ta sẽ sống với nhau nhé!"

Nghe đến đó, Đoạn Dịch trốn trong rương cắn nát răng hàm.

Nhưng anh không thể ra ngoài. Bởi vì anh biết Minh Thiên đang diễn kịch cùng giao nhân. Nếu anh hơi chút không kiềm chế tạo động tĩnh, nỗ lực của Minh Thiên sẽ bị uổng phí.

Chờ cảm giác chua xót đầu quả tim qua đi, Đoạn Dịch không khỏi tự hỏi giao nhân nói "Hiểu lầm" cái gì.

Hình như ý cô ta là, cô ta và người Minh Thiên sắm vai từng tồn tại hiểu lầm và mâu thuẫn.

Cô ta yêu một người đàn ông nhân loại, chẳng qua vì hiểu lầm, cô ta hận người đàn ông.

Nhưng hiện tại người đàn ông biến thành giao nhân, nguyện ý từ bỏ tất cả cùng cô ta ở lại đáy biển, cô ta tha thứ cho người đàn ông, hơn nữa cô ta nói: Anh nguyện ý vì em biến thành giao nhân, đã chứng minh hết thảy.

Lời giao nhân nhìn như đơn giản. Nhưng nghĩ kỹ lại có thâm ý.

Đầu tiên, giao nhân và người đàn ông hiểu lầm nhau cái gì?

Khả năng thứ nhất, bọn họ có gút mắt cảm tình.

Nói cách khác, giao nhân thích một người đàn ông, nhưng nngười đàn ông thích cô gái khác, thế nên cô ta thương tâm rời đi, về biển rộng. Hiện tại người đàn ông nguyện ý biến thành giao nhân cùng cô xuống biển, chứng tỏ người đàn ông bỏ cô gái nhân loại, chọn giao nhân.

Nhưng nếu là như thế, giao nhân không cần dùng từ "Chứng minh" và "Hết thảy".

"Hết thảy" là một từ cực kỳ nghiêm trọng, nó phạm vi bao gồm rất rộng, vượt xa đơn thuần yêu hay không yêu, lựa chọn cô gái nào.

Huống chi khi giao nhân nói câu này, biểu tình trở nên nghiêm túc, trong mắt cũng lộ ra sự trầm trọng.

Sự tình không chỉ dừng ở mức yêu đương đơn giản.

Ngoài ra, giao nhân nói câu này sau khi Minh Thiên nói "Tôi mở đèn sáng như vậy... gây thương tổn cho cô".

Cẩn thận cân nhắc, sẽ phát hiện điểm bất thường.

"Xin lỗi, tôi sử dụng ánh sáng mạnh, làm tổn thương cô."

"Không sao. Anh chịu tới nơi này, đã chứng minh hết thảy."

Lặp lại logic hai câu trên, Đoạn Dịch tiến thêm một bước xác nhận, hiểu lầm giữa hai người không liên quan đến yêu đương.

Dựa theo lời Minh Thiên, từng có một người đàn ông dùng ánh sáng mạnh làm thương tổn giao nhân, lúc này lại dùng thương tổn một lần nữa, cho nên hắn xin lỗi.

Ý tứ giao nhân là, hiện tại hắn dùng ánh sáng mạnh để tìm mình, cho nên không có gây thương tổn gì hết. Không chỉ lần này không gây thương tổn cho mình, giờ cô mới phát hiện, chuyện trước kia cũng là hiểu lầm.

Hiểu giữ hai người được hóa giải... Bởi vì hắn biến thành giao nhân, nguyện ý theo cô ta xuống biển.

Hồi trước và bây giờ, mặc kệ người đàn ông có dùng ánh sáng mạnh gây thương tổn cho giao nhân hay không, hiện tại coi như xí xóa xóa bỏ toàn bộ. Giao nhân nói là hiểu lầm, hoàn toàn tha thứ cho hắn.

Nhưng vì sao?

Giao nhân bị ánh sáng mạnh chiếu vô mắt rất nhiều lần, nhưng cô ta vẫn tung tăng nhảy nhót, ánh sáng mạnh gây thương tích cho cô ta kiểu gì?

Ánh sáng, tạo thành ảnh hưởng thế nào đối với giao nhân?

Đoạn Dịch nhíu mày nghĩ đến đây, bỗng nhiên nghe được một tiếng "Đinh".

Thanh âm rất thanh thúy, giống như châu ngọc rơi trên mặt đất.

Lập tức ngưng thần nhìn mặt đất, Đoạn Dịch thấy một viên trân châu lăn xuống.

Ý thức được điều gì, Đoạn Dịch nhìn lên mặt giao nhân, thấy cô ta đang khóc.

Vươn tay nắm lấy tay Minh Thiên, ánh mắt giao nhân vô cùng thâm tình, có thể thấy nước mắt này là mừng đến phát khóc.

Cô ta hiểu lầm người yêu "dùng ánh sáng mạnh gây thương tổn

cho mình", thậm chí vừa nhìn người yêu, cho rằng hắn muốn tổn thương mình, cho nên cô ta đánh hắn bị thương.

Nhưng ngay khi cô ta sắp giết. chết người yêu, người yêu bỗng biến thành giao nhân.

Cho nên cô ta phát hiện, từ trước đến giờ, cô ta vẫn luôn hiểu lầm người yêu.

Người yêu tới tìm mình, biến thành giao nhân, nguyện ý cùng mình sinh sống dưới đáy biển.

Anh ấy từ bỏ nhân gian, từ bỏ phồn hoa, từ bỏ tài phú địa vị... từ bỏ tất cả xuống biển, nghĩa là anh ấy thật sự yêu mình.

Giây phút này, tâm lý giao nhân đại khái là như vậy.

Mất mà tìm lại được, hiểu lầm giải trừ, cửu biệt gặp lại, cho nên cô ta mừng tới mức chảy nướ/c mắt, từng giọt nước mắt hóa thành trân châu hàng thật giá thật.

Nhân loại coi trân châu là tài phú, tiền tài, nhưng giao nhân chẳng thèm liếc mắt một cái. Cô ta để mặc chúng lăn xuống đất, không hề quan tâm.

Ánh sáng mạnh.

Nước mắt.

Trân châu...

Trong đầu lướt qua các từ mấu chốt, bỗng nhiên Đoạn Dịch nghĩ thông một việc.

Anh nghĩ tới một khả năng có thể giải thích sự tình.

Giao nhân từng yêu một người đàn ông, đi theo người đàn ông lên bờ.

Nhưng cô ta bị người đàn ông lừa.

Người đàn ông trói cô ta lại, không ngừng dùng ánh sáng mạnh kí.ch thích mắt cô ta.

Người bị ánh sáng mạnh chiếu vào còn chảy nư.ớc mắt, huống chi là giao nhân quen sinh hoạt ở trong biển u ám?

Vì thế dưới ánh sáng mạnh kíc.h thích, giao nhân không ngừng chảy n.ước mắt.

Nước mắt rơi thành hạt châu, có thể bán giá cao. Huống chi là giao nhân có thực lực mạnh.

Bởi vậy, bị bắt nhìn ánh sáng cường độ cao, nhắm mắt cũng không thể ngăn bản thân rơi lệ, thứ đau đớn không chỉ là mắt, còn có trái tim giao nhân.

Thì ra người đàn ông không thật sự yêu cô ta. Người đàn ông lừa cô lên bờ, chỉ vì khống chế cô ta thu hoạch trân châu, kiếm tài phú bất tận.

Vì thế mỗi lần nhìn thấy ánh sáng mạnh, giao nhân đều sẽ khóc đến vô cùng đau thương.

Về sau giao nhân gặp chuyện gì, Đoạn Dịch không biết. Dù sao anh cũng chưa từng được chơi phó bản cụ thể.

Nhưng Minh Nguyệt thiết kế kết cục cho cô ta, không biết bằng cách nào, cô ta trốn về biển rộng.

Cô ta không chỉ chạy thoát trở về, còn mang về nhiều rương sắt.

Bởi vậy Đoạn Dịch phát hiện rương mà anh tưởng giao nhân dùng để bắt người, là của dân buôn đánh bắt giao nhân, nhốt giao nhân vào rương này.

Rương đủ lớn để chứa một người, nhưng rương này được chế tạo cực kỳ lớn... Vì giao nhân có đuôi cá rất dài.

Có thể tưởng tượng được, trên đường lẩn trốn về đáy biển, giao

nhân cứu đồng bạn, có lẽ còn giết các dân buôn, cuối cùng mang theo rương nhốt đồng loại trở về.

Hiện tại, giao nhân gặp lại người yêu cũ.

Cho rằng người yêu tới bắt mình, nhìn thấy người yêu dùng ánh sáng mạnh đối phó với mình, cô ta buồn thương khóc lóc, sau đó phẫn nộ tấn công hắn.

Nhưng ngay sau đó cô ta phát hiện hắn biến thành giao nhân.

... Nếu hắn biến thành giao nhân, nguyện ý cùng mình sống dưới biển, đương nhiên chứng tỏ hắn không cần trân châu, không muốn tài phú, năm đó đương nhiên tất cả đều là hiểu lầm.

Cho nên giao nhân mang người về hang động, còn tìm nước và đồ ăn cho hắn.

Cô ta giúp hắn chữa thương, đối với hắn rơi lệ.

Đơn giản vì cô ta vẫn còn yêu hắn.

Nếu sự tình là như vậy thật, thế thì giao nhân khá đáng thương.

Nhưng đáng thướng thì đáng thương, người hiện tại ở bên cô ta không phải người yêu thật sự, mà là Tiểu Thiên.

Lỡ cô ta muốn cưỡng ép Tiểu Thiên thì làm sao bây giờ?

Tao chưa từng cưỡng ép Tiểu Thiên đâu!

Trong đầu lướt qua mấy suy nghĩ vẩn vơ, Đoạn Dịch tập trung lại.

...Giao nhân bỗng nhiên nghiêm túc đứng lên.

Đứng lên, giao nhân nhạy bén nhìn về phía cửa hang, sau đó nói: "Em mới vừa thấy quái vật thi thoảng phát sáng. Có người ngồi bên trong quái vật! Nhân loại vì bắt giữ chúng ta, không chỗ nào không... Hiện tại anh đã biến thành giao nhân, bọn họ cũng sẽ bắt anh. Nhưng anh đừng sợ! Em sẽ đuổi bọn họ đi! Sẽ không để bọn

họ quấy rầy chúng ta!"

Lời giao nhân càng làm Đoạn Dịch cảm thấy mình suy đoán đúng.

Vô số người tới bắt giao nhân vì trân châu.

Nhưng bắt giữ giao nhân tốn thời gian tốn sức, còn tràn ngập nguy hiểm. Giao nhân có linh lực, hơi không chú ý sẽ chết trong tay chúng.

Cho nên đây là một việc rất nguy hiểm.

Để tránh nguy hiểm, người đàn ông nghĩ ra một cách. Hắn dùng diện mạo đẹp trai và lời âu yếm động lòng người, lừa giao nhân tự nguyện theo mình lên bờ.

Cách xa biển rộng, giao nhân bị hạn chế, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe nhân loại bài bố.

Giao nhân nhanh chóng biến mất ở cửa hang.

Đoạn Dịch phỏng đoán, cô ta rời đi vì nghe được động tĩnh bên ngoài.

Mà kia động tĩnh hơn phân nửa là bên Bạch Tư Niên chế tạo.

Thấy Đoạn Dịch vào hang, nhưng mãi không thấy ra, bọn họ lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên dùng tàu ngầm tạo động tĩnh, hấp dẫn giao nhân rời đi.

Sau khi giao nhân rời khỏi hang, Đoạn Dịch không lập tức đi ra ngoài, tránh cho cô ta đột ngột quay lại.

Nhẫn nại đợi một hồi lâu, Đoạn Dịch thật sự nhịn không nổi, nhấc nắp rương muốn ra ngoài.

Một bàn tay bao phủ, kéo nắp rương lên, sau đó nhẹ nhàng sờ mặt Đoạn Dịch.

Là Minh Thiên.

Minh Thiên mà Đoạn Dịch mất tìm lại được.

Tóm lấy tay Minh Thiên, Đoạn Dịch hỏi hắn: "Sớm biết tôi ở chỗ này? Giả bộ ngất xỉu?"

Minh Thiên cười hỏi: "Nếu em nói em ngửi mùi anh tìm tới, anh có tin không?"

"Mũi thính như chó từ khi nào đấy?" Đoạn Dịch nhảy ra khỏi rương đứng trên mặt đất, "Còn nữa, tôi có mùi gì?"

Minh Thiên nói: "Có thể sau khi biến thành giao nhân, khứu giác nhạy hơn hẳn."

"Tôi không tin. Tại sao giao nhân kia không ngửi thấy?" Đoạn Dịch nhướng mày, lại hỏi, "Còn nữa, vụ giao nhân rốt cuộc là sao?"

Minh Thiên khẽ nhíu mày. "Chỉ sợ em bị Minh Nguyệt hố. Em nghi giao nhân từng có người yêu, mặt mũi người yêu cô ta là Minh Nguyệt dựa vào số liệu ngũ quan của em làm ra, nên lúc này mới gặp vài việc thừa phiền toái."

"Sau khi em đụng độ cô ta, nước biển biến thành thật, vừa lúc em lấy được một phần số liệu giao nhân, nên tranh thủ soạn một đoạn mã, biến mình thành giao nhân. Nào biết cô ta vừa thấy em biến thành giao nhân, thái độ thay đổi cái xoạch..."

Đoạn Dịch thấy Minh Thiên cắn răng hỏi mình: "Anh Tiểu Dịch, vừa rồi anh nhịn được không ra ngoài? Anh... anh không ghen?"

"Hiện tại là lúc nào mà hỏi cái này?" Đoạn Dịch đỏ mặt, kéo tay Minh Thiên rời hang động, tiện thể tóm tắt ngắn gọn những chuyện anh gặp trên đường tới đây, bao gồm kế hoạch của đám Bạch Tư Niên.

Minh Thiên bỗng đẩy anh ra, bơi tới bên cạnh cửa hang.

Đoạn Dịch cầm đèn pin không thấm nước chiếu sang chỗ Minh Thiên, nhất thời ngây ngốc.

Ánh đèn chiếu nước biển đen nhánh ra màu xanh biển.

Giữa màu xanh biển sương mù, đường cong eo bụng Minh Thiên được phác hoạ đẹp đến tận cùng, làn da trắng nõn như được thêm một lớp mông lung, cực kỳ hấp dẫn tầm mắt, kết hợp với vảy lóng lánh giống kim cương, quả thực làm người ta không dời mắt được.

... Rơi vào đáy biển, cận kề tử vong, trong lúc vô cùng tuyệt vọng, trước mắt xuất hiện một nhân ngư mỹ lệ, ai lỡ bỏ hắn mà đi cơ chớ?

Ngắn ngủi hoảng thần, Đoạn Dịch chỉnh sắc mặt, nhìn thấy Minh Thiên duỗi cơ thể cực hạn. Hắn ưỡn thân về phía sau, phần eo uốn cong hết cỡ, nương lực độ trồi lên một khoảng rất dài, ngay sau đó vung mạnh đuôi cá, tạo một dấu vết cạnh cửa hang.

Lặp lại vài lần, Đoạn Dịch phát hiện hắn mượn đuôi cá để lại ký hiệu ở gần cửa hang.

Hắn vẽ dấu mũi tên hướng lên trên, bên cạnh viết một cái tên "Thiên".

"Vốn muốn dùng tên anh. Nhưng tên em ít nét hơn." Minh Thiên bơi tới bên Đoạn Dịch, "Chúng ta chạy tới chỗ Bạch Tư Niên, hai bên đều phải tránh né giao nhân, quá phiền. Để ký hiệu này, lát nữa Bạch Tư Niên lái tàu ngầm trở về đây, liền biết nên lên thẳng mặt biển."

Đoạn Dịch hơi ngây người, liền cảm giác được một vật lạnh lẽo trơn trượt cuốn lấy eo mình.

... là đuôi cá của Minh Thiên.

Đuôi cá quấn lấy eo Đoạn Dịch, ng·ay sau đó Đoạn Dịch bị Minh Thiên ôm, cả người nhanh chóng phóng lên trên.

Đoạn Dịch suy nghĩ một lát đồng ý với Minh Thiên.

Hai bên phân công nhau hành động, đúng là biện pháp tốt nhất.

Bạch Tư Niên sẽ trốn về chỗ hai thi thể, nếu anh và Minh Thiên đến tìm bọn họ, rất có thể sẽ gặp gỡ giao nhân vòng trở về. Nếu Bạch Tư Niên lại dở trò cũ dẫn dắt giao nhân rời đi, lặp lại vài lần sau, không cẩn thận giao nhân sẽ phát hiện chỗ thi thể tàu ngầm ẩn nấp.

Như thế, nếu Đoạn Dịch muốn tránh giao nhân, cùng Bạch Tư Niên hội hợp, sẽ là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Hiện tại Đoạn Dịch có thể dựa vào Minh Thiên biến thành hình thái giao nhân rời đi, nhóm Bạch Tư Niên chỉ cần trốn ở chỗ hai thi thể một lát, lúc sau quay lại hang động nhìn thấy ký hiệu, sẽ biết bọn họ nên lập tức lên mặt biển.

Nâng một bàn tay, Đoạn Dịch tự nhiên vòng lấy cổ Minh Thiên, đồng thời xoay người, một tay lấy bình dưỡng khí mình mang theo, định đeo lên mặt.

Minh Thiên vươn bàn tay, ngăn động tác của anh.

"Hở?" Đoạn Dịch nhìn về phía hắn, miệng hộc ra một chuỗi bọt khí.

Liền bị Minh Thiên hôn.

Bị người yêu giao nhân ôm hôn, cũng bị hắn mang lên mặt biển, dần dần rời xa đáy biển không thấy ánh mặt trời, trong quá trình thường thường cảm giác được đuôi cá trơn trượt lạnh lẽo đảo qua cơ thể mình...

Cảm giác này coi như là kỳ diệu lạ thường.

Trong nước biển lạnh băng, Đoạn Dịch dỡ xuống phòng bị.

Anh không có ba lô, không đeo bình dưỡng khí, thậm chí không có quần áo chống lạnh.

Nhưng anh không sợ hãi chút nào.

Anh ôm chặt người yêu mình, như có được hết thảy.

Anh tin chắc rằng, khi bọn hắn rời khỏi khu biển này, là có thể cùng nhau về nhà.

Khoảng cách từ đáy biển lên đến mặt biển vô cùng dài, tốc độ giao nhân bơi lội cực nhanh, nhưng vẫn mất một khoảng thời gian dài.

Nhưng giai đoạn này Đoạn Dịch đi cùng Minh Thiên, cho nên anh không cảm thấy lộ trình lâu.

Mãi hồi lâu sau, Minh Thiên ôm Đoạn Dịch hướng lên trên, hai người song song ngoi lên mặt biển.

Cuối cùng cũng có thể tự do hô hấp, cảm nhận ánh mặt trời, Đoạn Dịch hít sâu mấy hơi, sau đó nhìn Minh Thiên cười to thành tiếng.

Ngay sau đó anh phát hiện trên mông dựa vào một vật lạnh lẽo.

Là Minh Thiên dùng đuôi làm ghế cho anh ngồi.

Giơ tay sờ so.ạng cái đuôi trơn trơn của Minh Thiên, Đoạn Dịch hỏi hắn: "Thứ này... làm sao để biến thành chân?"

Minh Thiên đứng đắn trả lời: "Chắc là phải ước với mụ phù thủy."

Mỹ nhân ngư yêu hoàng tử, ước với mụ phù thủy, muốn biến đuôi cá thành hai chân.

Cái giá phải trả là hai chân đi đường chịu đau đớn như đạp mũi dao, hơn nữa nếu người ấy không yêu cô, cô sẽ hóa thành bọt biển khi mặt trời mọc.

Câu truyện cổ tích quen thuộc này Đoạn Dịch đương nhiên biết.

Anh bị Minh Thiên chọc cười, nghĩ đến kết cục mỹ nhân ngư, lập tức giơ tay bịt miệng Minh Thiên, cảnh cáo nhìn chăm chú vào hắn: "Đừng nói hươu nói vượn!"

"Vâng." Minh Thiên cười nhìn hắn gật đầu.

"Nói chuyện nghiêm túc..." Đoạn Dịch lại sờ đuôi cá, "Hỏng thiết bị rồi, em biến thành người thế nào bây giờ?"

Minh Thiên liền nói: "Đi ra ngoài cái đã. Nghĩ cách tìm đường rời đi trò chơi, tự nhiên sẽ biến thành người."

"Nói cũng đúng, tạm thời không cần lo lắng, trước tiên tìm đường ra, không biết nhóm Ổ Quân Lan..." Đoạn Dịch mới vừa nói xong câu đó, đã nghe được tiếng Ổ Quân Lan gọi bọn họ.

Nghiêng đầu Đoạn Dịch thấy được một con thuyền.

Ổ Quân Lan, Khang Hàm Âm, Tra Tùng Phi, Dư Khâm đang ở trên mép thuyền vẫy tay với anh.

Bọn họ mỗi người đều tươi cười, hình như tìm được đường ra, có thể thực sự rời khỏi trò chơi này.

Đợi con thuyền tới gần, nhóm Ổ Quân Lan kêu Đoạn Dịch và Minh Thiên lên thuyền.

Nhìn thấy bộ dạng Minh Thiên, vài người hơi kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng nghĩ ra lý do.

Ổ Quân Lan giải thích: "Sau khi chúng tôi lên tới mặt biển, đi thêm một đoạn thì thấy con thuyền này. Trên thuyền có mô tả và giải thích kỹ đường biển. Đi theo bản đồ đường biển, không bao lâu sau chúng tôi tìm được một cổng dịch chuyển. Chờ lát nữa tới cổng dịch chuyển, chúng ta sẽ có thể hoàn toàn rời khỏi trò chơi! Bạch Tư Niên bọn họ đâu? Chờ bọn họ tới, chúng ta lập tức xuất phát!"

"Ừ." Đoạn Dịch cũng bật cười từ nội tâm, theo sau nói, "Bạch Tư Niên, Bạch Lập Huy, Vân Hạo ngồi trên một tàu ngầm. Chắc là sắp tới rồi."

Đoạn Dịch mới vừa dứt lời, mặt biển truyền đến một động tĩnh không nhỏ.

Vài người trên thuyền cùng nhau quay đầu lại, thấy một tàu ngầm nổi lên.

"Tốt quá! Chúng ta đều có thể sống sót rời đi!" Người nói là Khang Hàm Âm.

Ổ Quân Lan lập tức lấy ra một bộ đàm. "Bành Trình, điều khiển theo hướng tôi nói, đi đón nhóm Bạch Tư Niên!"

Nghe những lời này, Đoạn Dịch biết được Bành Trình không đứng ở mép thuyền, vì hắn ta đang lái thuyền.

Cười cùng đồng đội hàn huyên vài câu, Đoạn Dịch lôi kéo Minh Thiên đi tới một bên mép thuyền khác.

Hai người không nói lời dư thừa nói, chỉ ôm chặt nhau, như thể ở hành trình dài vừa rồi còn chưa ôm đủ.

Một lát sau, thuyền ngừng lại, Ổ Quân Lan đón Vân Hạo, Bạch Tư Niên, Bạch Lập Huy ba người lên thuyền.

Đoạn Dịch đi đến bên bọn họ, trao đổi ngắn gọn với nhau, biết bọn họ cũng không bị thương, nhìn thấy ký hiệu Minh Thiên để lại liền hướng lên mặt biển.

"Nói cũng lạ, lúc trước ở trong biển, chúng tôi điều khiển tàu ngầm hướng lên trên, giao nhân vẫn luôn đuổi theo chúng tôi. Nhưng tốc tàu ngầm nhanh hơn một chút so với giao nhân, cho nên dần dần, chúng tôi không còn thấy cô ta. Sau chúng tôi thấy thuyền mọi người."

Đoạn Dịch trên mặt đang mỉm cười. Nhưng nghe Vân Hạo nói tới đây, anh bỗng cảm giác được không đúng, tươi cười lập tức cứng lại.

"Anh, anh làm sao vậy?" Ý thức được không thích hợp, Vân Hạo vội hỏi.

Đoạn Dịch lắc đầu nói: "Không, không đúng! Nếu tốc độ giao nhân chậm hơn tàu ngầm, liền tôi và Minh Thiên xuất phát trước, nhưng

đáy biển cách nơi này quá xa, chúng tôi không nên trước tới ba người. Giao nhân rất mạnh, tốc độ không chậm hơn tàu ngầm mới đúng!"

Nghe vậy, một hàng người chơi lập tức trắng mặt.

Ổ Quân Lan lập tức cầm lấy bộ đàm: "Bành Trình! Lập tức chạy tới cổng dịch chuyển! Dùng tốc độ nhanh nhất!!!"

Nhưng đã chậm.

Mặt biển bỗng nhiên vang lớn.

Các người chơi theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một cơn sóng lớn nổi lên trê mặt biển, rất có khí thế nuốt tẫn núi sông, dội thẳng đến thân thuyền. Thuyền này không lớn, nếu va phải cơn sóng, chắc chắn sẽ bị lật.

Nơi này cách xa cổng dịch chuyển, các người chơi có đủ thể lực bơi tới hay không, thật sự khó nói. Chưa kể Doãn Oánh Oánh không biết bơi.

Mà dưỡng khí bình, nguồn năng lượng tàu ngầm cũng cạn kiệt, tình huống cực kỳ nguy cấp.

Tất cả mọi người lập tức ý thức được... thuyền không thể lật, nếu thuyền bị lật, mọi người đều phải chết!

Trong cơn sóng xuất hiện một bóng dáng.

Đó là một giao nhân mỹ lệ đón gió khóc lóc. Tiếng khóc cô ta có sức cuốn hút rất mạnh, làm mọi người quên mất sợ hãi sinh tử, ngược lại đồng cảm nỗi đau của cô ta.

Trong sóng gió, tiếng cô ta lên truyền rõ vào tai mỗi người. "Anh vẫn lừa tôi. Anh mang theo thuyền, mang theo những người khác tới, anh muốn đem tôi đi. Anh chưa bao giờ là thật lòng muốn cùng tôi trở lại đáy biển. Anh chỉ biết lừa gạt nước mắt tôi! Anh chỉ cần tài phú của anh!!!"

Các người chơi không biết cốt truyện giao nhân, không hiểu cô ta nói cái gì.

Đoạn Dịch lại hiểu lời cô ta.

Nhưng hiện tại Đoạn Dịch không rảnh lo giao lưu với giao nhân. Anh lập tức bảo mọi người nắm chặt lan can thuyền, tránh cho thuyền lắc lư văng xuống nước, hoặc giao nhân va chạm làm vỡ thuyền, mọi người rơi vào nước bị sóng lớn cuốn đi mất.

Nắm chặt thuyền, dù thuyền bị vỡ, dù gặp sóng gió, ít nhất bọn họ còn có thể ôm chặt một tấm ván phập phềnh trên mặt biển, có cơ hội sống sót.

Mọi người làm theo lời anh chỉ thị. Đoạn Dịch bỗng nhận ra điều gì, anh buông tay khỏi mép thuyền, chụp lấy tay Minh Thiên.

Minh Thiên nhìn sâu vào mắt anh, nắm nhẹ tay tay. "Anh Tiểu Dịch, anh bảo vệ mọi người nhé. Anh yên tâm bảo vệ mọi người. Em bảo vệ anh."

"Tiểu Thiên, Tiểu Thiên không được, Tiểu Thiên!!!"

Ý thức được không ổn, Đoạn Dịch gào rống, nhào lên người Minh Thiên.

Nhưng một luồng sức mạnh vô hình đẩy anh ngã xuống.

Minh Thiên sử dụng linh lực giả thiết của giao nhân.

Đoạn Dịch ngã xuống lập tức bật dậy.

Nhưng đã chậm.

Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn, Minh Thiên nhảy xuống mặt biển.

Cơ thể Minh Thiên không lập tức chạm nước. Hắn lơ lửng giữa không trung, đuôi cá đảo qua mặt biển, nhấc lên một cơn sóng lớn. Đúng lúc lúc này, cơn sóng nữ giao nhân nhấc lên vừa vặn ập tới con thuyền. Trước khi nó đập vào con thuyền, cơn sóng Minh

Thiên nhấc lên cùng nó hung hăng va chạm, hai bên triệt tiêu nhau, con thuyền lắc lư mạnh, nhưng không bị lật úp, không bị vỡ tan.

Đoạn Dịch bị đong đưa mạnh, lảo đảo thiếu chút nữa té ngã. Anh vội vàng đứng vững, chạy về mép thuyền muốn nhảy xuống biển tìm Minh Thiên.

Nhưng Minh Thiên quay đầu lại lắc đầu, hai tay chứa linh lực cường đại hung hăng đẩy, làm con thuyền nhanh chóng chạy về hướng cổng dịch chuyển.

Linh lực quá mạnh, Đoạn Dịch ở mép thuyền đứng mũi chịu sào bị va đập.

Một khoảng thời gian dài không ngủ không nghỉ, thể lực của anh đã bị tiêu hao nặng. Giờ phút này bị va đập mạnh, thật sự thể lực chống đỡ hết nổi, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Trước khi té xỉu, Đoạn Dịch cố sức túm chặt mép thuyền, duy trì tư thế đứng thẳng. Anh nhớ Minh Thiên, anh muốn nhìn Minh Thiên.

Bởi vậy, hình ảnh cuối cùng Đoạn Dịch nhìn thấy, là giao nhân chui ra từ trong biển, cái đuôi cách không đảo qua, hung hăng đập về phía Minh Thiên, cùng lúc đó cô ta hé miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, muốn cắn chết Minh Thiên.

Bọt sóng màu trắng bắn tung tóe, Minh Thiên không cam lòng đánh trả, lập tức vật lộn với cô ta, ôm chặt lấy cô ta, kéo cô ta cách xa con thuyền, cùng chìm xuống biển.

Hoàng hôn buông xuống, mặt biển khôi phục yên tĩnh.

Mặt biển và màu hoàng hôn hòa lẫn nhau, một lớp rồi một lớp, không biết máu thuộc về ai...

.

"Mỹ nhân ngư cứu người yêu, cuối cùng bản thân hóa thành bọt

biển. Câu chuyện này tên là《 Nàng tiên cá 》..."

Đoạn Dịch tỉnh lại trong âm thanh này.

Anh phát hiện thanh âm phát ra từ TV treo tường.

Đoạn Dịch bị kíc.h thích nặng, hồn nhiên không biết hoàn cảnh xung quanh.

Anh chỉ chú ý tới TV trước mặt mình, dưới chân có một cái ghế.

Bị kích. thích, đầu óc Đoạn Dịch hỗn độn, chỉ có cảm giác cực kỳ phẫn nộ.

Trong đầu anh không ngừng xuất hiện giọng Thi Hồ.

"Đoạn Dịch, lưng cậu đeo nhân quả cũng trốn không thoát quy luật đồng dạng. Cậu sớm đã chết. Còn muốn giãy giụa?"

"Cậu sớm đã chết, còn muốn giãy giụa?"

"Mỹ nhân ngư biến thành bọt biển."

Hai câu này không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu Đoạn Dịch. Trán anh nổi gân xanh huyệt Thái Dương không ngừng đập thình thịch.

Thế mà cái TV vẫn đang ồn ào tiếp tục kể truyện cổ tích.

Cảm xúc mất kiểm soát, Đoạn Dịch đứng bật dậy, xách cái ghế dưới chân, đi lên phía trước vài bước, ném bể TV.

"Bác sĩ! Gọi bác sĩ!"

"Gọi bác sĩ cái gì! Gọi cảnh sát! Người này bị điên rồi!"

"Đừng! Đừng gọi cảnh sát! Anh ấy là Đoạn tổng của chúng tôi. Anh ấy chỉ... chỉ bị cảm xúc dâng trào... Tôi đi gọi bác sĩ! Mọi người đừng hoảng! Đừng hoảng!"

"Đừng vội đừng vội, tránh ra! Người bệnh bị kíc.h thích quá độ.

Tiểu Lưu, mau tiêu một mũi an thần."

Đoạn Dịch sững sờ đứng tại chỗ, bên tai không ngừng truyền đến âm thanh như vậy.

Anh chậm chạp phát hiện mu bàn tay phải rất đau.

Nâng tay lên, anh thấy mu bàn tay đổ máu.

Quay đầu lại, anh phát hiện vừa rồi mình đang truyền dịch.

Anh ngồi truyền dịch ở bệnh viện, bất giác ngủ thiếp đi, bị TV đánh thức, anh không để ý kim tiêm ở mu bàn tay, trực tiếp chạy đi đập TV, kim tiêm bị rút ra khỏi mu bàn tay nên đổ máu...

Nhưng trước khi truyền dịch đâu? Trước khi truyền dịch đã xảy ra chuyện gì?

Mỹ nhân ngư? Đạt Quang nói cái gì?

Từ từ...

Mình trở về hiện thực rồi?

Tiểu Thiên đâu! Tiểu Thiên!!!

Đang lúc suy nghĩ, Đoạn Dịch bị đẩy về ghế ngồi.

Anh giãy giụa. "Tôi mẹ nó không điên! Buông tôi ra! Tôi muốn tìm Tiểu Thiên! Để tôi đi tìm Tiểu Thiên!!"

Cánh tay bị tiêm chất lỏng lạnh lẽo.

Đoạn Dịch dần chìm vào giấc ngủ bởi tác dụng thuốc an thần.

Lần nữa tỉnh lại, Đoạn Dịch đang nằm trong một phòng bệnh đơn.

Đầu giường được nâng lên, thư ký Lưu Vận đi tới, đưa cho anh một cốc nước. "Đoạn tổng, anh ổn không?"

Đoạn Dịch không nói chuyện, chỉ nhận nước uống mấy ngụm to.

Trong miệng anh như thể có vị nước biển, uống nhiều nước mới có thể giảm bớt vị mặn.

Uống hết một cốc nước, đầu óc bởi vì thuốc an thần có chút lâng lâng, suy nghĩ cũng chậm chạp. Đoạn Dịch liều mạng ngẫm nghĩ, nhưng hiệu quả hữu hạn, rốt cuộc trên người mình đã xảy ra chuyện gì.

Anh nghe thấy thư ký hỏi: "Đoạn tổng, chúng ta còn đi khu khai phá tham gia hội thảo IT không?"

Đoạn Dịch sửng sốt ba giây, hỏi cô: "Cô nói cái gì?"

Lưu Vận trả lời: "Khu khai phá Hưng Hoa, anh còn nhớ không? Chiều nay anh phát sốt, tôi đưa anh đến đây truyền dịch. Sáng mai còn hoạt động khác. Chúng ta ở khách sạn S phòng 2807. Nếu anh vẫn muốn tham gia hoạt động sáng mai, tôi sẽ kêu tài xế đưa anh về khách sạn S. Nhưng mà tôi đề nghị anh về nhà nghỉ ngơi. Vừa rồi bác sĩ nói..."

S khách sạn.

Phòng 2807.

Đoạn Dịch mở to hai mắt... là phòng anh thuê trước khi xảy ra vụ cầu lớn Trường Giang.

Mà nguyên nhân anh thuê phòng, là vì hội thảo IT.

Thậm chí bạn cùng phòng đại học Tiết Cảnh cũng vì buổi hội thảo, mới lên cầu lớn Trường Giang, gặp tai nạn ngoài ý muốn, xuất hiện ở trong trò chơi.

Mẫn cảm mà ý thức được, Đoạn Dịch lập tức nhìn về phía Lưu Vận: "Về khách sạn! Tôi tiếp tục tham gia!"

.

Một giờ sau.

Truyền dịch xong Đoạn Dịch ngồi trên chiếc xe Bentley, tài xế lái xe đến khu khai phá.

Anh choáng váng kinh khủng, dựa đầu vào cửa sổ xe.

Cách cửa sổ xe, anh nhìn về phía này thành thị ban đêm náo nhiệt ồn ào, xe cộ đông đúc, lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

Ở trong thế giới trò chơi lâu rồi, quen chém giết tranh đấu, bỗng nhiên không quen thành thị náo nhiệt.

Một lát sau, radio phát tin tức.

"Ngôi sao nữ An Ngọc Nhiên, 27 tuổi, sáng nay đã tự sát tại chung cư. Nguyên nhân khiến người ta bàng hoàng..."

Tin tức phát xong, tài xế bỗng mở miệng nói: "Con gái tôi thích An Ngọc Nhiên, theo đuổi đến mê mẩn... Mà nói cũng kỳ ha, ta như thế nào cảm thấy, tôi nghe được tin này khi nào nhỉ? Tôi nhớ An Ngọc Nhiên tự sát từ lâu rồi mà!"

Lưu Vận ngồi ghế phó lái nói: "Khéo thế, tôi cũng có cảm giác như vậy. Chắc là do dạo này nghe nhiều tin tương tự nhỉ. Giới giải trí phức tạp, nhìn các nữ ngôi sao rạng rỡ vậy thôi chứ áp lực lắm."

"Ồ, đúng đấy. Chắc là tôi nhớ lộn. Chắc là hồi trước tôi nghe tin tức nữ ngôi sao nào đó tự sát, nhớ lộn thành An Ngọc Nhiên... Từ từ, không đúng." Tài xế cau mày lải nhải, "Không đúng, chắc chắn không đúng. Bởi vì con gái tôi chỉ thích An Ngọc Nhiên! Tôi nhớ rõ lúc An Ngọc Nhiên chết, con bé khóc dữ lắm! Tôi mua bánh kem con bé thích nhất, con bé không ăn một miếng nào! Tôi tức giận, chê bôi An Ngọc Nhiên vài câu, con bé ném bánh kem chạy ra khỏi nhà... Hầy, tôi và mẹ nó tìm cả đêm...",

"Chuyện này tôi nhớ rõ mà. Tại sao tin tức lại nói sáng hôm nay An Ngọc Nhiên mới tự sát? Ấy không phải tôi trù người ta chết sớm, tôi cảm thấy không đúng thôi... Chả lẽ tôi đang nằm mơ..."

Tài xế nói tới đây, Lưu Vận liếc hàng ghế sau, thấy sắc mặt Đoạn Dịch phá lệ đen thui, vội kéo tay áo tài xế. "Suỵt, đừng nói nữa."

Tài xế coi kính chiếu hậu nhìn mặt Đoạn Dịch, không dám nhiều lời.

Ông dám lải nhải như vậy, đương nhiên là vì Đoạn Dịch tốt tính, chưa bao giờ phô trương tự cao tự đại, rất vui lòng nói chuyện phiếm cùng tài xế bọn họ.

Tài xế đoán Đoạn Dịch như vậy, vì gặp chuyện không vui, tâm tình hôm nay không tốt.

Sắc mặt Đoạn Dịch đen thui không phải vì tài xế lải nhải.

Mà là anh phát hiện huyền cơ từ miệng tài xế, cho nên bận trầm tư.

Chẳng lẽ thời gian tại thế giới thật cũng bị tái thiết lập?

Đoạn Dịch tim đập thình thịch, bỗng nhớ tới cái gì, lập tức lấy di động xem xét.

Không biết xuất phát từ băn khoăn gì, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không dám mở nhận ký tin nhắn.

Bóp chặt di động một lát, Đoạn Dịch mở ra công cụ tìm kiếm công ty nhà mình, tìm từ khóa "Trâu Bình", "Đoàn tạp kỹ", nhưng không tra được kết quả.

Sau đó anh tra từ khóa "Trương Trác", "Đầu tư Phong Vân", cũng không tìm được thông tin anh muốn.

Cuối cùng Đoạn Dịch tra từ khóa "Tiết Cảnh", Khoa học kỹ thuật 4874".

Trong đó "4874" là số phòng ký túc xá đại học, bọn họ dùng tên này sáng lập công ty, kỷ niệm khoảng thời gian cùng nhau đọc sách gây dựng sự nghiệp. Chẳng qua về sau Tiết Cảnh trộm mất kỹ thuật của Đoạn Dịch, còn trộm luôn cái tên này.

Nhưng tra tìm hai từ khóa này, Đoạn Dịch vẫn như cũ không tìm được thông tin liên quan.

Thở một hơi, Đoạn Dịch dựa vào ký ức bấm dãy số ở di động, ấn nút gọi màu xanh lục.

Di động nhảy ra dòng chữ "Ngô Cảnh Sơn", là bạn đại học nằm giường đối diện anh, hiện tại là CTO của công ty, kiêm chuyên viên kỹ thuật.

"Có gì không Tiểu Dịch? Hội thảo có thông tin gì mới hả?" Điện thoại kết nối, Ngô cảnh Sơn cười hỏi.

Đoạn Dịch nhíu mi, hỏi: "Ký túc xá chúng ta... Có mấy người?"

"Năm người. Làm sao vậy?" Ngô Cảnh Sơn trả lời tự nhiên, "Ký túc xác trường chúng ta là phòng sáu người, nhưng năm ấy khoa máy tính chúng ta không tuyển đủ người, nên phòng chúng ta thiếu một người. Này này, tối qua ông uống bao nhiêu rồi hả? Lần sau xã giao tôi đi thay ông cho!"

Hít sâu một hơi, Đoạn Dịch hỏi: "Ông biết Tiết Cảnh không?"

Ngô Cảnh Sơn: "Không quen. Ai thế? Muốn đào tới đây hả? Đù, lại thêm một đối thủ cạnh tranh hả?!"

Trầm mặc một hồi lâu, Đoạn Dịch nói: "Không có gì. Hỏi chơi chơi thôi. Ông ngủ sớm một chút đi. Tạm biệt."

Cúp điện thoại, Đoạn Dịch dựa vào cửa sổ xe nhắm hai mắt lại.

Trâu Bình không thấy.

Tiết Cảnh không thấy.

Trương Trác cũng không thấy.

Không biết địa ngục đã xảy ra cái gì, tuyến thời gian hiện thực thật sự có thể tái thiết lập.

Không, từ từ.

Thời gian thật sự được tái thiết lại, hay là giấc mơ hoa lệ của Thi Hồ, thật ra mình chỉ đang nằm mơ?

Không, chờ một chút.

Hoặc là... mình thật sự đang ở hiện thực?

Những người từng yêu từng hận, chuyện cũ từng tiếc nuối từng cảm động trong trí nhớ... ngược lại mới là giấc mộng Nam Kha?

Hiện tại anh, chỉ tỉnh mộng mà thôi.

Tỉnh mộng, Trâu Bình biến mất, Tiết Cảnh biến mất, Trương Trác biến mất.

Vậy... Minh Thiên đâu?

Lần đầu tiên Đoạn Dịch cười nhạo bản thân nhút nhát.

Anh thế mà không dám lên mạng tìm từ khóa "TheMoon", thậm chí không dám mở nhật ký tin nhắn hoặc WeChat, xem coi Tiểu Thiên có trở về hay không.

Đoạn Dịch ngừng tra cứu, hoặc tìm kiếm các dấu vết khác.

Any quyết định lẳng lặng chờ đợi giây phút mở màn mọi thứ.

Nửa giờ sau, Đoạn Dịch vào phòng số 2807 tại khách sạn S, khu khai phá Hưng Hoa.

Rửa mặt qua loa, anh ngủ say dưới tác dụng thuốc an thần.

Hốt hoảng ngắn ngủi, anh nhớ lại chuyện từng xảy ra tại khách sạn.

Đêm đó Đoạn Dịch thấy Trương Trác ở bữa tiệc, thờ ơ với đề nghị hợp tác của hắn ta. Trở lại phòng làm việc một lúc, Đoạn Dịch

nghe thấy tiếng gõ cửa. Mở cửa phòng, anh thấy Trâu Bình.

Trâu Bình là người do Trương Trác giới thiệu tới.

Trương Trác nghe tin đồn, cho rằng Đoạn Dịch thích chơi trai trẻ tuổi.

Sau đó đã xảy ra chuyện gì...

Đoạn Dịch nhớ, sau đó anh bảo Trương Trác vào phòng phụ mà ngủ, còn mình châm điếu thuốc làm việc đến hơn nửa đêm mới ngủ.

Buổi sáng anh bị... Bị Minh Thiên tên là Lâm Nhạc Xuyên liên hoàn Call đánh thức.

Sau đó nữa, anh buồn ngủ mang cái đầu ổ gà đi mở cửa, thấy Minh Thiên.

Thời tiết âm u, ngày đó ánh mắt Minh Thiên cất giấu mây mù, tựa như cất giấu một bí mật sâu nặng.

Cuối cùng xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.

Anh, Minh Thiên, Trâu Bình ngồi trên cùng chiếc xe.

Trên cầu lớn Trường Giang, cùng cầu lớn hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Từng hình ảnh quá khứ phát ngược trong giấc mơ Đoạn Dịch.

Tro bụi từ bốn phương tám hướng bay ngược về, hình thành một cây cầu Trường Giang.

Hàng trăm hàng ngàn chiếc ô tô trở lại, ánh bình minh chìm xuống, một lần nữa chuyển sang đêm tối.

Thời gian tiếp tục trôi đi...

Đoạn Dịch nhìn thấy mình thông báo tuyển dụng tại đại học, dốc

hết sức thổi phồng công ty mình, ba hoa chích choè để thu hút một số nhân tài đến công ty.

Lúc ấy anh không nghĩ, sẽ có một người xem đi xem lại đoạn video này trong khoảng thời gian rất dài.

Thời gian lùi lại.

Đoạn Dịch nhìn thấy mình ngồi trong nhà ăn mì gói cùng đồ ăn anh rể anh họ mang tới.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, máy tính bỗng có thông báo.

Đó là tín hiệu cầu cứu đặc biệt...

Thời gian quay ngược đến khi nào?

Anh ra đời từ cơ thể mẹ, phát ra tiếng khóc nỉ non, tuyến thời gian được thiết lập lại có còn giống trước đây hay không?

Sáng sớm, Đoạn Dịch tỉnh lại.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, tình trạng choáng đầu giảm bớt rất nhiều.

Tắm sơ một cái, anh cầm lấy di động, gọi cuộc điện thoại.

Đây là số điện thoại đội trưởng hồi xưa anh tham gia quân ngũ. Người ấy chưa từng đổi số, Đoạn Dịch vẫn nhớ.

Hiện tại đội trưởng đã lâu không gặp. Đoạn Dịch kết nối điện thoại, mở miệng nói: "Là tôi, Đoạn Dịch."

Đầu bên kia điện thoại rõ ràng là giọng đội trưởng, nhưng thanh âm tràn ngập kinh ngạc. "Đoạn Dịch? Ai vậy? Không quen, sao cậu có số điện thoại của tôi?"

"Không có gì... nhầm số, tôi... Tôi cúp máy. Tạm biệt."

Cúp điện thoại, Đoạn Dịch đỡ trán ngồi xuống, chưa rõ lắm về tình

huống hiện tại.

Ở thế giới hiện tại, Tiết Cảnh không còn. Nên Đoạn Dịch chưa từng bị phản bội.

Anh chưa từng bị phản bội, nên không vào quân đội.

Như vậy trong hai năm tòng quân, anh đã làm gì nhỉ?

Xem sắc trời ngoài cửa sổ, mây đen giăng đầy, không khí ẩm ướt lại oi bức.

Chuyện tới hiện giờ, Đoạn Dịch phát hiện có rất nhiều chuyện xảy ra biến hóa.

Nhưng thời tiết sáng hôm nay, cực kỳ giống ký ức ngày ấy.

Sáng sớm hôm ấy anh mở cửa, gặp Minh Thiên.

Lần này thì sao?

Xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn về phía bầu trời, Đoạn Dịch ngơ ngẩn một lát thì nghe thấy ba tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa đều đều, như là... Như là thói quen của Minh Thiên.

Đôi tay nắm thành quyền buông ra, Đoạn Dịch đứng dậy.

Lúc này anh không còn sợ hãi.

Anh không sợ thất vọng, không sợ hy vọng hóa thành bọt nước.

Anh cần phải tự tay mở cánh cửa đó ra, tận mắt nhìn thấy người anh chờ mong nhất xuất hiện.

Mặc kệ hiện tại là hiện thực, hay giấc mơ.

Anh chỉ muốn nhìn thấy Tiểu Thiên của mình.

Đoạn Dịch đi tới trước cửa phòng khách sạn.

Tay cầm then cửa, không có nửa sự do dự, anh kéo cửa phòng.

Ngoài cửa, chàng thanh niên có vóc dáng cao dài lập tức nhìn vào phòng.

Đoạn Dịch giương mắt nhìn, thấy đôi mắt không mây như sương mù, mà chứa đầy ý cười như mùa xuân ấm áp.

Là Minh Thiên.

Là Minh Thiên của anh.

Đưa Đoạn Dịch một sấp văn kiện, Minh Thiên cười nói: "Đoạn tổng, ký tên đi. Lát nữa anh tiếp tục tham gia hoạt động, tôi đem hợp đồng đi gửi."

"Buổi chiều thì sao?" Đoạn Dịch nhìn thật sâu vào mắt hắn, hỏi, "Lịch trình buổi chiều thế nào?"

"Buổi chiều họp hội đồng quản trị." Minh Thiên nói, "Em sẽ đón anh về công ty."

"Ồ, lần này và lần trước không giống nhau, buổi chiều mới mở họp hội đồng quản trị đúng không..." Đoạn Dịch ẩn ý nhìn hắn, hỏi tiếp, "Lần này còn đi cầu Trường Giang không?"

"Vâng. Đi." Minh Thiên vươn tay, nhẹ nhàng đè bả vai Đoạn Dịch, kéo anh vào trong ngực, "Lịch trình hôm nay của anh là, buổi sáng tham gia hai sự kiện, em đưa anh về nội thành ăn cơm, tham gia hội đồng quản trị. Buổi chiều họp, buổi tối đưa anh đi ăn cơm, cuối cùng... Cuối cùng em đưa anh về nhà."

"Là đưa tôi về nhà, hay chúng ta cùng nhau về nhà?" Giọng Đoạn Dịch bỗng nhiên khản đặc.

Sau đó anh thấy Minh Thiên kề sát bên tai, dùng ngữ khí trịnh trọng nói: "Cùng nhau về nhà. Anh Tiểu Dịch, khi thời gian chồng lên, em sẽ tìm được anh, anh cũng sẽ tìm được em."

"Chúng ta sẽ cùng nhau về nhà."

(Kết thúc chính truyện, các chi tiết chưa được giải thích sẽ nằm ở ngoại truyện)

- --

Chương 197

Địa ngục, thất điện Diêm Vương, đế huyền nhai.

Hơn ngàn linh hồn cuối cùng cũng sáng lên, vì ý thức và tinh thần chúng trở về từ hệ thống trò chơi.

Cố Lương và Dương Dạ đi tới nơi này.

Cố Lương cầm một chiếc đèn, vừa tra tìm số "072186", vừa hỏi Dương Dạ bên cạnh: "Nghĩa là Minh Nguyệt để lại đường sống cho mọi người. Chỉ cần có năm người chơi đến được cổng dịch chuyển, thông đạo sẽ mở ra, kết nối hệ thống trò chơi với địa ngục ở thế giới hiện thực. Cứ như vậy, Dư Khâm phái lập trình viên đến tam điện là có thể tiếp quản hệ thống, dẫn ý thức các người chơi ra ngoài?"

"Đúng. Anh mới vừa hỏi thăm tình huống chi tiết." Dương Dạ nói, "Tiểu Dịch không dễ dàng gì, đã liều mạng cứu mọi người. Có thể nói nếu không phải cậu ấy, chỉ sợ sẽ không có đủ năm người tới cổng dịch chuyển, không thể mở được thông đạo nối liền hiện thực. Chỉ sợ sẽ chết càng nhiều người."

"Tất nhiên, bọn họ đều là đồng đội đáng tin cậy. Nếu bọn họ lái thuyền tới cổng dịch chuyển trước, căn bản sẽ không chờ Tiểu Dịch. Tiểu Dịch cũng sẽ gặp nguy hiểm. Thông đạo mở ra, người chơi ở cổng dịch chuyển có thể ra, nhưng các người chơi khác sẽ tiếp tục bị nhốt trong phó bản khác, bao gồm cả Tiểu Dịch."

"Để đưa tất cả tinh thần người chơi về địa ngục thế giới hiện thực, Tam điện cần một khoảng thời gian nhất định. Lúc ấy Tiểu Dịch bị tiêu hao quá lớn, tinh thần lực vô cùng yếu ớt. Nếu cậu ấy chết trong trò chơi, số liệu tử vong sẽ trực tiếp chuyển vào hệ thống Sổ Sinh Tử. Đến lúc đó không dễ xử lý chút nào."

Cố Lương nghĩ nói: "Ừm… Cho nên ít nhất ở thời điểm cuối cùng, Minh Nguyệt không hại mọi người. Anh ta qua mặt Thi Hồ và Đổng Tuyên, để lại đường sống cho các người chơi. Nhưng người

chơi có thể thành công chạy trốn hay không, không phải chuyện dễ dàng. Thế là Minh Nguyệt đạt được mục đích rời khỏi nơi này, lại không đến mức hại chết quá nhiều người…"

Dương Dạ hỏi Cố Lương: "Em nghĩ Minh Nguyệt còn lương tâm?"

"Cũng không hẳn." Cố Lương nói, "Em mới từ bên tam điện lại đây, nghe nói sắp có kết quả thẩm phán toàn bộ thất điện. Về hình thức xử trí Minh Nguyệt, em có nghe ngóng được ít tin tức."

"Minh Nguyệt đâm bị thương Đổng Tuyên, cầm chân hắn ở lại địa ngục, gián tiếp trợ giúp người chơi thoát khỏi hệ thống, chí ít cũng có chút công lao… Bởi vậy tuy rằng có tội, nhưng sau khi phía trên thảo luận, cho rằng anh ta chưa đến mức tội ác tày trời, không cần điều động nhiều người đi đến vũ trụ bên ngoài tìm anh ta. Cho nên…"

"Cho nên tất cả những việc Minh Nguyệt làm, chưa chắc xuất phát từ lương tâm. Để lập công cho mình, để giảm bớt hành vi phạm tội, chạy thoát chế tài. Quả nhiên địa ngục bỏ qua việc đuổi bắt anh ta, quá hợp ý anh ta. Đương nhiên… Em cho rằng anh ta chắc chắn đã tính từ trước. Lỡ anh ta thất bại, kẹt lại ở địa ngục thì sao? Anh ta làm vậy sẽ giảm bớt nguy hiểm cho mình ở mức tối đa. Nói chung đây cũng là đường lui cho chính anh ta."

"Trong vũ trụ mênh mang này, tìm một cá nhân đã không dễ dàng gì." Dương Dạ cảm thán, "Huống chi là qua vũ trụ khác tìm anh ta? Bắt anh ta về chỉ để xử phạt, đúng là lỗ vốn. Bạn học cũ của em… Tính toán kinh thật đấy."

"Đúng rồi, địa ngục quyết định không đuổi bắt Minh Nguyệt, thế Tống đế vương nói như thế nào? Ngài đồng ý hả?"

"Tống đế vương đương nhiên không đồng ý, thậm chí kiên quyết phản đối. Tống đế vương vẫn cho rằng Minh Nguyệt rất nguy hiểm, vạn nhất nắm được sức mạnh sẽ chuyển qua đối phó bên này thì sao? Cơ mà phía trên cho rằng Tống đế vương lo lắng hão."

Nói đến đây, không biết nghĩ đến cái gì, Cố Lương tạm dừng bước chân, nói tiếp: "Có lẽ lời em vừa nói, đối với Minh Nguyệt không

quá công bằng. Dù sao anh ta cũng đã giúp em. Nhưng theo hiểu biết của em, anh ta là loại người như vậy. Hơn nữa anh ta quá lợi hại, trong lúc lợi dụng mọi người còn có thể tạo được đường lui hoàn hảo. Nhìn tổng thể không thấy anh ta làm ra hành động nào dư thừa. Mỗi một bước đều phát huy tác dụng."

Dương Dạ ngẫm nghĩ, bổ sung: "An bài cuối cùng này chưa chắc là vì anh ta có lương tâm, nhưng cũng không có ác ý. Bởi vì theo anh biết, anh ta vứt cái hố lớn nhất cho em trai ruột của mình."

"Em trai anh ta? Minh Thiên?" Cố Lương nhíu mày hỏi.

"Ừ. Minh Nguyệt để lại một Boss, là một giao nhân nữ. Nữ giao nhân này từng bị một giao nhân nam lừa dối, cực kỳ thù hận giao nhân nam. Minh Nguyệt dùng gương mặt Minh Thiên làm thiết lập gương mặt giao nhân nam. Giao nhân nữ mà thấy Minh Thiên chắc chắn sẽ đuổi theo." Dương Dạ nói, "Minh Thiên từng vượt qua nhiều phó bản trò chơi, năng lực của cậu ta Minh Nguyệt biết rất rõ. Cho nên Minh Nguyệt biết Minh Thiên đủ sức đối phó giao nhân. Minh Nguyệt cài thiết lập ẩn, làm giao nhân nhằm vào Minh Thiên, không nhằm vào những người khác, kéo dài thời gian cho họ."

"Cơ mà anh nói thế không phải giải vây cho Minh Nguyệt. Đến cuối cùng anh ta ra tay hỗ trợ, không có ác ý, nhưng trước đó anh ta thực sự trợ Trụ vi ngược. Vô luận như thế nào, đám Tiểu Dịch có thể đi đến hiện tại không dễ dàng tí nào. Bọn họ dựa vào bản thân để sống sót, chứ không hẳn dựa vào Minh Nguyệt thủ hạ lưu tình."

"Đồng ý." Cố Lương đau lòng cho em trai nhà mình, nhíu chặt mi, lúc này đã đi đến linh hồn đánh số "072186".

Cố Lương giơ đèn, linh hồn u lam phập phềnh, thoắt chui vào trong.

"Tinh thần lực của Tiểu Dịch bị tiêu hao quá nhiều, cần thu vào đèn tĩnh dưỡng cho tốt. Cũng không biết…"

Đang nói, Cố Lương giương mắt nhìn về phía đế huyền nhai.

Vô số linh hồn lẳng lặng bị đặt ở chỗ này, như vô số con đom đóm ngủ đông trong bóng đêm.

Cố Lương không khỏi cảm thán ra tiếng: “Cũng không biết, cuối cùng những người này sẽ có kết cục gì.”

Dương Dạ thấy Cố Lương lo lắng, không khỏi duỗi tay đỡ lấy tay anh khuyên giải an ủi: “Chúng ta mang Tiểu Dịch về tam điện trước đi. Mấy ngày này em vất vả quá rồi, về nghỉ ngơi cho khỏe. Chờ mấy ngày nữa, thẩm phán kết thúc là biết kết cục các người chơi. Dù thế nào đi nữa, Tiểu Dịch đều được về nhà.”

“Tiểu Dịch có thể về nhà. Nhưng em lo…”

Cố Lương nhìn Dương Dạ, hỏi, “Rốt cuộc em ấy và Minh Thiên có quan hệ gì? Kết quả thẩm tra Minh Thiên ra sao? Ngày đó em thấy cậu ta bị áp giải cùng Bạch Phượng…”

Cố Lương chưa dứt lời đã nghe thấy một giọng nói.

“Có thể đưa anh ấy cho tôi không?”

Cố Lương và Dương Dạ song song quay đầu lại, liền thấy một người dáng cực cao mặc áo bào trắng đi tới.

Có lẽ do ở nhà giam chịu chút khổ sở, khuôn mặt cực kỳ gầy, áo bào trắng dính vài mảng máu, có chỗ bị rách thủng, cả người phong trần mệt mỏi.

Nhưng đôi mắt hắn cực kỳ trong trẻo.

Như một khối ngọc thượng đẳng bị bắt phủ bụi, không ngừng mài giũa dưới đao quang kiếm ảnh, núi thây biển máu, hoàn toàn thay đổi, bị người phỉ nhổ. Nhưng rồi nó lại khôi phục độ trong suốt. Nó được một người nhặt lên, cẩn thận lau chùi bụi đất, coi như trân bảo mà nâng niu trong lòng ngực. Từ nay về sau, màu sắc của nó sẽ vĩnh viễn tươi sáng sạch sẽ, trong trẻo đến mức có thể thấy được dòng suối nhỏ, cùng một bầu trời đầy sao.

Người này là Minh Thiên.

Hắn nhìn Cố Lương không chớp mắt, kiên định vươn tay, nhắc lại: "Đưa anh ấy cho tôi."

Phản ứng đầu tiên của Cố Lương là nắm chặt hồn đèn Đoạn Dịch, lùi một bước.

Nhưng tay anh bị Dương Dạ kéo lại.

Cố Lương cau mày, hơi khó hiểu nhìn về phía Dương Dạ.

Dương Dạ lắc đầu: "Còn một chuyện chưa nói với em. Là Minh Thiên đẩy Tiểu Dịch ra, một mình đối đầu cùng giao nhân."

"Tiểu Dịch ngất xỉu, được người chơi khác cõng đến cổng dịch chuyển, mở thông đạo nối liền trò chơi và hiện thực, lúc này người tam điện mới có thể cứu những người còn lại. Minh Thiên vẫn luôn chống chịu hết sức, mãi đến khi bị kéo ra ngoài. Khi đó tinh thần lực của cậu ta cũng tiêu hao tới cực hạn, thiếu chút nữa ý thức không về được."

"Tiểu Dịch cứu Minh Thiên. Minh Thiên cứu Tiểu Dịch, cũng cứu mọi người."

Cố Lương nhíu mày, nói: "Nhưng em mới là người thân Tiểu Dịch, sao em có thể yên tâm giao em ấy cho người ngoài?"

Nghe thế, Dương Dạ cúi người thì thầm bên tai Cố Lương.

Cố Lương kinh ngạc liếc Minh Thiên một cái, lại nhíu chặt mày.

Mãi đến khi nhớ tới cái gì, mày anh mới chậm rãi buông lỏng.

Chờ Minh Thiên đi đến trước mặt Cố Lương, Cố Lương chung quy vẫn giơ tay, quyết định tạm thời giao hồn đèn Đoạn Dịch cho hắn.

Mặc dù như thế, mặt Cố Lương viết đầy chữ không vui, cố cầm vòng tròn trên cây đèn không chịu buông tay, thế nên Minh Thiên gần như phải giật hồn đèn khỏi tay anh họ.

Cố Lương nhíu mày nhìn chăm chú Minh Thiên, mím chặt miệng không nói lời nào.

Dương Dạ ho nhẹ một tiếng, lên tiếng giảng hòa, hỏi Minh Thiên: "Xem ra cậu đã được thả ra. Bên kia không có việc gì chứ?"

Minh Thiên lắc đầu: "Không có việc gì. Tống đế vương cung cấp nhiều khẩu cung quan trọng. Tôi là người bị hại, không phải đồng lõa thất điện. Người thất điện còn đang bị thẩm tra, tôi tạm thời được khôi phục tự do. Tống đế vương cho tôi ở tại tam điện. Tôi sẽ ở cùng chỗ các anh chờ kết quả thẩm tra cuối cùng."

"Nếu…" Sau một lúc lâu, Cố Lương nhìn về phía hắn, hỏi, "Nếu cậu chỉ có thể ở lại nơi này. Tiểu Dịch và cậu làm sao bây giờ? Đến lúc đó hai đứa sẽ âm dương cách biệt."

Minh Thiên hỏi lại: "Nếu anh và anh rể gặp phải tình huống giống bọn tôi, anh sẽ làm sao?"

"Tình huống chúng tôi đặc biệt, không có khả năng phát sinh tình huống như vậy. Từ từ…" Cố Lương sửng sốt, mở to hai mắt nhìn về phía Minh Thiên, "Dương Dạ, tại sao Dương Dạ biến thành anh rể cậu?"

Minh Thiên không nói, chỉ nhấc hồn đèn trong tay, nói với Cố Lương: "Cảm ơn anh họ thành toàn."

Cố Lương: "……"

Xin hỏi tôi thành toàn cậu cái gì?

Minh Thiên nhàn nhạt nói: "Tống đế vương bảo tôi truyền lời với hai người, kết quả phán quyết sẽ có sau ba ngày. Vui lòng tiếp tục ở địa ngục chờ thêm ba ngày."

.

Ba ngày sau.

Minh Thiên và Cố Lương, Dương Dạ cùng nhận được kết quả phán quyết.

Thất điện tạo tai nạn ở nhân gian, tàn sát mấy ngàn mạng người, vi phạm quy định cầm tù hơn ngàn vong linh, thông qua con đường phi pháp hấp thu tinh thần lực. Trong đó, thủ phạm chính Đổng Tuyên tội ác tày trời, thu hồi danh hiệu Thái Sơn Phủ Quân, trục xuất thất điện, đày dưới địa ngục Vô Gian, vĩnh đọa nơi đây, nhận hết cực hình; đám Bạch Phượng là đồng phạm, bị cách chức vụ, trục xuất thất điện, nhốt vào địa ngục núi lửa.

Thẩm phán chốt kết quả, đồng thời thông báo sắp xếp cho các vong linh.

Đối với các vong linh, chuyện bọn họ gặp đúng là một hồi tai bay vạ gió, bởi vì tai hoạ là Đổng Tuyên xuất phát từ tư tâm tạo thành.

Nhưng sự tình lại không đơn giản.

Đổng Tuyên không tự dưng biến ra tai nạn từ không khí. Ngày ấy trên cầu lớn Trường Giang sẽ xảy ra tai nạn xe cộ, có nhiều người sẽ chết. Đổng Tuyên đã khuếch đại tai nạn đó lên đến hơn ngàn người.

Kết quả cuối cùng do thượng cấp thẩm định là, phải có người chết trong vụ tai nạn đó, địa ngục không thể đưa tất cả mọi người trở về. Sau khi lặp lại chương trình và đo lường tính toán, chỉ có thể đưa một phần người trở lại nhân gian, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cân bằng hai thế giới âm dương.

Như vậy ai đáng chết? Ai đáng sống?

Thượng cấp không có khả năng thiết kế một trò chơi mới.

Bởi vậy bọn họ căn cứ vào dữ liệu hệ thống, xem xét một lần từ đầu tới đuôi trò chơi thất điện thiết kế, cuối cùng nhận định, tuy rằng có một bộ phận người bị uổng mạng, nhưng về cơ bản, kết quả trò chơi trước mắt là công bằng hữu hiệu.

Nói chung là vấn đề hiệu suất.

Địa ngục không thể tạo thêm trò chơi dành riêng cho người bị uổng mạng.

Bởi vậy sau khi tổng hợp đánh giá, quyết định tán thành kết quả Sổ Sinh Tử ghi lại.

Cũng tức là, người đã chết trong trò chơi, ở hiện thực đã chết; người sống sót trong trò chơi, ở hiện thực vẫn sống.

Nghe kết quả này, Dương Dạ và Cố Lương lập tức đi tìm Tống đế vương Dư Khâm.

Điều hai người quan tâm nhất là Minh Thiên làm sao bây giờ.

Dư Khâm nói: “Ta đã giúp cậu ta làm đơn xin riêng. Vẫn còn cứu vãn được.”

“Cứu vãn như thế nào?” Cố Lương không khỏi hỏi.

Dư Khâm nói: “Nhiều người muốn quay về thế gian sống lại, nhưng không thể hoàn hồn toàn bộ. Huống chi rất nhiều người không còn thi thể. Chưa kể ở hiện thực, tuy cầu lớn Trường Giang không hóa thành bụi, nhưng vụ tai nạn quá mức ly kỳ, hiện tại đã dẫn đến một số suy đoán bất ổn. Nếu tiếp tục để lời suy đoán lên men khuếch tán, thêm việc hàng loạt người chuyển thế hoàn hồn xuất hiện, bí mật địa ngục rất khó giữ kín. Bởi vậy, vụ tai nạn trên cầu lớn Trường Giang cần phải bị chỉnh sửa hoàn toàn, nhất lao vĩnh dật* mới có thể giải quyết vấn đề.”

*Gắng sức một lần để được hưởng thụ mãi mãi, mệt một lần để yên vui vĩnh viễn.

Dương Dạ hỏi: “Bị chỉnh sửa hoàn toàn? Nghĩa là… Tái thiết lập thời gian?”

“Đúng. Thất điện vốn phụ trách sửa chữa lịch sử. Hai ngày nay sẽ có Thái Sơn Phủ Quân mới nhận chức, phụ trách việc này. Nếu có thể Tái thiết lập thời gian, đương nhiên là có thể cứu vãn.”

Nói đến đây, Dư Khâm giải thích thêm, “Ở thời điểm cuối cùng trong trò chơi, trừ đội Đoạn Dịch còn có rất nhiều người chơi khác bị kẹt trong phó bản khác. Nếu nhóm Đoạn Dịch chậm trễ thời gian, người chết sẽ càng ngày càng nhiều. Tới khi bọn họ đến cổng dịch chuyển mở thông đạo, nếu đa số người đều đã chết, chúng ta sẽ chẳng cứu được vài người.”

“Minh Thiên hành động hy sinh bản thân, tranh thủ thời gian cho nhóm Đoạn Dịch, cũng coi như là cứu mọi người. Dựa vào cái này, ta sẽ giúp cậu ta tranh thủ cơ hội hoàn dương. Tên cậu ta trên Sổ Sinh Tử là ngoài ý muốn. Khi thời gian tái thiết lập, cậu ta sẽ có cơ hội sống lại. Đương nhiên…”

“Lui một vạn bước, dù cậu ta không thể trở về, ta sẽ cho cậu ta một chức vị ở nơi này. Tam điện đang cần một quản lý lập trình cao cấp. Đãi ngộ đầy đủ phong phú…”

Dương Dạ vội ngắt lời hắn ta: “Được rồi Tống đế vương. Tính để cả nhà chúng tôi làm việc không công cho ngài hả?”

Dư Khâm xòe tay: “Cậu và Cố Lương không biết lập trình.”

“Thế thì cũng đừng có nhắm vào nhà chúng tôi nhổ lông dê chứ!” Dương Dạ kéo Cố Lương bỏ đi, “Bên Minh Thiên nhờ ngài hỗ trợ. Người trẻ tuổi yêu đương khó khăn lắm. Địa ngục mấy người đừng có ỷ già mà làm trò thiếu đạo đức ngăn cách đôi tình nhân âm dương tách biệt.”

Tống đế vương trầm giọng: “Dương Dạ, chú ý từ ngữ của cậu!”

Dương Dạ lời lẽ chính trực: “Không phải Lương Lương nhà tôi làm không công cho ngài ba năm hả? Có phải chúng tôi âm dương cách biệt ba năm không hả?”

“Chuyện đó tìm Minh Nguyệt mà nói. Oan có đầu nợ có chủ.”

“Xì, tôi biết đi đâu tìm anh ta? Ông già ngài chỉ chỗ vũ trụ đó cho tôi xem nào?”

Dương Dạ nói thế khác nào đâm họng súng?

Cố Lương quay đầu lại ngó biểu tình Tống đế vương, vội vàng bịt mồm anh, sau đó thấy anh chớp chớp mắt với mình.

.

Bảy ngày sau. Nhân gian.

Lần thứ ba trong ngày Cố Lương cầm chìa khóa xe trên tủ giày lên, lần thứ ba bị Dương Dạ đè lại.

Cố Lương nhìn Dương Dạ, mày nhăn níu: "Hôm nay đã là ngày thứ ba hai đứa trở về, anh còn không cho em đi xem? Mới vừa trở lại hiện thực, trạng thái tinh thần của hai đứa sẽ không ổn định! Em phải coi tình huống dẫn hai đứa đi phòng tư vấn tâm lý. Hai đứa cần trị liệu…"

"Bình tĩnh, Lương lương à. Đừng nóng." Dương Dạ vội ôm anh, khuyên nhủ.

"Ba ngày đủ là đủ thế nào? Hai đứa nó vất vả mãi mới trở về, em để hai đứa nó hưởng thụ thế giới hai người đi."

Cố Lương cực kỳ khó hiểu: "Ba ngày mà không đủ? Cũng nên gặp người nhà, để người nhà yên tâm chứ."

Cố Lương lại nhíu mày nhắc mãi một câu, "Tiểu Dịch cũng thật là. Ba ngày, có cái điện thoại cũng không biết gọi cho em một cuộc!"

Cố Lương từ trước đến nay bình tĩnh, hiếm khi lải nhải như vậy. Điệu bộ của anh chọc Dương Dạ bật cười.

Ôm bả vai Cố Lương, Dương Dạ khuyên nhủ: "Được được. Em thả lỏng thả lỏng. Tiểu Dịch bao lớn rồi? Còn cần quan tâm à? Ba ngày đương nhiên không đủ, ít nhất chờ thêm… Chờ một tuần đi."

Dương Dạ nghĩ, Minh Thiên và Đoạn Dịch cần thời gian tâm sự thủ thỉ với nhau, anh ta và Cố Lương cũng nên hẹn hò một bữa. Mấy ngày nay hai người chạy qua chạy lại địa ngục nhân gian, không rảnh được một ngày.

Dương Dạ nào biết còn chưa nắm nóng tay Cố Lương, điện thoại Cố Lương bỗng rung lên.

Có người gửi tin nhắn thoại qua WeChat.

Buông tay Dương Dạ, cầm lấy di động, thấy tên người gửi tin nhắn thoại cho mình, sắc mặt Cố Lương thay đổi.

Liếc Dương Dạ một cái, Cố Lương ấn nút.

Dương Dạ cùng anh nghe được giọng của một người phụ nữ nôn nóng.

“Tiểu Dịch bị sao thế? Di động tắt máy, nhắn tin không trả lời! Mấy ngày nay hoàn toàn không liên hệ được! Vừa rồi dì gọi điện thoại cho thư ký nó, thế mà nó không lên công ty! Có phải nó xảy ra chuyện gì rồi không! Bây giờ dì qua nhà nó luôn đây!!!”

Người này không phải ai khác, chính là dì nhỏ Cố Lương, mẹ Đoạn Dịch.

Cố Lương sửng sốt, Dương Dạ đã lướt qua anh cầm lấy chìa khóa xe trên tủ giày mà anh mới vừa bỏ xuống.

“Dương Dạ, anh…”

“Mau, đến nhà Đoạn Dịch, cản dì nhỏ!”

Chương 198

Dương Dạ lái xe, phóng nhanh như điện chớp tới khu nhà Đoạn Dịch.

Cố Lương ngồi ghế phụ cạnh ghế lái, liên tục gọi đi gọi lại cho dì nhỏ, nhưng không ai bắt máy, không biết bà đã tới và đang bận răn dạy Đoạn Dịch hay chưa.

Chạy cao tốc, chui đường hầm, 30 phút sau, xe chạy vào hầm gửi xe. Xe còn chưa dừng hẳn, Cố Lương đã nhảy xuống xe đi ấn thang máy. Trong lúc anh chờ thang máy, Dương Dạ vội vàng đậu xe chạy tới đứng bên cạnh.

Cố Lương mím chặt môi, liếc Dương Dạ một cái, nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: "Thật ra không cần gấp đến vậy. Em cảm thấy anh nghĩ quá…"

Nói đến đây, ngữ khí Cố Lương mang vài phần lên án. "Anh đừng có nghĩ mọi người đều như anh."

Dương Dạ lập tức nói: "Tại em không biết em họ em thích người ta bao nhiêu ấy chứ. Với lại chúng ta nên phòng vạn nhất. Khóa cửa nhà Tiểu Dịch có lưu vân tay dì nhỏ. Dì ấy chưa kịp chuẩn bị gì hết, lỡ vào cửa thấy cái gì… Bị kí,ch thích thì làm sao bây giờ?"

Cố Lương đang tính phản bác, bỗng nghĩ tới hình ảnh nào đó.

Vì thế anh đen mặt nói: "Ừ, anh nói đúng. Lúc ở trong trò chơi… đôi khi Tiểu Dịch… Thôi, lên rồi nói."

Hai người đi vào thang máy, một lát sau nghe "Đinh" một tiếng, thang máy tới tầng chỉ định, hai người cùng đi ra ngoài.

Chung cư Đoạn Dịch sống thuộc dạng mỗi tầng chỉ có căn hộ.

Cho nên đối diện thang máy là cửa nhà Đoạn Dịch.

Giờ phút này cửa nhà đang khép hờ, Cố Lương và Dương Dạ nghiêm túc liếc nhau, nghe loáng thoáng tiếng dì nhỏ tức giận tột đỉnh. “Đoạn Dịch! Con nói cho mẹ nghe, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!!”

Ngay sau đó truyền ra tiếng Đoạn Dịch: “Cái đệt. Mẹ, con 29 tuổi rồi, mẹ chú ý tôn trọng con hộ cái! Ai đời chưa chào hỏi gì đã xông vào phòng con!”

“Bạch bạch bạch” ba tiếng truyền đến, là tiếng dì nhỏ tháo dép lê đánh Đoạn Dịch, bị Đoạn Dịch linh hoạt né tránh, thế nên dép lê lần lượt đập vào đầu giường, tủ quần áo, sàn nhà.

Giọng dì nhỏ càng thêm tức giận: “Nếu mày nghe lời giống Cố Lương thì tao cần gì quản hả! Tao ước gì khỏi cần nhọc lòng! Mày nhìn bộ dạng của mày bây giờ đi, kêu tao tôn trọng cái rắm chó! Tao tôn trọng dcm mày? Mày mang cái thứ lung tung rối loạn gì về nhà qua đêm đấy hả???”

Hai người Cố Lương Dương Dạ rơi lộp bộp trong lòng.

Bọn họ thầm nghĩ: Vờ lờ, đừng nói dì nhỏ “bắt gian” tại giường thật nhá?

Đang lúc hai người do dự không biết nên đi vào không, lại nghe thấy Đoạn Dịch nói: “Mẹ đừng có nói hươu nói vượn! Mẹ có chứng cứ không?! Con đang ngủ nướng tự dưng mẹ xông vào! Chỗ này có một mình con thôi! Con mắt nào của mẹ thấy người khác!”

“Ha.” dì nhỏ cười lạnh một tiếng, “Vào cửa tao đã thấy rồi, tủ giày dư một đôi dép lê. Trên bàn trà có hai ly nước! Trên bàn cơm cũng có hai đĩa bò bít tết đã ăn hết. Trước khi vào phòng ngủ, tao đã nhìn qua phòng tắm, dư một cái khăn lông, khăn tắm, bàn chải đánh răng và ly đánh răng. Chẳng lẽ không phải chứng cứ?! Mày còn muốn cãi?!”

Đoạn Dịch: “Không phải, con…”

Giọng dì nhỏ khí thế như nuốt núi nuốt sông: “Nếu mày quang minh chính đại mà yêu đương, thì cần gì trốn tao, hiện tại cũng

khỏi cần phủ nhận, đúng hay không? Mày cố tình không thừa nhận à, thành thật nói rõ cho tao nghe, có phải mày bắt nạt con gái nhà người ta không?!"

"Sao mày không để mẹ mày bớt lo được chút nào hả? Tự mày nhìn coi có phải hai cái gối trên giường đều bị nhăn, đều có dấu vết ngủ qua không hả? Tại sao mày không chịu đối xử với người ta đàng hoàng? Sao có thể kéo người ta lên giường hả? Mày có biết tôn trọng người ta không hả?!"

Đoạn Dịch: "Vãi, rốt cuộc hình tượng của con trong lòng mẹ là thế nào hả? Tại sao?"

Dì nhỏ: "Mày chọc tao tức chết mất! Từ nhỏ đến lớn không bao giờ mày nghe lời tao nói. Mày từ từ, chờ tao gọi Cố Lương tới. Tao quản không được mày! Để anh mày tới quản mày!"

Ngoài cửa, Cố Lương và Dương Dạ hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau, Dương Dạ nhỏ giọng nói: "Anh cảm thấy nếu dì nhỏ chơi kịch bản giết người bằng miệng lưỡi, chắc chắn sẽ cực kỳ xuất sắc."

Cố Lương: "…"

Dương Dạ: "Dì quan sát chi tiết thật đấy. Tiếc là dì hơi sai một chút, sai giới tính."

Cố Lương: "……"

Cách ván cửa, giọng Đoạn Dịch tiếp tục truyền đến: "Được, không thành vấn đề, cứ gọi anh ấy tới. Chúng ta nói chuyện đàng hoàng. Mẹ hiểu lầm con rồi. Con bắt nạn con gái nhà người ta? Mẹ tự nhìn lại tủ giày đi, thừa ra một đôi, nhưng nó là dép kiểu nữ hả?"

Lần này tiếng dì nhỏ tạm dừng khoảng mười giây, chợt cao vút: "Đoạn Dịch, đừng nói lời đồn ở công ty mày là thật! Mày… Mày chơi đàn ông phải không?!! Rốt cuộc là mày bắt nạt ai?!"

Đoạn Dịch không muốn tiếp tục kíc,h thích bà khi bà đang nổi

giận, vì thế chỉ nói: “Chỉ là đồng nghiệp thôi… Bọn con…”

Tiểu dì: “Đừng nói với tao là mày quy tắc ngầm đàn ông cấp dưới!”

Đoạn Dịch: “……”

Ngoài cửa, Cố Lương vịnh cửa nhà Đoạn Dịch, nhỏ giọng nói với Dương Dạ: “Có vẻ lúc dì nhỏ tới nhà, Minh Thiên không có ở nhà. Còn tốt còn tốt. Anh ở đây canh chừng Minh Thiên, phòng ngừa cậu ta đột ngột xông vào. Em vào nhà trấn an dì nhỏ. Chắc là mấy ngày nay không tìm được Tiểu Dịch, nóng lòng quá nên mới nổi giận.”

Dương Dạ bổ sung một câu: “Cũng có thể là dượng nhỏ chọc giận dì. Chậc, nhà chúng ta đều bị vợ quản nghiêm.”

Cố Lương ngẫm nghĩ, nói: “Ừ, cũng đúng. Ôi, Tiểu Dịch cũng thế?”

Trầm mặc một lát, Dương Dạ hỏi anh: “Em cảm thấy Tiểu Dịch là…”

Cố Lương: “Ừ. Em nghĩ là vậy. Em họ giống kiểu người sẽ bị Minh Thiên quản nghiêm.”

Dương Dạ nhíu mày: “Không phải, em lầm rồi, ý anh là…”

Cố Lương nghiêm túc gật đầu một cái, ngữ khí nghiêm túc: “Em biết rồi, phân công hành động đi!”

Dương Dạ: “……”

Đúng lúc này, cửa thang máy kêu “Đinh” một tiếng.

Cố Lương và Dương Dạ quay đầu lại, cửa thang máy hướng hai bên mở ra, Minh Thiên xuất hiện.

Minh Thiên mặc áo gió, dáng người phá lệ thon dài, đang kéo vali chuẩn bị bước ra ngoài, nhìn thấy tình huống trước cửa nhà Đoạn Dịch, mặt không khỏi lộ vài phần kinh ngạc.

Lúc này không ai nói chuyện, cửa nhà Đoạn Dịch lại không đóng, vì thế tiếng thang máy mở cửa vang lên cực kỳ vang dội, lọt vào tai dì nhỏ. Bà hỏi Đoạn Dịch: “Có người tới phải không?”

Dương Dạ nghe thế, lập tức xoay người vội bấm nút giữ thang máy, đẩy Minh Thiên vào, bản thân cũng đi vào thang máy, dùng sức ấn nút đóng cửa.

Cố Lương không hổ là chồng chồng lâu năm, phối hợp với anh ta vô cùng ăn ý. Trước khi dì nhỏ xuất hiện ở cửa nhà, Cố Lương đã lách mình vào nhà, đồng thời lưu loát đóng cửa lại, che kín mít không để dì thấy được cửa thang máy.

Trong nhà, dì nhỏ mới vừa đi đến cửa nhà tính ra ngoài xem thử, không ngờ Cố Lương bỗng xuất hiện, thiếu chút nữa đụng phải mình. Sửng sốt một chút, bà lui nửa bước, nói: “Ôi, Cố Lương con… Dì đang chuẩn bị gọi con tới.”

Cố Lương dõng dạc: “Con vừa đến. Cái đó…”

Dì nhỏ lập tức giữ chặt tay anh, trầm mặt nói: “Đúng vậy, dì có chuyện muốn nói với con. Tiểu Dịch…”

Cố Lương nghiêng đầu, đối diện Đoạn Dịch với cái mặt buồn bực kèm quả đầu ổ gà từ phòng ngủ đi ra. Đưa mắt ra hiệu với Đoạn Dịch, anh họ nói với dì nhỏ: “Dì nhỏ à, con vội vã tới đây vì muốn giải thích với dì. Gần đây Tiểu Dịch giúp tập đoàn nhà Dương Dạ chạy một dự án. Là con nhờ vả em ấy hỗ trợ. Dự án này cần làm gấp, cũng đặc biệt quan trọng. Chắc là em ấy bận quá nên quên, chưa kịp liên hệ báo với dì.”

Dì nhỏ chưa bao giờ nghi ngời lời Cố Lương.

Vì thế bà chỉ nhíu mày lẩm bẩm: “Ra là thế à…”

Cố Lương lại nói: “Bên Dương thị có điều kỹ thuật viên tới học hỏi em ấy. Bởi vì dự án thật sự quá gấp, cho nên họ ở nhờ nhà em ấy một khoảng thời gian. Hôm nay con tới đây là để cảm ơn Tiểu Dịch. Mấy hôm nay quấy rầy em ấy quá.”

Dì nhỏ tiếp lời: “Không sao không sao. Hai đứa là anh em thì quấy rầy cái gì?”

Đoạn Dịch nhanh mồm trách móc một câu: “Con nói mẹ rồi, mẹ hiểu lầm con trai mẹ quá đáng! Chắc chắn con không phải do mẹ đẻ ra! Anh họ mới là con trai ruột của mẹ!”

Dì nhỏ lườm Đoạn Dịch trắng mắt: “Tao ước gì Cố Lương là con ruột tao đẻ ra. Tao đẻ mày? Chẳng khác gì đẻ cái chày gỗ!”

Cố Lương nháy mắt Đoạn Dịch: “Đi rửa mặt đi. Giữa trưa anh mời em và dì ăn bữa cơm.”

Dì nhỏ muộn màng nhớ ra, hỏi Cố Lương: “Dương Dạ đâu? Có khi nào nó bỏ con ở lại ăn cơm à?”

Cố Lương lấy di động nhắn tin cho Dương Dạ, mặt không đổi sắc nói: “Anh ấy… anh ấy đang họp ở công ty. Lát nữa con sẽ hỏi anh ấy có thể tới hay không.”

Giờ phút này, trong thang máy.

Dương Dạ liếc cái vali size lớn của Minh Thiên. “Cậu…”

“Về nhà lấy hành lý. Anh Tiểu Dịch… có hơi không thoải mái.” trên mặt Minh Thiên không lộ biểu cảm gì đặc biệt, “Nên tôi để anh ấy nghỉ ngơi, tự về nhà lấy đồ.”

Tạm dừng trong chốc lát, Minh Thiên hỏi Dương Dạ: “Tình huống trong nhà thế nào?”

Dương Dạ: “Mẹ Đoạn Dịch tới. Tính ra cậu cũng hên, không chính diện gặp nhau.”

Sau một lúc lâu, Minh Thiên khẽ nhíu mi, hơi lo lắng hỏi: “Mẹ có thể chấp nhận anh Tiểu Dịch ở bên đàn ông không?”

Dương Dạ “Chậc” một tiếng: “Chưa chi đã gọi mẹ?”

Minh Thiên nhìn anh ta: “Năm đó anh rể thuyết phục mẹ như thế nào? Có thể cho kiến nghị không?”

Dương Dạ: “……”

Một lát sau, Dương Dạ nói lời thấm thía truyền thụ kinh nghiệm.

Minh Thiên suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Ừm. Tôi phải nghĩ biện pháp. Tình huống hai ta không giống nhau.”

Không biết Dương Dạ nghĩ đến cái gì, cười thầm. “Ờ. Tình huống không giống nhau. Cậu theo đuổi Tiểu Dịch cực lắm nhỉ?”

Minh Thiên nhíu mày nhìn Dương Dạ, thấy anh ta lắc đầu, nói: “Các cậu đi đến hiện tại đúng là không dễ dàng. Chúng tôi năm đó vẫn khá hơn nhiều. Lúc ấy Lương Lương theo đuổi tôi á… Ha ha, tóm lại, vừa ra khỏi đó, chúng tôi kết hôn ngay và luôn.”

Minh Thiên: “……”

Thang máy sắp đến tầng hầm, Dương Dạ thấy Minh Thiên lấy di động, hình như tra cứu gì đó, biểu cảm bày mưu lập kế.

Dương Dạ không khỏi hỏi: “Này, cậu…”

“Ừm. Để tôi lên kế hoạch bước đầu tiên nên làm như thế nào.” Minh Thiên “lạch cạch” bấm hai lần, “Anh nhắc nhở tôi. Tôi phải mau chóng hành động, tranh thủ sớm ngày kết hôn với anh Tiểu Dịch.”

Dương Dạ: “……”

Chương 199

Bảy ngày sau. Tiểu khu Thanh Phong.

Mạnh Tử Bình mặc một chiếc váy liền trắng đen, vội chen vào đám người tụ tập ở cổng tiểu khu.

Đó không phải ai khác, chính là mẹ ruột Đoạn Dịch – dì nhỏ Cố Lương.

Tiểu khu Mạnh Tử Bình sinh sống dạo này không được yên bình, nguyên nhân phải nói từ phía bất động sản.

Tiểu khu thuộc công ty bất động sản Bạch Phương Sơn quản lý, cung cấp dịch vụ cho tiểu khu Thanh Phong được bảy tám năm, Mạnh Tử Bình khá hài lòng về công ty họ.

Chẳng qua tiểu khu có hai mươi mấy hộ gia đình cứ như thành lập liên minh. Họ là dân cư đời đầu nhưng nhiều năm không chịu nộp phí bất động sản.

Điều này dẫn tới việc tiểu khu kiếm không được bao nhiêu tiền, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì thu chi ở mức cân bằng.

Mặt khác, nhiều năm qua Bạch Phượng Sơn chưa tăng giá lần nào. Mắt thấy hợp đồng bất động sản sắp hết hạn, chủ doanh nghiệp dứt khoát quyết định, công ty họ đồng ý gia hạn hợp đồng mười năm với tiểu khu Thanh Phong, yêu cầu tăng 20% phí bất động sản.

Không quan tâm chủ hộ sẽ như thế nào.

Thế là dân cư bọn họ tổ chức ủy ban tự phát, kiên quyết phản đối. Bọn họ cho rằng tổn thất của công ty bất động sản là do hai mươi hộ dân cư không chịu nộp tiền, mắc gì những người thành thật nộp phí bao nhiêu năm qua phải gánh vác.

Vì thế, trưởng ban đại diện dân cư dẫn đầu cuộc biểu tình, phản

đối bất động sản Bạch Phượng Sơn.

Bạch Phượng Sơn không làm gì hết, dù sao hợp đồng cũng sắp đến hạn, bọn họ quyết định phủi tay không làm. Bởi vậy, không nói vấn đề bảo an tiểu khu, hoa cỏ không có người xử lý, rác rưởi cũng không có ai thu dọn.

Mạnh Tử Bình vừa bóp mũi đi qua đống rác bốc mùi, vừa đau lòng nhìn thoáng qua bồn hoa cỏ bên cạnh chết héo và cá chết trôi trong hồ nước một lát. Bà chen vào đám người đang chửi bới, kéo tay trưởng ban đại diện.

Mạnh Tử Bình tận tình khuyên nhủ: “Chị Trương, chúng ta kéo nhân viên Bạch Phượng Sơn trở về trước đã. Nếu không tiểu khu này không thể sống nổi! Hồi trước hoa cỏ tiểu khu được xử lý gọn gàng xinh đẹp, so với công viên bên ngoài còn đẹp hơn. Bây giờ thì… không ổn chút nào!”

Đại diện Trương mới vừa cãi nhau với người ta, giờ phút này khí thế chưa tiêu, giọng nói cao vút. “Bà biết cái gì! Do mấy bà suốt ngày vâng vâng dạ dạ với chủ doanh nghiệp, Bạch Phượng Sơn cho rằng chúng ta dễ bắt nạt nên mới thoải mái tăng giá như thế! Ăn cướp à?!”

Mạnh Tử Bình nhíu mày: “Tăng 20%, vừa nghe đúng là rất cao. Nhưng bảy tám năm qua chưa từng tăng giá mà. Đa số hợp đồng bất động sản đều tăng giá sau bảy tám năm, so với với hiện tại thì phí dịch vụ quá thấp. Tôi hỏi thăm rồi, phí dịch vụ các tiểu khu chung quanh đều cao hơn chúng ta rất nhiều, cho nên họ có tăng cũng không tính là quá đáng. Chúng ta vẫn…”

“Mạnh Tử Bình! Bà bênh ai thế hả! Tôi cực khổ thành lập ủy ban chạy tới chạy lui giúp mấy bà không ngơi, là vì cái gì? Còn không phải là vì quyền lợi chung của mọi người hả! Tôi không thể hiểu được, kẻ đang đòi tiền bà chính là bất động sản Bạch Phương Sơn! Bà không đi tìm bọn họ, ở chỗ này lôi kéo tôi làm cái gì?!”

Nói tới đây, đại diện Trương tức nóng đầu, đẩy mạnh Mạnh Tử Bình.

Mạnh Tử Bình lệch người mất cân bằng, suýt chút nữa té xuống hồ nước bên cạnh, may là có người đỡ.

“Cảm ơn. Cảm ơn.” Mạnh Tử Bình hoảng hồn quay đầu lại, nhìn thấy một chàng trai dỏng cao.

Phản ứng đầu tiên là: Ôi chao, thằng bé này xinh đẹp quá.

Sau đó bà thấy đứa bé này nhìn về phía đại diện Trương, mỉm cười nói: “Dì Trương, vấn đề của mọi người đã được giải quyết. Mọi người bình tĩnh nào.”

Đại diện Trương thấy một người trẻ tuổi đẹp trai như vậy, nhất thời không nổi nóng được, khí thế hơi giảm xuống. “À cậu… Cậu là ai? Chưa thấy cậu bao giờ! Cậu là người tiểu khu chúng ta? Không phải là nhân viên Bạch Phượng Sơn?”

Người trẻ tuổi nói: “Cháu không phải bên bất động sản Bạch Phượng Sơn. Cháu vừa mua nhà, hôm qua mới dọn tới đây ạ.”

Đại diện Trương nghi ngờ nhìn hắn: “Gần đây chỗ chúng tôi ầm ĩ quá trời, cậu còn dám tới mua nhà?”

“Thế nên mới mua được giá thấp ạ.” Người trẻ tuổi nói.

Đại diện Trương và Mạnh Tử Bình: Ừ, cũng đúng ha.

Người trẻ tuổi nói tiếp: “Cháu đã mời người bên công ty vệ sinh đến đây dọn dẹp tiểu khu, còn mời công ty vườn cảnh tới giúp gieo trồng một ít hoa cỏ, cá trong hồ nước cũng sẽ được chăm sóc thỏa đáng. Đương nhiên, cháu cũng có nhờ người bên công ty bảo an tới đảm bảo an toàn cho dân cư, tránh cho người lạ ra vào tiểu khu, lỡ xảy ra trộm cắp hoặc bắt cóc trẻ em thì không hay.”

Đại diện Trương sửng sốt: “Ơ, nhưng phí dịch vụ…”

Người trẻ tuổi nói: “Đều là các công ty chuyên làm công ích, không thu tiền. Cháu đã liên hệ xong xuôi, dì cứ yên tâm. Bọn họ sẽ phụ trách một khoảng thời gian, bảo đảm duy trì tiểu khu bình thường. Trong lúc đó, cháu sẽ tìm công ty bất động sản mới về đấu thầu,

thuận tiện tìm cách giải quyết vụ việc các hộ nhà cũ."

Đại diện Trương mất sạch khí thế, cứ như tất cả phiền toán mấy ngày nay đều được người trẻ tuổi búng tay giải quyết xong.

Mạnh Tử Bình nhìn người trẻ tuổi, càng xem càng vừa lòng, hai con mắt cười đến cong tròn.

Giới trẻ ngày nay bận rộn vội vàng, làm sao có thời giờ nhọc lòng vì mấy việc vặt này?

Đoạn Dịch con trai nhà bà bận đến mức không thấy mặt, đâu giống người trẻ tuổi trước mặt có trách nhiệm, còn biết giúp bác trai bác gái ở tiểu khu giải quyết nhiều vấn đề phiền lòng như vậy?

Đại diện Trương: "Ấy, vậy cậu…"

Người trẻ tuổi: "Cháu xin gia nhập ủy ban, không thành vấn đề chứ ạ."

Đại diện Trương: "Đương nhiên không thành vấn đề! Cậu nhóc này xưng hô thế nào? Bao lớn rồi? Làm việc ở đâu? Có bạn gái chưa? Kể cho cháu nghe, bác có đứa cháu gái xinh đẹp lắm! Năm nay nó…"

Người trẻ tuổi lễ phép mỉm cười: "Chúng ta bàn việc chính trước đi ạ?"

Đại diện Trương túm hắn đi: "Đi đi đi, chúng ta đến office building bất động sản!"

Mạnh Tử Bình nhìn đại diện Trương túm người trẻ tuổi, sắc mặt hơi khó chịu, thầm nghĩ: Nếu nhà mình có con gái thì đến lượt bà à?

Cơ mà, tưởng tượng thằng con không có mắt nhà mình, Mạnh Tử Bình nhịn không được than thở: Tạo nghiệt quá, đúng là mình sinh ra cái chày gỗ mà. Giá như mình sinh được đứa con như cậu trai kia, hoặc sinh một đứa con gái, thì có thể kéo người trẻ tuổi về nhà rồi! Đúng là mệt người.

.

Nửa tháng sau.

Vấn đề tiểu khu Thanh Phong được giải quyết êm xuôi.

Công tác đấu thầu bất động sản mới đã hoàn thành, với sự dẫn dắt của người trẻ tuổi, công ty bất động sản ký hợp đồng cùng tiểu khu với giá cả làm tất cả mọi người vừa lòng. Kể cả đại diện Trương keo kiệt cũng vui vẻ nghênh đón bất động sản mới đến, cam tâm tình nguyện giao tiền. Thần kỳ nhất là, hai mươi hộ gia đình kia cũng giao đủ phí bất động sản.

Ngày này, trên đường từ cổng tiểu khi đi vào tòa nhà, Mạnh Tử Bình ngắm nghía vườn hoa nhỏ có cây xanh xen kẽ bụi cây cao thấp, hồ phun nước tượng trưng tài lộc sung túc… Bà mỉm cười vô cùng vừa lòng.

Mà khi nhìn thấy người trẻ tuổi đẹp trai dáng cao đứng dưới chân chung cư, nụ cười của bà càng vừa lòng hơn.

Lúc Mạnh Tử Bình đi ngang qua, người trẻ tuổi bê một thùng lê hỏi bà: “Dì ơi, nhà dì ở đâu ạ? Cháu gửi dì mấy quả lê.”

Mạnh Tử Bình vội vàng xua tay: “Ôi, sao dì không biết xấu hổ như thế được! Vô công bất thụ lộc!”

Người trẻ tuổi nói: “Hiện tại cháu là hội trưởng ủy ban tiểu khu chúng ta. Đây là phúc lợi cho mọi người. Mỗi nhà mỗi hộ đều có.”

“À, à… thế hả…” Mạnh Tử Bình vừa dẫn người trẻ tuổi đi vào thang máy, vừa thắc mắc hỏi, “Nhưng thế thì cháu tốn tiền lắm nhỉ?”

“Cháu có một người bạn kinh doanh vườn trái cây.” Người trẻ tuổi nói, “Thật ra là cháu giúp bạn cháu quảng cáo. Nếu các bác các dì ăn lê thấy ngon thì giúp bạn cháu tuyên truyền nhé. Trên thùng có nhãn hiệu đây ạ.”

“À. Tốt thế, chúng ta đã ăn lê miễn phí, lại giúp cháu tuyên truyền…” Mạnh Tử Bình cười nói, “Tốt thật đấy. Đúng lúc gần đây dì bị ho khan!”

Người trẻ tuổi nói: “Vậy dì có thể hầm tuyết lê đường phèn.”

Mạnh Tử Bình nhìn hắn: “Ừ ừ ừ, nhà dì có sẵn đường phèn. Bây giờ dì hầm liền. Nếu không… Ừ, đúng, hôm nay chắc là cháu mệt muốn chết rồi, vào nhà uống miếng nước nhé?”

Người trẻ tuổi cúi đầu nói: “Sao cháu không biết xấu hổ như thế được?”

“Có cái gì đâu mà ngại? Cháu giúp chúng ta giải quyết bao nhiêu phiền toái! Nếu không có cháu, dì không sống nổi ở tiểu khu nữa đâu! Chưa ăn cơm đúng không? Tối nay ở lại nhà dì ăn cơm ha! Cái đó…” Mạnh Tử Bình nói, “Dì nấu cơm không tốt lắm, để dì kêu ba Tiểu Dịch nấu cho cháu ăn!”

Người trẻ tuổi hình như hơi chần chờ, hỏi: “Tiểu Dịch?”

“À, là thằng con không nên thân nhà dì! Nó suốt ngày bận rộn công tác, không biết đường về thăm dì, cũng không kiếm bạn gái. Cháu nhìn xem, dì gặp phiền phức, chỉ sợ nó còn chả biết gì! Cho nên dì thấy cháu tốt lắm đấy! Người trẻ tuổi giống cháu bây giờ thật sự quá ít!”

Lúc này Mạnh Tử Bình đã mở cửa mời người trẻ tuổi vào nhà.

Đóng cửa lại, Mạnh Tử Bình thấy thần sắc hắn hơi lạ, không khỏi hỏi: “Cháu sao vậy?”

“Cũng không có gì.” Người trẻ tuổi do dự một chút, thở dài một hơi, nhưng vẫn thật thà nói với Mạnh Tử Bình, “Nói thật là cháu hâm mộ con trai dì lắm.”

“Này, sao cháu lại nói thế…” Mạnh Tử Bình sửng sốt.

Người trẻ tuổi nhàn nhạt nói: “Thật ra từ nhỏ cháu không được gặp mẹ vài lần. Bố cháu cũng quan tâm cháu.

Cho nên… Cháu, cháu thuận miệng nói thôi ạ. Có gì dì đừng trách cháu.”

Mạnh Tử Bình lập tức mở to hai mắt. “Cháu đừng trách dì hỏi thẳng. Vó phải bố cháu… Có bồ nhí?”

Người trẻ tuổi gật đầu, mím miệng không nói lời nào.

Mạnh Tử Bình tức giận. “Bố cháu không đáng làm người! Nhưng mẹ cháu, sao mẹ cháu cũng mặc kệ cháu! Cô ta cũng không tốt!”

Người trẻ tuổi không có lập tức đáp lời, chỉ nhìn chăm chú Mạnh Tử Bình, sau một lúc lâu mới nói: “Cháu đã trưởng thành, không sao cả. Những chuyện này đều đã qua. Dù sao… Hiện tại có thể quen biết dì cũng khá tốt!”

Lời hắn nói làm tim Mạnh vỡ nát.

Thấy hắn còn ôm thùng lê, nhìn qua muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn, Mạnh Tử Bình vội bảo hắn bỏ thùng lê xuống.

Mời hắn ngồi sô pha, Mạnh Tử Bình quả thực càng nhìn càng cảm thấy hắn đáng thương, thậm chí nhịn không được lau nước mắt.

Cùng người trẻ tuổi ngồi trên sô pha, Mạnh Tử Bình kéo tay hắn tâm sự vài câu việc nhà thì di động reo lên.

Cầm di động nhìn một lát, Mạnh Tử Bình nói với người trẻ tuổi: “Ối, ba Tiểu Dịch hôm nay đi gặp đồng nghiệp cũ không về. Để dì nấu cơm cho cháu nhé.”

Người trẻ tuổi bỗng có dự cảm xấu, mí mắt giật một phát.

Hắn nói Mạnh Tử Bình: “Không phiền dì ạ. Cháu về nhà ăn, hoặc chúng ta có thể đặt cơm hộp.”

“Ăn cơm hộp nhiều không tốt cho sức khỏe! Không được!” Dì nhỏ lôi kéo người trẻ tuổi ngồi xuống, sau đó lập tức vào phòng bếp,

“Dì nấu mấy món đơn giản, xong liền ấy mà. Trái cây trên bàn cháu cứ ăn tự nhiên. Cứ coi như ở nhà mình, đừng khách khí!”

“Dạ.” Người trẻ tuổi nhìn ngoan ngoãn trả lời, mí mắt lại giật ba phát.

15 phút sau. Người trẻ tuổi ngồi xuống bàn cơm.

Trước mặt hắn có hai chén cơm và một bát canh lớn… có màu sắc rất là phong phú. Có lát thịt, thịt thái khúc, nấm, mộc nhĩ và rau xanh, chỉ là mùi hương có hơi nặng vị.

“Nếm thử đi! Đây là món tủ của dì!” Mạnh Tử Bình nhiệt tình đề cử.

“Dạ món này là…” Người trẻ tuổi chần chờ.

“Hồi trước con trai và cháu trai dì thường xuyên nói giỡn đây là thịt kho tàu vị nước máy, chà, dì cải tiến bỏ thêm rau dưa, thành canh thịt kho tàu trộn rau! Nào, ăn đi… Đúng đúng đúng, ăn thịt nhiều một chút. Ha ha, ăn ngon không?”

“Dạ… Ngon ạ…”

“Dì nói là ăn ngon mà!”

“Vâng. Từ góc độ nào đó… có thể gọi là ‘lẩu cay’.”

“Nhưng dì đâu có nêm cay? Đúng, cháu nhắc nhở dì, để dì lấy bột hạt tiêu. Cháu chờ nhé.”

“Thật ra không cần…”

“Nhất định phải có. Đây là bước thăng cấp món ăn!”

“Được rồi, thêm tiêu rồi này. Ăn ngon không?”

“Ngon ạ. Rất ngon!”

“Muốn thêm chút… Dấm không?”

“Không cần! Thật sự… Thật sự không cần ạ! Đã quá ngon rồi!”

“Đứa nhỏ này, trán đổ mồ hôi nhiều thế, nóng hả?”

“Vâng… Có hơi cay.”

“Ối! Cháu không ăn cay được hả! Để dì lấy cho cháu chén nước, cháu nhúng qua nước rồi hẵng ăn!”

Đêm đó.

Tại công ty khoa học kỹ thuật Đỉnh Dịch, nhóm lập trình viên đang tập trung thức đêm chờ sản phẩm mới online.

Trong lúc này, Đoạn Dịch phát hiện Minh Thiên đi WC lần thứ ba.

Chờ hắn quay về, Đoạn Dịch kéo hắn qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Thiên, em không sao chứ? Có phải bị viêm dạ dày không? Cần đi bệnh viện không?”

Minh Thiên lắc đầu: “Em không sao. Uống thuốc là được.”

“Buổi chiều em đi đâu vậy?” Đoạn Dịch nghi ngờ nhìn hắn.

Minh Thiên ngẫm nghĩ, lại hỏi anh: “Anh Tiểu Dịch, anh… Anh lớn lên như vậy, dạ dày không sao chứ?”

Đoạn Dịch ngáp một cái. “Tôi thấy dạ dày mình khỏe được như này là nhờ luyện thành đấy. Ví dụ như dạ dày tôi bị trù nghệ của mẹ tàn phá từ lâu, nó đã chai lì không còn sợ cái gì.”

Thấy Minh Thiên không nói lời nào, Đoạn Dịch hỏi lại: “Hửm? Làm sao vậy?”

Minh Thiên lắc đầu, nhìn về phía anh: “Không có gì. Em cảm thấy anh nói đúng. Dạ dày em cần rèn luyện nhiều hơn.”

.

Một tháng sau.

Mạnh Tử Bình biết cậu trai trẻ tuổi sống ở căn hộ cách vách, còn biết hắn mới từ nước ngoài trở về, tên là Kev, năm nay 23 tuổi.

Một đứa bé tốt như vậy, trẻ tuổi tài hoa lại nhiệt tình, thế mà cha không thương mẹ không yêu, Mạnh Tử Bình thương kinh khủng, vì thế thường xuyên mời người trẻ tuổi tới nhà ăn cơm.

Người trẻ tuổi thoải mái nghênh ngang vào nhà, tự do ra vô, nghiễm nhiên trở thành đứa con trai hờ của cái nhà này.

Mạnh Tử Bình vẫn luôn muốn giới thiệu hắn với Đoạn Dịch, mỗi tội thời gian rảnh của hai người không bao giờ giao nhau, thành ra bà chưa tìm được cơ hội.

Một ngày nọ, người trẻ tuổi lại cho Mạnh Tử Bình trái cây.

Mạnh Tử Bình nhân cơ hội kéo hắn ngồi sô pha nói chuyện phiếm.

Vừa khoe album ảnh gia đình mình, Mạnh Tử Bình vừa nói: “Đây là cháu của dì, tên là Cố Lương, đây là bạn cháu dì… Khụ, cháu không ngại cái này chứ? Cậu ấy tên Dương Dạ, là một đôi với Cố Lương. Tuy hai đứa đều là con trai, nhưng cảm tình tốt lắm. Không giống thằng con sốt ruột của dì, đến nay vẫn độc thân không ai thèm. Nó suốt ngày bận công việc, dì lo lắm…”

“Trước kia dì thấy Cố Lương chất phác, không biết yêu đương cùng người khác, không biết sẽ tìm đối tượng như thế nào? Dì cứ tưởng nó lớn tuổi hơn Tiểu Dịch nhưng chắc chắn sẽ kết hôn trễ hơn Tiểu Dịch. Ai ngờ cháu nó giỏi quá trời.”

“Dì nghe Dương Dạ kể, lúc ấy Cố Lương vì theo đuổi nó mà bám theo nó khắp nơi, thậm chí đuổi vô tận WC xin WeChat! Không xin được WeChat, Cố Lương lại theo nó tới quán bar! Sau đó vì tiếp cận Dương Dạ, cháu nó còn nhận lời mời công ty bọn họ… Đứa nhỏ này thật là, đi học công việc kết hôn, chưa bao giờ cần người khác quan tâm. Không giống đứa em, haizzz…”

Mạnh Tử Bình thở dài, giữa mày sầu lo.

Nhưng bà mau chóng nghiêng đầu, bỗng phát hiện cái gì, cả người sửng sốt. “Ơ cháu…?”

Thấy người trẻ tuổi tháo thẻ nhân viên ra khỏi cổ, Mạnh Tử Bình hỏi: “Cháu, cháu làm việc ở khoa học kỹ thuật Đỉnh Địch?”

Người trẻ tuổi cũng sửng sốt, sau một lúc lâu hỏi: “Tiểu Dịch dì thường kể… Chẳng lẽ là Đoạn Dịch, Đoạn tổng của chúng cháu?”

Mạnh Tử Bình mở to hai mắt: “Đúng, đó con trai dì!”

“À, anh… anh ấy là cấp trên của cháu. Cháu là trợ lý của anh ấy. Cháu vừa tốt nghiệp đại học liền… Liền đi theo anh ấy.”

Người trẻ tuổi nói câu này vốn là một câu rất bình thường.

Nhưng Mạnh Tử Bình mẫn cảm vẫn bắt được chút cảm xúc không thích hợp.

Tay run lên, Mạnh Tử Bình nghiêm túc nhìn hắn: “Con trai dì, Nó… Đứa nhỏ này, biểu cảm của cháu không ổn. Con dì…”

Người trẻ tuổi cúi đầu không nói chuyện, trầm mặc hồi lâu mới nhìn Mạnh Tử Bình, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Vào lúc này mà muốn nói lại thôi khác nào mang ẩn ý sâu xa.

Mạnh Tử Bình liền não bổ ra mấy vạn chữ tủi thân thiệt thòi.

Mạnh Tử Bình từng nghe mấy tin đồn nhảm nhí về Đoạn Dịch.

Nghe đồn Đoạn Dịch thích những cậu trai trẻ có diện mạo thanh tú ngoan ngoãn nghe lời hiểu chuyện.

Tay bà run lên, Mạnh Tử Bình thầm nghĩ: Đừng nói là… Con trai mình thật sự quy tắc ngầm người ta? Thằng nhóc thúi này… Người ta cha không thương mẹ không yêu vốn đã đáng thương, sao nó nỡ bắt nạt người ta!!!

Mạnh Tử Bình lập tức đứng lên, nắm lấy tay người trẻ tuổi, trịnh trọng nói: “Đứa nhỏ này, có chuyện gì cứ nói, cháu đừng sợ, trực tiếp nói cho dì. Dì giúp cháu! Đoạn Dịch nếu có vấn đề…”

Người trẻ tuổi khẽ nhíu mi, nhìn thật sâu vào mắt bà, lắc đầu nói: “Không có gì đâu dì. Đoạn tổng anh ấy, anh ấy rất tốt. Đều là tại cháu… Thôi, không có gì. Tối nay cháu có chút việc, cháu đi về trước. Lần sau lại đến thăm dì.”

Nói xong, đẩy tay Mạnh Tử Bình ra, hình như còn thở dài một hơi, người trẻ tuổi mang theo gương mặt bi thảm bỏ đi.

Bàn tay Mạnh Tử Bình không khỏi run rẩy, tâm sự nặng nề: Đã đến mức này mà đứa nhỏ vẫn bao che cho Đoạn Dịch? Đứa nhỏ bị ức hiếp thê thảm, thế nên một chữ cũng không dám nói? Dù như vậy vẫn không muốn phá hư thanh danh Đoạn Dịch? Sao đứa nhỏ này có thể thiện lương đến thế?

Mạnh Tử Bình cảm thấy không được, chuyện này bà phải quản. Bà không thể để Đoạn Dịch làm bậy!

.

Hôm nay là Chủ Nhật.

Vừa mới xong một loạt việc ra mắt sản phẩm mới, hiếm khi Đoạn Dịch có một ngày cuối tuần nghỉ ngơi đàng hoàng.

Sáng sớm, anh cùng Minh Thiên ăn bữa cơm sáng phong phú, rồi ngồi trước cửa sổ sát đất chơi game di động.

Lúc này Minh Thiên đang trong phòng ngủ.

Minh Thiên yên lặng gấp chăn gối gọn gàng, rồi vuốt thẳng giường đệm. Di động hắn rung lên, Mạnh Tử Bình gửi tin nhắn: “Đứa nhỏ ngoan, cháu đừng sợ. Bị thiệt thòi cứ nói với dì. Hôm nay dì đi tìm Tiểu Dịch, hỏi nó tình huống rốt cuộc như thế nào! Dì đến nhà nó liền đây! Cháu đừng sợ!”

Minh Thiên nhìn chăm chú WeChat một lát, buông di động, sau đó

mở tủ quần áo lấy một chiếc cà vạt, đi đến cửa phòng ngủ gõ gõ, gọi tên Đoạn Dịch.

Trước cửa sổ sát đất, Đoạn Dịch tắm nắng mặt trời ấm áp.

Nghe thấy tiếng Minh Thiên gọi, anh lười biếng quay đầu lại, liền đối diện Minh Thiên mỉm cười dựa cửa phòng ngủ.

Buông di động đi tới, Đoạn Dịch hỏi hắn: “Sao vậy Tiểu Thiên?”

Minh Thiên bỗng duỗi tay nắm cổ tay anh, tay còn lại ôm eo anh, kéo thẳng anh lên giường.

“Làm gì thế? Muốn chơi tình thú à?” Đoạn Dịch nhướng lông mày, đầu tiên ra vẻ bị Minh Thiên áp chế trên giường, sau đó xoay người đè ngược Minh Thiên.

“Anh Tiểu Dịch không muốn?” Minh Thiên hỏi anh, một tay cởi hai cúc áo sơ mi trắng của mình, muốn cởi quần áo Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch linh hoạt né ngón tay hắn, cắn răng nói: “Em làm ơn đừng làm mấy cái trò linh tinh đó. Còn nữa, tôi ghét nhất là bị đánh lén. Đừng tưởng thời gian tái thiết lập, tôi không đi lính là em có thể đánh thắng tôi.”

Minh Thiên nói: “Đánh được hay không, phải thử mới biết.”

Đoạn Dịch cười: “Ha, vậy cứ thử xem.”

Giường mới được gấp gọn nháy mắt lộn xộn, bởi vì Minh Thiên và Đoạn Dịch nằm trên giường đánh nhau.

Trong quá trình này, áo sơmi Minh Thiên bị xé rách, quần cũng bị xộc xệch.

Quần áo Đoạn Dịch vẫn y nguyên, hơn nữa hoàn toàn nắm quyền chủ động, cuối cùng thành công dùng cà vạt cột tay Minh Thiên vào đầu giường.

“Thế nào hả cục cưng, em có phục hay không?”

Đoạn Dịch vừa nói xong câu đó, “Rầm” một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Anh sửng sốt một chút, vừa quay đầu lại liền thấy Mạnh Tử Bình trợn tròn mắt và Cố Lương đứng bên cạnh cau mày suy tư.

Không phải Cố Lương bị Mạnh Tử Bình kéo tới.

Anh tới dưới lầu thì đụng mặt dì nhỏ.

Lần này anh họ tới tìm Đoạn Dịch vì việc tư, muốn nhờ Đoạn Dịch làm cố vấn cho tập đoàn Dương thị.

Anh không ngờ mình sẽ cùng dì nhỏ thấy cảnh này.

Trong mắt Mạnh Tử Bình và Cố Lương, Minh Thiên quần áo lộn xộn ghé vào đầu giường, biểu tình cực kỳ không tình nguyện, quần áo bị xé rách, vừa thấy là biết đã chịu bạo lực.

Ngoài ra, cổ tay hắn còn bị cà vạt cột đầu giường. Bởi vì da hắn quá trắng, cổ tay hơi ửng đỏ, chắc chắn là bị giam cầm phi pháp nghiêm trọng.

Mà kẻ khởi xướng Đoạn Dịch lại ăn mặc chỉnh chu đè phía sau, một tay bóp cổ một tay nắm eo hắn, còn hung ác hỏi một câu: “Có phục hay không?”

Cưỡng ép, phi pháp…

Một loạt từ ngữ nhảy ầm ầm trong đầu Mạnh Tử Bình.

Bà đè ngực, cao huyết áp thiếu chút nữa ngất xỉu.

Sau một lúc lâu Đoạn Dịch mới phản ứng lại, lập tức buông tay, đứng dậy nhìn Mạnh Tử Bình, vội nói: “Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều! Con có thể giải thích!”

Trên giường, giọng Minh Thiên nhẹ bẫng: “Dì ơi, chuyện này đừng trách anh Tiểu Dịch.”

Đoạn Dịch lập tức vung tay: “Chuyện này không trách con được!”

Cảnh trước mắt quá khó nhìn thẳng, Cố Lương ngẩng đầu nhìn trời.

Trong lòng anh họ nghĩ… Hừm, sao lời kịch này nghe quen tai thế nhỉ?

Ngay sau đó một tiếng “Bốp” vang lên. Mạnh Tử Bình tháo dép lê chọi vô Đoạn Dịch: “Thằng hỗ xược này! Hôm nay tao phải đánh chết mày!!!”

Chương 200

Căn nhà gà bay trứng vỡ chừng nửa giờ.

Dương Dạ được Cố Lương gọi tới làm cứu binh.

Hiện tại… Dương Dạ vô phòng bếp cắt dưa hấu bỏ vào tô, cùng Cố Lương mỗi người ôm một tô ngồi trên sô pha ăn dưa.

Tránh thoát cái ném chổi của Mạnh Tử Bình, Đoạn Dịch chạy như bay ngang qua sô pha, sốt ruột nói Cố Lương: "Đờ mờ anh đừng ăn nữa! Anh nói một câu đi!"

Cố Lương nhìn bằng ánh mắt trách cứ: "Lần này thực sự là em không đúng. Sao em có thể…"

"Đờ mờ anh không tin em?!" Đoạn Dịch nổi giận.

Cố Lương thong thả ung dung nhét một miếng dưa vào mồm, nhàn nhạt nói: "5 năm trước em đi 37Bar đón anh, nói trúng phóc đó là gay bar, anh đã đoán trước sẽ có ngày hôm nay."

Đoạn Dịch lập tức chỉ trích: "Anh, anh, anh đoán bừa. Em nói cho anh biết lần đó…"

Dương Dạ ngồi trên sô pha vội quát to: "Ăn nói với anh cậu kiểu gì đấy hả? Không biết lớn nhỏ! Sao cậu dám lớn tiếng với anh mình? Tôi còn chưa lớn tiếng với em ấy bao giờ!"

"Dương Dạ anh đừng làm bộ làm tịch, cũng đừng hóng hớt xem trò. Tôi nói cho anh biết, nhược điểm của anh nằm trong tay tôi…"

"Mày la anh mày, còn uy hiếp anh rể mày! Mày muốn tạo phản rồi!" Mẹ Đoạn Dịch tức giận mắng một câu, xuất hiện phía sau Đoạn Dịch, một lần nữa xách cây chổi quăng vào mông anh.

Đoạn Dịch chống hai tay lên bàn trà, hai chân nhảy vụt qua đầu Cố Lương đến sau lưng sô pha.

Anh chú ý tới động tác thứ nhất của Cố Lương là giơ tay bảo vệ tô dưa, tránh bụi bặm rơi vào tô dưa hấu.

Đoạn Dịch giận sôi máu, kịp thời phản ứng lại nghiêng người tránh. Cái chổi lướt qua vành tai đập mạnh xuống đất.

Khoảnh khắc hai chân chạm đất, Đoạn Dịch quay đầu rống to với mẹ: “Cái đệt, Mạnh Tử Bình mẹ ra tay ác quá đấy!”

“Tao xem mày chạy đi đâu!”

“Mẹ đánh con, con không thể đánh trả! Không chạy là thằng ngu!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đoạn Dịch chạy như bay hướng hành lang thông phòng ngủ.

Mạnh Tử Bình cầm dép lê, ném về phía Đoạn Dịch.

Đúng lúc này, Minh Thiên xuất hiện ở hành lang. Đoạn Dịch nghiêng người né dép lê, thế nên dép lê liền “Bang” một tiếng… trúng trán Minh Thiên.

Mạnh Tử Bình:!!!

10 phút sau.

Minh Thiên nghiễm nhiên trở thành người có địa vị tối cao trong gia đình.

Bởi vì người phụ nữ có địa vị tối cao đang tự tay đút dưa hấu cho hắn ăn, nấu trứng gà lăn trán cho hắn, giúp hắn tiêu sưng, trong quá trình còn không ngừng nói xin lỗi.

Thở dài, Mạnh Tử Bình ánh mắt dùng tràn ngập yêu thương mà nhìn hắn: “Đứa nhỏ à, dì xin lỗi. Dì không ngờ sự tình sẽ biến thành cái dạng này. Cả nhà dì thật sự thật xin lỗi cháu. Cháu muốn thế nào cứ việc nói.”

“Dì biết, dù thế nào nhà dì cũng không thể đền bù cho những

thương tổn cháu đã nhận…. À à, đúng rồi, Đoạn Dịch vi phạm pháp luật. Chừng nào thì cháu đi cục cảnh sát báo án? Dì đảm bảo sẽ đại nghĩa diệt thân! Sẽ không thiên vị Đoạn Dịch!"

Đoạn Dịch: "……"

Dương Dạ thầm nghĩ: Không đến mức đó đâu, người trẻ tuổi chơi trò tình thú thôi mà.

Cơ mà nói lại thì… Sao Minh Thiên không phản bác?

Ừm… Đoạn Dịch cũng không giống biết mình đang chơi tình thú nhỉ?

Nhìn kỹ Minh Thiên và Đoạn Dịch vài lần, Dương Dạ suy nghĩ cẩn thận. Anh ta nhìn thấu không nói toạc, chỉ tiếp tục ăn dưa hấu.

Liếc thấy biểu tình anh ta, Cố Lương thấp giọng hỏi: "Ý anh là sao? Không khuyên nhủ?"

Vì sao Cố Lương nhìn không ra, Dương Dạ đương nhiên biết nguyên nhân: Em ấy đâu có ngờ Đoạn Dịch nằm dưới.

Nhưng lúc này Dương Dạ không thể nhiều lời giải thích, vì thế dùng tăm xỉa răng cắm một miếng dưa hấu đút cho anh. "Không có gì. Chúng ta ăn dưa là được."

Sau một lúc lâu, Minh Thiên nhấc mí mắt nhìn Mạnh Tử Bình. "Dì ơi, không sao đâu. Dì nghỉ ngơi một lát đi. Cháu không đau."

Mạnh Tử Bình trìu mến nói: "Sao lại không đau? Trán sưng lên rồi kìa. Ôi, dì thật không biết bồi thường cháu như thế nào…"

Minh Thiên chỉ nói: "Thật sự không sao ạ. Cũng không cần báo cảnh sát, cháu chỉ muốn…"

Mạnh Tử Bình vội nói: "Cháu muốn dì làm cái gì, cứ việc nói!"

Minh Thiên không lập tức nói tiếp.

Ánh mắt hắn vòng qua Mạnh Tử Bình, nhìn hướng nào đó một cái, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Trong chớp mắt Mạnh Tử Bình bắt được ánh mắt này, quả thực hàm nghĩa muôn vàn, làm người ta vô cùng đau lòng.

Quay đầu lại liếc theo hướng đó xem thử, Mạnh Tử Bình phát hiện… không phải là thằng con sốt ruột nhà mình đó sao.

Mạnh Tử Bình quá mức bất bình, nắm lấy tay Minh Thiên: "Cháu muốn dì giáo huấn nó thế nào, cháu cứ nói!"

Giọng Minh Thiên nhỏ xíu: "Thật ra việc đã đến nước này, có giáo huấn… Cũng không có ý nghĩa gì."

Mạnh Tử Bình cau mày. "Ừ, dì biết. Sự tình đã xảy ra… giáo huấn thế nào, đền bù bao nhiêu cũng không đủ bù đắp cho cháu. Vừa rồi cháu nói không muốn báo cảnh sát, có phải sợ lộ không? Báo cảnh sát, giáo huấn… Cháu đều không muốn nói… Bằng không, hay là dì cho nó vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt cháu, cháu nhắm mắt làm ngơ nhé?"

Minh Thiên: "……"

Răng hàm cắn khẽ không thể thấy, Minh Thiên khẩn thiết mà nhìn Mạnh Tử Bình, chớp mắt nói: "Cũng không cần ạ."

"Phụt!"

Dương Dạ ngồi sô pha ăn dưa nhịn không được cười ra tiếng.

Cố Lương kinh ngạc liếc anh ta, ngay sau đó Dương Dạ nghênh đón ánh mắt trách cứ của Mạnh Tử Bình.

Dương Dạ vội giơ tô dưa hấu trong tay. "Bị sặc, xin lỗi xin lỗi. Mọi người cứ tiếp tục."

"Rốt cuộc dì nên làm thế nào?" Một lần nữa nhìn về phía Minh Thiên, Mạnh Tử Bình nghiêm túc hỏi.

Minh Thiên ngẫm nghĩ, cẩn thận trả lời: “Thật ra… Tư tưởng của cháu rất truyền thống.”

Mạnh Tử Bình cân nhắc hơn nửa ngày mới hiểu được hàm nghĩa câu này.

Bà kinh ngạc nhìn về phía Minh Thiên: “Cháu, ý cháu không phải là…”

“Vâng.” Minh Thiên gật đầu khẳng định, “Đoạn Dịch nên phụ trách cháu ạ.”

Đoạn Dịch: “…”

Nuốt nước bọt, Mạnh Tử Bình run run nắm tay Minh Thiên. “Ừ. Nên phụ trách với cháu. Dì hiểu dì hiểu ý cháu. Nhưng, nhưng mà…”

Tay Minh Thiên cũng bất giác run lên một chút.

Nhưng hắn tận lực tỏ vẻ tự nhiên nhìn về phía Mạnh Tử Bình: “Dạ? Có vấn đề gì sao?”

“Không phải, là dì sợ… Hại…” Mạnh Tử Bình nói lời thấm thía, “Dì lo sẽ hại cho cháu!”

Đoạn Dịch: “……”

Một buổi sáng ầm ĩ qua đi, cuối cùng Mạnh Tử Bình kiên trì muốn đích thân đưa Minh Thiên về nhà.

Đương nhiên, lúc đấy bà thật sự cho rằng Minh Thiên sống ở tiểu khu Thanh Phong.

Buổi tối 11 giờ rưỡi. Trong căn hộ chung cư của Đoạn Dịch.

Thời điểm Minh Thiên trở về, Đoạn Dịch đang ngồi trước cửa sổ sát đất uống rượu.

Ánh đèn phác họa bóng dáng anh, nửa sáng nửa tối đẹp gãi đúng

chỗ ngứa.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, Minh Thiên đi đến trước mặt Đoạn Dịch, một bên quan sát biểu tình anh, một bên tự hỏi mở miệng như thế nào.

Nào biết không đợi hắn mở miệng, ánh mắt sắc bén của Đoạn Dịch đã quét qua.

Lông mày nhếch một bên, Đoạn Dịch hỏi hắn: "Vốn tôi không phát hiện không đúng chỗ nào. Từ nhỏ mẹ tôi đã có thái độ như thế với tôi. Nhưng… Tại sao mẹ tôi nghĩ em sống tại tiểu khu Thanh Phong?"

"Mấy ngày nay em thường xuyên xin nghỉ ra ngoài. Nói là bên nhà em có việc. Thật vậy chăng?"

"Cũng khéo, buổi chiều tôi đụng phải dì Trương dưới lầu. Con trai dì ở tầng dưới, dì Trương tới thăm con mình. Lúc tôi và dì vào chung thang máy, dì cho tôi xem ảnh, ảnh chụp em ở tiểu khu Thanh Phong bê trái cây, thế là thế nào? Đừng nói với tôi em nhiệt tình làm công ích, phân phát lòng tốt gì đó."

Trầm mặc một lát, Minh Thiên nhìn anh: "Anh chịu nghe em giải thích không?"

Đoạn Dịch vỗ bàn. "Thẳng thắn ngay lập tức, mau trình bày rõ ràng!"

"Đương nhiên." Minh Thiên ngồi trước mặt anh, cầm một ly rượu uống sạch, sau đó thật thà giải thích toàn bộ một năm một mười.

Giải thích xong, hắn thấy sắc mặt Đoạn Dịch đen thui.

Nhanh lẹ giữ chặt tay Đoạn Dịch, trước khi anh nổi khùng, Minh Thiên nói: "Anh Tiểu Dịch, em ra hạ sách này thật sự là bất đắc dĩ. Không lâu trước đây, em lo em và anh sẽ không được cha mẹ chấp nhận, vì thế đã xin anh rể góp ý. Anh rể truyền thụ kinh nghiệm cho em, miêu tả dì nhỏ rất đáng sợ. Em không muốn tách khỏi anh, cho nên em không thể không…"

“Anh rể? Em nói Dương Dạ?” Đoạn Dịch híp mắt, “Em đừng có dắt mũi tôi đi lòng vòng!”

Minh Thiên: “Em không có. Không đời nào anh rể thông đồng với em. Không tin anh hỏi anh rể đi.”

“Được! Giờ tôi gọi điện thoại luôn!” Đoạn Dịch lấy di động, lập tức gọi Dương Dạ qua WeChat.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy

Âm thanh Dương Dạ truyền đến: “Alo? Tiểu Dịch? Chuyện gì đấy?”

Đoạn Dịch hỏi: “Có phải anh từng truyền thụ kinh nghiệm gì đó cho Tiểu Thiên không? Ví dụ như Làm thế nào để thuyết phục mẹ tôi đồng ý?”

Dương Dạ ngẩn người, sau đó nói: “À, đúng vậy. Hình như khoảng một tháng trước…”

Đoạn Dịch bất giác nhìn về phía Minh Thiên, Minh Thiên liền nhìn anh nháy mắt khẳng định.

Cau mày, Đoạn Dịch lại hỏi Dương Dạ: “Anh nói với em ấy như thế nào? Nói mẹ tôi rất khó thuyết phục?”

Sự tình đã xảy ra lâu, Dương Dạ không nhớ rõ mình đã nói cái gì.

Nhưng hắn mơ hồ nhớ cái mồm mình chạy xe lửa lợi hại cỡ nào, có thể thuyết phục dì nhỏ cũng tài. Anh ta không nghĩ nhiều, vì thế nói: “Đại khái là thế. Nhớ năm đó tôi và Lương Lương không dễ dàng gì…”

Không đợi Dương Dạ nói xong, Đoạn Dịch “Bang” cúp điện thoại.

Anh giận sôi máu, quyết đoán gửi tin nhắn thoại cho Cố Lương qua WeChat. “Anh, có một chuyện em chưa nói cho anh biết. Tính theo thời gian hiện thực, khoảng hai tháng trước, anh rể nói đưa Dương Tiểu Bắc đến lớp học bổ túc, thực tế là dẫn bé đến khu trò

chơi chơi game!”

Một giờ sau.

Tại biệt thự số 2-7 được núi vây quanh. Dưới hầm gara.

Dương Dạ ngủ trong một chiếc siêu xe, càng nghĩ càng cảm thấy hụt hẫng.

Chuyện đó và mình căn bản không hề liên quan tí nào. Mắc cái gì mình từ ổ chăn ấm áp bị Cố Lương Lương đuổi ra nằm gara lạnh lẽo?

Anh ta ngẫm nghĩ sự tình từ đầu tới đuôi, suy luận ra kết quả, bèn gọi điện cho Đoạn Dịch.

Nửa giờ sau.

Dương Dạ cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, cười gọi điện cho Minh Thiên.

“Alo, chào Tiểu Minh, hiện tại đang ở đâu?”

Cách cửa sổ xe nhìn gara đen thui không một tia sáng, Minh Thiên cầm di động nhàn nhạt mở miệng: “Nhờ phúc của anh. Đêm nay tôi ngủ gara. Nhưng tôi nghĩ anh cũng không khác mấy…”

Dương Dạ cười ngắt lời hắn: “Hai ta không thể so với nhau. Cố Lương sao nỡ đuổi tôi ra ngủ gara? Đùa cái gì vậy!”

Dương Dạ không nghe thấy Minh Thiên nói chuyện.

Ngay sau đó “Đinh” một tiếng, cuộc trò chuyện bị ngắt.

Minh Thiên cúp điện thoại.

Aizz, quả nhiên là nhóc con nhỏ tuổi.

Dương Dạ cảm thán một câu, ai dè WeChat lại sáng lên.

Minh Thiên gửi lời mời trò chuyện video.

Ừm. Không nên chấp nhặt với trẻ con.

Dương Dạ bấm từ chối, đồng thời nhanh chóng gõ một hàng chữ gửi đi: “Đang bận họp video.”

Một phút sau, Dương Dạ nhận được tin nhắn từ Minh Thiên. “Anh rể, hai chúng ta đều không dễ dàng gì. Vì hai gia đình chúng ta nói chung và đại gia đình nói riêng hướng tới sự hài hòa ấm áp, anh không cảm thấy chúng ta nên hợp tác à?”

Chương 201

Đối với đề nghị của Minh Thiên, đương nhiên là ban đầu Dương Dạ từ chối.

Anh ta xem mình như nhà mẹ đẻ Đoạn Dịch, không thể mất giá như vậy.

Một lát sau Minh Thiên nhận được tin WeChat: “Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Thế là hai người ngủ ở gara một đêm.

Sai lầm của Dương Dạ không quá nghiêm trọng, qua một đêm là được về nhà ngủ.

Nhưng tình huống bên Minh Thiên thì khác. Đoạn Dịch cho rằng tính chất cực kỳ ác liệt, kiên quyết không cho hắn về nhà, yêu cầu hắn ít nhất ở gara tự vấn bản thân một tuần.

Mà chuyện này vốn cũng không liên quan Dương Dạ.

Nào biết đêm kế anh ta mới vừa ôm Cố Lương lăn vô ổ chăn, Cố Lương nhận điện thoại xong liền bỏ chạy.

“Không, ơ, Lương Lương, em đi đâu vậy?” Dương Dạ gọi anh lại.

Cố Lương vừa mặc quần áo vừa nói: “Anh ngủ đi. Em qua chỗ Tiểu Dịch.”

Dương Dạ: “?”

Cố Lương tạm thời không giải thích nhiều: “Bên em ấy có chút vấn đề, em phải đi một chuyến.”

Dương Dạ: “??”

Bàn tay vươn ra rơi vào hư không, nhưng Dương Dạ không muốn

để một mình Cố Lương ra ngoài nửa đêm, đành chở anh tới nhà Đoạn Dịch, rồi im lặng lái xe về nhà.

Dương Dạ không ngờ là, tình huống này giằng co liên tục ba ngày.

Đêm ba ngày sau, lại chở Cố Lương đến nhà Đoạn Dịch, Dương Dạ không lập tức rời đi, mà gọi điện cho Minh Thiên. "Ở gara?"

Minh Thiên gật đầu: "Ừ."

Dương Dạ lại hỏi: "Mấy hôm nay cậu đều ngủ dưới hầm xe?"

Minh Thiên lại gật đầu: "Đúng vậy."

Dương Dạ nghi ngờ: "Sao mà thành thật quá vậy? Có thể lén về nhà mình ngủ mà."

Minh Thiên trầm mặc một lát, nói: "Hình như lần này anh Tiểu Dịch thật sự giận tôi. Ban ngày đi làm cũng không gặp được anh ấy. Anh ấy cố ý tránh mặt tôi. Cho nên…"

Dương Dạ lập tức nói: "Ban ngày mấy ngày nay cũng không thấy mặt Cố Lương! Chuyện này đúng là kỳ lạ! Cậu có biết ngày nào Cố Lương cũng tới qua đêm với Đoạn Dịch không? Hai người họ chắc chắn có chuyện gạt chúng ta."

"Tôi không biết." Dưới gara ngầm, ngón tay Minh Thiên mân mê di động, "Cho nên ngày đó tôi mới nói, chúng ta nên hợp tác."

Dương Dạ quyết đoán đồng ý. "Cần phải hợp tác!"

Sau khi đạt thành nhất trí cùng Dương Dạ, Minh Thiên buông di động.

Một lát sau có một chiếc xe chạy vào hầm, đỗ ở vị trí trống, một người đàn ông xuống xe, đúng là Dương Dạ.

Đi đến cạnh xe Minh Thiên, Dương Dạ gõ gõ cửa sổ xe.

Minh Thiên xuống xe, nói Dương Dạ: "Anh gọi điện cho anh họ hỏi

thăm trước đi?"

Dương Dạ gật đầu, lấy di động, đang muốn bấm số điện thoại, Minh Thiên bỗng gọi anh ta.

Dương Dạ nhìn về phía Minh Thiên, chỉ thấy hắn cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh rể, đêm nay anh chưa từng gặp tôi."

"Biết biết. Lúc tôi đấu trí đấu dũng với phụ huynh cậu còn chưa sinh ra đâu." Dương Dạ vẫy vẫy tay, kết nối điện thoại Cố Lương. "Alo, Lương Lương? Đang làm gì thế?"

"Em đang bận. Về đến nhà chưa?" Cố Lương hỏi.

"Chưa đâu. Còn trên đường…"

Dương Dạ chưa nói xong, bị Cố Lương ngắt lời: "Em đang bận. không rảnh nói chuyện với anh. Anh lái xe đừng gọi điện thoại, chú ý an toàn. Về đến nhà nhắn WeChat báo em."

Sau đó "cạch" một tiếng, điện thoại bị cúp.

Dương Dạ sửng sốt một giây, ngẩng đầu, thấy Minh Thiên đang lắc đầu.

"Biểu tình này là sao?" Dương Dạ nhíu mày.

Minh Thiên nhíu lông mày: "Ừm… Anh có chắc là anh họ theo đuổi anh không? Còn đuổi tới tận nhà vệ sinh xin số điện thoại?"

"Vô nghĩa! Chắc chắn là thật! Không tin cậu hỏi anh họ cậu đi!" Dương Dạ quơ quơ điện thoại một vòng, nhăn chặt mày, "Cơ mà hai người họ kỳ lạ thật. Tôi vừa mới nói đang trên đường về nhà…"

Nói đến đây, hai người liếc nhau, tâm linh tương thông cùng mở di động, bấm mở phần mềm đặt cơm hộp.

Hai người châu đầu ghé tai thao tác xong, Dương Dạ gửi tin nhắn WeChat cho Cố Lương: "Lương Lương ơi, anh về đến nhà rồi. Đặt

cơm cho em rồi á, đói bụng nhớ ăn."

Đợi 5 phút sau, Dương Dạ mới nhận được tin trả lời: "Được. Anh đi ngủ sớm một chút. Ngủ ngon."

20 phút sau, đơn hàng tới cửa.

Dương Dạ và Minh Thiên gặp nhân viên giao hai phần cơm hộp.

Hai phần cơm nửa đêm canh ba tỏa mùi thơm mê người, nhân viên giao cơm ngửi mà thèm, sau đó phát hiện hai người trước mặt còn thèm hơn… Hơn nửa đêm cố ý ra cửa chờ cơm? Tốt quá đỡ phải đi bộ thêm vài bước.

Ai dè nhân viên thấy người mặc tây trang đi tới gần mình, rút ra một sấp tiền.

Nhân viên giao cơm hộp:???

Dương Dạ nói: "Nhờ cậu một việc gấp!"

Nhanh nhóng nhận lấy sấp tiền, nhân viên cơm hộp hỏi: "Gấp cái gì? Từ từ, không làm việc phạm pháp! Công ty chúng tôi có quy định, tôi…"

Dương Dạ nói: "Tuyệt đối không phạm pháp. Lát nữa giao cơm, cậu lấy cớ vào nhà đi WC gì đó, giúp tôi nhìn xem người bên trong đang làm gì."

Nhân viên cơm hộp nghĩ nghĩ, gian nan lấy tiền ra. "Hình như cái này không phù hợp quy định. Lỡ tôi bị báo cáo…"

Cậu nhân viên càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái.

Người trước mắt tuy mặc tây trang giày da, nhưng giữa mày hung hãn như xã hội đen. Còn người bên cạnh mặc áo khoác có mũ, đội che khuất đầu như sợ người khác nhìn thấy mặt, hơn nữa trên người hắn có khí chất khó tả, âm u sát khí, giữa đêm khuya khoắt cực kỳ dọa người.

Không, không được.

Nhân viên giao cơm hộp nuốt nước miếng, lui về phía sau nửa bước.

Nhìn sắc mặt nhân viên, Dương Dạ cũng đoán được đại khái.

Anh ta hơi trách cứ lườm Minh Thiên. “Cậu sợ người ta xong việc sẽ khai ra cậu à? Không đến mức đó đâu. Nửa đêm bịt mặt bố ai cũng tưởng cậu là kẻ bắt cóc!”

Minh Thiên đứng yên, không nói chuyện, chỉ móc ra một sấp tiền dày cộp, vô cùng thành khẩn đưa cho nhân viên bằng hai tay. “Làm phiền. Hoặc là cậu nói công ty tặng dịch vụ mới, giúp khách hàng đổ rác gì đó. Sau đó nhân lúc bọn họ lấy rác, cậu đứng ở cửa nhìn xung quanh một chút, xem họ đang làm gì là được. Thật ra họ là đối tượng của chúng tôi, chúng tôi bị vứt sang một bên, nên chúng tôi cùng đến đây. Chúng tôi chỉ…”

“Đúng đúng đúng…” Dương Dạ và Minh Thiên kẻ xướng người hoạ, nhìn nhân viên cơm hộp, nhún vai bất đắc dĩ, “Đều là đàn ông, cậu hiểu mà!”

Nhân viên cơm hộp thầm nghĩ, ừ tôi hiểu mà.

Sau đó nhân viên suy nghĩ. Đây là tiểu khu cao cấp, người vào đều phải đăng ký, chắc là không sao.

Cuối cùng dưới sự dụ hoặc của tiền tài, nhân viên đồng ý.

Nhận tiền, nhân viên cơm hộp chạy chậm đến cửa thang máy ấn chuông.

Giọng Cố Lương xuyên qua loa nhỏ. “Cơm hộp?”

Trong lúc này, Dương Dạ và Minh Thiên vội trốn sang một bên, tránh bị camera quay trúng.

Nhân viên cơm hộp liếc bọn họ, trả lời: “Đúng vậy, phiền anh cấp quyền để tôi giao đơn.”

Ngắt trò chuyện, khoá thang máy mở, nhân viên cơm hộp thở dài một hơi, lại nhìn về phía Dương Dạ và Minh Thiên trong góc tối. “Này… Là đàn ông trả lời, không phải con gái. Mấy anh bị cắm sừng thật rồi. Vẫn muốn tôi tiếp tục?”

Dương Dạ đỡ cửa, ra vẻ thống khổ. “Giúp chúng tôi đi lên xem tình hình cụ thể đi!”

Nhân viên cơm hộp đi vào thang máy.

Vùa lên lầu, nhân viên vừa khó hiểu không biết người thời nay yêu đương kiểu gì.

Là sao ta? Có hai cô gái cùng vứt bỏ bạn trai, đồng thời ngoại tình cùng một người?

20 phút sau, cuối cùng cũng chờ được nhân viên cơm hộp viên ra ngoài, Dương Dạ lập tức kéo sang một bên. “Thế nào rồi?”

Nhân viên cơm hộp ngạc nhiên nói: “Tôi không thấy cô gái nào cả! Tôi chỉ thấy hai nam tình địch! Chẳng lẽ hai cô đang tắm rửa? Nói chung tôi đồng cảm với anh hai, cay thật đấy!”

Dương Dạ ho nhẹ một tiếng: “Cậu kể chi tiết những gì cậu thấy đi.”

Nhân viên cơm hộp nói: “Có một người luôn nằm trên ghế mây trước cửa sổ sát đất. Người mở cửa là một người khác, mặc áo sơ mi quần tây.”

Nói tới đây, nhân viên cơm hộp đánh giá trên dưới Dương Dạ vài lần. “Người anh em à, tôi nói thật, người ta trông văn nhã tuấn tú, rất đẹp trai. Anh… Anh nghĩ thoáng chút ha!”

Dương Dạ không rảnh để ý câu cuối của nhân viên cơm hộp, chỉ lo cẩn thận phỏng đoán khúc trước.

Minh Thiên cũng thế.

Dựa vào quần áo, người mở cửa là Cố Lương.

Suy ra người nằm ghế mây chính là Đoạn Dịch.

Vì sao anh không ngủ trên giường, mà nằm trên ghế mây?

Rốt cuộc anh và Cố Lương gạt bạn đời làm cái gì?

Minh Thiên lập tức hỏi: “Có thể nói cụ thể hơn không? Người nằm trên ghế mây đang tỉnh hay nhắm mắt?”

Nhân viên cơm hộp nói: “Tôi thấy anh ta đang nhắm mắt. À đúng rồi… Trong nhà còn có mùi huân hương là lạ. Nói chung trong nhà rất nóng, mùi huân hương nồng đến mức buồn ngủ.”

Hai người lôi kéo nhân viên cơm hộp trò chuyện thêm vài câu, không hỏi được thêm cái gì, đành thả đi.

Nhân viên cơm hộp đi mất, bỏ lại hai người đặt cơm đứng trước cửa hai mặt nhìn nhau.

Minh Thiên cau mày thâm trầm, Dương Dạ vỗ vỗ vai hắn. “Xem ra Tiểu Dịch nổi giận đuổi cậu xuống gara ngủ là lấy cớ. Chắc là cậu ấy không ngờ cậu lại là đứa trẻ nghe lời, ngủ dưới gara thật.”

Minh Thiên ngẫm nghĩ, nói: “Ít nhất đêm đầu tiên là thật. Ngày hôm sau anh ấy ra ngoài một chuyến, lúc về công ty không nói với tôi, tự mình về nhà, sau đó nhắn WeChat cho tôi, nói tôi ngủ ở gara tiếp đi. Xem ra ngày đó anh ấy ra ngoài đã xảy ra chuyện.”

Lời hắn nói vừa khớp với thông tin trong tay Dương Dạ.

Mắt sáng lên, Dương Dạ nói: “Cả ngày hôm đó tôi cũng không gặp Cố Lương.”

Sau một lúc lâu, Minh Thiên nhíu mày: “Đêm nay chúng ta không tiện đi lên nhìn.”

Dương Dạ phụ họa: “Đúng. Không thể rút dây động rừng.”

Minh Thiên nói tiếp: “Theo dõi chỉ sợ cũng không được. Hai người họ cố tình gạt tôi, chắc chắn sẽ đề phòng chúng ta.”

“Bọn họ có lý do để gạt tôi. Không thể để họ biết chúng ta đã phát hiện. Bằng không sẽ ảnh hưởng đến tình cảm chồng chồng hai chúng tôi. Chúng ta phải lén điều tra.” Dương Dạ nói, “Đúng rồi. Ban ngày Cố Lương và Đoạn Dịch đều không đến công ty, chắc chắn cùng đi làm gì đó. Đêm mai tôi lấy cớ mở họp, để Cố Lương tự lái xe tới đây. Tôi sẽ cài thiết bị định vị trên xe em ấy, hẳn là có thể biết hành tunh của em ấy và Đoạn Dịch.”

“Được.” Minh Thiên nhìn Dương Dạ, “Đêm nay tôi về cải tạo thiết bị theo dõi xuyên đêm, sáng mai qua công ty anh đưa cho anh. Như vậy chúng ta sẽ theo dõi được tuyến đường.”

Sáng sớm ngày kế.

Minh Thiên tới dưới lầu công ty Dương Dạ, nhắn qua WeChat: “Anh rể có ở đây không?”

Dương Dạ đáp: “Đang thông báo mở họp, không ở lầu chính, có thể lên đây. Tôi điều thư ký đi hết rồi. Cậu cầm thẻ của tôi để qua cửa an ninh, gặp ở lầu 3.”

Dương Dạ đang ngồi trong văn phòng. Không phải Cao Khuynh, Lý Hiểu Ngọc theo phe Cố Lương à? Cho nên Dương Dạ muốn giấu giếm chuyện này.

20 phút sau, hai người thần không biết quỷ không hay thuận lợi hoàn thành giao dịch.

Dương Dạ trở lại văn phòng, vừa lúc nhận điện thoại Cố Lương.

Tự dưng anh ta thấy mình quá là sáng suốt.

Nếu đổi chỗ khác gặp mặt giao dịch máy theo dõi với Minh Thiên, tuy sẽ không dễ bị người khác bắt gặp, nhưng nếu Cố Lương bất ngờ gọi cho mình, phát hiện mình không ở công ty, thế thì sẽ phiền lắm.

Bên Minh Thiên, sau khi rời thang máy tổng bộ tập đoàn, hắn bỗng thấy một người đứng ngoài cửa, sau đó được nhân viên tiếp tân dẫn đường đi qua cổng hệ thống an ninh.

Đó là một người phụ nữ lộng lẫy động lòng người, mặc một chiếc váy đen, môi tô son đỏ tươi, hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Khi Minh Thiên nhìn thấy bà, bà cũng nghiêng đầu nhìn về phía Minh Thiên.

Sắc mặt Minh Thiên nháy mắt trở nên lạnh băng, mặc kệ bà ta, đi vòng qua hướng ra ngoài.

Bà ta gọi hắn lại. “Tiểu Thiên. Cuối tuần này nhà chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi. Bố con cũng mong được gặp con.”

Chương 202

Minh Thiên nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc người phụ nữ: “Tôi và các người hình như không cần gặp mặt.”

Tạm dừng trong chốc lát, người phụ nữ mở miệng giải thích: “Năm đó vì chuyện anh con, bố con cảm thấy mẹ giáo dục con cái không tốt mới đưa con ra nước ngoài. Mẹ vẫn luôn muốn đưa con về, chẳng qua chậm trễ vì việc nghiên cứu.”

Minh Thiên không nói nhiều, quẹt thẻ mở cửa muốn đi.

Người phụ nữ lập tức nói: “Được. Việc nhà là việc vặt, con không muốn trò chuyện cùng chúng ta, vậy bàn công việc đi. Con tính khi nào từ cái gì nhỉ… khoa học kỹ thuật Đỉnh Dịch trở về? Lúc trước con yêu cầu rót vốn bên đó, bố con đồng ý. Hiện tại đã đến lúc hoàn lại. Con muốn bỏ quan hệ chúng ta qua một bên, không nói chuyện máu mủ, được, vậy việc công xử theo phép công.”

“Được. Bàn công việc.” Minh Thiên dừng chân quay đầu lại, nhìn về phía bà ta, “Thứ hai tuần sau tôi rảnh. Địa điểm bà chọn.”

Nói xong, Minh Thiên rời đi không quay đầu lại.

Người phụ nữ nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, mày nhăn càng chặt.

Người dẫn vào cửa là nhân viên tập đoàn Dương Dạ. Hình như vừa nghe được drama, cô gái nhỏ hơi xấu hổ. Cô thấy người phụ nữ trước mặt vô cùng xinh đẹp, bảo dưỡng nhan sắc kỹ càng. Nhưng trong chớp mắt ấy bà như già đi hẳn, lộ ra sự mỏi mệt.

Tuy nhiên nó lướt qua rất mau, người phụ nữ mau chóng khôi phục thần sắc như thường, gật đầu với cô gái nhỏ. “Phiền cô dẫn đường.”

Người phụ nữ là mẹ thân sinh của Minh Nguyệt và Minh Thiên, tên là Lý Như.

Minh Thiên biết vì sao bà tới đây. Bà đang quản lý nghiên cứu phát minh AI trí năng online tại nhà, hiện giờ là thời kỳ mở rộng mạnh mẽ. Tập đoàn Dương thị khởi nghiệp từ bất động sản, về sau có không ít khách sạn, lại phát triển thêm kinh doanh điện tử, con đường tiêu thụ trên dưới đều mạnh.

Lý Như tới Dương thị để bàn chuyện hợp tác.

Thứ nhất, Dương thị có thể mua sản phẩm trí năng của họ cho nhà mình dùng, tập đoàn khách sạn, phòng kinh doanh, khách sạn chung cư, đều có thể sử dụng sản phẩm công nghệ cao tại nhà; thứ hai, Dương thị có thể cung cấp cho Lý Như con đường tiêu thụ, cung cấp số lượng lớn người tiêu dùng.

Lý Như là nhân viên nghiên cứu phát minh, rất ít khi tham dự đàm phán thương vụ.

Hiện tại bà tự mình tới, có thể thấy bà xem trọng chuyện này đến mức nào.

Nhưng vì sao?

Minh Thiên lái xe về khoa học kỹ thuật Đỉnh Dịch, đầu tiên mở các báo cáo tài chính các công ty trong tay cha mẹ mình, sau đó trực tiếp xâm nhập hệ thống lấy phần báo cáo chi kỹ.

Sau một lúc lâu đọc kỹ, hắn nhìn ra chút manh mối. Cuối cùng kéo công thức tính toán dòng tiền tự do, trong lòng đã có tính toán, liền đóng máy tính.

Minh Thiên tạm vứt chuyện này qua một bên.

Hiện tại việc hắn muốn biết là rốt cuộc Đoạn Dịch đang gạt mình cái gì.

Dựa theo tính cách Đoạn Dịch, từ trước đến nay có chuyện anh đều nói thẳng, không phải kiểu người thích giấu diếm.

Ở trong trò chơi khó khăn nguy hiểm, anh chưa từng lừa gạt hắn.

Hiện tại anh lại như vậy, chỉ có thể là bởi nguyên nhân bên ngoài, buộc anh không thể không làm như vậy.

Suy ra tình hình thực tế hẳn là… không phải anh đang tự gánh vác việc khó xử, hoặc cố ý giấu giếm hắn, chỉ là xuất phát từ nguyên nhân nào đó, buộc phải tránh gặp mặt hắn.

Mặt khác, huân hương mà nhân viên cơm hộp nhắc tới là loại gì?

Dù là Đoạn Dịch hay Cố Lương đều không thích sử dụng huân hương.

Việc bọn họ sử dụng huân hương cũng do nguyên nhân bên ngoài. Bọn họ cần phải dùng.

Nghĩ đến đây, Minh Thiên nhắn tin xác nhận bên Đoạn Dịch. Đoạn Dịch lại ra cửa.

Vì thế hắn quyết định tới nhà Đoạn Dịch một chuyến.

Một lát sau, Minh Thiên lái xe tới nhà Đoạn Dịch.

Lúc hắn vào tiểu khu bị bảo an chặn cửa. Bảo an nói là quản lý bất động sản tiểu khu vừa update hệ thống mới, dùng mã QR để quản lý khách thăm.

Khách thăm cần đăng ký quan hệ với chủ hộ, sau khi được xét duyệt mới có thể tự do ra vào.

Minh Thiên quét mã QR, màn hình nhảy ra một bảng điền thông tin.

Trong đó có một dòng: quan hệ với chủ hộ.

Trong số các lựa chọn “Người nhà”, “Bạn bè”, “Chuyển phát nhanh, cơm hộp”, Minh Thiên dứt đoán chọn “Người nhà”.

Sau 10 phút ở ngoài cổng tiểu khu, Minh Thiên đi vào nhà Đoạn Dịch.

Trong nhà không có mùi, Minh Thiên đi dạo quanh nhà một lượt, phát hiện tất cả cửa sổ đều được mở. Xem ra Đoạn Dịch và Cố Lương cố ý xua tan mùi hương trong không khí, không muốn người khác phát hiện.

Minh Thiên lục soát một phen. Trong thùng rác phân loại cũng không thấy bất kỳ thứ gì liên quan đến huân hương, bao gồm nhưng không giới hạn trong giấy giới thiệu, giấy đóng gói, vân vân.

Rõ ràng đã dùng huân hương, nhưng trong nhà lại không có mùi và dấu vết huân hương, trái lại càng chứng tỏ sự bất ổn.

Bọn họ xóa bỏ dấu vết huân hương tồn tại vì không muốn Minh Thiên phát hiện.

Tác dụng của huân hương gồm có đuổi muỗi, khử mùi, ngủ ngon.

Minh Thiên cho rằng có thể tạm thời loại trừ hai khả năng trước, như vậy chỉ còn một tác dụng: ngủ ngon.

Từ đó, hắn có thể phác họa sơ bộ tình hình đêm qua trong đầu.

Đoạn Dịch nằm trên ghế mây, dưới tác dụng huân hương chìm vào giấc ngủ.

Vậy Cố Lương đang làm gì?

Nếu Đoạn Dịch chỉ đơn thuần mất ngủ, Cố Lương mua giúp huân hương là được, không cần tới tận nơi.

Hơn nữa nếu muốn ngủ thì nên vào phòng ngủ, chứ không phải nằm ghế mây ở phòng khách.

Tự hỏi tiếp theo hướng này, hắn đoán Cố Lương đang giúp anh thôi miên.

Hiện tại Minh Thiên đã biết thân phận Cố Lương và Dương Dạ ở địa ngục, cũng biết trong ba năm Cố Lương ở địa ngục học được

nhiều kỹ năng đặc biệt. Có lẽ Cố Lương đã học được cách thôi miên và trị liệu tâm lý trong khoảng thời gian đó.

Suy ra nơi ban ngày bọn họ đi… Rất có thể là phòng tư vấn tâm lý.

Tâm lý anh Tiểu Dịch xảy ra vấn đề?

Anh ấy cố ý lảng tránh mình… Vì bác sỹ yêu cầu?

Minh Thiên cảm thấy mình đoán gần đúng, còn lại phải đợi bên Dương Dạ xác minh.

Đêm nay, Dương Dạ không chở Cố Lương, để anh họ tự lái xe đến nhà Đoạn Dịch.

Anh ta đã tìm thư ký Lý Hiểu Ngọc hỏi lịch trình của Cố Lương, phát hiện Cố Lương đã lùi tất cả lịch sáng mai. Như vậy rất có khả năng, sáng mai Cố Lương sẽ cùng Đoạn Dịch xuất phát từ nhà Đoạn Dịch, bí mật đi đến chỗ nào đó.

Minh Thiên gặp mặt Dương Dạ, nói suy đoán của mình cho Dương Dạ nghe.

Đang lúc nói dở, Minh Thiên thấy di động Dương Dạ rung lên, là Cố Lương gọi điện qua WeChat.

Giọng Cố Lương truyền đến từ di động: “Mấy hôm nay hai bọn em khác thường, không thể nào anh không để ý. Chỉ là trước đó anh không đả động đến. Nhưng hôm nay tự dưng anh bảo em tự lái xe, chắc chắc là anh bắt đầu động tay. Trước khi xuất phát, em có mượn thiết bị kiểm tra. Quả nhiên, em vừa phát hiện máy theo dõi gắn sau cốp xe.”

Cố Lương không hổ là Cố Lương, năng lực phản điều tra quá mạnh.

Dương Dạ há miệng thở dốc, còn chưa nói lời nào, Cố Lương nói tiếp: “Qua hai ngày nữa em sẽ nói nguyên nhân cho anh biết. Anh đừng lo. Cũng không phải em cố ý gạt anh. Cúp đây. Anh ngủ sớm nhé.”

Treo điện thoại, Dương Dạ quay đầu lại thấy Minh Thiên chậm rãi lắc đầu.

Để cứu vãn hình tượng của mình, Dương Dạ lập tức nói: “Khỏi cần thiết bị theo dõi, kết hợp suy đoán của cậu, tôi biết bọn họ đi đâu. Đối diện chỗ đó có một quán cà phê. Sáng mai 6 giờ, chúng ta tập hợp tại quán cà phê, ôm cây đợi thỏ. Lát nữa tôi gửi địa chỉ. Đúng rồi, nhớ cải trang một chút.”

Hôm sau, Dương Dạ tới quán cà phê từ sáng sớm.

Anh ta vốn có mái tóc ngắn gọn, lúc này đội tóc xoăn giả màu nâu, cộng thêm một cái kính râm bản to, phong cách rất là rock and roll.

Vào quán cà phê, anh ta để mắt đến một cô gái dáng cao đang ngồi vị trí bên cửa sổ.

Mái tóc dài màu vàng kim, tròng mắt xanh thẳm như biển sâu, mặc một chiếc váy công sở màu đen liền thân, khuôn mặt lãnh đạm, môi hơi mím, khí tràng mạnh mẽ.

Dương Dạ ngó quanh tìm chỗ ngồi, lơ đãng nhìn thoáng qua, rồi mau chóng dời tầm mắt.

Nhưng anh ta lập tức phản ứng lại, gỡ kính râm bước nhanh tới trước mặt người nọ. “Á đù, Tiểu Minh cậu đầu tư dữ vậy.”

Minh Thiên ngước mắt nhàn nhạt liếc Dương Dạ một cái, không tán đồng mà lắc đầu: “Anh cải trang quá qua loa, dễ bị lộ.”

“Trốn ở chỗ này canh chừng thôi. Tôi giả dạng tương đối bình thường. Cách hai con đường là phố quán bar, quán cà phê rock and roll có rất nhiều. Tôi như này không dễ bị người khác chú ý.” Dương Dạ nhướng lông mày, ngồi xuống, “Như cậu mới dễ bị lộ. Con gái cao 1m9 hiếm lắm đấy.”

“Nghiêm túc đi…” Minh Thiên đeo kính râm, cách cửa sổ nhìn về phía tòa nhà bên kia đường, “Vì sao anh cho rằng họ sẽ đến sở cố

vấn tâm lý.”

“Bởi vì nguyên nhân Lương Lương tránh mặt tôi chỉ có một: Đi tìm bác sĩ tâm lý, là một người từng theo đuổi em ấy. Đương nhiên, chuyện này sau đó đã được chứng minh chỉ là hiểu lầm.” Dương Dạ nhún vai, ho nhẹ một tiếng, “Bác sĩ tâm lý đó từng đến địa ngục, hơn nữa có thân phận đặc biệt. Lúc trở lại hiện thực thấy anh ta gặp riêng Lạnh Lạnh, tôi phản ứng hơi thái quá, cho nên…”

“Tôi hiểu. Anh họ sợ anh ghen lung tung gây chuyện, ảnh hưởng anh Tiểu Dịch trị liệu, nên tạm thời không nói cho anh biết.” Minh Thiên nhìn Dương Dạ, không tán đồng mà gật đầu một cái, “Vẫn là anh họ đáng tin hơn anh.”

Dương Dạ: “……”

“Bác sĩ tên là Tuân Phong. Tóm lại, nếu Tiểu Dịch muốn trị liệu tâm lý, tìm Tuân Phong là tốt nhất. Vấn đề của cậu ấy liên quan đến trải nghiệm trong trò chơi. Nhưng chúng tôi lại không thể tiết lộ bí mật thế giới địa ngục, không thể tìm bác sĩ tâm lý khác, chỉ có thể tìm Tuân Phong.”

Nói đến đây, Dương Dạ nhìn về phía Minh Thiên, quyết định hòa một ván: “Xì, nói chớ bộ dạng này của cậu mà bị Tiểu Dịch thấy…”

Minh Thiên nhấp một ngụm cà phê, híp mắt nhìn về phía Dương Dạ, ý vị thâm trường nói ra một câu: “Trừ khi anh bán đứng tôi.”

Dương Dạ nghĩ thầm: Không đến mức bán đứng… Nhưng tôi phải lưu lại nhược điểm của cậu mới được.

Chương 203

Sáng sớm, quán cà phê vô cùng yên ắng.

Ánh mặt trời âm ấm xuyên thấu cửa sổ, chiếu lên bóng dáng mỹ nhân tóc dài.

Biển quảng cáo ngoài cửa sổ đổ bóng, vừa khéo che khuất nửa khuôn mặt, làm khuôn mặt càng rõ nét lập thể hơn.

Giờ phút này hắn đang nghiêng người nhìn không chớp mắt cửa ra vào tòa nhà office đối diện, bàn tay nắm chặt ly cà phê. Hắn nhấp nhẹ miệng ly, lại không uống một ngụm.

Người này đương nhiên là Minh Thiên.

Ngồi đối diện hắn là Dương Dạ.

Đối mặt với Minh Thiên sẵn sàng mặc đồ nữ, Dương Dạ cảm thấy vụ này có tương lai phết. Nếu nhân cơ hội này nắm được nhược điểm của hắn, sau này mình có dắt Dương Tiểu Bắc và Cố Tiểu Tây đi chơi, sẽ không sợ bị em ấy hoặc Đoạn Dịch phát hiện.

Lấy di động ra, Dương Dạ đang trù tính kế hoạch chụp lén thì có drama xuất hiện.

Minh Thiên bị tán.

Nhân viên phục vụ bưng một miếng bánh mousse dâu tây tới, đặt lên bàn.

Câu “Chúng tôi không gọi món này” còn chưa ra khỏi miệng Dương Dạ, thì nhân viên phục vụ nói: “Quý ngài bên kia mời chị phần bánh này. Không biết chị có tiện đưa số WeChat cho em, để em chuyển cho quý ngài bên kia không ạ.”

Nhân viên phục vụ hướng ngón tay về phía một người đàn ông mặc tây trang ngồi gần trước quầy.

Dương Dạ cảm thấy may là mình từng được huấn luyện chuyên nghiệp, không nên cười sẽ không cười, trừ phi nhịn không được.

Lúc này hiển nhiên là nhịn không được.

Anh ta dùng sức che miệng khụ hai tiếng miễn cưỡng nhét tiếng cười vô bụng, sau đó cầm di động chơi tiếp, tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Mãi đến khi cảm giác được hai tầm mắt nóng rực, hắn quay đầu lại, mới phát hiện nhân viên phục vụ và người đàn ông tây trang cách đó không xa đang tha thiết nhìn mình.

Nhìn tư thế của anh ta, nhân viên phục vụ xoay người ra hiệu ok với người đàn ông tây trang, đại khái là nói, hai người không phải người yêu, có thể yên tâm; mặt khác, cô gái này nghe hiểu được tiếng Trung.

Còn Minh Thiên, lúc nghe nhân viên xưng hô "chị" chưa biết là người ta đang gọi mình.

Minh Thiên lười giải thích với hai người, xoay người về nhìn ngoài cửa sổ, hết sức chuyên chú tiếp tục công tác theo dõi.

Theo lý thuyết, lẽ ra sẽ không có diễn biến tiếp theo.

Nhưng trăm triệu không ngờ người đàn ông tây trang không làm theo lẽ thường.

Mép bàn bỗng xuất hiện một cổ tay cố ý khoe đồng hồ Cartier, xích xuống một chút là khuy măng sét Swarovski cỡ lớn bằng pha lê. Người đàn ông dùng tay còn lại sửa sang lại cổ áo âu phục Armani của mình, mở miệng nói: "Không biết em đến từ quốc gia nào? Thích đến Trung Quốc?"

"Nhìn em này, một cô gái từ sáng đã ở quán cà phê, lại còn mặc đồ công sở, hiển nhiên là vội ra cửa làm việc. Cá nhân tôi vô cùng thưởng thức kiểu con gái độc lập theo đuổi sự nghiệp. Con gái bây giờ giống như em khá hiếm. Huống chi em vừa từ chối tôi?"

“Nếu vừa rồi em cho tôi WeChat, chưa chắc tôi sẽ thêm bạn. Nhưng em từ chối tôi, vậy thì không giống nhau! Nói thật, không nhiều cô gái có thể từ chối tôi khi thấy tôi ăn mặc như thế này đâu. Em thanh thuần không ra vẻ, tôi thực sự rất quý mến. Trước không nói chuyện khác, chúng ta kết bạn trước nhé? Đây là danh thiếp của tôi, mời em vui lòng nhận cho.”

Nếu vừa rồi Dương Dạ còn có thể miễn cưỡng nhịn cười.

Thì hiện tại anh ta thật sự nhịn không nổi nữa.

Anh ta nghe thấy Minh Thiên mở miệng: “Thứ nhất, con gái độc lập giỏi giang vô cùng nhiều. Nếu anh kiên trì giữ nguyên cái nhìn vừa rồi, chỉ có thể chứng minh tầm mắt anh quá hạn hẹp. Nói cách khác, anh quá low, chung quanh không có đàn ông tốt, đương nhiên cũng không có cô gái nào tốt.”

“Thứ hai, trên danh thiếp ghi là… Tổng giám đốc công ty linh kiện ô tô Long Đằng, đây là công ty của anh? Tôi vừa dùng Thiên Nhãn tra cứu, tại sao vốn đăng ký chỉ có 5 vạn? Tôi không có ý cười nhạo công ty nhỏ, rất nhiều người cũng từ công ty nhỏ gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Nhưng hình như nó và quần áo anh không phù hợp với nhau. Suy ra anh có hiềm nghi lừa đảo.”

“Thứ ba…”

.

Bên kia, Cố Lương đỗ xe xong, bảo Đoạn Dịch đi lên trước. Anh mệt rã rời, nhớ gần đây có một quán cà phê, vì thế quyết định đi mua hai ly cà phê.

Dạ dày Cố Lương không tốt, Dương Dạ ra lệnh cấm anh uống cà phê. Cho nên lâu lắm rồi anh chưa uống cà phê, bây ngờ nghĩ tới mà thèm.

Quán cà phê mở bán 24 giờ, thời gian này thường vắng khách.

Từ trước đến nay Cố Lương không để ý đến chuyện bên ngoài, vốn

không chú ý tới náo nhiệt trong quán cà phê.

Huống chi địa điểm náo nhiệt cách quầy order một cây cột, che khuất tầm mắt Cố Lương.

Nhưng khi Cố Lương mới vừa chuyển khoản xong, một người đàn ông tức hộc máu gầm to khiến anh họ chú ý.

“Thứ nhất thứ hai cái gì? Tao lừa đảo?! Tao lừa đảo con mẹ mày! Một thằng đàn ông mặc đồ nữ làm cái gì?! Một thằng đàn ông Trung Quốc đội tóc vàng nữ làm cái gì?! Mày mới là thằng lừa đảo! Mày bị khùng hả!”

“Thứ ba…” một giọng nói lạnh băng vang lên, “Tán tỉnh bằng cách xin WeChat quá lỗi thời.”

Nghe câu nói đó, phản ứng đầu tiên của Cố Lương là đầu gối nhoi nhói.

Phản ứng thứ hai là, sao giọng này nghe quen quen.

Đi vòng qua cây cột, Cố Lương đưa mắt liền thấy Minh Thiên, cùng một người tóc xoăn xù đưa lưng về phía mình… một người đàn ông theo phong cách rock and roll.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Minh Thiên thấy Cố Lương.

Hắn lập tức nhíu mi, tức giận đối với người đàn ông tây trang vọt lên đỉnh núi.

Bị người đàn ông quấy rầy, hắn bỏ lỡ chiếc xe Đoạn Dịch và Cố Lương chạy vào bãi đỗ xe tòa nhà. Không chỉ thế, hành vi bám đuôi theo dõi còn bại lộ tr.ần trụi trước mặt anh họ Đoạn Dịch.

Người đàn ông đang hăng máu, duỗi tay về phía đầu Minh Thiên, không biết là tức giận đến mức muốn đánh người, hay chỉ đơn thuần muốn giật tóc giả Minh Thiên, muốn vạch trần sự thật đàn ông giả gái, làm hắn mất mặt mũi.

Minh Thiên không nhanh không chậm trở tay khóa cổ tay tên đó,

dùng lực vật xuống, người đàn ông tây trang "rầm" một phát đập mặt vào bàn cà phê, chóp mũi quẹt vô miếng bánh mousse dâu tây.

"Động tay đánh người, mày chờ đấy, tao báo cảnh sát tóm cổ mày!" Người đàn ông tây trang há mồm đầy kem.

"Được, tôi cho anh số điện thoại luật sư riêng." Minh Thiên nhẹ nhàng bâng quơ đáp lời.

Cố Lương nhíu mày đang muốn tiến lên, liền nhìn thấy người tóc quăn xù đưa lưng về phía mình đứng lên, giơ một tấm danh thiếp. "À đúng rồi, đây là luật sư tập đoàn chúng tôi, tìm người này cũng được."

Thanh âm này, Cố Lương quá mức quen thuộc.

Lông mày nhướng lên, anh đi tới.

.

20 phút sau.

Người đàn ông tây trang không thể dây dưa nữa.

Hắn ta tới quán cà phê gặp khách hàng, sắp tới thời gian đã hẹn, không còn thời gian cãi cọ cùng Minh Thiên, vì thế tức muốn hộc máu chạy khỏi nơi này, tìm chỗ rửa sạch đống bánh kem dính lên âu phục.

Chờ nhân viên phục vụ sinh dọn dẹp xong xuôi, Minh Thiên đưa tiền bồi thường cho quán cà phê, nơi này mới yên ắng trở lại.

Giờ phút này, Cố Lương ôm ly cà phê ngồi một bên sô pha, Minh Thiên và Dương Dạ ngồi ở đối diện.

Nhìn kỹ người đàn ông "Rock and roll ngầu lòi" và "Gái ngoại quốc tinh anh nơi công sở", Cố Lương đen mặt nhíu mi, đánh giá một câu: "Tại sao hai người ghé vào nhau sẽ trở nên ấu trĩ như vậy hả?"

Minh Thiên: “…”

Dương Dạ: “…”

Cố Lương mở miệng muốn nói tiếp, Dương Dạ rút mất ly cà phê trước mặt anh. “Đợi chút, em cũng sai nhé. Tại sao không có mặt anh là uống cà phê?”

Cố Lương há mồm: “Em…”

Dương Dạ quát lớn: “Nửa đêm đau dạ dày đừng ôm anh khóc đừng kêu đau nhé! Anh không ngại nửa đêm nấu nước ấm vất vả dỗ em uống thuốc, nhưng em đau anh cũng đau lòng theo! Không được uống! Không uống cà phê thì cần gì nhiều lời giảo biện?”

Cố Lương: “…?”

Minh Thiên: “……”

Sau một lúc lâu, Cố Lương bị bắt uống một ngụm nước trái cây do Dương Dạ mua, chậm rãi mở miệng: “Nếu hai người theo dõi tới tận đây, chắc là đã đoán được gần hết. Không sai, tâm lý Tiểu Dịch gặp chút vấn đề, tôi nhờ Tuân Phong trị liệu cho em ấy. Vấn đề của Tiểu Dịch liên quan đến trò chơi, Tuân Phong đề nghị em ấy tạm thời không tiếp xúc với bất cứ ai từng ở trong trò chơi. Nếu không sẽ tạo thành kíc.h thích, khiến em ấy không ngừng nhớ lại nội dung liên quan trò chơi.”

Minh Thiên nhíu mày: “Đây là nguyên nhân anh ấy tránh tôi.”

Cố Lương gật đầu: “Ừ. Tuy nhiên nguyên văn Tiểu Dịch nói là, hành vi trước đó của cậu mang tính chất ác liệt, tiện thể cho cậu tỉnh ngộ.”

Minh Thiên: “…”

“Nhưng mà…” Đổi giọng, Cố Lương nói tiếp, “Nghiêm túc mà nói, nguyên nhân thật sự vẫn là lo cho cậu. Hai cậu quen nhau ở hiện thực, hai bên ăn ý với nhau trước nay chưa từng nhắc lại chuyện về trò chơi. Trong mắt em ấy, chắc chắn cậu cực kỳ ghét trò chơi,

vì trò chơi đã ép cậu làm rất nhiều việc cậu không muốn, gần như thành đao phủ…”

“Tiểu Dịch không muốn nhắc đến trò chơi với cậu, cũng không muốn cậu nhớ lại những sự tình không thoải mái. Thật ra trước khi thời gian tái thiết lập, em ấy có rất nhiều thắc mắc, nhưng một chữ cũng không hỏi cậu, chính vì muốn phủ bụi chuyện cũ. Em ấy cảm thấy, đoạn thời gian đó nên bị chôn vùi vĩnh viễn, hai người nên tiến lên phía trước.”

Nghe đến đó, Dương Dạ tò mò hỏi một câu: “Vậy tại sao bây giờ em nói cho Minh Thiên?”

“Có một số người trở về từ thế giới bên kia bị tình trạng giống chúng ta, do nguyên nhân nào đó mà không thể xóa ký ức. Tâm lý bọn họ ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Tuân Phong chuyên giúp họ trị liệu, anh ta được địa ngục trao quyền thực hiện công việc này. Thế nên anh ta có kinh nghiệm phong phú xử lý loại vấn đề này.”

Cố Lương nói, “Hôm qua Tiểu Dịch đã trò chuyện với anh ta một lần, cũng kể tình huống của Minh Thiên cho anh ta biết. Theo ý Tuân Phong, người từng trải qua trò chơi càng lâu, biểu hiện càng bình thường, về sau càng dễ xuất hiện vấn đề nghiêm trọng.”

“Tiểu Dịch phát tác sớm, tình huống cũng không nghiêm trọng, liên tục trị liệu bằng cách thôi miên đơn giản sẽ nhanh chóng khôi phục sinh hoạt bình thường. Nhưng vấn đề của Minh Thiên khả năng cao sẽ tương đối khó giải quyết.”

Nhìn về phía Minh Thiên, Cố Lương lại nói: “Tối hôm qua Tiểu Dịch trở về suy nghĩ cả đêm, quyết định kết thúc buổi trị liệu hôm nay sẽ tìm cậu nói chuyện này. Cơ mà tôi không ngờ gặp được hai người ở chỗ này… Tiện thể nên tôi giải thích tình huống trước vậy. Đến lúc đó quyết định cụ thể như thế nào, cậu và Tiểu Dịch thương lượng lại với nhau.”

“Ừ…” Trầm mặc trong chốc lát, Minh Thiên nghiêm túc nói với Cố Lương, “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Cố Lương lắc đầu, ngước mắt lơ đãng

thoáng nhìn. “Cậu… Cậu ổn không?”

Minh Thiên khó hiểu: “Hả?”

Cố Lương chỉ chỉ vị trí hai mắt mình: “Hai mắt cậu đỏ quá.”

Minh Thiên chớp mắt: “Đeo kính áp tròng giả làm người ngoại quốc. Không quen.”

Cố Lương: “… Ừm.”

.

Bên kia. Office building Ngân Hà, tòa nhà B tầng 4 phòng số 702.

Thời gian gần tới giữa trưa, Đoạn Dịch kết thúc buổi trị liệu, nói lời cảm ơn bác sĩ tâm lý Tuân Phong.

Tuân Phong mỉm cười: “Chúc mừng cậu. Sau này một tuần tới một lần là được. Vừa rồi thôi miên tiêu hao sức lực khá nhiều, cậu nghỉ ngơi một lát đi.”

Nói xong, nhờ trợ lý lấy điểm tâm và nước uống, Tuân phong liền rời đi, bỏ lại Đoạn Dịch một mình ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Đúng là anh hơi mệt, nhưng tinh thần lại nhẹ nhàng rất nhiều.

Lại nói tiếp, lần này anh tới trị liệu vì xuất hiện một ít phản ứng kíc.h thích.

Thời điểm mới vừa trở lại hiện thực, đầu óc Đoạn Dịch rơi vào trạng thái hỗn loạn bận rộn.

Vấn đề hàng đầu anh gặp phải là ký ức trước và sau khi thời gian tái thiết lập.

Năm nay anh 29 tuổi, mà nhân sinh 29 năm này, xem như đã trải qua hai lần.

Anh chỉ có ký ức phía trước, cũng chính là khoảng thời gian trước

khi tái thiết lập, cuộc đời mà anh đã tự trải qua. Nhưng sau khi thời gian tái thiết lập, 29 năm nhân sinh lạ lẫm anh không biết, thành ra không thể không truy tìm từng chút một.

Anh sắp xếp lại cuộc đời hiện tại của mình như chơi trò chơi ghép hình.

Ví dụ như khoảng thời gian tham gia quân ngũ biến mất. Anh cần biết hai năm đó đã xảy ra những gì, tránh khi trò chuyện với bố mẹ bị lộ.

Trong khoảng thời gian truy tìm này, Đoạn Dịch phát hiện hai năm đó bọn họ gây dựng sự nghiệp thất bại.

Trước khi thời gian tái thiết lập, bọn họ gây dựng sự nghiệp thất bại vì Tiết Cảnh ăn cắp kỹ thuật trung tâm.

Lần này bọn họ thất bại do phía đầu tư lừa dối ngay từ đầu. Cáo già xảo quyệt khống chế toàn bộ cổ phần, tham gia quản lý công ty, công khai lấy mất kỹ thuật của họ, còn cắt quyền lực của họ.

Bởi vậy 2 năm sau nhóm ký túc xá tập thể từ chức, một lần nữa sáng lập khoa học kỹ thuật Đỉnh Dịch.

Cũng tức là, tuy lần này không có Tiết Cảnh nhúng tay, Đoạn Dịch thiếu một đoạn thời gian tham gia quân ngũ, nhưng cuộc đời anh và bạn học vẫn như thế, so với trước không mấy biến hóa.

Đoạn Dịch đoán đây là nguyên tắc tái thiết lập thời gian của thất điện địa ngục… Xóa bỏ một số người từng tồn tại, mà vẫn bản bảo đảm hướng đi cuộc đời mọi người không xảy ra nhiều biến hóa.

Tóm lại, bởi vì cần bổ khuyết ký ức suốt 29 năm, phần lớn đầu óc Đoạn Dịch bị chiếm cứ.

Phần còn lại là sản phẩm mới công ty chuẩn bị cho ra mắt. Trong khoảng thời gian này Đoạn Dịch vẫn luôn cùng các anh em tăng ca không biết ngày đêm, không có thời gian nghĩ cái khác.

Đoạn Dịch xuất hiện phản ứng kí.ch thích sau khi anh hoàn thành

trò chơi ghép hình ký ức, và sản phẩm mới được đưa vào hoạt động thuận lợi.

Phương Đông Vũ mặt trắng bệch kề sát cửa sổ xe vỡ nát.

Hồng Hiền bị đập vỡ đầu ngã xuống sa mạc.

…

Hình ảnh các đồng đội chết thảm lần lượt lướt qua trước mắt. Anh cảm thấy có người vỗ vai mình, dùng đôi mắt như cá chết trợn to nhìn mình, nói với mình rằng: “Nếu em được gặp anh sớm hơn, liệu mọi thứ có khác hay không…”

Đó là Thư Dung Dung.

Đoạn Dịch chau mày, bàn tay ấy bỗng bò qua vai anh, bóp cổ anh.

“Dựa vào cái gì bọn tao phải ở lại địa ngục?”

“Dựa vào cái gì mày có thể trở về?!”

“Không công bằng! Đến đây, cùng tao đến địa ngục! Mọi người cùng nhau ở lại địa ngục không tốt hả?!”

“Đó là kết cục mấy người tự lựa chọn! Không liên quan tới tôi! Tôi tuyệt đối không xuống địa ngục!”

Nói xong câu đó, Đoạn Dịch bóp cổ tay Thư Dung Dung, quăng cô ta qua vai quật ngã xuống đất.

“Cái đệt! Tiểu Dịch cậu bị sao vậy?!! Tớ tìm cậu nhờ sửa cái bug mà! Là, là tớ tạo ra bug, nhưng không đến mức bị cậu quật ngã chứ?! Cậu gặp ác mộng thôi!!!”

Âm thanh rít gào đánh thức Đoạn Dịch.

Sau đó anh phát hiện người vừa bị mình quật ngã xuống đất là CTO khoa học kỹ thuật Đỉnh Dịch, bạn cùng phòng thời đại học Ngô Cảnh Sơn.

Trưa chiều hôm đó, Đoạn Dịch luôn ở trạng thái cực kỳ không thoải mái.

Trong trò chơi, anh coi "cùng Minh Thiên sống sót về nhà" như chỗ dựa tinh thần.

Dù lý trí nói rằng hy vọng thành công vô cùng xa vời, nhưng anh không ngừng thuyết phục bản thân, ép mình tin điều này là thật.

Anh cưỡng ép trên mọi phương diện, thế nên trong tiềm thức anh cho rằng, anh chắc chắn sẽ cùng Minh Thiên về nhà.

Ám thị ép bản thân chấp nhận niềm tin này, Đoạn Dịch ở trong trò chơi cắm mặt đi thẳng một đường, căn bản không có thời gian và tinh lực để đau thương, tiếc hận.

Nhưng những tổn thương vẫn hằn sâu trong ký ức anh.

Máu tươi, tàn khốc, thói hư tật xấu của nhân loại, từng thứ một để lại dấu vết trong linh hồn anh.

Hiện tại cuối cùng anh cũng có cuộc sống an ổn, không còn ép buộc bản thân. Vì thế sau khi niềm tin dần biến mất, chúng hóa thành ác mộng khủng bố nhất, quấy nhiễu Đoạn Dịch không được an bình.

Nửa đêm mơ thấy ác mộng, trong miệng đầy mùi máu tươi, Đoạn Dịch gọi điện thoại cho Cố Lương, nhờ anh dẫn mình đến phòng tư vấn tâm lý Tuân Phong.

Đoạn Dịch nghĩ đến Cố Lương đầu tiên, đương nhiên là vì Cố Lương cũng trải qua sự việc tương tự.

Anh không nói cho Minh Thiên biết, sợ chuyện đồng dạng sẽ phát sinh trên người hắn.

Những gì Minh Thiên trải qua trong trò chơi còn tồi tệ hơn anh gấp vạn phần.

Hắn tận mắt nhìn thấy Đoạn Dịch bị lăng trì, tận mắt nhìn thấy đồng đội ăn thịt đồng đội, người thân thiết chọn dùng cách giết chóc thanh trừ kẻ bại hoại trong đội ngũ…

Đoạn Dịch tự nhận tinh thần mình cứng cỏi, nhưng khi thần kinh vừa được thả lỏng, chuyện cũ âm u lập tức mọc rễ nảy mầm, xâm lấn trí óc, làm tâm lý anh bất ổn.

Sự tình đồng dạng sẽ có ngày phát sinh trên người Minh Thiên. Hơn nữa một khi tâm lý Minh Thiên xuất hiện vấn đề, tình huống nhất định sẽ nghiêm trọng hơn nhiều so với anh.

Cho nên trước mặt Minh Thiên, Đoạn Dịch không muốn nhắc lại chuyện quá khứ.

Có lẽ Minh Thiên đã cưỡng ép bản thân phủ bụi tất cả. Đoạn Dịch không dám đề cập chuyện cũ, e sợ mình sẽ trở thành chìa khóa cởi bỏ phong ấn bóng ma.

Mãi cho đến giờ, bản thân đã được trị liệu, tình huống chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa bác sĩ nói rằng tình huống Minh Thiên khả năng cao sẽ càng lúc càng nguy hiểm, Đoạn Dịch hạ quyết định, trốn tránh cũng vô dụng, anh phải cùng Minh Thiên đối mặt chuyện này. Nếu tâm lý Minh Thiên có tai hoạ ngầm, vậy thì sớm cùng hắn giải quyết dứt điểm.

Ăn hai miếng bánh, uống nửa cốc nước, Đoạn Dịch nhắn tin WeChat cho Minh Thiên: “Tiểu Thiên, giữa trưa có bận gì không? Chúng ta ăn bữa cơm. Tôi có chuyện cần bàn với em.”

Một lát sau, anh nhận được tin trả lời từ Minh Thiên: “Em đang ở cổng lớn tòa nhà B office building Ngân Hà. Em đã nói chuyện với anh họ.”

Đoạn Dịch sửng sốt, lập tức nhắn: “Chờ, tôi xuống liền.”

Đoạn Dịch ôm tâm tình trầm trọng xuống lầu.

Bởi vì anh sắp phải nói với Minh Thiên một đề tài cực kỳ nặng nề.

Nhưng anh không ngờ… Mình sẽ thấy một mỹ nhân tóc vàng váy ngắn.

Mỹ nhân cầm dù màu đen che nắng đứng trước office building, cùng Đoạn Dịch bốn mắt nhìn nhau qua lớp cửa kính trong suốt, cười vẫy tay với anh.

Đoạn Dịch dụi mắt mấy lần, thiếu chút nữa tưởng mình lại nằm mơ.

Anh phản ứng lại, lập tức cất bước hướng mỹ nhân ngoài cửa.

Cơ mà anh tạm thời chưa thể tới gần mỹ nhân, bởi vì cửa tự động mở ra chậm chạp.

Đoạn Dịch có hơi sốt ruột.

Mỹ nhân mặc váy đen ngắn lộ chân dài thật sự quá đẹp, hấp dẫn vô số ánh mắt đàn ông đi ngang qua.

Thậm chí Đoạn Dịch thấy có một người đi tới gần hắn.

Cửa tự động cuối cùng cũng mở ra, Đoạn Dịch lập tức vọt tới trước mặt Minh Thiên, nắm lấy tay hắn tuyên bố chủ quyền.

Anh ghé tai Minh Thiên hỏi: “Em, tình huống này là sao?”

Minh Thiên nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười: “Nếu em nhớ không lầm, hồi ở phó bản Nhà Tâm Nguyện, hình như anh từng có ước muốn như này?”

Đoạn Dịch sửng sốt: “Lúc, lúc đấy… Không phải, tôi…”

Minh Thiên lại nói: “Ừm. Hiện tại và lúc đấy không giống nhau. Lúc đấy anh tưởng tượng em có mái tóc dài cuộn sóng, mặc váy ngắn xòe Anh cổ… Nhưng thời gian hơi gấp, không kịp chuẩn bị kiểu váy anh tưởng tượng, nên em tạm mặc váy này cho anh xem trước. Có được không?”

Cái gì có được không.

Quá được là đằng khác!

Mỗi lần Đoạn Dịch liếc nhìn Minh Thiên, tim đều đập dữ dội.

Nhưng nghĩ đến điều gì, Đoạn Dịch ngăn trái tim đập loạn, biểu tình trở nên nghiêm túc: “Tiểu Thiên, em nhắc tới Nhà Tâm Nguyện, nhưng trò chơi, chuyện đã trải qua, thật ra tôi…”

Minh Thiên nắm ngược tay Đoạn Dịch, nụ cười dưới ánh mặt trời vô cùng ấm áp.

Cúi người bên tai Đoạn Dịch, Minh Thiên nhẹ giọng: “Ừm. Anh họ đã nói cho em nghe đại khái ngọn nguồn sự tình. Em biết anh đang băn khoăn điều gì. Không sao. Em đồng ý trị liệu.”

“Em…”

Nghe Minh Thiên nói thế, Đoạn Dịch sửng sốt.

Cuối cùng Minh Thiên nói: “Dù là tương lai tốt đẹp làm người ta khát khao, hay là chuyện cũ tàn khốc đẫm máu thịt, em đều nguyện ý cùng anh vượt qua. Cho nên nếu phải nhớ lại toàn bộ trò chơi, anh Tiểu Dịch, có anh bên em, em sẽ không sợ đâu.”

Chương 204

Khoa học kỹ thuật Đỉnh Dịch, trong phòng nghỉ ngơi sau văn phòng CTO.

Minh Thiên và Đoạn Dịch cùng ăn cơm trưa, buổi chiều phải về công ty bận rộn, vì thế cùng nhau về văn phòng.

Do buổi sáng Đoạn Dịch trị liệu tiêu hao tinh thần nhiều, thêm việc hiện tại tâm tình bớt áp lực hẳn, thế nên sau giờ trưa, anh nhanh chóng thiếp đi trên giường lớn.

Minh Thiên lại không ngủ.

Trước khi Đoạn Dịch ngủ, hắn ngồi ở đầu giường đọc sách. Đoạn Dịch ngủ rồi, hắn liền buông sách ngắm Đoạn Dịch.

Nhớ lại đủ loại biểu hiện của Đoạn Dịch vừa rồi, trên mặt Minh Thiên treo nụ cười. Nhưng ý thức khổ cực mãnh liệt, tâm tư nhạy cảm làm hắn chuyển sang sầu lo nhíu mi.

Có lẽ vì hôm nay hắn mặc váy con gái, ánh mắt Đoạn Dịch hôm nay phá lệ nóng bỏng.

Chẳng lẽ bản chất anh ấy vẫn thích con gái?

Minh Thiên đương nhiên sẽ không hoài nghi tình cảm của Đoạn Dịch.

Chỉ là hắn hơi chút lo lắng, hơi chút hoang mang.

Ở trong một trò chơi được miêu tả bằng các từ ngữ đáng sợ, khủng bố, kích thích, giết chóc, máu tươi, thì đặc biệt từ "Giới tính" không còn quan trọng. Nói cách khác, thời điểm lựa chọn đồng đội đáng tin tưởng, họ lo đồng đội mình có đáng tin hay không, chứ không để bụng là nam hay nữ.

Tại nơi giới tính trở nên mơ hồ, hai người kề vai chiến đấu bồi

dưỡng ra tình cách mạng, kèm tác dụng hiệu ứng cầu treo tiến thêm một bước thăng hoa. Thế nên hoàn toàn có khả năng Bản chất Đoạn Dịch không cong, anh chỉ thích Minh Thiên "Giới tính mơ hồ".

Nếu thật sự là như vậy, khi ảnh hưởng của trò chơi dần dần biến mất, cuộc sống khôi phục bình thường, có lẽ giữa bọn họ sẽ xuất hiện vấn đề… Đến lúc đó anh ấy phát hiện mình không có cảm giác với đàn ông thì làm sao bây giờ?

Minh Thiên cảm thấy bản thân mẫn cảm quá độ, buồn lo vô cớ.

Nhưng nguyên tắc làm việc của hắn là loại bỏ tai hoạ ngầm, bảo đảm hướng đi mọi thứ đều nằm trong tay mình.

Trước khi trò chơi tái thiết lập bắt đầu ván thứ hai, Minh Thiên xác định mình đã chết, không thể không từ bỏ, che giấu tình cảm lòng mình ngay từ đầu, cũng chưa từng động tâm tư chiếm Đoạn Dịch làm của riêng. Lúc ấy hắn chỉ đơn thuần muốn Đoạn Dịch sống sót.

Trước khác nay khác, đối với Đoạn Dịch hiện tại, Minh Thiên tuyệt đối sẽ không để tình cảm bọn họ xuất hiện bất cứ biến số nào. Cho nên hắn quyết định phòng tai nạn chưa xảy ra.

Đoạn Dịch ngủ say đến mức không hề phòng bị, không biết tâm tư của chó săn nhỏ bên người.

Anh vô tri vô giác đổi tư thế, nằm nghiêng đối mặt Minh Thiên. Minh Thiên cúi đầu liền thấy cổ áo anh lộ ra nửa xương quai xanh và cơ bụng rắn chắc không khoa trương do xoay người làm áo thun vén lên.

Ngón tay lướt nhẹ lại gần. Đường cong cơ thể hoàn toàn trùng khớp với tưởng tượng.

Rất dễ tự nhiên, Minh Thiên cúi người hôn Đoạn Dịch…

Đoạn Dịch bị cái hôn ướt át đánh thức.

Anh mở mắt ra, phát hiện "mỹ nhân tóc vàng" đang đè trên người mình.

Nhưng Minh Thiên chỉ có ngoại hình mỹ nhân. Anh cảm giác được rõ ràng thứ cọ vào eo bụng mình cực có tính xâm lược.

Đoạn Dịch buồn cười, tiện tay vỗ mặt Minh Thiên. "Không phải lúc mới về công ty đã đổi quần áo à. Sao lại mặc vào rồi?"

"Nếu em mặc như thế này, anh…" Minh Thiên phun hai chữ vào tai Đoạn Dịch, hỏi anh, "Anh có đồng ý không?"

Phản ứng đầu tiên Đoạn Dịch nghe được câu này là: Cái, cái quái gì cơ?

Lần trước anh bị Minh Thiên làm vậy thì thôi đi, nhắm mắt một lần là qua.

Giờ muốn quậy kiểu gì cơ?

Bị một mỹ nhân tóc vàng chân dài làm… làm cái đó, cũng kỳ cục quá mức?

"Sao tự dưng…" Đoạn Dịch đỏ mặt, "Tự dưng nhớ tới?"

Nghiêng đầu nhìn chung quanh, Đoạn Dịch vô thức đẩy hắn, lập tức ngồi dậy. "Em thành thật cho tôi. Đây là văn phòng. Buổi chiều tôi còn phải mở họp! Lát nữa thư ký đi vào biết ăn nói như thế nào?"

"Ý anh là…" Minh Thiên nhìn anh, "Thời gian và địa điểm không đúng? Nếu về nhà thì sao? Ví dụ như tối hôm nay sau khi về nhà?"

"Tôi… tối hôm nay…" Đoạn Dịch nghĩ đến cái gì, lập tức nói, "Em chưa hết thời hạn ngủ gara đâu."

Trầm mặc trong chốc lát, Minh Thiên nhìn anh: "Anh Tiểu Dịch, gara lạnh lẽo lắm. Ngủ nữa chắc em sẽ bị cảm mất."

"Thế…" Đoạn Dịch xuống giường mặc lại áo thun, móc mỉa hắn,

“Không phải em mua nhà ở tiểu khu Thanh Phong à. Thiếu gì chỗ để ngủ?”

Minh Thiên không nói.

Hắn theo Đoạn Dịch xuống giường, rồi ôm anh đẩy dựa vào tường.

Ngay sau đó cổ Đoạn Dịch truyền đến đau đớn.

Aiss, tuy hai người mới vừa trải qua một buổi trưa nhu tình mật ý…

Nhưng thằng nhóc Minh Thiên này càng ngày càng làm càn.

Đoạn Dịch nắm ngược tay hắn, tay kia bóp cằm hắn. “Váy em cũng mặc rồi. Tôi không tính làm gì, là do em nói đấy. Được thôi, thời gian buổi tối địa điểm nhà tôi. Nhưng lần này đến lượt tôi ở trên.”

Minh Thiên mím môi, tựa hồ ấp ủ lời phản bác.

Đoạn Dịch nhìn là biết hắn không muốn.

Sau đó hai người lại đánh nhau một hồi, mãi đến khi điện thoại nội bộ reo chuông.

Buông Minh Thiên ra, Đoạn Dịch tiến lên nhấc điện thoại, là thư ký ở bên ngoài nhắc nhở anh sắp tới giờ mở họp.

Cúp điện thoại, Đoạn Dịch nhìn về phía Minh Thiên: “Thế này đi, chúng ta so nhau. Ai thắng thì ở trên.”

Minh Thiên suy tư nhấc cằm, khóe miệng khẽ cong lên: “So cái gì?”

Trong đầu Đoạn Dịch lướt qua poster vừa rồi nhìn thấy trên đường về công ty, nói: “Sắp có một cuộc thi Marathon. Chúng ta xem ai chạy về đích trước?”

Nghe vậy, trong đầu Minh Thiên bay qua một hàng dấu ba chấm dài thòng, nhưng nhìn về phía Đoạn Dịch, hắn chỉ gật đầu mỉm

cười nói: “Được. Vậy… So Marathon.”

“Ờ. Tôi ra ngoài đây…” Đoạn Dịch đi vài bước, nghĩ đến cái gì, quay đầu lại lấy áo khoác âu trên giá áo tròng lên, lại nhắc Minh Thiên, “Thư ký ở bên ngoài. Em chờ một lát rồi hẵng đi ra ngoài.”

Minh Thiên gật đầu, nhìn theo Đoạn Dịch rời đi.

Bước ra ngoài, Đoạn Dịch nhanh chóng điều chỉnh sang trạng thái công tác, bởi vì cuộc họp lát nữa rất quan trọng.

Vấn đề là tác phong anh lôi thôi lếch thếch, vừa cài nút áo âu phục, vừa nhận văn kiện thư ký đưa, thế nên chị gái thư ký vô tình nhìn thấy… dâu tây trên cổ anh.

Thư ký vẫn duy trì tác phong chuyên nghiệp, mặt không đổi sắc dẫn Đoạn Dịch đến phòng họp, lấy nước cho các nhân viên tham dự cuộc họp, kiểm tra máy chiếu…

Hoàn thành một loạt công tác, thư ký trở lại văn phòng, rốt cuộc kìm nén không được liên tục ngó cửa phòng nghỉ.

Cuối cùng cô thấy Minh Thiên đi ra từ văn phòng CTO.

Lúc này Minh Thiên đã đổi về quần áo bình thường.

Thấy thư ký, biểu tình hắn không hề gợn sóng mà gật đầu với cô, chạy lấy người.

Thư ký:!!!!!

Minh Thiên rời đi không lâu, giám đốc nhân sự tới tìm thư ký ký tên.

Thư ký thật sự kìm nén không được, hạ giọng nói nhỏ: “Em kể cho chị nghe một tin giựt gân, chị đừng nói cho ai biết nha!”

“Yên tâm đi. Miệng tôi kín lắm.” Giám đốc nhân sự nói thế.

Nhưng một giờ sau, lúc Minh Thiên xong công việc giúp Đoạn Dịch

hoàn thành thí nghiệm sản phẩm mới, đệ trình số liệu BUG và ý kiến sửa chữa, đi đến phòng trà lấy cho mình một ly cà phê, nghe bên trong có tiếng xì xào.

“Ôi vãi! Lời đồn về Đoạn tổng chúng ta là thật!”

“What?! Anh ấy thích nam thật hả? Còn là trai tơ!”

“Đúng! Nghe nói anh ấy quy tắc ngầm trợ lý!!!”

Minh Thiên như thể không để ý mấy lời đồn đãi này.

Dưới ánh mắt khiếp sợ, đồng tình, tò mò, xót thương, hoặc lấp lánh màu hồng kỳ lạ, hắn im lặng đi vào phòng trà rót ly cà phê, rồi im lặng rời đi.

Nhấp một ngụm cà phê ngồi vào vị trí công tác, điều hắn quan tâm bây giờ là cuộc thi Marathon một tuần sau.

Chương 205

Toàn bộ hành trình cuộc thi Marathon thành phố lần này chỉ hơn 20km, người không chuyên thích chạy bộ có thể tham dự, cũng có thể kiên trì chạy được đến đích.

Chương trình Marathon sẽ tổ chức ba đợt, lần lượt là ngày 5 tháng 9, ngày 9 tháng 9, và ngày 13 tháng 9, tổng cộng gần nửa tháng.

Thư ký phụ trách đăng ký hộ Đoạn Dịch và Minh Thiên.

Lúc thư ký xác nhận lịch trình cho Đoạn Dịch, cố ý tìm Minh Thiên hỏi thăm.

Sáng sớm Minh Thiên đã hoàn thành công tác mình phụ trách ở khoa học kỹ thuật Đỉnh Dịch, sau đó mở laptop bận xử lý hạng mục mình mới thêm. Hắn thình lình ngẩng đầu, thấy thư ký đang ngượng ngùng nhìn mình.

Thư ký nhờ hắn hỗ trợ quyết định lịch trình công việc.

Minh Thiên quét mắt qua lịch trình Đoạn Dịch cô đưa, chọn cho mình và Đoạn Dịch đợt thứ hai, cũng chính là ngày 9 tháng 9 thi chạy Marathon, sau đó nói thư ký: “Mặt khác, phiền cô nghĩ cách chừa ra ít nhất nửa ngày thứ sáu tuần sau cho anh ấy.”

Thư ký chần chờ, hỏi: “Nửa ngày đó dùng để…”

Minh Thiên mỉm cười nhìn cô đáp một câu.

Thư ký đỏ mặt, bởi vì cô nghe hắn nói: “Tôi và Đoạn tổng hẹn hò.”

Vì thế, sau khi thư ký cười hí hí rời đi, hớn hở nhắn tin WeChat cho giám đốc nhân sự: “Hình như trợ lý Minh không bị quy tắc ngầm! Em nghĩ cậu ấy tự nguyện!”

Lý do Minh Thiên chọn thi đấu Marathon ở đợt thứ hai, đương nhiên là vì trước khi hai quân giao chiến, quen thuộc địa lý hoàn

cảnh sẽ giúp ích cho chiến đấu… Minh Thiên quyết định tham gia đợt đầu thử xem.

Để bảo tồn thể lực, ngày đó hắn sẽ không dùng tốc độ nhanh chạy hết hành trình, hắn chỉ làm quen lộ tuyến và địa hình.

Sau khi thư ký rời đi, Minh Thiên nhận được một tin WeChat, là mẹ hắn nhắn. “Thứ hai tranh thủ về nhà cha con ở Lịch Sơn Gia. Ba chúng ta nói chuyện.”

Minh Thiên nhìn thoáng qua WeChat, không để ý, trực tiếp xóa tin nhắn, tiện tay mở app mua sắm, lựa cho mình và Đoạn Dịch quần áo thể thao để chạy bộ.

.

Đại học Ngoại ngữ thành phố Cẩm Ninh, dốc tình yêu.

Ánh mặt trời rắc lên mặt cỏ xanh, nhóm sinh viên trẻ tuổi hoạt bát đi qua đi lại, vài người lẳng lặng ngồi bên hồ nước đọc sách.

Khang Hàm Âm ngồi bên hồ, đang cầm một quyển sách “Tâm lý học đại cương Zimbardo”.

Bạn cùng phòng ngồi cạnh cô chơi di động một lát, hỏi cô: “Cậu nghĩ được chủ đề luận văn tốt nghiệp chưa?”

Khang Hàm Âm thầm nghĩ, nếu cô có thể coi người chơi trong trò chơi làm đối tượng nghiên cứu, dùng góc độ quan sát của mình làm tì/nh huống thực tế, chắc sẽ viết được một bài luận văn tốt nghiệp cực kỳ xuất sắc.

Đáng tiếc, trước khi rời địa ngục bọn họ đã ký một hiệp ước:

Tự tiện tiết lộ bí mật địa ngục, chết bất đắc kỳ tử.

Khang Hàm Âm lắc đầu, bị bạn cùng phòng kéo cánh tay. “Vậy cậu theo tớ tham gia tình nguyện Marathon thành phố đi! Tớ phục vụ ở trạm nghỉ ngơi giữa chặng. Công việc siêu đơn giản, phân phát đồ ăn nước uống cho người dự thi.”

“Hừm… giữa chặng, là lúc người dự thi chạy được khoảng 10km. Đa số người tham gia không vì thi đấu, mà để trải nghiệm. Chạy 10km không dễ dàng gì, cậu làm t/ình nguyện tại trạm đó, đa số sẽ mệt mỏi và nghỉ ngơi ở đó một khoảng thời gian dài…”

Nói tới đây, Khang Hàm Âm liếc bạn cùng phòng: “Nghĩa là khi nào đàn anh Vương chạy đến đó nghỉ ngơi, cậu có thể bưng trà rót nước chứ gì? Không có tiền đồ.”

Bạn cùng phòng đỏ mặt, làm nũng. “Dạo này không biết cậu bị sao nữa, càng ngày càng nhạy bén. Vậy cậu đi với tớ đi, tiện thể giúp tớ nghiên cứu tâm lý đàn anh!”

“Cũng được. Tớ đi cùng cậu.”

Khang Hàm Âm đáp ứng, ngồi thêm chốc lát rồi đứng dậy cất sách, theo bạn cùng phòng về ký túc xá.

Trong phòng ký túc xá bốn người có một giường không trải chăn đệm, phía trên chất đủ loại thùng giấy, bị mọi người biến thành nơi để tạm thùng chuyển phát nhanh.

Có thể thấy giường này không có ai dùng.

Phòng Khang Hàm Âm không đủ người, chỉ có ba cô gái.

Mỗi khi vào phòng ký túc xá trông thấy giường này, Khang Hàm Âm thường ngẩn ra một chút.

Cô vẫn còn nhớ khi mình vừa trở về, biết Ôn Như Ngọc chưa từng tồn tại đã sốc thế nào.

Lắc đầu, chung quy không nên nghĩ nhiều, Khang Hàm Âm ngồi vào bàn học, tiếp tục đọc sách.

.

Bộ phận kinh doanh dược phẩm Khánh Thụy.

Giám đốc kinh doanh Ổ Quân Lan dẫm giày cao gót cực cao, đi như bay đến phòng tiếp khách.

Cô mau chóng gặp mặt khách hàng, hai bên lịch sự bắt tay, ngồi xuống bắt đầu đàm phán.

Ổ Quân Lan khiêm tốn lễ độ, nhưng một bước cũng không nhường.

Một lát sau khách hàng nói: “Giá bên cô quá cao. Nói thật, tôi có thể mua sản phẩm tương tự bên LS Pharmaceuticals, nhưng bên họ báo giá cho tôi thấp hơn hai số, điều kiện trả tiền cũng thoải mái hơn. Không giống bên cô yêu cầu dự chi.”

Ổ Quân Lan ung dung cầm lấy di động: “Trần tổng, tôi vừa gửi cho anh một bài báo, anh xem đi.”

Khách hàng cầm di động nhìn, kinh ngạc nói: “Tiến… Tiến sĩ Lưu là người Khánh Thụy…”

“Là giám đốc R&D của chúng tôi.” Ổ Quân Lan nói, “Loại thuốc này dự kiến sẽ được đưa ra thị trường vào đầu năm sau. Về kênh tiêu thụ, thật ra chúng tôi cũng có rất nhiều…”

Khách hàng lập tức nói: “Này này, Ổ tổng, chuyện này chúng ta cứ từ từ bàn thêm.”

Ổ Quân Lan mỉm cười vươn tay: “Loại thuốc mới mà Khánh thụy nghiên cứu phát minh có đầu vào cao, vốn lưu chuyển thật sự không dư dả nên cần dự chi. Nhưng chúng tôi nhất định sẽ cho khách hàng kết quả tương xứng. Nếu anh ký đơn này, bên chúng tôi sẽ ưu tiên hợp tác loại thuốc mới. Mọi người cùng nhau kiếm tiền là tốt nhất, không phải sao?”

Một lát sau, thuận lợi ký xong hợp đồng, Ổ Quân Lan trở lại văn phòng, trợ lý đến xác nhận lịch trình tuần sau với cô.

Ổ Quân Lan xem qua, nói: “Chừa ngày 5 tháng 9 giúp chị.”

Trợ lý hiểu ý. “Chị muốn tham gia thi Marathon?”

“Ừ, các em cũng nên tham gia. Làm kinh doanh cần nhiều thể lực lắm. Đến rèn luyện.” Ổ Quân Lan liếc trợ lý nhỏ, “Em nhỏ tay nhỏ chân, lỡ ngày nào đó bị cuốn vào không gian bất thường, phải chém giết để sống sót thì biết làm sao bây giờ?”

Trợ lý nhỏ chớp mắt: “Ủa, chị Lan cũng xem manga anime hả?”

“Không xem manga anime, nhưng…” Ổ Quân Lan quay đầu lại nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu chỉ nói, “Gần đây hay gặp ác mộng, áp lực lớn. Chạy bộ giải tỏa một chút cũng tốt.”

.

Đại học Cẩm Ninh, Nam Hoa.

Bành Trình cởi trần xách một đôi giày chơi bóng trở lại ký túc xá.

Một phòng ký túc xá tiến sĩ chỉ có hai người.

Bạn cùng phòng Bành Trình bị cận nặng đang nhìn máy tính. Nghe tiếng tiếng Bành Trình, cậu ta nói nhanh: “Cậu nhỏ giọng thôi, tôi đang tra văn hiến. Lần này lại trượt tốt nghiệp chắc tôi nhảy lầu.”

“Đừng đừng, trời… Thật ra tui cảm thấy… Lịch sử mà chúng ta nhìn thấy chắc gì đã là thật…” ngữ khí Bành Trình rất trầm trọng.

Bạn cùng phòng: “Đương nhiên không hoàn toàn là thật. Đa phần lịch sử cậu nhìn thấy đều đã bị người thống trị chỉnh sửa, tất nhiên…”

“Ý tui không phải thế. Ý tui là… Khụ khụ, thôi…” Bành Trình thở dài, lại gãi đầu. Nhưng sự nặng nề trên mặt mau chóng bị tươi cười thay thế.

Nhấc giày khoe với bạn cùng phòng, hắn ta thần bí hỏi: “Giày này không tồi chứ? Mới ra, hàng limited!”

Bạn cùng phòng đẩy mắt kính: “Không biết. Trong mắt tôi chỉ có

văn vật.”

Bành Trình khuyên nhủ: “Đây là giày thể thao tui chuẩn bị cho cuộc thi Marathon thành phố! Nghe nói có rất nhiều em gái năm nhất tham gia. Thôi thôi, đừng ở lì trong phòng nữa! Cậu trạch riết có tìm được bạn gái không? Cậu theo tui chạy Marathon đi!”

Bạn cùng phòng lại đẩy mắt kính, không quay đầu lại, nói: “Ừ, tôi trạch, tôi không có bạn gái. Cậu không trạch, nhưng cậu tìm được bạn gái không?”

Bành Trình: “…”

Một lát sau, Bành Trình tự cổ vũ bản thân. “Kệ! Tui phải chạy Marathon! Tui có dự cảm! Tui sẽ được gặp nữ thần đời tui!”

.

Trường trung học Cẩm Ninh. Hôm nay cuộc thi viết văn cấp thành phố được tổ chức tại đây.

Thi xong, Doãn Oánh Oánh đeo cặp sách đi ra sân trường.

Sân trường sạch sẽ xinh đẹp, hàng cây ngô đồng cao lớn hai bên che nắng mặt trời, màu xanh lục xào xạc trên đầu.

Giữa các cây ngô đồng treo biểu ngữ to, cho biết đường chạy Marathon sẽ đi qua đường này. Lúc này có không ít tình nguyện viên tới sắp xếp chướng ngại vật, cũng thông báo với các học sinh: “Trong lúc tổ chức Marathon mong các em phối hợp, đi bên trong lối đi bộ, đừng tụ tập ngoài quốc lộ, tránh ảnh hưởng người dự thi nhé!”

Tò mò nhìn các poster tranh chữ vài lần, phía sau Doãn Oánh Oánh truyền đến một giọng nói. “Oánh Oánh!”

Quay đầu nhìn, người tới là Tra Tùng Phi.

Tra Tùng Phi học ở trường trung học cách không xa. Trường hai đứa gần nhau, đã gặp nhau từ sớm.

“Hôm nay mình cũng tới trường cậu tham gia thi viết văn. Đang nghĩ không biết có được gặp cậu không.”

Doãn Oánh Oánh hỏi cậu: “Cậu đổi phương tiện giao thông công cộng?”

Tra Tùng Phi ngáp một cái: “Ừ. Mấy hôm sau hơi phiền, chỉ có thể ngồi xe điện ngầm, sau đó đi bộ thêm một đoạn.”

Doãn Oánh Oánh chỉ chỉ biểu ngữ: “Vì cuộc thi Marathon?”

Tra Tùng Phi gật đầu: “Ừ, do tổ chức Marathon thành phố, xe bus công cộng đổi tuyến đường vòng. Mình thấy ngồi xe điện ngầm đi nhanh hơn.”

Doãn Oánh Oánh liền nói: “Vậy là cậu phải đi qua trường tớ. Đến lúc đó chúng ta có thể đi cùng nhau!”

“Được. Có gì chúng ta gặp nhau ở cửa vào trạm điện ngầm.” Tra Tùng Phi cười nói.

.

Công ty TNHH tiếp thị sản phẩm thể thao Ích Hoa. Bộ phận marketing thị trường.

Là đơn vị tài trợ Marathon, Vân Hạo đang xem xét kế hoạch tiếp thị liên quan đến dự án marathon trong tuần tới, nói với cấp dưới: “Dọc đường chạy marathon là chưa đủ. Trừ các trạm phục vụ, cậu nhìn mấy chỗ ngoặt tuyến đường chính kia, có thể đặt thêm banner cuốn, biểu ngữ và bảng quảng cáo.”

“Mấy chỗ này đều là khu vực đông đúc, dù sao cũng ít người chạy đến cuối. Những nơi tôi khoanh tròn đều gần điểm xuất phát và sẽ bị lạc một lượng lớn người. Vì vậy, trong vòng năm km tính từ điểm xuất phát, biển quảng cáo các chỗ này phải nhiều, bắt mắt, chuẩn bị quà tặng các loại. Nhớ để ý truyền thông địa phương phỏng vấn, tôi sẽ đến hiện trường quan sát.”

Cấp dưới nói: “Dạ sếp. Em đi chuẩn bị liền.”

“Ừ. Đến lúc đó công ty chúng ta đều mặc đồ thể dục đi. Mọi người nâng cao tinh thần vào. Nhân tiện, các ngôi sao thể thao của chúng ta ở đâu? Cụ thể sẽ tham gia chặng nào? Cho tôi xem lịch trình.”

Cấp dưới: “Em gửi anh lịch trình hiện tại. Nhưng sếp ơi, anh đến phòng họp 302 đi. Buổi phỏng vấn sàn lọc thực tập sinh cho bộ phận marketing sắp bắt đầu. Bên HR kêu anh phải tham gia.”

“Ừ. Tôi phải tham gia chứ. Năm trước bận quá không tham gia, toàn mấy người không dùng được.” Đứng lên, Vân Hạo lập tức đi đến phòng 302.

Cùng HR liên tục phỏng vấn ba người, Vân Hạo đều không vừa lòng.

Hắn ta nhíu mày nhìn HR: “Đừng nói người tốt đều bị mấy phòng ban khác cướp hết rồi chứ. Bộ phận của chúng ta quan trọng như vậy, chẳng lẽ lần nào cũng nhặt mót?”

HR nói: “Không không không, đương nhiên không phải. À… Có một người rất ưu tú, các phòng khác đều tranh nhau. Nhưng tôi không cho qua bên marketing, chủ yếu do chuyên ngành không phù hợp. Người ta học tài chính.”

“Làm marketing không để bụng xuất thân chuyên ngành. Đưa sơ yếu lý lịch cho tôi xem.”

Vân Hạo nói xong, nhận tập hồ sơ HR đưa.

Rồi sau đó hắn ta nhìn thấy một tấm ảnh thẻ quen thuộc, cùng một cái tên quen thuộc:

Bạch Tư Niên.

Vân Hạo cười, hỏi HR: “Cậu ấy đang phỏng vấn ở phòng nào?”

“Bên bộ phận đầu tư kiểm soát rủi ro.” HR nói, “Khoảng 20 phút nữa kết thúc.”

Vân Hạo nói: “Giúp tôi liên hệ. Tôi ở phòng 302 chờ cậu ấy.”

.

Thời gian trôi đến ngày 9 tháng 9.

Đoạn Dịch và Minh Thiên đi tới vạch xuất phát cuộc thi Marathon thành phố.

Trước khi thi đấu khởi động tay chân, Đoạn Dịch nghe người bên cạnh nói: “Đây là đợt thứ hai tôi tham gia. Đợt đầu tôi có tham gia. Năm nay bọn họ tổ chức không tồi, trạm phục vụ giữa chặng có nhiều món ngon lắm!”

Ngay sau đó anh nghe thấy Minh Thiên hỏi bên tai: “Lát nữa anh Tiểu Dịch muốn ăn gì?”

“Ăn cái rắm. Tập trung chạy bộ.” Đoạn Dịch lườm hắn, “Tôi thấy em nghe nói dọc đường có đồ ăn là bắt đầu âm mưu thì có? Đừng hòng giở trò.”

Minh Thiên quy củ lắc đầu, vừa xoay cổ tay cổ chân vừa nói: “Không mà. Chỉ là em cảm thấy, cơ hội lần này hiếm có. Bình thường chúng ta ít khi hẹn hò, cùng nhau chạy Marathon càng chưa. Coi như hẹn hò cũng tốt.”

Đoạn Dịch nhướng mày: “Hẹn hò?”

“Đúng vậy.” Minh Thiên nhìn anh, “Không ôm lòng hiếu thắng tham gia thi đấu, coi chạy bộ như một lần hẹn hò, quá trình sẽ rất vui.”

Đoạn Dịch nghe mà bật cười.

Anh chẳng kiêng dè chung quanh đông người, trực tiếp giơ tay nâng cằm Minh Thiên, mang chút kiêu ngạo mà nói: “Người khác nói lời này thì tôi tin. Đa số người dự thi không phải vì phá kỷ lục, thậm chí không cố gắng chạy đến đích, chủ yếu tham gia cho vui. Nhưng riêng em nói, tôi không tin.”

Sau một lúc lâu, Minh Thiên nói: “Chúng ta đều lui một bước nhé.”

Đoạn Dịch với vẻ mặt “Biết ngay mà”, hỏi hắn: “Đều lui một bước là như thế nào?”

“10km đầu, tức là nửa đầu chặng đường, chúng ta xem như hẹn hò, không bận tâm tốc độ, sóng vai chạy chậm cùng nhau. Marathon đợt này đi qua nhiều danh lam thắng cảnh nổi tiếng, chúng ta có thể vừa chạy chậm vừa thưởng thức phong cảnh thành phố. Sau đó chúng ta đến trạm phục vụ dừng chân, bổ sung calo nước uống. Nghỉ ngơi đầy đủ rồi chúng ta bắt đầu chính thức so tài ở 10km tiếp theo.”

Đoạn Dịch cẩn thận cân nhắc đề nghị của Minh Thiên, tạm thời không thấy sai chỗ này.

Khi chạy bộ, mọi người thường tăng tốc và chạy nước rút ở đoạn cuối.

Mặc dù Đoạn Dịch cảm thấy Tiểu Thiên đang âm mưu gì đó, nhưng anh vẫn đồng ý.

Cuộc thi bắt đầu.

Chạy được một lúc, Đoạn Dịch vứt nghi ngờ của mình sang một bên.

Bởi đây quả là một trải nghiệm hẹn hò hiếm có.

Họ bắt đầu chạy men theo hồ Huyền Hoa, hồ nước lớn nhất thành phố. Chạy được nửa vòng, họ quẹo vào con đường ngô đồng, chạy dọc theo đường này tới đường xanh lên núi Tử Vân Sơn.

Bên hồ hoa nở rộ, hương hoa quế thơm nồng, mặt hồ xanh bích, bầu trời xanh lam, muôn hoa đủ màu sắc, cây ngô đồng cao chót vót che khuất ánh mặt trời… Thật sự khiến Đoạn Dịch phải kinh ngạc. Anh chạy chậm sóng vai cùng Minh Thiên, cảm thấy không giống cuộc thi, mà như một trải nghiệm hẹn hò hoàn toàn mới.

Tử Vân Sơn được xưng là lá phổi thành phố Cẩm Ninh, chiếm diện tích cực lớn. Nhìn từ trên cao, một nửa màu xanh thành phố Cẩm Ninh do ngọn núi này cung cấp. Trên núi có khu phong cảnh và đông đảo kiến trúc cổ. Cuộc thi Marathon đặt một đoạn đường ở chỗ này quá thích hợp.

Trạm tình nguyện phục vụ giữa chặng nằm ở chân núi.

Đường lên đỉ.nh núi hẹp và dốc, không thích hợp để chạy, vì vậy đường chạy marathon không đi qua đỉnh núi, chỉ vòng quanh lưng chừng núi rồi dẫn xuống khu phục vụ dưới chân núi.

“Sao tôi ngửi thấy mùi lẩu nhỉ. Thèm ăn ghê.” Lúc chạy đến chân núi, Đoạn Dịch huých bả vai Minh Thiên, “Chặng sau hai ta mới thi đấu thật, không nên ăn nhiều. Nhưng có thể nếm một chút. Qua xem thử không?”

“Vâng. Qua xem thử đi.” Minh Thiên nói, mắt thấy Đoạn Dịch chạy hướng chân núi.

Hắn nhìn theo bóng anh cười cười, thả chậm bước chân.

Đoạn Dịch thầm nghĩ, thi chạy marathon mà ăn lẩu cay không tiện chút nào. Không thể vừa ăn vừa chạy, chắc chắn không ai muốn chạy.

Nhưng Đoạn Dịch lại thành thật chạy tới hướng có mùi lẩu.

Anh không ngờ mình sẽ thấy Ổ Quân Lan mặc quần áo thể thao đứng cạnh đường cách đó không xa.

Thành phố Cẩm Ninh là đô thị cấp 1, thành phố lớn. Bởi vậy mặc dù đồng đội tham gia trò chơi đều ở cùng một thành phố, nhưng thực sự không dễ tình cờ gặp nhau.

Đoạn Dịch vô cùng ngạc nhiên, lập tức vẫy tay với Ổ Quân Lan.

Ổ Quân Lan đội mũ lưỡi trai, quay đầu thấy Đoạn Dịch, cũng mỉm cười vẫy tay với anh.

Chẳng qua biểu tình cô chỉ có vui sướng, không có kinh ngạc.

Đoạn Dịch cảm thấy biểu cảm của cô sai sai, nhưng chưa kịp nghĩ sâu đã bị một tên đàn ông to như con gấu nhào lên người… Người tới đương nhiên là Bành Trình.

Ôm Đoạn Dịch, Bành Trình nhiệt tình kéo anh tới khu phục vụ. "Tôi nói mà vận mệnh đều do ý trời, ông trời bảo tôi phải tham gia Marathon. Quả nhiên! Ha ha ha… Tới đây anh Đoạn, bọn tôi chờ anh hơn nửa ngày rồi."

Chúng tôi? Nhiều người?

Tại sao nói chờ mình?

Bọn họ biết mình sẽ tới?

Nhưng Đoạn Dịch không kịp hỏi nhiều.

Bởi vì Bành Trình nhanh chóng kéo anh tới một đình hóng gió phía sau khu phục vụ.

Lúc này, trong đình hóng gió đang nấu lẩu bằng bếp điện từ.

Doãn Oánh Oánh, Tra Tùng Phi đang ngồi cạnh nồi lẩu.

Vân Hạo và Bạch Tư Niên đang đi đến đình hóng gió. Một người bê thùng bia, một người bưng đồ ăn và thịt.

Từ chỗ lều che nắng có một cô gái mặc áo tình nguyện chạy tới, là Khang Hàm Âm. "Tôi chỉ cùng mọi người ăn hai miếng, còn phải qua bên kia hỗ trợ. Bằng không bạn cùng phòng sẽ đuổi giết tôi."

"Chậc, Tiểu Khang vẫn lạnh lùng như ngày nào. Gặp bạn cũ thì cười một cái đi chứ!" Bành Trình cười chào cô.

Khang Hàm Âm vốn muốn banh mặt, nhưng cuối cùng không nhịn được, lộ ra ý cười.

Ý cười này quay đầu nhìn thấy Ổ Quân Lan và Đoạn Dịch thì biến

thành cười lớn. Cô chạy tới gần họ vẫy tay: “Tới đây, mọi người mau tới đây ngồi!”

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đoạn Dịch có hơi cảm khái.

Ở trong trò chơi chém giết nhau, anh thật sự không nghĩ sẽ có một ngày còn sống sót trở về, cùng những người bạn ngồi dưới ánh mặt trời, uống bia lạnh, ăn miếng lẩu nóng hôi hổi cay nồng.

Thế giới trò chơi luôn phủ một lớp sương mù trắng xoá, giả dối, hoang vu, vô vị.

Cảnh náo nhiệt nhân gian trước mắt mới làm Đoạn Dịch một lần nữa nhận thức được rằng, anh thật sự đã thoát khỏi trò chơi, chân chính trở lại.

Nghĩ đến đây, hốc mắt anh nóng lên.

Thở phào một hơi, Đoạn Dịch quay đầu lại: “Đi nào Tiểu Thiên, chúng ta ăn lẩu cùng mọi người. Lần sau lại so…”

Không có người trả lời Đoạn Dịch.

Vì Minh Thiên đã chạy mất tiêu.

Đoạn Dịch sửng sốt, sau đó phản ứng lại, có chút dở khóc dở cười.

Bành Trình kéo anh đến cạnh nồi lẩu ngồi xuống, lại nói: “Nãy anh gọi đại ca Minh Thiên hả. Cậu ấy hả, mấy ngày trước chúng tôi đã gặp nhau, ở đợt đầu Marathon.”

Đoạn Dịch nhíu mày: “Đợt đầu?”

“Ừ.” Ổ Quân Lan ngồi xuống, nhìn Đoạn Dịch nói, “Tôi vốn chỉ nghỉ một ngày, tham gia thi đấu ngày 5 tháng 9. Ai biết lại gặp Bành Trình ở vạch xuất phát. Sau đó hai bọn tôi gặp Khang Hàm Âm làm t/ình nguyện viên ở khu phục vụ… Hai chúng tôi ngồi nghỉ ngơi một lát thì thấy Minh Thiên. Nói chung, Minh Thiên đề nghị chúng tôi cùng tạo bất ngờ cho anh, vì thế chúng tôi thương lượng với nhau, chuẩn bị bữa lẩu chào mừng anh.”

Bành Trình cười "Hê hê" chà xát tay, nói với Ổ Quân Lan: "Tiểu Lan hay ghê á, không nhắc vụ chúng ta ở lại luôn khu phục vụ, không chạy nốt đoạn cuối Marathon. Hê hê…"

Biết đều là Minh Thiên sắp đặt, Đoạn Dịch dở khóc dở cười, nhưng được gặp đồng đội cũ, trong lòng anh sớm đã bị cảm động lấp đầy, nào còn tâm tư so đo.

Đoạn Dịch nhìn Tra Tùng Phi và Doãn Oánh Oánh hai học sinh trung học, cùng Bạch Tư Niên và Vân Hạo. "Mấy người còn lại gặp Minh Thiên như thế nào?"

"Anh Minh Thiên chạy rất nhanh. Trên đường đi học bọn em đụng trúng anh ấy. Ngay chỗ đường lớn ngô đồng! Sau đó bọn em trao đổi phương thức liên hệ. Hẹn hôm nay gặp mọi người!" Tra Tùng Phi giải thích.

Vân Hạo tiện đà nói: "Bạch Tư Niên nhận offer tới công ty tôi, hiện tại thuộc bộ phận của tôi. Mọi người nhìn quần áo chúng tôi này, tôi phụ trách mảng Marketing công ty, vừa lúc tài trợ chương trình Marathon lần này. Tôi kéo Bạch Tư Niên tới đây cùng xét duyệt phương án marketing, không ngờ gặp được Minh Thiên."

Bành Trình không khỏi cảm thán: "Tóm lại là nhờ duyên phận! Tuy anh Đoạn đăng ký đợt thứ hai, tôi và Tiểu Lan ở đợt đầu, lẽ ra là lỡ nhau. Nhưng đại ca Minh Thiên tham gia đợt đầu! Nên chúng ta mới gặp được nhau!!! Á đúng rồi, sao hai người không tham gia cùng lúc? Cậu ấy chạy hai đợt! Đại ca không hổ là đại ca, trong khoảng thời gian ngắn có thể chạy Marathon tận hai lần!"

Về nguyên nhân mình và Minh Thiên tham gia Marathon, Đoạn Dịch nói không nên lời.

Cơ mà chuyện này đúng là khéo thật.

Anh không ngờ thuận miệng tham gia Marathon sẽ làm mình gặp lại nhiều bạn cũ đến vậy?

Huống chi việc đã đến nước này, Đoạn Dịch cũng không nỡ trách…

Minh Thiên tham gia đợt đầu và lén sau lưng mình chuẩn bị một bất ngờ.

Ăn xong nồi lẩu, uống hết một thùng bia, đám người Đoạn Dịch rủ nhau leo núi Tử Vân Sơn.

Cùng các bạn cũ leo núi, lên đỉ.nh núi ngắm cảnh đẹp hoàng hôn phủ toàn thành phố hiện đại. Đối với những người từng đi một chuyến đến địa ngục, thật sự rất có ý nghĩa.

Buổi chiều đi được nửa đường, Đoạn Dịch nhận được ảnh chụp Minh Thiên gửi.

Ảnh chụp do Minh Thiên tự chụp.

Trong ảnh là đường Thanh Vân, điểm đích cuộc thi Marathon thành phố.

Kèm ảnh chụp là một tin nhắn: “Anh Tiểu Dịch, em tới rồi. Anh ở đâu?”

Một câu hai nghĩa.

Vừa quan tâm hỏi thăm Đoạn Dịch ở đâu, vừa ẩn ý “Em tới đích trước anh, anh thua rồi”.

Đoạn Dịch nghiến răng hàm, nhưng vẫn nhắn trả một câu: “Ở trên núi Tử Vân Sơn. Em tới không? Còn sức không?”

Minh Thiên trả lời hai chữ: “Chờ em.”

Cất di động, Đoạn Dịch tiếp tục đi theo các bạn lên.đỉnh núi.

Trong lúc leo núi anh nghe mọi người bàn với nhau buổi tối đi đâu tụ tập.

“Hát karaoke?”

“Ai da, tôi cảm thấy mình đã qua cái tuổi thích hát rồi.”

“Tiệm net thâu đêm?”

“Sáng mai còn phải chạy khách, tha cho chị.”

“Hay là chơi boardgame? Ma Sói!”

“Đm không!!!”

Câu cuối đương nhiên là tất cả đồng thanh trả lời.

Trên đường bàn bạc, Ổ Quân Lan đột nhiên hỏi: “Những người còn sống trong nhóm chúng ta đều ở đây, không tính Minh Thiên lát nữa tới… Trừ Bạch Lập Huy. Có ai biết tin tức anh ta không?”

Đa số đều trả lời “Không”. Vân Hạo mở miệng: “Hồi ở trong trò chơi, anh ta từng đề cập tên công ty của mình. Công ty của tôi và anh ta chung một tòa nhà, nhưng tôi chưa từng gặp anh ta.”

“Trong khoảng thời gian này tôi bị áp lực tâm lý, rất muốn tìm một người trò chuyện, vì thế có tìm anh ta. Nhưng anh ta đã từ chức. Nhân sự công ty cũng không biết anh ta đi đâu.”

Ổ Quân Lan thở dài. “Chỉ sợ không ổn. Anh ta muốn chết vì Hứa Nhược Phàm. Nhưng cuối cùng Hứa Nhược Phàm chết, ngược lại anh ta sống sót. Âm dương sai lầm, đúng là châm chọc…”

“Được rồi. Đừng nghĩ mấy cái đó nữa. Hôm nay là ngày vui.” Khang Hàm Âm vỗ vai cô, “Em cùng mọi người leo núi dưới cái nhìn tràn ngập sát khí của bạn cùng phòng nè, mọi người phải vui chứ.”

“Ừ.” Ổ Quân Lan nắm tay cô, ngẩng đầu nhìn thái dương ngả về tây, “Được nhìn thấy mặt trời là đủ vui rồi.”

Còn được nhìn thấy mặt trời, đúng là quá đủ để ăn mừng.

Thời điểm đoàn người leo đến đỉnh núi, mặt trời phía tây dần lặn.

Đoạn Dịch đi tới nhìn xuống, liền trông thấy cảnh tượng tuyệt vời bao la hùng vĩ.

Mây bay chuyển động dưới chân, màu cam ráng chiều bao trùm thành phố. Cùng ánh hoàng hôn dần đậm, thành phố tục lục sáng đèn, mang theo ồn ào náo nhiệt thuộc về ban đêm.

Một cabin cáp treo rẽ mây chạy lên đỉnh núi. Có bóng người bước ra khỏi cabin, chậm rãi đến gần Đoạn Dịch.

Lần này, hắn vẫn đạp lên con đường màu đỏ đi đến phía trước.

Nhưng màu đỏ không tạo từ máu tươi, mà là ráng màu trời.

Cuối con đường không còn trời đất màu đen vô tận, mà là màu nắng của đời hắn, Đoạn Dịch.

Nhìn Minh Thiên cười, Đoạn Dịch vươn tay về phía hắn.

Minh Thiên bước ra từ ráng màu, nắm lấy tay Đoạn Dịch, rồi xoay người cùng anh sóng vai nhìn về phía biển mây tía động lòng người.

Nắng hoàng hôn rải đầy Tử Vân Sơn, cùng những ngọn đèn trong thành phố giao hòa chiếu sáng lẫn nhau, cũng chiếu sáng cầu lớn Trường Giang phía tây.

Đoạn Dịch nhìn về phía cầu vượt lớn.

Anh đã từng trơ mắt nhìn cơ thể mình và cầu lớn hóa thành bụi.

Nhưng giờ đây anh vẫn còn nguyên vẹn đứng ở chỗ này, cầu lớn cũng đứng vững trên mặt sông Trường Giang, như thể dù trải qua bao nhiêu sóng gió bão táp, nó vẫn mãi sừng sững không ngã.

Tôi cho rằng đó là kết cục, thì ra chỉ là bắt đầu.

.

Bệnh viện tâm thần Xuân Sơn, khu A phòng số 3.

Bạch Lập Huy hai mắt đờ đẫn nhìn hoàng hôn chìm nghỉm ngoài

cửa sổ.

Hắn ta nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói. “Anh nghĩ thần có tồn tại trên đời không?”

Là giọng của bạn chung phòng bệnh Bạch Lập Huy.

Nghe tiếng hỏi chuyện, Bạch Lập Huy gật đầu bừa, không trả lời.

Người nọ tự hỏi tự đáp: “Tôi cũng nghĩ là có. Rất nhiều truyền thuyết thần thoại đều là thật. Thần tiên có đủ loại kiểu dáng bản lĩnh, rất có thể là người ngoài hành tinh; hoặc là địa cầu từng tồn tại nhân loại tiên tiến. Họ sở hữu công nghệ cao hơn chúng ta, tuổi thọ dài hơn chúng ta, ngoại hình quái dị hơn chúng ta. Chẳng qua không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, bọn họ bị diệt sạch.”

Bọn họ không hoàn toàn bị diệt sạch.

Tôi đã thấy Thi Hồ. Hoặc ít nhất từng gặp một phần ý thức.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Bạch Lập Huy vẫn không nói chuyện.

Nhưng khi người nọ đi tới gần mình, Bạch Lập Huy không thể không quay đầu lại nhìn. Dù sao người vào đây đều có bệnh tâm thần, Bạch Lập Huy đề phòng hắn, kẻo hắn đột ngột tấn công mình.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lập Huy nhìn thẳng vào hắn.

Người này khoảng 23 tuổi, da dẻ cực kỳ trắng, ngoại hình đẹp xuất sắc, mặc quần áo bệnh nhân mà cứ tưởng đang cosplay. Hắn như nhân vật ảo bước ra từ truyện tranh, chẳng qua hơi suy sút. Ngoài ra không biết vì sao, biểu cảm của hắn có chút tố chất thần kinh.

Hoàng hôn ngoài cửa sổ nồng đậm, chiếu vào tròng mắt hắn thêm vài phần yêu dã.

Hắn mở miệng hỏi Bạch Lập Huy: “Nếu anh tin thần tiên ma quái

tồn tại, tôi sẽ nói thật.”

Không biết tên này phát bệnh thần kinh gì nữa. Bạch Lập Huy gật đầu có lệ, rồi nghe thấy hắn thần bí hỏi: “Tối qua có rồng bay ngoài cửa sổ. Anh thấy không?”

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 205**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh